Giới thiệu

Giữa thế giới Đạo Mộ đầy rẫy những bí ẩn cổ xưa, những lời nguyền chết chóc và những cạm bẫy nghẹt thở, Tô Cảnh — một thanh niên hiện đại vốn là độc giả trung thành của các bộ tiểu thuyết khảo cổ — bất ngờ xuyên không, trở thành một phần của thực tại đầy nguy hiểm này.

Không chỉ đơn thuần là một kẻ lạc lối, Tô Cảnh mang trong mình thân phận "thanh mai trúc mã" của nữ cường nhân A Ninh và được sự hỗ trợ từ "Hệ thống Đánh dấu Đạo Mộ" đầy bá đạo.

Với xuất phát điểm là một nghiên cứu sinh ngành khảo cổ cùng những kỹ năng thần sầu từ gói quà tân thủ, Tô Cảnh bắt đầu hành trình chinh phục những lăng mộ huyền thoại, thay đổi vận mệnh của những nhân vật anh từng yêu mến.

Sự kiện khởi đầu cho danh tiếng của Tô Cảnh chính là màn "đánh dấu" tại Ngô Sơn Cư, nơi anh nhận được truyền thừa của Vương Dã từ thế giới *Dưới Một Người* (Under One Person).

Với bộ kỹ năng Phong Hậu Kỳ Môn, Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm, Tô Cảnh từ một thư sinh yếu ớt đã lột xác thành một cao thủ sở hữu sức mạnh áp đảo.

Không dừng lại ở đó, anh nắm giữ "Hoàng Kim Đồng" — đôi mắt có khả năng nhìn thấu vạn vật, truy bản tố nguyên, biến mọi cơ quan mật đạo phức tạp nhất trở nên vô hình.

Điểm nhấn kịch tính đầu tiên của câu chuyện diễn ra tại viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Tại đây, Tô Cảnh không chỉ đối đầu với những sinh vật quỷ dị mà còn thực hiện một kỳ tích làm chấn động giới đạo mộ: dùng "Bất Tử

Đan" để cứu sống Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn khỏi kiếp nạn hóa thành Cấm Bà (Forbidden婆).

Từ những thực thể quái vật mất đi lý trí, họ được Tô Cảnh đưa trở lại hình hài thiếu nữ xinh đẹp, sở hữu huyết mạch phượng hoàng bất tử và trở thành những trợ thủ đắc lực, trung thành tuyệt đối bên cạnh anh.

Khi tiến sâu vào xà chiểu (đầm lầy rắn) để tìm kiếm Tây Vương Mẫu mẫu cung, Tô Cảnh thực sự thể hiện uy phong của một bậc quân chủ.

Bằng kỹ năng Ngự Thú Thuật và Thanh Thiên Hóa Long Quyết, anh liên tiếp thu phục những đại yêu xà nghìn năm như Kê Quan Xà Vương (Tiểu Hồng), Thanh Lân Cự Mãng và Bạch Lân Cự Mãng.

Thậm chí, ngay cả Xà Mẫu khổng lồ — thực thể đang trong quá trình hóa giao long — cũng bị anh trấn áp và khế ước hoàn toàn, biến sức mạnh của chúng thành văn thân trên cơ thể, giúp nhục thân của anh đạt đến cảnh giới phi phàm.

Đỉnh điểm của phần đầu câu chuyện là màn đối đầu tại thánh địa của Tây Vương Mẫu.

Tô Cảnh không chỉ lấy đi những viên Thi Miết Hoàn quý giá mà còn đánh bại và thu phục Huyền Nữ — nữ chiến thần nghìn năm thủ hộ vương lăng.

Với thanh Huyền Nữ Kiếm và khả năng điều khiển lôi đình, Huyền Nữ trở thành mảnh ghép cuối cùng trong đội hình "hậu cung" đầy quyền năng của Tô Cảnh, cùng với A Ninh, Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh tạo nên một thế lực không thể lay chuyển.

Bên cạnh những màn chiến đấu hoành tráng, Tô Cảnh còn khéo léo điều khiển các mối quan hệ với những nhân vật chủ chốt như Ngô Tà,

Trương Khởi Linh (Tiểu Ca), Vương Bàn Tử và Giải Tiểu Hoa.

Anh không chỉ là người giải cứu họ khỏi cái chết mà còn là kẻ "tá thế" (mượn thế) để khuấy động cả giới đạo mộ.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Cảnh dễ dàng chinh phục trái mặt của bà chủ trẻ kiêu kỳ Doãn Nam Phong, khẳng định vị thế của một "Tô Gia" đầy quyền lực và tiền bạc tại kinh đô.

Câu chuyện chuyển mình sang một giai đoạn mới khi Dương Tuyết Lỵ (Shirley Yang) xuất hiện cùng lời mời trị giá hàng triệu đô la để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tô Cảnh quyết định dẫn dắt đội khảo cổ gồm Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền tiến vào vùng băng xuyên Côn Luân và sa mạc chết chóc.

Tại đây, những bí mật về lời nguyền Quỷ Nhãn, sự tồn tại của uông gia và kế hoạch "trường sinh" xuyên thế kỷ của các dòng tộc cổ xưa dần được hé lộ dưới sự chi phối của Tô Cảnh.

Với phong cách hành động quyết đoán, sát phạt quả đoạn nhưng cũng đầy tình cảm với những người phụ nữ của mình, Tô Cảnh không chỉ đi tìm những kho báu vùi lấp dưới cát bụi, mà anh đang từng bước thiết lập một trật tự mới, nơi anh chính là vị thần tối cao nắm giữ chìa khóa của sự trường sinh và cái kết của mọi bí mật.

Liệu Tinh Tuyệt Nữ Vương có thực sự tái sinh?

Liệu lời nguyền nghìn năm có được hóa giải?

Tất cả chỉ mới là bắt đầu trong hành trình huyền thoại của Tô Cảnh.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 1

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng.

Trong thế giới Đạo Mộ, tại một quán ăn sáng lộ thiên bên cạnh Ngô Sơn Cư, một thanh niên mặc áo sơ mi giản dị đang vùi đầu giải quyết bát tào phớ.

Dù ăn mặc tùy ý, nhưng vẫn không che lấp được dung mạo tuấn tú của anh, thu hút không ít ánh nhìn của người qua đường.

Ăn xong bữa sáng, anh rút khăn giấy lau miệng, rồi hướng ánh mắt về phía Ngô Sơn Cư đối diện.

"Cũng không biết bao giờ A Ninh mới tới.

Thật không ngờ, lão tử lại xuyên không vào thế giới Đạo Mộ, còn trở thành thanh mai trúc mã của A Ninh?

Thật là cẩu huyết..." Thanh niên bĩu môi, không nhịn được mà lầm bầm một câu.

Thanh niên tên là Tô Cảnh, vốn là một thanh niên của thế kỷ 21 ở thế giới song song.

Khi xem phim thấy A Ninh chết, anh phẫn nộ gào lên "thanh xuân kết thúc rồi", đấm nát màn hình máy tính rồi bị điện giật ngất đi...

Không ngờ khi tỉnh lại lại xuất hiện ở một nơi xa lạ, còn ràng buộc với một ngón tay vàng mang tên Đạo Mộ Đánh Dấu Hệ Thống.

Đúng chuẩn kịch bản nhân vật chính của dòng truyện xuyên không!

Vù... cất cánh thôi!

Là một độc giả trung thành của tiểu thuyết, Tô Cảnh nhanh chóng

chấp nhận sự thật mình đã xuyên không.

Hơn nữa, kiếp trước anh vốn là trẻ mồ côi, không có gì vướng bận, nên thích nghi rất nhanh với thân phận mới: một nghiên cứu sinh ngành khảo cổ...

Vẫn là trẻ mồ côi...

Có điều, hệ thống còn thông báo đã sắp xếp cho anh thân phận thanh mai trúc mã của A Ninh...

Chỉ có thể nói hệ thống quá đỉnh!

Sau khi hỏi hệ thống để nắm rõ mốc thời gian hiện tại, Tô Cảnh không ngừng nghỉ từ Kinh Đô đến Hàng Châu, tìm đến Ngô Sơn Cư!

Không chỉ để gặp A Ninh hay Ngô Tà, mà chủ yếu là vì hệ thống đã phát động nhiệm vụ đánh dấu cho người mới: Đánh dấu tại Ngô Sơn Cư!

Phần thưởng là một gói quà lớn cho tân thủ!

Trong thế giới Đạo Mộ, thực lực là trên hết!

Không có thực lực thì hưởng thụ cái gì?

Có thực lực rồi thì quyền thế, tiền bạc, mỹ nhân chẳng phải đều nằm trong tầm tay sao?

Tô Cảnh nghiêng đầu, tùy ý châm một điếu thuốc.

"Ông chủ, tính tiền!" Rút điện thoại quét mã thanh toán, Tô Cảnh đứng dậy đi thẳng về phía Ngô Sơn Cư.

Ban đầu anh định đợi A Ninh tới gặp mặt rồi mới vào.

Tô Cảnh chắc chắn rằng điểm đánh dấu tiếp theo mà hệ thống yêu cầu sẽ là Tháp Mộc Đà hoặc Cung mẫu Tây Vương Mẫu...

Nếu chỉ dựa vào bản thân, dù có phần thưởng hệ thống, anh cũng

khó lòng tìm thấy những nơi đó.

Dù biết trước cốt truyện, nhưng đi cùng đại đội chẳng phải sẽ nhàn hơn sao?

So với Ngô Tà, Tô Cảnh vẫn thích ở bên cạnh A Ninh hơn, dù sao anh cũng là anh trai của cô ấy cơ mà?

Hơn nữa, lý do chính khiến anh muốn đi theo A Ninh là để bù đắp tiếc nuối.

Có anh ở đây, Xà Chiểu tuyệt đối không phải là điểm cuối của A Ninh!

Hệ thống đã thông báo A Ninh sẽ đến Ngô Sơn Cư vào hôm nay, nhưng đợi nửa ngày rồi, Tô Cảnh cũng lười chờ thêm.

Cứ vào đánh dấu trước, rồi đợi cô ấy ở bên trong cũng không sao.

Nhưng vừa thanh toán xong quay người lại, anh đã thấy một bóng người mặc áo hoodie đen, mũ che nửa khuôn mặt, lưng đeo một thanh Hắc Kim Cổ Đao bọc vải đen đang đứng trước cửa Ngô Sơn Cư, nhìn chằm chằm vào ngôi nhà cổ này.

Chỉ nhìn cái bóng lưng đó, Tô Cảnh đã biết đây là nhân vật huyền thoại trong giới Đạo Mộ: Tiểu Ca - Trương Khởi Linh, người dùng thân xác phàm trần sánh ngang thần linh!

Thấy Tiểu Ca, khóe môi Tô Cảnh hơi nhếch lên.

Tiểu Ca đã tới, A Ninh chắc cũng chẳng còn xa!

Quan sát Tiểu Ca vài lần, Tô Cảnh ngoảnh đầu nhìn quanh.

Quả nhiên, ở góc đường không xa, anh thấy một thiếu nữ cao ráo mặc váy đen, buộc tóc đuôi ngựa cao, mang vẻ đẹp đầy phong tình lạ lẫm.

Chính là A Ninh, một đóa hồng có gai... nhưng lại càng kích thích

ham muốn chinh phục của đàn ông!

Tô Cảnh nheo mắt, cười tươi.

Bên cạnh cô là một gã mặc áo da đen đeo kính râm, đang gật đầu khom lưng.

Một kẻ đặc trưng như thế, chắc chắn là Hắc Hạt Tử, người được giới mộ tặc gọi là Hắc gia.

Hai người nói vài câu, Hắc Hạt Tử gật đầu rồi đi theo Trương Khởi Linh.

Tiểu Ca rõ ràng phát giác có người bám đuôi, anh thu hồi ánh mắt nhìn Ngô Sơn Cư.

Hai người một trước một sau nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Tô Cảnh.

Nếu không phải bận vào Ngô Sơn Cư đánh dấu, Tô Cảnh thật sự muốn xem hai "ông già trăm tuổi" này đánh nhau sẽ như thế nào.

A Ninh nhìn hai người họ rời đi xong thì đi thẳng tới cửa Ngô Sơn Cư.

Tô Cảnh thấy vậy cũng thong thả bước tới bên cạnh cô.

Chương 2

"Cảnh ca?" A Ninh quay đầu nhìn, không kìm được tiếng kêu kinh ngạc, rồi lao thẳng vào lòng Tô Cảnh.

"A Ninh, đã lâu không gặp!" Một tay ôm lấy eo thon của A Ninh, tay kia xoa nhẹ đầu cô, Tô Cảnh mỉm cười nói.

"Cảnh ca, chẳng phải anh đang học nghiên cứu sinh ở Kinh Đô sao?

Sao lại ở đây?" Thân phận này của Tô Cảnh là do hệ thống sắp xếp, nên tự nhiên không chút sơ hở.

Trong ký ức hệ thống cài đặt, A Ninh, em trai cô là Giang Tử Toán và anh đều quen nhau từ trại trẻ mồ côi.

Anh là người lớn tuổi nhất, cô gọi anh là ca ca cũng là điều đương nhiên.

Dù ba người đi trên những con đường khác nhau, nhưng liên lạc chưa bao giờ gián đoạn, mỗi năm đều tụ tập vài lần.

Anh không báo trước mà đột ngột xuất hiện, thảo nào cô nhóc này lại ngạc nhiên đến thế.

"Tại sao anh ở đây ư?

Vì một người phụ nữ không nghe lời thôi..." Tô Cảnh nói đầy ẩn ý, nhìn A Ninh một cái khiến tim cô thót lại.

Chẳng lẽ Cảnh ca biết gì đó?

Mà nếu biết, sao anh lại biết lộ trình hành động của mình?

Cô tuy có nói với anh là đang làm việc cho một ông chủ lớn, nhưng chưa bao giờ tiết lộ chi tiết mà?

“Em thật sự tưởng những việc em làm trước đây anh không biết sao?

Chưa mất mạng là em còn may đấy, nhưng mà...” Tô Cảnh liếc nhìn A Ninh, dừng lại một chút, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh tiếp tục: “Lần này không giống trước!

Lần này hung hiểm hơn nhiều!

Nếu anh không đến, em sẽ chết!” Nghe vậy, A Ninh không nhịn được mà lườm anh một cái: “Anh nói năng kiểu gì thế?

Chẳng phải đang trù em chết sao?

Em không biết anh lấy tin tức từ đâu, nhưng anh không được đi cùng em, anh chỉ là một thư sinh yếu đuối...

Đi theo em, người chết nhanh hơn chỉ có thể là anh thôi.” Lớn lên bên nhau từ nhỏ, có thể coi là thanh mai trúc mã.

Mọi người ở trại trẻ, kể cả viện trưởng, đều mong sau này hai người thành đôi.

Chỉ là vì A Ninh được Cừu Đức Khảo nhận nuôi, đào tạo làm việc cho lão, cô biết công việc của mình cực kỳ nguy hiểm, không biết chết lúc nào, nên mới kìm nén tình cảm.

Những năm qua, mỗi lần đứng giữa lằn ranh sinh tử, chính tình cảm dành cho anh đã giúp cô chống chọi để sống tiếp.

Vốn tưởng mình giấu rất kỹ, ngờ đâu một ngày anh xuất hiện trước mặt và nói “anh biết tất cả về em”.

Điều này thật khiến người ta tuyệt vọng!

“Ha, em gái ngốc nghếch của anh...” “Thực ra, anh trai em là một đạo sĩ đấy...” Nghe A Ninh nói, Tô Cảnh không nhịn được cười, gõ nhẹ vào trán cô.

Những lời A Ninh nói tuy khó nghe nhưng anh cảm nhận được hơi ấm và sự quan tâm chân thành.

“Anh...” A Ninh chỉ nghĩ đầu óc Tô Cảnh có vấn đề, định bảo anh rời đi thì bị anh ngắt lời.

Buông tay đang ôm cô ra, Tô Cảnh tiến lên đẩy cửa Ngô Sơn Cư.

“Đi thôi, vào Ngô Sơn Cư, anh đợi em nửa ngày rồi!

Nhiệm vụ hôm nay của em chẳng phải là thăm dò Ngô Tà sao?

Đi mau, đừng lãng phí thời gian!” Không đợi A Ninh kịp phản ứng, anh dắt tay cô đi thẳng vào trong.

Những lời anh nói khiến A Ninh sững sờ.

Anh biết Ngô Tà, biết mục đích của cô, đây thực sự là người anh trai chỉ biết học hành của cô sao?

Thôi kệ, lát nữa tìm cách đuổi anh đi rồi mới bàn chuyện với Ngô Tà, tuyệt đối không được để anh dấn thân vào hiểm cảnh!

Tô Cảnh đương nhiên không biết em gái A Ninh của mình đang tính kế đuổi mình đi.

Hiện tại, anh đang tận hưởng cảm giác sức mạnh truyền thừa tràn đầy!

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu tại Ngô Sơn Cư!” “Phần thưởng gói quà lớn tân thủ: 1.

Truyền thừa Vương Dã của Võ Đang! 2.

Không gian hệ thống 100 mét khối! 3. 1 triệu NDT!

Địa điểm đánh dấu tiếp theo: Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!” Vương Dã của Võ Đang, truyền nhân của Phong Hậu Kỳ Môn trong

Bát Kỳ Kỹ!

Phong Hậu Kỳ Môn, ta chính là phương vị, ta chính là cát hung!

Thiên địa trong tay, hóa ta thành vương!

Loại Kỳ Môn chi thuật cường đại này, cộng thêm các kỹ pháp Võ Đang mà Vương Dã học được như Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm, lập tức đẩy thực lực của Tô Cảnh lên một tầm cao không thể tin nổi!

Ít nhất, anh đã có thể đối phó với hầu hết các nguy cơ trong thế giới Đạo Mộ, bảo vệ A Ninh là quá dư sức!

Quá trình truyền thừa thực chất chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Ngay cả A Ninh đi phía sau cũng không nhận ra Tô Cảnh đã trở thành một cao thủ, chỉ cảm thấy khí chất trên người anh có chút thay đổi kỳ lạ, không nói rõ được là gì, nhưng rất cuốn hút.

Ý nghĩ này làm khuôn mặt lạnh lùng của cô hơi ửng hồng.

Trước mặt người khác cô là băng thanh ngọc khiết, nhưng trước mặt anh, cô chỉ như một cô gái nhỏ bình thường, biết cười, biết thẹn thùng.

Tô Cảnh nhận ra sự thay đổi của A Ninh, thầm cảm ơn hệ thống đã sắp xếp thân phận thanh mai trúc mã này.

Rõ ràng là để tạo nền tảng tình cảm cho anh dễ dàng "công lược" cô mà...

Hệ thống hiểu ý mình quá!

Vừa thích nghi với sức mạnh đang bùng nổ trong cơ thể, anh vừa nói với A Ninh đang khoác tay mình: "A Ninh, nghe anh, cân nhắc rời khỏi công ty đi.

Cừu Đức Khảo là con cáo già, anh thực sự không yên tâm..." Vì anh biết nhiệm vụ của cô nên cô cũng không lạ gì việc anh biết tên

ông chủ mình.

Nếu không phải cùng nhau lớn lên, cô đã tưởng anh là người của Cửu Môn.

Dù không phải, chắc chắn anh cũng có liên quan.

Nhưng Tô Cảnh chỉ là một người bình thường.

Một người bình thường mà biết được những điều này thì chắc chắn không hề đơn giản.

Anh hẳn đã phải chịu nhiều khổ cực lắm...

A Ninh mím môi, cảm thấy xót xa.

Vì cô, có vẻ anh đã hy sinh rất nhiều...

"Vâng!" Cô gật đầu mạnh một cái, Tô Cảnh thấy vậy mỉm cười hài lòng.

Thực ra anh không nói thì cô cũng đã định thế.

Những năm qua cô cũng tích cóp được không ít tiền.

Làm xong nhiệm vụ này cô sẽ đi tìm anh, sống cuộc đời mình mong muốn.

Nhưng lão già Cừu Đức Khảo có thực sự để cô đi?

Kết cục cuối cùng Tô Cảnh không cần đoán cũng biết...

Nhưng giờ đã khác, có anh ở đây, lão già đó có đồng ý hay không cũng không quan trọng!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tô Cảnh thoáng hiện một tia lệ khí nhưng biến mất rất nhanh, không để A Ninh chú ý.

Dạo quanh sân một lát, hai người nhanh chóng gặp được chính chủ: Ngô Tà và Vương Bàn Tử!

Sau khi tráo đổi cuốn băng từ chỗ lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà

đã đưa Bàn Tử về Ngô Sơn Cư ngay trong đêm.

Lúc này, cả hai đang ngồi ăn mì tôm ở đình nghỉ mát trong sân...

Hai người họ từ xa đã nghe thấy tiếng Bàn Tử đang luyên thuyên với Ngô Tà.

Ngô Tà lấy từ trong túi ra hai cuốn băng đặt lên bàn.

Bàn Tử vừa húp miếng mì liền khựng lại, thốt lên: "Khá khen cho cậu, tráo được hàng cơ đấy!

Tôi biết ngay cái nết đào tận gốc tróc tận rễ của cậu sao có thể dễ dàng rời đi như thế..." Ngô Tà cũng tỏ ra rất đắc ý với chiến tích của mình, cười nói: "Cáo già đến đâu cũng không đấu lại thợ săn giỏi..." Nhưng lời vừa dứt, anh ta liền sững lại.

Chương 3

Chưa kịp lên tiếng, A Ninh vốn đang tỏ ra yếu đuối bên cạnh Tô Cảnh liền vén vạt váy, rút ra một con dao găm.

Cô ra tay cực nhanh, cắt đứt sợi mì Bàn Tử vừa gắp lên rồi kề dao vào cổ gã.

"Phụ nữ mặc quần da không dễ chọc đâu nhé?" Cô cười lạnh, nhìn Bàn Tử với vẻ trêu chọc.

Ngô Tà thấy buồn cười, không ngăn cản mà lại nhìn sang Tô Cảnh.

Vừa nãy anh ta thấy A Ninh đang khoác tay người đàn ông này.

Chẳng lẽ cô nàng này có bạn trai rồi?

Ngô Tà tò mò, ánh mắt từ lúc thấy hai người vẫn chưa rời khỏi Tô Cảnh.

Ngô Tà lúc này chưa phải là Tà Đế trong Sa Hải, vẫn còn chút non nớt, ngoài vẻ đẹp trai ra thì chưa thấy gì đặc biệt...

Bàn Tử cũng bị hành động của A Ninh làm cho giật mình.

Khi quay lại thấy là cô, gã quan sát một lượt rồi nở nụ cười tinh quái: "Ồ, hôm nay không mặc quần da à...

Vị huynh đệ này xưng hô thế nào, chẳng lẽ A Ninh tìm được chồng rồi?" Câu nói khiến A Ninh đỏ mặt, ấn mạnh lưỡi dao thêm một chút.

"Đây là anh trai tôi, Tô Cảnh, còn nói bậy tôi cắt lưỡi ông!" "Được rồi, được rồi!

Không nói nữa!" Bàn Tử giơ hai tay xin hàng, nhưng vẫn nháy

mắt với Tô Cảnh.

Trong lòng gã cũng giống Ngô Tà, có chút kinh ngạc, biểu hiện này của A Ninh tám phần là bị gã nói trúng rồi!

Đừng thấy Bàn Tử đóng vai hài trong bộ ba đạo mộ mà lầm, gã tinh ranh lắm đấy!

"Tô huynh đệ, chào cậu, tôi là Ngô Tà!" "Nghe danh Tiểu Tam Gia đã lâu!" Thấy A Ninh giới thiệu, Ngô Tà đứng dậy đưa tay ra.

Tô Cảnh cũng khách sáo đáp lại.

Phải thừa nhận Ngô Tà đúng là một "tiểu tiên nhục", thảo nào mấy cô nàng hủ nữ cứ thích ghép cặp Tiểu Ca với Ngô Tà.

Trong khi hai người đang khách sáo, Bàn Tử lại không nói gì thêm.

Sự chú ý của gã đã va vào chiếc vòng trên cổ tay A Ninh, có xâu bảy đồng xu Đương Thập bằng chỉ đỏ.

"Đồng xu Đương Thập sao?

Một đồng không đáng tiền, nhưng gom đủ bảy đồng y hệt nhau thì giá trị liên thành đấy!" Phải nói là Bàn Tử hoàn toàn không che giấu bản tính tham tài của mình...

Vừa nói gã vừa định đưa tay ra chộp lấy.

Thấy thế, Tô Cảnh nhíu mày, nhanh như chớp nắm chặt lấy cổ tay Bàn Tử.

Kình lực từ lòng bàn tay tỏa ra khiến trán Bàn Tử lấm tấm mồ hôi lạnh.

A Ninh vội rụt tay lại, giấu dao vào chân, liếc nhìn Tô Cảnh đầy vui sướng.

"Nói chuyện thì cứ nói, đừng có động tay động chân..." Tô Cảnh

nói thản nhiên rồi mới buông tay Bàn Tử ra.

Phải công nhận Bàn Tử tuy lông bông nhưng cũng rất bản lĩnh.

Truyền thừa hệ thống cấp cho Tô Cảnh thực lực của Vương Dã có một điểm khiến anh cực kỳ hài lòng: Anh không cần luyện tập mà có ngay mọi kinh nghiệm và kỹ năng ứng dụng của Vương Dã, thậm chí còn có thể dạy lại cho người khác.

Vừa rồi anh chỉ dùng một chiêu "Dương thủ" trong Thái Cực Quyền.

Kình lực rất mạnh, nếu Tô Cảnh không nương tay, xương cổ tay của Bàn Tử đã bị nghiền nát từ lâu rồi...

Sự khó chịu của Tô Cảnh ai cũng nhận ra.

Vốn dĩ Bàn Tử sai trước, nên Ngô Tà vội vàng dàn xếp: "Xin lỗi Tô huynh đệ, bạn tôi tính tình bộp chộp, mong cậu lượng thứ!" Tô Cảnh xua tay ý bảo không sao, rồi nắm lấy tay A Ninh như để khẳng định chủ quyền.

Anh không muốn quá lấn lướt, cảnh cáo một chút là đủ rồi.

Hành động này khiến khuôn mặt lạnh lùng của A Ninh đỏ bừng như mây buổi sớm.

"Huynh đệ cũng là người trong nghề à?

Lực tay mạnh gớm nhỉ?" Bàn Tử xoa cổ tay đau nhức, lầm bầm một câu.

"Không có, lực tay mạnh là bẩm sinh thôi!" Nghe vậy, A Ninh lườm anh một cái rõ dài.

Bẩm sinh?

Sao em không biết nhỉ?

Xem ra Cảnh ca có nhiều bí mật mình không biết đây?

Cô thầm nghĩ, nheo mắt nhìn anh.

Tuy nhiên, nhiệm vụ lần này cô không muốn anh tham gia.

Nghĩ đoạn, A Ninh lên tiếng: "Cảnh ca, anh đi dạo quanh Ngô Sơn Cư một chút đi, em có chuyện cần bàn với Ngô Tà và Bàn Tử.

Bàn xong em sẽ tìm anh..." Tô Cảnh nhìn cô nhóc, mỉm cười gật đầu: "Được, vậy anh đi dạo.

Mục đích của anh chỉ là bảo vệ em, chuyện khác anh không quan tâm..." Nói xong anh buông tay A Ninh, thong thả dạo quanh sân.

Ba người họ đi vào trong nhà.

"Tê...

A Ninh, Tô tiểu ca này ở đâu ra thế, lực tay mạnh kinh khủng..." Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm, rồi buông tay đang ôm cổ tay ra, một dấu bàn tay tím bầm hiện rõ trước mắt Ngô Tà và A Ninh, khiến cả hai giật mình.

"Đúng rồi A Ninh, chuyện cô nói với tôi, Tô huynh đệ không biết sao?" Ngô Tà quay lại hỏi.

Nghe vậy, mặt A Ninh đanh lại: "Ngô Tà, Bàn Tử, tôi cảnh cáo hai người, không được nói gì với anh ấy, tôi không muốn anh ấy bị kéo vào chuyện này!

Bàn xong với hai người, tôi sẽ tự rời đi!" "Chà chà, không ngờ tảng băng như cô cũng có người quan tâm thế này, làm tôi thấy tò mò về Tô tiểu ca kia rồi đấy..." Bàn Tử bồi thêm vài câu, nhưng bị A Ninh lườm một cái là im bặt ngay.

Ở phía xa, Tô Cảnh tựa lưng vào một gốc cây, ngón tay chụm lại như kiếm, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt.

Kỳ Môn chi thuật: Tốn tự — Thính Phong Ngâm!

Cuộc trò chuyện của ba người họ không sót chữ nào lọt vào tai anh.

Phải nói là thuật pháp của Phong Hậu Kỳ Môn quá hữu dụng...

Thái độ của A Ninh khiến một người hai kiếp mồ côi như Tô Cảnh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Sau khi họ vào nhà, những chuyện tiếp theo Tô Cảnh đã quá rõ nhờ biết trước cốt truyện, không cần nghe thêm.

Cuốn băng đó chỉ là phiên bản "Sadako" của Ngô Tà và những chuyện cũ trước khi Hoắc Linh biến thành Cấm Bà mà thôi.

Điều quan trọng nhất là địa chỉ ẩn giấu trong cuốn băng: Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!

Tất cả đều là mồi nhử của Trần Văn Cẩn.

Nhưng dù biết là mồi nhử, Ngô Tà và A Ninh chắc chắn vẫn sẽ đi.

A Ninh vì nhiệm vụ, còn Ngô Tà vì tính hiếu kỳ.

Sự hiếu kỳ có thể làm hại cả một con mèo đấy...

"Muốn cắt đuôi anh sao?

A Ninh, hẹn gặp ở viện dưỡng lão nhé~" Anh lẩm bẩm rồi tìm một chiếc ghế nằm, thoải mái phơi nắng.

Em gái ngốc của anh ơi, nếu em không tin anh có thực lực bảo vệ em, vậy thì để anh đi tiêu diệt Cấm Bà để chứng minh cho em xem...

Hơn nữa, địa điểm đánh dấu tiếp theo chính là viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc.

Không biết sẽ được thưởng món gì hay ho đây.

Thật mong đợi quá~ Vừa phơi nắng, Tô Cảnh vừa nghịch chiếc

tách trà trên bàn cạnh bên, nó cứ biến mất rồi lại xuất hiện trong tay anh.

Không gian lưu trữ 100 mét khối do hệ thống tặng đúng là thần khí không thể thiếu khi đi đổ đấu!

Bàn chuyện xong, A Ninh lập tức rời đi, trước khi đi còn đe dọa hai người kia: "Đừng để tôi biết hai người kéo anh ấy vào, nếu không... hai người biết hậu quả rồi đấy!" Thấy bóng A Ninh rời đi, hai người kia nhìn nhau ngơ ngác.

Một lúc sau, Tô Cảnh từ ngoài bước vào trong nhà, hỏi thẳng: "A Ninh đi rồi sao?" "Hả?

À..." "Được, vậy tôi cũng đi đây..." Xác định xong, anh gật đầu quay người đi thẳng, để lại hai người đứng hình.

Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Tô huynh đệ, cậu không hỏi A Ninh đi đâu à?" "Không cần thiết!

Phụ nữ không nghe lời thì phải dạy dỗ lại một chút, tưởng cắt đuôi được tôi chắc?

Ngô Tà, sớm thôi chúng ta sẽ gặp lại!" Anh ngoái đầu tặng cậu ta một nụ cười thâm sâu rồi rời khỏi Ngô Sơn Cư.

Phía sau, điện thoại của Bàn Tử đổ chuông.

"Được rồi, tối nay tôi có thể tới Kinh Đô...

Chương 4

Cái gì, cậu cũng đi á?

Hôm nay tôi bị dọa một trận hồn vía lên mây đây này!" Những lời họ nói Tô Cảnh đều nghe rõ.

Đúng là lão hồ ly, lẳng lặng đào góc tường bên cạnh Ngô Tà.

Xem ra lão cũng rất quan tâm đến đứa cháu này...

Nhưng một người hiếu kỳ như Ngô Tà, dù lão hồ ly có ngăn cản thế nào cũng không thể dừng bước chân của cậu ta được.

Những chuyện đó Tô Cảnh không quan tâm.

Cái gọi là "Chung Cực", anh cũng lười tìm hiểu.

Đã sống lại một đời thì phải sống cho khoái lạc, tiện tay đánh dấu thăng cấp, cuộc sống thế mới hoàn mỹ!

Vậy nên, cứ bắt đầu bằng việc cứu A Ninh trước đã...

Tại một góc phố, một tiệm xoa bóp của người khiếm thị.

Một gã mặc áo da đeo kính râm đang nằm thong thả phơi nắng trên ghế.

Từ xa, Tô Cảnh nhìn thấy cảnh này liền nở nụ cười thú vị.

Vốn dĩ Tô Cảnh đã đặt vé máy bay đi Cách Nhĩ Mộc vào ngày mai và sắp xếp xong kế hoạch di chuyển.

Phần thưởng 1 triệu NDT của hệ thống đã giải quyết cơn khát tiền của anh.

Có tiền mua tiên cũng được, tìm một cái viện dưỡng lão thì quá đơn giản.

Hiện tại anh đang mong chờ phần thưởng khi đánh dấu tại địa điểm đó ngày mai, cũng như biểu cảm của A Ninh khi thấy anh xuất hiện.

Hơn nữa, bên trong đó còn có một con Cấm Bà.

Anh khá tò mò về loại sinh vật này.

Cái gọi là hương xương Cấm Bà, anh đã nghe danh từ lâu...

Ban đầu anh định tìm một khách sạn nghỉ ngơi, giấy tờ tùy thân hệ thống đã làm sẵn cho anh rồi nên không cần lo lắng.

Không ngờ lại bắt gặp Hắc Hạt Tử.

Đúng là có duyên...

"Hạt Tử, lại đây bóp vai cho tôi cái nào!" "Có ngay~ mời ngài!" Anh đi tới gọi một tiếng, gã kia liền vồn vã mời anh nằm xuống giường bên cạnh.

Vừa xoa bóp vừa hỏi: "Huynh đệ, lực này thế nào?" "Được đấy!" Tô Cảnh nheo mắt tận hưởng kỹ thuật xoa bóp của Hắc Hạt Tử.

Phải công nhận gã này làm nghề tay trái cũng khá thật...

Đang hưởng thụ thì một bóng người mặc hoodie đen lặng lẽ đi tới ngồi xuống cạnh thảm, im lặng quan sát Hắc Hạt Tử làm việc cho Tô Cảnh.

Chính là Trương Khởi Linh.

Thấy anh ta tới, ánh mắt cả hai đều sắc lên.

Đúng là Ách Ba Trương, cứ ngồi đó im lìm không nói một lời, thật là điềm tĩnh...

Tô Cảnh rất có hứng thú với Tiểu Ca.

Không biết "trần nhà thực lực" của thế giới Đạo Mộ này so với

mình thì ai mạnh hơn, nếu có cơ hội phải thử mới được.

Tiểu Ca tới nhưng Hắc Hạt Tử không đáp lời ngay, thật là làm việc chuyên nghiệp.

"Xong rồi huynh đệ!

Một trăm tệ, sau này có dịp nhớ ghé ủng hộ nhé~ Dịch vụ tiệm tôi tốt lắm đấy~" Sau khi làm xong, gã cười tươi đưa danh thiếp cho Tô Cảnh, khiến anh thấy buồn cười.

Anh rút điện thoại quét mã trả tiền rồi châm một điếu thuốc, nói: "Trong giới đồn rằng Hắc gia có hai sở thích lớn.

Một là cơm chiên thịt sợi ớt xanh, hai là tiền!

Hôm nay đúng là trăm nghe không bằng một thấy, vì có một trăm tệ mà luyện xoa bóp đến mức này, thật đáng nể!" Nghe lời Tô Cảnh, ánh mắt Hắc Hạt Tử sau lớp kính râm đanh lại, nhưng sắc mặt không đổi.

Tiểu Ca vẫn giữ bộ mặt tảng băng ngàn năm.

"Vị huynh đệ này, cậu là ai?" "Tô Cảnh!" "Trong giới chưa từng nghe danh hiệu này..." Hắc Hạt Tử lúc này đã bắt đầu tích lực, chỉ cần Tô Cảnh có hành động gì là sẽ ra tay ngay.

"Hắc gia, bình tĩnh đi!

Tôi chỉ là khách qua đường thôi.

Hôm nay tình cờ gặp ngài, nhưng đã gặp rồi thì cũng nhắc nhở một câu...

A Ninh trả thù lao cho ngài không thấp, dù ngài có nhận thêm một khoản từ lão hồ ly kia thì cũng đừng quên A Ninh cũng là chủ nhân của ngài!

Nếu tôi biết ngài làm gì bất lợi cho cô ấy..." Nói đến đây, Tô Cảnh

dừng lại, đưa tay vỗ nhẹ lên chiếc bàn gỗ bên cạnh.

"Đừng trách tôi không khách khí!

Tiểu Ca, Hắc gia, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi..." Để lại một câu, Tô Cảnh vươn vai rồi đi thẳng.

Nghe Tô Cảnh nói, Hắc Hạt Tử bĩu môi: "Thằng nhóc này có quan hệ với A Ninh à?

Sao nó biết mình nhận hai khoản thù lao?

Không đơn giản đâu!

Từ khi nào trong giới xuất hiện nhân vật thế này nhỉ...

Ách Ba Trương, cậu thấy sao?" Nhìn chiếc bàn gỗ mà Tô Cảnh vừa vỗ nhẹ, trong mắt Tiểu Ca hiếm hoi hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Anh lắc đầu: "Anh ta rất mạnh!" "Xì, đe dọa bâng quơ thế thôi à?" Hắc Hạt Tử khinh khỉnh nói.

Nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của Trương Khởi Linh, gã cũng nhìn vào chiếc bàn gỗ kia.

Trước mắt hai người, từng vết nứt nhỏ lan ra, rồi cả chiếc bàn sụp đổ, vỡ vụn hoàn toàn.

"Cái này..." Hắc Hạt Tử sững sờ!

"Anh ta rất mạnh!

Tôi không chắc chắn sẽ thắng được anh ta!

Chỉ riêng việc khống chế lực đạo này, không ai bì kịp anh ta cả!" Nghe Tiểu Ca nói, Hắc Hạt Tử cũng phải gật đầu thừa nhận.

"Cậu bảo sao A Ninh lại quen được cao nhân thế này nhỉ?

Mẹ nó, phải ôm đùi thôi!

Tô Cảnh à?

Sau này gặp phải gọi là Tô gia rồi!" Luyên thuyên nửa ngày không thấy Tiểu Ca đáp lời, Hắc Hạt Tử gãi mũi ngượng ngùng.

Đúng là tự tìm sự nhàm chán mà.

"Thôi được rồi, bàn chính sự!

Từ trong túi gã rút ra một tấm thẻ đưa cho Tiểu Ca, nụ cười rạng rỡ treo trên mặt: "Thanh Hải Cách Nhĩ Mộc, lạt ma của lão ngoại, đi không?" Tiểu Ca nhìn Hắc Hạt Tử rồi dùng hai ngón tay dài bằng nhau kẹp lấy tấm thẻ, đứng dậy rời đi.

Đúng là Ách Ba Trương, danh bất hư truyền...

Tô Cảnh đương nhiên không biết cuộc trò chuyện đó, cũng không biết mình đã trở thành cao nhân trong mắt họ.

Đó chỉ là một lời cảnh cáo nhỏ thôi.

Hắc Hạt Tử làm việc vì tiền, chắc chắn A Ninh không thể kiểm soát nổi gã.

Hơn nữa, gã thực sự thân thiết với bên Ngô Tà hơn.

Chiếc bàn vỡ vụn sau khi Tô Cảnh đi là do anh để lại một đạo ám kình.

Một kỹ thuật phát lực của Thái Cực Quyền, vừa cương vừa nhu, làm việc này không khó.

Chuyện vừa rồi Tô Cảnh chỉ coi là một đoạn đệm nhỏ.

Giờ không còn sớm, ăn tối rồi nghỉ ngơi, ngày mai xuất phát đi Cách Nhĩ Mộc mới là việc chính...

Nhưng trước đó, phải đi mua sắm một chuyến đại quy mô đã!

Với không gian trữ đồ 100 mét khối, anh hoàn toàn có thể tận hưởng chuyến đi này một cách xa hoa nhất~ Ba giờ sáng, Tô Cảnh bắt

taxi ra sân bay.

Phải chuyển bay hai lần nhưng cũng không sao, đến nơi anh sẽ thuê xe riêng.

Có tiền mua tiên cũng được, tội gì phải ngồi xe ba bánh như Ngô Tà...

Còn Ngô Tà, chắc giờ này vẫn chưa xuất phát, nhất định sẽ đến muộn hơn anh.

Vừa hay anh có thể nẫng tay trên cuốn nhật ký của Trần Văn Cẩn trước.

Chương 5

Biết đâu còn lấy được đĩa sứ có bản đồ đi Tháp Mộc Đà trước cả Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca.

Lúc đó A Ninh sẽ không còn lý do gì để ngăn cản anh đi cùng nữa.

Bốn giờ rưỡi chiều, một chiếc xe việt dã dừng lại trước một cánh cổng sắt rỉ sét.

Trên trụ cổng có dòng chữ "Viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc Thanh Hải".

Vì lâu ngày không tu sửa, hàng rào sắt xung quanh đều đã hư hỏng, cỏ dại mọc um tùm khiến nơi này càng thêm quỷ dị.

Tô Cảnh quét mã trả tiền xe 30 ngàn tệ rồi xuống xe.

Anh tính toán khi Ngô Tà đến đây thì anh đã gom hết đồ hữu dụng bên trong rồi...

Nhận tiền xong, tài xế phóng xe đi như bay, cứ như nơi này không phải viện dưỡng lão mà là một con quái vật ăn thịt người.

Trên đường đi, ông ta cứ lải nhải nơi này quỷ dị thế nào, ban đêm còn nghe thấy tiếng sinh vật lạ gầm rú.

Có con Cấm Bà ở đó, không quỷ dị mới lạ!

Nhìn viện dưỡng lão đổ nát, trong mắt Tô Cảnh hiện lên một tia hưng phấn.

Tô Cảnh đi tới trước cửa sắt, nắm lấy ổ khóa, vận khí dùng lực bóp mạnh, ổ khóa trực tiếp bị nghiền nát.

Anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa sắt phát ra tiếng ma sát ghê răng, khiến bầu không khí xung quanh càng thêm phần quỷ dị. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đến viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc!] [Đánh dấu trong năm phút, bắt đầu đếm ngược!] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!

Phần thưởng: 10 viên Bất Tử Đan!] [Bất Tử Đan: Chỉ có tác dụng đối với Cấm Bà, kéo dài tuổi thọ hai trăm năm, dung nhan bất lão!

Triệt tiêu tác dụng phụ của Thi Miết Đan, giữ lại năng lực của Cấm Bà!

Đã phát vào không gian hệ thống!] [Địa điểm đánh dấu tiếp theo: Tháp Mộc Đà!] Dạo quanh viện dưỡng lão một vòng, sau khi nghe thông báo đánh dấu thành công, Tô Cảnh mới chuẩn bị tiến vào bên trong tòa nhà.

Phần thưởng đánh dấu lần này đối với anh mà nói, có cảm giác hơi giống 'gân gà', bỏ thì thương vương thì tội.

Tuy nhiên, đối với Hoắc Linh đã biến thành Cấm Bà trong viện dưỡng lão này, nó tuyệt đối là một thứ tốt.

Nếu đưa cho cô ấy dùng, biết đâu anh lại thu phục được một tay sai miễn phí.

Dùng Cấm Bà làm tay sai, anh chắc chắn là người đầu tiên từ cổ chí kim làm được chuyện này!

Mà nói đi cũng phải nói lại, Cấm Bà hẳn cũng là một đại mỹ nữ mới đúng… ừm, chắc chắn là vậy!

Tiến vào tòa đại lâu của viện dưỡng lão, theo lộ trình trong ký ức, Tô Cảnh lần mò về phía căn phòng mà Trần Văn Cẩn từng sử dụng máy tính.

Tuy hiện tại trời đã gần sẩm tối, nhưng trong tòa nhà lại cực kỳ âm u.

Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng gì đến Tô Cảnh.

Là một luyện khí sĩ, nhìn đêm như ban ngày chỉ là thao tác cơ bản.

Rất nhanh, Tô Cảnh đã phát hiện ra bản đồ được khắc trên một bức tường ở hành lang.

Điều này có nghĩa là mục đích không còn xa nữa.

Men theo hành lang, Tô Cảnh nhanh chóng tìm thấy phòng 306, nhưng cửa đã bị khóa. "Khảm tự —— Thủy Thương Thuật!" Anh chụm ngón tay lại thành hình khẩu súng, theo một tiếng lẩm bẩm thấp, đầu ngón trỏ lập tức ngưng tụ ra một viên đạn nước to bằng viên bi thủy tinh, bắn thẳng vào ổ khóa.

Phải nói rằng, cái gọi là Kỳ Môn chi thuật này thật sự rất dễ dùng.

Huống chi đây còn là Phong Hậu Kỳ Môn đỉnh cấp nhất, uy lực không hề tầm thường, viên đạn nước bắn ra có sức công phá hoàn toàn có thể sánh ngang súng lục. "Bành!" Ổ khóa trực tiếp bị Tô Cảnh bắn nổ, anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa phòng mở ra.

Biết trước kịch bản chính là chỗ dựa lớn nhất của Tô Cảnh.

Trong nguyên tác, căn phòng này có một cửa ngầm dẫn xuống địa đạo, bên dưới có căn phòng Trần Văn Cẩn từng ở, bên trong đặt ghi chép của cô ấy.

Còn Cấm Bà Hoắc Linh thì trốn trong căn phòng đó.

Tuy nhiên, sau khi Tô Cảnh vào nhìn quanh một lượt lại không thấy Cấm Bà đâu.

Dù có chút ngoài ý muốn nhưng vấn đề không lớn, có lẽ là anh đến sớm quá.

Con Cấm Bà này chắc chắn đang ở một góc nào đó trong viện dưỡng lão.

Không bận tâm chuyện đó, Tô Cảnh trực tiếp đi tới bên tủ quần áo, kéo ra.

Một lối đi ngầm dẫn xuống lòng đất xuất hiện trước mắt anh.

Không chút do dự, anh bước thẳng xuống cầu thang.

Cầu thang rất dài, càng đi xuống càng lạnh, rõ ràng là dẫn sâu xuống địa hạ.

Hơn nữa Tô Cảnh còn ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ.

Không biết miêu tả thế nào, đại loại là rất thơm, khiến người ta cảm thấy đặc biệt thư thái, thậm chí sau khi ngửi còn thấy buồn ngủ.

Tuy chưa bao giờ ngửi qua mùi này, nhưng trong lòng anh lập tức có dự cảm.

Mùi hương này tám phần chín là Cấm Bà Cốt Hương!

Dưới tầng hầm này rất có khả năng là nơi sinh sống của Cấm Bà.

Tuy nhiên, Tô Cảnh lại không nghe thấy động tĩnh gì, rõ ràng là Cấm Bà không có ở đây!

Như vậy cũng tốt, sau khi lấy được thứ mình muốn rồi mới quay lại xử lý Cấm Bà chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao?

Xuống hết cầu thang, Tô Cảnh đi đến trước bức tường đá bên cạnh, đưa tay đẩy tổng công tắc thiết bị chiếu sáng bên dưới.

Từng ngọn đèn bật sáng, trong nháy mắt chiếu rọi không gian địa hạ u ám sáng như ban ngày!

Lúc này Tô Cảnh mới quan sát môi trường xung quanh.

Bên cạnh có một gian phòng, bên ngoài thì đặt một cỗ quan tài.

Căn phòng chắc chắn là nơi Trần Văn Cẩn từng ở.

Còn cỗ quan tài này… bên trong hẳn là giấu đĩa sứ mà A Ninh

muốn lấy!

Hơn nữa rất có thể, đây là nơi Cấm Bà ngủ… Bên trong quan tài không có động tĩnh, Cấm Bà khẳng định không ở đây.

Đi tới trước quan tài, Tô Cảnh không do dự, dùng lực đẩy mạnh, trực tiếp hất tung nắp quan tài.

Quả nhiên, bên trong đặt một cái hộp đen, sau khi lấy ra mở xem, bên trong chính là một chiếc đĩa sứ bị mẻ một góc.

Thấy vậy, khóe môi Tô Cảnh không khỏi nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Anh tâm niệm động một cái, thu nó vào không gian hệ thống.

Sau đó mới bước về phía căn phòng của Trần Văn Cẩn.

Cùng lúc đó, một chiếc xe ba bánh dừng lại bên ngoài viện dưỡng lão.

Theo sau một thanh niên bước xuống xe, tài xế lập tức quay đầu, nhanh chóng phóng xe đi mất, khiến thanh niên kia đứng hình.

Người thanh niên này chính là Ngô Tà.

Cậu ta đến sớm hơn một chút so với dự kiến của Tô Cảnh.

Tuy nhiên, vấn đề không lớn!

Mặc dù nơi này trông rất quỷ dị, nhưng những năm qua bôn ba khắp nơi, mức độ này cũng không khiến cậu thực sự chùn bước.

Nhìn cổng viện dưỡng lão đang mở toang, Ngô Tà không khỏi nhíu mày.

Dường như… có người đã đến đây?

Nhặt ổ khóa bị đập vỡ làm đôi dưới đất lên, Ngô Tà thầm nghĩ.

Cậu không chần chừ lâu, sợ manh mối bị người khác nẫng tay

trên, liền chạy thẳng vào tòa đại lâu.

Nhưng cậu không hề phát hiện, trong một lùm cỏ dại um tùm, một người phụ nữ mặc váy dài trắng rách nát, xõa tóc rũ rượi đang đứng đó chằm chằm nhìn theo bóng lưng cậu.

Sau khi cậu vào tòa nhà, ả âm thầm bám theo.

Tốc độ đó tuyệt đối không phải con người có thể đạt tới.

Lúc này, cách viện dưỡng lão một cây số, một chiếc xe khách nhỏ đang lao nhanh trên đường lộ.

Một gã đàn ông người nước ngoài đang lái xe, ghế phụ là một cô gái mặc áo hai dây đen.

Gương mặt mang phong tình dị vực đang đầy vẻ phẫn nộ.

Chương 6

Chính là A Ninh!

Cách đây không lâu, từ hướng đó có một chiếc xe việt dã và một chiếc xe ba bánh đã đi lướt qua xe cô.

Rõ ràng viện dưỡng lão mục tiêu đã bị hai nhóm người đến trước.

Một nhóm chắc chắn là Ngô Tà, nhưng thế lực còn lại thì không xác định được!

Đó là lý do A Ninh nổi giận như vậy. "Lão Cao!

Tăng tốc!" "A Ninh lão bản, đừng gấp!" "Có tôi và Ách Ba Trương ở đây, còn lo không lấy được đồ sao?

Chắc chắn xứng đáng với số tiền cô trả, nếu bị kẻ khác lấy mất, chúng tôi sẽ cướp lại cho cô!" Ở ghế sau, một gã đàn ông đeo kính đen, mặc áo da cười hì hì nói.

Bên cạnh còn ngồi một người đàn ông mặc áo hoodie đen, dùng mũ che nửa khuôn mặt, tay cầm một thanh cổ đao.

Chính là Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca.

Sau khi hai người hội quân với A Ninh liền chạy tới đây, không ngờ vẫn chậm một bước.

Nghĩ đến đây, Hắc Hạt Tử không nhịn được nói thêm một câu: "Nếu vị cao nhân mà A Ninh lão bản quen biết cũng có mặt, thì nhiệm vụ lần này tỷ lệ nắm chắc của chúng ta chắc chắn tăng lên chín mươi phần trăm!" Nghe vậy, A Ninh không khỏi ngẩn ra: "Cao nhân?

Cao nhân nào?" "Tô Cảnh, Tô gia đó!

Cô không biết sao?

Lúc trước người ta đã hùng hổ cảnh cáo tôi một trận, một chưởng vỗ nát cả cái bàn!" "Ngay cả Tiểu Ca còn bảo đánh không lại anh ta, người như vậy không phải cao nhân thì là gì?" Hắc Hạt Tử nghe A Ninh hỏi vậy thì càng tỏ ra kinh ngạc hơn.

Câu nói này khiến A Ninh khẽ bặm môi, mắt rũ xuống.

Cảnh ca?

Cao nhân?

Với sự thúc giục của A Ninh, gã người nước ngoài tên Lão Cao lái xe cực nhanh, một cây số trôi qua trong nháy mắt.

Xe sớm dừng lại trước cổng viện dưỡng lão.

Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca xuống xe, nhìn nhau một cái rồi cùng chạy vào bên trong, bắt đầu tìm kiếm manh mối theo kiểu quét sạch.

Lại nói về Ngô Tà, lúc này cậu đã vào địa đạo.

Ánh đèn sáng choang bên trong và mùi Cấm Bà Cốt Hương lan tỏa khiến dây thần kinh của cậu căng như dây đàn.

Chiếc máy ảnh trong tay luôn đưa về phía trước, sự chú ý dồn hết vào phía trước mà không chú ý rằng có một bóng hình đã âm thầm bám theo sau lưng cậu đi xuống.

Bước xuống mặt đất, giống như Tô Cảnh, Ngô Tà lập tức nhìn thấy cỗ quan tài đặt ở chính giữa.

Lúc này nó đã được Tô Cảnh đậy nắp lại.

Cậu đi tới quan sát một chút, phát hiện dấu vết bị cạy mở.

Ngô Tà giật mình trong lòng: "Tôi không động tới ngài, ngài cũng đừng động tới tôi, ngài cứ yên tâm nằm yên ở trong đó đi…" Nói xong còn vái ba vái.

Thằng nhóc này vẫn có chút tự ý thức về cái đặc tính cứ mở nắp quan là thi biến của mình… Nghe thấy động tĩnh ngoài phòng, Tô Cảnh mới từ cuốn ghi chép của Trần Văn Cẩn tỉnh táo lại.

Phải nói rằng, từng con chữ đều lộ rõ sự sợ hãi đối với 'Hắn'.

Tuy nhiên, Tô Cảnh hoàn toàn không có hứng thú với kẻ tên 'Hắn' hay cái gọi là 'Chung cực' mà cô ấy nhìn thấy.

Người ta nói sau Thanh Đồng Môn là Chung cực, nhưng Chung cực rốt cuộc là gì thì chưa ai nói rõ được… Chung cực đối với Tô Cảnh hoàn toàn không có sức hút.

Hoặc giả bên trong có bí mật trường sinh, nhưng một kẻ có thể đạt được điều đó nhờ đánh dấu như Tô Cảnh thì hơi sức đâu mà đi tìm tòi thứ đó.

Vô nghĩa!

Nghe tiếng động bên ngoài, Tô Cảnh trực tiếp khép sổ lại, cầm lấy rồi đi ra cửa, vừa lúc thấy Ngô Tà đang lạy cái quan tài.

Điều này khiến anh cảm thấy buồn cười.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt anh đanh lại.

Phía sau quan tài, tiếng bò trườn tuy cực kỳ nhỏ nhưng với ngũ cảm của Tô Cảnh hiện tại, nghe lọt tai vô cùng rõ ràng! "Tô huynh đệ?" Vái xong quan tài, Ngô Tà quay đầu lại thấy bóng người tựa ở cửa thì giật nảy mình.

Do khu vực này hơi tối nên Ngô Tà không nhận ra ngay là Tô Cảnh.

Cậu nhìn kỹ vài lần mới không chắc chắn mà gọi một tiếng. "Tiểu Tam Gia, tôi đã nói chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau mà!" Khi Tô Cảnh bước ra, dưới ánh đèn, hình dáng và giọng nói của anh mới giúp Ngô

Tà xác định đúng là Tô Cảnh.

Cậu thở phào một hơi: "Thật sự là anh sao?

Tô huynh đệ, sao anh lại ở đây?" Nhưng chưa đầy nửa phút sau, câu nói tiếp theo của Tô Cảnh khiến dây thần kinh của cậu lại căng lên: "Hiện tại không phải lúc ôn chuyện đâu ~" "Tiểu Tam Gia, nhìn sau lưng cậu kìa!" Mặc dù Tô Cảnh nói với nụ cười trên môi, nhưng sự nghiêm túc trong ánh mắt anh thì ai cũng thấy rõ.

Tuy đã kế thừa toàn bộ thực lực của Vương Dã phái Võ Đang, nhưng dù sao cũng chưa từng tiếp xúc với sinh vật như Cấm Bà, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Anh vô tình dùng gót chân chạm xuống mặt đất.

Phong Hậu Kỳ Môn đã âm thầm khai mở!

Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực!

Nghe câu đó, trán Ngô Tà lập tức lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cậu từ từ quay đầu lại.

Sau đó, một bàn tay trắng bệch, chằng chịt những đường vân đen đang vịn trên quan tài đập thẳng vào mắt cậu.

Kèm theo một tràng tiếng xương cốt ma sát ghê người, Cấm Bà Hoắc Linh với bộ váy trắng rách nát, tóc tai bù xù trực tiếp bò lên nắp quan tài.

Đôi đồng tử trắng dã nhìn chằm chằm vào Ngô Tà. "Hoắc… Hoắc Linh?" "Sao cô lại biến thành thế này?" Cậu nuốt nước bọt, sợ hãi lùi lại hai bước, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Tuy nhiên, Hoắc Linh đã biến thành Cấm Bà thì làm gì còn thần trí, mụ trực tiếp vồ về phía cậu. "Đừng, đừng qua đây!

Đừng qua đây!" Thằng nhóc này vẫn chưa phải là Tà Đế sau này,

phản ứng này thực sự khiến Tô Cảnh cảm thấy hơi nhàm chán.

So với một Thiên Chân Vô Tà thời trẻ, anh vẫn tán thưởng một Tà Đế mưu sâu kế hiểm mười năm sau hơn.

Nhìn Cấm Bà Hoắc Linh hung tợn vồ tới, Ngô Tà đã nhắm chặt mắt lại.

Ngay khi cậu nghĩ mình sắp tiêu đời thì một luồng lực lớn truyền đến, rồi cậu bị văng ra xa.

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai Ngô Tà: "Đoái tự —— Hắc Lưu Ly!" "Thái Cực Quyền Pháp —— Dương Thủ!" Khi cậu phản ứng lại thì đã bị ném xuống sàn nhà phía xa.

Lúc này nhìn về phía Hoắc Linh, cảnh tượng tiếp theo Ngô Tà có thể đảm bảo cả đời mình cũng không quên được.

Chỉ thấy hai tay của Tô Cảnh trong nháy mắt trở nên đen kịt, lấp lánh ánh lưu ly, phản chiếu những tia sáng u tối dưới ánh đèn.

Cùng lúc đó, một cú đấm nện thẳng vào ngực Hoắc Linh.

Trong chớp mắt đã đánh bay mụ ta, va mạnh vào tường.

Bức tường dưới tác động của lực lượng này trực tiếp nứt toác ra như mạng nhện.

Cảnh tượng này khiến cậu há hốc mồm kinh ngạc. "Tốn tự —— Phong Thừng!" Theo lời Tô Cảnh vừa dứt, xung quanh thân thể Hoắc Linh lập tức bị quấn quanh bởi những sợi dây gió không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng lớp bụi bẩn bị cuốn lên khiến Ngô Tà nhìn rõ tình trạng lúc này.

Thật sự là kinh tâm động phách!

Đây mới là cao thủ!

Lúc này, từ trên cầu thang cũng truyền đến một tiếng kinh hô.

Cả Tô Cảnh và Ngô Tà đều quay đầu lại nhìn.

Hai người đàn ông mặc đồ đen đang đứng ở lối vào hầm, chính là Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Tiểu Ca thì vẫn ổn, gương mặt tảng băng vạn năm chỉ bình thản thốt lên một câu: "Anh rất mạnh!" Công bằng mà nói, loại tấn công này, chính anh cũng không thể cản nổi.

Còn Hắc Hạt Tử thì đã rớt cằm: "Tô gia!

Ngầu bá cháy!" "Từ giờ trở đi anh chính là thần tượng của Hắc gia tôi!" Nghe vậy, Tô Cảnh cười cười không cho là đúng: "Các anh đã tới đây, chắc A Ninh cũng đang ở gần đây phải không?" "Chính xác, A Ninh lão bản đang ở bên ngoài viện dưỡng lão!" "Tô gia, cái thứ này là quái quỷ gì vậy?

Cương thi sao?" Nói đoạn, Hắc Hạt Tử nhảy xuống cầu thang, đi tới trước mặt Tô Cảnh, nhìn ngắm Hoắc Linh từ trên xuống dưới rồi hỏi.

Bị khống chế, Hoắc Linh vẫn liên tục phát ra những tiếng gầm gừ như thú dữ, khiến người ta run sợ. "Đây là Cấm Bà, một loại quái vật bị biến dị do dùng thuốc!" "Hắc gia chắc hẳn biết tôi đang nói gì chứ?" Tô Cảnh liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái đầy ẩn ý, mỉm cười nói.

Chương 7

Câu nói này khiến Hắc Hạt Tử giật mình, chỉnh lại kính mát.

Chẳng lẽ Tô gia biết bí mật của mình? "Được rồi, đừng nghĩ nhiều.

Tiểu Ca, Hắc gia, hai người đưa Ngô Tà ra ngoài trước!" "Ngô Tà, cái này cho cậu!" Anh đưa tay lấy cuốn ghi chép của Trần Văn Cẩn đang giắt bên hông, tùy tay ném cho Ngô Tà.

Thằng nhóc này đang nhìn Tiểu Ca đắm đuối, ánh mắt còn pha chút u oán.

Phải nói rằng, trông cứ như mùi đam mỹ vậy.

Quả nhiên, Tiểu Ca và Ngô Tà mới là chân ái! "Đây là nhật ký của Trần Văn Cẩn, những thứ ghi bên trong sẽ có ích cho cậu." "Hắc gia, anh ra ngoài nói với A Ninh, thứ cô ấy muốn đang ở trong tay tôi, lần này đừng hòng một mình bỏ chạy nữa!" Tuy không hiểu Tô Cảnh nói vậy là có ý gì, nhưng Hắc Hạt Tử biết thứ A Ninh cần chắc chắn đang ở chỗ anh.

Muốn tranh với Tô Cảnh?

Chẳng phải tìm chết sao? "Được rồi, Tô gia!" "Tôi về nói với lão bản ngay!

Cần đợi anh bao lâu?" Nghe Hắc Hạt Tử cứ một câu 'Tô gia', hai câu 'Tô gia', Tô Cảnh cảm thấy khá sướng tai.

Mẹ kiếp, có thực lực mới được người ta gọi là 'Gia'!

Không có thực lực thì chỉ là thằng cháu! "Đợi tôi nửa tiếng!" Nói rồi, Tô Cảnh bước về phía Cấm Bà Hoắc Linh, khóe môi hiện lên một nụ cười hưng phấn.

Nhưng trong mắt ba người kia, trông nó thật sự có chút bệnh hoạn.

Hắc Hạt Tử và Ngô Tà đều rùng mình một cái, lôi kéo Tiểu Ca vội vàng rời khỏi địa đạo.

Phía sau vẫn liên tục truyền đến tiếng gầm của Cấm Bà, nhưng cả hai hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn.

Họ vội vã chạy ra khỏi viện dưỡng lão, vừa đi Ngô Tà vừa trút giận với Tiểu Ca: "Anh ra khỏi Thanh Đồng Môn từ khi nào, sao lại đến đây…" "Tại sao lúc ra không báo cho tôi biết ngay lập tức?" …… Nhưng biệt danh Ách Ba Trương đã định sẵn là Ngô Tà sẽ không nhận được bất kỳ câu trả lời nào.

Nhìn Ngô Tà với vẻ mặt u oán như cô vợ nhỏ, Hạt Tử cảm nhận được ác ý sâu sắc từ thế giới này.

Nhưng hắn không biết rằng, một ngày nào đó chính hắn và Giải Tiểu Hoa cũng sẽ giống như hai người này.

Ba người ra khỏi viện dưỡng lão, một chiếc xe khách nhỏ chạy tới, Ngô Tà cũng leo lên xe theo Hạt Tử và Tiểu Ca.

Sau đó cậu nhìn thấy A Ninh ở ghế phụ. "Ngô lão bản!" "A Ninh?

Sao cô lại ở trên xe?" "Ở Hàng Châu anh diễn kịch hay như vậy, tôi còn tưởng anh thật sự không biết gì chứ?" "Vậy là cô cố ý thử lòng tôi?" Nghe vậy, A Ninh nở một nụ cười xinh đẹp: "Xem ra anh không còn là Thiên Chân Vô Tà của ngày xưa nữa rồi…" "Nói đi, anh tìm thấy gì trong viện dưỡng lão?" Nghe A Ninh hỏi, Tiểu Ca im lặng, Ngô Tà và Hắc Hạt Tử nhìn nhau đầy ái ngại. "Tôi chẳng tìm thấy gì cả, có người đã nhanh chân hơn tôi!" "Lão bản, tôi và Ách Ba Trương cũng chẳng tìm thấy gì…" Nghe vậy, A Ninh nhíu mày: "Bị người khác nẫng tay trên, hai người không biết cướp lại sao?" "Không dám

đâu… đánh không lại!" Hắc Hạt Tử cười khổ. "Là ai?" "Tô gia, Tô Cảnh!" A Ninh: "……" "Bên trong có một con quái vật, lúc tôi và Ách Ba vào, Tô gia đang bạo hành nó…" "Tô gia bảo tôi nhắn lại với lão bản một câu…" Nghe Hắc Hạt Tử nói, A Ninh hít sâu một hơi.

Xem ra mình vẫn chưa hiểu hết về Cảnh ca… "Nói!" "A Ninh, thứ cô muốn đang ở trong tay tôi, lần này đừng hòng cắt đuôi tôi nữa…" Nghe câu này, trong lòng A Ninh không khỏi cảm động.

Mình đúng là đủ bướng bỉnh… xem ra, muốn cắt đuôi anh ấy là chuyện không tưởng rồi… "Anh ấy đâu?" "Tô gia bảo chúng ta đợi nửa tiếng, anh ấy đang xử lý Cấm Bà…" Hắc Hạt Tử kể lại vanh vách quá trình Tô Cảnh áp đảo Cấm Bà cho A Ninh nghe, hoàn toàn không có chút khoa trương nào.

A Ninh: "……" Nghe xong A Ninh ngây người, còn biết cả pháp thuật?

Đây thật sự là Cảnh ca của mình sao? "Đúng rồi, Tô gia trước khi cho chúng tôi ra ngoài có đưa cho Ngô Tà một cuốn sổ tay, chắc trong đó có không ít manh mối…" Đột nhiên Hắc Hạt Tử bồi thêm một câu.

Nguyên bản Ngô Tà còn định giấu đi, giờ xem ra không xong rồi.

Dù sao Tô Cảnh cũng thân thiết với A Ninh hơn.

Tuy nhiên, ít ra cũng phải chia sẻ tài nguyên! "Đưa cho cô cũng được, nhưng tôi phải xem cùng!" Nhìn ánh mắt lạnh lùng của A Ninh, Ngô Tà liền ôm lấy cánh tay Tiểu Ca.

Điểm mấu chốt là tuyệt đối không nhường bước!

Tâm trạng A Ninh đang tốt, chẳng buồn tranh cãi với cậu ta.

Mọi hành động của Cảnh ca đều chứng tỏ anh đang quan tâm và lo lắng cho cô.

Huống chi hiện tại biết anh có thực lực bảo vệ mình, lòng cô càng thêm vui sướng.

Bởi vì hành trình sắp tới có Tô Cảnh đồng hành, làm bất cứ chuyện gì cô cũng thấy vui.

Thế là cô xua tay đồng ý ngay.

Tiếp đó, cả nhóm ngồi trong xe bắt đầu nghiên cứu cuốn ghi chép của Trần Văn Cẩn.

Mọi manh mối đều chỉ về hướng Tháp Mộc Đà! …… Quay lại trong viện dưỡng lão.

Lúc này, trong mật thất địa hạ, Tô Cảnh nhìn Cấm Bà Hoắc Linh trước mắt, ánh mắt càng lúc càng kỳ quái.

Ngay sau khi ba người Ngô Tà rời đi, Tô Cảnh trực tiếp lấy viên Bất Tử Đan phần thưởng từ hệ thống ra cho Hoắc Linh ăn.

Một luồng năng lượng phun trào, y phục rách nát!

Sau đó tóc của Hoắc Linh mọc dài điên cuồng, bao bọc lấy cơ thể cô như một cái kén lớn.

Bên trong đang diễn ra những biến đổi không tên.

Tuy nhiên, Tô Cảnh có thể khẳng định sự biến đổi này đang đi theo hướng tốt.

Cái kén kết bằng tóc này cực kỳ mỏng manh, nhẹ tựa hư không.

May mà đã đuổi ba tên kia ra ngoài… Chạm tay vào lớp kén, Tô Cảnh thầm cảm thán.

Một bàn tay trắng như ngọc trực tiếp đặt lên tay Tô Cảnh.

Cùng lúc đó, một giọng nói khàn khàn nhưng vô cùng êm tai vang lên: "Thoải mái không?" Câu nói này khiến Tô Cảnh ngẩn ra.

Sau đó… gật gật đầu.

Theo một tiếng nổ lách tách, lớp kén bằng tóc ban đầu vỡ vụn rơi xuống đất.

Tô Cảnh sững sờ.

Hoắc Linh đỏ mặt, mái tóc đen dài không gió tự bay, nhanh chóng lan tỏa rồi bao phủ lấy cơ thể mình, kết thành một chiếc váy đen không tay.

Dù ngượng ngùng nhưng Hoắc Linh không hề lên tiếng mắng mỏ Tô Cảnh. "Là anh cứu tôi?" Tô Cảnh gật đầu, quan sát Hoắc Linh sau khi hồi phục, uống vào Bất Tử Đan, cô đã sở hữu huyết mạch Cấm Bà hoàn chỉnh.

Làn da như bạch ngọc, trông vô cùng rạng rỡ và khả ái.

Quả thực là một mỹ nhân! "Cô tên là gì?" "Tô Cảnh, họ Tô trong Tô Châu, tên Cảnh trong phong cảnh!" Hoắc Linh nghe vậy thì gật đầu, sau đó từng chữ một nói với Tô Cảnh: "Tô Cảnh, một cái tên rất đẹp, em tên là Hoắc Linh!" Dường như sợ anh không nhớ rõ, cô lặp lại một lần nữa: "Hoắc Linh của Hoắc gia!" Nghe vậy, khóe môi Tô Cảnh nhếch lên: "Tôi biết Hoắc tiểu thư mà, nếu không đã không cứu cô rồi!" "Đã đối xử với em thế này rồi mà còn gọi là Hoắc tiểu thư sao?" Tô Cảnh hơi ngẩn ra: "Vậy phải gọi cô là gì?" Gương mặt trắng như ngọc vẫn còn vương nét hồng phấn, Hoắc Linh nhìn sâu vào mắt Tô Cảnh, khẽ nói: "Anh có thể gọi em là Linh Linh…" Nhìn dáng vẻ cô gái này, Tô Cảnh đâu phải gã trai thẳng ngốc nghếch, anh lập tức hiểu ngay.

Tuy cô đã sống nửa thế kỷ, nhưng tâm trí vẫn là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi.

Dù sao những ngày tháng biến thành Cấm Bà đều trôi qua trong

trạng thái mê muội.

Anh không chỉ cứu mạng cô, mà những gì nên thấy đều đã thấy hết, thậm chí còn chạm vào người ta nữa, thời đại của cô không cởi mở như bây giờ.

Vì vậy, ý tứ của Hoắc Linh là gì, Tô Cảnh tự nhiên hiểu rõ.

Sống lại một đời, vốn dĩ phải sống tùy ý!

Hơn nữa, Hoắc Linh cũng là một đại mỹ nữ, huống chi còn giữ được thực lực Cấm Bà, chỉ riêng kỹ năng điều khiển tóc thôi đã không ai sánh kịp.

Cô chắc chắn sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực bên cạnh anh, nếu không anh đưa Bất Tử Đan cho cô ăn làm gì.

Anh tuyệt đối không làm ăn lỗ vốn.

Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Hoắc Linh, Tô Cảnh không thể không đáp lại: "Linh Linh!" Anh trực tiếp tiến tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Cô khẽ 'ân' một tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu, nếu không phải tai Tô Cảnh thính thì căn bản không nghe thấy. "Em biến thành Cấm Bà cũng mười mấy năm rồi, để anh nói sơ qua cho em về sự thay đổi của thế giới…" "Còn nữa, đứa cháu của em là Ngô Tà hiện đang ở bên ngoài, lát nữa đừng có kinh ngạc nhé…" …… Sau khi giảng giải cho Hoắc Linh về tình hình thế giới hiện tại cũng như các sự việc của Cửu Môn, giúp cô có cái nhìn khái quát về thời đại này, Tô Cảnh mới dắt tay cô ra khỏi viện dưỡng lão.

Bên ngoài, mọi người đã đợi ròng rã một tiếng đồng hồ.

Trong thời gian này họ cũng đã xem qua cuốn ghi chép của Trần Văn Cẩn.

Đối với 'Hắn', trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi.

Chỉ có A Ninh thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía viện dưỡng lão, vẻ mặt bồn chồn không yên. "Ra rồi!" Thấy Tô Cảnh bước ra từ viện dưỡng lão, A Ninh không nhịn được reo lên vui sướng, lập tức mở cửa xuống xe chạy về phía đó.

Chương 8

Mọi người thấy bộ dạng cô như vậy không khỏi nhìn nhau ngơ ngác, sau đó cũng xuống xe theo.

Tuy nhiên, họ lại nhìn thấy một bóng hình không ngờ tới.

Đứng bên cạnh Tô Cảnh là Hoắc Linh trong chiếc váy đen không tay!

Nhìn thấy cảnh này, A Ninh vốn định nhào vào lòng Tô Cảnh bỗng khựng lại.

Cô nhìn Hoắc Linh, bặm môi, có chút ủy khuất gọi một tiếng: "Cảnh ca ~" Nhìn dáng vẻ cô nàng này, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Không ngờ A Ninh cũng có mặt này. "Lại đây!" Anh vẫy tay gọi cô, đợi cô đi tới trước mặt, Tô Cảnh gõ nhẹ vào trán cô một cái: "Em giỏi thật đấy, còn dám bỏ mặc anh sao?" Thao tác này khiến Hắc Hạt Tử và hai gã lính đánh thuê của A Ninh rớt cằm.

Bộ dạng này của A Ninh thật sự hiếm thấy… "Việc em đi làm rất nguy hiểm mà…" A Ninh lẩm bẩm một câu. "Anh đã nói rồi, anh đi theo em là để bảo vệ em!" "Anh không đi, em sẽ chết!" "Sao, không tin anh có thực lực đó à?" Tô Cảnh nhướng mày cười nói. "Tin, tin chứ!

Lão bản, với thực lực của Tô gia, bảo vệ cô chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Chưa đợi A Ninh lên tiếng, Hắc Hạt Tử đã bước tới nói chen vào.

Tiểu Ca đi phía sau tuy không nói lời nào nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Còn Ngô Tà thì khỏi phải nói, gật đầu lia lịa, cậu vạn lần đồng ý để Tô Cảnh đi cùng.

Vừa rồi trên xe, cậu đã quyết định sẽ cùng nhóm A Ninh đến Tháp Mộc Đà.

Có cao thủ như Tô Cảnh ở đây, cộng thêm Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, chuyến đi này chẳng phải nắm chắc phần thắng sao?

Thấy phản ứng của ba người này, A Ninh khẽ mím môi nhìn Tô Cảnh.

Đột nhiên trên mặt cô hiện lên một nụ cười xinh đẹp: "Vậy… được thôi ~" "Nhưng mà, có khả năng anh sẽ phải chết cùng em đấy nhé…" Nghe vậy, Tô Cảnh nhếch môi: "Có anh ở đây, em sẽ không chết!" Hai người nhìn nhau tình tứ, khiến mọi người xung quanh ăn no một bụng 'cẩu lương'.

Mẹ kiếp!

Hóa ra kẻ đáng thương lại là chính mình! "Đúng rồi, vị cô nương này là?" Nhìn Hoắc Linh bên cạnh Tô Cảnh, Ngô Tà khôn ngoan chuyển chủ đề, Hắc Hạt Tử và hai gã lính đánh thuê không khỏi thầm giơ ngón tay cái tán thưởng Ngô Tà.

Đúng là anh em tốt!

Nghe vậy, A Ninh cũng dồn ánh mắt sắc sảo về phía Tô Cảnh, chờ đợi lời giải thích.

Thấy A Ninh như vậy, Tô Cảnh bỗng cảm thấy có chút mùi 'tu la tràng'.

Mẹ kiếp!

Sơ suất rồi!

Anh đưa tay vỗ trán một cái: "Suýt nữa quên giới thiệu, Ngô Tà, cậu nhìn kỹ xem, thật sự không nhận ra cô ấy sao?" Nhìn Ngô Tà, khóe môi Tô Cảnh hiện lên nụ cười trêu chọc.

Luận về bối phận, Ngô Tà phải gọi Hoắc Linh là cô Hoắc, vậy chẳng phải phải gọi mình là chú sao?

Sướng thật! "Cô là… Hoắc Linh?" "Không phải cô đã biến thành Cấm Bà rồi sao?

Sao có thể…" Ngô Tà quan sát kỹ, lập tức kinh hãi! "Tiểu Tà, cháu gọi cô là gì?" Nghe vậy, Ngô Tà vội vàng nói: "Cháu xin lỗi, cô Hoắc, tại cháu ngạc nhiên quá!" Dù nói vậy nhưng vẻ mặt Ngô Tà vẫn rất cổ quái, bởi vì Hoắc Linh hiện giờ trông còn trẻ hơn cả cậu.

Tiếng 'Cô Hoắc' này thật không dễ thốt ra chút nào.

Cuộc đối thoại của hai người khiến những người khác vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca nhìn Tô Cảnh đều thay đổi.

Họ cảm thấy Tô Cảnh càng lúc càng cao thâm mạt trắc, có thể khiến Hoắc Linh từ quái vật Cấm Bà khôi phục lại, chuyện này không hề đơn giản.

Trong lòng Hắc Hạt Tử càng thêm kích động, ánh mắt nhìn Tô Cảnh càng thêm rực cháy.

Nếu Tô Cảnh cứu được Hoắc Linh, vậy đôi mắt của mình chẳng phải cũng có thể… Cái đùi lớn này, nhất định phải ôm thật chặt!

A Ninh vì Tô Cảnh nên dù trong mắt vẫn còn chút địch ý với Hoắc Linh nhưng đã không còn gắt như trước.

Với sự tinh tế của mình, cô hiểu rõ Hoắc Linh sẽ giúp ích thế nào cho nhiệm vụ lần này.

Dù sao cô ấy cũng là người từng trải qua chuyện năm xưa.

Vào thời khắc quan trọng có thể cứu mạng đấy!

Vì thế, cô tự nhiên kiềm chế địch ý của mình lại. "Hoắc Linh tiểu

thư, cô có thể gọi tôi là A Ninh…" "Chào chị, không cần khách sáo vậy đâu, cứ gọi em là Linh Linh là được rồi ~" "Linh Linh?" Nhìn Hoắc Linh thẹn thùng liếc nhìn Tô Cảnh một cái rồi mới nói câu đó, nụ cười trên mặt A Ninh bỗng cứng đờ. "Có vấn đề gì sao?" Thấy dáng vẻ A Ninh như vậy, Hoắc Linh không khỏi hỏi ngược lại. "Không có gì…" Thật lòng mà nói, Hoắc Linh hiện giờ trông còn nhỏ tuổi hơn cả cô, gọi là Linh Linh thì đúng là chẳng có gì sai trái.

Nhưng tại sao trước khi nói lại phải liếc nhìn Tô Cảnh một cái?

Mẹ kiếp!

Ngô Tà lúc này hoàn toàn hóa đá, 'Linh Linh' cái nỗi gì chứ!

Mình gọi người ta là cô, rồi người ta lại xưng hô ngang hàng với A Ninh, vậy mình phải gọi A Ninh là gì?

Cô Ninh à?

Ngô Tà thầm chửi thề trong lòng, sau đó mới hỏi Hoắc Linh chuyện chính: "Cô Hoắc, cô đã khôi phục lại rồi, vậy cô có thể nói cho cháu biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Những chuyện xảy ra năm đó luôn là một ẩn số lớn trong lòng Ngô Tà.

Nghe Ngô Tà hỏi vậy, những người khác cũng đổ dồn sự chú ý vào Hoắc Linh.

Tuy nhiên, mọi người chắc chắn sẽ phải thất vọng.

Bởi vì đối với những chuyện năm đó, Hoắc Linh cũng không rõ lắm. "Xin lỗi Tiểu Tà, cô không biết…" "Năm đó chúng ta bị hôn mê trong mộ dưới đáy biển, khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây rồi." "Hơn nữa cơ thể cũng xảy ra những biến đổi không rõ nguyên nhân, sau đó thì biến thành bộ dạng không người không quỷ như trước kia.

Những năm qua cô hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cho đến khi gặp được Tô Cảnh, cô mới tỉnh táo lại…" "Cô đoán, chúng ta

có lẽ đã bị 'Hắn' tính kế!" "Bây giờ cô cũng muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…" Nghe vậy, Ngô Tà thở dài một tiếng: "Lại là 'Hắn'!" Vốn tưởng sẽ thu hoạch được gì đó, nhưng kết quả lại không như ý. 'Hắn' được nhắc đến trong ghi chép của Trần Văn Cẩn rốt cuộc là ai, và năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Mọi manh mối đều chỉ về Tháp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu Cung!

Chuyến đi đến Tây Vương Mẫu Cung lần này, nhất định phải đi! "Vậy cô Hoắc, sau này cô có dự định gì không?" Im lặng một lúc, Ngô Tà lại lên tiếng hỏi. "Dự định gì sao?" Hoắc Linh như một thiếu nữ ngây thơ, đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào môi: "Chẳng có dự định gì cả, Tô Cảnh đi đâu thì em theo đó ~" Ngô Tà: "……" Nhìn Tô Cảnh, Ngô Tà đầy vẻ kinh ngạc.

Còn Hắc Hạt Tử và hai gã lính đánh thuê thì âm thầm gào thét trong lòng: Tô gia ngầu bá cháy!

Nhìn dáng vẻ của Hoắc Linh, người tức giận nhất chính là A Ninh.

Cô nhìn Hoắc Linh, trong mắt tràn đầy cảnh giác!

Mẹ kiếp, định giành đàn ông với bà đây à!

Tuy có cảm giác nguy cơ, nhưng A Ninh cũng chẳng để bà ta vào mắt.

Bà đây đẹp nhất thiên hạ!

Chính là tự tin như thế! "Hừ!" Cô lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp quay đầu đi về phía chiếc xe Jinbei. "Ghen rồi, cô ấy ghen rồi!" Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh cười híp mắt, nói nhỏ với hai người anh em lính đánh thuê.

Nhưng A Ninh thẹn quá hóa giận mắng một tiếng, lập tức khiến gã im bặt. "Còn đứng đó làm gì, cút qua đây lái xe!" Khẽ cười một

tiếng, Tô Cảnh bất lực lắc đầu, cái cô nàng này... "Đi thôi, chúng ta cũng qua đó!" "Vâng ~" Nắm lấy bàn tay nhỏ của Hoắc Linh, Tô Cảnh cũng đi theo mấy người họ.

Không gian trong xe không nhỏ, chứa hết mọi người vẫn còn dư dả.

Anh kéo Hoắc Linh ngồi xuống, bản thân thì ngồi giữa Hoắc Linh và Hắc Hạt Tử.

Vừa lên xe, Hắc Hạt Tử đã cười nịnh nọt gọi một tiếng Tô gia.

A Ninh thì nói với tài xế một câu: "Khởi hành".

Ai cũng có thể nghe ra mùi chua lòm trong lời nói của cô. "A Ninh ~" Vỗ vỗ lưng ghế, Tô Cảnh gọi cô một tiếng. "Gì đấy!" "Nhìn này!" Thấy cô nàng quay đầu lại, Tô Cảnh mỉm cười, lòng bàn tay lật một cái, một chiếc hộp xuất hiện.

Chương 9

Chiêu này trực tiếp làm mọi người kinh ngạc.

Đây hoàn toàn thuộc về thủ đoạn của thần tiên rồi...

Mọi người tuy kinh ngạc nhưng không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng.

Vừa lên đã hỏi rất dễ đắc tội người khác...

A Ninh cũng không hỏi nhiều, chỉ thầm dán nhãn "bí ẩn" lên người Tô Cảnh.

Lớn lên cùng anh, cô cứ ngỡ mình biết tất cả về anh, nhưng thực tế lại hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Thật là phiền phức!

Có điều, chỉ cần biết anh sẽ không hại mình là được... "Đây là cái gì?" "Thứ em muốn tìm!" Nghe vậy, A Ninh không khách sáo với Tô Cảnh, trực tiếp vươn tay cầm lấy.

Cô mở ra xem một cái rồi đóng hộp lại. "A Ninh, cái gì vậy, cho tôi xem với chứ, đã hợp tác thì phải chia sẻ tài nguyên chứ..." Ngô Tà không thấy được thứ bên trong, không nhịn được lên tiếng. "Không có gì, chỉ là một cái đĩa sứ, nhưng trên đó có ấn bản đồ dẫn đến Tháp Mộc Đà!" Chia sẻ tài nguyên vẫn có cái lợi, đặc biệt là đối với Ngô Tà.

Thế lực và nhân mạch của Cox Hendricks rất mạnh, tin tức A Ninh biết chắc chắn nhiều hơn Ngô Tà nhiều.

Tiếp theo, mọi người cùng lên đường đến doanh địa dừng chân mà A Ninh đã sắp xếp.

Tô Cảnh nhớ lại cốt truyện.

Tiếp theo chắc là đi tìm người dẫn đường cho đội của Trần Văn Cẩn năm xưa - Định Chủ Trác Mã.

Sau khi tìm được mảnh vỡ đĩa sứ thì sẽ xuất phát đi Tháp Mộc Đà.

Nói đi cũng phải nói lại, chắc là sắp gặp được Trần Văn Cẩn rồi.

Cô con dâu bên cạnh Định Chủ Trác Mã chính là do người phụ nữ này giả dạng, trong nguyên tác bà ấy vẫn luôn không lộ diện vì kiêng kỵ kẻ đứng sau trong đội ngũ.

Tuy tin tưởng Ngô Tà, nhưng bà ấy cũng không chủ động lộ diện, chỉ giữ liên lạc đơn tuyến với Tiểu Ca.

Phải nói rằng, người phụ nữ này rất thông minh.

Tô Cảnh khá tán thưởng bà ấy, tuy độc Cấm Bà đã ngấm vào xương tủy, sớm muộn cũng biến thành bộ dạng của Hoắc Linh trước đó.

Nhưng trong tay Tô Cảnh vẫn còn chín viên Bất Tử Đan, còn sợ không cứu nổi Trần Văn Cẩn sao?

Chỉ cần bà ấy biết nghe lời, anh không ngại cứu bà ấy một mạng...

Nhìn Hoắc Linh bên cạnh, Tô Cảnh thầm nghĩ: Có chuyện gì vui hơn là sở hữu một cô nàng Cấm Bà?

Chính là sở hữu cả hai cô nàng Cấm Bà!

Gấp đôi niềm vui mới là vương đạo!

Trải qua một đêm đường trường mệt mỏi, cả nhóm mới tới được doanh địa.

Bên trong người qua kẻ lại tấp nập, xem ra lần này A Ninh mang tới không ít lính đánh thuê nước ngoài.

Vừa xuống xe, Tô Cảnh đã vươn vai một cái, Hoắc Linh ngoan ngoãn đi bên cạnh anh.

Lúc ở trên xe, Tô Cảnh tựa vào lòng Hoắc Linh ngủ một giấc, sướng cực kỳ.

Nhưng Ngô Tà thì khác, xuống xe nhìn Tô Cảnh bằng nửa con mắt.

Phải nói là cảm giác này khá hả hê ~ Còn A Ninh... chuyện này cô cũng lười quản rồi, đêm qua suy nghĩ nửa đêm, cuối cùng cũng hiểu rõ bản chất của Tô Cảnh.

Nhưng dù hiểu rõ thì cô làm được gì chứ?

Chẳng lẽ cắt đứt với anh?

Không nỡ, đành đi bước nào hay bước nấy thôi...

Chỉ có thể nói là cô đã có giác ngộ tư tưởng.

Oán hận liếc Tô Cảnh một cái, A Ninh gọi tên lính đánh thuê đang lấy đồ ở cốp xe: "Ô Lão Tứ, nhanh lên!" Nói xong liền đi thẳng vào doanh địa.

Thấy cảnh này, Hoắc Linh không nhịn được huých tay Tô Cảnh: "Còn không mau đi an ủi người tình nhỏ của anh đi?" "Em nói thật à?" Tô Cảnh nhướng mày, hơi kinh ngạc. "Đồ quỷ, đi mau đi!" Hoắc Linh lườm anh một cái đầy tình tứ.

Phải nói là người phụ nữ này thực sự hiểu chuyện.

Có lẽ việc biến thành Cấm Bà mười mấy năm khiến bà ấy nhìn thấu hồng trần, hoặc là vì Tô Cảnh đã cứu mình, những gì không nên thấy cũng thấy hết rồi.

Tóm lại, bất kể nguyên nhân gì, chỉ cần Hoắc Linh không để ý là được.

Tuy cũng sẽ ghen, nhưng chỉ dừng lại ở mức ghen thôi... "Cùng qua đó đi, bên trong còn có người quen của em đấy..." "Có điều, gặp người đó em đừng quá kinh ngạc nhé..." Nghe vậy, Hoắc Linh không khỏi ngẩn ngơ.

Tô Cảnh nhéo má bà ấy một cái rồi kéo bà ấy đi theo.

Về phần Ngô Tà, cậu ta đang cùng Tiểu Ca nói gì đó rất mờ ám, Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh nhìn với vẻ đầy hứng thú.

Tô Cảnh cũng không thèm để ý ba người này.

Thấy Tô Cảnh và Hoắc Linh rời đi, ba người họ cũng vội vàng đi theo.

Vừa vào lều, Tô Cảnh đã thấy A Ninh đứng trước mặt một bà cụ mặc trang phục dân tộc thiểu số, tay cầm chiếc hộp đựng đĩa sứ.

Bà cụ này chính là người dẫn đường năm xưa của Trần Văn Cẩn - Định Chủ Trác Mã.

Bên cạnh còn có một nam một nữ mặc đồ tương tự.

Người nam chính là Trát Tây, cháu trai của bà cụ, còn người phụ nữ kia, tuy tuyên bố là vợ của Trát Tây nhưng thực tế là do Trần Văn Cẩn giả dạng.

Dù đeo mạng che mặt nhưng giây phút Hoắc Linh nhìn thấy Trần Văn Cẩn, bà ấy vẫn nhận ra ngay.

Suýt nữa thì thốt lên kinh ngạc, may mà Tô Cảnh kéo tay bà ấy lại.

Trần Văn Cẩn hiển nhiên cũng nhận ra Hoắc Linh, trong mắt đầy vẻ chấn kinh và mừng rỡ, nhưng nhanh chóng bị bà ẩn đi.

Nhưng trong lòng bà lại dậy sóng dữ dội.

Một người đã biến thành Cấm Bà, giờ lại đứng sờ sờ trước mặt mình.

Chẳng lẽ Hoắc Linh đã tìm được cách giải độc?

Còn người đàn ông bên cạnh bà ấy...

Vô số câu hỏi hiện lên, nhưng bề ngoài bà vẫn bất động thanh sắc.

Dù thế nào, Hoắc Linh đã bình thường trở lại, hai người là bạn thân, bà cũng rất mừng cho cô.

Huống chi, Hoắc Linh có khả năng đã tìm được cách giải độc, bà cũng không muốn biến thành cái thứ không người không quỷ kia...

Xem ra người phụ nữ này định giả vờ đến cùng, khóe môi Tô Cảnh hơi cong lên.

Đã muốn chơi thì tôi chơi cùng cô ~ Kéo Hoắc Linh đi đến cạnh A Ninh, Tô Cảnh trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ của A Ninh.

Tuy cô nàng lúc đầu giãy giụa hai cái nhưng sau đó cũng để mặc anh, khuôn mặt lãnh diễm còn nhuốm một tầng ửng hồng.

Ba người Ngô Tà vừa vào đã thấy cảnh Tô Cảnh ôm trái ôm phải, trong lòng thầm kêu giỏi thật!

Đây mới đúng là đàn ông chứ!

Mắt tên nhóc Trát Tây suýt thì lọt ra ngoài.

Thấy mấy người bước vào, A Ninh mới mở hộp đặt trước mặt Định Chủ Trác Mã.

Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh giải thích cho Ngô Tà: "Bà cụ này tên là Định Chủ Trác Mã, là người dẫn đường cho đội của Trần Văn Cẩn năm xưa...

Cái đĩa này là tín vật của bà ấy và Trần Văn Cẩn, trên đó ghi lại bản đồ đến Tháp Mộc Đà!

Hiện giờ bà cụ này là manh mối duy nhất..." Cầm đĩa sứ lên quan

sát một lúc, bà cụ mới nói với Trát Tây mấy câu.

Vì bà nói tiếng dân tộc nên cần Trát Tây phiên dịch. "Bà tôi nói đĩa này không hoàn chỉnh, không đi được, trừ khi tìm đủ các mảnh vỡ!" "Vậy phải tìm ở đâu?" A Ninh vội vàng hỏi. "Lan Thố!" Sau khi biết địa điểm, A Ninh quay sang nói với Tiểu Ca: "Đi Lan Thố!" Nghe vậy, Tiểu Ca quay người đi ngay, Ngô Tà cũng lập tức đuổi theo.

Hắc Hạt Tử cũng đi theo hai người.

Nhìn A Ninh, Tô Cảnh nhéo tay cô một cái rồi nói: "Tôi cũng đi, cho chắc chắn hơn, nhất định sẽ mang mảnh vỡ về cho em!" A Ninh chớp đôi mắt to nhìn Tô Cảnh một hồi rồi mới gật đầu: "Chú ý an toàn!" "Được, Linh Linh, em ở lại cùng A Ninh nhé, chờ anh về, nhanh thôi!" "Em biết rồi ~" A Ninh tuy trong lòng không thoải mái nhưng cũng không làm mất mặt Tô Cảnh.

Ba người cùng bước ra ngoài, Trần Văn Cẩn ở phía sau nhìn Tô Cảnh, ánh mắt lóe lên bất định...

Chương 10

Vừa ra ngoài, Tô Cảnh đã nghe Ngô Tà đang lôi kéo Trương Khởi Linh... "Anh về đi!" "Được, tôi về, nhưng anh phải trả lời tôi mấy câu hỏi đã!" ...

Mẹ nó, sao cứ thấy giống cặp đôi đang dỗi nhau thế này... "Nếu hai người có chuyện muốn nói thì tôi đi Lan Thố vậy..." Vỗ vai Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử cũng không muốn làm phiền đôi trẻ này. "Cãi nhau à hai vị?" Nhìn hai người, Tô Cảnh trêu chọc một câu rồi gọi Hắc Hạt Tử lại: "Hắc gia, đợi đã!

Tôi đi cùng anh!" "Tô gia?

Thế thì tốt quá!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, lại nhìn đôi tay đang nắm chặt của Hoắc Linh và Tô Cảnh, ánh mắt Ngô Tà phức tạp, lúc này thực sự không biết đối diện với Tô Cảnh thế nào.

Gọi Tô huynh đệ?

Không hợp!

Gọi dượng?

Gọi không nổi...

Thế là cậu cũng gọi theo Hạt Tử là Tô gia. "Tô gia, tôi chỉ hỏi Tiểu Ca vài câu thôi...

Còn nữa, A Ninh, tại sao Tiểu Ca lại ở cùng cô?" Nghe vậy, A Ninh khinh bỉ bĩu môi: "Vị này trên giang hồ là có giá niêm yết rõ ràng, Chú Ba của cậu thuê được thì tôi không thuê được chắc?" Tiểu Ca cũng không muốn nói thêm với Ngô Tà, tiêu sái quay người rời đi. "Thôi, đừng mắng cậu ta nữa!" "Tôi đi với Hắc gia một chuyến, về ngay thôi, A Ninh, em dạy Linh Linh cách dùng mấy thiết bị hiện đại

này đi ~" Vỗ đầu A Ninh, Tô Cảnh cười nói. "Biết rồi, Tô gia ~" A Ninh lườm Tô Cảnh một cái sắc lẹm, rồi nắm lấy cánh tay Hoắc Linh: "Đi thôi Linh Linh, chúng ta vào lều nghỉ ngơi..." Thấy cảnh này, Hoắc Linh làm mặt quỷ với Tô Cảnh rồi đi theo A Ninh vào lều bên cạnh.

Nhìn hai cô nàng hòa hợp, Tô Cảnh cảm thấy rất an lòng.

Bất kể trong lòng nghĩ gì, không đánh nhau là được rồi ~ "Đi thôi, Hắc gia!" "Rõ!" Gọi Hắc Hạt Tử một tiếng, Tô Cảnh cùng gã đi về phía bãi đậu xe.

Tuy nhiên, lúc đi ngang qua Ngô Tà, anh dừng lại một chút. "Ngô Tà, tôi biết cậu có nhiều thắc mắc, Trần Văn Cẩn gửi băng ghi hình cho cậu nghĩa là bà ấy cần cậu đến đây!

Đi hay ở, cậu tự quyết định đi..." Lời này của Tô Cảnh rất hợp ý Ngô Tà. "Tôi sẽ đi cùng!" Dưới ánh nhìn của Ngô Tà, Tô Cảnh bỗng khẽ cười: "Nói đi cũng phải nói lại, tôi không cần nói mấy lời này, có Tiểu Ca ở đây cậu chắc chắn sẽ không đi, dù sao thì... phu xướng phụ tùy mà..." Hắc Hạt Tử cũng không nhịn được cười.

Nói xong, Tô Cảnh kéo Hắc Hạt Tử lên xe việt dã, hai người trực tiếp xuất phát.

Chỉ để lại Ngô Tà đứng ngây người giữa gió, nhìn chiếc xe đi xa mà đầy vạch đen trên trán.

Cái quái gì mà phu xướng phụ tùy!

Lan Thố, trong một ngôi làng nhỏ vô danh.

Ngoài một cửa tiệm nhỏ, Hắc Hạt Tử đang ngồi xổm ở góc tường, cầm điện thoại đối chiếu thông tin. "Chính là chỗ này!" Gã lén nhìn qua cửa sổ, bên trong có một người đàn ông đẹp hơn cả phụ nữ và một cô gái trẻ đang mặc cả với ông chủ.

Trên bức tranh treo trên tường, quả nhiên có dán hai mảnh vỡ đĩa sứ. "Tô gia đúng là Tô gia!" Nhớ lại những lời Tô Cảnh nói với mình trên xe, Hắc Hạt Tử lập tức coi Tô Cảnh như thần nhân!

Thời gian quay ngược về ba tiếng trước. "Lão Hắc, nói cho anh một bí mật, thực ra tôi biết xem bói!" Vừa lái xe, Tô Cảnh vừa nói một câu đầy thâm sâu, làm Hắc Hạt Tử hứng thú ngay lập tức.

Thật ra Tô Cảnh chỉ là lười vận động thôi.

Ở hậu phương tiếp ứng Hắc Hạt Tử, ngồi trong xe hút điếu thuốc không phải sướng hơn sao? "Rửa tai lắng nghe!" Trước đó Tô Cảnh đã làm Hắc Hạt Tử quá kinh ngạc, từ việc đối phó Hoắc Linh đến màn lấy vật từ hư không, đủ để chứng minh Tô Cảnh không phải nhân vật tầm thường.

Nói mình biết xem bói, Hắc Hạt Tử hoàn toàn không nghi ngờ.

Thực ra cũng không hẳn là lừa gã, trong Phong Hậu Kỳ Môn vốn đã bao gồm bói toán. "Lần này đi tìm mảnh vỡ đĩa sứ, trước khi đi tôi đã gieo một quẻ, biết được vài thông tin.

Mảnh vỡ ở trong một tiệm nhỏ ở làng, ngoài tiệm có một chiếc mô tô.

Khi anh đến, Giải Tiểu Hoa của Giải gia và Hoắc Tú Tú của Hoắc gia trong Cửu Môn sẽ đến đó trước.

Mục tiêu của họ cũng là mảnh vỡ!

Lúc đó anh hãy làm trò gì đó để thu hút sự chú ý của họ, rồi trực tiếp lấy trộm đĩa sứ đi là được!" "Tô gia, ngài không đi cùng tôi à?" "Tôi tiếp ứng anh mà!

Đưa anh đến cổng làng, lấy được đồ rồi chúng ta chuồn luôn!" "Khả thi!" Mọi thông tin Tô Cảnh nói đều khớp hoàn toàn.

Gã vốn tưởng mình ở tầng một, Tô Cảnh ở tầng ba, giờ mới nhận ra người ta đã đứng ở tầng chín rồi.

Thật đáng sợ!

Nghe thấy thanh niên bên trong trả giá năm ngàn, ông chủ rõ ràng đã dao động.

Hắc Hạt Tử quyết định ngay, lén đi đến cạnh chiếc mô tô ngoài cửa, đâm thủng bình xăng, châm một điếu thuốc, rít một hơi đầy tiêu sái rồi ném vào bình xăng.

Sau đó gã nấp sang bên cửa sổ. "Xe của tôi!" Ông chủ định lấy mảnh sứ cho hai người thì thấy xe mình bốc cháy, kêu lên một tiếng rồi lao ra ngoài.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, cũng vội vàng chạy theo.

Hắc Hạt Tử nhanh như chớp chạy vào trong, gỡ bức tranh xuống rồi chuồn lẹ.

Đợi ba người kia quay lại, bức tranh trên tường đã biến mất.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú còn chưa kịp thấy mặt Hắc Hạt Tử đã bị phỗng tay trên.

Hai người vội vàng đuổi theo, may mà trong làng có người thấy, hỏi thăm một chút là biết hướng của Hắc Hạt Tử.

Lúc này, Hắc Hạt Tử đã chạy vào một con hẻm nhỏ.

Gã cười híp mắt ngồi trên một tảng đá lớn, nhẹ nhàng gỡ mảnh vỡ để sang một bên. "Alo, Tô gia, đồ đã vào tay!" Gã gọi điện cho Tô Cảnh để khoe chiến tích. "Phải nói là Tô gia ngài tính quá chuẩn, sau này có cơ hội nhớ xem cho Hạt tử tôi một quẻ nhé!" "Haha ~ Có cơ hội sẽ tặng anh một quẻ!" Tô Cảnh ngồi trong xe hút thuốc, cười đáp lại.

Rồi anh hỏi thêm: "Không có gì ngoài ý muốn chứ?" "Không, Hắc Hạt tử tôi ra tay thì làm gì có...

ối giời ơi!

Đứa nào dám động vào cái đĩa của tôi!!" Nghe bên kia kêu lên, Tô Cảnh nhướng mày.

Xem ra vẫn bị Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đuổi kịp rồi. "Lão Hắc, nhìn lên tường kìa!" Nghe lời Tô Cảnh, Hắc Hạt Tử vô thức nhìn lên trên.

Quả nhiên, một trái một phải, một nam một nữ đang đứng trên tường cười híp mắt nhìn gã, mỗi người cầm một mảnh sứ. "Hóa ra là hai đứa này, Tô gia, tôi cúp máy đây!

Lát gặp!" "Nhanh lên!" Hắc Hạt Tử cúp điện thoại, nhìn hai người với nụ cười nịnh nọt đặc trưng: "Giải Tiểu Hoa?

Hoắc Tú Tú?

Tôi trả năm ngàn tệ, mua mảnh sứ trong tay hai người!" Hắc Hạt Tử cười nói.

Hoắc Tú Tú tuy đẹp nhưng Hắc Hạt Tử hoàn toàn không chú ý đến cô.

Lúc nhìn thấy Giải Tiểu Hoa, trong lòng gã nảy sinh một cảm giác xao xuyến kỳ lạ.

Cảm giác CP giữa Hắc gia và Hoa nhi gia thực sự không hề thua kém Tiểu Ca và Ngô Tà chút nào ~ "Anh biết chúng tôi?" Hoắc Tú Tú ngẩn người. "Tú Tú, hơi đâu mà tiếp chuyện hắn, cái mảnh sứ này chỉ đáng năm ngàn thôi sao?

Đồ đã có, rút!" Nghe Giải Tiểu Hoa nói vậy, Hoắc Tú Tú gật đầu, hai người nhảy thẳng xuống tường.

Thấy vậy, Hắc Hạt Tử bất lực: "Mẹ kiếp!" Gã cũng vội vàng chạy về phía cổng làng.

Rất nhanh, gã đã leo lên chiếc xe Tô Cảnh lái đến cổng làng. "Tô gia, hai đứa nhóc này lanh thật..." "Haha ~ Hậu nhân Cửu Môn, làm gì có đứa nào đơn giản...

Yên tâm, không chạy thoát đâu!" Một cú đạp ga, Tô Cảnh phóng vọt đi. "Đi đường tắt, chặn đầu chúng!" Tô Cảnh phóng điên cuồng theo đường tắt, chặn trước mặt hai người, sau đó xuống xe cùng Hắc Hạt Tử đứng giữa đường.

Rất nhanh, gã thấy Giải Tiểu Hoa lái xe lao tới.

Chương 11

Họ cũng chú ý đến hai người Tô Cảnh.

Còn chưa đầy một mét, xe mới kịp dừng lại.

Hắc Hạt Tử tiến lên gõ cửa kính, bất lực nhìn gã.

Giải Tiểu Hoa hạ kính xuống.

Hắc Hạt Tử cười như không cười: "Nói chuyện chút chứ?" "Không nói!" Dứt lời, gã kéo kính lên, đạp lút ga lao tới.

Còn người phía trước là Tô Cảnh ư?

Kệ chứ, là hậu nhân Cửu Môn, trừ Ngô Tà ra, ai thèm quan tâm đến mạng sống của người không liên quan?

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến hai người sụp đổ tam quan.

Chỉ thấy Tô Cảnh vung nắm đấm nện một phát vào đầu xe.

Tìm hiểu một chút về Thái Cực Băng Kình đi...

Toàn bộ đầu xe lún hẳn xuống, trực tiếp báo phế!

Sau đó, dưới ánh mắt chấn kinh của hai người, anh đi tới cửa xe, vươn tay giật mạnh, tháo phăng cánh cửa phía Giải Tiểu Hoa, rồi cũng cười như không cười nói một câu: "Nói chuyện chút chứ?" "Nói!" Lau mồ hôi lạnh trên trán, Giải Tiểu Hoa dứt khoát đáp. "Vẫn phải là Tô gia!" Hắc Hạt Tử giơ ngón tay cái, nịnh nọt một câu, trong lòng thầm kinh hãi.

Mẹ nó, đây là khủng long bạo chúa hình người à...

Trên xe, Hắc Hạt Tử lái phía trước, Giải Tiểu Hoa ngồi ghế phụ, Tô Cảnh và Hoắc Tú Tú ngồi ghế sau.

Giải Tiểu Hoa không nói lời nào, trong lòng như có vạn con lạc đà chạy qua.

Chết tiệt!

Sao lại gặp phải một tên biến thái như vậy.

Tay không đập nát xe?

Lấy mảnh sứ thì lấy đi, còn bắt mình đi theo nói là cho một điều bất ngờ?

Bất ngờ cái quái gì!

Nhìn Tô Cảnh đang nghịch mảnh sứ, Hoắc Tú Tú bên cạnh không dám thở mạnh.

Cất mảnh sứ đi, Tô Cảnh quan sát hai người một hồi rồi bật cười: "Sao thế, hai người sợ tôi à?" "Không, Tô gia, không dám..." Giải Tiểu Hoa quay đầu lại, khuôn mặt đẹp hơn phụ nữ hiện lên nụ cười còn khó coi hơn khóc. "Bình thường chút đi, tôi có lừa hai người đâu, nói cho bất ngờ là sẽ có bất ngờ mà.

Tôi giỏi nhất là lấy đức phục người!" Nghe vậy, Hắc Hạt Tử thầm chửi trong lòng, huống hồ là Tiểu Hoa và Tú Tú.

Thằng quái nào lấy đức phục người mà đấm nát xe người ta chứ? "Biểu cảm gì thế, từng người một, tôi nói thật mà!" Châm một điếu thuốc, hạ kính xe xuống, Tô Cảnh nói tiếp: "Dẫn hai người đi vì tôi biết hai người đang tra cái gì, từ Lỗ Hoàng Bạch mà tra được đến đây cũng coi như có bản lĩnh.

Ngô Tà cũng giống như hai người, đang tra chuyện này, thay vì tự mình đi thì cùng hợp tác chẳng phải tốt hơn sao?" Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đầy kinh ngạc, không ngờ Tô Cảnh biết cả chuyện này.

Nhưng việc Ngô Tà cũng đang điều tra khiến hai người khá bất

ngờ.

Đã nhiều năm không gặp, không ngờ lần tái ngộ lại trong hoàn cảnh này. "Còn Tú Tú, phải nói là cô rất giống cô của cô, nhưng đôi mắt thì khác.

Đôi mắt Linh Linh rất trong trẻo, còn mắt cô lại có chút mị ý, giống như hồ ly vậy!" Suốt dọc đường, Tô Cảnh không ít lần quan sát Hoắc Tú Tú, phải nói là thực sự xinh đẹp.

Nhưng không phải bản Trung Cực, mà là bản Sa Hải.

Thực sự rất kinh diễm, một vẻ tinh quái lanh lợi, tuy hơi gầy nhưng nước da trắng trẻo không hề thua kém huyết mạch Cấm Bà của Hoắc Linh.

Hoắc Tú Tú giật mình: "Cô của tôi?

Linh Linh?

Anh rốt cuộc là ai?

Cô tôi không phải mất tích sao?

Anh quen bà ấy?

Không đúng, anh có quan hệ gì với bà ấy, sao lại gọi bà ấy là Linh Linh?" Vừa nghe nhắc đến cô, cô nàng đã hỏi dồn dập.

Rít một hơi thuốc đầy tâm trạng, chờ cô nàng nói xong, Tô Cảnh mới thong thả đáp: "Có lẽ, cô có thể gọi tôi một tiếng dượng..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú chết lặng tại chỗ.

Hắc Hạt Tử thì giơ ngón tay cái về phía Tô Cảnh: "Tô gia, đúng là tấm gương cho thế hệ chúng ta!" Hoắc Tú Tú chỉ ngẩn ra một lát rồi lập tức phủ nhận: "Không thể nào, cô tôi đã mất tích bao nhiêu năm, cho dù còn sống cũng đã gần bốn mươi tuổi, anh trông mới có hai mươi, sao có thể chứ?" "Cô bé, tình yêu không phân biệt tuổi tác ~

Sớm thôi, cô sẽ biết tôi nói thật ~" Tô Cảnh uể oải đáp một câu rồi không nói nữa.

Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn anh.

Có thực lực là được bịa chuyện à?

Đẹp trai là được lừa người à?

Dù cô đã mất tích mười mấy năm nhưng cũng không được để người ta bôi nhọ danh tiết!

Trái lại, Hắc Hạt Tử thầm cười thầm.

Sợ là hai người này không biết Hoắc Linh bây giờ trông như thế nào, so với thiếu nữ đôi mươi hoàn toàn không có gì khác biệt...

Bảo mười tám tuổi chắc cũng có người tin.

Như thế thì còn cần để ý tuổi tác làm gì?

Gần tối, bốn người Tô Cảnh mới về đến doanh địa.

Trước khi về, Tô Cảnh đã báo cho A Ninh một tiếng.

Lúc tới nơi, A Ninh và Hoắc Linh đang đợi bên ngoài.

Vừa xuống xe, Tô Cảnh đã thấy hai người đang khoác tay nhau nói cười vui vẻ.

Anh hơi ngẩn người, xem ra lúc mình đi đã có chuyện gì đó xảy ra...

Nhưng không phải chuyện xấu là được.

Có vẻ hai cô nàng này chung sống khá tốt.

Hoắc Linh giờ đã thay quần áo của A Ninh, cả hai đều mặc đồ gọn gàng, mát mẻ.

Phải nói là Hoắc Linh diện đồ hiện đại, cộng thêm mái tóc dài mượt mà ngang lưng, thực sự rất kinh diễm.

Không biết giờ A Ninh còn tự tin nói "bà đây đẹp nhất thiên hạ" nữa không!

Cả hai đều rất đẹp, chỉ có thể nói là mỗi người một vẻ.

Thấy Tô Cảnh xuống xe, Hoắc Linh tung tăng chạy tới nắm lấy tay anh.

A Ninh cũng đi tới, nhưng không như Hoắc Linh, cô chỉ hất cằm về phía Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú: "Cảnh ca, họ là ai?" "Hai đứa nhỏ thôi, không cần quản, mảnh vỡ đây, đưa cho Định Chủ Trác Mã xem thử đi." Lấy mảnh vỡ từ trong túi ra đưa cho A Ninh, cô gật đầu nhận lấy rồi đi vào lều.

Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú vừa xuống xe đã thấy Hoắc Linh khoác tay Tô Cảnh.

Hắc Hạt Tử đi theo A Ninh tìm Định Chủ Trác Mã.

Đối với Hoắc Linh, hai người thấy rất quen mặt.

Quan sát kỹ một hồi, Hoắc Tú Tú thốt lên kinh ngạc: "Cô?" Giải Tiểu Hoa cũng nhớ ra, lúc trước ở Hoắc gia, bức ảnh của Hoắc Linh chẳng phải giống y hệt người phụ nữ này sao?

Mẹ kiếp!

Nhìn khuôn mặt Hoắc Linh không hề thay đổi so với mười mấy năm trước và việc bà ấy khoác tay Tô Cảnh, Giải Tiểu Hoa cảm thấy tam quan bị vỡ vụn.

Chết tiệt!

Còn phải gọi gã là dượng thật sao...

Nhìn Hoắc Tú Tú một cái, trong mắt Giải Tiểu Hoa thoáng qua tia đồng cảm...

Hai người đi về phía Tô Cảnh.

Thấy họ, Hoắc Linh hơi thắc mắc, cảm thấy có chút quen thuộc: "Cảnh ca, hai người này là?" Tuy tuổi thực của Hoắc Linh lớn hơn Tô Cảnh nhiều nhưng tâm hồn vẫn còn trẻ, lại có khuôn mặt non nớt, gọi Cảnh ca chẳng thấy gượng chút nào. "Giới thiệu một chút, đây là cháu gái em, Hoắc Tú Tú!

Giờ thì tin rồi chứ, tôi đã bảo sớm muộn cô cũng gặp được cô của mình mà..." Nhìn Hoắc Tú Tú, nụ cười của Tô Cảnh càng đậm.

Cái cô nàng tinh quái này không thể dùng lẽ thường mà xét. "Tú Tú?" "Cô!" Nghe Tô Cảnh nói, cả Tú Tú và Hoắc Linh đều đỏ hoe mắt, xúc động ôm chầm lấy nhau. "Thật không ngờ, con bé hay chạy theo sau gọi cô ngày nào giờ đã lớn thế này rồi..." Vuốt ve khuôn mặt Tú Tú, Hoắc Linh mừng rơi nước mắt.

Dù sao cũng là người thân máu mủ!

Chương 12

"Cô, cô vẫn không thay đổi chút nào!" Nắm tay Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú nghẹn ngào: "Bao nhiêu năm qua cô đã đi đâu, ai cũng bảo cô chết rồi, chỉ có cháu và bà nội vẫn luôn tin cô chỉ mất tích, chắc chắn còn sống!

Biết cô về rồi, bà nội chắc chắn sẽ rất vui!" Hoắc Linh thoáng hiện lên vẻ hồi tưởng: "Bà nội cháu vẫn khỏe chứ?" "Vâng!

Bà vẫn khỏe, chỉ là những năm qua thường xuyên nhắc đến cô..." "Cô à, bao nhiêu năm qua cô rốt cuộc đã đi đâu vậy?" Hoắc Linh xoa đầu Tú Tú rồi mới kể: "Từ sau chuyến đi mộ dưới biển năm đó, những năm qua cô vẫn luôn ở trong viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc..." Cô vắn tắt giải thích tình hình trước khi biến thành Cấm Bà, rồi mới nhìn về phía Tô Cảnh với nụ cười ngọt ngào: "Sau khi biến thành Cấm Bà, những năm qua cô sống không người không quỷ, cho đến khi gặp được Cảnh ca, cô mới bình phục trở lại..." Nghe xong giải thích, Hoắc Tú Tú mới hiểu ra Tô Cảnh không lừa mình. "Nói vậy, anh ta thật sự là dượng của cháu sao?" Sau khi bình tĩnh lại, Hoắc Tú Tú tò mò hỏi một câu, khiến Hoắc Linh đỏ mặt ngượng ngùng, ấp úng đáp: "Có, có thể nói là vậy..." Nghe thế, Hoắc Tú Tú bước tới trước mặt Tô Cảnh, xòe bàn tay nhỏ, cười tít mắt: "Vậy thì tiếng dượng này phải gọi rồi!

Dượng à, lúc nãy dượng làm cháu sợ đấy, dượng không định tặng quà gặp mặt để bù đắp sao?" Giải Tiểu Hoa đứng bên cạnh cũng gật đầu lia lịa: "Tú Tú nói đúng!

Chỉ riêng việc cứu Hoắc cô cô thì tiếng dượng này gọi cũng xứng đáng, nhưng dượng cho chút quà gặp mặt cũng không quá đáng chứ?"

Nhìn Giải Tiểu Hoa, Tô Cảnh nhướng mày.

Mẹ kiếp, lúc nãy đứng bên cạnh im như phích, giờ nghe thấy quà cáp là hăng hái ngay.

Định giở giọng âm dương quái khí với ai hả?

Vừa mở mồm đã thấy mùi rồi! "Vị này là?" Nhìn Tô Cảnh, Hoắc Linh không khỏi thắc mắc.

Câu nói này làm Giải Tiểu Hoa hơi sượng, hóa ra nãy giờ bà ấy chẳng thèm để ý đến mình...

Không đợi Tô Cảnh lên tiếng, gã đã bước tới: "Hoắc cô cô, không nhớ cháu sao?

Cháu là Tiểu Hoa đây!" "Tiểu Hoa?

Cháu cũng lớn thế này rồi à...

Thật không ngờ, vẫn xinh đẹp như hồi nhỏ vậy..." Hoắc Linh cười mỉm nói một câu rồi vỗ vai gã.

Câu nói này suýt chút nữa tiễn Giải Tiểu Hoa đi luôn.

Mẹ nó, có thể đừng lôi vẻ ngoài của mình ra nói không?

Tuy thầm chửi trong lòng nhưng gã không dám cãi, chỉ nở một nụ cười khổ.

Phải nói là câu này của Hoắc Linh trúng phóc tim đen.

Lúc này Tô Cảnh mới tiếp lời. "Quà gặp mặt thì có thể cho, nhưng cậu thì không!" Nhìn Giải Tiểu Hoa một cái, Tô Cảnh cười híp mắt nói: "Cậu cũng đâu phải là cháu gái của Linh Linh, tại sao tôi phải cho cậu?" Bị Tô Cảnh chặn họng một câu, trên khuôn mặt xinh đẹp của Giải Tiểu Hoa lập tức hiện lên một nụ cười khổ. "Cô trượng, không, Tô gia, dù sao tôi cũng gọi Hoắc cô cô là cô, ngài không nên bắt nạt người ta như vậy chứ..." Nghe thấy lời này, Hoắc Linh không nhịn

được mà huých Tô Cảnh một cái. "Được rồi, được rồi!

Vậy tôi tặng cậu một quẻ!" Nghe thấy thế, Giải Tiểu Hoa không khỏi cuồng hỉ.

Bởi vì trước đó trên xe, Hắc Hạt Tử đã kể cho cậu nghe về chiến tích của Tô Cảnh.

Nghe nói Tô Cảnh đã tính toán hành động lần này của cậu và Hoắc Tú Tú chính xác không sai một li, lúc đó cậu đã kinh ngạc vô cùng!

Nhân vật đẳng cấp này, có thể nói là một quẻ khó cầu! "Xin rửa tai lắng nghe!" "Chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này, cậu sẽ gặp được người mà cả đời này cậu cũng không thể buông bỏ được..." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú.

Sau đó, cậu liền bị Tô Cảnh vỗ một phát vào đầu. "Nghĩ gì thế!

Cụ thể thế nào, chỉ có thể dựa vào chính cậu tự đi tìm kiếm thôi..." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Tuy cùng lớn lên với Hoắc Tú Tú, nhưng cậu thực sự không có cảm giác đó với cô ấy, chỉ coi cô là em gái của mình mà thôi.

Hoắc Linh nghe Tô Cảnh nói vậy cũng ngẩn ra: "Cảnh ca, anh biết bói toán từ lúc nào vậy?" "Anh biết nhiều thứ lắm~" Nhìn Hoắc Linh, Tô Cảnh cười nói. "Hoắc cô cô, thuật Chu Dịch của Tô gia tuyệt đối là thiên hạ nhất tuyệt!" Giải Tiểu Hoa xen vào một câu, rồi bắt đầu giải thích với cô về những chuyện đã xảy ra trước đó.

Lúc này Tô Cảnh vẫy tay gọi Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, qua đây, dượng cũng không có gì tốt để lấy ra làm quà, ở đây dượng có một thiên pháp môn luyện khí, cháu về nhà tự nghiên cứu đi, không hiểu có thể hỏi dượng!" "Luyện khí chi thuật?" Hoắc Tú Tú đi tới trước mặt Tô Cảnh, hơi nghi hoặc hỏi một câu. "Đơn giản mà nói, học xong sẽ có

thể giống như dượng, một đấm đập nát chiếc xe!" Nghe thấy thế, trong đôi mắt hồ ly của Hoắc Tú Tú lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ.

Cô hưng phấn ôm lấy cánh tay Tô Cảnh lắc lắc: "Cháu muốn học!

Dượng, dạy cháu đi~" Nhìn dáng vẻ này của cô bé, Tô Cảnh cười ôm lấy đầu cô, rồi hơi cúi xuống, mi tâm đối diện với mi tâm cô, khoảng cách chưa đầy mười xăng-ti-mét.

Hành động này khiến mặt cô lập tức đỏ bừng.

Chứng kiến cảnh này, Hoắc Linh và Giải Tiểu Hoa không khỏi ngẩn ngơ.

Vừa định lên tiếng hỏi, nhưng ngay sau đó liền thấy một đạo lam quang có thể nhìn thấy bằng mắt thường bay ra từ mi tâm Tô Cảnh, chui vào mi tâm Hoắc Tú Tú.

Cảnh tượng này khiến cả hai vô cùng kinh ngạc.

Hoắc Tú Tú nhắm mắt lại ngay khoảnh khắc đạo lam quang chui vào, một lúc sau mới mở mắt ra, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Lúc này Tô Cảnh đã buông cô ra đứng sang một bên, cô bé liền lao tới thơm mạnh một cái lên mặt Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh bị động tác này của cô làm cho giật mình, hơi nghiêng đầu đi một chút nên nụ hôn rơi thẳng vào khóe môi. "Cảm ơn dượng!

Món quà này cháu thích lắm!" Hoắc Tú Tú cũng nhận ra mình hôn nhầm chỗ, nhanh chóng lùi lại.

Tuy sắc mặt vẫn tỏ ra bình thường, nhưng vành tai ửng đỏ đã chứng tỏ tâm trí cô đang không hề bình tĩnh. "Mọi người...

đang làm gì thế?" Lúc này, một giọng nói yếu ớt truyền đến từ phía sau, mọi người quay đầu lại nhìn, Hắc Hạt tử đang đứng đó với

vẻ mặt đầy thấp thỏm. "Có chuyện gì?" "Tô gia, A Ninh lão bản gọi mọi người vào trong, bản đồ đã được Định Chủ Trác Mã vẽ ra rồi...

Còn hai vị này, A Ninh lão bản muốn nói chuyện với mọi người một chút." Hắc Hạt tử nhìn Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa rồi nói tiếp.

Nghe xong, Hoắc Tú Tú như chạy trốn vào trong lều.

Giải Tiểu Hoa tuy cũng chấn kinh trước hành động vừa rồi của cô, nhưng không nói gì nhiều, chỉ nhìn Tô Cảnh một cái rồi đi theo vào lều.

Hắc Hạt tử âm thầm giơ ngón tay cái về phía Tô Cảnh, làm khẩu hình: "Tô gia, ngưu bức!" "Thao tác cơ bản thôi, đừng quá kinh ngạc!" Hai người làm mấy động tác nhỏ, Hoắc Linh đều nhìn thấy hết, cô không khỏi đảo mắt trắng dã.

Sau khi Hắc Hạt tử quay người đi, Hoắc Linh trực tiếp véo vào thắt lưng Tô Cảnh một cái: "Sao nào, thoải mái không?" "Không thoải mái bằng em..." Tô Cảnh nhướng mày, cúi xuống hôn một cái vào môi cô rồi cười nói.

Hoắc Linh mím môi, mặt hiện lên một vệt đỏ hồng, quay người bước vào lều: "Lười quản anh~" Lời này khiến mắt Tô Cảnh sáng lên.

Có hy vọng rồi!

Anh hì hửng đi theo vào.

Trong lều, Hoắc Tú Tú và Hoắc Linh ngồi cạnh nhau, còn Giải Tiểu Hoa thì ngồi trước mặt Ngô Tà.

Hai người đang ôn chuyện cũ.

Hắc Hạt tử và Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh, A Ninh đang xem xét một tấm bản đồ.

Khi Tô Cảnh bước vào, A Ninh gật đầu với anh.

Anh kéo một chiếc ghế cho cô, rồi tự mình ngồi xuống bên cạnh. "Được rồi, người đã đông đủ, bây giờ nói chuyện chính!" Ngồi trên ghế, A Ninh khá bá khí giơ tay chỉ vào Hoắc Tú Tú và Giải Tiểu Hoa: "Tôi biết anh họ Giải, cô họ Hoắc, cả hai đều là người của Cửu Môn!

Đây là bản đồ dẫn đến Tháp Mộc Đà, nhờ có những mảnh vỡ đĩa sứ lấy từ tay hai người mà có được!

Có thể tìm thấy Lan Thố, hai người cũng rất có bản lĩnh.

Hai người muốn đến Tháp Mộc Đà, tôi không có lý do gì để không đưa đi cùng!

Nhưng tôi có một điều kiện, khi vào đến Tháp Mộc Đà, tất cả phải nghe theo chỉ huy của anh ấy!" A Ninh nhìn Tô Cảnh rồi nói thẳng. "Thành giao!" Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi, nhìn Tô Cảnh rồi gật đầu đồng ý.

Về điểm này, cậu ta cầu còn không được!

Một người có thuật Chu Dịch thiên hạ vô song như anh, chắc chắn sẽ là trợ lực lớn nhất trong chuyến đi này!

Chưa kể đến thực lực vô cùng mạnh mẽ của Tô Cảnh nữa.

Ánh mắt A Ninh đảo qua những người khác trong phòng: "Mọi người có ý kiến gì không?" "Nói hay lắm!

Hạt tử tôi là người đầu tiên đồng ý!" Hắc Hạt tử muốn ôm đùi Tô Cảnh nên đương nhiên là người hưởng ứng sớm nhất.

Ngô Tà cũng gật đầu lia lịa.

Thấy phản ứng của mọi người như vậy, A Ninh mới hài lòng gật đầu, sau đó lộ ra một nụ cười xinh đẹp với Tô Cảnh, tinh nghịch nháy mắt: "Cảnh ca, anh phải bảo vệ em cho tốt đấy!" "Yên tâm!

Tôi có chết em cũng không chết được đâu!" Nghe vậy, Tô Cảnh

bật cười.

Hành động này khiến mọi người ăn một bụng "cơm chó".

Giải Tiểu Hoa thì ngẩn ra, xem ra quan hệ của Tô gia với A Ninh này không bình thường chút nào...

Chương 13

Nhưng tâm tư của Hoắc Tú Tú lại có chút khác biệt.

Cô liếc nhìn Hoắc Linh đang mỉm cười, rồi lại nhìn Tô Cảnh và A Ninh.

Cô cô của mình dường như không mấy để ý chuyện này... vậy chẳng phải mình cũng...

Nhìn Tô Cảnh, mặt cô bỗng chốc ửng hồng.

Nhưng không ai chú ý tới... "Đúng rồi, tiền của hai người tôi sẽ không trả đâu!" A Ninh sực nhớ ra điều gì đó, quay sang nói với Giải Tiểu Hoa một câu, rồi liếc nhìn Hắc Hạt tử, không nhịn được mà mắng: "Hóa ra anh còn thu tiền à..." "Hắc gia và Tiểu Ca có giá niêm yết rõ ràng trên giang hồ, mời họ đương nhiên phải trả tiền..." Giải thích một câu, Tô Cảnh nhìn Ngô Tà đang thẫn thờ, không nhịn được hỏi: "Sao rồi, Tiểu Tam Gia có cảm tưởng gì không?" Nghe vậy, Ngô Tà thở dài, cười khổ: "Cũng chẳng có cảm tưởng gì!

Bị một cuốn băng ghi hình lừa đến Cách Nhĩ Mộc, rồi lại bị một gã béo lừa đến Tháp Mộc Đà tìm cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Có phải thế hệ trước của chúng ta đều thích chơi trò này không?" Nghe Ngô Tà nói vậy, A Ninh và Tô Cảnh nhìn nhau cười đầy ẩn ý.

Nếu chính cậu không muốn, thì ai có thể ép cậu tới đây?

Hoắc Tú Tú nghe Ngô Tà nói, không nhịn được hỏi: "Băng ghi hình?

Ý anh là sao?" "Trước đó có người gửi cho tôi một cuốn băng ghi hình, bên trong có manh mối dẫn đến cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Bản thân cuốn băng không có gì lạ, chủ yếu là thứ ở bên trong

đó!" Ngô Tà giải thích ngắn gọn, Hoắc Tú Tú gật đầu sau khi nghe xong.

Cô không hỏi thêm gì nữa, nhưng trong lòng đã có quyết định của riêng mình.

Ở chỗ Hoắc lão thái thái cũng có một cuốn băng ghi hình, tuy bà giấu rất kỹ nhưng cô vẫn phát hiện ra.

Cho nên, cô đã có dự định quay về!

Tuy nhiên, trước đó cô vẫn phải hỏi cô cô của mình.

Dù sao, Hoắc Linh trở về tuyệt đối là chuyện đáng mừng nhất của Hoắc gia. "Được rồi mọi người, thời gian không còn sớm nữa, mọi người về nghỉ ngơi trước đi!

Chuẩn bị cho tốt, ngày mai chúng ta xuất phát!" Tô Cảnh nói với mọi người, mọi người đều gật đầu rồi ai về phòng nấy chuẩn bị.

A Ninh thu dọn bản đồ, nói với Tô Cảnh một tiếng rồi cũng về lều của mình.

Vừa ra khỏi lều, anh đã thấy Hoắc Tú Tú, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Linh đang đứng trước một chiếc xe nói chuyện gì đó.

Vừa đi tới, anh nghe thấy Hoắc Tú Tú đang dặn Giải Tiểu Hoa phải cẩn thận với Hắc Hạt tử, cảm giác hắn không phải người tốt.

Nghe vậy, Tô Cảnh thầm cười trong lòng.

Không phải người tốt?

Không biết khi cô bé này phát hiện ra hai người họ sau này trở thành "hảo cơ hữu" thì sẽ có biểu cảm gì?

Thấy Tô Cảnh đi tới, Hoắc Linh vội vàng vẫy tay gọi.

Bước đến gần, Hoắc Linh khoác lấy cánh tay anh, chớp chớp đôi

mắt đại liên nói: "Cảnh ca, Tú Tú nói muốn em cùng nó về nhà trước, em cũng muốn về xem sao, dù sao cũng đã mười mấy năm rồi chưa về nhà..." "Muốn đi thì cứ đi thôi!

Đợi anh từ cung mẫu Tây Vương Mẫu trở về sẽ đi tìm em!" Tô Cảnh xoa đầu cô cười nói. "Tú Tú, cháu không cùng bọn dượng đi Tháp Mộc Đà sao?" Nhìn Hoắc Tú Tú, Tô Cảnh hỏi một câu. "Cháu không đi nữa dượng ạ, nghe Ngô Tà nói về chuyện băng ghi hình, chỗ bà nội cháu cũng có một cái, nên cháu muốn về xem thử.

Hơn nữa bà nội cũng rất nhớ cô cô, cháu muốn đưa cô về để tạo bất ngờ cho bà!

Đúng rồi dượng, cháu còn một vấn đề muốn hỏi..." Hoắc Tú Tú như chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi tiếp. "Chuyện gì?" "Độc Cấm Bà trên người cô cô cháu liệu có tái phát nữa không?" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được cười: "Yên tâm đi, hiện tại Linh Linh đã khôi phục bình thường, nhưng vẫn giữ lại được một số năng lực của Cấm Bà, đừng nhìn Linh Linh yếu đuối như vậy, cô ấy có thể đánh gục mười tên Tiểu Hoa đấy!" Giải Tiểu Hoa: Tôi lại trở thành đơn vị đo lường rồi sao?

Thật là vô lý hết sức! "Vậy thì cháu yên tâm rồi!" Hoắc Linh gật đầu nói.

Còn về việc Hoắc Linh sẽ thọ thêm hai trăm năm, giữ mãi tuổi thanh xuân các thứ, Tô Cảnh đều không nói ra.

Vạn nhất Hoắc Tú Tú lỡ miệng nói ra, chắc chắn sẽ có kẻ dòm ngó Hoắc Linh.

Hoàn toàn không cần thiết, ngay cả bản thân Hoắc Linh cũng không biết chuyện này. "Tiểu Hoa, còn cậu thì sao?" "Tôi sẽ hành động cùng Tô gia!" Gật đầu xong, Tô Cảnh mới nói: "Được rồi, nhưng sáng mai hai người hãy xuất phát, tôi sẽ bảo A Ninh cho hai

người một chiếc xe, về đến nhà nhớ báo bình an cho tôi!

Còn Tú Tú, pháp môn luyện khí dượng dạy nhất định phải siêng năng luyện tập, đợi dượng về sẽ chỉ điểm thêm cho cháu, lúc đó cháu phải cảm ơn dượng thật tốt như hôm nay đấy!" Nhìn Hoắc Tú Tú, Tô Cảnh nheo mắt cười.

Hoắc Linh không nhịn được đảo mắt trắng.

Nhớ lại cảnh tượng trước đó, mặt Hoắc Tú Tú không khỏi ửng hồng.

Cô liếc nhìn thái độ của cô cô mình, thấy cô không phản ứng gì mới thở phào, rồi khẽ gật đầu.

Nhìn ba người này, ánh mắt Giải Tiểu Hoa vô cùng quái dị.

Thật là kỳ quặc! "Được rồi, đi nghỉ đi!

Tú Tú, Tiểu Hoa, hai người tìm ai đó sắp xếp chỗ ngủ.

Linh Linh, em cũng đi nghỉ đi!

Anh ở ngoài này một lát..." Nói xong, anh ghé tai Hoắc Linh nói nhỏ: "Tối nay đợi anh gửi tin nhắn, em hãy tới chỗ anh gặp Trần Văn Cẩn một lát..." Hoắc Linh gật đầu, trong mắt khó giấu được sự xúc động nhưng cô đã kìm nén lại, rồi kéo Hoắc Tú Tú vào lều của mình.

Còn Giải Tiểu Hoa, một gã đàn ông đại thụ như cậu ta thì chỗ nào chẳng ngủ được một đêm.

Tìm một đống lửa, Tô Cảnh lật lòng bàn tay, một hộp cơm gà hầm tự hâm nóng bỗng nhiên xuất hiện.

Thêm chút nước vào, chẳng mấy chốc một bát cơm gà hầm nóng hổi vừa ra lò.

Trong không gian hệ thống, Tô Cảnh tích trữ lượng nhu yếu phẩm tương đương cả một siêu thị... còn có điện thoại vệ tinh, thậm chí là

một chiếc xe Ngũ Lăng Hoành Quang!

Sau khi ra khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu, anh không muốn phải đi bộ ra khỏi sa mạc.

Vừa ăn cơm, Tô Cảnh vô tình liếc nhìn một góc khuất, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

Khá khen cho sự nghị lực, vẫn còn đang rình mò mình...

Ngay khi vừa trở về, Tô Cảnh đã cảm nhận được có người đang theo dõi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Trần Văn Cẩn.

Cô ta không chủ động tìm mình thì mình cũng chẳng thèm tìm cô ta, xem ai kiên trì hơn ai.

Không tin cô không tò mò, không động lòng trước việc Hoắc Linh đã khôi phục bình thường...

Trong bóng tối, chứng kiến Tô Cảnh biến ra đồ vật từ hư không, trong mắt Trần Văn Cẩn không khỏi lóe lên một tia ngưng trọng.

Có được thủ đoạn này, lẽ nào thực sự là "Hắn"?

Giải quyết xong vấn đề cái dạ dày, Tô Cảnh tìm người sắp xếp cho mình một chỗ ngủ rồi đi thẳng tới đó.

Anh tin rằng đêm nay Trần Văn Cẩn sẽ có hành động.

Quả nhiên, nửa đêm mười hai giờ.

Lúc này ngoại trừ những lính đánh thuê canh gác, hầu như tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ.

Trần Văn Cẩn mò mẫm lẻn vào lều của Tô Cảnh.

Cô đã dặn Trát Tây đi tìm Ngô Tà và Tiểu Ca để nhờ Định Chủ Trác Mã chuyển lời cho họ.

Còn mình thì đến đây tìm Tô Cảnh.

Trong đội ngũ có sự hiện diện của "Hắn", mọi dấu hiệu đều cho thấy Tô Cảnh có khả năng là "Hắn".

Kế hoạch lần này, một là đến cung mẫu Tây Vương Mẫu, tiến vào Vẫn Ngọc để ức chế cơ thể đang dị hóa của mình.

Hai là vạch mặt "Hắn" trong đội ngũ!

Bất kể Tô Cảnh có phải là "Hắn" hay không, Trần Văn Cẩn đều định ra tay với anh.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Tuy nhiên, Trần Văn Cẩn rõ ràng đã tính sai...

Mò mẫm bước vào trong lều, cô rút dao ra định đâm xuống giường.

Nhưng chưa kịp ra tay, đột nhiên một ngọn đèn bàn mờ ảo bật sáng.

Dưới ánh đèn, Tô Cảnh đang ngồi bắt chéo chân trên ghế, khóe môi nhếch lên một nụ cười. "Trần Văn Cẩn, cô muốn giết tôi sao?" Bị vạch trần thân phận ngay lập tức, trong lòng Trần Văn Cẩn dậy sóng dữ dội.

Chương 14

"Anh biết thân phận của tôi?

Anh rốt cuộc là ai?" "Cô tưởng tôi là người của 'Hắn' sao?" Tô Cảnh quan sát Trần Văn Cẩn một hồi rồi hỏi lại.

Phải thừa nhận, cô quả thực là một mỹ nhân. "Anh thực sự không phải người của hắn?" Đồng tử Trần Văn Cẩn co rụt lại. "Hắn?

Uông gia sao?

Hắn còn không xứng!" Tô Cảnh bĩu môi khinh miệt, nói toạc ra bí mật. "Bất kể tôi có phải là hắn hay không, cô đến đây hôm nay chẳng phải là muốn giải quyết nhân tố không ổn định là tôi sao? 'Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót', chẳng phải đó là điều cô đang nghĩ ư?" Ánh mắt Tô Cảnh hơi nheo lại, nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩn nói tiếp.

Nhìn Tô Cảnh, bàn tay cầm dao của Trần Văn Cẩn siết chặt đến mức trắng bệch các khớp xương.

Dường như chỉ có như vậy mới giúp cô áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng.

Anh ta không chỉ biết về Uông gia, mà thậm chí còn đọc được suy nghĩ của cô.

Tuy Tô Cảnh chỉ ngồi đơn giản ở đó, nhưng khí thế lại như một ngọn núi lớn đè nặng lên đầu cô.

Đáng sợ!

Chỉ có hai chữ này mới mô tả được cảm giác của Trần Văn Cẩn đối với Tô Cảnh lúc này. "Cảnh ca, anh đừng dọa Văn Cẩn tỷ nữa!" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa lều, Tô Cảnh lập tức thu lại khí thế.

Trần Văn Cẩn cũng kinh ngạc quay đầu lại. "Linh Linh!" "Văn Cẩn tỷ!" "Linh Linh, em thực sự là Linh Linh, lúc nãy chị còn không dám nhận em, hóa ra em thực sự đã khôi phục rồi!" Hai người phụ nữ ôm chầm lấy nhau, thậm chí phớt lờ cả Tô Cảnh. "Khụ!" Một tiếng ho khẽ vang lên, Hoắc Linh lập tức hơi ngượng ngùng thè lưỡi với Tô Cảnh, sau đó mới nói với Trần Văn Cẩn: "Văn Cẩn tỷ, em thực sự đã khôi phục rồi, tất cả đều nhờ Cảnh ca cả đấy!

Trước đó ở viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc..." Hoắc Linh giải thích ngắn gọn để Trần Văn Cẩn hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Sau đó cô mới nói tiếp: "Yên tâm đi Văn Cẩn tỷ, Cảnh ca đã chữa khỏi được cho em thì nhất định cũng chữa được cho chị, dù sao chị bây giờ cũng chưa đến mức độ như em lúc trước...

Cho nên, chị không cần thiết phải vào Vẫn Ngọc trong cung mẫu Tây Vương Mẫu đâu, bên trong đó như thế nào không ai biết được, nói không chừng vào rồi sẽ không bao giờ trở ra được nữa..." Nghe lời Hoắc Linh, sự cảnh giác trong lòng Trần Văn Cẩn mới vơi đi phần nào.

Cô nhìn Tô Cảnh, không nhịn được hỏi một câu: "Vậy nên, anh thực sự không phải là 'Hắn'?" "Tôi đã nói rồi, hắn không xứng!" Nhìn dáng vẻ bá khí ngời ngời của Tô Cảnh, mắt Hoắc Linh hiện lên vẻ sùng bái, trái tim Trần Văn Cẩn cũng có chút xao động.

Phải thừa nhận, Tô Cảnh lúc này vô cùng quyến rũ...

Có lẽ, anh thực sự có thể cứu mình!

Nếu có lựa chọn, ai lại muốn chui vào trong Vẫn Ngọc?

Tuy nhiên, ngay cả khi không cần vào Vẫn Ngọc, Trần Văn Cẩn cũng sẽ không từ bỏ kế hoạch lần này, vì trong đội ngũ vẫn còn sự hiện diện của "Hắn".

Lần này nhất định phải lôi cổ hắn ra!

Vì vậy, trước ánh mắt kinh ngạc của Tô Cảnh và Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn quỳ sụp xuống đất. "Xin Tô gia ban dược!

Nếu Tô gia có thể cứu Văn Cẩn, Văn Cẩn nguyện hiến dâng cả đời này cho ngài!" Chỉ kinh ngạc trong chốc lát, sắc mặt Tô Cảnh đã trở lại bình thường.

Phải nói rằng, đây là một người phụ nữ thông minh.

Anh bước tới nâng cằm Trần Văn Cẩn lên, nhìn mỹ nhân mang phong thái ngự tỷ này, khóe môi hơi nhếch: "Hiến dâng cả đời sao?

Ha ha~ Hãy nhớ kỹ lời cô nói!" Tô Cảnh lật lòng bàn tay, một viên đan dược đỏ rực như máu hiện ra giữa các đầu ngón tay.

Tuy đã thấy qua lúc nãy, nhưng Trần Văn Cẩn vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Hoàn toàn không nhìn ra được đó là thủ đoạn gì.

Viên đan dược đỏ rực tỏa ra hương dược dịu nhẹ, Trần Văn Cẩn cảm thấy từng tế bào trong cơ thể mình như đang run rẩy khát khao. "Tôi sẽ nhớ kỹ lời mình nói!" Cô nhìn Tô Cảnh đầy kiên định, rồi há miệng ngậm lấy ngón tay anh, nuốt viên đan dược xuống.

Lúc này Hoắc Linh đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Khía cạnh này của Trần Văn Cẩn hoàn toàn phá vỡ nhận thức của cô.

Nhưng cũng phải thôi, Hoắc Linh còn may, cô trực tiếp biến thành Cấm Bà nên không phải chịu nhiều đau khổ.

Nhưng Trần Văn Cẩn thì đã phải chịu đựng suốt mười mấy năm qua.

Đột nhiên một ngày có người nói có thể cứu mình, cô hoàn toàn có

thể làm bất cứ điều gì để được sống tiếp.

Giống như Hoắc Linh, sau khi uống đan dược, năng lượng trong cơ thể Trần Văn Cẩn bùng nổ, y phục trực tiếp rách toạc.

Sau đó tóc cô mọc dài điên cuồng, kết thành một cái kén lớn bao bọc cô vào bên trong.

Hoắc Linh nhìn Tô Cảnh, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Thấy dáng vẻ đó, Tô Cảnh không nhịn được cười: "Sao thế Linh Linh?

Có phải thấy Văn Cẩn tỷ khác xa với người chị mà em từng biết không?" Gật đầu, Hoắc Linh có chút ngơ ngác. "Em phải biết rằng, cô ấy đã chịu đựng sự hành hạ của độc Cấm Bà suốt gần hai mươi năm...

Cô ấy làm vậy chỉ để được sống tiếp mà thôi!" Nghe vậy, Hoắc Linh lập tức cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

Nhìn cái kén của Trần Văn Cẩn, trong ánh mắt cô thoáng hiện lên vẻ thương xót và đau lòng.

Bản thân cô chẳng bao lâu đã biến thành Cấm Bà, những năm qua sống trong trạng thái mộng mị không nhớ gì, có lẽ cũng là một loại giải thoát, nhưng Văn Cẩn tỷ thì đã phải chịu đựng ròng rã hai mươi năm trời... "Cảnh ca..." "Hử?" Nhìn nhân kén trước mắt, Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng khiến Tô Cảnh ngẩn ra. "Sau này hãy đối xử tốt với Văn Cẩn tỷ nhé~" "Hả?" Thấy phản ứng của Tô Cảnh, Hoắc Linh không nhịn được đảo mắt trắng: "Chẳng phải chị ấy đã nói sẽ hiến dâng cả đời cho anh rồi sao?

Anh cũng đồng ý rồi còn giả bộ gì nữa?

A~ Đàn ông!" Tô Cảnh: "....." "Được rồi, đừng giả bộ nữa, em biết trong lòng anh đang rất vui, dù sao Văn Cẩn tỷ cũng là một đại mỹ

nhân mà!

Anh ở đây trông coi nhé, em phải về đi ngủ trước đây, ngày mai còn phải dậy sớm nữa~" Nói xong cô liền bước thẳng ra ngoài.

Thao tác này của Hoắc Linh suýt chút nữa làm Tô Cảnh rớt cả cằm.

Thật là không thể tin nổi!

Phụ nữ... quả nhiên là một sinh vật thần kỳ... tâm tư của họ càng khó nắm bắt hơn.

Đoán không ra, thực sự đoán không ra...

Một tiếng sau, Tô Cảnh nửa nằm nửa ngồi trên ghế.

Trần Văn Cẩn với khuôn mặt ửng hồng đứng cách đó không xa. "Tô gia, tôi đi trước đây, tôi không thích hợp đi cùng mọi người, trong đội ngũ có người của 'Hắn'!

Kế hoạch của tôi không đổi, vẫn sẽ đến cung mẫu Tây Vương Mẫu, nhưng mục đích là để tìm ra 'Hắn'!" "Được, nhớ cẩn thận!

Cô sau này phải hiến dâng cả đời cho tôi đấy, tôi không muốn cô chết đâu!" Nghe vậy, Trần Văn Cẩn gật đầu: "Yên tâm đi, hiện tại thực lực của tôi rất mạnh, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu~" Nói đoạn, giọng Trần Văn Cẩn chợt nhỏ đi vài phần: "Còn nữa, nếu Tô gia muốn, trên đường đi Văn Cẩn có thể thỉnh thoảng ghé chỗ ngài..." Nói xong, Trần Văn Cẩn nhanh chóng chạy ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

Nghe thấy lời này, Tô Cảnh bật cười thành tiếng.

Một tiếng lẩm bẩm khẽ vang vọng trong lều: "Người phụ nữ này, cũng thú vị đấy..." Sau khi Trần Văn Cẩn rời đi, bị người đẹp trêu ghẹo như vậy khiến Tô Cảnh cũng chẳng còn tâm trí nào mà ngủ.

Vì vậy anh quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

Châm một điếu thuốc, đứng ở cửa lều nhả khói một lúc, đột nhiên anh nhìn thấy hai bóng người bên đống lửa cách đó không xa.

Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra. "Tiểu Ca và Ngô Tà?

Xem ra lời nhắn của Văn Cẩn đã được Định Chủ Trác Mã truyền đến cho hai người họ rồi.

Lúc này lại ở đây... lẽ nào là danh cảnh trong nguyên tác?

Cái này phải quay lại làm kỷ niệm mới được!" Tô Cảnh nghĩ thầm đầy tinh quái, khóe môi nhếch lên.

Quay lại cho người trong trại xem, chắc chắn sẽ thú vị lắm đây.

Anh lôi điện thoại ra, âm thầm mở chức năng quay phim, sau đó thân hình lóe lên, lặng lẽ xuất hiện trên vách đá phía sau họ.

Chương 15

Cả Ngô Tà lẫn Tiểu Ca lúc này đều không nhận ra có người đang quay trộm phía sau.

Hai người họ vừa mới đứng dậy, Tiểu Ca định rời đi.

Xem ra trước đó họ đã nói gì đó.

Nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì kịch hay bây giờ mới bắt đầu. "Anh khoan hãy đi!

Tôi hỏi anh một lần nữa, anh vào Thanh Đồng Môn từ khi nào?

Khi nào ra ngoài, tại sao không liên lạc với tôi?

Anh có gì mà không thể nói ra được hả?" Nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Trương Khởi Linh dưới ánh lửa, Ngô Tà trông vô cùng oán hận.

Thật là không thể tin nổi! "Đây là chuyện của tôi, tại sao phải nói cho cậu biết?" Trương Khởi Linh vừa dứt lời, Ngô Tà sững sờ.

Sau đó, trong mắt tràn đầy vẻ ủy khuất: "Phải, đây quả thực là chuyện của anh, hoàn toàn không cần phải nói cho tôi biết!" Bộ dạng bướng bỉnh này trông chẳng khác nào một đôi tình nhân đang cãi nhau.

Nghe vậy, Trương Khởi Linh rũ mắt xuống: "Cậu không nên bị cuốn vào chuyện này...

Tam thúc của cậu đã làm rất nhiều chuyện cho cậu rồi..." Đâu rồi một Ách Ba Trương lầm lì?

Tại sao vừa gặp Ngô Tà là nói nhiều như vậy?

Quả nhiên là tùy người! "Thực ra rất đơn giản, tôi chỉ cần biết mọi chuyện là như thế nào, vậy là mãn nguyện rồi!

Nhưng hết lần này đến lần khác không ai chịu nói cho tôi biết cả!

Anh có biết cái cảm giác đau khổ khi không biết gì cả không?" Nhìn cậu ta như vậy, dường như sắp khóc đến nơi.

Trương Khởi Linh lúc này mới bước tới trước mặt Ngô Tà: "Tôi còn hiểu rõ điều đó hơn cậu!" Trong lòng Ngô Tà không khỏi thắt lại, vội vàng nói: "Tôi xin lỗi!" Bởi vì cậu hiểu rõ hoàn cảnh của Tiểu Ca. "Tôi là một người không có quá khứ cũng không có tương lai!

Nếu một ngày tôi biến mất, sẽ không có ai nhận ra đâu!" Nhìn Trương Khởi Linh nói ra những lời đó với vẻ mặt thản nhiên, Ngô Tà cảm thấy nhói đau, cậu trực tiếp ôm chầm lấy anh, buột miệng thốt lên: "Ít nhất nếu anh biến mất, tôi sẽ phát hiện ra!" Tô Cảnh: "..." Mẹ kiếp, nhớ trong nguyên tác không có đoạn này mà, còn ôm nhau nữa chứ.

Thật là nồng nặc mùi đam mỹ... "Ít nhất anh cũng phải trả lời tôi một câu hỏi chứ?

Anh đã thấy gì đằng sau Thanh Đồng Môn?" Tiểu Ca cảm nhận được đôi cánh tay Ngô Tà đang siết chặt.

Anh đưa tay vỗ nhẹ sau lưng cậu, rồi đẩy cậu ra, lúc này mới nói: "Chung Cực!

Chung cực của vạn vật!" "Chung Cực là gì?" Lúc này, Tô Cảnh cũng muốn hỏi câu đó.

Mẹ kiếp, ai cũng nhắc đến Chung Cực, nhưng người đã thấy qua lại không ai chịu nói nó là cái gì.

Thật là phi lý!

Có lẽ có một loại quy tắc bí ẩn nào đó ngăn cản những người muốn tiết lộ nội dung của Chung Cực?

Rất có khả năng! "Tôi luôn đứng về phía cậu..." Trương Khởi Linh không giải thích thêm, chỉ nói một câu không đầu không cuối rồi quay người đi về phía lều.

Tuy nhiên, trên mặt Ngô Tà lại lộ ra nụ cười.

Cậu hét lớn về phía Trương Khởi Linh, sợ cả doanh trại không ai nghe thấy: "Thực ra, vấn đề của anh từ lâu đã là vấn đề của tôi rồi!

Nếu tất cả chuyện này ở cung mẫu Tây Vương Mẫu thực sự có đáp án, vậy tôi nhất định sẽ cùng anh đi tiếp!" Bước chân Tiểu Ca khựng lại một nhịp, khóe môi hiếm hoi khẽ nhếch lên một nụ cười, nhưng rồi biến mất ngay lập tức.

Anh đi thẳng vào lều.

Ngô Tà lúc này không biết trong lòng đang nghĩ gì, cậu nhảy cẫng lên, vung mạnh tay rồi cười ngây ngô chạy về lều của mình.

Tô Cảnh lúc này cũng thu điện thoại lại, ung dung từ trên vách đá đi xuống.

Phải thừa nhận, tận mắt chứng kiến Ngô Tà tỏ tình với Tiểu Ca là một cái cớ có thể khiến anh cười suốt mười năm!

Vốn định về lều đi ngủ, nhưng Tô Cảnh lập tức bị Hắc Hạt tử thò đầu ra từ lều gọi lại: "Tô gia!

Tô gia!" Nhìn Hắc Hạt tử đang lấm lét vẫy tay gọi mình, Tô Cảnh bước tới: "Sao thế Hắc gia?" "Vừa nãy Ngô Tà với Ách Ba Trương làm cái gì thế?" "Làm gì á?" Nghe vậy, Tô Cảnh cười híp mắt khoác vai Hắc Hạt tử, kéo hắn vào trong lều: "Lại đây Hắc gia, cho anh xem cái này hay lắm!" "Tê~ Ngầu vãi!" "Còn ôm nhau nữa?

Thật là không thể tin nổi!" "'Ít nhất tôi sẽ phát hiện ra'?

Nghe sến súa quá đi mất!" Vừa xem video, Hắc Hạt tử vừa cười

hì hì đầy đê tiện.

Trước khi đi, Tô Cảnh còn gửi cho Hắc Hạt tử một bản.

Với cái miệng rộng của Hắc Hạt tử, hiện tại Tô Cảnh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra ngày mai cả doanh trại sẽ xôn xao về chuyện của Ngô Tà và Tiểu Ca như thế nào. "Như vậy chuyến đi này mới bớt nhàm chán chứ~" Sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào bên ngoài.

Anh bước ra ngoài, vươn vai một cái.

Mọi người đang thu dọn đồ đạc.

Tuy nhiên không khí trong doanh trại có chút quái dị, Tiểu Ca và Ngô Tà ngồi một bên, Hắc Hạt tử đứng bên cạnh cười nịnh nọt, Giải Tiểu Hoa thì tựa vào xe khoanh tay nhìn ba người đầy thích thú.

Trương Khởi Linh thì vẫn bình thường, nhưng Ngô Tà thì cực kỳ không tự nhiên.

Bởi vì cậu đã biết chuyện tối qua mình và Tiểu Ca bị Tô Cảnh quay video lại.

Thật là xấu hổ muốn chết!

Thấy Tô Cảnh đi ra, trong mắt Ngô Tà không khỏi hiện lên vẻ oán hận.

Nhưng cậu không nói gì thêm.

Dù sao, Tô Cảnh cũng là ân nhân cứu mạng, lại còn là dượng của cậu nữa...

Tô Cảnh cười híp mắt vẫy tay với cậu, rồi đi tới bên cạnh một chiếc xe.

Hoắc Tú Tú, Hoắc Linh và A Ninh đều ở đây, vây quanh nhau thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười như chuông bạc.

Tiến tới xem thử, hỏa ra là đang cùng nhau xem cảnh Ngô Tà tỏ tình với Tiểu Ca!

Thấy Tô Cảnh tới, A Ninh không nhịn được cười: "Cảnh ca, sao tối qua anh không gọi em!" "Đúng vậy!

May mà dượng không thích ăn mảnh, đã quay lại hết rồi!

Chậc chậc, cái này đủ để cháu cười cả năm luôn!" Hoắc Tú Tú và Hoắc Linh cùng phụ họa theo. "Được rồi, đừng cười nữa, không thấy Ngô Tà đang oán hận lắm sao?" "Oán hận?

Phụt!" Câu này vừa nói ra, A Ninh đang cầm bình nước uống liền phun cả ra. "Được rồi, được rồi, không nói nữa!" Quay đầu nhìn qua, quả nhiên Ngô Tà đang nhìn chằm chằm về phía này.

A Ninh vội vàng lên tiếng, rồi nói với Tô Cảnh: "Cảnh ca, em đi chuẩn bị đây, một lát nữa chúng ta xuất phát." Nói xong cô liền đi ra chỗ khác chỉ huy cấp dưới thu dọn vật tư.

Hoắc Linh cũng cùng Hoắc Tú Tú lên xe. "Vậy Cảnh ca, em cũng theo Tú Tú về Hoắc gia trước đây!" "Được, Tú Tú, trên đường lái xe cẩn thận nhé, về đến nhà nhớ dùng điện thoại vệ tinh báo bình an cho dượng!" "Cháu biết rồi dượng ạ!" Tuy Hoắc Tú Tú lái xe đi thẳng, nhưng thực tế cả hai người phụ nữ đều có chút lưu luyến.

Tuy nhiên, Tô Cảnh thì không cảm thấy gì nhiều.

Chỉ là mười ngày nửa tháng không gặp nhau thôi mà, có gì đâu.

Đợi lần sau gặp lại, biết đâu có thể trực tiếp 'ăn' luôn Hoắc Linh rồi.

Mọi người thu dọn trang bị xong, trực tiếp lái xe xuất phát!

Tô Cảnh cầm lái, chở theo A Ninh cùng với Định Chủ Trác Mã và Trần Văn Cẩn.

Thấy Trần Văn Cẩn lên xe, Tô Cảnh liếc nhìn cô một cái, hai người tâm chiếu bất tuyên mà mỉm cười với nhau.

Không nói nhiều, cả đoàn trực tiếp theo bản đồ mà tiến phát!

Thời gian thấm thoát trôi qua, đến buổi chiều, đoàn gồm tám chiếc xe đã đi được khoảng một hai trăm cây số.

Mãi đến tầm hai giờ chiều, họ mới tiến vào phạm vi Tháp Mộc Đà – vùng sa mạc ngoại vi của mẫu cung Tây Vương Mẫu. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đến địa điểm đánh dấu!

Bắt đầu đánh dấu!" "Đánh dấu thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng —— Hoàng Kim Đồng!" "Hoàng Kim Đồng: Như nguyệt chi thịnh, như nhật chi hằng, như Vong Xuyên chi đọa, như hoàng kim chi đồng!" "Năng lực: Thấu thị, truy bản tố nguyên, quá mục bất vong, phóng đại tầm nhìn!" "Địa điểm đánh dấu tiếp theo —— Xác tàu đắm trong Ma Quỷ Thành!!" Nghe thấy tiếng hệ thống gợi ý bên tai, Tô Cảnh không kìm được mà nhếch môi.

Phần thưởng này tuyệt đối là món lợi khí không thể thiếu khi xuống mộ!

Chương 16

Hơn nữa, thấu thị à… đúng là thần kỹ mà đàn ông hằng mơ ước!

Tâm niệm vừa động, trong đồng tử của Tô Cảnh hiện lên một vòng tròn sắc kim.

Anh không nhịn được liếc nhìn A Ninh bên cạnh.

Tê ~ thật lợi hại!

Anh lại nhìn ra ngoài xe, điều chỉnh tiêu cự, dù là một con bọ cạp trên cồn cát cách xa trăm mét cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một!

Chỉ có thể nói là rất tốt, rất mạnh mẽ!

A Ninh không nhận ra sự thay đổi trong mắt Tô Cảnh, cô đang cầm bộ đàm chỉ huy đoàn xe.

Sau khi tắt Hoàng Kim Đồng, Tô Cảnh nhìn sắc trời bên ngoài rồi trực tiếp nói: "A Ninh, đưa bộ đàm cho anh!" A Ninh gật đầu, đưa máy cho anh. "Các vị, hiện tại bắt đầu tăng tốc, sắp có một trận đại phong sa, chúng ta phải tìm được doanh địa trước khi nó đến!" "Rõ, Tô gia!" "Tăng tốc!" "Hay là đua xe một trận đi!" ...

Mọi người nghe lời Tô Cảnh, không ai nghi ngờ gì.

Chưa nói đến chuyện khác, Hắc Hạt Tử sớm đã làm quen với nhóm người này, những chiến tích của Tô Cảnh đều bị hắn bô bô kể sạch.

Vì thế hiện tại mọi người đều coi Tô Cảnh là người dẫn đầu thực sự.

Huống hồ anh còn là người tình của đại tỷ đầu A Ninh.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng không ai dám phản bác.

Đoàn xe lại tăng tốc, nhưng còn chưa kịp tìm được nơi tránh gió thì cát bụi đã nổi lên cuồn cuộn.

Điều này khiến mọi người kinh hãi vì khả năng tiên đoán của anh!

Trương Khởi Linh đang ngồi cùng xe với Hắc Hạt Tử khẽ nhíu mày, nhìn Hắc Hạt Tử rồi hỏi: "Anh ta còn biết cả Bát Quái Dịch Lý sao?" "Về khoản này, Tô gia nhận số hai thì không ai dám nhận số một!" Hắc Hạt Tử cười híp mắt nói, hiện tại hắn lại có thêm nhận thức mới về thuật bói toán của Tô Cảnh.

Ở một chiếc xe khác, Giải Tiểu Hoa ngồi cùng Ngô Tà cũng có suy nghĩ tương tự.

Tuy nhiên, trong lòng anh ta lúc này lại nhớ đến quẻ bói mà Tô Cảnh từng xem cho mình: Trong chuyến đi này, sẽ gặp được người mà mình muốn chăm sóc cả đời...

Khi bão cát nổi lên, mọi người có chút hoảng loạn, đoàn xe bị phân tán.

A Ninh thấy vậy không khỏi nhíu mày. "Đừng hoảng!" Tô Cảnh an ủi cô một câu rồi lại cầm bộ đàm lên: "Mọi người đừng hoảng, giữ vững đội hình, để tôi dẫn đường!" Từng mệnh lệnh được Tô Cảnh đưa ra một cách có trình tự.

Rất nhanh, mọi người đã tìm thấy một vùng trũng khuất gió, cả đoàn ở trong xe chờ bão cát đi qua.

Khoảng nửa giờ sau, bão cát mới chịu dừng lại.

Nhờ tìm được nơi tránh gió, bão cát không gây hại nhiều cho mọi người, chỉ có điều bánh xe đã bị vùi lấp dưới cát.

Bước xuống xe, mọi người đều nhìn Tô Cảnh với ánh mắt sùng bái.

May mà có Tô gia, nếu không trận bão cát này chắc chắn sẽ khiến họ tổn thất không ít nhân thủ! "Kiểm điểm quân số, mọi người đào xe ra trước đã!" "Sếp!

Xe của lão Cao và tiểu Lý biến mất rồi!" Một tên lính đánh thuê vừa dứt lời, A Ninh không khỏi cau mày nhìn Tô Cảnh. "Có lẽ là không theo kịp đoàn, yên tâm, chúng ta có đài vô tuyến trên xe, có thể liên lạc với lão Cao!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, A Ninh gật đầu, quả thực là như thế.

Mọi người bắt đầu dựng trại, Tiểu Ca thì trực tiếp đi tới nói với A Ninh: "Tôi đi tìm Ngô Tà." Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà ngồi cùng xe với lão Cao, Tiểu Ca không quan tâm lão Cao sống chết ra sao, nhưng anh không thể không lo cho Ngô Tà.

Nói xong, chẳng đợi A Ninh trả lời, anh khoác ba lô đi ngược lại con đường lúc tới. "Đúng là chân ái mà ~" Nhìn dáng vẻ vội vã của Tiểu Ca, Tô Cảnh không nhịn được cười trêu.

A Ninh cũng phụ họa: "Quả thực là vậy!

Cảnh ca, anh nghỉ ngơi một lát đi, em đi dùng đài vô tuyến liên lạc với lão Cao!" Tô Cảnh gật đầu, tìm một miếng đất trống rồi ngồi xếp bằng, thong dong châm một điếu thuốc.

Trát Tây thì túc trực bên cạnh Định Chủ Trác Mã, Trần Văn Cẩn đỡ bà lão ngồi xuống đất, sau đó cứ nhìn chằm chằm vào Tô Cảnh không rời mắt.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Tô Cảnh quay đầu nhìn lại, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt quét qua một lượt khiến khuôn mặt Trần Văn Cẩn đỏ bừng.

Khoảng hai giờ trôi qua, A Ninh vẫn chưa liên lạc được với nhóm lão Cao.

Tuy nhiên, Tiểu Ca đã đưa được Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa trở về.

Cả hai đều có vẻ mệt mỏi rã rời.

Tâm trạng mọi người đều không cao, bởi ngay lúc bắt đầu đã mất đi mấy người anh em.

Trong đội có kẻ tên Ô Lão Tứ còn cãi nhau với Trát Tây, nhưng cuối cùng vẫn được "người tốt" Ngô Tà khuyên ngăn.

Trát Tây nói còn hơn hai mươi cây số nữa là đến Ma Quỷ Thành trong truyền thuyết.

Đến đó thì coi như đã gần tới đích!

Hiện tại trời cũng sắp tối, A Ninh ra lệnh cả đội hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ. sáng sớm hôm sau, thấy mọi người đã thu dọn xong đồ đạc, A Ninh ra lệnh: "Chỉnh đốn năm phút, sau năm phút xuất phát tiến về Ma Quỷ Thành!" Xe còn lại sáu chiếc, hoàn toàn đủ chỗ cho tất cả.

Tô Cảnh lái xe chở A Ninh, Trần Văn Cẩn và Định Chủ Trác Mã phóng nhanh như bay.

Đến gần hoàng hôn, họ đã tới vùng ngoại vi Ma Quỷ Thành.

Nhìn từ xa, nơi này được cấu thành từ những gò đất cao vút, bị phong hóa nghiêm trọng, thuộc địa mạo Yardang.

Sau khi dừng xe bên ngoài, Tô Cảnh nhìn quanh một lượt.

A Ninh phân phó mọi người dựng trại tại chỗ, vì nơi này có thể chắn gió cát rất hiệu quả.

Tuy nhiên... khi Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng, những gò đất chắn tầm nhìn đều trở nên hư vô.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy xác tàu đắm khổng lồ kẹt trong khe núi... "Thi Miết Vương sao?

Đúng là có chút mong đợi..." Địa điểm đánh dấu tiếp theo chính là xác tàu đắm trong Ma Quỷ Thành.

Cho dù A Ninh không vào đó tìm thuộc hạ mất tích, Tô Cảnh cũng sẽ tự mình đi một chuyến.

Vừa nghĩ tới đó, anh đã nghe thấy tiếng Ngô Tà kinh hô bên cạnh: "Mau qua đây, ở đây có người!" Mọi người vội vàng vây lại, nhờ đông người giúp sức, cái người bị vùi trong cát nhanh chóng được đào lên.

Sau đó, một lính đánh thuê bắt đầu hô hấp nhân tạo cho hắn.

Nhìn người anh em này, Hắc Hạt Tử tò mò hỏi Trát Tây: "Hơn hai mươi cây số, lái xe cũng mất nửa ngày, sao gã này lại bò được tới đây?" "Trát Tây, lẽ nào có đường tắt?" Trát Tây lắc đầu, vẻ mặt không thể tin nổi: "Trong sa mạc cứ đi thẳng thôi, làm gì có đường tắt nào." Tô Cảnh cũng tắc lưỡi khen lạ.

Đúng là vô lý!

Chẳng lẽ gã này bị gió bão thổi bay tới đây?

Sau một hồi cấp cứu và cho uống nước, người kia ho khan vài tiếng rồi tỉnh lại, nhưng vô cùng yếu ớt.

Thấy hắn tỉnh, A Ninh vội vàng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?

Sao anh lại ở đây?

Lão Cao và những người khác đâu?" "Chúng tôi để tránh bão cát nên cứ đi mãi, đi mãi rồi lạc đến đây...

Lão Cao và mọi người đã đi vào bên trong rồi, tôi gọi thế nào họ cũng không quay đầu lại..." Nghe lời thuộc hạ, A Ninh nhíu mày: "Được rồi, vài người khiêng anh ta xuống...

Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, Ô Lão Tứ, các anh tìm kiếm xung quanh

đây, có chuyện gì thì dùng bộ đàm liên lạc!

Lão Giả, Đao Tử, Trát Tây, các anh theo tôi vào Ma Quỷ Thành tìm người!" Tô Cảnh bước đến vỗ vai A Ninh: "Anh cũng đi!" Nghe ngữ khí không cho phép từ chối của Tô Cảnh, A Ninh mím môi rồi khẽ gật đầu.

Nhưng lúc này Trát Tây lại bắt đầu gây sự: "Không, tôi không vào Ma Quỷ Thành đâu!" Tô Cảnh nhíu mày.

Thằng nhóc này không biết điều cho lắm...

Thực lòng mà nói, lúc trước khi xem bộ truyện này, anh đã cảm thấy gã này rất có vấn đề.

Nếu trong đội có người của "Hắn", thì gã này là kẻ đáng nghi nhất!

Đối với gã, Tô Cảnh luôn giữ cảnh giác cao độ.

Thấy gã nói vậy, anh không đáp lời, chỉ muốn xem gã định giở trò gì. "Không thể vào được, sẽ chết người đấy!

Mọi người không biết đâu, năm 97 có một đội khảo sát địa chất đi vào đây rồi không bao giờ trở ra nữa.

Hai năm sau mới tìm thấy hai cái xác khô!

Vào đó thực sự sẽ chết người đấy!" Trát Tây vừa dứt lời, trong Ma Quỷ Thành vang lên những tiếng hú u u, nghẹn ngào như tiếng quỷ khóc sói gào.

Nghe tiếng động đó, Trát Tây càng thêm quả quyết: "Mọi người nghe thấy chưa!" Âm thanh đó quả thực làm đám lính đánh thuê của A Ninh hơi hoảng loạn, nhưng đối với đám người Tô Cảnh thì chẳng có tác động gì.

Chương 17

Ngô Tà thấy vậy vội giải thích: "Đừng sợ, đây là đặc trưng điển hình của địa mạo Yardang.

Do bị phong hóa nên hình thành những khối đá kỳ quái, khi gió thổi qua những khe đá không đồng đều sẽ tạo ra âm thanh như vậy!" Giải Tiểu Hoa cũng phụ họa: "Ở Thanh Hải và Tân Cương cũng có địa mạo này, rất bình thường!" "Không không không, tôi không đi, vào là chết chắc!" Trát Tây hoảng loạn nói.

Nhưng trong mắt Tô Cảnh, gã này rõ ràng là đang diễn kịch!

Dưới sự soi xét của Hoàng Kim Đồng, bất kỳ biến động cảm xúc nào cũng không thể che giấu.

Nhưng những người khác không nhận ra, phải nói là gã này đủ trình độ đạt giải ảnh đế!

Thấy gã cứ lải nhải mãi, A Ninh hiển nhiên mất kiên nhẫn, quát lạnh một tiếng: "Đủ rồi!

Mọi người bắt đầu hành động!

Ô Lão Tứ, bên này giao cho anh!" "Yên tâm đi sếp!" Ô Lão Tứ đưa ba lô vật tư cho A Ninh rồi cùng mọi người tỏa ra tìm kiếm xung quanh. "Ngô Tà, anh cũng đi cùng luôn!" Thấy Ngô Tà định rời đi cùng những người khác, A Ninh gọi giật lại. "Tại sao?" "Bởi vì Tiểu Ca có thể không quan tâm bất cứ ai, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ mặc anh!" Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của A Ninh, Ngô Tà cảm thấy như có một luồng ác ý sâu sắc.

Tô Cảnh nghe vậy thì phì cười, phải nói rằng A Ninh đúng là người tinh tường... "Trát Tây, anh yên tâm, chúng ta chỉ ở vùng ngoài

thôi, không đi sâu vào đâu!

Hơn nữa chúng ta có GPS và la bàn, không sao đâu!" A Ninh nói thêm một câu với gã Trát Tây đang có vẻ mặt đấu tranh, ánh mắt né tránh, rồi cô kéo Tô Cảnh cùng thuộc hạ tiến vào Ma Quỷ Thành.

Nhìn bóng lưng mấy người, Trát Tây do dự một lát rồi cũng lủi thủi đi theo.

Chẳng bao lâu sau, họ đi tới một ngã rẽ.

Trát Tây đứng phía sau, thừa lúc mọi người đang quan sát xung quanh, gã từ từ ngồi xuống giả vờ buộc dây giày, sau đó quay người định lẻn trốn.

Gã đâu biết Tô Cảnh đã đề phòng chiêu này.

Tuy có Hoàng Kim Đồng nên việc tự mình thoát ra khỏi Ma Quỷ Thành không phải vấn đề lớn, nhưng có Trát Tây dẫn đường sẽ dễ dàng hơn. "Đứng lại!" Tô Cảnh quát một tiếng, giọng điệu bình thản nhưng cực kỳ uy hiếp.

Mọi người cũng bị lời của anh thu hút sự chú ý, rồi nhìn thấy Trát Tây đang định chạy trốn.

Biết mình bị phát hiện không thể chạy thoát, Trát Tây đành làm liều: "Mọi người đừng ép tôi nữa mà!

Ở đây thật sự không vào được, sẽ chết người đấy!" Thấy gã kích động, Ngô Tà vội trấn an: "Trát Tây, chúng ta phải tin vào khoa học!" A Ninh cũng phụ họa: "Đúng thế, tôi đã nói rồi, chúng ta có GPS và la bàn, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nếu muốn về trại sớm thì đi cùng chúng tôi!" "Tôi thực sự không vào được!

Mọi người làm ơn làm phước đi có được không?" Nhìn bộ dạng

cứng đầu của Trát Tây, A Ninh nhíu mày.

Có người dẫn đường như Trát Tây, nếu gặp nguy hiểm có khi sẽ giúp được gì đó; Tô Cảnh đã đi theo thì cô tuyệt đối không muốn anh gặp bất cứ rủi ro nào.

Thấy vậy, Tô Cảnh khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của A Ninh, rồi bước thẳng tới trước mặt Trát Tây. "Trát Tây, tôi không có đang thương lượng với anh!

Người khác tử tế với anh, nhưng tôi thì không.

Đừng tưởng không có anh thì không xong.

Nhưng vì A Ninh muốn mang anh theo, nên tôi không cho phép anh từ chối!

Tôi thấy anh khá hiếu thảo, chắc là không muốn bà nội mình xảy ra chuyện gì chứ?

Hửm?" Lời của Tô Cảnh tuy nói rất bình thản nhưng mọi người đều cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Trát Tây cũng sợ tới mức rùng mình: "Được, đại ca, tôi đi là được chứ gì!" Ngô Tà có chút không đành lòng: "Tô ca, đe dọa người ta như vậy không tốt đâu nhỉ?

Trát Tây, anh đừng sợ, Tô ca chỉ đùa với anh thôi!" "Tôi không đùa!" Tô Cảnh liếc nhìn Ngô Tà một cái: "Nếu anh ta không đi, cả anh ta và bà nội đều sẽ chết!

Ngô Tà, tôi biết anh là người lương thiện... nhưng người lương thiện thường không có kết cục tốt!

Chuyến đi này của anh quá thuận buồm xuôi gió rồi, có Tiểu Ca, có Bàn Tử, có chú Ba của anh, nhưng anh đã bao giờ nghĩ nếu không có họ thì sao chưa?

Làm người, đôi khi phải học cách nhẫn tâm!" Nghe xong những lời này, Ngô Tà không khỏi rơi vào trầm tư.

Còn Trát Tây thì sợ đến run cầm cập, vội vàng nói: "Đại ca, tôi đi, tôi đi là được chứ gì!

Nhưng nói trước nhé, ở mỗi ngã rẽ tôi sẽ đặt một đống đá...

Nếu chúng ta đi mà lại thấy đống đá cũ, chứng tỏ chúng ta đang đi vòng quanh, lúc đó nhất định phải quay về!" Nhìn dáng vẻ của gã, trong mắt Tô Cảnh thoáng hiện tia giễu cợt.

Thằng nhóc này không thành thật chút nào... vẫn còn dám giở trò trên ký hiệu!

Thật sự tưởng người khác không nhìn ra sao? "Cảnh ca, anh nói xem đống đá này có ý nghĩa đặc biệt gì không?" A Ninh đứng bên cạnh Tô Cảnh hỏi nhỏ.

Nghe vậy, anh cười nhạt: "Yên tâm đi, dù hắn có giở trò thì đã sao?

Hiện tại mạng của hắn và bà nội hắn đều nằm trong tay chúng ta!" A Ninh gật đầu, rồi kéo Tô Cảnh tiến vào một trong những lối rẽ.

Ngô Tà, Trát Tây và mấy thuộc hạ của A Ninh cũng vội vã đi theo.

Cấu trúc bên trong Ma Quỷ Thành cực kỳ rộng lớn, đi nửa ngày trời vẫn không thấy bóng người.

Tuy nhiên, nhờ có Tô Cảnh dẫn đường, mọi người cũng ít phải đi đường vòng.

Dưới sự uy hiếp của Tô Cảnh, Trát Tây suốt dọc đường không dám giở trò nhỏ nào nữa.

Vừa đi, Ngô Tà và đám lính đánh thuê vừa gọi tên bọn lão Cao, nhưng hiển nhiên chẳng có tác dụng gì. "Đừng gọi nữa!

Càng gọi càng loạn!" Mãi không tìm thấy người, lại thêm việc đã đi quá lâu, Trát Tây đã xếp hơn hai mươi đống đá, A Ninh cũng bắt đầu nôn nóng.

Cô cầm bộ đàm gọi: "Lão Cao, lão Cao!

Nghe thấy thì trả lời!" Một lát sau, trong bộ đàm truyền đến tiếng của lão Cao.

Nghe thấy âm thanh đó, mọi người đều vui mừng hớn hở. "Có tiếng rồi, lão Cao chắc chắn ở quanh đây!

Bộ đàm phải nhấn nút mới phản hồi được, họ chắc chắn còn sống!" Nghe vậy, Tô Cảnh lắc đầu: "A Ninh, đừng hy vọng quá nhiều.

Kẻ có thể nhấn nút bộ đàm chưa chắc đã là người sống đâu!" Mọi người nghe xong không khỏi rùng mình, đặc biệt là Ngô Tà.

Anh ta hiểu rõ cái thể chất đen đủi "đụng đâu dậy thi" của mình, nên biết rằng điều Tô Cảnh nói không phải là không thể... "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Mọi người lấy bộ đàm ra xem tín hiệu truyền đến từ đâu!

Họ chắc chắn ở gần đây thôi!" A Ninh ra lệnh cho mọi người lấy bộ đàm, bắt đầu tìm kiếm phương vị phát ra tín hiệu.

Trát Tây thấy vậy không nhịn được lên tiếng: "Tôi lạy các người, đưa tôi về đi...

Đi lâu thế này rồi mà vẫn không thấy.

Vả lại cái tiếng này nghe chẳng ra người chẳng ra quỷ, đừng tìm nữa!

Tôi thật sự..." "Tiếp tục tìm!" Chưa đợi gã nói xong, Tô Cảnh đã lạnh lùng ngắt lời.

Gã lập tức rụt cổ lại như con chim cút, không dám nói thêm lời

nào.

Chủ yếu là gã tin chắc Tô Cảnh sẽ giết mình thật...

Mọi người tiếp tục đi sâu vào trong tìm người, Tô Cảnh và A Ninh dẫn đầu.

A Ninh cầm bộ đàm vô cùng lo lắng tìm hướng tín hiệu.

Tô Cảnh thì thong thả, còn tranh thủ nghe một cuộc điện thoại.

Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú đã về nhà an toàn.

Cũng không nói gì nhiều, chỉ là báo bình an.

Nhưng Tô Cảnh có nhắc nhở cô một câu: Cẩn thận Hoắc Hữu Tuyết...

Người đàn bà đó tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn!

Nếu Hoắc Linh không về, vị trí đương gia tiếp theo của nhà họ Hoắc chắc chắn sẽ là cô ta.

Nói đi cũng phải nói lại, Hoắc Hữu Tuyết trông cũng không tệ ~ nhà họ Hoắc đúng là toàn sản sinh mỹ nữ...

Thấy Hoắc Linh gọi điện báo bình an cho Tô Cảnh, Ngô Tà cũng dùng bộ đàm báo bình an cho Tiểu Ca.

Chương 18

Phải nói là đúng kiểu "tình tứ" luôn...

Đi thêm khoảng hơn nửa giờ, Ngô Tà là người đầu tiên phát hiện ra manh mối, liền gọi lớn: "Mau qua đây, ở đây có dấu chân!" Mọi người vội chạy tới xem. "Có dấu chân thì chứng tỏ lão Cao chắc chắn ở quanh đây!

Đi thôi!" A Ninh lập tức nói.

Nhưng vừa đi được mấy bước, rẽ qua một góc cua, một xác tàu đắm cổ xưa bị kẹt giữa hai vách núi hiện ra trước mắt mọi người.

Cảnh tượng vô cùng chấn động!

Qua bao năm tháng bị xói mòn, con tàu hiện tại trông như một bộ xương khô đã bị lột da.

Nhìn xác tàu, Tô Cảnh nheo mắt, khóe môi tự giác nhếch lên.

Mẹ nó!

Đi bộ mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nơi!

Tuy nhiên, phải leo lên đó mới có thể kích hoạt đánh dấu, không biết lần này sẽ nhận được món đồ tốt gì đây...

Trong lúc mọi người đang bị chấn động, Trát Tây bên cạnh lại bắt đầu giở trò: "Phật tổ phù hộ!

Phật tổ phù hộ!" Đầu tiên gã lẩm bẩm mấy câu bằng tiếng dân tộc, sau đó ra vẻ như bị hù dọa khiếp vía: "Ác đồng!

Trên tàu!

Truyền thuyết là có thật!

Trên tàu có ác đồng!

Không thể đi tiếp nữa, đi nữa là không về được đâu!

Ác đồng ba ngàn năm, đoạt mạng trong nháy mắt!" Lời này khiến mấy tên thủ hạ của A Ninh bắt đầu hoảng loạn.

Thấy vậy, A Ninh túm lấy cổ áo gã: "Anh đang nói cái gì thế!

Đây chỉ là một con tàu thôi!" "A Ninh, cô đừng thế, anh ta hình như bị dọa thật rồi!" Ngô Tà lại bắt đầu diễn vai thánh mẫu...

Nhìn dáng vẻ thánh mẫu của anh ta, Tô Cảnh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Phải nói rằng Ngô Tà phiên bản "Tà Đế" trong Sa Hải mới hợp khẩu vị của anh. "A Ninh, buông hắn ra!" Nghe Tô Cảnh nói, A Ninh ngoan ngoãn buông tay.

Thế rồi chưa kịp để Trát Tây phản ứng, Tô Cảnh trực tiếp tiến lên một cước đá bay gã ra xa ba mét.

Đây là anh còn chưa dùng hết sức...

Ngô Tà và đám thủ hạ của A Ninh đều giật bắn mình. "Tô ca, có gì thì từ từ nói, đừng động thủ chứ!" Nhìn Ngô Tà chạy tới định ngăn mình, Tô Cảnh lạnh lùng liếc anh ta một cái.

Thế là gã Ngô Tà cười gượng gạo, buông tay đứng sang một bên.

Chủ yếu là cảnh tượng Tô Cảnh bạo đả Cấm Bà trong nhà điều dưỡng lúc trước để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Đây tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn! "Trát Tây, nếu anh không muốn vào, tôi cũng không miễn cưỡng!

Nhưng anh không được làm loạn lòng quân!

Cú đá này là lời cảnh báo dành cho anh, từ bây giờ, nếu để tôi phát

hiện anh bỏ chạy, tôi chắc chắn sẽ giết anh!" Tuy Tô Cảnh nói rất thản nhiên, nhưng mọi người đều thực sự cảm nhận được một luồng sát ý...

Trát Tây ôm bụng, nằm dưới đất đau đớn không bò dậy nổi, vội vã gật đầu lia lịa: "Đại ca, tôi biết rồi!

Ngài yên tâm, tôi tuyệt đối không chạy!" "Tốt nhất lời anh nói là thật!" Tô Cảnh cười lạnh một tiếng, rồi kéo A Ninh đi về phía xác tàu.

Ngô Tà cũng vội vàng đi theo.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa phân phó thủ hạ của A Ninh khiêng theo Trát Tây.

Ngày nào cũng chỉ giỏi gây chuyện! "Đã phát hiện dấu chân thì lão Cao chắc chắn đã đến đây, khả năng cao nhất là vào trong tàu rồi!

Chúng ta vào thẳng luôn đi, biết đâu tìm thấy những người mất tích ở bên trong!

Mấy anh khiêng thằng nhóc này theo, đến chỗ xác tàu thì vứt nó ở ngoài!" ...

Thời gian đi vào Ma Quỷ Thành không hề ngắn.

Khi mọi người đến dưới chân xác tàu, trời đã bắt đầu sẩm tối.

Nhìn thì thấy gần ngay trước mắt nhưng thực tế là "vọng sơn bào tử mã" (nhìn thấy núi mà ngựa chạy đứt hơi). "Trát Tây, anh cứ ở dưới này chờ chúng tôi ra!" Tô Cảnh liếc gã một cái rồi nhàn nhạt nói.

Gã theo bản năng ôm lấy bụng, sợ Tô Cảnh lại bồi thêm cho một cước: "Đã rõ, đại ca!" Sau khi để Trát Tây lại đó, Tô Cảnh ôm lấy eo A Ninh, nhẹ nhàng nhảy vọt lên boong tàu.

Động tác bất ngờ khiến A Ninh không nhịn được thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Trong chớp mắt đã từ dưới đất lên đến trên tàu, thực lực của Tô Cảnh đúng là không tầm thường.

Nhìn anh, ánh mắt A Ninh ngày càng dịu dàng như nước.

So với trước kia, cô thích một Tô Cảnh hiện tại hơn: mạnh mẽ, bí ẩn!

Không một điểm nào là không thu hút cô khám phá...

Ngô Tà và mấy tên lính đánh thuê ở phía dưới thấy vậy cũng không nhịn được kinh hô: "Chiêu này của Tô gia chẳng lẽ là khinh công trong truyền thuyết sao!" "Đỉnh quá!

Đỉnh quá!" "Không hổ là anh ấy!" "Sếp của chúng ta tìm được một người đàn ông quá lợi hại rồi ~" ...

Kinh ngạc vài câu xong, họ để lại một người trông chừng Trát Tây, những người còn lại vội vàng leo lên.

Tuy không nhẹ nhàng như Tô Cảnh nhưng cuối cùng cũng lên được.

Dù sao cũng là lính đánh thuê, chỉ có Ngô Tà là tốn sức nhất...

Mọi người mệt phờ râu leo lên tới nơi thì thấy A Ninh đang ôm cánh tay Tô Cảnh, cười nói nhỏ nhẹ gì đó.

Giỏi thật, vừa lên đã phải xem cảnh này?

Sự ghen tị làm tôi méo mó luôn rồi!

Thấy mọi người lên đến nơi, A Ninh mới phản ứng lại, lập tức thu lại nụ cười, biến mặt lạnh như tiền!

Ngô Tà nhìn mà trong lòng cảm xúc phức tạp.

Có lẽ, chỉ có người đàn ông trước mặt này mới khiến cô ấy để lộ nụ cười như vậy... "Lên hết rồi chứ, vừa rồi tôi và Cảnh ca đã quan

sát xung quanh.

Hiện tại chúng ta đang ở trên boong tàu, thân tàu bị hư hỏng rất nghiêm trọng, đằng kia có một cái lỗ, vừa rồi tôi xem qua thấy bên dưới hình như có gì đó, chúng ta xem thử đi, mọi người cẩn thận một chút!" Nghe A Ninh nói, Ngô Tà và những người khác đều gật đầu. "Để anh xuống trước!" Tô Cảnh nói với A Ninh một câu rồi tung người nhảy thẳng xuống.

Bên dưới là một hành lang khá dài.

Cầm đèn pin soi quanh một lượt, bên cạnh cư nhiên xếp từng hàng hũ gốm.

Thấy vậy Tô Cảnh không khỏi nheo mắt, đề cao cảnh giác.

Chắc hẳn đây là hũ đầu người rồi... bên trong toàn là Thi Miết Vương cực độc!

Tuy nhiên, vấn đề không lớn!

Dù cần cảnh giác nhưng hoàn toàn không đe dọa được anh.

Phong Hậu Kỳ Môn đâu phải để trưng!

Ly Tự thuật pháp chuyên trị Thi Miết Vương!

Cùng lắm thì anh phóng hỏa cho một trận nướng thi miết luôn!

Nhưng đã vào đến trong tàu thì cứ ký tên nhận thưởng trước đã. "Hệ thống, bắt đầu đánh dấu!" "Chúc mừng ký chủ đánh dấu tại mộ xác tàu đắm!" "Phần thưởng thần binh —— Thiên Huyễn!" "Địa điểm đánh dấu tiếp theo: Xà Chiểu!" "Thiên Huyễn: Vũ khí công nghệ cao từ tinh cầu khác, liên kết gen, có thể biến hóa tùy ý!" "Phần thưởng đã phát ra!" Theo tiếng hệ thống dứt lời, một khối vật chất lỏng màu trắng bạc hiện ra trong lòng bàn tay Tô Cảnh. "Liên kết gen?

Mẹ nó nói huyền huyễn chút thì chẳng phải là nhỏ máu nhận chủ

sao?" Có chút thú vị đấy!

Anh dùng nguyên khí ép ra một giọt máu tươi ở đầu ngón tay, nhỏ lên Thiên Huyễn.

Chương 19

Rất nhanh, giọt máu bị nuốt chửng hoàn toàn.

Ngay lập tức, một cảm giác làm chủ đối với Thiên Huyễn trào dâng trong lòng.

Tâm niệm vừa động, Thiên Huyễn chớp mắt biến thành một thanh trường đao.

Khẽ vung tay, một thanh gỗ bên cạnh trực tiếp bị chém đứt.

Căn bản không cần dùng lực, giỏi thật!

Thứ này còn sắc bén hơn cả Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca!

Đồ hệ thống xuất xưởng, tất cả đều là hàng cực phẩm!

Có được Thiên Huyễn, Tô Cảnh nổi hứng chơi đùa, đao thương phủ việt các loại vũ khí cứ thế biến hóa qua lại trong tay anh.

Ngầu bá cháy!

Đang chơi vui thì Tô Cảnh bị tiếng của A Ninh ở phía trên gọi về thực tại: "Cảnh ca, anh không sao chứ?" "Không sao!

Mọi người xuống đi, bên dưới có một cái lỗ thông xuống tầng tiếp theo!" Vừa nói, Tô Cảnh vừa biến Thiên Huyễn thành một chiếc nhẫn long văn đeo ở ngón trỏ.

Phải nói về tính tiện lợi thì anh xin phong Thiên Huyễn là mạnh nhất! "A Ninh, anh ở dưới này đỡ em, xuống đi!" "Vâng ~" Mỹ nhân vào lòng, trong môi trường như thế này mà vẫn có người đẹp bầu bạn, đúng là sảng khoái!

Hai tên lính đánh thuê và Ngô Tà chỉ biết trố mắt nhìn, không dám nói gì.

Sau khi A Ninh xuống, ba người họ cũng lần lượt nhảy xuống.

Ngô Tà vừa bị nhồi một miệng "cơm chó", giờ càng thêm nhớ Tiểu Ca.

Nếu có Tiểu Ca ở đây, chắc chắn anh ấy cũng sẽ bế kiểu công chúa để đưa mình xuống...

Vừa đặt A Ninh xuống đất, Tô Cảnh đã nghe thấy bộ đàm của cô kêu rè rè.

Cầm bộ đàm lên, A Ninh lập tức vui mừng: "Họ chắc chắn ở đây, tuyệt đối không xa chúng ta đâu!

Tầng này lúc nãy tôi đã xem qua, không thấy gì cả, nhưng phía kia có cái lỗ thông xuống tầng dưới, có lẽ họ ở tầng dưới!" Tô Cảnh dắt tay A Ninh đi về phía trước, vừa đi vừa nói.

Trong đáy mắt anh, ánh kim quang lướt qua.

Xuyên thấu qua chướng ngại vật, ở tầng dưới, ba bóng người bị vùi trong cát hiện ra rõ ràng trong mắt Tô Cảnh.

Phải nói rằng kỹ năng Hoàng Kim Đồng này tuyệt đối là thần kỹ khi xuống mộ!

Cơ quan ám đạo, bất kể thứ gì cũng có thể nhìn thấu trong một nốt nhạc!

Đối với lời Tô Cảnh, A Ninh không chút nghi ngờ.

Cô gọi mọi người một tiếng, đi tới trước cái lỗ hổng rồi nhảy xuống.

Tô Cảnh và Ngô Tà cũng theo sát phía sau.

Xuống tới nơi, đập vào mắt là một vùng cát vàng. "Cát tích tụ dễ gây sụt lún, mọi người cẩn thận!" A Ninh nhắc nhở.

Nhưng cô vừa dứt lời, Tô Cảnh đã sải bước chạy về phía trước khiến A Ninh không khỏi hoảng hốt: "Cảnh ca!" "Không sao!

Mọi người mau qua đây, tìm thấy lão Cao và mấy người kia rồi!" Nghe Tô Cảnh nói, nhóm A Ninh vui mừng khôn xiết, vội vã chạy lại.

Tô Cảnh lúc này đã bới cát ra, để lộ cái đầu của lão Cao.

Anh đưa tay kiểm tra hơi thở: "Vẫn còn thở!

Bên kia còn hai người nữa!" Ngô Tà cũng phát hiện ra hai lính đánh thuê khác, vội chạy tới.

Tuy nhiên, hai người đó đều đã chết. "Xem ra là bị cát lún vùi lấp dẫn đến ngạt thở..." Nhìn hai thuộc hạ đã tắt thở, A Ninh không khỏi đau lòng.

Tô Cảnh đưa tay xoa đầu cô, an ủi vài câu: "Họ làm nghề liếm máu trên lưỡi đao...

đi theo em là lựa chọn của chính họ!

Cái chết của họ không liên quan gì đến em cả." A Ninh khẽ gật đầu, mệt mỏi tựa vào cánh tay Tô Cảnh.

Chỉ ở trước mặt anh, cô mới cảm thấy mình có thể bộc lộ sự mệt mỏi...

Ngô Tà đứng sau hai người, cảm nhận sâu sắc điều đó.

Hai người họ đúng là rất đẹp đôi, tuyệt đối là sát thủ đối với dân độc thân!

Cũng may, mình còn có Tiểu Ca... không ghen, không ghen!

Nhưng ngay lúc đó, cả con tàu đột nhiên chấn động một cái.

Boong tàu phía trên trực tiếp bị cát đè sập, kèm theo một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người kinh hãi, quay ngoắt đầu lại.

Tên lính đánh thuê đang cứu chữa cho lão Cao và cả lão Cao đều bị cát cuốn trôi, lăn thẳng xuống dưới. "Họ rơi xuống rồi!

Cứu người sống trước!

Cứu Lão Giả trước!" Tô Cảnh hô lên.

Ngô Tà là người đầu tiên chạy tới, sau đó Tô Cảnh dắt A Ninh cũng vội vàng chạy theo.

Tên lính đánh thuê còn lại cũng không màng đến việc đào xác chết nữa, dù sao cứu người sống vẫn là quan trọng nhất.

Cứu Lão Giả trước?

Lão Cao thầm nghĩ: "Mẹ nó chứ, tôi chẳng lẽ không còn thở sao?" Thật ra mà nói, cũng chẳng trách Tô Cảnh nói vậy, bởi vì một kẻ dở sống dở chết lại phải chịu thêm tổn thương lần hai, liệu còn giữ nổi hơi tàn không?

Vừa bước tới, Tô Cảnh đã thấy nửa thân dưới của lão binh đánh thuê bị một khối quan tài gốm lớn đè chặt.

Ngô Tà lúc này đang ở bên cạnh cật lực đào cát.

A Ninh thấy vậy cũng vội vàng chạy tới.

Thêm một gã lính đánh thuê nữa, ba người cùng nhau hợp sức khiêng khối quan tài nhưng nó hoàn toàn bất động, đành phải chuyển sang đào cát dưới thân lão già. "Tôi bị đè rồi...", "Tôi không cử động được nữa..." Lão già bị đè kia vẫn cứ lẩm bẩm bên cạnh.

Ai mà chẳng nhìn ra lão bị đè chứ...

Tô Cảnh quan sát xung quanh một lượt.

Rất nhanh, dưới sự gia trì của năng lực Hoàng Kim Đồng, anh đã

phát hiện ra bóng dáng của Lão Cao.

Tuy nhiên, đúng như dự đoán...

Anh bước tới kiểm tra hơi thở, người đã sớm không còn nữa... "Lão Cao chết rồi!" "A Ninh, mọi người tránh ra!" Nghe lời Tô Cảnh, ba người không khỏi ngẩn ra. "Cảnh ca, anh làm được không?" A Ninh nhìn Tô Cảnh, không nhịn được hỏi một câu.

Dù sao khối quan tài gốm này chắc chắn nặng nghìn cân! "Đàn ông không thể nói là không được!" Anh khẽ xoa đầu cô nàng một cái, rồi trực tiếp bước lên phía trước, dùng hai tay dùng lực nhấc bổng lên.

Khối quan tài nặng ngàn cân trực tiếp bị nhấc bổng. "Kéo lão ra ngoài!" Thao tác này khiến nhóm A Ninh và Ngô Tà hoàn toàn kinh ngạc. "Ơ!

Được!" Nghe lời Tô Cảnh, A Ninh vội vàng ra tay kéo lão già sang một bên.

Lúc này Tô Cảnh mới buông tay.

Nhìn lão già, nửa thân dưới đã máu thịt bầy nhầy.

Người ta thường nói người chết thì chim hướng thiên, không chết thì vạn vạn năm!

Lão này dù có chết chắc cũng chẳng hướng thiên nổi nữa...

Cứu thì vẫn cứu được, nhưng nửa đời sau chắc phải gắn liền với xe lăn rồi...

Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Một gã lính đánh thuê khác đang chăm sóc lão già.

Chương 20

Thi thể của Lão Cao và hai người khác được Ngô Tà cùng A Ninh đào lên đặt cạnh nhau.

Tô Cảnh thì đứng trước khối quan tài gốm quan sát những hoa văn bên trên.

Thấy Tô Cảnh đang nghiên cứu, A Ninh bước tới tò mò hỏi: "Cảnh ca, anh đang nhìn gì vậy?" "Quan bột!" "Anh nói đây là một cái quan tài gốm sao?" Nghe vậy, A Ninh kinh ngạc hỏi lại.

Ngô Tà cũng tò mò bước tới xem xét, rồi không nhịn được mà nói: "Tô ca nói không sai, đây không phải là hũ gốm bình thường, quả thực là một chiếc quan bột.

Đây là Kiêu Tương Quan!

Sau khi đóng kín quan tài gỗ, người ta dùng nước sắt đúc bên ngoài, sau đó khắc hoa văn lên, chỉ có vương tôn quý tộc cổ đại mới làm như vậy!

Hơn nữa mọi người nhìn hoa văn bên trên đi, đây là Tam Thanh Điểu!

Biểu tượng của Tây Vương Mẫu!

Loại đồ đằng này chỉ có người thân cận nhất của Tây Vương Mẫu mới được sử dụng!" Ngô Tà càng nói càng phấn khích, mắt A Ninh cũng sáng lên: "Nói vậy nghĩa là chúng ta đang ngày càng gần cung điện Tây Vương Mẫu rồi?" Cười vỗ vai A Ninh, Tô Cảnh trực tiếp nói: "Cô nàng này cuối cùng cũng thông minh được một lần!

Cung điện Tây Vương Mẫu đã ở ngay trước mắt rồi!

Con thuyền này không phải thuyền đắm, mà là một mộ táng.

Người trong chiếc quan bột này chắc chắn là chủ nhân ngôi mộ, người thân của Tây Vương Mẫu!

Tìm được mộ người thân thì cung điện Tây Vương Mẫu còn xa sao?" Nghe giải thích của Tô Cảnh, khóe miệng A Ninh nở một nụ cười xinh đẹp.

Ánh mắt cô nhìn anh càng thêm nhu hòa. "Anh, đợi khi chúng ta ra khỏi cung điện Tây Vương Mẫu, em sẽ rút khỏi công ty, đây là lựa chọn của riêng em!" Nghe vậy, Tô Cảnh cảm thấy rất an lòng.

Theo sát lão cáo già Cựu Đức Khảo kia thì có gì tốt chứ?

Hai người đang tình tứ, Ngô Tà trực tiếp quay đầu né tránh.

Cậu đã quá quen với cảnh này, sự hiểu chuyện khiến người ta đau lòng...

Nhưng ngay lúc đó, tiếng kinh hô của một gã lính đánh thuê khác đã phá vỡ bầu không khí: "Lão Lục, anh bị bệnh à!" A Ninh lạnh giọng mắng gã. "Ác...

Ác Đồng!" Lão Lục run rẩy chỉ tay về phía trước.

Có vẻ gã bị dọa cho khiếp vía rồi.

Tô Cảnh cũng chú ý đến cái gọi là "Ác Đồng" kia, không khỏi khinh thường bĩu môi.

Ác Đồng?

Chỉ là chướng mắt pháp mà thôi!

Cái loại trò vặt vãnh này còn chẳng đe dọa được anh bằng một con Thi Miết Vương! "Đừng sợ, chỉ là hình chiếu tự nhiên do bột lân tinh từ ảnh da người cháy tạo thành thôi!

Nhưng khí gas tỏa ra từ đám cháy này có độc.

Chúng ta phải ra ngoài ngay, nếu không lão già kia không trụ được lâu đâu!" Nhìn lão già đang suy yếu không nói nên lời, đáng thương nhìn mình, bọn A Ninh đều gật đầu. "Lão Lục, đưa dây móc cho tôi!" Nhận dây móc từ tay Lão Lục, A Ninh nói với Tô Cảnh: "Cảnh ca, em lên trước, sau đó sẽ kéo mọi người lên!" "Để anh..." Anh gõ nhẹ vào trán cô nàng một cái, rồi đi đến góc tường.

Vài cú đấm tung ra, một lỗ hổng vừa người qua đã bị Tô Cảnh dùng bạo lực đấm nát. "A Ninh, em ra trước đi!

Ngô Tà, Lão Lục, hai người mỗi người kéo một cái xác ra ngoài!" Dưới sự chỉ huy của Tô Cảnh, dù lửa lân tinh tạo ra Ác Đồng trong khoang thuyền càng lúc càng lớn, nhưng cả nhóm vẫn thoát ra ngoài khá thuận lợi.

Khi Tô Cảnh kéo lão già tàn phế ra sau cùng, A Ninh vội chạy lại lo lắng hỏi: "Cảnh ca, anh không sao chứ?" "Yên tâm!

Mau báo cảnh sát đi A Ninh, lão già này đã hôn mê rồi, không thể trì hoãn.

Mấy việc này cứ để cảnh sát xử lý!" "Được!" A Ninh gật đầu, rút bộ đàm liên lạc với gã lính đánh thuê đang canh giữ Trát Tây. "Lão Chu, chúng ta ở phía đầu thuyền!

Mau qua đây, rồi sắp xếp người báo án với đồn cảnh sát địa phương!

Chúng ta có anh em gặp nạn!" Không lâu sau, Lão Chu dẫn theo Trát Tây chạy tới. "Bà chủ, có chuyện gì vậy?" "Lão Chu, anh xem tình hình lão già này đi!" Lão Chu là bác sĩ của đội, các biện pháp cấp cứu cơ bản rất thành thạo.

Một lát sau, gã đã nắm rõ tình hình: "Tình trạng không tốt lắm, mất máu quá nhiều, còn bị hội chứng chèn ép, phải điều trị gấp!" "Tôi đã

sắp xếp người đi báo cảnh sát rồi, họ sẽ tới sớm thôi, lúc đó sẽ đưa họ ra ngoài luôn." Nghe Lão Chu nói, A Ninh gật đầu rồi nhìn sang Trát Tây: "Trát Tây, vùng này anh thuộc đường, anh quay lại dẫn những người khác tới đây!" Thấy gã vẫn còn do dự, Tô Cảnh liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Đi mau!" Gã sợ đến mức rùng mình một cái: "Đi!

Đi!

Đại ca, em đi ngay đây!" Đứa trẻ này bị đánh đến ám ảnh tâm lý rồi...

Nhìn Trát Tây chạy biến đi, Ngô Tà cảm thấy không đành lòng.

Tuy nhiên, cậu cũng không dám nói gì với Tô Cảnh.

Chỉ có thể nói Ngô Tà bây giờ còn quá trẻ.

Đứa trẻ ư?

Kẻ nào thật sự coi Trát Tây là đứa trẻ thì kẻ đó là đồ ngốc!

Gã này tâm cơ cực kỳ!

Tính thời gian thì Vương Bàn Tử - người bị lão cáo già Ngô Tam Tỉnh dùng tiền lôi kéo, giờ này chắc đã cùng Phan Tử và Trương Khởi Linh vào Ma Quỷ Thành rồi...

Nếu Ngô Tà biết Tiểu Ca yêu quý của mình bị kẻ mà cậu coi là đứa trẻ kia dùng mấy đống đá lừa cho xoay như chong chóng, không biết cậu còn coi Trát Tây là trẻ con nữa không...

Sau khi Trát Tây đi, Lão Chu cấp cứu cho lão già.

Tô Cảnh kéo A Ninh đến ngồi cạnh một đống đất. "Đợi người của em tới chắc còn lâu, ngủ một lát đi..." "Vâng!

Cảnh ca, có anh thật tốt~" Tựa vào lòng Tô Cảnh, A Ninh lim dim mắt thì thầm.

Xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, ánh mắt Tô Cảnh lóe lên sự nhu hòa.

Nụ cười này xứng đáng để anh dùng cả đời bảo vệ. "Anh này, anh có biết nếu không có anh, khi em làm nghề này, nếu không làm nữa thì em chỉ có một lựa chọn duy nhất!

Đó là chết!

Chính vì có anh, em mới có sự ràng buộc, mới có thêm một lựa chọn khác!" "Yên tâm, anh đã nói rồi, bất kể thế nào, có anh ở đây, em sẽ không chết được...

Chúng ta đều sẽ sống rất lâu..." Vừa ôm A Ninh, Tô Cảnh vừa thì thầm đáp lại.

Thực chất, đây cũng là dã tâm sâu thẳm trong lòng anh!

Trường sinh bất tử, ai mà không muốn chứ?

Huyết mạch Trương gia còn có thể giữ mãi thanh xuân, bản thân anh có hệ thống trong người, tại sao lại không thể?

Không chỉ mình anh trường sinh, mà những người bên cạnh anh cũng phải trường sinh!

Bất Tử Đan chẳng phải cũng là một lựa chọn sao?

Nhìn Tô Cảnh và A Ninh nồng nàn mật ngọt, Ngô Tà đứng bên cạnh thật sự thấy "chua" quá.

Khổ quá mà!

Còn là dượng của mình nữa chứ!

Có ai làm dượng như thế không?

Trước mặt cháu ngoại mà lại yêu đương với người phụ nữ khác, coi ba tôi không tồn tại à?

Ngô Tà thầm nghĩ.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi...

Dù sao dì Hoắc Linh còn chẳng thấy để ý, cậu lấy tư cách gì mà nói?

Nói trắng ra là ghen tị!

Sự ghen tị khiến con người ta biến chất!

Nỗi nhớ Tiểu Ca lại trào dâng...

Cậu lủi thủi tìm một góc ngồi buồn bã một mình.

Khoảng ba bốn tiếng sau, người của A Ninh mới tới nơi.

Còn cảnh sát, tuy nói là sẽ đến ngay, nhưng đường xá xa xôi cách trở.

Chương 21

Nếu không có Lão Chu cấp cứu, chắc lão già kia không trụ nổi tới lúc này.

Phải nói thật, Cựu Đức Khảo đúng là lão cáo già.

Đi trộm mộ mà cũng làm được giấy tờ chính quy, để khi xảy ra tai nạn chết người còn có chính quyền đứng ra giải quyết hậu quả.

Đúng là lão cáo già sống dai từ thời Cửu Môn đến giờ!

Nghe tiếng xe, Tô Cảnh và A Ninh thức dậy.

Phải nói là khi ngủ đàn ông luôn thích nắm bắt thứ gì đó.

Chỉnh đốn lại trang phục, liếc xéo Tô Cảnh một cái, A Ninh đi về phía đại đội vừa tới.

Ngô Tà có vẻ thực sự mệt rồi, vẫn chưa tỉnh giấc.

Tô Cảnh cũng lười gọi cậu.

Anh đi theo A Ninh, rồi nghe thấy Ô Lão Tứ - gã đầu mục lính đánh thuê than thở với cô: "Bà chủ, cô không biết cái gã Vương Bàn Tử và Phan Tử đó hống hách thế nào đâu!

Không những cướp xe của chúng ta, còn đổ xăng lên người chúng ta, suýt nữa thì thiêu sống cả lũ!

Trương Khởi Linh cũng đi theo họ rồi, còn có cả Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa, hai người đó cũng nhập bọn luôn...

Bà chủ..." "Câm miệng!" Chưa đợi Ô Lão Tứ nói xong, Tô Cảnh đã nhíu mày lạnh giọng quát. "Thực lực kém cỏi, bị người ta hành hạ là đáng đời!" Nghe lời Tô Cảnh, Ô Lão Tứ cười gượng gạo.

Đám lính đánh thuê ở đây đều đã nghe qua sự tích của Tô Cảnh.

Một người đàn ông ít nói nhưng tàn nhẫn, mạnh hơn cả Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử, lại còn là người đàn ông của bà chủ.

Bị mắng vài câu bọn chúng căn bản không dám phản bác! "Tô gia dạy bảo rất đúng!" A Ninh cũng có chút tức giận.

Giải Tiểu Hoa đi thì không sao, nhưng Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử là cô đã bỏ tiền ra thuê mà! "Anh này~" Thấy A Ninh nhìn mình, Tô Cảnh hiểu ngay: "Để anh giúp em đòi lại gấp mười lần tiền hoa hồng!

Trương Khởi Linh thì anh không quan tâm, Ngô Tà ở đây, anh ta không thể không giúp chúng ta.

Chủ yếu là Hắc Hạt Tử thôi!" "Không vấn đề!" Xoa đầu A Ninh, khóe miệng Tô Cảnh nhếch lên một đường cong nguy hiểm.

Phía xa, Hắc Hạt Tử đang cùng Giải Tiểu Hoa bị kẹt trong đường ống dầu không nhịn được mà hắt hơi một cái. "Hắc gia, có người đang nhớ anh đấy à?" Nhìn Hắc Hạt Tử đang ăn cơm chiên thịt sợi thanh tiêu, Giải Tiểu Hoa vừa đào lỗ vừa trêu chọc một câu.

Trước đó Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh gặp nhau, bị Giải Tiểu Hoa bắt gặp.

Sau khi phát hiện cả hai đều là người của Ngô Tam Tỉnh, Giải Tiểu Hoa bèn đi theo Hắc Hạt Tử tìm Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng không ngờ lại rơi vào cái nơi giống như đường ống dầu này.

Ngốc không chịu nổi... "Chẳng có chuyện gì tốt lành đâu!

Tôi đã bỏ A Ninh để đi giúp Tam gia, giờ chỉ sợ Tô gia biết được sẽ ghi thù tôi!

Trước đó Tô gia đã cảnh cáo tôi một lần rồi, nhưng ai bảo Hắc

Hạt Tử tôi đây thuận mua vừa bán chứ!

Tam gia trả giá cao hơn mà!

Hoa nhi gia, đào nhanh lên!

Tôi đặt kỳ vọng vào cậu đấy!" Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa nhìn Hắc Hạt Tử với ánh mắt đầy cảm thông.

Mẹ kiếp, cái này tương đương với việc nhận hai phần tiền mà không làm việc cho người ta, lại còn không bị Tô Cảnh ghi thù sao?

Nhớ tới người đàn ông một đấm làm nát cả xe kia, Giải Tiểu Hoa lại rùng mình một cái.

Quay lại phía mộ thuyền đắm, A Ninh chỉ huy mọi người vào lấy đồ tùy táng, Tô Cảnh đặc biệt dặn dò một câu: Tuyệt đối đừng chạm vào những cái bình gốm có khắc hình Tam Thanh Điểu.

Bởi vì bên trong toàn là Thi Miết Vương, tuy không đe dọa được anh nhưng nếu cả đàn bay ra sẽ rất phiền phức và gây thương vong không đáng có.

Lẻn vào mộ thuyền đắm một chuyến, Tô Cảnh trực tiếp thu chiếc quan bột lúc trước đè lên lão già vào không gian hệ thống.

Bên trong táng người thân cận nhất của Tây Vương Mẫu.

Dù lúc trước chưa mở quan tài nhưng Tô Cảnh đã thấy rõ mọi thứ bên trong.

Thật không ngờ trên đời lại có người thân người đuôi rắn!

Truyền thuyết kể rằng Tây Vương Mẫu thân người đuôi rắn, thiếu nữ bên trong chắc chắn là hậu duệ của bà ta!

Cô gái mặc hoa phục, hai tay đan lại đặt trước bụng, đôi chân vốn có đã được thay thế bằng một chiếc đuôi rắn màu tím.

Những lớp vảy hình thoi màu tím khiến người ta nhìn vào đã thấy cao quý, đầy tiên khí.

Thiếu nữ có nhan sắc tuyệt mỹ, trong tiên khí mang theo một chút yêu mị.

Tuy là thân người đuôi rắn nhưng tỷ lệ lại vô cùng hài hòa.

Anh có thể khẳng định, đây là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy!

Ừm...

Nhân xà nương~ Trong quan bột còn khắc ghi tiểu sử của cô.

Năm 18 tuổi vì trọng bệnh, cô được Tây Vương Mẫu cho uống thuốc trường sinh, nhưng cuối cùng vẫn không cứu vãn được.

Người thân này của Tây Vương Mẫu đã nằm đây hàng trăm, hàng ngàn năm rồi, vậy mà dung nhan vẫn như cũ.

Tuy tiểu sử viết cô bị phong quan sau khi chết, nhưng dưới cái nhìn thấu thị của Hoàng Kim Đồng, có thể thấy rõ máu trong cơ thể cô vẫn đang lưu động chậm chạp.

Hoàn toàn là một "hoạt tử nhân" dung nhan bất lão!

Có lẽ sau này anh sẽ có cách khiến cô tỉnh lại.

Thông qua Phong Hậu Kỳ Môn, Tô Cảnh có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn tiềm ẩn trong cơ thể cô.

Nếu có thể kiểm soát được cô, đó chắc chắn sẽ là cánh tay đắc lực nhất của anh!

Vì vậy, anh bí mật thu cô vào không gian hệ thống, đợi sau này có năng lực khiến cô tỉnh lại rồi tính...

Trước đó nếu không vì có Ngô Tà ở đó, anh đã trực tiếp lật nắp

quan tài mang người phụ nữ này đi rồi.

Mọi người cũng không phát hiện ra quan bột biến mất, A Ninh vẫn chỉ huy thuộc hạ khuân đồ.

Tô Cảnh thì đi tìm Trần Văn Cẩn.

Không phải anh có ý xấu gì...

Tô đại quan nhân làm sao có thể có ý xấu được...

Anh chỉ muốn hỏi về chuyện của Trát Tây mà thôi...

Nếu Trát Tây thực sự là người của "Hắn", thì sẽ trừ khử gã!

Đương nhiên, thanh niên hỏa khí vượng, một ngày một đêm không gặp, cũng cần chút hoạt động khác chứ.

Ra khỏi thuyền đắm, đám lính đánh thuê bên ngoài đã nhanh chóng dựng xong doanh trại.

Anh gọi một gã lính hỏi thăm, biết được Trần Văn Cẩn ở lều nào, Tô Cảnh bèn đi tới.

Lúc này Ngô Tà cũng đã tỉnh, A Ninh đang kể chuyện doanh trại bị Vương Bàn Tử và Phan Tử tập kích, mang Trương Khởi Linh đi mất.

Ngô Tà không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra Bàn Tử đã nhận tiền của Tam thúc.

Thêm vào việc không biết bọn họ đã đi đâu, cậu mắng Bàn Tử vài câu rồi ra một góc ngồi dỗi.

Thấy vậy Tô Cảnh chỉ cười.

Phải nói là gừng càng già càng cay, Ngô Tam Tỉnh đúng là lão cáo già!

Lượn một vòng trước lều của Trần Văn Cẩn, Tô Cảnh liền rời khỏi tầm mắt của mọi người, chạy đến sau một gò đất không xa.

Không lâu sau, Trần Văn Cẩn mặc trang phục dân tộc thiểu số xuất hiện trong tầm mắt anh.

Nhìn Trần Văn Cẩn sau khi chuyển hóa thành huyết mạch Cấm Bà trở nên kiều diễm hơn, Tô Cảnh mỉm cười vẫy tay. "Tô gia~" Đi tới trước mặt anh, Trần Văn Cẩn khẽ gọi một tiếng, rồi áp sát vào người anh và ngồi thụp xuống.

Tô Cảnh: "....." Giỏi thật!

Vừa lên đã thế này sao?

Tôi còn chưa nói gì mà?

Chương 22

"Em định làm gì?" "Muốn!" Từ "muốn" này đầy ẩn ý! "Đợi chút, anh có việc chính sự muốn nói với em!" Quyến rũ liếc Tô Cảnh một cái, Trần Văn Cẩn trực tiếp nói: "Tô gia, lát nữa em sẽ đi trước đến cung điện Tây Vương Mẫu, phải vài ngày nữa mới gặp lại...

Có chuyện gì thì để 'nhật hậu' (sau này/làm sau) hãy nói được không?" Tô Cảnh: "....." Quả nhiên ngự tỷ vẫn là tuyệt nhất! "Bây giờ có thể nói chính sự được chưa?" Cười híp mắt hỏi một câu, Trần Văn Cẩn đảo mắt trắng, uể oải ân một tiếng.

Giờ cô chẳng muốn nói năng gì nữa!

Cổ họng đau lắm rồi~ "Trát Tây, người này có đáng tin không?" "Xem ra Tô gia đã phát hiện ra rồi, biết ngay là không giấu được anh mà..." Nghe Tô Cảnh hỏi về Trát Tây, Trần Văn Cẩn không khỏi ngẩn ra, rồi khàn giọng nói: "Yên tâm, Trát Tây đúng là cháu trai của Định Chủ Trác Mã, quả thực không phải người của 'Hắn'.

Nhưng em dám chắc, trong đội ngũ chắc chắn có người của 'Hắn'...

Những việc Trát Tây làm đều là do em dặn dò, mục đích là để thử xem ai là người của 'Hắn', sau đó em mới ra tay!

Nhưng hiện tại xem ra vẫn chưa thu hoạch được gì..." Nhìn Tô Cảnh, Trần Văn Cẩn cười bất lực.

Chuyện này... thật là ngại ngùng quá...

Hình như anh đã làm rối loạn kế hoạch của Trần Văn Cẩn rồi.

Vốn dĩ anh còn tưởng Trát Tây là người của "Hắn", dù dùng Hoàng Kim Đồng không thấy hình xăm phượng hoàng sau lưng gã,

nhưng gã quả thực có nhiều điểm kỳ lạ...

Tuy nhiên... "Cái đó có thể trách anh sao?

Ai bảo em không nói trước với anh?" Nhún vai, Tô Cảnh cũng cười bất lực. "Được rồi, yên tâm đi, người của 'Hắn' trong đội anh sẽ ra tay tóm từng đứa một...

Em không cần lo lắng!" Khẽ gật đầu, Trần Văn Cẩn hoàn toàn tin tưởng lời Tô Cảnh.

Dù sao, người có thể chữa khỏi độc Cấm Bà cho cô, lại còn giúp cô giữ lại năng lực đặc biệt của Cấm Bà, hoàn toàn là thủ đoạn của thần tiên.

Tại sao lại muốn "nhật hậu" mới nói?

Bảo là có tình cảm thì đúng là có, nhưng thực sự chưa sâu đậm đến mức đó.

Chẳng phải là để trói chặt anh sao?

Trong mắt Trần Văn Cẩn, Tô Cảnh hoàn toàn là một người đàn ông theo chủ nghĩa lợi mình, lại còn có dục vọng chiếm hữu rất mạnh!

Đối xử với người ngoài thì sao bằng người của mình được.

Bây giờ, cô và anh đã thực sự là "người một nhà" rồi...

Đã thấu tận tâm can luôn rồi!

Trần Văn Cẩn muốn đến cung điện Tây Vương Mẫu trước để kế hoạch ban đầu của cô được thực hiện bình thường.

Dù không còn định chui vào Vẫn Ngọc nữa, nhưng người của "Hắn", cô cũng hạ quyết tâm phải bắt sạch.

Cô có lựa chọn của riêng mình, Tô Cảnh cũng không ngăn cản.

Hơn nữa về vấn đề an toàn của cô anh cũng không lo, hiện tại thân thủ của cô so với Tiểu Ca chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn!

Huống hồ cô còn có thể điều khiển tóc để đánh địch, an toàn đã có bảo đảm thì cứ tùy cô thôi...

Còn về Trát Tây, Trần Văn Cẩn vừa nói rồi, nhiệm vụ của gã đã kết thúc, lát nữa cô sẽ tìm cơ hội để gã rời đội.

Có gã hay không cũng chẳng quan trọng, chỉ là một công cụ mà thôi...

Gã đi hay không Tô Cảnh cũng chẳng bận tâm.

Chỉ là có chút không nỡ rời xa Trần Văn Cẩn...

Dù sao cũng đã nếm trải cái tốt của ngự tỷ mà~ Người lính đầu tiên xông vào chắc chắn sẽ đầy máu trên đầu!

Trần Văn Cẩn cũng vậy...

Có câu nói rất hay, con đường ngắn nhất đến trái tim người phụ nữ chính là...

Thế nên trước khi đi, Trần Văn Cẩn vẫn muốn ôn tồn bên Tô Cảnh thêm một lát.

Hai người đang tình tự thì nghe thấy từ phía doanh trại truyền đến một tiếng thảm thiết.

Ánh mắt Tô Cảnh đanh lại, nhìn về phía doanh trại.

Chẳng cần dùng đến Hoàng Kim Đồng cũng có thể thấy một vùng mây đỏ như lốc xoáy của đàn Thi Miết Vương! "Khốn kiếp!

Chẳng phải đã dặn A Ninh rồi sao?

Sao đám Thi Miết Vương vẫn bị thả ra hết thế này?" Trần Văn Cẩn cũng giật mình, vội hỏi: "Tô gia, có chuyện gì vậy?" "Em không

cần quản nữa, anh về doanh trại cứu người!

Nghỉ ngơi xong thì em cứ đến cung điện Tây Vương Mẫu trước đi...

Nhớ chú ý an toàn!

Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi..." Nghe vậy, Trần Văn Cẩn ngoan ngoãn gật đầu: "Tô gia, anh cũng chú ý an toàn!" "Yên tâm, mấy con Thi Miết Vương tép riu này không đe dọa được anh đâu!" Khẽ hôn lên môi Trần Văn Cẩn một cái, Tô Cảnh trực tiếp phi thân về phía doanh trại.

Khinh công Võ Đang trong truyền thừa không phải là hư danh...

Rất nhanh, Tô Cảnh đã tới doanh trại.

Chỉ thấy mọi người đã bị đàn Thi Miết Vương bao vây.

A Ninh, Ngô Tà cùng những người khác đang dùng quần áo xua đuổi những con Thi Miết Vương đang bay tới.

Có gã lính đánh thuê bị đàn bọ đốt đau đớn lăn lộn trên đất.

Trát Tây thì kéo Định Chủ Trác Mã nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn khỏi doanh trại.

Tô Cảnh dù nhìn thấy nhưng cũng không buồn để ý đến bọn họ.

Thấy Tô Cảnh tới, A Ninh lập tức biến sắc lo lắng: "Cảnh ca, mau chạy đi, đây là đàn Thi Miết Vương!" "Có chuyện gì vậy?" Không để ý lời A Ninh, Tô Cảnh trực tiếp lao tới.

Vài luồng chưởng kình đánh ra, lũ Thi Miết Vương xung quanh A Ninh và Ngô Tà lập tức bị quét sạch. "Tô ca, anh lúc trước đã dặn đừng động vào mấy cái bình gốm, nhưng có vài bình vốn đã bị nứt, Thi Miết Vương bay ra làm mọi người hoảng loạn xô đổ cả giá để bình..." Ngô Tà vội giải thích ngắn gọn.

Nhìn đám lính đánh thuê bị Thi Miết Vương vây khốn, ánh mắt Tô Cảnh lạnh lẽo: "Một lũ phế vật!

A Ninh, em không sao chứ?" Anh nhìn A Ninh đang được mình ôm trong lòng, nhu giọng hỏi. "Em không sao..." Cô lắc đầu, rồi nhìn đám lính đang bị tấn công nói tiếp: "Cảnh ca, anh cứu họ với~ Sắp tới chúng ta vẫn cần họ giúp đỡ..." Gật đầu, một tiếng quát khẽ, Tô Cảnh trực tiếp phát động Phong Hậu Kỳ Môn. "Ly Tự —— Xích Luyện!" Lời vừa dứt, một con hỏa xà trực tiếp từ lòng bàn tay bắn vọt ra, cuộn trào lao về phía đàn Thi Miết Vương.

Trần Văn Cẩn đứng trên sườn núi đằng xa nhìn về phía doanh trại, thấy một con hỏa xà đỏ rực ngửa đầu gầm thét, trực tiếp nuốt chửng đám mây đỏ do Thi Miết Vương tạo thành.

Trong mắt cô không khỏi lộ ra sự chấn động!

Đây chính là thực lực thực sự của Tô gia sao...

Kèm theo một trận tiếng nổ lách tách như rang đậu, vô số con Thi Miết Vương bị thiêu thành than đen.

Khả năng điều khiển hỏa xà cứu mạng mọi người đã khiến Tô Cảnh trong mắt đám lính đánh thuê lúc này không khác gì thần tiên.

Bọn chúng hoàn toàn bị chinh phục.

Ngô Tà lúc này cũng cực kỳ chấn động, lẩm bẩm: "Đây chính là thực lực thực sự của Tô ca sao?" Cậu càng ngày càng không nhìn thấu được Tô Cảnh...

Không, là căn bản chưa bao giờ nhìn thấu!

Nếu thế gian có thần minh, thì đó chắc chắn là Tô Cảnh!

Tiểu Ca cũng không bằng anh ấy!

Một cách vô thức, Ngô Tà đem Tô Cảnh so sánh với Tiểu Ca, và

kết quả đã quá rõ ràng.

A Ninh lúc này cũng chớp chớp đôi mắt to tò mò nhìn Tô Cảnh, ánh mắt tràn đầy vẻ tự hào.

Đây là người đàn ông của bà đây! "Cảnh ca, anh rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện chưa nói với em hả?" Cô nũng nịu hỏi một câu.

Nghe vậy, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch: "Sau này em sẽ dần dần khám phá ra thôi..." Thấy anh không nói, A Ninh lườm yêu một cái, lầm bầm: "Xì~ Không nói thì thôi!" Trong khi hai người đang nồng thắm, đám lính đánh thuê mới bò dậy từ dưới đất.

Ô Lão Tứ với tư cách là đầu mục của đám này, rất tinh ranh, là người đầu tiên làm gương.

Gã đứng dậy khom người nói: "Tô gia, ơn cứu mạng không gì báo đáp, tôi muốn theo phò tá Tô gia, lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ!" Có Ô Lão Tứ mở đầu, những kẻ khác cũng liên tục lên tiếng: "Đúng!

Theo Tô gia mới có tương lai!", "Tô gia, ngài cho một câu đi!", "Ngài chính là ngọn hải đăng soi sáng con đường đời của tôi!", "Ngài là Thượng Đế giáng trần!"...

Chương 23

Trong đám lính đánh thuê không thiếu người nước ngoài, và mấy gã này là nịnh bợ nhất, lời lẽ nghe mới bùi tai làm sao...

Tuy nhiên, Tô Cảnh thừa biết bọn họ đang nghĩ gì trong đầu.

Anh chỉ cười nhìn đám người này một cái.

Chẳng qua là thấy anh mạnh nên muốn tìm chỗ dựa thôi.

Đó là tâm lý thường tình của con người! "Theo tôi thì được, nhưng tôi không nhận phế vật!

Đoạn đường phía trước, các người phải chứng minh cho tôi thấy mình có tư cách đi theo tôi..." Nghe vậy, cả đám vỗ ngực bôm bốp, cam đoan không vấn đề gì.

Tô Cảnh sẽ chờ xem sao.

Nếu thực sự có tiềm lực, thu dụng chúng cũng không phải không thể...

Tiếp theo, Tô Cảnh để mọi người đi thu xếp cho những người bị thương và dọn dẹp doanh trại.

Dù Tô Cảnh đến rất nhanh nhưng vẫn có thương vong.

Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng lớn.

Đã làm nghề này thì đều có giác ngộ có thể chết bất cứ lúc nào.

Đó là lựa chọn của họ, không trách được ai...

Nhìn mọi người đang bận rộn, A Ninh không nhịn được cảm thán: "Xem ra mọi người đều phục anh là Tô gia rồi, cái uy bà chủ của em coi như mất sạch..." "Chẳng lẽ không phải vì anh có sức hút cá nhân sao?" Anh nhướng mày, đưa tay nhéo má A Ninh cười nói.

Ngô Tà đứng một bên thấy hai người thản nhiên coi mình như không khí, cảm thấy như nhận lấy sự ác ý sâu sắc của thế giới này.

Mẹ kiếp!

Tại sao Tiểu Ca của tôi vẫn chưa tới?

Trong khi đó, Tiểu Ca đang cùng Vương Bàn Tử và Phan Tử tức tốc chạy về phía này.

Dù trước đó Bàn Tử đã tìm ra quy luật để chọn đúng hướng, nhưng Ma Quỷ Thành này rộng quá... chạy rã cả chân.

Nếu không phải lúc nãy thấy đàn Thi Miết Vương, lo lắng Ngô Tà gặp chuyện, ba người cũng không gấp đến thế.

Nhưng sau đó con hỏa xà gầm thét nuốt chửng đàn bọ đã khiến ba người thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, sự chấn động trong lòng là không thể tránh khỏi, Bàn Tử còn lấy điện thoại ra quay lại video. "Mọi người nói xem, cái trò này là do ai làm ra vậy?" Hỏa xà đã chỉ rõ phương hướng, ba người vừa đi, Bàn Tử vừa dùng giọng Bắc Kinh hỏi Phan Tử và Tiểu Ca. "Chắc chắn không phải là Tiểu Tam Gia rồi!" Phan Tử nói một câu thật lòng. "Tô Cảnh!" Tiểu Ca lạnh lùng thốt lên một cái tên.

Bề ngoài vẫn là khuôn mặt băng giá nhưng sâu trong ánh mắt ẩn chứa một sự kiêng dè.

Tô Cảnh, không thể đối địch! "Ai cơ?" Phan Tử chưa gặp Tô Cảnh nên có chút ngơ ngác.

Nhưng Bàn Tử thì khác, dù chỉ gặp một lần nhưng Tô Cảnh đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc với gã.

Sức mạnh đôi tay đó không phải dạng vừa đâu...

Chỉ là không ngờ anh còn có chiêu này nữa.

Gã gật đầu, nói vẻ khó tin: "Hóa ra là anh ta sao..." "Đúng vậy, anh ta rất mạnh!" Tiểu Ca tiết kiệm lời như vàng. "Rốt cuộc là ai, Bàn Tử, Tiểu Ca, hai người mau kể tôi nghe đi..." Phan Tử giờ đây cực kỳ tò mò về Tô Cảnh, kẻ làm ra được động tĩnh thế này chắc chắn không phải người thường. "Chồng của A Ninh..." Bàn Tử giải thích ngắn gọn, còn Tiểu Ca thì kể lại thực lực của Tô Cảnh mà mình đã chứng kiến.

Điều này trực tiếp khiến Phan Tử và Bàn Tử kinh hãi như thấy thiên nhân! "Quả nhiên, người chinh phục được tảng băng trôi A Ninh đó làm sao có thể là hạng tầm thường..." "Mau đi thôi, Ngô Tà ở cùng họ chắc sẽ không sao đâu!

Chúng ta tuy là người của Tam gia, nhưng vì bên A Ninh có Tô Cảnh, cộng thêm khả năng mở đường của đội A Ninh, hợp tác với họ cũng không tồi.

Dù sao thì mục đích cuối cùng của chúng ta cũng giống nhau!" Phải nói rằng Bàn Tử nhìn bề ngoài thì bộp chộp, tham tiền, nhưng trong Thiết Tam Giác, gã là kẻ tinh ranh nhất.

Tiểu Ca và Phan Tử nghe vậy cũng gật đầu đồng tình, tăng tốc độ di chuyển.

Quay lại phía Tô Cảnh, mọi người đã kiểm kê xong vật tư và đặt thi thể những anh em tử nạn lại với nhau.

Phải nói là độc tố của Thi Miết Vương thực sự quá mạnh, những người bị cắn không một ai sống sót.

A Ninh cũng sắp xếp người liên hệ đội cứu hộ.

Mọi người dù đau lòng nhưng nghĩ đến đoạn đường phía trước có cao thủ như Tô Cảnh chống lưng, ai nấy đều muốn ôm lấy cái chân lớn này, không một ai muốn rút lui.

Trời dần tối, Tô Cảnh ôm A Ninh ngồi bên đống lửa, hai người cùng ăn món cơm chiên thịt sợi thanh tiêu vẫn còn nóng hổi mà Tô Cảnh lấy ra từ không gian hệ thống.

Phải nói không gian hệ thống đúng là vật bất ly thân khi đi trộm mộ, nếu không sao mà được ăn đồ nóng sốt thế này.

Mà cũng lạ, hèn gì Hắc Hạt Tử thích món này, vị cũng ngon thật.

Lúc hai người đang tình tứ, Ô Lão Tứ đến báo cáo tình hình: "Tô gia, bà chủ, vật tư đã kiểm kê xong, những anh em bị thương cũng đã được thu xếp ổn thỏa.

Tuy nhiên, số anh em tử nạn lần này cộng với nhóm Lão Cao tổng cộng là tám người...

Bây giờ tính cả tôi thì còn mười hai anh em, chúng ta không thể chịu thêm tổn thất nhân mạng nữa...

À đúng rồi, cả nhà Trát Tây đều biến mất rồi, có lẽ nhân lúc hỗn loạn đã bỏ trốn!

Chúng ta có cần đuổi theo không..." Ô Lão Tứ nói đoạn khựng lại, làm động tác cắt cổ. "Không cần, chạy thì thôi, đoạn sau cũng không cần đến họ nữa, tôi biết lối vào cung điện Tây Vương Mẫu ở đâu..." Tô Cảnh bình thản nói một câu, liếc nhìn Ô Lão Tứ.

Lời nói tuy điềm tĩnh nhưng sự tự tin trong đó khiến người ta không thể nghi ngờ. "Tiếp theo, các người chỉ cần nghe lời tôi, tôi đảm bảo sẽ đưa mọi người ra ngoài an toàn!" Nghe vậy, Ô Lão Tứ mừng rỡ: "Yên tâm đi Tô gia, ngài nói hướng đông, chúng tôi tuyệt đối không đi hướng tây!

Tô gia nói gì cũng đều đúng cả!" Nhìn gã, Tô Cảnh thầm cười.

Xem ra gã Ô Lão Tứ này thật sự có tố chất làm tay sai... "Mau biến đi cho khuất mắt!" "Rõ thưa ngài ~" Ô Lão Tứ cười mắng một câu rồi

nhanh nhẩu chạy mất. "Em mới thấy lần đầu đấy, Ô Lão Tứ này đúng là kẻ nịnh hót..." Thấy cảnh đó, A Ninh không nhịn được mà thốt lên một câu. "Đó là vì anh có thực lực thôi.

A Ninh, dưới trướng Cừu Đức Khảo có bồi dưỡng đội quân đánh thuê riêng không?" Nói đến đây, Tô Cảnh trực tiếp hỏi. "Có chứ, đoàn quân đánh thuê dưới trướng Cừu Đức Khảo rất đông...

Thế lực cả hai giới hắc bạch đều vô cùng bành trướng...

Cảnh ca, sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện này?" A Ninh nói xong, lại tò mò nhìn Tô Cảnh hỏi thêm một câu. "Anh đang nghĩ, nếu Cừu Đức Khảo không thả em đi thì phải làm sao..." Nghe thấy lời này, A Ninh lập tức mỉm cười.

Xem ra Cảnh ca thật sự quan tâm đến mình. "Vậy... anh, anh nói xem nên làm thế nào?" "Giết lão ta, thu nạp thế lực của lão!" Khóe miệng hơi nhếch lên, Tô Cảnh nói vô cùng bá khí!

A Ninh mỉm cười dựa vào vai Tô Cảnh, cô vô cùng thích sự tự tin này của anh... "Anh, em tin anh ~" Hai người nói chuyện hoàn toàn không tránh né ai, mười mấy người anh em bên cạnh cộng thêm Ngô Tà đều bị lời này của Tô Cảnh làm cho kinh ngạc.

Thế nhưng, họ lại có một niềm tin mù quáng vào Tô Cảnh.

Biết đâu, anh ấy thực sự làm được thì sao?

Cả nhóm nhóm lửa nấu chút cơm, sau khi gọi Ngô Tà cùng ăn xong, A Ninh để họ về nghỉ ngơi.

Ngày mai đã định rồi, sáng sớm sẽ xuất phát tiến về cung mẫu Tây Vương Mẫu.

Tô Cảnh đã nói là biết đường, thì chắc chắn anh sẽ biết.

Hiện tại mọi người đều tin tưởng tuyệt đối vào lời anh nói, bao

gồm cả Ngô Tà!

Dù sao, Tô Cảnh còn biết cả Bát Quái Dịch Lý.

Bây giờ ngoại trừ việc Tô Cảnh bảo mình biết sinh con ra, thì dù anh có nói cái gì Ngô Tà cũng tin!

Chẳng mấy chốc, trời đã tối hẳn, mọi người đều đã về trong lều.

Chương 24

Có người chuyên môn chăm sóc những anh em bị thương, còn những người đã mất, mọi người cũng chỉ đành tạm thời gác lại.

Thấy Ngô Tà đã vào lều, Tô Cảnh cũng chọn một chiếc lều trống rồi đẩy A Ninh vào trong.

Nhưng nhìn Tô Cảnh đứng ở cửa chưa vào, A Ninh vừa cởi áo khoác ngoài không khỏi ngẩn ra. "Cảnh ca, anh không vào sao?" Giơ tay gõ nhẹ vào trán cô nàng, Tô Cảnh nhướng mày. "Em nghĩ gì vậy?

Nghỉ ngơi cho tốt đi, đêm nay anh gác đêm!" Nói xong liền kéo rèm lều xuống. "Mẹ kiếp..." Nghe thấy câu đó, A Ninh suýt chút nữa thì mắng thành tiếng.

Ôi ~ đàn ông!

Giả vờ đứng đắn!

Trước đó đã làm những gì trong lòng không tự biết chắc?

Nhưng thật ra, cũng không phải Tô Cảnh không đứng đắn, chủ yếu là vì ở trong doanh trại không tiện lắm.

Hơn nữa, hôm nay tiêu hao không ít, đàn ông là phải biết tiết chế!

Nếu không lúc già chỉ biết nhìn cái đó mà rơi lệ thôi...

Đêm càng lúc càng đậm...

Tô Cảnh ngồi bên đống lửa nghịch điện thoại.

Gác đêm, đương nhiên là có mục đích riêng.

Không lâu sau, cái đầu đang cúi xuống nghịch điện thoại của Tô Cảnh cuối cùng cũng ngẩng lên.

Nhìn về một góc tối tăm nào đó, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Cuối cùng cũng đợi được các ngươi rồi! "Tiểu Ca, đã đến rồi thì đừng trốn trốn tránh tránh nữa ~" "Nghe nhịp tim, dường như là ba người nhỉ..." Lời vừa dứt, từ trong góc đã vang lên giọng địa phương Tứ Cửu Thành đặc trưng của Bàn Tử. "Không hổ là Tô gia, thính lực này tuyệt đối không phải người thường có thể bì kịp!" "Cái này chắc cũng ngang ngửa với Tang Bối dưới trướng Nhị gia rồi nhỉ?" "Còn nói cậu không phải người trong giới sao?" "Tiểu Ca, Phan Tử, ra đi, không cần trốn nữa đâu!" Lời vừa dứt, ba bóng người với vóc dáng khác nhau bước ra từ bóng tối. "Tô gia, còn nhớ Bàn Tử tôi không!" "Suốt dọc đường này, tôi nghe Tiểu Ca kể không ít chiến tích của ngài đấy..." Vương Bàn Tử cười hì hì nói với Tô Cảnh.

Nhìn đống lửa, Tô Cảnh rũ mắt, khóe miệng hơi nhếch. "Nhớ chứ!" "Bàn gia mà ~" "Còn cả vị bên cạnh này, cánh tay trái cánh tay phải dưới trướng lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh, Phan gia!" "Sao thế, đến tìm Ngô Tà à?" "Nhắc mới nhớ, hai vị các ngươi đã quậy tung doanh trại của chúng tôi một trận đấy..." "Còn cả Tiểu Ca, nhận tiền của A Ninh rồi mà lại chạy đi làm việc cho Ngô Tam Tỉnh, dù có lẽ là vì nguyên nhân Ngô Tà ở trong đó, nhưng các ngươi làm vậy khiến tôi rất không vui..." Nghe giọng nói của Tô Cảnh dần lạnh đi, ba người lập tức đề cao cảnh giác.

Tiểu Ca đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Phan Tử cũng căng cứng toàn bộ cơ bắp.

Vương Bàn Tử thì vẫn cười hì hì. "Tô gia, đó chẳng phải là hiểu lầm sao ~" "Chúng tôi hôm nay đến đây là để bàn chuyện hợp tác!" "Tuy chúng tôi là người của Tam gia, nhưng đâu có ảnh hưởng đến việc hợp tác với A Ninh?

Mục tiêu của chúng ta đều nhất trí mà!" "Được thôi, hợp tác không thành vấn đề!" Tô Cảnh thong thả đứng dậy, vặn vẹo cổ. "Nhưng các người làm A Ninh không vui, tôi cũng rất không vui!" "Cho nên, cứ để tôi vận động gân cốt một chút rồi tính sau!" Vừa dứt lời, thân hình Tô Cảnh lập tức biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó là hai tiếng "Bành!

Bành!" vang lên.

Phan Tử và Bàn Tử trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào sườn gò đất, suýt chút nữa là tắt thở.

Đây là do Tô Cảnh đã thu lực, dù sao trong chuyến đi Xà Chiểu sắp tới, họ vẫn còn chút tác dụng.

Sau đó là Tiểu Ca...

Lúc này Tiểu Ca đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Nhân lúc Tô Cảnh chưa ra tay với mình, anh trực tiếp chém tới.

Tiên hạ thủ vi cường!

Đi cùng với Bàn Tử, ngay cả Tiểu Ca cũng trở nên xảo quyệt hơn.

Tuy nhiên, Tô Cảnh chỉ tùy tiện phất tay, chưởng kình âm nhu vô cùng khiến Tiểu Ca xoay mòng mòng.

Sau đó một chiêu Thái Cực Dương Thủ trực tiếp đánh vào người Tiểu Ca.

Dù Tiểu Ca đã dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn lại một chút, nhưng vẫn bị kình lực cương mãnh vô cùng đánh bay ra ngoài.

Ngô Tà bị tiếng đánh nhau làm thức giấc, vừa ra ngoài đã thấy cảnh Tiểu Ca bị đánh bay.

Anh kinh hô một tiếng rồi vội vàng chạy tới đỡ Tiểu Ca dậy, trong

mắt tràn đầy vẻ đau xót.

Sau đó anh lại chạy đi đỡ Bàn Tử và Phan Tử.

Dù Bàn Tử đã lừa mình, nhận tiền hoa hồng của Tam thúc, còn Tiểu Ca nữa, mẹ kiếp cư nhiên nhận tận hai phần tiền.

Bản thân thì không có một xu dính túi mà vẫn mặt dày bám theo, còn thỉnh thoảng bị ngược đãi.

Dù trong lòng không thoải mái, muốn mắng họ vài câu, nhưng nhìn bộ dạng thảm hại của mấy người, Ngô Tà chẳng nói nên lời.

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt Ngô Tà phức tạp, cũng không dám nói gì nhiều.

Tiếp xúc bao nhiêu ngày qua, anh cũng biết tính cách của Tô Cảnh.

Dù sao cũng là mấy người họ phá doanh trại của A Ninh trước, Tiểu Ca lại trực tiếp bỏ đơn hàng của A Ninh để đi giúp Tam thúc của mình.

Chuyện này ai mà chịu cho nổi?

A Ninh không vui, Tô Cảnh chắc chắn sẽ báo thù.

Tiểu Ca ba người họ còn thảm thế này, Ngô Tà đã dự đoán được kết cục của Hắc Hạt Tử sau khi gặp Tô Cảnh rồi.

Nhìn bốn người dìu dắt nhau đứng một chỗ, Tô Cảnh lúc này mới nở một nụ cười rạng rỡ. "Giờ thì trong lòng thoải mái rồi!" "Bây giờ, bàn chuyện hợp tác nhé?" Tôi, Tô đại quan nhân, có thù tất báo!

Nhìn Tô Cảnh đang mỉm cười, Tiểu Ca dù sắc mặt không đổi nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

Thực sự không phải là đối thủ của một chiêu!

Phan Tử và Bàn Tử giờ nhìn Tô Cảnh mà sắp có bóng ma tâm lý

luôn rồi.

Ba phát dọn sạch cả ba người, đây còn là người nữa không?

Thật là vô lý hết sức! "Hợp tác, đương nhiên là phải hợp tác!" Dù bị Tô Cảnh đánh, nhưng mấy người cũng không giận lắm.

Dù sao thì kỹ năng kém người ta!

Vương Bàn Tử nghe Tô Cảnh nhắc đến chuyện hợp tác, vội vàng đáp lời. "Tô gia, bên Tam gia nhân thủ rất đông, hơn nữa hiện tại đã tiến vào phạm vi cung mẫu Tây Vương Mẫu, đang tìm kiếm lối vào.

Dù Tô gia thực lực mạnh, nhưng ngoại vi cung mẫu Tây Vương Mẫu nguy cơ rình rập, ngài cũng không thể đảm bảo chăm sóc tốt cho A Ninh suốt được, hổ cũng có lúc ngủ quên mà!

Hợp tác với chúng tôi, dù người của chúng tôi có chết hết cũng không để A Ninh xảy ra chuyện gì!" Phải nói rằng, Bàn Tử thực sự biết tìm đúng trọng điểm.

Nghe thấy vậy, Tô Cảnh cũng gật đầu. "Được rồi, lời của cậu đã thuyết phục được tôi...

Có thể hợp tác!" "Nếu đã vậy, chúng ta có thể chia sẻ thông tin một chút, hợp tác mới cùng thắng mà ~" Bàn Tử cười hì hì nói một câu.

Phan Tử bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Tiểu Ca được Ngô Tà dìu, ôm ngực nhàn nhạt nói một câu: "Bỏ lỡ một lần, phải đợi năm năm!

Thời gian để lại cho chúng ta không còn nhiều nữa!" Lời vừa dứt, trên trời đã vang lên tiếng sấm.

Ngô Tà không khỏi ngẩn ra. "Trong sa mạc mười mấy năm chưa chắc đã có một trận mưa, có lẽ trận mưa này chính là chìa khóa để tìm

thấy cung mẫu Tây Vương Mẫu!" Xua xua tay, Tô Cảnh lười nghe họ nói nhảm thêm. "Yên tâm, cho dù có lỡ mất, tôi cũng có thể tìm thấy lối vào!

Đêm nay chỗ ngủ của các người tự giải quyết đi, chúng tôi không có dư lều đâu..." Nói xong, Tô Cảnh trực tiếp vào lều của A Ninh, để lại mấy người ngơ ngác giữa gió. "Tự tin vậy sao?" Phan Tử không nhịn được thốt lên. "Lời anh ta có đáng tin không?" Bàn Tử nhìn Ngô Tà hỏi. "Chắc là đáng tin..." Ngô Tà cũng có chút không chắc chắn. "Kẻ mạnh có niềm kiêu hãnh của riêng mình, anh ta không cần thiết phải lừa chúng ta." Vẫn là Tiểu Ca hiểu chuyện nhất.

Chương 25

Nghe vậy, mấy người đều gật đầu. "Đi thôi, qua lều tôi chen chúc một đêm, ngày mai xuất phát!" Ngô Tà nói với ba người rồi dìu Tiểu Ca vào lều.

Phan Tử và Bàn Tử chỉ đành khổ sở dìu nhau theo sau.

Phải nói rằng, Tiểu Ca và Ngô Tà mới là chân ái, Bàn Tử chỉ là cái lốp dự phòng ngoài ý muốn...

Trong khi đó, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa cũng đã ra khỏi đường ống dầu hỏa, tìm một nơi khuất gió định ngủ tạm một đêm.

Nhìn Giải Tiểu Hoa, cảm giác rung động trong lòng Hắc Hạt Tử ngày càng rõ rệt.

Trước đó hai người hỗ trợ lẫn nhau mới tìm thấy lối ra.

Đối với sự rung động này, Hắc Hạt Tử cũng chỉ coi đó là sự trân trọng giữa những người bạn.

Giải Tiểu Hoa cũng vậy, hai người thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, đúng chất đam mỹ nồng nặc!

Sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh nắm chặt tay A Ninh, nói cho cô biết tình hình tối qua.

Đối với việc hợp tác với nhóm Tiểu Ca, A Ninh cũng không phản đối.

Thêm một người giúp đỡ dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ thù.

Thế là buổi sáng, cô liền thông báo tình hình với đám đàn em.

Dù Ô Lão Tứ và những người khác vẫn còn ác cảm với nhóm Tiểu Ca – dù sao trước đó họ còn phóng hỏa đốt doanh trại của mình –

nhưng đây là quyết định của Tô Cảnh, nên họ chỉ đành chấp nhận...

Có điều nhìn mấy người kia không thuận mắt cho lắm.

Lúc ăn sáng, A Ninh và Tô Cảnh tình tứ mặn nồng, Ngô Tà nhìn Tiểu Ca ngồi bên cạnh, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Cuối cùng tâm lý cũng được cân bằng đôi chút.

Ăn cơm xong, Tô Cảnh mới sắp xếp mọi người bắt đầu thu dọn doanh trại, chỉnh lý vật tư chuẩn bị xuất phát. "Ô Lão Tứ, cậu sắp xếp hai người ở lại đây đợi đội cứu viện, đưa những anh em bị thương và đã mất này về...

Tiếp theo, chỉnh lý vật tư, chuẩn bị xuất phát đến cung mẫu Tây Vương Mẫu!" "Rõ, thưa Tô gia!" Cung kính đáp một tiếng, Ô Lão Tứ liền truyền đạt mệnh lệnh của Tô Cảnh xuống dưới.

A Ninh thấy vậy cũng phì cười nói một câu: "Xem ra, Tô gia anh mới giống đội trưởng hơn đấy ~" Cười véo má cô nàng, Tô Cảnh trực tiếp đáp: "Có thực lực mới được người khác tôn trọng!

Khi nào rảnh anh dạy em ~" Nghe thấy lời này, A Ninh cười mỉm gật đầu: "Vâng ~" Nhìn bộ dạng này của A Ninh, Vương Bàn Tử ngồi một bên không nhịn được thì thào với nhóm Ngô Tà: "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, không ngờ A Ninh - tảng băng trôi này lại bị Tô Cảnh trị cho ngoan ngoãn như vậy..." Phan Tử cũng gật đầu ra vẻ tán đồng.

Mọi người thu dọn xong vật tư, Tô Cảnh tiện tay chọn bốn chiếc ba lô quăng cho nhóm Ngô Tà bốn người, sau đó liền lên xe do A Ninh lái, trực tiếp xuất phát.

Dựa theo lộ trình mà Hoàng Kim Đồng thăm dò được, dọc đường đi vô cùng thuận lợi đến trước một vách đá đứt đoạn.

Xe dừng thành một hàng, mọi người xuống xe.

Nhìn vách đá trước mắt, ai nấy đều có chút ngẩn ngơ. "Anh, phía trước là vực thẳm, cung mẫu Tây Vương Mẫu ở đâu?" Nhìn xuống dưới sâu không thấy đáy, A Ninh không nhịn được hỏi một câu. "Ngay dưới đáy vực!" Gật đầu một cái, A Ninh trực tiếp ra lệnh cho đàn em lấy dây leo núi thả xuống.

Nhóm Ngô Tà nhìn mà ngây người.

May mà dây leo núi đủ dài, chuẩn bị đủ đầy, vừa vặn thả được xuống đáy vực. "Phía dưới là một khu rừng mưa, lúc xuống chú ý an toàn, nhìn thấy thứ gì cũng đừng tò mò, đừng chạm vào!

Đều nghe rõ chưa?" "Rõ!" "Yên tâm đi Tô gia!

Ngài nói hướng đông, chúng tôi tuyệt đối không đi hướng tây!" Thấy họ đều khắc ghi lời mình nói, Tô Cảnh mới gật đầu: "Xuất phát!" Vừa dứt lời, mọi người lần lượt bám theo dây leo núi đã buộc chặt mà leo xuống.

Vương Bàn Tử lúc này đột ngột thì thầm với Ngô Tà: "Thật hay giả vậy, Bàn gia tôi đọc sách ít, cung mẫu Tây Vương Mẫu này ở dưới đáy vực thật à?" "Chắc là vậy, Tô Cảnh không cần thiết phải lừa chúng ta...

Bàn Tử, Bát Quái Dịch Lý của anh ấy so với Tề Bát Gia tuyệt đối là có hơn chứ không kém!" Những lời Tô Cảnh nói, trong mắt Ngô Tà vẫn vô cùng đáng tin. "Bàn gia tôi vẫn thấy..." Vốn dĩ Bàn Tử định nói cảm thấy cung mẫu Tây Vương Mẫu ở dưới đáy vực không đáng tin lắm, dù sao Tô Cảnh cũng chỉ tùy tiện chỉ đường là đến đây, nếu cung mẫu Tây Vương Mẫu dễ tìm như vậy thì Cửu Môn cũng không đến mức đến tận bây giờ mới tiếp cận được sự thật...

Thế nhưng lời còn chưa dứt, Tiểu Ca đã tung người một cái, bám theo dây thừng lao thẳng xuống đáy vực. "Ái chà!" Vương Bàn Tử có chút cạn lời. "Tiểu Ca này, đúng là làm việc sấm rền gió cuốn...

Phan gia, Thiên Chân, chúng ta cũng xuống thôi...

đâm lao thì phải theo lao vậy..." Thấy Bàn Tử nói vậy, hai người cũng gật đầu.

Ba người bám dây leo xuống.

Còn Tô Cảnh, sau khi thấy đám lính đánh thuê bên mình đã xuống đến đáy vực, lúc này mới bắt đầu khởi thân. "A Ninh, lúc xuống chú ý an toàn, anh xuống trước, ở dưới đón em..." "Vâng ~" Nói xong, trong tay Tô Cảnh đột ngột xuất hiện một cây đoản thương màu bạc dài cỡ cánh tay.

Gài vào dây leo núi một cái, sau đó anh lao xuống cực nhanh.

Theo đà lao xuống, Tô Cảnh nhanh chóng đuổi kịp ba người Ngô Tà vừa mới xuống được một nửa vách đá.

Còn Tiểu Ca thì đã sớm xuống đến đáy vực.

Nhìn Tô Cảnh lao xuống như bay, ba người Ngô Tà đều không khỏi thót tim.

Thấy sắp đến đáy vực, Tô Cảnh xoay đầu thương, trực tiếp cắm vào vách đá để giảm tốc độ, sau đó đáp đất bình an.

Tiểu Ca đã đến được một lúc, đang quan sát môi trường xung quanh.

Còn đám lính đánh thuê khác thì tụ tập lại một chỗ.

Dưới đáy vực còn có một lớp trứng rắn lớn nhỏ khác nhau.

Thấy Tô Cảnh xuống, đám lính đánh thuê vội vàng vây quanh. "Không có ai giẫm phải đám trứng rắn này chứ?" Nhìn mọi người, Tô Cảnh dắt đoản thương vào thắt lưng, không biến nó trở lại thành nhẫn.

Cây đoản thương này chính là do thần binh Thiên Huyễn biến hóa

ra, dù sao cũng phải giữ lại một át chủ bài, vạn nhất phát hiện ra người của "Hắn", còn có thể đánh cho hắn một vố bất ngờ. "Yên tâm đi Tô gia, ngài nói không được chạm lung tung vào bất cứ thứ gì, dù tò mò nhưng chúng tôi cũng không ai dám động vào." "Vậy thì tốt!" Gật đầu một cái, Tô Cảnh nhìn lên đỉnh vách đá, đợi A Ninh xuống.

Cùng lúc đó, hệ thống cũng bắt đầu điểm danh. "Chúc mừng ký chủ điểm danh Xà Chiểu!

Thưởng Ngự Thú Thuật!

Thanh Thiên Hóa Long Quyết!

Địa điểm điểm danh tiếp theo: Quần thể tượng điêu khắc sóng âm!" Theo tiếng thông báo của hệ thống, thông tin của hai loại phần thưởng lập tức tràn vào não bộ Tô Cảnh rồi được anh dung hội quán thông.

Ngự Thú Thuật: Cưỡng chế ký kết huyết khế với linh thú, một niệm quyết định sinh tử.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết: Công pháp đi kèm Ngự Thú Thuật, phong ấn tất cả linh thú có huyết mạch rồng loãng đã ký khế ước vào bản thân, có thể tinh luyện huyết mạch rồng của linh thú, có thể triệu hoán linh thú chiến đấu, cũng có thể mượn sức mạnh của linh thú.

Tốt lắm!

Vừa nhận được hai loại phần thưởng này, trong lòng Tô Cảnh không nhịn được mà cuồng hỉ.

Hệ thống hiểu ý mình thật!

Đây tuyệt đối là công pháp đi kèm với Xà Mẫu của cung mẫu Tây Vương Mẫu.

Đỉnh vãi chưởng!

Phong ấn linh thú vào cơ thể mình.

Đây chẳng lẽ là Jinchuriki phiên bản thế giới Đạo Mộ sao?

Đỉnh thật sự!

Mà nói mới nhớ, không biết thiếu nữ thân người đuôi rắn trong quan tài ở không gian hệ thống có thể ký khế ước không.

Nếu có thể khiến cô ấy tỉnh lại, nhất định phải thử một phen!

A Ninh ở phía trên lúc này cũng đã theo dây thừng leo xuống.

Chẳng mấy chốc, cô đã xuất hiện trong tầm mắt của Tô Cảnh.

Thấy Tô Cảnh ở dưới vẫy tay, khi cách đáy vực khoảng năm mét, cô trực tiếp nhảy xuống khiến mọi người giật mình.

Nhưng sau khi thấy Tô Cảnh đỡ lấy A Ninh, ôm trọn vào lòng, mọi người mới hiểu ra.

Hóa ra kẻ đáng thương lại là chính mình!

Hay lắm!

Đúng là lúc nào cũng có thể phát cẩu lương được ~ Lúc này nhóm Bàn Tử, Phan Tử và Ngô Tà cũng đã leo xuống dưới.

Chương 26

Tuy nhiên, có lẽ do cân nặng của Bàn Tử thực sự quá tải, hoặc do dây thừng bị mài mòn vào vách đá mà nó trực tiếp đứt đoạn.

May mà Phan Tử thân thủ đủ tốt, lúc xuống thực hiện một cú lộn vòng không hề hấn gì.

Ngô Tà thì được Tiểu Ca bế kiểu công chúa đỡ lấy.

Phải nói rằng, thực sự là có cái mùi vị đó...

Chỉ có Bàn Tử là trực tiếp tiếp xúc thân mật với mặt đất, sau đó đè nát một đám trứng rắn.

A Ninh lúc này cũng rời khỏi vòng tay của Tô Cảnh, nhìn môi trường xung quanh, không nhịn được cảm thán một câu: "Thật không ngờ trong sa mạc lại có khu rừng mưa hùng vĩ thế này." "Nơi này môi trường phức tạp, nhất định phải đi sát theo anh!" "Em biết rồi mà, anh ~ Em đâu phải trẻ con, em cũng mạnh lắm đấy nhé?" A Ninh lườm một cái thật đẹp, không nhịn được lầm bầm, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp. "Tôi nói này, hai người đừng có liếc mắt đưa tình nữa được không?

Ai đó qua kéo Bàn gia một cái, đau chết tôi rồi!" Ôm cái thắt lưng già bị tàn phá, Bàn Tử kêu gào thảm thiết. "Đây, Bàn gia, để tôi kéo anh một cái!" Phan Tử có chút buồn cười định bước tới, nhưng lại bị A Ninh gọi lại: "Đợi đã!" Nhìn đám trứng rắn bị Bàn Tử đè nát dưới người, A Ninh cau mày bước tới, nhặt một cành cây lên khều khều. "Cái thứ gì đây?" Nhìn thứ nhớp nháp buồn nôn này, Bàn Tử ghê tởm nói một câu. "Không biết, hình như là trứng của thứ gì đó!" Nghe A Ninh nói vậy, Tô Cảnh tiếp lời ngay: "Đây là trứng rắn, cung mẫu Tây Vương Mẫu lấy rắn làm đồ đằng, nơi này chắc chắn được bà ta nuôi

dưỡng một số lượng cực kỳ lớn độc xà, huống chi môi trường rừng mưa này rất thích hợp cho rắn sinh tồn, giờ không biết chúng đã sinh sôi đến mức độ nào rồi, lúc đi chúng ta nhất định phải chú ý..." Tô Cảnh vừa nói xong, Bàn Tử liền gào lên một tiếng kinh hãi. "Đệch!

Trứng rắn?!" Hắn bật dậy khỏi mặt đất như lò xo, rồi lao thẳng vào người Ngô Tà đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh.

Phôi thai trứng rắn dính trên tay hắn trực tiếp trây hết lên tay Ngô Tà. "Bàn Tử, nhớ lau sạch mấy thứ dính trên người đi, thứ này có thể ký sinh đấy..." Nghe thấy vậy, Bàn Tử lập tức chạy sang một bên, cọ người vào thân cây.

Hay lắm!

Nhìn cái bộ dạng đó đúng là dâm dê đê tiện vô cùng...

Ngô Tà cũng vội vàng quẹt hai cái vào quần áo.

Nhưng mà, thứ này quẹt vào quần áo thì coi như sạch rồi sao?

Không biết anh ta nghĩ gì nữa.

Tô Cảnh cũng không để ý bên này, dù sao cũng đã nhắc nhở họ rồi, nếu còn bị ký sinh thì cũng không liên quan đến mình...

Dù sao người chịu khổ cũng không phải là mình...

Lúc này Tô Cảnh và A Ninh đã chỉ huy đàn em mở đường.

Rừng mưa lắm rắn, thấy người không sợ!

Trong nguyên tác A Ninh chết vì Xà Chiểu, Tô Cảnh căn bản không muốn để cô rời xa mình nửa bước, nên luôn nắm tay cô đứng cạnh mình.

Mọi người đang mở đường, phía sau Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người. "A!" Vừa quay đầu lại, Tô Cảnh đã thấy Tiểu Ca tung một đòn tay trực tiếp đánh ngất Bàn Tử.

"Tiểu Ca, chuyện gì thế?" Ngô Tà vội vàng chạy lại, nhìn Bàn Tử hỏi một câu. "Anh ta không ổn!" Tiểu Ca kiệm lời như vàng, vừa nói vừa lật người Bàn Tử lại, rồi kéo áo lên.

Chỉ thấy trên lưng Bàn Tử nổi lên mấy cái mụn mủ lớn, bên trong dường như còn có thứ gì đó đang ngoe nguẩy. "Đây là thứ gì?" Phan Tử đưa tay dùng sức nặn nặn, cũng chỉ nặn ra một ít nước mủ.

Tô Cảnh cũng dắt A Ninh đi tới, giải thích một câu: "Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, trứng rắn có thể ký sinh trên người người.

Mọi người mau kiểm tra lại xem mình có bị ký sinh không, ai thấy không khỏe thì tập trung kiểm tra kỹ vào!" Nghe thấy vậy, đám người một trận náo loạn, vội vàng vén áo kiểm tra.

May mà đều không thấy gì, chỉ có Bàn Tử là đen đủi.

Tuy nhiên Ngô Tà lại không để ý, phôi thai trứng rắn dính trên áo anh ta đang từng chút một thấm qua lớp vải, dính vào da thịt của anh ta...

Đi đến trước mặt Bàn Tử, Tô Cảnh rút Thiên Huyễn đã biến thành đoản thương dắt bên hông ra.

Dùng sức rung một cái, mũi thương lập tức ửng hồng, chiêu này trực tiếp dọa cho nhóm Ngô Tà sững sờ.

Anh nhanh chóng rạch từng cái mụn mủ trên lưng Bàn Tử, sau đó mũi thương khều một cái, từng con rắn nhỏ màu trắng to bằng chiếc đũa trực tiếp bị khều ra. "Xong rồi, băng bó vết thương cho cậu ta, tiêm ít kháng sinh là không sao nữa..." Nhìn những con rắn nhỏ bị khều ra, mọi người đều một trận buồn nôn.

Thật khó có thể tưởng tượng thứ này bò trong cơ thể mình sẽ có cảm giác thế nào.

Nhìn Bàn Tử, trong ánh mắt mọi người đều mang theo một tia

đồng cảm...

Sau khi băng bó xong vết thương cho Bàn Tử, Phan Tử phun một ngụm nước làm Bàn Tử tỉnh dậy, sau đó mọi người trực tiếp xuất phát.

Trong rừng mưa không thiếu nguồn nước, có rất nhiều khe suối lớn nhỏ.

Phải nói rằng, Ngô Tà có thể sống sót ra khỏi nhiều ngôi mộ hung hiểm như vậy, ngoài sự giúp đỡ của Tiểu Ca, Bàn Tử và Tam thúc của anh ta, thì kiến thức và cái đầu của chính anh ta cũng chiếm một phần rất lớn.

Chỉ thông qua vài dòng ngắn ngủi trong nhật ký của Trần Văn Cẩn mà có thể suy đoán ra tại sao bà ấy nói thời gian không còn nhiều, tại sao Tiểu Ca nói lần này phải đợi năm năm mới có thể tìm thấy cung mẫu Tây Vương Mẫu.

Cung mẫu Tây Vương Mẫu nằm sâu trong đầm lầy rừng mưa.

Vào mùa mưa, rừng mưa không thiếu nguồn nước, có rất nhiều khe suối lớn nhỏ chảy về cùng một hướng, và thượng nguồn của những dòng nước này chính là cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Mà trong sa mạc, muốn đợi một mùa mưa là vô cùng khó khăn...

Cả nhóm dưới sự dẫn dắt của Tô Cảnh, men theo khe suối không ngừng nghỉ tiến về phía cung mẫu Tây Vương Mẫu.

Có nhân thủ do A Ninh mang đến mở đường, dọc đường đi cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Còn phía Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng đào được lối vào cung mẫu Tây Vương Mẫu dưới một bức tượng hình người mặt chim khổng lồ.

Tuy bên trong nguy cơ rình rập, đá nam châm, Phi Khứ Lai Khí cùng các loại cơ quan ám khí liên tiếp xuất hiện, nhưng Hắc Hoa phối hợp vô cùng ăn ý, đối mặt với những nguy hiểm này cũng đều hữu kinh vô hiểm.

Hình ảnh quay lại phía Tô Cảnh, mọi người đã đi được một đoạn đường khá dài.

Hiện tại đang tìm thấy một nơi được bao quanh bởi những tảng đá lớn, có nguồn nước để nghỉ ngơi.

Mọi người đang chỉnh lý vật tư.

Tô Cảnh trước đó đã sắp xếp mỗi người mang theo phần lương thực dành cho hai người trong ba lô, để dù có bị mất thì người khác vẫn có thể sử dụng.

Dù trong không gian hệ thống của mình vật tư nhiều vô kể, nhưng anh vẫn đeo một chiếc ba lô, dù sao có thứ gì lấy ra từ ba lô cũng không quá đột ngột. "Mọi người nhất định phải cẩn thận, rừng mưa là thiên hạ của độc xà mãnh thú.

Đỉa, muỗi, độc xà rất nhiều, nhớ buộc chặt gấu tay gấu quần và cổ áo.

Hơn nữa gặp độc xà nhất định phải cẩn thận.

Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ tiến vào Xà Chiểu, rắn ở Xà Chiểu thấy người không sợ!

Thấy rắn thì trực tiếp ra tay, tuyệt đối đừng do dự..." Vừa nghỉ ngơi, Tô Cảnh vừa dặn dò mọi người những điều cần chú ý. "Anh, chúng ta có thuốc đuổi côn trùng, có nên dùng không?" Trên một bệ đá, A Ninh cởi áo khoác ngoài, mặc áo ba lỗ ngồi cạnh Tô Cảnh, một tay cầm dao găm gọt móng tay, vừa hỏi Tô Cảnh. "Tốt nhất là không nên, xịt vào thì đúng là đuổi được muỗi trùng, nhưng có vài thứ rất nhạy

cảm với mùi vị, nếu dẫn dụ mấy con thú lớn đến thì khó giải quyết lắm..." Nghe vậy, Phan Tử ngồi một bên cũng gật đầu phụ họa: "Tô gia nói đúng đấy, ở dã ngoại, điều kỵ nhất chính là mãnh thú khổng lồ, muỗi đỉa thì còn đỡ, chứ nếu dẫn dụ mãnh thú lớn đến, dù chỉ là một con lợn rừng thôi cũng đủ cho chúng ta khốn đốn rồi!" "Sợ cái gì, có Tô gia ở đây, còn sợ mãnh thú khổng lồ nào nữa?" Ô Lão Tứ giờ đã trở thành tay sai số một của Tô Cảnh, nịnh hót vô cùng trơn tru.

Những người khác cũng nhao nhao phụ họa. "Đúng thế!" "Có Tô gia rồi, còn sợ mãnh thú sao?" "Ngài chính là thượng đế trong mắt tôi!" Phải nói rằng, đám lính đánh thuê này nịnh hót cũng khá nghề...

Phan Tử: Cảm thấy hơi gượng gạo...

Bàn Tử ở bên cạnh cũng huých Phan Tử một cái nói: "Phan gia, chỉ một con lợn rừng thôi Tiểu Ca cũng có thể hành hạ nó ra bã rồi, huống chi là Tô gia..." Ngô Tà cũng gật đầu tỏ vẻ nghiêm túc.

Tiểu Ca dù không nói lời nào nhưng cũng coi như mặc nhận... "Khụ!" Hơi ngượng ngùng ho một tiếng, Phan Tử lúc này mới nói: "Tóm lại, cẩn thận vẫn hơn!

Còn nữa, mọi người nhất định phải buộc chặt cổ giày, nhớ năm đó lúc tôi còn đi lính vào rừng mưa làm nhiệm vụ, có một người anh em giẫm chân vào đầm lầy, vừa rút ra thì trên chân chi chít những lỗ nhỏ, cũng không biết là thứ gì cắn nữa." Nghe thấy vậy, ai nấy đều rùng mình.

Ngô Tà càng vội vàng cúi người buộc chặt dây giày leo núi, rồi chỉnh lại gấu tay áo. "Được rồi, mọi người mau ăn chút gì đi, nghỉ ngơi xong là xuất phát ngay!" A Ninh lên tiếng, mọi người lúc này mới lấy lương thực ra lấp đầy bụng, chẳng qua cũng chỉ là lương khô ép và mấy thứ tương tự.

Tuy nhiên, Tô Cảnh lại lấy từ trong túi ra hai hộp cơm thùng gỗ,

đương nhiên là lấy từ không gian hệ thống ra rồi. "A Ninh, của em này!" "Cảm ơn anh ~" "Anh, anh ăn cái đùi gà này đi, há miệng nào ~" Nhìn cơm hai người họ ăn, rồi nhìn đãi ngộ của Tô gia, mọi người cảm thấy như vừa nuốt phải cả tấn chanh vậy.

Vốn dĩ thấy ăn lương khô ép cũng tạm ổn, ấy vậy mà...

Đến cái nơi này mà trong ba lô còn đựng cả cơm thùng gỗ, đúng là quá vô lý!

Cây chanh nở hoa chanh, dưới gốc cây chanh có bạn và tôi...

Chua loét cả lòng!

Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người trực tiếp xuất phát.

Chương 27

Đi được một quãng, Tô Cảnh vẫn chưa thấy xung quanh có rắn, có lẽ vẫn chưa đi vào sâu trong Xà Chiểu.

Hệ thống cũng rất ra gì và này nọ, thực ra chỉ cần đến gần địa điểm điểm danh là có thể trực tiếp nhận thưởng.

Anh rất thích loại hệ thống đơn giản thô bạo này.

Dã Kê Bột Tử, Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Xà Bách...

Phải nói rằng trong thế giới Đạo Mộ, các loại dị thú này thực sự rất nhiều, quả thực rất muốn được chiêm ngưỡng một phen.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa bảo Phan Tử kể về những điều cần chú ý lớn nhỏ trong rừng mưa.

Trước đó mình chỉ nói khái quát, dù sao người ta mới là dân chuyên nghiệp trong mảng này.

Phải nói rằng, người dưới trướng lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh đúng là toàn tinh anh, ví dụ như Phan Tử, trung can nghĩa đảm.

Nếu có thể thu phục anh ta làm việc cho mình thì tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực.

Nhưng mà, khả năng không lớn lắm...

Đi khoảng chừng hai tiếng đồng hồ nữa.

Lúc này Ngô Tà trông có vẻ rất yếu ớt, trên trán đầy mồ hôi hột.

Thấy bộ dạng này của cậu ta, Tô Cảnh liền biết ngay trước đó cậu ta chắc chắn không kiểm tra kỹ.

Không ngoài dự đoán, vẫn bị ký sinh rồi.

Bên một bãi sông, Tô Cảnh trực tiếp gọi mọi người dừng lại. "Dừng lại hết đi, tạm thời nghỉ ngơi một chút!" Nghe thấy lời Tô Cảnh, mọi người đều ngồi bệt xuống đất.

Dù đều là dân lăn lộn trong giới, nhưng cũng không chịu nổi địa thế rừng mưa phức tạp, thể lực tiêu hao vô cùng nghiêm trọng.

Nắm tay A Ninh đi về phía bốn người Ngô Tà đang ngồi cùng nhau, Tô Cảnh rút Thiên Huyễn đã biến thành đoản thương từ thắt lưng ra. "Ngô Tà, lại đây!" "Sao thế Tô ca?" Nghe thấy Tô Cảnh gọi mình, Ngô Tà uể oải ngẩng đầu hỏi một câu. "Sao thế à?

Cậu bị ký sinh rồi, chẳng lẽ chính mình không nhận ra sao?" Nghe thấy lời này, mọi người đều kinh hãi. "Tôi nói này Thiên Chân, sao cậu lại đổ nhiều mồ hôi thế, tôi cứ tưởng cậu mệt do kiệt sức chứ..." Bàn Tử đưa tay sờ trán Ngô Tà, có chút lo lắng nói.

Tiểu Ca dù trông có vẻ bình tĩnh nhưng cũng vội vàng đi tới trước mặt Ngô Tà kiểm tra cơ thể cậu ta.

Phải nói rằng, từ những chi tiết nhỏ có thể thấy được, hai người họ đúng là chân ái!

Chẳng mấy chốc, Tiểu Ca đã sờ thấy một khối u cực lớn trên bụng Ngô Tà.

Vén áo lên nhìn, thứ đang ngoe nguẩy trong khối u đó là một con rắn nhỏ to bằng ngón tay cái.

Thấy cảnh này, A Ninh vô cùng kinh ngạc. "Anh, thứ này lớn nhanh vậy sao?" "Những người khác mau kiểm tra lại người mình xem có bị ký sinh không, ai thấy không khỏe thì tập trung kiểm tra kỹ một lượt!" Nghe thấy vậy, đám đàn em một trận xôn xao, vội vàng vén áo kiểm tra.

May mà đều không phát hiện gì thêm, cũng chỉ có Ngô Tà bị ký

sinh ở vị trí đó, thực sự trông có chút rợn người. "Tiểu Ca, tôi đại khái đã biết Thiên Chân bị ký sinh như thế nào rồi..." Nhìn cái bướu trên bụng Ngô Tà, Bàn Tử đột nhiên nhớ đến dịch trứng dính trên tay mình lúc trước, liền lên tiếng với vẻ đầy hối lỗi. "Phan Tử, chuẩn bị sẵn kháng sinh cho Ngô Tà đi!" Tô Cảnh khẽ vận kình lực trong lòng bàn tay, khiến mũi giáo rung động ở tần số cao sinh nhiệt, rất nhanh sau đó mũi giáo đã hơi ửng đỏ.

Anh khẽ rạch một đường rồi dùng mũi giáo hất mạnh, một con rắn non màu trắng sữa to bằng ngón tay cái bị hất văng ra đất, vẫn còn đang giãy giụa nhảy loạn xạ.

Tiểu Ca trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, chém nó thành mảnh vụn.

Tuy vẻ mặt vẫn đạm định, nhưng tính khí này xem ra cũng không nhỏ.

Nhìn bộ dạng cố làm ra vẻ không quan tâm của Tiểu Ca, Tô Cảnh quả thực thấy buồn cười.

Sau khi giúp băng bó vết thương và tiêm một mũi kháng sinh, Ngô Tà đã cảm thấy khá hơn nhiều.

Tuy nhiên, do bị ký sinh quá lâu, cậu hiện tại vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng hành trình thì không thể trì hoãn.

Bàn Tử vốn đang hối lỗi nên chủ động đảm nhận nhiệm vụ cõng Ngô Tà.

Mọi người lại tiếp tục xuất phát dọc theo bờ sông.

Trong rừng mưa đầy rẫy nguy cơ, Bàn Tử và Ngô Tà dù đã được anh nhắc nhở mà vẫn bị ký sinh, nên giờ đây Tô Cảnh hoàn toàn không dám để A Ninh rời xa mình nửa bước.

Anh luôn nắm tay cô mà đi, mục đích là để bảo vệ, nhưng trong mắt mọi người thì lại giống như đang khoe ân ái.

Mẹ kiếp!

Từng người một đều trưng ra bộ mặt đưa đám...

Chờ lúc nào ra ngoài được, nhất định phải tìm chỗ nào đó thư giãn một chút.

Vừa đi, Bàn Tử vừa lầm bầm lầu bầu với mọi người. "Nói đi cũng phải nói lại, trong nhật ký của Trần Văn Cẩn không có ghi chú cụ thể vị trí mẫu cung của Tây Vương Mẫu cho chúng ta sao?" Nghe vậy, Phan Tử lập tức mắng một câu: "Béo thối, khách sáo một chút, đó là sư nương của tôi!" "Sư nương cái gì mà sư nương?" "Tam gia là sư phụ của tôi, Văn Cẩn di chẳng phải là sư nương tôi sao?" "Xùy, bát tự còn chưa thấy một phết, đó chỉ là Tam thúc đơn phương tương tư thôi..." Nghe Bàn Tử nói thế, Phan Tử lập tức phản bác: "Sao anh biết Tam gia và sư nương không phải lưỡng tình tương duyệt?" Hai người cứ thế đấu mồm với nhau.

Nằm trên lưng Bàn Tử, Ngô Tà thực sự lười đáp lại hai người họ, hiện tại ngay cả sức để nói chuyện cậu cũng không có...

Đang lúc hai người tranh cãi, Tô Cảnh lạnh lùng bồi thêm một câu: "Lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh đó mà cũng xứng với Văn Cẩn sao?" Anh nhàn nhạt liếc nhìn Bàn Tử và Phan Tử một cái, nắm tay A Ninh đi thẳng lên phía trước, cũng lười quản mấy người họ hiểu câu nói này như thế nào.

Nhưng anh nói là sự thật mà!

Tuy Ngô Tam Tỉnh thích Trần Văn Cẩn, không, nên nói là Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đều thích, nhưng Trần Văn Cẩn sao có thể để mắt đến họ?

Câu nói lúc trước không phải là nói bừa.

Người lính đầu tiên đi vào, khi trở ra đầu nhất định sẽ nhuốm

máu!

Trần Văn Cẩn là nữ thần của họ, chứ không phải của anh.

Cứ như những kẻ liếm cẩu, hở ra là gọi nữ thần, nhưng đâu biết rằng lối mòn mà họ hằng ao ước, thực chất đã sớm tấp nập xe cộ qua lại rồi.

Tuy nhiên, Trần Văn Cẩn thì khác, dù sao ở thời đại đó, con người ta vô cùng bảo thủ...

Nghe Tô Cảnh nói vậy, Phan Tử và Bàn Tử đều ngẩn người.

Hai người cũng không dám hỏi Tô Cảnh, nhìn biểu cảm đó là biết mình và Phan Tử tuyệt đối đã nói sai điều gì đó khiến anh không vui.

Ngộ nhỡ bị ăn đòn thì khổ. "Bàn Tử, Tô gia... câu nói đó có ý gì?" "Gọi thân mật như vậy, lẽ nào ngài ấy quen biết Trần Văn Cẩn?" Bàn Tử giật mình, vội vàng lắc lắc Ngô Tà trên lưng: "Thiên Chân, cậu thấy sao?" "Tôi thấy sao ư?" Ngô Tà lên tiếng đầy mệt mỏi, vẻ mặt có chút quái dị.

Nghĩ đến quan hệ giữa Tô Cảnh và Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn có khi cũng có khả năng lắm chứ?

Ngô Tà đột nhiên thấy tê dại trong lòng. "Mẹ kiếp, Tam thúc của tôi, có lẽ bị cắm sừng rồi..." Ngô Tam Tỉnh: "Thật là... bất ngờ quá đi..." Nghe Ngô Tà nói vậy, khóe mắt Bàn Tử, Phan Tử và cả Tiểu Ca đều giật giật.

Khá khen cho cậu cháu trai, nói trúng tim đen luôn rồi.

Tam gia thật đáng thương...

Cả nhóm đi ngược dòng suối, tuy địa thế phức tạp nhưng thực sự khá thuận lợi.

Đi được khoảng hơn hai mươi km, chướng ngại vật đầu tiên mới

xuất hiện.

Trước mắt là một bức tường đá cao ngất, chặn đứng con đường phía trước.

Lúc này Ngô Tà đã có thể tự đi lại, cậu đang quan sát môi trường xung quanh.

Còn Tô Cảnh chỉ đơn giản mở Hoàng Kim Đồng liếc nhìn một cái.

Hướng đi không sai, phía trước chính là quần thể điêu tượng Thứ Sóng Âm.

Đối với thiết kế này, Tô Cảnh không thể không dành một lời khen ngợi cho người xưa.

Ở thời đại đó mà đã phát hiện ra hạ âm, thậm chí còn có thể sử dụng nó để làm cơ quan.

Thực sự quá giỏi! "Nơi này có dấu vết đục đẽo thủ công!" Ngô Tà quan sát rồi nói một câu.

Sau đó Phan Tử cũng phụ họa: "Chỗ này không dễ qua đâu, phía trước bị đá vụn chặn kín rồi, nếu bò qua có thể gây sập." "Anh Cảnh~ có cần em cho người nổ tung nó không?" "Ô Lão Tứ, bên anh còn thuốc nổ không?" "Có, thưa bà chủ, chúng tôi chuẩn bị rất đầy đủ!" Giơ ba lô trong tay lên, Ô Lão Tứ chuẩn bị hành động! "Không cần nổ, bên trong có gì đó không ổn!" Tô Cảnh siết nhẹ tay A Ninh, vừa nói xong thì thấy Bàn Tử từ bên cạnh chạy ra, tay cầm bộ điều khiển nhấn thẳng xuống. "Tránh ra hết đi, xem uy lực của thuốc nổ do Bàn gia này đặt đây!" Vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi.

Thằng cha này ra tay nhanh thật!

Chương 28

Tô Cảnh ôm chặt A Ninh vào lòng, né vào một góc cạnh đó. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi mù mịt.

Khi bụi tan đi, một bức tượng Nhân Diện Điểu lập tức hiện ra trước mắt mọi người. "Béo thối, anh làm cái gì vậy?" "Không thể nói trước một tiếng sao?" A Ninh đưa tay phủi bụi trên người Tô Cảnh, không nhịn được mà mắng.

Sắc mặt Tô Cảnh cũng lạnh nhạt.

Nếu không có tiếng nổ này, thiết bị thứ sóng âm bên trong thực sự sẽ không kích hoạt, nhưng gã này chưa đợi anh nói hết đã ra tay, đúng là tự chuốc khổ vào thân... "Bàn Tử, không có lần sau đâu!" "Đã muốn hợp tác thì phải nghe tôi chỉ huy!" Nghe Tô Cảnh nói, Bàn Tử không khỏi cười gượng gạo: "Hắc hắc, chỉ là nhất thời ngứa tay, muốn đốt pháo nghe tiếng nổ cho vui ấy mà..." "Nhìn bức tượng này, sao thấy quen mắt thế nhỉ?" "Đây chẳng phải là Nhân Diện Điểu trong Vân Đỉnh Thiên Cung sao?" Đám người Bàn Tử, Ngô Tà không nhịn được mà bàn tán.

Tuy nhiên, Tô Cảnh cũng chưa từng thấy qua, quan tâm làm gì?

Hiện tại, anh đang tiếp nhận phần thưởng đánh dấu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu Quần thể điêu tượng Thứ Sóng Âm!] [Phần thưởng: Thính Lôi Định Huyệt!] [Địa điểm đánh dấu tiếp theo: Tây Vương Mẫu mẫu cung!] Theo tiếng thông báo của hệ thống, Tô Cảnh cảm thấy đôi tai mình nảy sinh những biến hóa không rõ tên.

Trong nháy mắt, đủ loại âm thanh trong vòng ngàn mét ùa vào não bộ, ồn ào đến phát điên.

Anh vội vàng sàng lọc những âm thanh vô dụng, sau đó bắt được thứ sóng âm mà tai người không thể dò tìm được...

Phải nói rằng, năng lực Thính Lôi Định Huyệt này thực sự khá thực dụng...

Có lẽ, Tây Vương Mẫu cũng có năng lực này, nhận ra tác dụng của loại âm thanh đó nên mới xây dựng quần thể điêu tượng thứ sóng âm này!

Thứ sóng âm, giết người vô hình!

Nhưng Tô Cảnh có thể nghe thấy nó, cho dù sau này có gặp phải những vật trang trí tương tự tượng Nhân Diện Điểu, ngay cả khi chúng chưa từng xuất hiện trong cốt truyện, anh cũng có thể phát giác sớm.

Dù sao đây cũng là một thế giới đạo mộ chân thực, cốt truyện chỉ để tham khảo, nếu hoàn toàn dựa vào cốt truyện thì có lẽ chết lúc nào không hay...

Nhân Diện Điểu là sản vật của Vân Đỉnh Thiên Cung, Tô Cảnh cũng khá tò mò về sinh vật này, không biết trong lăng cung của Tây Vương Mẫu có hay không...

Lúc này mọi người đã đi vào trong, Tiểu Ca phát hiện ra những hình phù điêu trên tượng.

Dùng dao găm làm sạch một chút, một bức tranh vẽ lại quá trình tế lễ hiện ra trước mắt mọi người.

Khi đi vào, gõ vào một loại nhạc khí nào đó, sau đó lùa những nô lệ sắp bị tế lễ vào phạm vi của tượng.

Càng đi lên phía trước, người ta càng liên tục ngã xuống.

Rất rõ ràng, chính là thứ sóng âm giết người không tiếng động!

Chủ yếu là bức họa cuối cùng khiến Tô Cảnh khá hứng thú.

Đó là một con xà mẫu khổng lồ, dựa theo tỷ lệ thì một con người còn chưa cao bằng cái đầu của nó, to lớn như một chiếc xe tải hạng nặng.

Bên cạnh còn có năm con mãng xà nhỏ hơn vây quanh, nhưng kích thước của chúng so với con xà mẫu này thì thực sự không thấm vào đâu.

Khá lắm!

Trong nguyên tác chỉ có hai con mãng xà khổng lồ, thế mà ở đây trực tiếp thành năm con luôn...

Nghe A Ninh và Ngô Tà bàn luận, Tô Cảnh nắm tay A Ninh, trực tiếp vận nguyên khí truyền vào cơ thể cô để chống lại ảnh hưởng của thứ sóng âm.

Cảm nhận dòng ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, A Ninh không nhịn được khẽ rên một tiếng, sau đó tò mò chớp mắt nhìn Tô Cảnh.

Tuy nhiên cô cũng không hỏi nhiều, vì hiện tại thủ đoạn của Tô Cảnh lớp lớp không ngừng, cô chỉ cần biết anh sẽ không hại mình là được...

Những cái lỗ trên tượng Nhân Diện Điểu cũng được mọi người phát hiện, nhưng vì cảm thấy không có gì đe dọa nên không ai để ý.

Tuy Tiểu Ca cảm thấy không đúng nhưng đầu óc vẫn chưa thông suốt, không biết rốt cuộc là mắc mớ ở khâu nào.

Đúng lúc mọi người định đi tiếp, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng ngăn lại: "Đợi đã!" "Sao vậy Tô gia?" Vương Bàn Tử ngẩn người, quay đầu hỏi một câu.

A Ninh cũng tò mò nhìn Tô Cảnh, nhưng cô tin rằng anh làm vậy

nhất định có lý do. "Ô Lão Tứ, đợi một chút~" Hét lên với toán lính đánh thuê bên kia, A Ninh vô điều kiện ủng hộ quyết định của Tô Cảnh. "Mọi người không phát hiện ra điều gì bất thường sao?

Chỗ này quá yên tĩnh!" Nghe vậy, mọi người giật mình, lập tức cảnh giác quan sát xung quanh.

Thiết Tam Giác và Phan Tử đều không phải hạng xoàng, qua lời nhắc nhở của Tô Cảnh, họ nhanh chóng phản ứng lại.

Tiểu Ca ngồi xuống nhặt một hòn đá ném về phía trước.

Kết quả, không có bất kỳ gợn sóng nào...

A Ninh lúc này cũng nhận ra: "Đây là rừng mưa, sao có thể yên tĩnh như thế này?" "Mọi người không nhìn ra nội dung mà những bức phù điêu tế lễ trên tượng muốn biểu đạt sao?" Chỉ vào bức tượng bên cạnh, Tô Cảnh nói một câu.

Mọi người ngẩn ra, tuy đại khái nhìn ra ý nghĩa của phù điêu nhưng nó liên quan gì đến sự quỷ dị của khu vực này thì họ hoàn toàn mờ mịt.

Thấy vậy, Tô Cảnh giải thích tiếp: "Quần thể phù điêu này là nơi tế lễ của Tây Vương Mẫu, bên trong chắc chắn ẩn giấu cơ quan.

Có thể khiến côn trùng chim thú đều tránh xa nơi này, tuyệt đối là vì ở đây tồn tại thứ gì đó còn đáng sợ hơn...

Cảm giác của động vật nhạy bén hơn con người nhiều." Nghe Tô Cảnh giải thích, mọi người đều gật đầu.

Nhưng Vương Bàn Tử là kẻ nóng tính: "Tô gia, ngài đừng đánh đố nữa được không?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì thì ngài nói đi chứ..." "Thực ra rất đơn giản!

Thứ sóng âm!

Nhìn những cái lỗ trên tượng kia không?

Đó chắc là một thiết bị phát ra hạ âm do Tây Vương Mẫu tạo ra, có thể là do chất liệu của những bức tượng này, hoặc do địa hình kết hợp với cách bố trí tượng, tạo thành một nơi tế lễ giết người vô hình như vậy!

Hình ảnh đánh trống trên phù điêu chính là công tắc kích hoạt thiết bị thứ sóng âm này!

Khi chúng ta đi vào, Bàn Tử lại nổ thuốc nổ, cơ quan tất nhiên sẽ mở ra, nếu cứ thế đâm đầu vào thì..." Nghe đến đây, mọi người đều kinh hãi.

May mà mình chưa đi sâu vào trong, nếu không thì chết cũng không biết tại sao mình chết.

Nhìn về phía Tô Cảnh, ánh mắt ai nấy đều đầy vẻ biết ơn. "Thứ sóng âm tôi cũng có nghe qua, hiện tại trên chiến trường người ta đã bắt đầu sử dụng bom hạ âm rồi!

Con người không nghe thấy được, nhưng trực giác về nguy hiểm của động vật thì con người không thể bì kịp...

Cho nên nơi này mới khiến côn trùng mãnh thú phải tránh xa!

Hạ âm sẽ gây rung động nội tạng, cuối cùng nội tạng sẽ bị nổ nát bấy..." Phan Tử cũng vô cùng sợ hãi, giải thích cho mọi người về nguyên lý giết người của thứ sóng âm.

Mọi người đều vô cùng kinh thán trước trí tuệ của người xưa.

Đối với Tây Vương Mẫu, một nhân vật từ ngàn năm trước, Tô Cảnh cũng rất kinh ngạc trước thủ đoạn của bà ta. "Vậy, anh Cảnh~ chúng ta qua đó bằng cách nào?" Mọi người hiện tại vẫn chưa đi vào

phạm vi của quần thể tượng nên thứ sóng âm chưa gây ra tổn thương gì.

Nghe A Ninh hỏi, Ngô Tà, Tiểu Ca và đám lính đánh thuê đều nhìn về phía Tô Cảnh, xem anh như linh hồn của cả đội. "Yên tâm!" Nắm chặt tay A Ninh, Tô Cảnh bước trực tiếp vào trong quần thể tượng, khẽ dậm chân xuống đất.

Một bản đồ Kỳ Môn Bát Quái màu xanh lam chỉ mình Tô Cảnh nhìn thấy xuất hiện dưới chân, bao phủ toàn bộ khu vực.

Ngón tay chụm lại như kiếm, anh khẽ quát một tiếng: "Tốn tự —— Hương Đàn Công Đức!" Tốn là mộc, là phong!

Dứt lời, từng sợi dây leo từ dưới đất đâm lên, nhanh chóng quấn quanh các bức tượng xung quanh.

Tuy trong nguyên tác, đám người Ngô Tà chỉ tùy tiện tìm đá hoặc lá mục nhét vào các lỗ, nhưng trong thực tế sao có thể dễ dàng như vậy.

Dựa vào cường độ thứ sóng âm nghe được từ Thính Lôi Định Huyệt và diện tích bao phủ của quần thể tượng, nếu không để thứ sóng âm hoàn toàn biến mất, dù có đi qua được thì nội tạng ít nhiều cũng sẽ bị tổn thương.

Những người khác Tô Cảnh không quan tâm, nhưng dù sao vẫn còn A Ninh ở đây...

Dây leo lan đến trên tượng, trực tiếp bò vào các lỗ nhỏ, từng sợi dây leo bịt kín mít các miệng lỗ.

Chiêu này khiến đám lính đánh thuê trực tiếp hô lên "đỉnh cao", quỳ xuống bái phục.

Ai nấy đều cảm thán mình đã ôm đúng đùi lớn, đặc biệt là mấy tên người nước ngoài, đơn giản là coi Tô Cảnh như chân thần hạ giới...

quỳ xuống hôn cả đất dưới chân...

Phải nói là khiến Tô Cảnh có chút rùng mình...

Còn A Ninh thì đã sớm thấy lạ thành quen, dù Tô Cảnh có bảo anh là người ngoài hành tinh thì cô cũng tin...

Ba người Thiết Tam Giác và Phan Tử tuy kinh ngạc chấn động, nhưng dù sao bao năm lăn lộn nam bắc cũng đã thấy không ít điều kỳ lạ, nên không đến mức mất kiểm soát như mấy tên ngoại quốc kia.

Nhưng trong lòng ai nấy đều hiện lên một ý nghĩ: Tô Cảnh, dù không thể làm bạn thì tuyệt đối cũng không được làm kẻ thù!

Rất nhanh, dưới sự điều khiển của Tô Cảnh, tất cả các lỗ hổng đều bị dây leo bịt kín.

Chương 29

Tô Cảnh phát động Thính Lôi Định Huyệt, thấy không còn nghe được thứ sóng âm nữa mới nói với mọi người: "Được rồi, mọi người chỉnh đốn lại rồi xuất phát, đường đến Tây Vương Mẫu mẫu cung không an toàn đâu!

Bất kỳ một sơ suất nhỏ nào cũng có thể dẫn đến mất mạng tại đây!

Muốn sống sót đi ra ngoài thì hãy nghe tôi!" Nghe vậy, mọi người liên tục gật đầu.

Sau một hồi nghỉ ngơi, cả nhóm lại lên đường.

Trời nhanh chóng tối sầm lại, Tô Cảnh sợ xảy ra sai sót nên thúc giục mọi người tăng tốc.

Khoảng hai giờ sau, họ đã ra khỏi phạm vi quần thể tượng.

Trên đường đi, mọi người cũng phát hiện ra các hình phù điêu trên tượng đá.

Quả nhiên đúng như lời Tô Cảnh nói, chính là thông qua việc truyền dẫn âm thanh khiến tượng phát ra thứ sóng âm để giết người tế lễ.

Dọc đường, họ cũng thấy không ít xác động vật, xác suất cao là khi trong rừng mưa có sấm sét, những bức tượng này đã hấp thụ tiếng sấm và chuyển hóa thành thứ sóng âm, âm thầm giết chết các sinh vật này.

Tìm một cái xác khá tươi để giải phẫu xem thử, quả nhiên bên ngoài không có vết thương nào nhưng nội tạng đã nổ nát bấy.

Cả nhóm không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

Nếu không có Tô Cảnh, có lẽ họ đã chịu chung số phận với những con vật này...

Càng đi sâu vào trong, cây cối xung quanh càng dày đặc.

Tô Cảnh dắt tay A Ninh đi phía sau, Ô Lão Tứ dẫn theo đám lính đánh thuê cùng với Tiểu Ca, Phan Tử và Bàn Tử mở đường phía trước, tốc độ đi cũng không chậm. "Mẹ kiếp!

Béo tôi nên dùng một mồi lửa đốt trụi cái rừng mưa này đi cho rồi!" Chém đứt mấy dây leo quấn dưới chân, Vương Bàn Tử nhịn không được mắng một câu.

Tuy bảo là tốc độ không chậm nhưng cứ phải dùng dao rựa chém cành cây dây leo mở đường như thế này thực sự rất tốn thể lực.

Nói xong, gã còn liếc nhìn Tô Cảnh một cái.

Cảnh tượng hôm đó Tô Cảnh phóng ra hỏa xà đốt sạch đám Thi Miết Vương vẫn còn hiện rõ mồn một. "Tô gia, ngài lao tâm một chút, phóng hỏa đi?" Gã cười hì hì nói với Tô Cảnh.

Tô Cảnh cũng buồn cười nhìn Bàn Tử: "Phóng hỏa?

Anh chắc chứ?

Rừng mưa này một khi cháy, chính chúng ta cũng không thoát ra được!

Thậm chí rất có thể một mồi lửa sẽ khiến tất cả mãnh thú trong rừng kinh động chui ra hết, nếu anh không sợ chết thì tôi có thể thử xem~" Nhìn ánh mắt trêu chọc của Tô Cảnh, Bàn Tử không khỏi có chút ngượng ngùng, cười giả lả rồi không nói thêm gì nữa.

Bộ dạng đó của gã khiến A Ninh che miệng cười khẽ. "Anh Cảnh~ gã này ngốc thật đấy~" "Sao em lại nói sự thật phũ phàng thế!" Bàn Tử: Đang bệnh ngồi bật dậy, kẻ hề hóa ra là chính mình!

Đau lòng quá, anh bạn à!

Tiểu Ca lúc này cũng bồi thêm một nhát: "Phóng hỏa cũng không cháy nổi đâu, sắp mưa rồi..." Nghe vậy, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rừng mưa.

Không biết từ lúc nào mây đen đã kéo đến dày đặc.

Thấy thế, Tô Cảnh giục mọi người tăng tốc: "Mọi người nhanh chân lên, tình hình này sắp có mưa lớn rồi, vả lại sắp tối rồi, trước khi trời tối nhất định phải tìm được địa điểm thích hợp để cắm trại!" "Rõ rồi, Tô gia!" "Anh em, làm việc thôi!" Ô Lão Tứ hô hào đám lính đánh thuê tiếp tục mở đường.

Còn tâm trạng của Bàn Tử hiện giờ, ai thèm quan tâm?

Ngô Tà lúc này đang bám dính lấy Tiểu Ca không rời nửa bước, thân thiết vô cùng~ Phan Tử thì đang giúp mở đường.

Cho nên gã chỉ có thể nuốt đắng cay vào bụng, oán hận nhìn A Ninh và Tô Cảnh.

Cuộc đối thoại của hai người vẫn văng vẳng trong đầu gã.

Gã ngốc thật đấy... ngốc thật đấy... ngốc...

Tôi thực sự muốn rơi lệ đầy mặt luôn đây!

Sau khi đi được một quãng thời gian, thỉnh thoảng có người phát hiện bụi cỏ bên cạnh sột soạt.

Rõ ràng là đã tiến vào phạm vi đầm lầy rắn rồi... "Trong đầm lầy có rắn, gặp người không sợ!

Mọi người phía sau đều cẩn thận một chút!" Thấy vậy, Tô Cảnh lên tiếng nhắc nhở.

Nghe xong, cả nhóm đều nâng cao cảnh giác.

Theo sau những tiếng sấm rền trên trời, một trận mưa tầm tã trút xuống.

Tô Cảnh cũng tiện tay kích hoạt Thính Lôi Định Huyệt.

Diện tích thung lũng dưới vách núi này rất lớn, Tô Cảnh cũng không thể nghe hết được, chỉ có thể đại khái dò tìm được phạm vi địa cung.

Nhưng thế là đủ rồi!

Dù sao mình còn có Hoàng Kim Đồng, vào đến địa cung thì bất kỳ cơ quan ám đạo nào đối với anh cũng chỉ là hư không...

Thấy mưa đã bắt đầu rơi, mọi người lại tăng tốc.

Tô Cảnh thò tay vào túi, trực tiếp lấy ra một chiếc ô từ không gian hệ thống.

Mở ô ra, vừa vặn che được cho anh và A Ninh.

May mà mình chuẩn bị chu đáo~ Thấy Tô Cảnh đột nhiên lôi ra một chiếc ô, mọi người đều ngơ ngác.

Khá lắm!

Người bình thường vào sa mạc ai lại mang theo ô chứ?

Thật là vô lý!

Nhưng nghĩ đến việc Tô Cảnh giỏi dịch lý bát quái, mọi người cũng thấy nhẹ lòng, dù sao người ta cũng tính toán trước được...

So với việc Tô Cảnh ôm A Ninh thong thả dạo bước trong mưa, những người khác trông có vẻ hơi thảm hại.

Rất nhanh, mọi người đã tìm thấy một cái cây lớn, chạy vào dưới tán cây trú mưa.

Đi đường suốt một quãng mệt đứt hơi, có vài người trực tiếp ngồi

bệt xuống đất, giống như Ngô Tà và Bàn Tử, đã mệt như chó rồi...

Vừa ngồi xuống một lát, Bàn Tử đã kêu mông ngứa. "Tiên sư nó, sao thế này, mông tôi sao lại ngứa thế?" Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra, sau đó cảm thấy rùng mình.

Ôi mẹ ơi, không ngờ Bàn Tử lại có sở thích đó! "Thiên Chân, mau lại đây gãi cho Béo tôi với!" Nghe thế, Ngô Tà lập tức nhảy dựng lên: "Bàn Tử, anh có thể nghiêm túc một chút được không?

Đừng có phát nồng lên thế!" "Béo tôi nói nghiêm túc mà!" Nhìn thấy cảnh này, Tô Cảnh cảm thấy có chút quen thuộc.

Rồi anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Mở Hoàng Kim Đồng nhìn một cái, trên cây dày đặc bọ ve đang bò lổm ngổm! "Đứng lên hết đi, mau tránh ra!" Dứt lời, mọi người liền thấy bọ ve dày đặc từ trên cây bò xuống.

Không chỉ Bàn Tử cảm thấy phía sau ngứa, mà đại bộ phận người trong đội đều bị bọ ve đốt.

Thậm chí trong lúc vô tình, đám sinh vật này đã bò lên ống quần của mọi người.

Khiến mọi người sợ hãi vội vàng giậm chân. "Đừng giậm nữa, vô ích thôi!

Mọi người rời khỏi đây trước, tìm nơi nào an toàn đã." Nghe vậy, cả nhóm vội vàng theo Tô Cảnh rời khỏi nơi đó.

Đến dưới một gốc cây đa lớn ở đằng xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Ai bị bọ ve đốt mà không tự xử lý được thì chia thành từng đôi một, xử lý trước đi, nếu không sau khi bị đốt mà nhiễm trùng thì trong rừng mưa này chỉ có con đường chết!" Nghe Tô Cảnh nói xong, cả nhóm vội vàng hành động.

Tiểu Ca huyết mạch đặc thù, bọ ve không dám đến gần, Tô Cảnh có nguyên khí hộ thể, tự nhiên cũng không bị đốt.

Ngô Tà và Bàn Tử thì vội vã chạy vào rừng để xử lý.

Thấy vậy, khóe mắt Tô Cảnh không khỏi giật giật.

Cứ như thể hai gã này không thể chờ đợi được mà muốn vào rừng nhỏ làm chuyện gì đó vậy...

Đau mắt quá!

Vừa nghĩ đến đó, Tô Cảnh cảm thấy A Ninh kéo kéo cánh tay mình.

Chương 30

"Anh... giúp em một chút..." "Em sao?" "Em cũng dính chưởng rồi!" Tô Cảnh: "....." Sau khi bị A Ninh kéo vào rừng, Tô Cảnh mới lên tiếng hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chẳng phải em luôn đi bên cạnh anh sao?

Sao lại bị bọ ve đốt được?" Nghe vậy, mặt A Ninh đỏ lên: "Lúc nãy em vô ý dựa vào thân cây..." Tô Cảnh: "....." Khá lắm!

Dựa vào cây...

Vậy vị trí bọ ve đốt không nói cũng biết...

A Ninh im lặng, cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Thấy cô như vậy, Tô Cảnh cũng thấy buồn cười.

Cái gì cũng thấy rồi, thế mà giờ còn biết thẹn thùng sao?

Phụ nữ...

đúng là loại sinh vật kỳ lạ...

A Ninh kéo Tô Cảnh cắm đầu đi vào bên trong.

Chẳng bao lâu sau, xen lẫn trong tiếng mưa, trong rừng liên tục vang lên những tiếng rên rỉ thảm thiết. "A!" "Thiên Chân!

Cậu nhẹ tay chút, đau chết Béo tôi rồi!" "A!

Bàn Tử!

Anh định trả thù tôi đấy à?" Tiếng la thảm thiết vang lên liên hồi.

Nếu không biết họ đang làm gì, chắc người ta sẽ tưởng họ đang làm chuyện gì đó mờ ám...

Tô Cảnh đưa tay kéo một cái, A Ninh trực tiếp bị ôm trọn vào

lòng. "Chỗ này xa rồi, làm ở đây đi~ Yên tâm, đừng nhìn Bàn Tử Ngô Tà kêu thảm như vậy, thực ra không đau đâu..." Nghe vậy, A Ninh gật đầu.

Anh vén áo cô lên, chỉ thấy trên thắt lưng sau và thấp xuống một chút, mười mấy con bọ ve đã chui vào trong thịt, nổi lên từng cái bướu to bằng đầu ngón tay.

Tô Cảnh nhìn mà thấy xót xa. "Nhìn em xem này, có đau không?" "Không đau, chỉ là rất ngứa..." Sờ lên những chỗ bị đốt, Tô Cảnh nói tiếp: "Em bị khá nghiêm trọng, phải dùng phương pháp khác thường mới lấy được bọ ve ra, không được nhổ, nếu không đầu bọ ve kẹt trong thịt nhất định sẽ nhiễm trùng!" Nghe đến đây, A Ninh không khỏi hoảng hốt: "Anh, không phải anh định dùng miệng hút đấy chứ?

Đừng mà, kinh lắm!" "Bốp!" Anh đưa tay vỗ nhẹ vào mông cô nàng một cái, không nhịn được mắng: "Cái cô nàng này nghĩ gì vậy, dùng miệng hút bọ ve, dù có thành công thì anh cũng không bao giờ làm thế, kinh chết đi được..." A Ninh: "....." Được rồi... là em nghĩ quá nhiều... "Để xem lần sau em có chừa không..." Mắng cô một câu, Tô Cảnh trực tiếp vận khí, dùng nhu kình của Thái Cực chấn từng con bọ ve ra ngoài.

Sau đó anh lấy dung dịch sát khuẩn từ không gian hệ thống bôi lên vết thương cho A Ninh. "Tê~" Bị dung dịch sát khuẩn chạm vào, A Ninh lập tức cảm thấy một cơn đau, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nhưng cũng may, cảm giác đau này vẫn có thể chịu đựng được.

Sau khi băng bó xong vết thương cho cô nàng, anh mới dắt cô trở lại doanh trại.

Khi quay lại, Ngô Tà và Bàn Tử vẫn đang la oai oái trong rừng.

Xem ra hai tên này còn bị nặng hơn A Ninh.

Lúc này mưa đã tạnh, trời cũng đã tối, Tô Cảnh trực tiếp phân phó Ô Lão Tứ sắp xếp anh em đốt lửa dựng lều.

Lửa trại có thể xua đuổi dã thú hiệu quả, vả lại cũng không thể cứ thế ngủ lộ thiên trên mặt đất được.

Không quá nửa đêm, trên người chắc chắn sẽ bị muỗi trong rừng đốt đầy nốt.

Tuy dựng lều hơi tốn thời gian nhưng đây là vật dụng thiết yếu.

Dù đang ở ngoài hoang dã nhưng chất lượng sinh hoạt vẫn phải được đảm bảo.

Đợi lửa trại cháy lên, Tô Cảnh lấy từ trong túi ra một tấm chăn lông khoác lên người A Ninh.

Đừng nhìn ban ngày nóng mà lầm, trong rừng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, cộng thêm trận mưa ban nãy nên nhiệt độ xuống rất thấp.

A Ninh bên trong chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, tuy thể chất cô tốt nhưng Tô Cảnh sao có thể để cô bị lạnh?

Còn về những người khác, nhìn họ tụ tập bên đống lửa run rẩy, Tô Cảnh hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi...

Vì họ không xứng...

Đợi nhóm Ô Lão Tứ dựng xong lều, Ngô Tà và Bàn Tử mới dìu nhau quay lại, đi đứng run rẩy.

Mẹ kiếp, nhìn như vừa bị dày vò xong vậy, thật là quá đáng!

Bàn Tử ngồi bên đống lửa sưởi, còn Ngô Tà thì chạy đến trước mặt Tiểu Ca tìm kiếm sự an ủi.

Nhìn A Ninh và Tô Cảnh nói cười vui vẻ, Bàn Tử ngưỡng mộ vô cùng.

Tình cảnh này khiến gã không khỏi nhớ về cô bạn cùng bàn tên Phiêu Phiêu của mình năm xưa.

Không biết giờ cô ấy đã chồng con đề huề chưa...

Hawking có câu nói gì nhỉ?

Cho dù nơi đó đã thành lỗ đen, thì vẫn là nơi tôi muốn khám phá suốt cả cuộc đời~ Phải nói rằng, Bàn Tử thực sự là một kẻ lợi hại... "Hắt xì!" Nghĩ đến đây, Bàn Tử không nhịn được hắt hơi một cái.

Nhìn tấm chăn Tô Cảnh khoác cho A Ninh, gã không khỏi lên tiếng hỏi: "Tôi nói này Tô gia, sao trong túi của ngài nhiều thứ kỳ lạ thế?

Ngay cả chăn mà cũng có sao?" Nghe vậy, Tô Cảnh đang trêu chọc A Ninh liền nhướng mày: "Sao nào?

Bàn Tử, có muốn một chiếc không?" Nghe thế, mắt Bàn Tử sáng rực: "Vậy thì đa tạ Tô..." Còn chưa kịp nói hết câu, lời của Tô Cảnh đã khiến gã nuốt ngược lời định nói vào bụng. "Một cái mười ngàn tệ, không mặc cả!" Bàn Tử: "....." Người này lòng dạ đen tối quá! "Tặng thêm một miếng dán giữ nhiệt nữa..." "Chốt đơn!" May mà trong rừng vẫn còn tín hiệu, gã trực tiếp chuyển khoản qua điện thoại.

Sau đó Bàn Tử cười híp mắt dán miếng giữ nhiệt, khoác chăn đi tìm Ngô Tà khoe khoang... "Anh... anh bắt chẹt anh ấy như vậy có ổn không?" A Ninh không nhịn được cười. "Đây không phải bắt chẹt, đây là trao đổi đồng giá~ Giá cả và nhu cầu luôn tỷ lệ thuận với nhau...

Hiểu chứ?" Khóe miệng hơi nhếch lên, Tô Cảnh vươn vai một cái: "Đi thôi, vào lều ngủ thôi~" "Vâng~" Ô Lão Tứ chỉ mang theo bốn cái lều, Tô Cảnh dắt A Ninh vào chiếm ngay một cái.

Những người khác như thế nào Tô Cảnh không quan tâm, anh và A Ninh ngủ thoải mái là được.

Hai người vào lều, để lại mọi người nhìn nhau ngơ ngác. "Tôi gác

đêm..." Tiểu Ca nhàn nhạt nói một câu, Ngô Tà nghe xong cũng vội vàng tiếp lời: "Tôi thức cùng anh!" "Vậy Phan gia, đêm nay hai chúng ta cùng chịu khó chút đi~" Kéo lấy Phan Tử, nụ cười của Bàn Tử ngày càng trở nên biến thái...

Phan Tử: "....." Đêm càng lúc càng đậm, cả nhóm chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm đầu Tiểu Ca và Ngô Tà gác, Ngô Tà tán dóc với Tiểu Ca đủ chuyện trên đời.

Nửa đêm sau, Phan Tử và Bàn Tử thay ca.

Còn Tô Cảnh thì ôm A Ninh ngủ say như chết...

Có gái đẹp bên cạnh thì ai thèm đi gác đêm chứ?

Tô Cảnh vừa mới bước ra đã thấy đám người Ô Lão Tứ đã dậy, đang nhóm lửa nấu cơm.

Bàn Tử thì đang đắc ý khoác cái chăn trị giá một vạn tệ mà hôm qua gã mua được, đứng đấu mồm với Phan Tử. "Bàn Tử, Tiểu Ca với Ngô Tà đâu rồi?" Nghe Tô Cảnh hỏi, Bàn Tử hếch cằm về phía không xa.

Nhìn theo hướng đó, chỉ thấy Ngô Tà và Tiểu Ca đang ngồi xổm dưới đất không biết nghiên cứu thứ gì. "Tiểu Ca sáng sớm đã dậy đi loanh quanh rồi, Thiên Chân vừa tỉnh đã chạy qua tìm, giờ chắc hai người họ đang chơi bùn..." Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Mẹ kiếp, Bàn Tử này đúng là hài hước thật, không hổ là cây hài của Thiết Tam Giác.

Mấy người đang nhìn về phía đó thì đột nhiên Tiểu Ca rút đao rạch một đường lên tay, rồi bôi máu lên người Ngô Tà, sau đó ấn mạnh tay xuống đất.

Hảo hán thật!

Cuối cùng cũng được kiến thức bản lĩnh hễ bất đồng quan điểm là rưới máu của Tiểu Ca.

Thế này thì bao nhiêu máu cho đủ mà rưới đây...

Vừa ấn tay xuống đất, phía Ngô Tà đã vang lên tiếng kinh hô: "Bọ ve cỏ!" Nghe thấy thế, Phan Tử và Bàn Tử nhìn nhau rồi vội vàng chạy tới.

Chương 31

Đám lính đánh thuê của Ô Lão Tứ cũng lật đật theo sau.

A Ninh cũng bị tiếng động bên ngoài làm tỉnh giấc, mơ màng bước ra khỏi lều. "Anh~ bên kia có chuyện gì thế?" "Qua xem là biết ngay thôi mà?" Tô Cảnh vuốt lại mái tóc rối cho cô, sau đó A Ninh tháo chiếc dây thun trên cổ tay, nhanh nhẹn buộc tóc đuôi ngựa cao rồi đi theo Tô Cảnh.

Khi tới chỗ Tiểu Ca và Ngô Tà, chỉ thấy tay Tiểu Ca đang cắm vào trong một hộp sọ của sinh vật nào đó.

Dưới tác dụng từ máu của anh, lũ bọ ve cỏ dày đặc bò ra từ các lỗ hổng trên hộp sọ, nhanh chóng lủi vào bụi cỏ.

Còn Tiểu Ca thì đang thò tay vào bên trong móc thứ gì đó. "Đây là hộp sọ của thứ gì vậy?

Phải to bằng cái chum nước ấy nhỉ?" "Trông giống như một con trăn lớn!" "Trời ạ!

Trong này còn có loại rắn to thế này cơ à?" "Trông có vẻ là sau khi chết đã bị lũ bọ ve hút cạn máu..." Mọi người bàn tán xôn xao, sắc mặt ai nấy đều không mấy tốt đẹp.

Dù sao thì sự xuất hiện của một bộ xác mãng xà to thế này, ai dám đảm bảo sẽ không có cự mãng còn sống? "Trước đây tôi đi làm nhiệm vụ trong rừng rậm nước ngoài cũng gặp không ít cự mãng, nhưng to thế này thì đúng là lần đầu tiên thấy!" Phan Tử đứng bên cạnh cảm thán, càng khiến mọi người thêm phần hoang mang.

Lúc này Bàn Tử mới thốt ra một câu trấn an tinh thần. "Sợ cái đếch gì!

Chúng ta có Tiểu Ca ở đây!

Hồi ở Tần Lĩnh, con Chúc Cửu Âm chẳng phải còn to hơn thế này sao, cuối cùng vẫn bị Tiểu Ca xử đẹp đó thôi?

Còn ở Vân Đỉnh Thiên Cung, hàng trăm con Nhân Diện Điểu vây công mà Tiểu Ca vẫn thoát ra bình an vô sự, dăm ba con mãng xà này thì tính là cái gì?

Cho dù Tiểu Ca không gánh nổi, chẳng phải còn có Tô gia sao?" Nói đến đây, sắc mặt đám lính đánh thuê mới khá hơn một chút.

Nghĩ lại thực lực mạnh mẽ mà Tô Cảnh đã thể hiện suốt dọc đường, chỉ riêng chiêu điều khiển dây leo lần trước thôi cũng đủ để bán hành cho con cự mãng này rồi... "Đúng!

Sợ cái đếch gì!

Chúng ta có Tô gia!" "Phải đó!

Có Tô gia ở đây, đừng nói một con, thêm hai con nữa cũng đủ để làm món rắn nướng!" Đám lính đánh thuê bắt đầu nịnh nọt Tô Cảnh.

A Ninh đứng bên cạnh che miệng cười thầm, màn nịnh bợ này quả thực quá lộ liễu. "Được rồi!

Ô Lão Tứ, anh dẫn mấy người lấy xẻng tới đây, đào xác rắn này lên!" "Rõ, thưa Tô gia!" Nghe Tô Cảnh phân phó, Ô Lão Tứ lập tức dẫn người hành động.

Trên mặt đất đã bày ra vài thứ móc ra từ bụng rắn, Ngô Tà đang quan sát từng món một: Một chiếc đèn pin kiểu cũ, một gói giấy dầu, và mấy mẩu xương.

Vương Bàn Tử tò mò cầm đèn pin lên xem, không khỏi tắc lưỡi: "Thứ này phải từ năm 93 mới có chứ nhỉ...

Xem ra con mãng xà này ăn người xong mới chết rồi..." Phan Tử

cầm gói giấy dầu lên mở ra xem.

Trời ạ!

Bên trong cư nhiên là một khẩu súng! "Năm 93, bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Thứ này nằm trong bụng rắn lâu thế mà vẫn dùng được cơ à?" Nghịch một hồi, Phan Tử không khỏi cảm thán.

Nghe vậy, Ngô Tà đưa ra suy đoán: "Trát Tây trước đó có nói, năm 93 có một đội khảo sát địa chất đến Ma Quỷ Thành, nhưng cuối cùng đều mất tích, trong này chắc là người của đội khảo sát đó rồi!

Nhưng cụ thể là ai thì không rõ, bao nhiêu năm qua đi, chắc xương cốt cũng nát thành vụn cả rồi..." Nhưng vừa dứt lời, Tiểu Ca đã móc ra một khúc xương tay, bên trên còn treo một chiếc vòng.

Nhìn thoáng qua, Tiểu Ca trực tiếp tháo nó ra rồi ném cho A Ninh: "Chắc là người của bên cô!" "Cái gì?" A Ninh ngẩn người.

Sau đó khi Tiểu Ca ném thêm một vật nữa qua, cô nhìn rõ rồi không khỏi sững sờ: "Đây là... minh bài của công ty chúng tôi?" "Minh bài gì thế?" Ngô Tà tò mò hỏi. "Công ty từ năm 93 đã làm cho mỗi nhân viên một chiếc minh bài để chứng minh thân phận, đề phòng trường hợp gặp bất trắc dã ngoại không thể nhận dạng được." A Ninh nắm chặt chiếc minh bài khác đang đeo trên cổ mình, giải thích một câu. "Xem ra, lão cáo già Cừu Đức Khảo đó từ năm 93 đã tìm thấy vị trí của cung mẫu Tây Vương Mẫu rồi..." Tô Cảnh không khỏi cảm thán.

Lão già nham hiểm Cừu Đức Khảo có thể sống sót từ thời Cửu Môn đến tận bây giờ, sao có thể không có chút thủ đoạn nào.

Xem ra lão còn tìm đến đây trước cả Cửu Môn, chỉ tiếc là không thành công.

Lần này để A Ninh dẫn đội tới, ước chừng lão lại sắp phải chịu cảnh 'mất cả chì lẫn chài' rồi.

Thật không biết lúc đó sắc mặt lão già kia sẽ thế nào đây...

Lúc này Ô Lão Tứ cũng dẫn người mang xẻng quay lại.

Chẳng mấy chốc, họ đã đào được toàn bộ xác rắn lên.

Đến lúc này mọi người mới thấy được kích thước thực sự của con cự mãng lớn đến nhường nào.

Thật sự là hùng vĩ!

Nhưng có lẽ khi gặp được Xà Mẫu, họ sẽ không nghĩ thế nữa...

Đó là dị thú sống hàng ngàn năm, e là sắp hóa rồng đến nơi rồi... "Ước chừng con rắn này sau khi nuốt chửng người của đội Cừu Đức Khảo năm đó, đã bị những người còn lại dùng vũ khí hạng nặng vây đánh mà chết.

Nhưng tại sao con cự mãng này chết rồi mà người của Cừu Đức Khảo lại không một ai thoát ra được?" "A Ninh, nếu Cừu Đức Khảo phái người tới thì thường phái bao nhiêu người?" Vương Bàn Tử xoa cằm, tò mò hỏi. "Một lĩnh đội, hai mươi lính đánh thuê, đó là cấu hình tiêu chuẩn!" Nghe A Ninh nói vậy, Bàn Tử lại càng không hiểu: "Đã đến nhiều người như thế, mà bị nuốt mới chỉ có một, vậy những người khác sao không ai sống sót trở ra?" "Có lẽ là vì cự mãng ở đây không chỉ có một con?" Ngô Tà rụt rè nói một câu.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Tô Cảnh cũng thầm cảm thán, cái tên này đúng là cái 'hố đen' thu hút tà khí, nói cái gì là trúng cái đó!

Chỉ thấy trên tán cây, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con mãng xà khổng lồ, đang lặng lẽ quấn trên thân cây, nhìn xuống mọi

người.

Những vảy hình thoi màu xanh bích phản xạ ánh sáng mặt trời lấp lánh, lưỡi rắn thò ra thụt vào.

Chỉ riêng cái đầu rắn đã to bằng một chiếc ô tô, to hơn cái xác rắn kia ít nhất phải ba lần!

Mọi người nín thở ngưng thần, không dám manh động.

Tô Cảnh trực tiếp che chắn A Ninh ra sau lưng, Tiểu Ca cũng y hệt, bảo vệ Ngô Tà ở phía sau.

Đúng là chân ái mà...

Nhìn con cự mãng màu xanh này, trong lòng Tô Cảnh lại có chút mong đợi.

Trông có vẻ là một con rắn cái nha~ Là mày phải không, Tiểu Thanh?

Trước khi nô dịch Xà Mẫu, Ngự Thú Thuật và Thanh Thiên Hóa Long Quyết đã có vật thí nghiệm rồi. "Mọi người đừng động, chuẩn bị vũ khí!" Tô Cảnh hạ thấp giọng nói.

Nghe vậy, mọi người đều lặng lẽ nắm chặt vũ khí của mình.

Phan Tử cầm khẩu súng vừa nhặt được nhắm vào cự mãng, Tiểu Ca cũng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Nhóm Ngô Tà nhiều năm lăn lộn, gặp qua vô số dị thú, lúc này đối đầu với cự mãng tuy lòng không chắc chắn nhưng cũng chưa đến mức mất bình tĩnh.

Nhưng đám lính đánh thuê của A Ninh thì khác, có người còn chịu được, có kẻ đã sắp sợ đến tè ra quần rồi.

Tuy trước đó mạnh miệng tin tưởng Tô Cảnh, nhưng khi đối diện với con quái vật có cái đầu to bằng ô tô thế này, niềm tin cũng lung lay

dữ dội.

Thứ này to hơn cái xác rắn kia gấp ba lần!

Không biết thân hình ẩn trong tàn lá dài bao nhiêu, nhưng nhìn cái đầu kia là biết không hề nhỏ.

Mẹ kiếp, sắp thành tinh rồi cũng nên...

Mọi người nín thở, không dám khinh suất.

Loài rắn là động vật máu lạnh, chủ yếu dựa vào cảm biến nhiệt để định vị phương hướng và con mồi.

Tuy con mãng xà vẫn quấn trên cây, nhưng Tô Cảnh hiểu rõ nó đã nhắm vào đám người này.

Dù khoảng cách có vẻ xa, nhưng tốc độ của cự mãng sao có thể chậm?

Nó lao xuống nuốt chửng bất kỳ ai trong nháy mắt là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra! "Anh, rút thôi!

Con mãng xà này to quá!

Cứ giằng co thế này không phải cách!" A Ninh đứng sau lưng Tô Cảnh, cũng rút ra một khẩu súng ngắn nhắm vào cự mãng.

Chương 32

Chưa đợi Tô Cảnh kịp trả lời, phía sau đám lính đánh thuê bỗng vang lên một tiếng thét thảm thiết.

Chỉ thấy ở phía sau, không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một con cự mãng màu trắng!

Tiểu Bạch cũng tới rồi...

Xem ra cũng là một con rắn cái.

Kích thước so với con thanh lân kia chỉ có hơn chứ không kém!

Lúc này nó đã phát động tấn công, một tên lính đánh thuê không kịp đề phòng đã bị cự mãng nuốt chửng ngay lập tức.

Cảnh tượng này làm mấy người sợ mất mật!

Cùng lúc đó, con thanh lân cự mãng trên cây cũng lao xuống.

Hảo hán thật!

Đây là định đánh kẹp chả hai đầu đây mà!

Bị tấn công bất ngờ, đám lính đánh thuê hỗn loạn thành một đoàn.

Tô Cảnh đã nhận ra ý đồ của hai con mãng xà này, chúng biết phối hợp, tuyệt đối có linh trí nhất định! "Chết tiệt!" "Anh, không chạy được rồi, anh ổn chứ?" Nghe vậy, khóe môi Tô Cảnh hơi nhếch lên, gã rút Thiên Huyễn đoản thương bên hông ra, vung mạnh một cái, nó lập tức biến thành một cây trường thương dài hai mét. "Đàn ông không được nói là không ổn!

A Ninh, tránh xa một chút, dùng súng quấy rối nó!" "Vâng!" Cầm súng nhắm vào thanh lân cự mãng, A Ninh lách sang một bên bắt đầu nổ súng.

Phan Tử cũng cầm khẩu súng vừa nhặt được, nhắm vào con bạch lân cự mãng phía sau bắn vài phát.

Tốc độ của hai con cự mãng cực nhanh, hơn nữa đạn bắn trúng cũng chỉ để lại những vệt trắng trên lớp vảy, hoàn toàn không xuyên thấu được, trái lại còn làm chúng nổi điên hơn, trực tiếp lao thẳng về phía hai người.

Ngô Tà đẩy mạnh Phan Tử ra.

Thấy cự mãng đã tới trước mặt, cái miệng đỏ lòm như chậu máu há hốc nhắm thẳng vào mình, Ngô Tà không nhịn được mà nhắm mắt lại. "Thiên Chân!" "Tiểu Tam Gia!" Phan Tử và Bàn Tử tuy sốt ruột nhưng mắt thấy đã không kịp nữa rồi.

Tuy nhiên vào khắc quan trọng, một bóng đen lóe lên, chỉ thấy Tiểu Ca trực tiếp lao tới đè Ngô Tà xuống đất, ôm cậu lăn một đoạn dài, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng con cự mãng đâm sầm vào cái cây bên cạnh, trực tiếp tông gãy một thân cây to bằng xô nước, khiến ai nấy rùng mình.

Cú đâm này mà trúng người thì xương cốt chắc thành cám!

Con thanh lân cự mãng bị A Ninh bắn vài phát cũng lao về phía cô, nhưng có Tô Cảnh chắn phía trước.

Gã dùng cán thương gạt một cái, trực tiếp hất văng nó ra ngoài. "Hay lắm!

Tứ lạng bạt thiên cân à?" Bàn Tử không nhịn được hô lên.

Thấy vậy, mọi người dường như thấy được hy vọng.

Một tay cầm thương, nhìn con cự mãng trước mắt, trong mắt Tô Cảnh hiện lên một tia hưng phấn: "Tiểu Ca, mỗi người một con!" Tiểu Ca kiệm lời như vàng, lồm cồm bò dậy kéo Ngô Tà lên, lặng lẽ

rút Hắc Kim Cổ Đao ra rạch một đường vào lòng bàn tay để máu dính đầy lưỡi đao: "Được!" Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, đồng thời lao về phía cự mãng. "Cảnh ca, cẩn thận!" A Ninh đứng bên cạnh lo lắng tột độ, vô thức hét lên.

Còn Ngô Tà nhìn Tiểu Ca với ánh mắt lo âu y hệt như A Ninh...

Bàn Tử, Phan Tử và đám lính đánh thuê cũng không nhàn rỗi, nổ súng quấy nhiễu từ bên cạnh.

Hai người lúc này đã đối đầu trực diện với cự mãng.

Thân thủ của Tiểu Ca quả thực mạnh đến kỳ lạ, tuy sức mạnh và tốc độ không bằng cự mãng nhưng nhờ huyết mạch thiên địch trấn áp nên vẫn đánh ngang ngửa.

Nhưng phía Tô Cảnh lại là một màn nghiền ép hoàn toàn.

Dù sao thì Phong Hậu Kỳ Môn trong thế giới Đạo Mộ chính là một năng lực lỗi (bug)!

Thanh lân cự xà há miệng đỏ lòm lao xuống, thấy không né kịp, Tô Cảnh trực tiếp chắn ngang Thiên Huyễn thương trước thân mình, đồng thời quát khẽ: "Cấn tự — Côn Luân!" Thiên Huyễn thương chặn cứng cái miệng khổng lồ của cự mãng.

Một sức mạnh kinh người truyền đến nhưng đã bị Tô Cảnh dùng kỹ thuật mượn lực dẫn trực tiếp xuống đất.

Cộng thêm Cấn tự — Côn Luân, dù là cự lực như vậy cũng không thể làm lung lay cơ thể gã nửa phân!

Mặt đất nứt toác từng mảng, còn Tô Cảnh vẫn hào phát vô thương!

Thao tác này làm mọi người kinh rớt cằm, A Ninh cũng thở phào.

Ngay khoảnh khắc chặn được cự mãng, Tô Cảnh xoay thân

thương bức lui đối thủ, rồi lập tức phát động tấn công.

Gã chụm ngón tay như kiếm, quát lên: "Khôn tự — Thổ Hà Sa!" "Ly tự — Xích Luyện!" Vừa dứt lời, từng cột gai đá mọc lên từ mặt đất, đan chéo khóa chặt cự mãng.

Tiếp đó, một con hỏa xà đỏ rực phun ra từ lòng bàn tay Tô Cảnh, oanh kích thẳng vào người cự mãng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cự mãng bị hất văng xa mười mấy mét.

Khói bụi tan đi, một con cự mãng thoi thóp hiện ra trước mắt mọi người.

Chỗ bị Xích Luyện bắn trúng cháy đen một mảng, những chỗ vảy nứt lộ ra thịt đỏ tươi, máu rắn tí tách rơi xuống đất.

Mọi người hò reo cổ vũ, Bàn Tử thậm chí còn dùng điện thoại quay lại video.

Mấy gã Tây trong đám lính đánh thuê thì quỳ rạp xuống đất hô hoán gặp được Thượng đế.

Đám lính nhìn Tô Cảnh với ánh mắt cuồng nhiệt và sùng bái.

Gã quay đầu nhìn mọi người, khóe môi hơi nhếch lên, vừa vặn lọt vào khung hình video của Bàn Tử.

Cái vẻ bá khí này mà truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến đám con gái trong giới mê mẩn điên cuồng.

Thanh xà bị hạ, bạch xà càng thêm bạo táo.

Trong nhất thời, Tiểu Ca vốn đang đánh ngang ngửa bỗng rơi vào thế hạ phong. "Cẩn thận!" Ngô Tà chẳng màng thực lực bản thân, thấy Trương Khởi Linh gặp nguy hiểm là lao lên ngay, chắn trước mặt anh.

Đúng là chân ái thật sự.

Tiểu Ca vì cứu Ngô Tà đã ném luôn Hắc Kim Cổ Đao cắm phập vào người bạch xà.

Đau đớn, bạch xà chuyển hướng, Ngô Tà thoát nạn.

Thấy không địch nổi đám đông, bạch xà không ham chiến, điên cuồng nuốt chửng một tên lính định bỏ chạy rồi nhanh chóng lủi mất, mang theo cả thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Chỉ là trước khi đi, nó còn nhìn nhóm Tô Cảnh một cái đầy 'nhân tính'.

Oán hận?

Sát ý?

Mọi người lạnh sống lưng, linh cảm chẳng lành.

Nhưng Tô Cảnh lại nhếch môi cười đầy thú vị.

Xem ra lũ cự mãng này linh trí không thấp đâu...

Mãng xà đã rút lui nhưng lòng mọi người vẫn bao phủ một tầng u ám.

Cái nhìn âm lãnh của nó trước khi đi thực sự khiến người ta phát lạnh. "Mọi người nói xem, con mãng xà đó có dẫn đồng bọn quay lại trả thù không?" Vương Bàn Tử thình lình thốt lên một câu làm ai nấy sởn gai ốc. "Cái lão Béo này, không nghĩ được gì tốt đẹp hơn à?" A Ninh mắng một câu rồi tiếp: "Dù có quay lại, có Cảnh ca ở đây, cộng thêm Trương Khởi Linh nữa, chẳng lẽ không đối phó nổi?" "Thì lỡ như một lúc nó kéo đến mấy con to thế này thì sao, cho dù là..." Bàn Tử định nói tiếp thì bị Phan Tử bịt miệng: "Bàn gia, im miệng đi giùm cái!!" Bàn Tử bị kéo ra, nhưng điều gã nói không phải không có khả năng, đám lính đánh thuê đều có vẻ uể oải. "Được rồi!

Cự mãng có quay lại tôi cũng có cách đối phó!" Nhìn mọi người,

Tô Cảnh lạnh lùng nói: "Hôm nay những kẻ chết là đáng đời!

Một con mãng xà đã làm các người mất mật rồi sao?

Lần sau nếu còn thế, dù có sống sót tôi cũng sẽ tự tay tiễn các người đi gặp Thượng đế!" Tô Cảnh nói thản nhiên nhưng qua tiếp xúc, mọi người đều biết gã là kẻ sát phạt quyết đoán, nói một là một!

Ô Lão Tứ vội vàng cam đoan: "Yên tâm đi Tô gia, sẽ không có lần sau đâu!

Phải đó, lần sau ngài bảo chúng tôi khô máu với cự mãng, chúng tôi cũng không nhíu mày lấy một cái!

Đứa nào nhát chết tôi chặt đầu làm ghế ngồi!" Tuy Tô Cảnh không tin lắm nhưng cũng chẳng nói thêm: "Nhớ kỹ, muốn theo tôi thì phải thể hiện được giá trị của các người!

Cái tôi cần là một bầy sói, chứ không phải một lũ đào binh!!" Để lại câu đó, Tô Cảnh đi tới chỗ con cự mãng đang thoi thóp.

Hai anh em bị rắn nuốt, những người còn lại đều bị thương nhẹ.

Tiểu Ca lúc này có vẻ thẫn thờ, dù sao con cự mãng cũng đã tha mất thanh Hắc Kim Cổ Đao gắn bó với anh bao lâu nay.

Ngô Tà nhìn mà lòng đầy áy náy: "Yên tâm đi Tiểu Ca!

Chương 33

Tôi nhất định sẽ tìm đao về cho anh, không tìm được tôi sẽ đền cho anh cây khác!" Nghe vậy, A Ninh bĩu môi cười khẩy: "Ngô Tà, cậu có biết đồng tiền Đương Thập của tôi không?" "Biết chứ, sao vậy?" "Thứ đó tôi đã tốn bộn tiền và thời gian mới sưu tập được từng đồng một, giá trị liên thành cũng không ngoa!

Còn Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca giá trị còn vượt xa đồng tiền đó nhiều.

Nhị thúc của cậu đền nổi, chứ cậu lấy gì đền?

Bán Ngô Sơn Cư đi à?" Nói xong cô cũng chẳng thèm quan tâm Ngô Tà nghĩ gì, đi thẳng về phía Tô Cảnh.

Nhìn Tiểu Ca, Ngô Tà đầy vẻ hối lỗi: "Xin lỗi, tôi..." "Không trách cậu!" Hai người 'tình xưa nghĩa cũ', Bàn Tử và Phan Tử đứng bên cạnh thực sự không chen được lời nào.

Lại nói về con cự xà bị Tô Cảnh đánh văng vào rừng, làm gãy không ít cây cối.

Khi gã vừa tới gần, A Ninh cũng bước tới.

Đứng cạnh đầu rắn mà như đứng cạnh một chiếc xe hơi, không hiểu Tây Vương Mẫu đã nuôi dưỡng loại dị thú này kiểu gì.

Tô Cảnh đưa tay sờ thử, cảm giác lành lạnh, khá tốt. "Anh, xử lý nó thế nào?" Nhìn dị thú ở khoảng cách gần, mắt A Ninh đầy vẻ chấn kinh.

Tô Cảnh trực tiếp phát động Ngự Thú Thuật, ấn tay lên đầu thanh xà, cưỡng ép ký kết khế ước chủ - tớ. "Con thanh xà này để canh lăng cho Tây Vương Mẫu thì phí quá...

Giờ nó thuộc về anh!" Sau khi khế ước hoàn thành, con thanh xà đang thoi thóp bỗng hồi phục sinh khí.

Những lớp vảy cháy đen nứt vỡ dần bong ra, lộ ra lớp vảy xanh mới tinh. "Thanh Thiên Hóa Long Quyết!" Tô Cảnh quát khẽ, con cự mãng dài hàng chục mét hóa thành một đạo thanh quang tràn vào cơ thể gã.

Sau đó, trên cánh tay gã hiện lên một hình xăm con rắn màu xanh.

Cảm nhận được sinh mệnh lực của thanh xà cùng sức mạnh bàng bạc tràn ra, Tô Cảnh khẽ rên lên một tiếng.

Được chia sẻ sức mạnh từ thanh xà đã bù đắp hoàn toàn khiếm khuyết về thể chất của gã!

Giờ đây gã có sức mạnh thuần túy thật sự, nếu kết hợp với kỹ thuật phát lực của Thái Cực Quyền thì hiệu quả không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai nữa...

Nếu khế ước được với Xà Mẫu, thật không dám tưởng tượng lúc đó mình sẽ mạnh đến mức nào.

Chứng kiến cảnh tượng huyền huyễn này, gương mặt xinh đẹp của A Ninh không khỏi kinh ngạc, nhưng vì Tô Cảnh đã mang lại cho cô quá nhiều bất ngờ nên cô cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhưng cảnh này lại khiến những người khác suýt rớt cằm.

Đám lính đánh thuê giờ nhìn Tô Cảnh chẳng khác nào nhìn thần tiên hạ phàm, ánh mắt đầy sự cuồng nhiệt và sùng bái.

Nhóm Ngô Tà tuy thấy khó tin nhưng cũng không quá thất thần.

Dù sao những năm qua họ cũng đã trải qua nhiều chuyện, cảnh tượng huyền huyễn như Thanh Đồng Thần Thụ năm xưa cũng đã thấy rồi. "Tô gia, đây là thủ đoạn gì vậy?

Ngài không phải là người ngoài hành tinh đấy chứ?" Nghe câu hỏi không đâu vào đâu của Bàn Tử, Ngô Tà và Phan Tử lại gật đầu như thật.

Gã liếc Bàn Tử một cái, chẳng buồn đáp lời.

Người ngoài hành tinh?

Trí tưởng tượng cũng phong phú gớm... "Anh bảo sao thì là vậy đi..." Tuy nhiên A Ninh đã lên tiếng cảnh cáo: "Nếu ai ở đây dám truyền chuyện vừa rồi ra ngoài thì đừng trách tôi không khách khí..." Mọi người đều gật đầu lia lịa: "Yên tâm, Bàn Tử tôi miệng kín lắm!

Chắc chắn sẽ giữ bí mật cho Tô gia!

Ngài cứ yên tâm kê cao gối mà ngủ..." Đám người vỗ ngực cam đoan, nhưng Tô Cảnh chẳng tin lời bọn họ, gã cũng chẳng định che giấu gì.

Có nói ra thì ai tin chuyện huyền huyễn thế này chứ?

Hoặc có thể trong đội có người của 'Nó' sẽ hứng thú với năng lực của gã, nhưng thì đã sao?

Nực cười, chẳng ai có thể đe dọa được gã.

Tô Cảnh nghĩ thông rồi, thay vì che giấu chẳng bằng cứ phô diễn thực lực.

Vừa để uy hiếp kẻ địch, vừa để dụ 'Nó' lộ diện, rồi sau đó... hốt trọn một mẻ!

Nghỉ ngơi một lát, Tô Cảnh dẫn mọi người tiếp tục đi dọc bờ suối.

Do vừa bị mãng xà tấn công nên ai nấy đều bị thương, tốc độ không nhanh.

Phải nói là thực tế khác xa trên phim, con rắn này đầu to bằng ô tô,

quất đuôi một cái là đổ rạp cả đám, Tiểu Ca cũng không trị nổi chứ đừng nói người khác.

Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đã phát hiện ra cung điện Tây Vương Mẫu mà họ vào là giả và đã thoát ra bình an vô sự.

Phải nói là sự kết hợp của Hắc Hoa có lực chiến cực mạnh!

Hai người cũng phát hiện ra rừng rậm và đoán ra cung điện thật nằm sâu bên trong, vừa đi vừa tìm kiếm manh mối do lão cáo già Ngô Tam Tỉnh để lại.

Đi được một ngày, trời tối dần, mọi người định cắm trại ở một khoảng đất trống ven suối.

Tô Cảnh bảo Ô Lão Tứ dựng lều rồi nhóm lửa nấu cơm.

Gã quan sát môi trường xung quanh, kéo A Ninh tránh xa bờ suối.

Gã không quên trong nguyên tác A Ninh đã bị Dã Kê Bột Tử cắn chết ở chính chỗ này...

Tuy chưa thấy bóng dáng chúng nhưng gã biết chắc chắn đã vào lãnh địa của chúng rồi.

Xung quanh im ắng không một tiếng chim, điều này cực kỳ bất thường trong rừng rậm.

Dã Kê Bột Tử có ý thức lãnh địa cực mạnh.

Phan Tử lấy ra một quả cầu nhỏ màu vàng ném vào đống lửa, khói vàng bốc lên. "Cái gì thế?" Ngô Tà hỏi. "Đây là tín hiệu tôi dùng để liên lạc với Tam gia, mỗi màu có ý nghĩa khác nhau.

Màu vàng là cảnh báo!" Ngô Tà gật đầu, A Ninh cảm thán: "Xem ra Ngô Tam Tỉnh cũng có bản lĩnh đấy, ngay cả thứ chuyên dụng của quân đội này cũng kiếm được..." Tô Cảnh mỉm cười: "A Ninh, em đánh giá thấp lão hồ ly đó rồi..." "Tô ca, dù Tam thúc em đúng là cáo

già thật, nhưng anh nói thế trước mặt thằng cháu này có ổn không?" Ngô Tà cạn lời, nhưng sự thật là vậy, cậu cũng chẳng cãi được.

Nhìn bộ dạng Ngô Tà, Tô Cảnh chỉ cười không nói.

Xem ra hình tượng của Ngô Tam Tỉnh đã ăn sâu vào máu thịt rồi...

Giải Liên Hoàn?

Ngô Tam Tỉnh?

Thật mong chờ cuộc gặp gỡ đầu tiên này đây...

Đang lúc trò chuyện, Ngô Tà nhìn về phía sau A Ninh rồi thốt lên kinh hãi: "A Ninh!

Cẩn thận phía sau!" Bàn Tử, Phan Tử và những người khác cũng biến sắc.

Chỉ thấy phía sau A Ninh, một con rắn Dã Kê Bột Tử đỏ rực, có mào như mào gà đang dựng đứng nửa thân trên, lao nhanh về phía cô.

Tô Cảnh nghe tiếng liền ôm lấy A Ninh, rút Thiên Huyễn đoản thương đâm thẳng vào miệng con rắn xuyên qua sau gáy.

Mọi người lúc này mới thở phào.

A Ninh quay đầu lại nhìn, mặt cắt không còn giọt máu: "Dã Kê Bột Tử?" Cô nhìn Tô Cảnh, lòng đầy sợ hãi.

Nếu bị nó cắn, cô chắc chắn không sống nổi.

Nhớ lại câu nói của Tô Cảnh khi muốn đi cùng cô: "Nếu anh không theo, em sẽ chết!".

Có lẽ nếu không có gã ở đây, nơi này thực sự đã là điểm dừng chân cuối cùng của cô rồi...

Tô Cảnh vẫn bình thản, gã nhặt xác con rắn lên, dùng mũi thương rạch bụng nó, khéo léo khều ra một viên mật rắn xanh biếc như ngọc.

Gã nuốt chửng mật rắn rồi ném xác cho Ô Lão Tứ.

Dám cắn A Ninh nhà gã à?

Móc mật, lột da, hầm canh! "Lão Tứ, xử lý nó đi, tối nay thêm món!" Con Dã Kê Bột Tử đáng lẽ đã cắn chết A Ninh giờ đã được Tô Cảnh 'an bài' rõ ràng.

Mọi người rùng mình, đúng là 'tận diệt' mà!

Ăn mật xong còn lột da ăn thịt, xem ra A Ninh đúng là nghịch lân của gã này rồi...

Ô Lão Tứ, một tay sai đắc lực, đã thực hiện mệnh lệnh hoàn hảo.

Chẳng mấy chốc, một nồi canh Dã Kê Bột Tử đã được bưng lên. "Tô gia, mời ngài!

Chương 34

À đúng rồi Lão Tứ, anh dẫn người đi nhào bùn, sau đó trát lên lều và quần áo đi!" "Rõ!" Dù Ô Lão Tứ không hiểu mục đích là gì, nhưng cứ làm theo Tô gia là có thịt ăn.

Ngô Tà thì không hiểu tại sao lại phải làm vậy, nhưng Tiểu Ca thì biết, vì anh vẫn còn liên lạc đơn tuyến với Trần Văn Cẩn. "Tô ca, trát bùn là sao vậy?" Ngô Tà tò mò hỏi. "Còn nhớ câu nói trong cuốn sổ tay không? 'Đầm lầy nhiều rắn, gặp người không sợ!'.

Con cự mãng trước đó là một loại, loại đó không sợ người đã đành.

Còn một loại nữa chính là Dã Kê Bột Tử này!" Gã chỉ vào nồi canh rồi giải thích tiếp: "Dã Kê Bột Tử có ý thức lãnh địa cao, độc tính cực mạnh, nhưng vạn vật đều có sự cân bằng.

Loại rắn này chuyên dùng khứu giác để định vị, trát bùn lên người sẽ che giấu được hơi người..." Nghe giải thích xong, mọi người đều ồ lên thán phục.

Đúng là người giỏi có khác, kiến thức thật uyên thâm!

Ai nấy đều nhào bùn trát đầy người như người bùn.

Chỉ có Tiểu Ca, Tô Cảnh và A Ninh là không trát.

Tiểu Ca thì có huyết mạch áp chế độc vật, Tô Cảnh thì tự tin vào thực lực.

Còn A Ninh là phụ nữ, có chút khiết phích nên không đành lòng trát bùn đầy người.

Thậm chí cô còn bí mật kéo tay Tô Cảnh bảo muốn đi tắm.

Tất nhiên là gã phải đi cùng rồi...

Người ta đã rủ mình đi tắm mà không đi thì đúng là đồ ngốc!

Nói với mọi người một tiếng xong, Tô Cảnh nắm tay A Ninh đi về phía xa.

Đi bộ khoảng mười phút, họ nhìn thấy một đầm nước nhỏ, nước khá trong vắt, liếc mắt là có thể thấy rõ sỏi đá dưới đáy, độ sâu chừng đến hông người. "Ở đây được rồi, cách đủ xa rồi..." Nghe Tô Cảnh nói, A Ninh gật đầu.

Đi trong rừng mưa mấy ngày, người cô toàn mùi khó chịu lại còn dính đầy bùn đất.

Nếu là đàn ông thì còn gắng gượng nhịn được, nhưng con gái nhà người ta sao giống mấy gã thô kệch được?

Cho dù A Ninh thường xuyên làm nhiệm vụ dã ngoại thì trong lòng vẫn thấy khó chịu vô cùng.

Đi đến trước đầm nước, A Ninh vốc nước rửa mặt, sau đó quay đầu nhìn Tô Cảnh: "Cảnh ca, anh đừng có nhìn trộm, đi ra bên cạnh canh chừng cho em nhé ~" Tô Cảnh nghe vậy không nhịn được mà nhếch môi.

Canh chừng?

Không được nhìn trộm?

Đã đến mức này rồi mà còn ngại ngùng chuyện tắm rửa trước mặt anh sao?

Đúng là có em đấy...

Nhưng anh vẫn gật đầu, đi ra sau một tảng đá lớn. "Được rồi, em tắm đi!" "Đừng có nhìn trộm đấy nha ~" Tiếng nói vừa dứt, Tô Cảnh đã nghe thấy tiếng quần áo sột soạt, rồi nhanh chóng là tiếng nước vỗ

về khi cô xuống đầm.

Lúc này, nụ cười trên môi Tô Cảnh càng rộng hơn...

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã hai tiếng đồng hồ.

Phải nói rằng, thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Lúc này, bên bờ đầm, Tô Cảnh lấy từ không gian hệ thống ra một chiếc khăn tắm lau tóc cho A Ninh.

Cả hai đã thay một bộ đồ mới, là trang phục đi rừng mà Tô Cảnh tích trữ sẵn trong không gian. "Anh, đau chân quá!" A Ninh ôm eo Tô Cảnh, giọng hơi khản đặc than thở một câu.

Nhìn bộ dạng mắt rưng rưng của cô, Tô Cảnh cảm thấy tim mình như tan chảy.

Quả nhiên, thép tốt trăm lần luyện cũng chẳng bằng một ngón tay mềm... "Lát nữa anh cõng em về!" "Vâng ~" Lau khô tóc cho A Ninh xong, Tô Cảnh thu khăn tắm vào không gian hệ thống, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, vỗ vỗ vào lưng: "Lên đây!" Cõng A Ninh trên lưng, cảm nhận đôi chân dài của cô, Tô Cảnh thầm nghĩ tuy cô trông gầy nhưng dáng người thực sự rất chuẩn, nhất là độ săn chắc, có lẽ do thường xuyên rèn luyện.

Tóm lại là rất tuyệt, rất mạnh mẽ!

Tô Cảnh cõng A Ninh đi về phía doanh trại, Hoàng Kim Đồng luôn duy trì trạng thái kích hoạt để quét sạch xung quanh.

Thực ra anh không hề nói điêu, trước đó anh thực sự muốn bảo vệ cô.

Một khi mở Hoàng Kim Đồng, bất kỳ dị động nào cũng không thoát khỏi mắt anh.

Chẳng phải là sợ dưới nước cũng có Dã kê bột tử sao?

Bi kịch của A Ninh trong nguyên tác nhất định anh sẽ không để nó xảy ra lần nữa.

Dù quá trình có chút "ngoài ý muốn" nhưng chung quy cũng là để bảo vệ cô mà.

Đi về hướng doanh trại, Tô Cảnh không hề buông lỏng cảnh giác, vì đây là lãnh địa của lũ Dã kê bột tử.

Đi chưa được bao lâu, Tô Cảnh chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn: "A Ninh!" Ngay lập tức, ánh mắt cả hai đều trở nên sắc lẹm.

A Ninh trực tiếp hét lên: "Ai đó?" "Anh, anh thả em xuống trước đã!" Được Tô Cảnh đặt xuống, A Ninh rút một con dao găm từ bao da buộc ở đùi ra, cảnh giác nhìn quanh.

Tô Cảnh cũng điều chỉnh Thiên Huyễn trên nhẫn Long Văn biến thành một ngọn trường thương.

Thật lòng mà nói, thương mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Bất kể là loại "thương" nào! "Đứa nào ở đó giả thần giả quỷ?" A Ninh lúc này sắp tức nổ phổi.

Chỗ này cách đầm nước lúc nãy chỉ vài chục mét.

Nếu thực sự có người ở đây, chẳng phải chuyện Cảnh ca giúp mình "tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài" đều bị nhìn thấy hết sao?

Chỉ cần nghĩ đến việc bị người khác nhìn thấy, cô đã muốn tự sát luôn cho rồi.

Nhưng trước khi tự sát, cô nhất định phải giết chết tên ngu ngốc đó bằng mọi giá! "Cảnh ca!" A Ninh vừa dứt lời, giọng nói lúc nãy lại vang lên.

Trong bụi cỏ cũng truyền đến tiếng sột soạt.

Nhìn sắc mặt A Ninh, Tô Cảnh biết cô đang nghĩ gì, liền nắm lấy

tay cô an ủi: "Đừng nghĩ nhiều!

Giọng này không phải do người phát ra đâu!" A Ninh ngẩn ra: "Không phải người thì là cái gì?" "Dù là cái gì thì nó cũng phải chết!" Sau khi hỏi xong, sắc mặt cô trầm xuống, sát khí đằng đằng. "Là Dã kê bột tử!

Dã kê bột tử đang học tiếng người!" Tô Cảnh bày ra tư thế tấn công, kéo A Ninh ra sau lưng mình.

Trong đêm tối, Hoàng Kim Đồng xuyên qua bụi rậm, nhìn rõ mồn một mấy chục con Dã kê bột tử đang phục kích xung quanh.

Lúc này chúng đã bò ra, bao vây lấy hai người.

Ở tán cây đằng xa, một con bạch xà khổng lồ đang dùng ánh mắt âm lãnh quan sát họ. "Dã kê bột tử còn có khả năng này sao?" A Ninh cảm thấy thật không thể tin nổi, nhìn thấy mấy chục con rắn bao quanh, cô cũng giật mình: "Anh... lũ rắn này còn biết bao vây tấn công sao?

Giờ chúng ta phải làm thế nào?" "Không phải chúng biết bao vây, mà là có thứ đứng sau chỉ huy!

Em còn nhớ con bạch xà sáng nay không?" A Ninh không dám tin: "Là con bạch xà đó chỉ huy sao?

Nó quay lại báo thù?" "Đúng vậy, có lẽ phía doanh trại cũng bị tấn công rồi!

Loại súc sinh này linh trí đã không kém gì đứa trẻ sáu bảy tuổi đâu..." Xuyên qua lớp lớp bụi rậm, Hoàng Kim Đồng của Tô Cảnh trực tiếp đối mắt với con bạch xà.

Dường như cảm nhận được sự nguy hiểm từ Tô Cảnh, nhận ra mình đã bị phát hiện, con bạch xà lập tức quay đầu bò đi mất dạng. "Con bạch xà đâu rồi anh?" "Chạy rồi!" Thấy con súc sinh đó quay

đầu bỏ chạy, Tô Cảnh nhếch môi khinh bỉ.

Cũng khá đấy, biết thế nào là tránh dữ tìm lành! "Chạy rồi?

Tại sao chứ?" A Ninh thắc mắc. "Vì nó sợ!

Đừng quan tâm con bạch xà đó nữa, A Ninh, đứng sát cạnh anh, để anh xử lý lũ Dã kê bột tử này trước đã!

Đêm nay có món ăn đêm rồi!" A Ninh ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn không lơi lỏng cảnh giác, vì nếu Tô Cảnh lỡ tay không giết hết mà bị cắn một miếng là coi như xong.

Lúc mấu chốt, cô vẫn có thể đỡ thay anh một nhát...

Chương 35

Ngay sau đó, đám Dã kê bột tử dựng đứng thân mình lên, lao về phía Tô Cảnh như những mũi tên rời cung.

Tô Cảnh một tay bảo vệ A Ninh, tay kia múa trường thương kín kẽ như gió thổi không lọt.

Từng con Dã kê bột tử bị đầu thương đâm xuyên qua điểm thất thốn.

Nhưng số lượng rắn xung quanh thực sự quá nhiều, A Ninh ở bên cạnh cũng rút súng ra bắn tỉa từng con một.

Cùng lúc đó, Tô Cảnh nghe thấy tiếng súng nổ từ phía doanh trại không xa.

Xem ra bên đó cũng đang có một trận chiến ác liệt.

Rắn quá nhiều, giết từng con thế này hiệu quả không cao.

Tuy lũ Dã kê bột tử này không sánh được với đại xà hay xà mẫu, nhưng cũng là một loại dị thú, dùng để giữ nhà hộ viện thì cũng ổn.

Giết chết khoảng một nửa số rắn, coi như đã đủ cho bữa đêm, Tô Cảnh liền một tay bắt quyết, kích hoạt Ngự Thú Thuật!

Từng lá bùa huyền ảo tỏa ánh sáng xanh bay ra từ người Tô Cảnh, sau đó bị anh đánh vào cơ thể của hơn hai mươi con Dã kê bột tử còn lại, trực tiếp nô dịch chúng.

Loại này khả năng sinh sản rất mạnh, đừng nhìn chỉ có hơn hai mươi con, ước chừng hai tháng nữa là có thể tăng gấp mười lần.

Hơn nữa, dấu ấn trung thành của Ngự Thú Thuật được khắc sâu vào huyết quản, dù là đời sau vẫn sẽ tuyệt đối nghe lời Tô Cảnh.

Chờ sau khi ra khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu, anh sẽ nuôi chúng để trông nhà.

Sau khi khắc xong dấu ấn, lũ Dã kê bột tử lập tức ngừng tấn công, cúi đầu rắn xuống tỏ vẻ thần phục.

Cảnh tượng này khiến mắt A Ninh hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ, Cảnh ca của cô thực sự có quá nhiều bí mật...

Dã kê bột tử triều bái?

Thử hỏi có ai làm được điều này?

Tô Cảnh vẫy tay một cái, đám rắn liền bị thu vào một không gian riêng biệt trong không gian hệ thống.

Sau đó anh mới dắt A Ninh đi về phía doanh trại. "Đi thôi A Ninh, mau quay về!

Nếu đám thuộc hạ của em với mấy người Ngô Tà bị rắn cắn chết hết thì đoạn đường sau này chúng ta không còn nhân lực làm việc nặng nữa đâu!" A Ninh bật cười: "Sao anh lại nói người ta thế chứ, coi người ta như công cụ hết vậy!

Đi thôi anh, cõng em đi ~" "Được!" Cõng A Ninh lên lưng, Tô Cảnh rảo bước về phía doanh trại.

Vừa đến rìa doanh trại, anh đã thấy một con Dã kê bột tử to bằng cái xô nước đang đối đầu với mọi người.

Ngô Tà đang quỳ dưới đất ôm Phan Tử mình đầy thương tích, mắt đầy vẻ tự trách.

Xem ra họ không gặp phải xà triều, nhưng so với xà triều, con Dã kê bột tử khổng lồ này lại đe dọa hơn nhiều.

Con rắn này tuyệt đối là vương giả trong loài Dã kê bột tử, chắc chắn là do con bạch xà kia gọi đến để báo thù.

Tuy bạch xà to hơn con này mấy lần nhưng có lẽ chúng không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, vì Dã kê bột tử có kịch độc, thanh xà bạch xà chỉ chiếm ưu thế về thể hình thôi.

Lúc này, mọi người cầm đuốc vây quanh, con rắn vương dựng đứng thân mình, thè lưỡi rắn, nhìn đám người đối diện bằng đôi mắt dọc băng lãnh đầy oán độc.

Tiểu Ca đã mất đao nên sức chiến đấu giảm mạnh, lúc này chỉ cầm một con dao găm, đối diện với con rắn lớn thế này cũng tỏ ra hơi lúng túng.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Phan Tử đã bắn vài phát súng vào nó, nhưng chẳng có tác dụng gì lớn.

Phan Tử đang nằm bất tỉnh trong tay Ngô Tà chính là minh chứng rõ nhất!

Sự xuất hiện của Tô Cảnh lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, rồi sau đó là sự cuồng hỉ. "Cứu mạng với, Tô gia!" Ô Lão Tứ và đám lính đánh thuê như vớ được cọc cứu mạng.

Bàn Tử cũng hét lớn: "Tô gia, con súc sinh này làm Phan gia bị thương rồi, giúp một tay giết nó đi, Bàn Tử tôi nhất định hậu tạ!" Tô Cảnh cười khẩy.

Hậu tạ?

Tin lão mới lạ!

Ai mà chẳng biết Vương Bàn Tử kẹt sỉ thế nào?

Chính lão còn đang nghèo rớt mồng tơi thì lấy gì mà tạ anh?

Với lại, con quái này là đồ tốt đấy!

Dùng để trông nhà không phải rất oai sao?

Nhìn bộ dạng này là đã mở linh trí rồi, nuôi nó chắc chắn tốt hơn

nuôi chó nhiều.

Con chó vương Tiểu Mãn Ca của nhà họ Ngô tuyệt đối không phải đối thủ của con Dã kê bột tử này! "Hậu tạ thì khỏi đi!

Con rắn này tôi ưng rồi, bắt nó về nhà trông cổng cho tôi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, mặt ai nấy đều đen lại.

Mạch suy nghĩ của ông nội này đúng là khác người!

Tuy nhiên, có thể nói việc thu phục con rắn khổng lồ này một cách nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn Tô Cảnh phải có nắm chắc.

Thấy thế, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Con quái này cứ chần chừ không tấn công làm áp lực tâm lý của mọi người rất lớn.

Nhưng thấy Tô Cảnh tiến lại gần, nó rõ ràng cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Cảm quan của mãnh thú nhạy bén hơn con người nhiều. "A Ninh, em ra bên cạnh nghỉ ngơi đi!" Đặt A Ninh xuống, Tô Cảnh dặn một câu. "Vâng ~ anh cẩn thận nhé!" A Ninh dặn dò, rồi cảnh giác nhìn con rắn, chậm rãi di chuyển về phía Ngô Tà.

Không còn A Ninh bên cạnh, Tô Cảnh có thể buông lỏng tay chân chiến đấu.

Anh vặn cổ, hiên ngang đi thẳng về phía con trăn khổng lồ.

Thấy Tô Cảnh tiến lại, rắn vương rít lên một tiếng dữ dội, mào thịt màu đỏ trên đầu xòe ra, một búng độc dịch trực tiếp phun từ răng độc về phía anh.

Tô Cảnh lách người né tránh dễ dàng.

Độc dịch phun trúng mặt đất khiến đám cây bụi héo rũ ngay lập tức, đủ thấy độc tính mãnh liệt đến mức nào.

Mọi người đều giật mình kinh hãi. "Anh, cẩn thận!" A Ninh không nhịn được hét lên.

Tiếng hét càng làm con trăn nổi giận, nó lao thẳng về phía Tô Cảnh. "Tôi đến giúp anh!" Tiểu Ca siết chặt dao găm định xông lên, nhưng bị Tô Cảnh quát ngăn lại: "Không cần!

Giúp tôi bảo vệ A Ninh cho tốt!" Dứt lời, cái miệng đỏ lòm của rắn vương Dã kê bột tử to bằng cái xô đã lao đến trước mặt Tô Cảnh, chỉ còn cách mặt anh chưa đầy nửa mét khiến tim ai nấy đều thắt lại.

Nhưng mọi người cũng rất tin tưởng Tô Cảnh, và quả nhiên anh không làm họ thất vọng.

Chỉ thấy hai tay anh trong nháy mắt biến thành màu đen lưu ly, dưới màn đêm tỏa ra ánh sáng u u. "Đoái tự —— Hắc Lưu Ly!" Cùng với một tiếng quát khẽ, anh trực tiếp tóm lấy hàm trên và hàm dưới của con rắn, mạnh mẽ quật một cái, hất văng nó đi.

Dã kê bột tử bình thường thì Tô Cảnh chỉ cần vẫy tay là nô dịch được bằng Ngự Thú Thuật, nhưng loại rắn vương này giống như thanh xà vậy, không đánh cho nó dở sống dở chết thì không nô dịch được.

Cộng hưởng sức mạnh của thanh xà, lại thêm việc chuyển hóa đôi tay thành Hắc Lưu Ly để tránh bị răng độc làm trầy xước, việc hất văng nó chỉ là thao tác cơ bản.

Hiện tại Tô Cảnh có sức mạnh đó!

Thậm chí anh không thèm rút đoản thương Thiên Huyễn dắt ở thắt lưng ra, hoàn toàn dùng sức mạnh nhục thân để nện cho con rắn vương này ra bã! "Tốn tự —— Phong Giám!" Thao túng luồng khí xung quanh, Tô Cảnh trực tiếp phong tỏa cử động của rắn vương, sau đó lướt đi hiện ra ngay trước đuôi nó.

Cảnh tượng tiếp theo khiến khóe miệng mọi người co giật vì sợ hãi.

Chỉ thấy Tô Cảnh hai tay túm lấy đuôi rắn vương, xoay một vòng 360 độ lấy đà, rồi liên tục quật trái quật phải, khiến thân hình con rắn khổng lồ nện xuống đất bành bành, làm mặt đất nứt toác từng mảnh.

Cuối cùng anh cũng trải nghiệm được cảm giác khoái lạc khi Hulk đập phá Loki rồi.

Cảm giác này đúng là sướng tê người! "Mẹ kiếp!

Mãnh thú hình người à?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Nghe vậy, A Ninh đỏ mặt, nhớ lại lúc ở đầm nước... cô cũng phụ họa một câu: "Đúng là mãnh thú hình người thật!" "Tiểu Ca, cậu làm được thế không?" Vương Bàn Tử hỏi Tiểu Ca.

Nhìn Tô Cảnh đang đánh chén hăng say, Tiểu Ca cũng không nhịn được mà co giật khóe mắt: "Cậu thấy sao?" "Tôi thấy cậu không làm được!" "Thế còn hỏi làm gì?" Bàn Tử: "..." Hôm nay Tiểu Ca có vẻ hơi nhiều lời!

Cảm thấy đã gần đủ, nếu còn chơi tiếp chắc con rắn này bị mình hành chết mất, Tô Cảnh mới dừng tay.

Chương 36

Ngự Thú Thuật phát động, trực tiếp khắc xuống dấu ấn trung thành lên con rắn vương.

Con rắn vương vốn đang thoi thóp bỗng chốc trở nên sung sức, cúi đầu phủ phục dưới chân Tô Cảnh tỏ ý thần phục, thậm chí còn dùng cái đầu to tướng cọ cọ vào chân anh, thè lưỡi rắn ra, bộ dạng khúm núm... trông chẳng khác gì một con chó. "Đồ ngốc!

Gọi mày là Tiểu Hồng vậy!" Tô Cảnh tát một cái vào cái đầu to của nó, cười mắng.

Bị Tô Cảnh tát, Tiểu Hồng cúi đầu rên rỉ hai tiếng, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ủy khuất rất nhân tính.

Tô Cảnh vẫy tay một cái thu nó vào không gian hệ thống.

Thứ này để trông nhà thì quá oai rồi.

Còn việc dùng Thanh Thiên Hóa Long Quyết để thu nó vào cơ thể thanh lọc huyết mạch thì anh không có ý định đó, chỉ là độc tố lợi hại chút thôi chứ huyết mạch hoàn toàn không bằng thanh xà và bạch xà.

Tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết giúp anh dễ dàng cảm ứng được cường độ huyết mạch của loài rắn, nên con này chỉ xứng đáng trông nhà.

Nếu để Tiểu Thanh ra trông nhà thì có mà nó san phẳng cả tòa nhà mất... vì nó quá to... chưa nói đến xà mẫu. "Giỏi thật!

Hôm nay đúng là mở mang tầm mắt!" Thấy nguy cơ đã giải trừ, mọi người mới tiến lên.

A Ninh lo lắng sờ nắn khắp người Tô Cảnh xem anh có bị thương không.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng.

Đám lính đánh thuê do Ô Lão Tứ dẫn đầu cũng không tiếc lời nịnh hót.

Việc Tô Cảnh biến đồ vật ra từ hư không thì Ngô Tà và những người khác đã thấy rồi nên không mấy ngạc nhiên, chỉ khâm phục cách anh xử lý gọn gàng con Dã kê bột tử khổng lồ kia.

Nhưng đám lính đánh thuê thì khác, việc làm con rắn biến mất trong chớp mắt đối với họ chẳng khác nào thần tiên.

Đám người nước ngoài còn hô vang: "Ma thuật!

Đây là ma thuật!" Tô Cảnh nghe vậy cười mắng: "Cút hết đi!

Đừng có ở đây nịnh hót nữa.

Đằng kia có không ít Dã kê bột tử bị tôi xử lý rồi, Ô Lão Tứ anh dẫn mấy người đi nhặt về, tối nay thêm món canh rắn!" "Rõ thưa ngài!" Đám lính đánh thuê đi nhặt xác rắn.

A Ninh lúc này cũng kiểm tra xong thân thể Tô Cảnh, xác định không bị thương mới thở phào, rồi không nhịn được đấm anh một cái: "Anh mà bị thương hay có mệnh hệ gì thì em biết làm sao?

Anh muốn để em thủ góa phụ à?

Sau này đừng làm em lo lắng như thế nữa được không?" "Được rồi, được rồi!" Tô Cảnh ôm lấy A Ninh dỗ dành.

Dù sao người ta cũng vừa trao thân cho mình... dễ lo lắng được mất là chuyện thường...

Phụ nữ khi đầu óc nóng lên sẽ trở nên rất đơn giản, hoàn toàn quên mất thực lực của anh thế nào sao?

Con thanh xà đầu to bằng chiếc xe bus anh còn hạ được, huống chi là con Dã kê bột tử to bằng cái xô này?

Thấy trạng thái của hai người, Bàn Tử xoa cằm cười hắc hắc, rõ ràng đã nhìn ra manh mối.

Tuy trước đó hai người đã rất thân thiết nhưng hiện tại lại mang một hương vị khó tả.

Cộng thêm việc cả hai đi riêng hai tiếng đồng hồ, khi về A Ninh còn được Tô Cảnh cõng.

Chân tướng rõ ràng rồi! "Bàn Tử, ông cười cái quái gì thế?" "Đồ chó độc thân!" Thấy bộ dạng bỉ ổi của Bàn Tử, A Ninh cảm thấy ghê tởm, mắng luôn một câu.

Chó độc thân?

Từ ngữ độc địa như vậy mà cô cũng nói ra được sao?

Bàn Tử cảm thấy đau lòng quá, nhói tim rồi người anh em ơi!

Lúc này Ngô Tà cũng lên tiếng bồi thêm: "Bàn Tử, ông vốn dĩ là chó độc thân mà, đừng có đứng ngây ra đó nữa, lấy túi cấp cứu mau, lại đây xem cho Phan Tử!" Nghe vậy, Bàn Tử và Tiểu Ca mới phản ứng lại, vội vàng chạy qua.

A Ninh cũng nhanh chóng lục từ trong lều ra một túi cấp cứu.

Phan Tử: Thành phố này lại thêm một người đau lòng... "Chuyện gì thế này?" Nhìn Phan Tử đang hôn mê bất tỉnh, A Ninh lấy một mũi adrenaline từ túi y tế tiêm cho anh ta. "Phan Tử là vì cứu em!" Nghe A Ninh hỏi, Ngô Tà đầy vẻ hối lỗi: "Lúc con Dã kê bột tử đó lao tới, chúng em định chạy, nhưng em bị vấp ngã, Phan Tử vì cứu em mà bị đuôi nó quật bay đi..." Nói đoạn, Ngô Tà hơi nghẹn ngào.

Phải nói rằng Phan Tử thực sự trung nghĩa vô song!

Giữa đám ăn hại như Ô Lão Tứ và Phan Tử, Tô Cảnh tuyệt đối sẽ chọn Phan Tử.

Chỉ tiếc là anh ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ phục vụ cho anh... trừ khi anh dùng thủ đoạn đặc biệt, nhưng làm vậy thì còn ý nghĩa gì?

Nuôi tử sĩ thì có thể dùng cách đó, nhưng thứ Tô Cảnh cần là thuộc hạ như Phan Tử chứ không phải một con rối... "Ngô Tà..." Tô Cảnh khẽ gọi một tiếng. "Dạ?" "Hãy trở nên mạnh mẽ đi!

Nếu không mạnh lên, cậu không chỉ làm liên lụy đến những người xung quanh mà còn có khả năng khiến họ từng người một rời xa cậu!" Lời của Tô Cảnh như tiếng sét đánh ngang tai Ngô Tà.

Nhìn bộ dạng thẫn thờ của cậu ta, có lẽ không cần đến mười năm nữa, cậu ta sẽ biến thành Tà Đế trong Sa Hải thôi.

Chỉ khi đó, cậu ta mới khiến anh công nhận.

Ngô Tà hiện tại quá non nớt... và lại còn lương thiện, nói thẳng ra là thánh mẫu!

Tô Cảnh thì tôn sùng sự tâm ngoan thủ lạt, sát phạt quyết đoán, không đạt mục đích quyết không bỏ qua!

Không ai có thể ngăn cản con đường tiến lên của anh, ngoại trừ những người phụ nữ của anh...

Đúng là tiêu chuẩn kép mà!

Anh ngồi xuống, bắt mạch cho Phan Tử.

Từ xưa y võ bất phân, Tô Cảnh đương nhiên cũng biết chút y thuật sơ đẳng. "Phan Tử không sao đâu, băng bó vết thương cho anh ta là được!" Anh dùng ngón tay điểm vào mấy đại huyệt trên người Phan Tử, truyền vào một tia linh khí.

Sau đó Phan Tử mạnh mẽ nôn ra một ngụm máu ứ, mở mắt khẽ gọi: "Tiểu Tam Gia..." Tuy còn yếu nhưng cuối cùng cũng đã tỉnh lại. "Phan Tử!

Anh tỉnh lại thật tốt quá!" Thấy Phan Tử tỉnh, Ngô Tà vui sướng như một đứa trẻ. "Tô ca, ơn này không lời nào tả xiết!" "Đúng là Tô gia, ngay cả y thuật cũng tinh thông!" Ngô Tà và Bàn Tử kẻ tung người hứng khiến Tô Cảnh nhức cả đầu.

Phan Tử tỉnh lại, mọi người đều vui mừng.

Đám người Ô Lão Tứ cũng nhặt về mấy chục con Dã kê bột tử bị Tô Cảnh tiêu diệt.

Mọi người trực tiếp lột da xẻ thịt nấu canh rắn.

Phải nói vị của loài rắn này thực sự tươi ngon!

Hơn nữa mật rắn còn có công hiệu tăng cường linh khí.

Tô Cảnh nuốt liền mấy chục cái rồi vận khí luyện hóa, cảm thấy thực lực tăng lên không ít.

Ăn xong bữa canh rắn đêm khuya mỹ mãn, Tô Cảnh bảo Ô Lão Tứ và những người khác trộn thêm ít bùn loãng trét thêm một lớp lên lều, rồi mỗi người cũng bôi không ít bùn lên người.

Làm xong các biện pháp phòng rắn mới về lều đi ngủ.

A Ninh trước đó thực sự đã mệt lử, vừa nằm xuống lều đã ngủ thiếp đi.

Đắp chăn cho cô xong, Tô Cảnh ra khỏi lều định canh đêm.

Ai mà biết con bạch xà kia đêm nay có đánh úp bất ngờ không.

Tuy nhiên, vừa ra ngoài đã thấy Tiểu Ca đang ngồi bên đống lửa.

Nhớ lại tình tiết nguyên tác, Tô Cảnh lập tức hiểu ra, đi tới ngồi xuống cạnh anh ta, nhếch môi nói một câu gây sốc: "Tiểu Ca, anh đang đợi Văn Cẩn sao?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tiểu Ca ngẩn người, nhìn Tô Cảnh bằng ánh mắt phức tạp.

Nhưng chưa kịp để anh ta lên tiếng, một bóng đen đã lướt qua trước mắt hai người, trên người mặc một chiếc áo choàng đen, nhìn vóc dáng có lẽ là phụ nữ!

Chương 37

Tiểu Ca lập tức đứng dậy đuổi theo.

Thấy vậy, Tô Cảnh khẽ mỉm cười.

Động tĩnh bên ngoài cũng thu hút sự chú ý của mọi người, Bàn Tử và đám Ô Lão Tứ thò đầu ra khỏi lều nhìn. "Tô gia, Tiểu Ca đâu rồi?" Bàn Tử không thấy Tiểu Ca đâu liền hỏi. "Vừa rồi bên kia có chút động tĩnh, Tiểu Ca qua đó xem rồi!

Không sao đâu, mọi người cứ ngủ đi!" Nói với mọi người xong, Tô Cảnh cũng đuổi theo hướng Tiểu Ca và người mặc áo bào đen đó.

Tuy nhiên, trước khi đi anh đã thả Tiểu Hồng vừa nô dịch ra: "Tiểu Hồng, bảo vệ tốt A Ninh!" Tiểu Hồng bò lên tán cây bên cạnh, thè lưỡi rắn, gật đầu một cách nhân tính với Tô Cảnh.

Mệnh lệnh của Tô Cảnh, nó tuyệt đối sẽ chấp hành nghiêm túc.

Nhưng Tô Cảnh chỉ bảo nó bảo vệ A Ninh thôi, còn những người khác?

Xin lỗi, họ không xứng...

Người mặc áo bào đen tuy lướt qua rất nhanh nhưng mùi hương đó Tô Cảnh quá quen thuộc, dù sao anh cũng đã có quan hệ sinh tử với chủ nhân của mùi hương này.

Rõ ràng, người đó chính là Trần Văn Cẩn!

Còn việc tại sao cô ấy không trực tiếp xuất hiện tìm anh mà lại dẫn anh và Tiểu Ca đi, Tô Cảnh dùng ngón chân cũng đoán được.

Chẳng phải là sợ bị "Hắn" phát hiện sao?

Tuy xuất phát sau hai người khá xa nhưng Tô Cảnh vẫn bắt kịp.

Rất nhanh, anh đã đuổi kịp họ.

Cuối cùng, tại một bãi đất trống, Trần Văn Cẩn dừng bước, quay người lại, đưa tay cởi chiếc mũ che nửa khuôn mặt, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Trần Văn Cẩn hiện tại đã mạnh hơn, lại thêm thủ đoạn tấn công quỷ dị của Cấm Bà, dù không bôi bùn lên người vẫn có thể đi lại tự do trong đầm lầy rắn này.

Huống hồ, phụ nữ ai chẳng yêu cái đẹp... nên trạng thái của cô hiện tại không khác gì lúc chia tay Tô Cảnh là bao. "Trương Khởi Linh, đã lâu không gặp!" "Tô gia, Văn Cẩn nhớ anh rồi!" Trương Khởi Linh: "..." Đầu tiên cô chào Trương Khởi Linh, sau đó tươi cười rạng rỡ tựa vào người Tô Cảnh. "Anh cũng nhớ em!

Sao rồi, đã tìm được lối vào cung mẫu Tây Vương Mẫu chưa?" Tô Cảnh véo nhẹ vào cái má xinh của cô, cười hỏi. "Chưa ạ, vẫn phải trông chờ vào các anh thôi!" Trần Văn Cẩn lắc đầu bất lực, rồi lại nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Trương Khởi Linh, tôi dẫn anh ra đây là vì trong đội ngũ đông người phức tạp, người của Hắn có lẽ đã xuất hiện rồi!

Thời gian không còn nhiều, trong vòng mười ngày, nhất định phải đưa Ngô Tà vào cung mẫu Tây Vương Mẫu!" "Cô không tin họ sao?" Tiểu Ca hỏi ngược lại một câu. "Tôi chỉ tin Tô gia, A Ninh và anh thôi!" "Ít nhất Ngô Tà không phải người của Hắn!" Tiểu Ca phản bác, phải nói rằng anh ta thực sự tin tưởng Ngô Tà. "Bất kể Ngô Tà có phải người của Hắn hay không, anh cũng phải nhanh chóng đưa cậu ấy vào cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Ngô Tam Tỉnh đã đến rồi!

Người trong đội của ông ta cũng không đáng tin đâu!

Cô không thể lộ diện nữa, cô và tôi đều là thành viên đội khảo cổ năm xưa, ở lại lâu chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Hắn!

Từ hôm nay, tôi và anh sẽ âm thầm theo dõi bảo vệ họ!" "Được!" Nghe Trần Văn Cẩn nói vậy, Tiểu Ca gật đầu.

Hai người có vẻ rất thân thuộc, xem ra để đối phó với "Hắn", họ đã liên lạc riêng với nhau từ rất sớm.

Tội nghiệp Ngô Tà đến giờ vẫn bị che mắt, ngay cả người chú ba mà cậu ta gọi hơn hai mươi năm thực ra là Giải Liên Hoàn cậu ta cũng không biết, đúng là đáng thương... "Anh về trước đi, ngày mai tìm cơ hội rời khỏi đội.

Hiện tại các anh cách đội của Ngô Tam Tỉnh không xa lắm đâu..." Tiểu Ca gật đầu nhưng lại nhìn về phía Tô Cảnh. "Em còn chuyện muốn nói riêng với Tô gia, anh về trước đi..." Trần Văn Cẩn nắm lấy cánh tay Tô Cảnh, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp ửng lên một vệt hồng.

Khóe miệng Tiểu Ca co giật: "..." Thôi xong!

Anh ta không nói gì, trực tiếp quay người về doanh trại.

Vì vậy, hiện giờ chỉ còn lại Trần Văn Cẩn và Tô Cảnh. "Được rồi, Tô gia, ngài nói chuyện chính sự đi..." Tô Cảnh trợn mắt, trong lòng không nhịn được thầm mắng: "Chẳng còn tâm trạng nói chính sự nữa rồi, cái đồ yêu tinh này!" "Coi như Tô gia đang khen em vậy ~" Nụ cười của Trần Văn Cẩn càng thêm rạng rỡ. "Được rồi, không đùa nữa, nói chính sự!

Tại sao em nhất định phải bắt Ngô Tà vào cung mẫu Tây Vương Mẫu?

Ngô Tà có liên quan gì đến Hắn?" Trần Văn Cẩn cũng trở nên nghiêm túc: "Ngô Tà là mắt xích quan trọng nhất để đối phó với Hắn!

Sau nhiều năm điều tra, em phát hiện người đầu tiên nhận ra sự tồn tại của Hắn chính là Ngô Lão Cẩu!

Hắn là người nhà họ Uông!

Nhưng Hắn lại không chỉ là người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông đến từ khắp nơi, cùng nỗ lực vì một mục tiêu chung, đó chính là trường sinh!

Năm đó sau khi nhận ra sự tồn tại của Hắn, người Cửu Môn đã phải trải qua hai thế hệ mới hoàn thành được bố cục này!

Đội khảo cổ năm xưa của chúng ta đối với Hắn mà nói chỉ là vật thí nghiệm thôi!

Mọi thứ, từ đội khảo cổ năm đó đến đầm lầy rắn hiện tại, phía sau đều có bóng dáng của Hắn.

Hắn thúc đẩy mọi chuyện từ trong bóng tối, nhưng Cửu Môn làm sao có thể cam chịu để yên!

Thế nên mới có Ngô Tà!

Ngô Tà là mắt xích then chốt nhất trong kế hoạch!

Vì vậy, đương nhiên cậu ta cũng là cái gai trong mắt, miếng thịt trong hố của Hắn!

Cho nên, nếu vào cung mẫu Tây Vương Mẫu, có kẻ nào muốn gây bất lợi cho Ngô Tà thì kẻ đó chắc chắn là người của Hắn!" Nghe xong lời giải thích của Trần Văn Cẩn, Tô Cảnh không khỏi cảm thán sự xảo quyệt của đám cáo già này.

Từ lúc bày trận đến mười năm sau khi Ngô Tà liên thủ với hội trưởng Cửu Môn Trương Nhật Sơn nhổ tận gốc nhà họ Uông, phải mất ròng rã cả một thế kỷ! "Bao nhiêu năm qua, khổ cho em rồi..." Tô Cảnh xoa mặt Trần Văn Cẩn, xót xa nói một câu.

Bị coi là vật thí nghiệm, nếu không vì có anh thì đã biến thành hình dạng không ra người không ra quỷ, ai mà chịu đựng nổi chứ? "Trường sinh!

Đó là điều mà mọi kẻ nắm thực quyền đều hằng mơ ước!

Một khi đã có quyền thế, họ lại càng sợ cái chết!" Tô Cảnh cảm thán, Trần Văn Cẩn cũng lộ vẻ đắng chát: "Vậy nên đối diện với những nhân vật lớn đó, chúng ta có thể làm gì được chứ?" "Yên tâm, anh sẽ nhổ tận gốc Hắn!

Không, là đoạt lấy nó từ tay những kẻ đó!

Giết người phải giết tận tâm!

Hơn nữa, chẳng phải em đang được tận hưởng thanh xuân bất lão sao?

Họ đã không còn thời gian để đào tạo ra một 'hắn' khác có thể tìm kiếm bí mật trường sinh cho họ nữa rồi, chờ đến khi họ già chết, chúng ta vẫn mãi thanh xuân bất lão, chẳng phải rất tuyệt sao?" Nghe vậy, Trần Văn Cẩn cũng che miệng cười khẽ: "Vậy được, em chờ Tô gia của em đoạt lấy nó về, trả thù cho em ~" "Yên tâm, ngày đó sẽ không xa đâu..." Tô Cảnh ôm lấy Trần Văn Cẩn, khẽ nói, ánh mắt thoáng hiện vẻ mong chờ.

Sau khi cùng Trần Văn Cẩn ôn chuyện một lát, Tô Cảnh quay về doanh trại.

Trần Văn Cẩn đã quyết định đi theo sau đội ngũ của anh.

Dẫu sao cô cũng đã bàn bạc kỹ với Tiểu Ca, âm thầm bảo vệ Ngô Tà.

Thực ra nguyên nhân chính vẫn là vì Tô Cảnh, dù sao thì "củi khô bốc lửa" cũng nhanh lắm!

Cách doanh trại không xa, Trần Văn Cẩn điều khiển tóc kết thành một chiếc võng trên tán cây rồi nằm lên đó ngủ.

Tô Cảnh vừa về đến nơi đã thấy Tiểu Ca đang ngồi thẫn thờ bên đống lửa.

Trong nguyên tác, cảnh tượng dã kê bột tử vây công doanh trại vào giữa đêm đã không xảy ra, vì Tô Cảnh đã để Tiểu Hồng ở lại đây bảo vệ A Ninh.

Loài rắn có ý thức lãnh thổ rất mạnh, có sự hiện diện của Xà Vương như Tiểu Hồng, xung quanh căn bản không có bất kỳ loài độc vật nào dám bén mảng tới. "Có Tiểu Hồng ở đây, buổi tối sẽ không có chuyện gì đâu!

Không cần phải cảnh giác quá mức như vậy!" Tô Cảnh hất cằm về phía Tiểu Hồng đang treo mình trên cây, rồi đi thẳng về phía lều của A Ninh.

Nghe vậy, Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn con rắn to bằng thùng nước đang cảnh giác quan sát xung quanh, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Con dã kê bột tử khổng lồ này treo trên cây mà anh ta lại không hề hay biết.

Ánh mắt Tiểu Ca nhìn Tô Cảnh cũng thêm phần khâm phục.

Có thể thu phục dị thú lợi hại như vậy, cộng thêm những thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, một mình Tô Cảnh đã có đủ tư cách để tiêu diệt bất kỳ thế lực nào.

Dù Tô Cảnh nói thế, Tiểu Ca vẫn không đi nghỉ ngơi.

Chương 38

Chuyện đó chẳng liên quan gì đến Tô Cảnh nữa, anh cứ ôm A Ninh ngủ một giấc thật ngon.

Sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh đang say giấc thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Anh dụi mắt, A Ninh cũng lầm bầm một câu: "Anh... có chuyện gì thế?". "Không sao, em ngủ tiếp đi, anh ra ngoài xem sao!" Tô Cảnh vươn vai, khẽ vuốt trán A Ninh rồi bước ra khỏi lều.

Vừa ra ngoài, anh đã thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang giằng co nhau.

Phan Tử lúc này trạng thái đã khá hơn, có thể đứng dậy được, nhưng nhìn Tiểu Tam Gia như vậy cũng không biết khuyên can thế nào. "Béo, anh buông tôi ra!

Tôi phải đi tìm Tiểu Ca!". "Tiểu Ca có quyết định của riêng cậu ấy, chúng ta tin tưởng cậu ấy được không?

Cậu đi tìm thì tìm ở đâu?

Đừng nói là có đuổi kịp hay không, cứ cho là đuổi kịp thì cậu làm được gì?

Đi theo chỉ tổ làm vướng chân vướng tay người ta thôi!" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được mà bật cười.

Bàn Tử nói rất có lý, khi phân tán thì mỗi người là một vị vua, nhưng khi hợp lại thì Tiểu Ca sẽ cực kỳ bận rộn vì phải gánh tạ.

Bàn Tử nói xong, Ngô Tà sững sờ rồi thất thần ngồi bệt xuống đất. "Ô Lão Tứ, có chuyện gì vậy?" Tô Cảnh vẫy tay gọi Ô Lão Tứ đang đứng xem náo nhiệt. "Hồi sáng sớm, Tiểu Ca đang thu dọn ba

lô...

Sau đó không biết nói gì với Ngô Tà mà cậu ấy lẳng lặng bỏ đi...

Trông có vẻ như đang giận dữ, đến cả nhu yếu phẩm cũng không cầm theo...".

Ô Lão Tứ giải thích tình hình.

Xem ra Tiểu Ca đã chọn cách ẩn nấp rồi.

Nhìn bộ dạng Ngô Tà, Tô Cảnh lắc đầu, cũng chẳng buồn quan tâm đến chuyện rắc rối giữa họ.

Dù sao đợi đến khi hai người gặp lại, bất kể trước đó có khó chịu thế nào thì cũng sẽ làm hòa như xưa thôi, vì họ là "chân ái" mà. "Ô Lão Tứ, thu dọn đồ đạc, nhóm lửa nấu cơm!

Món canh rắn tối qua vẫn chưa ăn hết đâu...

Ăn xong chúng ta xuất phát!". "Rõ!".

Tô Cảnh vừa dứt lời, Ô Lão Tứ liền hành động ngay.

Sau đó Tô Cảnh vào lều gọi A Ninh dậy.

Sau khi vệ sinh đơn giản bên bờ suối, anh đưa cô trở lại doanh trại.

Lúc này Ô Lão Tứ đã nhóm lửa, Phan Tử ném một quả cầu màu vàng vào lửa, khói vàng bốc lên nghi ngút.

Ngô Tà thì đang nhét nhu yếu phẩm vào ba lô, chắc chắn là để để lại cho Tiểu Ca.

Phải nói là tình cảm của hai người này thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Tô Cảnh vẫy tay về phía tán cây, một cái đầu rắn khổng lồ thò ra.

Mào thịt đỏ trên đầu hơi xòe, phát ra tiếng tê tê, thò lưỡi rắn bò

đến trước mặt Tô Cảnh, khiến mọi người giật nảy mình. "Tô...

Tô gia, cái thứ này không phải ngài đã cất đi rồi sao?" Bàn Tử kinh hãi nhảy dựng lên, lắp bắp hỏi.

Ngô Tà cũng luống cuống lùi lại một đoạn xa, đám lính đánh thuê càng khỏi phải nói. "Nếu không có nó canh giữ doanh trại, các người nghĩ đêm qua có thể ngủ yên ổn thế sao?

Lát nữa đi, tôi sẽ để nó dẫn đường, có Tiểu Hồng ở đây, dọc đường sẽ không có độc xà mãnh thú nào dám lại gần đâu." Tô Cảnh bĩu môi khinh thường.

Nghe vậy, mọi người mới đại ngộ.

Thấy Tô Cảnh đưa tay vuốt đầu Tiểu Hồng, nỗi sợ trong lòng họ cũng vơi đi quá nửa.

Hiện tại Tiểu Hồng trông như một con chó cưng quấn chủ, hoàn toàn không thấy vẻ hung dữ có thể dễ dàng giết sạch mọi người ở đây trừ Tô Cảnh.

Bàn Tử lấy điện thoại ra chụp vài tấm, cộng thêm video Tô Cảnh đại chiến Thanh Lân Cự Mãng trước đó, tung ra ngoài chắc chắn sẽ làm chấn động cả giới đồ cổ lẫn giới hắc đạo.

A Ninh nhìn Tô Cảnh, có chút nóng lòng muốn thử: "Anh, em có thể chạm vào nó không?". "Không sao, nó không tấn công em đâu...".

A Ninh lúc này mới yên tâm, vuốt ve đầu rắn khiến mọi người được một phen thót tim.

Nhưng thực tế đúng như Tô Cảnh nói, anh bảo nó không cắn ai thì nó sẽ không cắn.

Cả nhóm ăn qua loa bữa sáng, Tô Cảnh bảo Ô Lão Tứ và những người khác thu lều rồi xuất phát.

Ngô Tà để lại chiếc ba lô đầy nhu yếu phẩm tại chỗ cũ cho Tiểu Ca.

Nhờ Hoàng Kim Đồng, Tô Cảnh nhanh chóng xác định được lộ trình.

Sau khi đoàn người rời đi, hai bóng người chậm rãi bước ra từ góc khuất, chính là Tiểu Ca và Trần Văn Cẩn. "Xem ra đứa cháu Ngô Tà này của tôi thực sự quan tâm cậu đấy." Trần Văn Cẩn nhặt ba lô đưa cho Tiểu Ca, khóe môi hơi nhếch lên.

Qua quan sát phản ứng của Ngô Tà khi Tiểu Ca rời đi và hành động để lại đồ đạc, cô đã nhận ra có gì đó không ổn.

Xem ra nhà họ Ngô sắp tuyệt hậu rồi...

Trừ khi Ngô Nhị Bạch vẫn còn dẻo dai để nạp thêm thiếp, chứ Ngô Tà là hỏng hẳn rồi.

Tiểu Ca mở ba lô xem qua rồi đeo lên lưng, không đáp lời Trần Văn Cẩn mà chỉ nói: "Đi thôi!".

Danh hiệu Ách Ba Trương không phải tự nhiên mà có, Trần Văn Cẩn cũng không muốn chuốc lấy sự im lặng, hai người liền bám theo đội ngũ của Tô Cảnh từ xa.

Có Tiểu Hồng mở đường, suốt dọc đường họ không gặp phải con dã kê bột tử nào, thuận lợi đi đến phế tích Tây Vương Mẫu mẫu cung.

Nhìn những kiến trúc đổ nát trên mặt nước, mọi người đều cảm thấy sự hùng vĩ. "Mẹ kiếp!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Đây chắc là di chỉ mẫu cung nhỉ?" Bàn Tử chụp ảnh lia lịa, miệng lầm bầm. "Không, đây chỉ là vòng ngoài thôi!

Tây Vương Mẫu mẫu cung thực sự nằm dưới nước, bị vùi lấp

trong bùn lầy.

Cổ quốc tiêu vong, hệ thống thoát nước hỏng hóc, bùn cát tràn vào khiến cả cung điện chìm xuống, chúng ta cần tìm lối vào." Nghe vậy, Ngô Tà dìu Phan Tử ngồi xuống rồi gật đầu: "Tô ca nói đúng, chắc chắn là vậy.

Bàn Tử, đi quanh đây tìm với tôi!".

Bàn Tử nhăn mặt: "Thiên Chân, cậu không mệt à?

Béo gia sắp chết đói rồi đây!".

Tô Cảnh vỗ đầu Tiểu Hồng: "Tiểu Hồng, đi xua đuổi lũ rắn rết xung quanh đi!".

Tiểu Hồng gật đầu đầy nhân tính rồi lao vào bụi rậm. "Mọi người nghỉ tại chỗ, tối nay cắm trại ở đây!

Dù sao cũng đã đến phạm vi mẫu cung, mai tìm cũng không muộn.". "Thấy chưa!

Vẫn là Tô gia biết điều nhất!" Bàn Tử giơ ngón cái với Tô Cảnh rồi nhìn Ngô Tà.

Nói thật, tuy biết rõ kịch tính nhưng đây là thế giới thực, Tô Cảnh cũng không biết chính xác lối vào ở đâu.

Nhưng với Hoàng Kim Đồng và kỹ năng Thính Lôi định huyệt, anh tin việc tìm ra không khó.

Nhìn trời u ám, đoán chừng sắp có mưa lớn.

Chỉ cần có tiếng sấm, Tô Cảnh có thể thông qua rung động mà nghe ra cấu tạo bên trong mẫu cung.

Nếu không vì thiếu thuốc nổ, anh đã cho nổ tung một vòng xung quanh rồi.

Chương 39

Mọi người nghỉ ngơi, Ô Lão Tứ và những người khác nhặt củi nhóm lửa.

A Ninh tựa vào Tô Cảnh chợp mắt một lát.

Dù sao Tô Cảnh cũng là một kẻ mạnh mẽ như quái vật, đến giờ thể lực của cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục...

Ôm A Ninh ngồi bên đống lửa, Tô Cảnh mở chế độ đánh dấu. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đến phạm vi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung!

Bắt đầu đánh dấu!] [Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!

Phần thưởng: Quỷ Tỳ!

Có thể triệu hoán Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ!

Đã phát vào không gian hệ thống!] [Địa điểm đánh dấu tiếp theo: Vẫn Ngọc!] Hệ thống vừa dứt lời, khóe môi Tô Cảnh không nhịn được mà cong lên.

Quỷ Tỳ!

Thần khí do Tây Vương Mẫu tạo ra.

Chu Mục Vương năm xưa nhờ có Quỷ Tỳ triệu hoán âm binh tác chiến mới có thể trở thành bá chủ một phương.

Mà Quỷ Tỳ hệ thống ban tặng còn mạnh hơn của Tây Vương Mẫu nhiều!

Âm binh triệu hoán không phải loại thường mà là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ!

Giờ đây một mình Tô Cảnh có thể chấp cả một đội quân. "Đánh dấu Vẫn Ngọc sao?

Hy vọng sẽ có bất ngờ." Tô Cảnh lẩm bẩm, mân mê chiếc Quỷ Tỳ vừa lấy ra từ không gian.

Thấy vật lạ xuất hiện trên tay anh, A Ninh tò mò: "Anh, cái gì mà trông xấu thế?". "Một món đồ chơi nhỏ thôi.".

A Ninh nói không sai, Quỷ Tỳ tuy được coi là thần khí trong giới đạo mộ nhưng vẻ ngoài thực sự không bắt mắt, chỉ to bằng quân mạt chược, đen kịt và tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Nhưng chỉ Tô Cảnh mới cảm nhận được năng lượng khổng lồ bên trong.

Khi dùng tâm thần dò xét, anh như thấy một đội kỵ binh hàng trăm người, mặc giáp kim hồng, đeo mặt nạ ác quỷ, tỏa sát khí ngút trời.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thất thanh kéo tâm thần Tô Cảnh trở lại.

Anh lật tay cất Quỷ Tỳ vào không gian rồi nhìn sang.

Phan tử dù bị thương vẫn gượng dậy, nhìn về phía xa kêu lên: "Tam Gia gặp chuyện rồi!!".

Mọi người nhìn theo, thấy một làn khói đỏ từ từ bốc lên không trung.

Ngô Tà và Bàn Tử vội chạy đến bên Phan Tử. "Phan Tử, chuyện gì thế?" Ngô Tà hỏi, nhưng Phan Tử nhìn cậu rồi lại ngập ngừng.

Tô Cảnh dắt A Ninh đi tới.

Nhìn làn khói đỏ, anh tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn đội ngũ Ngô Tam Tỉnh đã đụng phải triều cường dã kê bột tử. "Tôi và Tam gia đã quy ước dùng khói truyền tín hiệu.

Mỗi màu đại diện cho một ý nghĩa.

Khói vàng tôi phát là cẩn thận tiến lên, nhưng khói đỏ của Tam gia là cảnh báo cực kỳ nguy hiểm, tuyệt đối không được qua đó!" Nghe vậy, sắc mặt Ngô Tà biến đổi dữ dội: "Tam thúc!

Không được, tôi phải đi cứu ông ấy!". "Nguy hiểm lắm, Tiểu Tam Gia, cậu không được đi!" Phan Tử cuống quýt giữ lấy Ngô Tà. "Để tôi đi!

Tôi đi cứu Tam gia!". "Anh đi kiểu gì?

Người đang mang thương tích, đến đó thì làm được gì?" Bàn Tử cũng sốt ruột. "Hai người các người có đi cũng chẳng giải quyết được gì đâu.

Tam gia đã phát tín hiệu cảnh báo cực độ nguy hiểm, hai người đến đó định gánh tạ à?" A Ninh nhìn họ đầy thâm ý, bồi thêm một câu: "Hai người hội tụ đủ bộ lão nhược bệnh tàn luôn rồi đó, một người yếu, một người tàn!

Chưa đến chỗ Ngô Tam Tỉnh chắc đã bị rắn cắn chết rồi.

Nếu không có Cảnh ca để Tiểu Hồng mở đường, các người nghĩ chúng ta có thể đi thong thả thế này không?

Yên tâm đi Ngô Tà, dù cậu không đi thì con cáo già Ngô Tam Tỉnh đó cũng không dễ chết thế đâu.".

Vừa dứt lời, Tiểu Hồng cũng vừa vặn từ bụi cỏ chui ra, dụi cái đầu lớn vào vai Tô Cảnh.

Tô Cảnh vỗ đầu nó, nhìn hai người họ mà thấy buồn cười.

Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh tình chú cháu sâu đậm, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh tình thầy trò cũng không kém, thực sự rất cảm động.

Nhưng nếu họ biết Ngô Tam Tỉnh mà họ luôn tin tưởng bấy lâu

thực chất là Giải Liên Hoàn đóng giả, không biết họ sẽ nghĩ sao.

Nghe A Ninh nói vậy, lại nhìn thấy con rắn mào gà Tiểu Hồng ngoan ngoãn trước mặt Tô Cảnh, Ngô Tà gạt tay Phan Tử, chạy đến quỳ rạp dưới chân Tô Cảnh. "Tô ca, em biết anh thần thông quảng đại!

Em cầu xin anh cứu Tam thúc em!

Nếu anh đồng ý, sau này Ngô Tà em nguyện để anh sai bảo, tuyệt không hai lời!" Cậu vừa nói vừa khóc nức nở.

Nhìn thái độ đó, Tô Cảnh tựa vào thân rắn của Tiểu Hồng, hỏi lại một câu: "Nguyện để tôi sai bảo?". "Đúng vậy!".

Tô Cảnh kéo Ngô Tà dậy, nhìn thẳng vào mắt cậu, thấy vẻ quật cường đó, anh khẽ nhếch môi: "Muốn để tôi sai bảo thì hãy mau chóng trở thành người mà tôi muốn cậu trở thành đi!". "Tô ca, anh đồng ý rồi phải không?" Ngô Tà mừng rỡ.

Không đáp lời, Tô Cảnh trực tiếp ra lệnh cho mọi người hành động: "Thu dọn đồ đạc, xuất phát!".

Anh dắt A Ninh đi về hướng làn khói đỏ.

Với Xà Vương Tiểu Hồng dẫn đường, hành trình diễn ra vô cùng thuận lợi.

Cùng lúc đó, trong rừng rậm, Hắc Hoa (Hắc Hạt Tử và Giải Vũ) vừa thoát khỏi đầm lầy và chướng khí cũng nhìn thấy làn khói đỏ, và cả khói vàng Tô Cảnh đốt trước đó.

Vì khói đỏ là tín hiệu khẩn cấp và ở rất gần nên họ lập tức chạy về phía đó.

Tiểu Ca và Trần Văn Cẩn bám đuôi phía sau cũng thấy hai làn khói, nhìn theo hướng Tô Cảnh đi rồi bám sát.

Nhóm Tô Cảnh đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến một lối vào có tượng đá chim mặt người khổng lồ.

Tiểu Hồng nhìn thấy bức tượng liền dựng đứng người dậy, rít lên từng hồi.

Thấy vậy, Tô Cảnh giơ tay ra hiệu dừng lại: "Dừng lại!".

Thấy bức tượng đó, Bàn Tử nhổ nước miếng chửi thề: "Cứ thấy mấy thứ này là chẳng có chuyện gì tốt!".

Vừa dứt lời, từ bức tượng phát ra những âm thanh quỷ dị như tiếng quỷ khóc sói gào khiến ai nấy rợn tóc gáy. "Anh, bức tượng này quỷ dị quá, em cảm thấy nó như đang cử động, chúng ta mau rút thôi!" A Ninh kéo tay Tô Cảnh. "Mọi người nhìn kỹ bên trên bức tượng đi." Tô Cảnh vỗ tay A Ninh trấn an rồi bảo mọi người. "Trên đó toàn là bướm đêm!" Vương Bàn Tử nhận ra, thốt lên kinh ngạc. "Đúng thế, đám bướm này chắc chắn có độc, tranh thủ lúc chúng chưa thức tỉnh, tôi sẽ cho chúng một mồi lửa!".

Mọi người ngẩn ra.

Đúng rồi!

Tô gia biết dùng lửa mà! "Vậy xin mời Tô gia!" Bàn Tử cười nịnh lùi lại nhường chỗ. "Ly Tự —— Xích Luyện!".

Theo tiếng quát nhẹ, một luồng hỏa diễm hình rắn phóng ra từ lòng bàn tay Tô Cảnh.

Đám bướm đêm cảm nhận được nguy hiểm liền tứ tán, nhưng không kịp nữa.

Xích Luyện bắn trúng bức tượng, tiếng nổ lép bép vang lên, cả đàn bướm đêm bị thiêu rụi thành tro.

Chương 40

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói là có đại lão gánh tạ thực sự rất sướng! "Đi thôi, tiếp tục tiến lên!" Sau khi giải quyết xong độc nga, Tô Cảnh thúc giục mọi người.

Đoạn đường tiếp theo không xảy ra sự cố nào nữa.

Lúc này, phía Ngô Tam Tỉnh.

Xung quanh họ dày đặc dã kê bột tử, và cách đó không xa là một con bạch lân cự mãng khổng lồ đang hổ báo rình rập. "Tam gia, làm sao giờ!

Tôi chưa muốn chết!" Gã Đà Ba bên cạnh sợ phát khóc.

Sống hơn ba mươi năm, gã chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Phải nói lần này Ngô Tam Tỉnh tính sai, thuê phải một lũ giá áo túi cơm! "Làm sao?

Đợi!". "Đợi?

Đợi ai?"...

Tất nhiên là đợi Hắc Nhãn Kính rồi...

Nhưng lúc này Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa vẫn đang trên đường tới.

Tuy nhiên, Tô Cảnh đã dẫn đội đến nơi.

Có Hoàng Kim Đồng thăm dò, Tiểu Hồng mở đường, họ chỉ mất khoảng hai mươi phút đã đến gần, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết và tiếng súng.

Ngô Tà thấy vậy liền lao tới, Bàn Tử dìu Phan Tử cũng vội vàng theo sau.

Chẳng mấy chốc, họ thấy doanh trại của Ngô Tam Tỉnh đang bị xà triều bao vây.

Con trăn trắng khổng lồ khiến Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử run rẩy. "Tam thúc!". "Ngô Tà?

Thằng ranh!

Cháu đến đây làm gì?

Mau quay lại!". "Cháu đến cứu chú!".

Nghe Ngô Tà hét lên, Ngô Tam Tỉnh suýt ngất vì tức.

Tình cảnh này Ngô Tà đến chỉ có nộp mạng! "Cút!

Chú là Ngô gia Tam gia!

Không cần cháu cứu!

Bàn Tử, Phan Tử, đưa Ngô Tà đi ngay!". "Tam thúc yên tâm, cháu mời được một cao thủ, nhất định cứu được chú!". "Cao thủ gì chứ, đây là xà triều, toàn dã kê bột tử, lại còn cái thứ to xác kia nữa, các người làm sao..." Ngô Tam Tỉnh chưa nói hết câu đã sững sờ trước phản ứng của bầy rắn. "Chuyện gì thế này?".

Cả bầy dã kê bột tử như gặp phải thiên địch, thi nhau chạy tán loạn.

Con bạch mãng lúc nãy còn rình rập cũng quay đầu bỏ chạy.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh thở phào nhưng ông ta vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì. "Sao lũ rắn lại bỏ đi hết vậy?".

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cười đáp: "Tam gia, dĩ nhiên là có cao nhân cứu ngài rồi!

Ngô Tà vì ngài mà quỳ xuống cầu xin người ta đấy!".

Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Tà, tim thắt lại. "Ngô gia Tam gia, danh tiếng lẫy lừng, bấy lâu nay nghe danh đã nhiều!" Đúng lúc đó, giọng nói của Tô Cảnh vang lên từ trong rừng.

Theo tiếng sột soạt, một thanh niên dắt A Ninh bước ra từ bụi rậm, phía sau là bảy tám lính đánh thuê.

Chỉ là con rắn to bằng thùng nước bò cạnh anh ta khiến đám người Đà Ba sợ chết khiếp. "Rắn!

Rắn lớn quá!" Đà Ba sợ đến mức nhũn cả chân.

Tô Cảnh liếc gã một cái khinh thường. "Xem ra vị tiểu ca đây vừa ra tay giúp đỡ..." Ngô Tam Tỉnh đã trải qua nhiều sóng gió nên vẫn bình tĩnh phân tích, kết luận rằng chàng trai trẻ này đã thu phục được Xà Vương mào gà! "Tôi không ra tay, chỉ là Tiểu Hồng giúp xua đuổi xà triều thôi.

Còn con bạch mãng đó...

Nó đã chạy thoát khỏi tay tôi ba lần rồi, sẽ không có lần thứ tư đâu." Ngô Tam Tỉnh giật mình kinh hãi.

Chàng trai trẻ đẹp trai quá mức này, ông nhìn không thấu!

Từ bao giờ giới này lại xuất hiện một nhân vật như vậy, xem chừng quan hệ với A Ninh còn không tầm thường!

Ngô Tam Tỉnh nghĩ mãi không ra. "Tam gia, đã lâu không gặp!" A Ninh mỉm cười chào. "Chào cháu A Ninh, lâu rồi không gặp.

Còn vị tiểu ca này là?". "Đây là anh trai tôi, Tô Cảnh!".

Tô Cảnh gật đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Nghe danh Ngô gia Tam gia đã lâu, nhưng không ngờ thuộc hạ ngài tìm được lại là lũ giá áo túi cơm thế này.". "Hả?

Cậu bảo ai là giá áo túi cơm?" Đà Ba nghe thấy liền nổi đóa định xông lên, nhưng nhìn thấy Tiểu Hồng liền sợ hãi lùi lại, khiến cả nhóm được trận cười vỡ bụng.

Ngô Tam Tỉnh cười khổ, đúng là thuê phải lũ thuộc hạ kém cỏi, mất mặt thật!

Thấy bộ dạng đó, Tô Cảnh cũng không nói thêm, dù sao trước mặt cháu ông ta cũng phải giữ chút thể diện. "Ô Lão Tứ, chúng ta hạ trại ngay cạnh doanh trại của Tam gia!". "Tam thúc!" Ngô Tà lúc này mới đi đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh. "Bốp!" Nhưng chờ đợi cậu lại là một cái tát trời giáng! "Đã bảo cháu đừng đến, đừng đến cơ mà!

Trong này nguy hiểm thế nào cháu không biết sao?

Sao không giữ được cái tính tò mò đó hả?".

Ngô Tà ngẩn người, môi run rẩy như sắp khóc, hét lên: "Cháu đến không phải vì chú sao?

Chú có biết mỗi lần lật một cái xác lên, cháu đều sợ nhìn thấy mặt chú không!".

Ngô Tam Tỉnh khựng lại, không nói nên lời.

Tình cảm chú cháu họ thực sự sâu đậm...

Trời dần tối, Tô Cảnh ngồi cạnh đống lửa với A Ninh.

Vở kịch giữa hai chú cháu nhà kia đúng là cảm động.

Ngô Tam Tỉnh tuy là cáo già nhưng cũng trọng tình nghĩa.

Nhưng mà đám thuộc hạ thuê được đúng là rác rưởi thật!

Gia Cát Đà Ba?

Chương 41

Hùng Đại, là ngươi đó hả?

Nhìn cái gã ngốc sợ Tiểu Hồng đến mức chân run cầm cập kia, Tô Cảnh thực sự khinh thường.

Có một người dẫn đầu như vậy, thuộc hạ sao khá nổi?

Cảm giác Ngô Tam Tỉnh thuê họ đến chỉ để làm cửu vạn.

Trong đám này thực sự có người của "Hắn" sao?

Tô Cảnh vỗ đầu Tiểu Hồng, bảo nó đi xua đuổi độc trùng xung quanh.

Thấy vậy, Đà Ba sáng mắt lên, định tìm cơ hội trả thù vì bị mắng lúc nãy.

Nhưng chưa kịp động đậy đã thấy Tiểu Hồng bò trở lại, gã lại sợ không dám nhúc nhích.

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử ngồi lại với nhau, thấy Tô Cảnh sai bảo Tiểu Hồng như thú cưng, Ngô Tam Tỉnh vô cùng kinh ngạc.

Đi nam về bắc bao năm, ông chưa từng thấy kỳ nhân nào như thế. "Ngô Tà, Tô Cảnh đó rốt cuộc là ai?

Sao các cháu lại đi cùng nhau?

Còn Tiểu Ca đâu?" Ông hạ thấp giọng hỏi Ngô Tà. "Tiểu Ca sáng sớm nay đã đi rồi, không nói đi đâu...

Còn Tô ca, khó nói lắm...

Tóm lại Tô ca rất lợi hại!

Nhờ có anh ấy chúng cháu mới đến đây an toàn.

Cháu đã hợp tác với A Ninh, cô ấy cũng đang tìm Tây Vương Mẫu mẫu cung!".

Dù họ nói nhỏ nhưng Tô Cảnh vẫn nghe thấy hết. "Không phải A Ninh muốn tìm, mà là ông chủ Cầu Đức Khảo của cô ấy muốn tìm!

Nếu không tìm được thuốc trường sinh, lão già đó sẽ chết thật.

Chúng tôi và các ông chung đích đến nhưng khác mục đích, nên hợp tác không xung đột!".

Ngô Tam Tỉnh kinh hãi, thính lực của Tô Cảnh thật đáng sợ!

Nhưng ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười nói: "Tô tiểu ca nói phải, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!".

Ngô Tam Tỉnh vừa dứt lời, từ trong rừng có tiếng động, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hai bóng đen một đen một trắng xuất hiện. "Tam gia, xem ra chúng tôi đến muộn rồi..." Hắc Hạt Tử thấy Ngô Tam Tỉnh vẫn bình an liền cười nói. "Tiểu Hoa?

Hắc Nhãn Kính?" Ngô Tà kinh ngạc. "Hừ!

Trông chờ vào các cậu chắc tôi chết lâu rồi!" Ngô Tam Tỉnh bực dọc nói rồi nhìn Giải Tiểu Hoa: "Sao cháu cũng đến đây?

Chú bảo cháu trông coi Giải gia cơ mà?". "Chú đến được sao cháu lại không?

Ngô Tà chẳng phải cũng ở đây đó sao?" Giải Tiểu Hoa phản bác. "Haizz..." Ngô Tam Tỉnh thở dài bất lực: "Lũ trẻ các cháu thật là bướng bỉnh!".

Hắc Hạt Tử nhìn quanh rồi thấy một người mà hắn không muốn gặp nhất: "Tô...

Tô gia...".

Giải Tiểu Hoa cũng nhìn theo hướng đó, thấy Tô Cảnh đang ngồi cùng A Ninh mỉm cười nhìn hai người.

Giây sau, một cái đầu rắn mào gà khổng lồ nhô lên từ sau lưng Tô Cảnh. "Mẹ nó chứ!" Giải Tiểu Hoa giật mình chửi thề, rút hai thanh đoản côn bên hông ra.

Hắc Hạt Tử cũng vội kêu lên: "Tô gia!

Cẩn thận!".

Nhưng điều khiến hai người rớt cằm là con rắn đó cúi mình dụi vào vai Tô Cảnh như một con thú cưng.

Cảnh tượng này khiến họ đứng hình... "Cái này...". "Đại kinh tiểu quái, Hắc gia, Tiểu Hoa, cũng mấy ngày rồi chúng ta chưa gặp mặt nhỉ...

Nhất là Hắc gia, tôi cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi...".

Vừa mở miệng đã nặc mùi mỉa mai. "Chắc anh chưa quên những gì tôi nói trước đó chứ?" Tô Cảnh liếc A Ninh rồi nói với Hắc Hạt Tử. "Hắc hắc, không quên, không quên!

Nhưng Tô gia, tôi cũng là thân bất do kỷ mà...

Dù sao Tam gia trả tiền nhiều hơn!".

Giải Tiểu Hoa sững sờ: "Hóa ra anh nhận tiền cả hai bên?".

Lão cáo già Ngô Tam Tỉnh cũng hiểu ra tình hình, đây là Tô Cảnh đang đòi công đạo cho A Ninh đây mà...

Nhóm Ngô Tà không dám ngắt lời, thấy Ngô Tam Tỉnh định lên tiếng giải thích, Bàn Tử liền giữ ông lại, đưa điện thoại cho ông xem: "Tam gia, đừng nói gì, xem video này đi rồi ngài sẽ biết Tô gia đáng sợ thế nào...".

Một người đốt cháy Thi Miết Vương, một người tay không đánh bại cự mãng, đó không phải việc con người làm nổi!

Xem xong, dù là người có tâm lý vững như Thái Sơn sụp trước mắt không đổi sắc như Ngô Tam Tỉnh cũng bị chấn động mạnh. "Đây là người ngoài hành tinh hả?". "Cho nên, đừng chọc vào anh ta, nhất là chuyện liên quan đến A Ninh..." Bàn Tử thì thầm, Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Lão Hắc, xin lỗi nhé...

Hắc Hạt Tử cứ liếc về phía Ngô Tam Tỉnh nhưng thấy ông ta im lặng là biết không nhờ vả được gì rồi.

Cười khổ nhìn Tô Cảnh, Hắc Hạt Tử nói thẳng: "Được rồi Tô gia, ngài cứ ra giá đi!

Tôi Hắc Hạt Tử xin nhận hết!". "Thống khoái!

A Ninh, em thấy sao?" Tô Cảnh hỏi. "Còn thế nào nữa, bồi thường tiền!" A Ninh bĩu môi. "Nghe thấy chưa?

Hắc gia, trả lại gấp mười lần tiền hoa hồng lần này, chuyện này coi như xong!" Tô Cảnh cười nói.

Nghe vậy, Hắc Hạt Tử suýt ngất... "Gấp mười lần...".

Mẹ nó chứ, cháy túi rồi!

Nhưng hắn có dám từ chối không?

Nghiến răng rút thẻ ngân hàng ra đưa cho Tô Cảnh: "Tô gia, mật mã là 6 số cuối số thẻ, đây là toàn bộ gia sản của tôi, vừa đủ mười lần tiền hoa hồng, phần dư ra coi như tôi hiếu kính ngài!".

Tô Cảnh nhận lấy, thuận tay bỏ vào túi A Ninh rồi mới gật đầu.

Đúng là biết điều...

Anh liếc hắn một cái rồi bình thản nói: "Chuyện này xóa bỏ, không có lần sau!".

Khi tiền đã cầm được trong tay, sắc mặt A Ninh mới tốt lên không ít.

Vốn dĩ cô đã bỏ ra một cái giá lớn để thuê Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử, nhưng cả hai người đều chơi trò 'vô gian đạo'.

Trương Khởi Linh thì còn đỡ, có Ngô Tà ở đó, cho dù Ngô Tam Tỉnh có thuê anh ta thì anh ta cũng không thể mặc kệ Ngô Tà mà đi theo phía Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ có tên Hắc Hạt Tử này là thực sự quá gian trá, chẳng giúp được gì mấy, giữa đường còn định chuồn mất.

Chương 42

Nếu không đòi lại tiền thù lao, lòng cô thực sự không cam...

Còn về phần Giải Tiểu Hoa, vốn là anh ta tự muốn đi theo, cũng không thu tiền của anh ta, muốn đi đâu thì đi.

Tô Cảnh cũng chẳng buồn quản, chỉ cần anh ta không chết là được...

Lúc này Hắc Hạt Tử đang tựa vào người Giải Tiểu Hoa, bộ dạng đầy vẻ 'đời không còn gì luyến tiếc'. "Hoa nhi gia, hết tiền rồi!

Cầu bao nuôi!" Khiến Giải Tiểu Hoa một phen ghét bỏ.

Tuy nhiên, điều ngoài dự kiến là anh ta lại không từ chối...

Nhìn bộ dạng hai người này, Tô Cảnh thấy rùng mình một hồi.

Chẳng trách Giải Tiểu Hoa cùng Hoắc Tú Tú lớn lên bên nhau từ nhỏ mà đối với đối phương hoàn toàn không có ý niệm gì...

Mẹ kiếp, xác suất cao là coi nhau như chị em rồi...

Cậu quay đầu lại, vội nhìn A Ninh vài cái để rửa mắt.

Tê ~ Vẫn là phụ nữ nhìn mới có động lực!

Sau đó cậu mới nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh hỏi một câu: "Tam gia, vào đây lâu như vậy rồi, không biết mọi người đã tìm thấy lối vào mẫu cung của Tây Vương Mẫu chưa?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, nhìn đám người của mình, già mặt đỏ bừng.

Lão thầm thề độc...

Lần sau còn bỏ tiền thuê loại bao cỏ thế này, lão làm chó! "Thôi bỏ đi, cứ tưởng có thể để chúng ta nhặt sẵn cái gì, giờ xem ra phí công rồi!

Tôi sẽ tìm lối vào mẫu cung Tây Vương Mẫu, đến lúc đó người của Tam gia xuống thăm đường thế nào?" "Tô gia có nắm chắc không?" "Tự nhiên!" "Hảo!

Có thể!" Từ sau khi xem đoạn video Bàn Tử quay, Ngô Tam Tỉnh cũng bắt đầu gọi Tô Cảnh là Tô gia.

Gọi Tô tiểu ca thì có chút không thích hợp nữa...

Vẫn là câu nói kia, có thực lực mới được xưng là Gia!

Hai người nói vài câu đã sắp xếp đám người kia đâu vào đấy.

Tha Bả cũng không dám lên tiếng, dù sao thì Tiểu Hồng vẫn đang nhìn chằm chằm bên cạnh.

Thật là đường đột quá đi mà... "A Ninh, đưa súng của em cho anh?" "Làm gì?" Nghe vậy, A Ninh ngồi bên cạnh không khỏi ngẩn ra, sau đó rút khẩu súng lục giắt ở đùi đưa cho Tô Cảnh. "Dĩ nhiên là tìm mẫu cung Tây Vương Mẫu rồi!

Nguyên bản là muốn đợi đêm nay mưa rơi sấm nổ mới tìm, nhưng mà nếu chúng ta đã hội hợp sớm, lại đã tiến vào phạm vi mẫu cung, dùng súng cũng không phải là không được." Mở chốt an toàn, Tô Cảnh trực tiếp hướng lên trời nổ mấy phát súng.

Cùng lúc đó, Tô Cảnh nhắm mắt lại, hai tai hơi động.

Thấy cảnh này, bọn Ngô Tà, Bàn Tử, Giải Tiểu Hoa đều có chút hiếu kỳ. "Tô gia đang làm gì vậy?" Nghe Giải Tiểu Hoa hỏi, Hắc Hạt Tử trực tiếp đưa tay bịt miệng anh ta lại, sắc mặt có chút ngưng trọng: "Hoa nhi gia, đừng lên tiếng!

Tô gia đang 'Thính lôi định huyệt'!" Ngô Tam Tỉnh cũng gật đầu.

Thấy bộ dạng của bọn Ngô Tà, lão cũng hạ thấp giọng giải thích: "Giới đạo mộ phân thành bốn môn phái lớn: Mô Kim có Phù, Phát

Khâu có Ấn, Bàn Sơn có Thuật, Tá Lĩnh có Giáp!

Năm đó Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn nghe đồn là truyền nhân Bàn Sơn, một thủ đoạn 'Bàn Sơn Điền Hải' đã vận chuyển một tôn đại phật từ ngoài thành về trong trại chỉ trong một đêm, mới có uy danh Phật Gia, trở thành người đứng đầu Cửu Môn!

Chiêu thức Tô gia đang dùng bây giờ, chắc hẳn là tuyệt kỹ của tổng bả đầu Tá Lĩnh Trần Vũ Lâu mấy chục năm trước: Thính lôi định huyệt!

Dựa vào tiếng vang phản hồi là có thể thăm dò được cấu trúc và lối vào của mộ huyệt!

Tuy nhiên chiêu này của Tô gia tuyệt đối mạnh hơn Trần Vũ Lâu!

Tiếng súng không bằng tiếng sấm, âm thanh hỗn tạp hơn nhiều, phải xem Tô gia có tìm được lối vào không!" Nghe xong lời Ngô Tam Tỉnh, trong lòng mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Thật không ngờ Tô Cảnh còn có chiêu này.

Ngô Tam Tỉnh vừa giải thích xong không lâu, Tô Cảnh đã đột ngột mở mắt, khóe miệng khẽ nhếch: "Tìm thấy rồi!

Hướng Tây Nam, hai ngàn mét!

Tam gia, động thủ thôi!" Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp vỗ vỗ Tha Bả bên cạnh: "Tha Bả, qua bên kia đào!" Mục đích của gã này cũng là vì vào mẫu cung cầu tài, tự nhiên hy vọng tìm được càng nhanh càng tốt!

A Ninh cũng gọi một tiếng: "Ô Lão Tứ!" Ô Lão Tứ gật đầu, dẫn theo đám lính đánh thuê đi về phía đó.

Đến nơi, cả bọn bắt đầu đào bới.

Không lâu sau, một tiếng kinh hô truyền lại: "Tam gia, thực sự có

mộ huyệt!

Tô gia, ngài đúng là thần rồi!" Nghe thấy thế, Tô Cảnh trực tiếp kéo A Ninh đứng dậy, nhìn Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tam gia, mời?" Một toán người đi tới nơi Ô Lão Tứ và Tha Bả đào lối vào.

Đến gần thì thấy một đường hầm dài hun hút, bên trong còn truyền đến tiếng nước chảy róc rách. "Tô gia quả nhiên lợi hại!" Hắc Hạt Tử không nhịn được tâng bốc một câu: "Xem ra đây chính là lối vào mẫu cung Tây Vương Mẫu rồi!

Tây Nam hai ngàn mét, không sai một phân!

Tuyệt kỹ Thính lôi định huyệt này của Tô gia e là đã vượt xa khôi thủ Tá Lĩnh Trần Vũ Lâu năm xưa rồi...

Tô gia là truyền nhân Tá Lĩnh sao?" Tô Cảnh lắc đầu, cười khinh miệt: "Tá Lĩnh?

Chỉ là một lũ mãng phu mà thôi!

Cũng chỉ có Trần Vũ Lâu năm đó có chút bản lĩnh, nhưng lại quá mức tự phụ!

Tôi không phải truyền nhân Tá Lĩnh gì cả...

Tam gia không cần phải dò xét tôi." Nhìn Tô Cảnh, Ngô Tam Tỉnh im lặng một lát, sau đó mới cười nói lảng sang chuyện khác.

Thanh niên trước mắt này là người trẻ tuổi duy nhất mà lão không nhìn thấu được... "Tô gia nói đùa rồi, chúng ta khi nào thì xuống mộ?" "Trời không còn sớm nữa, đêm nay cứ dựng trại ở ngoài trước, ngày mai mới hành động.

Hơn nữa bên dưới chắc là nơi hội tụ mạch nước ngầm của cả rừng mưa, chắc hẳn có một dòng sông ngầm.

Chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút, Tam gia thấy thế nào?" Ngô

Tam Tỉnh gật đầu nói: "Vậy cứ nghe theo Tô gia, dựng trại tại chỗ!

Chuẩn bị sẵn trang bị lặn!

Sáng sớm mai xuống mộ!" Cả đoàn vây quanh lối vào dựng trại, sau đó nhóm lửa nấu cơm.

Tiểu Hồng trực tiếp cuộn thành một trận đồ rắn, để Tô Cảnh và A Ninh ngồi lên người mình.

Phải nói là thực sự thoải mái.

Vỗ vỗ cái đầu của nó, Tô Cảnh vô cùng hài lòng, khiến mọi người một phen ngưỡng mộ.

Ngô Tam Tỉnh cũng phải thốt lên: "Giỏi lắm!

Thanh niên này thật không đơn giản!

Ngô Tà, cháu nhất định phải giữ quan hệ tốt với Tô Cảnh..." Nghe vậy, mặt Ngô Tà khổ sở: "Tam thúc, thực ra...

Cháu với Tô Cảnh đúng là có chút quan hệ..." Lần này đến lượt Ngô Tam Tỉnh ngơ ngác: "Quan hệ gì?" Sau khi nghe Ngô Tà giải thích về mối quan hệ giữa Tô Cảnh và Hoắc Linh, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp đờ người.

Chuyện này khiến lão không biết phải ứng xử thế nào...

Tuy vui mừng cho Hoắc Linh, nhưng dù sao lão và Hoắc Linh cũng là bạn cùng lứa, vậy lão phải gọi Tô Cảnh là gì?

Em rể?

Đó là Ngô Tà chưa nói cho Ngô Tam Tỉnh biết phỏng đoán của mình về quan hệ giữa Tô Cảnh và Trần Văn Cẩn, nếu không Ngô Tam Tỉnh chắc sẽ nổ tung tại chỗ mất...

Đêm dần về khuya.

Sau khi A Ninh ngủ thiếp đi, Tô Cảnh trực tiếp đứng dậy rời khỏi lều.

Thân hình cậu lóe lên một cái đã biến mất tại chỗ, không để đám lính gác phát hiện ra điều gì.

Phía xa, Trần Văn Cẩn trong bộ bào đen cùng Tiểu Ca đang đứng cạnh nhau.

Thấy Tô Cảnh đi tới, Trần Văn Cẩn trực tiếp chạy qua khoác lấy tay cậu: "Tô gia ~" "Thế nào, hai người có phát hiện được gì không?

Ai là người của 'Hắn'?" Nhìn hai người dính lấy nhau thân mật, Tiểu Ca không nỡ nhìn, cúi thấp mí mắt: "Tóm lại không phải Ngô Tà!

Tôi phát hiện ra một người có chút hiềm nghi...

Tên Tha Bả kia tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài." Nghe Trần Văn Cẩn nói vậy, Tô Cảnh cũng gật đầu.

Tuy nói gã là bao cỏ, nhưng thực ra gã có chỗ không đúng lắm.

Nếu đã sợ chết như vậy, tại sao lại nhận ủy thác của Ngô Tam Tỉnh?

Chương 43

Cho dù là vì tài bảo trong mẫu cung, nhưng người chết rồi thì chẳng được gì cả!

Ai cũng hiểu đạo lý đó, nhưng gã vẫn tới!

Điều này chứng tỏ cái gì?

Gã này vẫn luôn giả vờ!

Tuy nhiên trước đó Tô Cảnh đã mở Hoàng Kim Đồng mà không phát hiện ra bất kỳ ai ở đây là dùng kỹ thuật dịch dung, điều này rất vô lý!

Nếu thân phận không có sơ hở, cũng không dịch dung, vậy thì chắc chắn là đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Người của 'Hắn' đúng là không từ thủ đoạn!

Tô Cảnh không khỏi cảm thán. "Đợi xuống mẫu cung, anh sẽ tìm cơ hội xác nhận!

Người của 'Hắn', cho dù thân phận dung mạo có thay đổi thế nào thì có một điểm tuyệt đối không đổi!

Trên lưng bọn họ đều có một hình xăm phượng hoàng màu máu!

Giống như hình xăm của người nhà họ Trương, đều phải gặp nhiệt mới hiện ra, đó là cách duy nhất xác nhận thân phận của bọn họ..." Gật đầu, Trần Văn Cẩn nhìn Tô Cảnh đầy nhu tình: "Tô gia ~ em tin anh!" Nhìn hai người tình tứ, Tiểu Ca thực sự không chịu nổi nữa: "Hai người cứ tiếp tục đi, tôi đi đây!" Phải nói là Tiểu Ca tuy lầm lì nhưng vẫn rất biết ý tứ.

Phía doanh trại Tô Cảnh không lo, có Tiểu Hồng canh giữ bên

ngoài lều của A Ninh, nên là... triển thôi!

Cậu bế Trần Văn Cẩn nhảy lên tán cây rộng.

Trần Văn Cẩn điều khiển mái tóc bện thành một chiếc võng treo, sau đó hai người bắt đầu 'thảo luận sâu' về phương pháp tìm ra người của 'Hắn'.

Tuy nhiên, vẫn là kiểu cũ, 'nhật hậu' mới nói! (để sau hãy nói/ làm xong hãy nói).

Lev Tolstoy từng nói, nếu bạn thấy cửa trước quá đông đúc, hãy thử đi từ cửa sau.

Có lẽ vì sắp tìm ra người của 'Hắn' nên Trần Văn Cẩn vô cùng hưng phấn.

Hai giờ sau, Tô Cảnh mới trở về doanh trại.

Phải nói là lần thảo luận chuyên sâu này đã mở ra cánh cửa thế giới mới.

Có lẽ cái gọi là 'Chung cực' cũng không thể sánh bằng.

Thực ra Tô Cảnh luôn có một giả thuyết, có lẽ cái gọi là Chung cực chỉ là lỗ hổng trong não của một gã béo nào đó, căn bản không lấp đầy được...

Cái lỗ không thể lấp đầy đó tự nhiên không bằng cái lỗ có thể lấp đầy kia...

Sáng hôm sau!

Tô Cảnh bị A Ninh gọi dậy: "Anh, chuẩn bị xuống mộ thôi!" "Ân?" "Lúc sáng Giải Tiểu Hoa đã xuống thăm đường rồi, bên dưới đúng là có nước nhưng không sâu.

Hiện giờ anh ta đã lên rồi, lão hồ ly Ngô Tam Tỉnh cũng đã chuẩn bị xong, định xuống mộ luôn!" Vươn vai một cái, Tô Cảnh chậm rãi

ngồi dậy: "Mục đích của họ không xung đột với em, lo gì?

Đi thôi, ra xem thử..." Theo A Ninh ra khỏi lều, cậu thấy đám người Ngô Tam Tỉnh đang đứng ở lối vào nói gì đó với Giải Tiểu Hoa đang mặc bộ đồ lặn.

Mọi người đều đã thu dọn trang bị.

Thấy Tô Cảnh ra, Ngô Tam Tỉnh vội vàng nói: "Tô gia dậy rồi, vừa rồi Tiểu Hoa xuống thăm đường, tình hình bên dưới chúng ta cũng đã nắm qua đại khái, chuẩn bị xuất phát thôi!" "Cũng được!

Ô Lão Tứ, thu dọn trang bị, sắp xếp hai anh em ở trên này tiếp ứng!" Ngô Tam Tỉnh cũng phân phó Tha Bả để lại hai người chăm sóc Phan Tử.

Dù sao vết thương của Phan Tử cũng khá nặng, dù đã tốt lên nhiều nhưng giờ không thể xuống mộ được nên ở lại trên này tiếp ứng.

Tô Cảnh cũng để Tiểu Hồng ở lại bên ngoài, mục đích là để giám sát mấy người này.

Nếu thực sự có người của 'Hắn', Tiểu Hồng có thể xử lý gọn bọn chúng!

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp bảo đám Tha Bả từ lối vào trượt xuống trước để mở đường, sau đó là nhóm Ô Lão Tứ, tiếp đến là bọn Ngô Tà, cuối cùng Tô Cảnh và A Ninh mới bám dây xuống theo sau mọi người.

Trong đường hầm chật hẹp đầy nước nhỏ giọt, Tô Cảnh trực tiếp mở Hoàng Kim Đồng.

Lỡ như trong nước vọt ra một con Rắn Mào Gà nào đó, lỡ không để ý làm A Ninh bị thương thì hỏng bét!

May mà dọc đường cũng thuận lợi, mọi người nhanh chóng đi đến

một nơi giống như bể chứa nước.

Có điều nước đã cạn khô, xung quanh đường đi tứ tán như mê cung. "Đi đường nào đây?" Tha Bả không nhịn được bực bội nói một câu.

Mọi người cũng cảm thấy khó khăn, mệ kiếp, toàn là lối thông, đi lối nào? "Mọi người nhìn này!" Ngô Tà quan sát xung quanh, dường như phát hiện ra điều gì đó, không khỏi kinh hô. "Aahaose?" "Cái quái gì thế này?" Hắc Hạt Tử đi tới gần, gãi gãi đầu, có chút mông lung: "Aa ~ Hảo sắc?" "Cút đi!" Nghe lời nói không ra đầu ra đũa của Hắc Hạt Tử, Ngô Tà không nhịn được mắng một câu.

Tô Cảnh và A Ninh nhìn nhau, đều bật cười. "Đây là ký hiệu Tiểu Ca để lại!" Bàn Tử lúc này xen vào nói một câu: "Nhìn mức độ mòn này chắc là từ lâu rồi, Tiểu Ca cứ hay mất trí nhớ, nói không chừng trước kia từng đến nơi này!" "Cứ đi theo ký hiệu của Tiểu Ca, chắc chắn không sai!" Ngô Tà hưng phấn nói.

Tuy nhiên anh không thấy được ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác trong mắt Tha Bả.

Quả nhiên gã này không đơn giản...

Chú ý tới phản ứng của Tha Bả, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch.

Bất kể có phải người của 'Hắn' hay không, giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Cho dù không phải người của 'Hắn', thì trong nguyên tác gã Tha Bả này sau khi vào mẫu cung cũng đã gây cho mọi người rắc rối rất lớn! "Vậy cứ đi theo con đường này, tôi tin tưởng Tiểu Ca!" Ngô Tam Tỉnh cũng nói một câu, trực tiếp dẫn mọi người đi vào lối đó.

Nhưng rất nhanh sắc mặt mọi người đều biến đổi, vì phía trước là đường cụt.

Tuy nhiên trên tường đá vẫn khắc ký hiệu của Tiểu Ca.

Thấy là đường cụt, lập tức có người gây hấn.

Đầu tiên là Tha Bả: "Tiểu Tam Gia, xem ra vị Tiểu Ca mà cậu tin tưởng không có bản lĩnh gì mấy nhỉ...

Hay là cậu đoán sai rồi?

Thực ra ký hiệu này chỉ là đường chết?" Nghe vậy, Ngô Tà cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Mà trong đám lính đánh thuê của Ô Lão Tứ cạnh Tô Cảnh cũng có mấy tên nhảy ra chỉ trích Ngô Tà. "À ~ không đợi được nữa mà muốn nhảy ra rồi sao?" Tô Cảnh nhìn phản ứng của những người này, chợt khẽ cười một tiếng. "Ý mày là sao, thằng họ Tô kia!

Lúc trước mày mắng tao là bao cỏ, lão tử đã không thèm chấp rồi!

Giờ mày không có con rắn kia ở đây, tao xem mày làm gì được?" Nói đoạn, gã trực tiếp giơ súng nhắm thẳng vào Tô Cảnh.

Thấy gã phản ứng như vậy, mấy tên lính đánh thuê cạnh Tô Cảnh lại không rút súng, vì họ biết thực lực của Tô Cảnh, sợ là chưa kịp nổ súng đã bị giết rồi, nên chỉ lặng lẽ lùi sang một bên. "Câm miệng!

Tôi bỏ tiền thuê anh tới không phải để anh gây rối!" Nghe Ngô Tam Tỉnh nói thế, Tha Bả đột nhiên rút ra một con dao đâm thẳng vào bụng dưới của Ngô Tam Tỉnh. "Ngô Lão Tam!

Lão tử tới đây là để phát tài, không phải tới để nghe ông mắng!" Thấy Tha Bả tàn nhẫn như vậy, đám anh em dưới trướng gã đều bị dọa giật mình. "Tam thúc!" Ngô Tà ngẩn người, sau đó trực tiếp hét lên một tiếng, muốn xông về phía Tha Bả nhưng bị Bàn Tử giữ chặt. "Đừng qua đó, mạng của Tam gia đang nằm trong tay gã!" "Tôi cứ tưởng mọi người sẽ nhẫn nhịn thêm một chút chứ!

Không ngờ vừa vào đã động thủ, tầm nhìn hạn hẹp quá..." Nghe Tô Cảnh nói, hai tên lính đánh thuê trà trộn trong đội ngũ của A Ninh định chuồn lẹ.

Tuy nhiên, theo một bóng đen xẹt qua, trên cổ hai tên đó lập tức bị một sợi tóc quấn chặt.

Kèm theo tiếng xương gãy rợn người, hai tên trực tiếp đi chầu ông bà. "Tô gia... em tới rồi!" Theo những tiếng bước chân nhịp nhàng, một bóng người khoác bào đen rộng có mũ trùm cùng Tiểu Ca từ lối vào bước tới.

Thấy hai đồng bọn chết thảm, Tha Bả lập tức hoảng loạn, gã rút dao khỏi bụng Ngô Tam Tỉnh rồi kề lên cổ lão: "Đứng lại hết!

Nếu không tao giết lão!" "Tiểu Ca?" Đầu óc Ngô Tà lúc này sắp nổ tung, hoàn toàn không biết vở kịch này là thế nào. "Bốn người ở lại bên ngoài, trừ Phan Tử ra đều là người của 'Hắn'.

Mọi người vừa vào, chúng đã định động thủ trừ khử Phan Tử, nhưng bị bọn tôi và con rắn của anh giải quyết rồi!" Đứng trước mặt Tô Cảnh, Trần Văn Cẩn khẽ nói.

A Ninh nghe giọng người này không khỏi ngẩn ra, sau đó đôi mắt hơi nheo lại, tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Chương 44

Phụ nữ? "Văn Cẩn, em đoán quả không sai, chỉ cần Ngô Tà xuống mẫu cung, những người này sẽ động thủ...

Xem kìa, từng đứa một chẳng phải đều nhảy ra rồi sao?" Nhìn hai kẻ đã chết, lại nhìn Tha Bả đang khống chế Ngô Tam Tỉnh, Tô Cảnh cười khẩy nói.

Cuộc đối thoại giữa hai người, chỉ có Ngô Tam Tỉnh, không, Giải Liên Hoàn mới nghe ra được chút manh mối!

Có điều lão vừa bị Tha Bả đâm một dao, giờ lại bị kề dao vào cổ, không dám cử động lung tung, thần sắc có chút phức tạp.

Nguyên lai, Văn Cẩn cũng chưa chết... "Nói đi, mày tên là gì?

Uông Tha Bả?

Hay là Uông Tha, Uông Bả?" Nghe vậy, Tha Bả lập tức nổi giận: "Đệch mợ mày, lão tử tên Uông Gia Cát!" Nhưng gã vừa nói xong, kèm theo một tiếng súng nổ, trên trán Tha Bả xuất hiện một lỗ máu bằng ngón tay cái, sau đó ngã gục tại chỗ.

Thừa lúc gã không chú ý, A Ninh bên cạnh đã trực tiếp nổ súng! "Cho mày dám mắng anh tao!

Tra nam đều đáng chết!" Thổi nhẹ vào nòng súng, A Ninh lại giắt súng vào đùi, lời nói đầy ẩn ý.

Tô Cảnh không khỏi lúng túng gãi đầu: "Giết thì giết, liên quan gì đến tra nam?" Liếc Tô Cảnh một cái, A Ninh không nói thêm gì.

Thấy Tha Bả bị tiêu diệt, Ngô Tà vội vàng chạy tới: "Tam thúc, chú không sao chứ Tam thúc?" Lắc đầu, Giải Liên Hoàn đang giả làm Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía người mặc bào đen cạnh Tô Cảnh: "Bà

là...

Văn Cẩn?" Người đó đưa tay tháo mũ trùm, lộ ra khuôn mặt ngự tỷ tuyệt mỹ, mái tóc dài xõa ngang vai.

Nhìn người đàn ông cùng thời đại với mình giờ đã trở nên già nua thế này, Trần Văn Cẩn không khỏi cảm thán: "Đã lâu không gặp...

Liên Hoàn..." "Phải, đã lâu không gặp, bà vẫn trẻ trung như vậy..." Nghe cuộc hội thoại này, mọi người đều ngơ ngác, lượng thông tin quá lớn! "Văn Cẩn a di, cô còn sống sao?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao cô không già đi?

Còn nữa, tại sao cô lại gọi Tam thúc của cháu là Liên Hoàn?" "Cô chưa chết, từ sau vụ mộ dưới đáy biển Tây Sa, cả nhóm tụi cô bị đánh thuốc mê, nhốt trong viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!

Cháu chắc hẳn đã xem ghi chép về 'Hắn' trong cuốn sổ của cô rồi, chúng ta bị nhốt ở đó chính là do Hắn đứng sau thao túng!

Còn về diện mạo của cô, là do bị bắt uống thuốc trường sinh.

Dù Hoắc Linh đã được Tô gia cứu, nhưng chắc cháu cũng thấy bộ dạng trước đó của bà ấy rồi.

Thuốc trường sinh này dù giúp duy trì diện mạo, tăng thọ mệnh, nhưng nó có tác dụng phụ!

Tụi cô chỉ là những vật thí nghiệm mà thôi!

Bao nhiêu năm qua, tụi cô luôn sống dưới sự giám sát của Hắn!

Nhưng thời gian trước, cô đột nhiên phát hiện sự giám sát đó biến mất, nên cô mới gửi băng hình đi, mục đích là thông qua mọi người để vào mẫu cung Tây Vương Mẫu tìm cách áp chế độc tố Cấm Bà trong người.

Nhưng nhờ có Tô gia, cô đã hồi phục hoàn toàn, mục đích lần này là tìm ra người của Hắn trong đoàn!

Cháu chắc cũng đã thấy cô trước đó rồi, cô luôn bám theo sau mọi người!" Nghe vậy, Ngô Tà mới gật đầu hiểu ra: "Nhưng cháu không hiểu, Văn Cẩn a di, cô nói 'Hắn' rốt cuộc là thứ gì, tại sao cô lại sợ Hắn như vậy?

Còn nữa, tại sao cô lại gọi Tam thúc của cháu là Liên Hoàn?" "Hắn là một tổ chức, rất đáng sợ, đã truyền thừa hàng mấy trăm năm!

Mỗi người trong đó đều sống vì một mục tiêu duy nhất!

Mọi sự kiện lớn của Cửu Môn đều có bàn tay Hắn thúc đẩy!

Còn về Tam thúc của cháu, bao nhiêu năm qua, chẳng lẽ cháu chưa từng nghi ngờ sao?

Dòng chữ máu trong mộ đáy biển Tây Sa: 'Ngô Tam Tỉnh giết Giải Liên Hoàn tôi'?

Sai rồi!

Đó là Giải Liên Hoàn giết Ngô Tam Tỉnh tôi!" Ban đầu Giải Tiểu Hoa nghe nửa câu đầu của Trần Văn Cẩn thì sắc mặt biến đổi, vì Giải Liên Hoàn tương đương với cha anh!

Nhưng nghe đến nửa câu sau thì lại ngơ ngác. "Không, không thể nào!

Tấm ảnh đó rõ ràng là Tam thúc của cháu, Văn Cẩn a di, chẳng lẽ cô không nhận ra Tam thúc cháu sao?" "Vậy cháu không nghĩ đến người chụp ảnh sao?

Người trong ảnh là Giải Liên Hoàn, còn người chụp ảnh mới là Ngô Tam Tỉnh!" Nghe vậy, Ngô Tà như bị sét đánh ngang tai, hoàn toàn không biết đối diện thế nào với Ngô Tam Tỉnh, không, là Giải

Liên Hoàn - người chú giả mà anh đã gọi suốt hơn hai mươi năm! "Không giấu được nữa, sơ hở quá nhiều rồi!

Ngay cả khi Văn Cẩn không nói, Ngô Tà tự mình cũng sẽ tra ra thôi.

Ngô Tà, ta có thể nói cho cháu biết, Ngô Tam Tỉnh chưa chết!

Năm đó chúng ta đã phát hiện ra thế lực này, bọn chúng hiểu chúng ta và cả Cửu Môn như lòng bàn tay, nhưng chúng ta lại chẳng biết gì về bọn chúng cả!

Vì thế cần có một người ở trong bóng tối để điều tra, nên chúng ta mới hoán đổi thân phận!

Bao nhiêu năm qua, cũng đã tra ra được chút manh mối!" Nghe vậy, Trần Văn Cẩn cũng ngẩn ra: "Hóa ra các anh cũng đã phát hiện sự tồn tại của 'Hắn'.

Hèn gì tôi cứ thắc mắc các anh tình như thủ túc sao có thể tàn sát lẫn nhau...

Vậy ra, anh thực sự là Giải Liên Hoàn?" Sắc mặt Giải Tiểu Hoa vô cùng phức tạp.

Hóa ra Giải Liên Hoàn mà mình hằng tìm kiếm bấy lâu lại ẩn ngay bên cạnh mình, hèn gì lão bắt anh phải giữ vững Giải gia, hèn gì lão lại hiểu anh đến thế.

Cũng giống Ngô Tà, anh không biết phải đối diện thế nào. "Bà với Tô Cảnh?" Giải Liên Hoàn lúc này cũng nhận ra quan hệ bất thường giữa Trần Văn Cẩn và Tô Cảnh.

Qua lời nói và ánh mắt đều có thể nhận ra, lão không nhịn được hỏi một câu. "Em là người của Tô gia!" Nghe vậy, Giải Liên Hoàn suýt chút nữa nín thở...

Nữ thần năm đó lão và Ngô Tam Tỉnh đều không theo đuổi được, giờ lại thành người của một tên hậu bối...

Thất bại!

Thật quá sức phi lý!

Giải Liên Hoàn không muốn nói thêm gì nữa, tâm đau quá!

Lúc này Vương Bàn Tử đã tìm thấy hộp cứu thương, giúp lão cầm máu.

Sau khi băng bó xong, Giải Liên Hoàn đã lịm đi, có lẽ do vết thương nặng, cũng có lẽ do không chịu nổi đả kích.

Nữ thần yêu thầm bao năm bị một thằng ranh cướp mất, đầu lão giờ như một thảo nguyên xanh ngắt!

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà nhìn Giải Liên Hoàn với sắc mặt phức tạp.

Ngược lại Tô Cảnh lại rất nhàn nhã, hai bên hai mỹ nữ, thực sự khiến người ta ghen tị đỏ mắt. "Tiểu Hoa, bất kể ông ấy là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh.

Bí mật mà mấy đời Cửu Môn truy tìm đã ở ngay trước mắt rồi, chúng ta cứ vào trước, chuyện của ông ấy để về rồi tính!" Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa nói thẳng: "Đi thì chắc chắn phải đi!

Nhưng tôi phải xử lý gia sự của Giải gia trước!" Anh nhấn mạnh hai chữ 'gia sự', từ năm sáu tuổi anh đã được quá kế cho Giải Liên Hoàn, suốt mười chín năm qua anh luôn nghĩ lão đã chết, không ngờ lão lại ở ngay dưới mắt mình, trở thành Tam gia của Ngô gia, trong lòng anh tự nhiên uất nghẹn. "Được, nếu đã vậy chúng ta đi trước!" Nói xong Ngô Tà gọi Tiểu Ca và Bàn Tử bắt đầu tìm lối vào. "Tiểu Ca, ở đây có ký hiệu của anh, anh cố nhớ lại xem rốt cuộc vào từ đâu.

Bàn Tử, anh dẫn những người khác tìm xung quanh xem!" Tiểu Ca gật đầu.

Giải Liên Hoàn bị thương hôn mê, đại ca Tha Bả đã chết, đám thuộc hạ còn lại đều coi Ngô Tà là trụ cột.

Tô Cảnh nhìn Ngô Tà như vậy, khóe miệng khẽ nhếch.

Xem ra tiếp nhận quá nhiều thông tin cùng lúc, Ngô Tà có chút không chịu nổi.

Nếu anh biết mình là quân bài dự phòng lớn nhất của Cửu Môn do Ngô Tam Tỉnh đào tạo ra, không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Cả nhóm cùng tìm kiếm, nhanh chóng Tiểu Ca đã phát hiện ra manh mối: "Ở bên dưới!" Anh ngồi xổm xuống bốc một nắm cát, Ngô Tà cũng lập tức hiểu ra: "Đây là lớp cát sỏi, bên dưới chắc chắn là rỗng!" Phải nói rằng Ngô Tà và Tiểu Ca đúng là chân ái, rõ ràng Tiểu Ca và Trần Văn Cẩn đã thông đồng từ trước.

Thấy hai người xuất hiện, trong lòng mọi người đều đoán ra đại khái, nhưng Ngô Tà cũng không trách Tiểu Ca giấu mình, ngược lại còn giả vờ như không biết.

Tình cảm này đúng là không còn gì để nói... "Dùng nước tưới đi!

Tưới cho đất mềm ra dễ đào!" Bàn Tử phụ họa một câu.

Tô Cảnh nghe vậy thì nhếch môi: "Dùng nước làm gì, nước quý lắm!

A Ninh, đưa dao cho anh!" Tô Cảnh vỗ tay A Ninh nói.

Chương 45

"Đây!" Cô rút con dao găm tùy thân ở đùi đưa cho Tô Cảnh. "Ô Lão Tứ, lôi mấy cái xác này qua đây cho tôi!" "Rõ, Tô gia!" Nghe những lời Trần Văn Cẩn nói, Ô Lão Tứ cũng hiểu ra hai tên đàn em của mình là nội gián!

Cộng thêm việc Trần Văn Cẩn và A Ninh ra tay tàn nhẫn như vậy, trong lòng gã hoảng lắm, sợ Tô Cảnh nghĩ gã cũng liên quan đến 'Hắn', bèn vội vã biểu hiện lòng trung thành: "Nghe Tô gia nói chưa?

Mau lôi xác mấy thằng khốn này qua đây!" Gã quát ba tên đàn em còn lại.

Nhanh chóng, xác của Tha Bả và hai tên kia được khiêng tới đặt trước mặt Tô Cảnh.

Thấy thao tác của Tô Cảnh, mọi người đều ngẩn ra. "Tô gia, ngài định làm gì vậy?" Bàn Tử không nén nổi tò mò hỏi một câu.

Những người khác cũng ngơ ngác, bao gồm cả Giải Tiểu Hoa đang ngồi cùng Hắc Hạt Tử để xoa dịu nỗi uất hận trong lòng.

Chỉ có Hắc Hạt Tử, A Ninh và Trần Văn Cẩn là nhìn ra chút manh mối. "Anh, anh định lấy máu sao?" Nghe vậy, sống lưng mọi người đều lạnh toát, lại nhìn Tô Cảnh bằng ánh mắt khác. "Đúng vậy!

Đằng nào cũng chết rồi, sao không tận dụng phế thải một chút?" Vừa nói, Tô Cảnh vừa cầm dao của A Ninh cắt đứt cuống họng của ba cái xác.

Máu tươi như suối phun ra, tưới thẳng lên lớp cát sỏi. "Nào, khai đào!" Cậu cười híp mắt nói với mọi người.

Nhìn Tô Cảnh cắt cổ người mà như chuyện cơm bữa nước uống

bình thường, cả đám đều rùng mình.

Ngô Tà càng không đành lòng, ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng anh không còn ngăn cản kiểu 'thánh mẫu' như trước nữa.

Có lẽ lúc này anh đã bắt đầu học cách trưởng thành... "Hảo...

Hảo!

Tô gia, có ngay!" Cả đám hăng hái cầm công cụ đào bới, nhanh chóng đã đào ra một lối đi!

Thấy lối đi này, trên mặt A Ninh và Trần Văn Cẩn đều lộ vẻ vui mừng.

Đích đến đã ở ngay trước mắt!

Vốn dĩ Trần Văn Cẩn muốn vào mẫu cung tìm thứ giải độc Cấm Bà, tuy giờ đã được Tô Cảnh giải quyết nhưng cô vẫn muốn xuống dưới xem thử. "Bàn Tử, Tiểu Ca, chúng ta xuống thôi!

Các người để lại hai người trông chừng Giải Liên Hoàn!" Dù trong lòng Ngô Tà vẫn coi lão là Tam thúc, nhưng sau khi nghe Trần Văn Cẩn nói ra sự thật, anh có chút không đối mặt nổi, nên muốn rời đi thật nhanh. "Hoa nhi gia, không vào cùng sao?" Nhìn Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử hỏi. "Có!

Nhưng không phải bây giờ!

Đợi Giải Liên Hoàn tỉnh đã!" Nghe vậy, Hắc Hạt Tử lặng lẽ gật đầu, cũng không xuống cùng mọi người.

Không biết tại sao, đối diện với Giải Tiểu Hoa, gã luôn có cảm giác muốn bảo vệ anh ta.

Thật kỳ quái!

Bộ ba Thiết Tam Giác dẫn theo đám thuộc hạ của Giải Liên Hoàn tiên phong đi trước.

Tô Cảnh dẫn A Ninh và Trần Văn Cẩn đi phía sau.

Cộng thêm nhóm Ô Lão Tứ, đường hầm chật hẹp bỗng trở nên đông đúc.

Nhưng đi khoảng nửa giờ, không gian trước mắt bỗng chốc trở nên vô cùng khoáng đạt!

Tuy không gian hơi tối nhưng nhờ ánh đèn pin cũng có thể thấy nơi này rộng khủng khiếp.

Hơn nữa xung quanh dày đặc những bức tượng Ngọc Dong (tượng người bằng ngọc).

Thấy thứ này, Bàn Tử kinh hô: "Giỏi thật!

Ngay cả Ngọc Dong của Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng có sao?

Lại còn cả Nhân Diện Điểu của Vân Thiên Cung nữa!

Thiên Chân, Tiểu Ca, mọi người nói xem có phải Tây Vương Mẫu dùng thuốc trường sinh bất lão để trao đổi những thứ này không?" Ngô Tà và Tiểu Ca không đáp lời, chỉ quan sát xung quanh. "Ngọc Dong này không đúng lắm!

Thứ này tuyệt đối không phải để trang trí!" Tiểu Ca gật đầu, nâng cao cảnh giác.

Lúc này Tô Cảnh dẫn Trần Văn Cẩn và A Ninh cũng bước ra khỏi đường hầm.

Hoàng Kim Đồng của Tô Cảnh có khả năng nhìn đêm, Trần Văn Cẩn mang huyết mạch Cấm Bà nên nhìn đêm cũng là năng lực cơ bản.

Toàn cảnh không gian đập vào mắt hai người.

Nhìn cái lò luyện đan khổng lồ lơ lửng giữa không trung, thu hết tinh hoa của long mạch, Tô Cảnh cũng phải cảm thán sự kinh tài tuyệt diễm của Tây Vương Mẫu.

Ngàn năm trước, người đàn bà này quả thực là một nhân vật phi thường! "Đây là thánh địa cung điện của Tây Vương Mẫu!" Trần Văn Cẩn cảm thán một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau đó cô lấy ra mồi lửa, châm sáng một ngọn đèn trường minh trong cung điện.

Ngay lập tức, từng đốm lửa như những con bướm lửa bay ra từ dầu đèn, châm sáng tất cả các ngọn đèn trường minh khác.

Cảnh tượng này vô cùng hùng vĩ!

Theo ánh lửa rực sáng, toàn bộ không gian hiện ra trước mắt mọi người.

Ai nấy đều bị chấn động bởi cảnh tượng hùng vĩ này, đặc biệt là những hàng Ngọc Dong kia, cùng cái lò luyện đan khổng lồ treo lơ lửng giữa hư không! "A Ninh, thứ em cần tìm thấy rồi!" Chỉ vào sơ đồ sao trên tinh bàn bên dưới lò luyện đan lơ lửng, nơi có mười mấy viên dược hoàn được phong tồn trong mật chá (sáp mật), Tô Cảnh nói với A Ninh một câu. "Đó là...

Thi Miết Hoàn sao?" Trần Văn Cẩn có chút không chắc chắn hỏi. "Không sai, đó chính là trường sinh dược mà Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết luôn tự hào!

Cũng chính là thứ mà Văn Cẩn và Linh Linh từng ăn qua...

Nhưng tác dụng phụ là nó sẽ trực tiếp lược bỏ quá trình tử vong, biến người ta thành quái vật bất nhân bất quỷ, cũng chính là Cấm Bà!" Nghe thấy lời này, A Ninh ngược lại lộ vẻ không quan tâm, lắc đầu nói: "Cầu Đức Khảo cần chính là thứ này, nếu không lão ta sẽ chết già mất!

Em mang thứ này về giao nhiệm vụ, sau đó trực tiếp rời khỏi công ty!

Anh à~ lúc đó anh phải nuôi em đấy..." A Ninh nũng nịu ôm lấy cánh tay Tô Cảnh. "Yên tâm, anh nuôi nổi em!"... "Tô gia, có cần tôi lấy đan dược qua đây không?" Trần Văn Cẩn ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi. "Không cần, đợi khi quay lại hãy nói, đây vẫn chưa phải là trung tâm của cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Hơn nữa tinh bàn này có lẽ là một thiết bị cảm ứng trọng lực.

Nếu lấy đan dược đi, chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan!" Lời này không chỉ nói cho Trần Văn Cẩn nghe, mà còn nói cho bọn người Ngô Tà.

Vạn nhất có kẻ nào táy máy lấy viên đan dược đó, kích hoạt cơ quan, tuyệt đối đủ cho cả nhóm này khốn đốn một phen... "Hiểu rồi Tô gia, đều nghe rõ chưa?

Cất ngay cái tâm tư nhỏ nhen đó đi cho Béo này, không được động vào bất cứ thứ gì!

Trước tiên hãy xem xung quanh có lối ra không!" Bàn Tử huấn thị những người còn lại, hô hào họ bắt đầu hành động. "Ô Lão Tứ, các người cũng đi đi!" "Được!" Đi cùng nhóm Thiết Tam Giác, Ô Lão Tứ cũng gia nhập đội ngũ tìm lối thoát.

Phải nói rằng, phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu này quả thực đủ lớn.

Tìm nửa ngày vẫn không thấy phát hiện gì.

May nhờ Ngô Tà mắt tinh, phát hiện một cửa động có ký hiệu của Tiểu Ca. "Bàn Tử, Tiểu Ca, nhìn này!" "Tiểu Ca, đây là ký hiệu anh làm sao?

Đây có phải lối ra không?" "AWSL?

A Vĩ chết rồi sao?" Bàn Tử nói một câu không đâu vào đâu, khiến Ngô Tà lườm một cái trắng mắt.

Sờ vào ký hiệu này, Tiểu Ca nỗ lực hồi tưởng.

Nhưng, vẫn như cũ không nhớ ra được gì.

Chương 46

"Tôi thấy không cần để Tiểu Ca phải nghĩ, có ký hiệu thì nhất định là lối ra rồi!" Lời vừa dứt, đã nghe thấy Tô Cảnh đi tới nói: "Cũng không hẳn đâu...

Hoặc là, có khả năng là ổ rắn thì sao?" Nghe thấy lời này, mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Ngô Tà quay đầu nhìn Tô Cảnh, lắp bắp nói: "Tô ca, anh đừng dọa em chứ!" "Đúng vậy, Tô gia, người dọa người mới đáng sợ a..." Bàn Tử cũng phụ họa một câu.

Tuy nhiên rất nhanh, mọi người liền phát hiện có điểm không đúng.

Bên cạnh Tô Cảnh, sắc mặt A Ninh và Trần Văn Cẩn ngưng trọng, đám người Ô Lão Tứ phía sau càng là rút vũ khí ra.

Tô Cảnh hất đầu về phía trên đỉnh đầu mọi người.

Sau đó lòng bàn tay lật lại, Thiên Huyễn biến thành một khẩu súng ngắn xuất hiện, rồi vung tay một cái, trong chớp mắt biến thành một cây trường thương.

Thấy động tác của nhóm Tô Cảnh, bọn người Ngô Tà nhất thời không dám cử động, máy móc ngẩng đầu lên nhìn.

Một cái đầu rắn to như chiếc ô tô đang lơ lửng trên đỉnh đầu, lưỡi rắn thò ra thụt vào.

Chứng kiến cảnh này, mồ hôi lạnh của mấy người kia tuôn ra như tắm.

Nhìn Ngô Tà bên dưới, con Bạch Xà đột nhiên há to miệng, lao xuống.

May mà Trương Khởi Linh phản ứng nhanh nhạy, một tay đẩy Ngô Tà và Bàn Tử ra, rồi lùi ra thật xa. "Sao hàng đi!" Sau khi bị đẩy ra, Bàn Tử rút ra một con dao găm, hét lên với mọi người.

Tuy rằng bị Bạch Xà dọa cho có chút luống cuống, nhưng cũng may không có ai muốn bỏ chạy.

A Ninh trực tiếp nã vài phát đạn vào con Bạch Xà.

Tuy nhiên, do phòng ngự của nó quá cao, hành động này càng làm nó nổi giận.

Trần Văn Cẩn cũng điều khiển tóc bay múa để quấy rối Bạch Xà.

Thế nhưng, con Bạch Xà này dường như không muốn dây dưa, nó biết Tô Cảnh là mối đe dọa lớn nhất, liền chớp thời cơ lao thẳng về phía anh.

Thấy Bạch Xà xông tới, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch: "Lần này, sẽ không để mày chạy thoát nữa!" Thân thương quét ngang qua, sau khi khế ước Thanh Xà, sức mạnh của Tô Cảnh lớn đến mức phi lý.

Hoàn toàn không sử dụng bất kỳ kỹ xảo nào, anh trực tiếp quét bay con Bạch Xà ra ngoài. "Tô gia lại mạnh lên rồi?" Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Trong mắt Tiểu Ca cũng hiện lên một tia chấn động.

Con Bạch Xà cũng biết Tô Cảnh không dễ chọc, sau khi bị quét bay liền lao thẳng về phía tinh bàn dưới lò luyện đan.

Chưa kịp phản ứng, tên này đã đâm sầm vào đó, ngay lập tức, cả cung điện Tây Vương Mẫu rung chuyển như động đất!

Thiết bị cảm ứng trọng lực được kích hoạt, các Ngọc Dong (tượng ngọc) trực tiếp sống lại!

Chúng cầm thanh đồng kiếm lao về phía mọi người.

Thấy vậy, Tô Cảnh nhướng mày.

Con Bạch Xà này cũng có chút mưu mẹo đấy!

Thấy Ngọc Dong sống lại, mọi người hoảng hốt vô cùng!

Đều cầm vũ khí lên chống trả.

Tuy nhiên không có tác dụng gì, hoàn toàn không phá được phòng ngự... "Văn Cẩn, thu hết Thi Miết Hoàn lại!" "Được!" Trần Văn Cẩn điều khiển tóc, trực tiếp cuộn lấy tất cả Thi Miết Hoàn. "Tấn công vào ngực của những Ngọc Dong này, chúng bị rắn điều khiển!" Nhắc nhở mọi người một câu, Tô Cảnh mỗi đấm một cái là một tên đo đất, đánh ngã một loạt Ngọc Dong.

Anh sát ra một con đường máu, cầm thương lao về phía Bạch Xà.

Trần Văn Cẩn và A Ninh cũng không chịu thua kém, mỗi chiêu tung ra nhất định có một Ngọc Dong ngã xuống, sau đó những con Hắc Mao Xà (rắn lông đen) điều khiển bên trong bị đánh bật ra và bị tóc của Trần Văn Cẩn tiêu diệt từng con một.

Những con Hắc Mao Xà này vốn là sản vật trong Cổ Đồng Kinh.

Tô Cảnh không có lý do gì để không nghi ngờ rằng Cổ Đồng Kinh cũng có mối liên hệ mật thiết với Tây Vương Mẫu. "Tiểu Ca, đưa họ vào lối ra!" "A Ninh!

Văn Cẩn!

Ngọc Dong quá nhiều, hai em rút trước đi, anh sẽ đến ngay!" Hô lên một tiếng, Tô Cảnh bắt đầu cận chiến nhục bác với Bạch Xà.

Nghe lời Tô Cảnh, Tiểu Ca đánh lui Ngọc Dong, trực tiếp phi thân vào hang động mà mình từng làm ký hiệu.

Bàn Tử rút ra một quả lựu đạn, nổ tung một đám Ngọc Dong, rồi

kéo Ngô Tà vào lối ra.

Biết thực lực của Tô Cảnh, cũng hiểu mình ở lại chỉ làm anh phân tâm, Trần Văn Cẩn kéo A Ninh cũng tiến vào lối ra.

Sau một đợt Ngọc Dong vây sát, đám lính đánh thuê mất đi hơn nửa, người của Giải Liên Hoàn mang tới đã toàn quân bị diệt, bên phía A Ninh cũng chỉ còn lại Ô Lão Tứ.

Phải nói rằng đợt này tổn thất thảm trọng.

Thấy mọi người đã vào hết, Tô Cảnh mới buông lỏng tay chân. "Khôn tự —— Thổ Hà Xa!" Địa long cuộn trào, phá đất chui lên, lao thẳng về phía Bạch Xà.

Đám Ngọc Dong bị hất tung lên trời từng mảng.

Từng con Hắc Mao Xà từ trong Ngọc Dong bò ra.

Tô Cảnh vung tay, từng đạo phù ấn lao vào cơ thể Hắc Mao Xà, đám rắn này mang về trông nhà giữ cửa cũng khá tốt.

Trong chớp mắt đã khống chế được một lượng lớn Hắc Mao Xà, trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Còn về Bạch Xà, nó bị Thổ Hà Xa húc bay, nửa thân hình bị kẹt dưới lòng đất, đau đớn phát ra những tiếng rít liên hồi.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới dừng thao tác Thổ Hà Xa.

Đánh tiếp nữa là chết thật, lúc đó lại mất công sức.

Phải nói rằng Thổ Hà Xa khi toàn hỏa lực quả thực quá đỉnh.

Gọi là Khôn tự —— Lamborghini cũng không ngoa, hiệu suất hoàn toàn khác biệt~ Đi đến trước mặt Bạch Xà, Tô Cảnh đưa tay chạm vào lớp vảy lạnh lẽo của nó.

Theo một đạo ấn quyết được tung ra, ánh mắt oán độc của Bạch

Xà nhìn Tô Cảnh ban đầu lập tức trở nên ôn hòa.

Vận chuyển Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Bạch Xà trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang tràn vào cơ thể Tô Cảnh.

Theo đó, anh đã cộng hưởng được sức mạnh của Bạch Xà.

Một hình xăm rắn trắng uốn lượn xuất hiện trên cánh tay phải của Tô Cảnh, hô ứng với hình xăm Thanh Xà ở phía bên kia.

Hai hình xăm sống động như thật, trông như vật sống.

Mang trong mình sức mạnh của hai con cự xà, Tô Cảnh tung người nhảy vọt, chỉ bằng sức mạnh nhục thể thuần túy đã vượt qua mười mấy mét, nhảy ra khỏi vòng vây của Ngọc Dong.

Tuy đánh thắng được thứ này, nhưng số lượng Ngọc Dong quá nhiều, Tô Cảnh cũng không muốn luyến chiến, trực tiếp tiến vào cửa động. ...

Nhi lúc này, hai người Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần đã tìm thấy mật thất thí nghiệm sinh học của Tây Vương Mẫu.

Bên trong toàn là chân tay đứt lìa.

Phải nói rằng ngàn năm trước, Tây Vương Mẫu đã nghĩ đến phương pháp ghép bộ phận của các sinh vật khác để đạt được mục đích trường sinh, quả thực có chút bản lĩnh.

Huống chi người ta còn thành công!

Cái bình gốm mà Tô Cảnh lấy đi từ tàu đắm trước đó chính là minh chứng tốt nhất.

Thiếu nữ thân người đuôi rắn bên trong tuyệt đối là tác phẩm thành công nhất của Tây Vương Mẫu.

Chỉ có điều có lẽ vì nguyên nhân gì đó mà rơi vào trầm mặc, bị Tây Vương Mẫu tưởng lầm là đã chết nên mới đem hải táng.

Ước chừng chính Tây Vương Mẫu cũng đã tiến hành cải tạo bản thân mình, bởi vì trong truyền thuyết Tây Vương Mẫu chính là thân người đuôi rắn.

Trước đó do cung điện rung chuyển, Hắc Hoa hai người thấy Giải Liên Hoàn mãi không tỉnh, liền dự định tiến vào cung mẫu trước, để hai thuộc hạ ở lại trông chừng.

Nhưng hai người không đi theo con đường của nhóm Tô Cảnh, mà lại phát hiện ra một mật thất khác.

Hơn nữa, họ cũng bị Ngọc Dong tấn công.

Hai người lúc này đã giải quyết xong Ngọc Dong, đang nghiên cứu cách mở cửa đá của mật thất này. ...

Quay lại phía Tô Cảnh.

Vừa vào cửa động, A Ninh và Trần Văn Cẩn đã chạy tới. "Anh à~ anh không sao chứ?" "Tô gia, không bị thương chỗ nào chứ?" Hai người sờ tới sờ lui trên người Tô Cảnh, sợ anh bị thương.

Chương 47

"Không sao!

Chúng ta mau đi thôi, Ngọc Dong bên trong quá nhiều, giết hết thì phiền phức lắm!" Mặc dù mọi người khá ghen tị với Tô Cảnh, tả phù hữu bật, hoàn toàn không giống người thường!

Đặc biệt là Bàn Tử, cảm thấy thế giới này thật bất công!

Nhưng lời của Tô Cảnh vẫn rất có trọng lượng, chủ yếu là vì đó là sự thật. "Anh, nghe anh hết~" "Vậy Tô gia, chúng ta mau đi thôi..." A Ninh và Trần Văn Cẩn cũng không muốn ở lại đây lâu...

Mặc dù Tô Cảnh rất mạnh, nhưng cũng biết mệt chứ...

đám nhân dong này tuy hành động chậm chạp do Hắc Mao Xà điều khiển, nhưng phòng thủ cực cao!

Hơn nữa còn chơi chiến thuật biển người!

Đổi lại là ai cũng chịu không nhiệt~ Gật đầu một cái, Tô Cảnh men theo đường hầm đi ra ngoài.

Tuy nhiên Bàn Tử có chút không cam lòng, rút hết lôi quản trên người ra, quấn lại một chỗ rồi quăng về phía đám nhân dong đang ùa tới cửa động. "Mẹ kiếp, nếm thử một phát bom nhãn hiệu Bàn gia này!" "Oàng!" Cùng với tiếng nổ dữ dội, đám nhân dong ùa tới bị nổ tung rơi lả tả.

Ngay cả lò luyện đan treo lơ lửng bằng xích sắt cũng bị đánh rơi, đè nát tinh bàn bên dưới.

Sau đó, vô số Hắc Mao Xà từ dưới đất tuôn ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử sợ tới mức chửi thề: "Cái đéo gì thế này,

chọc trúng ổ rắn rồi!

Thiên Chân, Tiểu Ca, mau chạy thôi!" Cả nhóm vội vàng chạy sâu vào trong đường hầm.

Mặc dù đám Hắc Mao Xà truy đuổi theo phía Tô Cảnh, nhưng chúng lại lảng vảng ở cửa động, không dám tiến thêm một bước.

Dường như bên trong có thứ gì đó còn đáng sợ hơn!

Tuy nhiên, cảnh tượng này mọi người đều không nhìn thấy...

Rất nhanh, mọi người đã xuyên qua đường hầm hẹp dài. "Mẹ kiếp, đám Hắc Mao Xà đó không đuổi theo chứ?" Ô Lão Tứ lau mồ hôi lạnh trên trán, rướn cổ nhìn về phía hang động phía sau. "Chắc là không!" Ngô Tà đáp một câu, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, cậu đã bị cảnh tượng trước mắt thu hút.

Dưới chân là một dòng sông ngầm, nhưng rất nông, nước chỉ cao quá bắp chân.

Mặt nước tỏa ra những điểm huỳnh quang lốm đốm. "Cái thứ gì thế này?" Tò mò thốt lên một câu, Bàn Tử đưa tay chộp một cái, trực tiếp bắt lên một con tôm sông trắng muốt như ngọc, vẫn còn tỏa ra ánh huỳnh quang. "Thứ này giàu đạm lắm đây!" "Cậu định ăn à?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà không nhịn được lườm một cái, rồi bắt đầu quan sát xung quanh. "Tô gia, tượng điêu khắc Nhân Diện Điểu!" Trần Văn Cẩn đột nhiên kinh hô một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn tượng Nhân Diện Điểu trước mặt, Tô Cảnh nhìn mọi người rồi trực tiếp nói: "Đã thấy tượng Nhân Diện Điểu, chứng tỏ cách nơi sâu nhất của cung mẫu Tây Vương Mẫu không còn xa nữa!

Đều cẩn thận một chút, A Ninh, theo sát anh!" "Vâng~" Tô Cảnh nói xong, A Ninh cũng cảnh giác hẳn lên, rút súng ra. "Tôi đi trước dò

đường!" Tiểu Ca ít nói, nhưng làm việc cực kỳ đáng tin!

Người lạnh lùng nói ít, đúng chất Tiểu Ca của tôi! "Tô gia, tôi cũng đi!" Thấy Tiểu Ca trực tiếp đi trước dò đường, Trần Văn Cẩn cũng nói với Tô Cảnh một câu. "Em cũng đi sát bên cạnh anh!" "Ừm... thôi được~" Mặc dù thân thủ của Trần Văn Cẩn hiện tại so với Tiểu Ca cũng một chín một mười, nếu theo đúng cốt truyện gốc, Tô Cảnh tự nhiên không lo lắng.

Nhưng đây dù sao cũng là thế giới thực, vạn nhất xảy ra biến hóa gì thì sao?

Tô Cảnh không thích bất cứ chuyện gì thoát khỏi tầm kiểm soát của mình!

Tô Cảnh và những người khác đi sau Tiểu Ca, đi được một lúc thì nhanh chóng phát hiện ra một lối vào.

Bên trên vẫn có ký hiệu của Tiểu Ca. "Tiểu Ca, đã đến đây rồi, anh vẫn không nhớ ra gì sao?" Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, cẩn thận hỏi một câu, ánh mắt đầy vẻ đau lòng.

Sờ vào ký hiệu đã bị thời gian bào mòn này, Tiểu Ca lắc đầu: "Không nhớ!

Nhưng ký hiệu này, tôi có trực giác... là cảnh báo!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi mỉm cười: "Quản nó có phải cảnh báo hay không, đã đến đây rồi, không vào xem một chuyến thì tâm ý không thông đạt..." Trần Văn Cẩn cũng gật đầu: "Đúng vậy!

Hơn nữa em cảm giác bên trong có thứ gì đó đang thu hút em..." Chẳng lẽ là Vẫn Ngọc?

Hay là bất tử đan đã cải tạo biến cô ấy thành huyết mạch Cấm Bà, còn Vẫn Ngọc này có thể tăng cường cường độ huyết mạch Cấm Bà?

Sờ cằm, Tô Cảnh thầm nghĩ. "Đi thôi, vào trước đã!" Hô mọi

người một tiếng, Tô Cảnh tiên phong bước vào cửa động.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã vào một không gian khá rộng lớn.

Phía dưới là một bể chứa nước, giữa bể nước, trên một đài đá đặt một chiếc quan tài thanh đồng.

Trên quan tài quấn quýt vô số sinh vật lạ dạng xúc tu màu đỏ, phát ra ánh huỳnh quang đỏ rực trong bóng tối.

Khi Ngô Tà thắp sáng đèn trường minh, cả không gian trở nên sáng rực.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh quan tài là một vật trang trí bằng thanh đồng khổng lồ điêu khắc phù điêu Tam Thanh Điểu lọt vào mắt mọi người, khiến ai nấy đều chấn hâm. "Tam Thanh Điểu?" Bàn Tử nghi hoặc lên tiếng. "Không, đây là Huyền Điểu!" Nghe vậy, mọi người đều sửng sốt.

Khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch, mắt hiện lên một tia hưng phấn, giải thích: "Tam Thanh Điểu rất giống Huyền Điểu, nhưng cũng có những khác biệt nhỏ.

Truyền thuyết kể rằng dưới trướng Tây Vương Mẫu có một nữ tướng đánh đâu thắng đó!

Được xưng là chiến thần, tương truyền cô ấy là hóa thân của Huyền Điểu!

Vì vậy được người đời tôn xưng là Cửu Thiên Huyền Nữ!

Sau khi chết vẫn thủ hộ cung điện của Tây Vương Mẫu, đây đã là trung tâm của cung điện, bên trong này cực kỳ có khả năng là nơi táng vị Cửu Thiên Huyền Nữ này!" Tuy nói là "có khả năng", nhưng ngữ khí của Tô Cảnh vô cùng chắc chắn.

Bởi vì vừa vào đây anh đã dùng Hoàng Kim Đồng nhìn thấu quan

tài thanh đồng.

Bên trong có một người phụ nữ dáng vẻ anh khí, xinh đẹp tuyệt trần, mang chút phong tình dị vực đang nằm yên tĩnh.

Trên người mặc bộ giáp vàng tinh mỹ vô cùng, ngay cả dưới con mắt của người hiện đại!

Dưới cảm ứng của Phong Hậu Kỳ Môn, cơ thể cô ấy giống như thiếu nữ thân người đuôi rắn trong không gian hệ thống, đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ!

Hoặc giả, Huyền Nữ chưa chết! "Hảo gia hỏa!

Quan tài này tuyệt đối là một món bảo bối!

Nhưng mấy cái xúc tu phát sáng kia là thứ gì thế?" Nhìn quan tài thanh đồng, Bàn Tử mắt sáng rực.

Nghe vậy, Ngô Tà không nhịn được nói: "Bàn Tử, tôi cảm thấy có gì đó không đúng!" Trần Văn Cẩn cũng nói với Tô Cảnh: "Đúng vậy, Tô gia, nơi này có gì đó kỳ lạ, em có cảm giác dường như tồn tại một thứ gì đó đáng sợ hơn!" Ôm ngực, Trần Văn Cẩn dường như bị áp lực đè nén đến mức không thở nổi.

Tô Cảnh cũng mở Hoàng Kim Đồng quét nhìn xung quanh.

Ngoại trừ Huyền Nữ vẫn như người sống trong quan tài, anh chẳng thấy bóng dáng con Xà Mẫu khổng lồ nào xuất hiện ở đây như trong nguyên tác.

Ngược lại, xuyên qua bức tường đá phía sau, anh nhìn thấy một thi thể mặc hoa phục ngồi trên cao đài, tuy diện mạo khô héo nhưng thi thân không thối rữa.

Tuy nhiên, Tô Cảnh có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu!

Tây Vương Mẫu không thể sau khi chết trên mặt vẫn còn che một lớp mặt nạ da người!

Chuyển tầm mắt lại quan tài Huyền Nữ, Tô Cảnh nắm lấy tay hai cô gái A Ninh và Trần Văn Cẩn, khai mở Phong Hậu Kỳ Môn!

Dưới chân anh, trận đồ Kỳ Môn mà chỉ mình anh thấy được bao phủ cả cung điện.

Thiên địa trong lòng bàn tay, hóa ta làm vương!

Trong trận bàn, thời gian và không gian đều do anh làm chủ!

Anh trực tiếp xua tan áp lực mà Trần Văn Cẩn cảm nhận được.

Đó là một loại áp chế về huyết mạch, càng là khí thế áp chế của kẻ mạnh đối với kẻ yếu.

Sau khi mở Phong Hậu Kỳ Môn, Tô Cảnh phát hiện ra áp lực này hóa ra đến từ chính chiếc quan tài Huyền Nữ trước mắt.

Bọn người A Ninh, Ngô Tà thực lực chưa đạt đến tầng thứ đó nên quả thực không nhận ra.

Chương 48

Nhưng Tiểu Ca hiện giờ đã bắt đầu cảnh giác.

Trần Văn Cẩn có thể cảm nhận được, Tiểu Ca tự nhiên cũng cảm nhận được. "Tiểu Ca, sao vậy?" Thấy Tiểu Ca rút đao, bày ra tư thế tấn công, Ngô Tà luôn quan sát anh vội vàng hỏi. "Cái quan tài này, không đúng!" Nghe vậy, Bàn Tử, Ngô Tà, Ô Lão Tứ đều giật nảy mình, lập tức lùi lại vài bước. "Quả thực không đúng!

Mọi người đừng xuống nước vội!

Những xúc tu đỏ này có lẽ là một loại đỉa hút máu, chiếc quan tài thanh đồng này có lẽ cũng là một thiết bị cảm ứng trọng lực, nếu chúng hút máu, trọng lượng thay đổi, tuyệt đối sẽ kích hoạt cơ quan!" Mọi người nghe vậy đều thầm kinh hãi, nếu thật sự xuống nước bị hút máu rồi kích hoạt cơ quan, không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì!

Trong lòng ai nấy đều thầm cảm thấy may mắn. "A Ninh, Văn Cẩn, hai em cứ đứng đây đừng cử động, anh đi xử lý đám đỉa hút máu này!" "Anh à~ cẩn thận!" "Tô gia~ cẩn thận!" Hai cô gái đồng thanh, ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

Tung người một cái, Tô Cảnh trực tiếp nhảy đến trước quan tài thanh đồng.

Phải nói rằng khinh công này quả thực làm Thiết Tam Giác ba người phải ngưỡng mộ...

Tâm niệm vừa động, chiếc nhẫn Long Văn quấn trên ngón trỏ như sống lại, hóa thành một con tiểu long màu bạc sống động như thật, lắc lư thân mình bò từ đầu ngón tay Tô Cảnh vào lòng bàn tay.

Sau đó chớp mắt biến thành một thanh đoản kiếm Long Văn.

Tô Cảnh trực tiếp chém về phía đám sâu bọ đang bao phủ quan tài thanh đồng.

Rất nhanh, chúng bị quét sạch sành sanh.

Sau đó Tô Cảnh phóng một ngọn lửa, thiêu trụi chúng.

Để lộ ra chiếc quan tài thanh đồng tinh mỹ bên trong.

Nhìn quan tài này, Tô Cảnh lại không nhịn được mở Hoàng Kim Đồng.

Phải nói rằng, nữ chiến thần giáp vàng mang vẻ anh khí bên trong quả thực đẹp động lòng người.

Có lẽ có thể một chín một mười với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cũng không biết thế giới này có Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không.

Không nhịn được nhìn Huyền Nữ bên trong thêm vài lần, nhưng đúng lúc này, Tô Cảnh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố bộc phát từ trong quan tài.

Sắc mặt Tô Cảnh biến đổi, trực tiếp phi thân lùi lại!

Đồng thời chắn A Ninh và Trần Văn Cẩn ở phía sau. "Sao vậy, Tô gia?" Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Tô Cảnh, lòng mấy người như bị đè nặng bởi một tảng đá lớn.

Đây là lần đầu tiên trong suốt quãng đường, Tô Cảnh nghiêm túc như vậy.

Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu. "Huyền Nữ... mở mắt rồi!" Theo lời Tô Cảnh vừa dứt, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một thanh trường kiếm vàng điêu khắc Huyền Điểu cùng vô số hoa văn huyền ảo trực tiếp phá tung quan tài thanh đồng. "Kẻ nào dám xông vào nơi yên nghỉ của Vương Mẫu, đáng tội chết!" Cùng với một giọng nói đầy anh khí, quan tài thanh đồng nổ tung!

Một bóng người mặc hoàng kim giáp, tay cầm hoàng kim trường kiếm ba thước bước ra từ quan tài.

Mái tóc dài xõa xuống tận thắt hồ.

Gương mặt mang vẻ anh khí có chút cứng nhắc, nhưng phải thừa nhận là đẹp tuyệt trần.

Đáng nói nhất là đôi mắt của người phụ nữ này, đó là một đôi đồng tử dọc màu vàng, tựa như mắt rắn!

Thấy cảnh này, Ngô Tà, Bàn Tử vội vàng lùi lại, Tiểu Ca thì trực tiếp xông lên chiến đấu với cô ta.

Tuy nhiên, dường như Tiểu Ca không phải là đối thủ, Huyền Nữ với bộ hoàng kim giáp đao thương bất nhập, lại thêm đôi trường kiếm múa kín không kẽ hở.

Rất nhanh Tiểu Ca đã rơi vào thế hạ phong.

Thấy Huyền Nữ tỉnh lại, Tô Cảnh cũng vô cùng ngạc nhiên.

Ban đầu anh cứ tưởng Huyền Nữ này cũng giống như thiếu nữ thân người đuôi rắn trong không gian hệ thống, đều đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Ai mà ngờ được khi dùng Hoàng Kim Đồng quan sát, người ta lại trực tiếp mở mắt?

Thật là phi lý!

Nhưng thế này mới thú vị!

Nhìn Huyền Nữ, nữ chiến thần giáp vàng này, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch lên.

Phụ nữ như vậy mới đủ kịch tính!

Thấy Tiểu Ca rơi vào thế hạ phong, Huyền Nữ một kiếm chém

tới, Ngô Tà không khỏi kinh hô: "Tiểu Ca, cẩn thận!" Mặc dù Tiểu Ca đã chú ý, nhưng Huyền Nữ ra kiếm cực nhanh, trực tiếp rạch rách áo Tiểu Ca, lộ ra hình xăm Kỳ Lân.

Sau đó cô ta áp sát, tung một cước trực tiếp bức lui Tiểu Ca!

Lúc này cô ta mới dừng động tác, đôi đồng tử dọc màu vàng không chút cảm xúc nhìn về phía Tô Cảnh. "Tại sao trên người ngươi lại có khí tức của Thánh Nữ?" "Thánh Nữ?" Tô Cảnh sửng sốt, hỏi ngược lại.

Rồi anh chợt nhớ ra thiếu nữ đuôi rắn mà mình đã thu vào không gian hệ thống, khóe miệng khẽ nhếch: "Cô đang nói đến người thân cận nhất bị Tây Vương Mẫu hải táng sao?" "Không sai, tại sao trên người ngươi lại có khí tức của Thánh Nữ?

Chẳng lẽ Thánh Nữ đã phục sinh?

Ngươi là người hầu của Thánh Nữ sao?" Tô Cảnh: "..." Sát thương không cao nhưng tính sỉ nhục cực kỳ mạnh...

Ta trông giống người hầu lắm sao? "Thánh Nữ đã chết rồi!" "Không thể nào!

Vương Mẫu phái ta trấn giữ vương lăng chính là để chờ Thánh Nữ quay về!

Ta đã có thể phục sinh, Thánh Nữ nhất định cũng có thể!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi sờ cằm.

Theo ý cô ta, nếu Thánh Nữ có thể phục sinh và cô ta cũng đã phục sinh, chẳng lẽ Tây Vương Mẫu cũng chưa chết?

Vì vậy, anh trực tiếp lừa cô ta một vố: "Tây Vương Mẫu đã chết rồi, chẳng lẽ Thánh Nữ còn có thể phục sinh sao?" "Vương Mẫu tuy trường miên, nhưng chỉ cần Thánh Nữ còn đó, cổ quốc Tây Vực của ta có thể phục hưng lần nữa!

Thánh Nữ sẽ không chết!" Ngô Tà lúc này đã đỡ Tiểu Ca dậy, mọi người nghe lời Huyền Nữ đều vô cùng kinh ngạc. "Hóa ra Tây Vương Mẫu thật sự đã chết rồi..." "Xem ra, Thánh Nữ mà cô nói có ẩn chứa bí mật lớn lao đấy..." Tô Cảnh không khỏi nở một nụ cười giễu cợt.

Nghe vậy, Huyền Nữ sửng sốt, rồi lập tức nổi giận: "Ngươi lừa ta!

Xem ra Thánh Nữ đang nằm trong tay ngươi, hãy giao Thánh Nữ ra đây!" Bị Tô Cảnh kích nộ, Huyền Nữ trực tiếp phi thân vung kiếm chém về phía anh.

Tô Cảnh tùy ý dùng trường kiếm Long Văn do Thiên Huyễn biến thành ngăn cản đòn tấn công của cô ta, dễ dàng bức lui cô ta vài bước.

Nụ cười trên mặt thu lại, nhìn Huyền Nữ, anh thản nhiên nói: "Truyền thuyết nói Cửu Thiên Huyền Nữ, nữ chiến thần số một dưới trướng Tây Vương Mẫu, đánh đâu thắng đó!

Nhưng hôm nay ta muốn hỏi một câu...

Huyền Nữ... cô đã từng bại bao giờ chưa?" "A Ninh, Văn Cẩn, lùi lại!" Nghe lời Tô Cảnh, hai cô gái nhìn nhau, im lặng lùi ra một khoảng xa.

Biết mình không giúp được gì, hai người chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời và chọn tin tưởng người đàn ông của mình... "Ta đời này tác chiến một ngàn ba trăm tám mươi trận!

Dưới kiếm vong hồn mười mấy vạn người, chưa từng một lần bại!" "Vậy sao?" Thấy Huyền Nữ tự tin như vậy, Tô Cảnh chỉ khẽ cười một tiếng.

Anh chụm hai ngón tay lại, chỉ xuống dưới: "Khôn tự —— Thổ Hà Xa!" Địa long cuộn trào, trực tiếp nâng Tô Cảnh lên, lao về phía Huyền Nữ.

Cả nhóm trố mắt nhìn vì chấn hâm.

Xem ra, trước đó Tô Cảnh vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Khủng bố đến mức này sao!

Trong mắt A Ninh và Trần Văn Cẩn càng tràn đầy vẻ ái mộ.

Một người đàn ông mạnh mẽ như vậy mới đáng để gửi gắm.

Hơn nữa còn là mạnh mẽ về mọi mặt!

Thà làm thiếp của anh hùng, còn hơn làm vợ của thảo dân! "Tô gia, quá đỉnh!" "Nện chết cô ta đi!" Ô Lão Tứ và Bàn Tử hưng phấn múa tay múa chân.

Phải nói rằng Tô Cảnh quả thực đã mang đến cho mọi người một bất ngờ lớn.

Thổ Hà Xa nghiền nát về phía Huyền Nữ, cô ta còn không tự lượng sức dùng trường kiếm ngăn cản, lập tức bị húc bay ra ngoài.

Chương 49

Tuy nhiên, cô ta không chịu thương hại gì lớn.

Xem ra bộ hoàng kim giáp trên người cô ta cũng là một món bảo vật! "Hoàng kim giáp và Huyền Nữ kiếm của ta là do Vương Mẫu tìm thợ giỏi nhất, tốn thời gian ba năm, dùng Vẫn Ngọc rèn đúc, ngươi căn bản không thể làm hại được ta!

Huyền Nữ kiếm: Xà Lôi!" Theo giọng nói thanh lãnh của Huyền Nữ, trên thanh trường kiếm trong tay cô ta lập tức hiện lên những tia sét vàng như rắn.

Cô ta mạnh mẽ vung kiếm về phía Tô Cảnh, một tia sét hình rắn lao thẳng tới. "Tốn tự —— Hương Đàn Công Đức!" Đứng trên Thổ Hà Xa, Tô Cảnh quát khẽ.

Từng thanh gỗ tuôn ra dưới chân, phòng ngự xung quanh kín mít.

Xà Lôi đánh vào thanh gỗ, trực tiếp bị dẫn xuống đất. "Có thể sử dụng lôi đình màu vàng sao?

Xem ra Tây Vương Mẫu đã tốn không ít công sức để cải tạo cô đấy..." Cảm thán một câu, Tô Cảnh cười nhạt nói.

Bây giờ đối với Huyền Nữ này, anh ngày càng thấy hứng thú...

Nhìn hai người như thần tiên đánh nhau, bọn người Ngô Tà đã ngây người.

Bàn Tử lại một lần nữa làm thợ quay phim chuyên nghiệp...

Quay video lại để sau này ra ngoài đủ khoe khoang cả đời!

Còn Ô Lão Tứ, thôi bỏ đi, gã chỉ là kẻ chạy vặt, không cần tính.

Ngược lại Tiểu Ca lúc này đã đờ người.

Cái quái gì thế này, một bên là Tô Cảnh với thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, một bên là Huyền Nữ có thể sai khiến lôi đình.

Tuy thân thủ mình tốt thật, nhưng cái này thì đánh thế nào?

So với họ, mình cũng chỉ giỏi mỗi lúc phóng máu thôi!

Thật là... bất ngờ quá...

Chứng kiến đòn tấn công tự hào của mình bị Tô Cảnh ngăn cản dễ dàng, Huyền Nữ có chút thẹn quá hóa giận.

Người phụ nữ này tuy xinh đẹp nhưng dường như không được thông minh cho lắm.

Có lẽ do bị lạc hậu với thời đại, hoặc cũng có thể do ngủ quá lâu nên não bộ có chút vấn đề.

Dù sao, Tô Cảnh trêu đùa cô ta như chơi... "Không thể nào, sao ngươi có thể ngăn được Lôi Xà của ta!" "Có gì mà không thể?

Yếu xìu!" Tô Cảnh bĩu môi, có chút khinh thường.

Thế thôi á? "Huyền Nữ, để cô xem thế nào mới là Lôi Xà thực sự!

Chấn tự —— Lôi Xà!!" Một tiếng quát khẽ, từng tia điện xanh biếc nhảy múa trên người Tô Cảnh, sau đó dần dần mở rộng.

Một con lôi xà vô cùng to lớn lao thẳng về phía Huyền Nữ, trực tiếp nhấn chìm cô ta trong ánh điện.

Khi ánh điện tan đi, khóe miệng Huyền Nữ rỉ ra máu vàng, quỳ một gối, chống kiếm xuống đất.

Nhìn Tô Cảnh, mắt cô ta không khỏi hiện lên một tia chấn động.

Thổ Hà Xa đưa Tô Cảnh dừng lại trước mặt Huyền Nữ.

Anh bước xuống, mặt đất bị Thổ Hà Xa cày nát phía sau dần dần khép lại, trở về trạng thái ban đầu. "Huyền Nữ, cô không phải là đối

thủ của ta!

Trong lòng có phục không?" Nhìn Tô Cảnh, thở dài một tiếng, Huyền Nữ không khỏi cảm thán: "Nếu ngàn năm trước người ta phò tá không phải Vương Mẫu mà là ngươi, thì lo gì đại nghiệp không thành?" "Bây giờ cũng chưa muộn!" Nghe vậy, Tô Cảnh thầm mừng rỡ.

Vốn dĩ anh đã muốn thu phục tay đấm siêu cấp này, xem ra có hy vọng rồi! "Muộn rồi!

Vương Mẫu có ơn tái tạo đối với ta, ta đã nói sẽ thủ vương lăng, chờ Thánh Nữ quy lai, không thể thất hứa!

Ngươi thắng rồi, thân là kẻ thắng, ta tùy ngươi xử trí!" Thấy Huyền Nữ nói vậy, khóe miệng Tô Cảnh giật giật.

Hảo gia hỏa!

Người phụ nữ này xem ra dầu muối không thấm, nhưng không sao!

Diễn một vố vậy! "Thánh Nữ hiện giờ đang ở trong tay ta, được ta đặt ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy!

Cô ấy có lẽ giống như cô, có thể phục sinh, nhưng chắc đã xảy ra sự cố!

Nếu cô chịu thần phục ta, mười năm sau, không những ta trả lại Thánh Nữ cho cô, mà còn giúp cô phục sinh cô ấy!" Nghe vậy, đôi đồng tử dọc màu vàng của Huyền Nữ hiện lên vẻ do dự, dao động không định. "Dù sao cô cũng đánh không lại ta, nếu cô cứ khăng khăng thủ vương lăng, thì dù có đợi thêm một ngàn năm nữa ta cũng sẽ không để Thánh Nữ của cô phục sinh!

Càng không để cô tìm thấy cô ấy!

Ta chỉ cần cô phục vụ ta mười năm!

Tất cả, vì Thánh Nữ!" Tô Cảnh nói với giọng đầy mê hoặc. "Tất cả... vì Thánh Nữ!" Lẩm bẩm lặp lại một câu, vẻ do dự trong mắt Huyền Nữ biến mất. "Được!

Ta nhận ngươi làm chủ, mười năm sau, hãy trả tự do cho ta và Thánh Nữ!" "Thế có phải xong rồi không~" Tô Cảnh đưa tay kéo Huyền Nữ dậy, một tay bắt quyết, một đạo phù ấn màu xanh biếc từ mi tâm bay ra, nhập vào mi tâm của Huyền Nữ.

Từ nay về sau, sinh tử của Huyền Nữ đều nằm trong một ý niệm của anh.

Nói Huyền Nữ là người, nhưng cơ thể cô ta cũng có huyết mạch của một loại dị thú nào đó, nếu không sao có thể sai khiến lôi đình.

Vì vậy, sử dụng Ngự Thú Thuật với cô ta hoàn toàn không có trở ngại. "Bái kiến chủ nhân!" Huyền Nữ quỳ một gối xuống đất, nhanh chóng nhập vai.

Tô Cảnh nói quả thực không sai, dù sao cũng đánh không lại, hơn nữa chỉ cần đợi mười năm.

Với trạng thái hiện giờ, cô ta đã trường sinh rồi!

Ngàn năm còn đợi được, mười năm nữa có là bao?

Thấy dáng vẻ của cô ta, nụ cười của Tô Cảnh dần lan rộng.

Mười năm rồi lại mười năm, đã vào tay mình rồi thì còn chạy thoát được sao?

Trả tự do?

Không có chuyện đó đâu!

Đợi đến khi ta khế ước luôn cả Thánh Nữ của cô, cô còn chạy đi đâu được? ...

Chứng kiến Tô Cảnh chỉ bằng vài ba câu đã thu phục được một tay đấm mạnh mẽ như Huyền Nữ, lại còn là một đại mỹ nhân, mọi người đều cảm thấy thật phi lý...

Quan trọng nhất là, Huyền Nữ này dường như không được thông minh cho lắm! "Cảnh ca thật là cáo già, cảm giác như đang bắt cóc cô bé nhà lành vậy..." A Ninh không nhịn được thào thào một câu.

Bàn Tử còn ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy!

Đúng vậy!" "Bốp!" Trần Văn Cẩn điều khiển tóc vả Bàn Tử bay ra ngoài, khuôn mặt lạnh lùng nói: "Béo chết tiệt, việc Tô gia làm không cần anh phải phán xét!" "Đúng thế!" Lần này đến lượt A Ninh phụ họa.

Bàn Tử: "...

Tôi xin lỗi!" Béo này trực tiếp nhận sai luôn! "Cũng không thể trách Tô gia, Huyền Nữ này trông có vẻ không được thông minh lắm..." Trần Văn Cẩn nói với A Ninh một câu.

Câu này thì A Ninh khá đồng tình.

Quả thực không thông minh cho lắm... "Đứng lên đi!" "Tạ Ngô Chủ!" Nhìn Huyền Nữ với phong thái của một người cổ đại, Tô Cảnh khẽ xoa trán.

Xem ra, khi ra ngoài phải dạy bảo cô ấy tử tế mới được.

Chương 50

"Huyền Nữ, bộ Hoàng Kim Giáp trên người cô có thể cởi ra không?

Nó hơi quá gây chú ý đấy!" "Hoàng Kim Giáp của tôi có khả năng biến huyễn, từ ngày khoác giáp lên người, tôi chưa từng cởi ra!" Nghe vậy, Tô Cảnh chỉ vào A Ninh: "Vậy thì biến đổi theo quần áo của cô ấy đi!" "Rõ!" Liếc nhìn A Ninh một cái, bộ Hoàng Kim Giáp trên người Huyền Nữ trong nháy mắt đã biến thành một bộ đồ thợ săn y hệt A Ninh.

Đeo thanh Hoàng Kim trường kiếm trên lưng, trông cô ấy toát lên một vẻ anh tư hiên ngang...

Phải thừa nhận rằng khí chất của hai người có nét tương đồng, tựa như một cặp chị em vậy.

Lúc này, Ngô Tà và những người khác thấy Tô Cảnh đã thu phục được Huyền Nữ thì đều tiến lại gần.

A Ninh và Trần Văn Cẩn đứng hai bên cạnh Tô Cảnh.

Cả nhóm tò mò đánh giá Huyền Nữ, đặc biệt là A Ninh, cô tỏ ra khá hứng thú với đôi đồng tử dọc màu vàng kim của đối phương.

Quả thực là vô cùng kinh diễm. "Tô gia, Béo này không có văn hóa, chỉ biết nói một câu: Quá đỉnh!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Ô Lão Tứ - kẻ nịnh hót còn sót lại cũng phụ họa theo: "Quả thực là quá đỉnh, Tô gia ngài chính là ngọn hải đăng chỉ lối cho tôi tiến bước!

Ô Lão Tứ tôi nguyện vì ngài mà ngựa đầu là nhìn!" "Tô ca, chúng ta đi thôi, vào bên trong xem thử!

Bí mật lớn nhất của Cửu Môn sắp được hé lộ rồi!!" "Tô gia, đi

thôi, tôi cảm thấy thứ đang thu hút mình không còn xa nữa!" Trần Văn Cẩn cũng lên tiếng. "Được, Huyền Nữ, cô dẫn đường đi, đến vị trí trung tâm mẫu cung của Tây Vương Mẫu xem sao!" "Rõ, thưa Ngô Chủ!" Huyền Nữ gật đầu, dẫn mọi người bước lên cao đài, xoay một cơ quan trên vách đá.

Kèm theo một tiếng vang lớn ầm ầm, một chiếc vương tọa đặt trên cao đài hiện ra trước mắt mọi người.

Trên vương tọa là thi thể của Tây Vương Mẫu giả. "Mẹ kiếp!

Đây là Tây Vương Mẫu?

Thi thể ngàn năm không thối rữa sao?" Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác lần lượt kinh hô.

Bước lên cao đài, đến trước thi thể Tây Vương Mẫu, A Ninh nhìn vài cái rồi không nhịn được bĩu môi: "Uổng công các anh đều là dân đổ đấu chuyên nghiệp, đến cái mặt nạ da người cũng không nhìn ra!" Nói đoạn, A Ninh trực tiếp ra tay lột mặt nạ trên mặt cái xác xuống, thi thể bên dưới hóa ra đã thành một xác khô.

Cũng do cái mặt nạ da người này của Tây Vương Mẫu được làm quá tốt, thế mà có thể ngàn năm không hỏng.

Thú thực, nếu Tây Vương Mẫu còn sống ở thời đại này, Tô Cảnh nhất định phải kết giao một phen.

Đó tuyệt đối là một người phụ nữ kinh tài tuyệt diễm! "Hừ!

Một kẻ tội đồ thế thân cho Vương Mẫu thủ lăng mà thôi!

Thân xác thực sự của Vương Mẫu đã được táng vào trong thiên thạch từ lâu rồi!" Nghe Huyền Nữ nói vậy, nhóm Ngô Tà đều vô cùng hiếu kỳ: "Thiên thạch?

Thiên thạch gì cơ?" "Phía sau chính là lối vào thiên thạch!" Mọi

người đang hỏi thăm tin tức về thiên thạch này, nhưng Huyền Nữ không thèm để ý đến họ: "Muốn biết thì tự đi mà xem, ngay phía sau vương tọa ấy!" Nói xong, cô ta đi thẳng đến trước xác Tây Vương Mẫu giả, đưa tay giật lấy một miếng ngọc bội trên người nó.

Miếng ngọc bội này vẫn còn tỏa ra một mùi hương kỳ quái. "Ngô Chủ, cho ngài, đây là vật bảo mệnh!" Nguyên bản Tiểu Ca cũng muốn lấy miếng ngọc bội này, nhưng Huyền Nữ đã nhanh hơn một bước.

Đón lấy miếng ngọc bội, một mùi hương quái dị xộc vào mũi khiến Tô Cảnh không khỏi nhíu mày.

Xem ra trong nguyên tác Ngô Tà dùng ngọc bội này đuổi được Xà Mẫu chính là nhờ mùi hương này...

Anh lật lòng bàn tay, trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống, thứ này mà mang trên người thì cả thân sẽ bị ám mùi mất.

Huyền Nữ nói phía sau vương tọa là thiên thạch, bộ ba Thiết Tam Giác hiện tại đã đi qua đó.

Thu xong ngọc bội, Tô Cảnh cũng dẫn theo A Ninh, Trần Văn Cẩn đi theo Huyền Nữ tới.

Mọi người đi vòng ra sau vương tọa thì nhìn thấy một khối thiên thạch lơ lửng, trên đó có một lỗ hổng đã được đục thành các bậc thang.

Nhìn quy mô to lớn của nó, có lẽ bồn địa Tháp Mộc Đà khổng lồ này chính là do khối thiên thạch này va chạm tạo thành!

Nhìn thấy khối Vẫn Ngọc đầy vẻ quỷ rìu thần đục này, Trần Văn Cẩn thốt lên kinh ngạc: "Đây là Vẫn Ngọc!

Tôi có thể cảm nhận được nó đang kêu gọi tôi!" Nói xong, cô ấy tiến lên vài bước, đưa tay chạm vào Vẫn Ngọc.

Ngô Tà cũng bị chấn động: "Tôi từng thấy ghi chép về Vẫn Ngọc trong cổ tịch, không ngờ ở đây lại có khối lớn thế này!

Huyền Nữ vừa nói Tây Vương Mẫu trường miên trong Vẫn Ngọc, bên trong thế nào, Huyền Nữ, cô có biết không?" A Ninh cũng không nén nổi tò mò hỏi. "Không biết, thiên thạch là cấm địa, chỉ có thể vào không thể ra.

Sau khi Vương Mẫu băng hà, có đội tống táng rước Vương Mẫu vào thiên thạch!" Huyền Nữ lắc đầu, vẻ mặt quả thực là hoàn toàn không biết gì về bên trong Vẫn Ngọc. "Anh à~ Có vào xem không?" A Ninh lay lay Tô Cảnh đang hơi thất thần, hỏi với vẻ khá hứng thú.

Nghe A Ninh gọi, Tô Cảnh mới bừng tỉnh, rồi trong lòng trào dâng một niềm vui sướng cực độ.

Chủ yếu là vì phần thưởng đánh dấu lần này quá đỗi phong phú! "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu trạm cuối cùng của giai đoạn một: Vẫn Ngọc!

Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: 1.

Huyết mạch Phượng Hoàng x10; 2.

Một căn tứ hợp viện cao cấp tại kinh đô; 3. 1 tỷ RMB.

Ghi chú: Tác dụng của huyết mạch Phượng Hoàng: 1.

Tăng cường thể chất đáng kể, nhan sắc không già, thọ thêm 500 năm; 2.

Bách độc bất xâm; 3.

Phượng Hoàng Niết Bàn: Khi trọng thương sắp chết, kích hoạt huyết mạch có thể niết bàn trùng sinh (thời gian hồi chiêu là 6 tháng).

Phần thưởng đã được gửi vào không gian hệ thống!

Địa điểm đánh dấu tiếp theo —— Băng xuyên Côn Luân!" Tâm thần chìm vào không gian hệ thống, có thể thấy một thẻ đen Centurion, một sổ hồng nhà đất, cùng với mười giọt tinh huyết Phượng Hoàng đang lơ lửng giữa không trung tỏa ra hồng quang.

Bên trong dường như còn có hư ảnh Phượng Hoàng đang vươn cổ hót vang.

Còn địa điểm đánh dấu tiếp theo khiến Tô Cảnh không khỏi suy ngẫm.

Băng xuyên Côn Luân, đó là tình tiết của Quỷ Xuy Đăng mà.

Có lẽ, thế giới đạo mộ tổng hợp này thực sự có Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Thế thì... thật là tuyệt vời... "Anh, em đang hỏi anh mà!" A Ninh thấy Tô Cảnh không phản ứng liền hỏi thêm một câu. "Không vào!" "Tại sao chứ~ Anh, em muốn vào xem thử..." "Không được!" A Ninh: "Được rồi~ Không cho thì thôi, làm gì mà hung dữ thế..." Phải nói là tính hiếu kỳ của A Ninh cũng rất lớn, nhưng đã bị Tô Cảnh bóp chết ngay từ trong trứng nước. "Văn Cẩn, cô cũng quay lại đây!" Tô Cảnh tiếp tục gọi Trần Văn Cẩn vẫn đang đắm chìm trong hơi thở của Vẫn Ngọc. "Tô gia, tôi muốn vào!

Tôi chắc chắn bên trong có thứ gì đó đang gọi mình!

Tôi cảm thấy máu trong người mình đang sôi trào!" "Không được!

Trong Vẫn Ngọc này có quá nhiều yếu tố không xác định!

Vạn nhất vào rồi không ra được thì sao?

Tôi cũng sẽ không vào, nhìn xem là được rồi!" Trong thế giới đạo mộ, bí mật lớn nhất chính là khối Vẫn Ngọc này, Tô Cảnh không chắc chắn sau khi vào mọi chuyện có nằm ngoài tầm kiểm soát của mình hay không.

Đối với những việc không thể nắm bắt, anh tuyệt đối sẽ không thử.

Đang sống yên ổn, có tiền có mỹ nhân, vào đó làm cái quái gì...

A Ninh và Trần Văn Cẩn đương nhiên nghe lời Tô Cảnh.

Đã không cho vào thì không vào nữa...

Trần Văn Cẩn cũng cố nén khao khát trong huyết quản, rời khỏi Vẫn Ngọc, nhưng tinh thần có vẻ hơi uể oải.

Thấy trạng thái của cô ấy, Tô Cảnh khẽ nhíu mày.

Dường như sức hút của huyết mạch bên trong đối với Trần Văn Cẩn vô cùng lớn...

Nếu không nhanh chóng rời xa, e là Trần Văn Cẩn căn bản không thể kháng cự nổi sức hút của Vẫn Ngọc.

Khối Vẫn Ngọc này vô cùng quỷ dị. "Văn Cẩn, A Ninh, há miệng ra!" Suy nghĩ một lát, Tô Cảnh trực tiếp nói với hai cô gái bên cạnh.

Chương 51

Nghe vậy, hai người cũng vô thức há miệng, dù sao câu này Tô Cảnh cũng hay nói.

Đầu ngón tay lóe lên hai đạo hồng quang, trực tiếp búng vào miệng hai người.

Lúc này hai cô gái mới phản ứng lại, mặt hơi đỏ lên.

Sau đó nhận ra đạo hồng quang bay vào miệng mình, cả hai đều ngẩn ra. "Anh, đó là thứ gì vậy?

Em cảm thấy trong cơ thể như trào dâng một luồng sức mạnh??" A Ninh tò mò hỏi, rồi ngay sau đó nhận ra điều bất thường.

Trần Văn Cẩn cũng gật đầu theo, vì cô ấy cũng nhận thấy sự thay đổi của cơ thể mình.

Trong mắt Tiểu Ca cũng hiện lên một tia khó tin.

Tuy chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở tương tự với bản thân trong hai đạo hồng quang đó.

Huyền Nữ cảm nhận còn nhạy bén hơn: "Đó dường như là hai giọt tinh huyết...

Rất mạnh mẽ!" Nghe cô ấy nói vậy, Tô Cảnh cũng đưa tay búng một cái về phía cô ấy: "Há miệng!" Một đạo hồng quang bay vào miệng Huyền Nữ, vốn là một cường giả, cô ấy đương nhiên cảm nhận được sự mạnh mẽ của huyết mạch Phượng Hoàng này, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng, trực tiếp quỳ một gối xuống đất: "Tạ Ngô Chủ!" Sau đó mới bắt đầu cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

Chỉ trong vài hơi thở, cơ thể ba người phụ nữ đã được huyết mạch Phượng Hoàng cải tạo thành công.

Sau lưng họ đều lặng lẽ hiện lên một hình xăm phượng hoàng, nhưng màu sắc lại khác nhau, dường như biến đổi theo thể chất mỗi người.

Dưới cái nhìn thấu thị của Hoàng Kim Đồng, Tô Cảnh liếc qua.

Của Huyền Nữ là một con kim phượng hoàng, còn Trần Văn Cẩn và A Ninh một người màu trắng, một người màu tím...

Phải nói là hình xăm này không hề đột ngột, ngược lại còn tăng thêm không ít sức quyến rũ cho họ, sống động như vật thể sống vậy.

Đương nhiên, chỉ có Tô Cảnh mới nhìn thấy được. "Tôi cảm thấy sức hút của Vẫn Ngọc đối với mình đã biến mất!

Hơn nữa sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều!" Trần Văn Cẩn mở mắt, nói với vẻ không thể tin nổi.

A Ninh cũng gật đầu: "Em cảm thấy các vết thương cũ đều được chữa lành rồi...

Anh, đây là cái gì vậy?" Huyền Nữ cũng đã hấp thu xong huyết mạch Phượng Hoàng, mở mắt ra, một đạo lôi quang màu vàng kim lóe qua, sau đó lặng lẽ đứng sau lưng Tô Cảnh.

Thần vật đẳng cấp này nếu là Tây Vương Mẫu thì căn bản sẽ không ban cho cô ấy.

Ngược lại là Tô Cảnh, mắt cũng không chớp đã cho cô ấy dùng giọt tinh huyết này.

Vô hình trung, độ trung thành của Huyền Nữ đối với Tô Cảnh lại tăng thêm một bậc.

Nghe A Ninh hỏi, Tô Cảnh chỉ giải thích sơ qua, nói nhiều cũng vô ích, công hiệu cụ thể cần tự mình cảm nhận: "Chỉ là cải tạo huyết mạch của các em, khiến các em có thể chất tương đương với Tiểu Ca.

Vẫn Ngọc này quá quỷ dị, anh sợ các em không kháng cự được sức hút của nó, nếu vào rồi mà không ra được thì sao?

Văn Cẩn, giờ cảm thấy khá hơn chưa?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, trong mắt Trần Văn Cẩn không khỏi hiện lên một tia cảm động.

Vốn dĩ anh ấy đã giải độc Cấm Bà cho mình, giờ vì không muốn mình mạo hiểm lại trao cho thứ quý giá nhường này.

Sống mấy chục năm, Trần Văn Cẩn hiểu rất rõ, loại tinh huyết có thể cải tạo huyết mạch lại giúp người ta mạnh lên chắc chắn là thần vật, đưa ra ngoài tuyệt đối sẽ khiến vô số thế lực điên cuồng tranh đoạt.

Vậy mà giờ Tô Cảnh lại tùy tiện đưa cho mình như vậy.

Xem ra, cô nợ anh càng lúc càng nhiều... dù hiến dâng cả đời cũng không trả hết!

A Ninh lúc này cũng có ý nghĩ đó, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Tô Cảnh không nói gì thêm.

Anh đối xử tốt với cô, cô luôn ghi tạc trong lòng.

Trên đời này sẽ không tìm được người đàn ông nào tốt với cô như vậy nữa...

Tô Cảnh tuy nói rất phong khinh vân đạm, nhưng Ngô Tà, Bàn Tử và Ô Lão Tứ lúc này đã ngây người ra rồi.

Tiểu Ca vốn tính tình lãnh đạm, không có quá nhiều cảm xúc, dù biểu cảm không đổi nhưng trong lòng cũng vô cùng chấn kinh. "Hảo gia hỏa!

Tô gia, có thể làm thể chất giống như Tiểu Ca sao?

Bách độc bất xâm, máu trừ tà, thanh xuân vĩnh viễn, ngài quả là chịu chơi đấy!

Không biết ngài có bán cái này không?

Béo này có khuynh gia bại sản cũng phải mua một phần!" Dù biết khả năng không lớn nhưng Bàn Tử vẫn đánh liều hỏi một câu.

Ngô Tà và Ô Lão Tứ cũng nhìn Tô Cảnh với vẻ đầy mong đợi.

Nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, Tô Cảnh trực tiếp đáp: "Không bán!

Tôi đâu có thiếu tiền?" Bàn Tử: "....." Tôi thề là tôi muốn khóc luôn!

Đẹp trai, thực lực mạnh, không thiếu tiền, không thiếu phụ nữ!

Mẹ kiếp!

Ghen tị quá!

Thật vô lý!

Ngô Tà và Ô Lão Tứ cũng tối sầm mặt mũi, nhưng không quá thất vọng, dù sao vốn cũng chẳng hy vọng gì nhiều. "Tô gia, vậy chúng ta đi thôi!

Vẫn Ngọc đã xem rồi, hơn nữa Thi Miết Hoàn mà A Ninh cần giao cho Cừu Đức Khảo cũng đã lấy được, mục đích lần này đã hoàn thành..." Trần Văn Cẩn nói một câu, A Ninh cũng phụ họa: "Anh à~ nếu anh không muốn vào thì chúng ta đi thôi...

Đợi ra ngoài em sẽ nói với Cừu Đức Khảo là rời khỏi công ty!" Gật đầu một cái, Tô Cảnh nhìn ba người Ngô Tà: "Còn các cậu thì sao?

Tiểu Ca, Bàn Tử, có về không?" "Về chứ, Béo gia tôi đã không chờ nổi muốn quay lại cuộc sống đô thị rồi..." Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử liền đáp lời.

Tuy nhiên Tiểu Ca lại không có biểu hiện gì. "Tiểu Ca, anh thì

sao?" Nghe Ngô Tà hỏi, Tiểu Ca lại đi đến trước Vẫn Ngọc, giống như Trần Văn Cẩn, đưa tay chạm vào nó: "Tôi phải vào trong!" Nghe vậy, Ngô Tà cuống quýt ngay lập tức: "Tiểu Ca, anh có biết mình đang nói gì không?

Tô ca đã bảo rồi, Vẫn Ngọc này vào có khi không ra được đâu, anh không muốn sống nữa à?!" Nhìn Ngô Tà, ánh mắt Tiểu Ca bỗng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: "Ngô Tà, tôi có lý do không thể không vào!" Nghe vậy, Ngô Tà ngẩn ra: "Anh nhớ lại ký ức rồi sao?" "Chỉ là một vài mảnh vỡ, nhưng thế là đủ rồi!

Ngô Tà, hãy theo Tô Cảnh rời khỏi đây!

Tôi nhất định sẽ trở ra!" Nói xong, anh nhìn Tô Cảnh một cái, rồi trực tiếp phi thân vào trong Vẫn Ngọc.

Thấy vậy, Ngô Tà vội chạy đến trước Vẫn Ngọc, cũng muốn đuổi theo: "Bàn Tử, đỡ tôi lên!" "Được thôi!" Thế nhưng, cái lối vào đó quá cao, bề mặt lại trơn nhẵn, căn bản không thể leo lên được.

Lúc này, Ngô Tà mới nhớ tới Tô Cảnh, trực tiếp quỳ xuống đất nói, đúng là chân ái mà: "Tô ca, tôi cầu xin anh vào đưa Tiểu Ca ra ngoài!" "Ngô Tà, tôi đã nói trước là không vào Vẫn Ngọc rồi!" Tô Cảnh lạnh lùng nói một câu, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo: "Cậu... coi lời tôi nói là gió thoảng bên tai sao?" Nghe vậy, ánh mắt Ngô Tà khựng lại.

Quả thực, Tô Cảnh đâu có nghĩa vụ phải mạo hiểm vào Vẫn Ngọc cứu Tiểu Ca...

Đó là lựa chọn của chính Tiểu Ca, hoặc giả, bên trong chẳng hề có nguy hiểm thì sao?

Lúc này, Ngô Tà chỉ có thể nghĩ theo hướng tốt đẹp để tự lừa mình dối người.

Vốn dĩ là vậy, chẳng lẽ vì anh mạnh mà phải bắt anh đi làm chuyện ngay cả bản thân anh cũng không nắm chắc sao?

Không đời nào! "Ngô Tà, tôi đã giúp cậu một lần, cứu được Giải Liên Hoàn!

Nhưng lần này, tôi không thể vào Vẫn Ngọc!

Tuy nhiên có thể tặng cậu một quẻ!" Nghe thấy thế, sắc mặt Ngô Tà lập tức mừng rỡ.

Đúng rồi!

Tô Cảnh cũng am hiểu thuật Chu Dịch, so với Tề Bát Gia của Cửu Môn chỉ có hơn chứ không kém!

Có thể nhờ anh ấy xem giúp Tiểu Ca một quẻ! "Tô ca, xin ban quẻ!" "Tô gia, xin ban quẻ!" Thấy Ngô Tà như vậy, Bàn Tử cũng không nỡ nhìn, hơn nữa dù Tiểu Ca với Ngô Tà có tình cảm thâm sâu, nhưng với anh ta cũng có tình huynh đệ mà!

Anh ta cũng cung kính nói với Tô Cảnh. "Tiểu Ca vào Vẫn Ngọc sẽ không có nguy hiểm tính mạng, ba ngày sau giờ này, anh ta sẽ từ trong đó đi ra.

Tuy nhiên, hai người phải chuẩn bị tâm lý, anh ta sẽ lại bị mất trí nhớ, quên sạch hai người đấy!" Nghe vậy, Ngô Tà mừng rỡ: "Chỉ cần còn sống trở ra là tốt rồi!" "Đúng thế, dù có mất trí nhớ thì hai người sống sờ sờ như chúng ta cứ lượn lờ quanh anh ta suốt ngày, sớm muộn gì anh ta cũng nhớ ra thôi, thực sự không được thì làm quen lại từ đầu là xong!" Bàn Tử cũng phụ họa theo. "Tùy các cậu thôi, chúng tôi không đợi nữa...

Ô Lão Tứ, đưa nhu yếu phẩm cho họ!" Nghe vậy, Ô Lão Tứ nãy giờ im lặng liền ném chiếc ba lô trên lưng cho hai người: "Số vật tư này đủ cho các cậu dùng trong ba ngày!

Ra khỏi mẫu cung Tây Vương Mẫu, nếu có chuyện gì có thể đến kinh đô tìm tôi!

Chương 52

Không vào Vẫn Ngọc, thiên hạ rộng lớn, nơi nào tôi cũng có thể đi được!" Trước lời hứa này của Tô Cảnh, Ngô Tà cũng vô cùng cảm động.

Nhưng câu tiếp theo lại khiến Ngô Tà và Bàn Tử cùng cười khổ: "Tất nhiên, giá cả không rẻ đâu!" Tô Cảnh đương nhiên sẽ không làm chuyện không có báo đáp.

Trên đời làm gì có bữa trưa miễn phí?

Kéo Ngô Tà đứng dậy, Bàn Tử nói một câu: "Yên tâm đi Tô gia, nếu phải nhờ ngài ra tay, nhất định sẽ trả cái giá khiến ngài hài lòng!" Ngô Tà cũng gật đầu.

Dẫu sao, với thủ đoạn của Tô Cảnh, câu nói không vào Vẫn Ngọc thì thiên hạ nơi nào cũng đi được tuyệt đối không phải nói suông.

Gật đầu một cái, Tô Cảnh định dẫn mấy người bên mình rời khỏi mẫu cung.

Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên kinh hô một tiếng! "Trong Vẫn Ngọc có người!" Tô Cảnh khựng lại, quay đầu nhìn về phía lối vào Vẫn Ngọc.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc đồ trắng đang lom khom trong lối đi quan sát nhóm người bọn họ.

Khuôn mặt đó giống hệt cái mặt nạ da người trên thi thể Tây Vương Mẫu giả lúc nãy!

Khóe miệng toét ra, nước dãi chảy dòng dòng.

Ánh mắt thế mà lại vô cùng hưng phấn?

Như thể vừa phát hiện ra con mồi vậy!

Mẹ kiếp!

Đau mắt quá!

Nhìn khuôn mặt già nua đó, Tô Cảnh chỉ muốn đấm cho một phát!

Càng vô lý hơn là, trong nguyên tác, bóng dáng người phụ nữ này chỉ lướt qua nơi sâu thẳm của hang động, còn bây giờ...

Thấy mọi người phát hiện ra mình, mụ ta thế mà lại nhanh chóng bò ra khỏi Vẫn Ngọc! "Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình một cái, vội kéo Ngô Tà lùi lại.

Huyền Nữ trực tiếp rút kiếm, chắn trước mặt Tô Cảnh.

Trong đôi đồng tử vàng kim lóe lên một tia điện quang, trường kiếm trong tay sẵn sàng xuất chiêu!

Lao xuống, người phụ nữ giống hệt Tây Vương Mẫu này lao thẳng về phía Tô Cảnh, dường như có thứ gì đó đang thu hút mụ ta.

Nhìn kỹ lại, trên hai bàn tay mụ ta thế mà lại có móng tay đen kịt dài khoảng mười phân, trực tiếp vung bộ móng vuốt sắc nhọn về phía Huyền Nữ. "Huyền Nữ kiếm: Trảm Lôi!" Lôi quang vàng kim lóe lên, chiêu kiếm này của Huyền Nữ đã phát huy tốc độ đến cực hạn.

Thân hình người phụ nữ khựng lại ngay lập tức.

Theo sau đó là Huyền Nữ thu kiếm đứng thẳng, máu từ cổ mụ ta phun ra xối xả.

Một kiếm phong hầu!

Liếc nhìn người phụ nữ này, Huyền Nữ khinh bỉ nói: "Vương Mẫu đã sớm cải tạo bản thân, lũ phàm nhân hèn mọn mà cũng dám giả mạo Vương Mẫu, đáng chết!" Nghe vậy, ngoại trừ Tô Cảnh, mọi người mới phản ứng lại, hóa ra đây không phải Tây Vương Mẫu thật.

Hú hồn!

Cứ tưởng Tây Vương Mẫu biến thành cương thi rồi chứ...

Trong số mọi người, cũng chỉ có Tô Cảnh mới hiểu ý nghĩa thực sự của Huyền Nữ.

Tây Vương Mẫu vốn cũng là người mình đuôi rắn! "Ối giời ơi!

Tô gia, cái quái gì thế này?

Hơn nữa sao người của các anh ít thế?

Những người khác đâu?" Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói không nghiêm túc.

Quay đầu lại nhìn, chính là Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa. "Hoa gia?

Hạt Tử?

Hai anh từ đâu chui ra vậy?" Thấy là hai người bọn họ, Bàn Tử tò mò hỏi. "Hai chúng tôi phát hiện ra mật thất đối diện mẫu cung Tây Vương Mẫu, đi ra từ đó là đến thẳng đây!

Tam gia có hai người anh em mà Ngô Tà nhờ chăm sóc trông coi rồi.

Những người khác đâu?

Người phụ nữ dưới đất này là ai?

Còn vị này là...?" Liếc nhìn Huyền Nữ, Hắc Hạt Tử thầm kinh ngạc trước dung mạo và thân thủ của cô ấy.

Chiêu kiếm vừa rồi của cô ấy vừa vặn bị anh ta nhìn thấy.

Công bằng mà nói, bất cứ ai ở đây cũng không đỡ nổi!

Đương nhiên, có lẽ Tô Cảnh thì được.

Nhưng vị đại lão này làm sao có thể đem ra so sánh với người

khác? "Tiểu Ca vào trong Vẫn Ngọc rồi!

Còn những người khác, lúc nãy chúng tôi vào phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu, đều bỏ mạng ở đó hết rồi!

Còn vị này..." Bàn Tử nhìn Huyền Nữ, nhưng chưa kịp nói đã bị Tô Cảnh ngắt lời: "Cô ấy là trợ thủ tôi tìm đến, vừa mới tới nơi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức hiểu ra ý đồ của anh.

Đã vậy thì cứ để bí mật này thối rữa trong bụng đi!

Hai người nhìn nhau, đều hiểu ý đồ của đối phương.

Còn Ô Lão Tứ?

Có cho kẹo lão cũng chẳng dám ra ngoài nói bậy.

Thấy Tô Cảnh không muốn nói nhiều, Hắc Hạt Tử cũng gật đầu không hỏi thêm nữa. "Còn vị nằm dưới đất này!

Vừa từ trong Vẫn Ngọc bò ra, dường như là một thế thân của Tây Vương Mẫu!" Bàn Tử chỉ vào người phụ nữ dưới đất giải thích. "Chỉ là một sản phẩm thất bại uống Thi Miết Hoàn rồi vào Vẫn Ngọc để miễn cưỡng duy trì trường sinh mà thôi!

Chắc là vật thí nghiệm của bản thể Tây Vương Mẫu." Tô Cảnh lắc đầu, khinh bỉ nói một câu.

Nghe vậy, Huyền Nữ cũng gật đầu: "Không sai!

Đúng là như vậy!" Hắc Hạt Tử ngẩng đầu quan sát khối Vẫn Ngọc này: "Trên Lỗ Hoàng Bạch có ghi chép về Vẫn Ngọc của Quan Vũ, xem ra chính là nói về bí mật của Tây Vương Mẫu, Thi Miết Hoàn cộng thêm Vẫn Ngọc, đây chính là thuật trường sinh của bà ta!" "Đã đến đây rồi, tôi cũng vào xem thử!" Nhìn Vẫn Ngọc, Giải Tiểu Hoa có chút ý định muốn thử. "Đừng!

Hoa Nhi gia!" "Tiểu Hoa, đừng đi!" Hắc Hạt Tử và Ngô Tà đồng thanh ngăn cản. "Tại sao?" "Tô ca còn không nắm chắc, anh nghĩ thực lực mình hơn được Tô ca sao?

Tiểu Ca tôi không cản được, nhưng anh nhất định không được vào!" Ngô Tà nghiêm nghị nói.

Hắc Hạt Tử cũng đưa tay kéo Giải Tiểu Hoa ra một bên, rồi từ từ tháo kính râm xuống, lời tâm huyết nói: "Tôi biết anh thân thủ tốt!

Nhưng tôi khuyên anh đừng đi.

Điều chưa biết...

đều rất đáng sợ!

Anh không phải là Ách Ba Trương, càng không phải Tô gia!

Tô gia còn không nắm chắc, anh nghĩ mình làm được sao?" Nhìn đôi mắt vẩn đục của Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa sững người một lát: "Được thôi...

Dù sao tôi cũng không hy vọng lần này tìm được câu trả lời mình muốn!

Coi như đi hộ tống vậy..." Nghe vậy, Hắc Hạt Tử cười một cái, đeo kính râm lại: "Hộ tống thì có gì không tốt?

Ít nhất cũng làm quen được với Tô gia đúng không?

Phải không Hoa Nhi gia!" Nhìn Hắc Hạt Tử lại khôi phục vẻ cà lơ phất phơ, lòng Giải Tiểu Hoa cũng nhẹ nhõm đi không ít. "Vậy chúng ta đi thôi!

Tô gia, cùng đi chứ?" Giải Tiểu Hoa nhìn Tô Cảnh hỏi một câu. "Được thôi!

Chương 53

Nhưng phải chờ một lát, tôi còn chút chuyện cần xử lý!" "Được!" Giải Tiểu Hoa gật đầu rồi nhìn sang Ngô Tà: "Ngô Tà, cậu không đi sao?" "Tôi phải đợi Tiểu Ca ra.

Lần ở Vân Đỉnh Thiên Cung tôi đã không đợi được anh ấy, lần này tôi nói gì cũng phải đợi anh ấy ra!

Tôi còn rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ấy nữa!" Khi nói câu này, Ngô Tà trông giống hệt một cô vợ nhỏ đang oán hận.

Thật là vô lý! "Vậy được rồi!

Chúng tôi đi trước đây, Ngô Tam Tỉnh bị thương hôn mê hiện đang ở bên ngoài, bên cạnh chỉ có hai gã thủ hạ cậu để lại, tôi phải ra xem thế nào!

Hãy chăm sóc tốt cho Giải Liên Hoàn nhà cậu đi!" Nghe Giải Tiểu Hoa nhắc tới Giải Liên Hoàn, Ngô Tà cũng bực bội đáp lại một câu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào lối vào Vẫn Ngọc, đầu không thèm quay lại.

Thấy vậy, Giải Tiểu Hoa chỉ biết bất lực cười cười.

Tâm trạng Ngô Tà có thể hiểu được, chẳng phải bản thân anh cũng vậy sao?

Giải Liên Hoàn không chỉ lừa Ngô Tà, mà còn lừa tất cả người nhà họ Giải! "Tô gia, ngài có chuyện gì cần xử lý?

Hai chúng tôi đợi ngài xử lý xong rồi cùng ra!" Giải Tiểu Hoa đi tới, Hắc Hạt Tử mới hỏi Tô Cảnh một câu. "Hai người chắc chứ?" Khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch lên đầy vẻ trêu chọc.

Nhìn thấy biểu cảm của Tô Cảnh, bộ đôi Hắc - Hoa lập tức có dự

cảm chẳng lành.

Tuy nhiên vẫn đành cứng đầu gật đầu. "Vậy...

đi thôi!" Dẫn mấy người đi tới cao đài nơi đặt vương tọa Tây Vương Mẫu, nhìn khối Vẫn Ngọc phía sau vương tọa, Tô Cảnh trực tiếp tung ra một chiêu Xích Luyện! "Ly tự —— Xích Luyện!" Kèm theo một luồng hỏa xà mãnh liệt lao ra từ lòng bàn tay, oanh kích vào phần trên cùng của Vẫn Ngọc.

Một tiếng rít chói tai vang lên bên tai mọi người.

Ngay sau đó, một con Xà Mẫu với lớp vảy dày màu xám nâu, đầu mọc hai sừng, bụng mọc hai vuốt thò mình ra từ trên khối Vẫn Ngọc.

Chính là con Xà Mẫu trên bức phù điêu nhìn thấy bên ngoài!

Thân hình nó còn to hơn Tiểu Thanh và Tiểu Bạch một vòng.

Thực ra trước đó Tô Cảnh đã dùng Hoàng Kim Đồng dò xét nơi này, nhưng không phát hiện tung tích Xà Mẫu.

Nhưng vừa rồi dưới Vẫn Ngọc, thấy Tiểu Ca đi vào, ban đầu Tô Cảnh định dùng Hoàng Kim Đồng kiểm tra tình hình bên trong Vẫn Ngọc.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là Hoàng Kim Đồng lần đầu tiên mất tác dụng!

Cho nên Tô Cảnh mới nói bên trong Vẫn Ngọc có quá nhiều yếu tố không xác định!

Anh cũng có suy đoán về nơi ẩn nấp của Xà Mẫu, vì thế mới dùng Xích Luyện thử xem.

Kết quả đúng như dự đoán.

Tuy nói là Xà Mẫu, nhưng nhìn hình thái hiện tại, rõ ràng nó đã hóa thành Giao rồi!

Chỉ cần khế ước được nó!

Bất kể chuyến đi mẫu cung Tây Vương Mẫu này có thu hoạch gì hay không thì cũng coi như không uổng công!

Sau khi khế ước, dùng Thanh Thiên Hóa Long Quyết thu vào bản thân, cộng hưởng sức mạnh của Xà Mẫu, Tô Cảnh một đấm đập nát một chiếc xe tải hạng nặng cũng không thành vấn đề.

Chưa kể không chỉ cộng hưởng sức mạnh mà còn có thể cộng hưởng cả tuổi thọ nữa đúng không?

Trường sinh?

Có thực sự khó thế không?

Dù có hơi khoe khoang, nhưng đó là sự thật.

Dẫu sao, anh là người đàn ông có bàn tay vàng mà~ Nhìn thấy con Xà Mẫu đã hóa Giao này, Bàn Tử và Ngô Tà đứng dưới Vẫn Ngọc đã sợ đến mức run cầm cập, trốn vào một góc không dám ho một tiếng.

Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa cũng sợ tới mức không dám cử động.

A Ninh, Trần Văn Cẩn dù đỡ hơn nhưng cũng tái mặt, dù sao con này đã hóa Giao rồi!

Giao và Rắn, cấp bậc sinh mệnh đã hoàn toàn khác biệt!

Chỉ có Huyền Nữ là tuốt kiếm chắn trước mặt Tô Cảnh.

Thân là Chiến Thần, đương nhiên phải có khí thế không gì cản nổi!

Huyền Nữ đã phát huy điểm này đến cực hạn! "Huyền Nữ, lui xuống!" "Ngô Chủ, dùng ngọc bội!

Ngọc bội có thể xua đuổi Xà Mẫu!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Huyền

Nữ tuy lùi ra nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở. "Bảo vệ tốt A Ninh và Văn Cẩn!

Dùng ngọc bội xua đuổi nó sao?

Thứ tôi muốn không phải là xua đuổi nó!" Nhìn Xà Mẫu, trong đáy mắt Tô Cảnh hiện lên một tia hưng phấn.

Con đại gia hỏa này, bây giờ... thuộc về tôi! "Tốn tự —— Phong Thằng!" Một tay vung lên, theo sự biến đổi của luồng khí, từng sợi dây thừng bằng gió thô to trói chặt con Xà Mẫu.

Bị Tô Cảnh khống chế, con Xà Mẫu rõ ràng trở nên hung bạo, phát ra những tiếng rít liên hồi.

Dưới sự xé xác của đôi vuốt sắc nhọn, nó thế mà trực tiếp phá tan Phong Thằng.

Phải nói đây là lần đầu tiên chuyện này xảy ra. "Phong Hậu Kỳ Môn!

Loạn Kim Thác!" Ngón tay chụm lại như kiếm, một tiếng quát khẽ, thân hình khổng lồ của Xà Mẫu trực tiếp bị đóng băng.

Sau đó Tô Cảnh lật lòng bàn tay, một cây Thiên Huyễn biến thành trường thương màu bạc trắng kèm theo Thái Cực Băng Kình đâm xuyên qua tử huyệt của Xà Mẫu!

Ngay khi Loạn Kim Thác được giải trừ, Tô Cảnh mới thở dốc một hơi.

Phải thừa nhận rằng việc định thân một con Xà Mẫu khổng lồ đã hóa Giao tiêu tốn rất nhiều thể lực và linh khí.

Hơn nữa chỉ có thể định thân trong vài giây ngắn ngủi.

May mà Tô Cảnh không lãng phí quá nhiều thời gian, trực tiếp làm Xà Mẫu trọng thương.

A Ninh và Trần Văn Cẩn vội vàng đỡ lấy Tô Cảnh, nhìn anh thở dốc đầy vẻ xót xa.

Nhưng may thay, thể lực và linh khí này không tiêu hao vô ích.

Xà Mẫu đổ gục lên vương tọa, kéo theo cả thi thể Tây Vương Mẫu giả bị đè nát vụn.

Nhìn con Xà Mẫu đang thoi thóp dưới đất, bất kể là Ngô Tà, Bàn Tử hay Hắc Hạt Tử, Giải Vũ Thần, thậm chí là Huyền Nữ đều vô cùng kinh hãi.

Thực lực của Tô Cảnh quả thực quá mạnh mẽ.

Ba chiêu bại Xà Mẫu!

Nếu thế gian có thần minh, thì đó nhất định là Tô Cảnh! "Tô gia, quá đỉnh!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, Hắc Hạt Tử cũng phụ họa bên cạnh: "Quỳ cầu được ôm đùi!" Không thèm để ý đến hai tên này, Tô Cảnh ra hiệu cho A Ninh và Trần Văn Cẩn buông mình ra, đi thẳng đến trước mặt Xà Mẫu.

Ngự Thú Thuật khởi động, một lá phù ấn to bằng đầu người bay ra từ lòng bàn tay, trực tiếp ấn vào người Xà Mẫu.

Khế ước được Xà Mẫu, chuyến này coi như không lỗ! "Thanh Thiên Hóa Long Quyết!" Vận chuyển Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Xà Mẫu hóa thành một luồng xám quang tràn vào cơ thể Tô Cảnh, biến thành một hình xăm màu nâu xám, đồng thời lôi kéo hình xăm Thanh Xà và Bạch Xà quấn lấy nhau, khắc ghi trước ngực Tô Cảnh, lan dài ra tận sau lưng.

Cùng lúc đó, một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn bùng nổ trong cơ thể Tô Cảnh.

Cộng hưởng sức mạnh của một Giao và hai Xà, Tô Cảnh hiện tại hoàn toàn tự tin có thể đấm nát một chiếc xe tải hạng nặng.

Sau khi thích nghi một chút với nguồn sức mạnh này, Tô Cảnh mới nhìn về phía hai người Hắc - Hoa: "Giờ thì chuyện của tôi xử lý xong rồi...

Đi thôi, hai vị..." Hắc Hạt Tử: "....." Giải Tiểu Hoa: "....." Thật là vô lý!

Hóa ra cái chuyện cần xử lý mà anh nói là đập nát con Xà Mẫu này sao?

Dù trong lòng thầm mắng mỏ, nhưng Hắc - Hoa hai người cũng không nói gì thêm.

Nghe Tô Cảnh nói vậy, họ cũng gật đầu tán thành.

Về thủ đoạn thu phục Xà Mẫu của Tô Cảnh, cả hai đều không hỏi nhiều.

Chương 54

Suy cho cùng, mỗi người đều có bí mật riêng.

Miệng lưỡi hai người này vốn rất kín, Tô Cảnh tự nhiên không cần lo lắng chuyện thủ đoạn của mình bị bại lộ. …… Tô Cảnh dẫn theo A Ninh cùng mấy người trực tiếp rời khỏi cao đài.

Nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn, anh cũng đã đạt được thứ mình muốn.

Cung mẫu Tây Vương Mẫu giờ đây đối với anh đã không còn giá trị. "Ngô Tà, Bàn Tử, vậy chúng tôi đi trước đây!" Hắc Hạt Tử hướng về phía hai người đang đứng dưới Vẫn Ngọc hét lên một tiếng.

Sau đó, gã cùng Giải Tiểu Hoa đi theo Tô Cảnh. "Hắc gia, đi thong thả!" Đáp lại một câu, Bàn Tử lúc này mới nhìn sang Ngô Tà. "Thiên Chân, năng lực của Tô gia cậu cũng thấy rồi đấy.

Nếu trên đời này còn có người có thể giúp được Tiểu Ca, thì chắc chắn là anh ấy rồi…" "Đợi đón được Tiểu Ca, chúng ta sẽ đi Kinh Đô!" Nghe vậy, Ngô Tà đang nhìn chằm chằm vào lối vào Vẫn Ngọc với vẻ mong đợi cũng gật đầu.

Hai người bắt đầu khổ sở chờ đợi dưới chân khối Vẫn Ngọc. …… Nhóm của Tô Cảnh đã đi ra khỏi đại điện.

Họ định đi về bằng con đường khác mà Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đã tìm thấy trước đó.

Tuy rằng bên trong Vẫn Ngọc có thể tồn tại bí mật lớn nhất của thế giới đạo mộ, nhưng Tô Cảnh thực sự hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Đi Kinh Đô ngắm căn Tứ hợp viện hệ thống khen thưởng, sau đó

nghiên cứu cách đi đến sông băng Côn Luân không phải tốt hơn vào Vẫn Ngọc sao? "Mọi người nói xem, tại sao lại có nhiều người đổ xô đi tìm trường sinh như vậy?" "Cái gọi là trường sinh, chẳng khác nào chuyện viển vông!" Giải Tiểu Hoa vừa đi vừa cảm thán một câu.

Nghe vậy, Hắc Hạt Tử u uất thở dài một tiếng. "Cái gì chưa biết, không có nghĩa là nó không tồn tại!" "Người trẻ tuổi à, nếu một người trường sinh đứng trước mặt cậu, làm sao cậu phân biệt được họ có phải là người trường sinh hay không?" "Nếu Ách Ba Trương đứng trước mặt cậu, nếu cậu không hiểu rõ về anh ta, cậu có thực sự nhận ra anh ta là người trường sinh không?" Câu nói này khiến Giải Tiểu Hoa á khẩu không trả lời được.

Tô Cảnh khẽ nhếch môi, liếc nhìn Hắc Hạt Tử.

Anh luôn cảm thấy gã này đang ám chỉ chính mình.

Nói đi cũng phải nói lại, gã này cũng giống như Trương Khởi Linh, trên người có rất nhiều bí mật… Lúc đi vào thì chậm, nhưng vì đã nhớ rõ lộ trình nên việc ra khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu diễn ra khá thuận lợi.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã trở lại cái bể chứa nước khô cạn với lối đi tỏa ra bốn phương tám hướng lúc trước.

Giải Liên Hoàn trước đó được hai người đặt ở đây, nhờ hai thuộc hạ mà Ngô Tà để lại chăm sóc.

Nhưng không ngờ khi trở ra, hình bóng của Giải Liên Hoàn đã biến mất, ngay cả hai thuộc hạ chăm sóc ông ta cũng mất tích không dấu vết.

Giải Tiểu Hoa lập tức lo sốt vó. "Chuyện gì thế này?

Tại sao người lại biến mất rồi?" Đưa tay sờ tấm đệm nơi Giải Liên Hoàn từng nằm để cảm nhận hơi ấm còn sót lại, Hắc Hạt Tử lên

tiếng. "Xem ra đã rời đi khá lâu rồi!" "Phải làm sao đây, Hoa nhi gia?" "Tìm!" "Nhất định phải tìm thấy ông ấy, để ông ấy cho tôi một lời giải thích!" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được mà cười khẩy một tiếng. "Tìm ông ta?" "Đừng nghĩ nữa, Tiểu Hoa!" "Ông ta đã không muốn cậu tìm thấy, thì cậu vĩnh viễn không bao giờ tìm được đâu!" "Giải Liên Hoàn cái lão hồ ly này, lặng lẽ rời đi như vậy chắc chắn là có mục đích riêng!" "Yên tâm đi, tai họa sống ngàn năm, ông ta không chết được đâu!" Thấy Tô Cảnh nói chắc chắn như vậy, Giải Tiểu Hoa cũng nhẹ lòng hơn đôi chút.

Dù sao thì Tô Cảnh cũng am hiểu Bát Quái Dịch Lý mà… Nhưng cậu vẫn lo lắng rằng hai thuộc hạ của Ngô Tà đã đưa Giải Liên Hoàn đi và sẽ gây bất lợi cho ông ta.

Dù sao ông chủ của họ cũng là người của "Hắn", tuy nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng biết đâu họ ẩn nấp quá giỏi thì sao?

Dường như nhìn thấu nỗi lo của Giải Tiểu Hoa, Tô Cảnh bồi thêm một câu: "Yên tâm, hai tên thuộc hạ đó không phải người của lão ta đâu!" Gật gật đầu, Giải Tiểu Hoa không nói thêm gì nữa, chỉ là thần sắc có chút thất lạc.

Dù sao khó khăn lắm mới nhận lại được Giải Liên Hoàn, tuy trong lòng có oán hận, nhưng… ông ấy dù gì cũng là cha nuôi của cậu! …… "Được rồi, đi thôi!" "Rời khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu thôi, cái nơi quỷ quái này tôi chẳng muốn ở lại thêm một khắc nào nữa…" Tô Cảnh nói xong liền trực tiếp dẫn A Ninh và mọi người đi về phía lối ra.

Giải Tiểu Hoa dù có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn đi theo.

Đi bộ mất nửa ngày trời, Tô Cảnh mới thoát ra khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu để lên đến mặt đất.

Phải nói rằng, cảm giác được hít thở không khí trong lành thật sự

là sướng đến phát điên!

Trong mộ… chậc chậc… cái mùi hôi thối mục nát đó đúng là khiến người ta buồn nôn… Huyền Nữ đi theo sau Tô Cảnh, đôi đồng tử dựng đứng màu vàng kim khẽ nheo lại nhìn lên bầu trời. "Đã ngàn năm rồi không được thấy ánh mặt trời…" Cô khẽ cảm thán một câu, vừa vặn để hai người Hắc - Hoa đi phía sau nghe thấy rõ mồn một.

Trong lòng cả hai đều chấn động, liếc nhìn nhau, dường như đã có suy đoán về thân phận của Huyền Nữ.

Cộng thêm cách Tô Cảnh gọi cô, rất có thể đây chính là đại tướng quân Huyền Nữ dưới trướng Tây Vương Mẫu!

Hơn nữa đồng tử màu vàng kim của cô cũng cho thấy cô tuyệt đối không phải người thường!

Hai người tuy có suy đoán nhưng đều giữ kín trong lòng.

Chuyện này một khi nói ra chắc chắn sẽ gây chấn động cực lớn!

Đến lúc đó, ước chừng Tô Cảnh tuyệt đối sẽ không tha cho họ.

Thế nên, cứ im lặng là tốt nhất.

Sự hiếu kỳ… có thể giết chết con mèo đấy… Biểu cảm của hai người họ Tô Cảnh nhìn thấy rõ mồn một, suy nghĩ trong lòng họ anh cũng đoán được đôi ba phần.

Phải nói rằng, hai người này đúng là biết điều. "Yên tâm đi, sau này ngày nào cô cũng sẽ được thấy thôi…" Vừa nói chuyện với Huyền Nữ xong, Tô Cảnh đã thấy một bóng đỏ lao tới.

Chính là Tiểu Hồng - con Kê Quan Vương Xà.

Trước đó anh đã để nó ở lại bên ngoài để giám sát những thuộc hạ của A Ninh và Giải Liên Hoàn.

Đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Hồng, sau đó anh phất tay thu nó vào

không gian hệ thống.

Không nói gì khác, Tiểu Hồng nhất định phải mang về.

Nuôi thứ này còn hữu dụng hơn nuôi chó nhiều… Sự thật chứng minh Tô Cảnh nghĩ không sai.

Mấy tên người của "Hắn" ở bên ngoài trước đó, ngoại trừ hai tên bị Tiểu Ca và Trần Văn Cẩn ra tay giết chết, hai tên còn lại đều bị Tiểu Hồng cắn chết.

Vừa thu hồi Tiểu Hồng, đã thấy Phan Tử chạy tới.

Nhìn anh ta chạy nhảy tung tăng thế kia, chắc hẳn vết thương trước đó đã lành được quá nửa. "Tô gia, Tam gia và Tiểu Tam Gia đâu rồi?" Vừa lên tiếng anh ta đã hỏi Tô Cảnh về tung tích của Ngô Tà và Giải Liên Hoàn.

Phải nói rằng Phan Tử thực sự là người trọng tình trọng nghĩa.

Trong nguyên tác, Phan Tử vì cứu Ngô Tà mà chết ở Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng bây giờ, vì đã có anh ở đây, một người đàn ông như vậy không nên có kết cục bi thảm như thế! "Ngô Tà ở bên trong, ba ngày nữa sẽ ra.

Còn Tam gia, cứ đợi Ngô Tà nói cho anh biết đi…" Về chuyện của Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh, Tô Cảnh không muốn tìm hiểu sâu, cũng chẳng muốn giải thích với ai.

Thấy Tô Cảnh không muốn nói nhiều, Phan Tử cũng thức thời không hỏi thêm. "Phan gia, anh định đợi Ngô Tà ra hay tính thế nào?" "Hay là đi cùng chúng tôi trước đi!" Hắc Hạt Tử hỏi một câu. "Thôi, mọi người đi trước đi!" "Tôi ở lại bên ngoài tiếp ứng cho Tiểu Tam Gia!" Phan Tử đã muốn đợi, Hắc Hạt Tử cũng không thể ép anh ta đi.

Còn về phần Tô Cảnh, đi hay không liên quan gì đến anh?

Tuy anh có chút quý trọng Phan Tử, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ cùng anh ta đợi đám người Ngô Tà ra… Có điên mới đợi… Trong tay đã có tấm thẻ ngân hàng số dư mười tỷ, về hưởng thụ không sướng sao?

Dù sao thì cũng có cả đống tiền!

Lại còn dư dả thời gian nữa ~ Hắc Hạt Tử ném túi nhu yếu phẩm cho Phan Tử, sau đó đi theo Tô Cảnh rời khỏi rừng mưa.

Chuyến đi đến cung mẫu Tây Vương Mẫu kết thúc viên mãn!

Đi mất một ngày trời mới ra khỏi rừng mưa để trở lại Ma Quỷ Thành.

Tuy không có Trát Tây - người dẫn đường am hiểu địa hình, nhưng Hoàng Kim Đồng của Tô Cảnh không phải để trưng cho đẹp… Anh dẫn mọi người đi một mạch thông suốt ra khỏi Ma Quỷ Thành vào sa mạc.

Thú thực, vùng sa mạc này đất rộng người thưa, nếu chỉ dựa vào đi bộ thì chẳng biết đến bao giờ mới thoát ra được.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tô Cảnh biến ra một chiếc xe Kim Bôi từ hư không.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy liền thốt lên "Hay lắm!", Giải Tiểu Hoa thì trầm trồ "Quá chuyên nghiệp!".

Mẹ kiếp, nếu đi đổ đấu mà mang theo Tô Cảnh thì tiết kiệm được bao nhiêu thứ… Trong đầu cả hai đều lóe lên ý nghĩ như vậy, nhìn Tô Cảnh với ánh mắt rực cháy.

Bị hai gã này nhìn chằm chằm, Tô Cảnh cảm thấy sởn gai ốc. "Cảnh ca ~ để em lái!" "Được!" Chẳng thèm để ý đến hai tên kia, anh

trực tiếp ngồi vào ghế phụ lái của chiếc Kim Bôi.

Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa và Ô Lão Tứ ba người đàn ông to lớn thì ngồi hàng ghế cuối.

Chương 55

Nhìn Huyền Nữ đang tò mò quan sát chiếc xe, Trần Văn Cẩn cũng kéo cô ngồi lên xe.

Chiếc Kim Bôi bảy chỗ vừa vặn đủ cho cả nhóm. "Văn Cẩn, em phổ biến kiến thức hiện đại cho Huyền Nữ đi!" "Vâng ~" Trần Văn Cẩn quay đầu lại nhìn Huyền Nữ đang có chút lúng túng, gật đầu với Tô Cảnh.

Sau đó cô lấy điện thoại ra, tìm một số thông tin cơ bản để giảng cho Huyền Nữ.

Thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa liếc nhìn nhau, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Mẹ kiếp!

Tác phong hoàn toàn là người cổ đại, lại còn không hiểu gì về kiến thức đời sống hiện đại, bảo không phải từ trong quan tài chui ra thì đánh chết gã cũng không tin! …… Hai người họ nghĩ gì Tô Cảnh không quan tâm.

Lúc này, Tô Cảnh đang chuẩn bị liên lạc với Cừu Đức Khảo để nói chuyện về A Ninh. "A Ninh, gọi điện cho Cừu Đức Khảo đi!" Lấy từ không gian hệ thống ra một chiếc điện thoại vệ tinh, Tô Cảnh trực tiếp đưa cho A Ninh.

Cô nhìn anh một cái rồi gật đầu.

Một tay lái xe, một tay cô bấm số điện thoại riêng của Cừu Đức Khảo.

Là trợ thủ đắc lực nhất của lão, A Ninh tự nhiên có phương thức liên lạc riêng.

Điện thoại vừa gọi đi, chẳng mấy chốc đã được kết nối. "Ninh, lấy được thứ đó chưa?" Một giọng nói già nua vang lên, phát âm không chuẩn lắm, chính là lão cáo già Cừu Đức Khảo đã sống từ thời Cửu Môn đến tận bây giờ. "Ông chủ, đồ đã lấy được rồi!" "Tốt quá!

Ninh!

Mau quay về công ty đi, ta không thể chờ thêm để thoát khỏi cái thân thể già nua này nữa rồi!" Nghe lời A Ninh nói, nụ cười của Cừu Đức Khảo ở đầu dây bên kia dần trở nên biến thái.

Khi tuổi tác ngày càng cao, lão càng khao khát trường sinh!

Giờ đây trường sinh đã ở ngay trước mắt, làm sao có thể không kích động?

Chỉ có điều, Cừu Đức Khảo không biết rằng, cái gọi là thuốc trường sinh đó chỉ là những viên Thi Miết Hoàn đầy tác dụng phụ mà thôi… "Ông chủ, tôi không về nữa đâu…" "Đồ tôi sẽ sai người gửi qua cho ông!" A Ninh vừa nói xong, đầu dây bên kia lập tức rơi vào im lặng.

Hồi lâu sau mới lại vang lên giọng nói của Cừu Đức Khảo. "Ninh, cô có ý gì?" "Đồ tôi sẽ phái người gửi cho ông, nhưng tôi muốn rút khỏi công ty!" Nhìn sang Tô Cảnh, trong mắt A Ninh thoáng hiện vẻ kiên định. "Choảng!" "Không thể nào!" Tiếng thủy tinh vỡ vang lên từ phía bên kia, Cừu Đức Khảo trực tiếp lạnh lùng nói. "Xem kìa!

Lão cuống lên rồi!

Lão cuống rồi!" Khi A Ninh gọi điện cho Cừu Đức Khảo, Hắc - Hoa hai người cũng vểnh tai lên nghe.

Nghe thấy lời Cừu Đức Khảo, Hắc Hạt Tử trực tiếp bật cười.

Tô Cảnh liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái đầy thú vị rồi cầm lấy điện thoại vệ tinh. "Alo?

Cừu Đức Khảo!" "Cậu là ai?" "Tôi tên Tô Cảnh, Tô trong Tô Châu, Cảnh trong cảnh sắc!" "Người đàn ông của A Ninh…" Nghe vậy, Cừu Đức Khảo ở đầu dây bên kia cố nén cơn giận. "Ninh muốn rút khỏi công ty là vì cậu sao?" "Đúng vậy!" Ngừng một lát, Cừu Đức Khảo lại nói tiếp. "Người trẻ tuổi!

Cậu có lẽ không biết, ta có vô vàn cách để khiến cậu chết đi một cách âm thầm đấy!" "Quyết định sai lầm nhất của cậu chính là để Ninh rút khỏi công ty!" Nghe đến đây, mọi người đều bật cười.

Trời ạ!

Cảm giác như đang nghe Diệp Lương Thần nói chuyện vậy!

Khinh bỉ cười khẩy một tiếng, Tô Cảnh trực tiếp nói. "Vốn dĩ còn muốn nói chuyện tử tế với ông, nhưng nếu ông đã không phối hợp như vậy thì thứ đó ông cũng đừng hòng có được!" "Tôi đang ở Kinh Đô!" "Cho ông ba ngày, tôi đợi ông đến giết tôi!" "Nhưng, nếu ông không giết được tôi, thì hãy chờ xem tôi có dám giết ông hay không thôi!" Nói xong, không đợi Cừu Đức Khảo lên tiếng, Tô Cảnh đã trực tiếp cúp máy. "A Ninh, Thi Miết Hoàn cũng không cần đưa cho lão nữa, anh muốn xem lão già cáo già này rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Tô Cảnh lạnh lùng nói.

Trong mắt A Ninh cũng xẹt qua một tia lạnh lẽo, cô gật đầu. "Tô gia, chỉ cần lão dám phái người đến, Văn Cẩn nhất định sẽ khiến chúng có đi không có về!" "Kiếm trong tay ta cũng đã lâu rồi chưa được uống máu!" Trần Văn Cẩn và Huyền Nữ đều tràn đầy sát ý.

Dám đe dọa Tô Cảnh, tuyệt đối là không muốn sống nữa rồi… Nhìn ba người phụ nữ có sức chiến đấu mạnh mẽ này, Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa và Ô Lão Tứ đều lau mồ hôi lạnh trên trán.

Quả nhiên, phụ nữ chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của mình!

Thật đáng sợ! "Tô gia, câu nói vừa rồi thật bá khí!" "Tôi cũng về Kinh Đô, khi nào tới nơi lão Hắc tôi xin mời Tô gia một chầu rượu!" "Suốt chặng đường này, đa tạ ngài đã chiếu cố!" Thấy trạng thái của ba cô gái, đặc biệt là Huyền Nữ đã rút trường kiếm ra, vì sợ bị thương văng lây nên Hắc Hạt Tử trực tiếp nịnh nọt.

Thật ra, lời nịnh nọt này cũng có chút gượng gạo.

Còn bày đặt mời khách ăn cơm?

Bị Tô Cảnh lấy sạch vốn liếng, Hắc Hạt Tử bây giờ đi máy bay về Kinh Đô còn chẳng mua nổi vé.

May mà có Giải Tiểu Hoa nuôi gã, sống cũng không đến nỗi quá vất vả… Suốt quãng đường đi, Tô Cảnh tận hưởng những lời nịnh nọt luân phiên của Hắc Hạt Tử và Ô Lão Tứ.

Anh còn gọi điện cho Hoắc Linh báo một tiếng.

Sau khi lái xe đến thị trấn gần nhất, họ bắt xe khách rồi đổi sang máy bay.

Ngoại trừ Giải Tiểu Hoa trở về Giải gia ở Tô Hàng để tìm kiếm manh mối khác, những người còn lại đều theo Tô Cảnh đến Kinh Đô.

Đặc biệt là Ô Lão Tứ, gã đã hạ quyết tâm phải ôm chặt cái đùi lớn này của Tô Cảnh. …… Vừa bước ra khỏi sân bay, Tô Cảnh đã nhìn thấy Hoắc Linh diện một bộ vest đỏ cực kỳ sành điệu đang đứng bên cạnh chiếc Lincoln kéo dài.

Khóe môi anh khẽ nhếch, trực tiếp dang rộng hai tay về phía cô.

Xem ra, cô nàng này từ khi về Hoắc gia sống cũng không tệ… "Cảnh ca, em nhớ anh chết đi được!" Nhìn thấy Tô Cảnh, Hoắc Linh chạy ào tới, lao thẳng vào lòng anh.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong sân bay ghen tị nổ mắt!

Một người mà đi cùng bốn cô gái?

Thật là vô lý hết sức! "Chị Văn Cẩn, A Ninh, chuyến đi địa cung thuận lợi chứ?" Nhảy từ trên người Tô Cảnh xuống, Hoắc Linh lại nắm tay hai cô gái hỏi han quan tâm. "Cũng tạm, có Tô gia ở đây, mọi chuyện đều thuận lợi!" "Chỉ là thuộc hạ đều bỏ mạng ở trong đó hết rồi…" Trần Văn Cẩn vừa dứt lời, A Ninh đã lên tiếng phàn nàn.

Sau đó cô liếc nhìn Tô Cảnh một cái.

Dường như cô đang nhớ lại lời anh nói trước đó là sẽ đưa tất cả bọn họ ra ngoài còn sống… Thấy ánh mắt của A Ninh, Tô Cảnh cũng đoán được cô đang nghĩ gì.

Emmm… Tô đại quan nhân tôi có nói thế sao?

Hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, được chứ? "Đúng rồi, vị muội muội này là ai vậy?" Nhìn Huyền Nữ, Hoắc Linh lại hỏi Tô Cảnh một câu.

Ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng: Lại kiếm thêm một người nữa à? "Muội muội?" Tô Cảnh bật cười.

Người ta có thể làm tổ tông của em luôn rồi đấy, biết không? "Cứ gọi cô ấy là Huyền Nữ là được…" Hoắc Linh gật đầu, quan sát kỹ Huyền Nữ.

Phải nói rằng, cô ấy thực sự rất đẹp!

Hơn nữa khí chất anh dũng giữa đôi lông mày đó đúng là có thể thu hút cả nam lẫn nữ. "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Thấy người xung quanh vây xem ngày càng đông, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng.

Sau đó anh dẫn các cô gái lên chiếc Lincoln kéo dài mà Hoắc Linh lái đến.

Nhìn chiếc xe dần biến mất khỏi tầm mắt, bóng dáng của hai

người Hắc - Hoa và Ô Lão Tứ đứng ngẩn ngơ trong gió.

Rõ ràng là bị ngó lơ hoàn toàn rồi đúng không?

Giải Tiểu Hoa còn định tiến lên chào hỏi Hoắc Linh, dù sao cô cũng là bậc cô dì của mình.

Nhưng, người ta căn bản chẳng thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái… Đang lúc bệnh nặng ngồi bật dậy, hóa ra kẻ hề lại chính là tôi! "Hoa nhi gia, chỉ còn hai ta nương tựa vào nhau thôi…" Hai người Hắc - Hoa vai kề vai rời khỏi đó.

Chỉ còn lại Ô Lão Tứ đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Chương 56

Hay lắm!

Người thực sự bị ngó lơ là tôi đây này!

Tôi muốn khóc quá đi mất! …… Không nhắc đến ba người này, lại nói về Tô Cảnh.

Lúc này xe đã đi được một quãng xa.

Trên xe, Trần Văn Cẩn kể cho Hoắc Linh nghe những chuyện đã xảy ra ở địa cung.

Về "Hắn", về Giải Liên Hoàn, về cung mẫu Tây Vương Mẫu.

Tất cả đều được kể ra để Hoắc Linh nắm bắt tình hình.

Nhưng cuối cùng, người Hoắc Linh cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Huyền Nữ!

Chiến thần, Cửu Thiên Huyền Nữ, trường sinh ngàn năm!

Một nhân vật xuất chúng như vậy mà lại bị Tô Cảnh dùng vài ba câu đã lừa được, cam nguyện bán mạng cho anh mười năm?

Đúng là không hổ danh anh ấy! "Huyền Nữ, yên tâm, nếu Cảnh ca dám bóc lột cô, cứ bảo tôi, tôi sẽ làm chủ cho cô!" "Đúng vậy!

Anh à ~ anh không được bóc lột Huyền Nữ đâu đấy!" Nghe Hoắc Linh và A Ninh nói vậy, Huyền Nữ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Còn về Trần Văn Cẩn, cô không xen vào.

Trong mấy cô gái, cô là người điềm đạm nhất. "Đã hứa sẽ hiệu trung với chủ nhân mười năm, ta tự nhiên sẽ không thất hứa!" "Chỉ hy vọng chủ nhân có thể giúp Thánh nữ phục sinh!" "Tất nhiên rồi!" Thấy Huyền Nữ cứng nhắc như vậy, ba cô gái đều bất lực đỡ trán.

Thôi xong, coi như nói không công… Tô Cảnh chỉ mỉm cười.

Thấy các cô gái hòa hợp như vậy, trong lòng anh cũng rất mãn nguyện.

Còn về giao ước với Huyền Nữ, anh đương nhiên sẽ tuân thủ.

Dù đã ký khế ước với Huyền Nữ, có lẽ không cần đến mười năm, cô ấy cũng sẽ dần dần trung thành tuyệt đối với anh.

Nhưng vốn dĩ anh cũng muốn phục sinh cô gái trong quan tài kia, nên giao ước với Huyền Nữ cũng không đi ngược lại mục đích của anh, lại còn tăng thêm mức độ trung thành của cô ấy.

Một công đôi việc, ngại gì không làm? …… Phải nói rằng, Kinh Đô tuy phồn hoa nhưng đường xá thì tắc thật sự!

Để đến được căn Tứ hợp viện mà hệ thống khen thưởng, họ phải mất tới hai tiếng đồng hồ, chẳng may lại đúng vào giờ cao điểm… Ban đầu Hoắc Linh còn muốn đưa Tô Cảnh về Hoắc gia chơi.

Những ngày qua, cô nghe Hoắc Tiên Cô và Hoắc Tú Tú thường xuyên nhắc đến Tô Cảnh.

Bây giờ bà ta cũng khá hứng thú với Tô Cảnh, muốn tận mắt chứng kiến người đàn ông được con gái út và cháu gái khen ngợi hết lời này.

Nhưng Tô Cảnh trực tiếp từ chối.

Vô ích thôi!

Hoắc Tiên Cô cái bà lão này, Tô Cảnh hiện giờ vẫn chưa muốn gặp.

Dù sao thì bây giờ anh cũng coi như là đang cưa cẩm con gái bà ta.

Với tính cách của Hoắc Tiên Cô, không nói đến chuyện phản đối, chắc chắn bà ta sẽ bắt Tô Cảnh đi ở rể.

Dù sao Hoắc gia từ trước đến nay đều do phụ nữ làm chủ, luôn làm như vậy… Tô Cảnh không thể không đề phòng!

Ở rể?

Nam nhi đại trượng phu ai lại đi ở rể chứ? …… Đến trước cổng Tứ hợp viện, mọi người vừa xuống xe, Tô Cảnh đã thấy Hoắc Tú Tú trong bộ váy lụa đen đứng đợi sẵn ở đó.

Khi còn ở trên xe, Hoắc Linh đã gọi điện cho Hoắc Tú Tú bảo không về Hoắc gia nữa, sau đó Tô Cảnh cho cô địa chỉ căn Tứ hợp viện của mình.

Không ngờ cô nàng này còn đến nhanh hơn cả họ.

Nhìn thấy Tô Cảnh bước xuống, trên mặt Hoắc Tú Tú lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt hồ ly cười cong như vầng trăng khuyết. "Dượng ~" Cô chạy bước nhỏ tới, khẽ gọi một tiếng. "Tú Tú, công pháp anh đưa em luyện đến đâu rồi?" "Anh đã nói rồi đấy, về sẽ kiểm tra tiến độ của em!" Nghe vậy, Hoắc Tú Tú cười nói: "Em đang định nói đây, hiện giờ em đã luyện ra được khí cảm rồi!" "Hiện giờ ở Hoắc gia, em chính là người mạnh nhất đấy!" Hoắc Tú Tú kiêu ngạo tuyên bố một câu khiến Tô Cảnh không nhịn được cười.

Cô nàng này tuy tinh quái nhưng đôi khi vẫn giống như một đứa trẻ.

Tuy nhiên, việc luyện ra khí cảm nhanh như vậy đúng là khiến Tô Cảnh khá kinh ngạc… Xem ra cô nàng này cũng là một thiên tài… "Tú Tú, em không thấy chị sao?" "Đến một câu chào cũng không biết hỏi à?" Thấy Hoắc Tú Tú từ lúc Tô Cảnh xuống xe, ánh mắt chưa từng rời khỏi anh, ánh mắt của A Ninh và Trần Văn Cẩn đều thay đổi.

Hoắc Linh lại càng đảo mắt trắng dã, trực tiếp lên tiếng.

Nghe vậy, Hoắc Tú Tú cũng không nhịn được mà phản pháo: "Cô

à, sáng nay chúng ta vừa từ nhà ra mới tách nhau ra mà, có phải đã lâu không gặp đâu…" "Cái con bé này…" Hoắc Linh định mắng lại thì bị Tô Cảnh ngắt lời. "Được rồi, đừng đứng đây nói nữa, vào trong thôi, xem nhà mới của anh thế nào!" Nói xong, anh trực tiếp lấy chìa khóa từ không gian hệ thống ra, mở cánh cửa gỗ đỏ.

Phải nói rằng phần thưởng hệ thống cho đúng là hàng cực phẩm.

Vị trí của căn Tứ hợp viện này cộng với diện tích, kiểu gì thì kiểu, giá trị tổng thể chắc chắn vượt quá 1,5 tỷ tệ… Cặp sư tử đá ở cổng thôi đã đắt đỏ đến vô lý rồi.

Vừa bước vào cửa, kiến trúc mang đậm phong cách cổ điển đã đập vào mắt mọi người.

Diện tích chiếm đất khoảng hơn 3.000 mét vuông.

Trong viện có một hồ nước nhân tạo, hoa sen đang nở rộ, bên trên còn có một đình hóng mát giữa hồ.

Trên mặt hồ có hành lang bắc qua, mặt đất trong viện còn được điểm xuyết bởi không ít cây xanh.

Ở giữa còn có một cây đào cực kỳ to lớn, lúc này đang nở đầy hoa đào.

Đi theo hành lang đến đình giữa hồ, Tô Cảnh phất tay một cái, dưới chân liền xuất hiện dày đặc Hắc Mao Xà và Dã Kê Bột Tử.

Sau đó chúng tản ra, ẩn nấp vào các ngóc ngách trong viện.

Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú sợ hãi hét lên.

Những cô gái khác thì vẫn ổn, vì họ biết những con rắn này đều đã bị Tô Cảnh thu phục, tự nhiên cũng không thấy sợ lắm. "A!

Rắn!" "Cảnh ca!" Cả hai cô nàng đều lao vào lòng Tô Cảnh.

Thấy những cô gái khác nhìn mình như nhìn một tên cầm thú, Tô

Cảnh bất lực nhún vai.

Trách anh sao?

Có lẽ vì nhận ra phản ứng của mình quá đà, thấy rắn đã bò đi hết, Hoắc Linh đẩy Tô Cảnh ra, cười ngượng ngùng rồi kéo luôn cả Hoắc Tú Tú ra khỏi lòng anh. "Được rồi, Tú Tú, rắn đi rồi, mau xuống khỏi người Cảnh ca đi!" Sau đó cô quay sang hỏi Tô Cảnh một câu. "Cảnh ca, chuyện này là sao?

Những con rắn này từ đâu chui ra vậy?" "Yên tâm đi, những con rắn này không cắn các em đâu, tất cả đều đã được anh thuần phục rồi!" Nghe vậy Hoắc Linh mới yên tâm.

Sau đó nhìn Hoắc Tú Tú đang tỏ vẻ đáng thương mà nói: "Nghe thấy chưa Tú Tú, những con rắn này không cắn cháu đâu, đúng là làm quá lên!" Hoắc Tú Tú bĩu môi lầm bầm: "Còn nói cháu?

Chẳng phải cô cũng bị dọa cho giật mình đó sao?" Câu nói này của Hoắc Tú Tú khiến Hoắc Linh đờ người.

Đúng là không nể mặt chút nào… Hoắc Linh: Tôi xin lỗi luôn được chưa!

Thấy hai người phụ nữ này đấu khẩu, A Ninh và Trần Văn Cẩn đều che miệng cười thầm.

Đúng lúc này, một cái đầu rắn khổng lồ nhô lên từ hồ nước nhân tạo, sau đó bò lên hành lang.

Chính là Kê Quan Vương Xà Tiểu Hồng.

A Ninh cô nàng này cũng thật tinh quái. "Linh Linh, cô nhìn ra sau lưng kìa!" "Gì thế?" Hoắc Linh quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Hồng ở ngay sau lưng mình, lại hét lên một tiếng rồi lao vào lòng Tô Cảnh.

Ngay sau đó Hoắc Tú Tú cũng làm tương tự. "Cảnh ca, sao lại

xuất hiện con rắn to thế này?" "Đúng vậy, mau đuổi nó đi đi!" Bất lực liếc nhìn A Ninh, Tô Cảnh vỗ vỗ lưng hai cô nàng an ủi. "Đừng sợ, đây là Tiểu Hồng, Kê Quan Vương Xà, anh để nó trông nhà cho mình!" "Tiểu Hồng, lại đây!" Anh vẫy vẫy tay với Tiểu Hồng, nó liền trực tiếp bò đến trước mặt anh.

Thấy nó lại gần, hai cô nàng liền trốn biệt sau lưng Tô Cảnh. "Đừng sợ!

Nhìn đi!

Thứ này còn hữu dụng hơn chó nhiều!" "Để nó trông nhà thì oai phải biết?" Anh đưa tay vỗ vỗ cái đầu của Tiểu Hồng.

Chương 57

Nó lắc lắc cái đầu rắn khổng lồ, ngây ngô cọ cọ vào lòng bàn tay Tô Cảnh.

Chứng kiến cảnh này, sự sợ hãi trong mắt hai cô nàng cũng giảm đi không ít.

Hầy!

Chỉ cần không bị cắn thì cái gì cũng dễ nói!

Vẫy vẫy tay, Tiểu Hồng trực tiếp lặn xuống đáy hồ, tìm một nơi để làm tổ.

Từ nay về sau, nó sẽ định cư tại căn Tứ hợp viện này… Thấy không còn bóng dáng con rắn nào nữa, tâm trạng hai cô nàng mới thoải mái hơn đôi chút.

Nếu không, cứ cảm giác như mình đang bước vào ổ rắn vậy.

Emmm… Thực tế thì cái Tứ hợp viện này giờ đây đúng là một cái ổ rắn rồi… Thôi kệ đi… Chỉ là tâm lý thôi mà… …… Vào trong nhà, anh dẫn các cô gái đi tham quan một vòng.

Phải nói rằng, đúng là cực phẩm!

Bên ngoài là phong cách cổ điển quốc gia, nhưng bên trong lại được trang trí theo phong cách kết hợp Á - Âu, cực kỳ hợp gu của Tô Cảnh.

Hơn nữa phòng ốc rất nhiều, không gian cực rộng!

Có mười phòng ngủ, một phòng ngủ chính và chín phòng ngủ phụ.

Cộng thêm phòng khách, phòng thay đồ, bếp kiểu Trung và kiểu Âu, cùng với ban công ngoài trời, phòng sách.

Tuy nhiều phòng nhưng không hề tạo cảm giác chật chội.

Đặc biệt, Tô Cảnh cực kỳ thích cái bồn tắm siêu lớn và chiếc giường 3m x 3m trong phòng ngủ chính!

Rất ra gì và này nọ!

Căn Tứ hợp viện này ở mười mấy người hoàn toàn không thành vấn đề. "Nói mới nhớ, Cảnh ca ~ sao anh lại giàu thế?" "Căn Tứ hợp viện này anh mua từ bao giờ vậy?" A Ninh tò mò nhìn Tô Cảnh hỏi một câu. "Mua lâu rồi, em cứ mải mê đi hết mộ này đến mộ khác, có bao giờ quan tâm xem anh có tiền hay không đâu?" Tô Cảnh đảo mắt trắng dã, có chút cạn lời nói một câu. "Hì hì…" Cười ngượng ngùng, A Ninh thức thời chuyển chủ đề. "Không nói chuyện đó nữa, em quyết định rồi, em sẽ ở đây!" "Cảnh ca, có phòng cho em không?" A Ninh nháy mắt với Tô Cảnh, cười híp mắt hỏi. "Có, dĩ nhiên là có rồi!" "Khụ ~" Hoắc Linh cũng hắng giọng một tiếng, liếc nhìn Tô Cảnh.

Trần Văn Cẩn thì chỉ nhìn anh mà không nói gì, càng khiến anh cảm thấy áp lực. "Có hết!

Lát nữa các em cứ đi chọn căn phòng nào mình thích!" "Ở đây có mười mấy người vẫn ở thoải mái!" Trẻ con mới phải chọn lựa!

Nghe Tô Cảnh nói vậy, mấy cô gái đều đi chọn phòng ngủ có phong cách trang trí hợp nhãn mình.

Chẳng mấy chốc, các cô đã chọn xong phòng.

Huyền Nữ tự nhiên phải ở cùng với anh, dù sao cô cũng phải hiệu trung với anh mười năm.

Việc cô chọn một phòng ngủ để ở cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ có điều Hoắc Linh lại kéo Hoắc Tú Tú chọn cho cô bé một phòng, khiến Tô Cảnh nhất thời đứng hình.

Đây là nhìn thấu tâm tư nhỏ mọn của mình rồi sao? "Cô cháu tôi tình cảm thắm thiết, chọn cho nó một phòng không được sao?" "Tất nhiên là được rồi!" Dù Hoắc Linh nói vậy nhưng Tô Cảnh có chết cũng không tin đó là lý do thật.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Hoắc Tú Tú là biết Hoắc Linh chắc chắn lại nói mấy chuyện đâu đâu với cô bé rồi… Tuy nhiên, anh cũng không phản đối.

Ai mà chẳng muốn trong nhà có một đàn các cô gái xinh đẹp chứ… Không nói gì khác, chỉ riêng việc ngắm thôi cũng đã thấy bổ mắt rồi! …… Sau khi chuyển đến Tứ hợp viện này, Tô Cảnh quyết định sẽ định cư tại đây.

Không nói đến thứ khác, chủ yếu là môi trường thực sự quá tốt!

Hơn nữa xung quanh rất ít người ở, cực kỳ yên tĩnh.

Kể từ khi trở về, Tô Cảnh chỉ ru rú trong Tứ hợp viện, hưởng thụ cuộc sống an nhàn làm một con "cá mặn" suốt mấy ngày trời.

Cuộc sống vô cùng hưởng thụ.

Tuy khá lười biếng, nhưng những ngày qua Tô Cảnh cũng nhận được một bất ngờ: Hệ thống Đánh dấu thăng cấp.

Nghe nói là đã hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu giai đoạn một, kích hoạt điều kiện thăng cấp nào đó.

Thật là… đột ngột quá đi!

Nhưng sau khi thăng cấp, quả thực rất ổn!

Không còn là hệ thống quy hoạch địa điểm đánh dấu tiếp theo nữa, mà là khi đến một địa điểm có thể đánh dấu, nó sẽ tự động kích hoạt.

Tất nhiên, địa điểm đánh dấu tiếp theo đã định trước là sông băng Côn Luân vẫn không thay đổi, chỉ là có thêm chức năng tự động kích

hoạt đánh dấu mà thôi. …… Trong mấy ngày này, vấn đề thân phận của Huyền Nữ cũng được Hoắc Tú Tú nhờ người quen giải quyết xong.

Những ngày này cô bé vẫn luôn dạy Huyền Nữ làm quen với các thiết bị và kiến thức hiện đại.

Trần Văn Cẩn cũng không chịu ngồi yên, muốn tìm việc gì đó để làm.

Tô Cảnh trực tiếp đưa cho cô ba trăm triệu tệ.

Sau đó cô cùng A Ninh nhờ mối quan hệ của Hoắc Linh mượn danh nghĩa Hoắc gia để thâu tóm một cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên.

Cô còn đặt cho nó một cái tên khá thi vị —— Thính Vũ Hiên.

Mấy ngày nay cô nàng cứ chạy qua chạy lại bên đó, quyết tâm làm bà chủ tiệm đồ cổ.

Ba trăm triệu tệ ngoại trừ việc thâu tóm cửa hàng, chỉ riêng việc mua đồ cổ về bày biện trang trí đã tốn mất một trăm triệu.

Tô Cảnh cũng chẳng quản, tùy cô muốn làm gì thì làm.

Tiền chẳng phải lấy ra để tiêu sao?

Tiêu hết thì lại kiếm!

Xuống mộ đổ đấu, mang mấy thứ minh khí vơ vét được ra chợ đen bán, tùy tiện chẳng phải cũng kiếm được một khoản lớn ư?

Thực ra mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá mới là lựa chọn tốt nhất.

Có điều, đáng tiếc là hiện tại Tô Cảnh vẫn chưa quen biết Doãn Nam Phong… Tuy nhiên, Tô Cảnh đã nhờ Hoắc Tú Tú hẹn giúp Doãn Nam Phong gặp mặt trong hai ngày tới tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lý do dĩ nhiên là có minh khí quý giá muốn mang ra đấu giá.

Chính là miếng ngọc bội lấy được từ trên người kẻ giả mạo Tây Vương Mẫu.

Thứ này đừng nhìn vẻ ngoài không có gì đặc sắc, nhưng nó có công hiệu đẩy lùi Xà Mẫu, tuyệt đối giá trị liên thành.

Vừa là để kiếm chút tiền, vừa là để gặp mặt Doãn Nam Phong.

Đối với người nắm quyền hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Cảnh vẫn khá hứng thú.

Chưa kể, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có Hội trưởng Cửu Môn Trương Nhật Sơn!

Tân Nguyệt Phạn Điếm này nói gì cũng phải ghé qua một chuyến.

Biết đâu chừng còn kích hoạt được một lần đánh dấu nữa.

Chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Ngày thứ bảy trở về kinh đô.

Nhờ có sự giúp đỡ của Hoắc gia, cộng thêm việc Giải Tiểu Hoa muốn lấy lòng Tô Cảnh nên đã vận dụng không ít mối quan hệ, Thính Vũ Hiên - cửa hàng đồ cổ lớn nhất tọa lạc tại trung tâm Phan Gia Viên cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo.

Trần Văn Cẩn cũng bận rộn như ý nguyện, tiện tay kéo theo cả Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú đi giúp.

Ở nhà chỉ còn lại Huyền Nữ và A Ninh.

Những ngày này tuy sống kiểu 'cá mặn', nhưng Tô Cảnh vẫn luôn bảo Hoắc Tú Tú chú ý tin tức trên giang hồ.

Dù sao địa điểm đánh dấu là sông băng Côn Luân đã được xác định, anh chắc chắn phải đi một chuyến.

Không nói đến việc đánh dấu, đây rõ ràng là cốt truyện của Tinh Tuyệt cổ thành.

Nếu không đi chiêm ngưỡng Tinh Tuyệt Nữ Vương một phen thì đúng là uổng công đến thế giới đạo mộ này một chuyến.

Tuy nhiên tạm thời vẫn chưa có tin tức gì, trái lại có mấy đợt người định ra tay đối phó với anh, chắc là người của Cừu Đức Khảo phái tới.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả đều bị anh đem đi cho Tiểu Hồng ăn thịt, sau đó... không còn sau đó nữa.

Cừu Đức Khảo giờ đã biết sợ rồi.

Chương 58

Còn về nhóm Ngô Tà thì vẫn chưa có tin tức trở về.

Ngược lại, Ô Lão Tứ - kẻ trước đó bị anh bỏ lại, đột nhiên hai ngày trước gọi điện tới.

Gã này trước đây từng nói muốn ôm đùi Tô Cảnh, dù anh không dắt gã theo nhưng không ngờ gã cũng đã định cư ở kinh đô, còn mở một nhà hàng và mời anh qua ngồi chơi, nhưng Tô Cảnh cũng chẳng thèm đoái hoài.

Thật không ngờ tiểu tử này lại giàu đến thế.

Vì chưa đợi được tin tức nên Tô Cảnh cũng vui vẻ tận hưởng sự thanh nhàn.

Có điều Hoắc Linh cứ liên tục nhắc chuyện muốn đưa anh đi gặp Hoắc tiên cô, nhưng đều bị anh từ chối.

Đến đó làm gì?

Để bà ta chiêu mộ mình làm con rể chắc?

Chỉ kẻ ngốc mới làm thế!

Ở nhà làm 'cá mặn' không sướng hơn sao?

Nằm trên chiếc ghế tựa dưới gốc cây đào, Tô Cảnh thong thả rít một hơi thuốc.

Nhìn A Ninh đang cầm Cầu Lưu Xà đùa nghịch bên cạnh, cùng Huyền Nữ đang luyện kiếm, anh không khỏi cảm thán một câu: 'Mẹ kiếp, đây mới gọi là cuộc sống chứ!' Thế nhưng, một cuộc điện thoại của Ngô Tà sau đó đã phá vỡ sự tĩnh lặng suốt mấy ngày qua. 'Tô ca, chúng em đến kinh đô rồi!' 'Đến đi, tôi sẽ sắp xếp cho các cậu bệnh

viện tốt nhất.' Gác máy, Tô Cảnh bảo A Ninh liên hệ một bệnh viện chất lượng. 'A Ninh, đi liên hệ bệnh viện đi, đặt một phòng bệnh cao cấp, bọn Ngô Tà ra ngoài rồi!' Ước chừng 'Thiết Tam Giác' cộng thêm Phan Tử, bốn người này chắc phải nằm giường bệnh một tháng.

Như vậy cũng tốt, có thể tách biệt thời gian với chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành.

Đợi bọn họ hồi phục kha khá, Tô Cảnh sẽ cùng họ đi Ba Nãi một chuyến.

Hệ thống từ khi thay đổi điều kiện đánh dấu, yêu cầu phải đến một địa điểm nhất định mới kích hoạt được, thì đó chắc chắn không phải nơi tầm thường, hẳn đều liên quan đến việc xuống mộ.

Vừa vì phần thưởng, vừa vì kiếm tiền nuôi gia đình, Tô Cảnh không thể từ chối lời mời của họ.

Giúp được thì giúp một tay, sau này tiếp xúc với họ sẽ còn nhiều. 'Cảnh ca, liên hệ xong rồi!

Một bệnh viện tư nhân ở kinh đô, giá cả không hề rẻ đâu đấy!

Sao tự nhiên anh lại tốt với họ thế?' A Ninh mỉm cười nhìn anh nói, nhưng trên mặt không hề có chút biểu cảm xót tiền nào.

Toàn bộ gia sản của Hắc Hạt Tử coi như là đồ lấy không vậy... 'Tất nhiên là có mục đích của tôi.

Sau này tôi và họ sẽ còn tiếp xúc nhiều, mấy chuyện nhỏ này giúp được thì giúp, coi như bán cho họ một ân tình!

Vả lại, xét theo vai vế, Ngô Tà còn phải gọi tôi một tiếng dượng đấy...' Tô Cảnh cười ha hả nói, rồi đứng dậy vươn vai. 'Mấy ngày nay đúng là hơi rảnh rỗi thật!' Nghe vậy, A Ninh không nhịn được mà đảo mắt trắng.

Không nói cũng biết, nếu không sao lúc nào anh cũng hành hạ bọn em?

Đúng là thanh niên hỏa khí bừng bừng... 'Đừng có vẻ mặt đó, chắc hai ngày nữa tôi lại phải đi một chuyến.

Trước khi đi đương nhiên phải cho các em ăn no đã...' Tô Cảnh cười híp mắt nhéo cái má nhỏ của A Ninh, rồi nói tiếp: 'Tôi đi sân bay đón họ, xem tình hình của Tiểu Ca hiện giờ thế nào.

Ngô Tà nói trong điện thoại cậu ấy bị thương nặng, lại còn mất trí nhớ, tôi muốn xem tình hình ra sao!

Tôi cũng tò mò, thứ gì có thể đánh cậu ấy trọng thương đến thế!' A Ninh bĩu môi, chẳng tin lời Tô Cảnh chút nào.

Trước đó anh không thèm vào Vẫn Ngọc, bảo chẳng tò mò bên trong có gì, giờ lại bảo tò mò thứ gì đánh Trương Khởi Linh trọng thương.

Quỷ mới tin!

Chắc lại đi tìm cô nương nào rồi...

Huyền Nữ lặng lẽ theo sau Tô Cảnh, vì đã nói sẽ hiệu trung với anh mười năm nên tự nhiên phải bảo vệ an nguy cho anh, không rời nửa bước. 'Đi đi, Huyền Nữ, trông chừng anh ta, đừng để anh ta tán tỉnh cô nương khác đấy!' Huyền Nữ: '...' Tô Cảnh: '...' Nhắc mới nhớ, suýt chút nữa thì quên mất, lúc Tiểu Ca nằm viện, hình như vị nữ bác sĩ đó chính là Lương Loan trong cốt truyện Sa Hải... một người họ Uông thất lạc bên ngoài!

Có lẽ, có thể lợi dụng cô ta để bố cục Sa Hải trước?

Chắc chắn có không gian để thao tác!

Dù sao, biểu tượng của người họ Uông là hình xăm huyết

phượng!

Mà Lương Loan thuộc diện ngoài ý muốn, dù là Uông gia hay chính bản thân cô ta đều không biết thân phận của mình.

Nếu có thể khiến Lương Loan làm việc cho mình, sau này đối phó Uông gia tuyệt đối sẽ có lợi lớn!

Nghĩ đến đây, Tô Cảnh đột nhiên có chút mong chờ được gặp người phụ nữ này...

Lái chiếc Land Rover, Tô Cảnh trực tiếp đưa Huyền Nữ đến sân bay.

Mấy ngày nay anh cũng sắm thêm vài chiếc xe làm phương tiện đi lại, cộng thêm mua sắm các thứ khác, một tỷ tệ đã tiêu hết quá nửa.

Đúng là tiền tiêu bao nhiêu cũng không đủ, bởi vậy đổ đấu xuống mộ mới là vương đạo!

Vừa có thể đánh dấu nhận thưởng, vừa có thể thu gom minh khí kiếm tiền.

Tại sân bay không lâu sau, Tô Cảnh đã thấy bốn người Ngô Tà dìu dắt nhau bước ra. 'Tô gia, làm phiền ngài rồi!' Phan Tử bước tới nói một câu. 'Chuyện nhỏ thôi!

Ngô Tà, sao các cậu về muộn thế?' Tô Cảnh xua tay rồi hỏi Ngô Tà. 'Đừng nhắc nữa Tô ca, bọn em chỉ riêng việc đi bộ ra khỏi sa mạc đã mất hai ngày rồi...' Ngô Tà vừa đỡ Tiểu Ca vừa khổ sở nói. 'Cũng nhờ Tô gia tính chuẩn, Tiểu Ca vào trong Vẫn Ngọc không thừa không thiếu, đúng ba ngày thì ra...

Tuy bị thương nặng và mất trí nhớ, nhưng may là vẫn còn sống!' Bàn Tử cũng phụ họa thêm một câu. 'Được rồi, mau lên xe đến bệnh viện!

Chuyến này mấy cậu không nằm viện một tháng thì đừng hòng ra ngoài!' Anh chào mời mọi người lên xe.

Lấy địa chỉ bệnh viện từ A Ninh, Tô Cảnh trực tiếp lái xe đến đó.

Có điều hơi tính sai, xe dường như không đủ chỗ cho bấy nhiêu người.

Ban đầu Tô Cảnh định bảo một người trong số họ bắt taxi, không ngờ Ngô Tà trực tiếp để Tiểu Ca ngồi lên đùi mình, chen chúc một chút là vừa đủ.

Nhìn hai người họ ôm ấp như thế, Tô Cảnh không khỏi rùng mình một cái.

Khá lắm!

Đúng là có gì đó thật!

Trên đường Tô Cảnh lái xe khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trung tâm điều dưỡng cao cấp mà A Ninh sắp xếp, thuộc một bệnh viện tư nhân.

Cả nhóm cuống quýt mới khiêng được Tiểu Ca vào trong.

Hiện tại Tiểu Ca không chỉ mất trí nhớ mà còn đang sốt cao liên tục, ước chừng cả hình xăm trên người cũng hiện ra rồi.

Rất nhanh, Tiểu Ca được đưa vào phòng cấp cứu vì bị thương rất nặng.

Tô Cảnh cũng nhìn kỹ vài lần, phát hiện vết thương trên người cậu ấy dường như là do móng vuốt gây ra, nhưng không giống móng thú mà giống như...

Cấm Bà!

Một hai con Cấm Bà chắc chắn không làm gì được Tiểu Ca, nhưng cậu ấy bị thương thế này thì số lượng Cấm Bà trong Vẫn

Ngọc có thể tưởng tượng được! 'Được rồi, mấy cậu cũng mau đi khám bác sĩ đi.

Ở đây có người trông coi rồi, không sao đâu!' Thấy ba người Ngô Tà vẫn đứng nhìn chằm chằm ở cửa, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng.

Tuy Ngô Tà lo lắng nhưng vẫn bị Bàn Tử kéo đi làm kiểm tra, đặc biệt là Phan Tử, vết thương nghiêm trọng hơn, dù giờ đã thuyên giảm nhưng vẫn phải nằm viện.

Chỉ có Ngô Tà và Bàn Tử là cơ thể không có vấn đề gì lớn.

Gần trưa, ca phẫu thuật của hai người đều đã xong, họ được sắp xếp vào hai phòng bệnh cao cấp.

Phan Tử bên kia không cần quá lo lắng.

Ngô Tà và Bàn Tử đều ở phòng của Tiểu Ca, mặt đầy vẻ lo âu.

Tô Cảnh tựa cửa, Huyền Nữ cung kính đứng bên cạnh nhìn Tiểu Ca đang hôn mê trên giường, không khỏi cảm thán.

Dáng vẻ tiều tụy thế này của cậu ấy đúng là chưa từng thấy bao giờ.

Chương 59

'Sao giờ vẫn còn sốt cao không hạ thế này?

Sốt đến mức hình xăm trên người hiện rõ cả ra!' Ngô Tà lo lắng đi tới đi lui. 'Vết thương trên người cậu ấy chắc không có vấn đề gì, sốt cao có lẽ do viêm nhiễm gây ra thôi.

Đừng quá lo lắng.

Còn về ký ức của cậu ấy...' Nói đến đây, Tô Cảnh khựng lại một chút: 'Có lẽ nên tìm những người hoặc sự việc quen thuộc, hoặc những nơi cậu ấy từng đi qua để kích thích đại não, chắc sẽ có ích.

Tôi về trước đây, các cậu cứ ở viện dưỡng thương cho tốt, yên tâm, tôi đã trả tiền rồi, cứ ở lại thêm một thời gian!

Đúng rồi, Ngô Tà, còn chuyện này phải nói với cậu...

Giải Liên Hoàn mất tích rồi...

Nhưng ông ấy chưa chết, điểm này tôi có thể khẳng định!

Hiện tại, Ngô gia chỉ có thể dựa vào cậu thôi!

Tự giải quyết cho tốt!' Anh xua tay, không màng đến Ngô Tà đang ngẩn người vì chưa kịp tiếp nhận tin tức, trực tiếp dẫn Huyền Nữ rời khỏi phòng bệnh.

Giải Liên Hoàn mất tích đại diện cho điều gì, Tô Cảnh tin rằng Ngô Tà chắc chắn hiểu rõ.

Các bàn khẩu của Ngô gia e rằng sắp có biến...

Tô Cảnh cũng hiểu lý do Giải Liên Hoàn mất tích, ông ta cần Ngô Tà trưởng thành thật nhanh.

Ngô Tam Tỉnh là người bày cục, Giải Liên Hoàn cũng thế.

Vì 'kẻ đó' mà hai người đã tính toán cả đời.

Từng bước bồi dưỡng Ngô Tà, giờ có lẽ đã đến lúc Ngô Tà tiếp nhận thân phận người bày cục này rồi.

Những việc này Tô Cảnh cũng chẳng buồn quan tâm.

Bất kể bày cục thế nào, đến lúc tìm thấy căn cứ Uông gia, anh chắc chắn sẽ nhúng tay vào.

Nếu có thể thu phục Uông gia, đó tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực của anh.

Điều Tô Cảnh nghĩ tới chưa bao giờ là tiêu diệt, mà là kiểm soát!

Đi qua một góc ngoặt, Tô Cảnh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một người phụ nữ mặc áo blouse trắng đâm sầm vào ngực. 'Xin lỗi!

Tôi xin lỗi!' Nhận ra mình đâm trúng người, người phụ nữ vội vàng cúi đầu xin lỗi, rồi ngẩng lên nhìn, theo bản năng thốt lên một tiếng: 'Đẹp trai quá!' Nhìn người phụ nữ mắt đang hiện hình trái tim này, Tô Cảnh cúi đầu nhìn tấm thẻ tên đeo trước ngực cô ta.

Thật lớn... emmm... không đúng.

Thật khéo!

Lương Loan?

Đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng tốn chút công phu nào!

Ban đầu Tô Cảnh định đi dò hỏi danh sách nhân viên bệnh viện xem có người tên Lương Loan không, chẳng ngờ vừa quay người đã chạm mặt.

Duyên phận... thật vi diệu! 'Lương Loan... tên hay lắm!

Tôi tên Tô Cảnh!' 'Cảm ơn anh~ Tên anh nghe cũng hay quá!

Lúc nãy xin lỗi nhé, hay là lưu phương thức liên lạc đi!

Hôm nào tôi mời cô ăn cơm!' Nghe vậy, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch.

Quả nhiên, 'nhan sắc là chính nghĩa' không phải chỉ là nói suông!

Đối phó với kiểu phụ nữ mê trai thế này đúng là dễ như trở bàn tay. 'Được ạ!' Sau khi trao đổi phương thức liên lạc với Lương Loan, Tô Cảnh trực tiếp rời đi.

Không cần vội!

Anh có thừa thời gian...

Thấy Tô Cảnh rời đi, Huyền Nữ lẳng lặng bước theo sau.

Lương Loan lúc này mới khẽ vỗ ngực, thở phào một hơi. 'Tiểu Mai, chị lúc nãy không thất thố đấy chứ?' Nghe Lương Loan hỏi, cô y tá bên cạnh cũng sực tỉnh: 'Không đâu, chị Lương Loan, người đàn ông lúc nãy đẹp trai thật đấy!' 'Rất đẹp trai!

Chị cảm giác anh ấy chính là bạn trai định mệnh của chị!

Chị quyết định rồi, chị sẽ theo đuổi anh ấy!' Nghe vậy, cô y tá bĩu môi: 'Chị Lương Loan ơi, làm gì có chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên!

Chị chỉ là thèm muốn thân xác người ta thôi...

Chúng ta đừng mơ mộng nữa...

Chẳng lẽ chị không thấy người phụ nữ đi bên cạnh anh ta đẹp thế nào sao?' Lương Loan không nhịn được mà lườm một cái: 'Cô có biết nói chuyện không hả!

Chị là nghiêm túc đấy!

Còn về người phụ nữ kia, biết đâu họ chỉ là bạn bè?

Chị thấy cũng chẳng có cử động gì thân mật cả...

Giờ anh ấy đã là con mồi của chị rồi!' 'Được rồi, được rồi...

Tùy chị, để em xem cô nàng mê trai nhà chị có rước được mỹ nam về không~ Chúng ta vào phòng bệnh trước đi, đừng để bệnh nhân đợi lâu~' Nghe y tá Tiểu Mai nói vậy, Lương Loan cũng gật đầu.

Cô liếc nhìn Tô Cảnh vẫn chưa ra khỏi tầm mắt một cái, rồi đi về phía phòng bệnh của Tiểu Ca.

Trên xe, khóe miệng Tô Cảnh nhếch lên.

Vừa lái xe anh vừa nghĩ về lần đầu gặp gỡ Lương Loan lúc nãy.

Phải nói rằng người phụ nữ này thật đơn thuần.

Đã có phương thức liên lạc thì không sợ cô ta chạy mất, thực tế cô ta cũng chẳng chạy đi đâu được.

Ước chừng bây giờ trong lòng cô ta đã coi anh là con mồi rồi...

Nhưng cô ta không biết rằng, thợ săn ưu tú thường xuất hiện dưới danh nghĩa con mồi...

Ai là con mồi của ai, vẫn chưa biết được đâu.

Ban đầu Tô Cảnh định trực tiếp về nhà, nhưng giữa đường Hoắc Tú Tú gọi điện nói đã hẹn được người nắm quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Doãn Nam Phong.

Vì thế, giữa đường Tô Cảnh trực tiếp quay đầu đi đến đó.

Sau khi đến kinh thành, Tô Cảnh đã bảo Hoắc Tú Tú hẹn Doãn Nam Phong, nhưng mấy ngày trước cô nàng này đi thị sát phân điếm ở thành phố khác nên mới trì hoãn đến hôm nay.

Tô Cảnh đang trên đường tới Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn tại phòng bệnh, Lương Loan đã kiểm tra xong cho Tiểu Ca, nhưng không phát hiện ra hình xăm của cậu ấy vì Ngô Tà đã đắp chăn che chắn rất kỹ.

Sau khi Lương Loan đi, Ngô Tà mới rầu rĩ ngồi bên giường. 'Bàn Tử, lúc nãy Tô ca nói gì ông có hiểu không?' 'Hiểu chứ, hiện giờ Tam gia tung tích bất minh, bàn khẩu nhà ông chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!

Kẻ dậu đổ bìm leo chắc chắn không ít đâu!' Bàn Tử nghiêm trọng nói. 'Bàn Tử, mau giúp tôi nghĩ cách đi!

Tiểu Ca thế này, chúng ta cũng chẳng đi đâu được!' Thấy vẻ mặt Ngô Tà, Vương Bàn Tử suy nghĩ hồi lâu rồi vỗ đùi một cái: 'Có cách rồi!' 'Cách gì?' Ngô Tà ngơ ngác, Bàn Tử cười hì hì lấy điện thoại ra: 'Mượn oai!' 'Mượn oai?' Mượn cái quái gì chứ!

Ngô Tà mặt đầy mờ mịt. 'Bàn Tử, ông nói rõ ràng ra xem nào!' Ngô Tà sốt ruột hỏi, hy vọng thực sự có cách giải quyết. 'Lại đây xem này!' Bàn Tử vẫy tay, mở album ảnh trong điện thoại ra.

Bên trong có một đoạn video, chính là lúc Bàn Tử ở trong rừng nhiệt đới đã quay lại cảnh Tô Cảnh đối chiến với Thanh Lân Cự Mãng.

Toàn bộ video dài năm phút, cảnh cận chiến với trăn khổng lồ khiến người ta tăng vọt adrenaline!

Bàn Tử cũng biết chừng mực, không quay đoạn Tô Cảnh có thể điều khiển ngọn lửa. 'Mẹ kiếp!

Chương 60

Đẹp trai không góc chết luôn!' Cảm thán một câu, Ngô Tà không thể không thừa nhận nhan sắc cực phẩm của Tô Cảnh. 'Không phải cho ông xem cái đó!' Bàn Tử đánh Ngô Tà một cái rồi nói tiếp: 'Ông còn nhớ Tô gia từng nói sau này nhờ vả là phải thu tiền không?

Đã vậy, chúng ta cứ tạo thế cho Tô gia trên ám mạng, niêm yết giá công khai!

Video này mà đăng lên thì tuyệt đối chấn động giới hắc bạch, với thực lực này của Tô gia, tôi tin sau này người thuê ngài ấy chắc chắn không ít!

Hơn nữa chúng ta có thể làm trung gian, có tầng quan hệ này với Tô gia, chúng ta 'cáo mượn oai hùm', lo gì không trấn áp được lũ cáo già kia?' Nghe Bàn Tử nói, mắt Ngô Tà càng lúc càng sáng: 'Cứ quyết định vậy đi!

Nhưng nếu Tô ca truy cứu thì sao?' Tuy Ngô Tà muốn làm vậy nhưng việc Tô Cảnh có tính sổ sau đó không lại là vấn đề lớn. 'Đừng sợ Thiên Chân!

Chúng ta chỉ mượn oai thôi, để những kẻ dòm ngó bàn khẩu Ngô gia phải kiêng dè!

Sẽ không kéo rắc rối đến cho Tô gia đâu!

Nếu Tô gia thực sự truy cứu, Bàn gia tôi sẽ quỳ xuống thỉnh tội với ngài ấy!' 'Cùng làm!' Ngô Tà nghe vậy, ánh mắt cũng lóe lên tia kiên định.

Hai bên ăn ý ngay lập tức!

Rất nhanh, Bàn Tử đã đăng video lên ám mạng.

Không chỉ đề giá mỗi lần Tô Cảnh ra tay là từ năm triệu tệ trở lên, mà còn giới thiệu thông tin của anh.

Phải nói rằng ngôn từ đúng là một thứ đáng để suy ngẫm.

Tuy Bàn Tử cả bài không hề nói chữ nào khẳng định mình và Ngô Tà rất thân với Tô Cảnh hay đã ôm được đùi anh, nhưng cảm giác giữa các dòng chữ lại khiến người ta nghĩ đúng là như vậy.

Bàn Tử trên ám mạng cũng có chút danh tiếng, vừa đăng bài đã nhanh chóng lên top.

Những kẻ xem được video này bắt đầu điên cuồng chia sẻ.

Con trăn lớn như vậy mà bị Tô Cảnh hành hạ ra bã, bị áp chế hoàn toàn.

Vị đại gia này chắc chắn là một nhân vật tàn ác!

Chưa đầy một giờ sau, đại danh Tô gia của Tô Cảnh đã lan truyền khắp giới hắc bạch.

Video này cũng được đặt lên bàn của các vị đại lão khắp nơi.

Ngô Nhị Bạch, Hoắc tiên cô, Doãn Nam Phong, Trương Nhật Sơn, Cừu Đức Khảo... các thế lực đều có cái nhìn trực quan hơn về sự hung hãn của Tô Cảnh...

Đặc biệt là Hoắc tiên cô, bà ta càng lúc càng hài lòng với người đàn ông đã cứu con gái mình.

Bà ta trực tiếp tuyên bố, chỉ cần anh đồng ý ở rể Hoắc gia, ngày mai có thể để anh và Hoắc Linh kết hôn luôn!

Nhìn video trước mắt, Hoắc tiên cô rơi vào trầm tư. 'Người Hoắc gia có thù tất báo, con gái ta đã chịu khổ bao nhiêu năm nay, có lẽ nhờ sự giúp đỡ của tiểu tử này, việc ép thế lực đứng sau lộ diện sẽ đạt hiệu quả gấp đôi!' Còn về phía Cừu Đức Khảo, sau khi mất A Ninh,

trưởng nhóm điều tra bên cạnh lão ta đã được thay bằng một người phụ nữ khác.

Thấy Tô Cảnh hung tàn như vậy, Cừu Đức Khảo cũng trầm tư.

Tuy vì chuyện của A Ninh mà trước đó lão đã phái người đi ám sát anh, chỉ tiếc kẻ ra đi không một ai sống sót trở về.

Giờ đây Cừu Đức Khảo đã hiểu nguyên nhân.

Có lẽ, có thể bàn chuyện hợp tác với anh...

Dù sao, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Cả Nhị gia nhà họ Ngô, Doãn Nam Phong, Trương Nhật Sơn cũng vậy.

Tuy suy nghĩ của họ về Tô Cảnh - kẻ đột ngột xuất hiện này - có khác nhau, nhưng đều khẳng định một điều: người này không thể đắc tội!

Trương Nhật Sơn thậm chí tin rằng, Lục gia - người có võ lực cao nhất thế hệ cũ - cũng không phải đối thủ của anh!

Giới hắc bạch vì mình mà dậy sóng, Tô Cảnh hoàn toàn không biết.

Thực ra dù có biết anh cũng chẳng quan tâm.

Tiện thể răn đe mấy kẻ có tâm địa bất lương luôn... ví dụ như lão già nham hiểm Cừu Đức Khảo!

Sống đến giờ toàn nhờ y học hiện đại thoi thóp, anh chỉ cần một ngón tay cũng có thể nghiền chết lão ta.

Còn muốn giết anh sao?

Hy vọng sau khi xem video này lão vẫn còn dũng khí để nói câu đó...

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Cảnh đỗ xe vào bãi rồi xuống xe.

Huyền Nữ theo sau mặc một chiếc váy lụa đen, tay cầm Huyền Nữ kiếm bước đi không rời.

Hai ngày trước Trần Văn Cẩn đã sắm cho cô một bao kiếm, cô rất thích.

Tuy nhiên, việc mang theo một thanh kiếm bên người đúng là hơi gây chú ý.

Rất nhanh cô đã bị các Côn Nô đứng ở cửa phát hiện.

Gia bộc của Doãn gia chia làm Thính Nô và Côn Nô.

Thính Nô đến đời Doãn Nam Phong chỉ còn lại một mình Thanh Thanh Mạn, còn Côn Nô thuộc diện tay sai được bồi dưỡng.

Thấy cách ăn mặc của Huyền Nữ, hai Côn Nô mặc vest chỉnh tề ở cửa lập tức cảnh giác. 'Hai vị dừng bước!

Cho hỏi hai vị có hẹn trước không?' Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra.

Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này quy củ đúng là nhiều thật... 'Tôi có hẹn với Doãn Nam Phong!' 'Cảnh ca!' Vừa dứt lời, Tô Cảnh đã thấy Hoắc Tú Tú từ bên trong chạy ra.

Sau bao nhiêu ngày tiếp xúc, ngoài việc gọi Tô Cảnh là dượng trước mặt Hoắc Linh, lúc riêng tư cô nàng đã bắt đầu gọi 'Cảnh ca' rồi...

Dù sao tuổi tác cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Tô Cảnh thực ra cũng không muốn bình thường cứ bị một thiếu nữ trạc tuổi mình gọi là dượng, trừ những thời điểm và địa điểm 'đặc biệt' ra... 'Hoắc tiểu thư!' Hai Côn Nô cung kính chào Hoắc Tú Tú một

tiếng. 'Họ là bạn của tôi, đã hẹn với ông chủ của các anh để bàn chuyện!' 'Mời hai vị vào trong!' Thấy Hoắc Tú Tú nói vậy, hai Côn Nô không dám vặn hỏi thêm, cung kính mời hai người Tô Cảnh vào trong. 'Cảnh ca, Doãn lão bản đã bày sẵn tiệc rượu rồi, chỉ chờ anh thôi!' Gật đầu một cái, Tô Cảnh không đáp lời, đi theo Hoắc Tú Tú vào trong.

Phải nói rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm này đúng là cao cấp và sang trọng.

Và đúng như Tô Cảnh dự đoán, vừa vào trong hệ thống đã vang lên tiếng thông báo. 'Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu địa điểm!

Đánh dấu Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Phần thưởng: Độ hảo cảm của Doãn Nam Phong +999!' Khá lắm!

Hệ thống sau khi nâng cấp đúng là lợi hại, đến phần thưởng cũng trở nên tâm lý hơn hẳn!

Tô Cảnh khẽ nhếch môi, quan sát cách bài trí bên trong.

Lên đến tầng hai, ở góc ngoặt anh còn thấy một tấm bình phong chạm khắc tinh xảo.

Vừa đi, Hoắc Tú Tú vừa giải thích cho anh: 'Tân Nguyệt Phạn Điếm từ thời Lão Cửu Môn đã là khách sạn hàng đầu trong giới.

Hiện nay càng là đại khách sạn có giấy phép kinh doanh đấu giá!

Không ít lần các cuộc đấu giá cấp quốc gia đều được tổ chức tại đây.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hoạt động theo chế độ hội viên, người chơi sẽ giao bộ sưu tập cá nhân của mình cho nơi này, sau khi qua nhiều lớp sàng lọc nghiêm ngặt mới chọn ra những món đồ đỉnh nhất, qua sự phê duyệt của nhà nước mới tiến hành đấu giá!' Hèn gì quy củ lại nhiều thế!

Nghe Hoắc Tú Tú kể, Tô Cảnh gật đầu, cũng đã hiểu đại khái về nơi này.

Trên sân khấu ở tầng một, ban nhạc đang hát kịch.

Dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú, Tô Cảnh và Huyền Nữ vào một phòng bao lớn ở tầng hai.

Một người phụ nữ mặc áo vest đen hai hàng khuy, phía dưới là chân váy bút chì tôn lên vóc dáng tuyệt mỹ đang ngồi bên bàn.

Tóc búi sau gáy, góc nghiêng vô cùng tinh tế, nốt ruồi mỹ nhân ở đuôi mắt càng tăng thêm vài phần quyến rũ cho cô ta. 'Vân tưởng y thường hoa tưởng dung...

Doãn lão bản, đúng là danh bất hư truyền.' Khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch.

Nghe thấy tiếng động, Doãn Nam Phong quay đầu nhìn anh một cái, phong tình vạn chủng!

Chương 61

Cô ta đứng dậy chậm rãi bước tới, nụ cười rạng rỡ như hoa đáp lại: 'Quá khen rồi, Tô gia~' 'Cô nhận ra tôi sao?' Tô Cảnh ngẩn ra. 'Tô gia không biết sao?' Doãn Nam Phong xoay màn hình máy tính trên bàn về phía anh.

Bên trong đang phát đoạn video Tô Cảnh dùng thương đâm trăn khổng lồ. 'Một giờ trước, Vương Bàn Tử và Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô đã đăng video này, giờ uy danh của Tô gia anh đã lan khắp giới hắc bạch rồi...

Tô gia, anh và họ rất thân sao?' Doãn Nam Phong dẫn Tô Cảnh ngồi xuống ghế, Hoắc Tú Tú thì ngồi ngay bên cạnh anh.

Tô Cảnh: '...' Nghe vậy, anh lập tức hiểu ra hai gã kia đang tính toán điều gì.

Nhưng không sao, cũng nhờ hai gã đó mới nghĩ ra được cách này...

Thấy Tô Cảnh dường như không biết chuyện, Doãn Nam Phong cũng khéo léo chuyển chủ đề. 'Vị tiểu thư này sao không ngồi xuống?' Cô ta nhìn Huyền Nữ đang đứng cầm kiếm phía sau. 'Tôn ti hữu biệt!' Huyền Nữ nhàn nhạt nói một câu, vẫn luôn giữ cảnh giác. 'Ngồi đi Huyền Nữ, đừng gò bó quá!' Nghe lời Tô Cảnh, Huyền Nữ do dự một chút rồi gật đầu ngồi xuống.

Thông qua Huyền Nữ, Doãn Nam Phong cũng có vài suy đoán về thân phận của Tô Cảnh.

Chẳng lẽ là con cháu của gia tộc cổ xưa nào đó?

Chỉ có những thế lực như vậy mới tuân thủ những quy tắc này.

Nếu là cô gái hiện đại nghe Huyền Nữ nói thế, chắc chắn sẽ hô

hào bình đẳng nam nữ...

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy làm hộ vệ, trông lại có vẻ không tầm thường, Tô Cảnh tuyệt đối không phải người bình thường!

Càng nghĩ, Doãn Nam Phong càng thấy hứng thú với anh, muốn khám phá những bí mật trên người anh.

Độ hảo cảm tăng lên đang âm thầm thay đổi thái độ của cô ta đối với Tô Cảnh...

Càng nhìn anh càng thấy thuận mắt.

Mặt hồ tĩnh lặng suốt hai mươi ba năm trong lòng cô ta khẽ gợn sóng lăn tăn, rồi loang rộng dần... 'Cảnh ca, đừng gò bó, chị Nam Phong rất dễ gần...' Đổ cho Tô Cảnh một ly trà Vũ Tiền Long Tỉnh trị giá tám ngàn tệ một ấm, Hoắc Tú Tú vừa xử lý các món ăn trông có vẻ rất cao cấp trên bàn vừa nói. 'Chúng ta cũng coi như đã quen biết, tôi cũng không vòng vo nữa.' Nhấp một ngụm trà, Tô Cảnh gật đầu, rồi nhìn Doãn Nam Phong nói một câu.

Anh giả vờ móc trong túi ra, thực chất là lấy từ không gian hệ thống một miếng ngọc bội hình rắn đặt lên bàn.

Đó chính là miếng ngọc bội đeo trên người Tây Vương Mẫu, có khả năng xua đuổi xà mẫu. 'Nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp tới sẽ tổ chức một buổi đấu giá.

Tôi cũng muốn tham gia một chân!

Không biết ngọc bội này có lọt được vào mắt xanh của Doãn tiểu thư không?' 'Tô gia cứ gọi tôi là Nam Phong là được...' Doãn Nam Phong mỉm cười nói rồi đưa tay cầm lấy ngọc bội.

Cô ta tỉ mỉ quan sát một lúc, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc: 'Ngọc bội này... không phải vật phàm!

Hoàn toàn có tư cách làm vật đấu giá then chốt thứ hai!' 'Nếu Tô gia tin tưởng Nam Phong, nhất định sẽ để miếng ngọc bội này bán được giá tốt!' Vật phẩm lấy ra từ cung điện Tây Vương Mẫu thì sao có thể là vật tầm thường?

Chỉ riêng danh nghĩa cổ vật nghìn năm trước đã đủ thu hút lượng lớn người mua!

Còn về việc tại sao lại là vật then chốt thứ hai, đó là vì món đồ cuối cùng chính là Quỷ Tỷ!

Thứ mang màu sắc thần thoại như Quỷ Tỷ tuyệt đối có giá trị sưu tầm cao hơn ngọc bội của Tây Vương Mẫu... 'Doãn tiểu thư nhãn quang thật độc đáo, đây là vật tùy thân của Tây Vương Mẫu, có công hiệu xua đuổi rắn rết sâu bọ.

Vậy toàn quyền giao cho cô xử lý...' Gật đầu, Doãn Nam Phong rạng rỡ nụ cười: 'Đã bảo không cần khách sáo rồi, Tô gia gọi tôi là Nam Phong được rồi.

Yên tâm, ngọc bội của ngài tôi sẽ thân hành đứng ra đấu giá!' Bàn xong chính sự, Tô Cảnh và Doãn Nam Phong cùng ăn một bữa cơm.

Buổi đấu giá anh nhất định phải tham gia, dù sao đó cũng là một cảnh kinh điển trong thế giới đạo mộ!

Không biết có sự can thiệp của mình, bộ ba Thiết Tam Giác có còn đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa không...

Phải công nhận rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy đắt nhưng đúng là đắt có lý do, các món ăn ở đây rất hợp khẩu vị của anh.

Ăn xong bữa cơm, uống thêm hai ly rượu vang đỏ, mặt Doãn Nam Phong hơi đỏ lên, càng thêm phần quyến rũ. 'Hôm nay gặp được Tô gia như đã quen từ lâu, Nam Phong xin kính ngài một ly nữa.' Cô ta nâng ly rượu uống cạn. 'Nam Phong này, xem ra sau này tôi phải

thường xuyên ghé Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô rồi...

Bị cô nuôi hư khẩu vị thế này, ăn thứ khác đúng là khó trôi...' Nghĩ đến đây, Tô Cảnh trực tiếp rút một tấm thẻ đen đưa cho nhân viên phục vụ mặc sườn xám bên cạnh: 'Làm cho tôi một thẻ hội viên, nạp trước một trăm triệu tệ!' Nghe vậy, nhân viên phục vụ sững sờ, chưa từng nghe ai nạp một lần một trăm triệu, người chơi hệ nạp tiền sao?

Cô ta nhìn sang ông chủ của mình cầu cứu. 'Đi đi!' Thấy ông chủ gật đầu, nhân viên phục vụ mới cúi người rời đi. 'Tô gia muốn đến, Nam Phong tất nhiên sẽ quét tước đón chờ!

Được Tô gia công nhận là vinh hạnh của Doãn Nam Phong tôi!' Doãn Nam Phong mỉm cười nói, ánh mắt nhìn Tô Cảnh ngày càng mê đắm.

Độ hảo cảm vẫn tiếp tục lên men, hình ảnh Tô Cảnh trong tâm trí cô ta ngày càng rõ nét...

Kể cả không vì độ hảo cảm, Doãn Nam Phong cũng rất muốn kết giao với anh.

Nếu có được sự ủng hộ của Tô Cảnh, uy tín của Tân Nguyệt Phạn Điếm trong giới có thể nâng lên một tầm cao mới, đủ để mọi người phải ngước nhìn.

Tuy Hội trưởng Cửu Môn Trương Nhật Sơn tọa trấn ở đây nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm có chuyện gì ông ta cũng đâu có quản?

Ông ta chỉ đóng vai trò răn đe mà thôi.

Vì thế Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn cần một cường giả thực thụ có thể lộ diện, và Tô Cảnh không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất.

Không nói đến thân thủ áp chế cự mãng như thần minh, chỉ riêng việc anh có thể cứu được Hoắc Linh vốn đã biến thành Cấm Bà cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Con gái mất tích mười mấy năm của Hoắc lão thái đã trở về, dung nhan lại không hề già đi, giang hồ đều đã nhận được tin, Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên không ngoại lệ.

Lại thêm việc quan hệ với Hoắc Tú Tú khá tốt, Doãn Nam Phong cũng biết được không ít tin mật từ miệng cô nàng.

Ví dụ như Tô Cảnh giỏi Bát Quái Dịch Lý, Tô Cảnh có thể một đấm làm hỏng một chiếc xe, hay Tô Cảnh đã cứu dượng của cô nàng.

Mỗi lần đến đây, cái miệng nhỏ của Hoắc Tú Tú lại không rời được cái tên Tô Cảnh, khiến Doãn Nam Phong không khỏi tò mò.

Hôm nay vừa gặp, cô ta đã thấy dù là ngoại hình hay thực lực, Tô Cảnh đều là lựa chọn hàng đầu!

Kết giao với anh không hề có hại!

Chủ yếu nhất là cô ta đã nảy sinh hứng thú với anh.

Với tư cách là người nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô ta đương nhiên muốn chọn một người đàn ông xứng đáng với mình, và Tô Cảnh rõ ràng hội tụ đủ tư cách đó.

Tuy suy nghĩ của Doãn Nam Phong có chịu ảnh hưởng từ 999 độ hảo cảm của hệ thống, nhưng nó cũng chỉ đóng vai trò dẫn dắt mà thôi...

Cũng không thể nói 999 độ hảo cảm hệ thống cho là vô dụng, chỉ là nó sẽ âm thầm ảnh hưởng đến tư duy của cô ta, rồi đến một thời điểm thích hợp sẽ bùng phát một lượt.

Đến lúc đó, Doãn Nam Phong sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay Tô Cảnh nữa...

Để thực sự chinh phục được Doãn Nam Phong, tận hưởng niềm vui được phú bà bao nuôi, con đường phía trước vẫn còn dài!

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Có lẽ nhờ sự kích thích của cồn, Tô Cảnh và Doãn Nam Phong ngồi ngày càng gần nhau.

Thực tế, chủ yếu vẫn là do ảnh hưởng của độ hảo cảm, khiến Doãn Nam Phong hoàn toàn không có cảm giác bài xích với Tô Cảnh.

Mỗi khi Tô Cảnh nhắc đến một chủ đề thú vị, Doãn Nam Phong đều che miệng cười khẽ.

Hai người trò chuyện hăng hái, hoàn toàn phớt lờ những người khác.

Nhân viên phục vụ đứng một bên xì xào bàn tán, từ khi vào làm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đến nay, họ chưa bao giờ thấy bà chủ lại gần gũi với người đàn ông nào như thế.

Thấy tay Tô Cảnh đặt lên vai Doãn Nam Phong, rồi trượt xuống eo, mà Doãn Nam Phong vẫn thản nhiên như không, nhìn Tô Cảnh cười không khép được miệng.

Không chỉ phục vụ, ngay cả Thanh Thanh Mạn – người vốn định ra ngoài mắng vài câu khi nghe nhân viên thảo luận về tiểu thư – cũng bị sốc đến ngây người.

Huống chi là Hoắc Tú Tú ngồi cùng bàn, gương mặt cô đã trở nên vặn vẹo.

Miếng bít tết trong đĩa bị cô cắt nát bét.

Ghen tị khiến em phát điên!

Biết thế này đã không đưa Tô Cảnh đến đây!

Tô Cảnh muốn lấy ngọc bội đi đấu giá, tại sao mình lại phải đưa anh ấy đến nói trực tiếp với Doãn Nam Phong chứ?

Mình tự mang đến giao cho Doãn Nam Phong không phải cũng vậy

sao?

Chương 62

Hoắc Tú Tú suýt nữa thì khóc vì sự ngốc nghếch của mình, giờ lại thêm một đối thủ cạnh tranh!

Chỉ có Huyền Nữ là biểu cảm vẫn bình thường.

Là nữ tướng quân dưới trướng Tây Vương Mẫu, được mệnh danh là chiến thần, bản tính cô vốn lạnh lùng, lại chẳng hiểu chuyện nam nữ.

Tô Cảnh và Doãn Nam Phong có thế nào, cô cũng hoàn toàn không hứng thú...

Lúc này Doãn Nam Phong sắp dựa hẳn vào lòng Tô Cảnh, nhìn thấy tình hình ngày càng bất ổn, Hoắc Tú Tú cuối cùng không nhịn được mà lên tiếng: "Khụ!" "Cảnh ca, chính sự nói xong rồi, chúng ta cũng ăn cơm hơn hai tiếng rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta phải về nhà thôi..." Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Doãn Nam Phong thu lại nụ cười, nheo mắt nhìn cô.

Không biết trong lòng đang tính toán điều gì khiến Hoắc Tú Tú thấy lạnh cả sống lưng.

Đừng nhìn Doãn Nam Phong lúc nào cũng cười tủm tỉm, những năm qua số người chọc giận cô rồi bị ném xuống sông đếm không xuể.

Hoắc Tú Tú cũng không dám chạm vào vảy ngược của cô.

May mà lúc này Tô Cảnh cũng lên tiếng: "Quả thực không sớm nữa, Nam Phong, hôm khác anh lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm em ăn cơm..." "Điện thoại liên lạc nhé!" Nghe vậy, Doãn Nam Phong lập tức thay đổi sắc mặt, tươi cười như hoa gật đầu: "Vậy quyết định

thế nhé, lần sau đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, em giảm giá cho anh hai mươi phần trăm..." "Nhất định rồi!" Nhận lấy thẻ hội viên đã làm xong từ phục vụ, Tô Cảnh đưa Hoắc Tú Tú và Huyền Nữ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, trực tiếp về nhà.

Đứng ở lan can tầng hai, nhìn theo bóng lưng Tô Cảnh, ánh mắt Doãn Nam Phong trở nên mê ly. "Tiểu thư, cô lạ lắm!" Thanh Thanh Mạn trong bộ váy dài phong cách cổ điển đột nhiên xuất hiện bên cạnh. "Lạ chỗ nào?" "Trước đây tiểu thư không bao giờ để đàn ông tiếp cận mình..." "Đó là trước đây!" "Vậy... sau này anh ấy sẽ là cô gia sao?

Bên phía gia đình và vị ở trong điếm chắc sẽ không chấp nhận một người lai lịch bất minh như vậy đâu nhỉ?" Nghe Thanh Thanh Mạn nói, Doãn Nam Phong đứng thẳng dậy, thản nhiên đáp: "Anh ấy nhất định phải là cô gia!

Người nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại là tôi!

Doãn gia... sớm muộn gì cũng là Doãn gia của tôi!

Truyền lệnh xuống, sau này Tô Cảnh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm phải tiếp đón theo quy cách cao nhất!

Còn nữa... phải gọi là Tô gia~" "Rõ, tiểu thư!" Hình ảnh Tô Cảnh trong đầu Doãn Nam Phong ngày càng rõ nét.

Chỉ cần nhắm mắt lại, cô cảm giác cả tâm trí đều là anh.

Cô hoàn toàn không hiểu tại sao rõ ràng mới gặp lần đầu mà cứ như đã quen biết Tô Cảnh từ rất lâu.

Cảm giác rung động đó thực sự là trải nghiệm đầu tiên trong đời cô...

Có lẽ trên đời này thực sự có nhất kiến chung tình?

Doãn Nam Phong tựa vào lan can chìm vào suy tư.

Cho nên, phần thưởng của hệ thống không bao giờ là vô dụng...

Nhất kiến chung tình?

Không tồn tại đâu!

Có chăng cũng chỉ là vừa ý vẻ ngoài mà thôi!

Trên đường về, để Hoắc Tú Tú lái xe, nhìn bộ dạng chột dạ của cô, Tô Cảnh không nhịn được mà nhếch môi.

Con bé này tuyệt đối có ý đồ không phận với người dượng là mình đây!

Nếu không phải, hôm nay anh thề sẽ nhảy xuống xe luôn!

Tuy khá chắc chắn nhưng Tô Cảnh cũng không vạch trần.

Cảm giác yêu đương lén lút này thực sự khá thú vị!

Anh giả vờ vô tình gác tay lên đùi cô, nhìn cô nàng giả vờ không quan tâm, thực sự có chút buồn cười.

Đã không quan tâm thì tốt!

Tô Cảnh suốt quãng đường không hề thu tay lại.

Hôm nay cô mặc váy dài bằng lụa đen.

Tuy có váy che chắn nhưng những hành động nhỏ của Tô Cảnh không thoát khỏi mắt Huyền Nữ.

Nhưng vì Huyền Nữ chẳng bận tâm chuyện này, nên Tô Cảnh càng thêm tùy ý...

Đến cửa tứ hợp viện, thấy Giải Tiểu Hoa đang đợi, Tô Cảnh mới thu tay về. "Tiểu Hoa, anh đến đây làm gì?" Dừng xe trước mặt Giải Tiểu Hoa, hạ kính cửa sổ xuống, Hoắc Tú Tú trực tiếp hỏi một câu. "Tô gia!" Hạ kính xe thấy Tô Cảnh bên trong, Giải Tiểu Hoa gật đầu

chào hỏi rồi mới nhìn sang Hoắc Tú Tú.

Tuy khuôn mặt đỏ hồng của cô em này có chút kỳ lạ nhưng Giải Tiểu Hoa cũng không nghi ngờ gì, nói thẳng mục đích: "Anh đến tìm em, có chút chuyện muốn hỏi!" "Đi thôi Tiểu Hoa, vào trong rồi nói!" Tô Cảnh đẩy cửa xuống xe, Huyền Nữ bám sát theo sau.

Anh bảo Giải Tiểu Hoa một tiếng rồi nói với Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, đem xe vào hầm rồi qua phòng khách." Dẫn Giải Tiểu Hoa vào tứ hợp viện, dù Giải gia nghiệp lớn nhưng anh vẫn bị chấn kinh bởi sự trang hoàng bên trong. "Đại thủ bút đấy, Tô gia!" "Không đáng nhắc tới!" Lại khiêm tốn giả tạo rồi! "Dạo này làm gì thế Tiểu Hoa?

Hắc Hạt Tử đâu?

Không đi cùng anh à?" "Hắc gia đi Trường Sa rồi, nói là nhận được một vụ nhỏ.

Còn tôi thì đang tiếp tục điều tra Lỗ Hoàng Bạch." Hai người vừa đi vừa tán gẫu, chẳng mấy chốc đã băng qua hành lang đến lương đình.

A Ninh đang cuộn tròn trên ghế sofa xem phim trên laptop, bên cạnh có một đĩa hoa quả, trông cực kỳ thư thái!

Miệng ngậm cây kẹo mút, thấy Tô Cảnh dẫn Giải Tiểu Hoa tới, cô không khỏi ngẩn ra. "Anh~ anh đưa gã này tới đây làm gì?" Nhún vai, Tô Cảnh có chút bất lực: "Anh đâu có đưa, người ta tự tìm tới, đứng ngẩn ra ở cửa, nói có chuyện tìm Tú Tú..." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa không nhịn được cười ngượng nghịu: "Nói gì thế Tô gia, muốn tìm chỗ ngài ở đâu có khó?

Tôi hỏi cô cô Hoắc Linh một cái là ra ngay..." A Ninh đảo mắt trắng dã, thực sự không muốn tiếp chuyện gã này.

Lúc đi Tháp Mộc Đà, vốn nói là hợp tác với cô, kết quả lại chạy đi

tạo thành cặp với Hắc Hạt Tử – kẻ đầu quân cho Ngô Tam Tỉnh, à không, là Giải Liên Hoàn.

Như vậy chẳng phải là người phe Giải Liên Hoàn sao?

A Ninh cực kỳ ghét sự phản bội. "May cho anh là còn biết quy tắc, không tự tiện xông vào, nếu không thì bây giờ người đứng đầu Giải gia phải đổi người khác rồi..." Liếc Giải Tiểu Hoa một cái, A Ninh nói đầy ẩn ý, rồi xua tay: "Anh~ đưa anh ta đi đi, đừng ảnh hưởng em xem phim!" Giải Tiểu Hoa: "..." Tô Cảnh bật cười, xem ra A Ninh có thành kiến khá lớn với Giải Tiểu Hoa.

Lắc đầu, anh dẫn Giải Tiểu Hoa vào phòng khách...

Trong phòng khách, Tô Cảnh vắt chân chữ ngũ, châm một điếu thuốc: "Làm một điếu không?" "Không, tôi không biết hút..." Rít một hơi thuốc rồi phả ra, chọn một góc thoải mái, Tô Cảnh tựa vào sofa.

Huyền Nữ đặt thanh trường kiếm xuống, đưa tay bóp vai cho anh.

Phải nói là dạo này sau khi bị mấy cô nàng nhồi nhét kiến thức hiện đại, cô đã bắt đầu học cách làm một nữ hầu đạt chuẩn...

Con người luôn cần trưởng thành...

Tô Cảnh tin rằng sẽ có ngày Huyền Nữ mặc bộ đồ hầu gái đen trắng, nũng nịu gọi anh một tiếng chủ nhân...

Trạng thái "cá mặn" này của Tô Cảnh y hệt A Ninh, khiến khóe mắt Giải Tiểu Hoa giật giật.

Đúng là không phải người một nhà, không vào cùng một cửa!

Tô gia!

Sao ngài có thể bị mỹ sắc làm mê muội tâm trí như vậy?

Giải Tiểu Hoa tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang ghen tị... "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?

Tôi không tin anh đặc biệt chạy tới đây chỉ để hỏi chuyện Tú Tú đâu..." Tô Cảnh thản nhiên nói, Giải Tiểu Hoa ngượng nghịu gãi mũi: "Chuyện là..." "Có gì thì nói mau!" "Lần này tôi đến vì hai mục đích, một là muốn thuê ngài giúp tôi tìm Giải Liên Hoàn!

Hai là thực sự muốn hỏi Tú Tú vài chuyện.

Yên tâm, hiện giờ ngài trên hắc thị cũng có giá niêm yết rõ ràng, tôi tuyệt đối sẽ trả thù lao khiến ngài hài lòng!" "Thù lao gì cơ?" Hoắc Tú Tú lúc này chạy vào, ngồi phịch xuống bên cạnh Tô Cảnh.

Vừa vào đã nghe Giải Tiểu Hoa nói thù lao nên tò mò hỏi một câu. "Anh muốn nhờ Tô gia giúp anh điều tra Giải Liên Hoàn!" Giải Tiểu Hoa giải thích một câu, rồi nhìn Tô Cảnh với ánh mắt mong đợi.

Vỗ nhẹ vào tay Huyền Nữ, ra hiệu cho cô bóp thấp xuống chút, Tô Cảnh trầm mặc một lát rồi mới nói: "Không đi!" "Tại sao?

Tôi trả ngài mười triệu!" "Không tại sao cả, cũng không phải chuyện tiền bạc!

Tôi không tìm được Giải Liên Hoàn, nhưng tôi dám khẳng định ông ta chưa chết!

Đã chưa chết, vậy tại sao anh cứ nhất định phải tìm?" Câu này của Tô Cảnh không sai, nhưng Giải Tiểu Hoa vốn là tính cách cố chấp: "Thôi được, nếu Tô gia không ra tay thì tôi tự đi tra vậy.

Không chỉ tra tung tích ông ấy mà còn phải tra thông tin về Lỗ Hoàng Bạch." "Hà tất gì chứ?

Chương 63

Giải Liên Hoàn biến mất là vì không muốn anh tra tiếp!

Đây là ân oán của thế hệ già Cửu Môn..." Tô Cảnh có chút cạn lời. "Tôi biết, Cửu Môn đã chọn Ngô Tà!

Những năm qua, những nơi Ngô Tà đến tuy Ngô Tam Tỉnh nói không cho đi nhưng cuối cùng cậu ta vẫn tới!

Đó là đang dẫn dắt sự hiếu kỳ của Ngô Tà, họ làm vậy là để bồi dưỡng cậu ta.

Nhưng tôi chỉ dựa vào một tấm Lỗ Hoàng Bạch đã có thể tìm thấy cung mẫu Tây Vương Mẫu, tôi thực sự kém Ngô Tà sao?

Nếu Tô gia không muốn tra chuyện Giải Liên Hoàn thì không làm phiền ngài nữa.

Nhưng về những bí mật của Cửu Môn, nếu tôi tra ra được manh mối, tôi hy vọng ngài có thể đến giúp tôi!

Đây đã là ân oán của hai thế hệ Cửu Môn, đến đời chúng ta, tuy họ bảo chúng ta đừng quản nhưng chúng ta đã sớm bị cuốn vào rồi...

Yên tâm, giá tiền sẽ không thấp!" Gật đầu, lần này Tô Cảnh không từ chối.

Dù sao đích đến cuối cùng đều là Trương Gia Cổ Lâu.

Vừa có thể đánh dấu vừa có tiền mang về, tội gì không làm? "Cái này thì được!

Khi nào cần giúp đỡ cứ nhắn tin cho tôi!

Thời gian tới tôi phải đi xa một chuyến." Giải Tiểu Hoa cũng tỏ ra hiểu ý.

Dù sao chỉ cần Tô Cảnh đồng ý là tốt rồi.

Nói xong với Tô Cảnh, Giải Tiểu Hoa mới nhìn sang Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, trước đây em nói về điều tra cuốn băng ghi hình, kết quả thế nào rồi?

Có manh mối gì không?" Đây là điều Hoắc Tú Tú đã nói trước khi đi Tháp Mộc Đà.

Hoắc Tiên Cô cũng có băng ghi hình nên Hoắc Tú Tú mới về điều tra.

Nghe vậy, Hoắc Tú Tú đang uống trà bỗng bị sặc.

Tô Cảnh vội vàng vỗ lưng cho cô: "Chậm thôi, cứ hấp tấp như thế!" "Hì hì~" Cười hì hì với Tô Cảnh, Hoắc Tú Tú mới nói: "Tiểu Hoa, anh không nhắc em cũng suýt quên mất..." Giải Tiểu Hoa: "..." Là quên thật, hay là ở bên Tô Cảnh vui quá hóa lú rồi?

Cho nên, tình cảm sẽ biến mất đúng không?

Nhìn biểu cảm như vừa ăn phải thứ gì đó của Giải Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú không úp mở nữa, nhanh chóng kể lại sự việc: "Em lấy được tổng cộng sáu cuốn băng từ chỗ Doãn Nam Phong, kết quả bên trong lớp lót chẳng có gì cả...

Nhưng trong băng có video, tuy nhiễu rất nhiều nhưng mỗi cuốn đều có một đoạn phim.

Là một người phụ nữ đang bò dưới đất, trông rất giống cô cô Hoắc Linh của em!

Có điều, sau khi em đưa cho cô xem, cô tức giận đập nát cả sáu cuốn băng, nói nhất định phải lôi bọn họ ra xử hết, rồi đi tìm bà nội em luôn." Nghe Hoắc Tú Tú kể, Tô Cảnh bật cười.

Xem ra Hoắc Linh cũng nóng tính thật!

Cũng đúng, biến thành quái vật không ra người không ra ngợm bao nhiêu năm, vừa về nhà lại phát hiện kẻ hãm hại mình còn quay video đem đi uy hiếp mẹ mình, là ai cũng phải nổ tung thôi...

Dự kiến sau này Hoắc Tiên Cô và những người khác tiến về Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi vẫn sẽ diễn ra theo kế hoạch.

Dù Hoắc Linh đã về nhưng cũng không thể xoa dịu phẫn nộ trong lòng.

Phụ nữ Hoắc gia có thù tất báo không phải nói suông, điều này Tô Cảnh rất rõ và cực kỳ tán thưởng tác phong này!

Cho dù là vì để nhạc mẫu Hoắc lão thái không chết ở Trương Gia Cổ Lâu, vì để giúp Hoắc Linh và Văn Cẩn báo thù, thì Trương Gia Cổ Lâu này, kiểu gì Tô Cảnh cũng phải đi một chuyến. "Em không phát hiện ra gì là bình thường, không có sự đồng ý của bà nội em thì Doãn lão bản sao dám đưa băng cho em?

Có lẽ thứ bên trong đã bị bà nội em lấy đi rồi, dù còn manh mối thì cũng bị xóa sạch..." Giải Tiểu Hoa thở dài: "Manh mối lại đứt rồi!

Như vậy đi, tôi định đi Trường Sa tìm manh mối, Tú Tú đi cùng giúp anh một tay." Nói xong, thấy Hoắc Tú Tú liếc nhìn Tô Cảnh, Giải Tiểu Hoa cũng biết ý mà hỏi một câu: "Tô gia, ngài thấy được không?" "Đi đi, Tú Tú muốn điều tra anh không cản... nhưng nhất định phải chú ý an toàn!

Hai ngày tới anh cũng phải đi xa một thời gian, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh!" Hoắc Tú Tú cười híp mắt gật đầu với Tô Cảnh.

Cảm giác được quan tâm này thực sự rất tốt! "Vâng!

Em sẽ cẩn thận, Cảnh ca..." "Thôi, để anh cho em thêm bảo hiểm!" Suy nghĩ một chút, Tô Cảnh vẫn không yên tâm.

Tâm niệm vừa động, anh liền gọi một con rắn mào gà (Dã Kê Bột

Tử) màu đỏ huyết to bằng ngón tay cái bò vào từ cửa sổ.

Giải Tiểu Hoa bị dọa cho giật mình.

Đây là con rắn non mới nở gần đây.

Đừng nhìn nó chỉ to bằng ngón tay cái, nọc độc mãnh liệt đủ để khiến một người trưởng thành mất mạng ngay lập tức. "Tú Tú, đem nó theo bên người!" Nắm lấy tay Hoắc Tú Tú, anh quấn con rắn mào gà quanh cổ tay cô như một chiếc vòng màu đỏ huyết.

Tuy đẹp đẽ nhưng chí mạng!

Lúc trước Hoắc Tú Tú rất sợ những thứ này, nhưng từ khi ở lại tứ hợp viện vài ngày, thái độ cô đã thay đổi.

Vì có Tô Cảnh khống chế nên bọn chúng còn nghe lời hơn cả chó!

Thấy Hoắc Tú Tú không thèm chớp mắt, Giải Tiểu Hoa nổi hết da gà.

Rắn mào gà vốn là vua của các loài rắn.

Tuy nhỏ thế này nhưng cắn một cái thì không chết cũng tàn.

Lúc này anh mới hiểu lời A Ninh nói trước đó.

Xem ra Tô Cảnh đã thuần phục rắn mào gà mang về trông nhà rồi.

Nếu mình lỡ xông vào, có lẽ thực sự sẽ bỏ mạng tại đây.

Chắc Tô Cảnh đã biến cái tứ hợp viện này thành ổ rắn rồi...

Thật là vô lý hết sức! "Trông cũng đẹp đấy chứ~ Vậy Cảnh ca, em đi Trường Sa với Tiểu Hoa nhé~" "Đi đi!" Xoa đầu cô nàng, Tô Cảnh tiễn hai người ra ngoài.

Nhưng anh đoán cô và Giải Tiểu Hoa cũng chẳng tra được thông tin gì hữu dụng.

Dù sao vẫn còn Nhị gia nhà họ Ngô.

Thế hệ già không muốn thế hệ trẻ bị cuốn vào vòng xoáy này, chắc chắn sẽ nhúng tay vào.

Dù Ngô Nhị Bạch không quản chuyện Cửu Môn nhưng Ngô Tà là cháu ông ta.

Huống chi ông ta cũng biết Giải Liên Hoàn giả dạng Ngô Tam Tỉnh, chắc chắn sẽ để mắt tới Giải Tiểu Hoa.

Ông ta nhất định sẽ xóa bỏ thông tin Giải Liên Hoàn để lại trong nhà để ngăn Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa tiếp tục điều tra...

Đóng cửa lại, Tô Cảnh ra lương đình ngồi cạnh A Ninh cùng xem phim.

Thỉnh thoảng A Ninh còn đút hoa quả cho anh.

Thế này mới gọi là cuộc sống chứ...

Đều là thanh niên, ở cạnh nhau chắc chắn sẽ nghĩ đến chuyện đó.

Vừa hôn A Ninh một cái, không ngờ điện thoại lại reo vang.

Cảm hứng tụt sạch!

Ban đầu anh không muốn nghe nhưng bị A Ninh đẩy nhẹ hai cái, Tô Cảnh đành bất lực bắt máy.

Tâm trạng anh lúc này cực kỳ khó chịu. "Cho ông một phút, nếu không có lý do nào thuyết phục được tôi, ông đợi chết đi!" "Đừng mà Tô gia!

Tuy tôi biết việc tôi đăng video của ngài lên ám võng để niêm yết giá là sai, nhưng cũng là bất đắc dĩ thôi!

Nhị thúc của Thiên Chân không quản chuyện Cửu Môn, Ngô Tà một mình không trấn áp nổi đám cáo già đó...

Tôi..." Chưa đợi gã nói xong, Tô Cảnh đã cắt ngang: "Muốn mượn

uy của tôi thì phải trả giá!

Năm triệu!

Xem lúc nào trả cho tôi!

Còn nữa, sau này muốn tôi ra tay, giá khởi điểm năm triệu, không có giới hạn trên!

Bây giờ, nói chính sự đi!" Chuyện gì giải quyết được bằng tiền đều không phải là chuyện lớn!

Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Chương 64

Thật sự sợ Tô Cảnh nổi giận giết tới đây, cái thân hai trăm cân này của gã chắc tiêu đời... "Chuyện là thế này Tô gia!

Chẳng phải tôi treo tên ngài trên ám võng để báo giá sao?

Hôm nay có một người phụ nữ gọi cho tôi, nhờ tôi liên hệ với ngài.

Cô ta chi mười triệu đô mời ngài ra tay đi cùng cô ta một chuyến!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra: "Phụ nữ?

Cô ta tên gì?" "Shirley Dương!" Tô Cảnh: "..." Mẹ kiếp, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Vốn dĩ anh còn định đi tìm cô ta hoặc Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền.

Đi sông băng Côn Luân trước, sau đó tiến về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Có họ thì làm việc sẽ hiệu quả hơn, dù sao anh cũng không biết đường...

Quy luật đánh dấu của hệ thống, Tô Cảnh đã nắm thấu.

Chuyến này đi sông băng Côn Luân thì Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn có thể kích hoạt đánh dấu.

Dù không kích hoạt được thì đi chiêm ngưỡng Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng rất tuyệt...

Thật không ngờ người phụ nữ này lại tự tìm đến mình. "Shirley Dương?" "Đúng vậy, cô ta là Hoa kiều Mỹ, một cô nàng lai!

Cô ta bỏ ra một khoản tiền lớn hỗ trợ một đội khảo cổ đi Tân

Cương, chắc là định đi một chuyến tới đó, giấy tờ khảo cổ các thứ đều đã xin xong rồi.

Nhưng tôi đoán bên đó có mộ lớn!

Nếu không sao phải lên ám võng tìm người?" "Vụ này tôi nhận!

Cô ta đang ở đâu?" Nghe Tô Cảnh nói, Vương Bàn Tử trực tiếp đáp: "Tô gia, ngài cho cái địa chỉ, tôi bảo cô ta ngày mai qua tìm ngài..." "Cứ đến Thính Vũ Hiên ở Phan Gia Viên!

Mười hai giờ trưa mai, quá giờ không đợi!" "Hảo lặc!" Cúp điện thoại, Tô Cảnh để chế độ im lặng rồi tắt máy, ném sang một bên. "Anh, anh sắp đi xa à?" Nghe Tô Cảnh nói chuyện với Bàn Tử, A Ninh cũng đoán được đại khái.

Gật đầu, Tô Cảnh cười nói: "Đúng vậy~ Em từng nghe nói về Tinh Tuyệt Cổ Thành chưa?

Truyền thuyết nơi đó chôn giấu vô số báu vật, chuyến này anh đi kiếm thêm ít tiền, không thì sao nuôi nổi em?

Thế nào, có muốn đi cùng không?" Khịt mũi một cái, A Ninh đảo mắt trắng dã: "Em đâu cần anh nuôi, em tự kiếm tiền được...

Tinh Tuyệt Cổ Thành em cũng từng nghe qua, trước đây Cầu Đức Khảo từng phái một tổ điều tra đến đó, nhưng không một ai sống sót trở về...

Em không đi đâu, em cảm thấy sau khi anh cho em uống máu phượng hoàng gì đó, thực lực của em mỗi ngày đều mạnh lên một đoạn.

Em cần luyện tập kỹ lưỡng một thời gian!

Anh đi phải hết sức cẩn thận...

Còn nữa, nhớ về sớm..." Cười hì hì nhéo má cô, Tô Cảnh nói:

"Yên tâm, chuyến này không quá nửa tháng đâu.

Thực lực của anh em cũng rõ, không có gì đe dọa được anh...

Hơn nữa, trước khi đi, chắc chắn sẽ cho mấy em 'no nê' mới thôi..." Nói xong, anh lại đè A Ninh xuống, tiếp tục đại nghiệp bị gián đoạn trước đó...

Ngày hôm sau, mười giờ sáng.

Tô Cảnh thức dậy, xoa xoa cái eo mỏi nhừ rồi ra khỏi nhà.

A Ninh và Trần Văn Cẩn vẫn đang ngủ say trong phòng.

Thính Vũ Hiên, một cửa tiệm nằm ngay trung tâm Phan Gia Viên.

Tuy chỉ có một tầng nhưng không gian bên trong khá rộng, còn có một phòng nghỉ cho nhân viên ngủ trưa.

Những món đồ bày biện trong tiệm đại đa số đều là đồ thật, đều do Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn mua về để bày biện lấy tiếng.

Còn có một số món là Hoắc Linh trực tiếp mang từ các cửa hàng của Hoắc gia qua.

Tất nhiên, làm vậy cũng được Hoắc lão thái thái ngầm cho phép.

Trần Văn Cẩn vẫn chưa tỉnh, nên hôm nay Hoắc Linh – người tối qua về nhà họ Hoắc ngủ – đang trông tiệm.

Vừa bước chân vào cửa Thính Vũ Hiên, Tô Cảnh đã thấy một người phụ nữ mặc váy ren đen, tóc uốn lượn sóng, vóc dáng cực kỳ cao ráo, gương mặt đậm chất ngự tỷ, toát ra khí thế bá đạo.

Hiện cô đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ sát đất, không biết đang nói chuyện gì với Hoắc Linh.

Hai người cười nói vui vẻ, vẻ mặt rất hớn hở. "Nói gì mà vui thế?

Linh Linh, không giới thiệu chút sao?" "Cảnh ca!" Thấy Tô Cảnh

tới, Hoắc Linh gọi một tiếng, ánh mắt không giấu nổi vẻ hân hoan.

Tất cả điều này đều thu vào mắt người phụ nữ đối diện. "Tô gia~ ngưỡng mộ đã lâu!

Hoắc gia, Hoắc Hữu Tuyết!

Luận về bối phận, tôi nên gọi ngài một tiếng dượng mới phải~" Tô Cảnh: "..." Người phụ nữ này hơi lạ đây...

Nheo mắt đánh giá cô nàng, anh đưa tay bắt tay nhẹ một cái rồi cười đáp: "Hóa ra là đại tiểu thư Hoắc gia!

Đừng khách sáo, chúng ta cứ ai gọi nấy đi, gọi trực tiếp tên tôi là được..." Người phụ nữ này đừng nhìn bề ngoài lúc nào cũng cười tủm tỉm, sau này cô ta có thủ đoạn ép Hoắc Tú Tú phải đi du học, ép cả Hoắc Đạo Phu – kẻ định đoạt quyền Hoắc gia – phải rời đi, để trở thành người nắm quyền duy nhất của Hoắc gia, tuyệt đối là người có bản lĩnh.

Một người phụ nữ như vậy, kết cục cuối cùng lại có chút đáng tiếc, chết dưới Cổ Đồng Kinh.

Nhưng không thể phủ nhận thủ đoạn của cô ta.

Nói ra cũng buồn cười, Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Linh đứng cạnh nhau, gương mặt trẻ con của Hoắc Linh trông còn giống cháu của Hoắc Hữu Tuyết hơn... "Cảnh ca, anh biết Hữu Tuyết à~ Những năm qua Hữu Tuyết luôn đi du học, nghe tin em về mới vội vàng quay lại Hoắc gia!

Con bé này hồi nhỏ cũng giống Tú Tú, cứ thích chạy theo đuôi em..." Nói xong với Tô Cảnh, Hoắc Linh lại quay sang nói về Tô Cảnh với Hoắc Hữu Tuyết: "Em đó, trước đây cứ đòi xem mặt người dượng tương lai này, giờ thấy rồi nhé!" "Thực ra hôm qua em đã thấy rồi..." Khẽ cắn môi, cô nhìn Tô Cảnh với ánh mắt mê hoặc: "Video Tô

gia áp chế con trăn khổng lồ, em đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần...

Lần này em về sẽ không đi nữa!

Hy vọng sau này có cơ hội được Tô gia chỉ điểm thêm về thân thủ..." "Sẽ có cơ hội thôi!" Nghe cô nói vậy, Tô Cảnh chỉ thản nhiên đáp một câu, Hoắc Hữu Tuyết gật đầu rồi nói tiếp: "Vậy hy vọng lúc em tìm tới, Tô gia đừng thấy phiền nhé~ Giờ không làm phiền hai người nói chuyện riêng tư nữa~ Cô cô, em đi trước đây..." Cầm lấy túi xách trên bàn, Hoắc Hữu Tuyết khoác vai rời khỏi Thính Vũ Hiên.

Nhìn bóng dáng cô, Tô Cảnh không khỏi thấy thú vị.

Người phụ nữ này tuyệt đối đang quyến rũ mình!

Trong thế hệ trẻ Hoắc gia, tâm cơ nặng nhất chính là Hoắc Hữu Tuyết.

Tính cách của cô ta giống với Hoắc Tiên Cô năm xưa nhất.

Còn Hoắc Tú Tú chỉ là một đứa trẻ...

Hoắc Hữu Tuyết về lần này chắc chắn là để đoạt quyền!

Hoắc Tú Tú không phải đối thủ của cô ta, còn Hoắc Đạo Phu – kẻ đang cấu kết với Trần Kim Thủy nhà họ Trần để đoạt quyền Hoắc gia – mới là trở ngại lớn nhất.

Vì vậy cô ta chắc chắn cần một người ủng hộ mạnh mẽ, Tô Cảnh không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng cô ta thực sự tưởng Hoắc Linh là cô nàng ngây thơ không nhận ra những tính toán đó sao?

Có Hoắc Linh – một người thuộc thế hệ thứ hai Cửu Môn ở đây, hoàn toàn chưa đến lượt một hậu bối thế hệ thứ ba như cô ta nắm quyền!

Nhưng phải thừa nhận, người phụ nữ này thực sự rất lôi cuốn. "Linh Linh, chẳng phải anh bảo em cẩn thận với Hoắc Hữu Tuyết sao?

Sao lại còn đi cùng cô ta?

Người phụ nữ này không đơn giản đâu!" Đợi Hoắc Hữu Tuyết đi khuất, Tô Cảnh mới ngồi xuống bên cạnh ôm Hoắc Linh nói. "Em dù sao cũng là bề trên, chẳng lẽ lại cứ nhìn cô ta chằm chằm?" Hoắc Linh đảo mắt, lu loa một câu: "Yên tâm, em không ngốc đến thế đâu...

Tâm tư của con bé này em hiểu, dù sao cũng là cháu ruột em..." "Thôi được, em cứ chú ý một chút là tốt rồi..." Đối với gia sự nhà họ Hoắc, Tô Cảnh cũng không muốn can thiệp quá sâu.

Dù tranh giành thế nào, miễn là không làm hại Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú là được.

Thực ra cũng không đến mức đó, dù sao máu loãng còn hơn nước lã... "Đúng rồi Cảnh ca, sao anh lại tới đây?

Khai trương đến giờ bao nhiêu ngày, đây là lần đầu anh tới đấy..." Không bàn chuyện Hoắc Hữu Tuyết nữa, Hoắc Linh quay sang hỏi Tô Cảnh. "Anh nhận một vụ, hẹn người ta ở đây gặp mặt!" "Phụ nữ phải không?" Phải nói giác quan thứ sáu của phụ nữ cực kỳ chính xác!

Thấy Tô Cảnh không đáp lời, Hoắc Linh bĩu môi: "Anh cứ ở đây mà đợi đi, em vào phòng nghỉ chợp mắt một lát..." Nói xong liền đi vào phòng nghỉ, vừa đi vừa lầm bầm: "Có thời gian hẹn hò phụ nữ mà không có thời gian đi gặp mẹ em?

Hừ~ đàn ông!" Nghe vậy, Tô Cảnh đầy vạch đen trên đầu.

Chương 65

Hai việc này có liên quan gì đến nhau sao? "Đợi anh chuyến này về rồi đi được không?" "Giờ mới đồng ý à?

Muộn rồi!" Liếc Tô Cảnh một cái, Hoắc Linh đi thẳng vào phòng nghỉ.

Thôi được... anh xin lỗi luôn cho nhanh!

Dù đúng dù sai, cứ nhận lỗi về mình là xong...

Phụ nữ đúng là sinh vật bí ẩn.

Mười một giờ năm mươi lăm phút trưa!

Tô Cảnh đang uể oải nằm bò ra bàn nghịch điện thoại.

Tuy đồ trong Thính Vũ Hiên không ít nhưng vì hiện tại chưa có tiếng tăm, nên người thường đến mua bán cổ vật cũng không nhiều.

Nhưng những ai có thâm niên trong ngành đều biết Thính Vũ Hiên nước rất sâu, đằng sau có bóng dáng của Hoắc gia và Giải gia.

Giải Tiểu Hoa trước đó cũng đã giúp đỡ rất nhiều.

Cứ thế này, việc làm cho Thính Vũ Hiên lớn mạnh chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng mười hai giờ.

Một người phụ nữ cao ráo mặc áo khoác đỏ rượu, mái tóc dài màu nâu xõa ngang vai bước vào Thính Vũ Hiên.

Vóc dáng cực kỳ chuẩn, mặc quần jean, đi đôi ủng da đen.

Ước chừng chiều cao phải trên một mét bảy mươi lăm. "Dáng chuẩn đấy!" Tô Cảnh khẽ nhếch môi, trầm trồ cảm thán một câu.

Sau khi thấy Tô Cảnh, ánh mắt người phụ nữ sáng lên, đi thẳng tới.

Rõ ràng là cô nhận ra anh. "Tô gia, tôi là Shirley Dương, người đã hẹn với ngài..." Gật đầu, Tô Cảnh đưa tay ra hiệu: "Mời ngồi!

Dương tiểu thư rất đúng giờ~ Đã tìm người trên ám võng, chứng tỏ chuyến này của Dương tiểu thư không đơn thuần là khảo sát thôi đâu nhỉ?

Trước tiên cứ nói rõ thực hư với tôi đi!" Tô Cảnh không phải người thích rông dài, vào thẳng chủ đề luôn.

Gật đầu, biết chắc chắn không giấu nổi Tô Cảnh, Shirley Dương nói thẳng mục đích: "Chúng tôi chuyến này là muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Shirley Dương giải thích đơn giản một chút.

Không ngoài việc nói cha mình chết ở sông băng Côn Luân, lúc sinh thời luôn tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên cô muốn kế thừa di chí của cha, vào sa mạc tìm kiếm nơi đó.

Cô còn tài trợ cho một đội khảo cổ để cùng đi.

Tuy nói nghe có vẻ là vậy nhưng mục đích thực sự là gì Tô Cảnh rất rõ.

Chính là để tìm cách giải lời nguyền Quỷ Nhãn.

Mạch Bàn Sơn luôn dốc sức tìm kiếm hạt châu Mộc Trần cũng chỉ để giải lời nguyền này, nếu không sẽ không sống quá bốn mươi tuổi!

Là hậu duệ mạch Bàn Sơn, cháu gái của thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, Shirley Dương tự nhiên cũng di truyền lời nguyền này.

Nếu không, cô và cha cô tại sao lại có chấp niệm lớn với Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy?

Con người ai cũng sợ chết!

Vì vậy mới có nhiều người dốc sức theo đuổi trường sinh đến thế, dù đó là thứ hư vô mờ mịt.

Huống chi Shirley Dương còn có thể dự đoán được thời điểm mình tử vong vì lời nguyền...

Tìm đến anh chắc chắn là vì thấy thực lực của anh, muốn anh bảo vệ cô tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Không thể chết trên đường đi tìm cách giải lời nguyền được...

Như vậy chẳng có ý nghĩa gì. "Vụ này tôi nhận!

Nhưng giá không rẻ đâu!

Tuy nhiên tôi tin Dương tiểu thư chắc chắn trả nổi!

Và tôi cũng xứng đáng với cái giá đó!

Tuyệt đối đảm bảo cô sẽ an toàn trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Bao nhiêu?" "Mười triệu!" "Đô la Mỹ!" "Được!

Đây là một triệu tiền đặt cọc!

Sau khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi sẽ thanh toán nốt phần còn lại cho Tô gia!" Tuy Tô Cảnh đòi giá cao nhưng Shirley Dương cũng là người sảng khoái.

Anh thích làm việc với người sảng khoái!

Hơn nữa, cô nàng kế thừa di sản kếch xù từ người cha là tài phiệt, số tiền này chỉ là chuyện nhỏ!

Cô trực tiếp rút một chiếc thẻ đặt lên bàn. "Ba ngày sau, đến số 17 phố Kim Tường, chúng ta sẽ xuất phát!" Người phụ nữ này làm việc quả thực dứt khoát, gọn gàng, tính cách rất hợp khẩu vị của tôi.

Tuy rằng cô ta mời tôi bảo hộ, nhưng tôi đoán chừng thân thủ của cô ta cũng không tệ đến mức nào.

Dù sao cô ta cũng là cháu gái của Partridge Whistle - thủ lĩnh phái Bàn Sơn.

Cộng thêm việc sau này Partridge Whistle lại học được bản lĩnh của mạch Mạc Kim giáo úy, chắc hẳn bản lĩnh truyền lại cho hậu bối này cũng không ít.

Hơn nữa, cô nàng lai này quả thực rất có khí chất!

Đóng cửa tiệm lại, tôi nhếch môi, trực tiếp đi về phía phòng nghỉ.

Ba ngày sau mới xuất phát, giờ phải tận hưởng một chút đã...

Nếu đã vào băng xuyên Côn Luân hay sa mạc thì chỉ có nước nhịn thôi...

Hơn nữa, cũng phải cho mấy cô nàng ở nhà 'ăn no' đã.

Đẩy cửa phòng nghỉ bước vào, tôi trực tiếp khóa trái lại! [Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!] [Đánh dấu tại 'song mã vĩ' của Hoắc Linh!] Tiếng hệ thống vang lên bên tai khiến tôi thu hoạch được một niềm vui bất ngờ!

Mẹ kiếp!

Phát hiện ra lục địa mới rồi!

Napoleon từng nói, người lính đầu tiên xông vào, khi trở ra trên đầu nhất định sẽ nhuốm máu tươi!

Câu nói này quả thực không sai.

Buổi trưa, tôi vươn vai một cái rồi bước ra khỏi đại môn Thính Vũ Hiên. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!] [Thưởng kỹ năng: Trường Sinh Tuyến!] [Trường Sinh Tuyến: Dùng kỹ pháp đặc thù ngưng tụ linh khí thành sợi chỉ, có thể thôn phệ năng lượng và sinh

mệnh lực của mọi sinh vật để phản bổ cho bản thân!] [Có thể trường sinh cửu thị, thanh xuân vĩnh trú!] Tốt lắm!

Hóa ra đây mới là cách mở khóa hệ thống chân chính!

Tôi thích thú châm một điếu thuốc, dự định lái xe đến bệnh viện trung tâm thành phố thăm Tiểu Ca.

À thì... thăm Tiểu Ca không phải mục đích chính, mục đích là để trò chuyện với Lương Loan...

Tuy cô nàng này mê trai, nhưng mê trai cũng có điểm dừng.

Không thể tùy tiện đáp ứng một người phụ nữ được, nếu thỉnh thoảng không lượn lờ bên cạnh, cô ta chắc chắn sẽ không để tâm đến mình.

Mấy ngày trước khi xuất phát, tôi đã quyết định xong xuôi: Cho mấy cô nàng ở nhà 'ăn no', sau đó đến Tân Nguyệt Phạn Điếm và bệnh viện gặp gỡ Lương Loan cùng Doãn Nam Phong.

Thế là đủ rồi! "Tô Cảnh!

Nếu nửa tháng sau anh về mà không đi gặp mẹ em, anh chết chắc rồi!" Vừa ngồi lên xe, tôi đã thấy một chiếc giày cao gót từ trong nhà phi ra, kèm theo tiếng gầm thét của Hoắc Linh.

Trên trán tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Mẹ nó!

Thật vô lý!

Tôi thò tay ra ngoài cửa sổ xe, bắt lấy chiếc giày bay tới rồi ném vào trong xe, sau đó trực tiếp chuồn lẹ!

Chương 66

Cũng trách mình, sau khi xong việc lại dùng huyết mạch Phượng Hoàng cho cô ấy, khiến cô ấy lập tức hồi phục đầy máu...

Đúng là có chút sai lầm...

Ba ngày thời gian, tôi hoàn toàn chạy đôn chạy đáo giữa bệnh viện, Tân Nguyệt Phạn Điếm và nhà.

Ở giữa Lương Loan còn mời tôi ăn một bữa cơm, đương nhiên không phải ở Tân Nguyệt Phạn Điếm...

Cuộc sống trôi qua khá thoải mái.

Ban đầu Bàn Tử và Ngô Tà cảm động đến suýt khóc, tưởng tôi thực sự lo lắng cho Tiểu Ca.

Tuy nhiên, sau một lần thấy tôi ở hành lang nắm tay Lương Loan với danh nghĩa 'xem chỉ tay', hai người bọn họ liền tỉnh ngộ!

Mẹ kiếp!

Vẫn là bọn họ quá trẻ con!

Ba ngày sau, mười giờ sáng.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ vật tư trong không gian trữ vật và chào hỏi các cô gái ở nhà, tôi dẫn theo Huyền Nữ trực tiếp đến nơi đã hẹn với Dương Tuyết Lỵ.

Số 17 phố Kim Tường, nằm trong một con ngõ nhỏ của Tứ Cửu Thành, là một tứ hợp viện cũ kỹ.

Nhìn biển số nhà xác nhận xong, tôi đẩy cửa bước vào.

Bên trong bày biện không ít công cụ khảo sát.

Hai nam một nữ đang thu dọn ở đó.

Hai người nam trông bình thường, còn cô gái nhỏ kia lại mang lại cảm giác thanh thuần.

Đây chắc hẳn là thành viên đội khảo cổ do Dương Tuyết Lỵ tài trợ.

Thấy hai chúng tôi đi tới, ba người bọn họ ngẩn ra một lúc.

Quần áo tôi và Huyền Nữ mặc trông rất cao cấp, đều là đồ săn bắn hạng sang.

Tôi khoác một chiếc áo măng tô đen, còn Huyền Nữ mặc măng tô màu vàng nhạt, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.

Cộng thêm ngoại hình và khí chất phi phàm, nhìn qua là biết không phải người thường.

Đôi đồng tử vàng của Huyền Nữ cũng thu hút sự chú ý của họ, khiến nhan sắc vốn đã tuyệt thế của cô ấy càng thêm phần đặc biệt.

Nhưng bọn họ cũng không quá kinh ngạc, dù sao bây giờ các cô gái thích đeo kính áp tròng màu cũng rất nhiều...

Thấy ba người ngẩn ngơ, tôi nhạt giọng hỏi: "Tôi có hẹn với Dương tiểu thư, cô ấy đâu?" Tôi vừa dứt lời, thanh niên đeo kính trong ba người mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Bên này!

Bên này!

Ngài là vị cao thủ mà Dương tiểu thư tìm tới đúng không?" Không thèm đáp lời gã, tôi trực tiếp vào phòng.

Huyền Nữ lẳng lặng theo sát phía sau, cũng ngó lơ ba người kia.

Trong mắt tôi, mấy người này đều không quan trọng, huống chi là Huyền Nữ.

Bên trong tuy có một em gái trông cũng thanh tú, nhưng chỉ là mức độ bình thường thôi, hoàn toàn không làm tôi hứng thú...

Thấy tôi không đáp lời, ba người kia cũng không giận, có lẽ trong mắt họ, cao thủ thì phải lạnh lùng như vậy.

Nhưng tôi thực sự không muốn lãng phí thời gian vào những người không liên quan.

Vừa đi đến cửa, tôi đã nghe thấy giọng nói của một người đàn ông từ bên trong truyền ra.

Nhìn vào trong, một ông lão đeo kính và một đại thúc lôi thôi đang ngồi đối diện với một người béo một người gầy.

Hai thanh niên kia chắc hẳn là Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn. "Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, còn gọi là Thiên Tinh Thanh Nang Thuật, là Thiên Tự Quyển trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật..." Đứng ở cửa, tôi cũng không vội vào, cứ thế đứng nghe Hồ Bát Nhất ba hoa xích bích.

Tuy cảm giác anh ta có chút khoe mẽ, nhưng đoạn này nói ra quả thực có trình độ.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đúng là danh bất hư truyền!

Mấy thành viên đội khảo cổ đang dọn dẹp bên ngoài cũng đi tới cửa lắng nghe.

Nói được khoảng năm phút, Hồ Bát Nhất mới dừng lại, có chút mong đợi nhìn ông lão đối diện. "Vì người xưa thông qua sơn xuyên địa mạch, nhật nguyệt tinh thần để định huyệt cho mình, nên nếu chúng ta muốn tìm thấy những lăng mộ đã bị chôn vùi trong sa mạc, dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật là con đường tắt đơn giản nhất!" Nghe vậy, mắt Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều sáng lên.

Chuyện này thành rồi! "Trần giáo thụ, ngài là người trong nghề!" Hồ Bát Nhất không để lại dấu vết mà nịnh nọt một câu.

Sau đó ông lão kia, chính là giáo thụ của đội khảo sát, cũng tâm tình đại hảo: "Tiểu Hồ đồng chí, cảm tạ thượng đế đã phái một nhân tài như cậu đến cho chúng tôi!" "Giáo thụ, chúng ta không nên mê tín, phải tin vào khoa học, đều là duyên phận cả!" "Đúng đúng, đều là duyên phận!" Trần giáo thụ cười đến nhăn nhúm cả mặt. "Vậy được, từ giờ trở đi, Tiểu Hồ đồng chí chính thức gia nhập đội khảo sát của chúng ta!

Lại đây, tôi giới thiệu cho cậu!" Ông ta kéo Hồ Bát Nhất quay người lại, nhìn về phía cửa, lập tức thấy tôi và Huyền Nữ đang đứng đó.

Ông lão không khỏi ngẩn ra: "Hai vị là?" "Vừa rồi nghe vị huynh đệ này nói một hồi, quả thực khiến tôi mở mang tầm mắt!" Đầu tiên tôi mỉm cười nói với Hồ Bát Nhất một câu, sau đó mới nói với Trần giáo thụ: "Tôi là Tô Cảnh, trợ thủ do Dương tiểu thư thuê tới, không biết hiện tại Dương tiểu thư đang ở đâu?" Nghe vậy, Trần giáo thụ mới vỗ trán: "Ái chà, nhìn tôi này...

Dương tiểu thư có nói với tôi về chuyện mời một vị cao thủ làm lĩnh đội, chắc hẳn là tiểu huynh đệ đây rồi?

Tuyết Lỵ, lĩnh đội cháu mời tới rồi đây!" Ông ta hướng vào trong gọi một tiếng.

Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất thì đánh giá hai chúng tôi. "Lão Hồ, nhìn mắt con bé kia kìa!" "Đừng nhìn lung tung!

Hai người này không đơn giản đâu!" Thấy Vương Khải Toàn bàn tán về Huyền Nữ, Hồ Bát Nhất vội vàng thấp giọng quát ngăn lại.

Dù sao cũng là người từng đi lính, tầm nhìn chắc chắn cao hơn

Vương Khải Toàn rất nhiều.

Từ khí chất của tôi và Huyền Nữ có thể thấy được hai người tuyệt đối không phải người thường.

Hơn nữa, đôi đồng tử vàng như mắt rắn của Huyền Nữ càng mang lại cho anh ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Khải Toàn cũng biết điều ngậm miệng.

Rất nhanh, Dương Tuyết Lỵ từ trong thư phòng mở cửa bước ra.

Điều này khiến mắt Vương Khải Toàn không khỏi sáng lên. "Lão Hồ!

Cô nàng Mỹ này dáng chuẩn đấy!" "Câm miệng đi ông!" Hai người bọn họ thì thầm bên cạnh, tôi tuy nghe thấy nhưng cũng lười quan tâm.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ đi tới, tôi khẽ nhếch môi: "Dương tiểu thư, tôi đến phó thác đây!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, không nói gì thêm, nhưng lại nhìn về phía Huyền Nữ: "Cô ta là ai?

Chúng ta lần này không phải đi du lịch, anh dẫn theo một người phụ nữ xinh đẹp như vậy làm gì?" Nghe vậy, tôi bật cười: "Cô không phải cũng là một phụ nữ xinh đẹp sao?

Đây là Huyền Nữ, trợ thủ của tôi... thân thủ không kém cô đâu!

Cô đi được, tại sao cô ấy lại không?" "Đội của tôi không nhận người không có kỹ năng, còn anh thì sao, Béo?

Bạn anh biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, còn anh biết gì?" Dương Tuyết Lỵ lại nhìn về phía Vương Khải Toàn. "Hắc!

Cô nàng Mỹ này!

Tôi biết bắn súng!

Tổ tiên tôi từng đánh phỉ!

Thương pháp của tôi chuẩn cực kỳ!" Hồ Bát Nhất cũng phụ họa bên cạnh: "Đúng vậy, thương pháp của bạn tôi rất chuẩn!" Trần giáo thụ bên cạnh cũng đứng ra hòa giải: "Tuyết Lỵ, đã vậy thì đi cùng nhau đi!" Dương Tuyết Lỵ nghe xong, thờ ơ gật đầu, nhưng vẫn có chút khinh thường: "Đi cũng được, để cô ta chứng minh cho tôi xem!" Điều này khiến Vương Khải Toàn trong lòng có chút không thoải mái: "Này cô em Mỹ, tôi thấy cô rõ ràng là nhắm vào Béo gia tôi đúng không?

Cái cô Huyền Nữ kia sao cô không bảo cô ta chứng minh một chút?

Cô nhìn cái này đi, đây chính là bằng chứng, là miếng ngọc bội mà tổ tiên tôi lấy được khi dẹp phỉ!" Anh ta lấy từ trong cổ ra một miếng ngọc bội hình tròn thấm sắc máu, trên đó còn khắc một số văn tự không rõ tên.

Ngay khi Vương Khải Toàn vừa lấy ra, Huyền Nữ trực tiếp rút kiếm, chém miếng ngọc bội thành hai nửa.

Mũi kiếm dừng lại ngay yết hầu Vương Khải Toàn.

Huyền Nữ đột ngột ra tay khiến mọi người giật mình kinh hãi.

Vương Khải Toàn đã đổ mồ hôi hột, hai chân run cầm cập. "Còn cần tôi chứng minh nữa không?" Đôi đồng tử vàng không chút cảm xúc nhìn chằm chằm Vương Khải Toàn, Huyền Nữ nhàn nhạt nói một câu. "Không, không cần nữa..." "Huyền Nữ tiểu thư, bạn tôi nói chuyện không qua não, mong cô đừng chấp nhất!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Khải Toàn không nói nên lời, vội vàng bồi cười. "Huyền Nữ!" Tôi khẽ gọi một tiếng, Huyền Nữ mới thu kiếm đứng sang bên cạnh tôi.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 67

Vương Khải Toàn trực tiếp tựa vào người Hồ Bát Nhất, nhìn Huyền Nữ với ánh mắt đầy sợ hãi.

Ngay cả miếng cổ ngọc mang ra từ hầm dã nhân núi Ngưu Tâm bị làm hỏng cũng không dám đòi bồi thường...

Thấy không khí có chút gượng gạo, Trần giáo thụ mới cười hòa giải.

Nhưng nhìn Huyền Nữ và tôi, trong mắt ông không khỏi có chút kinh thán.

Thân phận của hai người này tuyệt đối không đơn giản!

Chỉ riêng thanh trường kiếm vàng của Huyền Nữ, dù chỉ nhìn sơ qua, Trần giáo thụ cũng dám bảo đảm đó là một thanh bảo kiếm vô giá.

Còn miếng ngọc bội của Vương Khải Toàn...

Liếc nhìn nửa miếng ngọc rơi dưới đất, Trần giáo thụ không khỏi ngẩn ra.

Ông nhặt lên cho Dương Tuyết Lụ xem, sau đó ánh mắt hai người nhìn Vương Khải Toàn có chút khác lạ.

Có lẽ họ đã nhận ra văn tự trên miếng ngọc này là Quỷ Động Văn chuyên thuộc về Tinh Tuyệt quốc. "Tuyết Lụ, Tiểu Vương đồng chí đã là bạn của Tiểu Hồ đồng chí, thì chắc chắn cũng có bản lĩnh!

Đừng phiền phức nữa, để cậu ấy đi cùng đi!" "Vậy thì quyết định vậy đi, nói trước, chuyến này hai người mỗi người nhận mười ngàn đô la thù lao.

Tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt, thù lao gấp đôi!" Vừa nghe thấy tiền, Vương Khải Toàn mới hoàn hồn lại.

Tuy nhiên, anh ta vẫn không dám nhìn Huyền Nữ, chắc là đã bị ám ảnh tâm lý rồi... "Nhất ngôn vi định!" Hồ Bát Nhất trực tiếp chốt hạ!

Nghe vậy, tôi không nhịn được mà bật cười.

Dương Tuyết Lỵ này đúng là biết tìm lao động giá rẻ... "Tốt lắm!

Có được nhân tài như Tiểu Hồ, Tiểu Vương gia nhập, lại thêm Tô tiểu huynh đệ do Tuyết Lỵ mời tới làm lĩnh đội, chúng ta chuyến này nhất định có thể tìm thấy cổ thành Tinh Tuyệt!

Lại đây, tôi giới thiệu với mọi người, ba vị này đều là học trò của tôi, Sở Kiện, người đam mê leo núi!

Tát Đế Bằng, làm công tác khảo cổ, nhưng sở thích là nghiên cứu người ngoài hành tinh!

Còn vị này là nữ đồng chí hiếm hoi trong số chúng tôi, Tiểu Diệp, Diệp Diệc Hân.

Và đây là trợ thủ của tôi, Hách Ái Quốc!" Sau khi giới thiệu từng thành viên, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tiến lên hàn huyên vài câu.

Tôi thì không có hứng thú lắm.

Trong số này, người tôi quan tâm chỉ có một, chính là Dương Tuyết Lỵ.

Thực ra chủ yếu là muốn nghiên cứu lời nguyền mắt quỷ trên người cô ta.

Vương Khải Toàn có ấn tượng khá tốt với Diệp Diệc Hân, nhưng cô gái nhỏ này lại cứ nhìn chằm chằm tôi.

Dù sao thì, nhan sắc là chính nghĩa mà!

Nhưng tôi hoàn toàn không có hứng thú với cô ta, chỉ là một cô gái thanh tú thôi, ra đường vơ đại cũng được cả nắm! "Vị này là Dương Tuyết Lỵ, tôi tin mọi người đều biết rồi, là người Mỹ gốc Hoa.

Ở Mỹ cô ấy là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng của tạp chí địa lý.

Chuyến hành động lần này chính là do cô ấy tài trợ!" Trần giáo thụ giới thiệu thêm về Dương Tuyết Lỵ.

Đợi ông nói xong, Dương Tuyết Lỵ mới lên tiếng: "Đã vậy, hai vị đi chuẩn bị đi, hai giờ chiều nay xuất phát đúng giờ!

Còn Tô tiên sinh, tôi sẽ bàn với anh về lộ trình lần này trước!" Để Sở Kiện và Tát Đế Bằng đưa Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ra ngoài chuẩn bị, tôi theo Dương Tuyết Lỵ vào thư phòng.

Đóng cửa lại, Dương Tuyết Lỵ ngồi xuống bàn làm việc, Trần giáo thụ ngồi trên sofa bên cạnh, còn tôi trực tiếp ngồi đối diện cô ta.

Nhìn Huyền Nữ đứng bên cạnh tôi, trong mắt Dương Tuyết Lỵ không khỏi lóe lên tia hiếu kỳ.

Rốt cuộc tôi có sức hút gì mà khiến người phụ nữ này cam tâm tình nguyện như vậy?

Nhìn qua là biết trong mối quan hệ giữa hai người, tôi chiếm vị trí chủ đạo.

Hơn nữa, người phụ nữ này... dường như không phải người thường!

Đôi đồng tử vàng lạnh lẽo như mắt rắn, tuy cô ấy có dung mạo hoàn mỹ, nhưng ánh mắt đó khiến người ta nhìn vào là thấy rợn người. "Tuyết Lỵ, văn tự trên miếng ngọc vừa rồi, cháu có nhận ra không?" Câu hỏi của Trần giáo thụ kéo Dương Tuyết Lỵ đang thất thần trở lại. "Quỷ Động Văn!" "Đúng vậy, chính là Quỷ Động Văn, đây là văn tự của tộc Quỷ Động vùng Tây Vực, thống trị bộ tộc của

họ chính là Tinh Tuyệt nữ vương!" Tây Vương Mẫu cũng là người thống trị cổ quốc Tây Vực, không biết có quen biết Tinh Tuyệt nữ vương không...

Nghĩ đến đây, tôi quay đầu nhìn Huyền Nữ bên cạnh, định lát nữa sẽ hỏi cô ấy.

Cũng không biết Tinh Tuyệt nữ vương rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào.

Nói đến đây, Trần giáo thụ dừng một chút rồi tiếp tục: "Ý nghĩa của văn tự trên miếng ngọc tuy còn cần khảo chứng, nhưng nó nhất định ẩn chứa bí mật gì đó, hoặc có lẽ liên quan đến cổ thành Tinh Tuyệt!" Nghe vậy, tôi liếc nhìn Huyền Nữ.

Bí mật thì sao chứ, miếng ngọc đã bị cô ấy chém làm hai rồi...

Thật là... ra tay quá nhanh...

Dương Tuyết Lỵ bất đắc dĩ lắc đầu: "Tuy miếng ngọc đã gãy, nhưng nhìn tên Béo đó quý trọng nó như vậy, chắc chắn vẫn sẽ mang theo bên người, chúng ta dọc đường sẽ nghiên cứu sau.

Hiện tại việc đầu tiên chúng ta cần làm là tìm lại cuốn nhật ký của cha tôi.

Có cuốn nhật ký đó, việc tìm đến cổ thành Tinh Tuyệt sẽ thuận lợi hơn nhiều!" Nói xong với Trần giáo thụ, Dương Tuyết Lỵ mới nhìn tôi: "Tô gia, tôi nói trước với anh về lộ trình hành động lần này.

Trạm đầu tiên là băng xuyên Côn Luân!

Năm đó đội ngũ của cha tôi đã mất tích ở đó.

Tôi phải đến đó tìm lại cuốn nhật ký, trên đó ghi lại những manh mối về cổ thành Tinh Tuyệt, rất quan trọng cho hành động lần này của chúng ta!

Tuy nhiên, có thể sẽ có những nguy hiểm không tên!

Nếu anh muốn rút lui bây giờ vẫn còn kịp!" Thấy Dương Tuyết Lỵ nhìn mình chằm chằm, tôi vắt chân chữ ngũ, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng, liếc nhìn cô ta rồi nhàn nhạt nói: "Dương tiểu thư không cần dùng kế khích tướng, đã đồng ý tôi chắc chắn sẽ đi cùng cô.

Sẽ không hối hận giữa chừng, cô không cần lo lắng." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Vô dụng thôi!

Tô Cảnh không nghi ngờ gì là một kẻ mạnh, mà kẻ mạnh thì có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Điểm này Dương Tuyết Lỵ hiểu rất rõ. "Vậy, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ?" "Hợp tác vui vẻ!" Thấy Dương Tuyết Lỵ chìa tay ra, tôi cũng tùy ý nắm lấy.

Phải nói là da dẻ cô nàng này đúng là không tệ...

Dương Tuyết Lỵ cùng Trần giáo thụ tiếp tục tra cứu tư liệu, tôi dẫn Huyền Nữ ra ngoài sân, thong thả châm một điếu thuốc. "Huyền Nữ, em từng thấy Tinh Tuyệt nữ vương chưa?

Cô ta trông như thế nào?" Nghe vậy, Huyền Nữ rơi vào trầm tư: "Tinh Tuyệt nữ vương... từng gặp một lần...

Nhưng cô ta đeo mặt nạ, em chỉ biết cô ta có một loại năng lực quỷ dị, có thể khiến người ta biến mất không dấu vết.

Ngàn năm trước, sau khi thấy năng lực đó, Vương Mẫu đã phái em đi nghị hòa.

Sau đó, Tây Vực được chia đôi cho Vương Mẫu và Tinh Tuyệt nữ vương.

Nước sông không phạm nước giếng..." Tôi: "....." Tốt lắm!

Mẹ kiếp, hóa ra thực sự quen biết...

Nghĩ lại cũng đúng, đều ở Tây Vực, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, quen biết là chuyện bình thường.

Nhưng Tinh Tuyệt nữ vương có năng lực quỷ dị khiến người ta biến mất?

Chậc chậc...

Tôi ngày càng mong đợi rồi...

Tây Vương Mẫu tuy đã chết, nhưng bà ta vẫn có thể khiến Huyền Nữ trường sinh cửu thị.

Tinh Tuyệt nữ vương - một người phụ nữ tài hoa không kém gì Tây Vương Mẫu, không lẽ lại không làm được?

Có lẽ Tinh Tuyệt nữ vương vẫn còn sống?

Thế thì thú vị lắm đây...

Chương 68

Hai giờ chiều, cả nhóm xuất hiện ở ga tàu hỏa.

Dương Tuyết Lỵ canh giờ rất chuẩn!

Xem ra cô nàng này có chút chứng cưỡng chế.

Nhìn đồng hồ, Dương Tuyết Lỵ nhíu mày: "Sao Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn vẫn chưa đến?" Vừa dứt lời đã thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử xách túi lớn túi nhỏ chạy tới. "Đến rồi!

Đến rồi!

Chúng tôi đến rồi!" Vương Khải Toàn thở không ra hơi nói, xem ra là đã chạy suốt quãng đường. "Đi thôi, lên xe hết đi!

Tôi đã mua bốn vé toa giường nằm.

Mọi người lên đó sắp xếp một chút, đi tàu mất một ngày một đêm, nghỉ ngơi được lúc nào hay lúc đó." Sau khi dặn dò mọi người, tàu cũng đã đến.

Dương Tuyết Lỵ trực tiếp lên tàu, tôi cười nhẹ, dẫn Huyền Nữ theo sau.

Nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử phấn khích như vậy, chắc là... vẫn chưa biết phải đổi hướng đi băng xuyên Côn Luân.

Nếu biết chắc chắn sẽ lải nhải không thôi.

Dù sao băng xuyên Côn Luân cũng là nơi đau buồn của Hồ Bát Nhất mà...

Ám ảnh về Hỏa Biêu Trùng chắc chắn cả đời này anh ta không quên được.

Nhưng thứ đó đối với tôi thì hoàn toàn không có chút đe dọa nào.

Ở băng xuyên Côn Luân nguyên tố thủy rất nhiều, Khảm Tự Quyết trong Phong Hậu Kỳ Môn ở đây có thể phát huy công hiệu tối đa.

Hỏa Biều Trùng ư?

Trực tiếp dùng Thủy Thủ tiêu diệt là xong chứ gì?

Không có nước dùng nước tiểu cũng được!

Có gì nguy hiểm đâu?

Nhưng nếu nuôi được một đàn để hủy thi diệt tích thì đúng là lựa chọn số một.

Trên tàu, bốn gian giường nằm liền kề nhau.

Tôi và Huyền Nữ chiếm một gian, Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân một gian.

Một gian bốn giường, sáu người đàn ông còn lại chia nhau hai gian còn lại là thừa thãi.

Phải đi một ngày một đêm nên đám người này bày trò đánh bài tiêu khiển.

Diệp Diệc Hân chống cằm ngồi xem bên cạnh.

Dương Tuyết Lỵ thì cùng Trần giáo thụ, tôi và Huyền Nữ thảo luận về lộ trình và miếng ngọc của Vương Khải Toàn ở gian bên cạnh.

Đúng như Dương Tuyết Lỵ dự đoán, tên Béo đó coi miếng ngọc như báu vật, dù gãy vẫn mang theo bên người.

Thế là bị Trần giáo thụ mượn để nghiên cứu.

Nhưng không ngoài dự đoán của tôi, cũng chẳng nghiên cứu ra được trò trống gì.

Nhìn tôi gối đầu lên đùi Huyền Nữ, trong mắt Diệp Diệc Hân không khỏi hiện lên tia thất lạc.

Dù sao cũng đang tuổi mới lớn, ngoại hình và khí chất của tôi đều phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng cô ta.

Nhưng cô ta cũng chỉ có thể mơ mộng thôi...

Trong lòng không phụ nữ, rút đao tự nhiên thần!

Huống hồ cô bé này thực sự quá đỗi bình thường...

Thảo luận nửa ngày về lộ trình và Quỷ Động Văn trên miếng ngọc, tuy tôi không hiểu Quỷ Động Văn nhưng lộ trình thì đã nắm khá rõ.

Gối đầu trên đùi Huyền Nữ, tận hưởng sự xoa bóp của cô ấy, đây mới là cuộc sống chứ!

Nghe tiếng Vương Khải Toàn la hét đánh bài ở gian bên cạnh, tôi liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ, hất hàm về phía vách ngăn: "Này Dương tiểu thư, chuyện đổi hướng đi băng xuyên Côn Luân, cô đã nói với họ chưa?" Dương Tuyết Lỵ: "....." Được rồi, cô ta quên mất... "Trần giáo thụ?

Hay là ngài đi nói xem sao?" Dương Tuyết Lỵ trực tiếp đẩy trách nhiệm cho Trần giáo thụ. "Được rồi... cái con bé này, chỉ biết hành hạ bộ xương già này thôi!

Thật không biết cha cháu dạy cháu thế nào, chẳng biết kính lão đắc thọ gì cả..." Trần giáo thụ đùa một câu rồi đứng dậy đi sang gian bên cạnh.

Khoảng năm phút sau, Trần giáo thụ cười khổ quay lại.

Hồ Bát Nhất hầm hầm đi ngang qua cửa, sang gian bên gọi Vương Khải Toàn ra ngoài. "Béo, lại đây!" "Ơ?

Lão Hồ anh làm gì thế?

Ván này tôi sắp thắng rồi!" "Lại đây tôi bảo, có thuốc không?" Hai người đi về phía khu vực hút thuốc trên tàu.

Thấy thái độ của Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ nhìn Trần giáo thụ với vẻ thắc mắc.

Trần giáo thụ thở dài lắc đầu: "Tuyết Lỵ, Tiểu Hồ đồng chí nói băng xuyên Côn Luân quá nguy hiểm, cậu ấy không đồng ý...

Ta nghĩ cậu ấy chắc chắn đã từng đến đó!" Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ gật đầu, trầm tư một lát rồi nói: "Ngài cứ đợi đây, để cháu đi xem sao." Nói xong liền đi về phía khu vực hút thuốc.

Tôi không đi theo.

Hai người họ có đi hay không cũng chẳng sao, không phải không có họ là không đi được.

Chỉ cần Dương Tuyết Lỵ biết đường, đạt được mục đích của mình là xong. "Huyền Nữ, anh ngủ một lát..." Tôi xoay cổ, tìm một tư thế thoải mái tựa vào lòng Huyền Nữ.

Gối đầu lên đùi cô ấy, tôi trực tiếp nhắm mắt lại.

Mẹ kiếp!

Cái giường này cứng thật!

May mà có mang theo Huyền Nữ.

Đây mới gọi là hưởng thụ...

Nhìn tôi, Trần giáo thụ cũng không khỏi cảm thán: "Đúng là tuổi trẻ thật tốt..." Khoảng mười lăm phút sau, Dương Tuyết Lỵ mới dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn quay lại.

Vừa rồi Hồ Bát Nhất đã kể cho cô ta nghe về kinh nghiệm đi lính

ở băng xuyên Côn Luân và những sự kiện quỷ dị khi gặp phải đám bọ phát lửa.

Hai người mải mê trò chuyện nên không nhận ra Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh nghe lén.

Chuyện này khiến Vương Khải Toàn cũng thấy lạnh sống lưng.

Chuyện năm xưa đã để lại ám ảnh tâm lý cho Hồ Bát Nhất nên anh ta hoàn toàn không muốn dính vào rắc rối này.

Nhưng sau khi phát hiện Dương Tuyết Lỵ nghe lén, dưới lời mời của cô ta, anh ta vẫn quyết định qua nói chuyện.

Đóng cửa lại, Dương Tuyết Lỵ ngồi xuống bên cạnh tôi.

Hồ Bát Nhất với khuôn mặt khó coi cùng Vương Khải Toàn ngồi xuống cạnh Trần giáo thụ.

Thấy biểu cảm của anh ta, Dương Tuyết Lỵ cũng không để ý. "Hồ tiên sinh, loại bọ mà anh nói có phải là loại này không?" Cô ta lấy một cuốn sách từ đống tư liệu trên bàn, mở ra lấy một tấm ảnh đưa cho Hồ Bát Nhất.

Trần giáo thụ cũng đưa ra một tấm ảnh khác phụ họa: "Tiểu Hồ, là nó phải không?" Đón lấy tấm ảnh, Hồ Bát Nhất không khỏi ngẩn ngơ.

Thấy anh ta thẫn thờ, Vương Khải Toàn huých một cái mới khiến anh ta tỉnh lại.

Trong mắt anh ta không khỏi hiện lên tia sợ hãi, những chuyện năm xưa lại hiện về trước mắt. "Đúng!

Chính là nó!" Nghe câu trả lời khẳng định của Hồ Bát Nhất, Dương Tuyết Lỵ mới lên tiếng giải thích: "Loại bọ này trong tiếng Trung được dịch là Hỏa Biểu Trùng.

Hiện tại trên thế giới chỉ có rất ít tư liệu ghi chép, đối với đa số mọi người, chúng chỉ tồn tại trong truyền thuyết..." "Tiểu Hồ, cậu có thể kể cho chúng tôi nghe về trải nghiệm năm đó không?

Chúng tôi lần này cũng chỉ thu thập được một ít tư liệu, về loại sinh vật này chúng tôi cũng không hiểu rõ!" Trần giáo thụ cũng lên tiếng.

Do dự một lát, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Chương 69

Lúc này tôi mới mở mắt, ngồi dậy tựa vào vách tàu, nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện. "Năm đó chúng tôi nhận lệnh hoàn thành một nhiệm vụ bí mật, cần tiến sâu vào vùng lõi núi Côn Luân.

Nhưng giữa đường có một chiến hữu không may rơi xuống vực, chúng tôi vội vàng đuổi theo, nhưng cảnh tượng tiếp theo tôi sẽ không bao giờ quên!

Vô số con bọ mang theo ngọn lửa xanh quỷ dị lao về phía chúng tôi.

Chỉ cần dính một chút lửa thôi, người đó sẽ lập tức bị thiêu thành tro bụi!

Binh sĩ của chúng tôi chưa từng thấy chuyện gì quỷ dị như vậy, theo bản năng đã nổ súng, sau đó gây ra lở tuyết!

Khi tôi tỉnh lại đã ở trong bệnh viện chiến địa...

Lần đó, cả đội chỉ còn mình tôi sống sót!" Nói đến đây, cảm xúc của Hồ Bát Nhất có chút kích động: "Tôi không biết tại sao các người lại đổi ý, muốn đến nơi nguy hiểm như vậy?

Không phải nói là đi sa mạc tìm cổ thành Tinh Tuyệt sao?" Vương Khải Toàn cũng phụ họa: "Đúng thế, người Mỹ các người đều thích thay đổi xoành xoạch như vậy à?" Dương Tuyết Lỵ trợn mắt, không thèm đáp lời gã.

Trần giáo thụ đứng ra giải thích nguyên nhân cho hai người.

Tóm lại, mục đích là để tìm cuốn nhật ký do cha Dương Tuyết Lỵ để lại.

Dương Tuyết Lỵ đợi Trần giáo thụ nói xong cũng tiếp lời: "Các

anh yên tâm, dù có nguy hiểm thì Tô Cảnh cũng sẽ bảo vệ chúng ta!

Tôi đã phải bỏ ra một số tiền lớn mới mời được anh ấy đấy!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Thực lực của Huyền Nữ họ đã thấy, nhưng còn tôi?

Nhìn tôi nằm ườn trên giường, khóe môi nở nụ cười lười biếng.

Cái này mà giống cao thủ sao?

Dù là ngoại hình hay khí chất, nhìn đều giống một công tử nhà giàu dắt theo nữ vệ sĩ đi tìm cảm giác mạnh thì đúng hơn. "Tô tiên sinh trông không giống cao thủ lắm nhỉ..." Vương Khải Toàn lẩm bẩm một câu.

Hồ Bát Nhất vội huých gã một cái, rồi gã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Huyền Nữ.

Vương Khải Toàn sợ đến mức rụt cổ, vội vàng quay đầu sang chỗ khác lảng chuyện.

Về phần tôi, tôi hoàn toàn không quan tâm hai người này nghĩ gì về mình.

Đợi đến khi thực sự gặp nguy hiểm, chắc chắn tên Vương Khải Toàn này sẽ ôm đùi tôi gọi cha thôi... "Khụ!

Cái đó, cô em Mỹ, những lời hai người vừa nói tôi hiểu rồi!" Nhìn Dương Tuyết Lỵ và Quách giáo thụ, Vương Khải Toàn dừng một chút rồi nói tiếp: "Hai người, một người là để tìm người thân, một người là vì thành quả nghiên cứu!

Chẳng liên quan gì nhiều đến chúng tôi đúng không?

Nhưng hình như cũng không tiện từ chối lắm!" Liếc nhìn Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn cẩn thận nói thêm một câu: "Hay là... thêm

năm ngàn nữa?" Tôi: "....." Thật vô lý!

Đúng là lao động giá rẻ.

Có lẽ sau này nếu tôi muốn tìm người làm việc gì đó, có thể thuê hai người này.

Tuy nói Vương Khải Toàn không có bản lĩnh gì lớn, nhưng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của Hồ Bát Nhất quả thực rất cao thâm.

Nhìn hai người họ, Dương Tuyết Lỵ chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Nếu đã vậy, trạm tới hai người xuống xe đi.

Ở đó quả thực rất nguy hiểm, mà cũng chẳng liên quan gì đến hai người.

Hơn nữa, cũng không phải thiếu hai người là không xong." Nói đến đây, cô ta liếc nhìn tôi, nở một nụ cười xinh đẹp: "Tô tiên sinh, anh sẽ bảo vệ tôi đúng không?" Nghe đám người này lảm nhảm nửa ngày, tôi cũng lười nghe tiếp.

Bước xuống giường, châm một điếu thuốc, tôi nhàn nhạt nói: "Đã nhận tiền thì tôi chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho cô...

Còn hai người, không cần nói nhiều, nếu không muốn đi thì trạm sau xuống xe.

Không cần phải lãng phí thời gian ở đây!" Tô Cảnh vừa nói xong, Vương Khải Toàn vỗ vỗ vai Hồ Bá Nhất, hất hàm về phía cửa.

Nếu đã không đồng ý thì rút lui thôi!

Thế nhưng Hồ Bá Nhất, người nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng, lại chẳng hề có động tác gì.

Anh trầm mặc một lát, đặt chiếc gáo lửa đang cầm xuống tấm ảnh, hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: "Tôi đi cùng các người!" Nghe

thấy câu này, trên mặt Dương Tuyết Lỵ mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Tô Cảnh thì chẳng mấy bận tâm, phất tay nói: "Muốn ở lại hay không thì liên quan gì đến tôi?

Đi thôi Huyền Nữ, về ngủ!" "Vâng!" Bất chấp những người còn lại bàn tán gì, Tô Cảnh trực tiếp đưa Huyền Nữ trở về toa hạng thương gia của mình.

Chuyến tàu này phải đi mất một ngày một đêm, chẳng thà ngủ một giấc dưỡng tinh thần còn hơn.

Sau khi Tô Cảnh rời đi, trừ Dương Tuyết Lỵ ra, những người khác đều đưa mắt nhìn nhau. "Vị Tô tiên sinh này thật sự có bản lĩnh bảo vệ chúng ta sao?" Vương Khải Toàn lại không nhịn được mà hỏi một câu đầy nghi hoặc. "Mời anh ấy ra tay tốn mười triệu đô la đấy!

Trên giang hồ người ta đều gọi là Tô Gia, các anh nói xem anh ấy có bản lĩnh hay không?" Dương Tuyết Lỵ vừa nói vừa lấy điện thoại ra, tìm một đoạn video rồi đưa đến trước mặt hai người. "Mười triệu đô?

Úi chà!" Vương Khải Toàn không kìm được thốt lên kinh ngạc.

Trong mắt Hồ Bá Nhất cũng lóe lên tia chấn động.

Rồi cả hai nhanh chóng bị nội dung video thu hút. "Mẹ kiếp!

Đây còn là người không?" "Trên đời lại có con trăn lớn thế này sao?

Sắp thành tinh rồi chắc?" Đồng tử hai người co rụt lại vì chấn động, Vương Khải Toàn kinh hãi đến mức văng tục.

Trần giáo thụ cũng tỏ ra hứng thú với đoạn phim: "Tiểu Hồ, cho tôi xem với?" Đến khi Trần giáo thụ nhìn thấy nội dung video, ông cảm thấy bao nhiêu năm làm nghiên cứu khoa học của mình đều đổ

sông đổ biển hết.

Cả ba người im lặng hồi lâu.

Dương Tuyết Lỵ thì cười càng tươi hơn.

Quả nhiên, mời Tô Cảnh đi cùng là không sai!

Không chỉ thực lực mạnh mẽ mà anh còn có thể trở thành trụ cột tinh thần cho cả đội.

Có người như thế này, lo gì không tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành! "Béo à... sau này giữ mồm giữ miệng chút, đừng nói năng lung tung nữa..." Nghĩ lại lúc trước Vương Khải Toàn còn nghi ngờ thực lực của Tô Cảnh và Huyền Nữ, sau lưng Hồ Bá Nhất toát mồ hôi lạnh.

Người ta mà muốn giết mình thì chẳng khác nào bóp chết một con kiến! "Sau... sau này cứ gọi là Tô Gia đi..." Vương Khải Toàn lắp bắp nói một câu, rồi kéo Hồ Bá Nhất ra khu vực hút thuốc.

Hiện tại gã cần một điếu thuốc để trấn tĩnh lại tinh thần.

Thấy hai người đi ra ngoài, Trần giáo thụ tháo kính, đặt điện thoại lên bàn rồi mới lên tiếng cảm thán: "Tuyết Lỵ à, ta sống chừng này tuổi rồi, đây là lần đầu thấy hạng nhân vật như Tô tiểu huynh đệ.

Con cự mãng đó cũng là lần đầu ta thấy, nếu không điều động quân đội dùng vũ khí hạng nặng thì sức người căn bản không thể đối kháng!

Thế mà tiểu huynh đệ này chỉ dùng một ngọn trường thương đã trấn áp được nó.

Đúng là một người giữ ải vạn người khó qua!

Bá Vương chuyển thế cũng chỉ đến thế mà thôi...

Quả nhiên, giờ là thời đại của giới trẻ rồi..." Nghe Trần giáo thụ nói vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng mỉm cười: "Tô Gia đúng là độc nhất

vô nhị trên đời, không thể dùng lẽ thường để đánh giá được." Trần giáo thụ rất tán thành, gật đầu liên tục.

Nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì, ông đột ngột nói: "Tuyết Lỵ, ta và cha con là bạn cũ, lời nguyền của gia tộc con ta cũng từng nghe ông ấy nhắc tới.

Với tư cách tiền bối, ta cho con một lời khuyên.

Hãy tiếp xúc với Tô tiểu huynh đệ này nhiều hơn, chỉ có lợi chứ không có hại!

Người có thể giúp con giải trừ lời nguyền trên thế giới này, có lẽ chính là vị Tô tiểu huynh đệ này đấy...

Con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi..." Nói xong, Trần giáo thụ cũng rời khỏi phòng.

Nghĩ về những lời ông nói, Dương Tuyết Lỵ rơi vào trầm tư.

Ý của Trần giáo thụ cô tự nhiên hiểu rõ, chẳng phải là muốn cô thử làm quen với Tô Cảnh sao?

Có một người đàn ông mạnh mẽ như vậy làm chỗ dựa, việc tìm cách giải lời nguyền chẳng phải sẽ thuận lợi hơn sao?

Tuy nhiên, dù lớn lên ở Mỹ nhưng lối sống của cô không phóng khoáng như người Mỹ.

Chương 70

Ngược lại, vì lời nguyền gia tộc mà cô luôn giữ khoảng cách với nam giới, dành phần lớn thời gian cùng cha tìm cách hóa giải.

Dấu ấn Nhãn Quỷ trên vai cô giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu, không biết khi nào sẽ rơi xuống.

Bản thân cô còn chẳng sống quá bốn mươi tuổi, hà tất phải làm lỡ dở đời người khác?

Thế nhưng lời của Trần giáo thụ đã thức tỉnh cô.

Có lẽ, Tô Cảnh thực sự có thể giúp được mình?

Nghĩ đoạn, ánh mắt Dương Tuyết Lỵ dần trở nên xa xăm.

Tàu chạy một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến thành phố gần Côn Luân băng xuyên nhất.

Tô Cảnh không cảm thấy thời gian dài, thậm chí còn thấy ngủ chưa đủ.

Dù sao mấy ngày trước khi xuất phát anh cũng khá bận rộn, ban ngày phải chạy đôn chạy đáo ba nơi, ban đêm hoạt động cũng đến tận hai ba giờ sáng mới kết thúc.

Đúng chất bậc thầy quản lý thời gian!

Dù thân thể sắt đá cũng phải mệt mỏi, huống chi thân thể Tô Cảnh cũng chẳng phải làm từ sắt...

Huyền Nữ thì không thấy buồn ngủ lắm, cô luôn im lặng canh giữ bên cạnh Tô Cảnh.

Phải nói rằng Huyền Nữ hiện tại càng lúc càng thích nghi với vai trò nữ hầu này.

Tuy trước đó đã thỏa thuận mười năm sẽ trả tự do, nhưng sau khi ký khế ước, lòng trung thành của cô sẽ được tăng tiến một cách âm thầm.

Dù chấp niệm phục sinh Thánh nữ vẫn còn, nhưng vấn đề không lớn!

Hiện tại chủ nhân của cô là Tô Cảnh!

Hơn nữa, Tô Cảnh cũng đâu phải không thể phục sinh vị Thánh nữ đó...

Có một nàng người rắn bên cạnh chẳng phải rất tuyệt sao?

Chỉ là hiện tại chưa có manh mối thôi, có lẽ một ngày nào đó điểm danh hệ thống sẽ nhận được vật phẩm phục sinh cũng nên.

Cả nhóm xuống tàu ra khỏi nhà ga.

Dương Tuyết Lỵ trực tiếp gọi một cuộc điện thoại.

Cúp máy xong, cô nói với mọi người: "Mọi người đợi ở đây một lát, tôi gọi người đến đón!" Mọi người đương nhiên đồng ý.

Tô Cảnh cũng không sao, đợi vài điếu thuốc cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Hút xong hai điếu, hai chiếc xe Kim Bôi chạy tới đỗ trước mặt.

Từ trên xe bước xuống hai gã đàn ông vạm vỡ, đi tới trước mặt Dương Tuyết Lỵ cung kính gọi một tiếng: "Bà chủ!

Doanh trại đã dựng xong, vật tư cũng đã vận chuyển tới rồi!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu: "Lên xe thôi!" Sau tiếng gọi, mọi người lục đục lên xe.

Khóe môi Tô Cảnh hơi nhếch lên.

Xem ra cô nàng này đã cho người tới tiền trạm từ trước...

Ước tính số tiền bỏ ra không ít, đúng chuẩn phú bà!

Quả nhiên thừa kế di sản mới là cách làm giàu nhanh nhất!

Đưa Huyền Nữ lên một chiếc xe, Tô Cảnh thấy Dương Tuyết Lỵ đi tới, trực tiếp mở cửa xe ngồi xuống cạnh mình.

Điều này khiến Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra.

Mặt cô nàng không cảm xúc, nhưng Tô Cảnh có thể cảm nhận được tim cô đang đập loạn...

Nhìn bộ dạng cố tỏ ra bình tĩnh của cô, Tô Cảnh thầm cười.

Người phụ nữ này có gì đó không đúng nha!

Tình huống này giống như một cô gái đối mặt với chàng trai mình thích mà cố tỏ ra dè dặt vậy.

Tuy không biết mục đích của Dương Tuyết Lỵ là gì, nhưng Tô Cảnh có thể khẳng định, cô nàng này tuyệt đối không phải thật sự thích mình.

Trên đời này làm gì có chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên chẳng qua là nảy sinh ý đồ với sắc đẹp của đối phương mà thôi.

Mà Dương Tuyết Lỵ không phải loại phụ nữ đó, nên cô chắc chắn có mục đích riêng.

Có lẽ là vì lời nguyền của mạch Bàn Sơn?

Lắc đầu, Tô Cảnh cũng lười suy nghĩ.

Dù mục đích là gì thì cứ đón nhận thôi, một người phụ nữ thì có thể tạo nên sóng gió gì chứ.

Ai là thợ săn ai là con mồi còn chưa biết đâu...

Xe Kim Bôi chạy khoảng nửa ngày.

Trên đường đi Tô Cảnh cũng không trò chuyện nhiều với Dương Tuyết Lỵ.

Ngược lại, Diệp Diệc Hân ngồi ở ghế phụ luôn tìm chủ đề bắt chuyện với anh.

Nhưng Tô Cảnh chỉ đáp lại một cách hời hợt, vì chủ yếu là chẳng có gì thú vị...

Cô gái này không có đặc điểm gì nổi bật, nhạt nhòa, phẳng lì!

Ưu điểm lớn nhất có lẽ là cảm giác thanh thuần tươi mới.

Dù cô nàng có ý với Tô Cảnh nhưng hoàn toàn không lọt vào mắt anh.

Trong khuôn viên đại học, loại con gái này vơ một nắm được cả nắm!

Cho nên... sinh ra làm người, tôi rất xin lỗi!

Cả nhóm đến một thị trấn nhỏ gần Côn Luân băng xuyên, thay một bộ trang bị mới rồi trực tiếp xuất phát hướng về phía băng xuyên.

Phải nói rằng nơi này không kém gì Trường Bạch Sơn, quanh năm băng tuyết bao phủ, gió lạnh thấu xương.

Tô Cảnh và Huyền Nữ không sợ giá rét, mỗi người khoác một chiếc áo choàng đen mà Tô Cảnh đã chuẩn bị sẵn trong không gian hệ thống.

Nếu không mặc quá dày sẽ khiến hành động cực kỳ bất tiện.

Nhưng những người khác thì khác, không có thể chất như Tô Cảnh và Huyền Nữ, ai nấy đều bọc mình trong áo lông vũ, trông tròn vo như quả cầu.

Giống như Dương Tuyết Lỵ, ngay cả đường cong cũng chẳng thấy đâu nữa...

Đến gần sẩm tối, cả nhóm mới tới được doanh trại mà Dương Tuyết Lỵ đã cho dựng sẵn.

Nhìn quần thể lều trại dày đặc, Tô Cảnh không nhịn được mà tặc lưỡi.

Người phụ nữ này đúng là chịu chi, tính ra cũng phải cả trăm người! "Có cần thiết thế không?" Đứng cạnh Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh cạn lời nói một câu: "Dương tiểu thư không tin tưởng vào năng lực của tôi sao?" "Đương nhiên là không phải, chỉ là thêm người cho bảo hiểm thôi...

Thiết bị thăm dò của tôi đều là hàng đỉnh cao vận chuyển từ nước ngoài về đấy!" Nhìn Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ giải thích.

Nghe vậy, Tô Cảnh bĩu môi khinh miệt: "Một lũ gà mờ thôi..." Gió lạnh rít gào, chiếc áo choàng đen tung bay trong gió, cộng thêm ngữ khí coi thường của Tô Cảnh khiến Dương Tuyết Lỵ có chút ngẩn ngơ.

Phải thừa nhận, anh đúng là một người đàn ông đầy mị lực... "Đi thôi Tô Gia, tôi sắp xếp cho anh một cái lều, đêm nay nghỉ ngơi một lát, sáng sớm mai trực tiếp xuất phát!" Hoàn hồn lại, Dương Tuyết Lỵ dẫn Tô Cảnh vào doanh trại, sai bảo thuộc hạ sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Huyền Nữ trực tiếp đi cùng Tô Cảnh vào một lều.

Vệ sĩ nữ thân cận, đúng là rất "thân cận".

Trong doanh trại, đám đàn em của Dương Tuyết Lỵ thay phiên nhau canh gác, cũng không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, sau khi chỉnh lý vật tư, để lại nhân viên kỹ thuật theo dõi khí tượng đề phòng tuyết lớn lấp núi, những người còn lại dưới sự chỉ huy của Dương Tuyết Lỵ trực tiếp khởi hành!

Phải nói lúc này Dương Tuyết Lỵ trông rất có dáng dấp của một nữ cường nhân.

Đi đầu đội ngũ, Tô Cảnh và Huyền Nữ khoác áo choàng, đi trên tuyết mà như đi trên đất bằng.

Trong đội ngũ liên tục có người xì xào bàn tán về hai người.

Dù sao số người Dương Tuyết Lỵ tập hợp từ Ám Võng không hề ít, việc họ nhận ra Tô Cảnh – người đang nổi như cồn trên Ám Võng gần đây – là chuyện bình thường.

Còn về Huyền Nữ, mỹ nhân lạnh lùng với đôi đồng tử vàng kim này cũng khiến mọi người tò mò.

Hơn nữa người phụ nữ này có thể đi cùng Tô Cảnh thì tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Sự hiện diện của Tô Cảnh cũng khiến đám người này yên tâm hơn phần nào cho chuyến đi Côn Luân lần này.

Đường lên Côn Luân băng xuyên tuy có chút gập ghềnh nhưng tốc độ của mọi người không hề chậm.

Không mất bao lâu đã tiến vào ranh giới băng xuyên.

Chương 71

Cùng lúc đó, bên tai Tô Cảnh vang lên thông báo của hệ thống: [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đến Côn Luân băng xuyên, kích hoạt điểm danh!] [Có điểm danh không?] "Có!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ điểm danh thành công!] [Phần thưởng: Ngũ Lôi Chính Pháp - Âm Ngũ Lôi!] [Âm Ngũ Lôi: Lấy khí Thận Thủy dẫn dắt khí Can Mộc làm tôn, âm khí phát ra trước.

Thể khí ở dạng chất lỏng đen đặc quánh lơ lửng không trung, bết dính nhờn bóng, ẩm ướt lạnh lẽo.

Khi vận hành như thủy ngân đổ xuống đất, không lỗ nào không vào được, nặng nề đục ngầu nhưng lại biến hóa kỳ quái, hút xương rút tủy, mòn tim đục chí!

Thấy khe là lách, thấy lỗ là vào!

Còn gọi là —— Thủy Tạng Lôi!] Ngay khi tiếng hệ thống dứt lời, Tô Cảnh lập tức cảm nhận được linh khí trong cơ thể phát sinh biến hóa.

Một cảm giác lạnh lẽo nhưng đục ngầu dâng lên.

Khi nội thị, linh khí trong cơ thể đều đã biến thành màu đen ẩm lạnh.

Khóe môi Tô Cảnh nhếch lên, trong mắt lóe qua một tia điện đen.

Phải nói chuyến đi Côn Luân này tuyệt đối không uổng công!

Âm Ngũ Lôi chắc chắn là một kỹ năng cực kỳ thực dụng và mạnh mẽ.

Nếu xuống mộ gặp phải tà túy, một phát Chưởng Tâm Lôi trực tiếp đánh nổ xác!

Tuy Chấn tự quyết trong Phong Hậu Kỳ Môn cũng có thể thao túng lôi điện, nhưng nếu so sánh thật sự thì hoàn toàn không bằng Luyện Khí Sĩ chuyên tu lôi pháp.

Đây cũng có thể coi là điểm yếu duy nhất của Phong Hậu Kỳ Môn, nhưng giờ có Âm Ngũ Lôi, điểm yếu đó đã trở thành ưu thế lớn nhất của anh!

Nghĩ tới đây, Tô Cảnh càng thêm mong đợi, không biết khi đến Cửu Tầng Yêu Tháp kích hoạt điểm danh sẽ nhận được phần thưởng gì...

Với sự nhạy bén của mình, Huyền Nữ tự nhiên nhận ra sự thay đổi của Tô Cảnh.

Luồng khí tức vốn chính đại quang minh giờ lại có chút kỳ quái biến hóa khôn lường.

Trong mắt cô không khỏi lóe lên tia kinh ngạc.

Chủ nhân... dường như lại mạnh lên rồi.

Vì Tô Cảnh không nói nên Huyền Nữ cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng bám sát bên anh tiến về phía trước.

Có lẽ do sự khác biệt thời đại, cũng có thể vì Huyền Nữ trước đây là tướng quân nên làm việc cực kỳ nghiêm túc, quyết đoán nhưng bình thường rất ít lời...

Về điểm này Tô Cảnh cũng hơi đau đầu.

Mấy cô nàng ở nhà trước đây thường tìm Huyền Nữ trò chuyện để dạy cô quen với xã hội hiện đại, nhưng tư tưởng của người phụ nữ này có lẽ đã ăn sâu bén rễ, nhất thời chưa thể chuyển biến ngay được.

Nhưng vấn đề không lớn, băng mỹ nhân cũng có cái hay của băng mỹ nhân...

Để đến được vết nứt ở sườn đông Côn Luân băng xuyên, tức là nơi tín hiệu cầu cứu cuối cùng của cha Dương Tuyết Lỵ phát ra, còn một đoạn đường dài phải đi.

Hơn nữa càng lên cao, cao độ càng lớn, vài người trong đoàn khảo sát đã bắt đầu không thích nghi được.

Cô bé Diệp Diệc Hân, rồi Trần giáo thụ tuổi cao sức yếu, còn cả Tát Đệ Bằng – gã đeo kính trông khá yếu ớt.

Trong mấy người này, chỉ có Sở Kiện thường xuyên leo núi và Hách Ái Quốc là trạng thái còn tạm ổn.

Còn Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn thì vẫn hừng hực khí thế, tinh thần rất tốt. "Mọi người dừng lại!

Nghỉ ngơi tại chỗ mười phút rồi đi tiếp!" "Trần giáo thụ, ông còn trụ được không?" Thấy mấy người trong đoàn khảo sát trạng thái không ổn, Dương Tuyết Lỵ cho dừng đội ngũ rồi hỏi Trần giáo thụ một câu. "Yên tâm đi Tuyết Lỵ, ta còn cố được!

Làm nghiên cứu khoa học là phải có ý chí không bao giờ chịu thua!" Nghe vậy, Tô Cảnh thầm cảm thán, tuổi này rồi vẫn dốc sức vì nghiên cứu khoa học nước nhà, thật đáng kính!

Leo núi tuyết cực kỳ tốn thể lực, nên vừa nghe lệnh nghỉ ngơi, cả nhóm liền tùy ý ngồi xuống tuyết, lấy vật tư ra bổ sung năng lượng.

Tô Cảnh cũng ngồi xuống châm một điếu thuốc lá Hoa Tử.

Dương Tuyết Lỵ đi quanh một vòng rồi quay lại, nhìn Tô Cảnh và Huyền Nữ đang ngồi trên tuyết, trong đầu cô lại nhớ về lời Trần giáo thụ.

Cô cắn môi, nhìn Tô Cảnh với ánh mắt phức tạp. "Hồ Bá Nhất, Vương Khải Toàn, hai anh ra phía trước thám lộ đi!" Dương Tuyết Lỵ gọi hai người một tiếng.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thực sự không muốn động đậy. "Cô nàng Mỹ ơi, cô không thể để tụi này nghỉ một lát sao?

Bóc lột sức lao động quá đáng đấy!" "Thù lao giảm hai trăm..." Vương Khải Toàn: "..." Hồ Bá Nhất: "..." Hay lắm!

Dùng tiền để nói chuyện hả?

Quả nhiên lao động giá rẻ thì không có nhân quyền!

Thấy hai người dìu dắt nhau bước thấp bước cao trên tuyết đi thám lộ, Dương Tuyết Lỵ mới hài lòng gật đầu.

Cô quay sang nhìn Tô Cảnh đang ung dung nhả khói, rồi lấy từ trong túi ra hai gói bánh quy nén. "Đây, ăn chút gì đi để lấy lại sức!" Thấy dáng vẻ này của Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh thầm nghĩ: Không dưng mà ân cần, chắc chắn có ý đồ! "Cảm ơn!" Anh tiện tay nhận lấy bánh quy, mở ra đưa cho Huyền Nữ một gói.

Ăn bánh quy, nhìn người phụ nữ bên cạnh cứ muốn nói lại thôi, nửa ngày không thốt ra được câu nào, Tô Cảnh cũng thấy mệt thay cho cô!

Thế là anh trực tiếp phá vỡ bầu không khí kỳ quặc này: "Dương tiểu thư, có chuyện gì thì cứ nói thẳng!" "Anh nhận ra rồi à?" Dương Tuyết Lỵ ngẩn ra, rồi ngượng ngùng cười: "Nếu không thì sao?

Từ lúc xuống tàu đã thấy cô không đúng rồi, cứ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn tôi...

Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Mặt Dương Tuyết Lỵ ửng đỏ.

Hóa ra người ta sớm đã phát hiện ra rồi...

Mẹ kiếp, xấu hổ quá! "Thật ra... cũng không có chuyện gì lớn...

Thôi bỏ đi...

Mọi người cứ ăn đi, tôi ra xung quanh xem thử!" Cô nàng nói được vài câu chẳng đâu vào đâu rồi chạy mất tiêu.

Nhìn bóng dáng cô, Tô Cảnh không nhịn được mà bật cười nhẹ.

Lại còn biết thẹn thùng nữa chứ...

Cô nàng này đang nghĩ gì vậy?

Tuy tò mò nhưng Tô Cảnh cũng chẳng định gặng hỏi đến cùng, không cần thiết!

Người phụ nữ này sớm muộn gì cũng sẽ tự mình nói ra thôi...

Phải công nhận mỹ nhân lai này lúc đỏ mặt trông cũng có phong vị riêng...

Nằm trên tuyết, Tô Cảnh tận hưởng cảm giác thoải mái khi gối đầu lên đùi Huyền Nữ.

Nhìn đám đàn ông kia túm tụm lại một chỗ để sưởi ấm, nhìn ánh mắt ghen tị của họ, trong lòng anh trào dâng một cảm giác ưu việt.

Ôm mỹ nhân trong lòng, sát thương tăng gấp bội!

Chẳng phải nói suông đâu.

Nghỉ ngơi khoảng mười phút, mọi người đứng dậy chuẩn bị đi tiếp.

Tuy nhiên, Dương Tuyết Lỵ và bộ đôi Hồ - Bàn đi thám lộ vẫn chưa thấy quay về.

Điều này khiến nhóm Trần giáo thụ lo lắng khôn nguôi.

Nhưng rất nhanh sau đó, một tiếng súng từ xa vọng lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Trang bị Dương Tuyết Lỵ mang theo rất nhiều, súng ống tự nhiên không thiếu, lại còn được cấp phép đàng hoàng.

Sau tiếng súng là một tiếng gào thảm thiết, rồi xung quanh vang lên những tiếng sói tru liên hồi...

Ngay lập tức, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Huyền Nữ sa sầm mặt, trực tiếp rút trường kiếm lao về phía tiếng súng.

Trừ đoàn khảo sát, những người khác đều lôi vũ khí ra. "Đàn sói!

Tiểu Hồ và Tuyết Lỵ chắc chắn gặp phải đàn sói rồi!" "Tô tiểu huynh đệ, làm sao bây giờ?" Bên cạnh, Trần giáo thụ cuống quýt đến toát mồ hôi hột.

Chương 72

"Làm sao gì chứ?

Chúng ta đông người, lại có súng, còn sợ đàn sói sao?" Tô Cảnh không đáp lời, trực tiếp lao vút về phía phát ra tiếng súng.

Huyền Nữ cầm kiếm bám sát theo sau.

Thấy hai người họ đi, những người còn lại cũng ùa theo.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Dương Tuyết Lỵ cùng Hồ - Bàn hiện ra trong mắt Tô Cảnh.

Ba người cầm súng lục đối đầu với cả trăm con sói tuyết, bên cạnh còn có vài con đang xâu xé xác đồng bọn bị họ bắn hạ.

Côn Luân băng xuyên đất rộng người thưa, sinh vật có thể tồn tại cực ít, lũ sói này đã đói đến phát điên rồi, chưa kể mùi máu từ con sói chết đã kích thích hung tính của chúng!

Những người còn lại trong đoàn cũng rầm rộ kéo tới.

Dù đông người nhưng đối mặt với đàn sói tuyết, họ chẳng chiếm được ưu thế nào.

Trong mắt lũ sói, đám người này chính là thức ăn!

Sau một tiếng sói tru dài, phần lớn đàn sói như nhận được lệnh, quay đầu lao thẳng về phía nhóm Tô Cảnh.

Còn phía Dương Tuyết Lỵ vẫn còn mười mấy con sói tuyết trực tiếp bao vây ba người.

Tiếng súng nổ liên hồi, nhưng đối mặt với số lượng sói đông đảo thì không mấy hiệu quả.

Ngay cả khi bị trúng đạn, nếu không phải vết thương chí mạng, lũ

sói vẫn hung hãn lao tới.

Huyền Nữ đứng chắn trước mặt Tô Cảnh, mỗi lần vung kiếm là một con sói ngã xuống trong vũng máu, máu sói nhuộm đỏ cả tuyết, khiến lũ còn lại càng thêm điên cuồng.

Phía Dương Tuyết Lỵ đã lâm vào nguy kịch.

Mười mấy con sói đồng loạt xông lên, dù ba người có súng nhưng sau khi giết được ba con, lũ còn lại đã áp sát.

Khoảng cách gần đến mức có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc từ miệng chúng.

Họ đã thấy đại bộ đội tới cứu, nhưng đại bộ đội cũng bị đàn sói kìm chân, cứu viện không kịp. "Chưởng Tâm Lôi!" Ngay lúc ba người rơi vào tuyệt vọng, một giọng nói thản nhiên vang lên, theo đó là tiếng nổ lách tách, một đạo điện quang màu đen chói mắt lóe qua!

Đánh trực diện vào mười mấy con sói tuyết trước mặt, lập tức biến chúng thành tro bụi.

Cả ba bàng hoàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Tô Cảnh đứng cách đó không xa đang giơ tay lên, tia sét đen trong lòng bàn tay vẫn chưa tan hết.

Rõ ràng là Tô Cảnh đã ra tay cứu họ.

Tuyệt kỹ Chưởng Tâm Lôi không chỉ trấn áp được ba người kia mà những người khác cũng kinh hãi như nhìn thấy thần tiên!

Kiếm pháp gọn gàng sắc bén của Huyền Nữ cũng khiến mọi người trầm trồ.

Đúng là đẳng cấp đại lão! "Trường Sinh Tuyến!" Một tiếng quát khẽ, vô số sợi chỉ xanh huyền ảo từ lòng bàn tay Tô Cảnh tỏa ra, như những sợi tóc bay trong gió.

Theo ý niệm, chúng lao thẳng về phía đàn sói.

Trong chớp mắt, lũ sói bị xuyên thấu, Trường Sinh Tuyến tham lam hấp thụ sinh mệnh lực và năng lượng huyết nhục của chúng, khiến từng con một hóa thành tro bụi.

Nguồn năng lượng khổng lồ phản hồi lại cơ thể, cảm giác này thực sự quá sảng khoái, khiến Tô Cảnh suýt chút nữa thốt ra tiếng rên rỉ mãn nguyện.

Anh cảm nhận được sinh mệnh lực của mình đã tăng lên một đoạn ngắn.

Cảnh tượng quỷ dị diễn ra trước mắt khiến ánh mắt mọi người nhìn Tô Cảnh không chỉ có sự khâm phục mà còn mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc.

Người này, tuyệt đối không được đắc tội!

Sau khi hấp thu năng lượng, mắt Tô Cảnh lóe lên kim quang, Hoàng Kim Đồng lập tức mở ra.

Đàn sói đông đảo thế này chắc chắn có Lang Vương chỉ huy phía sau.

Rất nhanh, anh phát hiện ra con Tuyết Lang Vương đang run rẩy sau một tảng đá lớn.

Nó to lớn như một con bê, bộ lông trắng muốt như tuyết, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ sợ hãi rất con người.

Nó đang rón rén bò trên tuyết, định tìm đường chuồn lẹ.

Tô Cảnh nhếch mép, vẫy tay một cái, chiếc nhẫn Long Văn do Thiên Huyễn biến thành lập tức hóa thành một ngọn trường thương.

Anh dùng lực phóng mạnh, ngọn thương từ trên trời rơi xuống, cắm chuẩn xác ngay trước mặt Lang Vương.

Tuyết Lang Vương?

Mẹ kiếp, nhà mình đang thiếu một con chó!

Không nói đến chuyện trông nhà, ít nhất cũng có cái để dắt đi dạo. "Tô Gia, anh đúng là cứu tinh của Vương Khải Toàn tôi!" "Đa tạ Tô Gia cứu mạng!" Vương Khải Toàn và Hồ Bá Nhất đi tới, xúc động cảm ơn.

Dương Tuyết Lỵ thì do thường xuyên cùng cha xuống mộ thám hiểm nên tâm lý khá vững vàng.

Dù suýt chết dưới miệng sói nhưng hiện tại cảm xúc đã ổn định.

Chỉ có điều việc Tô Cảnh có thể phóng sét từ tay không khiến cô cực kỳ hứng thú.

Lúc đầu cô chỉ nghĩ anh có thân thủ tốt, nhưng giờ cảnh tượng huyền huyễn này lại bày ra trước mắt, sự tò mò trong cô trỗi dậy mãnh liệt. "Tô Gia, làm sao anh làm được vậy?" Đi đến bên cạnh Tô Cảnh, nhìn lòng bàn tay trống không của anh, Dương Tuyết Lỵ không nhịn được hỏi.

Dù ngày nay người ta luôn nói tin vào khoa học, nhưng có những chuyện khoa học căn bản không giải thích nổi. "Cứ thế này là xong thôi!" Tô Cảnh tùy ý phất tay, một tia hắc lôi lóe lên đánh nát một tảng đá.

Mấy người trong đoàn khảo sát vốn làm khoa học, lúc này do Trần giáo thụ dẫn đầu, cảm thấy tam quan hoàn toàn đổ vỡ.

Khoa học cái quái gì nữa!

Quan tài của Newton chắc cũng sắp bị lật lên rồi!

Tô Cảnh cũng lười giải thích, đi thẳng về phía Tuyết Lang Vương.

Thấy anh đi, Dương Tuyết Lỵ và những người khác cũng vội vã

bám theo.

Vừa vào núi tuyết đã gặp đàn sói, giờ chỉ có ở cạnh Tô Cảnh mới thấy an toàn.

Rất nhanh, Tô Cảnh đã vòng ra sau tảng đá, thấy con Tuyết Lang Vương đang nằm bẹp trên đất, hai chân trước ôm lấy đầu run cầm cập.

Phải nói linh tính báo hiệu nguy hiểm của dã thú vượt xa con người.

Tô Cảnh vừa đến, Lang Vương đã phát ra tiếng rên rỉ ư ử như thể bị ai bắt nạt... "Đừng có kêu nữa!" Anh đưa tay rút ngọn trường thương trước mặt nó ra, rồi gõ mạnh lên đầu nó một cái.

Hành động này khiến những người đi theo đều giật khóe mắt.

Đây là Tuyết Lang Vương đấy nhé?

Sao anh có thể coi nó như một con chó vậy?

Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến ai nấy đều té ngửa.

Con Tuyết Lang Vương bị Tô Cảnh gõ một cái liền lập tức đứng dậy, hướng về phía anh vẫy đuôi rối rít, thè lưỡi ra, đúng là chẳng khác gì một con chó.

Ngọn trường thương trong tay anh lại hóa thành nhẫn Long Văn đeo vào ngón tay. "Ngồi xuống!" "Bắt tay nào!" "Nằm xuống!" "Lộn nhào một cái!" Nhìn con Tuyết Lang Vương ngoan ngoãn như một con "liếm cẩu", nụ cười trên môi Tô Cảnh dần rộng mở: "Chọn mày rồi đấy!" Tuyết Lang Vương: "..." Cảm giác như vừa bị xúc phạm...

Mọi người cũng sững sờ...

Sự kiêu ngạo của Lang Vương đâu rồi?

Bị chó tha đi rồi sao?

Cuối cùng nó cũng biến thành hình dạng mà mình từng ghét nhất...

Từ lúc gặp đàn sói đến giờ, mọi chuyện xảy ra đều khiến mọi người chấn động.

Nhưng với Tô Cảnh, đó chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ.

Có điều trên đường đi tiếp, bên cạnh anh có thêm một con "chó chăn cừu" tung tăng...

Đi bộ khoảng hơn hai giờ, cả nhóm mới đến được vết nứt ở sườn đông Côn Luân băng xuyên do trận động đất tạo ra.

Châm một điếu thuốc, nhìn xuống khe nứt, Tô Cảnh nheo mắt lại.

Kim quang lóe lên, Hoàng Kim Đồng mở ra, cảnh tượng dưới đáy vực lập tức hiện rõ trong mắt.

Tuy nhiên, khoảng cách quá xa, anh chỉ có thể lờ mờ thấy lối vào hang động dưới đáy và thi thể các thành viên đội thám hiểm của cha Dương Tuyết Lỵ.

Chương 73

Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh anh, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Tô Cảnh đầy thẩn thờ.

Anh hùng cứu mỹ nhân luôn là cách hiệu quả nhất để chiếm cảm tình phái nữ.

Dù tâm cảnh cô vững hơn người thường, nhưng đối mặt với ranh giới sinh tử, việc Tô Cảnh ra tay cứu mình bằng sấm sét rầm rộ cùng thủ đoạn huyền bí đã đủ khiến cô nảy sinh hứng thú cực lớn.

Lúc này cô chẳng còn vẻ cao lãnh như trước, suốt dọc đường cứ bám theo Tô Cảnh hỏi han đủ thứ, từ việc tại sao Tiểu Tuyết (tên cô đặt cho Lang Vương) lại nghe lời đến thế, rồi hỏi tại sao anh lại phóng được tia sét.

Cái tên Tiểu Tuyết tùy tiện đó có lẽ sẽ gắn liền với cuộc đời con Lang Vương này...

Cô nàng dường như rất thích những sinh vật lông xù, nhất là khi Tuyết Lang Vương này thực sự đẹp với thân hình to như bê, đôi mắt xanh băng và bộ lông trắng không tì vết, trông cũng hơi giống giống chó Husky...

Với những câu hỏi của cô, Tô Cảnh chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện.

Dù sao nói ra cô cũng không hiểu được.

Thế nên Dương Tuyết Lỵ đang thấy rất ấm ức: Chẳng lẽ nhan sắc của mình không còn tác dụng nữa sao...

Nhìn Huyền Nữ đứng cạnh Tô Cảnh, một cảm giác thất bại mạnh mẽ dâng lên trong lòng cô.

Đúng là không bằng người ta thật...

Chưa bàn đến thân thủ, chỉ so dung mạo cũng kém một bậc, còn về võ công thì mình đúng là phế vật! "Chính là chỗ này rồi!

Tín hiệu cầu cứu cuối cùng của cha Tuyết Lỵ phát ra từ đây!" Trần giáo thụ bước lên phía trước nói một câu.

Dương Tuyết Lỵ bấy giờ mới sực tỉnh, vội vàng thúc giục mọi người hành động. "Dựng trại ở đây, trước tiên đo độ sâu rồi thả dây thừng xuống.

Lát nữa xuống đáy vực, mọi người nhất định phải cẩn thận, có thể có rủi ro không lường trước!" Nghe Dương Tuyết Lỵ nói, mọi người đều tỏ ra dửng dưng.

Vương Khải Toàn liền tâng bốc Tô Cảnh một phen, giờ gã đã là fan cứng của anh rồi. "Sợ cái gì!

Có Tô Gia ở đây thì có nguy hiểm gì chứ!

Mấy con bọ bốc lửa mà lão Hồ nói ấy, Tô Gia chỉ cần phẩy tay phóng đạo lôi là giải quyết xong ngay!" Những người còn lại cũng liên tục phụ họa, ai nấy đều cảm thấy chuyến đi này là công việc nhẹ nhàng nhất trong sự nghiệp của mình.

Thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ lườm Tô Cảnh một cái, cười híp mắt nói: "Nói cũng đúng, dù sao cũng là Tô Gia mà nhỉ?

Người ta lợi hại lắm đấy ~" Nhưng nói đến đây, sắc mặt cô đột ngột lạnh lùng, cao giọng: "Nếu anh ấy lợi hại như vậy, tôi bỏ tiền thuê các người đến làm gì?

Cảm thấy mình thừa thãi hay không có việc gì làm?

Đều khôn hồn biến đi làm việc cho tôi!" Nhìn người phụ nữ này, khóe miệng Tô Cảnh giật giật.

Mẹ kiếp!

Mặt biến đổi nhanh thật...

đúng là cô ấy!

Bị Dương Tuyết Lỵ mắng, mọi người lập tức xìu xuống.

Không cách nào khác, người ta trả tiền mà!

Mình chỉ là kẻ làm thuê thôi...

Mọi người nhốn nháo bắt đầu hành động, kẻ thả dây, người dựng trại.

Mấy người trong đoàn khảo sát thì tranh thủ nghỉ ngơi, dù sao họ là trí thức, cơ thể yếu ớt cũng là chuyện thường...

Nói xong, Dương Tuyết Lỵ liếc Tô Cảnh một cái rồi tự mình đi sang bên cạnh đóng đinh cố định dây thừng, như thể đang trút mọi bực dọc lên đống đinh đó vậy.

Hay thật!

Ban đầu Tô Cảnh còn định ngả bài hỏi về lời nguyền Nhãn Quỷ của mạch Bàn Sơn, vì là giao dịch nên cần thành thật hợp tác, chủ yếu là anh cũng hứng thú với thứ đó...

Nhưng hiện tại thấy cô nàng như thùng thuốc súng, chạm vào là nổ, nên anh cũng lười chuốc vạ vào thân, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh vuốt ve con "chó".

À không... con sói...

Phải nói vuốt mèo vuốt chó sướng hơn vuốt rắn nhiều.

Hay là hôm nào kiếm con "mèo lớn" về chơi nhỉ?

Tô Cảnh đang cân nhắc tính khả thi của việc nuôi một con báo hoặc hổ...

Huyền Nữ đứng sau lưng vẫn im lặng không nói.

Dù cô ngày càng có dáng dấp của một nữ hầu, nhưng để trở thành một nữ hầu "thân cận" đúng nghĩa thì con đường phía trước vẫn còn dài lắm...

“Mọi người nhớ buộc dây cho thật chắc, nhất định phải siết căng vào!” “Còn nữa, giáo sư Trần, nếu trong đội khảo cổ có thành viên nào cảm thấy cơ thể không khỏe thì hãy để họ ở lại phía trên chờ chúng ta!” Dương Tuyết Lỵ vừa thắt khóa an toàn cho mình, vừa dặn dò mọi người.

“Yên tâm đi cô chủ!” “Trang bị của chúng tôi không có vấn đề gì đâu!” Một gã hỏa kế đứng bên cạnh tự tin đáp một câu.

Giáo sư Trần cũng xua tay tỏ ý không sao: “Chúng ta không vấn đề gì, Tiểu Diệp ở lại phía trên, những người khác đều xuống dưới!

Đã đến đây rồi, ai cũng muốn xuống xem thử một phen.” Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ gật đầu, sau đó bắt đầu móc dây thừng đã buộc sẵn vào đai lưng.

Tuy nhiên, có lẽ vì quần áo quá dày và cồng kềnh, cô móc mấy lần vẫn không được.

Đang tính gọi người giúp đỡ thì cô phát hiện Tô Cảnh đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

Anh cầm lấy dây thừng từ tay cô, giúp cô móc vào khóa.

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Tô Cảnh khi giúp mình buộc dây an toàn, Dương Tuyết Lỵ có chút thẫn thờ.

“Không biết gọi người giúp một tay à?” Nghe tiếng Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ mới sực tỉnh, vội vàng quay mặt đi, trên mặt hiện lên một tia ửng hồng.

“Chẳng phải anh đang giúp em làm rồi sao?” Ngay cả cô cũng không nhận ra giọng điệu của mình có chút nũng nịu.

Tô Cảnh nhún vai, nhịn cười nói: “Em còn muốn tôi phục vụ tận tình mọi việc à?

Cô em, tôi chỉ là bảo tiêu thôi nha~” “Không được sao?” Dương Tuyết Lỵ quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt to nhìn Tô Cảnh, trái tim có chút xao động hỏi một câu.

“Được!” Tô Cảnh trả lời khá dứt khoát.

Nguyên bản nghe câu trước cô còn thấy vui, nhưng câu sau của anh khiến cô tối sầm mặt lại: “Nhưng mà... phải thêm tiền!” Thấy Dương Tuyết Lỵ không thèm đếm xỉa đến mình nữa, Tô Cảnh bỗng thấy buồn cười.

Người phụ nữ này... mơ mộng hão huyền thật!

“Huyền Nữ, lại đây thắt giúp tôi một chút!” Gọi tiểu nữ bộc của mình một tiếng, Tô Cảnh dang hai tay để cô giúp mình chỉnh lại dây an toàn, sau đó anh cũng giúp cô kiểm tra lại.

Dù sao thì Huyền Nữ chắc chắn phải đi xuống cùng anh.

Còn về Tiểu Tuyết - con Tuyết Lang Vương đã thăng cấp thành công thành kẻ nịnh hót kia, Tô Cảnh để nó ở phía trên chờ.

Đợi sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ đưa nó về nhà.

Nhưng khi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn phải mang theo, khứu giác của loài sói rất nhạy bén, cảm nhận nguy hiểm cũng vượt xa con người.

Mang nó xuống mộ có khi sẽ mang lại tác dụng không ngờ tới.

Thế nên Tô Cảnh cũng không bạc đãi nó, vừa rồi đã cho nó ăn hai cái móng giò lớn.

Đó là đồ ăn Tô Cảnh đặc biệt bảo người ta làm sẵn rồi cất vào không gian hệ thống để thỉnh thoảng ăn cho đỡ thèm, kết quả lại đi cho chó ăn...

"Em ổn không đấy?" Nhìn xuống khe băng sâu hun hút, mấp mô hiểm trở, Tô Cảnh nhàn nhạt hỏi Dương Tuyết Lỵ một câu.

"Cô ấy làm được, sao em lại không?

Anh xuống trước đi, em sẽ xuống ngay sau!" Dương Tuyết Lỵ hất cằm về phía Huyền Nữ, tỏ vẻ hiếu thắng.

Lúc này, Vương Khải Toàn đang bò sát mép đá nhìn xuống dưới, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nếu Tô Cảnh nhớ không nhầm thì gã này mắc chứng sợ độ cao.

"Béo, cậu ổn không?" "Ổn!

Chắc chắn ổn!

Tô gia, ngài xuống trước đi, tôi lập tức bám gót theo sau ngay!" Hồ Bá Nhất nghe Vương Khải Toàn bốc phét thì đi tới đá cho gã một cái: "Đừng có nổ nữa, tôi còn không hiểu cậu chắc?

Cậu sợ độ cao thế nào tôi lại không biết à, ở lại trên này cùng Tiểu Diệp đi!" Hồ Bá Nhất vừa dứt lời, Vương Khải Toàn nhìn sang Tô Cảnh, cảm thấy mất mặt vô cùng.

Gã lập tức đứng phắt dậy, vớ lấy một sợi dây thừng: "Lão Hồ!

Tôi nói được là được!

Chương 74

Buộc vào cho tôi!" Thấy thái độ gã kiên định như vậy, Hồ Bá Nhất cũng đành chiều theo.

Sau khi buộc xong cho Béo, anh mới nói với mọi người: "Mọi người nghe tôi nói một câu!

Vì chưa hiểu rõ tình hình bên dưới, nên lát nữa xuống đó, bất kể nhìn thấy thứ gì kỳ quái, hay sinh vật và di thể chưa từng thấy, nhất định phải giữ bình tĩnh!" Trên đường đi, Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn đã làm quen với mọi người, đặc biệt là Hồ Bá Nhất, thuật Thiên Tinh Phong Thủy của anh ta nói đâu ra đấy, khiến mọi người rất khâm phục.

Người có bản lĩnh thường dễ thu phục lòng người hơn.

Nghe anh ta nói, mọi người đều đồng thanh hưởng ứng.

Tô Cảnh liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Tôi xuống trước đây, mọi người cẩn thận!" Anh tung người một cái, trực tiếp men theo dây thừng nhảy xuống khe băng.

"Mẹ kiếp!

Cái cậu thanh niên này!" Mọi người giật bắn mình, giáo sư Trần còn không nhịn được mà thốt lên lời thô tục.

Ngay sau đó, Huyền Nữ cũng y hệt như vậy, nhảy thẳng xuống theo, một lần nữa khiến mọi người trợn mắt hốc mồm.

"Lão Hồ!

Tô gia bọn họ..." Vương Khải Toàn nhìn Hồ Bá Nhất, muốn nói lại thôi...

Chủ yếu là cách Tô Cảnh và Huyền Nữ nhảy xuống quá đáng sợ!

Đổi lại là người khác, ai chẳng phải bám sát vách đá, tìm điểm đặt chân rồi bò xuống từng chút một.

Làm gì có kiểu buộc dây an toàn rồi lao thẳng xuống như thế...

"Không sao đâu!

Tô gia chắc chắn có thủ đoạn của ngài ấy!" Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu.

Đáy khe băng không thấy ánh mặt trời, nhìn bóng dáng Tô Cảnh và Huyền Nữ biến mất trong bóng tối, tuy mắt cô thoáng qua tia lo âu nhưng vẫn tự trấn an: "Nếu anh ấy dám xuống như vậy thì chắc chắn là có nắm chắc, tôi tin anh ấy!

Mọi người đừng nói nhảm nữa, mau xuống thôi!" Nói xong cô cũng men theo dây thừng bò xuống dưới.

Dù sao cũng là hậu duệ Ban Sơn, Toán Thiên Thắng của nhà Ban Sơn chắc cô cũng dùng không ít, nên động tác vô cùng thuần thục.

Hồ Bá Nhất nhìn Dương Tuyết Lỵ và những người khác, rồi lại nhìn Vương Khải Toàn, thực sự không nói nên lời.

Hai tay gã nắm chặt dây thừng, hai chân còn quắp chặt lấy dây vì sợ bị rơi.

Thế này mà cũng dám bảo là ổn à?

Hồ Bá Nhất đỡ trán, gọi Vương Khải Toàn một tiếng, vừa leo vừa dạy gã vài kỹ thuật leo núi đơn giản, dù sao cũng tốt hơn là cứ treo lơ lửng một chỗ không dám cử động.

Khoảng hai mươi phút sau, cả nhóm mới lần lượt xuống tới đáy khe nứt.

Thấy mọi người đã xuống, Tô Cảnh - người vừa cùng Huyền Nữ

đi dạo một vòng và tìm thấy lối vào hang động - mới gọi mọi người lại phía mình.

"Anh không sao chứ?" Đi tới trước mặt Tô Cảnh, quan sát anh một lượt, Dương Tuyết Lỵ mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm hỏi một câu.

"Leo cái khe băng thì có chuyện gì được?" Tô Cảnh bất đắc dĩ đáp, rồi chỉ vào một thi thể bên cạnh: "Em xem cái kia đi, có lẽ là thành viên đội thám hiểm của cha em.

Bên ngoài không thấy thi thể nào khác, nhưng đằng kia có một lối vào hang động!

Có lẽ cha em và những người khác đã vào bên trong rồi!" Quan sát trang bị trên thi thể, Dương Tuyết Lỵ lấy ra một khẩu súng lục.

Thử thấy vẫn còn dùng được, cô mới gật đầu nói: "Đúng vậy, năm đó em đã gặp thành viên đội của ông ấy, chính là trang bị loại này!" Giáo sư Trần lúc này cũng ghé lại gần, hiếu kỳ hỏi Hồ Bá Nhất: "Tiểu Hồ à, người này có phải là bị loại bọ mà cậu nói giết chết không?" Lắc đầu, mắt Hồ Bá Nhất thoáng qua vẻ sợ hãi: "Không, có lẽ là gặp phải nguy hiểm khác.

Người bị Hỏa Biểu Trùng giết chết cuối cùng chỉ còn lại một đống tro cốt, không thể có thi thể hoàn chỉnh như thế này được!" Nghe vậy, Tô Cảnh hất cằm về phía vách đá sau lưng Hồ Bá Nhất: "Ý anh là loại kia sao?" Theo hướng chỉ của Tô Cảnh, mọi người quay đầu nhìn lại.

Trên tường đá chỉ có một dấu vết hình người đen ngòm.

Trong phút chốc, ai nấy đều cảm thấy lạnh sống lưng...

Nếu gặp phải loại Hỏa Biểu Trùng này, chỉ cần Tô Cảnh sơ hở để sót một con thôi, nếu bọn họ bị dính phải quỷ hỏa thì chắc đến cái xác

toàn vẹn cũng không giữ nổi!

Thế là đã có người bắt đầu nảy ra ý định bỏ chạy...

Nhưng đã xuống tới đây rồi, muốn đi đâu có dễ dàng thế.

Đúng lúc mọi người định bước vào hang động, một con bọ phát ra ánh lửa xanh lam bay lảo đảo tới.

Tuy trông rất đẹp nhưng lại cực kỳ nguy hiểm.

Thứ gì càng đẹp thì càng chí mạng!

"Chính là loại bọ này!

Mọi người đừng cử động!" Hồ Bá Nhất hạ thấp giọng nói, cả nhóm không ai dám thở mạnh.

Tuy chỉ có một con, nhưng tất cả đều như lâm đại địch!

"Đến một đàn thì các người căng thẳng còn có lý... chứ có một con thế này mà cũng phải xoắn lên à?

Có gì đáng sợ đâu?" Một nhát dao vung qua, con Hỏa Biều Trùng trực tiếp bị chém làm đôi.

Thấy dáng vẻ của mọi người, Vương Khải Toàn có chút khó hiểu thốt lên.

Nhưng gã vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy một trận tiếng vo ve.

Trên vách tường trong đường hầm bên cạnh, một lớp ánh lửa xanh lam bao phủ lấy!

Rõ ràng, đó là một đàn Hỏa Biều Trùng!

"Cái đồ miệng quạ đen nhà cậu!" Hồ Bá Nhất không nhịn được mắng một câu, rồi vội vàng gọi mọi người: "Đừng do dự nữa, mau leo lên trên đi!

Đây là đàn Hỏa Biểu Trùng, dính phải một tí quỷ hỏa thôi là chúng ta tiêu đời hết đấy!" Vương Khải Toàn cũng cười gượng gạo, vội vàng bám dây thừng bò lên.

Giữ mạng là trên hết!

Mẹ kiếp, nói cái gì là cái đó tới luôn!

Chưa ra quân đã chết trận sao?

Thật vô lý!

Tiếng vo ve và ánh lửa xanh lam ngày càng gần.

Một đàn lớn quỷ Hỏa Biểu Trùng hiện ra trước mắt mọi người, nói mới nhớ, thứ này còn có một cái tên đặc biệt là Đạt Phổ quỷ trùng.

Ban đầu Dương Tuyết Lỵ định cùng bọn họ bò lên, nhưng nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh của Tô Cảnh và Huyền Nữ, cô đột nhiên cảm thấy an tâm lạ kỳ...

Nhìn đàn bọ bay ra với ngọn lửa bao phủ toàn thân, Tô Cảnh giơ lòng bàn tay lên.

"Thủy Tạng Lôi: Bắc Cảnh Thương Đàm!" Kèm theo một tiếng quát khẽ, một luồng chất lỏng màu đen đặc quánh và nhầy nhụa từ dưới chân Tô Cảnh thấm ra, rồi lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, nó lao thẳng về phía đàn Hỏa Biểu Trùng đang hừng hực lửa kia.

Luồng chất lỏng trực tiếp phong tỏa cửa động, rồi từ từ thấm vào bên trong.

Kèm theo những tiếng nổ lép bép liên hồi, từng con Hỏa Biểu Trùng bị điện giật thành tro bụi.

Tuy quỷ hỏa trên người chúng có nhiệt độ cực cao, nhưng vẫn không làm gì được Thủy Tạng Lôi.

Thủy Tạng Lôi tuy có chữ "Thủy" (nước), nhưng nó thực sự không phải là nước bình thường.

Thế nên nhiệt độ có cao đến đâu cũng vô dụng...

Thấy Tô Cảnh ra tay, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Hồ Bá Nhất, anh đã từng chứng kiến uy lực của Hỏa Biều Trùng, vốn dĩ còn tưởng Tô Cảnh không ngăn được thứ quỷ quái này.

Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của anh...

Sự thật chứng minh, Tô Cảnh hoàn toàn xứng đáng với cái giá mười triệu đô la kia...

Nếu không có anh, hôm nay ít nhất một nửa số người ở đây phải bỏ mạng!

"Đa tạ ngài, Tô gia!" "Tô gia, có đôi khi tôi thực sự nghi ngờ không biết ngài có phải là người tu tiên không nữa!" Hai người Hồ, Bàn kẻ tung người hứng, cảm giác sống sót sau tai nạn khiến họ có chút lắm lời.

"Thế giới này làm gì có người tu tiên?

Không biết thì đừng có nói bừa!" Nghe lời Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ lườm một cái, không nhịn được mà mỉa mai một câu, rồi lại nhìn về phía Tô Cảnh đang chăm chú nhìn cửa động.

Ánh mắt cô tràn đầy hiếu kỳ, thứ Thủy Tạng Lôi mà anh dùng hoàn toàn không giống sấm sét tí nào cả?

Xem ra trên người anh còn rất nhiều bí mật cần cô khám phá...

Mọi người trò chuyện nhưng Tô Cảnh không đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm vào cửa động đang bị Thủy Tạng Lôi phong tỏa, mắt lóe lên kim quang.

Dưới sự thấu thị của Hoàng Kim Đồng, anh đã nhìn thấy sâu tận bên trong hang động.

Nhưng anh không hề thấy Cửu Tầng Yêu Tháp, dường như có một lớp rào chắn vô hình ngăn cản sự dòm ngó của anh.

Ngoại trừ Vẫn Ngọc, Cửu Tầng Yêu Tháp là nơi thứ hai mà Hoàng Kim Đồng không nhìn thấu được!

Chương 75

Có lẽ bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp cũng ẩn chứa bí mật lớn!

Hơn nữa chắc chắn đã xảy ra biến cố gì đó khiến đàn Hỏa Biểu Trùng bị đánh thức sớm...

Khoảng năm phút sau, Tô Cảnh phất tay một cái.

Thủy Tạng Lôi đang chặn cửa động trực tiếp tan biến.

Đàn Hỏa Biểu Trùng đông đúc bên trong đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại những lớp bột đen phủ đầy mặt đất.

"Đi thôi, chúng ta vào trong!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu rồi dẫn Huyền Nữ tiến thẳng vào hang.

Mọi người thấy vậy cũng thở phào.

Dù sao trước đó Hồ Bá Nhất đã giải thích về cách chết sau khi dính phải quỷ hỏa của Hỏa Biểu Trùng, nên ai nấy đều vô cùng kiêng dè thứ này.

Dù có chết thì cũng chẳng ai muốn chết không toàn thây đúng không?

"Giáo sư Trần, sức khỏe của ngài ổn chứ?" Dương Tuyết Lỵ hỏi giáo sư Trần.

"Không sao!

Chúng ta mau đi theo tiểu hữu Tô Cảnh thôi!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Hồ Bá Nhất cũng dặn dò: "Mọi người kiểm tra lại trang bị, nhất định không được đi quá phân tán, nhớ kỹ lời tôi nói, vùng núi Côn Luân có rất nhiều sinh vật thần kỳ, mọi người chú ý đừng gây ra tiếng

động quá lớn!" Nói xong mọi người cũng liên thanh đáp ứng.

Cả nhóm trực tiếp đi theo sau Tô Cảnh bước vào hang động địa hạ này.

Đi qua những vách núi đầy vân mẫu hình thành do chuyển động của vỏ trái đất, chẳng bao lâu sau, họ đã đến trước một dòng sông ngầm.

"Xem ra chúng ta phải lội sông qua đó rồi!" "Dương tiểu thư, giáo sư Trần, mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, tôi và Béo đi thám thính đường trước!" Nhìn dòng sông ngầm trước mắt, Hồ Bá Nhất nói xong liền kéo Vương Khải Toàn sang bên cạnh.

Sau đó hai người xuống nước, Hồ Bá Nhất cẩn thận dùng rìu phá băng chọc xuống nước để dò độ nông sâu.

Mọi người chỉnh đốn tại chỗ, lão đầu giáo sư Trần đi loanh quanh quan sát, khi thấy trên vách đá khắc không ít văn tự, ông lập tức thốt lên kinh ngạc thu hút sự chú ý của mọi người: "Mọi người mau lại đây xem này!" Nghe vậy, cả đám người vây lại, bao gồm cả hai người Hồ, Bàn vừa dưới nước lên.

Nguyên bản Tô Cảnh đang dùng Hoàng Kim Đồng đầy hứng thú quan sát "vị đại gia" dưới đáy nước kia.

Nghe tiếng giáo sư Trần, anh cũng quay đầu nhìn một cái.

"Ơ!

Cái chữ này sao trông quen thế nhỉ?

Hình như tôi thấy ở đâu rồi?" Vương Khải Toàn không nhịn được thốt lên.

Giáo sư Trần quay đầu nhìn gã, vội vàng nói: "Tiểu Vương à, cậu đưa miếng ngọc bội kia cho tôi xem lại lần nữa!" Nghe vậy Vương

Khải Toàn hơi ngẩn người, nhưng vẫn móc từ trong cổ áo ra.

Trước đó miếng ngọc bị Huyền Nữ dùng kiếm chém đứt, nhưng gã này lại dùng dây buộc hai nửa lại với nhau.

"Không đúng nha!

Cái đống hình vẽ bùa chú trên vách đá này sao lại giống trên ngọc bội của tôi thế?" Nhìn giáo sư Trần cứ cầm miếng ngọc bội của mình ngắm nghía mãi, Vương Khải Toàn không nhịn được hỏi một câu.

Lúc này giáo sư Trần mới đặt miếng ngọc xuống, khẳng định: "Không thể nói là giống, mà phải nói là y hệt!

Đây là văn tự của quỷ tộc, do người Quỷ Động ở nước Tinh Tuyệt tọa lạc tại Tây Vực thời kỳ Tây Kinh sử dụng!" "Nói vậy, miếng ngọc này của tôi là từ thời Tây Kinh sao?" Vương Khải Toàn méo mặt, oán hận liếc nhìn Tô Cảnh và Huyền Nữ.

Một món bảo bối như thế mà bị người ta chém làm đôi.

Mình lại không thể, hoặc đúng hơn là không dám đòi bồi thường...

Mẹ kiếp!

Đúng là số nghèo mà!

"Nói như vậy, nơi này có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Hồ Bá Nhất hỏi.

"Đúng thế, Tiểu Hồ, cậu nhạy bén lắm!

Tuy hiện tại chúng ta chưa biết ý nghĩa của những văn tự này là gì, nhưng nơi này chắc chắn có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Tuyết Lỵ à, cuối cùng tôi cũng biết mục đích cha cô đến sông băng Côn Luân rồi!

Bây giờ tôi ngày càng mong chờ tìm thấy cuốn nhật ký đó, đây

nhất định là phát hiện quan trọng nhất trong lịch sử khảo cổ Tây Vực!" Trong mắt giáo sư Trần lóe lên tia cuồng nhiệt.

Có lẽ đây là bệnh chung của những nhà nghiên cứu...

Đối với ông, ý nghĩa của nghiên cứu khoa học lớn hơn tất cả!

Dù trước đó vừa bị Tô Cảnh làm cho đảo lộn tam quan, nhưng đức tin khoa học bao năm sao có thể bị thần học lung lay dễ dàng như vậy...

Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, đối với điều này cô không mấy bất ngờ.

Dù sao cô cũng biết cha mình không tự nhiên mà đến đây, ông chắc chắn có mục đích riêng.

Dù cha cô đã qua đời trong nuối tiếc, nhưng cô nhất định phải hoàn thành di nguyện của ông.

Nhất định... phải tìm ra cách hóa giải lời nguyền!

"Ái Quốc à, cậu bảo Tiểu Tát, Tiểu Sở ghi chép lại những văn tự này, mang về từ từ nghiên cứu!" "Rõ, thưa giáo sư!" Hách Ái Quốc cũng vô cùng phấn khởi, gọi mấy thành viên đội khảo cổ bắt đầu làm việc.

"Những người khác theo tôi xuống nước qua sông!

Mọi người nhất định phải cẩn thận." Cả nhóm xuống nước, đi về phía bờ đối diện.

Tô Cảnh không vội, anh đứng cạnh vách đá nhìn đống văn tự Quỷ Động, thấp giọng hỏi Huyền Nữ một câu: "Huyền Nữ, em có biết chữ Quỷ Động này không?" "Có thể hiểu được đại khái ý nghĩa ạ!" Nghe vậy, mắt Tô Cảnh sáng lên: "Nói thử xem!" Gật đầu, Huyền Nữ liền giải thích cho Tô Cảnh.

Đại khái nội dung là giới thiệu về cuộc đời của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy nhiên có một đoạn khiến Tô Cảnh chú ý.

"Nữ vương nắm giữ Thánh Nhãn của quỷ tộc, triệu hồi quỷ mị huyết tẩy một tiểu quốc, trấn áp Tây Vực..." "Nữ vương ngủ say trong Cửu Tầng Yêu Tháp, có quỷ mị canh giữ, người vào tháp phải từ bỏ mọi khát vọng sinh tồn..." Dường như vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này ngoại trừ năng lực quỷ dị khiến người ta biến mất, còn giống như Tây Vương Mẫu, có thể triệu hồi âm binh...

Không biết Thánh Nhãn của quỷ tộc này so với Quỷ Tỳ của mình thì thế nào...

Còn cả Cửu Tầng Yêu Tháp này nữa, nói là có quỷ mị canh giữ, những dòng chữ này chắc là để răn đe những kẻ xâm nhập.

Lội qua sông ngầm, rẽ ngoặt một cái là có thể thấy Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bất kể lời đồn có thật hay không, có quỷ mị hay không, vẫn phải đích thân vào xem một chuyến mới biết.

Nhưng có một điều chắc chắn, Cửu Tầng Yêu Tháp này tuyệt đối không phải là lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Có lẽ mục đích xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp là để che mắt thiên hạ, bảo vệ lăng mộ thực sự của bà ta.

Nghĩ đến đây, Tô Cảnh cũng không khỏi kinh thán trước sự chịu chơi của vương quốc cổ đại Ma Quốc này!

Hiểu được đại khái rồi, bên kia nhóm Hách Ái Quốc cũng đã ghi chép xong văn tự.

Trước đó Hồ Bá Nhất đã nhắc nhở không được bật đèn flash, nên

quá trình diễn ra khá thuận lợi.

Tô Cảnh định đưa Huyền Nữ qua sông, nhưng Dương Tuyết Lỵ - người đã đi đến giữa sông - đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh: "A!" "Quái vật!" Kèm theo tiếng kêu của cô, một sinh vật khổng lồ trên đầu có hai sừng đột ngột nhô lên khỏi mặt nước.

Nó há cái miệng đỏ ngòm như chậu máu, trong nháy mắt đã nuốt chửng một hỏa kế.

Máu tươi nhuộm đỏ cả nước sông.

Cảnh tượng này khiến mọi người sợ hãi rụng rời, tất cả đều chạy ngược trở lại.

Con quái vật này chính là Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử!

Nó bám sát theo sau.

Mọi người vừa rút lui vừa nổ súng bắn xuống nước.

Tuy nhiên dường như đạn không gây ra chút đe dọa nào cho nó...

Nó phóng thẳng từ mặt nước lên, lao về phía Dương Tuyết Lỵ định cắn.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp lấy ra một sợi dây thừng từ trong túi, quăng mạnh về phía cô.

Sợi dây quấn chặt lấy eo Dương Tuyết Lỵ.

Anh dùng lực kéo một cái liền kéo văng cô về phía mình.

Con Bá Vương Kỳ Nhông cắn hụt.

"A!" Dương Tuyết Lỵ kêu lên một tiếng, nhưng thấy là Tô Cảnh dùng dây thừng kéo mình lại, cô mới bình tĩnh lại.

Tô Cảnh đưa tay đỡ lấy người phụ nữ này, tiện tay bóp nhẹ hai cái.

Nhưng vì mặc đồ quá dày nên chẳng cảm giác được gì.

Lúc này mọi người đã lùi lại lên bờ, cầm súng tiểu liên nã đạn điên cuồng.

Nhưng con Bá Vương Kỳ Nhông vẫn bất chấp làn đạn, nhanh chóng bò lên bờ.

Chương 76

Lúc này mọi người mới nhìn rõ toàn bộ hình dáng của nó.

Toàn thân nó là lớp vảy đỏ dày cộm, có thể chống đỡ hiệu quả các loại súng đạn.

Bốn cái chân to khỏe chống đỡ cơ thể đồ sộ.

Chỉ riêng cái đầu của nó thôi đã to ngang một chiếc xe ô tô nhỏ!

"Đây là Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử, cực kỳ khát máu, phòng ngự của lớp vảy rất cao, súng đạn không có tác dụng, có lẽ phải dùng thuốc nổ mới xong!" Tô Cảnh nhàn nhạt giải thích một câu.

Nghe vậy, mọi người lại cảm thấy tuyệt vọng.

"Vậy phải làm sao đây, tôi không chuẩn bị thuốc nổ..." Đứng cạnh Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ lo lắng nói.

Sắp đến nơi rồi, cô không muốn bị chặn lại ngay cửa thế này.

"Mẹ nó chứ, liều mạng với nó thôi!" Vương Khải Toàn chửi thề một tiếng, cầm súng máy bắn điên cuồng.

Hồ Bá Nhất không biết vớ đâu ra một khúc gậy to bằng bắp tay, vòng ra phía sườn con kỳ nhông, đập thẳng vào đầu nó.

Nhưng vô dụng, con kỳ nhông chỉ khẽ lắc đầu một cái đã khiến Hồ Bá Nhất bị chấn động đến mức rách cả kẽ tay (hổ khẩu).

Cái lưỡi trong miệng nó bắn ra, một hơi quấn lấy mấy gã hỏa kế rồi nuốt chửng vào bụng.

Sau khi nếm máu, tính hung ác của nó càng tăng lên.

Ngay sau đó nó quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh, dường như trên người anh có một luồng khí tức đặc biệt thu hút nó.

Nó lao thẳng về phía Tô Cảnh.

Con Bá Vương Kỳ Nhông này đầu có hai sừng, rõ ràng là có một chút huyết mạch Long tộc.

Có lẽ khí tức của Xà Mẫu cùng Thanh - Bạch Nhị Xà trong người Tô Cảnh đã thu hút nó.

Có lẽ nuốt chửng anh có thể giúp nó nâng cao nồng độ huyết mạch.

Nhưng Tô Cảnh cũng nghĩ như vậy.

Nếu nuốt chửng con cự thú tiền sử này, biết đâu ba con rắn sủng của anh có thể tiến hóa!

Thấy Bá Vương Kỳ Nhông lao về phía Tô Cảnh, Hồ Bá Nhất vội vàng hét lên: "Tô gia, cẩn thận!" Dương Tuyết Lỵ cũng sợ hãi hét lên.

Dù đã xuống không ít mộ nhưng thứ này cô mới thấy lần đầu.

Cho dù có súng trong tay nhưng đối mặt với thứ này vẫn cảm thấy bất lực.

Chưa kể nó trông xấu xí vô cùng!

Bị dọa sợ là chuyện bình thường.

Kéo Dương Tuyết Lỵ ra sau lưng, Tô Cảnh biến Long Văn Giới trên đầu ngón tay thành trường thương.

Con kỳ nhông há to miệng, cái lưỡi bắn tới, Tô Cảnh trực tiếp dùng trường thương đỡ lấy.

Anh thuận thế xoay một vòng rồi đâm ngược về phía sau, kéo căng lưỡi của nó ra.

"Huyền Nữ!" Nghe Tô Cảnh gọi, Huyền Nữ lập tức hiểu ý.

Cô rút kiếm chém đứt lưỡi của nó trong nháy mắt.

Con Bá Vương Kỳ Nhông lập tức phát ra những tiếng gầm rú đau đớn, trở nên điên cuồng hơn.

Huyền Nữ cầm kiếm áp sát, thân hình linh động.

Trong đôi đồng tử vàng kim không chứa một chút cảm xúc nào.

Từng nhát kiếm chém xuống người con kỳ nhông, để lại những vết thương sâu hoắm thấy cả xương.

Con quái vật mà ngay cả súng đạn cũng không làm gì được, nay lại liên tục bại thoái dưới lưỡi kiếm của Huyền Nữ.

Thậm chí cả đôi sừng trên đầu cũng bị chém đứt.

"Huyền Nữ Kiếm: Trảm Lôi!" Những tia lôi xà màu vàng quấn quanh trường kiếm.

Thân hình Huyền Nữ chuyển động, một luồng kiếm quang hoa lệ cực kỳ lóe lên.

Khi Huyền Nữ xuất hiện trở lại trong mắt mọi người, cô đã thu kiếm đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Còn con Bá Vương Kỳ Nhông sau khi đứng yên trong giây lát, cái đầu đồ sộ trực tiếp rụng xuống đất.

Máu phun xối xả!

Chứng kiến cảnh này, mọi người suýt chút nữa rớt cả cằm.

Vốn tưởng người phụ nữ bên cạnh Tô Cảnh chỉ là có thân thủ tốt một chút, không ngờ lại mạnh đến mức này.

Dùng từ "phi nhân loại" để hình dung có lẽ là chính xác nhất rồi.

Nhìn ánh mắt không chút gợn sóng của Huyền Nữ, cảm giác thất bại trong lòng Dương Tuyết Lỵ càng thêm mãnh liệt.

Mình hoàn toàn không có cửa so với người ta sao?

Thấy con kỳ nhông đã chết, Tô Cảnh giơ tay lên, từ lòng bàn tay phóng ra từng sợi Trường Sinh Tuyến mảnh như sợi tóc, bắn về phía thi thể con quái vật.

Kèm theo từng luồng năng lượng và sinh mệnh lực mạnh mẽ tràn vào cơ thể, xác con kỳ nhông trực tiếp hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Thanh Thiên Hóa Long Quyết tự động vận hành, hấp thu huyết mạch rồng trong năng lượng đã chuyển hóa, rồi phản bổ cho Xà Mẫu cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch.

Một luồng khí thế áp bách tột độ tỏa ra từ người Tô Cảnh, khiến mọi người nghẹt thở.

Ba con trăn khổng lồ trong người Tô Cảnh dưới ảnh hưởng của Thanh Thiên Hóa Long Quyết, cộng thêm việc hấp thu huyết mạch rồng này, bắt đầu từ từ dung hợp lại với nhau.

Thân trên mọc ra hai vuốt, phần thân dưới mọc ra hai khối u lồi.

Những lớp vảy hình thoi ba màu Thanh - Bạch - Hồng bao phủ toàn thân, ba cái đầu rắn ngửa mặt lên trời gầm thét.

Tiểu Thanh và Tiểu Bạch thậm chí còn mọc sừng trên đầu!

Ba con trăn khổng lồ ban đầu nay đã trực tiếp tiến hóa thành một con Tam Thủ Giao (rồng ba đầu)!

Hình xăm trên người Tô Cảnh cũng thay đổi, biến thành một hình xăm Tam Thủ Giao pha trộn ba màu Thanh, Bạch, Hồng!

Thân giao quấn quanh cánh tay phải, đầu giao ấn trên ngực phải, nhìn như một sinh vật sống.

Mọi người dường như cũng thấy được phía sau Tô Cảnh có một con Tam Thủ Giao đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Đợi khi dung hợp hoàn tất, Tô Cảnh mới thu hồi khí thế trên

người rồi vươn vai một cái.

Sau khi cả ba dung hợp, sức mạnh cộng hưởng của Tô Cảnh càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Anh cảm giác giờ có thêm mười con Bá Vương Kỳ Nhông nữa anh cũng có thể dùng tay không xé xác chúng!

Không còn cảm thấy áp lực từ khí thế của Tô Cảnh, mọi người mới thở phào.

Ánh mắt nhìn anh càng thêm khâm phục, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng họ là thật.

Càng mạnh thì người sợ càng nhiều, đó là chân lý ngàn đời không đổi!

Tô Cảnh cũng chẳng thèm quan tâm đến cái nhìn của kẻ khác.

Lúc này trong lòng Dương Tuyết Lỵ tuy chấn động nhưng nhiều hơn cả là hy vọng!

Những gì Tô Cảnh thể hiện suốt quãng đường đã giúp cô thấy được hy vọng hóa giải lời nguyền của mình.

Lời nguyền Quỷ Nhãn của mạch Ban Sơn di truyền qua bao thế hệ, nếu là Tô Cảnh thì thực sự có thực lực để tìm ra cách hóa giải!

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt Dương Tuyết Lỵ ngày càng rực lửa!

"Tô gia, ngài còn bảo ngài không phải người tu tiên à?

Nếu ngài không phải, Béo tôi thề sẽ ăn ba cân phân!" Trong đám người, cũng chỉ có Vương Khải Toàn là còn nhí nhố được.

Những người khác còn chưa kịp hoàn hồn thì gã này đã cợt nhả thốt lên một câu, rồi chạy vù đến ôm lấy đùi Tô Cảnh!

"Tô gia, sau này Vương Khải Toàn tôi chính là tên chân sai vặt

trung thành nhất của ngài!

Cầu đại lão dẫn dắt!" Nhìn điệu bộ của Vương Khải Toàn, Tô Cảnh không nhịn được cười: "Tính cách của cậu đúng là rất giống một gã Béo khác mà tôi biết.

Đợi khi về kinh đô, tôi sẽ giới thiệu hai người với nhau!" "Thật ngại quá Tô gia, bạn tôi tính tình nó thế, mong ngài lượng thứ!" Hồ Bá Nhất thấy Vương Khải Toàn như vậy thì tức không chịu nổi, liền đi tới kéo gã dậy rồi tạ lỗi với Tô Cảnh.

"Không sao..." Tô Cảnh xua tay, cũng không thấy hành động của Béo có gì không ổn.

Chủ yếu là vì tâm trạng anh đang tốt!

Xà Mẫu cùng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch lại có thể tiến hóa thành Tam Thủ Giao!

Hơn nữa giờ anh có thể tự do điều khiển kích cỡ của chúng!

Khi thả ra cũng không quá bất tiện, quả thực là chuyện đáng ăn mừng.

Chương 77

Nếu không, lúc Vương Khải Toàn ôm đùi, anh đã sớm đá bay gã đi rồi, làm gì có chuyện dễ nói chuyện thế này?

Tâm trạng tốt thì tự nhiên sẽ không chấp nhặt những chuyện nhỏ nhặt...

Anh thong thả châm một điếu thuốc rồi nói tiếp: "Được rồi, Bá Vương Kỳ Nhông đã giải quyết xong, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi!

Đừng đứng đây lãng phí thời gian nữa!" Tô Cảnh lên tiếng, mọi người đương nhiên đồng thanh hưởng ứng.

Họ mang theo trang bị, lội sông đi về phía bờ bên kia.

Tô Cảnh không muốn làm ướt quần áo nên trực tiếp triển khai Phong Hậu Kỳ Môn.

"Càn Tự —— Di Hình Hoán Ảnh!" Anh đặt tay lên eo Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ, hình bóng ba người biến mất trong nháy mắt.

Khi xuất hiện trở lại, họ đã ở bờ bên kia.

Hồ Bá Nhất đang tính quay đầu gọi ba người Tô Cảnh qua sông, nhưng quay đầu lại chẳng thấy ai, nhìn sang bờ bên kia thì họ đã đứng đó rồi.

Phát hiện này khiến anh đổ mồ hôi lạnh.

Đừng nói là anh, những người khác cũng không dám tin vào mắt mình.

Làm gì có ai đi đứng thần xuất quỷ nhập thế này, nhưng... không ai dám nói, cũng chẳng ai dám hỏi...

Hiện tại trong mắt mọi người, Tô Cảnh đã được mặc định là

người tu tiên.

Ngay cả những người trong đội khảo cổ vốn được giáo dục chính quy cũng nghĩ như vậy.

Thậm chí Tát Đế Bằng còn nghĩ Tô Cảnh là người ngoài hành tinh.

Sức người thực sự có thể đạt đến trình độ này sao?

Khoa học ư?

Khoa học cái quái gì nữa!

Sự mạnh mẽ của Tô Cảnh đã để lại một dấu ấn sâu đậm không thể xóa nhòa trong lòng họ.

Nếu trên đời có thần minh, thì đó chắc chắn là Tô Cảnh...

Sau khi qua sông, mọi người tiếp tục đi qua một đoạn dũng đạo dài và hẹp.

Phía trước góc rẽ, những đốm sáng xanh lam lấp lánh hiện ra.

Thấy vậy, Tô Cảnh lập tức giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại. "Đợi đã!" "Có chuyện gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi một câu. "Mọi người hạ thấp giọng xuống, bước chân nhất định phải nhẹ!" Tô Cảnh nhắc nhở mọi người bằng giọng trầm thấp, tuy không lớn nhưng lại lọt vào tai hai mươi, ba mươi người ở đây vô cùng rõ ràng.

Điều này khiến mọi người lại nhìn Tô Cảnh bằng con mắt khác.

Nói xong, Tô Cảnh mới hất hàm về phía trước, nói với Dương Tuyết Lỵ: "Nhìn ánh sáng xanh kia đi!

Cô chẳng lẽ quên mất đàn Hỏa Biểu Trùng lúc trước rồi sao?" Nghe thấy vậy, đồng tử Dương Tuyết Lỵ co rụt lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hồ Bá Nhất cũng đã rút súng ra, cảnh giác nhìn phía trước, phụ họa thêm một câu: "Xem ra chúng ta đã tới sào huyệt của tụi nó rồi!" Tô Cảnh không phủ định, khẽ gật đầu.

Trong mắt lóe lên kim quang, Hoàng Kim Đồng được kích hoạt.

Thế nhưng nơi này dường như có thứ gì đó áp chế năng lực của Hoàng Kim Đồng, hoặc cũng có thể là do ảnh hưởng của từ trường.

Dù đã mở Hoàng Kim Đồng nhưng vẫn không phát huy được tác dụng quá lớn, hoàn toàn không thể thấu thị!

Điều này khiến Tô Cảnh đề cao cảnh giác hơn vài phần. "Mọi người khoan hãy cử động!" Nói thầm một câu, Tô Cảnh nhẹ nhàng bước tới gần cửa động.

Vừa tới nơi, cảnh tượng bên trong đập vào mắt anh.

Đó là một hang động khổng lồ vô cùng, một tòa cổ tháp cao chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tầng lầu tọa lạc ngay chính giữa.

Tháp chia làm chín tầng, trên mỗi tầng đều treo vô số thi cốt.

Vô số Hỏa Biều Trùng đang đậu trên đó, tỏa ra từng điểm lam quang, khiến cả hang động trông như chốn vô gian địa ngục.

Dưới đáy Cửu Tầng Yêu Tháp, trên mặt đất có một dấu vết cháy đen khổng lồ.

Nhìn theo đường nét của sinh vật không tên bị thiêu chết trên mặt đất, ước chừng nó to ngang ngửa với một con Báo Vương Kỳ Nhông.

Xem chừng trước đó chính sinh vật này đã xông vào đây, làm kinh động Hỏa Biều Trùng và bị thiêu thành tro bụi.

Dãy Côn Luân vốn dĩ thần bí khó lường, nhiều sinh vật người thường không hề hay biết, việc vô tình xông vào đây cũng không có gì lạ.

Từ lúc gặp Hỏa Biểu Trùng đến giờ đã qua nửa ngày, hiện tại lũ trùng này đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Có lẽ vì băng xuyên Côn Luân đang trong mùa gió lạnh nên chúng tiến vào trạng thái ngủ đông.

Nếu không có tác động từ bên ngoài, chúng sẽ ngủ rất lâu.

Cũng may là lũ quỷ này đã ngủ, nếu chúng tỉnh lại hết thì anh cũng không dám đảm bảo có thể giữ mạng cho tất cả mọi người...

Cũng may là đoạn sông ngầm nơi Báo Vương Kỳ Nhông trú ngụ còn cách đây một khoảng, nếu không tiếng súng dày đặc lúc nãy đã sớm đánh thức lũ trùng này rồi. "Lại đây đi!

Nhớ phải nhỏ tiếng!" Vẫy tay ra hiệu cho mọi người đang đợi đằng xa, Tô Cảnh trực tiếp bước vào.

Huyền Nữ nhanh chân bước theo, những người khác cũng bám sát phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều lộ vẻ chấn động, kể cả Huyền Nữ. "Vạn nhân tuẫn táng, bách quỷ dạ hành!" "Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là chịu chơi thật!" "Ngô chủ, nơi này không nên ở lâu, nếu đánh thức quá nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng thế này, chúng có thể biến một tòa thành trì thành quỷ thành chỉ trong một đêm!" Huyền Nữ nắm chặt kiếm đi sát bên cạnh Tô Cảnh, vẻ mặt nghiêm túc nói nhỏ một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh chỉ phẩy tay: "Cẩn thận một chút là được, lũ Hỏa Biểu Trùng này không dễ bị đánh thức như vậy đâu!" Thấy thái độ Tô Cảnh kiên quyết, Huyền Nữ cũng không nói thêm gì.

Cả đoàn người tiến vào, nhanh chóng phát hiện thêm vài dấu vết cháy đen hình người, cộng thêm cái xác của sinh vật không tên kia, lòng ai nấy đều trùng xuống, không cả dám thở mạnh. "Mọi người

nhất định phải cẩn thận!

Đồ vật bên trong không được chạm lung tung, cũng không được chụp ảnh!

Nếu đánh thức lũ trùng này, hậu quả khôn lường!" Hồ Bá Nhất cũng nghiêm túc nhắc nhở.

Lúc này, người của đội khảo cổ phát hiện một hố chôn người cùng đồ vật (tuẫn táng khanh) ở gần đó, vừa định xuống thì nghe thấy lời Hồ Bá Nhất nên đều gật đầu tán thành. "Yên tâm đi tiểu Hồ, chúng tôi sẽ cẩn thận hết mức!

Đây tuyệt đối là phát hiện trọng đại trong lịch sử khảo cổ!

Cửu Tầng Yêu Tháp, phương thức mai táng của đế vương Ma Quốc, cộng thêm những hố tuẫn táng này đủ để lấp đầy khoảng trống trong lịch sử khảo cổ Tây Vực!" Vẻ mặt Giáo sư Trần không giấu nổi sự kích động.

Lúc này Dương Tuyết Lỵ đã dẫn người đi về phía yêu tháp, Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cũng vội vàng đi theo. "Sau khi vào trong, tuyệt đối không được gây ra động tĩnh quá lớn!

Tìm thấy nhật ký phải lập tức rời tháp ngay!" Dương Tuyết Lỵ nói xong liền bước vào trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Tô Cảnh dắt theo Huyền Nữ bám sát, dù sao nhận tiền của người ta thì cũng phải có chút đạo đức nghề nghiệp...

Ngay khi bước chân vào tháp, bên tai Tô Cảnh vang lên thông báo của hệ thống: [Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt điểm đánh dấu!] [Có đánh dấu tại Cửu Tầng Yêu Tháp không?] "Đánh dấu!" [Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!

Thưởng phụ ma: Vô Lượng Nghiệp Hỏa X10!] [Có thể phụ ma mười lần Vô Lượng Nghiệp Hỏa!] [Vô Lượng Nghiệp Hỏa: Được tiến hóa từ quỷ hỏa trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng!] Khá khen cho hệ thống!

Nhìn thấy phần giới thiệu, Tô Cảnh thầm hô sướng.

Quỷ hỏa trên người Hỏa Biêu Trùng đã đủ mạnh rồi, chỉ cần một đốm nhỏ cũng có thể thiêu người thành tro.

Nếu có thể khống chế loại sức mạnh này, thực lực sẽ tăng lên không chỉ một chút, huống chi đây còn là bản tiến hóa!

Phong Hậu Kỳ Môn vốn có thuật pháp Ly Tự để điều khiển hỏa diễm, nếu dùng nó để khiển Vô Lượng Nghiệp Hỏa, uy lực đúng là không dám tưởng tượng!

Có lẽ nên trang bị một cái cho con chó ở nhà chăng?

Tuyết Lang Vương: "Meo meo meo?" Kiềm chế cảm xúc, Tô Cảnh bám sát Dương Tuyết Lỵ đi lên tầng hai của tháp.

Việc phụ ma cho ai giờ chưa vội, cứ tìm nhật ký rồi rời đi đã.

Tòa Cửu Tầng Yêu Tháp này cứ khiến Tô Cảnh cảm thấy không thoải mái một cách kỳ lạ...

Cả nhóm loay hoay trong tháp một hồi lâu, tòa tháp này thực sự rất cao.

Hơn nữa càng lên trên, không gian tháp càng thu hẹp.

Mấy tầng dưới không gian rộng nên Dương Tuyết Lỵ để những người khác ở lại tìm kiếm, còn cô cùng Tô Cảnh và Huyền Nữ đi lên tầng tám.

Chương 78

Tầng tám rộng chừng hơn một trăm mét vuông.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn không biết đã lên trước từ lúc nào.

Lúc này Hồ Bá Nhất đang quan sát lối lên tầng chín, còn Vương Khải Toàn thì đang lục lọi trên một xác chết mặc trang phục đội thám hiểm.

Tô Cảnh vừa lên đã thấy gã béo này lấy một cái vòng tay từ xác chết đút vào túi.

Độ tham tiền đúng là một chín một mười với gã Vương Bàn Tử kia!

Có lẽ hai gã béo này mà gặp nhau chắc chắn sẽ tâm đầu ý hợp...

Lúc này Vương Khải Toàn lại lôi ra một cuốn nhật ký bìa da dê từ trong ngực xác chết, trông có vẻ đã khá lâu năm.

Gã vừa thổi bụi định mở ra thì nghe thấy một giọng nói: "Đưa nó cho tôi!" Hai người Hồ, Bàn đều bị thu hút sự chú ý.

Nhìn thấy nhóm Tô Cảnh ba người, trên mặt họ không giấu nổi vẻ vui mừng. "Tô gia, ngài lên rồi!

Có phát hiện gì thêm không Tô gia?" Hai người hạ thấp giọng hỏi Tô Cảnh.

Nhưng chưa đợi anh kịp trả lời, Dương Tuyết Lỵ đã vội vã bước tới, đưa tay muốn giật cuốn nhật ký trong tay Vương Khải Toàn. "Đưa nó cho tôi!

Mau lên!" Nghe vậy, Vương Khải Toàn cau mày: "Hắc!

Cái cô nàng người Mỹ này!

Đây là do Béo tôi tìm thấy, muốn lấy hả?

Nôn tiền ra!" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tô Cảnh bằng ánh mắt cầu cứu, tỏ vẻ đáng thương: "Tô Cảnh~ Đó chính là cuốn nhật ký tôi cần tìm!" Nhìn bộ dạng của cô, Tô Cảnh bật cười.

Không ngờ cô nàng người Mỹ cao ngạo này cũng có lúc như vậy. "Bàn Tử, đưa đây đi!" Nghe Tô Cảnh nói, Vương Khải Toàn mới cười híp mắt đưa cuốn nhật ký cho anh: "Đây, Tô gia!

Cô em Mỹ kia, tôi là nể mặt Tô gia mới đưa cho cô đấy nhé!" Dương Tuyết Lỵ không thèm để ý đến gã béo, nhận lấy nhật ký liền vội vàng lật xem.

Thấy nét chữ quen thuộc của cha mình, khóe miệng cô mới lộ ra nụ cười: "Đúng rồi, chính là nó!

Có những thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành được ghi chép trong này, tỉ lệ chúng ta thành công sẽ lớn hơn nhiều!" Cất cuốn nhật ký đi, Dương Tuyết Lỵ lại bước tới bên thi thể kia, quỳ xuống dập đầu ba cái.

Vừa thu xếp di cốt của cha mình, cô vừa nói với Tô Cảnh: "Nhật ký đã tìm thấy rồi, chúng ta mau rút thôi!" Tô Cảnh không trả lời mà nhìn thẳng về phía lối lên tầng chín.

Vương Khải Toàn thấy động tác này của Tô Cảnh thì mắt sáng rực lên: "Xem ra Tô gia cũng có ý nghĩ giống tôi!

Đã đến đây rồi, sao chúng ta không lên tầng chín xem thử?" "Bàn Tử!" Hồ Bá Nhất quát khẽ, "Xem cái gì mà xem?

Vạn nhất trên đó có nguy hiểm thì sao?

Đã tìm thấy nhật ký thì nghe theo cô Dương, mau rút lui!

Nếu Hỏa Biểu Trùng ở đây mà tỉnh dậy, chúng ta là những người chết đầu tiên đấy!" "Được rồi!

Nhưng mà lão Hồ, anh cũng nghe xem Tô gia nói thế nào đã chứ?" Vương Khải Toàn gãi gãi sau gáy, lí nhí nói.

Những lời anh em mình nói thì gã thật sự không dám không nghe, dù sao anh em thì không bao giờ hố mình. "Tô Cảnh, anh muốn lên đó sao?" Lúc này Dương Tuyết Lỵ đã dùng quần áo bọc xương cốt của cha lại và đeo sau lưng.

Nghe Vương Khải Toàn nói, cô trực tiếp hỏi Tô Cảnh. "Tôi muốn lên xem thử!

Huyền Nữ, em đưa cô Dương rời khỏi đây trước đi!" Nghe vậy, Huyền Nữ không hề nhúc nhích, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Dương Tuyết Lỵ cũng không thấy có gì không ổn, dù sao Huyền Nữ cũng là người của Tô Cảnh, chắc chắn sẽ không vì hộ tống mình mà rời xa anh.

Nếu Tô Cảnh gặp nguy hiểm thì sao? "Nếu anh muốn lên, tôi đi cùng anh!" Trong mắt Dương Tuyết Lỵ lộ vẻ kiên định.

Nhìn bộ dạng cô, Tô Cảnh biết không thuyết phục được, còn Huyền Nữ nữa...

ước chừng ngoài anh ra, cô sẽ không bảo vệ bất kỳ ai khác.

Tuy có chút bướng bỉnh nhưng anh thực sự khá thích... một nữ vệ sĩ thân cận vô cùng đạt tiêu chuẩn.

Nếu mười năm sau trả tự do cho cô, anh còn thấy hơi tiếc.

Cho nên, phải nhanh chóng tìm cách hồi sinh Thánh nữ, để cô hoàn toàn tâm phục khẩu phục đi theo mình...

Có lẽ cách thức nằm ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là người phụ nữ có tài trí sánh ngang với Tây Vương Mẫu. "Vậy thì đi cùng đi!

Đi theo tôi đừng chạy lung tung!" Nói xong một câu, Tô Cảnh trực tiếp lên tầng chín.

Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ bám sát phía sau, điều này khiến Vương Khải Toàn cuống lên. "Lão Hồ!

Cô nàng Mỹ kia còn dám lên, chúng ta sợ cái gì?

Đến tận đây rồi, chẳng lẽ anh không muốn lên ngó một cái?

Yên tâm!

Có Tô gia bảo kê, chúng ta không chết được đâu!" Hồ Bá Nhất im lặng một hồi, sau đó nghiến răng đi theo: "Bàn Tử, đi!" "Được lẹ!

Lão Hồ, đây coi như là chúng ta bày tỏ lòng trung thành với Tô gia rồi nhé.

Sau này có Tô gia dẫn dắt, chúng ta hạ mộ tùy tiện lấy vài món đồ lên là tiền tiêu xài không hết.

Những đứa con của chiến hữu anh chẳng phải sẽ có bảo đảm cho nửa đời sau sao?" Phải nói là câu này của Vương Khải Toàn đã chạm đúng tâm tư của Hồ Bá Nhất, khiến anh hạ quyết tâm.

Hai người nhanh chân đuổi kịp nhóm ba người Tô Cảnh.

Thấy họ đi theo, Tô Cảnh không nói gì, chỉ nhếch môi cười.

Hai tên này có tương lai đấy!

Sau này dẫn dắt họ cũng không tệ.

Anh muốn đối kháng với Uông gia - một thế lực khổng lồ truyền thừa mấy trăm năm, ẩn nấp trong bóng tối như lũ chuột, chắc chắn phải có đội ngũ của riêng mình.

Ngô Tà là một, nhưng cậu ta còn cần trưởng thành.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cũng vậy, hiện tại họ còn khá non nớt, nhưng nếu bồi dưỡng tốt, tương lai cũng không thể xem thường.

Đặc biệt là Hồ Bá Nhất, nếu thấu hiểu được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tuyệt đối có thể trở thành đại lão trong giới.

Tô Cảnh dẫn mọi người lên tầng chín.

Suốt dọc đường không phát hiện điều gì bất thường.

Tuy nhiên, tầng chín lại khác hoàn toàn với tám tầng dưới, nó vô cùng trống trải.

Giữa căn phòng đặt một cỗ thủy tinh quan, trên đó đậu một đàn Hỏa Biểu Trùng lớn, ánh xanh lam phản chiếu qua thủy tinh quan càng thêm rực rỡ.

Trên trần nhà, đối diện trực tiếp với quan tài là một bức phù điêu hình con mắt vô cùng quỷ dị, trông sống động như thật.

Dù nhìn từ góc độ nào, nó cũng giống như đang nhìn chằm chằm vào mình. "Mẹ ơi!

Cái thứ này thật là quỷ dị quá đi mất!" Vương Khải Toàn lẩm bẩm chửi một câu. "Cẩn thận!" Hồ Bá Nhất sắc mặt ngưng trọng.

Nơi này mang lại cho anh một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Dương Tuyết Lỵ đưa tay nắm lấy vạt áo Tô Cảnh, tuy trong lòng sợ hãi nhưng vẫn cố trấn tĩnh.

Huyền Nữ đã rút kiếm, cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh.

Nhìn cỗ thủy tinh quan trước mặt, Tô Cảnh nheo mắt.

Dưới ánh sáng xanh của lũ trùng, có thể thấy bên trong nằm một người phụ nữ mặc hoa phục dị vực.

Thế nhưng Tô Cảnh chắc chắn đây không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Hơn nữa, tuy nơi này trống trải nhưng Tô Cảnh lờ mờ cảm nhận được trong bóng tối có vô số ánh mắt đang chằm chằm nhìn mình.

Chương 79

Mẹ kiếp!

Cảm giác này thật sự rất rợn người!

Tuy nhiên, Tô Cảnh không có ý định rút lui.

Bởi vì bên trong thủy tinh quan, anh cảm nhận được một luồng khí tức giống hệt với Quỷ Tỳ!

Lạnh lẽo, bất tường!

Nhớ lại đoạn văn tự Quỷ Động mà Huyền Nữ đã dịch cho anh lúc trước: Quỷ Tộc Thánh Nhãn, có thể triệu hoán quỷ mị, đồ sát thành trì trong một đêm!

Có lẽ, Quỷ Tộc Thánh Nhãn nằm ở trong quan tài!

Tô Cảnh tiến thẳng về phía quan tài.

Khi đến gần nhìn xác chết bên trong, ánh mắt anh hơi ngưng lại.

Lại là một cụ nữ thi ngàn năm không thối rữa!

Trên trán cô ta có dán một món trang sức hình mắt bằng ngọc.

Hơn nữa, người phụ nữ này lại có dung mạo giống Dương Tuyết Lỵ đến tám phần!

Hay nói đúng hơn là chiếc mặt nạ da người trên mặt cô ta giống Dương Tuyết Lỵ đến tám phần!

Đây chắc chắn là thế thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương...

Từ ngàn năm trước mà kỹ thuật dịch dung đã đạt đến trình độ cao minh thế này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là có chút thủ đoạn, tuyệt đối không thua kém Tây Vương Mẫu.

Hoàng Kim Đồng tuy bị hạn chế thấu thị nhưng năng lực nhập vi (quan sát siêu chi tiết) vẫn còn.

Nếu không nhờ nó, anh cũng không phát hiện ra đây là thế thân dịch dung.

Liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ, trong đầu Tô Cảnh chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ quái.

Chẳng lẽ vì lời nguyền Quỷ Nhãn mà cô có mối liên hệ bí ẩn nào đó với Tinh Tuyệt Nữ Vương, khiến dung mạo của cô giống bà ta đến thế?

Dù sao thì chuyện luân hồi chuyển kiếp là không có thực...

Tất nhiên, đó cũng chỉ là suy đoán của Tô Cảnh.

Nhìn món trang sức ngọc nhãn trên trán nữ thi, Tô Cảnh cũng lười nghĩ ngợi về mối liên hệ giữa Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thứ này là một món đồ tốt!

Có thể coi là một món thần khí, tuy có lẽ không bằng Quỷ Tỳ nhưng cũng đủ dùng rồi.

Anh đặt tay lên thủy tinh quan.

Ngay lập tức, một mạng lưới điện đen bao phủ lấy quan tài.

Những con Hỏa Biều Trùng đậu bên trên bị điện giật chết tươi thành tro.

Tô Cảnh đột ngột ra tay khiến mấy người kia giật mình. "Tô Cảnh, anh muốn làm gì?" Dương Tuyết Lỵ đứng gần đó khẽ kêu lên, "Anh không sợ đánh thức Hỏa Biều Trùng sao?" "Cẩn thận chút đi Tô gia!

Béo tôi không muốn bị lũ trùng này thiêu chết đâu!" Vương Bàn

Tử mếu máo nói.

Khoảnh khắc Tô Cảnh dùng Âm Ngũ Lôi, tiếng xì xì phát ra suýt chút nữa đã làm kinh động lũ trùng bám trên tường.

May mà chúng chỉ vỗ vỗ cánh rồi không có hành động gì khác.

Mấy người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Tô gia, ngài phát hiện ra điều gì sao?" Hồ Bá Nhất thấy Tô Cảnh bất chấp rủi ro để mở quan, cũng không nhịn được tò mò hỏi. "Mọi người lùi lại!" Tô Cảnh sắc mặt nghiêm nghị, mọi người nghe vậy đều lùi ra vài bước. "Đoái Tự —— Hắc Lưu Ly!" Nhìn thủy tinh quan, Tô Cảnh quát khẽ một tiếng, tay phải lập tức biến thành màu đen, dưới ánh sáng xanh của lũ trùng hiện lên một chất cảm như lưu ly đen bóng.

Lòng bàn tay ấn lên nắp quan tài, ám kình bộc phát.

Trên nắp thủy tinh quan lập tức dày đặc vết nứt, sau đó vỡ vụn từng mảnh!

Nữ thi lộ ra ngoài không khí, cơ thể vốn như người sống lập tức bị oxy hóa, biến thành một cái xác khô.

Điều này khiến Tô Cảnh hơi thất vọng, xem ra thế thân này chỉ được bảo quản nhờ thủy tinh quan đặc biệt mà thôi.

Nhìn Quỷ Tộc Thánh Nhãn trên trán xác khô, mắt Tô Cảnh lóe lên tinh quang.

Món hời đây rồi!

Tô Cảnh định đưa tay hái xuống, nhưng ngay khi sắp chạm vào ngọc nhãn, một làn khói đen bỗng bốc lên từ đó.

Thấy vậy, đồng tử Tô Cảnh co rụt, lập tức lùi lại che chắn cho Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ.

Thứ này mang lại cho anh một cảm giác bất tường.

Xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng quỷ khóc sói hú.

Cùng lúc đó, từng âm binh mặc giáp trụ rách nát hiện ra trước mắt mọi người.

Đàn Hỏa Biểu Trùng bị đánh thức, bốc lên ngọn lửa xanh lam.

Nhưng điều lạ là chúng không tấn công nhóm Tô Cảnh mà lại lao vào các âm binh, khiến ngọn lửa xanh bùng cháy trên người chúng.

Chỉ trong nháy mắt, căn phòng tầng chín chật hẹp đã xuất hiện hàng chục quỷ hỏa âm binh bao vây mọi người. "Tô Cảnh ~ chuyện này là sao?" Dương Tuyết Lỵ kinh hô, nắm chặt lấy vạt áo anh.

Dường như chỉ có như vậy cô mới cảm thấy an toàn.

Huyền Nữ thì đứng chắn trước mặt Tô Cảnh, đôi đồng tử vàng cảnh giác quét qua đám âm binh, thanh trường kiếm trong tay sẵn sàng xuất chiêu! "Tô gia, đám quỷ này là thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử mặt đầy sợ hãi nắm lấy tay Hồ Bá Nhất.

Hồ Bá Nhất tuy trấn định hơn nhưng trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh. "Truyền thuyết kể rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể dùng Quỷ Tộc Thánh Nhãn để triệu hoán quỷ mị chiến đấu, đây chắc hẳn là những âm binh được triệu ra từ thánh nhãn!" Tô Cảnh quan sát đám âm binh, vẻ mặt không chút gợn sóng, chỉ thản nhiên giải thích một câu. "Chẳng lẽ thứ anh vừa định lấy chính là Quỷ Tộc Thánh Nhãn sao?" Dương Tuyết Lỵ hỏi, phải thừa nhận bộ não người phụ nữ này hoạt động rất nhanh. "Đúng vậy!" Tô Cảnh không có ý định giấu giếm, thứ anh đã nhắm trúng thì nhất định phải thuộc về anh!

Chẳng ai chê bảo bối là quá nhiều cả. "Tô gia, ngài mau nghĩ cách đi!

Béo tôi luôn tin ngài là người tu tiên, ngài có cách đúng không?" Vương Khải Toàn vừa dứt lời, Hồ Bá Nhất đã ném chiếc cuốc băng

trong tay về phía âm binh đang tiến lại gần.

Thế nhưng không có chút tác dụng nào!

Cuốc băng xuyên qua cơ thể chúng, sát thương vật lý hoàn toàn vô hiệu!

Huyền Nữ vung trường kiếm quấn quanh lôi xà vàng rực, kêu xì xì, trực tiếp lao lên chém vào đám âm binh.

Lôi điện là khắc tinh của mọi loại tà túy, Huyền Nữ cũng đã đánh tan được vài tên.

Nhưng quỷ dị ở chỗ, cứ mỗi khi Huyền Nữ đánh tan một âm binh, một tên mới lại lập tức thế chỗ.

Một mình cô hoàn toàn không đối phó xuể!

Nhìn đám âm binh này, Tô Cảnh lật lòng bàn tay, một khối ngọc tỷ cổ phác lập tức xuất hiện. "Bàn Tử, tôi không phải người tu tiên gì cả!

Nhưng dù không phải tu tiên, đám âm binh này cũng không đáng để sợ!" Dứt lời, Tô Cảnh liền dùng tâm thần câu thông với Quỷ Tỳ.

Mười binh sĩ mặc giáp vàng, đeo mặt nạ ác quỷ trong nháy mắt xuất hiện quanh mọi người.

Đó chính là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ!

Đối phó với âm binh, cách hiệu quả nhất là triệu hồi âm binh mạnh hơn!

Họ rút song đao bên hông, lao thẳng vào đám quỷ hỏa âm binh!

Chưa đầy nửa phút, đám quỷ hỏa kia đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Vô cùng gọn gàng dứt khoát!

Hơn nữa, Quỷ Tộc Thánh Nhãn cũng không triệu hồi thêm âm binh

nào nữa, cũng không còn khói đen thoát ra.

Thần khí có linh, ngọc nhãn này đã biết sợ rồi!

Khối Quỷ Tỳ trong tay Tô Cảnh tuyệt đối là thần khí ở đẳng cấp cao hơn Quỷ Tộc Thánh Nhãn nhiều!

Giải quyết xong âm binh, mười bóng người đồng loạt quỳ lạy Tô Cảnh.

Chương 80

Tuy im lặng nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được ý chí mãnh liệt của họ: Nguyện vì chủ công, vượt mọi hiểm nguy!

Tô Cảnh gật đầu, vẫy tay một cái, mười bóng người hóa thành những luồng khói đen chui tọt vào trong Quỷ Tỳ.

Thấy nguy hiểm đã qua, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải công nhận lúc nãy thực sự quá kinh hiểm!

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là Tô Cảnh cũng có thể triệu hoán âm binh chiến đấu!

Thật là vô lý hết sức!

Vương Khải Toàn nhìn Tô Cảnh với ánh mắt đầy sùng bái.

Miệng nói mình không phải người tu tiên, kết quả quay đi quay lại triệu ra một đám âm binh còn mạnh hơn.

Ai mà tin được chứ?

Thật là quá đáng! "Thường Uy, anh còn nói anh không biết võ công sao?

Tô gia, nếu ngài không phải người tu tiên, tôi xin ăn ba cân tường luôn!" Hồ Bá Nhất tuy tính tình trầm ổn nhưng lúc này mắt cũng đầy vẻ kích động.

Người đàn ông này phải mạnh mẽ đến nhường nào mới có thể hiệu lệnh âm binh?

Sự mạnh mẽ và thần bí của Tô Cảnh không ngừng phá vỡ thế giới quan của anh. "Tô gia, ngài đúng là số một!

Ơn cứu mạng hôm nay không có gì báo đáp, sau này nếu có việc gì

cần Hồ Bá Nhất giúp đỡ, cứ việc sai bảo!" Hồ Bá Nhất giơ ngón tay cái, khẳng định chắc nịch.

Vương Khải Toàn cũng phụ họa: "Đúng thế, cứ việc sai bảo!

Tô gia, sau này Vương Béo tôi đi theo ngài luôn!" Nghe hai người nói vậy, Tô Cảnh chỉ cười khẽ không đáp.

Ngược lại, những lời tiếp theo của Dương Tuyết Lỵ khiến Tô Cảnh phải nhìn cô bằng con mắt khác. "Thứ anh vừa triệu hoán, chẳng lẽ là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ sao?" "Cô cũng biết à?" Nghe vậy, hai người Hồ, Bàn đều ngơ ngác, dù sao kiến thức của họ cũng có hạn... "Tôi từng đọc được trong một cuốn dã sử...

Truyền thuyết kể rằng Bất Ngôn Kỵ là một đội kỵ binh do Hiếu Văn Đế thành lập, vì binh sĩ trong đội đều là người câm nên được gọi là Bất Ngôn Kỵ.

Họ mặc giáp vàng, đeo mặt nạ ác quỷ, ai nấy đều là cao thủ lấy một địch mười!" "Kiến thức của cô cũng phong phú thật đấy..." Tô Cảnh không khỏi cảm thán một câu.

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt Dương Tuyết Lỵ có chút khác lạ.

Cô chỉ là đọc nhiều thôi, chẳng có gì đáng tự hào.

Nhưng Tô Cảnh thì khác, trực tiếp triệu hoán cả âm binh?

Thật quá kinh khủng!

Hiện tại sự hứng thú của cô đối với người đàn ông này ngày càng mãnh liệt.

Hai người Hồ, Bàn nghe giải thích xong cũng tặc lưỡi, càng thêm khâm phục Tô Cảnh.

Đến cả quân hồn của quân đội cổ đại cũng triệu ra được, còn cái gì mà anh không làm được nữa chứ? "Quả nhiên, không thể dùng lẽ

thường để xét người tu tiên..." Vương Khải Toàn cảm thán. "Đã bảo lão tử không phải người tu tiên rồi mà!" Tô Cảnh vỗ bốp một phát vào đầu gã béo, có chút cạn lời.

Trí tưởng tượng đúng là thứ giết người mà! "Chỉ là một loại thủ đoạn đặc biệt thôi!

Quỷ Tộc Ngọc Nhãn chẳng phải cũng triệu được âm binh đó sao?

Thôi được rồi, đợi tôi lấy ngọc nhãn xong, chúng ta tranh thủ lúc lũ Hỏa Biểu Trùng ở mấy tầng kia chưa tỉnh mà rời khỏi đây ngay.

Lúc nãy chỉ mới có Hỏa Biểu Trùng tầng chín cộng thêm âm binh đã khó đối phó rồi, nếu cả tám tầng còn lại đều tỉnh thì tôi không sợ, nhưng cũng đủ cho các người nếm mùi đấy!" Nghe vậy, mọi người không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đứng một bên đợi Tô Cảnh lấy ngọc nhãn rồi cùng rời đi.

Bước đến trước mặt nữ thi, Tô Cảnh trực tiếp gỡ Quỷ Tộc Thánh Nhãn xuống.

Chất liệu của thứ này ước chừng cũng giống Quỷ Tỳ, đều được làm từ Vẫn Ngọc.

Tuy đã có Quỷ Tỳ mạnh hơn nhưng ai mà chê bảo vật bao giờ?

Mình không dùng thì đem tặng cho mấy cô nàng ở nhà phòng thân không phải rất tốt sao?

Cất cả Quỷ Tỳ và Quỷ Tộc Thánh Nhãn vào không gian hệ thống, Tô Cảnh mới dẫn mọi người xuống khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp.

Lúc trước khi âm binh xuất hiện, những tiếng quỷ khóc sói hú kia mọi người ở dưới đều nghe thấy rõ mồn một.

Lúc này họ đang tụ tập ở tầng tám, nhưng chẳng ai dám lên.

Dù sao cái gì không biết mới là đáng sợ nhất...

Tuy cũng lo cho sự an toàn của nhóm Tô Cảnh nhưng con người ai chẳng ích kỷ, không thể vì họ mà quăng cái mạng nhỏ của mình đi được.

Thấy nhóm Tô Cảnh đi xuống, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đều vây lại hỏi han.

Tô Cảnh cũng không lên tiếng, chỉ nhìn họ bằng ánh mắt đầy ẩn ý, rồi trực tiếp dắt Huyền Nữ xuống tháp.

Họ nghĩ gì trong đầu, anh hiểu rõ mồn một. "Mau rời khỏi đây thôi!

Đồ đã tìm thấy rồi, mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng làm kinh động Hỏa Biểu Trùng!" Thấy Tô Cảnh bỏ đi, Hồ Bá Nhất hạ giọng nhắc nhở rồi cũng đuổi theo.

Dương Tuyết Lỵ nhìn những người này, trong lòng có chút thất vọng.

Xem ra việc cô bỏ tiền thuê họ đến đúng là có chút dư thừa, lúc quan trọng chẳng giúp được gì cả.

Những tiếng quỷ khóc khi âm binh xuất hiện, cô không tin là họ không nghe thấy.

Thở dài một hơi, Dương Tuyết Lỵ cũng vội vàng đi theo Tô Cảnh, bỏ lại đám người ngơ ngác nhìn nhau, nhưng rồi cũng mặt dày bám gót.

Xuống tới chân tháp, Tô Cảnh thấy đội khảo cổ đang đứng ngoài tháp với vẻ mặt lo lắng.

Thấy mọi người ra, Giáo sư Trần vội vàng đón lấy: "Tuyết Lỵ, mọi người không sao chứ?" "Không sao, nhờ có Tô Cảnh cả đấy!

Nhật ký tìm thấy rồi, giáo sư xem đi!" Nhận lấy cuốn nhật ký từ

tay Dương Tuyết Lỵ, ông lão cẩn thận mở ra xem, sau khi lật vài trang, mặt ông lộ rõ vẻ hưng phấn: "Đúng rồi, chính là cuốn nhật ký này!

Có những ghi chép về Tinh Tuyệt Cổ Thành trong này, chúng ta nhất định sẽ tìm được nó!" Nói xong, ông lại quay sang nhìn Tô Cảnh: "Suốt dọc đường này vất vả cho Tô tiểu hữu quá.

Có cậu ở đây chúng ta mới có thể bình an vô sự đến được nơi này và tìm thấy nhật ký!

Nếu tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, lấp đầy khoảng trống lịch sử Tây Vực, cậu tuyệt đối là người có công đầu!" Thấy ông già nịnh nọt mình như vậy, Tô Cảnh chỉ cười nhạt: "Không dám nhận!

Lấy tiền của người ta thì giúp người ta giải quyết tai ương thôi!

Đã thu tiền thì tự nhiên tôi sẽ bảo vệ mọi người chu toàn.

Giờ đã tìm thấy nhật ký rồi, chúng ta mau rút thôi...

Cô thấy thế nào, cô Dương?" Nói với Giáo sư Trần xong, Tô Cảnh lại quay đầu hỏi Dương Tuyết Lỵ. "Rút!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Cái nơi quái quỷ này, thật sự chẳng ai muốn ở lại thêm giây nào nữa.

Lúc đến thì cần dò đường nên đi chậm, lúc về tốc độ nhanh hơn hẳn.

Trong sông ngầm cũng không còn Báo Vương Kỳ Nhông, đường về vô cùng thuận lợi.

Cả đoàn người lần lượt theo dây thừng leo lại lên đỉnh vách đá.

Tô Cảnh vừa lên đến nơi đã thấy một con "chuột trắng lớn" lao tới.

À không... là Tuyết Lang Vương Tiểu Tuyết...

Nó quấn quýt quanh Tô Cảnh, vẫy đuôi mừng rỡ.

Xoa nhẹ đầu nó, Tô Cảnh dắt Huyền Nữ tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Chuyến đi này có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Dương Tuyết Lỵ sau khi lên tới nơi, nhìn Tô Cảnh đang đùa giỡn với con sói cùng Huyền Nữ, ánh mắt cô khẽ lóe lên.

Cảm nhận được ánh mắt đó, Tô Cảnh cũng quay lại nhìn, nhưng cô nàng nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Suy nghĩ một chút, Tô Cảnh trực tiếp bước tới: "Cô Dương, cô đang quan sát tôi à?

Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!" Nghe vậy, trong mắt Dương Tuyết Lỵ thoáng qua một tia ngượng nghịu: "Không có gì..." Cô thản nhiên nói một câu rồi quay đi chỉ huy cấp dưới thu dọn trang bị.

Chương 81

Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của người phụ nữ này, Tô Cảnh nhếch môi.

Đã không nói thì tôi cũng cứ lờ đi xem ai kiên trì hơn?

Chẳng cần nói cũng biết chắc chắn là cô ta có việc muốn cầu xin mình.

Sau khi thu dọn xong trang bị, cả đoàn trực tiếp xuống núi tuyết.

May mắn là nhân viên kỹ thuật bên dưới quan sát được sắp có bão tuyết nên mọi người đã kịp thời tránh được.

Nếu không, tuyết lớn lấp núi, thậm chí gây ra lở tuyết thì khả năng thoát thân là cực thấp.

Năng lực của Tô Cảnh có hạn, anh cũng không thể cứu hết tất cả mọi người được.

Hơn nữa, những người đó chẳng thân chẳng thích, việc gì anh phải mạo hiểm đi cứu họ?

Có thể nói đám người này đã thoát chết trong gang tấc.

Sau khi xuống núi, Dương Tuyết Lỵ thanh toán tiền cho nhân viên kỹ thuật rồi giải tán họ, chỉ giữ lại khoảng hai mươi tay súng thiện chiến.

Lúc này cô cũng đã thông suốt rồi.

Mẹ kiếp!

Một lũ phế vật!

Mang theo đám người kia chỉ tổ vướng chân, một mình Tô Cảnh còn bằng tất cả bọn họ cộng lại, mang theo đúng là lãng phí tiền!

Còn về hai mươi tay súng giữ lại này, Dương Tuyết Lỵ cũng chẳng đặt hy vọng gì vào họ, chỉ coi họ như những kẻ chạy việc vặt, sai vặt hoặc mở đường mà thôi.

Có nguy hiểm thì để họ xông lên trước đỡ đòn.

Đám người này cũng hiểu điều đó, nhưng vì Dương Tuyết Lỵ tăng gấp đôi tiền thù lao nên họ hoàn toàn không thể từ chối.

Cô cho người tìm hai chiếc xe bán tải chở hàng, cả đoàn lại theo chỉ dẫn của Giáo sư Trần, dự định tiến vào sa mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng trước hết cần tìm một người dẫn đường am hiểu sa mạc, vì thế điểm đến là một thị trấn nhỏ ở biên thùy Tân Cương, gần sát sa mạc.

Ba chiếc xe bán tải lao vun vút trên con lộ vắng vẻ không bóng người.

Mọi người ngồi trên thùng xe đều có vẻ uể oải.

Tô Cảnh gối đầu lên đùi Huyền Nữ, bên cạnh là Tuyết Lang Vương nằm phục.

Anh vừa vuốt ve con sói vừa ngắm cảnh dọc đường, thoải mái châm một điếu thuốc rồi nhìn Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Cô Dương, bao giờ chúng ta mới khởi hành vào sa mạc?" "Nếu sức khỏe anh chịu được, tôi muốn tìm được người dẫn đường xong là chúng ta xuất phát ngay!" Từ sau khi nhìn thấy thế thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong thủy tinh quan, Tô Cảnh càng ngày càng mong đợi được gặp bản thể của bà ta, thật sự là không đợi thêm được nữa!

Câu hỏi của Tô Cảnh làm cô hơi ngẩn ra, không hiểu sao anh lại gấp gáp thế...

Có đánh chết cô cũng không ngờ được Tô Cảnh lại có "ý đồ" với

vị nữ vương kia.

Gật đầu một cái, Dương Tuyết Lỵ nói tiếp: "Tôi cũng nghĩ vậy, sức khỏe tôi không vấn đề gì, chỉ không biết mọi người có chịu nổi không thôi!" "Chúng tôi không sao, dân làm nghiên cứu như chúng tôi bình thường vẫn phải làm việc cường độ thế này mà, chịu được hết!" Giáo sư Trần phụ họa một câu.

Nhưng đó cũng chỉ là ông nghĩ vậy thôi... mấy thanh niên trong đội khảo cổ mặt mày đã bơ phờ hết cả rồi.

Không biết ông già này lấy đâu ra lắm năng lượng thế, cứ đà này có ngày đột tử mất... "Đừng mà đại tiểu thư, Tô gia!

Mọi người chịu được chứ Béo tôi thì chịu không thấu...

Chúng ta cũng phải nghỉ ngơi chỉnh đốn lại chứ, không thì lấy đâu ra sức lực?

Tinh Tuyệt Cổ Thành còn chưa thấy đâu, chúng ta đã bỏ mạng giữa đường rồi!" Vương Khải Toàn khổ sở than vãn.

Câu nói này nhận được sự đồng tình của những người khác, họ đều nhao nhao phụ họa. "Vậy thì nghỉ ngơi một ngày, ngày kia xuất phát!" Dương Tuyết Lỵ trực tiếp chốt hạ, rồi nói với Tô Cảnh: "Tô Cảnh, đợi thêm một ngày nữa nhé...

Anh cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe, đoạn đường phía sau còn phải trông cậy vào anh nhiều..." "Được thôi ~" Nghe vậy, Tô Cảnh thản nhiên gật đầu, búng đi mẩu thuốc lá rồi gối đầu lên đùi Huyền Nữ lim dim ngủ.

Đã không muốn đi sớm thì đợi thêm một ngày cũng chẳng sao.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ở ngay đó thôi, bà ta cũng chẳng chạy đi đâu được, chỉ là gặp sớm hay muộn một ngày mà thôi...

Khoảng bảy giờ tối, cả đoàn người mới tới được thị trấn nhỏ vùng biên thùy Tân Giáng.

Giáo sư Trần và mọi người đã liên hệ với trấn trưởng, trình ra văn kiện ủy quyền của cấp trên để đảm bảo việc khảo sát suốt dọc đường đều được bật đèn xanh.

Nghe thấy mọi người muốn vào sa mạc, trấn trưởng đã tiến cử người dẫn đường nổi danh nhất thị trấn - "bản đồ sống" trong sa mạc, An Lực Mãn.

Tuy nhiên, lão già này hiện không biết đang ở đâu, nên Dương Tuyết Lỵ đã sắp xếp thuộc hạ đi khắp nơi nghe ngóng.

Sau đó, mọi người thuê một nhà dân để nghỉ ngơi.

Phải nói là dù nơi này hẻo lánh nhưng những thứ cần thiết đều có đủ.

Cơm nước xong, ngoại trừ những tay sai ra ngoài tìm tung tích An Lực Mãn, những người còn lại đều về phòng nghỉ ngơi.

Tô Cảnh dẫn theo Huyền Nữ chọn một căn phòng khá hẻo lánh, dắt theo Tiểu Tuyết đi vào.

Thấy Tô Cảnh và Huyền Nữ ngủ chung một phòng, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Nhưng rồi cũng không ai làm quá lên.

Vốn dĩ Huyền Nữ là một phụ nữ xinh đẹp như thế, nếu bảo cô ấy và Tô Cảnh không có quan hệ gì thì ai mà tin được?

Nhưng thực tế là đúng là chưa có chuyện gì thật. "Lão Hồ, nhìn xem, Tô gia đây mới gọi là đàn ông chứ!" "Mỹ nhân trong lòng, nghìn vàng không đổi..." Vương Khải Toàn cảm thán một câu, Hồ Bá Nhất cũng gật đầu tán đồng sâu sắc.

Nghe thấy lời này, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp đập mạnh bát xuống bàn. "No rồi, mọi người cứ thong thả mà ăn!" Cô thản nhiên nói một câu, gương mặt tuy vẫn bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, nhưng ai cũng cảm nhận được sự bất thường.

Vương Khải Toàn và Hồ Bá Nhất liếc nhau, lộ ra biểu cảm mà đàn ông ai cũng hiểu. "Chà!

Hũ giấm nhà ai bị đổ thế này?" "Béo này sao lại ngửi thấy mùi chua lòm thế nhỉ?" "Cô nàng Mỹ?

Cô có ngửi thấy không?" Vương Khải Toàn cười hì hì đầy bỉ ổi.

Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ lườm một cái cháy mặt. "Cái lão Béo chết tiệt kia!

Anh không nói năng gì thì không ai coi anh là kẻ câm đâu!" Nói xong cô quay người đi thẳng về phòng.

Phía sau, đám Vương Khải Toàn đều lộ vẻ mặt khoái chí. "Trẻ tuổi thật tốt biết bao..." Nhấp một ngụm rượu nhỏ, giáo sư Trần cũng cảm thán.

Dường như ông đang nhớ lại những năm tháng hào hùng của mình, gương mặt điềm tĩnh của một cô gái tên Như Hoa hiện lên trong ký ức.

Tiếc thay, đã già rồi...

Trong phòng, Tô Cảnh vừa vào đã chốt cửa lại, sau đó cởi bỏ áo khoác ngoài. "Huyền Nữ, cởi quần áo ra!" Nghe thấy câu này, gương mặt vốn không chút cảm xúc của Huyền Nữ bỗng đỏ bừng lên, ánh mắt có chút hoảng loạn. "Vâng..." Dù trước đây Huyền Nữ không hiểu chuyện này, nhưng ở tứ hợp viện mười ngày nửa tháng, đêm nào cũng nghe thấy những âm thanh kia, dù là kẻ ngốc cũng hiểu được.

Chủ nhân cuối cùng cũng muốn ra tay với mình sao?

Đừng nhìn bình thường cô ấy lạnh lùng, ít nói, thực chất nội tâm lại vô cùng phong phú. "Chủ nhân, nếu ngài muốn, Huyền Nữ có thể..." Sau nỗ lực dạy dỗ của đám A Ninh, Huyền Nữ cũng đã học được ngôn ngữ hiện đại, không còn nói chuyện theo kiểu cổ nhân huyền bí nữa.

Thú thực, tiếng "Chủ nhân" này khiến Tô Cảnh nghe mà sướng rân cả người.

Đó chính là sức hút của ngôn ngữ.

Nhưng nội dung câu nói lại khiến anh bật cười.

Quần áo trên người Huyền Nữ do Hoàng Kim Giáp biến ảo thành, cực kỳ tiện lợi, tâm niệm vừa động liền hóa thành một dải băng đen quấn trên cổ.

Tê!

Cởi đồ trong một giây?

Thật là vô lý hết sức!

Cái chiêu này là đứa nào dạy cô ấy vậy?

Tô Cảnh nghĩ mãi không ra.

Tiểu Tuyết nhìn Tô Cảnh rồi lại nhìn Huyền Nữ, lắc cái đầu chó có vẻ hoang mang.

Chương 82

May mà nó là con sói cái, nếu không anh đã sớm cho nó vào nồi lẩu thịt sói rồi...

Liếc nhìn Tiểu Tuyết, Tô Cảnh thầm nghĩ.

Ngay lập tức, Tiểu Tuyết cảm nhận được một luồng ác ý sâu sắc, liền cụp đuôi ủy khuất rên lên một tiếng rồi nằm phủ phục bên cạnh giường.

Thấy Huyền Nữ nhắm nghiền mắt, thân hình kiều diễm khẽ run rẩy vì căng thẳng, Tô Cảnh không nhịn được cười, bước tới búng nhẹ vào trán cô.

Huyền Nữ mở mắt nhìn anh, vẻ mặt không hiểu chuyện gì. "Cảm giác em bị đám A Ninh dạy hư rồi..." Tô Cảnh thở dài một tiếng.

Sau đó anh giơ tay lên, trong lòng bàn tay lập tức tuôn ra những luồng hỏa diễm màu xanh lam, ngưng tụ thành hai chiếc mặt nạ lửa lơ lửng phía trên. "Đeo nó vào đi!

Đây là sức mạnh mới anh ban cho em!" Huyền Nữ co rụt đồng tử, cô cảm nhận được năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong mặt nạ hỏa diễm này, tỏa ra hơi thở bạo liệt, mang lại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cô tin Tô Cảnh sẽ không hại mình.

Dù còn thắc mắc nhưng cô vẫn chọn phục tùng, đưa tay bắt lấy rồi nhanh chóng đeo mặt nạ lửa lên mặt.

Dù trong lòng lo lắng nhưng sự lo âu đó là thừa thãi.

Hoàn toàn không có cảm giác bỏng rát nào, ngược lại cô còn cảm thấy một luồng năng lượng ấm áp tràn vào cơ thể.

Bề mặt cơ thể cô hiện lên ánh lam quang, sau đó bùng lên ngọn lửa màu xanh thẳm.

Tô Cảnh lúc này cũng đeo mặt nạ lửa, cảm giác giống hệt Huyền Nữ.

Đến lúc này Huyền Nữ mới hiểu tại sao anh bắt mình cởi quần áo.

Nhìn dấu vết cháy đen dưới sàn nhà là biết.

Tô Cảnh không cởi quần áo, thế nên giờ đã hóa thành tro bụi.

Sống cả nghìn năm nhưng tuổi tâm hồn của Huyền Nữ cũng chỉ khoảng hăm bảy hăm tám, đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy xấu hổ.

Mẹ kiếp!

Là mình nghĩ quá nhiều rồi!

Tô Cảnh lúc này đã thu lại hỏa diễm trên người.

Huyền Nữ cũng học theo, tâm niệm vừa động, một chiếc váy dài lưu kim lập tức khoác lên người.

Tô Cảnh lấy quần áo từ không gian hệ thống ra mặc vào, sau đó ngồi xuống ghế sofa, nghiên cứu năng lượng khống chế Nghiệp Hỏa có được thông qua phụ ma này.

Tâm niệm vừa động, lòng bàn tay anh hiện lên những đốm sáng xanh như nham thạch, một đoàn Nghiệp Hỏa màu lam bùng cháy.

Thông tin về loại Nghiệp Hỏa này hiện lên trong đầu anh.

Rất mạnh!

Có thể điều khiển bằng ý nghĩ, có uy lực nung chảy vàng đá, nhưng cũng có thể khiến nó không ảnh hưởng đến sự vật xung quanh.

Loại Nghiệp Hỏa này thuộc về sản vật của sự cụ tượng hóa tinh

thần.

Ví dụ như có thể để Nghiệp Hỏa bùng cháy toàn thân để tấn công kẻ địch nhưng không làm tổn hại đến quần áo mảy may, cực mạnh!

Huyền Nữ rõ ràng cũng phát hiện ra sự cường đại của Nghiệp Hỏa, ánh mắt không nén nổi sự chấn động, nhìn Tô Cảnh càng thêm cuồng nhiệt.

Không chỉ ban cho Phượng Hoàng huyết mạch là thần vật, nay lại ban cho cô Vô Lượng Nghiệp Hỏa này.

Hiện tại cô hoàn toàn có thể đánh bại mười người như mình trước kia, mạnh lên không biết bao nhiêu lần. "Tạ chủ nhân ban thưởng!" Huyền Nữ trực tiếp quỳ lạy.

Dù tính tình lạnh lùng nhưng lúc này cô cũng không nén nổi kích động.

Tô Cảnh xua tay, trực tiếp đỡ Huyền Nữ dậy. "Sau này không cần hễ chút là quỳ xuống, anh không phải Tây Vương Mẫu...

Sự trung thành của em hãy thể hiện ở đây này..." Tô Cảnh đặt tay lên tim Huyền Nữ, cười nhạt nói một câu.

Chà, thật là mướt.

Chứng kiến hai người đột nhiên bốc hỏa, Tiểu Tuyết run rẩy nép vào góc phòng vì sợ vạ lây.

Thấy cả hai đã trở lại bình thường, nó mới lén lút bò đến bên chân Tô Cảnh, lăn lộn cọ cọ vào ống quần.

Nhìn con chó nhà mình, Tô Cảnh nảy ra một ý tưởng táo bạo!

Anh mỉm cười xoa đầu nó: "Cẩu tử!

Có muốn mình được sủng ái hơn không?

Có muốn ăn thịt giò không bao giờ hết không?" "Gâu!" "Vậy thì đeo nó vào đi!

Anh để đùi heo ở đó đấy!" Anh đưa tay ra, trong lòng bàn tay lại hiện lên một chiếc mặt nạ Nghiệp Hỏa.

Dù Tiểu Tuyết hơi sợ nhưng thấy chủ nhân đeo vào không sao, lại còn bốc hỏa toàn thân, hơn nữa tất cả là vì đùi heo!

Nó nghiến răng lao đầu vào mặt nạ.

Ngay sau đó, trước mắt Tô Cảnh xuất hiện một con chó bốc cháy ngọn lửa xanh lam.

Thể hình nó to thêm một vòng, trong mắt đung đưa ngọn lửa lam, toàn thân bao phủ bởi Nghiệp Hỏa, bộ lông trắng tuyết lập tức bị nhuộm thành màu xanh. "Mẹ kiếp!

Tuyệt vời!" Tô Cảnh không khỏi mừng rỡ.

Đã là chó của anh thì phải có năng lực đặc thù chứ.

Anh vỗ mạnh vào đầu nó.

Hiện tại Tô Cảnh đã miễn nhiễm với loại Nghiệp Hỏa này rồi.

Tiểu Tuyết rên hừ hừ, Nghiệp Hỏa trên người lặn xuống, thể hình cũng trở lại như cũ.

Nó nhìn Tô Cảnh đầy ủy khuất rồi lủi thủi chạy vào góc phòng nằm xuống, có vẻ đang dỗi.

Tô Cảnh bật cười, cuối cùng cũng hiểu niềm vui nuôi chó là thế nào rồi.

Vui vãi chưởng, cái này thú vị hơn chơi với rắn nhiều...

Tiểu Hồng đã sắp rơi vào bờ vực bị thất sủng rồi.

Sau khi phụ ma Vô Lượng Nghiệp Hỏa xong, Tô Cảnh định đi ngủ

luôn.

Sắp tới vào sa mạc mới thực sự là thử thách.

Nhưng quả thực là có chút không ngủ được.

Huyền Nữ lúc nãy đã khơi gợi lên lửa nóng trong người anh.

Dù nếu ép buộc thì Huyền Nữ cũng sẽ đồng ý, nhưng đó không phải là cô ấy tự nguyện.

Không thấy lúc nãy cô ấy căng thẳng đến run rẩy sao...

Tô đại quan nhân tuyệt đối không ép người quá đáng!

Lúc này Huyền Nữ cũng đã lên giường, dựa vào đầu giường nghịch điện thoại.

Từ khi tiếp xúc với đồ điện tử hiện đại, cô chỉ đặc biệt thích điện thoại.

Tô Cảnh không ngăn cản sở thích nhỏ nhoi này mà còn rất ủng hộ.

Lúc này cô đang chơi trò Xếp Kim Cương rất thành thạo.

Trò chơi mà Tô Cảnh thấy rất nhạt nhẽo thì cô nàng lại chơi cực kỳ say sưa.

Huyền Nữ mặc chiếc váy hai dây màu lưu kim, dưới ánh đèn ngủ mờ ảo trông vô cùng khả ái.

Nhìn cô, Tô Cảnh không khỏi xao động. "Huyền Nữ, nói đi, cái chiêu quấn băng đó là ai dạy em?" "....." Nghe Tô Cảnh hỏi, Huyền Nữ im lặng.

Nhớ lại sự hiểu lầm lúc nãy khiến mình bẽ mặt, gương mặt anh khí của cô hiện lên một tia đỏ ửng.

Mãi lâu sau cô mới thốt ra hai chữ: "A Ninh!" Giỏi thật!

Cái con bé này thật là không dạy điều tốt, chỉ toàn bày mấy thứ

không đâu!

Tô Cảnh thầm mắng một câu.

Sau đó...

Chương 83

"Thế...

A Ninh có dạy em gì khác nữa không?" Nghe vậy, mặt Huyền Nữ càng đỏ hơn.

Ánh mắt Tô Cảnh hiện lên vẻ mong đợi, anh dựa vào đầu giường, nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Huyền Nữ, vân vê những ngón tay thuôn dài.

Phải nói là bàn tay đẹp thế này mà dùng để sát nhân thì thật đáng tiếc, dùng làm việc khác chắc chắn sẽ tốt hơn. "Có không?

Nó rốt cuộc lén anh dạy em cái gì rồi?" Thấy Huyền Nữ không nói lời nào, Tô Cảnh gặng hỏi tiếp.

Huyền Nữ liếc nhìn anh bằng khóe mắt, im lặng một lúc rồi khẽ gật đầu. "Có!" Sau đó cô đưa tay lấy một quả chuối từ đĩa quả trên đầu giường rồi bóc vỏ.

Tô Cảnh ngẩn người.

Dạy bóc chuối?

Không phải chứ?

Cái này là bản năng sinh tồn cơ bản mà!

Nhưng đến khi Huyền Nữ đưa quả chuối vào miệng, Tô Cảnh mới bừng tỉnh đại ngộ.

Giỏi thật!

Không thể tin nổi!

Đám phụ nữ này đã dạy hư Huyền Nữ rồi!

Nhưng mà, đúng ý trẫm lắm!

Nhìn Huyền Nữ, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch lên, sự mong đợi trong mắt càng đậm hơn. "Hay là, để anh kiểm tra thành quả học tập của em nhé?" "Vâng..." Chà chà!

Tuyệt vời!

Thoải mái thật sự!

Nếu hỏi điều gì khiến người ta hạnh phúc hơn việc có một nữ hầu, thì đó chính là có hai nữ hầu!

Đỉnh thật!

Nhân tiện, tặng A Ninh chín mươi chín điểm like!

Quyết định rồi, đợi khi về sẽ tặng Quỷ Tộc Thánh Nhãn cho A Ninh!

Cái con bé này, hiểu ý mình thật!

Sáng hôm sau, Tô Cảnh đang ôm Huyền Nữ ngủ thì bị Dương Tuyết Lỵ đánh thức. "Tô Cảnh!

Ra ngoài đi!

Tìm thấy An Lực Mãn rồi!

Anh đi với tôi một chuyến!" "Tô Cảnh?

Dậy đi, Tô Cảnh!" Tô Cảnh vò mái tóc rối bù, dụi đôi mắt ngái ngủ.

Nghe Dương Tuyết Lỵ bên ngoài gọi không ngừng, anh thấy khá cạn lời.

Huyền Nữ cũng bị tiếng gọi làm tỉnh giấc.

Cô mím bờ môi khô khốc, giơ tay xoa xoa cái cằm mỏi nhừ, nhìn Tô Cảnh bằng ánh mắt có chút oán trách.

Điều này khiến Tô Cảnh ngạc nhiên, lần đầu tiên thấy Huyền Nữ lộ ra cảm xúc như vậy.

Có tiến bộ! "Chủ nhân, khát..." Tô Cảnh mỉm cười vuốt ve khuôn mặt cô, xuống giường rót một ly nước đút cho cô uống. "Ngủ tiếp đi!" "Không!

Em đi theo anh!" Nữ hầu thân cận đúng là có giác ngộ cao.

Vì cô ấy muốn theo, Tô Cảnh cũng không nỡ từ chối, liền gật đầu rồi mặc quần áo vào. "Tô Cảnh!

Vẫn chưa xong sao?

Mau ra ngoài đi!" Dương Tuyết Lỵ vẫn đang gọi ở cửa, Tô Cảnh vừa mặc đồ vừa đáp: "Đợi chút được không đại tiểu thư!

Để tôi mặc đồ đã!" "Vậy anh nhanh lên!

Đi cùng tôi ra đồn cảnh sát, tìm thấy An Lực Mãn rồi!" Nghe Tô Cảnh trả lời, Dương Tuyết Lỵ mới yên tĩnh lại.

Tô Cảnh lấy từ không gian hệ thống ra một chiếc áo khoác măng tô màu vàng nhạt khoác lên người.

Huyền Nữ cũng học theo, biến ảo ra một chiếc măng tô màu đỏ, mái tóc dài xõa sau lưng, bên trong mặc một chiếc áo ba lỗ đen, trông vô cùng gọn gàng.

Đây thực ra là phong cách ăn mặc yêu thích của A Ninh.

Vì Huyền Nữ ít tiếp xúc bên ngoài nên kiểu dáng quần áo cô biến ra không nhiều, hầu như đều là những bộ các cô gái ở nhà thường mặc.

Rửa mặt đơn giản xong, Tô Cảnh mới mở cửa bước ra.

Vừa ra ngoài đã thấy Dương Tuyết Lỵ cũng đang mặc một chiếc măng tô đỏ đứng ở cửa.

Anh nhìn Huyền Nữ rồi lại nhìn Dương Tuyết Lỵ.

Giỏi thật!

Sự trùng hợp này không thể nói là giống một chín một mười, mà phải nói là cơ bản y hệt.

Huyền Nữ thì không thấy gì, chỉ có Dương Tuyết Lỵ là tỏ vẻ không vui.

Vốn dĩ vì chuyện tối qua Tô Cảnh ngủ chung phòng với Huyền Nữ đã khiến cô khó chịu rồi, thấy Tô Cảnh thích mặc áo măng tô nên hôm nay cô đặc biệt chọn một chiếc để diện đồ đôi với anh.

Không ngờ Huyền Nữ lại đi trước một bước!

Trông thì lạnh lùng thế thôi mà thực chất lại là một cô nàng tâm cơ!

Chưa kể tối qua hai người ngủ chung phòng, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Thật là cay đắng!

Nếu nói vậy thì Dương Tuyết Lỵ đúng là oan uổng cho Huyền Nữ rồi...

Cô ấy đơn thuần đến chết, tính cách vốn dĩ như vậy, chỉ là trùng hợp mà thôi.

Bảo là tâm cơ thì hơi quá...

Không hề có chuyện đó đâu.

Dù có câu nói: "Đụng hàng không đáng sợ, ai xấu người đó mới ngại", nhưng Tô Cảnh không thấy câu này áp dụng được với hai cô nàng này.

Chỉ có thể nói là phong cách khác nhau, có lẽ phong cách của

Huyền Nữ thu hút hơn một chút.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ cũng không kém!

Nhưng cô ấy không nghĩ thế...

Cô tự nhận thấy nhan sắc mình thua Huyền Nữ một chút xíu, còn về võ nghệ thì mình đúng là đồ bỏ đi!

Một người phụ nữ mạnh hơn mình về mọi mặt lại mặc quần áo giống mình, đương nhiên là cô thấy ngại rồi.

Huống chi so với mình, người phụ nữ này thân cận với Tô Cảnh hơn...

Tâm lý càng thêm bất bình.

Huyền Nữ tuyệt đối là kẻ thù cả đời của cô!

Ở cửa, Tiểu Tuyết ló đầu ra khỏi phòng rồi ngồi xuống bên chân Tô Cảnh.

Dường như nó cũng cảm nhận được bầu không khí ngại ngùng trong không khí, chỉ im lặng ngồi đó nghiêng đầu nhìn mấy người. "Hai người mặc đồ này... là đồ đôi à?" "Không phải nói cô ấy chỉ là trợ thủ của anh thôi sao?" Dương Tuyết Lỵ nhìn chằm chằm Huyền Nữ, nói một câu đầy mỉa mai. "Cô quản nhiều thế làm gì?" Tô Cảnh ngạc nhiên nhìn cô nói.

Còn Huyền Nữ thì ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm dành cho cô.

Chương 84

Điều này khiến Dương Tuyết Lỵ càng thêm ngượng nghịu, vội chuyển chủ đề.

Trong lòng dâng lên một nỗi oán hận, cô bĩu môi nói: "Đi thôi!

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn đang đợi chúng ta ở ngoài đấy, chúng ta cùng đi đồn cảnh sát tìm An Lực Mãn." "Được, đi thôi!

Để xem 'bản đồ sống' sa mạc này ra sao!" Tô Cảnh nói xong, khẽ đá nhẹ vào Tiểu Tuyết.

Ba người một chó bước ra ngoài.

Bên ngoài nhà dân, Hồ Bá Nhất và Vương Béo đang ngồi xổm ở góc tường hút thuốc.

Thấy đám Tô Cảnh ra tới, họ vứt mẩu thuốc đang hút dở rồi đón lấy. "Tô gia, đợi ngài cả buổi rồi, có phải tối qua lao lực quá độ không đấy?" Vương Khải Toàn cười hì hì bỉ ổi.

Hồ Bá Nhất cũng lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Độc thân gần ba mươi năm, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào xinh đẹp như Huyền Nữ và Dương Tuyết Lỵ.

Kết quả thì... "Tô gia, nếu tôi có thể tiêu sái được như ngài thì tốt biết mấy..." Hồ Bá Nhất thở dài cảm thán.

Tô Cảnh nghe vậy thì cười mắng: "Chỉ hai cậu là hiểu chuyện!

Cút đi!" Dương Tuyết Lỵ lạnh lùng, cảm xúc không giấu nổi.

Thấy vậy, hai người kia hắc hắc cười rồi không nói thêm nữa.

Dù sao người ta cũng là kim chủ đại nhân, không thể thực sự đắc tội được. "Mau đi thôi!

Tìm thấy An Lực Mãn rồi, phải nhanh chóng thuyết phục lão đưa chúng ta vào sa mạc!

Tôi không muốn lãng phí thêm thời gian nữa!" Dương Tuyết Lỵ lạnh lùng nói rồi bước nhanh lên phía trước.

Thị trấn này không lớn lắm, đồn cảnh sát cũng không xa nên cả nhóm đi bộ.

Đi khoảng mười phút thì tới nơi.

Vừa tới đã thấy giáo sư Trần đứng ở cửa. "Giáo sư Trần, ngài tới rồi!" Dương Tuyết Lỵ chào hỏi.

Lão già này cũng đang nóng lòng lắm.

Nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành cả đời, giờ sắp tới nơi rồi, tuyệt đối không thể bỏ dở giữa chừng. "Tới rồi, Tuyết Lỵ!

Vậy chúng ta mau vào thôi!" Ông nói rồi vội vã vào đồn.

Mười phút sau, tại văn phòng sở trưởng, mọi người ngồi quanh bàn, Tiểu Tuyết ngoan ngoãn ngồi cạnh Tô Cảnh.

Sở trưởng Vương Bát Vạn rót trà cho mọi người rồi mới ngồi xuống. "Uống trà đi!

Các vị nói muốn tìm An Lực Mãn làm người dẫn đường vào sa mạc?" Vương Bát Vạn nhấp một ngụm nước kỷ tử trong bình giữ nhiệt rồi ngạc nhiên hỏi.

Giáo sư Trần xua tay: "Thôi, ngài cứ uống đi...

Đúng vậy, chúng tôi hiện đang cần gấp một người dẫn đường am hiểu sa mạc để vào đó khảo sát.

Nhưng nghe nói ông ấy bị nhốt ở đồn cảnh sát nên chúng tôi tới xem chuyện là thế nào...

Nếu không có việc gì lớn, chúng tôi có thể bảo lãnh cho ông ấy." Nghe vậy, Vương Bát Vạn thở dài: "Hiện đang là mùa gió, các vị muốn vào sa mạc thì tìm ai cũng vô dụng, An Lực Mãn cũng không xong đâu!

Các vị đều là chuyên gia từ thủ đô tới, chúng tôi phải lo cho an toàn của các vị!" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy liền sốt sắng: "Sở trưởng, chúng tôi có văn kiện phê duyệt của cấp trên, ngài cũng xem rồi đó, đây là dự án khảo sát trọng điểm, trường hợp đặc biệt phải được đối xử đặc biệt chứ...

Bất kể có phải mùa gió hay không, chúng tôi vẫn phải vào sa mạc!" "Cái cô bé này... tôi biết các vị đã được cấp trên phê duyệt, nhưng tôi phải nói rõ lợi hại cho các vị hiểu chứ?" Vương Bát Vạn bất lực nói. "Nếu đã vậy thì đưa chúng tôi đi gặp An Lực Mãn đi!" Dương Tuyết Lỵ yêu cầu trực tiếp.

Vương Bát Vạn chỉ còn cách gật đầu: "Được thôi...

Đi theo tôi!" Ông đứng dậy đi về phía nhà giam ở hậu viện, vừa đi vừa giải thích: "Có chuyện này tôi phải nói trước với các vị!

An Lực Mãn này tuy được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc, cả thị trấn từ đứa trẻ cũng biết vào sa mạc cần ba thứ: lạc đà, nước và An Lực Mãn!

Nhưng nhân phẩm lão già này không ra gì đâu!

Những năm gần đây nhà nước hỗ trợ du lịch, có không ít người nước ngoài tới đây, An Lực Mãn này đầu óc cũng linh hoạt nên làm hướng dẫn viên, kiếm được không ít tiền rồi!

Hai hôm trước lại có một đoàn tới, An Lực Mãn dẫn họ vào sa mạc.

Nhưng chỉ vài ngày sau mình lão quay về, hỏi những người nước

ngoài đó đâu thì lão bảo không biết!

Thế nên chúng tôi giữ cả người lẫn lạc đà lại!

Tôi đoán chắc là thương lượng giá cả không thành nên lão vứt mẹ người ta giữa sa mạc luôn rồi!" Nghe xong, mọi người nhìn nhau đầy ái ngại.

Tô Cảnh khẽ cười một tiếng: "Yên tâm, có đầy cách để lão phải ngoan ngoãn dẫn chúng ta vào sa mạc!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người cũng yên tâm phần nào. "Vương sở trưởng, ngài yên tâm, chuyện này để chúng tôi tự nói với lão!

Chỉ cần trả giá đủ cao, bảo đảm lão không dám làm càn đâu!" Dương Tuyết Lỵ nói một cách đầy bá khí.

Đúng là phong thái của phú bà! "Nhân phẩm lão già này tôi không dám khen, nhưng lão thực sự am hiểu sa mạc, lạc đà lão nuôi cũng cực tốt!

Mùa này các vị muốn vào đó, không có lão đúng là không xong thật.

Các vị cứ cân nhắc đi, nếu thấy được thì tôi sẽ bảo lão tích cực phối hợp, đóng góp cho quốc gia!

Nếu không thì chúng ta tính cách khác!" Vương Bát Vạn nói xong thì đưa mọi người tới trước một phòng giam đơn sơ, lấy chìa khóa mở cửa dẫn mọi người vào. "An Lực Mãn, có người gặp này!

Đây là các chuyên gia từ thủ đô tới muốn mời ông làm hướng đạo!

Nhưng không được để xảy ra chuyện như lần trước nữa đâu đấy!" Nghe vậy, lão già đang ngồi khoanh chân trên giường, hai tay đan chéo trước ngực, miệng lầm bầm diện bộ đồ rách rưới lập tức cuống quýt: "Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải tôi không dẫn họ đi, là họ không cần tôi nữa mà!

Đừng có làm phiền tôi cầu nguyện với thần linh!" Vương Bát Vạn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: "Thôi đi ông!

Ông tin cái vị thần nào tôi còn không biết chắc?

Giờ các chuyên gia từ thủ đô bảo lãnh cho ông ra ngoài để làm hướng đạo, đây là đóng góp cho quốc gia, ông phải coi trọng vào!

Nghe rõ chưa?" "Ông cứ yên tâm, chúng tôi trả giá rất cao, sẽ không để ông đi không công đâu." Có tiền đúng là muốn gì cũng được!

Dương Tuyết Lỵ rất thích dùng tiền đè người!

Quả nhiên nghe thấy thế, An Lực Mãn lập tức phấn chấn hẳn lên. "Tốt lắm!

Đều là bạn bè cả mà!

Vương Bát Vạn, nếu tôi dẫn họ vào sa mạc, ông có trả lại lạc đà cho tôi không?" "Không trả lạc đà cho ông thì ông dẫn họ đi bằng niềm tin à?" "Vậy thì được!

Tôi sẽ dẫn các vị đi!" Nghe thấy những con lạc đà quý báu được trả lại, còn có thêm một khoản thù lao kha khá, An Lực Mãn lập tức đồng ý. "Chúng tôi có xe, không cần lạc đà.

An Lực Mãn, lạc đà cứ để ở đồn cảnh sát nuôi, tôi chỉ cần ông vào sa mạc chỉ đường là được!" Tô Cảnh thản nhiên nói.

Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu đồng tình: "Đúng vậy, đi xe thì hành trình sẽ nhanh hơn, lại mang được nhiều nhu yếu phẩm nữa!" "Không được!

Tôi phải dắt theo lạc đà!

Nếu không cho tôi dắt lạc đà theo, tôi sẽ không vào sa mạc đâu!

Cậu thanh niên kia, không cho tôi dắt lạc đà vào sa mạc là muốn hại chết tôi sao?" Với chất giọng kỳ quái, An Lực Mãn chỉ tay vào Tô

Cảnh, vẻ mặt đầy giận dữ. "Gâu!" Nhưng ngay sau đó, lão đã bị Tiểu Tuyết từ phía sau lao ra nhe nanh dọa cho ngã ngồi xuống giường, mặt đầy kinh hãi chỉ tay vào Tiểu Tuyết: "Tuyết...

Tuyết Lang Vương?" Phải nói là Tiểu Tuyết cực kỳ hộ chủ. "Coi như ông cũng có chút kiến thức!" Tô Cảnh liếc nhìn An Lực Mãn rồi nói tiếp: "Thời đại thay đổi rồi lão già!

Lạc đà của ông chở được bao nhiêu đồ?

Nó chạy nhanh bằng xe không?" Dù An Lực Mãn có chút sợ hãi nhưng vẫn khăng khăng: "Nếu vào sa mạc mà không dắt theo lạc đà thì tôi tuyệt đối không ra khỏi đó được!

Chương 85

Lạc đà từng cứu mạng tôi!" Thấy An Lực Mãn cứng đầu cứng cổ, Dương Tuyết Lỵ nhíu mày nhìn Tô Cảnh.

Dù cô tán thành cách nói của anh, nhưng để an toàn thì vẫn phải dắt theo lão.

Vậy chỉ còn cách chọn phương án trung lập. "Thế này đi!" Dương Tuyết Lỵ kéo kéo vạt áo Tô Cảnh, ghé sát tai anh nói nhỏ: "Cứ để An Lực Mãn dắt lạc đà, còn chúng ta đi xe.

Đi chậm lại theo tốc độ lạc đà là được!

Hơn nữa có xe thì nhỡ lão già này có chạy trốn, chúng ta cũng đuổi theo kịp!

Anh thấy thế nào?" "Vậy... cứ làm theo ý cô đi!

Cô là sếp, cô quyết định là được~" Tô Cảnh nghe vậy thì thản nhiên đáp.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu rồi mới nói với An Lực Mãn: "Chúng tôi cho ông dắt theo lạc đà, vậy được chưa?" "Thế mới đúng chứ!

Không có lạc đà, tất cả chúng ta sẽ chết trong sa mạc hết!" Nghe vậy, mặt An Lực Mãn mới lộ ra nụ cười.

Hồ Bá Nhất thấy đã thống nhất được, bèn hỏi thêm một câu: "Lão gia tử, hiện đang là mùa gió, ông có chắc chắn dẫn chúng tôi vào sa mạc được không?" Câu hỏi này đúng là gãi đúng chỗ ngứa, mọi người đều mong chờ câu trả lời của lão. "Mùa gió?

Tôi không biết mùa gió là cái gì!

Tôi đi vào sa mạc quanh năm suốt tháng!" Thấy lão tự tin như vậy,

Dương Tuyết Lỵ cũng yên tâm phần nào: "Vậy thì phiền ông rồi!

Tiền bạc không thành vấn đề!" Sau khi xác định xong người dẫn đường là An Lực Mãn, giáo sư Trần về chuẩn bị.

Cả đời lão già này nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành, giờ càng lúc càng gần đích nên cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Tô Cảnh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ đi theo An Lực Mãn tới chuồng nhốt lạc đà.

Vừa tới nơi, lão già đã ôm mấy bó cỏ khô bắt đầu cho lạc đà ăn, vừa cho ăn vừa lầm bầm: "Lạc đà của tôi gầy đi rồi, gầy hết rồi, đám người này căn bản không biết nuôi lạc đà!

Ăn đi, ăn đi!" Nhìn dáng vẻ thong thả của lão, Tô Cảnh chỉ im lặng đứng nhìn.

Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh Tô Cảnh, nhe răng gầm gừ với An Lực Mãn, nó không có chút thiện cảm nào với lão già này. "Đại thúc, khi nào chúng ta có thể xuất phát?" Dương Tuyết Lỵ không nhịn được hỏi, hiện tại cô đang vô cùng nóng lòng muốn tới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng lão già này chẳng thèm để ý đến cô, chỉ lo cho lạc đà của mình ăn.

Lúc này Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cũng vừa tới, họ vừa làm xong thủ tục bảo lãnh cho An Lực Mãn. "Thủ tục xong rồi chứ?" "Vâng Tô gia, lão già này nói sao rồi?" Nghe Tô Cảnh hỏi, Hồ Bá Nhất gật đầu rồi cũng hỏi An Lực Mãn đang cho lạc đà ăn. "Lão già này cáo già lắm!" Tô Cảnh nói nhỏ.

Nghe vậy, Vương Khải Toàn vốn tính trực lẳng lặng quát lên: "Lão già, có được hay không thì nói một tiếng, khi nào xuất phát, mọi người đều đang đợi ông đấy!" "Vậy thì phải đợi lạc đà của tôi ăn no

uống đủ đã!" Hồ Bá Nhất hỏi: "Thế bao giờ lạc đà mới ăn no uống đủ?" "Cái đó phải tùy vào các vị thôi!" Giỏi thật!

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, lão già này lại đẩy vấn đề ngược lại cho họ.

Thật là vô lý!

Đúng là một lão cáo già!

Dương Tuyết Lỵ nhìn Tô Cảnh, dùng ngón tay chọc nhẹ vào cánh tay anh: "Tô Cảnh, lão ta ý là gì vậy?

Lão đợi lạc đà, lạc đà đợi chúng ta?" Liếc nhìn cô nàng, Tô Cảnh bật cười: "Vẫn chưa hiểu sao?" "Anh nói đi chứ!" Thấy Tô Cảnh cứ úp úp mở mở, Dương Tuyết Lỵ càng thêm sốt ruột. "Chẳng phải là lão đang đòi thêm tiền cô sao?

Đã bảo lão già này cáo già lắm mà!" Nghe xong, mọi người mới vỡ lẽ.

Dương Tuyết Lỵ nói thẳng luôn: "Nói đi, ông muốn bao nhiêu tiền!

Chuyện này dễ nói thôi!" "Xem kìa, vẫn có người thông minh đấy chứ?" An Lực Mãn liếc nhìn Tô Cảnh, cười hì hì: "Có tiền thì chuyện gì cũng dễ nói!

Chúng ta sẽ xuất phát sớm thôi!" Dương Tuyết Lỵ mừng rỡ, nhưng Tô Cảnh lại hỏi thêm: "Sớm thôi?

Cụ thể là bao lâu?" "Hai tháng nữa!" Nghe vậy, mặt Dương Tuyết Lỵ lại xị xuống, cô nhíu mày: "Đại thúc, hai tháng nữa thì mùa gió qua mất rồi!" "Thì phải đợi mùa gió qua chứ!

Nếu không vào đó lúc này là chết người đấy!" An Lực Mãn thản nhiên nói. "Lúc nãy ông chẳng bảo là vào sa mạc quanh năm suốt

tháng sao?

Tại sao mùa gió lại không đi được?" "Tôi nói là quanh năm suốt tháng đều từng vào sa mạc, vì tôi chưa bao giờ gặp phải mùa gió.

Hai tháng nữa, mùa gió qua đi là đi được!" Thấy lão già cứ thoái thác đủ kiểu, Vương Khải Toàn nóng tính liền quát lên: "Lão già, ông đang gây sự đúng không?

Tôi thấy ông chỉ muốn lợi dụng chúng tôi để thoát khỏi đồn cảnh sát thôi chứ có ý định đi quái đâu!" "Không thể nói thế được..." An Lực Mãn định giải thích thì Dương Tuyết Lỵ chen ngang: "Thế này đi, ông nhanh chóng dẫn chúng tôi vào sa mạc, tôi trả gấp đôi tiền, mua đứt mấy con lạc đà này của ông, khi quay về tiền là của ông, lạc đà cũng là của ông!" Nghe lời này, nhìn bộ dạng An Lực Mãn là biết lão đã dao động.

Tuy nhiên, đắn đo một lúc lão vẫn từ chối: "Không được, vào sa mạc mùa gió là ông trời sẽ trách phạt đấy!" Thấy lão cứng đầu, Dương Tuyết Lỵ bước tới trước mặt Tô Cảnh, chớp chớp đôi mắt to tròn, dịu dàng gọi một tiếng: "Tô Cảnh~ Tôi không thể đợi được!

Trong sổ tay nói chỉ có mùa gió mới tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Tôi không thể đợi lâu như vậy!" Tô Cảnh thở dài gật đầu.

Nghe lão già này lải nhải nãy giờ anh cũng bực rồi. "Huyền Nữ, ra tay đi!

Thịt hết mấy con lạc đà này cho Tiểu Tuyết ăn thêm bữa!" Nghe lệnh, Huyền Nữ trực tiếp tuốt kiếm, Tiểu Tuyết cũng mắt sói sáng rực ánh xanh, không đợi Huyền Nữ ra tay đã lao thẳng tới một con lạc đà.

“Đừng, đừng mà!

Đừng động vào lạc đà của tôi!" An Lợi Mãn thấy Tiểu Tuyết lao về phía lạc đà của mình thì trực tiếp kinh hô thành tiếng.

Nhưng tốc độ của lão sao so được với Tiểu Tuyết.

Còn chưa kịp chắn trước thân lạc đà, Tiểu Tuyết đã trực tiếp một ngụm cắn đứt cổ họng một con.

An Lợi Mãn nhìn con lạc đà đã tắt thở, trong lòng đau như cắt, hối hận vô cùng về hành động vừa rồi của mình.

Cũng phải thôi, đây là Tuyết Lang Vương cơ mà… hiện tại lại bị người ta thu phục, vậy thì kẻ đó sao có thể là nhân vật đơn giản được.

"Cái con chó chết tiệt này!" Tô Cảnh cười mắng một câu, rồi nhìn Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn nói: "Đi, kéo con lạc đà này ra, tối nay chúng ta ăn thịt lạc đà nướng!" "Rõ thưa Tô gia!" "Đi thôi!" Hai người ma quyền sát chưởng đi tới cạnh chuồng lạc đà định kéo xác ra.

Tiểu Tuyết thấy vậy cũng nhả cổ con lạc đà, thò lưỡi liếm liếm vệt máu dính bên khóe miệng.

"Đừng ăn lạc đà của tôi mà!

Có chuyện gì thì từ từ nói!" Thấy Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn muốn tha xác lạc đà đi, An Lợi Mãn cuống cuồng.

Không chỉ thả sói cắn chết lạc đà của lão, mà còn muốn ăn thịt nó nữa.

Làm ơn làm người đi mà!

Nếu không phải cảm thấy mình đánh không lại bọn họ, lão tuyệt đối đã liều mạng rồi!

Lạc đà là tính mạng của lão!

Nhưng người ta ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“An Lợi Mãn!

Nếu ông đã không muốn đi, thì chúng tôi cũng không ép!” Tô Cảnh nhìn lão già, thản nhiên nói một câu: “Một lát nữa sẽ tống ông trở lại đồn cảnh sát.

Nếu chúng tôi không bảo lãnh, ông căn bản không ra ngoài được đâu!

Nếu trong sa mạc phát hiện thi thể của đám người ngoại quốc kia, nửa đời sau của ông chắc chắn phải dưỡng lão trong tù rồi… Như vậy thì lạc đà của ông cũng chẳng có ai chăm sóc… Thế nên, chi bằng giết sạch đi cho xong!

Yên tâm, giết lạc đà của ông, ông có báo án cũng vô dụng, cùng lắm là phán chúng tôi bồi thường chút tiền thôi… Chút tiền mọn đó chúng tôi trả nổi!” Tuy trên mặt Tô Cảnh treo nụ cười, nhưng An Lợi Mãn lại chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Người đàn ông này nói được chắc chắn sẽ làm được!

Lạc đà là cái gốc rễ của lão!

Bây giờ đã chết một con, nếu bị giết sạch thì lão không chịu nổi mất… Run rẩy chỉ tay vào Tô Cảnh, ánh mắt An Lợi Mãn tràn đầy kinh hãi: “Cậu… cậu là ma quỷ!

Lão thiên gia nhất định sẽ trừng phạt cậu!” Thấy lão vẫn còn lải nhải chuyện lão thiên gia, trong mắt Tô Cảnh hiện lên tia bất đắc dĩ, trực tiếp vẫy tay.

Huyền Nữ lập tức lướt tới trước chuồng lạc đà, vung trường kiếm hướng về một con khác.

“Đừng!

Lạc đà của tôi!

Ô ô ô…” An Lợi Mãn căn bản không ngăn nổi động tác của Huyền Nữ.

Liên tục chết mất hai con lạc đà, An Lợi Mãn ngã ngồi xuống đất, khóc lóc như một đứa trẻ sáu tuổi… Tuy người ngoài nhìn vào thấy lão già này đáng thương vô cùng, nhưng Tô Cảnh vẫn thản nhiên: “Lão già, đừng gào nữa, cũng đừng có lôi lão thiên gia ra dọa tôi, tôi đếch tin đâu!

Tôi đây vốn thích lấy đức phục người, một câu thôi, ông có đi hay không?” Cái quái gì mà lấy đức phục người!

An Lợi Mãn lúc này muốn giết người luôn rồi.

Chương 86

Nhưng sức người có hạn, lão đành phải cúi đầu trước thực tế.

"Đi, tôi đi là được chứ gì?

Lạc đà của tôi ơi… sao các người lại bỏ tôi mà đi thế này… ô ô ô." Nghe lão già nới lỏng miệng, Dương Tuyết Lỵ mới nở nụ cười: "Vậy được, ngày mai xuất phát!

Ông đi chuẩn bị đi, yên tâm, chuyến này thù lao tôi trả ông rất hậu hĩnh, đừng nói hai con, hai mươi con lạc đà cũng mua lại được!" Dương Tuyết Lỵ cho lão một viên thuốc an thần, lúc này tâm tình An Lợi Mãn mới bình phục phần nào nhưng vẫn ủ rũ.

Mất đi hai cái "gốc rễ", ai mà vui cho nổi?

"Hành rồi, kệ lão!" Tô Cảnh nói: "Chúng ta về trước thôi, nghỉ ngơi chút, tối nay ăn lạc đà nướng!

Dưỡng tinh súc duệ, ngày mai lên đường!" Nghe vậy, mấy người đều gật đầu.

Thấy lạc đà của mình bị giết lại còn bị ăn thịt, An Lợi Mãn lại bắt đầu rên rỉ: "Các người còn định ăn thịt lạc đà của tôi?

Tha cho chúng đi!

Lão thiên gia sẽ…" Thế nhưng lời còn chưa dứt, lão đã bị Tiểu Tuyết lao tới nhe răng trợn mắt dọa cho ngã lộn nhào.

Nhìn biểu tình đạm mạc của Tô Cảnh, môi An Lợi Mãn mấp máy nhưng rốt cuộc không dám nói ra lời nào nữa… Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn tốn sức khiêng con lạc đà ra ngoài, rồi chống gối thở hồng hộc… Thế nhưng khi nhìn sang Huyền Nữ, hai người lập tức hóa đá.

Cô ấy dùng một tay túm lấy cổ lạc đà, trực tiếp xách đi.

Mẹ nó!

Con gái thời nay đều mạnh bạo vậy sao?

Hai người bị đả kích đến mức không còn gì để nói.

Thấy bọn họ vất vả như vậy, Tô Cảnh mới bước tới, trực tiếp nhấc một chân sau của lạc đà lên, kéo đi nhẹ nhàng.

Huyền Nữ cũng làm y hệt.

Trong phút chốc, cảm giác thất bại tràn ngập tâm trí hai người đàn ông kia.

Kéo lạc đà ra khỏi cổng đồn cảnh sát, Tô Cảnh mới dừng lại: "Gọi người lái xe qua đây, chở lạc đà đi!

Tối nay cùng ăn lạc đà nướng, hai con lớn thế này chắc đủ cho cả đám chúng ta đánh chén!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, bắt đầu liên hệ thuộc hạ.

Tiểu Tuyết bên cạnh thì phấn khích muốn chết, nhảy nhót liên hồi, vô cùng mong đợi món lạc đà nướng mà Tô Cảnh nói.

Vương Khải Toàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tô gia, lão Hồ, hai người về trước đi, tôi đi vệ sinh chút!" Sau đó liền quay người trở lại đồn cảnh sát.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi gật đầu.

Giác ngộ của Vương Béo này khá cao đấy!

"Tô gia, người anh em này của tôi tâm ý tỉ mỉ lắm!" Hồ Bá Nhất tự hào nói một câu.

Dương Tuyết Lỵ gọi điện xong không thấy Vương Khải Toàn, nghe Hồ Bá Nhất nói vậy thì sửng sốt: "Tên béo chết tiệt kia đi đâu

rồi?

Tỉ mỉ cái gì?" "Cậu ta sợ lão già An Lợi Mãn kia lại gây chuyện nên quay lại canh chừng thôi!

Không sao đâu cô Dương, chúng ta về trước đi!" Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ đối với gã béo trông có vẻ không đáng tin cậy này cũng có chút nhìn bằng con mắt khác: "Được, đợi chút đi, người tôi gọi sắp tới rồi!" Khoảng năm sáu phút sau, hai chiếc xe bán tải lộ thiên chạy tới.

Trên xe bước xuống bốn gã đại hán mặc áo thun tay ngắn, quần rằn ri.

"Ông chủ!" "Các anh chở hai con lạc đà này về!

Sáng sớm mai chúng ta xuất phát, tối nay tụ họp một chút, ăn bữa lạc đà nướng coi như tiễn hành!" Nghe thấy thế, mắt bốn gã đại hán sáng rực lên.

Thật tuyệt!

Lạc đà nướng cơ đấy!

Sau khi xếp lạc đà lên xe, mấy người kéo về xử lý.

Nhóm Tô Cảnh cũng quay về nhà dân.

Về đến nơi, Tô Cảnh kéo Huyền Nữ vào phòng ngủ bù.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy thì sa sầm mặt mày, cũng tự nhốt mình trong phòng.

Tiểu Tuyết thì đi theo mấy gã đại hán xử lý lạc đà.

Về khoản ăn uống, nó luôn rất coi trọng.

Sớm muộn gì cũng béo như heo cho xem… Có lẽ cụm từ "trư cẩu bất như" (không bằng heo chó) là từ đây mà ra chăng?

Tối khoảng bảy tám giờ, cả nhóm bắt đầu tiệc tùng.

Uống rượu sữa ngựa, ăn lạc đà nướng, vô cùng sảng khoái.

Tiểu Tuyết trực tiếp tha đi một cái đùi lạc đà lớn, cuối cùng cũng được nếm món thịt hằng mong ước.

Đáng nhắc tới là An Lợi Mãn cũng bị Vương Khải Toàn lôi tới.

Ban đầu lão còn làm bộ mặt như đưa đám, lải nhải bảo đánh chết cũng không ăn một miếng, còn nói thần linh sẽ trách tội.

Chẳng biết lão tin vị thần nào!

Nhưng sau khi bị Vương Béo cưỡng ép nhét một miếng vào miệng thì… "Thơm thật!" Sáng sớm hôm sau, cả đoàn xếp vật tư đã chuẩn bị xong lên xe, An Lợi Mãn thì lùa sáu con lạc đà còn lại.

Sau khi chỉnh đốn đơn giản, cả đoàn trực tiếp tiến vào sa mạc.

"Lão già này cứ bảo có nguy hiểm, tôi thấy lão chỉ đang dọa người thôi, làm gì có nguy hiểm nào?" "Với lại tôi thấy lão già này chẳng được tích sự gì, còn không bằng lũ lạc đà biết nhận đường của lão!" Cả nhóm ngồi trên thùng xe, chậm rãi bám theo An Lợi Mãn đang cưỡi lạc đà dẫn đội.

Vương Khải Toàn nhìn sa mạc mênh mông vô tận xung quanh, không nhịn được mà thổ tào một câu.

"Đừng có coi thường lão già này, trên đường đi, những cây hồ dương hay đống đổ nát kiến trúc kia đều không lọt qua khỏi mắt lão, những thứ đó xâu chuỗi lại chính là một tuyến đường hoàn chỉnh đấy." Hồ Bá Nhất giải thích, vô cùng khâm phục lão già này.

Đúng là bản đồ sống trong sa mạc.

Dương Tuyết Lỵ thì không quá để ý những chuyện đó, thỉnh thoảng chỉ chụp vài tấm ảnh: "Sa mạc thật sự quá đẹp!

Tôi thậm chí còn có ý định muốn ở lại đây luôn!" Câu nói của Dương Tuyết Lỵ cũng nhận được sự đồng cảm của mọi người.

Tô Cảnh đang gối đầu lên đùi Huyền Nữ, tay vuốt ve Tiểu Tuyết, nghe vậy thì không nhịn được mà cười xì một tiếng: "Đẹp?

Nếu cô gặp phải trận Hắc phong bạo có thể nuốt chửng mọi thứ, cô sẽ không thấy thế nữa đâu… Thứ gì càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm…" Lời này của Tô Cảnh tuy có chút làm mất hứng nhưng cũng là một lời cảnh báo cho mọi người.

"Có anh ở đây, tôi chẳng sợ gì cả…" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tô Cảnh đầy ẩn ý, nghiêng đầu mỉm cười nói.

Tê~ cô nàng này đang thả thính mình sao?

Có chút thú vị đấy… "Khụ…" Khẽ ho một tiếng, Tô Cảnh không nói thêm gì nữa, gối lên đùi Huyền Nữ khép hờ đôi mắt.

Không thể để cô nàng này dắt mũi được… phải nắm chắc quyền chủ động mới được!

Mải miết đi mất nửa ngày, dù sao hành trình của lạc đà cũng không nhanh.

Tuy lái xe nhưng cũng phải bám sát An Lợi Mãn, nên cũng không đi được bao xa, tầm hai ba mươi cây số.

Đến một nơi khuất gió, cả đoàn dừng lại định nghỉ ngơi một lát.

Ngồi bệt xuống bãi cát nhìn sa mạc bao la, mọi người vừa tán gẫu vừa ăn uống để bổ sung thể lực.

"Lão ca ca, lần này ông phải chịu khổ cùng chúng tôi rồi!" Giáo sư Trần cười ha hả nói với An Lợi Mãn.

"Chịu khổ?

Là mất mạng đấy!" "Người đàn ông kia chính là ma quỷ, có hắn ở

đây, lão thiên gia nhất định sẽ giáng cơn thịnh nộ xuống!" Liếc nhìn Tô Cảnh, An Lợi Mãn lầm bầm, lão già này thù dai thật đấy.

Tô Cảnh tuy nghe thấy nhưng cũng lười chấp nhặt.

Tô đại quan nhân đây rất đại lượng… Chút chuyện nhỏ này tính toán làm gì, nói thì cứ nói đi~ Có điều, món lạc đà nướng tối qua đúng là ngon thật… Nhìn sáu con lạc đà đang nằm phủ phục bên nhau, Tô Cảnh không kìm được nhếch môi, nụ cười trên mặt ngày càng biến thái.

"Huyền Nữ, ăn cái này đi!" Ngồi trên đống cát, Tô Cảnh lấy từ không gian hệ thống ra một chai nước ngọt Coca-Cola, sau đó lại lấy thêm một xô cánh gà rán, trực tiếp đưa cho Huyền Nữ khi cô đang định gặm bánh quy.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người lập tức thấy bánh quy trong tay mình mất hết vị ngon.

Mẹ kiếp!

Vào sa mạc mà còn mang theo mấy thứ này?

Dương Tuyết Lỵ cắn môi, nhanh chóng chụp vài tấm ảnh rồi đi tới trước mặt Tô Cảnh ngồi xuống.

Cô cũng không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn đầy mong chờ, đôi môi nhỏ mím lại.

"Muốn ăn?" Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ gật đầu lia lịa.

Những người khác đứng xa xa cũng gật đầu theo.

Nhìn mọi người một cách giễu cợt, khóe môi Tô Cảnh nhếch lên: "Nằm mơ đi!" Đôi môi mỏng khẽ mở, thản nhiên thốt ra ba chữ.

Tuy nhiên, cậu lại xoay người lấy từ trong túi ra một phần đưa cho Dương Tuyết Lỵ đang nhìn mình chằm chằm: "Này, ăn đi!

Nhưng mà… phải thêm tiền đấy!" Đón lấy Coca và gà rán, Dương Tuyết Lỵ uống một ngụm lớn, rồi không kìm được kinh hô: "Tê~ vẫn còn lạnh này!

Chương 87

Tô Cảnh, anh làm thế nào vậy?" Còn về chuyện Tô Cảnh bảo thêm tiền… Dương Tuyết Lỵ căn bản chẳng để tâm… Biết thừa anh chỉ nói thế thôi, ăn đồ của anh mà mình còn phải đưa tiền sao?

"Cô quản tôi làm thế nào làm gì?" Tô Cảnh cũng lười giải thích, chẳng lẽ lại trực tiếp bảo mình có không gian trữ vật?

Nói xong Tô Cảnh lại lấy ra một miếng gà rán, nhìn mọi người đang thèm thuồng.

"Tô gia, tôi Vương Khải Toàn…" Vương Béo vừa định nịnh nọt để xin miếng gà rán, nhưng không ngờ lời còn chưa dứt, Tô Cảnh đã tiện tay ném cho Tiểu Tuyết đang nhìn chằm chằm bên cạnh.

Mẹ nó chứ, mọi người suýt thì phát điên tại chỗ!

Được rồi, phân biệt đối xử nam nữ thì không nói làm gì!

Kết quả cuối cùng mình còn không bằng một con chó sao?

Tô Cảnh không cho, mọi người cũng chỉ đành khổ sở gặm bánh quy.

Tuy nói ở trong sa mạc có cái ăn có nước uống đã là hạnh phúc lắm rồi, nhưng không chịu nổi sự so sánh này… Ngay lập tức… khoảng cách đã hiện rõ.

Một bên gặm bánh quy uống nước lọc, một bên gà rán nước ngọt… chưa kể Huyền Nữ bên cạnh Tô Cảnh thỉnh thoảng còn đút cho anh một miếng.

Không có so sánh thì không có đau thương… Mọi người nghỉ ngơi tầm nửa tiếng rồi tiếp tục xuất phát.

Lúc này Tô Cảnh không ngồi xe nữa mà cưỡi lạc đà.

Đã đến sa mạc thì cũng phải trải nghiệm một chút, mà công nhận là cũng thú vị thật, không quá xóc.

Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ mỗi người cũng cưỡi một con đi theo Tô Cảnh.

Hồ Bá Nhất thì cưỡi lạc đà đi song song với An Lợi Mãn ở phía trước.

Nhìn lão già này, Hồ Bá Nhất không nhịn được hỏi: "Lão già, nhóm người ngoại quốc trước đây ông dẫn đi đến đâu thì ông quay về?

Bọn họ đã đi được bao xa?" Nghe vậy, An Lợi Mãn nhìn sâu vào mắt Hồ Bá Nhất: "Các ngươi là những kẻ đi xa nhất đấy!

Bây giờ chúng ta còn chưa tiến vào sa mạc thật sự, đợi qua khỏi lòng sông phía trước, đó mới là Hắc sa mạc thực sự, nơi lấy mạng người ta đấy!

Nếu không phải có tên ma quỷ kia ngăn cản, tôi đã sớm bỏ mặc các ngươi mà quay về rồi!" Tô Cảnh thúc lạc đà nhanh bước đuổi kịp An Lợi Mãn, cười nhẹ nói: "Lão già, ông nói đúng rồi đấy, tôi chính là ma quỷ!

Đừng có ý định đào tẩu!

Ở sa mạc, chết một người là chuyện bình thường đúng không?

Yên tâm đi, dù ông có chạy tôi cũng tìm ra được, mũi của con chó nhà tôi thính lắm đấy…" Tuy là giữa sa mạc nắng nóng, nhưng lời này của Tô Cảnh vừa thốt ra, An Lợi Mãn liền cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ lòng bàn chân lên đến tận đỉnh đầu.

Nếu đào tẩu, lão không hề nghi ngờ tên ma quỷ này sẽ giết mình!

Thế nên An Lợi Mãn chỉ đành cười gượng gật đầu: “Yên tâm, ngài cứ yên tâm!

Tôi sẽ không chạy đâu mà!

Đều là bạn bè, bạn bè cả mà!” Cười khẩy một tiếng, Tô Cảnh không đáp lời lão già này.

Bạn bè?

Hai chữ này từ miệng lão nói ra đúng là rẻ mạt!

Đi dọc lòng sông nửa ngày trời, cuối cùng cả đoàn đã đến phạm vi của Hắc sa mạc.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!” “Có đánh dấu Hắc sa mạc không?” “Có!” “Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công, thưởng tuyệt kỹ Bàn Sơn: Khôi Tinh Thích Đấu!” Vừa vào Hắc sa mạc, Tô Cảnh đã kích hoạt đánh dấu.

Khôi Tinh Thích Đấu, kỹ năng này cũng khá thực dụng!

Hơn nữa, đây là tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn… Nếu mình sử dụng, liệu Dương Tuyết Lỵ có nghĩ mình là truyền nhân Bàn Sơn không?

Nhìn Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt Tô Cảnh có chút giễu cợt, nảy sinh ý nghĩ ác ngầm.

Dù sao thì chiêu Khôi Tinh Thích Đấu này chỉ có các đời Khôi thủ Bàn Sơn mới có tư cách học tập và nắm giữ… Dương Tuyết Lỵ không chú ý đến ánh mắt của Tô Cảnh.

Cô đang nghe An Lợi Mãn kể về truyền thuyết Hắc sa mạc: “Trong truyền thuyết, Hắc sa mạc chôn vùi vô số thành thị và tài báu.

Nhưng đây là nơi bị nguyền rủa.

Không một ai có thể mang ra dù chỉ một đồng kim hồn tệ.

Nếu lấy tài báu, sẽ nổi lên trận bão cát đen!" An Lợi Mãn nói rất huyền bí, nhưng mọi người lại nghe rất say sưa.

Tô Cảnh không nhịn được khẽ cười.

Nói trắng ra thì chỉ là sự ngu muội vô tri của người cổ đại mới thêu dệt nên loại dao ngôn này.

Anh đến Tinh Tuyệt cổ thành là vì tài báu, vì Tinh Tuyệt Nữ Vương và tiện thể đánh dấu.

Nếu trong Hắc sa mạc này thực sự chôn giấu vô số tài báu, tối ngủ anh chắc cũng phải bật cười thành tiếng.

Những lời An Lợi Mãn nói tuy mọi người nghe rất thú vị nhưng thực sự có chút huyền ảo, chẳng ai tin.

Đạo lý này chính An Lợi Mãn cũng hiểu, nên lão nói tiếp: "Tôi biết các người đến Tinh Tuyệt cổ thành để làm gì!

Truyền thuyết kể rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thu gom vô số tài báu đặt trong thành… Nhưng các người thực sự nghĩ mình có thể vào được sao?

Nói dại, dù có vào được thì các người cũng tuyệt đối không thể trở ra!" Nghe lão nói vậy, trên mặt mọi người đều hiện rõ vẻ lo lắng.

Nhưng Tinh Tuyệt cổ thành, không thể không đi!

Dù là Dương Tuyết Lỵ hay giáo sư Trần đều có mục đích riêng.

Một người là vì lời nguyền gia tộc, một người là vì nghiên cứu khoa học, cả hai đều không thể từ bỏ… Khẽ cười một tiếng, lời tiếp theo của Tô Cảnh lại khiến mọi người an tâm hơn không ít: "Lão già, không cần nói mấy thứ đó… Tinh Tuyệt cổ thành chúng tôi nhất định phải đi.

Sao ông biết chúng tôi không sống sót trở về được?

Lão già, đừng vội hạ định luận sớm quá…" Thấy Tô Cảnh lên tiếng, An Lợi Mãn không nói thêm gì nữa.

Tô Cảnh thực sự khiến lão sợ hãi… Lạc đà của lão không thể bị ăn thêm con nào nữa… đó là cái mạng của lão mà!

Cả đoàn lầm lũi lên đường.

Tô Cảnh lại quay về thùng xe phía sau, gối đầu lên Tiểu Tuyết ngủ gật.

Một chiếc gối ôm lông xù cỡ đại, đúng là tuyệt vời~ Dù bị sỉ nhục bắt làm gối ôm, nhưng Tiểu Tuyết lại rất hưởng thụ… Thú nhân vĩnh không làm nô!

Trừ phi bao ăn bao ở… Nó đã chịu đủ những ngày không có móng giò để ăn rồi… Tuy làm Lang Vương oai phong thật, nhưng sao tiêu sái bằng bây giờ!

Mà cái giá phải trả chỉ là một chút xíu tôn nghiêm mà thôi… Đội ngũ đi được khoảng hơn nửa tiếng.

Trên thùng xe, Tô Cảnh đột ngột mở mắt.

Một cảm giác nguy cơ mơ hồ ập đến, sắc mặt anh thay đổi, bật dậy ngay lập tức.

Hành động này khiến Tiểu Tuyết giật mình cũng nhảy dựng lên, đôi mắt sói xanh biếc cảnh giác quét nhìn xung quanh.

"Sao vậy, tiểu huynh đệ Tô Cảnh?" Người của đội khảo sát đều sững sờ, giáo sư Trần không nhịn được hỏi một câu.

Nhìn mọi người, Tô Cảnh lạnh lùng thốt ra một câu: "Hắc phong bạo sắp tới rồi!" Mọi người nghe vậy đều không tin.

Bên ngoài trời cao trong xanh, nắng gắt, vạn dặm không mây thế

kia, làm sao có dấu hiệu của bão cát?

"Đùa gì vậy?" "Phải đó, thời tiết tốt thế này, lấy đâu ra bão?" … Nghe đám người này xôn xao, Tô Cảnh cười khẩy: "Các người thì biết cái đếch gì?" Nói xong cũng chẳng thèm để ý đến sắc mặt khó coi của họ, anh trực tiếp nhảy xuống xe.

Tiểu Tuyết bám sát theo sau.

Chạy nhanh vài bước, anh nhảy lên lưng một con lạc đà.

"Sao thế Tô Cảnh?" "Tô gia, có chuyện gì vậy?" Hồ Bá Nhất và Dương Tuyết Lỵ thấy Tô Cảnh đột ngột chạy tới liền nhao nhao hỏi.

"Hắc phong bạo sắp đến rồi, tăng tốc lên, mau tìm nơi trú ẩn!" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Cảnh, dù chưa xác định được nhưng mấy người họ vẫn chọn tin tưởng anh.

An Lợi Mãn dù chưa thấy gì bất thường nhưng nghe Tô Cảnh nói vậy, trực giác mách bảo lão rằng anh không nói dối, sắc mặt lão cũng trở nên nghiêm trọng.

"Dù không biết cậu nhìn ra bằng cách nào, nhưng Hắc phong bạo là cơn thịnh nộ của lão thiên gia, thực sự sẽ lấy mạng người đấy!

Mau đi thôi, tôi không muốn chết ở đây đâu!" Gật đầu, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp ra lệnh cho đám thuộc hạ tăng tốc xe.

An Lợi Mãn cũng thúc lạc đà chạy nhanh hơn.

"Tăng tốc lên, còn ba mươi phút nữa là Hắc phong bạo sẽ quét qua đây!" Tô Cảnh hét lên.

Cả đoàn gia tăng tốc độ, vội vàng chạy đua với thời gian, cuối cùng cũng phát hiện ra một kiến trúc phế tích bị chôn vùi dưới cát ở phía xa, có một cửa động có thể chui vào.

Vừa đến cửa động đã thấy từ xa một luồng lốc xoáy màu đen kịt

đang cuồn cuộn kéo tới.

Chưa đầy hai phút sau, gió đã thổi đến trước mặt mọi người.

Lúc này cả đám mới tin Tô Cảnh không hề nói bừa.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt cô nhìn Tô Cảnh cứ như nhìn một con quái vật.

“Giỏi thật!

Chương 88

Tô gia, bảo ba mươi phút là đúng ba mươi phút, không sai một giây!" Vương Khải Toàn nhảy xuống khỏi lạc đà, giơ ngón tay cái với Tô Cảnh.

An Lợi Mãn lùa lạc đà quây thành một vòng.

Thuộc hạ của Dương Tuyết Lỵ cũng đỗ xe cẩn thận.

Đám người đội khảo sát lúc trước còn không tin lời Tô Cảnh, giờ bão đến thì chạy nhanh hơn thỏ, từng người một nối đuôi nhau chui tọt vào trong động.

Những người khác sau khi đỗ xe xong, vác theo vật tư cũng vội vàng chui vào.

Lúc này, họ mới hiểu ra lời của An Lợi Mãn không phải là nói khoác.

Sa mạc thực sự rất nguy hiểm!

Trước thiên tai, sức người mới nhỏ bé làm sao.

Cả đám chui vào đống phế tích, lúc này mới ngồi bệt xuống đất thở phào nhẹ nhõm.

"Tô gia, rốt cuộc anh nhìn thế nào mà biết có bão vậy?" Hồ Bá Nhất hoàn hồn lại mới hỏi Tô Cảnh.

Lúc này Tô Cảnh đang phủi bụi cát trên người Huyền Nữ.

Nghe Hồ Bá Nhất hỏi, Tô Cảnh vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi rối của Huyền Nữ, rồi kéo cô ngồi xuống đất, thản nhiên đáp: "Trong cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của cậu chắc cũng có nhắc đến một chút về Bát Quái Dịch Lý chứ?" "Tô gia, anh

cũng hiểu Bát Quái Dịch Lý sao?" Vương Khải Toàn kinh ngạc hỏi.

Tô Cảnh cười nhẹ, hỏi ngược lại: "Chứ sao?

Tuy chỉ hiểu một chút đỉnh thôi…" "Hay thật!

Vậy cái 'một chút đỉnh' này của Tô gia lợi hại quá rồi!

Bảo ba mươi phút bão tới, đúng là không lệch phân nào!" Vương Khải Toàn vỗ đùi, không nhịn được thán phục.

Cười chết mất!

Sao có thể không hiểu chứ?

Thuật bói toán của Phong Hậu Kỳ Môn mới là đỉnh cao nhất!

"Tô gia, Béo tôi không có học thức, chỉ biết dùng từ 'đỉnh cao' để hình dung thôi!" Lời này làm mọi người không nhịn được mà bật cười.

Tô Cảnh cũng không nói gì thêm.

"Ngài là thần minh chuyển thế sao!" An Lợi Mãn cũng nịnh nọt một câu vô thưởng vô phạt.

"Đại thúc, lúc trước chẳng phải ông còn bảo Tô gia là ma quỷ sao?" Hồ Bá Nhất cười nói, An Lợi Mãn thì cười xòa: "Bạn bè, đều là bạn bè cả mà!" Lão già này, đúng là tiêu chuẩn kép!

Không thèm chấp lão, Tô Cảnh trực tiếp phân phó cho mấy gã thuộc hạ bên cạnh: "Hồ Bá Nhất, cậu dẫn mấy anh em ra ngoài chặt ít củi.

Tôi thấy bên ngoài có không ít cành hồ dương khô… Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở sa mạc rất lớn, chúng ta phải đốt lửa.

Hai người nữa ra canh cửa động, đề phòng sinh vật khác xông vào!

Trận Hắc phong bạo này chắc phải thổi cả ngày đấy, tối nay chỉ đành ngủ lại đây thôi…" Nghe vậy, Hồ Bá Nhất gật đầu, gọi mấy gã thuộc hạ đeo kính bảo hộ và khẩu trang rồi chui ra ngoài.

Hai người khác cũng đứng dậy cầm súng gác ở cửa động.

Phải nói rằng hiện tại lời nói của Tô Cảnh còn có trọng lượng hơn cả Dương Tuyết Lỵ.

Cường giả vi tôn, đó là chân lý ngàn đời không đổi!

Đám thuộc hạ này đều đã tận mắt chứng kiến sức chiến đấu biến thái của Tô Cảnh… Phân công xong xuôi, Tô Cảnh mới rảnh tay định giúp Huyền Nữ phủi nốt bụi cát trên tóc.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ đột nhiên gọi anh một tiếng, Tô Cảnh đành phải bước qua.

"Tô Cảnh~ giúp tôi với, mắt tôi bị cát bay vào rồi…" Nghe thấy thế, Tô Cảnh ngẩn người, rồi nhìn sang Dương Tuyết Lỵ đang ngồi bên cạnh, thấy cô nàng đang nheo nheo một bên mắt, vẻ mặt khá đau đớn.

Diệp Diệc Hân đang cầm bình nước ngồi cạnh, vẻ mặt lo lắng nhìn cô, chắc là vừa rồi đã dùng nước rửa qua nhưng không có tác dụng.

"Tô ca, mắt chị Dương bị cát vào hơi rắc rối… anh xem giúp chị ấy đi!" Diệp Diệc Hân nói một câu rồi né sang một bên.

"Lại đây, tôi xem nào!" Bước tới trước mặt Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên để cô ngửa đầu ra sau, rồi dùng tay vạch mí mắt bị cát vào của cô.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tô Cảnh ngay sát gang tấc, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh, mặt Dương Tuyết Lỵ không kìm được ửng hồng.

Con mắt còn lại thì bối rối nhìn quanh quất.

"Thấy… thấy chưa?" Cô lắp bắp hỏi một câu, nhưng Tô Cảnh chỉ dùng tay ép nhẹ mí mắt cô rồi thổi mạnh một hơi.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy mắt đau nhói, định đưa tay lên dụi nhưng đã bị Tô Cảnh nắm chặt lấy tay: "Đừng động!" Nghe lời Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ cố nhịn đau, ngoan ngoãn dừng động tác.

Chẳng bao lâu sau, cô cảm thấy cảm giác cộm xốn của hạt cát đã biến mất.

"Đỡ hơn chưa?" "Đỡ nhiều rồi…" "Nhớ kỹ sau này có gì vào mắt thì thổi ra là được, tuy sẽ hơi khó chịu nhưng tuyệt đối đừng dụi, rất nhanh sẽ ổn thôi…" Gật đầu một cái, đôi mắt to tràn đầy tơ máu nhìn Tô Cảnh có chút ngẩn ngơ.

"Xong rồi!

Nhìn mắt cô đầy tơ máu, chắc là bị gió thổi đấy, mau chợp mắt một lát đi!

Lần sau gặp bão nhớ phải đeo kính bảo hộ!" Tô Cảnh gõ nhẹ vào trán cô một cái rồi dặn dò, sau đó quay lại ngồi cạnh Huyền Nữ.

Xoa xoa cái đầu của Tiểu Tuyết đang nằm bên cạnh, Tô Cảnh bắt đầu phủi bụi cát trên người mình.

Dù ở ngoài dã ngoại nhưng cũng phải giữ hình tượng chứ… Còn Dương Tuyết Lỵ, cô xoa xoa cái trán vừa bị Tô Cảnh gõ, ngẩn ngơ một lúc rồi đột nhiên mỉm cười.

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt cô tràn đầy ý cười, trực tiếp đứng dậy đi tới ngồi sát cạnh anh, tựa đầu lên đùi anh nhắm mắt nghỉ ngơi: "Ai mượn anh gõ trán tôi chứ~ Cho tôi mượn đùi làm gối tí~" Tô Cảnh: "……" Thao tác này của Dương Tuyết Lỵ làm Tô Cảnh đứng hình, nhưng rất nhanh sau đó anh đã phản ứng lại, khóe môi nhếch lên.

Cô nàng này cũng thú vị đấy… Chẳng bao lâu sau, Hồ Bá Nhất đã dẫn mấy gã thuộc hạ quay về, mang theo một bó lớn cành hồ dương khô.

Thấy Dương Tuyết Lỵ cưỡng nhiên nằm trên đùi Tô Cảnh, anh không khỏi ngẩn ngơ, rồi sau đó lén giơ ngón tay cái với Tô Cảnh.

Đây mới thực sự là đàn ông đích thực!

Nếu mình cũng được tiêu sái như Tô gia thì tốt biết mấy!

"Béo, nhóm lửa đi!" "Rõ thưa Tô gia!" Vương Khải Toàn đang nép trong góc hút thuốc, nghe Tô Cảnh gọi liền đáp lời dứt khoát, lon ton chạy lại.

Lửa được nhóm lên, cả nhóm quây quanh đống lửa ngồi xuống.

An Lợi Mãn có vẻ không hòa nhập lắm.

Thực ra lúc bão cát đen tới, lão định thừa dịp hỗn loạn để trốn đi, nhưng những lời Tô Cảnh nói trước đó thực sự làm lão sợ.

Thế nên lão chẳng dám manh động.

Nếu mình trốn, chẳng may bị bắt lại thì kẻ chết sẽ là lạc đà của lão… Lúc này lão đang ngồi một góc gặm thịt khô, nhưng vẫn không nhịn được hỏi Hồ Bá Nhất vì lo cho lạc đà: "Lạc đà của tôi sao rồi?" Hồ Bá Nhất chia thịt khô và nước cho mọi người xong mới ngồi xuống: "Tôi vừa xem qua rồi, lão gia tử, lạc đà của ông vẫn ổn lắm, đừng lo!" Thấy vẻ mặt của An Lợi Mãn, Hồ Bá Nhất an ủi một câu.

"Sao tôi không lo cho được?

Tôi chỉ dựa vào lạc đà để sống thôi!

Không có lạc đà, chúng ta không ra khỏi Hắc sa mạc được đâu!

Đã bảo với các người rồi, Hắc phong bạo là cơn thịnh nộ của lão thiên gia!

Các ngươi cứ khăng khăng đòi vào, giờ thì hay rồi, bão này không biết bao giờ mới dừng, nếu thổi liên tục mấy ngày thì chúng ta chỉ có nước bị chôn thây ở đây thôi!

Sinh tồn trong sa mạc không đơn giản vậy đâu!

Bất cứ sai sót nhỏ nào cũng có thể lấy mạng các ngươi!

Lúc nãy tôi thấy ở góc tường có dấu chân sói, chứng tỏ nơi này cũng có động vật cư ngụ… nếu đàn sói kéo đến thật thì chúng ta chết chắc!" Nghe An Lợi Mãn nói vậy, Dương Tuyết Lỵ bĩu môi khinh miệt.

Đàn sói?

Chẳng lẽ lão không thấy con Tiểu Tuyết bên cạnh Tô Cảnh à?

Tuyết Lang Vương còn bị thu phục rồi thì sợ gì đàn sói?

Lúc trước chẳng phải cũng gặp sói rồi sao, cuối cùng chẳng phải đều bị làm thịt hết đó à?

Hồ Bá Nhất thì vỗ đùi một cái: "Ông nói tôi mới nhớ, lúc nãy ra ngoài tôi thấy mấy con cừu hoang, có nên giết thịt để cải thiện bữa ăn không?" Nhìn Tô Cảnh, Hồ Bá Nhất hỏi một câu, lời này khiến mắt Tô Cảnh sáng lên: "Tiểu Tuyết!" Anh đưa tay vỗ đầu Tiểu Tuyết, con sói lập tức vểnh tai lên: "Bắt lấy hai con cừu về đây, lát nữa sẽ cho mày ăn đùi cừu nướng!" Nghe đến đây, mắt Tiểu Tuyết sáng rực, vèo một cái đã lao ra ngoài.

An Lợi Mãn lập tức cuống quýt: "Làm gì thế!

Làm gì thế!

Cậu để nó đi bắt cừu, nếu dọa chúng chạy mất thì chắc chắn chúng không thoát nổi bão cát đâu.

Đây là nơi trú ẩn mà lão thiên gia ban cho lũ động vật, chúng ta là

kẻ chiếm chỗ, nếu vì vậy mà chúng chết hết, lão thiên gia sẽ nổi giận đấy!" "Đừng có lôi lão thiên gia ra nói với tôi!

Tôi đếch tin cái đó đâu!" Thật sự không muốn nghe lão lải nhải nữa, sắc mặt Tô Cảnh lạnh lùng hẳn đi.

Anh nhìn An Lợi Mãn rồi u ám nói: "Nói thêm một câu nữa là tôi khâu miệng ông lại đấy!

Đã lâu lắm rồi tôi chưa khâu miệng ai đâu!" Tô Cảnh nói giọng âm hiểm khiến mọi người không khỏi rùng mình.

An Lợi Mãn sợ hãi tột độ, không dám hó hé thêm lời nào.

Thấy lão như vậy Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu, sau đó mới nói với mọi người: "Bây giờ mọi người đã thấy sa mạc đáng sợ thế nào chưa?

Chương 89

Thứ gì càng đẹp thì càng nguy hiểm!

Hiện tại đang có bão, để sống sót, các sinh vật trong sa mạc dù có là thiên địch cũng sẽ cùng trốn trong nơi trú ẩn và chung sống hòa bình, giống như sói và cừu vậy.

Nhưng khi bão cát kết thúc, cừu sẽ giương sừng, sói sẽ nhe nanh… Cũng không chừng sẽ có mãnh thú lớn như báo gấm.

Hiện tại nơi này có vẻ an toàn, nhưng khi bão dừng thì sẽ khác đấy!" Nghe vậy, giáo sư Trần cũng lo lắng nói: "Tiểu huynh đệ Tô Cảnh nói đúng, chưa bàn tới sài lang hổ báo, chỉ riêng tình trạng của ngôi nhà này, nếu bão cát kéo dài quá lâu, e là cát sẽ tràn lấp vào trong.

Thế nên tôi đề nghị chúng ta nên chia nhóm bốn người để cảnh giới." Giáo sư Trần vừa dứt lời, Tô Cảnh không khỏi cảm thán.

Sức người đúng là nhỏ bé trước thiên tai… "Đây gọi là đấu với trời, đấu với đất, niềm vui vô tận… Giáo sư, mọi người đừng có dọa người, nơi này thực sự có báo hay sói kéo đến sao?" Cô nàng Diệp Diệc Hân đã bị những lời của Tô Cảnh và giáo sư Trần làm cho sợ hãi.

Cô nắm chặt một khúc xương người nhẵn nhụi không biết nhặt được từ đâu, như thể làm vậy sẽ cho cô chút cảm giác an toàn.

Nhưng cô nàng này cũng thật vô tâm, đến giờ vẫn chưa nhận ra thứ mình đang cầm là một khúc xương.

Thấy vậy, mọi người nhìn cô một cái, định an ủi cô nàng nhưng khi thấy thứ cô đang cầm thì ai nấy đều giật mình.

Giáo sư Trần vội vàng hỏi: "Tiểu Diệp, em nhặt khúc xương đó ở

đâu vậy?" Bị Giáo sư Trần mắng như vậy, Tiểu Diệp cũng dồn sự chú ý vào khúc xương trong tay.

Ngay sau đó là một tiếng hét thất thanh, cô trực tiếp vứt khúc xương đó đi. "A!" Rất nhanh, mọi người phát hiện ra một bộ hài cốt trong đống cát phía sau Tiểu Diệp.

Giáo sư Trần dẫn đầu dọn dẹp nó ra, sau đó nhìn Tiểu Diệp đang hoảng sợ, ông cũng an ủi một câu: "Tiểu Diệp à, chúng ta là người làm khảo cổ, sao có thể sợ một bộ thi cốt được chứ?" Nghe vậy, Tô Cảnh bĩu môi.

Tiên sư nó... lão đầu này đúng là đứng nói không biết đau lưng.

Đừng tưởng vừa rồi chính mình không thấy lão cũng bị dọa cho nhảy dựng. "Cái xác này không đúng lắm!" Xương cốt được dọn ra, xếp lại một chỗ, nhìn những khúc xương nhẵn nhụi lạ thường, Hồ Bá Nhất nhíu mày: "Tô gia, nhiệt độ trong sa mạc rất cao, người chết sau đó sẽ không thối rữa sạch sẽ nhanh như vậy đâu!

Đáng lẽ nó phải ở trạng thái xác khô mới đúng, đằng này trên xương không có lấy một chút thịt khô hay máu nào, thật sự không bình thường!" Phải nói rằng Hồ Bá Nhất quả thực rất tinh tế.

Tô Cảnh gật đầu: "Không sai, đúng là như vậy!

Cái xác này chắc là bị loài động vật ăn thịt nào đó gặm sạch rồi..." Mặc dù Tô Cảnh biết đây thực chất là tác phẩm của Hành Quân Nghĩ, và dưới lòng đất còn vô số con đang ẩn nấp, nhưng anh cũng không giải thích quá nhiều.

Dù sao hiện giờ đám người này đã rơi vào hoảng loạn, sĩ khí xuống thấp, nếu nói ra có Hành Quân Nghĩ ở đây thì chẳng phải càng gây hỗn loạn sao?

Hơn nữa bên ngoài đang có bão cát đen, có thể chạy đi đâu được?

Chủ yếu là ở đây vẫn còn tương đối an toàn, lũ kiến cũng chưa bò ra... "Béo này, hai ta đào cái hố chôn nó đi, nhìn thế này thấy gai mắt quá..." Hồ Bá Nhất nói với Vương Khải Toàn một câu.

Vương Khải Toàn gật đầu, lôi từ trong túi ra một chiếc xẻng quân dụng, bắt đầu đào tại chỗ.

Tô Cảnh thấy vậy, lập tức ngăn cản hành động của hai người.

Anh đoán chỉ cần đào lên là sẽ trúng thạch tượng mắt khổng lồ kia, lúc đó Hành Quân Nghĩ chui ra thì lợi bất cập hại. "Đừng đào nữa, ném bộ xương đó ra ngoài đi...

Ngươi chôn ở đây chẳng phải càng khiến người ta thấy khó chịu sao?" Nghe lời Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ cũng ra chiều đồng ý gật đầu, phụ họa thêm một câu: "Tôi cũng không muốn ở cùng một phòng với thứ này đâu..." Được rồi, hai vị đại lão đều đã lên tiếng, Hồ Bá Nhất chỉ đành gật đầu, lấy quần áo bọc kỹ bộ xương người rồi quăng ra khỏi cửa hang.

Ước chừng rất nhanh thôi cát bụi sẽ thổi bay và vùi lấp nó dưới lòng đất... cũng đỡ tốn công chôn cất.

Lúc này Tiểu Tuyết đi tìm linh dương cũng đã quay lại, nó tha về một con linh dương đực bị cắn đứt cổ, trông khá béo tốt.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp bảo đám thủ hạ của Dương Tuyết Lỵ ra tay mổ bụng lột da, làm một bữa linh dương nướng nguyên con.

Mùi máu hơi nồng, mọi người lo lắng sẽ dẫn dụ thú dữ nên máu và nội tạng đều được cho vào bình chứa, sau khi xử lý xong thì ném ra ngoài cửa hang.

Một bữa linh dương nướng khiến mọi người ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Ngay cả An Lợi Mãn, người vốn muốn ngăn cản Tô Cảnh săn bắn

linh dương, cũng không nhịn được thèm thuồng mà ăn vài miếng.

Chỉ có thể nói là quá thơm...

Sau khi ăn xong, Tô Cảnh mới nói với mọi người: "Ăn xong rồi mọi người mau nghỉ ngơi đi, tôi sẽ gác đêm, hai tiếng sau sẽ có người thay ca cho tôi..." Tô Cảnh nói xong, mọi người đều gật đầu.

Một đám người lôi túi ngủ ra rồi chui vào trong.

Tô Cảnh cũng lấy ra hai chiếc túi ngủ trải sẵn, rồi bảo Huyền Nữ chui vào ngủ trước.

Phải nói rằng Huyền Nữ ở nhà và khi đi cùng anh ra ngoài hoàn toàn là hai trạng thái khác nhau.

Ở nhà có thể cảm nhận được cô khá thư giãn, đặc biệt là khi ở cùng đám A Ninh, mặt luôn mỉm cười và nói năng không ít.

Nhưng khi cùng anh ra ngoài làm việc, cô sẽ trở nên vô cùng cảnh giác. "Người ít lời nhưng ra tay ác", chính là đang nói về Huyền Nữ...

Hiện giờ ngay cả khi nằm nghỉ ngơi, tay cô vẫn không rời Huyền Nữ Kiếm.

Đắp lại góc chăn cho Huyền Nữ, nhìn chủ nhân của mình, trong đôi đồng tử vàng kim phẳng lặng như mặt hồ cổ của Huyền Nữ cũng thoáng qua một tia nhu tình. "Ngủ đi ~" "Vâng ~" Sau đó cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Thấy cô đã nhắm mắt ngủ, Tô Cảnh mới đi về phía cửa hang.

Tiểu Tuyết cũng đi theo, hai tên thủ hạ cầm súng ngồi ở bên kia cửa hang thấy Tô Cảnh tới liền vội vàng chào hỏi.

Tô Cảnh xua tay ra hiệu không cần để ý, rồi chọn một chỗ thoải mái ngồi xuống.

Tiểu Tuyết cũng ngoan ngoãn nằm sấp bên cạnh anh.

Nghe tiếng bão cát đen rít gào bên ngoài, Tô Cảnh châm một điếu Hoa Tử.

Sau bữa ăn một điếu thuốc, sướng hơn cả thần tiên!

Câu nói này quả thực không sai chút nào...

Một người một chó, dưới ánh lửa bập bùng, khiến Dương Tuyết Lỵ nhìn đến ngẩn ngơ.

Chợt tỉnh lại, cô không kìm được mà bước tới. "Để súng lại, hai người đi nghỉ đi, để tôi gác đêm!" Dương Tuyết Lỵ vẫy tay ra lệnh cho hai tên thủ hạ.

Hai tên đó nhìn nhau, rồi nhìn Tô Cảnh và Dương Tuyết Lỵ, trên mặt đều lộ ra nụ cười mà đàn ông đều hiểu. "Rõ, thưa bà chủ!" Hai người đồng thanh đáp một tiếng rồi để súng lại, hớn hở chạy đi chui vào túi ngủ.

Nhưng đôi mắt nhắm lại vẫn còn hé ra một kẽ hở, liếc nhìn về phía Tô Cảnh và Dương Tuyết Lỵ.

Phải nói rằng, hai tên này cũng nghĩ giống hệt những người khác...

Nếu quan sát kỹ, những người thực sự đã ngủ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tất cả đều đang chờ xem kịch hay giữa Tô Cảnh và Dương Tuyết Lỵ. "Sao cô lại qua đây?" Thấy Dương Tuyết Lỵ bước tới, Tô Cảnh khẽ cười hỏi.

Nhặt hai khẩu súng mà hai tên thủ hạ vừa để lại, ném cho Tô Cảnh một khẩu, Dương Tuyết Lỵ lúc này mới ngồi xuống tựa vào cửa hang.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào Tô Cảnh, dưới ánh lửa, gương

mặt lai mang phong cách Á - Âu này càng thêm phần động lòng người. "Hôm nay... cảm ơn anh nhé..." "Cái gì cơ?" Nếu không phải vì thính lực của mình cực tốt, thì với cái giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu kia, ai mà nghe được cơ chứ.

Tuy nhiên lời cô nói khiến Tô Cảnh cảm thấy buồn cười.

Nhìn người phụ nữ này mím môi, vẻ mặt đầy xoắn xuýt nhìn mình, Tô Cảnh mới trêu chọc: "Không hổ danh là Dương lão bản, Dương đại tiểu thư của chúng ta mà cũng biết nói lời cảm ơn cơ à?" Vừa mở miệng đã đúng chất kẻ nói móc chuyên nghiệp! "Anh chẳng phải đã nghe thấy rồi sao?" Dương Tuyết Lỵ tức tối nói: "Hơn nữa, anh đang mỉa mai ai đấy?

Đáng đời anh không có bạn gái!" "Cô nhìn xem tôi có thiếu không?" Dương Tuyết Lỵ: "....." Chết tiệt!

Một câu nói làm cô không biết đáp trả thế nào luôn...

Thấy cô im lặng, Tô Cảnh không khỏi nhếch môi.

Với loại phụ nữ cố tỏ ra cao lãnh này, phải đốp chát lại mới được! "Thôi, không đùa cô nữa!" Tô Cảnh búng tàn thuốc ra ngoài động, nhả ra một ngụm khói, sau đó mới cười híp mắt nói: "Lời cảm ơn của Dương tiểu thư tôi nhận rồi!

Tuy nhiên, đó là việc tôi nên làm mà!

Ai bảo tôi đã nhận tiền của Dương tiểu thư rồi chứ ~" Nghe thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ mới lườm anh một cái: "Thật không dễ dàng gì, cuối cùng anh cũng nói được một câu ra hồn người!" -- Tác giả có lời: Chương 1! "Đây, uống một ngụm cho ấm người!" Dương Tuyết Lỵ lấy từ bên hông ra một bầu rượu, tự mình uống một ngụm trước rồi mới đưa cho Tô Cảnh. "Thứ gì vậy?" "Rượu sữa ngựa, tôi mua từ chỗ An Lợi Mãn đấy!" Nghe vậy, Tô Cảnh hơi ngẩn ra.

Chương 90

"Sao thế, chê tôi đã uống qua rồi à?" Thấy Tô Cảnh không nhúc nhích, Dương Tuyết Lỵ chớp đôi mắt to tròn nhìn anh.

Câu nói này làm Tô Cảnh bật cười: "Cái đó thì không đến mức, cô còn không ngại thì tôi ngại cái gì?" Cầm lấy bầu rượu, Tô Cảnh tu một hơi thật mạnh.

Sau đó mắt anh sáng lên.

Khá khen!

Thứ này quả thực có một hương vị rất riêng biệt!

Thấy Tô Cảnh uống chỗ rượu sữa ngựa mình đã uống qua, trên gò má Dương Tuyết Lỵ cũng thoáng hiện một vệt hồng khó nhận ra. "Dương tiểu thư..." "Gọi tôi là Tuyết Lỵ đi, cứu tôi nhiều lần như vậy, chúng ta cũng coi như là bạn bè rồi phải không?" Tô Cảnh vừa gọi một tiếng đã bị cô cắt ngang.

Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, cười bất đắc dĩ: "Chỉ là một cách xưng hô thôi mà..." Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh cũng nghe theo cô: "Tuyết Lỵ...

Tôi luôn có một câu hỏi muốn hỏi em?" Thấy Tô Cảnh đổi cách xưng hô, Dương Tuyết Lỵ mới hài lòng gật đầu: "Anh nói đi..." "Tại sao em lại chấp nhất muốn tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành như vậy?" Nói xong, Tô Cảnh ghé sát vào tai Dương Tuyết Lỵ, hạ thấp giọng nói thêm một câu: "Đừng nói là vì cha của em, tuy trước đó em diễn kịch rất đạt, thậm chí còn mang ra cả bộ hài cốt được cho là của cha mình...

Nhưng mà, tôi chẳng thấy em có vẻ gì là quan tâm lắm đâu...

Tôi có thể khẳng định, cha em chưa chết!

Em đến Tinh Tuyệt cổ thành rốt cuộc có mục đích gì?

Tôi hy vọng em có thể tự mình nói ra!" Nói xong, Tô Cảnh mới lùi ra một khoảng rồi tiếp tục: "Hơn nữa tôi luôn cảm thấy em có chuyện muốn nói với tôi, trước đó vốn định xem em có thể nhịn đến lúc nào...

Nhưng mà, vì tối nay chúng ta đã nói chuyện cởi mở rồi, tôi hy vọng em có thể trực tiếp một chút, biết đâu tôi có thể giúp được em?" Ánh mắt mang đầy thâm ý nhìn Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh chờ đợi câu trả lời của cô.

Nhìn Tô Cảnh một hồi lâu, Dương Tuyết Lỵ biết anh không đơn giản, nhưng không ngờ khả năng quan sát lại nhạy bén đến vậy.

Cô tự nhận mình không để lộ sơ hở gì, nhưng vẫn bị anh phát hiện ra manh mối.

Tuy nhiên, như thế này cũng tốt...

Trực tiếp nói rõ với anh, nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của anh, có lẽ lời nguyền của gia tộc sẽ được xóa bỏ ở thế hệ của cô.

Nhìn mọi người đang nằm ngủ, Dương Tuyết Lỵ xích lại gần phía Tô Cảnh.

Tô Cảnh tự nhiên hiểu ý cô, chẳng qua là không muốn bị người khác nghe thấy.

Vì vậy anh phất tay một cái, một lồng bảo vệ trong suốt hiện ra bao quanh hai người.

Tốn Tự —— Phong Trướng!

Thứ này cách âm cực tốt!

Thấy hành động của Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ ngẩn ra. "Được rồi, không cần phải cẩn thận như vậy nữa, tôi đã cách tuyệt âm thanh

xung quanh rồi.

Chúng ta nói chuyện họ không nghe thấy đâu!" "Thật hay giả vậy?" Dương Tuyết Lỵ nửa tin nửa ngờ lời Tô Cảnh, sau khi thử nghiệm một chút, cô mới tin là thực sự cách âm.

Vì vậy cả người cô cũng thả lỏng hẳn xuống. "Anh nói quả thực không sai...

Cha tôi vẫn chưa chết, và việc tôi đi Tinh Tuyệt cổ thành cũng không phải vì cha mình, mà là vì lời nguyền của gia tộc..." Dương Tuyết Lỵ dường như đang tổ chức lại ngôn từ, im lặng một hồi mới mở miệng kể lại.

Hai tay chống cằm, cô nhìn đống lửa hơi xuất thần. "Không biết anh đã từng nghe nói về môn phái đạo mộ Bàn Sơn Đạo Nhân chưa...

Ngoại công của tôi chính là Bàn Sơn khôi thủ, Chá Cô Tiếu!

Dòng dõi Bàn Sơn xuất thân từ núi Trát Cách Lạp Mã, mỗi người trong tộc đều gánh chịu một lời nguyền, không sống quá ba mươi tuổi!

Thế nên cả đời ngoại công tôi đều dốc sức tìm kiếm Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền, cứu giúp bộ tộc.

Nhưng cuối cùng ông lại bỏ mạng nơi đất khách quê người...

Mẹ tôi cũng không sống quá ba mươi tuổi, nên cha tôi cả đời cũng dốc sức nghiên cứu về lời nguyền đó, chính là vì không muốn tôi đi vào vết xe đổ của mẹ...

Cuối cùng, trong một tài liệu cổ, ông đã tìm thấy ghi chép về Tinh Tuyệt cổ quốc...

Truyền thuyết kể rằng trong Tinh Tuyệt quốc đều là người của tộc Quỷ Động.

Mà bộ tộc Trát Cách Lạp Mã chính là hậu duệ của tiên tri tộc Quỷ Động!

Vì vậy lời nguyền của tôi chắc chắn có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ quốc!

Sau khi bỏ ra một khoản tiền lớn mua được cuốn nhật ký của nhà thám hiểm White, cha tôi tin rằng Tinh Tuyệt cổ thành nhất định tồn tại, nên mới bảo tôi đến đây tìm kiếm...

Thực ra, ngay cả khi cha tôi không tìm thấy cuốn nhật ký, tôi cũng tin vào sự tồn tại của nó..." Nói đến đây, Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn Tô Cảnh, trong mắt là vẻ nghiêm túc chưa từng có: "Từ sau khi tròn hai mươi tuổi, tôi thường xuyên mơ thấy một giấc mơ giống hệt nhau!

Tôi mơ thấy mình đi trên một vách đá dựng đứng, phía dưới là một hang động sâu không thấy đáy, và phía trên hang động đó treo lơ lửng một cỗ quan tài.

Trên đó khắc đầy văn tự Quỷ Động, trên quan tài còn bò một thứ gì đó không rõ tên, mỗi khi tôi muốn bước tới nhìn một cái thì đều bị giật mình tỉnh giấc...

Tôi tin chắc rằng đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên!

Trong Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn có thứ có thể giải trừ lời nguyền của tôi...

Vậy nên, anh sẽ giúp tôi chứ?" Nhìn Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ lộ ra vẻ đáng thương, cứ như thể nếu anh không đồng ý thì giây tiếp theo cô sẽ khóc ngay lập tức.

Thấy Tô Cảnh không lên tiếng, Dương Tuyết Lỵ nghiến răng, trực tiếp tựa vào lòng Tô Cảnh, sau đó cầm tay anh luồn qua cổ áo để anh chạm vào bờ vai mình.

Tê ~ Khá khen cho cô nàng! "Anh có thể sờ thử, xem trên lưng tôi có phải có một hình xăm hình con mắt hay không!

Đây chính là biểu tượng của lời nguyền mà chúng tôi phải gánh chịu!

Tôi không lừa anh, từng câu từng chữ nói với anh đều là thật!

Ngoài anh ra, không ai có thể cho tôi thấy hy vọng giải trừ lời nguyền trên người mình...

Tôi... tôi không muốn chết!" Đã được người ta nhiệt tình mời mọc như vậy, anh đoạn tuyệt không thể từ chối.

Trực tiếp đưa tay vào sờ thử.

Quả nhiên, có thể chạm thấy một hoa văn hình con mắt, vô cùng rõ nét!

Ngay cả khi người phụ nữ này không nói, Tô Cảnh cũng biết cô đã nói thật với mình.

Nhưng mà... có lợi mà không chiếm thì đúng là đồ ngốc! "Tôi có thể giúp em..." Tô Cảnh vẫn không rút tay ra, vẫn cứ vuốt ve tấm lưng của cô.

Nghe thấy câu này, Dương Tuyết Lỵ lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Cảnh, mặt đầy vui mừng.

Cô hoàn toàn phớt lờ việc tay anh vẫn chưa rút ra. "Thật không?" "Đợi tôi nói hết đã ~ Tôi có thể giúp em, nhưng lỡ như trong Tinh Tuyệt cổ thành không tìm thấy cách giải quyết lời nguyền của em thì sao?" Vẻ mặt Dương Tuyết Lỵ xị xuống.

Đúng vậy... rốt cuộc có giải quyết được hay không vẫn chưa chắc chắn...

Nếu thực sự không giải quyết được thì phải làm sao?

Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Tô Cảnh lại khiến Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy hy vọng. "Dù Tinh Tuyệt cổ thành không có cách giải quyết, tôi cũng có khối cách để khiến em tái sinh..." Nói trắng ra đây là một loại bệnh về máu, đã vậy thì thay đổi huyết mạch chẳng phải là xong sao?

Huyết mạch Phượng Hoàng trong tay mình để làm gì chứ... -- Tác giả có lời: Chương 2!

Nhưng hiện tại Tô Cảnh chắc chắn sẽ không dùng huyết mạch Phượng Hoàng cho Dương Tuyết Lỵ.

Dù sao cô cũng chưa phải là người của anh...

Hơn nữa còn một điểm nữa, câu nói vừa rồi của Dương Tuyết Lỵ đã nhắc nhở Tô Cảnh.

Cô là hậu duệ của tộc Trát Cách Lạp Mã, mà tộc Trát Cách Lạp Mã lại là hậu duệ của tiên tri tộc Quỷ Động.

Vì vậy Tô Cảnh có thể khẳng định, cô chắc chắn có một loại khả năng dự tri đặc biệt.

Nếu không thì làm sao có thể mơ thấy quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương và cái hang động sâu không thấy đáy kia được.

Có lẽ từ ngàn năm trước, thứ mà tiên tri tộc Quỷ Động sở hữu chính là năng lực này!

Thế nên mới được bộ tộc tôn làm tiên tri!

Năng lực này chính là sức mạnh huyết mạch của cô.

Chương 91

Nếu dùng huyết mạch Phượng Hoàng thay thế máu của cô, xác suất cao là sẽ mất đi năng lực này.

Nếu có thể khai thác được năng lực này của cô thì đối với anh chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.

Vì vậy cứ để sau khi rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành rồi tính...

Nếu Tinh Tuyệt nữ vương thực sự chưa chết, bắt bà ta giải trừ lời nguyền cho Dương Tuyết Lỵ cũng không phải là không thể.

Tinh Tuyệt nữ vương à ~ thật là khiến người ta mong đợi!

Lời nói của Tô Cảnh làm Dương Tuyết Lỵ có chút ngẩn ngơ.

Vẻ tự tin của anh đã khiến cô nhìn thấy hy vọng. "Tất nhiên, tôi cũng không làm vụ mua bán lỗ vốn đâu..." Tuy nhiên sau đó Tô Cảnh lại đổi giọng: "Giúp em thì được, nhưng phải thêm tiền!" Vốn dĩ Dương Tuyết Lỵ còn đang rất cảm động, nhưng nghe thấy câu tiếp theo của Tô Cảnh, cô liền dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào người anh một cái. "Tiền!

Tiền!

Anh rơi vào hố tiền rồi à?

Rút tay ra, đừng chạm vào tôi nữa!" Rút tay anh ra khỏi áo mình, Dương Tuyết Lỵ lườm anh một cái rõ đẹp, đẩy Tô Cảnh ra rồi chỉnh lại cổ áo.

Lúc anh đưa tay vào phía trước thì sao mà thuận tay thế không biết, giờ lại nói với tôi là thêm tiền?

Tra nam!

Cô đứng dậy đi về phía mọi người đang ngủ, giơ chân đá vào Vương Khải Toàn và Hồ Bá Nhất. "Hai người dậy gác đêm đi!

Mỗi người tôi sẽ trả thêm một vạn đô la!" Nói xong cô liền đi về phía túi ngủ của mình, quay lưng về phía Tô Cảnh rồi nằm nghiêng xuống.

Ở nơi Tô Cảnh không nhìn thấy, trong mắt Dương Tuyết Lỵ đầy vẻ thẹn thùng, mặt đỏ bừng.

Cô dường như vẫn cảm thấy còn một bàn tay lớn đang áp trên lưng mình.

Vì vậy, cô trực tiếp nhắm mắt lại, ép bản thân phải đi ngủ để không nghĩ đến những thứ đó nữa... "Tô gia, vừa rồi ngài và cô nàng người Mỹ kia trò chuyện gì thế?

Ôm ấp nhau luôn kìa, không hổ là ngài!" Vương Khải Toàn đi đến ngồi xuống trước mặt Tô Cảnh, vẻ mặt đầy khâm phục. "Trò chuyện gì với phụ nữ á, thì chuyện yêu đương gió trăng thôi ~" Lôi bao Hoa Tử ra, tự mình ngậm một điếu, rồi chia cho Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn mỗi người một điếu.

Hồ Bá Nhất cũng rất nhanh mắt, lôi bật lửa ra châm cho Tô Cảnh.

Vỗ vỗ tay Hồ Bá Nhất, Tô Cảnh rít một hơi thật mạnh.

Khói thuốc vào phổi rồi lại phun ra từ mũi và miệng.

Đúng là tay nghiện thuốc lâu năm!

Nhìn Hồ Bá Nhất, Tô Cảnh gật đầu.

Biết điều đấy!

Hai người kia cũng châm thuốc, ba người đàn ông ngồi ở cửa hang phun mây nhả khói. "Tô gia, không nói gì khác, Lão Hồ tôi đây phục sát đất cái bản lĩnh tán gái của ngài!

Tôi và Béo này nếu có bản lĩnh như ngài thì cũng không đến mức độc thân gần ba mươi năm thế này..." Thở dài một tiếng, Hồ Bá Nhất cũng khâm phục nói một câu.

Vương Khải Toàn cũng lộ vẻ sầu muộn rít một hơi thuốc, gật đầu đồng ý. "Thao tác cơ bản thôi, đừng quá kinh ngạc!

Hai người sau này cứ đi theo tôi, tiền trong tay tiêu không bao giờ hết, loại con gái nào mà chẳng tìm được!" Thản nhiên nói một câu, Tô Cảnh búng bay mẩu thuốc lá còn sót lại.

Sau đó anh nhét nửa bao Hoa Tử còn lại vào túi ngực của Hồ Bá Nhất, vỗ vỗ vai anh ta: "Thế nên, hãy nỗ lực lên, thân là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy mà không tạo được danh tiếng trên giang hồ thì chẳng lẽ không thấy hổ thẹn với tiên nhân sao?" Nói xong anh cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của hai người, trực tiếp đi về phía Huyền Nữ rồi chui vào túi ngủ, ôm Huyền Nữ nhắm mắt lại.

Dường như cảm nhận được hơi thở của Tô Cảnh, Huyền Nữ không bị giật mình tỉnh giấc, ngược lại còn buông Huyền Nữ Kiếm ra, vòng tay ôm lấy Tô Cảnh, ngủ càng thêm ổn định.

Tiểu Tuyết cũng đứng dậy lắc lắc cái đầu, mơ mơ màng màng đi đến bên cạnh Tô Cảnh tiếp tục nằm ngủ. ..... "Lão Hồ, Tô gia biết thân phận của chúng ta rồi?" Sắc mặt ngưng trọng gật đầu, Hồ Bá Nhất không khỏi thở dài: "Chúng ta lẽ ra phải nghĩ đến điều này từ sớm.

Nhân vật như Tô gia sao có thể không nhìn thấu sự ngụy trang của chúng ta chứ!

Có lẽ vừa gặp mặt là ngài ấy đã nhận ra chúng ta là dân đổ đấu rồi...

Tô gia chắc chắn cũng là một cao thủ trong giới đổ đấu!

Chúng ta đã bước lên con đường này, đi theo Tô gia không có hại gì đâu!" Vương Khải Toàn cũng gật đầu phụ họa: "Tôi chỉ đợi Tô gia dẫn chúng ta đi kiếm tiền lớn thôi, đến lúc đó ăn thịt dê nướng, ăn một đĩa đổ một đĩa!" "Béo chết tiệt, nhìn cái tiền đồ của ngươi kìa!" Hồ Bá Nhất cười mắng một câu.

Hai người vừa canh giữ cửa hang vừa tán gẫu, cũng không đến nỗi vô vị.

Một đêm trôi qua, đã có sáu bảy đợt người thay phiên nhau.

Đợi đến khi mặt trời hôm sau mọc lên, bão cát đen bên ngoài mới dần dần nhỏ lại.

Lão đầu An Lợi Mãn cũng không gây ra chuyện gì, mỗi người gác đêm đều canh chừng lão rất kỹ.

Vốn dĩ Tô Cảnh đang ngủ say, sáng sớm lại bị một trận ồn ào làm cho tỉnh giấc.

Anh không nhịn được nhíu mày, mở mắt ra.

Huyền Nữ cũng bị làm phiền, buông cánh tay đang ôm Tô Cảnh ra nhìn sang bên cạnh. "Các người đang xúc phạm thần linh!

May mắn được ông trời khai ân cho chúng ta tìm thấy nơi trú ẩn, vậy mà các người lại đào tượng thần lên, đây là sẽ bị trời phạt đấy!" An Lợi Mãn đứng đó lải nhải không thôi, nói xong còn đan chéo tay trước ngực, quỳ xuống trước tượng thần.

Miệng lẩm bẩm những từ ngữ lạ lùng, dường như đang cầu nguyện. "Lão ca à, chúng ta không phải đang tổn hại tượng thần, chúng ta đang nghiên cứu!

Đào nó lên mới có thể bảo tồn tốt hơn, không để món bảo vật văn hóa này bị vùi lấp trong dòng chảy lịch sử sao..." Giáo sư Trần nói một cách đầy chính nghĩa, nhưng An Lợi Mãn hoàn toàn không nghe

lọt tai.

Tô Cảnh đứng dậy bước tới, Huyền Nữ cũng cầm Huyền Nữ Kiếm đi theo sau Tô Cảnh. "Có chuyện gì vậy?" Vừa tới nơi đã thấy một thạch tượng mắt khổng lồ lộ ra trong không khí, lớp cát xung quanh đã bị đào khá sâu.

Tô Cảnh không khỏi nhíu mày, hỏi Dương Tuyết Lỵ bên cạnh: "Chuyện gì thế này, Tuyết Lỵ?" Nghe thấy vậy, chỉ có mấy tên thủ hạ đêm qua giả vờ ngủ để nhìn trộm và hai người Hồ, Béo là hiểu tình hình, còn lại ai nấy đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Tuyết Lỵ?

Khá khen!

Mình tuyệt đối đã bỏ lỡ chuyện gì đó không tầm thường rồi!

Ảo giác rồi!

Mỉm cười nhẹ với Tô Cảnh, rõ ràng cách xưng hô thân mật này khiến tâm tình Dương Tuyết Lỵ rất tốt. "Đêm qua Tiểu Diệp dậy đi vệ sinh bị vấp ngã, sau đó phát hiện ra thạch tượng chôn dưới đất này.

Giáo sư nói đây chắc là tín ngưỡng văn minh của một tiểu quốc phụ thuộc vào Tinh Tuyệt quốc, nên muốn đào lên nghiên cứu một chút...

Kết quả..." Nhìn An Lợi Mãn một cái, Dương Tuyết Lỵ hơi cạn lời: "Bị ông chú này phát hiện, thế là lão cứ luôn miệng bảo chúng ta xúc phạm thần linh, sẽ bị trời phạt..." Tô Cảnh không nhịn được thở dài một tiếng: "Đừng nói chuyện khác nữa, mau rời khỏi đây đi!" Mẹ kiếp!

Mấy lão làm nghiên cứu khoa học này đúng là có bệnh mà!

Thấy cái gì cũng muốn nghiên cứu!

Đào sâu như vậy, lũ Hành Quân Nghĩ dưới lòng đất muốn chui ra chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? "A!" Tô Cảnh vừa nói xong, mọi người đều ngẩn ra, vừa định hỏi nguyên nhân thì nghe thấy Tiểu Diệp hét lên một tiếng kinh hãi. "Sao vậy Tiểu Diệp?" Giáo sư Trần vội hỏi, rồi Tiểu Diệp chỉ vào bức tượng, mặt đầy sợ hãi nói: "Giáo sư, mắt của bức tượng này cử động rồi!" Mắt tượng cử động?

Đúng là chuyện viển vông!

Mọi người đều cảm thấy Tiểu Diệp xuất hiện ảo giác.

Tuy nhiên Tiểu Tuyết đang đứng cạnh Tô Cảnh nhìn bức tượng rồi gầm gừ nhỏ trong cổ họng, sau đó dùng miệng lôi kéo ống quần Tô Cảnh.

Lúc này mọi người cũng phát hiện ra điểm không đúng.

Mắt thạch tượng lại cử động!

Hơn nữa từ bên trong bò ra mấy con kiến lớn màu đỏ như máu!

Cặp răng kìm vô cùng sắc bén!

Mọi người không khỏi kinh hãi, Dương Tuyết Lỵ sắc mặt biến đổi, thốt lên: "Hành Quân Nghĩ?" -- Tác giả có lời: Chương 3!

Chương 92

Còn một chương nữa, sẽ đăng muộn hơn chút.

Dương Tuyết Lỵ vừa nói xong, con ngươi của thạch tượng mắt khổng lồ lập tức nổ tung.

Hành Quân Nghĩ tuôn ra như nước chảy.

Cảnh tượng này mọi người chưa từng thấy bao giờ. "Chạy mau!" Nghe lời Tô Cảnh, một đám người chạy thục mạng về phía cửa hang.

Mọi người tự nhiên biết Hành Quân Nghĩ là thứ gì, tính kỷ luật của chúng còn nghiêm ngặt hơn cả quân đội chính quy.

Những nơi chúng đi qua, không một ngọn cỏ nào mọc nổi!

Một người sống sờ sờ có thể bị gặm thành một bộ xương trắng trong nháy mắt.

Tô Cảnh kéo Huyền Nữ và Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng chui ra khỏi cửa hang.

Tiểu Tuyết theo sát phía sau.

Những người khác cũng chạy rất nhanh.

Tuy nhiên, khi chạy ra ngoài, mọi người vẫn không thoát khỏi vòng vây của Hành Quân Nghĩ.

Từng đống cát đùn lên từ mặt đất rồi nổ tung, vô số kiến Hành Quân bò ra từ dưới lòng đất, bao vây mọi người chặt chẽ.

Mấy tên thủ hạ vì chạy chậm nên trực tiếp bị đàn kiến tấn công, trong nháy mắt đã biến thành xương trắng.

Cảnh tượng này khiến mấy người trẻ tuổi trong đội khảo sát không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo.

Sống bao nhiêu năm rồi, đã bao giờ thấy cảnh này đâu.

Lúc này mọi người cũng hiểu bộ hài cốt phát hiện ngày hôm qua là từ đâu mà có rồi...

Đó chính là bị Hành Quân Nghĩ gặm sạch! "Tô gia!

Có cách nào không?" Hồ Bá Nhất nhìn Tô Cảnh, trực tiếp hét lên một câu.

Giờ đây ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tô Cảnh, mặt đầy hy vọng.

Gặp chuyện không quyết cứ gọi Tô Cảnh!

Bây giờ trong đội đã thành thói quen rồi.

Sự mạnh mẽ của Tô Cảnh đã ăn sâu vào lòng người...

Mặc dù sự sống chết của những người này Tô Cảnh không quan tâm...

Chết hết thì càng đỡ tốn tiền cho Dương Tuyết Lỵ, lúc đó tiền của cô ấy chẳng phải thuộc về mình hết sao?

Nhưng dù sao sau này còn phải vào Tinh Tuyệt cổ thành, ai biết trong đó có nguy hiểm bất ngờ gì, vẫn cần một số kẻ chết thay đi thăm đường.

Vì vậy, những người này vẫn còn giá trị lợi dụng. "Huyền Nữ!" Khẽ gọi một tiếng, Huyền Nữ gật đầu, trực tiếp rút trường kiếm ra!

Tâm niệm vừa động, một luồng Nghiệp hỏa xanh thẫm từ trên kiếm bùng lên. "Huyền Nữ Kiếm: Tam Thiên Yến Phản!" Một đạo kiếm quang sắc bén tột độ bắn ra, trong nháy mắt hóa thành vô số chim yến Nghiệp hỏa lao về phía đàn kiến trên mặt đất.

Kiếm khí tung hoành kèm theo những đóa hoa lửa màu xanh u uất.

Lũ Hành Quân Nghĩ tràn tới trên mặt đất trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

Tuy nhiên, dường như vẫn vô ích, vì từ những hố cát đàn kiến vẫn không ngừng bò ra.

Mọi người còn không kịp chạy thoát đã lại bị bao vây ở giữa.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày vẫy tay, một đám thủ hạ lôi súng máy ra quét sạch mặt đất, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Tiểu Tuyết bên cạnh Tô Cảnh cũng hú lên một tiếng sói, từng đốm sáng xanh xuyên qua cơ thể, trên người bùng lên Nghiệp hỏa.

Bộ lông trắng như tuyết hóa thành màu xanh u uất, nhẹ nhàng bay múa theo ngọn lửa.

Sau đó... nó lăn lộn qua lại trên mặt đất...

ép lũ kiến không thể áp sát.

Nhìn thao tác này của Tiểu Tuyết, khóe miệng Tô Cảnh hơi co giật.

Khá khen!

Cái trò lăn lộn này đúng là điêu luyện thật. "Chấn Tự —— Chuế Lôi Điện!" Thấy Hành Quân Nghĩ vẫn liên tục chui ra, Tô Cảnh quát khẽ một tiếng, trên người hiện lên từng luồng lôi xà đen kịt, sau đó trực tiếp dẫn xuống mặt đất.

Những luồng lôi xà chạy dọc mặt đất, né tránh mọi người, đi đến đâu là Hành Quân Nghĩ nổ tung thành tro bụi đến đó.

Hơn nữa nó còn ăn sâu xuống lòng đất mười mấy mét, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ tổ kiến Hành Quân.

Thấy hố cát không còn bò ra kiến nữa, mọi người đang căng thẳng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghiệp hỏa trên người Tiểu Tuyết cũng thu hồi vào cơ thể, nó lại trở về vẻ mặt ngáo ngơ như trước.

Nhưng hình ảnh nó toàn thân bốc lửa vừa rồi đã khắc sâu vào tâm trí mọi người.

An Lợi Mãn đã quỳ xuống, hô hoán gặp được thiên thần!

Là ma quỷ hay thiên thần, vốn dĩ chỉ nằm trong một ý niệm của Tô Cảnh...

Ý nghĩ trong lòng mọi người đều giống hệt nhau.

Mình mẹ kiếp ngay cả một con chó bên cạnh Tô Cảnh cũng không bằng!

Cũng may là Tô Cảnh chưa thả Tam Thủ Giao trong người ra, nếu không họ chắc chắn sẽ đứng hình tại chỗ... có khi sợ đến mức tè ra quần mất...

Tam Thủ Giao: "Meo meo meo ~" "Tô Cảnh, ngọn lửa mà cô ấy và Tiểu Tuyết vừa dùng sao lại giống của Hỏa Biểu Trùng thế?

Chẳng lẽ họ cũng có năng lực đó sao?" Dương Tuyết Lỵ tò mò nhìn Huyền Nữ và Tiểu Tuyết, hỏi Tô Cảnh đầy nghi hoặc.

Không chỉ Dương Tuyết Lỵ, những người khác cũng phát hiện ra, chỉ là không ai dám nói, không ai dám hỏi...

Dương Tuyết Lỵ không nghi ngờ gì đã nói ra tiếng lòng của mọi người, ai nấy đều tò mò nhìn Tô Cảnh, mong chờ câu trả lời của anh.

Tô Cảnh chỉ khẽ cười, không muốn giải thích: "Em nói sao thì là vậy đi!" "Anh cái người này..." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy hơi bực, sao lại trả lời như thế chứ.

Cô vừa định mắng anh một câu thì thấy Tô Cảnh đột nhiên ngưng thần lại, sau đó mạnh mẽ vươn tay kéo cô vào lòng, né người lùi lại

phía sau. "Tất cả lùi ra!" Tô Cảnh quát lớn một tiếng, mọi người theo bản năng tản ra xung quanh.

Ngay sau đó, ở nơi họ vừa đứng, một đống cát khổng lồ đùn lên.

Khi đống cát nổ tung, một con kiến đỏ rực khổng lồ, chỉ riêng cái đầu đã to bằng cái thùng nước, chui lên từ dưới đất.

Cặp răng kìm cực kỳ sắc bén, lấp lánh ánh kim loại dưới ánh mặt trời, sau lưng cõng một ổ trứng khổng lồ.

Theo sau con kiến này, từng con Hành Quân Nghĩ to bằng đầu người cũng chui ra khỏi hang.

Nhìn thấy thứ này, Dương Tuyết Lỵ sợ đến mức tái mặt, ôm chặt lấy cổ Tô Cảnh không chịu buông tay. "Nổ súng, mau nổ súng!" Hồ Bá Nhất quát lớn, một đám thủ hạ cầm súng xung kích bắn liên tục.

Những con kiến to bằng đầu người bị đạn bắn trúng nổ tung, nhưng con to nhất kia, chắc là Kiến Chúa, đạn bắn vào người nó chỉ để lại những đốm trắng, hoàn toàn không thể phá giáp!

Thật là vô lý!

Thứ này trực tiếp làm nát tan tam quan của mọi người! "Mẹ nó chứ!

Đánh con nhỏ lại đến con già, chúng ta đây là chọc vào ổ kiến rồi!

Con Kiến Chúa khốn kiếp này thành tinh rồi chắc!" Vương Khải Toàn trực tiếp chửi thề, lời của gã cũng được mọi người vô cùng đồng tình. "Tiểu Tuyết, bảo vệ tốt cho cô ấy!" Gỡ Dương Tuyết Lỵ ra khỏi người mình, Tô Cảnh dặn dò Tiểu Tuyết một tiếng, sau đó trực tiếp lao về phía Kiến Chúa. "Huyền Nữ, cô đối phó với lũ kiến nhỏ kia!" "Rõ!" Nghe lệnh Tô Cảnh, trên người Huyền Nữ bùng lên lôi xà vàng kim.

Mỗi lần ra kiếm chắc chắn sẽ đánh nổ hơn mười con kiến to bằng đầu người.

Sự mạnh mẽ của Huyền Nữ cũng khiến mọi người thốt lên: "Khá khen!" "Tô Cảnh, cẩn thận!" "Tô gia, cẩn thận!" Thấy Tô Cảnh lao về phía Kiến Chúa, con Kiến Chúa trực tiếp dựng đứng nửa thân trên lên, cặp răng kìm sắc bén cắn về phía Tô Cảnh.

Dương Tuyết Lỵ thót tim, vội hét lên một tiếng.

Chương 93

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình giống như một bình hoa di động!

Nếu như, nếu như mình có được sức mạnh như Huyền Nữ, mình hoàn toàn có thể sát cánh chiến đấu cùng Tô Cảnh!

Hồ Bá Nhất cũng hét lên một tiếng, trực tiếp bắn hai phát súng về phía Kiến Chúa.

Nhưng sự lo lắng của mọi người rõ ràng là dư thừa.

Tô Cảnh linh hoạt né tránh đòn tấn công của Kiến Chúa, trực tiếp lách người nhảy lên lưng nó, đưa tay khóa chặt đầu nó.

Từng đốm sáng xanh xuyên thấu cơ thể, giống như siêu năng lực có được sau khi tiêm virus Extremis trong Marvel, Nghiệp hỏa xanh thẫm bùng lên, thiêu đốt lớp vỏ ngoài cứng như kim loại của Kiến Chúa.

Đầu gối thúc mạnh vào lưng nó, một luồng kình lực khác hẳn với Thái Cực Âm Thủ bộc phát ra.

Anh dùng lực giật mạnh, trực tiếp nhổ phăng cái đầu của nó cùng với nội tạng bên trong ra ngoài!

Phải nói rằng lớp vỏ của con Kiến Chúa này quả thực vô cùng cứng rắn, và nó thực sự sắp thành tinh rồi!

Mẹ kiếp, Tô Cảnh còn nhìn thấy một viên nội đan phát ra ánh sáng đỏ trong người nó.

Nếu không phải anh cộng hưởng cự lực của Tam Thủ Giao, cộng thêm kỹ xảo Khôi Tinh Thích Đấu, tuyệt đối không thể vặn đầu nó xuống dễ dàng như vậy.

Nhìn thấy cảnh này, sự kinh ngạc trong lòng Dương Tuyết Lỵ ập đến như thủy triều. "Khôi Tinh Thích Đấu?" Cô thốt lên một tiếng kinh hãi, trong lòng đầy rẫy suy tư!

Tô Cảnh vậy mà lại biết Khôi Tinh Thích Đấu của dòng dõi Bàn Sơn, thứ vốn chỉ dành cho Khôi Thủ mới được học sao?

Hơn nữa nhìn bộ dạng thì đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa!

Nếu không thì không thể dễ dàng vặn đầu con Kiến Chúa sắp thành tinh này xuống như vậy được.

Chẳng lẽ anh có mối liên hệ gì với dòng dõi Bàn Sơn sao?

Chẳng lẽ ngoại công từng bí mật thu nhận một đồ đệ để truyền thừa bí thuật Bàn Sơn?

Vậy tại sao tối qua khi cô giải thích với anh, anh lại không nói?

Trong mắt Dương Tuyết Lỵ không khỏi thoáng qua một tia oán giận, cô đã bắt đầu tự não bổ câu chuyện... -- Tác giả có lời: Chương 4!

Chúc ngủ ngon!

Sau khi vặn đứt lìa đầu kiến chúa, Tô Cảnh dùng sức đá mạnh một cái, cái xác của nó trực tiếp bị đá bay, lao thẳng về phía nơi trú ẩn lúc trước.

Nơi trú ẩn đó lập tức bị va đập đến sụp đổ, cái xác kiến chúa cũng vào lúc này nổ tung oanh nhiên.

Chất dịch hôi thối bắn tứ tung, mùi hương tỏa ra khiến đám kiến lính còn lại sợ hãi chạy tán loạn.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tô Cảnh với ánh mắt vô cùng kích động.

Tuy Tô Cảnh luôn có những thủ đoạn mà người thường không thể

với tới, nhưng hôm nay việc anh tay không vặn đứt đầu kiến chúa đã mang lại sự kích thích thị giác mạnh mẽ hơn trước rất nhiều!

Trong xương tủy mỗi người đều có nhân tố bạo lực, quyền đấm đến thịt mới là lãng mạn của đàn ông! "Đây mới là chân nam nhân a!" Vương Bàn Tử nhìn Tô Cảnh tùy tay quăng cái đầu kiến khổng lồ xuống đất, rồi thọc tay vào đống nội tạng để tìm kiếm thứ gì đó, gã không nhịn được mà cảm thán một câu.

Bên cạnh, Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn chằm chằm Tô Cảnh không chớp mắt, có chút thất thần mà phụ họa: "Quả thực là chân nam nhân!" Nghe thấy lời này, ánh mắt mọi người đều có chút ý vị thâm trường..... Nhẫn nhịn mùi hôi thối, Tô Cảnh lục lọi nội tạng của kiến chúa, rất nhanh đã tìm thấy một viên châu lớn bằng nhãn, tỏa ra hồng quang.

Chính là nội đan của kiến chúa!

Cầm lấy viên nội đan, trên mặt Tô Cảnh mới lộ ra nụ cười. "Đừng đứng ngây ra đó nữa, đi thu dọn vật tư đi, chúng ta phải khởi hành sớm!" Nhìn đám người vẫn còn đứng ngơ ngẩn nhìn mình, Tô Cảnh trực tiếp quát một câu.

Nghe lời này, mọi người mới bắt đầu hành động.

Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử dẫn theo một nhóm người trở lại nơi trú ẩn lúc trước, bên trong vẫn còn lưu giữ không ít nước.

Trong sa mạc, tài nguyên nước đặc biệt quan trọng, nếu không phải vì kiến quân hành đột ngột xuất hiện, mọi người cũng không thể bỏ chạy thoát thân.

Những người khác thì đi về phía mấy chiếc xe lúc trước, lái xe lại đây.

Cầm nội đan, Tô Cảnh gọi Huyền Nữ một tiếng: "Huyền Nữ, lấy

bình nước lại đây rửa giúp ta!" Gật đầu một cái, Huyền Nữ từ trên lạc đà lấy xuống một bình nước đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Sau đó cô đổ nước cho anh tẩy rửa nội đan.

Khi lớp dịch thối được rửa sạch, một mùi hương ngọt ngịm từ nội đan lan tỏa ra.

Chỉ khẽ ngửi vài cái, Tô Cảnh liền cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Đúng là đồ tốt!

Tuy nhiên vừa định cất đi, anh cảm thấy ống quần bị kéo kéo.

Cúi đầu nhìn, Tiểu Tuyết đang ngồi xổm bên cạnh thè lưỡi, đôi mắt đầy vẻ mong chờ nhìn chằm chằm vào viên nội đan trong tay anh. "Mày muốn cái này?" Xoa xoa đầu chó của Tiểu Tuyết, Tô Cảnh cười tủm tỉm hỏi.

Vừa nghe thấy thế, Tiểu Tuyết liền gật đầu lia lịa.

Nhìn bộ dạng nó như vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười. "Thôi được, cho mày đấy!" Viên nội đan này thực ra đối với anh tác dụng không lớn, nhưng nếu để Tiểu Tuyết ăn, có lẽ sẽ có những biến hóa bất ngờ.

Viên nội đan kiến chúa vốn dĩ đủ để các thế lực lớn tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, nay bị Tô Cảnh trực tiếp nhét vào miệng Tiểu Tuyết.

Nhìn nó nuốt chửng như hổ đói, Tô Cảnh cũng không mảy may đau lòng.

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu nó, rồi đứng dậy đi về phía Dương Tuyết Lỵ.

Sau khi nuốt nội đan, Tiểu Tuyết tạm thời chưa có biến hóa gì, dù

sao cũng phải từ từ tiêu hóa tinh hoa ẩn chứa bên trong.

Nó lắc lắc đầu, rồi lẽo đẽo đi theo sau Tô Cảnh.

Hiện tại nó càng cảm thấy, đi theo Tô Cảnh tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất đời mình.

Được ăn ngon mặc đẹp, chẳng phải sướng hơn làm cái chức Lang Vương khổ cực kia sao?..... Nhóm Hồ Bá Nhất lúc này cũng từ trong nơi trú ẩn đi ra, nhưng sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng.

Tô Cảnh còn chưa kịp nói chuyện với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bá Nhất đã trực tiếp gọi anh lại: "Tô gia, nước của chúng ta không còn nhiều nữa!" "Chuyện gì vậy?" Nghe lời này, Tô Cảnh hơi sững sờ: "Chẳng phải chúng ta mang theo rất nhiều nước sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng cau mày. "Lúc trước không ngờ bão cát dừng nhanh thế, nên chúng tôi đã để lại khá nhiều nước trong nơi trú ẩn, nhưng vừa nãy vào xem thì... tất cả túi nước đều bị kiến quân hành cắn rách hết rồi!" "Vì thế, tài nguyên nước còn lại không đủ để hỗ trợ chúng ta tìm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Hiện tại trước mắt có hai con đường, một là quay về bổ sung nước rồi quay lại, nhưng sẽ mất thời gian!

Hai là tìm nguồn nước ngay trong sa mạc!" Hồ Bá Nhất nghiêm túc nói.

Nghe anh ta nói, lòng mọi người đều phủ một lớp mây mù.

Tô Cảnh lại khẽ cười một tiếng: "Chẳng phải chỉ là thiếu nước sao?

Thuê An Lị Mãn làm dẫn đường để làm gì?

Không phải là để ứng phó với những tình huống đột xuất này à?

An Lị Mãn!" Nói rồi, Tô Cảnh nhạt nhẽo liếc lão già kia một cái:

"Nhiệm vụ tìm nước giao cho ông, có vấn đề gì không?

Nếu không tìm thấy, tôi chỉ đành giết lạc đà thôi, sáu con lạc đà này mỗi ngày lấy ít máu cũng đủ bổ sung lượng nước cho chúng tôi rồi!" Tô Cảnh vừa dứt lời, mặt An Lị Mãn lập tức khổ sở: "Tôi tìm, tôi sẽ cố hết sức tìm được chưa?

Đừng động vào lạc đà của tôi nữa!

Tôi nhớ gần đây có một nơi, trong đó có một miệng giếng cổ, bên trong có nước, nhưng đó là chuyện của mười mấy năm trước rồi!

Tôi không chắc hiện tại giếng có cạn hay không, chỉ có thể đi thử vận may thôi!" Tuy An Lị Mãn không chắc chắn lắm, nhưng Dương Tuyết Lỵ vẫn trực tiếp quyết định: "Vậy thì đi!

Thời gian của tôi không thể trì hoãn được!

Giáo sư, mọi người còn chịu đựng được không?" Nghe vậy, giáo sư Trần cũng phụ họa: "Tuyết Lỵ, cháu yên tâm, chúng ta vẫn trụ được!

Tất cả vì nghiên cứu khoa học!" Tuy lão già nói vậy, nhưng Tô Cảnh có thể thấy ba người trẻ trong đội khảo cổ đều có vẻ không tình nguyện.

Nhưng vì uy nghiêm của giáo sư Trần, họ cũng không dám nói gì thêm.

Tô Cảnh cũng chẳng thèm hỏi ý kiến bọn họ.

Đã không phản bác thì sau này nếu có giở quẻ, anh tuyệt đối sẽ không nương tay...

Lên xe, mọi người đi theo An Lị Mãn cưỡi lạc đà dẫn đường xuất phát lần nữa.

Trên xe, Tô Cảnh đặt tay lên người Tiểu Tuyết, giúp nó vận khí

hấp thu năng lượng nội đan.

Theo năng lượng lan tỏa vào tứ chi bách hài, thân thể Tiểu Tuyết được cải tạo, nó sướng đến mức hừ hừ liên tục.

Nhìn Tô Cảnh, đôi mắt Dương Tuyết Lỵ càng thêm tò mò.

Những năng lượng Tô Cảnh thể hiện trước đây tuy phong phú, nhưng điều cô hứng thú nhất vẫn là kỹ thuật Khôi Tinh Thích Đấu mà anh dùng để giết kiến chúa hôm nay.

Chương 94

Tuyệt kỹ Phàn Sơn chưa bao giờ truyền ra ngoài.

Từ thế hệ ngoại công của cô đã bắt đầu thất truyền.

Cô cũng từng nghe ngoại công kể qua nhưng chưa được học.

Dù vậy, đặc trưng của Khôi Tinh Thích Đấu rõ ràng như thế, cô tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Chẳng lẽ, Tô Cảnh đã sớm biết thân phận hậu nhân Phàn Sơn của mình?

Nếu không sao anh lại đồng ý cùng mình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Cô không tin Tô Cảnh lại thiếu mười triệu đô la đó...

Tô Cảnh: "....." Anh thực sự thiếu mười triệu đó mà... dù sao trong nhà cũng thêm bao nhiêu miệng ăn, phải kiếm tiền nuôi gia đình chứ. "Tô Cảnh..." "Hửm?" Dương Tuyết Lỵ nhích mông lại gần, không nhịn được tò mò mà ghé sát tai Tô Cảnh nói nhỏ: "Sao anh lại biết Khôi Tinh Thích Đấu của Phàn Sơn chúng tôi?

Anh thực sự không phải truyền nhân Phàn Sơn sao?" Thật không ngờ Dương Tuyết Lỵ lại qua kỹ thuật này mà coi anh là truyền nhân Phàn Sơn.

Thật vô lý! "Sao em lại nói vậy?" Tô Cảnh buồn cười nhìn cô, cũng hạ thấp giọng hỏi lại. "Anh nói xem?" Nhìn bộ dạng này, Dương Tuyết Lỵ càng tin chắc anh có liên quan mật thiết đến phái Phàn Sơn của mình: "Ngoại công của em là Chá Cô Tiếu, là truyền nhân cuối cùng của Phàn Sơn.

Tuy em là hậu nhân nhưng không được chân truyền!

Kỹ thuật kẹp cổ (giảo kỹ) anh dùng lúc trước chỉ có thủ lĩnh Phàn Sơn mới được học, ngang hàng với Phàn Sơn Điền Hải Thuật là hai đại tuyệt kỹ!

Ngoại công từ khi mất một cánh tay lúc trẻ đã không còn dùng Khôi Tinh Thích Đấu nữa.

Người từng dạy em, nhưng em không hợp để học nên cuối cùng bỏ dở.

Sau khi người mất, Khôi Tinh Thích Đấu đáng lẽ đã thất truyền, nhưng nó lại tái hiện trên người anh, anh bảo em làm sao tin được anh không có quan hệ với ngoại công của em?" Một tràng giải thích này khiến Tô Cảnh đơ người.

Khá lắm!

Không ngờ người phụ nữ này lại não bổ đến mức độ này...

Mình có quan hệ với Chá Cô Tiếu?

Chá Cô Tiếu vì trốn tránh lời nguyền mà ra nước ngoài, ông ta thọ lắm cũng chỉ sáu mươi tuổi!

Lúc ông ta sáu mươi thì mình chắc chưa đến mười tuổi, khả năng gì chứ?

Thật là ly kỳ! "Được rồi, đã vậy thì anh cũng không giấu nữa!" Nhìn Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh im lặng một lát mới thở dài nói: "Thực ra anh... chưa từng gặp ngoại công em bao giờ...

Với lại, em nghĩ năng lượng của anh, ngoại công em dạy nổi không?" Nghe câu này, mặt Dương Tuyết Lỵ lập tức xìu xuống.

Dù sao cô cũng không muốn phái Phàn Sơn đến đời mình chỉ còn mỗi mình mình... mà lại còn không phải truyền nhân chính thống...

Cô thở dài, rũ mắt: "Cũng đúng... ngoại công chưa từng rời khỏi

Mỹ, sao có thể có truyền nhân khác được...

Là em nghĩ nhiều rồi..." Nhưng nói xong, cô đột nhiên phản ứng lại: "Không đúng!

Vậy sao anh biết Khôi Tinh Thích Đấu?" Nói đoạn, cô đưa tay khóa cổ Tô Cảnh: "Nói, có phải anh học trộm không?" "Chát!" "Đồ khốn!" Tô Cảnh vỗ nhẹ vào tay cô, trợn trắng mắt rồi mới giải thích một câu: "Đây là anh tự nghiên cứu ra, tuyệt kỹ của Phàn Sơn các người chẳng lẽ không có tư liệu ghi chép?

Tuy chỉ là vài lời ít ỏi nhưng anh vẫn có thể bổ sung hoàn thiện nó..." Tô Cảnh tùy tiện bốc phét một câu.

Nhưng không ngờ Dương Tuyết Lỵ lại gật đầu rất nghiêm túc: "Cũng phải..." …… Tô Cảnh cũng lười đôi co vấn đề này nữa, trực tiếp chuyển chủ đề.

Hai người bên này ghé tai thì thầm làm mọi người xung quanh cảm giác như đang ăn phải chanh, chua không chịu nổi.

Thậm chí có kẻ ghen tị đến mờ mắt, nhìn sang anh em bên cạnh với ánh mắt đầy biến hóa...

Cả đoàn đi dọc sa mạc rất lâu.

Giữa đường lúc nghỉ ngơi, Diệp Diệc Tâm và Dương Tuyết Lỵ đi giải quyết nỗi buồn, Tiểu Diệp suýt nữa lún vào cát lún.

Nhưng sau khi phân tích, họ phát hiện đây không phải cát lún.

Quả nhiên, đào lớp cát ra, bên dưới phát hiện một đạo động.

Đây chắc là mộ đá của một gia tộc.

Quan tài bên trong đều bị phá hoại.

Nhìn vết đạo động mới cũ, chắc là nhóm người nước ngoài mà An Lị Mãn dẫn đi trước đây.

Hiện tại xác khô đang cực hot ở nước ngoài, món nào phẩm tướng tốt có thể bán được giá rất cao.

Thấy mộ huyệt bị phá hoại, giáo sư Trần và Hách Ái Quốc của đội khảo cổ đều đau lòng, Hách Ái Quốc còn lớn tiếng chửi bới.

Tuy nói mấy người làm nghiên cứu này lắm chuyện thật, nhưng công lao của họ trong việc bảo vệ lăng mộ và khai quật lịch sử là không thể phủ nhận.

Đạo mộ và khảo cổ vốn không thể đánh đồng làm một. …… Cả đoàn tiếp tục xuất phát về phía địa điểm trong trí nhớ của An Lị Mãn.

Gần tối, họ mới đến nơi.

Đó là một ngọn núi đá cao khoảng mười mấy mét. "Chính là chỗ này!

Bên trong có một miệng giếng cổ, nhưng tôi đến đây từ mười mấy năm trước nên không đảm bảo bây giờ còn nước!" An Lị Mãn chỉ vào ngọn núi đá phía trước nói.

Mọi người lúc này cũng xuống xe.

Nghe lời lão, ai nấy đều lo âu. "Đã đến đây rồi, vào xem đi!" "Để tôi đi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hồ Bá Nhất xung phong. "Lão Hồ, tôi cũng đi!" Vương Khải Toàn theo sau Hồ Bá Nhất, trực tiếp chui vào hang động.

Mọi người chờ bên ngoài, gương mặt vừa mong đợi vừa lo lắng.

Tô Cảnh cũng không chắc chắn lắm, dù sao nguyên tác chỉ để tham khảo, vạn nhất có biến cố gì thì sao?

Nhưng sau đó một tiếng súng vang lên làm mọi người giật mình.

Rất nhanh họ thấy mấy con dê hoang chạy ra.

Vương Khải Toàn cầm súng cười hớn hở chui ra: "Trong giếng có nước!" Nghe thế, mọi người đều thở phào.

Tô Cảnh cũng nhếch môi, ra hiệu với đám đàn em của Dương Tuyết Lỵ: "Nổ súng!

Tối nay thêm món!" May mà mấy con dê hoang chưa chạy xa.

Tiểu Tuyết nghe lệnh cũng lao vút đi.

Nội đan kiến chúa tuy chỉ mới hấp thu một ít nhưng thuộc tính tư duy của nó đã tăng lên mấy lần.

Không hề khoa trương, một vồ một con dê nhỏ.

Chẳng mấy chốc, mấy con dê hoang đã đổ gục trong vũng máu. "Vài người vào trong bổ sung nước.

Những người khác hạ trại, xử lý thịt dê, ăn no uống say nghỉ ngơi một đêm, mai tiếp tục xuất phát!" Dương Tuyết Lỵ ra lệnh, mọi người bắt đầu phân công hành động nhịp nhàng. …… Một tiếng sau.

Trời đã tối hẳn, mọi người đốt lửa trại.

Cũng may quanh đây có nhiều gỗ hồ dương khô, nếu không muốn nướng chín mấy con dê này thì nhiên liệu rắn mang theo chắc chắn không đủ.

Dương Tuyết Lỵ còn lấy rau khô ra nấu một nồi canh dê lớn.

Phải nói là ở nơi hoang dã mà được ăn đồ nóng sốt thế này thực sự không dễ dàng.

Nhìn xem những người khác ăn gì... bánh quy nén, bánh mì, cơm tự nóng... làm sao so được với dê nướng nguyên con!

Đương nhiên, không bao gồm Tô Cảnh.

Chương 95

Bởi vì trong không gian hệ thống anh tích trữ đồ ăn cực nhiều.

Ví như hiện tại, Tô Cảnh cùng Huyền Nữ và Dương Tuyết Lỵ mỗi người cầm nửa quả dưa hấu ướp lạnh, dùng thìa xúc ăn ngon lành...

Đến cả Tiểu Tuyết cũng có nửa quả trước mặt, khiến những người khác oán niệm đầy mình.

Phân biệt đối xử nam nữ thì hiểu được, nhưng chúng ta thật sự không bằng một con chó sao?

Tuy con chó này có thể một tát đập chết mình...

Thịt dê nướng vàng ươm, mỡ chảy xèo xèo.

Tô Cảnh nướng riêng một con, con này chỉ vừa đủ ăn thôi, vì Tiểu Tuyết là tay ăn thịt dê đại thụ mà...

Cả bọn đang ăn ngon lành, Dương Tuyết Lỵ còn đặc biệt múc cho Tô Cảnh một bát canh dê rau xanh.

Ý vị trong đó, ai nhìn cũng hiểu. "Ngon không?" "Chắc chắn là ngon rồi!" Đón lấy húp một ngụm, Tô Cảnh vừa định khen thêm vài câu thì thấy Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn ở gò cát không xa đang điên cuồng vẫy tay gọi mình. "Mọi người cứ ăn trước đi!" Húp xong bát canh, Tô Cảnh đứng dậy đi qua.

Thấy anh rời đi tìm hai người kia, Dương Tuyết Lỵ tức đến nghiến răng.

Mẹ kiếp!

Hai cái tên đồng đội lợn này! "Gọi tôi có việc gì?" Đi đến nơi, Tô

Cảnh vừa hỏi một câu đã bị Hồ Bá Nhất kéo lại, thần thần bí bí nói: "Tô gia!

Tôi phát hiện trong giếng có mộ!

Chúng ta có làm một vố không?" Tô Cảnh sững sờ, không ngờ họ lại phát hiện nhanh thế.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quan sát tinh tượng mà xác định mộ táng, quả nhiên có điểm độc đáo.

Thấy Tô Cảnh không nói gì, Vương Khải Toàn cũng phụ họa: "Tô gia, làm không?

Lão Hồ nói có mộ là chắc chắn không sai đâu!

Chúng ta đợi nửa đêm lẻn xuống, tìm được bảo bối ngài cứ tùy tiện chia cho tôi với lão Hồ vài món là được..." Nghe vậy, Hồ Bá Nhất trực tiếp dùng cùi chỏ huých Vương Khải Toàn một cái.

Nói năng không biết suy nghĩ!

Dương Tuyết Lỵ với Tô Cảnh rõ ràng có gì đó, anh bảo người ta không nói với Dương Tuyết Lỵ mà lẻn xuống với mình, có khả năng không?

Tô Cảnh cũng bật cười: "Thanh niên à, tầm nhìn hẹp quá!

Anh thực sự nghĩ trong mộ này có bao nhiêu bảo bối sao?

Tinh Tuyệt Cổ Thành mới là kho báu lớn, tài bảo trong đó gấp mười, gấp trăm lần chỗ này!

Đến lúc đó anh lén lấy vài món thì ai để ý?

Nhưng ở đây, nếu bị đám giáo sư già của đội khảo cổ phát hiện, anh nghĩ họ có báo cáo bắt anh không?" Nghe đến đây, Vương Khải Toàn lập tức ngộ ra.

Thảo nào người ta giỏi thế!

Tầm nhìn khác hẳn! "Tôi với Béo sẽ đi nói chuyện với Dương tiểu thư, lát nữa chúng ta cùng xuống!" Hồ Bá Nhất tiếp lời, rồi kéo Vương Khải Toàn sang chỗ Dương Tuyết Lỵ.

Hồ Bá Nhất kể lại phát hiện của mình cho mọi người.

Vương Khải Toàn thì lẻn về lều, chuẩn bị sẵn Mạc Kim Phù và móng lừa đen. "Tiểu Hồ, anh chắc chứ?" Đột nhiên nghe Hồ Bá Nhất nói trong giếng có mộ, mọi người đều kinh ngạc.

Giáo sư Trần không nhịn được hỏi một câu. "Dựa trên Thiên Tinh Phong Thủy Thuật tôi nắm giữ, dưới giếng này rất có khả năng có một đại mộ!

Nếu thực sự có, chắc chắn sẽ có những thu hoạch ngoài ý muốn!

Biết đâu sẽ giúp ích lớn cho việc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Hồ Bá Nhất nói những lời văn vở rất trôi chảy.

Nghe vậy mọi người đều gật đầu.

Dương Tuyết Lỵ cũng đặc biệt coi trọng việc này: "Giáo sư, chúng ta xuống xem sao!

Nơi này năm xưa thuộc về một tiểu quốc phụ thuộc dưới trướng Tinh Tuyệt Quốc ở Tây Vực.

Bên trong cực kỳ có khả năng chứa manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Bất cứ manh mối nào liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành cô đều không thể bỏ qua.

Tô Cảnh lúc này cũng đi tới.

Nghe Dương Tuyết Lỵ nói vậy, anh đưa tay vỗ vai cô: "Đã muốn đi thì cùng xuống xem thử!

Để anh xuống thám lộ trước cho!" Câu nói này khiến lòng Dương

Tuyết Lỵ ấm áp.

Cô mỉm cười gật đầu với Tô Cảnh, rồi mới gọi đàn em lấy trang bị, chuẩn bị xuống giếng.

Chuẩn bị xong xuôi, đang định qua đó, lão An Lị Mãn lại bắt đầu giở quẻ, bảo là xuống mộ sẽ xúc phạm thần linh...

Khá khen cho lão!

Ở chỗ lão thì làm cái gì cũng xúc phạm thần linh! "Huyền Nữ!" Tô Cảnh lười nghe lão lảm nhảm, khẽ gọi một tiếng.

Huyền Nữ hiểu ý ngay, thuận tay tuốt kiếm khỏi bao.

Lạc đà... tử!

Lão già im bặt ngay lập tức.

Liếc lão một cái nhạt nhẽo, giọng Tô Cảnh lạnh lẽo: "Lão già, tôi không muốn nghe thấy hai chữ thần linh nữa!

Nghe thấy một lần, tôi giết một con lạc đà!

Lạc đà chết hết thì... hừ hừ..." Lời đe dọa của Tô Cảnh làm mọi người lạnh sống lưng.

Anh thực sự sẽ giết người!

An Lị Mãn sợ đến mức mồ hãn đầy đầu, không dám ho he. "Mấy người trông chừng lão già này, dám chạy thì cứ nổ súng!

Tiện thể xử lý con lạc đà kia đi.

Tiểu Tuyết, mày cũng ở lại đây, lão già này mà giở trò thì cứ ăn thịt lạc đà của lão!" "Rõ, Tô gia!" "Gừ ~" Chỉ định vài người dặn dò xong, Tô Cảnh trực tiếp dẫn những người khác đến chỗ giếng nước.

Sau khi Tô Cảnh đi, lão già mới thở phào, ngồi bệt xuống đất nhìn mấy con lạc đà còn sót lại mà im lặng.

Tiểu Tuyết nằm bò dưới đất, đôi mắt sói chằm chằm nhìn An Lị Mãn.

Mấy người ở lại cũng bắt đầu xử lý con lạc đà vừa bị giết, ai nấy đều hưng phấn.

Lúc nãy thịt dê nướng còn chưa ăn đã mà... thứ này ngon hơn thịt dê nhiều... …… Còn bên này, mọi người đã vào cửa hang.

Bên ngoài nhìn như núi đá, nhưng thực tế đây là một kiến trúc tàn phá.

Bên trong vẫn còn dấu vết đục đẽo của con người.

Trên đỉnh còn hở một cái lỗ lớn, ánh trăng xuyên qua khiến nơi này không đến mức tối đen như mực.

Mọi người bật đèn pin, vây quanh miệng giếng. "Có tiếng nước chảy, bên dưới chắc là một dòng sông ngầm." Dương Tuyết Lỵ nhìn xuống dưới rồi cau mày nói. "Lão Hồ, mộ chẳng phải đều khô ráo sao, tại sao chỗ này lại có nước?" Vương Khải Toàn tò mò hỏi.

Vừa nghe câu này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Vương Khải Toàn, làm gã khá ngượng ngùng: "Tôi không hiểu, tôi nói bừa thôi!" "Không hiểu thì đừng nói bừa!" Dương Tuyết Lỵ lạnh lùng hừ một tiếng, mắng gã một câu.

Thấy không khí gượng gạo, giáo sư Trần cười hì hì giảng hòa: "Cũng không thể nói thế, Tiểu Vương à..." Giáo sư Trần cười nói: "Nghiên cứu của chúng ta về văn hóa Tây Vực còn rất thiếu sót, Tây Vực khác với Thăng Long, cái gì cũng có thể xảy ra!" "Được rồi, xuống dưới xem chẳng phải sẽ rõ sao!" Tô Cảnh bĩu môi, tắt đi Hoàng Kim Đồng.

Lúc nãy dưới sự thấu thị, anh đã nắm rõ tình hình bên dưới.

Lời của Tô Cảnh được mọi người đồng tình. "Huyền Nữ, cô ở

trên thủ vững!" "Rõ!" Tô Cảnh lật bàn tay, một cây thương ngắn long văn xuất hiện.

Chương 96

Mọi người cũng không quá kinh ngạc, Tô Cảnh thường xuyên biến ra thứ này thứ kia, họ đã quen rồi...

Chưa đợi người khác kịp nói, Tô Cảnh trực tiếp tung người nhảy xuống giếng.

Rơi xuống mười mấy mét, Tô Cảnh mới thấy vách giếng lõm vào một bệ đá.

Anh đạp mạnh vào vách giếng, nhảy lên bệ đá, phía trước là một phiến cửa đá được dán chặt bằng da thú.

Mũi thương khẽ gảy, lớp da thú bị xé xuống.

Trên cửa đá khắc chằng chịt chữ Quỷ Động, Tô Cảnh cũng không hiểu được.

Anh đạp một cước tung cửa đá.

Bên trong là một không gian khép kín, dựng mười mấy cây cột, dùng xích sắt khóa mười mấy cái xác khô rách rưới.

Phía trên còn dùng móc treo ngược vài xác gia súc.

Rõ ràng, đây là một địa điểm tế tự cổ đại.

Trên mặt đất còn có một mật môn, bên dưới chắc chắn là mộ huyệt thực sự.

Tuy nhiên Tô Cảnh không xuống ngay mà quay lại đường cũ.

Anh phải về báo cho mọi người một tiếng kẻo họ lo lắng.

Lúc này anh đã nghe thấy tiếng họ gọi tên mình rồi.

Có cần thế không?

Thực lực của mình mà còn gặp nguy hiểm sao? … Bên miệng giếng, mọi người đang ngó xuống. "Tô Cảnh?

Trả lời một câu đi!" "Tô Cảnh?" Dương Tuyết Lỵ bám miệng giếng gọi mấy câu không thấy hồi âm, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi hiện lên vẻ lo lắng. "Yên tâm đi Dương tiểu thư, với năng lực của Tô gia sẽ không có chuyện gì đâu!" Hồ Bá Nhất tâm tư tỉ mỉ, thấy vậy liền lên tiếng an ủi.

Vương Khải Toàn cũng phụ họa: "Đúng thế, thám lộ đơn giản thôi mà, Tô gia không sao đâu!" Nhìn Huyền Nữ vẫn bình thản như không, Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu.

Người ta còn chẳng lo, mình lo cái gì chứ? "Quăng dây thừng xuống cho tôi!

Tìm thấy rồi!" May thay, lúc này dưới giếng truyền lên tiếng của Tô Cảnh.

Nghe vậy, ai nấy đều mừng rỡ.

Dương Tuyết Lỵ vội vàng dặn dò: "Nhanh, thả dây xuống!" Đám đàn em vội vã dựng giá đỡ trên miệng giếng, rồi Hồ Bá Nhất buộc một cái xô nước vào dây thừng, trực tiếp thả xuống…… -- Tác giả có lời: Ngủ ngon nhé!

Tôi đi uống rượu đây!

Dây thừng thả xuống, Tô Cảnh trực tiếp kéo lấy, buộc vào cột đá bên cạnh cửa đá.

Sau đó anh tung người nhảy lên vách giếng, bật vài cái đã vọt ra ngoài miệng giếng. "Anh không sao chứ, Tô Cảnh?" Dương Tuyết Lỵ thấy anh ra ngoài, vội vàng đi tới hỏi. "Không sao, bên dưới không có gì nguy hiểm!" Tô Cảnh phủi bụi trên người, thản nhiên nói. "Tô tiểu huynh đệ, bên dưới rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Đúng vậy, Tô gia,

mau kể nghe xem!" Giáo sư Trần mong chờ hỏi, Vương Khải Toàn cũng hưng phấn phụ họa.

Những người khác cũng tò mò nhìn Tô Cảnh, chờ đợi câu trả lời. "Không có gì đặc biệt, vách giếng có một không gian lõm vào, có cửa đá, bên trong chắc là một nơi tế tự!" "Tô gia, vậy có mộ không?" Hồ Bá Nhất hy vọng hỏi.

Anh ta không nghiên cứu nhiều văn hóa Tây Vực, nhưng vẫn mong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của mình không sai. "Có!" "Thực sự có mộ sao?" Giáo sư Trần thốt lên, gương mặt không giấu nổi vẻ kích động. "Thực sự có, trên tế đàn có một mật đạo, chắc là thông tới mộ huyệt thực sự.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa vào xem...

Tuyết Lỵ, em thấy sao?

Giờ xuống luôn không?" Đón lấy chén nước Huyền Nữ đưa cho húp một ngụm, Tô Cảnh hỏi Dương Tuyết Lỵ. "Xuống!

Xuống ngay bây giờ!

Thời gian không chờ đợi ai!" "Tiểu Hồ à, đa tạ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của anh, nếu không có anh, mộ táng trong này chắc chúng ta cả đời cũng không phát hiện ra!" Chưa đợi Dương Tuyết Lỵ nói, giáo sư Trần đã kích động thốt lên.

Khá lắm!

Lão già này còn tích cực hơn cả mình! "Vậy... thì xuống thôi..." Nhìn Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ bất lực mỉm cười. …… Gọi đàn em gia cố giá đỡ, lợi dụng ròng rọc, buộc dây thừng xong, từng người một lần lượt tụt xuống.

Mấy người đội khảo cổ tiên phong đi trước.

Đúng là dân chuyên nghiệp, cứ thấy mấy thứ này là kích động...

Còn về phần đàn em khác, Dương Tuyết Lỵ chỉ gọi bốn người mang trang bị đi cùng xuống dưới.

Theo mô tả của Tô Cảnh, nơi này cũng không lớn lắm.

Cả đoàn đến trước cửa đá, cảnh tượng bên trong đập vào mắt.

Mấy thanh niên đội khảo cổ suýt thì nôn ra.

Từng cái xác khô bị buộc trên cột, chết rất thảm.

Nếu không có tinh thần thép thì thực sự khó mà chấp nhận được. "Từng có ghi chép rằng, các cổ quốc Tây Vực thường chọn tử tù hoặc nô lệ phơi dưới nắng đến chết, sau đó bôi máu gia súc lên thi thể để tế tự.

Hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến..." Giáo sư Trần cảm thán.

Vương Khải Toàn cũng phụ họa: "Xã hội phong kiến hại người không ít nỉ!

Đúng rồi Tô gia, nến trong này là do anh thắp à?" Nhìn những hàng nến xếp ngay ngắn trên cột, Vương Khải Toàn lại tò mò hỏi. "Đó là do có phốt pho trắng, điểm cháy thấp, lúc tôi đạp cửa ra thì nến tự cháy thôi!" Đạp cửa?

Khá lắm...

Mấy người đội khảo cổ giật giật khóe miệng.

Hóa ra cánh cửa này vừa mới bị phá hoại...

Dù trong lòng trách Tô Cảnh không biết yêu quý bảo vệ mộ táng, nhưng họ cũng không dám nói ra.

Hình ảnh ma quỷ của Tô Cảnh đã hằn sâu vào tâm trí họ...

Dương Tuyết Lỵ soi đèn pin quan sát xung quanh nơi tế tự, rồi mới đi đến trước mặt Tô Cảnh hỏi: "Mộ đâu?

Chẳng phải anh bảo có mật đạo sao?

Ở đâu?" Chỉ xuống dưới chân, Tô Cảnh ra hiệu bằng mắt với cô: "Chẳng phải đây sao?

Huyền Nữ, mở nó ra!" Cuộc đối thoại của hai người thu hút sự chú ý của những người khác, họ đều vây lại.

Trên mặt đất rõ ràng có một khối gạch lát có vòng kéo.

Huyền Nữ khẽ kéo một cái, phiến đá mà ba người đàn ông trưởng thành mới có thể miễn cưỡng kéo nổi thì trong tay cô nhẹ như không.

Sau đó lộ ra một mật đạo thông xuống lòng đất.

Lấy thang dây ra, mấy người đàn em trực tiếp phối hợp thả xuống.

Tên Hách Ái Quốc của đội khảo cổ cũng hưng phấn phát điên, hận không được nhảy xuống ngay lập tức.

Gã chạy trước mọi người, nhanh chóng bò xuống.

Những người khác vừa xuống tới nơi, gã đã đứng cạnh quan tài với nụ cười biến thái, vừa quan sát vừa gọi giáo sư Trần: "Thầy ơi!

Thầy nhìn mộ táng này xem, hình như là kiểu mộ táng dân tộc cổ đại Tây Vực đã thất truyền từ lâu!

Thầy nhìn bích họa này!

Thầy lại nhìn quan tài này, vừa vuông vừa thẳng!

Chương 97

Thật là thú vị!" Cái bộ dạng hưng phấn múa may quay cuồng này trông chẳng khác gì một gã khờ nặng hai trăm cân... "Đồ ngốc!

Cô thấy đúng không Huyền Nữ?" Tô Cảnh vừa xuống tới nơi, thấy gã như vậy liền ôm lấy Huyền Nữ, lạnh lùng thốt ra một câu.

Còn chưa biết có cơ quan hay không mà gã đã nhảy nhót loạn xạ trước quan tài.

Còn làm khảo cổ nữa chứ?

Không chết là vạn sự đại cát rồi!

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh cũng không khỏi bật cười, huých nhẹ Tô Cảnh một cái: "Đừng nói người ta thế!

Bình thường anh ấy nghiêm túc lắm, không ngờ vừa xuống mộ lại như một đứa trẻ..." Tô Cảnh bĩu môi khinh bỉ.

Đứa trẻ?

Một gã khổng lồ bốn mươi tuổi thì có! …… Sau khi Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn xuống, họ cũng đến bên quan tài thầm thì bàn bạc.

Dương Tuyết Lỵ và giáo sư Trần thì đi xem bích họa.

Tô Cảnh vốn cũng định đi xem bích họa, nhưng không ngờ vừa xuống tới nơi thì âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên.

Lúc nãy trên tế đàn không kích hoạt đánh dấu, anh cứ tưởng nơi này không được, không ngờ xuống mộ rồi nó mới bắt đầu thông báo. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!" "Có đánh dấu Mộ Vương

tử Cổ Mặc hay không?" "Đánh dấu!" "Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!" "Thưởng: Kim Quang Chú!" "Kim Quang Chú: Một trong bát đại thần chú của Đạo gia, nội uẩn kỷ thân, dĩ khí hóa hình, công thủ toàn diện!" Một luồng ấm áp tràn vào đan điền, trong đầu Tô Cảnh cũng hiện lên cách dùng Kim Quang Chú.

Hơn nữa nó đã đạt đến trình độ dĩ khí hóa hình!

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự chưa chết, chỉ cần dựa vào Kim Quang Chú này là có thể dạy cho bà ta cách làm người!

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, Tô Cảnh tâm trạng cực tốt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Nữ lên hôn mạnh một cái. "Chủ nhân, anh làm gì thế?" Huyền Nữ ngơ ngác nhìn Tô Cảnh, xoa xoa má, có chút luống cuống. "Làm!

Nhưng đợi lúc ra ngoài..." Tô Cảnh nháy mắt, cười tủm tỉm nói nhỏ.

Gái xinh đã nhiệt tình mời mọc, mình sao nỡ từ chối?

Huyền Nữ: "……" Mẹ kiếp!

Đúng là lời lẽ hổ báo!

Thấy Huyền Nữ không nói gì, Tô Cảnh cũng không trêu cô nữa, trực tiếp đi về phía Dương Tuyết Ly.

Lúc này mọi người đều đã vây quanh bức bích họa, nghe giáo sư Trần giải thích ý nghĩa của nó. "Trên bức họa này vẽ Tinh Tuyệt Cổ Thành a...

Đây chắc chắn là mộ của Vương tử Cổ Mặc!

Nào, mọi người qua đây, đây là bức đầu tiên!" Giáo sư Trần dẫn mọi người đến trước bức họa đầu tiên, tiếp tục nói: "Nước Cổ Mặc là một trong ba mươi sáu cổ quốc Tây Vực, là nước phụ thuộc của

Tinh Tuyệt Quốc.

Dưới sự thống trị của Tinh Tuyệt Nữ Vương, họ bị áp bức nặng nề, hằng năm đều phải cống nạp lượng lớn tài bảo, cùng bò cừu và nô lệ cho Tinh Tuyệt Quốc!" Giải thích xong bức thứ nhất, giáo sư Trần lại nhìn sang bức thứ hai, miệng liên tục tán thưởng: "Phải nói là kỹ nghệ của các họa sĩ này vô cùng cao siêu, dù không có văn tự chú thích nhưng vẫn cực kỳ sống động và có thần!" "Bức bích họa này vẽ vương tử Cô Mặc thỉnh cầu kiến diện Tinh Tuyệt nữ vương, muốn vì thần dân mà giảm nhẹ sưu thuế, nhưng Tinh Tuyệt nữ vương đã từ chối cầu kiến!" Trần giáo thụ giải thích với mọi người về bức họa thứ hai.

Thú thực, tay nghề của họa sĩ này quả thực cao siêu, rất dễ khiến người xem hiểu được nội dung muốn biểu đạt.

Trần giáo thụ dẫn mọi người đi tới bức tiếp theo, tiếp tục giải thích. "Vương tử Cô Mặc là hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, đã một mình lẻn vào vương cung, muốn ám sát Tinh Tuyệt nữ vương!

Nhưng lại phát hiện ra một bí mật động trời!" Nhìn bức bích họa kế tiếp, Trần giáo thụ không khỏi sững sờ: "Thật kỳ quái!

Trước đó trong các bức họa, Tinh Tuyệt nữ vương đều che mặt bằng khăn sa, nhưng nhìn bức này xem, bà ta đang nghiêng mình vén khăn sa lên.

Vương tử Cô Mặc ẩn nấp trong góc nhìn trộm, phía đối diện nữ vương dường như là một tên nô lệ, dưới ánh nhìn của bà ta, tên nô lệ đó dần trở nên hư ảo... rồi biến mất trực tiếp?" Nội dung bức họa này, Trần giáo thụ cũng chỉ có thể lý giải như vậy. "Giáo thụ, ý ông là cái người đối diện Tinh Tuyệt nữ vương kia, chỉ vì bị bà ta nhìn một cái mà biến mất hư không sao?

Chuyện này chẳng phải quá mức khó tin rồi sao?" Hồ Bá Nhất

kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử cũng phụ họa: "Đúng thế, sao có thể chứ?

Một người sống sờ sờ bị bà nữ vương này nhìn một cái là bay màu luôn à?" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, góp lời: "Tôi lại thấy Trần giáo thụ nói không sai đâu.

Đôi khi loại trừ hết những điều không thể, cái còn lại dù có phi lý đến đâu cũng chính là chân tướng!

Giống như Tinh Tuyệt nữ vương này, cổ nhân vốn coi trọng tín ngưỡng sùng bái.

Có lẽ bà ta sở hữu một loại siêu năng lực khiến người ta biến mất hư không.

Ở thời đại đó, nếu không bị coi là ma quỷ thì cũng được tôn thờ như thiên thần!

Đây hẳn là chỗ dựa để bà ta chế ngự thần dân.

Nếu không bà ta lấy gì để làm nữ vương, trấn áp hàng trăm tiểu quốc?

Nếu là tôi, dùng từ 'Nữ yêu Tinh Tuyệt' để hình dung bà ta có lẽ hợp lý hơn!" Những lời này của Tô Cảnh khiến Shirley Dương và Trần giáo thụ đều hứng thú. "Tô tiểu huynh đệ nói cũng không phải không có lý, đây cũng là một cách nghĩ..." Trần giáo thụ cười mỉm nói.

Shirley Dương cũng lên tiếng phụ họa: "Tôi thấy Tô Cảnh nói đúng!

Tinh Tuyệt nữ vương này quả thực có thể dùng từ nữ yêu để hình dung.

Lời tôi nói không phải không có căn cứ, tôi từng đọc một cuốn truyện ký của đại sư Huyền Trang thời Đường, tên là 'Đại Đường

Tây Vực Ký'.

Trong đó ghi chép rất nhiều truyền thuyết về Tây Vực cổ đại, có một chương về truyền thuyết Nữ vương sa mạc khiến tôi ấn tượng sâu sắc." Thấy cô nàng nói có vẻ bài bản, Tô Cảnh khẽ cười một tiếng: "Vậy cô kể nghe xem nào!" Mọi người cũng vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Shirley Dương.

Cô gật đầu, hồi tưởng lại một chút rồi kể: "Truyền thuyết kể rằng trong sa mạc có một dân tộc đến từ lòng đất, họ cai trị tất cả các tiểu quốc xung quanh.

Trải qua mấy trăm năm, vương vị truyền đến đời nữ vương cuối cùng.

Trong truyền thuyết, đôi mắt của nữ vương này là con đường thông tới minh giới, chỉ cần bị bà ta nhìn trúng, người đó sẽ biến mất hư không!

Còn biến mất đi đâu thì không ai biết...

Nữ vương dùng sự cai trị hà khắc, bắt dân chúng phụng thờ mình như chân thần, tất cả những kẻ phản kháng đều bị xử tử!

Có lẽ hành động của bà ta đã chọc giận thượng đế!" Vừa đi về phía trước quan sát bích họa, Shirley Dương vừa kể tiếp: "Chưa đầy mấy năm sau, nữ vương mắc bệnh lạ rồi qua đời.

Các tiểu quốc bị áp bức đã lập liên quân huyết tẩy vương thành, nhưng khi họ định rút lui thì bão cát bất ngờ nổi lên!

Đội quân vây hãm cùng với vương thành và vô số tài bảo bị nữ vương vơ vét đã vĩnh viễn bị chôn vùi dưới cát vàng!

Từ đó về sau suốt mấy trăm năm, người vào sa mạc tìm bảo vật không kể xiết, nhưng dù chỉ lấy đi một đồng Kim Hồn tệ, bão cát cũng sẽ nổi lên, không ai có thể sống sót mang tài bảo ra khỏi sa mạc!" Khi

cô nói xong, mọi người cũng đã đi tới trước bức bích họa cuối cùng. "Tuy không biết bối cảnh thời đại cụ thể, nhưng trong truyền thuyết cô nói có các yếu tố tài bảo, sa mạc, nữ vương tà ác, bấy nhiêu đó đủ để chứng minh đó chính là Tinh Tuyệt nữ vương!

Tộc người bước ra từ lòng đất, chẳng phải là tộc Quỷ Động sao?" Tô Cảnh lười biếng bồi thêm một câu. "Chính xác, kết hợp với những bức bích họa phía sau này, vương tử Cô Mặc ám sát không thành công nhưng đã tìm được một vị chiêm tinh sư, nghe theo lời khuyên của ông ta, giấu thuốc độc mãn tính vào trong bánh cao dê dâng lên nữ vương.

Không lâu sau, tin tức nữ vương đột tử truyền ra!

Còn vương tử Cô Mặc cũng vì lao lực quá độ mà sớm qua đời.

Chiêm tinh sư đã thiết kế một ngôi mộ ẩn dưới tế đàn, hợp táng vương tử và vương phi!

Những tình tiết này có quá nhiều điểm tương đồng!

Mặc dù cổ nhân có thể phóng đại những gì mình thấy, bích họa có dùng thủ pháp khoa trương, nhưng xác suất Tinh Tuyệt nữ vương có năng lực đặc biệt khiến người ta biến mất là rất cao!

Trần giáo thụ nói đúng, nơi này ghi chép chính là câu chuyện về Tinh Tuyệt nữ vương!" Shirley Dương vừa dứt lời, Hồ Bá Nhất liền lo lắng hỏi: "Tô gia, anh nói Tinh Tuyệt nữ vương là nữ yêu, chúng ta còn cần phải đi tìm không?" "Đúng thế, chúng ta đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành chẳng khác nào nộp mạng sao?" Vương Bàn Tử cũng phụ họa.

Tô Cảnh nghe vậy liền hiểu ý hai người này: Tiếc mạng!

Nói trắng ra là sợ chết!

Nhưng bảo họ rời đi?

Có khả năng sao? "Tiểu Hồ, tiểu Vương, phải tin tưởng khoa học!" Trần giáo thụ bất thình lình nói một câu, dù thế nào cũng không ai ngăn được bước chân ông đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Shirley Dương nhìn hai người với vẻ khinh bỉ, giải thích: "Đây chỉ là suy luận của chúng ta, Tinh Tuyệt nữ vương chưa chắc đã thật sự có năng lực đó.

Cho dù có đi nữa, bà ta chết bao nhiêu năm rồi, các anh còn sợ cái gì?" Nghe cô nói vậy, Tô Cảnh xua xua tay: "Thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Tôi thấy Tinh Tuyệt nữ vương thực sự có năng lực khiến người ta biến mất hư không.

Chương 98

Hơn nữa, tôi còn có một suy đoán!" Khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, anh trực tiếp nói: "Mọi người thực sự nghĩ Tinh Tuyệt nữ vương đã chết rồi sao?" "Tô gia, ý anh là...?" Hồ Bá Nhất vẻ mặt kinh sợ.

Shirley Dương thì bĩu môi, nghĩ rằng Tô Cảnh đang nói nhảm.

Nếu lời anh nói là thật thì quá kinh khủng! "Đừng hoảng, tôi cũng chỉ là suy đoán thôi!" Nhìn thoáng qua Huyền Nữ, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Dù rằng... suy đoán này có đến tám mươi phần trăm chắc chắn.

Huyền Nữ - người nằm trong quan tài ngàn năm sau phục sinh - đang đứng lù lù ở đây.

Tinh Tuyệt nữ vương, một nữ vương kinh tài tuyệt diễm áp đảo trăm nước, Tô Cảnh không tin bà ta không có chút thủ đoạn bảo mạng nào. "Hơn nữa... cho dù Tinh Tuyệt nữ vương chưa chết, tôi cũng phải đi một chuyến!

Nữ vương này tôi 'ăn' định rồi!

Chúa có ngăn cũng không được, tôi nói đấy!" Tô Cảnh trực tiếp bày tỏ ý định với nhóm Hồ Bá Nhất.

Anh không thể bỏ dở giữa chừng, không chỉ vì đã nhận tiền của Shirley Dương.

Dù là vì tài bảo hay vì để đánh dấu hệ thống, anh đều phải đi!

Chủ yếu vẫn là vì Tinh Tuyệt nữ vương, anh vô cùng mong đợi gặp bà ta.

Chỉ riêng năng lực có thể khiến người ta biến mất một cách quỷ dị đã đủ khiến anh động tâm.

Có lẽ đôi mắt đó thông tới một chiều không gian khác?

Ai mà nói chắc được?

Vẫn là phải "giao lưu sâu" với Nữ vương một chút mới hiểu được chứ.

Lời này của Tô Cảnh làm người ta cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Khí phách này là hạng gì chứ?

Đã nói đến nước này thì chuyện bỏ dở giữa chừng là không thể.

Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử cũng dập tắt ý nghĩ đó.

Nếu Tô gia đã muốn đi, vậy đi theo một chuyến thì có sao?

Họ cũng tin tưởng thủ đoạn của Tô Cảnh.

Shirley Dương dù tin Tô Cảnh nhưng luôn cảm thấy có gì đó sai sai!

Đây là trực giác của phụ nữ!

Bà nữ vương đó anh ta "ăn" định rồi?

Ăn thế nào?

Đó mới là vấn đề!

Nhưng thấy vẻ mặt Tô Cảnh bình thường, cô cũng không nghĩ sâu thêm...

Ngược lại, Huyền Nữ có vẻ mặt quái dị, cô hiểu rõ ý của Tô Cảnh hơn ai hết.

Nếu Tinh Tuyệt nữ vương thật sự giống mình, sống lại sau ngàn năm... thì không phải Tô Cảnh ăn nữ vương, mà là nữ vương ăn anh ta mới đúng...

Còn ăn thế nào?

Ăn cái gì?

Chẳng phải cô đã được trải nghiệm sâu sắc rồi sao?

Chủ đề này mọi người không bàn thêm.

Hồ Bá Nhất hỏi tiếp: "Mặc dù truyền thuyết về Nữ vương sa mạc và bích họa có độ tương đồng cao, nhưng làm sao xác định đây chính là Tinh Tuyệt nữ vương?" Shirley Dương đi tới trước mấy bức bích họa phía trước, giải thích: "Nói bà ta là Tinh Tuyệt nữ vương là bởi vì phục sức, kiến trúc, trang sức của người Tinh Tuyệt đều có đặc điểm riêng, các anh nhìn mấy bức bích họa cuối này xem." Mọi người nghe vậy liền đi theo.

Cầm đèn pin soi bích họa, Vương Bàn Tử cảm thán: "Tô gia, ngài là người trong nghề!

Bích họa tinh mỹ tuyệt luân thế này nếu mang ra thị trường thì giá trị cỡ nào?" Liếc hắn một cái, Tô Cảnh liền biết tên này đang tính toán cái gì.

Nhưng chưa đợi anh lên tiếng, Hách Ái Quốc đang cầm kính lúp xem bích họa đã cuống lên: "Đây là của quốc gia!

Của dân tộc!

Là vô giá chi bảo!

Sao có thể mang ra thị trường bán được?" "Hắc!

Ông ta cuống lên rồi kìa!" Vương Bàn Tử bị chọc cười, quay sang nói với Hồ Bá Nhất một câu, rồi mới nhìn Hách Ái Quốc: "Tôi chỉ nói thế thôi, ông có cần nói lớn thế không?

Lại còn nâng tầm lên quốc gia đại sự nữa?

Có thời gian rảnh đó, nhân lúc Tô gia cũng ở đây, chúng ta mở

quan tài này ra xem bên trong có bảo bối gì không phải sướng hơn sao?" Lời này của Bàn Tử khiến Hách Ái Quốc và Trần giáo thụ đều biến sắc, đồng thanh hét lên: "Không được, tuyệt đối không được!" Trần giáo thụ giải thích: "Mộ hợp táng phu thê vương tử Cô Mặc là bảo vật quốc gia kinh qua ngàn năm.

Hiện tại chúng ta không có thiết bị chuyên dụng, nếu mạo nhiên mở ra, đồ vật bên trong sẽ bị oxy hóa hết...

Lúc đó chúng ta sẽ trở thành tội nhân của dân tộc!" Câu này khiến hai người Hồ - Bàn ngẩn tò te...

Hay thật!

Mở cái quan tài mà thành tội nhân thiên cổ luôn?

Nhưng trong mắt những lão hủ coi khảo cổ như mạng sống này, đúng là như vậy.

Trong mắt Tô Cảnh lóe lên kim quang, Hoàng Kim Đồng khai mở.

Anh khá tò mò về vương tử Cô Mặc trong quan tài này.

Nhìn thấu vào bên trong, Tô Cảnh không khỏi ngạc nhiên.

Vương tử Cô Mặc và vương phi mặc hoa phục nằm cùng nhau, nhưng bên cạnh lại không có bất kỳ đồ bồi táng nào.

Chuyện này khá cổ quái, không hợp thường lý.

Phải chăng vì bị Tinh Tuyệt nữ vương bóc lột mà tiểu quốc vương tử này chẳng có gì đáng giá để mang theo?

Hay là vị vương tử này thực sự cần chính ái dân, để lại hết tài bảo cho dân chúng?

Nguyên nhân gì không quan trọng, Tô Cảnh không quan tâm.

Chủ yếu là trạng thái của vương tử và vương phi khiến anh hứng

thú hơn.

Sau ngàn năm, thi thể hai người tuy không thối rữa nhưng trông dị thường khủng khiếp.

Thịt xương khô héo, trên người mọc đầy lông đỏ... hai tay đặt lên bụng, đầu ngón tay mọc ra móng vuốt đen kịt dài tới mười centimet, miệng lộ ra nanh dài.

Hay thật!

Hậu vận không lành rồi!

Khóe miệng Tô Cảnh nhếch lên, trong mắt lộ ra một tia phấn khích.

Đây rõ ràng là thi biến rồi!

Nếu thật sự mạo nhiên khai quan, người bình thường không thể trấn áp nổi.

Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử tuy có mang Mạc Kim Phù và móng lừa đen nhưng đối với thứ này cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Máu Kỳ Lân của Tiểu Ca họa may còn đuổi được nó.

May là hiện tại thứ này chưa có động tĩnh gì, chắc không vấn đề nếu không tự tìm chết mà mở quan tài.

Vì thế Tô Cảnh lên tiếng nhắc nhở: "Tốt nhất là đừng mở quan tài!

Thứ bên trong... rất thú vị đấy!" Nghe vậy mọi người đều ngẩn ra. "Tô Cảnh, anh nói vậy là ý gì?

Anh phát hiện ra gì rồi?" Shirley Dương biết Tô Cảnh không bao giờ nói bừa nên tò mò hỏi.

Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử trao đổi ánh mắt, âm thầm rút

móng lừa đen từ trong túi ra. "Tô gia, ý ngài là...?" Hồ Bá Nhất nghiêm trọng hỏi nửa câu.

Chương 99

Thấy bộ dạng hắn, Tô Cảnh biết hắn đã hiểu ý mình, khẽ gật đầu. "Tê..." Hút một hơi khí lạnh, Hồ Bá Nhất kéo Vương Bàn Tử gọi mọi người rút ra ngoài: "Trong này chắc không còn gì nữa đâu, mọi người rút ra trước đã!

Đợi khi rời khỏi sa mạc, Trần giáo thụ hãy báo cáo liên hệ đội chuyên nghiệp hơn đến khai quật!" Thấy hai người đánh đố nửa ngày rồi Hồ Bá Nhất đòi rút lui, mọi người đều ngơ ngác không hiểu gì.

Shirley Dương nhìn Tô Cảnh, lòng cứ như bị mèo cào, vô cùng tò mò xem Tô Cảnh đã phát hiện ra điều gì.

Trần giáo thụ thở dài hỏi: "Tô tiểu huynh đệ, cậu phát hiện ra gì cứ nói ra, mọi người cùng đối diện mà?" "Đúng thế, hỏi anh mà anh không nói, đánh đố làm gì?" Shirley Dương cũng phụ họa.

Tuy nhiên cô không chú ý rằng Huyền Nữ từ lúc nào đã rút trường kiếm đứng bên cạnh Tô Cảnh, cảnh giác nhìn quan tài.

Tuy không cảm nhận được gì nhưng Tô Cảnh đã nói vậy thì cô đương nhiên sẽ đề phòng, chỉ cần có biến sẽ tung ra đòn sấm sét. "Vương tử Cô Mặc thi biến rồi!" Tô Cảnh mặt không đổi sắc, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt.

Nghe xong, Shirley Dương biến sắc.

Là hậu duệ phái Bàn Sơn, cô đương nhiên tin vào thứ này.

Khôi Tinh Thích Đấu chẳng phải là chuyên dùng để trị cương thi sao?

Trần giáo thụ và mấy thanh niên trong đội khảo sát cũng tái mặt.

Tuy làm khoa học nhưng họ không phải không tin thứ này... chỉ là

chưa từng trải qua thôi.

Nhưng hạng người như Tô Cảnh với thủ đoạn sánh ngang tu tiên giả còn xuất hiện được, thì việc mộ cổ nhảy ra một con cương thi dường như cũng không phải là không thể chấp nhận. "Cậu nói vương tử Cô Mặc thi biến?" Luôn có những kẻ thích nhảy ra làm trò hề để chứng tỏ sự hiện diện.

Hách Ái Quốc khinh khỉnh nói: "Chúng ta phải tin vào khoa học!

Trên đời này làm sao có cương thi tồn tại?" Nghe vậy, Tô Cảnh chỉ khẽ cười: "Ông không biết nhưng nó không có nghĩa là nó không tồn tại.

Cái này của tôi ông dùng khoa học giải thích hộ cái?" Từng điểm kim quang thấu thể bay ra, trực tiếp ngưng tụ quanh người Tô Cảnh thành một hộ tráo kim quang.

Cả người anh tỏa ra vẻ uy nghiêm, thần thánh vô cùng!

Thực tế Hách Ái Quốc cũng hiểu đạo lý đó, nhưng ông ta không dám tin!

Nói trắng ra là tự lừa mình dối người!

Tam quan bao nhiêu năm trời làm sao có thể sụp đổ dễ dàng như vậy...

Tuy những thủ đoạn của Tô Cảnh không thể giải thích bằng khoa học nhưng ông ta vẫn có thể giả vờ không thấy.

Thế nhưng mẹ nó, tôi vừa bảo phải tin khoa học xong, cậu đã vả ngay vào mặt tôi một phát Kim Quang Chú thế này?

Còn để người ta sống không hả...

Thấy Tô Cảnh dùng Kim Quang Chú, Hách Ái Quốc im bặt, mặt đầy xấu hổ không nói nên lời.

Nhìn bộ dạng đó, Tô Cảnh khinh bỉ bĩu môi, không thèm chấp hắn, thu hồi kim quang.

Đồ kiến cỏ!

Trần giáo thụ thấy vậy vội vàng ra giảng hòa: "Tô tiểu huynh đệ, Ái Quốc chưa từng tiếp xúc với chuyện này, vẫn luôn nghĩ mọi thứ đều có thể giải thích bằng khoa học, bất thình lình thế này khó tránh khỏi mất kiểm soát cảm xúc!

Cậu rộng lượng bỏ qua cho!" Xem kìa!

Người ta nói chuyện tuy mang tính ngoại giao nhưng nghe lọt tai hơn hẳn.

Nhìn lại Hách Ái Quốc, đúng là một trời một vực! "Được rồi, đừng chấp ông ta!" Shirley Dương lay cánh tay Tô Cảnh, nói khẽ. "Đúng thế Tô gia, lão ta là đồ dở hơi!" Vương Bàn Tử cũng bồi thêm một câu.

Nghe thấy thế, Hách Ái Quốc lập tức nổi khùng: "Tên béo kia, mày chửi ai đấy?" "Chửi ông đấy thì sao?" "Mày chửi lại câu nữa xem?" "Đồ chết tiệt!

Thằng dở hơi!" "Mẹ nó chứ!" Hay thật, lão này can không nổi, xông lên định chiến với Vương Bàn Tử. "Ái Quốc!

Anh bình tĩnh lại!" Trần giáo thụ định kéo Hách Ái Quốc lại, kết quả bị ông ta gạt tay một cái, trực tiếp ngã về phía quan tài, cánh tay đập vào cạnh quan tài bị cứa ra một vết máu. "Giáo thụ, ông không sao chứ giáo thụ?" Thấy Trần giáo thụ ôm cánh tay đau đớn, mấy người trong đội vội chạy tới.

Hách Ái Quốc cũng ngẩn ra, cuống quýt: "Thầy, con xin lỗi!

Con không cố ý đâu thầy!" "Không sao, Ái Quốc!

Anh quá nóng nảy rồi!

Anh là học sinh đắc ý nhất của tôi, sau này đừng phạm sai lầm thế này nữa!" Xua tay ra hiệu mình không sao, Trần giáo thụ bắt đầu giáo huấn Hách Ái Quốc.

Nhưng họ không thấy được rằng những giọt máu dính trên quan tài cư nhiên quỷ dị thấm vào bên trong.

Rất nhanh, một mùi hôi thối nồng nặc đến buồn nôn từ trong quan tài tỏa ra mãnh liệt.

Vương Bàn Tử vốn đang định càm ràm với Tô Cảnh và Hồ Bá Nhất về độ ngốc của Hách Ái Quốc: "Các ông xem, cái lão Hách này có phải dở hơi không?

Não thiếu sợi dây thần kinh rồi!

Chỉ cần có chút IQ thì đã không..." Nhưng lời chưa dứt, hắn đã ngửi thấy mùi vị đó, không nhịn được nôn khan: "Oẹ~ Tô gia, cái mùi quỷ gì thế này!

Lão Hồ, đưa tôi mặt nạ phòng độc!" Mọi người cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Shirley Dương khẽ bịt mũi, nhíu mày nhìn Tô Cảnh.

Tô Cảnh lúc này sắc mặt cũng nghiêm trọng: "Rút mau, thứ bên trong sắp ra rồi!" Nghe lệnh, hai người Hồ - Bàn phản ứng cực nhanh, chạy thẳng về phía lối vào.

Đội khảo sát cũng vội vàng đỡ Trần giáo thụ rút lui.

Tô Cảnh định đấu với thứ này nên không rút.

Mọi người đều đi rồi, nhưng Shirley Dương nghe Tô Cảnh nói vậy, một tay cầm đèn pin, một tay cầm máy ảnh chạy đến vách tường mộ thất chụp ảnh. "Tuyết Lỵ, mau ra ngoài!" "Chờ chút!

Trong bích họa này có thể có manh mối, tôi phải chụp lại để mang ra ngoài nghiên cứu kỹ!" Nghe cô nói vậy, Tô Cảnh không khỏi bất lực.

Người phụ nữ này thật không nghe lời... "Cô nhanh chân lên, chụp xong rút ngay!

Thứ bên trong ra rồi đấy!" Dứt lời, chỉ nghe một tiếng "Rầm!".

Quan tài đá nổ tung, hai bóng hình khủng bố khắp người mọc đầy lông đỏ, không nhìn rõ ngũ quan nhưng lờ mờ dáng người trực tiếp hiện ra trước mắt mọi người.

Thứ đó vừa xuất hiện đã ngửa mặt gầm lên một tiếng giận dữ.

Đám người đã đến cửa lối ra quay đầu lại, nhìn hai gã đầy lông đỏ, quần áo rách nát, tim đều đập loạn nhịp.

Shirley Dương cũng đầy sợ hãi nhưng vẫn gượng chế ngự cảm xúc, rút súng bên hông bắn hai phát về phía quái vật.

Thấy Tô Cảnh đang đối đầu với hai con quái vật, cô lo lắng hét lớn: "Tô Cảnh, cẩn thận!

Mấy người làm cái gì mà chạy hết thế hả, tôi thuê mấy người đến làm gì?

Nổ súng cho tôi!" Nhìn mấy tên hỏa kế chạy thục mạng ra cửa, Shirley Dương gầm lên.

Mẹ nó, một lũ phế vật!

Tô Cảnh lật tay, một ngọn long văn đoản thương xuất hiện, anh bật người đâm thẳng về phía quái vật.

Trong mộ thất chật hẹp dù không có nhiều không gian né tránh nhưng với Tô Cảnh không thành vấn đề.

Đã không thể đánh xa thì cận chiến!

Đánh giáp lá cà mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Quanh người Huyền Nữ quấn quýt những tia sét vàng, đôi mắt thụ đồng ánh điện chớp giật, cô cũng cầm kiếm lao tới một con quái vật lông đỏ.

Hai con quái vật định vây công Tô Cảnh, Huyền Nữ một kiếm ép lui con nhỏ hơn.

Đây hẳn là vương phi của vương tử Cô Mặc bị dị hóa. "Để con này tôi lo!" "Được!

Đừng đại ý, thứ này không dễ xơi đâu!" Nói với Tô Cảnh xong, Huyền Nữ áp sát chiến đấu, Tô Cảnh cũng nhắc nhở cô một câu.

Kiếm của Huyền Nữ linh hoạt, phiêu dật, thiên về tốc độ, trong tình huống này cô có ưu thế rất lớn.

Chưa kể, lôi điện vốn là khắc tinh của lũ tà ma này!

Một người một thương, Tô Cảnh dù đánh con quái vật vương tử Cô Mặc này lùi liên tục, nhưng đây là lão quái vật ngàn năm, da thịt đã cứng như thép nguội.

Chương 100

Bị Tô Cảnh đánh thế này, nó cũng nổi giận lôi đình.

Nó gầm lên một tiếng, đột nhiên lao về phía Shirley Dương đang trốn trong góc thỉnh thoảng bắn lén.

Thấy vậy, mặt Shirley Dương thoáng qua vẻ hoảng loạn, liên tiếp nổ súng nhưng đạn bắn vào người quái vật chẳng hề hấn gì.

Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử lúc này cũng cầm súng quay lại.

Cùng với mấy tên hỏa kế, cả hội xả súng điên cuồng vào con quái vật lông đỏ. "Tô gia, Béo này đến giúp ngài đây!" "Lão Hồ, bắn chết nó đi!" "Chơi nó!" Trong mộ thất khá trống trải, Shirley Dương đã lùi vào góc.

Cũng may đều là tay chơi súng cừ khôi, nếu không đã bắn nhầm đồng đội.

Bị xả đạn dữ dội, con quái vật chuyển mục tiêu sang phía Hồ - Bàn, bất chấp đạn lạc mà xông lên.

Con quái vật còn lại đã bị Huyền Nữ áp chế hoàn toàn, so với con kia thì nó yếu hơn nhiều.

Kiếm của Huyền Nữ dễ dàng phá phòng ngự của nó.

Đúng là vương phi biến thành, còn vương tử Cô Mặc nghe đồn là hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, sinh thời chiến đấu lực không yếu, sau khi thi biến chắc chắn mạnh hơn vương phi. "Huyền Nữ kiếm: Trảm Lôi!" Lúc này Huyền Nữ đã đạp con quái vật lông đỏ dưới chân, một đường kiếm quang rực rỡ mang theo lôi điện vàng xẹt qua, trực tiếp khiến nó đầu lìa khỏi cổ.

Một dòng chất lỏng màu xanh đặc quánh phun ra từ vết cắt, dù

lượng không nhiều nhưng nhỏ xuống sàn đá khiến thạch bản bị ăn mòn thành từng hố nhỏ, kèm theo mùi hôi thối nặc.

Loại quái vật này chỉ có bản năng sát lục, không có linh trí.

Dù Huyền Nữ đã kết liễu vương phi sinh thời của nó, nhưng mục tiêu của con quái vật vương tử vẫn là đám người Hồ Bá Nhất.

Mọi người đã bắn hết đạn nhưng nó vẫn vô sự.

Một luồng gió tanh ập đến, Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử đứng đầu đầy tuyệt vọng khi thấy quái vật lao đến gần.

Tô Cảnh kịp thời xuất hiện trước mặt hai người, long văn đoản thương đâm thẳng vào tim quái vật.

Cự lực của Tam Thủ Giao trong cơ thể kết hợp với kỹ thuật "Tứ lạng bạt thiên cân" của Thái Cực Quyền đồng thời phát động, một thương phá phòng ngự, đâm xuyên tim nó.

Sau đó Tô Cảnh lướt nhanh ra sau lưng con quái vật, hai tay khóa chặt cổ nó, đầu gối thúc mạnh vào cột sống, dùng kình xảo của chiêu Khôi Tinh Thích Đấu.

Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, Tô Cảnh trực tiếp giật phăng đầu con quái vật lông đỏ ra, lôi theo cả xương sống của nó!

Đây chính là mỹ học bạo lực của Khôi Tinh Thích Đấu!

Máu xanh của quái vật bắn lên người Tô Cảnh, làm áo sơ mi phía trên bị ăn mòn rách nát.

Quẳng cái đầu quái vật đi, Tô Cảnh xé bỏ phần áo rách.

Thứ máu xanh có thể ăn mòn cả gạch đá lại không thể làm hại Tô Cảnh một mảy may.

Anh vận khí một cái, máu dính trên người liền bị chấn rơi xuống đất.

Một hình xăm Tam Thủ Giao ba màu kéo dài từ cánh tay đến ngực hiện ra trước mắt mọi người.

Theo nhịp thở của Tô Cảnh, hình xăm đó phập phồng như vật sống.

Hình xăm giao long dữ tợn kết hợp với cơ thể tỉ lệ hoàn hảo như chiến thần Hy Lạp tạo nên một vẻ đẹp đầy nam tính.

Không chỉ Shirley Dương nhìn ngây người, ngay cả đám đàn ông như Vương Bàn Tử, Hồ Bá Nhất cũng trợn tròn mắt. "Lợi hại, quá lợi hại!

Tô gia bạo chúa, trực tiếp tay không trị quái!" "Nói thật Tô gia, cái hình xăm này của ngài nhìn ngầu vãi chưởng!" "Đúng thế!

Con Tam Thủ Giao này nhìn như sắp bò ra ngoài vậy, tay nghề xăm hình này quá cao siêu!" Mấy tên hỏa kế cũng gật đầu phụ họa.

Mẹ nó, Shirley Dương hay Huyền Nữ nhìn thì còn được, chứ lũ đàn ông này nhìn bằng ánh mắt đó khiến Tô Cảnh nổi hết da gà.

Anh lật tay lấy ra một chiếc sơ mi mới mặc vào: "Đi thôi!

Quái vật giải quyết xong rồi, cút về ngủ hết đi!" Anh lạnh lùng nói một câu.

Thấy tâm trạng Tô Cảnh không tốt, Hồ - Bàn vội vàng chuồn ra ngoài.

Đội khảo sát đã chạy ra khỏi mộ từ lâu, đang đứng chờ bên miệng giếng.

Thấy bọn Hồ Bá Nhất ra tới, họ vội vàng chạy lại hỏi han.

Biết quái vật dưới kia đã bị Tô Cảnh kết liễu, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Đa tạ có Tô tiểu huynh đệ, nếu không chúng ta có còn sống để tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành không cũng chẳng biết nữa..."

Trần giáo thụ cảm thán.

Những người khác cũng phụ họa theo.

Đặc biệt là An Lợi Mãn, lão già này nghe có quái vật là định lủi mất, nhưng lại bị bắt về, nghe Tô Cảnh diệt được quái mới hoàn toàn yên tâm.

Dù lão tham tiền nhưng không có nghĩa là lão không cần mạng.

Tô Cảnh bước ra khỏi mộ thất, lên tới tế đàn phía trên.

Shirley Dương cũng đã chụp xong bích họa đi theo sau. "Huyền Nữ, dùng thạch bản phong kín mật đạo này lại!" Nghe lệnh, Huyền Nữ gật đầu, dùng vỏ kiếm hất phiến đá nặng nghìn cân phong kín lối vào.

Nói gì thì nói, mùi của con quái vật đó quá nồng, tử khí hôi thối nặc mùi khiến Tô Cảnh muốn cay cả mắt.

Ra khỏi giếng, Tô Cảnh nhìn mọi người đang vây quanh, nói thẳng: "Ngôi mộ này không còn giá trị gì nữa rồi!

Trần giáo thụ, nếu ông muốn báo cáo thì cứ ghi lại tọa độ này, đợi cấp trên duyệt thì gọi đội chuyên nghiệp đến khai quật!" Nói xong, anh nhàn nhạt liếc Hách Ái Quốc: "Nếu trên quan tài không dính máu, quái vật sẽ không thoát ra...

Hiện tại mộ thất bị phá hoại, 'vô giá chi bảo' của quốc gia đã tiêu tùng rồi... chậc chậc...

Rốt cuộc ai mới là tội nhân của dân tộc đây?" Nghe vậy, Trần giáo thụ cười gượng gạo đầy xấu hổ.

Hách Ái Quốc cúi đầu, mặt đỏ gay như gà chọi.

Mọi người đều hiểu ý Tô Cảnh, rõ ràng là do Hách Ái Quốc đẩy Trần giáo thụ khiến ông bị thương, máu thấm vào quan tài dẫn dụ

quái vật.

Mọi nguyên nhân chung quy đều do tên này mà ra.

Nhớ lại vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt lúc trước của hắn khi nói về bảo vật quốc gia, bây giờ ai nấy đều muốn cười nhạo.

Shirley Dương cũng cạn lời với Hách Ái Quốc: "Giáo thụ, hy vọng sau này ông có thể quản lý tốt thành viên đội khảo sát, tôi không muốn chuyện này lặp lại lần nữa!" Cô lạnh lùng nói một câu rồi về doanh trại.

Hồ - Bàn nhìn Hách Ái Quốc cười khẩy rồi cũng theo sau.

Trần giáo thụ nhìn học trò mình, thở dài bất lực: "Ái Quốc à...

đừng nóng nảy nữa!

Tuy chúng ta sùng bái khoa học, nhưng thực sự có những chuyện khoa học không giải thích được...

Đợi anh đến tuổi tôi, anh sẽ hiểu thôi...

Nhìn thoáng ra đi..." Về đến doanh trại, mấy tên hỏa kế ở lại đã xẻ thịt lạc đà nướng trên lửa.

Tiểu Tuyết nằm bên đống lửa ngủ ngon lành.

Tô Cảnh không còn tâm trạng ăn uống, vì mùi hôi của con quái vật lúc nãy vẫn còn ám ảnh, anh trực tiếp vào lều nghỉ ngơi.

Huyền Nữ cũng đi theo vào, hai chữ "thân cận" của nàng hầu được nàng thể hiện một cách triệt để!

Thấy cảnh này, trong mắt Shirley Dương thoáng qua một tia không vui, nhưng cô không nói gì, cũng về lều nghiên cứu những bức ảnh chụp trong mộ.

Sáng hôm sau, Tô Cảnh bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Huyền Nữ đã không thấy đâu, thay vào đó là Tiểu Tuyết đang cuộn tròn bên cạnh.

Xoa đầu nó một cái, Tô Cảnh vươn vai đứng dậy bước ra ngoài.

Anh thấy đám hỏa kế đang thu dọn lều trại, Shirley Dương và đội của Trần giáo thụ đang bàn bạc chuyện gì đó.

Thấy Tô Cảnh ra, Huyền Nữ từ phía chiếc xe đi tới, tay cầm đồ vệ sinh cá nhân.

Phải nói là cô hầu này phục vụ quá chu đáo. "Chủ nhân, của ngài đây!" "Họ đang bàn chuyện gì thế?" Tô Cảnh nhận lấy, vừa đánh răng vừa hỏi bâng quơ. "Hình như là đã tìm thấy phương vị của nước Tinh Tuyệt?

Nếu là ngàn năm trước, tôi có thể dẫn ngài đi tìm, nhưng giờ nơi này đã là sa mạc, tôi không chắc chắn được phương hướng..." Cô không chắc chắn nói, vốn dĩ cô không hứng thú với thứ này.

Tô Cảnh gật đầu không hỏi thêm.

Súc miệng xong, anh nhận khăn lau từ tay Huyền Nữ rồi đi về phía Shirley Dương.

Thấy anh đến, Hồ - Bàn lên tiếng chào hỏi.

Chương 101

Anh xua tay, nhìn Shirley Dương đang xem xét hai bức ảnh: "Phát hiện ra gì rồi, nói nghe xem!" "Anh nhìn này!

Đây là ảnh bích họa tôi chụp, còn đây là ảnh kẹp trong sổ tay, dãy núi này có phải giống hệt nhau không?

Điều này chứng minh lộ trình chúng ta đang đi là chính xác, chỉ cần đi dọc theo sông ngầm Tư Độc là có thể tìm thấy dãy núi Trát Cách Lạp Mã!

Mà nước Tinh Tuyệt nằm ngay phía sau dãy núi đó!

Hơn nữa, sử liệu ghi chép nước Cô Mặc cách Tinh Tuyệt rất gần, chúng ta đã tìm thấy mộ vương tử Cô Mặc, chứng tỏ nước Tinh Tuyệt không còn xa nữa!" Shirley Dương hưng phấn giải thích.

Trần giáo thụ cũng phụ họa: "Chúng ta phải xuất phát ngay!

Ngôi mộ đá chúng ta phát hiện trước đó đã bị đào, chứng tỏ toán mộ tặc người nước ngoài đã đi trước chúng ta một bước!

Nếu để họ tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành trước, hậu quả sẽ khôn lường!" "Nếu đã gấp gáp như vậy, thì mau chóng xuất phát thôi!

Nguồn nước của chúng ta đã được bổ sung rất nhiều, lương thực cũng không thiếu, đủ để chống đỡ đến khi tới Tinh Tuyệt cổ thành!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Nghe vậy, Shirley Dương gật đầu, lập tức đôn đốc đám thợ hạ khẩn trương tăng tốc.

Huyền Nữ lúc này cũng bước đến phía sau Tô Cảnh, lấy một chiếc áo khoác gió choàng lên người anh.

Tuy trong sa mạc rất nóng nhưng không thể mặc quá ít, đó là thường thức.

Ra nhiều mồ hôi sẽ dẫn đến mất nước, ánh nắng chiếu trực tiếp còn có thể gây bỏng da.

Vì vậy khi vào sa mạc, mọi người đều mặc khá kín đáo.

Tô Cảnh tuy không sợ những thứ này nhưng dẫu sao phong sa cũng lớn, mặc nhiều một chút cũng có thể chắn gió...

Khoác áo vào, Tô Cảnh dẫn Huyền Nữ lên thùng xe phía sau.

Tiểu Tuyết lúc này cũng từ trong lều chạy ra, vọt tới trước mặt Tô Cảnh, rúc đầu vào lòng anh.

Cả đoàn người lần lượt lên xe, tiếp tục đi theo lão An Lợi Mãn đang cưỡi lạc đà.

Phải thừa nhận rằng lão già này thực sự có bản lĩnh, luôn dẫn mọi người đi dọc theo lòng sông cổ, lộ trình hoàn toàn không sai lệch.

Đi đi dừng dừng, đại khái đi được khoảng ba ngày.

Giữa chừng còn xảy ra một chuyện nhỏ: nữ sinh đại học Diệp Diệc Hân trong đoàn khảo cổ lâm bệnh...

Trong sa mạc mà sinh bệnh thì quả thực là chí mạng!

Tuy đã uống thuốc nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt.

Nhưng cô gái nhỏ này lại khá kiên cường, luôn cố gắng chống chọi, tính cách này rất hợp khẩu vị của Tô Cảnh.

Thời gian qua tuy anh không tiếp xúc nhiều với cô gái bình thường này nên không hiểu rõ, nhưng qua chuyện này có thể thấy cô cũng khá được.

Shirley Dương rất thích cô gái này.

Khi cô bé phát sốt, chính Shirley Dương là người chăm sóc.

Sáng ngày thứ tư, mọi người tiếp tục xuất phát nhưng đi không bao lâu, các thiết bị điện tử đột nhiên mất hiệu lực.

La bàn không phân biệt được phương hướng, ngay cả đồng hồ cũng dừng lại.

Không còn cách nào khác, mọi người đành dừng lại nghỉ ngơi, chắc chắn là do từ trường xung quanh bị nhiễu loạn.

Tranh thủ lúc mọi người nghỉ ngơi, An Lợi Mãn lân la đến trước mặt Tô Cảnh: "Người bạn này!

Tôi phải nói với cậu một chuyện!" "Hửm?" Tô Cảnh đang ngậm thuốc lá, tận hưởng màn xoa bóp của Huyền Nữ, thấy lão già này sán lại gần gọi mình, tâm tình lập tức có chút khó chịu: "Có chuyện gì thì nói mau!" "Người bạn này, tôi nói cho cậu biết, chúng ta không thể đi tiếp về phía trước được nữa!

Nơi này đã ra khỏi Hắc Sa Mạc rồi, là nơi bị nguyền rủa!

Tôi không còn tìm thấy lòng sông ngầm Tư Độc nữa!

Đi tiếp nữa chúng ta sẽ thật sự không tìm thấy đường về đâu..." Nghe thấy vậy, Shirley Dương cau mày.

Cô vừa xoa trán cho Diệp Diệc Hân, vừa đút thuốc cho cô bé: "Tiểu Diệp, uống thuốc trước đi..." "Vâng..." Giọng đáp yếu ớt, động tác nuốt thuốc của Diệp Diệc Hân thành thục đến mức khiến người ta đau lòng.

Cho Tiểu Diệp uống thuốc xong, Shirley Dương mới đứng dậy đi về phía Tô Cảnh: "Đại thúc, ông nói chúng ta đã ra khỏi lòng sông rồi sao?

Vậy có phải sắp ra khỏi Hắc Sa Mạc rồi không?" Shirley Dương

cau mày hỏi, An Lợi Mãn gật đầu, thẳng thừng đáp: "Đúng thế, đi tiếp nữa sẽ là vùng đất khô cằn thực sự, còn khủng khiếp hơn cả Hắc Sa Mạc, đó là nơi bị nguyền rủa!" "Lão anh em, chúng ta ra khỏi lòng sông bao lâu rồi?" Trần giáo sư hỏi một câu, An Lợi Mãn cũng thành thật trả lời: "Đại khái khoảng nửa ngày." Lúc này Shirley Dương lại hưng phấn cầm ống nhòm đi lên cồn cát quan sát xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó, tay vẫn cầm cuốn sổ tay. "Tuyết Ly, cháu phát hiện ra gì sao?" Trần giáo sư gọi một tiếng, Tô Cảnh cũng đứng dậy bước tới. "Mọi người qua đây cả đi!" Shirley Dương gọi, cả nhóm vây quanh. "Mọi người xem ghi chép này..." Shirley Dương tuôn ra một tràng tiếng Anh, mọi người nghe không hiểu gì cả.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Tuyền (Béo) mặt nghệt ra. "Dương tiểu thư, cô nói tiếng Anh tụi tôi không hiểu đâu!" Hồ Bá Nhất cười khổ.

Nghe vậy, Shirley Dương bình tĩnh lại rồi giải thích: "Trong sổ tay có viết, ở tận cùng của dòng sông cổ là một vùng đất hoang vu, hai ngọn núi đen như những võ sĩ mặc giáp đen đứng sừng sững phía trước.

Vượt qua núi đen, một thành phố cổ xưa sẽ hiện ra trước mắt chúng ta!" Lời này khiến mọi người mù mờ.

Tô Cảnh thấy vậy liền giải thích một câu: "Hai ngọn núi từ tính màu đen đã cắt đứt dòng sông ngầm, vì vậy lòng sông mới biến mất!

Vượt qua Từ Sơn là có thể thấy Tinh Tuyệt cổ thành!

Thiết bị điện tử của chúng ta bị hỏng chứng tỏ gần đây từ trường bị nhiễu loạn.

Vì vậy, Từ Sơn nhất định ở gần đây!

Chúng ta... sắp đến Tinh Tuyệt cổ thành rồi!" Shirley Dương nghe

Tô Cảnh nói vậy, gật đầu lia lịa: "Tô Cảnh nói không sai, chính là ý đó!" Đoàn khảo cổ do Trần giáo sư dẫn đầu ai nấy đều hưng phấn. "Vạn lý trường chinh chỉ còn bước cuối cùng thôi!" Trần giáo sư chân thành cảm thán.

Shirley Dương nhìn Tô Cảnh với ánh mắt khẩn cầu: "Tô Cảnh, bước cuối cùng rồi!

Giúp tôi tìm Từ Sơn...

Tôi xin anh đấy." Nhìn ánh mắt van nài của người phụ nữ này, Tô Cảnh thực sự không nỡ từ chối.

Hơn nữa, anh cũng đã nhận tiền rồi...

Nhìn Shirley Dương, Tô Cảnh trịnh trọng gật đầu: "Từ Sơn ở ngay gần đây thôi!

Tất cả tìm cho tôi!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Shirley Dương lập tức đổi sắc mặt, quay sang quát đám thợ hạ: "Ai tìm thấy Từ Sơn, thù lao gấp đôi!" Thật đúng là phú bà!

Dưới sức mạnh của đồng tiền, tự nhiên sẽ có người liều mạng.

Đám thợ hạ như được tiêm máu gà, cầm ống nhòm dáo dác nhìn quanh.

Shirley Dương cũng sốt sắng tìm kiếm.

Tô Cảnh biết Từ Sơn này không dễ phát hiện như vậy.

Có lẽ do ảnh hưởng của từ trường nên đại não tự động che giấu nó đi.

Nhưng sự nhiễu loạn từ trường này đối với một người có tinh thần lực vượt xa người thường như Tô Cảnh thì chẳng có tác dụng gì.

Từ Sơn trong mắt Tô Cảnh nổi bật như vết mực đen trên tờ giấy

trắng!

Đáng lẽ nó là một dãy núi đen liền mạch, nhưng lại bị con người đục rỗng ở giữa thành hai nửa, nhìn từ xa đúng là giống như hai võ sĩ giáp đen đứng canh giữ.

Tô Cảnh nhếch môi, lên tiếng: "Tìm thấy rồi!" Shirley Dương ngẩn ra, kích động nắm chặt lấy tay Tô Cảnh: "Ở đâu, nó ở đâu?

Tại sao chúng tôi không thấy?" Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay cô, Tô Cảnh không nhịn được bóp nhẹ hai cái.

Shirley Dương lúc này hiển nhiên không tâm trí đâu mà chú ý việc đó: "Tô Cảnh..." "Có lẽ do từ trường nhiễu loạn khiến não bộ các người tự động bỏ qua hai ngọn núi này.

Các người chỉ là người bình thường, tinh thần quá yếu!

Không tin các người hỏi Huyền Nữ xem có thấy không?

Nói câu khó nghe nhé, ngay cả con chó nhà tôi còn thấy kìa!" Tô Cảnh thấy bộ dạng của Shirley Dương thì không úp mở nữa.

Shirley Dương nhìn Huyền Nữ hỏi thẳng: "Huyền Nữ, cô có thấy Từ Sơn ở đâu không?" "Nó chẳng phải ở đằng kia sao?" Huyền Nữ hất cằm về phía trước, thản nhiên nói. "Gừ... gừ..." Ngay cả Tiểu Tuyết cũng giơ vuốt chỉ về hướng Từ Sơn.

Mọi người nhìn theo hướng Tô Cảnh chỉ, có lẽ do từ trường lại thay đổi lần nữa, một dãy núi đen bị cắt đứt ở giữa hiện ra trước mắt mọi người. "Đúng là nó rồi!" Béo mặt đầy kinh ngạc.

Mẹ kiếp!

Hóa ra mình còn không bằng con chó! "Chính là chỗ này, phía sau Từ Sơn này chính là Tinh Tuyệt cổ thành!" Shirley Dương vẫn chưa buông tay Tô Cảnh, mắt tràn ngập sự kích động.

Chương 102

Hồ Bá Nhất cũng thấy khó tin: "Tại sao lúc nãy chúng ta không thấy, giờ lại thấy được?

Quái dị thật!" Đám người xì xào bàn tán, có người hưng phấn, có người sợ hãi trước điều chưa biết.

Tinh Tuyệt cổ thành chỉ còn cách một bước chân... "Như mọi người đã thấy, đi qua khe hở của Từ Sơn là có thể đến Tinh Tuyệt cổ thành!" Tô Cảnh nhếch môi nói. "Nếu đã vậy, chúng ta mau xuất phát thôi!

Nhìn Từ Sơn có vẻ gần nhưng chắc chắn là 'trông núi chạy chết ngựa', chúng ta phải đi một quãng thời gian đấy!

Trước khi trời tối phải đến được đó!" Shirley Dương kích động nói.

Thầy trò Trần giáo sư và Hách Ái Quốc cũng vô cùng phấn khích.

Tinh Tuyệt cổ thành là mục tiêu cả đời của họ.

Shirley Dương vừa dứt lời, mọi người bắt đầu hành động.

Nhưng chưa kịp thu dọn xong đã nghe thấy thanh niên tên Sở Kiến trong đoàn khảo cổ lên tiếng: "Tôi không đồng ý!

Chúng ta nên quay về!" Tát Địch Bằng cũng gật đầu bên cạnh: "Đúng thế!" "Các anh đang nói gì vậy?

Tinh Tuyệt cổ thành đã gần thế này rồi mà các anh lại muốn quay về?

Nói lại lần nữa xem, các anh sẽ không còn là học trò của tôi nữa!" Hách Ái Quốc giận dữ.

Nhưng Sở Kiến vẫn bướng bỉnh: "Thầy Hách, đừng như vậy, hãy nghe chúng em nói đã!" Trần giáo sư thấy cảnh này vội khuyên ngăn: "Ái Quốc, đừng thế, nghe chúng nói xem sao!" "Giáo sư, không phải em muốn rời đi!

Nhưng thầy nhìn Tiểu Diệp xem, cô ấy giờ thế này thì có thể kiên trì đến Tinh Tuyệt cổ thành không?

Chúng ta phải lấy an toàn làm trọng!" Tát Địch Bằng phụ họa: "Đúng vậy, chúng ta phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của Tiểu Diệp!" Nghe đến đây, Tô Cảnh bật cười.

Xem ra hai tên này đều có ý với Tiểu Diệp đây...

Cũng đúng, một cô gái thanh thuần như vậy chắc chắn có người theo đuổi!

Tuy rằng màn hình phẳng...

Tô Cảnh xoa cằm trầm tư.

Hoặc là, biến cô ấy thành "liếm cẩu" của mình cũng không tồi...

Nữ thần của người khác, lại là liếm cẩu của mình?

Chậc, nghĩ thôi đã thấy hơi kích thích!

Trần giáo sư cũng rơi vào trầm mặc.

Một bên là tâm nguyện cả đời, một bên là tính mạng học trò.

Ông hoàn toàn không biết chọn thế nào.

Nhưng nhìn Tiểu Diệp một cái, cuối cùng ông thở dài: "Hai đứa nói cũng không sai, Tiểu Diệp nếu cứ kéo dài mà không được điều trị sớm thì thật sự có thể xảy ra chuyện...

Tôi phải chịu trách nhiệm với các em...

Vậy thì quay về thôi..." Nói xong, Trần giáo sư như già đi thêm

mấy tuổi.

Hách Ái Quốc lập tức cuống lên: "Không được!

Thầy ơi, bao năm qua thầy dốc hết tâm sức tìm Tinh Tuyệt cổ thành, không ai hiểu rõ tình cảm thầy dành cho nó hơn em!

Chỉ còn một bước cuối cùng thôi, sao có thể bỏ cuộc?" Đạo lý này Trần giáo sư sao không hiểu?

Lúc này Shirley Dương lạnh lùng lên tiếng rồi lên xe: "Ai muốn đi thì tự đi!

Tinh Tuyệt cổ thành tôi nhất định phải tới!

Ai cản là chết!" Nghe vậy, đám thợ hạ nhanh nhẹn leo lên xe.

An Lợi Mãn cũng vội vàng bò dậy thúc lạc đà.

Ma quỷ!

Cặp nam nữ này đúng là ma quỷ!

An Lợi Mãn đã quyết định rồi, mẹ kiếp nếu lần này còn sống mà ra được, sau này có ai bảo lão dẫn vào sa mạc nữa thì lão là thằng ngu!

Sở Kiến và Tát Địch Bằng vô cùng ngượng ngùng.

Không chỉ vì lời của Shirley Dương, mà còn vì... họ lo cho Tiểu Diệp nhưng cô ấy ngay cả một cái nhìn cũng không thèm dành cho họ?

Thật là vô lý! "Tô ca, anh đỡ em một chút..." Diệp Diệc Hân yếu ớt gọi Tô Cảnh đang đứng cạnh mình.

Nhìn bộ dạng mềm yếu của cô gái tóc đuôi ngựa này, Tô Cảnh cũng không nỡ từ chối, đưa tay đỡ cô dậy.

Cô nàng này đúng là bệnh không nhẹ, phải dựa vào người Tô Cảnh mới đứng vững được.

Y võ không tách rời, tuy Tô Cảnh hơi biết y thuật nhưng cũng không trị được chứng bệnh này của cô.

Anh chỉ có thể truyền một chút Tiên Thiên Chi Khí để bồi bổ cơ thể cô.

Nhưng hiệu quả cũng không thể thấy ngay lập tức được. "Trần giáo sư, thầy không cần đắn đo, em chịu đựng được!

Tinh Tuyệt cổ thành chỉ còn cách một bước chân, nếu không đi em sẽ hối hận cả đời!

Đến đó nghỉ ngơi hai ngày là được." Phải nói là cô gái này cực kỳ hiểu chuyện.

Nói đoạn, cô nở một nụ cười khổ: "Nhắc mới nhớ, qua trải nghiệm lần này em mới thấy mình không hợp với việc khảo cổ dã ngoại, quá dễ làm vướng chân mọi người...

Sau khi ra ngoài, em định đổi một công việc ổn định hơn, em cũng không muốn để bố mẹ phải lo lắng nữa..." Đổi việc thì tốt quá!

Tô Cảnh lập tức vui vẻ: "Tiểu Diệp, tôi có một cửa hàng ở Phan Gia Viên, đang thiếu một lễ tân, em có muốn đến không?

Vừa hay đúng chuyên ngành của em, lương tháng ba vạn, bao ăn ở, bảo hiểm đầy đủ!" "Đến ạ!

Sau khi về em sẽ đến Kinh Đô tìm anh!

Anh không được từ chối em đâu nhé, chỉ cần bao ăn ở, không lương cũng được!" Nhìn Tô Cảnh, Diệp Diệc Hân bật cười khúc khích.

Cô cũng đáp lại theo kiểu nửa đùa nửa thật, nhưng thực hư thế nào chỉ có lòng cô rõ nhất...

Hai người cười nói không dứt, nhưng những người khác thì không

có tâm trí đó.

Nghe lời Tiểu Diệp nói trước đó, Trần giáo sư thở dài rồi gật đầu: "Tôi tôn trọng lựa chọn của em...

Nhưng tiền đề là em phải an toàn trở về từ Tinh Tuyệt cổ thành.

Tôi phải đảm bảo an toàn cho từng người một..." Trần giáo sư nghiêm túc nói. "Giáo sư, em thật sự không sao đâu...

Có Tô ca ở đây, thầy còn lo gì nữa?" Tựa vào lòng Tô Cảnh, mặt Diệp Diệc Hân thoáng ửng hồng.

Từ đầu đến cuối cô không hề đoái hoài đến Sở Kiến và Tát Địch Bằng.

Giờ lại còn dựa vào lòng Tô Cảnh.

Hai tên kia không thốt nên lời, trông vô cùng thất thần. "Tô tiểu huynh đệ, nếu đã vậy, Tiểu Diệp phiền cậu giúp đỡ chăm sóc..." Thở dài một tiếng, Trần giáo sư nói với Tô Cảnh.

Gật đầu một cái, Tô Cảnh nửa ôm Diệp Diệc Hân đi về phía xe.

Huyền Nữ bám sát theo sau.

Nói thật thì tình trạng cơ thể Tiểu Diệp lúc này quả thực không ổn lắm. "Tiểu Diệp, em tin tôi không?" Tô Cảnh nhẹ nhàng hỏi.

Câu trả lời của Diệp Diệc Hân vô cùng kiên định: "Em tin!" "Vậy là được rồi, có tôi ở đây, em sẽ khỏe lại thôi!" "Tô ca..." "Hửm?" "Cảm ơn anh..." An Lợi Mãn cưỡi lạc đà đi trước, cả đoàn tiến thẳng về phía Từ Sơn.

Shirley Dương đang nghiên cứu sổ tay.

Huyền Nữ tựa vào vai Tô Cảnh nhắm mắt ngủ hờ.

Còn Tô Cảnh thì tựa vào người Tiểu Tuyết, bộ lông của nó mềm

mại, dùng làm gối tựa cực kỳ thích hợp.

Nhìn Tiểu Diệp đang ngủ mê mệt bên cạnh, Tô Cảnh không khỏi cảm thấy bất lực.

Trong nguyên tác, Diệp Diệc Hân cuối cùng chết ở Tinh Tuyệt cổ thành vì chứng thoát thủy cấp tính, cộng thêm việc bôn ba dọc đường khiến cơ thể không chịu nổi.

Chương 103

Cái chết đột ngột đó thật đáng tiếc...

Nhưng hiện tại, nguồn nước đầy đủ, Diệp Diệc Hân gặp vấn đề hoàn toàn là do tố chất cơ thể quá yếu...

Cho dù có bổ sung nước, cô ấy cũng không chịu đựng được.

Cho nên mới nói, nếu không có thực lực nhất định hoặc qua huấn luyện chuyên nghiệp, cô gái nhỏ này căn bản không thích hợp với công tác dã ngoại.

Tô Cảnh cũng không có cách nào giải quyết triệt để, chỉ có thể dùng Tiên Thiên Chi Khí bồi bổ cơ thể cô, kết hợp với uống thuốc.

Tuy hiệu quả không nhanh nhưng có thể đảm bảo cơ thể cô hồi phục được.

Đã có anh ở đây, sao có thể để một em gái thanh thuần như vậy chết ở Tinh Tuyệt cổ thành được chứ?

Tô Cảnh nửa ôm Diệp Diệc Hân vào lòng, vận khí giúp cô bồi bổ cơ thể suốt nửa ngày.

Huyền Nữ nhìn thấy có chút ghen tuông, trong mắt Shirley Dương cũng thoáng hiện tia không vui.

Nhưng khi Tô Cảnh giải thích cho cô về khái niệm linh khí, sự ghen tuông của Shirley Dương lập tức biến thành sự tò mò.

Luyện khí sĩ quả thực khiến người ta hướng tới...

Shirley Dương liên tục đặt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Tô Cảnh đang rảnh rỗi nên cũng tùy tiện giải đáp cho cô, điều này làm cô mở mang tầm mắt.

Còn về Huyền Nữ, tuy cô không hiểu khái niệm về "khí", nhưng nghìn năm trước cô đã được Tây Vương Mẫu cải tạo cơ thể, mọi năng lực sở hữu cũng không thua kém gì luyện khí sĩ.

Hơn nữa, sau khi cải tạo, cấu trúc kinh mạch của Huyền Nữ đã khác hẳn người bình thường.

Tô Cảnh trước đây từng kiểm tra qua, nếu không anh đã truyền công pháp luyện khí cho cô rồi, càng nhiều kỹ năng càng tốt mà...

Cả đoàn không ngừng nghỉ đi suốt nửa ngày, đến gần chiều tối, trời đã sẫm lại, mọi người mới đến gần sát Từ Sơn. "Trông núi chạy chết ngựa" quả không phải là nói suông.

Thật không dễ dàng gì...

Lạc đà của An Lợi Mãn mệt đến mức sắp lả đi rồi...

Có lẽ vì vừa khát vừa mệt, hoặc cũng có thể vì đến gần Từ Sơn nên từ trường xung quanh càng thêm nhiễu loạn.

Lạc đà của An Lợi Mãn còn chưa vào đến hẻm núi đã quỵ xuống đất, kéo thế nào cũng không chịu dậy.

Tô Cảnh đang trò chuyện với Shirley Dương về chuyện luyện khí, nhìn Tiểu Tuyết đang gặm miếng thịt lạc đà nướng còn thừa từ tối qua, anh thầm mặc niệm cho lạc đà của An Lợi Mãn vài giây.

Nhưng không ngờ ngay sau đó, chiếc xe chở mọi người cũng gặp sự cố chết máy.

Thân xe rung lắc dữ dội khiến Diệp Diệc Hân bừng tỉnh.

Thấy mình đang dựa vào lòng Tô Cảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

Nhìn phản ứng này, Tô Cảnh mới hiểu tại sao những cô em gái thanh thuần lại được ưa chuộng đến thế.

Vẻ thẹn thùng này đúng là đánh trúng tim đen của các anh trai...

Cho dù là màn hình phẳng, Tô Cảnh cũng không thấy có vấn đề gì...

Để nó từ từ lớn lên trong lòng bàn tay mình chắc hẳn sẽ có cảm giác thành tựu lắm...

Khóe môi nhếch lên, Tô Cảnh hỏi một câu: "Tiểu Diệp, em thấy khá hơn chút nào chưa?" "Khá hơn nhiều rồi, Tô ca...

Có chuyện gì vậy?

Sao xe lại dừng?" Diệp Diệc Hân hỏi ngược lại, Shirley Dương cũng thò đầu nhìn ra ngoài. "Lão bản!

Chúng ta đến gần Từ Sơn rồi!

Chắc là do từ trường nên xe bị chết máy, xem ra đoạn đường phía trước chúng ta phải đi bộ thôi!" Tên thợ hạ lái xe hét lên, Shirley Dương cau mày nhìn Tô Cảnh. "Xe không vào được nữa rồi!" "Xe không vào được thì đi bộ, nếu cô không muốn đi thì cưỡi con lạc đà của An Lợi Mãn đi, cũng may chưa làm thịt hết đám lạc đà của lão, nếu không thì cô phải cưỡi lão ấy rồi!" Tô Cảnh đưa tay vỗ đầu Tiểu Tuyết, buông Diệp Diệc Hân ra, đứng dậy vươn vai rồi mỉm cười nói.

Đột nhiên bị gọi tên, Tiểu Tuyết ngơ ngác quay đầu lại, có chút ủy khuất nhìn Tô Cảnh.

Mẹ kiếp!

Ta là sói, đừng bắt ta làm việc của lừa có được không?

Mọi người xuống xe.

Nhìn hai ngọn núi từ tính khổng lồ hùng vĩ ẩn hiện trong màn đêm phía trước, ai nấy đều cảm thấy chấn động.

Nhưng bốn con lạc đà còn lại của An Lợi Mãn cứ quỵ dưới đất

rên rỉ, thật là phá hỏng cả bầu không khí. "Chuyện này là sao chứ!

Chúng ta lui lại đi, mọi người nhìn xem, lạc đà của tôi như bị ma quỷ bóp nghẹt cổ họng vậy, chúng ta mau quay về thôi!

Đây là vùng đất chết, là nơi bị nguyền rủa!" Lão già này ở phía sau cứ lảm nhảm mãi khiến Tô Cảnh vô cùng mất kiên nhẫn.

Dường như nhận thấy cảm xúc của Tô Cảnh, Tiểu Tuyết gầm nhẹ một tiếng về phía An Lợi Mãn, thế là lão già lập tức ngậm miệng. "Trên đời này chẳng có ma quỷ gì cả!

Lạc đà của ông chắc là bị cái gì đó dọa sợ thôi!" Shirley Dương thản nhiên nói một câu rồi quan sát xung quanh.

Tiểu Tuyết khịt khịt mũi, nhìn về phía trước, trong họng phát ra tiếng gầm gừ nhỏ.

Trực giác của dã thú vô cùng nhạy bén, nó đã nhận thấy nguy hiểm.

Béo tinh mắt nhìn thấy một bóng trắng ở cách đó không xa, liền thốt lên: "Mọi người nhìn xem, đằng kia có phải có người không?" Nghe vậy, tất cả đều chú ý nhìn sang.

Quả nhiên cạnh một đống đá cách đó không xa có một bóng trắng. "Đạn cháy!" Shirley Dương khẽ gọi.

Một tên thợ hạ rút ra một phát bắn về phía đó.

Ánh lửa đỏ rực rỡ hiện lên, cả nhóm cũng nhìn rõ bóng trắng kia.

Đúng là một con người! "Vị bằng hữu đằng kia, lên tiếng đi, đừng có giả thần giả quỷ!" Hồ Bá Nhất hét lên nhưng không có phản ứng.

Tô Cảnh trực tiếp lấy súng trong tay Shirley Dương, nã vài phát vào người đó: "Không sao đâu, là người chết thôi!" Nói xong, Tô Cảnh trực tiếp bước tới.

Shirley Dương và Huyền Nữ cũng bám sát phía sau.

Tô Cảnh lật tay một cái, một ngọn trường thương vân rồng đã xuất hiện trong tay.

Đi đến trước xác chết, Tô Cảnh dùng mũi thương hất tấm vải trắng trùm đầu ra, khuôn mặt của một người ngoại quốc hiện ra trước mắt.

Sắc mặt xám ngoét, trợn trừng mắt đầy giận dữ, tử trạng dị thường quỷ dị.

Trên người không thấy vết thương rõ ràng nào, trên mặt đất vương vãi súng đạn.

Lúc này những người khác cũng đi tới, nhìn thấy tử trạng của cái xác đều lộ vẻ kinh hãi.

Tô Cảnh xin Shirley Dương mấy thanh que phát sáng rồi ném sang bên cạnh.

Ánh sáng đỏ soi rực xung quanh, từng cái xác hiện ra trước mắt mọi người. "Ở đây chắc chắn đã xảy ra một trận chiến, đám người ngoại quốc này chính là đoàn du lịch mà An Lợi Mãn từng dẫn đi trước đây." Nói đến đây, Tô Cảnh nhìn An Lợi Mãn.

Lão già cũng gật đầu thừa nhận. "Trong tay họ có súng, trên đất vương vãi vỏ đạn, rõ ràng đã trải qua một trận chiến lớn, nhưng tất cả đều bị tiêu diệt, chắc chắn là gặp phải thứ gì đó vô cùng khủng khiếp." Nghe Tô Cảnh nói, mọi người đều gật đầu tán thành. "Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta mau rời đi thôi!" Hồ Bá Nhất vội vàng nói.

Nghe vậy, An Lợi Mãn gắng sức lôi lạc đà của mình dậy đi tới.

Cả nhóm chuẩn bị rời khỏi đây ngay lập tức.

Thứ không biết trước luôn là thứ đáng sợ nhất...

Tuy nhiên, đám người ngoại quốc này đã gặp phải thứ gì thì Tô Cảnh dĩ nhiên biết rõ.

Cự Nhãn Chi Xà, còn được gọi là Tịnh Kiến A Hàm, là kẻ canh giữ Quỷ Động.

Toàn thân bao phủ vảy đen tuyền, trên đỉnh đầu có một khối u thịt giống như con mắt.

Khi u thịt mở ra như một đôi sừng, những tia sáng đỏ le lói từ trong cơ thể phát ra, trông giống như một con giao long nhỏ nhắn.

Tuy vẻ ngoài rực rỡ đẹp đẽ nhưng nọc độc của nó đủ để khiến người ta tử vong trong vài giây, hơn nữa sức sống vô cùng ngoan cường!

Trong nhà mình đã có Dã Kê Bột Tử, có Hắc Mao Xà, loại Cự Nhãn Chi Xà này Tô Cảnh dĩ nhiên không muốn bỏ lỡ.

Chương 104

Mẹ kiếp!

Cái sở thích thu thập này thật đáng hận!

Ban đầu Tô Cảnh định đi bới cái xác xem có con Cự Nhãn Chi Xà nào bên trong để mở mang tầm mắt không, còn muốn thu thập số lượng lớn thì phải đợi đến khi vào địa cung Tinh Tuyệt.

Nhưng không ngờ có người còn nhanh chân hơn anh, đi bới cái xác lên.

Hách Ái Quốc vừa lục soát cái xác vừa nói với mọi người: "Mọi người qua đây giúp một tay, biết đâu trên người bọn họ có bảo vật đào được từ trong mộ ra!

Tuyệt đối không thể để những bảo vật thuộc về quốc gia này bị thất lạc!" Mọi người đều cạn lời!

Cái tên ngốc này!

Đã nói là xung quanh có nguy hiểm chưa biết rồi mà ông còn đi động vào xác chết?

Đúng là có vấn đề về não!

Trần giáo sư hoảng loạn hét lên: "Ái Quốc, mau quay lại đây!" Hồ Bá Nhất càng quát lớn: "Đừng động vào cái xác đó!" Nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy từ trong quần áo của cái xác chui ra một con rắn đen dài khoảng ba mươi centimet, trên đầu có u thịt hình con mắt.

Thân rắn tỏa ra những đốm sáng đỏ nhạt, nó thè lưỡi rồi đột ngột há miệng rít lên một tiếng.

Đôi răng độc sắc nhọn phản chiếu ánh lửa của que phát sáng tỏa ra ánh sáng u u.

Hách Ái Quốc lúc này đã sững sờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám cử động.

Tô Cảnh cũng không có ý định ra tay cứu lão.

Kẻ đáng chết thì lời lành khó khuyên!

Vừa hay, ta đã sớm muốn xử lý lão rồi!

Trong ánh mắt kinh hoàng của Hách Ái Quốc, Cự Mục Chi Xà trực tiếp phóng vọt lên, lao thẳng về phía cổ lão...

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Bá Nhất lao lên trước, dùng xẻng công binh đập con rắn xuống đất.

Thân rắn bị chặt làm đôi, những đốm hồng quang trên người nó lập tức vụt tắt. "May quá... tôi..." Hách Ái Quốc thở phào nhẹ nhõm, khóe môi nhếch lên một nụ cười thoát nạn.

Lão quay đầu nhìn mọi người, vừa nói được nửa câu, chưa kịp dứt lời thì nửa thân trên bị chặt đứt của con rắn dưới đất lại lóe lên hồng quang, phóng vọt tới cổ Hách Ái Quốc.

Răng độc cắm sâu vào da thịt, theo dịch độc truyền vào, sinh mạng của lão cũng dần tan biến.

Hách Ái Quốc kinh hoàng đưa tay chộp lấy thân rắn, miệng không ngừng há ra khép lại nhưng không nói được lời nào.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, xung quanh vết cắn xuất hiện những vệt đen lan ra.

Hách Ái Quốc sắc mặt xanh đen, ngã xuống đất không còn hơi thở. "Chết rồi!" Hồ Bá Nhất vội vàng tiến lên kiểm tra hơi thở, sau đó sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, đưa ra kết luận.

Mọi người đều kinh hãi.

Con rắn quái màu đen này thực sự quá đáng sợ!

Bị chặt làm đôi mà vẫn có thể bật dậy cắn người, nọc độc mãnh liệt như vậy quả thực lần đầu thấy trong đời. "Ái Quốc!!" Trần giáo sư gào lên một tiếng, không chịu nổi đả kích nên ngất đi luôn.

Sở Kiến và Tát Địch Bằng vội vàng đỡ lấy, hai người cũng đầy vẻ bi thống. "Thầy ơi!

Thầy ơi!" "Giáo sư!

Thầy không sao chứ giáo sư!" Dẫu sao Hách Ái Quốc cũng là thầy của họ, đáng lẽ họ phải là người lên kiểm tra đầu tiên...

Nhưng giờ Trần giáo sư đã ngất, họ không thể không lo.

Cả hai giờ đây đều lúng túng không biết làm sao... "Mọi người mau rời khỏi chỗ này!

Đi mau!" Hồ Bá Nhất sốt sắng hét lên.

Nhưng anh ta vừa đứng dậy, Vương Béo đã quát khẽ: "Lão Hồ!

Đừng động đậy!" Nghe vậy, Hồ Bá Nhất lập tức khựng lại, rồi cảm nhận được trên lưng mình có thứ gì đó đang bò dần lên vai.

Chậm rãi liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một con Cự Mục Chi Xà tỏa hồng quang đang dựng nửa thân người lên, nhìn chằm chằm vào mình.

U thịt hình mắt trên đầu nó mở ra, hồng quang trên người càng rực rỡ hơn, nhe răng độc rít lên một tiếng.

Hồ Bá Nhất toát mồ hôi hột. "Lão Hồ, đừng động, để tôi nổ súng xử nó!" Vương Béo giơ súng lên, mở chốt an toàn nhưng trì hoãn không dám bóp cò. "Đừng có nổ súng!

Tôi sợ cậu bắn chết tôi luôn ấy!

Tô gia, cứu mạng!" Nghe Béo nói định nổ súng, Hồ Bá Nhất sợ muốn chết!

Chẳng lẽ lại không biết trình độ của lão Béo sao?

Anh ta vội vàng nén giọng nói. "Nhắm mắt lại!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Hồ Bá Nhất lập tức nhắm mắt.

Đối với Tô Cảnh, anh ta tin tưởng vô điều kiện!

Chỉ nghe thấy một tiếng "vút" bên tai, sau đó cảm thấy bả vai nhẹ bẫng.

Mở mắt ra đã thấy Tô Cảnh đứng cạnh mình từ lúc nào, trên tay đang nắm lấy con rắn đen quái dị kia.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là con rắn này ở trong tay Tô Cảnh lại mang lại cảm giác vô cùng thuần phục.

Mọi người đều sững sờ, chỉ trong chớp mắt Tô Cảnh đã lao tới trước mặt Hồ Bá Nhất, hơn nữa còn tóm được con rắn.

Hồ Bá Nhất lúc này bủn rủn cả người ngã xuống đất.

Cuối cùng anh ta cũng hiểu được tâm trạng của Hách Ái Quốc lúc đó rồi... thật là... quá đột ngột...

Nhìn con rắn quấn ngoan ngoãn trên cổ tay Tô Cảnh, Shirley Dương nhìn anh với ánh mắt phức tạp, trong lòng thầm thở dài...

Người đàn ông này quả thực lãnh khốc vô tình...

Rõ ràng anh có thể cứu được Hách Ái Quốc nhưng lại không ra tay.

Tuy cảm thấy Tô Cảnh máu lạnh nhưng Shirley Dương cũng không có nhiều sự đồng tình với Hách Ái Quốc.

Vốn dĩ Tô Cảnh cũng không có nghĩa vụ phải cứu lão...

Mọi người vây lại, nhìn con rắn đen trong tay Tô Cảnh, trong mắt ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi. "Không sao chứ, lão Hồ?" Vương Béo đỡ Hồ Bá Nhất dậy.

Nghe vậy, Hồ Bá Nhất xua tay ra hiệu mình không sao, rồi vội vàng cảm ơn Tô Cảnh: "Đa tạ Tô gia cứu mạng, Tô gia, ngài lại cứu tôi một mạng nữa rồi..." Tô Cảnh xua tay tỏ ý không cần bận tâm: "Mau đi thôi, rời khỏi đây trước đã!" Shirley Dương lên tiếng, cả đoàn vội vàng rời đi.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa mân mê con Cự Nhãn Chi Xà.

Nói thật thứ này khá thú vị, đặc biệt là khối u hình mắt trên đầu, khi mở ra trông như hai cái sừng nhỏ.

Phải thừa nhận trông nó khá đẹp... "Huyền Nữ, cô biết nó không?" Tô Cảnh quay sang hỏi Huyền Nữ đang đi bên cạnh.

Nhắc mới nhớ, Tây Vương Mẫu cũng chơi rắn, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chơi rắn, chắc hẳn hai người họ có nhiều điểm chung để trò chuyện lắm nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tô Cảnh khẽ cười một tiếng. "Cự Mục Chi Xà, Tịnh Kiến A Hàm!

Con rắn này là kẻ canh giữ Quỷ Động tại thánh địa của nước Tinh Tuyệt...

Tôi từng đi sứ nước Tinh Tuyệt, thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng nô lệ làm thức ăn nuôi Cự Mục Chi Xà.

Hơn nữa, tôi còn từng thấy Cự Mục Xà Vương, thể hình to hơn Tiểu Hồng ở nhà mấy lần, nọc độc còn mãnh liệt hơn nhiều!

Chương 105

Lớp vảy đen bóng, đao kiếm khó thương, trông rất kỳ quái, há miệng chảy dãi, nước dãi rơi xuống đất lập tức mọc lên một loại nấm độc đỏ tươi, dù nấm sẽ héo ngay nhưng sau đó nó còn ăn mòn cả nham thạch xung quanh...

Con Xà Vương đó nếu so với Xà Mẫu được Vương Mẫu thờ phụng thì tuyệt đối một chín một mười, thậm chí còn khó đối phó hơn Xà Mẫu!" Huyền Nữ nhỏ giọng giải thích, trong mắt hiện lên một tia kiêng dè hiếm thấy.

Dừng một chút, Huyền Nữ nói tiếp: "Chủ nhân, chuyến này chúng ta vào Tinh Tuyệt cổ thành rất có khả năng sẽ gặp phải Cự Mục Xà Vương...

Hơn nữa, tôi nghe Vương Mẫu nói, một vị Đại tế ty của bộ lạc Trát Cách Lạp Mã thuộc nước Tinh Tuyệt đã thông qua con mắt ngọc thạch triệu hoán từ Quỷ Động ra một con Mẫu Xà mình rắn mặt người, những con Cự Nhãn Chi Xà bao gồm cả Xà Vương đều do Mẫu Xà này tạo ra.

Mẫu Xà canh giữ thánh địa Quỷ Động của nước Tinh Tuyệt, việc Vương Mẫu cải tạo cơ thể mình và Thánh nữ đều lấy Mẫu Xà này làm bản mẫu!

Thậm chí, bà ta còn dùng thuốc trường sinh trao đổi với Tinh Tuyệt Nữ Vương để lấy máu của Mẫu Xà..." Tô Cảnh lật tay, con Cự Mục Chi Xà đã được thu vào không gian hệ thống. "Nói vậy, chuyến này chúng ta rất có khả năng sẽ chạm trán Cự Mục Xà Mẫu?" "Đúng vậy!" Gật đầu một cái, Huyền Nữ không khỏi lo lắng.

Tô Cảnh xoa cằm, trong mắt hiện lên tia hưng phấn.

Mẫu xà của Cự Mục Chi Xà?

Sinh linh mình rắn mặt người triệu hoán từ Quỷ Động?

Hay lắm!

Nếu bảo Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt Nữ Vương không có giao dịch mờ ám gì thì có đánh chết Tô Cảnh cũng không tin!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đã có thể triệu hoán sinh linh từ Quỷ Động, xem ra cái Quỷ Động này chắc hẳn là một đường hầm thông đến không gian khác...

Hoặc giả, năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là đôi mắt có thể liên thông với Quỷ Động, đày kẻ thù vào thời không khác...

Thật sự càng lúc càng mong chờ tiến vào địa cung Tinh Tuyệt.

Con Cự Nhãn Chi Xà này, khối u hình mắt trên đầu có thể cảm nhận được dòng điện sinh học từ mắt người phát ra để tấn công, dùng nó để trông nhà hộ viện cũng rất hợp lý.

Cự Mục Xà Mẫu, Tinh Tuyệt Nữ Vương... trẻ con mới phải chọn!

Mọi người không dám dừng lại dù chỉ một chút, áng chừng đi khoảng hơn ba tiếng đồng hồ mới thoát ra được khỏi khe hở bị chém ngang lưng chừng núi Từ Sơn.

Cũng may An Lợi Mãn còn giữ lại được bốn con lạc đà, nếu không cô nàng Diệp Diệc Hân với cơ thể này căn bản không gánh nổi, chưa nói đến việc còn phải mang theo thi thể của Hách Ái Quốc.

Trần giáo thụ vẫn chưa tỉnh lại sau cơn hôn mê, dù sao cũng phải để ông nhìn mặt đứa học trò đắc ý nhất này lần cuối.

Dương Tuyết Lỵ dù sao cũng gọi ông một tiếng chú Trần, không thể làm việc quá tuyệt tình.

Sau khi thoát ra ngoài, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Tô Cảnh, nghỉ ngơi điều chỉnh ở đây một chút đi...

Sáng sớm mai chúng ta lại xuất phát, hiện tại chúng ta cũng không nhìn thấy Tinh Tuyệt cổ thành ở đâu!" Dương Tuyết Lỵ đi tới trước mặt Tô Cảnh nói một tiếng, thấy anh gật đầu, cô mới bảo mọi người dừng lại.

An Lợi Mãn dắt lạc đà quỳ rạp xuống đất.

Dương Tuyết Lỵ đỡ Diệp Diệc Hân xuống.

Hồ Bá Nhất cũng vội vàng phụ giúp Sở Kiến và Tát Địch Bằng khiêng thi thể Hách Ái Quốc sang bên cạnh.

Hai người nhìn thi thể thầy mình, trong lòng tràn ngập đau thương.

Diệp Diệc Hân cũng âm thầm rơi lệ bên cạnh.

Dù Hách Ái Quốc có đôi lúc gàn dở, nhưng vẫn là thầy của cô.

Hơn nữa, tận mắt chứng kiến thầy mình chết trước mặt, cô gái này thực sự bị dọa cho sợ khiếp vía.

Tô Cảnh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô gái này, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vận khí ôn dưỡng cơ thể cho cô.

Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay, Diệp Diệc Hân mắt lệ nhòa nhìn Tô Cảnh, cái miệng nhỏ lại mếu máo, tựa vào vai anh bắt đầu thút thít.

Chứng kiến cảnh này, Dương Tuyết Lỵ không nhịn được bĩu môi.

Nhưng cô cũng không nói gì, dù sao người ta cũng đang thực sự thương tâm.

Suy nghĩ một chút, cô cũng bước tới phía Tô Cảnh, ai mà không biết làm nũng cơ chứ...

Thế nhưng chưa đợi cô bước tới, đã thấy Huyền Nữ ngồi phịch

xuống bên kia của Tô Cảnh.

Ngay cả Tiểu Tuyết cũng đặc biệt chiếm luôn vị trí dưới chân anh.

Nhìn cái bộ dạng vẫy tai vẫy đuôi của nó kìa!

Mẹ nó!

Nghĩ lại thì mình đã coi mình như chó rồi!

Dương Tuyết Lỵ tặc lưỡi, hằn học liếc nhìn Huyền Nữ một cái.

Quả nhiên, người đàn bà này chính là kẻ thù truyền kiếp của mình!

Dù vậy, Dương Tuyết Lỵ vẫn bước tới, ngồi lưng tựa lưng với Tô Cảnh.

Chỉ khi cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, Dương Tuyết Lỵ mới cảm thấy an tâm.

Thấy cảnh này, Vương Khải Tuyền đang ngậm thuốc lá ngồi cách đó không xa nháy mắt ra hiệu với Hồ Bá Nhất.

Biểu cảm vừa rồi của Dương Tuyết Lỵ, hai người họ nhìn thấy rất rõ ràng. "Thấy chưa!

Lão Hồ, tôi đã nói là cô nàng Mỹ này ăn giấm rồi mà..." "Nói đúng thì có ích gì?" Rít mạnh một hơi thuốc, Hồ Bá Nhất thở dài: "Người ta có ăn giấm vì ông đâu..." "Béo này, ông nói xem bao giờ hai chúng ta mới tìm được chân ái?" Nghe vậy, Vương Khải Tuyền không nhịn được cười: "Tôi còn tưởng lão Hồ ông muốn sống tạm bợ với tôi cả đời chứ, không ngờ hiện tại trong lòng đã bắt đầu mơ mộng rồi à..." "Cút đi!" Hai người tán gẫu, cũng xua tan đi không ít phiền muộn trong lòng.

Còn về phía Tô Cảnh, anh cũng trò chuyện một lát với Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân, chủ yếu là an ủi Diệp Diệc Hân.

Cô nàng này thể chất yếu, lại vì cảm xúc quá kích động, lúc này đã

tựa vào vai Tô Cảnh ngủ thiếp đi.

Tìm một cái túi ngủ đặt cô nàng vào, Tô Cảnh cũng quay đầu ôm lấy Huyền Nữ đi ngủ, khiến Dương Tuyết Lỵ tức đến nỗi khóe mắt giật giật.

Sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Tô Cảnh đã nghe thấy một tiếng hét lớn: "Trần giáo thụ tỉnh rồi!

Trần giáo thụ tỉnh rồi!" "Ái Quốc!

Ái Quốc!

Em ở đâu?" Bị tiếng hét của Tát Địch Bằng làm cho tỉnh giấc, sau đó Tô Cảnh nghe thấy Trần giáo thụ luôn miệng gọi tên Hách Ái Quốc.

Đúng là tình thầy trò sâu nặng!

Lúc này Hồ Bá Nhất, Dương Tuyết Lỵ mấy người đều đã vây quanh Trần giáo thụ.

Tô Cảnh đứng dậy, nửa tựa vào người Tiểu Tuyết, đầy hứng thú xem màn kịch tình thầy trò này.

Huyền Nữ nằm nghiêng trong lòng Tô Cảnh nhìn cảnh này, mái tóc dài xõa tung, mang theo một vẻ đẹp lười biếng. "Giáo thụ, ông hãy bình tĩnh lại đã!" Thấy Trần giáo thụ kích động, Dương Tuyết Lỵ cũng không dám kích thích ông thêm.

Để ông nhìn Hách Ái Quốc sao?

Cái tên ngốc đó chết thảm như vậy, chẳng phải sẽ khiến Trần giáo thụ càng sốc hơn sao? "Để tôi nhìn Ái Quốc thêm một lần nữa đi, Tuyết Lỵ!

Chỉ một lần thôi, tôi muốn gặp em ấy lần cuối, tôi xin cô!!" Trần giáo thụ vẻ mặt van nài.

Nhíu mày lại, Dương Tuyết Lỵ cũng không nỡ từ chối: "Vậy Sở Kiến, Tiểu Tát, hai người dìu Trần giáo thụ qua đó!" "Đợi đã!" Hồ Bá Nhất gọi giật mọi người lại: "Mọi người đợi một lát hãy qua!" Nói rồi, anh chạy thẳng đến bên cạnh thi thể Hách Ái Quốc.

Vương Khải Tuyền cũng đi theo.

Nhìn Hách Ái Quốc chết không nhắm mắt, Hồ Bá Nhất tìm một chiếc khăn quàng cổ che đi vết cắn trên cổ ông ta, sau đó giúp ông ta nhắm mắt lại. "Lão Hồ, ông làm gì vậy?" "Để ông ấy trông tươm tất một chút, cũng tránh để Trần giáo thụ chịu kích thích!" Giải thích một câu, rồi Hồ Bá Nhất vẫy tay gọi Trần giáo thụ: "Qua đây đi!" Trần giáo thụ được Sở Kiến và Tát Địch Bằng dìu tới.

Nhìn thấy Hách Ái Quốc không còn hơi thở, Trần giáo thụ đau đớn rơi lệ. "Ái Quốc à, em nhìn thầy xem!

Tinh Tuyệt cổ thành đã ở ngay trước mắt, sao em lại ra đi như vậy chứ?

Bao nhiêu năm qua, chúng ta tuy là thầy trò nhưng thực tế tình thâm như cha con.

Em đi rồi, sẽ không còn một ai thực sự hiểu được tình cảm của thầy dành cho Tinh Tuyệt cổ thành nữa..." Phía sau, Sở Kiến và Tát Địch Bằng cũng khóc không thành tiếng.

Diệp Diệc Hân cũng lau nước mắt.

Tô Cảnh đứng dậy vươn vai, dẫn theo Huyền Nữ đi tới.

Phải nói rằng, Hách Ái Quốc làm người đến mức này, khi chết vẫn có người khóc thương, đời người cũng coi như viên mãn... "Hành rồi, đừng khóc nữa!

Tinh Tuyệt cổ thành đã đến nơi rồi!" Nhìn về phía xa, Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Chương 106

Trời vừa hửng sáng, nhìn theo hướng Tô Cảnh chỉ, một vùng phế tích kiến trúc cổ hiện ra trong tầm mắt. "Tinh Tuyệt cổ thành?" Trước đó mọi người còn chưa chú ý, lúc này sau khi được Tô Cảnh nhắc nhở, rất nhanh đã phát hiện ra vùng phế tích cổ phía trước. "Ái Quốc!

Em thấy chưa?

Chúng ta đến rồi!

Thầy sẽ chôn cất em ở đây, em hãy ở đây canh giữ quốc độ cổ lão này... cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của em..." Tự lẩm bẩm với thi thể Hách Ái Quốc vài câu, Trần giáo thụ trực tiếp cầm xẻng công binh bắt đầu đào hố.

Sở Kiến và Tát Địch Bằng cũng bắt đầu giúp đỡ.

Cả nhóm cùng phụ giúp, rất nhanh hố đã đào xong, thi thể Hách Ái Quốc được chôn cất.

Chôn cất xong Hách Ái Quốc, cả đoàn chuẩn bị xuất phát, ai ngờ An Lợi Mãn lại bày trò. "Phía trước đã đến nơi bị quỷ dữ nguyền rủa rồi, chúng ta thực sự không thể đi tiếp được nữa!" Nghe thấy lời này, không đợi Tô Cảnh lên tiếng, Tiểu Tuyết trực tiếp gầm gừ thấp với lão.

Lão già này tuy vô cùng sợ hãi, nhưng lần này thực sự nhất quyết không chịu bước thêm bước nào nữa.

Tinh Tuyệt cổ thành ngay trước mắt, nghĩ đến việc sắp gặp được Tinh Tuyệt nữ vương, Tô Cảnh đã không thể chờ đợi thêm được nữa!

Anh cũng không còn tâm trí ép lão, không muốn lãng phí thời gian! "Lão già, nếu ông không chịu đi, vậy thì ở đây chờ chúng tôi ra!

Nếu ông dám chạy trước, tôi sẽ cho ông biết thế nào là cơn giận của quỷ dữ!

Đừng lo tôi không tìm thấy ông!" Vỗ vỗ đầu Tiểu Tuyết trước mặt, Tô Cảnh nói tiếp: "Chó nhà tôi không phải loại ăn không ngồi rồi đâu!" "Ngao ~" "Được rồi!

Được rồi!

Đều là bạn bè mà!

Tôi sẽ đợi mọi người!" Bị ánh mắt hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống của Tô Cảnh nhìn chằm chằm, An Lợi Mãn cảm thấy sống lưng lạnh toát, chỉ đành cười gượng gạo hứa hẹn.

An Lợi Mãn ở lại đây, những người còn lại đi theo Tô Cảnh hướng về phía Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhìn từ xa, tuy chỉ là một vùng gạch vụn ngói nát, nhưng cũng có thể thấy Tinh Tuyệt cổ thành từng to lớn hùng vĩ đến nhường nào.

Cả đoàn người trong lòng đều vô cùng chấn động.

Đặc biệt là đội khảo cổ, nơi này tuyệt đối có giá trị nghiên cứu cực cao!

Nỗi đau mất đi học trò trên mặt Trần giáo thụ cũng đã vơi đi không ít...

Tuy rằng trong những đống đổ nát này có thể có không ít bảo vật, nhưng bảo vật thực sự luôn nằm ở dưới lòng đất!

Đi khoảng một tiếng đồng hồ, mọi người cuối cùng cũng vào được Tinh Tuyệt cổ thành.

Cùng lúc đó, bên tai Tô Cảnh vang lên âm thanh gợi ý của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!] [Xin hỏi ký chủ có muốn

đánh dấu Tinh Tuyệt cổ thành không?] "Đánh dấu!" [Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!

Thưởng cho một trong Bát kỳ kỹ —— Câu linh khiển tướng!] [Câu linh khiển tướng: Cực hạn của năng lực Vu hịch và Shaman.] [Câu linh: Có thể phớt lờ ý chí của linh thể, cưỡng ép ra lệnh cho chúng phục tùng và phục vụ bản thân, đồng thời có thể thỉnh nhiều vị linh lên thân.] [Thôn linh: Nuôi dưỡng cơ thể bằng cách nuốt chửng linh thể, nhận được sự cường hóa vĩnh viễn ở mức độ nhỏ!] [Phát hiện kỹ năng có thể dung hợp: Ngự thú thuật, Thanh thiên hóa long quyết, Câu linh khiển tướng!

Có muốn dung hợp không?] Nghe thấy lời này, Tô Cảnh không khỏi xoa xoa cằm.

Chà, dung hợp sao?

Có chút thú vị đây! "Dung hợp!" Theo tiếng nói của Tô Cảnh vừa dứt, một luồng năng lượng huyền bí như từ hư không vô tận giáng xuống người anh.

Đồng thời trong đầu cũng tràn ngập một lượng thông tin khổng lồ.

Câu linh khiển tướng được Tô Cảnh lĩnh hội thông suốt trong nháy mắt.

Sau đó Ngự thú thuật và Thanh thiên hóa long quyết trong cơ thể đồng thời vận chuyển, kết hợp và tối ưu hóa với lộ trình vận khí của Câu linh khiển tướng, hình thành nên một loại công pháp hoàn toàn mới.

Hoặc có thể nói, đây là Câu linh khiển tướng đã kết hợp ưu điểm của Ngự thú thuật và Thanh thiên hóa long quyết.

Đôi mắt của Tô Cảnh trở nên sâu thẳm hơn, tựa như hố đen.

Nhìn vào một cái, cảm giác như linh hồn sẽ bị kéo tuột vào vực

sâu không đáy. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp thành công!] [Câu linh khiển tướng: Cực hạn năng lực của Vu hịch và Shaman.] [Câu linh: Phớt lờ ý chí linh thể cưỡng ép phục tùng, có thể thỉnh nhiều vị linh cùng lúc.] [Thôn linh: Nuốt chửng linh thể, cường hóa vĩnh viễn.] [Ngự thú: Phớt lờ ý chí sinh vật cưỡng ép khuất phục!

Tất cả sinh vật mang huyết mạch Long tộc có thể thu vào cơ thể để tinh luyện huyết mạch, cộng hưởng năng lực.] [Không gian Câu linh: Có thể thu giữ các sinh vật, linh thể đã nô dịch, cung cấp năng lượng cần thiết để sinh tồn...] Nhìn phần giới thiệu của hệ thống, Tô Cảnh không khỏi gật đầu.

Câu linh khiển tướng này thực sự rất ra gì và này nọ!

Có lẽ không cần Quỷ tỳ cũng có thể triệu hoán Bất Ngôn Kỵ rồi...

Tô Cảnh nhếch môi, tâm trạng cực tốt. "Đi thôi!

Trải qua nghìn năm, những gì chúng ta nhìn thấy chỉ là một góc của Tinh Tuyệt cổ thành mà thôi.

Tinh Tuyệt cổ thành thực sự sớm đã bị vùi lấp dưới lòng đất rồi!

Đừng vội mừng, không tìm thấy lối vào Tinh Tuyệt cổ thành thì nói gì cũng vô dụng..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, cả đoàn người đều gật đầu tán thành. "Tô Cảnh, anh nhất định phải giúp em tìm thấy lối vào!

Em xin anh đó!" Dương Tuyết Lỵ đi bên cạnh Tô Cảnh, vẻ mặt van nài.

Dáng vẻ nhu nhược của cô khiến Tô Cảnh không nỡ từ chối. "Yên tâm!" Vỗ vai cô, Tô Cảnh thản nhiên nói một câu rồi bước tiếp về phía trước.

Tuy chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến cô cảm thấy an tâm lạ

lùng. "Dương tiểu thư, cô xem chúng ta đã tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành rồi, vậy còn hai vạn đô la của chúng tôi..." Thấy Tô Cảnh rời đi, Vương Khải Tuyền lập tức sáp lại gần, vẻ mặt mong chờ hỏi một câu.

Nghe thấy lời này, Dương Tuyết Lỵ liếc ông một cái, có chút cạn lời nói: "Yên tâm, một xu cũng không thiếu của ông!" Ai thèm quỵt hai vạn của ông chứ?

Đây đúng là loại lao động giá rẻ rồi...

Nói xong cô liền rảo bước đuổi theo Tô Cảnh.

Vương Khải Tuyền thấy Dương Tuyết Lỵ dứt khoát như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm. "Thật không ngờ, cách biệt nghìn năm, chưa đầy nửa tháng chúng ta đã tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành!

Việc này cũng nhờ có Tô gia, nếu không phân nửa người của chúng ta đã chết dọc đường rồi..." Hồ Bá Nhất đi phía trước, không nhịn được cảm thán một câu. "Lão Hồ, tôi cũng không ngờ là chưa đầy nửa tháng, mỗi người chúng ta đã kiếm được hai vạn đô la..." Vương Khải Tuyền cười đến tận mang tai.

Nghe thấy những lời này, Tô Cảnh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thanh niên à, tầm nhìn hơi hẹp rồi...

Cả đoàn người đi xuyên qua Tinh Tuyệt cổ thành.

Diệp Diệc Hân được Tiểu Tuyết cõng trên lưng.

Cô nàng này dáng người nhỏ nhắn, cộng thêm việc Tiểu Tuyết nuốt chửng nội đan của kiến hành quân hậu đã tiêu hóa được kha khá nên thể hình tăng lên nhanh chóng, chở Diệp Diệc Hân vô cùng nhẹ nhàng.

Đi được nửa tiếng đồng hồ, nhìn cát vàng và những đống đá khắp nơi, mọi người đều có chút thiếu kiên nhẫn, đặc biệt là Vương Khải Tuyền, dọc đường không ngừng phàn nàn. "Lão Hồ, Tinh Tuyệt cổ thành này đâu đâu cũng là đá vụn và cát vàng, chẳng có lấy một món đồ nguyên vẹn nào, chúng ta phải đi đến bao giờ?" "Béo thối này, ông không nghe Tô Cảnh nói sao?

Tinh Tuyệt cổ thành bị chôn vùi dưới lòng đất.

Cứ lấy truyền thuyết về nữ vương sa mạc mà tôi đã kể ra mà nói, liên quân đánh hạ vương thành, máu chảy thành sông, khi sắp kết thúc thì bão cát đen ập đến, chôn vùi cả liên quân lẫn cư dân trong thành cùng với vương thành xuống dưới lòng đất.

Tuy đây là truyền thuyết nhưng không phải là không có căn cứ!" Dương Tuyết Lỵ mắng tên béo một câu, nhưng Vương Khải Tuyền cũng không để ý, ngược lại còn hào hứng: "Vậy nói như thế, bên dưới chắc chắn có rất nhiều xác khô rồi!

Trời đất ơi!

Thứ này mà đem ra nước ngoài bán thì được bao nhiêu tiền chứ?" Cái tính ham tiền của gã này y hệt Vương Bàn Tử trong Thiết Tam Giác.

Có đôi khi Tô Cảnh thực sự nghi ngờ hai tên béo này có phải cùng một mẹ đẻ ra hay không... "Tiểu Vương!

Dù dưới đất có xác khô, ông cũng không được mang ra nước ngoài bán, những thứ đó đều thuộc về quốc gia!" Vì cái chết của Hách Ái Quốc mà bị đả kích nặng nề, Trần giáo thụ ban đầu đang quan sát xung quanh, ngắm nhìn phế tích cổ quốc này, đắm mình trong nền văn hóa Tây Vực mà ông theo đuổi cả đời.

Nhưng nghe thấy lời của Vương Khải Tuyền, ông lập tức hoàn

hồn, kích động nói một câu.

Chương 107

Vương Khải Tuyền bị Trần giáo thụ mắng như vậy thì lập tức xìu xuống: "Hại!

Tôi chỉ nói miệng vậy thôi!

Có cần phải kích động thế không?" Lẩm bẩm một câu, gã chạy đến bên cạnh Hồ Bá Nhất, không biết hai người lại thầm thì chuyện gì.

Trần giáo thụ lúc này mới nhìn về phía Tô Cảnh nói: "Tô tiểu huynh đệ, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện...

Mỗi quốc gia ở Tây Vực đều sẽ có một thần điện trong vương thành.

Dưới thần điện đều sẽ xây dựng địa cung.

Có lẽ chúng ta có thể từ địa cung đi vào Tinh Tuyệt cổ thành bị chôn vùi dưới lòng đất.

Hơn nữa trong địa cung chắc chắn sẽ có mạch nước, vấn đề nguồn nước của chúng ta cũng có thể được giải quyết...

Thần điện thường được xây dựng ở trung tâm thành phố, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, thần điện chắc chắn ở gần đây thôi..." Trần giáo thụ nói xong, mọi người đều vây lại, Tô Cảnh cũng gật đầu.

Phải nói rằng, lão già này không hổ danh là người chuyên nghiên cứu văn hóa Tây Vực, nói năng rất có bài bản.

Nhưng ngặt nỗi Tô Cảnh biết trước kịch bản mà phải không?

Tuy rằng có thể sẽ có thay đổi nhưng vẫn có thể dùng để tham khảo. "Tô gia, ngài xem đỉnh tháp đá kia trông có giống một con mắt

không?" Mọi người nhìn quanh quất tìm vị trí thần điện.

Đột nhiên Hồ Bá Nhất chỉ vào một nơi rồi thốt lên một câu.

Mọi người đều nhìn theo hướng anh chỉ. "Thần kỳ quá!" Nhìn từ xa, chỉ thấy con mắt đó vừa vặn lấp đầy khoảng trống bị chém đứt của Từ Sơn, hô ứng từ xa với Từ Sơn.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Bá Nhất lập tức kinh hô thành tiếng. "Đế vương thời cổ đại đều bắt đầu chuẩn bị lăng mộ cho mình ngay khi vừa lên ngôi.

Nếu dưới cổ thành này có mạch nước ngầm, vậy thì sẽ cùng với Từ Sơn này hình thành thế một tĩnh một động hô ứng lẫn nhau.

Mọi người nhìn dãy Từ Sơn này xem, nó giống như một con hắc long... nhưng lại là biểu tượng của đại hung, Tinh Tuyệt nữ vương đã huy động nhân lực chém ngang lưng nó, khiến nó vĩnh viễn ở lại đây, nơi này liền hình thành một bảo huyệt phong thủy tuyệt giai!" Hồ Bá Nhất thông qua Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, liếc mắt một cái đã nhìn thấu cục diện phong thủy ở đây, trong mắt tràn đầy sự khâm phục đối với Tinh Tuyệt nữ vương. "Vị nữ vương này quả thực là một kỳ nhân tài hoa trác tuyệt!

Cả vương thành này chính là lăng mộ của Tinh Tuyệt nữ vương!" "Tinh Tuyệt nữ vương đúng là một người phụ nữ kinh tài tuyệt diễm..." Tô Cảnh cũng không nhịn được cảm thán một câu, sau đó rơi vào trầm tư.

Có lẽ việc Tinh Tuyệt nữ vương đột ngột qua đời chỉ là một thủ đoạn che mắt của bà ta!

Dẫn dụ liên quân công thành, triệu hoán bão cát đen, biến Tinh Tuyệt vương thành thành bảo huyệt phong thủy, trở thành lăng mộ của chính mình, khiến cư dân vương thành cùng với liên quân đều trở

thành dưỡng chất cho bà ta... thông qua bí pháp để đạt được trường sinh!

Trước đó, nội dung trên những bức bích họa trong mộ Hoàng tử Cô Mặc thể hiện rằng Tinh Tuyệt nữ vương đã chết đột ngột sau khi ăn bánh vàng có chứa thuốc độc mãn tính do Hoàng tử Cô Mặc dâng lên.

Nhưng dựa vào năng lực của Tinh Tuyệt nữ vương, liệu bà ta có thực sự chết vì một chút thuốc độc nhỏ nhoi đó không?

Chuyện này nói ra đúng là một trò cười...

Tinh Tuyệt nữ vương đã đứng ở đỉnh cao quyền lực, lại còn một mình có thể áp chế hàng trăm quốc gia xung quanh không dám xâm phạm, phải cúi đầu xưng thần.

Trên thế giới này bất cứ thứ gì bà ta muốn đều có thể có được một cách dễ dàng, thứ có thể khiến bà ta hứng thú, ước chừng cũng chỉ có trường sinh mà thôi...

Tô Cảnh hoàn toàn tin rằng Tinh Tuyệt nữ vương sẽ vì sự trường sinh của bản thân mà làm ra việc tiêu diệt liên quân trăm nước cũng như Tinh Tuyệt vương thành...

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là suy đoán...

Chỉ có gặp được Tinh Tuyệt nữ vương mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Mọi người đều bị chấn động bởi thiết kế khéo léo tuyệt vời này. "Trời đất ơi, quả thực quá thần kỳ!" Vương Khải Tuyền tiến lên nửa bước, vừa nói xong thì đột nhiên dưới chân trượt một cái, theo sườn dốc lăn xuống dưới. "Béo!" Thấy vậy, Hồ Bá Nhất vội vàng đuổi theo.

Đến khi đuổi kịp Vương Khải Tuyền thì gã đã lăn xuống đến tận

đáy... "Mẹ nó!

Đau chết Béo gia rồi!

Lão Hồ, ông xem dưới cát có gì không, tôi suýt thì bị nó làm cho gãy lưng!" Được Hồ Bá Nhất dìu dậy, Vương Khải Tuyền xoa xoa cái thắt lưng già, vẻ mặt phẫn nộ mắng nhiếc.

Nghe Vương Khải Tuyền nói vậy, chưa đợi Hồ Bá Nhất cử động, Trần giáo thụ đã trực tiếp quỳ xuống đất bới cát. "Bậc thang!

Mọi người mau lại đây xem, bên dưới này là bậc thang!" Lão già hào hứng hét lên hai tiếng.

Cả nhóm vây lại.

Dương Tuyết Lỵ sau khi nhìn thấy cũng tràn đầy kinh ngạc: "Thần điện!

Đó chính là thần điện!

Tất cả qua đó mau!" Chỉ vào tòa kiến trúc đổ nát bị phong cát che lấp trên đỉnh bậc thang, Dương Tuyết Lỵ hét lên một tiếng rồi trực tiếp bước tới.

Nhưng chưa đợi cô tới nơi, đã thấy một bóng người vun vút lướt qua bên cạnh mình, không lâu sau đã lên đến đỉnh dốc.

Khá khen cho Vương Khải Tuyền, đúng là một tên béo linh hoạt! "Tô gia!

Lão Hồ!

Mau lại đây!

Ở đây chính là thần điện!" Vừa đắc ý vẫy tay gọi mọi người, Vương Khải Tuyền lại trượt chân một cái.

Cái thằng này... trực tiếp lao đầu vào trong thần điện luôn! "Béo!"

Lo lắng hét lên một tiếng, Hồ Bá Nhất vội vàng tăng tốc. "Tôi không sao, lão Hồ!

Mọi người mau lại đây xem tôi đã phát hiện ra cái gì?" Nghe Hồ Bá Nhất gọi mình, Vương Khải Tuyền hét lên một câu ở bên kia.

Thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không gặp nguy hiểm là được...

Phải nói rằng tình cảm anh em của hai người thực sự rất sâu đậm.

Cả đoàn người nhanh chóng leo lên đỉnh dốc, sau đó theo lối vào hẹp bị cát vàng tràn vào mà đi thẳng vào trong.

Vào bên trong, đập vào mắt là một không gian vô cùng rộng rãi.

Và điều khiến Tô Cảnh kinh ngạc hơn cả là ở đây không có tượng đá nam châm như trong nguyên tác, mà chỉ có một cánh cổng đồng khổng lồ!

Trên cổng khắc dày đặc hoa văn hình con mắt, bất kể nhìn cánh cổng này như thế nào, những hoa văn con mắt phía trên dường như đều đang nhìn chằm chằm vào mình, vô cùng quỷ dị!

Ở giữa hai cánh cổng khảm hai con mắt bằng ngọc to bằng nắm tay, trên đó đầy rẫy những vân máu.

Ở giữa con mắt có hai cái lỗ, ước chừng là cơ quan mở cửa.

Hai bên cổng còn dùng chữ Quỷ Động viết một hàng chữ nguệch ngoạc.

Còn là chữ gì thì Tô Cảnh nhìn không hiểu lắm.

Vương Khải Tuyền đang ở trước cổng đồng, mặt đầy nụ cười vuốt ve hai con mắt bằng ngọc đó: "Đồ tốt đây!

Thứ này có cạy ra được không nhỉ?" Cả nhóm cũng đi tới trước cổng.

Lời của Vương Khải Tuyền khiến Dương Tuyết Lỵ lườm một cái: "Béo thối này, ông đúng là vơ vét không chừa thứ gì, cái gì cũng muốn mang đi hết..." Mắng gã một câu, Dương Tuyết Lỵ quan sát cánh cổng đồng rồi quay đầu nhìn Trần giáo thụ: "Giáo thụ... chữ Quỷ Động này cụ thể có nghĩa là gì, ông có thể phân tích ra được không?" Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Trần giáo thụ lắc đầu: "Tôi cũng chỉ có thể phân tích được vài chữ rời rạc.

Những chữ Quỷ Động được khắc này chắc là một lời cảnh báo..." Chà!

Cảnh báo sao?

Vậy chẳng phải là ở cửa vào còn có nguy hiểm lớn hơn sao?

Mọi người trong lòng đều có chút hoảng loạn!

Nhưng dù vậy vẫn không ngăn được ý muốn đi vào của Tô Cảnh và Dương Tuyết Lỵ. "Bất kể có nguy hiểm gì, tôi cũng phải vào!

Mau tìm cơ quan mở cửa!" Dương Tuyết Lỵ vẻ mặt kiên định, lạnh lùng ra lệnh cho đám đàn em, sau đó lại nhẹ nhàng nói với Tô Cảnh: "Tô Cảnh, anh nhất định phải giúp em!" Tô Cảnh khẽ cười một tiếng: "Yên tâm, dù có nguy hiểm tôi cũng có thể bảo vệ tốt cho em!

Chương 108

Phải xứng đáng với khoản tiền thù lao em trả chứ, tôi rất chuyên nghiệp!

Hơn nữa, tôi cũng bắt đầu phải vào lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương rồi, tôi có mục đích của riêng mình!" Nghĩ đến Xà mẫu mắt khổng lồ, rồi lại nghĩ đến Tinh Tuyệt nữ vương, trong lòng Tô Cảnh dâng lên một luồng phấn khích!

Mọi người loay hoay trước cánh cổng đồng nửa ngày cũng không tìm thấy cơ quan nào.

Thứ duy nhất có khả năng chính là hai con mắt ngọc khảm trên cổng.

Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng, nhìn xuyên qua thì thấy bên trong con mắt ngọc thực sự có cơ quan. "Mọi người lùi lại hết đi!

Huyền Nữ, qua đây!" Bảo mọi người lùi lại, gọi Huyền Nữ một tiếng, Tô Cảnh bước lên phía trước.

Đứng sóng vai cùng Huyền Nữ trước cánh cổng đồng, Tô Cảnh nhìn cô một cái rồi nói trực tiếp: "Lát nữa hai chúng ta đâm ngón tay vào trong con mắt ngọc này, sau đó đồng thời xoay con mắt ngọc này." "Hiểu rồi!" Huyền Nữ gật đầu, hai người chụm ngón tay như kiếm, đâm thẳng vào trong con mắt ngọc, sau đó đồng thời xoay theo chiều kim đồng hồ.

Hoa văn con mắt trên cổng lập tức lún xuống, hai người thuận thế rút ngón tay ra.

Kèm theo một tràng tiếng bánh răng khớp nhau lạch cạch và những rung động dữ dội, cánh cổng đồng...

đã mở ra!

Bên trong là một mảnh đen kịt, giống như có một con mãnh thú đang ẩn nấp chờ chực vồ mồi!

Liếc nhìn mọi người một cái, Tô Cảnh thản nhiên nói: "Đi thôi, cửa mở rồi, vào cùng nhau!" Tô Cảnh đi tiên phong, Huyền Nữ rút trường kiếm ra, vẻ mặt cảnh giác bám sát bên cạnh Tô Cảnh!

Tiểu Tuyết cũng nhanh chóng lao vào.

Còn Diệp Diệc Hân nắm chặt cánh tay Dương Tuyết Lỵ, hai người phụ nữ tuy trong lòng có chút hoảng sợ nhưng vẫn kiên quyết đi vào.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Tuyền nhìn nhau một cái rồi cũng theo sát phía sau. "Mẹ kiếp!

Bất kể bên trong có thứ gì, Béo gia đây đều sẽ bắn nó thành cái rổ!" "Cẩn thận kẻo cái thân hơn trăm ký của ông bỏ mạng tại đây luôn đấy!" Hai người vừa nói cười vừa làm dịu đi bầu không khí áp bách hiện tại.

Những người làm thuê và đội khảo sát còn lại do dự một lát rồi cũng đi theo.

Sau khi tất cả mọi người đã vào bên trong cánh cổng đồng, phía sau vang lên một tiếng động cực lớn, quay đầu nhìn lại, cánh cổng đồng đã đóng sập!

Cánh cổng đồng đóng lại, cả đám người thoáng chốc hoảng loạn, cầm đèn pin chạy ngược trở lại.

Tuy nhiên, không hề phát hiện bất kỳ dấu vết nào của cơ quan xung quanh.

Nói cách khác, cánh cổng này đã bị phong tỏa hoàn toàn!

Muốn đi ra ngoài, trừ phi tìm được một con đường khác, hoặc dùng lực mạnh phá vỡ cánh cổng đồng.

Cánh cổng đồng này dày ít nhất năm mươi xăng-ti-mét, dù có dùng pháo nổ cũng chưa chắc phá nổi.

Chuyện này thực sự rất tuyệt vọng... "Nếu đã không tìm thấy cơ quan, vậy chúng ta đi tìm lối ra khác.

Trong mộ huyệt của Tinh Tuyệt nữ vương chắc chắn không chỉ có một lối thoát duy nhất, trước tiên cứ theo sát Tô gia đã!" Hồ Bá Nhất nói một câu, Vương Khải Tuyền cũng gật đầu phụ họa: "Không sai!

Lão Hồ nói đúng!

Mau đi thôi!" Cả nhóm gật đầu, đi thẳng về phía trước.

Còn Tô Cảnh lúc này đã đi tới chính giữa thần điện.

Huyền Nữ cùng Dương Tuyết Lỵ, Diệp Diệc Hân ba người đều đi sau lưng Tô Cảnh.

Nghe thấy tiếng động cực lớn phía sau, tất cả đều giật mình.

Nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến họ không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra phía sau.

Không gian thần điện sau cánh cổng đồng vô cùng rộng rãi.

Ở chính giữa có một bệ đá, và trên bệ đá đó lại đặt một chiếc quan tài bằng đồng vuông vức theo chiều thẳng đứng.

Thân quan tài đầy rẫy những phù điêu hình con mắt.

Từng luồng sương máu lảng bảng quanh quan tài đồng, chỉ nhìn một cái thôi đã khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Trên đỉnh quan tài, một con mắt bằng ngọc to bằng đầu người đầy rẫy những vân máu.

Và trên đỉnh vòm, một con mắt khổng lồ hô ứng từ xa với con mắt ngọc và quan tài đồng bên dưới.

Trong con mắt ánh lên những tia sáng đỏ, càng khiến nó trở nên quỷ dị! "Thiết kế này giống hệt như những gì chúng ta đã thấy trong Cửu Tầng Yêu Tháp..." Dương Tuyết Lỵ không nhịn được nói một câu, Tô Cảnh cũng gật đầu.

Quả thực rất giống!

Nhưng có một điểm khác biệt!

Quan tài đồng này được đặt đứng...

Đại hung!

Kim quang lóe lên trong mắt, cảnh tượng bên trong quan tài đồng hiện rõ trong mắt Tô Cảnh.

Đó là một bóng người vạm vỡ cao tới hai mét.

Thân không mảnh vải, toàn thân như bị lột da, máu thịt lộ ra bên ngoài, xung quanh tỏa ra làn sương đỏ rực.

Đây chính là một con Huyết Thi Vương!

Tiểu Tuyết cũng nhận thấy nguy hiểm, thân hình hạ thấp bày ra tư thế chiến đấu, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ thấp.

Huyền Nữ cũng đã rút trường kiếm, chỉ cần có điều gì bất ổn sẽ lập tức tấn công.

Và lúc này, hai người Hồ - Béo cùng những người khác trong đội khảo cổ cũng đã kịp chạy tới.

Một đám người cầm súng trên tay, cảnh giác nhìn xung quanh.

Thấy mấy người Tô Cảnh, mọi người lập tức vây lại. "Tô gia!

Cổng đồng đóng lại rồi!

Chúng ta phải tìm lối ra khác thôi!" Hồ Bá Nhất nói một câu, nghe vậy Tô Cảnh quay đầu nhìn một cái, thản nhiên nói: "Không cần lo lắng chuyện đó, lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương chắc chắn có lối ra khác!

Hiện tại, việc chúng ta cần làm là tìm thấy lối vào lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương!" Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều vô cùng đồng tình.

Và lúc này, những người đến sau cũng đã phát hiện ra quan tài đồng này cùng với con mắt máu khổng lồ trên đỉnh vòm.

Hai người Hồ - Béo nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

Trước đó ở tầng chín Yêu Tháp đã thấy kiểu thiết kế này.

Lúc đó nếu không có Tô gia ở đó, chính mình đã chết dưới tay âm binh rồi.

Ước chừng lần này cũng không dễ dàng gì!

Chỉ riêng cái quan tài đồng đặt đứng này thôi đã biết thứ gặp phải lần này còn đáng sợ hơn những thứ trước đó nhiều! "Tô gia!

Cơ quan mở lối vào lăng mộ chắc chắn nằm trên cái quan tài đồng này.

Chỉ có điều... quan tài đặt đứng là đại hung!

Ngài lùi lại đi, để tôi lên!" Hồ Bá Nhất tiến lên phía trước, nói thẳng với Tô Cảnh một câu.

Nhìn vẻ mặt chân thành của gã, Tô Cảnh không khỏi khẽ cười.

Tên này đúng là một nhân tài có thể đào tạo! "Cút đi, ông có biết bên trong này là thứ gì không mà đòi lên?" "Ách...

Tô gia, mong ngài chỉ giáo!" Giơ tay vỗ đầu gã một cái, Tô Cảnh mắng cười: "Huyết Thi Vương!

Có thấy từng luồng sương máu thoát ra từ quan tài đồng kia không?

Chạm vào là ông sẽ tan thành nước vàng đấy!

Ông muốn đi thì tôi cũng không cản, đi đi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hồ Bá Nhất kiêng dè nhìn cái quan tài đồng kia, không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

May mà mình không trực tiếp xông lên.

Có điều lời của Tô Cảnh làm gã có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, Hồ Bá Nhất cười bồi: "Ách...

Tô gia, hay là vẫn cứ để ngài lên đi...

Chương 109

Tôi đến cái quan tài đồng còn chẳng chạm vào được, dù có chết cũng chẳng giúp ích được gì..." "Đoàng!" Vừa nói xong, Tô Cảnh liền nghe thấy phía sau vang lên một tiếng súng, sắc mặt lập tức lạnh lùng, quát lớn một tiếng: "Tất cả lùi lại!" Một tay quẳng Hồ Bá Nhất ra phía sau, Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân nghe lời nhanh chóng chạy ra sau.

Chỉ có Huyền Nữ và Tiểu Tuyết vẫn ở bên cạnh Tô Cảnh, vẻ mặt cảnh giác.

Tô Cảnh quát lớn một tiếng, một người một sói trên thân đều bùng cháy Vô Lượng Nghiệp Hỏa, tiến vào hình thức chiến đấu!

Đôi mắt thụ đồng vàng kim của Huyền Nữ cũng có một con chuyển sang màu xanh lam, trên Vô Lượng Nghiệp Hỏa quanh thân đan xen những tia lôi xà vàng kim.

Những người khác vừa lùi lại một đoạn, còn chưa kịp phản ứng thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Dưới cái nhìn xuyên thấu của Hoàng Kim Đồng, tiếng súng vừa rồi đã trực tiếp đánh thức con Huyết Thi Vương này!

Huyết Thi Vương tung một cước đá bay nắp quan tài!

Nắp quan tài bằng đồng bay thẳng về phía bên này.

Cái nắp quan tài này mang theo sức mạnh nghìn cân!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều mặt đầy kinh hãi, thứ này mà đập trúng thì chắc chắn sẽ biến thành thịt nát.

Nắp quan tài bay đi, bên trong quan tài đồng sương máu mịt mù.

Đột nhiên, một bàn tay máu me đầm đìa thò ra từ trong sương máu, bám vào thành quan tài.

Tiếp đó, một con Huyết Thi Vương cao tới hai mét bước ra khỏi quan tài!

Trên người như bị lột đi một lớp da người, đôi mắt máu trừng trừng nhìn mọi người.

Trong miệng đầy răng nanh lộ ra ngoài.

Một tiếng gầm rú làm tai mọi người đau nhức.

Lúc này nắp quan tài đã bay đến trước mặt Tô Cảnh.

Mọi người đều mặt đầy lo lắng, Dương Tuyết Lỵ càng hét lớn một tiếng: "Tô Cảnh, cẩn thận!" "Tô gia!" "Tô gia!" Hai người Hồ - Béo cũng lên tiếng nhắc nhở.

Ngay khi nắp quan tài sắp đập trúng Tô Cảnh, một bàn tay dường như xuất hiện từ hư không, trực tiếp chộp lấy cạnh nắp quan tài.

Chỉ thấy Tô Cảnh dùng sức ném một cái, nắp quan tài đó liền với tốc độ còn nhanh hơn trước bay ngược về phía Huyết Thi Vương!

Nhưng Huyết Thi Vương vung tay tát một cái, nắp quan tài liền bị đổi hướng, lực đạo cực lớn khiến nắp quan tài cắm phập vào mặt đất bên cạnh. "Kẻ dám xâm phạm nơi an nghỉ của Ngô Vương, chết!" Khắp người Huyết Thi Vương sương máu cuồng cuộn, rõ ràng hành động vừa rồi đã chọc giận nó.

Giọng nói khàn đặc phát ra từ miệng Huyết Thi.

Điều này làm Tô Cảnh sững sờ.

Chà, còn có linh trí nữa sao?

Chưa đợi Tô Cảnh suy nghĩ nhiều, con Huyết Thi Vương này đã trực tiếp lao tới.

Thấy vậy, kim quang trong mắt Tô Cảnh bắn ra bốn phía, sau đó trên bề mặt cơ thể cũng hiện ra một lớp kim quang!

Kim Quang Chú khai hỏa!

Trực tiếp chiếu sáng cả thần điện.

Đầu ngón tay Thiên Huyễn biến thành một ngọn đoản thương, lao thẳng về phía Huyết Thi Vương đang xông tới.

Cận chiến nhục bác mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Huyền Nữ và Tiểu Tuyết cũng không chịu thua kém, theo sát phía sau.

Vừa chạm mặt, Huyết Thi Vương đã bị Tô Cảnh đá bay ra ngoài.

Có Kim Quang Chú hộ thể, những làn sương máu tỏa ra từ người Huyết Thi Vương cũng không thể chạm được vào thân anh.

Thấy Tô Cảnh không hề rơi vào thế hạ phong, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân, vừa rồi khi Tô Cảnh đối đầu với Huyết Thi Vương, trái tim của hai cô gái đều thắt lại, chỉ sợ anh xảy ra chuyện... "Tô Gia!

Đỉnh quá!" "Quá ngầu!

Đập chết mẹ nó đi!" Hai người Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử thì lại đầy vẻ hưng phấn, đứng phía sau hò hét om sòm.

Dương Tuyết Lỵ vẫn giữ được sự bình tĩnh, thấy Tô Cảnh không sao, cô lập tức muốn tính sổ chuyện vừa rồi!

Cô nhìn lướt qua những người khác, mặt lạnh như tiền hỏi một câu: "Vừa rồi, là ai nổ súng?" Câu nói này khiến mọi người đều ngẩn ra, sau đó nhìn nhau, nhưng không ai chịu thừa nhận.

Hít một hơi thật sâu để nén cơn giận trong lòng, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục: "Béo!

Lão Hồ!

Kiểm tra từng người một cho tôi!" "Nếu không phải vừa rồi có người nổ súng làm kinh động Huyết Thi Vương, với năng lực của Tô Cảnh, chắc chắn có thể tìm thấy lối vào lăng mộ mà không cần đánh thức nó!" "Kẻ này là muốn dồn chúng ta vào chỗ chết!" Nghe vậy, Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử cũng bừng bừng tức giận.

Họ trực tiếp đi tới chỗ đám hỏa kế, cùng với Sở Kiến và Tát Địch Bằng của đội khảo cổ. "Anh em phối hợp chút đi!" "Qua đây để chúng tôi kiểm tra họng súng!" Những người bị kiểm tra cũng vô cùng phẫn nộ, không phải phẫn nộ vì bị nghi ngờ, mà là phẫn nộ với kẻ nổ súng mà không dám nhận kia! "Mẹ kiếp!

Tôi là người đầu tiên!" "Tôi thứ hai!" "Tôi thứ ba!

Để tôi biết thằng nào nổ súng, tôi không đập chết nó không ăn tiền!" Từng người hỏa kế mà Dương Tuyết Lỵ thuê lần lượt bước lên để Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử kiểm tra.

Súng vừa nổ chắc chắn họng súng sẽ còn dư ôn, chuyện này không thể làm giả được!

Rất nhanh, mười mấy tên hỏa kế đều đã được kiểm tra xong, không có vấn đề gì.

Chỉ còn lại Tát Địch Bằng và Sở Kiến cũng đang cầm súng.

Tát Địch Bằng đưa súng ra, không có vấn đề.

Ngược lại, Sở Kiến lại tỏ vẻ lúng túng, che che giấu giấu!

Vương Khải Toàn trừng mắt: "Nhóc con, đưa súng cho tao!" "Tôi... tôi không có nổ súng!" "Mày không nổ súng sao không cho anh

Vương kiểm tra?" "Sở Kiến, anh làm hại Tô ca phải đối đầu với Huyết Thi Vương, nếu anh ấy có chuyện gì, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu!" Diệp Diệc Hân nói một câu, trong mắt không giấu nổi vẻ chán ghét. "Không phải, Tiểu Diệp!

Anh không cố ý!" "Là nó tự cướp cò!" "Không trách anh được!" Thấy thái độ của Diệp Diệc Hân đối với mình như vậy, Sở Kiến lập tức hoảng loạn.

Trong mắt mọi người, gã này đúng là một tên liếm cẩu.

Gã nổ súng chắc là do bị cái quan tài đồng quỷ dị kia dọa sợ nên vô tình cướp cò.

Đúng là đồ nhát chết!

Trần giáo thụ cũng thở dài, không nói thêm gì.

Huyết Thi Vương thức tỉnh, đúng là do lỗi của học trò ông.

Dương Tuyết Lỵ khinh bỉ bĩu môi, phẩy tay ra lệnh cho người trói gã lại, chờ Tô Cảnh quay lại xử lý. "Mọi người cũng lên đi, hỗ trợ cho Tô Cảnh!" "Nổ súng quấy nhiễu Huyết Thi Vương!" Rút súng ra, mở khóa an toàn, Dương Tuyết Lỵ nấp sau cây cột của thần điện, liên tục bắn lén về phía Huyết Thi Vương.

Lúc này, trận chiến của Tô Cảnh và Huyết Thi Vương đã đến giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Vừa rồi bị đá bay nhưng con Huyết Thi Vương này chẳng hề hấn gì.

Cũng may Kim Quang Chú có tác dụng khu tà phá sát, nhất thời Huyết Thi Vương cũng không chiếm được ưu thế, thậm chí còn bị Tô Cảnh chém đứt một cánh tay!

Huống hồ, bên cạnh còn có Huyền Nữ và Tiểu Tuyết quấy rối.

Tiểu Tuyết thỉnh thoảng lại lao tới cắn Huyết Thi Vương một cái, nhờ có Vô Lượng Nghiệp Hỏa hộ thể, màn sương máu của Huyết Thi Vương không làm gì được nó.

Tuy sương máu có thể khắc chế lẫn nhau với nghiệp hỏa, nhưng cứ mỗi lần bị cắn, Huyết Thi Vương lại bị thiêu rụi một phần da thịt.

Hiện tại, trên người nó đã đầy vết thương.

Tô Cảnh cũng không muốn lãng phí thời gian, chuẩn bị kết liễu con quái vật này để tìm lối vào lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Chấn Tự —— Lôi Ngục!" Một tiếng quát khẽ, trên người anh tuôn ra vô số rắn điện màu đen, tỏa ra hơi thở hủy diệt.

Từng luồng hắc lôi đều được Tô Cảnh rót vào ngọn đoản thương.

Ngọn đoản thương vân rồng màu bạc giờ đã hóa thành màu đen kịt, thỉnh thoảng lại lóe lên tia chớp đen khiến người ta run sợ.

Tô Cảnh dùng lực phóng mạnh.

Ngọn thương như xuyên thấu không gian, trong nháy mắt đã đâm xuyên ngực Huyết Thi Vương.

Sau đó, một tiếng nổ vang lên, lôi đình đen vô tận tuôn ra từ ngọn thương, bao phủ lấy toàn thân Huyết Thi Vương, đồng thời theo thân thương tràn vào trong cơ thể nó.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Chương 110

"Ly Tự —— Huỳnh Hỏa Lưu Quang!" Trên không trung hiện ra những đốm lửa màu xanh lam của Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Tô Cảnh tâm niệm động một cái, tất cả đều bay thẳng về phía Huyết Thi Vương.

Cùng với sự tàn phá của hắc lôi, sự xuất hiện của Vô Lượng Nghiệp Hỏa càng làm tăng uy lực lên bội phần!

Theo tiếng gầm rú của Huyết Thi, lôi hỏa tan đi, chỉ còn lại ngọn đoản thương cắm trên mặt đất, Huyết Thi Vương đã hóa thành tro bụi!

Thấy Huyết Thi Vương bị Tô Cảnh giết chết, mọi người đều trút được gánh nặng.

Đám người nấp sau cột bắn lén cũng bước ra, ánh mắt đầy vẻ sùng bái. "Tô Gia, ngầu bá cháy!" "Biết ngay là Tô Gia đỉnh mà!" "Đa tạ Tô Gia cứu mạng..." Vương Khải Toàn nói nhỏ với Hồ Bá Nhất: "Mẹ kiếp, Lão Hồ, tôi hiểu ra rồi!" "Mấy cái thứ ông nói nào là người thắp nến quỷ thổi đèn gì đó, toàn là lời nói suông hết!" "Chỉ cần đủ mạnh, ai thèm tin mấy cái đó nữa!" Hồ Bá Nhất nhất thời cạn lời.

Mẹ nó!

Câu này mình đúng là không thể phản bác được!

Huyền Nữ nhặt lại đoản thương đưa cho Tô Cảnh, sau đó cũng có chút bùi ngùi: "Chủ nhân, Huyết Thi Vương này có thực lực như vậy, lúc còn sống chắc chắn là Đại tướng quân của Tinh Tuyệt quốc..." "Khi còn sống thực lực không kém gì em, không ngờ gặp lại cố nhân lại trong hoàn cảnh này..." Nghe vậy, Tô Cảnh nắm lấy tay cô: "Chỉ là

một kẻ không quan trọng thôi, không cần phải thương cảm..." "Không phải ai cũng có thể trường sinh ngàn năm như em đâu..." Thu lại Kim Quang Chú, anh đá nhẹ vào Tiểu Tuyết.

Con sói cũng thu hồi nghiệp hỏa trên người, rũ rũ bộ lông trắng muốt. "Gâu~ gâu~" Lúc này mọi người đều đi tới.

Dương Tuyết Lỵ quan tâm hỏi: "Tô Cảnh, anh không bị thương chứ?" "Không sao!" Diệp Diệc Hân tuy không nói gì, nhưng khuôn mặt đầy vẻ lo lắng nhìn Tô Cảnh, trong mắt ngập tràn sự sùng bái.

Phụ nữ ai mà chẳng thích kẻ mạnh.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cười hì hì nhìn Tô Cảnh: "Không hổ là Tô Gia!" "Giết Huyết Thi Vương mà cứ như giết gà vậy!" Trần giáo thụ cũng phụ họa: "Đa tạ Tô tiểu huynh đệ, nếu không tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây rồi!!" Nghe những lời này, Tô Cảnh chỉ phẩy tay.

Sau đó anh nhìn mọi người, thản nhiên hỏi một câu: "Vừa rồi là ai nổ súng?" Tuy Tô Cảnh không lộ vẻ mặt gì, nhưng mọi người vẫn cảm nhận được sát ý từ anh.

Mọi người sững lại một chút, rồi lập tức phản ứng lại.

Dương Tuyết Lỵ vội nói: "Dẫn Sở Kiến lại đây!" "Tô Cảnh, vừa rồi em đã bảo Lão Hồ và Béo tìm ra kẻ đó rồi!" Gật đầu một cái, Tô Cảnh không nói gì.

Rất nhanh, Sở Kiến đang bị trói tay bị hai tên hỏa kế lôi lại.

Vương Khải Toàn đá một phát vào khoeo chân gã: "Quỳ xuống!" Quỳ trước mặt Tô Cảnh, Sở Kiến mặt đầy vẻ sợ hãi: "Tôi không cố ý!

Tôi thật sự không cố ý!" Thấy bộ dạng của Sở Kiến, Trần giáo thụ cũng có chút không nỡ, vội vàng lên tiếng: "Tô tiểu huynh đệ, Tiểu Sở không phải cố ý đâu, nó chỉ bị dọa sợ nên vô tình nổ súng thôi!"

"Giáo thụ, sao ông biết gã không cố ý?

Chỉ dựa vào lời nói một phía của gã sao?" Tô Cảnh liếc nhìn ông ta, hỏi ngược lại một câu rồi không thèm để ý đến lão già này nữa.

Tô Cảnh bước tới trước mặt Sở Kiến, trực tiếp đưa tay nắm lấy một bên mặt gã, dùng lực kéo mạnh.

Một chiếc mặt nạ da người lập tức bị xé xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt lạ lẫm kia, mọi người đều sững sờ, chỉ có Tô Cảnh là vẫn bình thản.

Tùy tay vứt bỏ chiếc mặt nạ da người, Tô Cảnh thản nhiên hỏi: "Người của Uông gia?" Nhìn ánh mắt đạm mạc của Tô Cảnh, người đàn ông này trong lòng vô cùng kinh ngạc, cảm giác như mình bị nhìn thấu hoàn toàn. "Nếu Tô Gia đã phát hiện, vậy tôi cũng không cần giấu giếm nữa!" "Uông gia, Uông Kiện, tham kiến Tô Gia!" Uông Kiện trực tiếp làm đứt sợi dây thừng trong tay, đứng bật dậy, cung kính nói với Tô Cảnh. "Ngươi đặc biệt đến vì ta sao?" "Cũng không hẳn!

Tôi chỉ nhận lệnh đến địa cung Tinh Tuyệt này thôi!" "Nhưng không ngờ lại đụng phải Tô Gia..." "Từ sau chuyến đi cung mẫu Tây Vương Mẫu, hồ sơ của ngài đã bị Uông gia chúng tôi liệt vào cấp cao nhất." "Sau khi phân tích, chúng tôi nhận thấy ngài không thể nào gia nhập Uông gia.

Vì vậy, nhiệm vụ của tôi có thêm một việc, đó là trừ khử ngài tại đây!" "Không thể đồng hóa, vậy thì hủy diệt!" Tuy gã nói rất bình thản, nhưng nội dung lại khiến người nghe rùng mình.

Mấy tên hỏa kế phía sau muốn bắt giữ Uông Kiện nhưng bị gã tùy tay đánh ngã, thân thủ vô cùng tốt! "Nói vậy, ngươi đã tráo đổi Sở Kiến từ lâu rồi?" Tô Cảnh thuận miệng hỏi.

Cũng là do anh sơ ý, không dùng Hoàng Kim Đồng kiểm tra.

Đây dù sao cũng là một thế giới hỗn hợp mà!

Uông gia vì bí mật trường sinh, phái người thâm nhập địa cung Tinh Tuyệt cũng là chuyện bình thường!

Tô Cảnh dùng Hoàng Kim Đồng quét một vòng, lập tức phát hiện Sở Kiến này là giả mạo!

Lại còn giả vờ bị dọa sợ rồi cướp cò, tên Tát Địch Bằng nhát gan hơn Sở Kiến nhiều mà còn chẳng cướp cò, ai tin nổi cái lý do đó?

Hiện tại kiểm tra cũng chưa muộn, Tô Cảnh quét mắt nhìn những người còn lại, quả nhiên lại phát hiện thêm năm người nữa đeo mặt nạ da người của Uông gia!

Khá khen cho Uông gia, trà trộn vào đội ngũ cũng đông đấy!

Có vẻ họ rất coi trọng cổ thành Tinh Tuyệt!

Sau này anh tuyệt đối không thể lơ là nữa, vì đây là thế giới đại dung hợp, bất kể anh xuống ngôi mộ nào, sự xuất hiện của người Uông gia cũng không có gì lạ! "Sở Kiến?

Hắn chết lâu rồi!" "Để vào được đây, tôi đã tiềm phục bên cạnh Trần giáo thụ rất lâu rồi đấy!" "Có vẻ tôi không để lộ sơ hở nào, giáo thụ, Tiểu Tát, mọi người cũng đâu có phát hiện ra đúng không?" Uông Kiện cười híp mắt nói. "Tiểu Sở à!" Nghe vậy, Trần giáo thụ đau đớn ôm lấy ngực.

Mất đi một học trò, giờ lại mất thêm một đứa cháu họ, đòn kích này đối với ông không hề nhỏ!

Tát Địch Bằng nước mắt cũng lã chã rơi xuống, tuy cậu ta và Sở Kiến đều thích Tiểu Diệp nhưng quan hệ giữa hai người rất tốt!

Người anh em của mình bị tráo đổi từ lúc nào không hay, trong lòng cậu ta vừa phẫn nộ, vừa đau thương, lại vừa tự trách mình.

Quan hệ tốt như vậy mà không phát hiện ra, còn tính là anh em gì nữa?

Một nhóm người giơ súng lên, chỉ cần gã có động thái gì lạ là sẽ nổ súng ngay lập tức.

Nhưng Uông Kiện chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi.

Tô Cảnh lại khẽ cười một tiếng: "Người Uông gia các ngươi đều không sợ chết sao?" "Tất nhiên!

Tất cả là vì Uông gia!" Uông Kiện đầy vẻ cuồng nhiệt.

Tô Cảnh khinh bỉ bĩu môi, hỏi tiếp: "Xem ra chuyến đi cung mẫu Tây Vương Mẫu vẫn chưa lôi hết được lũ chuột nhắt các ngươi ra, Uông gia cũng coi trọng ta quá nhỉ..." "Đương nhiên rồi, chuyến đi đó là tổn thất nghiêm trọng nhất của Uông gia chúng tôi!" "Sự hiểu biết của chúng tôi về ngài cũng rất phiến diện, chỉ biết ngài đóng vai trò quan trọng nhất, có ngài mới có thể thoát khỏi cung mẫu đầy rẫy nguy hiểm đó." "Chưa kể Hoắc Linh vốn đã biến thành Cấm Bà mà giờ lại hồi phục và ở bên cạnh ngài, ngay cả Trần Văn Cẩn sắp hóa Cấm Bà cũng vậy.

Năng lực của ngài chúng tôi không thể lường trước được, nên thủ lĩnh rất coi trọng ngài." "Nhưng lần này thì khác, tôi đã ghi lại mọi năng lực của ngài và truyền về tổng bộ!" "Tô Gia, Uông gia chúng tôi có nguồn năng lượng mà ngài không thể tưởng tượng nổi đâu, ngài không nên đối đầu với chúng tôi!" "Ngài nên gia nhập với chúng tôi mới đúng!" Tô Cảnh cười khẩy, đầy vẻ khinh miệt! "Có vẻ tai mắt của Uông gia trải khắp Cửu Môn, ngụy trang tốt đấy..." "Vậy ngươi chắc cũng biết mối quan hệ của ta với Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn, ngươi nghĩ ta sẽ gia nhập với các ngươi sao?

Có khả năng đó không?" "Cũng đúng... là tôi quá ngây thơ rồi!" "Loại người như ngài không nên tồn tại trên thế giới này!

Ngài định sẵn là kẻ thù của Uông gia!" "Trên đời này, chỉ có Uông gia mới được phép sở hữu loại năng lực đó, ngài không thoát khỏi bàn tay của chúng tôi đâu." "Mọi năng lực ngài có rồi cũng sẽ thuộc về Uông gia chúng tôi!" "Tuy rằng việc này chắc không đe dọa gì được ngài, nhưng tôi cũng muốn cống hiến chút sức tàn cuối cùng cho Uông gia!" Nói đến đây, Uông Kiện dang rộng hai tay, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Ân?

Gã có gì đó không ổn! "Nghệ thuật... chính là nổ tung!" Chỉ thấy trên người Uông Kiện tỏa ra những luồng sáng đỏ rực, một nguồn năng lượng khủng khiếp đang ẩn chứa bên trong.

Khá khen cho Uông gia, quả nhiên không đơn giản, cũng nắm giữ những năng lực đặc biệt! "Tất cả nằm xuống!" Hồ Bá Nhất hét lớn, kéo Vương Bàn Tử lăn xuống đất.

Những người khác cũng làm theo.

Nhưng thấy vẻ thản nhiên của Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân quyết định đứng sát cạnh anh.

Có Tô Cảnh ở đây, họ tin chắc cái gọi là người Uông gia kia chẳng làm nên trò trống gì. "Ly Tự —— Huỳnh Hỏa Lưu Tinh!" Anh đột ngột nắm chặt bàn tay, những đốm lửa xanh lam bay lơ lửng xung quanh lập tức lao thẳng về phía Uông Kiện.

Gã còn chưa kịp thi triển cái gọi là nghệ thuật nổ tung thì đã bị thiêu thành tro bụi!

Tuy thông tin từ miệng Uông Kiện không nhiều, nhưng Tô Cảnh cũng đã hiểu được phần nào tình hình.

Uông gia đã nhắm vào anh!

Hơn nữa, Uông gia cũng có những người sở hữu năng lực đặc

biệt như tên Uông Kiện này!

Có vẻ từ giờ anh phải giữ thói quen dùng Hoàng Kim Đồng để quan sát mọi người!

Thấy Uông Kiện đã bị Tô Cảnh giết sạch, mọi người mới thở phào đứng dậy. "Tô Gia, cái Uông gia mà ngài nói với tên giả mạo Tiểu Sở kia là cái quái gì vậy?" Vương Khải Toàn tò mò hỏi.

Tô Cảnh chỉ liếc nhìn gã: "Một thế lực vô cùng khủng khiếp!" "Theo ta thì sớm muộn gì cũng sẽ đụng độ với chúng, có thể sẽ chết đấy, còn muốn theo ta không?" "Ngài nói gì vậy!

Béo tôi đâu phải loại sợ chết!" "Phải không Lão Hồ?" Vương Khải Toàn sốt sắng nói.

Hồ Bá Nhất cũng phụ họa: "Tô Gia, chúng tôi không sợ chết!" "Tô ca, em cũng không sợ!" Diệp Diệc Hân cũng lí nhí nói theo.

Dương Tuyết Lỵ mặt lạnh như băng: "Tôi sẽ dùng tiền đè chết cái Uông gia đó!" Chà, đây chính là sự tự tin của phú bà sao? "Dương tiểu thư, cô đâu có định theo Tô Gia, Uông gia liên quan gì đến cô?" Vương Khải Toàn trêu chọc.

Chương 111

Mặt Dương Tuyết Lỵ đỏ bừng: "Tôi... tôi là vì... vì Tô Cảnh đã giúp tôi!" "Đúng, chính là vậy!" "Không còn lý do nào khác!" "Mà thôi, anh quản được tôi chắc?

Đồ béo chết tiệt!" Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ ném thẳng khẩu súng trong tay về phía gã.

Vương Khải Toàn nhanh nhẹn né sang sau lưng Hồ Bá Nhất. "Hắc!

Cô ta cuống lên rồi kìa!" "Tô Gia, ngài xem cái cô nàng Mỹ này đi!" Tô Cảnh khẽ cười: "Được rồi, đừng quậy nữa!" "Tìm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đã, ra khỏi đây rồi tính tiếp!" "Tôi cũng nóng lòng lắm rồi!" "Tất nhiên, trước đó còn phải xử lý thêm vài con chuột nhắt nữa!" Nói đến đây, ánh mắt Tô Cảnh trở nên lạnh lẽo. "Ngươi!" "Còn cả mấy người kia nữa!" "Chẳng lẽ các ngươi nghĩ có thể lừa được mắt ta sao?" Khóe miệng hơi nhếch lên, Tô Cảnh nhìn năm người vừa bị mình chỉ đích danh đang đứng ngơ ngác.

Mọi người xung quanh lập tức tản ra.

Thấy vậy, năm kẻ kia cũng không thèm giả vờ nữa. "Cứ ngỡ việc Uông Kiện bị bại lộ chỉ là trùng hợp." "Giờ xem ra, Tô Gia còn có những năng lực mà chúng tôi không biết..." "Dễ dàng nhìn thấu ngụy trang của chúng tôi, thật sự đáng sợ!" "Tiếc là, tin tức này không thể truyền về tổng bộ được rồi..." Một người đàn ông có vẻ là thủ lĩnh thở dài, trực tiếp tháo mặt nạ da người ra, lộ ra một khuôn mặt bình thường nhưng vô cùng lạ lẫm.

Bốn người còn lại cũng làm theo.

Dương Tuyết Lỵ kinh hãi, không ngờ đám người mình thuê lại có

nhiều nội gián đến vậy.

Nếu không có Tô Cảnh, có lẽ dù cô tìm được đến đây cũng chỉ là làm công không cho Uông gia thôi... "Năng lực này của ngài chắc chắn sẽ là chướng ngại lớn nhất của Uông gia!" "Đã không truyền được tin về, vậy mời ngài cùng ở lại đây mãi mãi với chúng tôi!" Tên thủ lĩnh Uông gia nói với ánh mắt điên cuồng, khóe miệng nở nụ cười tà dị. "Uông gia...

Uông Giáp, cung thỉnh Tô Gia phó tử!" "Mạng của ngài, chúng tôi nhận lấy!" Theo lời gã, trên người năm kẻ đó đều tỏa ra ánh sáng đỏ như Uông Kiện lúc nãy.

Rõ ràng đây là những tử sĩ của Uông gia.

Chúng điên cuồng lao về phía Tô Cảnh. "Tất cả, vì Uông gia!" x5 Bọn chúng muốn dùng mạng mình để kéo Tô Cảnh chết chùm!

Sự điên cuồng này khiến mọi người vô cùng chấn động.

Thế lực nào mà lại có những tử sĩ đáng sợ như thế này?

Nhìn bọn chúng lao tới, Tô Cảnh chỉ cười nhạt: "Huyền Nữ!" Một tiếng gọi khẽ, Huyền Nữ lập tức chắn trước mặt Tô Cảnh.

Thanh kiếm trong tay cô bùng lên ngọn lửa xanh lam, đôi đồng tử vàng kim ngập tràn sát ý.

Một bóng người lướt qua, mũi kiếm vạch qua cổ họng của năm kẻ kia.

Năm tên đứng sững tại chỗ, như thể thời gian bị đóng băng.

Huyền Nữ thu kiếm đứng đó, nhìn đám người Uông gia với vẻ khinh miệt rồi quay lại cạnh Tô Cảnh.

Sau đó, từ cổ họng của năm kẻ kia hiện ra một vệt máu xanh lam, ánh sáng đỏ trên người chúng bị ánh xanh xâm chiếm cực nhanh.

Ngay lập tức, ngọn lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa bùng lên, thiêu rụi cả năm tên thành tro bụi. "Tầm thường mà lại quá tự tin!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu rồi nhìn mọi người: "Nội gián đã bị dọn sạch, chúng ta tiếp tục lên đường!" "Đi tìm cơ quan lối vào lăng mộ trước!" Nghe vậy, mọi người mới hoàn hồn, vội vàng tản ra tìm kiếm.

Thực ra ban đầu Tô Cảnh muốn tự tay giết chúng, sau đó dùng Câu Linh Khiển Tướng để tra hỏi linh hồn tìm căn cứ Uông gia để diệt tận gốc!

Bởi vì cái Uông gia này cứ như cao dán da chó vậy, rất phiền phức!

Chỉ tiếc là linh hồn của bọn chúng đều bị hạ cấm chế, hễ có ai đụng vào linh hồn hoặc khi chúng chết, cấm chế sẽ kích hoạt làm vỡ vụn linh hồn ngay lập tức.

Tô Cảnh sở hữu Câu Linh Khiển Tướng nên vừa nhìn linh hồn của chúng đã nhận ra điều bất thường.

Điều này cũng khiến anh khá kinh ngạc, nghiên cứu của Uông gia đã chạm tới cấp độ linh hồn rồi.

Xem ra đối phó với Uông gia là một con đường dài và đầy gian nan!

Và cần phải có sự sắp đặt, Lương Loan chính là quân cờ quan trọng nhất trong kế hoạch đối phó Uông gia của anh!

Tô Cảnh đang mải trầm tư, những người khác không dám làm phiền.

Rất nhanh, Vương Khải Toàn phát hiện ra điều bất thường trên quả cầu mắt bằng ngọc thạch của quan tài đồng.

Gã nhờ Hồ Bá Nhất đỡ lấy quả cầu, sau đó phát hiện một vết khuyết hình thất giác, lập tức liên tưởng đến miếng ngọc bội của

mình.

Tuy đã bị Huyền Nữ chém làm đôi nhưng gã vẫn luôn mang theo bên mình.

Gã khảm miếng ngọc vào, hoàn toàn khớp khít, khiến mọi người xung quanh trầm trồ kinh ngạc.

Tô Cảnh cũng tỉnh lại và bước tới.

Thấy Béo ôm khư khư quả cầu ngọc như giữ của, anh không khỏi buồn cười. "Cái này với ngọc bội của tôi là một bộ, nó là đồ của tôi!" "Không đưa cho ai hết!" "Tiểu Vương!

Đây là đồ của quốc gia, là vô giá chi bảo!

Sao cậu có thể giữ làm của riêng?" Trần giáo thụ nghiêm nghị lên lớp.

Dù mất đi học trò và cháu họ, đau lòng thì đau lòng thật nhưng không ngăn được quyết tâm vào lăng mộ của ông! "Béo chết tiệt!

Nếu là Tô Cảnh giữ thì không ai nói gì, anh ấy có tư cách đó!" "Còn anh?

Anh có cái gì?" Dương Tuyết Lỵ khinh bỉ: "Mau đặt quả cầu về chỗ cũ đi, biết đâu cơ quan lối vào nằm ngay trên đó đấy!" Hồ Bá Nhất cũng hối thúc: "Béo!

Đặt lại đi!

Đừng làm mất thời gian của Tô Gia!" Nghe vậy Vương Khải Toàn mới gật đầu, đưa quả cầu to tướng cho Hồ Bá Nhất.

Lúc nãy lấy xuống đã mệt, giờ đặt lên lại càng khó hơn vì cái quan tài cao hơn hai mét, dù Vương Khải Toàn có kiệu lên gã cũng không giữ vững được. "Đưa tôi!" Tô Cảnh thản nhiên nói.

Hồ Bá Nhất lập tức đưa quả cầu qua.

Một tay Tô Cảnh nâng lấy quả cầu to như cái đầu người, Kim Quang trên người bùng nổ, ngưng tụ thành một bàn tay lớn bao bọc lấy quả cầu ngọc, nâng nó đặt lại đỉnh quan tài đồng.

Dùng khí hóa hình!

Kim Quang Chú đúng là rất hữu dụng!

Ngay khi quả cầu được đặt lại chỗ cũ, một tiếng ầm vang lên, quan tài đồng từ từ lún xuống.

Rõ ràng đây là một thiết bị cảm ứng trọng lực, và ngọc bội của Vương Khải Toàn chính là chìa khóa! "Thật thần kỳ!

Tiểu Tát, lấy máy ảnh chụp lại quả cầu này và cả cái quan tài đồng đi, đặc biệt là văn tự Quỷ Động trên đó, tôi phải mang về nghiên cứu kỹ!" "Đi dọc đường chắc mọi người cũng nhận ra, vật tổ của Tinh Tuyệt quốc chính là con mắt!" "Đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương có lẽ thực sự sở hữu năng lực đặc biệt!" Trần giáo thụ hào hứng nói.

Quan tài đồng lún xuống, Tô Cảnh không mấy ngạc nhiên.

Nhìn tình hình này, có lẽ chính cái quan tài chính là chìa khóa đã cắm đúng vào ổ.

Anh bước tới, xoay nhẹ một vòng theo chiều kim đồng hồ.

Một tiếng động lớn vang lên, mặt đất cách quan tài khoảng năm mét xuất hiện một đường hầm dốc xuống.

Mọi người đều mừng rỡ chạy lại.

Đã tìm thấy lối vào lăng mộ!

Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn Tô Cảnh định nói gì đó, thì thấy con mắt màu huyết dụ trên đỉnh vòm bắt đầu chuyển động!

Sau đó nó ngưng tụ thành một khối chất lỏng màu máu lớn, trực

tiếp nhỏ xuống ngay vị trí của Tô Cảnh! "Cẩn thận!

Tô Cảnh!" Dương Tuyết Lỵ hét lên, không kịp suy nghĩ liền lao về phía anh.

Tô Cảnh cũng nhận thấy điều bất thường, lập tức né người, một tay ôm lấy Dương Tuyết Lỵ nhảy sang một bên.

Khối chất lỏng màu máu rơi xuống sàn, hóa thành vô số con Cự Mục Chi Xà.

Thân chúng tỏa ra ánh đỏ, làm sáng rực cả ngôi thần điện tối tăm.

Đàn rắn lập tức bò về phía mọi người.

Thấy vậy, ai nấy đều sợ hãi lùi lại, đồng thời xả súng liên tục. "Cẩn thận chút!

Đừng làm hỏng văn vật!" Trần giáo thụ đau xót hét lên, nhưng chẳng ai thèm nghe.

Chương 112

Bảo vệ văn vật?

Đến mạng còn chẳng giữ nổi kia kìa!

Diệp Diệc Hân và Dương Tuyết Lỵ càng sợ đến tái mặt.

Một con thì không sao, nhưng cả một đàn rắn thì lại là chuyện khác.

Huyền Nữ vung kiếm chém ra một bức tường lửa bốc lên từ mặt đất.

Tiểu Tuyết đi bên cạnh Tô Cảnh cũng liên tục gầm gừ.

Con chó nhà mình xem ra cũng được việc...

Bức tường lửa ngăn chặn đàn Cự Mục Chi Xà, mọi người mới thở phào.

Sự nguy hiểm của loại rắn này họ đã từng chứng kiến, nọc độc chết người trong vài giây, ai mà không sợ. "Tô Cảnh, chúng ta mau đi thôi!" "Đám rắn này đáng sợ quá!" Dương Tuyết Lỵ lo lắng giục.

Nhưng vừa dứt lời, một con Cự Mục Chi Xà bật nhảy lao thẳng về phía cô.

Bức tường lửa không đủ cao để chặn một con rắn dài hai mét đang bay tới...

Dương Tuyết Lỵ đứng hình, mắt thấy con rắn sắp cắn trúng mình thì một bàn tay vươn ra, bóp chặt lấy bảy tấc của con rắn.

Thấy con rắn đã bị khống chế, Dương Tuyết Lỵ mới thở phào, đôi chân mềm nhũn ngã vào lòng Tô Cảnh.

Cùng lúc đó, bên tai cô vang lên một tiếng thì thầm đầy mê hoặc:

"Câu Linh...

Khiển Tương!" Quay đầu nhìn Tô Cảnh, cô thấy đôi mắt anh tỏa ra ánh bạc, khóe miệng khẽ nhếch, trên người như có một sức hút chết người.

Đám Cự Mục Chi Xà kia vốn đang nhe nanh múa vuốt bỗng thu mình lại, ánh đỏ trên thân mờ dần.

Những con đang dựng đứng người định vượt tường lửa đều nằm rạp xuống đất.

Đàn rắn trở nên vô cùng ôn thuận, như thể đang triều bái Tô Cảnh.

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã bị anh dùng Câu Linh Khiển Tướng hoàn toàn nô dịch.

Phẩy tay một cái, tất cả Cự Mục Chi Xà đều bị thu vào Ngự Linh Không Gian... "Hay lắm!

Tô Gia, đây là thủ đoạn gì vậy?

Vạn xà triều bái sao?

Đừng nói với tôi ngài là Xà Vương chuyển thế nhé!" Vương Khải Toàn kinh hô.

Những người khác cũng tò mò nhìn Tô Cảnh.

Thu hồi tâm niệm từ không gian, ánh bạc trong mắt Tô Cảnh tan đi.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ đang sợ đến nhũn cả người dựa vào lòng mình, anh khẽ cười: "Thao tác cơ bản thôi!" "Được rồi, đừng quan tâm mấy cái này nữa, giữ được mạng không phải tốt rồi sao?" "Mau xuống hầm đi, bên dưới chắc là có sông ngầm, mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc cũng ở đó." "Đi thôi!" Nghe vậy, mọi người đều nở nụ cười sau khi thoát chết.

Đúng vậy, còn sống là tốt rồi, quan tâm nhiều làm gì?

Tô Cảnh nửa ôm Dương Tuyết Lỵ, dẫn theo Huyền Nữ và Tiểu Tuyết đi xuống trước, những người còn lại cũng vội vàng theo sau vào đường hầm.

Tô Cảnh dẫn đầu, đưa một nhóm người đi xuống dũng đạo.

Dũng đạo này có độ nghiêng hướng xuống dưới và khá dài.

Mọi người đi bộ gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy điểm cuối.

Càng đi về phía trước, không khí càng trở nên ẩm ướt và lạnh lẽo.

Rõ ràng họ đã đi sâu vào lòng đất một đoạn khá xa.

Nếu nơi này không phải mộ đạo của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh thề sẽ đi ăn phân ngay lập tức!

Đi thêm chừng mười phút nữa, mọi người mới nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, rõ ràng đã tiến gần đến sông ngầm dưới lòng đất.

Lại đi thêm mười phút, cả nhóm mới ra khỏi dũng đạo.

Trước mắt bỗng trở nên rộng rãi.

Dưới ánh đèn pin quan sát, nơi này giống như một động đá vôi.

Bờ bên kia có một cánh cửa đá, nhưng con sông ngầm ở giữa lại giống như một rạch trời ngăn cách.

Lưu lượng nước rất lớn, hơn nữa ước tính là không nông chút nào.

Vương Khải Toàn ném một hòn đá xuống sông, kiểm chứng suy đoán này.

Cả nhóm tạm nghỉ ngơi tại chỗ một lát, sau đó bắt đầu nghiên cứu cách vượt sông sang bờ bên kia. "Mẹ nó!

Lão Hồ, chúng ta qua đó bằng cách nào?" Vương Khải Toàn chửi

thề một câu, có chút lúng túng. "Tìm cơ quan!

Ở đây chắc chắn có cơ quan!" Hồ Bá Nhất khẳng định chắc nịch rồi bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Tuy nhiên, anh ta chẳng phát hiện ra điều gì. "Tô ca, anh xem, đó có phải là cầu ngầm không?" Diệp Diệc Hân là cô gái tâm tính tỉ mỉ, là người đầu tiên phát hiện ra cây cầu ngầm ẩn dưới mặt nước.

Cô vội vàng nói với Tô Cảnh.

Đi tới bờ sông quan sát một chút, Tô Cảnh gật đầu: "Trước chúng ta chắc chắn đã có người từng tới đây!

Họ hẳn là đã tiến vào lăng mộ của Nữ Vương, đám người này có xác suất lớn chính là chủ nhân của cuốn nhật ký mà em đang giữ!" Nhìn sang Dương Tuyết Lỵ bên cạnh, Tô Cảnh nói thêm: "Đi thôi!

Ước chừng cánh cửa đá đối diện cũng bị đám người đó phá hủy rồi, chúng ta cứ trực tiếp đi qua là được!" "Được rồi, Tô gia!

Để tôi dẫn đầu, qua xem trước có nguy hiểm gì không!" Hồ Bá Nhất nói xong liền tiên phong bước lên cầu ngầm.

Tô Cảnh không khỏi gật đầu, Hồ Bá Nhất này đúng là người biết việc...

Rất nhanh, Hồ Bá Nhất đã sang tới bờ bên kia.

Thấy cánh cửa đá bị thuốc nổ phá mở, anh ta vội vàng gọi mọi người: "Qua đi!

Không sao đâu!" Nghe vậy, Trần giáo thụ vốn đang lo lắng đứng chờ ở phía sau liền thở phào nhẹ nhõm.

Ông sải bước như bay trên cầu ngầm để sang bờ bên kia. "Giáo thụ, ông đi chậm thôi!" Tát Địch Bằng ở bên cạnh hộ tống, sợ ông xảy ra chuyện.

Những người làm còn lại cũng cầm súng, cẩn thận đi theo.

Tô Cảnh cùng Dương Tuyết Lỵ và Huyền Nữ cũng bám sát theo sau.

Tiểu Tuyết cũng học theo, nhảy từng bước trên cầu ngầm dưới nước.

Dương Tuyết Lỵ trước đó suýt chút nữa mạng vong dưới miệng Cự Mục Chi Xà, giờ đây cô không dám rời xa Tô Cảnh nửa bước.

Chỉ khi ở cạnh Tô Cảnh, cô mới cảm thấy an toàn.

Qua cầu ngầm, cả nhóm đứng trước cửa đá.

Hồ Bá Nhất nhìn dấu vết rồi giải thích: "Ở đây có dấu vết nổ mìn rất rõ ràng, nhìn độ cũ mới thì tuyệt đối đã có từ mấy chục năm trước!

Tô gia nói không sai, chủ nhân cuốn nhật ký của Dương tiểu thư chắc chắn đã tới đây và tiến vào lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương." Nói đến đây, vẻ mặt Hồ Bá Nhất trở nên nghiêm trọng: "Lúc đó họ chắc hẳn có không ít người, nhưng tại sao chỉ có một người thoát ra khỏi cổ thành Tinh Tuyệt?

Hơn nữa, tại sao người đó lại bị tâm thần thất thường?

Họ đã gặp phải chuyện gì bên trong, chúng ta không thể biết được!

Nhưng có thể khẳng định, bên trong tuyệt đối vô cùng, vô cùng nguy hiểm!

Cho nên tôi muốn hỏi ý kiến mọi người, rốt cuộc là tiến vào hay không!

Tô gia, ngài thấy thế nào?" Mọi người nhìn nhau.

Tô Cảnh thản nhiên nói: "Phải hỏi chứ, đã đến đây rồi, ai sợ thì cứ ở lại đây đợi người vào trong quay ra!

Tôi chắc chắn sẽ vào!" Trong ánh mắt Dương Tuyết Lỵ cũng hiện lên vẻ kiên định: "Quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương khả năng cao nằm ở bên trong, em nhất định phải vào!

Tô Cảnh, anh phải giúp em!

Cầu xin anh đó~" Nhìn vẻ cầu khẩn trong mắt Dương Tuyết Lỵ, Tô Cảnh gật đầu.

Trần giáo thụ cũng đầy vẻ chính nghĩa: "Tuyết Lỵ nói đúng, nếu bên trong thực sự có quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đó tuyệt đối là một đột phá trọng đại trong lịch sử khảo cổ Tây Vực!

Nếu được nhìn một lần, tôi chết cũng nhắm mắt!" "Nếu đã vậy thì đi thôi!" Tô Cảnh nói xong liền tiên phong bước vào cửa đá.

Chương 113

Những người khác khẩn trương đi theo.

Đi vào trong lại là một dũng đạo dài dằng dặc.

Bên trong tối đen như mực, Tô Cảnh đá vào mông Tiểu Tuyết một cái: "Tiểu Tuyết, phóng hỏa!" Ngay sau đó, trên người Tiểu Tuyết tỏa ra ánh lam quang, cảnh giác nhìn xung quanh vì nghĩ Tô Cảnh phát hiện ra nguy hiểm gì đó.

Nhưng câu nói tiếp theo của anh trực tiếp làm nó sụp đổ: "Thế này có phải sáng sủa hơn không..." Ánh mắt Tiểu Tuyết hiện lên một tia ủy khuất đầy tính người.

Hóa ra gọi ta phóng hỏa chỉ để thắp sáng thôi sao?

Thật là quá đáng!

Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân thấy bộ dạng của Tiểu Tuyết thì không khỏi che miệng cười khẽ.

Có Tiểu Tuyết dẫn đường thắp sáng, mọi người đi rất nhanh.

Không lâu sau đã tới điểm cuối, phóng tầm mắt nhìn lại, đó là một không gian động đá vôi cực kỳ rộng lớn.

Dưới ánh lửa u lam của Tiểu Tuyết, vô số núi vàng, tiền vàng và châu báu đập vào mắt mọi người. "Lão Hồ, đánh tôi một cái đi!" Vương Khải Toàn tự nhéo mình một cái thật mạnh rồi nói với Hồ Bá Nhất.

Hồ Bá Nhất cũng ngây người ra.

Chưa đợi họ kịp phản ứng, Tô Cảnh đã gõ vào đầu mỗi người một cái: "Đừng lãng phí thời gian vào đống này, tìm mộ huyệt của

Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đã!

Nghe rõ chưa?" Nói xong với hai người họ, Tô Cảnh lại quét mắt nhìn những người khác.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tô Cảnh chú thị, mọi người như bị dội một gáo nước lạnh, dục vọng đối với tài bảo tan biến trong nháy mắt.

Nếu Tô gia đã bảo tìm mộ huyệt trước thì cứ tìm vậy...

Lúc quay ra đi ngang qua đây, tùy tiện vơ vét vài nắm là đủ để phát tài rồi!

Thật ra mà nói, Tô Cảnh cũng vì tài bảo thôi, nhưng nó nằm ở đó thì chạy đi đâu được?

Sau khi xử lý xong Tinh Tuyệt Nữ Vương, quay ra thu dọn tài bảo chẳng phải tốt hơn sao?

Không gian hệ thống hoàn toàn có thể chứa hết đống này, lúc đó anh thực sự sẽ giàu nứt đố đổ vách!

Quay về giao cho Doãn Nam Phong xử lý, biến Tân Nguyệt Phạn Điếm thành chuỗi cửa hàng toàn cầu không chừng~ Thật là vẹn cả đôi đường!

Vương Khải Toàn phát hiện ra thang dây do những người đến trước để lại.

Sau đó mọi người thuận theo thang dây leo xuống.

Tô Cảnh và Huyền Nữ tung người nhảy một cái, độ cao năm sáu mét nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tiểu Tuyết cũng nhảy xuống bên cạnh Tô Cảnh.

Quan sát gần những đống tài bảo như núi này, trong mắt Tô Cảnh cũng xẹt qua một tia chấn động.

Mọi người tuy khao khát tài bảo nhưng vẫn nghe lời Tô Cảnh, bắt đầu tìm đường thông đạo.

Rất nhanh đã tìm thấy một dũng đạo khác.

Dẫn mọi người đi vào chừng hai mươi phút, cả nhóm mới ra khỏi dũng đạo, đặt chân lên một đài đá.

Nhìn từ xa, khao khát tài bảo trong lòng mọi người đã bị sự chấn động sâu sắc thay thế.

Trước mắt là một vực sâu khổng lồ đen kịt, nuốt chửng mọi thứ!

Quỷ Động đã ở ngay trước mắt! "Đây chắc hẳn là thánh địa Quỷ Động của nước Tinh Tuyệt rồi!

Tôi cứ ngỡ nó chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại thực sự tồn tại!

Tên gọi tộc Quỷ Động chắc chắn bắt nguồn từ cái động này!" Trần giáo thụ kinh hãi nói.

Nhìn vực sâu nuốt chửng người trước mắt, Vương Khải Toàn – một kẻ sợ độ cao – nằm bẹp xuống đài đá, kéo thế nào cũng không chịu dậy.

Những người khác cẩn thận nhích từng bước chân, sợ rằng chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống địa ngục. "Quỷ Động gì cơ?

Trần giáo thụ, ông đang nói gì thế?" Hồ Bá Nhất có chút mơ hồ, không hiểu lời Trần giáo thụ.

Tô Cảnh lúc này đã đi tới rìa đài đá, mở ra Hoàng Kim Đồng nhìn sâu xuống Quỷ Động.

Nghe thấy câu hỏi của Hồ Bá Nhất, anh liền lên tiếng giải thích: "Tương truyền nước Tinh Tuyệt do tộc Quỷ Động cấu thành, tộc Quỷ Động thủ hộ một vực sâu không đáy trong dãy núi Trát Cách Lạp Mã.

Cho nên mới được gọi là tộc Quỷ Động...

Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là người tộc Quỷ Động." Hồ Bá Nhất gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ hiểu ra: "Thì ra là thế!" Dương Tuyết Lỵ lo lắng gọi lớn: "Có gì thì anh quay lại đây mà nói, đừng đi tới sát mép thế!

Anh mà ngã xuống thì em biết làm sao?" Nghe vậy, Tô Cảnh cười khẽ, liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ đầy ẩn ý nhưng không nói gì mà lùi lại ngay.

Vừa rồi dùng Hoàng Kim Đồng nhìn xuống, hoàn toàn không thấy đáy, Quỷ Động này dường như thông thẳng tới tâm Trái Đất.

Nếu thực sự rơi xuống, trong lòng Tô Cảnh cũng không có tự tin sẽ sống sót.

Cho nên, tự nhiên phải dập tắt mọi nguy hiểm từ trong trứng nước. "Dưới Quỷ Động này rốt cuộc thông tới đâu?" Hồ Bá Nhất bẻ một thanh pháo sáng ném xuống, nhưng rất nhanh nó đã bị bóng tối nuốt chửng.

Điều này khiến anh ta cau mày, tò mò hỏi. "Tôi nghiên cứu nửa đời người, cứ ngỡ những truyền thuyết về tộc Quỷ Động chỉ là truyền thuyết thôi!

Không ngờ hôm nay thực sự thấy được một động quật lớn thế này!

Tiểu Hồ, đây chính là 'Dị giới' liên tục xuất hiện trong truyền thuyết tộc Quỷ Động đó!" Nhìn Quỷ Động trước mắt, Trần giáo thụ vô cùng kích động.

Thấy mọi người còn ngơ ngác, ông tiếp tục: "Đó là Không gian Hư số!

Rơi từ đây xuống không phải là chết, mà là biến mất!

Nói chính xác là đi vào một thế giới chưa biết, Quỷ Động này

chính là lối thông dẫn tới thế giới đó!

Đợi tôi về viết báo cáo, chắc chắn sẽ khiến cấp trên chú ý!

Thế giới chưa biết đồng nghĩa với tài nguyên vô tận!" Tô Cảnh bĩu môi.

Lão già này còn muốn làm kẻ xâm lược sao?

Nếu thực sự thông tới thế giới khác, ông vào đó rồi có quay lại được không còn chưa biết nữa là...

Hơn nữa, dù có quay lại được, ông thật sự nghĩ thế giới đó không có nguy hiểm sao? "Có lẽ nơi này thông tới địa ngục cũng không chừng!" Chặt đứt ảo tưởng của lão già, Tô Cảnh mới nói tiếp: "Mọi người nhìn lên trên kìa!

Ở đó có một đài đá, chắc là nơi đặt quan tài của Nữ Vương, chúng ta lên đó xem thử!" Tô Cảnh dùng Hoàng Kim Đồng quét một vòng, nhanh chóng phát hiện ra vị trí quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Vương Khải Toàn đang trốn phía sau liền hét lên: "Bên này có đường, đi dọc theo đây chắc là qua được!" Mọi người nghe thấy vậy liền quay đầu lại, quả nhiên trên vách đá có một dũng đạo do người đẽo gọt.

Dũng đạo này tuy không rộng nhưng cũng đủ cho ba người đi song hàng, cẩn thận một chút thì cũng không tính là nguy hiểm.

Tô Cảnh đi phía trước, mọi người đi dọc theo vách đá hướng về phía đài đá kia.

Đi hơn một tiếng đồng hồ, họ mới tiếp cận được đài đá.

Lúc này mọi người đã nhìn rõ tình hình phía trên.

Một đoạn gỗ khổng lồ được đặt nằm ngang trên đài đá, bị mấy sợi dây xích khóa chặt.

Giữa khúc gỗ còn có một sinh vật không rõ tên cực kỳ rực rỡ, tỏa ra ánh tím nhạt rất thu hút.

Điều khiến mọi người chấn động hơn là một con rắn đen khổng lồ to bằng người ôm đang cuộn tròn trước quan tài.

Trên thân nó tỏa ra hồng quang lúc sáng lúc tối, đặc điểm hình thể giống hệt con Cự Mục Chi Xà đã gặp bên ngoài.

Thứ này ước chừng chính là Cự Mục Xà Vương mà Huyền Nữ đã nhắc tới!

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng hiện tại của nó thì chắc là đang trong kỳ ngủ đông.

Huyền Nữ đã rút trường kiếm ra, Tiểu Tuyết càng là nhe răng trợn mắt nhìn Cự Mục Xà Vương, trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

Ngay cả khi nó đang ngủ, Tiểu Tuyết vẫn cảm thấy một áp lực đè nặng. "Thôi xong, chúng ta đụng phải tổ tông nhà loài rắn quái rồi!" Hồ Bá Nhất nhìn Xà Vương cuộn trên xà đá, hạ thấp giọng nói, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Thứ này thực sự quá đáng sợ!

Những người khác cũng không dám thở mạnh, sợ làm tỉnh giấc con quái vật này. "Trên xà đá kia đặt cái thứ gì vậy, một khúc gỗ mục à?" Nghe Vương Khải Toàn hỏi, Hồ Bá Nhất giải thích ngay: "Đoạn gỗ khổng lồ đó chắc là Côn Luân Thần Mộc!

Loại gỗ này có niên đại lâu đời như núi Côn Luân, không cần đất, nước hay ánh sáng vẫn không bị khô héo.

Chương 114

Nếu dùng nó làm quan quách, có thể giữ cho thi thân vạn năm không thối rữa!

Nếu tôi không đoán sai, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định nằm ở bên trong!

Tưởng năm đó Tần Thủy Hoàng tìm kiếm khắp hải ngoại cũng chỉ vì muốn tìm một đoạn Côn Luân Thần Mộc như thế này!" Mọi người đều trầm trồ kinh ngạc.

Côn Luân Thần Mộc tuyệt đối là thần vật hiếm có trên đời!

Tô Cảnh nhếch môi, mắt lóe tinh quang.

Côn Luân Thần Mộc là thứ tốt, dù chuyến này chỉ mang về được nó thôi cũng đã quá hời rồi!

Thứ này nhất định phải thu vào túi! "Cái thứ tỏa ánh tím bên trên là gì vậy?

Một củ khoai môn khổng lồ à?" Nhìn quan quách, Vương Khải Toàn lại hỏi.

Tô Cảnh lên tiếng: "Khoai môn cái đầu cậu!

Đó là Thi Hương Ma Dụ, không chỉ bảo vệ thi thể không nát, còn làm thi thể tỏa hương thơm!

Hơn nữa mùi hương của nó còn khiến người ta nảy sinh ảo giác, mọi người nhất định phải cẩn thận!

Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là kỳ tài, có Côn Luân Thần Mộc, Thi Hương Ma Dụ và Cự Mục Xà Vương – ba thứ kỳ vật thiên địa thủ hộ, lăng mộ của bà ta tuyệt đối vạn vô nhất thất!

Chỉ tiếc là gặp phải tôi thôi!" Nói đến đây, Tô Cảnh cười híp mắt cảm thán một câu.

Hoàng Kim Đồng nhìn xuyên thấu, thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nằm yên tĩnh trong Côn Luân Thần Mộc, nụ cười trong mắt Tô Cảnh càng sâu thêm.

Vị Nữ Vương này thực sự chưa chết!

Hay nói cách khác, hiện tại là một người sống thực vật!

Đã học được Câu Linh Khiển Tướng, Tô Cảnh rất nhạy cảm với dao động linh hồn.

Linh hồn của bà ta vẫn còn trong cơ thể, sao có thể là người chết được?

Hơn nữa vừa tới đây, dao động linh hồn của Nữ Vương càng rõ rệt hơn.

Hiển nhiên, bà ta đã phát hiện có kẻ xâm nhập mộ thất. "Mọi người đợi ở đây, tôi qua đó xem thử!

Chú ý tuyệt đối không được để ảo giác ảnh hưởng, Thi Hương Ma Dụ này rất quái đản!" "Được!

Anh cẩn thận một chút!

Đúng rồi, em vừa phát hiện trên xà đá cũng có không ít văn tự Quỷ Động, em đoán đó là một số bí văn của tộc Quỷ Động, có thể có thông tin về lời nguyền, anh giúp em chụp lại nhé!" Dương Tuyết Lỵ dặn dò rồi đưa máy ảnh cho anh.

Tô Cảnh lách mình vài cái đã tiếp cận được xà đá.

Lấy máy ảnh chụp vài tấm rồi anh bước lên đài đá.

Vừa đặt chân lên, Tô Cảnh đã cảm nhận được một luồng địch ý mạnh mẽ từ linh hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cùng lúc đó, một mùi hương nồng đậm xộc vào mũi, khiến người ta không khỏi chóng mặt.

Anh đã bước vào phạm vi ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ.

Cự Mục Xà Vương cuộn trên xà đá bỗng rực sáng hồng quang, mở mắt ra và há to cái miệng đỏ ngòm về phía Tô Cảnh!

Dưới vực sâu dường như cũng vọng lại tiếng gầm thét của những dã thú không tên.

Thấy Cự Mục Xà Vương há miệng đỏ ngòm định táp Tô Cảnh, mọi người thót cả tim. "Tô Cảnh, cẩn thận!

Quay lại mau!" Dương Tuyết Lỵ hoảng hốt kêu lên, sau đó bắn liên tiếp vài phát súng về phía Xà Vương để thu hút sự chú ý của nó.

Tiếng gầm thét từ dưới Quỷ Động càng làm mọi người lo lắng hơn. "Đừng ai qua đây!" Trên người Huyền Nữ quấn quanh những tia lôi xà vàng rực, đôi đồng tử vàng tràn đầy sát ý.

Cô định xông lên chém chết con rắn dám khiêu khích chủ nhân mình, nhưng bị Tô Cảnh lên tiếng ngăn lại.

Huyền Nữ chỉ lạnh lùng quan sát Xà Vương, sát ý tràn lan...

Tiểu Tuyết cũng bốc cháy nghiệp hỏa, liên tục gầm gừ với Xà Vương.

Cự Mục Xà Vương dựng đứng thân trên, cục thịt hình mắt trên đầu mở ra như hai cái sừng rồng.

Nước dãi trong miệng nhỏ xuống đất, mọc lên từng đóa nấm độc đỏ rực, tuy nhanh chóng héo tàn nhưng cũng đã ăn mòn mặt đất thành từng lỗ nhỏ.

Thấy Xà Vương từ từ áp sát, niềm vui trong mắt Tô Cảnh càng rõ.

Con rắn này đúng là kỳ vật, không thu phục thì quá phí!

Ánh mắt được bao phủ bởi quang mang bạc, Tô Cảnh nhếch môi cười mê hoặc: "Câu Linh!" Anh vung tay lên, Câu Linh Khiển Tướng khởi động!

Quyền kiểm soát Cự Mục Xà Vương ngay lập tức rơi vào tay Tô Cảnh.

Đồng thời, anh cũng cảm nhận được sự phẫn nộ từ linh hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cự Mục Chi Xà chậm rãi bò tới trước mặt Tô Cảnh, cái đầu to lớn gục xuống đất, để mặc anh vuốt ve, tỏ ra vô cùng thuần phục.

Thấy cảnh này, mọi người ở đằng xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Cảnh phẩy tay một cái, con rắn khổng lồ dài gần mười mét biến mất không tăm hơi, khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

Lúc này, tiếng gầm thét dưới Quỷ Động ngày càng gần.

Rất nhanh, một đám sinh vật hung dữ xuất hiện, bò nhanh dọc vách đá hướng lên trên.

Thể hình chúng to lớn như người sói, nhưng lông trên người thưa thớt và có màu đỏ.

Trên lưng mọc gai xương, chi sau cực kỳ phát triển.

Khuôn mặt rất giống con người nhưng trong miệng đầy những chiếc răng nanh kinh dị!

Nhìn qua dày đặc, ít nhất cũng phải cả trăm con. "Hồng Hống?

Vũ khí lục chiến của tộc Quỷ Động!

Loại sinh vật này thực sự tồn tại sao?" Trần giáo thụ kêu lên một tiếng, sợ đến mức gần như ngã quỵ.

Dương Tuyết Lỵ và Diệp Diệc Hân cũng biến sắc.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn nổ súng liên hồi, tiếng súng vang dội khắp Quỷ Động.

Cùng với tiếng thảm thiết và gầm thét của đám Hồng Hống, cảnh tượng cực kỳ rợn người.

Huyền Nữ vung vài đường kiếm, lôi xà vàng lao tới đánh rơi mấy con xuống vực sâu.

Nhưng số lượng Hồng Hống quá nhiều, chúng bò lên rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc đã bao vây mọi người.

Còn phía Tô Cảnh thì bị vây đến mức nội bất xuất ngoại bất nhập.

Thấy vậy, đôi mắt Tô Cảnh lóe bạc quang nhìn về phía quan quách: "So người đông à?

Chỉ tiếc là cô gặp phải tôi!" Như đang đối thoại với Nữ Vương, Tô Cảnh cười khẽ.

Vừa dứt lời, xung quanh bỗng hiện ra dày đặc kim giáp kỵ binh!

Họ đeo mặt nạ ác quỷ, eo dắt loan đao, lưng đeo cung tiễn, chiến mã cũng mặc giáp vàng.

Hơn trăm người đứng sừng sững trong hư không, tỏa ra quỷ khí đen kịt và lạnh lẽo.

Một cảm giác kinh hồn bạt vía bao trùm không gian. "Xuất hiện rồi!

Bất Ngôn Kỵ của Tô gia!

Chúng ta cứu rồi!" Vương Khải Toàn như vớ được cọc, hò reo phấn khích: "Tô gia, đập chết lũ chó đẻ này cho tôi!

Mẹ kiếp, Béo này sẽ bắn nát xác chúng mày!" Lời của Vương Khải Toàn làm dấy lên hy vọng cho mọi người.

Tay cầm Quỷ Tỳ, Tô Cảnh vung tay, khẽ ra lệnh: "Giết hết chúng cho tôi!" Mệnh lệnh vừa đưa ra, chiến mã của Bất Ngôn Kỵ phi nước đại lao vào bầy Hồng Hống.

Đao chém như chẻ tre, chỉ trong chớp mắt, đám Bất Ngôn Kỵ đã tiêu diệt sạch bầy Hồng Hống!

Thịt nát xương tan rơi xuống vực thẳm, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí nhắc nhở mọi người rằng đây là sự thật.

Tô Cảnh phẩy tay, hàng trăm âm binh Bất Ngôn Kỵ hóa thành làn khói đen chui vào người anh.

Câu Linh Khiển Tướng trực tiếp tước đoạt quyền điều khiển âm binh từ Quỷ Tỳ, nên giờ món đồ đó cũng vô dụng, hoặc chỉ có thể đem đi bán đấu giá như một món cổ vật.

Chương 115

Sau khi thu Bất Ngôn Kỵ vào không gian Câu Linh, Tô Cảnh chậm rãi bước tới trước quan quách Côn Luân Thần Mộc.

Mặc dù mùi hương của Thi Hương Ma Dụ có chút ảnh hưởng nhưng không thành vấn đề.

Có Hoàng Kim Đồng, anh không sợ bị kẹt trong ảo giác.

Thi Hương Ma Dụ mọc ra từ Côn Luân Thần Mộc, và cơ thể Nữ Vương nằm ngay trong đó.

Dưới cái nhìn của Hoàng Kim Đồng, lớp ngụy trang của đóa hoa này trở nên vô hình. "Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoài mấy thứ này ra, cô còn chiêu trò gì nữa không?" Anh khinh khỉnh bĩu môi, nhặt một viên đá ném vào thân củ của Thi Hương Ma Dụ.

Thứ này đang ngủ say, bị kích thích liền lập tức tỉnh giấc.

Thân củ co rụt lại rồi dựng đứng dậy, từng lớp cánh hoa bóc ra, nhụy hoa rất dài lắc lư trong không trung, tỏa ra hương thơm mê hoặc.

Cánh hoa màu xanh nhạt, nhụy hoa màu tím nhạt, lấp lánh quang mang.

Những hạt tinh quang phiêu tán xung quanh chính là phấn hoa của nó.

Khi hoa nở, cả Quỷ Động dường như sáng bừng lên.

Cảnh tượng mộng ảo này làm những người xung quanh phải thán phục.

Cảnh tượng này có khi cả đời người không thấy được một lần!

Tô Cảnh cũng có chút mê mẩn.

Cánh hoa mở ra, bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện vào mắt anh.

Bà ta mặc một bộ trường bào đặc trưng của nước Tinh Tuyệt, đầu đội phượng quan, hai tay chồng lên bụng dưới.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ quỷ nền đỏ vân vàng.

Tuy chỉ nằm yên ở đó nhưng một luồng uy nghiêm vương giả vẫn phả vào mặt!

Dưới Hoàng Kim Đồng, một gương mặt tuyệt mỹ hiện ra.

Tô Cảnh không biết dùng từ gì để diễn tả, khuôn mặt giống Dương Tuyết Lỵ đến tám phần nhưng tinh tế hơn nhiều.

Đôi mày lá liễu thanh mảnh đầy anh khí, làn môi đỏ mọng như muốn mời gọi.

Ngay cả kẻ đã thấy qua nhiều mỹ nữ như Tô Cảnh cũng phải khô họng.

Đây là người phụ nữ đẹp nhất anh từng thấy, lại thêm khí chất Nữ Vương nữa!

Chà, người đẹp hoa cũng đẹp!

Gom cả người lẫn hoa về nhà luôn!

Đó là ý nghĩ chân thực nhất của anh lúc này!

Nhưng thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm, Tô Cảnh luôn tin vào chân lý đó.

Dù Thi Hương Ma Dụ không ảnh hưởng tới anh nhưng không có nghĩa là Nữ Vương không còn hậu chiêu!

Huyền Nữ từng nói ngàn năm trước Đại tế ti tộc Quỷ Động từng

triệu hồi một sinh vật đầu người thân rắn, Cự Mục Chi Xà chính là sản vật tiến hóa từ đó.

Có khả năng Cự Mục Xà Mẫu đang thủ hộ lăng mộ, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

Anh có chút nghi ngờ tính xác thực của chuyện này...

Nhưng đã tới đây rồi, lo lắng nhiều cũng chẳng ích gì.

Tô Cảnh đưa tay định gỡ mặt nạ quỷ trên mặt Nữ Vương ra.

Vừa chạm vào mặt nạ, anh nghe thấy tiếng động phía sau: "Ư...

ư..." Quay đầu lại, anh thấy Dương Tuyết Lỵ đã đứng sau lưng mình từ lúc nào!

Hai tay cô đang tự siết chặt cổ mình, khuôn mặt đỏ bừng vì nghẹt thở.

Tô Cảnh sững người, tim đập nhanh.

Chết tiệt, sao mình lại quên mất khi Thi Hương Ma Dụ nở hoa thì phạm vi ảo giác sẽ lớn hơn!

Dương Tuyết Lỵ rõ ràng đã dính chiêu.

Nhìn về phía mọi người đang đứng, những người còn lại đều đờ đẫn nhìn về phía trước, chân nhích dần, chỉ một bước nữa là rơi xuống vực không đáy!

Ngay cả Huyền Nữ cũng không kháng cự được ảo giác này!

Tô Cảnh nhanh chóng lao tới trước mặt Dương Tuyết Lỵ, dùng lực gỡ tay cô ra khỏi cổ.

Anh rút súng bên hông cô, bắn liên tiếp lên trời cho đến khi hết đạn mới thôi.

Tiếng súng nổ vang giúp mọi người giật mình tỉnh táo lại.

Nhìn thấy vực sâu trước mắt, ai nấy đều toát mồ hôi hột, vội vã lùi lại vài bước rồi nhìn về phía Tô Cảnh trên xà đá.

Dương Tuyết Lỵ cũng khôi phục thanh minh, cô không ngừng ho sặc sụa, mắt rưng rưng.

Tô Cảnh vừa vỗ lưng cho cô vừa hét lớn: "Thi Hương Ma Dụ này làm người ta rơi vào ảo giác, mau che miệng mũi lại!" Nghe vậy, mọi người vội vàng lôi mặt nạ phòng độc ra đeo vào, không dám chậm trễ.

Huyền Nữ vẻ mặt ngưng trọng, không ngờ chính mình cũng trúng thuật ảo giác.

Cô đá vào Tiểu Tuyết một cái, trên người bùng lên lam sắc nghiệp hỏa để giữ linh đài tỉnh táo.

Tiểu Tuyết cũng học theo, tỏa ra lam quang. "Huyền Nữ, giúp ta cảnh giới xung quanh, có biến là ra tay ngay!" "Rõ!" Thi Hương Ma Dụ này khiến Tô Cảnh đề cao cảnh giác thêm mấy phần.

Anh quay lại chú ý tới Dương Tuyết Lỵ.

Quanh đây vẫn có thể có Cự Mục Xà Mẫu đang rình rập, phải phòng bị! "Không sao chứ, Tuyết Lỵ?" Anh ôm lấy cô, vận khí giúp cô thuận thở, xoa nhẹ cái cổ đỏ ửng vì bị chính tay mình siết. "Tô Cảnh!

Vừa rồi em thấy mình bị dây leo của Thi Hương Ma Dụ quấn cổ, đau quá!" Dương Tuyết Lỵ nức nở ôm chầm lấy anh. "Đó là ảo giác thôi, đừng sợ!

Em quay lại..." Tô Cảnh chưa nói dứt lời đã bị Dương Tuyết Lỵ đè xuống đất, hôn chầm lấy môi anh.

Thao tác này làm Tô Cảnh đứng hình luôn...

Nhưng người ta đã chủ động thế này thì cứ tận hưởng thôi!

Tuy nhiên, Tô Cảnh bỗng nhận ra điều gì đó bất thường!

Cái gì thế này?

Dương Tuyết Lỵ ngạo kiều mà lại chủ động thế này sao?

Không đúng, quá bất thường!

Anh lập tức đề cao cảnh giác.

Quả nhiên, Dương Tuyết Lỵ rút dao găm đâm thẳng vào tim anh.

Tô Cảnh chộp lấy cổ tay cô, tránh được nhát dao.

Người phụ nữ này tuyệt đối đang bị ảo giác khống chế!

Hóa giải đòn tấn công, anh lập tức cảm nhận được cảm xúc từ linh hồn Nữ Vương: Phẫn nộ!

Tiếc nuối!

Có thể làm đến mức này, Thi Hương Ma Dụ này quả là yêu dị!

Anh dùng dao đâm nhẹ vào đầu ngón tay Dương Tuyết Lỵ, cơn đau đột ngột đánh thức ý thức của cô.

Cô nhìn Tô Cảnh đầy ngơ ngác, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì đó, mặt đỏ bừng lên: "Vừa rồi... em không làm gì kỳ quái chứ?" Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh.

Tô Cảnh nhìn cô đầy trêu chọc, chỉ vào bộ quần áo có chút xộn xạo của cô: "Em làm gì mà chính em không biết sao?" Dương Tuyết Lỵ vội vàng chỉnh đốn trang phục, im lặng một hồi.

Chết tiệt, xấu hổ quá!

Trong ảo giác, ban đầu cô thấy mình bị dây leo quấn cổ rồi được Tô Cảnh cứu.

Không hiểu sao sau đó cô lại hôn anh cuồng nhiệt rồi bắt đầu làm loạn.

Tuổi trẻ hỏa khí vượng, trong ảo cảnh cô thấy mình quậy phá hơi

lâu!

Giờ nhìn lại, quậy phá thì chưa nhưng hôn là có thật rồi...

Chương 116

Thấy bộ dạng đó, Tô Cảnh không nói thêm: "Vừa rồi em bị hương hoa ảnh hưởng thôi.

Mau rời khỏi đây đi, bảo Huyền Nữ và mọi người lùi xa ra một chút!" Dương Tuyết Lỵ như chạy trốn khỏi chỗ đó.

Người phụ nữ này cũng thú vị thật!

Thu hồi tầm mắt, Tô Cảnh quay lại phía quan quách: "Tứ Bàn Hợp Hòa Trận!" Anh quát nhẹ, một màng linh khí xanh nhạt bao phủ lấy toàn bộ xà đá.

Mùi hương không lọt ra ngoài được nên sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Anh có Hoàng Kim Đồng nên Thi Hương Ma Dụ không còn tác dụng nữa.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương tỏa ra vẻ đẹp yêu dị trong đám hoa, nụ cười trên mặt Tô Cảnh càng rộng.

Anh trực tiếp gỡ mặt nạ quỷ của bà ta xuống!

Dù đã nhìn qua bằng Hoàng Kim Đồng nhưng ở cự ly gần thế này vẫn mang lại cảm giác khác hẳn.

Da trắng như tuyết, trắng hồng hào, thậm chí ngực còn phập phồng nhẹ theo nhịp thở.

Đây chắc chắn không phải người chết!

Theo bản năng, Tô Cảnh đưa tay nhéo má bà ta một cái.

Chà!

Cảm giác này!

Đầy collagen luôn!

Mỹ nhân thuần tự nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là tạo vật hoàn mỹ nhất.

Không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực!

Tô Cảnh vừa định buông tay thì não bộ rung lên một cái: "Gux...

Gux..." Một luồng cảm xúc phẫn nộ tột độ truyền vào đầu anh, khiến anh sững người.

Nhìn lại, lông mày Nữ Vương hơi nhíu lại, lông mi run rẩy như sắp mở mắt đến nơi. "Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Anh hỏi đầy khẳng định.

Đôi mắt lóe bạc quang, anh nhìn thấu vào bên trong, thấy linh hồn đang ẩn nấp của bà ta.

Linh hồn Nữ Vương đang trừng mắt nhìn kẻ to gan dám mạo phạm mình, môi khẽ mở, truyền đi thông điệp đạm mạc: "Phàm nhân!

Gọi ta là Nữ Vương đại nhân!" Thân là Nữ Vương thống lĩnh trăm quốc gia, quyền thế vô song, bà ta vốn không coi nam nhân trong thiên hạ ra gì.

Ai nhìn bà ta một cái cũng bị đày sang dị giới, sao có thể dung thứ cho một gã đàn ông động tay động chân với mình?

Tuy phẫn nộ nhưng ở trạng thái hiện tại, bà ta không thể gây nguy hiểm gì cho Tô Cảnh.

Tô Cảnh lúc đầu hơi hoảng nhưng thấy bà ta chỉ cảnh báo suông và truyền đi sự phẫn nộ, anh liền hiểu ra nguyên do.

Khóe miệng anh nhếch lên, giờ đây Tinh Tuyệt Nữ Vương này chỉ là con hổ giấy mà thôi...

Nghĩ thông suốt tình huống này, ánh mắt Tô Cảnh lộ vẻ trêu chọc.

Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười của Tinh Tuyệt Nữ Vương, khóe miệng khẽ nhếch, trực tiếp vươn tay vuốt ve đôi chân dài của cô.

Trong đầu, cảm xúc phẫn nộ mà Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền tới càng thêm kịch liệt: "Phàm nhân!

Dám khinh nhờn bản vương như thế, nhất định sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!" Nghe thấy lời này, ý cười trong mắt Tô Cảnh càng đậm hơn: "Ai cho cô dũng khí đó?

Cự Mục Xà Mẫu?

Hay là cô vẫn còn hậu thủ nào khác?

Với trạng thái hiện tại của cô, cô nghĩ có thể tạo thành uy hiếp với tôi sao?" Hệ thống dường như cũng không nhịn nổi sự khiêu khích của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trực tiếp kích hoạt đánh dấu. "Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!

Đánh dấu Tinh Tuyệt Nữ Vương buộc tóc hai bím!

Ban thưởng: Thần Cơ Bách Luyện!" Ánh mắt Tô Cảnh lóe lên, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương với nụ cười có chút quái dị.

Khá lắm!

Hệ thống thật hiểu tôi!

Tuy nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương này đúng là một kỳ nhân.

Ban đầu Tô Cảnh suy đoán cô ta chưa chết, đồ thành diệt quốc tụ tập tinh khí vạn người, dùng bí pháp mưu cầu trường sinh.

Đoán đúng là có đúng, nhưng cũng chỉ đúng một nửa.

Hôm nay dùng Câu Linh Khiển Tướng quan sát hồn phách của Nữ vương, Tô Cảnh mới hiểu rõ ngọn ngành.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể nào bị hoàng tử Cô Mặc đầu độc chết, nhưng cô quả thực thân mang ác tật, hơn nữa sắp sửa tử vong.

Khi phát hiện mưu kế của hoàng tử Cô Mặc, cô đã tương kế tựu kế, dùng tà thuật phong tồn hồn phách vào trong thân thể.

Vạn người hiến tế, Côn Luân Thần Mộc hấp thu tinh khí nuôi dưỡng nhục thân và hồn phách.

Sau thời gian dài mài hợp, linh hồn tái độ dung hợp với nhục thân, từ đó đạt được mục đích phục sinh, hoặc là... phá kén tái sinh, đạt được trường sinh!

Cụ thể thao tác thế nào Tô Cảnh không biết rõ, nhưng nhìn hiện tại, hồn phách của Nữ vương đã dung hợp với nhục thân gần xong, đã đến giai đoạn cuối cùng.

Nếu anh không tới đây, có lẽ vài năm nữa cô có thể phá quan mà ra.

Nhưng cô không ngờ mình để lại nhiều hậu thủ như vậy mà đều bị người đàn ông trước mắt này lần lượt phá giải.

Huyết Thi Vương ở thần điện, đàn Hồng Hống trong quỷ động, Cự Mục Xà Vương, tất cả đều bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Ngay cả sát khí lớn nhất là Thi Hương Ma Dụ cũng không có tác dụng, thật khiến người ta tuyệt vọng.

Nhìn thấy nụ cười của Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy bề ngoài khí thế mười phần nhưng thực chất trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Chủ yếu là cô không ngờ Tô Cảnh lại mạnh đến thế, hơn nữa còn vô cùng bí ẩn, cô hoàn toàn nhìn không thấu.

Không chỉ có thể triệu hoán âm binh, thậm chí còn nhìn thấy được

hồn thể của cô.

Nói anh là phàm nhân cũng chỉ là sự tự tôn của một Nữ vương đang giở chứng.

Ban đầu thấy anh mạnh như vậy, cô sợ anh phá hỏng đại kế phục sinh, vốn định tìm cách triệu hoán Cự Mục Xà Mẫu ra đối phó.

Nhưng với trạng thái hiện tại, quả thực có chút quá sức.

Thực tế Tô Cảnh đoán không sai, Cự Mục Xà Mẫu quả thực canh giữ lăng mộ Nữ vương, nhưng muốn nó xuất hiện thì phải có Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hoán mới được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không ngờ Tô Cảnh vừa lên đã lột mặt nạ của mình, không chỉ nhéo má mà còn chạm vào chân mình.

Rõ ràng là khinh nhờn!

Thân là Nữ vương, cô không cần thể diện sao?

Nhưng nại hà hiện tại cô không có cách nào ra tay, nếu không đã sớm đày người đàn ông này sang dị giới rồi!

Tình cảnh này chỉ có thể nói là Tinh Tuyệt Nữ Vương tự làm tự chịu. "Nữ vương đại nhân...

Tiết kiệm sức lực chút đi!" Tô Cảnh cười híp mắt nói một câu, rồi nhảy thẳng vào trong đóa Thi Hương Ma Dụ.

Có lẽ bị kích thích, những cánh hoa của Thi Hương Ma Dụ lại một lần nữa khép lại.

Thấy vậy, Shirley Dương ở đằng xa hoảng sợ hét lên: "Tô Cảnh!" Huyền Nữ sắc mặt ngưng trọng, còn tưởng Tô Cảnh đã trúng ảo thuật.

Nhưng rất nhanh, tiếng của Tô Cảnh truyền ra từ bên trong Thi Hương Ma Dụ đã xua tan nỗi lo trong lòng hai cô gái: "Tôi không sao!

Hai người cứ rời khỏi đây trước đi, quay lại chỗ sông ngầm, lát nữa tôi sẽ ra!" Nghe lời này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu Tô Cảnh đang làm gì.

Tự mình chui vào trong Thi Hương Ma Dụ?

Đây là muốn chung gối một quan tài với Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Cuối cùng Shirley Dương nói: "Hồ Bát Nhất, anh đưa giáo sư ra ngoài trước đi!

Tôi và Huyền Nữ ở đây đợi Tô Cảnh!" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Được thôi, chúng ta ra ngoài trước, hai cô cẩn thận!

Béo này, để lại ít trang bị ở đây, chúng ta về phía sông ngầm đợi Tô gia!" "Được lẹ!" Vương Khải Toàn đáp lời, để lại vài khẩu súng rồi theo đại bộ đội rút lui.

Shirley Dương và Huyền Nữ ngồi bên mép vực, nhìn chằm chằm vào đóa Thi Hương Ma Dụ.

Tiểu Tuyết cũng thuận thế nằm bò bên cạnh Huyền Nữ.

Dù hiếu kỳ không biết Tô Cảnh định làm gì, nhưng vì anh chưa ra nên họ nhất định phải chờ.

Chương 117

Lúc này, bên trong Thi Hương Ma Dụ, những cánh hoa khép kín tạo nên một không gian khá rộng, đủ cho hai người.

Tô Cảnh tay không ngừng nghỉ, cầm lấy bộ y phục lộng lẫy vừa cởi ra từ trên người Nữ vương, thầm cảm thán chất liệu này thực sự không tệ, cực kỳ mềm mượt khiến anh yêu không buông tay.

Trong đầu tuy Tinh Tuyệt Nữ Vương liên tục truyền tới cảm xúc phẫn nộ cực độ cùng những lời mắng nhiếc, nhưng Tô Cảnh không hề để tâm.

Hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương đâu còn vẻ bá khí khinh thường tất cả như trước.

Phải nói rằng khí chất Nữ vương này thật sự câu dẫn, Tô Cảnh đã không chờ đợi thêm được nữa!

Tà niệm vừa khởi, thiên địa bao la!

Đi kèm với tiếng mắng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, mọi thứ đều đi vào quỹ đạo.

Huyền Nữ và Shirley Dương ở bên ngoài nhìn đóa Thi Hương Ma Dụ không ngừng rung lắc, trong mắt đều hiện lên vẻ hồ nghi.

Càng nhìn càng thấy không đúng!

Cuối cùng khi phản ứng lại, trên mặt hai cô gái đều đỏ bừng lên. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu Tinh Tuyệt Nữ Vương buộc tóc hai bím!

Ban thưởng —— Thần Cơ Bách Luyện!" Thời gian trôi qua chớp

nhoáng hai tiếng đồng hồ, đi kèm với tiếng thông báo của hệ thống, Tô Cảnh lộ vẻ thỏa mãn.

Hồn thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện tại đang ngây dại, đâu còn phong thái Nữ vương như trước, cả người dường như đã sụp đổ.

Nghĩ năm đó bao nhiêu kẻ tài hoa xuất chúng muốn theo đuổi cô đều bị cô từ chối sạch, không ngờ ngàn năm sau lại bại trong tay Tô Cảnh...

Nhưng cảm giác này, nại hà lại không tệ lắm.

Nhìn hồn thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh nở nụ cười: "Nữ vương đại nhân... cảm giác thế nào?" "Bản vương nhất định sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!" Một tiếng hừ lạnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới hồi thần, buông lời đe dọa không mấy trọng lượng với Tô Cảnh.

Đối với chuyện này, Tô Cảnh chỉ cười trừ.

Đối phó với loại phụ nữ mạnh mẽ này, phải dùng biện pháp mạnh mẽ hơn! "Nếu đã như vậy, tôi thấy không cần thiết phải giúp cô dung hợp hồn phách và thân thể nữa, lỡ cô ra ngoài giết tôi thì sao?" Tô Cảnh cười híp mắt nói một câu khiến ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương khựng lại, rồi vội vàng nói: "Anh có cách sao?" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương vội nói tiếp: "Đừng nói nhảm nữa!

Mau giúp em!

Em chịu đủ những ngày tháng tối tăm không ánh mặt trời này rồi!" Nghe lời này, Tô Cảnh thầm cười trong lòng.

Không nắm thóp được cô thì tôi, Tô đại quan nhân đây đúng là đồ ngốc! "Cách thì tự nhiên là có, không chỉ không có tác dụng phụ mà còn khiến cô trở nên mạnh hơn, quan trọng là cô có phối hợp hay không thôi!" Anh vươn tay nhéo đôi má xinh đẹp của Nữ vương, nhìn vào đôi mỹ mâu của hồn thể cô mà cười nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự động tâm!

Thuật phục sinh này của cô tuy huyền diệu nhưng lại có tác dụng phụ không thể tránh khỏi.

Cứ cách một khoảng thời gian phải quay về Côn Luân Thần Mộc tu dưỡng, nếu không sẽ lão hóa cực nhanh.

Điều này cô đã biết trước khi nằm vào quan tài, nhưng nại hà trường sinh quá đỗi dụ hoặc, dù có tác dụng phụ cô vẫn không cưỡng lại được.

Hơn nữa theo tốc độ dung hợp hiện tại, ít nhất phải mất mười năm nữa!

Nghe Tô Cảnh nói có thể giúp phục sinh nhanh chóng mà không có tác dụng phụ, còn mạnh hơn, cô động tâm là lẽ thường.

Dù sao, là một Nữ vương phong hoa tuyệt đại diễm áp Tây Vực, dù đạt được trường sinh mà cả đời phải dựa vào thần mộc để duy trì thanh xuân, đối với cô đó là một loại sỉ nhục.

Nhưng Tô Cảnh giống như đưa cho cô một viên thuốc hối hận vậy. "Phàm nhân!

Bản vương lẽ nào lại không phối hợp?" Hồn thể Nữ vương lườm anh một cái duyên dáng. "Anh là người đàn ông đầu tiên trong thiên hạ dám khinh nhờn bản vương như thế!

Cũng là người duy nhất!

Nếu những gì anh nói là thật, vậy sau khi phục sinh bản vương sẽ lấy anh làm chồng!" Tô Cảnh nhướn mày.

Mẹ kiếp!

Mạnh mẽ thế sao?

Không hổ là Nữ vương!

Có điều dường như vẫn chưa phân rõ ai mới là chủ nhân ở đây...

Còn đòi lấy tôi làm chồng?

Thế khác gì tôi đi ở rể?

Có lẽ cô và mấy bà cô nhà họ Hoắc sẽ có tiếng nói chung đấy...

Trai tráng hừng hực sao có thể làm rể hiền? "Nữ vương đại nhân ~ Cô nói ai là phàm nhân?" Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cách đầy ý nhị, Tô Cảnh lại một lần nữa hóa thân thành kỵ sĩ của vương...

Nửa giờ sau... "Phàm nhân!" Một tiếng rưỡi sau... "Chớ có khinh nhờn bản vương!" Hai tiếng rưỡi sau... "Phu quân ~" Trong đầu truyền đến giọng nói kiều nhu của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh lúc này mới cười híp mắt lau mồ hôi trên trán cho cô: "Thế mới ngoan chứ ~" Thân là một đại Nữ vương, cô chỉ sùng bái người đàn ông mạnh hơn mình.

Thời đại của cô, đàn ông nào thấy cô mà chẳng khép nép, làm gì có ai như Tô Cảnh, vừa lên đã "thế kia"?

Đối phó với loại phụ nữ này, nhất định phải mạnh mẽ hơn cả cô ta!

Giờ đây Tô Cảnh coi như đã đánh bại Nữ vương ở một phương diện khác, nhìn trạng thái của cô lúc này đúng là đã biết nếm mùi vị ngọt ngào. "Em đã gọi anh là phu quân rồi, còn không mau giúp em?" Nữ vương lườm một cái, bình phục lại cảm giác sảng khoái đánh thẳng vào linh hồn rồi mới nói tiếp.

Gật đầu, Tô Cảnh lúc này đã mặc xong quần áo cho cả hai. "Chuyện này đơn giản lắm!" Anh vươn tay tách đôi môi nhỏ của Nữ vương ra, đầu ngón tay búng một cái, một điểm hồng quang trực tiếp bay vào miệng cô.

Đó chính là Phượng Hoàng Tinh Huyết!

Sau khi dung hợp có thể thiêu đốt tinh huyết để niết bàn trọng sinh, tình huống của Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện tại rất phù hợp.

Tinh huyết vào miệng liền tan ra, mỹ mâu của hồn thể Nữ vương sững lại, trong lòng đầy chấn kinh.

Một luồng sức mạnh khổng lồ tuôn ra từ trong cơ thể, bề mặt da tỏa ra từng đốm hồng quang.

Huyết mạch trong khoảnh khắc này bị huyết mạch Phượng Hoàng thôn phệ và dung hợp, hình thành một luồng sức mạnh hoàn toàn mới.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thực lực mạnh hơn mấy cô nàng A Ninh nhiều, nên càng cảm nhận sâu sắc sự cường hãn của huyết mạch Phượng Hoàng... "Đây là... thần vật thiên địa?

Huyết mạch Phượng Hoàng... niết bàn trọng sinh...

Hóa ra là vậy!" Cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể, cô không nhịn được thầm thì, sau đó ánh mắt nhìn Tô Cảnh thêm phần phức tạp.

Người đàn ông này quả thực thần bí và mạnh mẽ!

Hơn nữa thần vật như vậy mà có thể tặng cho mình không chút do dự, trong lòng cô thực sự có chút cảm động. "Tĩnh tâm lại, đợi Phượng Hoàng Tinh Huyết dung hợp hoàn toàn với huyết mạch của cô rồi hãy phát động niết bàn!

Tôi tạm thời giúp cô khống chế cơ thể!" Tô Cảnh áp tay vào mi tâm Nữ vương, khẽ nói một câu.

Sau đó, anh sử dụng Câu Linh Khiển Tướng.

Làn khí đen tuôn ra từ cơ thể, cực kỳ âm lãnh.

Trong nháy mắt, anh đã tước đoạt quyền kiểm soát hồn thể của Nữ vương.

Ánh mắt cô lộ vẻ chấn kinh, năng lực này thật đáng sợ...

Nếu Tô Cảnh muốn giết cô, với trạng thái hiện tại, căn bản chẳng tốn chút sức lực nào!

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ sững sờ trong thoáng chốc, Tô Cảnh đã điều khiển cô câu thông với sức mạnh huyết mạch, phát động Phượng Hoàng Niết Bàn.

Chỉ trong chốc lát, trên người Nữ vương đã bùng lên ngọn lửa đỏ như máu, trên vai hiện lên một hình xăm phượng hoàng xanh lam dần dần thành hình.

Hồn phách và nhục thân nhanh chóng dung hợp lại với nhau.

Chương 118

Thi Hương Ma Dụ bị ngọn lửa huyết sắc chạm vào, mạnh mẽ bung nở cánh hoa, rực rỡ nổi bật giữa vực sâu u ám.

Shirley Dương và Huyền Nữ ở không xa, nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ không ngừng rung lắc nãy giờ, cũng đã đoán ra được nguyên do, lúc này đang đỏ mặt cúi đầu không biết nghĩ gì.

Đặc biệt là Shirley Dương, cô luôn cho rằng Nữ vương sớm đã là một xác chết, giờ lại cứ nghĩ Tô Cảnh có sở thích đặc biệt nào đó...

Cảnh tượng trước mắt cuối cùng đã kéo họ về thực tại. "Chuyện gì thế này?

Sao Thi Hương Ma Dụ lại bốc cháy?

Tô Cảnh!" Shirley Dương bật dậy, lo lắng hét lên định xông tới, nhưng lại bị Huyền Nữ giữ lại. "Anh ấy không sao!

Nhìn kìa!" Tiểu Tuyết cũng kêu lên hai tiếng, vươn móng vuốt chỉ về phía đó.

Nghe vậy, Shirley Dương hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, rồi nhìn kỹ về phía Thi Hương Ma Dụ.

Chỉ thấy trong ngọn lửa đang có một bóng người ngồi đó, sau đó lại có thêm một bóng người khác ngồi dậy.

Trong phút chốc, Shirley Dương toát mồ hôi lạnh: "Tinh Tuyệt Nữ Vương... sống lại rồi sao??" Huyền Nữ cũng ánh mắt ngưng trọng, lôi xà màu vàng lượn lờ quanh người, đôi đồng tử dựng đứng nhìn chằm chằm vào bóng người trong lửa.

Chỉ cần có biến cố, dù ở xa cô cũng có thể phát động đòn sấm sét!

Tiểu Tuyết cũng cảnh giác nhìn về phía đó.

Nhưng điều khiến hai người và một chó không ngờ tới là, hai người trong lửa hình như đang... hôn nhau?

Lúc này, bên trong đóa hoa rực lửa, trong đôi mắt xanh lam thẳm sâu của Nữ vương thoáng qua một tia cảm động.

Thấy vậy, nụ cười của Tô Cảnh càng rộng hơn.

Đối phó với phụ nữ mạnh mẽ, phải dùng cả nhu lẫn cương. "Phu quân ~" Đôi môi đỏ mọng của Nữ vương chạm nhẹ vào môi Tô Cảnh rồi tách ra, khẽ gọi một tiếng.

Cảm giác này... chỉ một chữ: Sướng!

Lời nói phát ra từ đôi môi đỏ mọng khác hoàn toàn với cảm giác truyền đạt bằng linh hồn! "Nữ vương đại nhân ~ Không nói chuyện lấy tôi nữa à?" Tô Cảnh trêu chọc, nghe vậy khuôn mặt cao quý lạnh lùng của Nữ vương bỗng hiện lên một rệt đỏ hồng. "Phu quân cứ đùa ~ Anh giúp em phục sinh, lại thọ thêm năm trăm năm, Ô Thiền Na Già Hải nguyện làm thê thiếp báo đáp anh... giúp anh thống nhất Tây Vực..." "Thống nhất Tây Vực?

Thời đại thay đổi rồi, Nữ vương đại nhân ạ ~ Đợi đưa cô ra ngoài, tôi sẽ dẫn cô làm quen với thế giới hiện tại, thời đại xưng vương xưng bá đã qua lâu rồi..." Tô Cảnh cười híp mắt nói.

Trước đó anh dùng Câu Linh Khiển Tướng tiếp nhận hồn thể của cô, đã để lại hơi thở của mình.

Cô có ác ý hay không, anh hoàn toàn cảm nhận được.

Những lời cô nói quả thực phát ra từ tận đáy lòng...

Tô Cảnh cũng không lo lắng cô sẽ ra tay với mình.

Nếu cô thực sự muốn đối phó với anh thì cũng hơi rắc rối thật, đôi

mắt quỷ dị kia đủ để anh khốn đốn.

Đôi mắt xanh thẳm như rơi vào vực sâu.

Vươn tay chạm vào khóe mắt cô, Tô Cảnh thầm cảm thán.

Một người phụ nữ thế này, anh có thể thu phục được đúng là may mắn.

Bất kể ngoại hình hay thực lực, cô hoàn toàn có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh. "Phu quân cứ gọi em là Tiểu Thiền là được ~" Tô Cảnh gật đầu: "Tiểu Thiền, giờ cảm thấy thế nào?

Huyết mạch Phượng Hoàng bách độc bất xâm, thanh xuân vĩnh cửu, thọ thêm năm trăm năm!

Tốt hơn nhiều so với cái kiểu trường sinh có tác dụng phụ của cô...

Tuy hiện tại chỉ là thọ thêm năm trăm năm, nhưng sau này tôi sẽ giúp cô sống thật lâu, thật lâu..." Ánh mắt Nữ vương hiện lên vẻ khao khát, cô hoàn toàn tin tưởng lời Tô Cảnh nói! "Phu quân, có sự giúp đỡ của anh, em giờ đã thực sự sống lại...

Em tin anh, chúng ta đều sẽ sống thật lâu!" Không ai có thể cưỡng lại sự dụ hoặc của trường sinh.

Năm đó dù cô là chủ của trăm quốc gia, chẳng phải cũng mưu tính ngàn năm vì trường sinh sao?

Dù đất nước có diệt vong, nhưng sau khi đạt được trường sinh, dựa vào năng lực của mình, việc lấy lại quyền thế đỉnh cao cũng là chuyện dễ dàng.

Hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương không hẳn là đã yêu Tô Cảnh ngay, nhưng nhất định là đã thần phục...

Tình yêu là do "làm" mà ra ~ Tuy hiện tại đa số các cô gái đều nhìn

nhan sắc, nhưng ở thời đại của cô, người ta coi trọng thực lực!

Thực lực mới là gốc rễ của mọi thứ!

Ngàn năm trước cô áp đảo trăm quốc gia, làm gì có người đàn ông nào lọt vào mắt xanh?

Nhưng Tô Cảnh thì khác!

Mạnh mẽ, thần bí!

Triệu hoán âm binh giết đàn Hồng Hống trong chớp mắt, một ý niệm thu phục Cự Mục Xà Vương, hơn nữa dường như còn có năng lực đưa kẻ thù vào dị không gian giống như mình.

Không sợ ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, lại còn có thể khống chế linh hồn của cô chỉ bằng một ý niệm!

Những điều đó khiến cô nhìn anh với cặp mắt khác hẳn.

Chưa kể anh còn tặng cô Phượng Hoàng Tinh Huyết là thần vật thiên địa!

Quan trọng nhất vẫn là những việc Tô Cảnh đã làm với cô...

Trương Ái Linh từng nói, con đường ngắn nhất dẫn đến trái tim người phụ nữ chính là...

Điều này Tô Cảnh cảm nhận rất rõ trên người Nữ vương. "Vậy chúng ta ra ngoài thôi, đưa cô về nhà xem thử, tôi tin cô sẽ thích thời đại này..." "Nhà?" Ánh mắt Nữ vương lóe lên vẻ mong đợi, rồi gật đầu mạnh: "Vâng!" Có một người đàn ông bên cạnh, cảm giác cũng không tệ lắm.

Kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng dậy, Tô Cảnh lật tay một cái, một mặt dây chuyền ngọc nhãn tinh xảo hiện ra.

Anh trực tiếp đeo lên đầu cho Nữ vương.

Quỷ Tộc Thánh Nhãn dán ngay mi tâm, khiến vẻ lạnh lùng của cô thêm phần cao quý.

Khí chất Nữ vương tỏa ra ngút trời! "Đây là Quỷ Tộc Thánh Nhãn?

Em chẳng phải đã để nó trong Cửu Tầng Yêu Lâu rồi sao?" Nữ vương ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ cô định sau khi ra ngoài sẽ quay lại lấy, không ngờ Tô Cảnh đã lấy ra rồi. "Vật về chủ cũ!

Coi như quà phục sinh tặng cô ~ Trước khi tới đây, tôi đã ghé qua Cửu Tầng Yêu Lâu một chuyến..." "Đa tạ phu quân ~" Cô mỉm cười dịu dàng với anh.

Tô Cảnh hơi ngẩn ngơ, nụ cười khuynh thành chính là đây. "Đi thôi, bên ngoài còn có một người cố nhân của cô..." "Cố nhân?" Điều này khiến Nữ vương có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều, ra ngoài là biết thôi.

Nắm tay Tô Cảnh bước ra khỏi Thi Hương Ma Dụ, ngọn lửa huyết sắc trên hoa bỗng tan biến.

Thuộc về lửa niết bàn của phượng hoàng nên Thi Hương Ma Dụ cũng nhận được lợi ích không nhỏ.

Cánh hoa càng thêm trong suốt, ánh xanh lấp lánh, nhị hoa dài khẽ cọ vào vai hai người, trở nên linh tính hơn.

Có khi một ngày nào đó sẽ hóa thành người không chừng.

Nghệ thuật cắm hoa, Tô Cảnh cũng rất muốn tìm hiểu một phen...

Trong mắt Nữ vương thoáng qua tia xanh lam, không gian xung quanh Thi Hương Ma Dụ hiện lên gợn sóng, mang theo cả bộ quan quách bằng Côn Luân Thần Mộc biến mất không dấu vết.

Tô Cảnh hiếu kỳ nhìn cô, cô liền giải thích: "Đây là năng lực của em, có thể câu thông với dị không gian!

Phu quân chắc là biết mà...

Thi Hương Ma Dụ đã bầu bạn với em ngàn năm, em muốn mang nó theo..." Tô Cảnh gật đầu cười: "Vậy thì mang về, ở nhà có chỗ nuôi nó!

Nhưng năng lực này của cô thật huyền diệu, Cự Mục Xà Mẫu có phải bị cô thu vào dị không gian rồi không?" Nghe vậy, ánh mắt Nữ vương hiện lên tia phẫn nộ: "Người đàn bà đó?

Chương 119

Tộc Quỷ Động phụng thờ nó ngàn năm, bản vương để nó thủ lăng, vậy mà nó dám tham luyến phồn hoa thế gian, còn trộm mất Mộc Trần Châu của bản vương...

Đợi tìm được nó, bản vương nhất định phải đày nó sang dị giới vĩnh viễn!" Tô Cảnh ngạc nhiên, cứ tưởng Xà Mẫu đang ở đây, kết quả thật thất vọng! "Yên tâm, ra ngoài rồi tôi sẽ giúp cô tìm!" Vừa dắt Nữ vương về phía Huyền Nữ và Shirley Dương, anh vừa nói.

Nữ vương lắc đầu: "Người đàn bà đó đã tiến hóa ra đôi chân, không khác gì người thường!

Nhưng hơi thở trên người nó, cả đời bản vương cũng không quên được!" Khí chất bá khí lộ ra, thật quyến rũ.

Tô Cảnh gật đầu không hỏi thêm.

Sau khi ra ngoài, kế hoạch tìm kiếm Cự Mục Xà Mẫu phải được ưu tiên!

Vừa rồi hứng chí, anh dùng Phong Hậu Kỳ Môn bói một quẻ, kết quả phát hiện Xà Mẫu vẫn còn liên quan tới mình, khả năng lớn nhất là nó đã dựa vào Uông gia!

Hơn nữa nó còn mang theo Mộc Trần Châu!

Vì vậy, nhất định phải tìm thấy nó!

Tô Cảnh và Tinh Tuyệt Nữ Vương nhanh chóng đi tới chỗ Shirley Dương và Huyền Nữ.

Thấy Tô Cảnh dắt một người phụ nữ giống mình đến tám phần đi ra, Shirley Dương đầy kinh hãi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự sống lại rồi!

Nhưng tại sao lại giống mình như đúc thế này?

Cô lùi lại vài bước, vẻ mặt hoảng loạn không biết phải làm sao. "Đừng sợ, cô ấy không làm hại cô đâu..." Dù tin tưởng Tô Cảnh nhưng đối diện với một tồn tại từ ngàn năm trước, sao cô có thể bình tĩnh được?

Có Tô Cảnh ở đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bày tỏ thiện ý với Shirley Dương.

Cô mỉm cười, nụ cười làm bừng sáng cả hang động quỷ.

Shirley Dương dù là phụ nữ cũng phải thừa nhận Nữ vương đẹp đến quá đáng! "Hơi thở huyết mạch này?

Cô là hậu duệ tiên tri của tộc Quỷ Động chúng ta sao?" "Nữ vương đại nhân, người nói tiên tri gì cơ?" Thấy Nữ vương mỉm cười, nỗi sợ trong lòng Shirley Dương giảm bớt nhưng vẫn còn câu thúc, đành dùng tôn xưng. "Mạch tiên tri tộc Quỷ Động có năng lực dự tri trong mơ, cũng tính là một nhánh bàng hệ của gia tộc ta...

Cô không cần câu thúc, gọi ta là chị là được..." Shirley Dương dù thấp thỏm nhưng vẫn gật đầu gọi một tiếng: "Chị Nữ vương...

Vậy lời nguyền mắt quỷ trên người em, chị có biết là thế nào không?

Có cách nào hóa giải không?" Nói rồi, cô cởi nhẹ áo khoác, lộ ra hình xăm mắt quỷ trên vai, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Tô Cảnh.

Cô nhìn Nữ vương đầy mong chờ.

Thấy vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cau mày nhìn Tô Cảnh rồi mới thở dài nói với Shirley Dương: "Lời nguyền này là do Quỷ Động

mang tới...

Ngàn năm trước, mạch tiên tri bị gian tế nước địch tính kế, đánh tráo Mộc Trần Châu dùng để tế tự Quỷ Động, kết quả sau đó mỗi người đều xuất hiện hình xăm mắt quỷ.

Đây chính là lời nguyền của Quỷ Động!

Tuy nhiên, có cách hóa giải!" Nghe lời này, mắt Shirley Dương hiện lên vẻ vui mừng.

Có thể sống, ai lại muốn chết sớm?

Ngưng một chút, Nữ vương nói tiếp: "Đại tiên tri đã giải tán bộ tộc, sau đó vào Quỷ Động thủ lăng cho bản vương.

Trải qua muôn vàn thử thách mới tìm ra thuật phá giải lời nguyền!

Dùng Mộc Trần Châu thật tế tự Quỷ Động theo phương pháp đặc định là có thể giải trừ, nhưng khi đó đại tiên tri không còn sống được bao lâu, chỉ kịp nói cách đó cho bản vương...

Nhưng bản vương không ra ngoài được nên đành để bộ tộc các cô chịu đựng lời nguyền giày vò..." Nữ vương vừa dứt lời, Shirley Dương vội vàng hỏi: "Vậy chị Nữ vương, Mộc Trần Châu hiện tại đang ở đâu?" Vừa dứt lời cô liền chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Tô Cảnh.

Cảnh xuân tươi đẹp đều bị anh thu vào mắt khi đang vuốt ve con chó.

Shirley Dương đỏ mặt nhanh chóng chỉnh lại y phục.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu, đôi mày hiện lên vẻ tức giận.

Tô Cảnh tiếp lời: "Mộc Trần Châu bị người ta trộm mất rồi!" "Hả?" Shirley Dương ngẩn ra, thần sắc thất vọng. "Yên tâm!

Tôi nhất định sẽ tìm thấy nó!" Tô Cảnh bước tới gõ nhẹ vào trán

cô rồi cười nói: "Hơn nữa, dù không có Mộc Trần Châu tôi cũng có thể giải lời nguyền cho cô!

Những gì tôi nói trước đây không phải đùa đâu!" Ánh mắt Shirley Dương thoáng qua sự cảm động.

Tuy đôi khi Tô Cảnh rất đáng ghét nhưng chỉ có anh mới mang lại cho cô cảm giác an toàn như thế này... "Tô Cảnh, có anh thật tốt..." Cô không nhịn được hôn anh một cái rồi nói nhỏ, sau đó hơi ái ngại nhìn Nữ vương.

Nhưng rồi cô lại thấy mình không sai!

Ai mà chẳng có quyền theo đuổi tình yêu?

Dù Nữ vương giống cô nhưng đẹp hơn, cô cũng không kém, lẽ nào không nắm thóp được Tô Cảnh?

Thao tác này làm Tô Cảnh đứng hình, rồi anh bật cười.

Cảm giác này cũng không tệ...

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì không cảm thấy gì, kẻ mạnh năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, thời đại của cô tư tưởng là như vậy.

Chỉ cần cô là chính thê là được, mà cô tin chắc không ai lay chuyển được vị trí chính cung của mình.

Đúng là khí chất Nữ vương...

Thấy Shirley Dương như vậy, Tô Cảnh nói tiếp: "Có hai cách, dùng Mộc Trần Châu có thể giúp cô giữ lại năng lực dự báo trong mơ, nhưng phải đợi tôi tìm được nó đã.

Cách thứ hai là thay máu!

Nhưng sẽ làm cô mất đi năng lực dự báo.

Tùy cô chọn thôi..." Shirley Dương thoáng do dự nhưng nhanh chóng trở nên kiên định: "Em chọn cách thứ nhất!

Em tin anh!" Nếu Tô Cảnh chỉ là khách qua đường thì cô sẽ chọn cách hai, nhưng cô đã động lòng rồi...

Những phụ nữ bên cạnh anh như Huyền Nữ chiến lực vô song, Tinh Tuyệt Nữ Vương là bậc quân vương lại có dị năng, đều là tuyệt sắc khuynh thành!

So với họ, cô tuy tự tin về nhan sắc nhưng về thực lực thì đúng là một phế vật, ngay cả con chó Tiểu Tuyết cũng không bằng!

Nếu có năng lực dự báo, cô sẽ không phải là bình hoa di động, cô không muốn làm bình hoa!

Tinh Tuyệt Nữ Vương giống cô mà mạnh thế kia, cô không thể kém quá xa.

Hơn nữa... cô tin Tô Cảnh, trước khi cô chết, anh nhất định sẽ mang Mộc Trần Châu về... "Được rồi!" Tô Cảnh gật đầu không nói thêm, tôn trọng lựa chọn của cô. "Phu quân ~ Anh chẳng phải bảo sẽ giới thiệu cố nhân cho em sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn ra tâm tư của Shirley Dương nhưng không vạch trần mà chuyển chủ đề.

Tô Cảnh kéo Huyền Nữ lại, cười nói: "Tiểu Thiền, cô không nhận ra cô ấy sao?" Quan sát Huyền Nữ hồi lâu, mắt Nữ vương lộ vẻ bàng hoàng: "Đôi mắt rắn màu vàng này...

Cô là Cửu Thiên Huyền Nữ?

Chiến thần dưới trướng Tây Vương Mẫu?

Cô vậy mà cũng đạt được trường sinh?" "Kiến quá Nữ vương đại nhân!

Hiện tại tôi chỉ là nữ hầu của chủ nhân, chỉ vậy thôi!" Huyền Nữ

mỉm cười nói.

Nữ vương gật đầu: "Ngàn năm trước ta và cô từng gặp mặt một lần!

Không ngờ giờ cô lại thành người hầu của phu quân...

Xem ra có những chuyện mà bản vương không biết rồi.

Tây Vương Mẫu thì sao?

Cô còn chưa chết thì người đàn bà đó sao có thể chết được?" Huyền Nữ thoáng buồn: "Vương mẫu...

đã chết từ ngàn năm trước rồi..." "Chết rồi?

Cô chắc chứ?" Nữ vương kinh ngạc. "Chính tay tôi đã tống táng Vương mẫu!

Không thể sai được!" "Đáng tiếc... bà ấy cũng là một kỳ tài..." Nữ vương thở dài thất lạc, có lẽ là vì mất đi một người đối trọng xứng tầm...

Chương 120

Nhưng giờ đã có phu quân rồi, cô mỉm cười dịu dàng nhìn Tô Cảnh.

Tô Cảnh nắm tay cô rồi nói: "Chuyện cũ để về nhà rồi ôn lại...

Chúng ta rời khỏi đây trước đã." Nữ vương và Huyền Nữ đều gật đầu.

Tiểu Tuyết cọ vào người Tô Cảnh kêu lên.

Anh vỗ đầu nó, nhìn Shirley Dương đang ngẩn người.

Cuộc trò chuyện vừa rồi chắc làm cô nàng phải tiêu hóa một lúc lâu. "Tuyết Ly!" Anh vỗ nhẹ làm cô giật mình. "Hả?" Cô nhìn Huyền Nữ với ánh mắt phức tạp, không ngờ người bấy lâu nay cô coi là đối thủ một mất một còn lại là nhân vật từ ngàn năm trước...

Ngay cả Nữ vương cũng gọi anh là phu quân...

Hai người này đều là đại lão!

Giờ cô không biết Tô Cảnh nghĩ gì về mình nữa.

Chẳng lẽ anh thích người lớn tuổi?

Nữ hơn ba ngàn, đứng vào hàng tiên?

Trời ạ!

Shirley Dương không thể tính nổi diện tích bóng ma tâm lý của mình, chỉ biết cố tỏ ra bình tĩnh. "Nói xong chưa?

Vậy đi thôi!

Mau về thôi!" Cô nói một câu rồi dẫn đầu đi trước.

Tô Cảnh mà biết suy nghĩ của cô chắc cười chết mất.

Thích người lớn tuổi?

Không!

Tô đại quan nhân chuyên nhất lắm!

Chỉ cần các em gái xinh đẹp, tam quan sẽ chạy theo ngũ quan hết!

Tô Cảnh cùng mấy người đi dọc theo lối đi ra phía ngoài.

Không lâu sau, họ đã trở lại căn mộ thất chất đầy vô số tài bảo trước đó.

Tô Cảnh dừng bước một chút.

Tinh Tuyệt Nữ Vương liền nhận ra ý đồ của anh: "Phu quân, đống tài bảo này để em thu lại giúp anh nhé..." Trong mắt cô lóe lên tia sáng xanh lam, không gian xung quanh gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Cả núi bảo vật trong mộ thất nháy mắt biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Tô Cảnh nhướng mày, mỉm cười nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi gật đầu: "Tốt!" Đống tài bảo này nếu tung ra thị trường, tuyệt đối là một dòng tiền khổng lồ không gì sánh kịp.

Tuy có chút nghi ngờ mình đang "ăn cơm mềm"... nhưng dù sao bụng dạ anh cũng không tốt lắm!

Đột nhiên anh có cảm giác như mình đang được bao nuôi vậy...

Dương Tuyết Lỵ thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên một tia ngưỡng mộ.

Giá trị của đống tài bảo này nếu đổi thành tiền mặt... tuyệt đối có thể khiến tài sản của Tô Cảnh vượt xa cha cô.

Xem ra ưu thế phú bà của cô cũng không còn nữa rồi...

Tinh Tuyệt Nữ Vương còn giàu hơn cô nhiều...

Ý định của Tô Cảnh là dùng những món đồ giá trị nhất để bổ sung

cho Thính Vũ Hiên.

Tiệm đồ cổ này là nơi các cô gái trong nhà rất để tâm, không thể để nó đóng cửa được...

Còn phần còn lại sẽ giao cho Doãn Nam Phong, với thủ đoạn của cô nàng đó, chắc chắn có thể thông qua các kênh đấu giá chính quy để đổi thành tiền mặt.

Không dừng lại quá lâu, Tô Cảnh dẫn theo ba nữ một chó trực tiếp tiến vào đường hầm lúc đi vào.

Vừa đi, mọi người vừa tán gẫu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn quần áo trên người Huyền Nữ và Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ: "Phu quân~ phục sức trên người hai cô ấy đẹp thật đấy..." "Yên tâm... chờ khi ra ngoài, loại quần áo này em muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!" "Phu quân thật tốt~" "Phu quân..." "Phu quân..." Tinh Tuyệt Nữ Vương giống như một đứa trẻ tò mò, cứ hỏi hết cái này đến cái nọ.

Dáng vẻ này quả thật rất hiếm thấy.

Tô Cảnh cũng kiên nhẫn giải thích.

Không biết khi Tinh Tuyệt Nữ Vương tận mắt chứng kiến sự thay đổi của thời đại này, cô sẽ có biểu cảm gì...

Trong lúc đó, bên cạnh dòng sông ngầm, nhóm người Trần giáo thụ đang chờ đợi như ngồi trên đống lửa. "Sao Tô ca vẫn chưa ra?

Có phải đã gặp nguy hiểm gì không?" Diệp Diệc Hân sốt ruột đi đi lại lại, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào lối vào đường hầm. "Đừng lo lắng, Tiểu Diệp, hãy tin tưởng Tô tiểu hữu, cậu ấy chắc chắn không sao đâu!" Trong mắt Trần giáo thụ tuy cũng hiện vẻ lo âu nhưng vẫn an ủi Tiểu Diệp một câu.

Nhưng sự lo lắng của cô không hề thuyên giảm.

Vương Khải Toàn cũng nghiến răng: "Mẹ kiếp!

Béo này ngồi không yên nữa rồi!

Đã nửa ngày trôi qua rồi, tôi phải vào xem sao!

Lão Hồ, đi cùng đi!" Nghe vậy, đám hỏa kế cũng đầy phẫn nộ rút vũ khí ra muốn xông vào.

Hồ Bá Nhất tuy lo lắng nhưng vẫn giữ được bình tĩnh: "Tất cả bình tĩnh lại!

Các người không tin thực lực của Tô gia sao?

Nếu là nguy hiểm mà Tô gia không đối phó được, chúng ta đi thì làm được gì?" Vương Khải Toàn vẫn tin lời Hồ Bá Nhất nhưng vẫn có chút luống cuống: "Vậy chúng ta phải làm sao?" "Đợi!" Trong mắt Hồ Bá Nhất lóe lên một tia không cam lòng.

Nếu anh có thực lực, sao phải rụt rè như thế này?

Lúc này, niềm tin muốn trở nên mạnh mẽ trong anh càng thêm kiên định. "Không được, tôi không đợi được nữa!

Tô ca ở bên trong quá lâu rồi, vạn nhất gặp nguy hiểm thì sao?

Dù có chết tôi cũng phải đi!" Diệp Diệc Hân nói xong, không đợi mọi người phản ứng đã lao về phía lối vào. "Tiểu Diệp!

Tiểu Diệp!" Hồ Bá Nhất hét lên một tiếng nhưng không ngăn được.

Sợ cô gặp nguy hiểm, anh cũng chỉ đành chạy theo.

Trần giáo thụ và Tát Địch Bằng cũng đầy vẻ lo lắng.

Tuy nhiên, Tiểu Diệp vừa chạy đến cửa đường hầm thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Tiểu Diệp, em làm anh cảm động quá

đấy~" Giọng nói này vừa vang lên, Hồ Bá Nhất và Tiểu Diệp lập tức dừng bước. "Tô ca!" "Tô gia!" Trong bóng tối, một bóng người chậm rãi bước ra, bên cạnh là Tiểu Tuyết, chính là Tô Cảnh.

Diệp Diệc Hân reo lên một tiếng, gương mặt đầy vẻ vui mừng lao đến ôm chầm lấy Tô Cảnh: "Tô ca, em cứ tưởng anh gặp chuyện rồi chứ!" Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, Tô Cảnh cảm thấy ấm lòng.

Anh đưa tay xoa đầu cô, bá đạo nói một câu: "Anh thì có thể gặp nguy hiểm gì chứ?" "Đúng thế!

Tôi đã nói rồi, với thực lực của Tô gia, hoàn toàn không cần lo lắng!" Vương Khải Toàn cười nịnh hót đi tới, không quên nịnh bợ một câu. "Thằng béo thối này!

Vừa nãy không phải cậu còn đòi vào cứu Tô gia sao?

Tô gia mà cần cậu cứu à?" Hồ Bá Nhất nghe vậy cũng mắng yêu một câu.

Vương Khải Toàn xua tay ra vẻ không sao, nói tiếp: "Tôi lo cho Tô gia và việc tôi tin tưởng thực lực của ngài ấy là hai chuyện khác nhau nhé~ Đúng rồi!

Tô gia, ngài bảo chúng tôi không được động vào tài bảo trong mộ, chúng tôi thực sự không lấy gì cả!

Bây giờ ngài có thể cho chúng tôi chọn vài món không?" Nói xong, gã béo nháy mắt với Tô Cảnh, rõ ràng là đã không chờ nổi nữa...

Đám hỏa kế cũng đầy vẻ nóng lòng.

Chương 121

Nếu không phải vì áp lực từ Tô Cảnh, họ đã khuân vác túi lớn túi nhỏ từ lâu rồi.

Trần giáo thụ đứng phía sau không nói lời nào, chỉ thở dài.

Tuy không muốn họ làm vậy nhưng ông cũng không ngăn được.

Dù sao có Tô Cảnh ở đây, anh đã cứu mạng ông bao nhiêu lần.

Hơn nữa Tô Cảnh làm việc tùy ý, sát phạt quyết đoán, ông không có khả năng ngăn cản.

Nếu cứ cố chấp ngăn cản làm anh không vui, e là cái mạng già này cũng bỏ lại đây.

Tiếp xúc bấy lâu, Trần giáo thụ cũng đã hiểu rõ tính cách của Tô Cảnh. "Tiểu Thiền, chia cho bọn họ một ít đi!" "Vâng, phu quân~" Dáng vẻ của Vương Béo khiến Tô Cảnh thấy buồn cười.

Nhưng quả thực, bọn họ đã khắc ghi lời anh nói.

Anh cũng không phải hạng người ăn mảnh!

Nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương một câu, Tô Cảnh mới nhìn mọi người: "Yên tâm, đi theo tôi thì sẽ có tiền đồ!

Tuyệt đối không để các người chịu thiệt!" Mọi người còn chưa hiểu ý Tô Cảnh thì thấy người phụ nữ bên cạnh anh mắt lóe lên tia sáng xanh, trước mặt bỗng hiện ra một đống lớn tiền vàng cổ.

Đám người ùa lên, ai nấy đều nhét đầy túi.

Không nói gì khác, chỉ riêng giá trị của những đồng tiền vàng này cũng đủ để một gia đình bình thường sống sung túc cả đời.

Đương nhiên, chỗ này đối với số tài bảo Tinh Tuyệt Nữ Vương đã

thu đi chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Nhưng rất nhanh, mọi người đã phản ứng lại, thoát khỏi niềm vui lấy được bảo vật.

Cái quái gì thế này, sao một đống tiền vàng lại hiện ra từ không trung như vậy?

Tại sao bên cạnh Tô Cảnh lại có thêm một người phụ nữ lạ mặt, còn mặc phục sức cổ nhân?

Tại sao người này lại giống Dương Tuyết Lỵ đến vậy?

Còn gọi Tô gia là phu quân?

Mọi người đều ngơ ngác, Hồ Bá Nhất trong lòng kinh hãi, thầm suy đoán.

Anh nhìn Tô Cảnh, ướm lời hỏi: "Tô gia, vị này bên cạnh ngài là...?

Chẳng lẽ là Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Nghe vậy, Tô Cảnh cười gật đầu: "Không sai!

Tôi ở lại lâu như vậy chính là để hồi sinh cô ấy!" Nghe xong câu này, da đầu mọi người đều tê dại.

Tuy có chút kinh sợ Tinh Tuyệt Nữ Vương nhưng sự khâm phục dành cho Tô Cảnh thì như nước sông cuồn cuộn.

Mẹ kiếp, bắt Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi mình là phu quân?

Nếu mình có thể tiêu sái như Tô gia thì tốt biết mấy!

Trần giáo thụ lúc này tim thắt lại, suýt chút nữa ngất đi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từ ngàn năm trước vậy mà đã sống lại.

Chẳng lẽ cô ấy thực sự nắm giữ bí thuật trường sinh?

Vì trường sinh, bao nhiêu người đã nối gót nhau tìm kiếm... nhưng

có ai thực sự thấy được trường sinh đâu?

Vậy mà giờ đây, một minh chứng sống bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt ông.

Trần giáo thụ sao có thể không kích động?

Nếu có thể từ miệng cô ấy biết được hưng thịnh của Tây Vực năm đó, bổ khuyết phần lịch sử trống vắng này, quả là đại hạnh của quốc gia.

Mỗi người một tâm tư.

Dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ở vị trí cao lâu ngày, uy thế trên người tỏa ra khiến mọi người cảm thấy áp lực rất lớn.

Chưa kể cô ấy còn là người từ ngàn năm trước, cộng thêm danh tiếng tàn bạo trong truyền thuyết và năng lực quỷ dị có thể khiến người ta biến mất.

Đương nhiên ai cũng cảm thấy sợ hãi.

Diệp Diệc Hân thì ổn hơn, ở bên cạnh Tô Cảnh cô thấy rất an toàn. "Mẹ kiếp!

Tinh Tuyệt Nữ Vương này đúng là đẹp thật!

Đúng là không hổ danh Tô gia!" Vương Khải Toàn vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ nói nhỏ với Hồ Bá Nhất.

Nhưng Hồ Bá Nhất vội vàng huých gã một cái: "Ngậm miệng!" Vương Khải Toàn sững người, ngẩng đầu lên liền thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nhìn chằm chằm mình.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm vô cùng kia, gã cảm thấy như mình đang rơi xuống vực thẳm, mồ hôi lạnh vã ra như tắm. "Nữ Vương đại nhân, bạn tôi chỉ là cái miệng hại cái thân... xin người đừng để bụng..." Hồ Bá Nhất bước lên nói một câu.

So với Tô Cảnh, anh càng sợ người phụ nữ bên cạnh Tô Cảnh hơn.

Mẹ kiếp, toàn là những nhân vật đáng sợ, không thể đắc tội được...

Tô Cảnh thấy dáng vẻ đó thì khẽ cười, nắm lấy bàn tay ngọc của Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Được rồi, đừng dọa bọn họ nữa..." "Dạ~" Nghe lời Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức thay đổi sắc mặt, ngoan ngoãn gật đầu.

Xuất giá tòng phu, đương nhiên phải nghe lời phu quân...

Còn những người khác?

Trong mắt cô chỉ là lũ kiến cỏ!

Trước mặt họ, cô vẫn là vị Tinh Tuyệt Nữ Vương uy trấn các nước năm nào! "Hành thôi, chúng ta mau ra ngoài thôi..." Dương Tuyết Lỵ thấy Tô Cảnh và Tinh Tuyệt Nữ Vương tình tứ như vậy thì có chút ghen tuông, lên tiếng cắt ngang.

Thấy dáng vẻ cô, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy khá buồn cười.

Đối với cô, Dương Tuyết Lỵ vẫn còn quá non nớt...

Tuy nhiên, diện mạo cũng không tệ... có lẽ có thể để phu quân nạp làm tiểu thiếp?

Mang một gương mặt giống mình đến tám phần, nếu để gã đàn ông khác chiếm hời, cô cũng thấy ghê tởm!

Hơn nữa với tư cách là kẻ mạnh, vốn dĩ nên hưởng nhiều đặc quyền hơn.

Tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường... "Vậy đi thôi..." Tô Cảnh nghe Dương Tuyết Lỵ nói vậy cũng lên tiếng. "Nhưng mà..." Sau đó anh nhìn mọi người, dừng lại một chút rồi nói: "Các người phải hiểu,

chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói...

Nếu tôi biết ai trong số các người nói ra điều gì không nên nói...

Tin tôi đi, các người sẽ chết rất thảm đấy." Tô Cảnh nở một nụ cười, mọi người lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Những người ở đây đều là người thông minh, tự nhiên hiểu ý Tô Cảnh.

Ai nấy đều vỗ ngực bảo đảm sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu.

Tuy nhiên, anh cũng không hoàn toàn yên tâm.

Tin tức Tinh Tuyệt Nữ Vương hồi sinh nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động.

Các thế lực đều sẽ nhìn chằm chằm vào cô để mong có được bí thuật trường sinh, tuy không có đe dọa lớn nhưng Tô Cảnh không thích phiền phức...

Lòng người khó đoán, sao Tô Cảnh có thể hoàn toàn tin họ?

Đặc biệt là lão cổ hủ như Trần giáo thụ, không chừng còn báo cáo lên trên.

Vì vậy, không thể không phòng!

Từng luồng khí đen mờ nhạt mắt thường khó thấy tuôn ra từ người Tô Cảnh, bao phủ lấy nhóm người.

Câu Linh Khiển Tướng, nô dịch vạn linh!

Chỉ khi nắm quyền chủ động trong tay, Tô Cảnh mới hoàn toàn yên tâm.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đã bị Tô Cảnh gieo Nô ấn.

Điều này sẽ khiến họ trong tiềm thức coi Tô Cảnh là chủ nhân

nhưng không ảnh hưởng đến tính cách.

Chương 122

Kể cả Hồ Bá Nhất và Vương Béo...

Chỉ có như vậy, Tô Cảnh mới thực sự coi họ là người của mình.

Ngay cả Trần giáo thụ cũng dập tắt ý định báo cáo chuyện Tinh Tuyệt Nữ Vương hồi sinh.

Mọi người đều không nhận ra điều bất thường, chỉ cảm thấy vị thế của Tô Cảnh trong lòng mình trở nên nặng nề hơn rất nhiều, không thể nảy sinh chút ý niệm bất lợi nào đối với anh.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương và Huyền Nữ mập mờ nhận ra chút kỳ lạ nhưng cũng không để tâm...

Xong việc, Tô Cảnh mới bảo mọi người quay về.

Ban đầu Tô Cảnh muốn dùng Hoàng Kim Đồng để tìm lối ra mới nhưng bị Tinh Tuyệt Nữ Vương phủ quyết.

Quay lại thần điện!

Tuy cửa đồng đã đóng, bên trong không có cơ quan mở cửa nhưng cô có khả năng dùng lực phá vỡ.

Tô Cảnh thì sao cũng được, trình độ đó anh cũng có thể đấm nát chỉ bằng một quyền nhưng anh không muốn phí sức thôi.

Nhưng vì Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nói vậy thì cứ để cô làm...

Trong thần điện, mọi người đứng trước cửa đồng, có chút lúng túng.

Tô Cảnh bảo Tinh Tuyệt Nữ Vương thu lại chiếc quan tài đồng trước đó táng Huyết Thi Vương.

Viên ngọc nhãn cầu trên đó là vô giá bảo, giá trị so với Quỷ Tỷ chỉ

có hơn chứ không kém. "Tô gia, cửa này mở thế nào?" Hồ Bá Nhất tiến lại gần Tô Cảnh, cười khổ: "Trước khi vào tôi đã quan sát rồi, với độ cứng của cửa đồng này, dù dùng thuốc nổ cũng không nổ tung được...

Nữ Vương đại nhân... cô ấy làm được sao?" Nếu Tô Cảnh nói có cách mở, Hồ Bá Nhất còn tin... nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương... trong lòng anh vẫn còn hoài nghi...

Vương Béo cũng ghé sát vào: "Tô gia, hay ngài bớt chút tâm sức tìm lối ra khác xem?" Dương Tuyết Lỵ chỉ bĩu môi không nói gì.

Hiện tại cô đang rất mong chờ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương thất bại.

Ngoại trừ Huyền Nữ, giờ đây Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bị cô liệt vào danh sách đối thủ truyền kiếp!

Tô Cảnh chỉ cười lắc đầu: "Cánh cửa đồng này chính là do Tiểu Thiền hạ lệnh xây dựng, cậu còn lo cô ấy không có cách?" Vừa thu quan tài đồng và ngọc nhãn cầu vào dị không gian, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nghe thấy lời Hồ Bá Nhất: "Phàm nhân!

Đừng lấy nhận thức của ngươi để suy đoán bản vương!" Khóe miệng cô cong lên một nụ cười lạnh lùng khinh miệt, mắt lóe lên tia sáng xanh, cô lạnh lùng nói.

Khí thế Nữ Vương toàn khai khiến Hồ Bá Nhất và Vương Béo nghẹt thở.

Thấy hai người sợ hãi run rẩy, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới thu hồi khí thế.

Sau đó nét mặt cô thay đổi, nhìn về phía Tô Cảnh đang mỉm cười ôm Diệp Diệc Hân.

Hàn ý tan biến, thay vào đó là nụ cười tuyệt mỹ: "Phu quân, giao

cho em nhé~" "Đi đi~" Tô Cảnh gật đầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương quay người bước về phía cửa đồng.

Không gian xung quanh gợn sóng, dưới chân cô bỗng mọc lên từng đóa hoa Bỉ Ngạn đỏ tươi như máu!

Theo từng bước chân cô tiến về phía cửa đồng, hoa Bỉ Ngạn cũng lan rộng theo.

Khi cô đến trước cửa đồng, những đóa hoa Bỉ Ngạn đỏ rực mang hơi thở quỷ dị đã mọc kín cả cánh cửa!

Đẹp đẽ yêu mị nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm!

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng vết nứt lan rộng trên cửa đồng. "Phá!" Theo tiếng quát khẽ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cánh cửa đồng...

ầm rầm sụp đổ... "Đệt!

Đỉnh thật!" "Hoa Bỉ Ngạn này tà tính quá!" Mọi người bàn tán xôn xao, không giấu nổi vẻ chấn kinh trong lòng.

Tô Cảnh cũng nhướng mày.

Dị năng này của cô phát triển rất tốt...

Những đóa Bỉ Ngạn yêu dị này chắc hẳn là sinh vật mà Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hồi từ dị không gian.

Thực sự rất cừ! "Phu quân~ cửa mở rồi..." Tinh Tuyệt Nữ Vương cười duyên dáng, quay đầu nhìn Tô Cảnh dịu dàng nói. "Vậy đi thôi..." Tô Cảnh cũng mỉm cười.

Dịu dàng với mình, cao ngạo với người ngoài... cảm giác đúng là khác biệt!

Cả nhóm thu lại ánh mắt kinh ngạc, theo Tô Cảnh rời khỏi thần điện.

Nhìn sa mạc mênh mông vô tận, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có chút cảm thán.

Ngàn năm trôi qua, bãi bể nương dâu...

Tô Cảnh dẫn mọi người quay về đường cũ, giữa đường gặp lại An Lợi Mãn.

Dù là vì sợ hay vì tiền, lão già này không bỏ đi là thật, cũng coi như giữ chữ tín. "Đại thúc, đưa chúng tôi về!

Tiền sẽ không thiếu phần ông đâu!" Nhìn thấy An Lợi Mãn, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp nói một câu.

Tuy lần này không giải trừ được lời nguyền thành công nhưng thu hoạch vẫn rất lớn.

Phải mau chóng về báo bình an cho gia đình.

Hơn nữa, cô tạm thời không muốn về Mỹ nữa, chuyện này phải nói với cha cô một tiếng.

Thấy mọi người có thể từ bên trong đi ra, An Lợi Mãn kinh ngạc không thôi.

Hơn nữa tại sao lúc ra lại có thêm một người phụ nữ?

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, An Lợi Mãn dù rất hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cái gì nên hỏi cái gì không, lão không phải không biết.

Chọc giận ác ma Tô Cảnh kia, không chừng anh ta lại để con chó kia cắn chết lạc đà của lão thì lợi bất cập hại!

Lão nhìn Tô Cảnh và Tiểu Tuyết một cái rồi nhanh chóng dời mắt.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ, An Lợi Mãn cười hớn hở.

Còn sống là tốt rồi, nếu chết hết thì lão thu tiền ở đâu? "Tốt mà!

Tốt mà!

Đều là bạn bè cả!

Bây giờ xuất phát luôn!

Các ngươi có thể ra ngoài đều là nhờ thần linh phù hộ, thần linh sẽ yêu quý các ngươi!" Lão dắt lạc đà đứng dậy, tổng cộng có bốn con, Tô Cảnh để Diệp Diệc Hân và Dương Tuyết Lỵ ngồi lên.

Trần giáo thụ và An Lợi Mãn ngồi hai con còn lại.

Dù sao cũng phải chăm sóc hai cô gái này.

Huyền Nữ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đi bộ cùng Tô Cảnh, cả nhóm được An Lợi Mãn dẫn về theo lối cũ.

Trên đường đi không gặp sóng gió gì lớn.

Hơn nữa mấy chiếc xe Kim Bôi ngoài Từ Sơn vẫn còn đó, đủ để đưa mọi người về.

Đường về chắc chắn nhẹ nhàng hơn lúc đi...

Tô Cảnh luôn đồng ý với câu nói này.

Giống như lần này, đi đến Tinh Tuyệt cổ thành mất ít nhất nửa tháng, nhưng về thì chỉ mất khoảng bốn ngày.

Chủ yếu là vì đã biết đường, lạc đà của An Lợi Mãn không mấy tác dụng, chỉ cần có lão dẫn đường là được...

Lạc đà đều trở thành lương thực dự trữ...

An Lợi Mãn tuy đau lòng nhưng dưới uy thế của Tô Cảnh cũng không dám lảm nhảm, ngoan ngoãn chỉ đường.

Chủ yếu là anh cũng không để lão thiệt, sau khi về, Dương Tuyết Lỵ đã quy đổi lạc đà thành tiền, trả gấp đôi cho lão.

Chương 123

Nhìn thấy tiền lão già mới tươi cười rạng rỡ.

Vừa nãy còn nói lạc đà là mạng của mình...

Thật là!

Tiền mới là mạng của ông thì có...

Ngay cả khoản tiền còn lại của Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ cũng thanh toán sòng phẳng, đúng là phú bà có khác... rút tiền ra mà không chớp mắt lấy một cái...

Tại sân bay, mấy gã hỏa kế còn sống sót chia tay mọi người.

Có tiền rồi ai nấy đều đi hưởng lạc.

Chỉ còn hai người Hồ, Béo và mấy người đội khảo cổ cùng về Kinh thành với Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tại sân bay... "Tô gia, lần này đi cùng ngài đúng là mở mang tầm mắt...

Sau này có việc gì cứ sai bảo, Hồ Bá Nhất tôi tuyệt đối không nhíu mày một cái..." Hồ Bá Nhất vỗ ngực khẳng định chắc nịch. "Đúng thế, Béo tôi sau này cứ theo Tô gia mà làm, có việc gì cứ gọi một tiếng.

Dù sao tôi và lão Hồ cũng là Mô Kim Giáo Úy chính tông..." Trên máy bay, Dương Tuyết Lỵ đã nói ra mục đích thực sự của chuyến đi này, đồng thời cũng vạch trần thân phận thật sự của hai người Hồ, Béo.

Chẳng lẽ cô thực sự là kẻ ngốc không nhận ra họ là mộ tặc sao?

Anh bạn, Phù Mô Kim của anh rơi kìa~ "Yên tâm, sắp tới sẽ có

một phi vụ lớn, chắc chắn sẽ phải gọi hai người cùng đi!

Lão Hồ, về nhà nghiên cứu kỹ cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' của anh đi!

Tốt nhất là kiếm cái la bàn nào xịn một chút...

Đợi có tin tức tôi sẽ thông báo cho hai người, sẵn tiện giới thiệu cho mấy người bạn...

Trong đó cũng có một gã Vương Béo, Béo này, tôi tin cậu với gã đó sẽ rất hợp cạ đấy..." Tô Cảnh mỉm cười nói với hai người.

Hai người họ gật đầu rất trịnh trọng. "Vậy thì chúng tôi đợi tin của Tô gia, tôi và gã Béo về trước đây..." Hồ Bá Nhất nói xong, thấy Tô Cảnh gật đầu liền dẫn Vương Khải Toàn rời đi.

Hai người họ vội vã rời đi, Tô Cảnh cũng đoán được lý do.

Chẳng qua là muốn mau chóng bán đống bảo vật trong tay lấy tiền thôi.

Chuyện thường tình, có thể hiểu được...

Sau khi hai người đi, Trần giáo thụ và Tát Địch Bằng cũng cáo từ rời đi, dù sao cũng phải về viết báo cáo nộp lên trên.

Diệp Diệc Hân cũng lưu luyến không muốn rời.

Cô nàng này cứ đi một bước lại quay đầu nhìn Tô Cảnh, rõ ràng là rất không nỡ. "Tô ca~" "Đi đi!

Chờ em bận xong việc thì đến tìm anh!

Thính Vũ Hiên của anh đang thiếu người đây..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Diệp Diệc Hân thầm hạ quyết tâm.

Đợi viết xong báo cáo cô sẽ từ chức đến Thính Vũ Hiên!

Chỉ cần có thể ở gần Tô Cảnh một chút, cô làm gì cũng được...

Nhìn dáng vẻ lưu luyến của Diệp Diệc Hân, nụ cười trên môi Tô Cảnh không dứt. "Vẫn chưa nhìn đủ à?" Nghe thấy giọng nói đầy chua chát của Dương Tuyết Lỵ bên cạnh, anh mới bừng tỉnh...

Anh quay đầu nhìn cô, cô nàng đang bĩu môi, mặt đầy vẻ hờn dỗi.

Hũ giấm đổ rồi... "Ghen à?" "Em không có!

Không thể nào!

Đừng nói bậy!" Tô Cảnh vừa nói xong, Dương Tuyết Lỵ lập tức nhảy dựng lên, phủ định liên tiếp ba lần.

Tinh Tuyệt Nữ Vương và Huyền Nữ bên cạnh đều mỉm cười.

Dáng vẻ của Dương Tuyết Lỵ rõ ràng là tâm đã loạn rồi...

Nhưng hai người không nói gì, Tô Cảnh cũng chỉ cười cười: "Anh chỉ đùa chút thôi, em phản ứng mạnh thế làm gì?

Anh chỉ nói thật thôi mà!" Chẳng hiểu sao Dương Tuyết Lỵ cảm thấy bực bội!

Đùa?

Anh đúng là biết nói đùa thật đấy! "Tuyết Lỵ, tiếp theo em có dự định gì?" "Thì còn dự định gì nữa?

Sống ngày nào hay ngày nấy...

Em định định cư ở đây luôn, coi như lá rụng về cội...

Tô Cảnh, anh đừng có lừa em đấy, em đợi anh tìm thấy hạt Mộc Trần giúp em giải trừ lời nguyền đấy..." "Yên tâm, anh nói được làm được!

Nhưng mà, giá cả tính riêng nhé..." Nhìn dáng vẻ cười cợt đáng đòn của Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ lại bốc hỏa.

Tiền!

Suốt ngày chỉ biết tiền!

Không thể nói chuyện tình cảm được à?

Phản ứng của Dương Tuyết Lỵ cũng nằm trong dự liệu của Tô Cảnh.

Nhưng nói chuyện tình cảm thì không thể...

Cô nàng này quá kiêu ngạo, phải trị cô ta mới được... "Nếu hiện tại chưa có dự định gì thì đến tiệm anh làm hỏa kế đi...

đãi ngộ như Tiểu Diệp." Hình như, làm hỏa kế cũng không khó chấp nhận lắm...

Dương Tuyết Lỵ không từ chối, chỉ gật đầu, sắc mặt phức tạp.

Chủ yếu cô vẫn muốn ở gần Tô Cảnh hơn...

Tin rằng cô nàng Diệp Diệc Hân kia cũng có cùng suy nghĩ với cô...

Mẹ kiếp!

Phiền thật!

Cảm giác đối thủ truyền kiếp của mình nhiều vô kể!

Thấy Dương Tuyết Lỵ im lặng, Tô Cảnh cũng không nói thêm.

Anh quay sang Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Tiểu Thiền, lát nữa anh đưa em về gặp mấy cô em gái của em, để họ giúp em làm quen với xã hội hiện đại...

Yên tâm, họ đều rất dễ gần..." Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương chưa nói gì, Dương Tuyết Lỵ đã sững người.

Mấy người?

Em gái?

Mẹ kiếp, rốt cuộc còn bao nhiêu người nữa?

Tâm lý muốn sụp đổ luôn...

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì không quan tâm lắm.

Đã đi theo Tô Cảnh thì nghĩa là đã chấp nhận anh.

Vẫn là câu nói đó, kẻ mạnh có quyền hưởng nhiều đặc quyền hơn, không phải chỉ nói suông.

Trước khi lên máy bay, Tô Cảnh đã thay cho Tinh Tuyệt Nữ Vương một bộ trang phục hiện đại kiểu cổ điển, kết hợp với Thánh Nhãn của Quỷ tộc trên trán làm điểm nhấn.

Dù khí thế nữ vương vẫn còn đó nhưng đã mang hơi thở hiện đại.

Hơn nữa trên máy bay, anh còn tiện thể giảng cho cô một số kiến thức cơ bản về hiện đại.

Ai mà biết trước đó Tinh Tuyệt Nữ Vương coi máy bay là quái vật, suýt chút nữa đã tống nó vào dị không gian.

Tuy nhiên kết quả vẫn tốt, Tinh Tuyệt Nữ Vương học rất nhanh.

Chương 124

Thậm chí cô còn cảm thấy thú vị với trải nghiệm này...

Hiện tại cô càng thêm mong chờ về ngôi nhà mà Tô Cảnh nói... "A Ninh, anh về rồi đây~" "Anh à?" "Anh đang ở đâu, em đi đón anh!" "Sân bay!

Đánh một chiếc xe nào rộng rãi một chút..." "Đợi em mười lăm phút!

Em và Tú Tú đang đi mua sắm." Giọng A Ninh đầy vẻ cấp thiết.

Nỗi nhớ dành cho Tô Cảnh lộ rõ trong lời nói.

Tuy chỉ xa nhau khoảng nửa tháng, lúc đầu Tô Cảnh vẫn chat chit video với các cô gái ở nhà nhưng sau đó mất tín hiệu nên đã mất liên lạc một thời gian.

Tuy tin tưởng thực lực của Tô Cảnh nhưng lo lắng thì vẫn lo lắng...

Đó chính là phụ nữ... cảm tính luôn lớn hơn lý tính...

Chờ mười lăm phút, một chiếc Rolls-Royce dừng lại trước mặt anh.

Sau đó hai cô gái mặc đồ JK bước xuống xe.

Mắt Tô Cảnh lập tức sáng lên.

Chà!

Đúng là hiểu sở thích của mình thật!

Thấy Tô Cảnh, hai cô gái mắt hiện lên vẻ kích động, lao nhanh tới ôm chầm lấy anh. "Anh!

Anh cuối cùng cũng về rồi!

Em sắp chán chết rồi đây!

Lần sau không được để em ở nhà nữa đâu..." A Ninh than vãn một câu, mặt đầy vẻ phiền muộn.

Những ngày qua ở nhà đúng là ngột ngạt, tuy không thiếu tiền, muốn gì có nấy nhưng cô vẫn thấy cuộc sống mạo hiểm kích thích hợp với mình hơn.

Hoắc Tú Tú thì chớp chớp đôi mắt lớn, chẳng nể mặt A Ninh chút nào: "Cảnh ca, đừng nghe Ninh tỷ nói bậy...

Anh không có nhà, ngày nào chị ấy tập luyện xong cũng nằm ườn trên sofa, ngoài cày phim ra thì chỉ có cày phim thôi...

Còn luôn kéo bọn em theo nữa, dạo này em béo lên rồi đây này...

Hôm nay là em kéo mãi chị ấy mới chịu ra ngoài đấy..." Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, A Ninh ngượng ngùng lườm cô một cái rồi vội vàng chuyển chủ đề: "Đi thôi anh, chúng ta về nhà!" "Được, về cho các em xem thu hoạch lần này của anh!

Nuôi các em dư sức!" "Em đã nói với Linh Linh và Văn Cẩn tỷ rồi.

Chị Văn Cẩn đang từ Thính Vũ Hiên về nhà, Linh Linh cũng vừa từ Hoắc gia ra, lát nữa là về tới." Tô Cảnh gật đầu, trong lòng cảm thấy an ủi.

Mấy cô gái này chung sống với nhau rất hòa thuận.

Tuy nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương đằng sau kéo kéo áo anh mới khiến anh bừng tỉnh. "Em muốn mặc bộ kia!" Cô chỉ vào bộ đồ của A Ninh và Hoắc Tú Tú, ánh mắt đầy vẻ thích thú.

Tô Cảnh cũng rất phấn khích.

Tuyệt! "Mua!" "Hai vị này là?" Hai người Huyền Nữ thì không xa

lạ gì, Hoắc Tú Tú lúc này đã rời khỏi vòng tay Tô Cảnh, đang kéo Huyền Nữ hỏi han đủ thứ.

A Ninh tò mò nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Dương Tuyết Lỵ một cái.

Hai người trông giống nhau đến tám phần, cứ như một cặp chị em vậy.

Nhưng rõ ràng khí chất của Tinh Tuyệt Nữ Vương không hề tầm thường, thu hút ánh nhìn hơn hẳn, A Ninh cũng tò mò lên tiếng.

Hơn nữa cô cũng có huyết mạch Phượng Hoàng, trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương cô cũng cảm nhận được một tia thân cận.

Tuy thấy cô ấy không đơn giản nhưng hoàn toàn không nảy sinh ác cảm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng vậy.

Vừa gặp mặt đã cảm thấy cô gái mặc đồ đẹp đẽ này có cùng huyết mạch với mình.

Không chỉ vì vấn đề huyết mạch, chủ yếu là nhìn một cái là biết quan hệ với Tô Cảnh không tầm thường.

Vậy nên không thể có ác cảm được. "Đi thôi, lên xe đi, vừa đi vừa nói...

Tuyết Lỵ, em cứ tạm thời ở nhà anh, anh sẽ nghĩ cách áp chế lời nguyền trên người em trước." Chưa đợi Dương Tuyết Lỵ từ chối, Tô Cảnh đã kéo cô lên xe.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng theo đó ngồi lên.

Tô Cảnh lái xe đưa mấy cô gái hướng về phía Tứ Hợp Viện.

Đứng ở sân bay lâu quá sẽ bị người ta dòm ngó.

Chủ yếu là gái nhà mình, sao phải cho người khác xem.

Trên đường đi anh cũng giới thiệu sơ qua cho mọi người.

Nghe thấy thân phận thực sự của Tinh Tuyệt Nữ Vương, A Ninh và Hoắc Tú Tú tuy kinh ngạc nhưng cũng không quá thất thố.

Dù sao cũng đã có tấm gương của Huyền Nữ trước đó.

Nhưng vì thân phận Nữ Vương của cô nên hai cô gái có chút gò bó.

May mà Tinh Tuyệt Nữ Vương dù trước mặt người ngoài luôn giữ vẻ uy nghiêm nhưng với người nhà thì lại rất dễ nói chuyện.

Sau này đều là em gái của mình, đương nhiên là người mình rồi...

Nói chuyện một lúc, các cô gái cũng đã cởi mở hơn nhiều.

Nghe Huyền Nữ nói Tô Cảnh mang về một con chó, A Ninh và Hoắc Tú Tú đều tỏ vẻ vui mừng.

Dù sao phụ nữ ai cũng thích những sinh vật lông xù này, nhưng Tô Cảnh đã thu nó vào không gian Ngự Linh, nếu không thì không lên máy bay được.

Dương Tuyết Lỵ thì luôn im lặng, chủ yếu là cô không ngờ mình có nhiều đối thủ đến vậy, cảm thấy tuyệt vọng luôn rồi.

Quan trọng hơn là không ngờ Tô Cảnh lại đưa thẳng cô về nhà...

Thế này là sống chung rồi sao?

Nhưng Dương Tuyết Lỵ thực sự không tìm được lý do từ chối... hay đúng hơn là cô nghĩ ra được nhưng không muốn nói ra.

Tô Cảnh cũng hỏi A Ninh về tình hình gần đây.

Ở nhà không có chuyện gì...

Cừu Đức Khảo cũng không phái thêm người tới.

Có vẻ như lão đã ngầm đồng ý việc A Ninh rời khỏi công ty, nhưng Tô Cảnh biết lão cáo già này không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Biết đâu hiện giờ lão đã điều tra được đến Ba Nãi, đang nghiên cứu cách để vào Trương Gia Cổ Lâu rồi...

Phía Tiểu Ca, Hoắc Linh phái người giám sát, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Nhóm Ngô Tà vẫn chưa tìm được manh mối về Ba Nãi.

Có thể nói anh về rất đúng lúc, vừa kịp lúc.

Trên xe, Tô Cảnh chỉ tìm hiểu sơ qua những chuyện xảy ra lúc mình vắng nhà.

Dù sao vừa mới về mà đã bàn mấy chuyện đó thì hơi mất hứng.

Chẳng mấy chốc, Tô Cảnh đã về tới căn Tứ Hợp Viện dưới chân thành Tứ Cửu.

Vừa đến cửa đã thấy Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn đang mong chờ đứng đợi. "A Ninh, em lái xe vào đi!" Tô Cảnh dẫn mọi người xuống xe rồi nói với A Ninh một tiếng.

Sau đó Tô Cảnh dang rộng vòng tay về phía hai cô gái.

Giống như chim non về tổ, hai cô gái lao thẳng vào lòng Tô Cảnh, trao cho anh những cái ôm thắm thiết. "Cái đồ chết tiệt này!

Sao không chết luôn ở bên ngoài đi!" Hoắc Linh đầy oán khí thốt lên.

Dù sao sau khi cùng anh trải qua chuyện sinh tử, Tô Cảnh lại trực tiếp đi Côn Luân Băng Xuyên, Hoắc Linh không có oán khí mới là lạ.

Chương 125

Tô Cảnh cũng hiểu rõ điểm này, chỉ cười cười không nói gì, cũng chẳng phản bác. "Linh Linh!

Sao em lại nói năng như vậy?" Trần Văn Cẩn ôm Tô Cảnh một cái rồi tách ra, sau đó quan sát Tinh Tuyệt Nữ Vương và Dương Tuyết Lỵ đi cùng.

Trong lòng cô cũng đã có suy đoán, nhưng nghe lời Hoắc Linh nói, cô cau mày lạnh giọng quát một tiếng.

Cái con bé này... làm gì có chuyện rủa chồng mình chết ở bên ngoài... thật chẳng lành chút nào.

Hoắc Linh cũng phản ứng lại, nhịn không được thè lưỡi, trông còn thanh xuân nghịch ngợm hơn cả Hoắc Tú Tú: "Ai nha ~ Em biết rồi!

Lão công, đối bất khởi mà ~" "Không sao!

Anh sẽ không chết đâu!

Cho nên lời em nói không thành lập!" Tô Cảnh cười xoa đầu Hoắc Linh, nói một câu đầy tự tin. "Văn Cẩn, lại đây để anh giới thiệu với các em một chút..." Nói xong, anh nhìn về phía Trần Văn Cẩn, giới thiệu Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dương Tuyết Lỵ thì không sao, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương quả thực khiến Trần Văn Cẩn kinh ngạc. "Thật không ngờ, Tô đại lão gia nhà chúng ta cư nhiên còn dắt về một vị Nữ Vương?" "Tiểu Thiền tỷ, Tuyết Lỵ, vào nhà rồi nói tiếp..." Liếc Tô Cảnh một cái, Trần Văn Cẩn mới tươi cười rạng rỡ nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương và Dương Tuyết Lỵ.

Tô Cảnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Các cô gái trong nhà đúng là hiểu chuyện.

Xuyên không giả tuyệt đối không chết vì sự ghen tuông! "Đi thôi, muội muội ~" Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không bày ra dáng vẻ Nữ Vương, khoác tay Trần Văn Cẩn đi vào nhà.

Dương Tuyết Lỵ có chút ủy khuất nhìn Tô Cảnh.

Mẹ kiếp, thật sự không ngờ trong nhà còn có thêm hai người nữa... "Tuyết Lỵ, ngày mai em cứ đi cùng Văn Cẩn đến Thính Vũ Hiên..." "Được thôi ~" Dắt Dương Tuyết Lỵ và nắm tay Hoắc Linh, Tô Cảnh cũng đi vào nhà.

Huyền Nữ và Hoắc Tú Tú đi theo phía sau, rồi đóng cổng viện lại.

Vừa bước vào, Dương Tuyết Lỵ cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, không gian bên trong tứ hợp viện vô cùng rộng lớn.

Quả thực khiến người ta phải kinh ngạc.

Phải nói là đẹp hơn nhiều so với căn hào trạch của cô ở Mỹ...

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì không quá kinh ngạc, dù sao cô cũng là Nữ Vương, cung điện ngày xưa còn tráng lệ hơn thế này nhiều.

Đang đi trên hành lang, dưới nước bỗng nhiên vọt ra một bóng đỏ, làm Dương Tuyết Lỵ giật mình, trực tiếp nhảy vào lòng Tô Cảnh: "A!" Tinh Tuyệt Nữ Vương ánh mắt rùng mình, định ra tay thì bị Hoắc Tú Tú vội vàng cản lại: "Không sao đâu ~ Đây là Tiểu Hồng, thú cưng chúng em nuôi..." Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới thả lỏng cảnh giác.

Chỉ thấy một cái đầu rắn khổng lồ thò lại gần, khóe môi Tô Cảnh hơi cong lên, đưa tay xoa xoa.

Tiểu Hồng cũng thân thiết cọ vào tay Tô Cảnh. "Cái đồ ham ăn này!

Lần này về anh mang cho mày hai người bạn... lát nữa nhớ chung sống cho tốt..." Dương Tuyết Lỵ sợ tới mức trốn sau lưng Tô Cảnh không dám nói lời nào. "Tự đi chơi đi!" Vỗ vỗ đầu nó, Tiểu Hồng lại lặn xuống hồ nhân tạo.

Cả nhóm đi đến dưới gốc cây đào trong viện, Tô Cảnh mới dừng bước.

A Ninh lúc này cũng đã đậu xe xong và đi tới.

Nhìn dàn mỹ nhân vây quanh, trong lòng Tô Cảnh tràn đầy cảm giác thành tựu. "Lại đây để anh cho các em xem thu hoạch lần này của anh..." Nói xong với nụ cười rạng rỡ, Tô Cảnh phất tay một cái, dưới chân dày đặc những con Cự Mục Chi Xà bò ra. "Đây là loài rắn quái dị trong thần điện lúc trước sao?" Dương Tuyết Lỵ kinh hô một tiếng, nấp sau lưng Tô Cảnh.

Các cô gái khác thì đã quá quen thuộc, dù sao từ cung mẫu Tây Vương Mẫu trở về, Tô Cảnh cũng đã làm một màn như vậy rồi.

Còn Tinh Tuyệt Nữ Vương lại càng không sợ hãi, vì thứ này vốn là thú cưng của cô. "Phu quân ~ Sao anh lại mang hết bọn chúng về đây?" "Dĩ nhiên là để trông nhà hộ viện!" Nói đoạn, trước mặt Tô Cảnh đột nhiên xuất hiện hai vật khổng lồ: Cự Mục Xà Vương và Tuyết Lang Vương!

Cự Mục Xà Vương vừa xuất hiện, lũ Cự Mục Chi Xà liền tản ra tứ phía, lặn vào từng ngõ ngách trong viện.

Tiểu Hồng lúc này cũng bò lại gần, có chút tò mò nhìn một rắn một chó này.

Ở trong không gian Ngự Linh mấy ngày, Tiểu Tuyết đã hoàn toàn hấp thu nội đan Nghĩ Hậu, hiện tại đã cường tráng như một con mãnh hổ.

Tiểu Hắc, chính là Cự Mục Xà Vương, cái tên do Tô Cảnh tùy tiện đặt nhưng rất hợp.

Nó còn to hơn Tiểu Hồng hai vòng.

Ba vật khổng lồ khiến cái sân có chút chật chội.

Tiểu Tuyết và Cự Mục Xà Vương đều thân thiết cọ vào Tô Cảnh, điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương khá kinh ngạc.

A Ninh đứng bên cạnh không nhịn được mà cà khịa: "Ca ~ Anh mà còn dắt thêm về nữa thì cái sân này chúng ta khỏi ở, nhường cho rắn luôn đi...

Còn con này... chắc là chó nhỉ?

Sao mà to thế?

Anh có biết mỗi ngày em phải mua bao nhiêu thịt để nuôi Tiểu Hồng và đám rắn trong viện không?" Nhưng lời còn chưa dứt, thân hình Tiểu Tuyết đã thu nhỏ lại bằng kích thước chó nhà bình thường, trông càng giống một con Husky ngáo... nó bắt đầu lăn lộn làm nũng trên mặt đất với bản năng sinh tồn cực mạnh.

Điều này làm A Ninh sững sờ, còn Hoắc Tú Tú thì mắt sáng rực lao tới ôm lấy nó: "Con chó này đáng yêu quá ~" Tiểu Tuyết làm vậy khiến các cô gái vô cùng yêu thích cái sinh vật lông xù này.

Tô Cảnh nhìn thấy vậy chỉ cười cười.

Quả thực, để to quá thì sân nhà không chứa nổi, hơn nữa ăn uống cũng là vấn đề, không thể ngày nào cũng có hạng người như đám thuộc hạ của Cựu Đức Khảo tự dâng xác đến làm thức ăn...

Hồi đó đám người hắn phái tới đã nuôi Tiểu Hồng được khối ngày...

Bước tới trước mặt hai thú cưng Tiểu Hồng và Tiểu Hắc, anh

phất tay, hai chiếc mặt nạ ngọn lửa màu xanh lam xuất hiện trước mặt chúng.

Tiểu Tuyết không sống lâu bằng Tiểu Hồng và Cự Mục Xà Vương (Tiểu Hắc).

Hai con rắn kia đã sống cả nghìn năm, sau khi hấp thu nội đan Nghĩ Hậu và được phụ ma Vô Lượng Nghiệp Hỏa, hiện tại đã có thể tự do biến đổi thân hình.

Hai con rắn không do dự, lao đầu vào mặt nạ lửa.

Ngay lập tức, ánh lam quang xuyên thấu cơ thể, Vô Lượng Nghiệp Hỏa bùng cháy.

Chúng ngẩng đầu rít lên một tiếng, sau đó từ từ biến thành hai con mãng xà đen đỏ chỉ to bằng bắp chân, sở hữu năng lực của Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Có chúng trông nhà, tuyệt đối vạn vô nhất thất! "Như vậy là được rồi chứ gì ~" Tô Cảnh cười híp mắt nói với các cô gái, thấy cảnh này họ cũng gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy thật bất khả tư nghị.

Không ngờ Tô Cảnh còn có năng lực này. "Đây là năng lực của Hỏa Biều Trùng?" Tinh Tuyệt Nữ Vương càng thêm kinh ngạc khi thấy Tô Cảnh có thể ban tặng năng lực này cho kẻ khác. "Văn Cẩn, Linh Linh, A Ninh, Tiểu Thiền, các em lại đây..." Tô Cảnh phất tay, lại có thêm bốn mặt nạ lửa xuất hiện. "Đúng vậy, chính là ngọn lửa của Hỏa Biều Trùng...

Nhưng đã được tiến hóa, anh có thể ban tặng năng lực này cho người khác, ngọn lửa này gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, không vật gì không cháy!

Anh giao năng lực này cho các em, sau này rất ít người có thể đe dọa được các em, tính an toàn cũng được đảm bảo hơn..." Nghe vậy,

các cô gái đều gật đầu.

Đối với Tô Cảnh, họ tin tưởng vô điều kiện, trực tiếp đeo mặt nạ lửa vào.

Sau đó mặt nạ lửa đột ngột vỡ tan, ngọn lửa xanh lan tỏa khắp cơ thể mấy cô gái, trong nháy mắt quần áo hóa thành tro bụi, những điểm sáng xanh xuyên thấu cơ thể, tỏa ra một vẻ đẹp đầy ma mị.

Các cô gái cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn trong người, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đầy chấn động.

Đây tuyệt đối không phải năng lực mà con người có thể khống chế.

Trong mắt cô, Tô Cảnh chính là thần!

Và cô chính là người phụ nữ của thần...

Tuy là Nữ Vương áp đảo trăm quốc, nhưng Tô Cảnh hoàn toàn xứng đáng với cô.

Thực lực mới là vốn liếng của tất cả!

Chương 126

Khi các cô gái định thần lại, phát hiện mình đang trần trụi, tất cả đều hét lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy vào phòng.

Điều này khiến Tô Cảnh được một phen bổ mắt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì không quan tâm, dù sao chuyện gì cũng đã làm qua rồi, còn thẹn thùng gì nữa?

Cô bước đến trước mặt Tô Cảnh, đặt nụ hôn lên môi anh, mắt đầy vẻ vui sướng: "Đa tạ phu quân ~" Nói xong mới đi theo ba cô gái kia vào nhà.

Cảnh tượng này, cũng chỉ có Tô Cảnh mới có phúc hưởng thụ ~ Ngược lại, Dương Tuyết Lỵ và Hoắc Tú Tú lại cảm thấy tâm lý không cân bằng. "Cảnh ca, em cũng muốn ~" Hoắc Tú Tú ôm cánh tay Tô Cảnh nũng nịu, vì năng lực này quá sức hấp dẫn đối với cô.

Hơn nữa đây hoàn toàn không phải thủ đoạn của phàm nhân, nếu có nó thì nhà họ Hoắc chẳng phải sẽ do cô quyết định sao?

Thậm chí cô còn cảm giác mình có thể đánh cho Giải Tiểu Hoa phải gọi bằng bố!

Dương Tuyết Lỵ không nói gì, chỉ u oán nhìn Tô Cảnh.

Chạm cũng đã chạm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, sao còn phân biệt đối xử như vậy?

Tiền thù lao thì chưa nói, nhưng chuyện tốt thế này cũng phải nghĩ đến cô chút chứ?

Nhìn hai cô nàng này, Tô Cảnh thấy buồn cười: "Hai em cũng muốn để anh ngắm thân hình trần trụi sao?" Nghe vậy, hai cô nàng lập tức im bặt, mặt đỏ bừng lên.

Thấy họ như vậy, Tô Cảnh tiếp tục nói: "Phúc lợi này chỉ có người phụ nữ của anh mới được hưởng thụ ~ Phụ nữ thực sự ấy ~ Các em thì..." Nhìn hai người đầy ẩn ý, khóe môi Tô Cảnh hơi cong lên.

Hoắc Tú Tú nghe vậy thì không nói gì, chỉ thẹn thùng.

Cô hiểu ý của Tô Cảnh, nhưng để thực sự bước ra bước đó, cô vẫn cần thời gian.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ thì lập tức cuống lên! "Bây giờ em vẫn chưa tính là gì sao?" "Tính sao?" "Mẹ kiếp, đúng là tên thẳng nam chết bầm!" Thấy dáng vẻ của Tô Cảnh, Dương Tuyết Lỵ mắng một câu.

Ngập ngừng một lát, cô mới đỏ mặt tiến sát lại gần Tô Cảnh: "Tối nay em ngủ ở đâu?" "Lát nữa anh sắp xếp chỗ cho, phòng trống còn nhiều lắm..." "Tối nay lại tìm em ~" "Hả?" Dương Tuyết Lỵ vừa nói ra câu đó, Tô Cảnh liền đứng hình một lúc.

Nhìn biểu tình của cô ấy không giống như đang nói đùa...

Nếu không phải thính lực anh cực tốt, lời nói như tiếng muỗi kêu đó chắc chắn anh không nghe thấy... "Muốn đến thì đến, không thì thôi!" Bỏ lại câu này, Dương Tuyết Lỵ quay đầu đi ra chỗ khác chơi với con Tiểu Tuyết đang ngáo ngơ.

Nhưng Tô Cảnh có thể thấy vành tai cô ấy đỏ ửng.

Khá khen!

Dũng cảm vậy sao?

Thực ra Dương Tuyết Lỵ cũng đã nghĩ thông rồi.

Chủ yếu là Tô Cảnh quá truyền thống, nhưng cũng rất đào hoa.

Hôn hít chạm vào thì được nhưng nếu thực sự muốn bàn chuyện nghiêm túc thì vô dụng!

Anh chỉ công nhận những người đã cùng anh trải qua chuyện đó...

Bản thân cô đối với anh rất có hảo cảm, dù anh đào hoa nhưng rời xa anh cô thật sự chịu không nổi...

Hơn nữa lời nguyền của cô còn phải nhờ anh giúp đỡ...

Nếu cô trở thành người phụ nữ của anh, anh chẳng phải sẽ càng tâm huyết hơn sao?

Tổng hợp lại, dù sao cô cũng không kháng cự.

Dương Tuyết Lỵ tuy cảm tính nhưng cũng rất lý trí.

Trò chuyện một lát, bốn cô gái bên trong cũng đã thay quần áo đi ra.

A Ninh, Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh đều có chút hờn dỗi nhìn anh. "Ca ~ Sao anh không nói trước là quần áo sẽ bị cháy hết?" Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn cũng gật đầu, mắt đầy vẻ thẹn thùng. "Nói cho các em biết rồi thì làm sao anh có được phúc phận ngắm cảnh đó?" Tô Cảnh trêu chọc một câu, A Ninh liền nhe răng nhào tới véo eo anh một trận.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ cười khẽ không quan tâm: "Trước mặt phu quân có gì mà phải thẹn thùng?

Biết đâu sau này còn phải ngủ chung giường với các muội muội nữa ấy chứ..." Câu nói này làm các cô gái càng thêm thẹn thùng, đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, chẳng còn tâm trí đâu mà đùa với chó nữa...

Vừa bắt đầu đã chơi lớn như vậy...

đột nhiên cảm thấy không ổn rồi... "Được rồi, anh sai rồi, được chưa ~" Cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang véo mình của A Ninh, Tô Cảnh nói một câu.

Các cô gái cũng dịu lại. "Lại đây xem những thu hoạch khác của

anh trong chuyến đi này...

Tiểu Thiền ~" Anh gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương một tiếng, cô gật đầu, ánh lam quang trong mắt lóe lên.

Trong sân bỗng chốc xuất hiện một ngọn núi vàng!

Vô số tài bảo và đồng Kim Hồn Tệ chất đống thành núi! "Chuyện gì vậy?" "Sao nhiều vàng thế này?

Ở đâu ra vậy?" "Ca, anh có phải vừa đi cướp của quốc gia nhỏ nào không?" "Cái bông hoa lớn kia là quỷ gì thế?

Còn có cả một cỗ mộc quan?" Đám con gái nhao nhao hỏi han, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Hoắc Tú Tú - một kẻ mê tiền - liền lao thẳng lên đống vàng: "Nhiều tiền quá!

Nhiều tiền quá!

Hắc hắc ~" Dương Tuyết Lỵ chỉ bĩu môi.

Bà đây cũng là phú bà!

Tuy nhiên... tiền đúng là không nhiều bằng chỗ này... "Mắt của Tiểu Thiền tỷ các em có thể thông với dị giới, các em có thể hiểu đó là không gian trữ vật, nhưng hơi đặc biệt một chút.

Đây là tài bảo Tiểu Thiền thu thập từ ngàn năm trước, ở trong mộ thất, cô ấy mang về hết rồi, còn không mau cảm ơn Tiểu Thiền tỷ đi ~" "Cảm ơn Thiền tỷ!" x4 "Năng lực này của Thiền tỷ tiện quá, thật ngưỡng mộ ~" A Ninh thở dài đầy ghen tị, điều này khiến lòng Tô Cảnh khẽ động.

Mình đã học được Thần Cơ Bách Luyện rồi mà ~ Luyện vài cái pháp khí trữ vật chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Đợi qua một thời gian nữa làm xong sẽ cho các cô gái một sự bất

ngờ ~ Cuộc sống luôn cần những bất ngờ mới không trở thành một vũng nước đọng... "Cái này là thiên sinh, không có cách nào đâu...

Hồi chưa học được cách khống chế, thường xuyên làm đồ vật biến mất, phiền lắm ~" Tinh Tuyệt Nữ Vương khiêm tốn giả tạo một câu, không biết học từ ai nữa.

Đám con gái suýt nữa thì tức nổ mắt... "Còn cái kia là Thi Hương Ma Dụ và quan quách làm từ Côn Luân Thần Mộc, lúc trước Tiểu Thiền tỷ của các em đã ngủ say trong đó..." Chỉ về phía đó, Tô Cảnh giải thích thêm một câu.

Điều này càng làm các cô gái kinh ngạc.

Họ đều không phải hạng người chưa thấy qua thế gian, những thứ này cũng đã từng nghe qua.

Toàn là thiên địa kỳ vật cả! "Ca, em nghe nói những thứ này đều là thần vật, thu hoạch lần này của anh thật không nhỏ..." Nắm tay Tô Cảnh, A Ninh không nhịn được nói. "Hại ~ Đều là vật ngoài thân, Tiểu Thiền mới là thu hoạch lớn nhất của anh lần này..." Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương ánh mắt dịu dàng, nhìn Tô Cảnh mỉm cười.

Bản thân cô chẳng phải cũng rất may mắn sao... nếu không làm sao gặp được Tô Cảnh? "Tiểu Thiền, thu hết chỗ này lại đi...

Lát nữa theo anh xuống hầm ngầm, Thi Hương Ma Dụ và Côn Luân Thần Mộc không tiện để bên ngoài, hơn nữa anh còn có đại dụng với chúng..." Gật đầu, lam quang trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lại lóe lên, đống đồ đó biến mất ngay tức khắc.

Nhìn đôi mắt xanh thâm thúy của cô, các cô gái không khỏi tấm tắc khen lạ. "Văn Cẩn, tối nay em bảo Tiểu Thiền tỷ lấy ra một phần, ngày mai mang đến Thính Vũ Hiên trưng bày cho oai...

Giờ tất cả vào nhà đi...

A Ninh em sắp xếp phòng cho Tuyết Lỵ và Tiểu Thiền..." "Vâng ~" Tiểu Hắc và Tiểu Hồng hai con rắn có vẻ tâm đầu ý hợp, cùng nhau bò đi chơi.

Có lẽ do chủng tộc khác biệt, Tiểu Tuyết không đi cùng mà theo mọi người vào nhà.

Dẫn các cô gái vào nhà, ngồi trên sofa ở phòng khách, Tô Cảnh xoa xoa đầu con Tiểu Tuyết đang nằm dưới chân, rồi bảo Hoắc Tú Tú đặt món ở một khách sạn năm sao mang tới.

Giao hàng tận cửa thật là tiện lợi ~ Sau đó anh nhìn các cô gái rồi nói: "Các em cứ trò chuyện trước, lát nữa chúng ta vừa ăn vừa nói...

Chương 127

Kể cho anh nghe tình hình trong lúc anh vắng mặt...

Tiểu Thiền, Huyền Nữ, hai em theo anh xuống hầm ngầm một lát!" Vị Thánh nữ kia cũng đã đến lúc cần có kết quả rồi... coi như là một câu trả lời cho Huyền Nữ!

Quan trọng nhất là, nhân xà nương nha... người đàn ông nào có thể từ chối được chứ?

Năm phút sau.

Nhìn hầm ngầm rộng thênh thang, Tô Cảnh phất tay.

Một cỗ quan quách bị đổ keo kín xuất hiện trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương và Huyền Nữ.

Nhìn quan quách, trong mắt Huyền Nữ hiếm hoi hiện lên vẻ hồi ức, lẩm bẩm: "Thánh nữ..." "Khí tức này...

Chẳng lẽ đây chính là cô gái mà Tây Vương Mẫu đã dùng thuốc trường sinh để đổi lấy máu của Cự Mục Xà Vương nhằm cải tạo sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có chút ngạc nhiên hỏi. "Thánh nữ là người thân của Vương Mẫu, là huyết mạch cuối cùng còn sót lại của vương thất!

Năm đó Thánh nữ lâm trọng bệnh, Vương Mẫu đã cải tạo thân thể Thánh nữ, vì thế cô ấy mới có thể tồn tại ngàn năm...

Hiện tại thời đại đã thay đổi...

đã không thể phục quốc được nữa, nếu chủ nhân có thể cứu Thánh nữ sống lại, Huyền Nữ cũng đã mãn nguyện rồi...

Coi như là báo đáp ơn tri ngộ của Vương Mẫu năm xưa..." Huyền

Nữ đứng cạnh Tô Cảnh, đôi mắt có chút thẫn thờ.

Gật đầu, Thiên Huyễn trên đầu ngón tay Tô Cảnh biến đổi, một thanh đoản thương ngay lập tức nằm gọn trong lòng bàn tay. "Tiểu Thiền, lấy Côn Luân Thần Mộc ra..." Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên lam quang trong mắt.

Quan quách làm từ Côn Luân Thần Mộc cùng với Thi Hương Ma Dụ hiện ra ở giữa hầm ngầm.

Những cánh hoa Thi Hương Ma Dụ từ từ nở ra, những sợi nhụy dài đung đưa trong không trung.

Từng đốm sáng xanh tím chiếu rọi cả hầm ngầm lung linh như ảo mộng.

Bước tới trước quan quách, Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng, nhanh chóng tìm ra điểm yếu của cỗ quan quách bị đổ keo này.

Mũi thương đâm vào rồi hất ngược lên, nắp quan tài bị Tô Cảnh hất tung, lộ ra dáng hình đã bị phong ấn ngàn năm bên trong.

Nửa thân trên mặc hoa phục, đầu đội phượng quan.

Nửa thân dưới là một đoạn đuôi rắn màu tím.

Những chiếc vảy như pha lê lấp lánh dưới ánh sáng xanh của Thi Hương Ma Dụ. "Thánh nữ!" Huyền Nữ khẽ gọi một tiếng, chỉ tiếc không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô tiến lại gần, đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của cô ấy.

Hoàn toàn không giống thi thể, nói thật ra, đây chính là một người sống thực vật...

Tô Cảnh đôi mắt hiện lên ngân quang, phát động Câu Linh Khiển Tướng, trực tiếp xuyên qua cơ thể nhìn thấy linh hồn của Thánh nữ.

Học được Câu Linh Khiển Tướng, Tô Cảnh hiểu sâu sắc về linh hồn đến nhường nào.

Anh liếc mắt đã nhận ra nguyên nhân Thánh nữ ngàn năm không tỉnh.

Linh hồn của cô ấy cư nhiên không có đôi chân!

Bị chém đứt ngang hông và tách rời khỏi nhục thân, hiện tại đang bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ trấn áp trong thân thể.

Hơn nữa, hồn phách này cũng đang ngủ say.

Không cần đoán, rõ ràng là kiệt tác của Tây Vương Mẫu...

Người phụ nữ này tuy giỏi về cấy ghép nhưng hiểu biết về linh hồn thực sự quá nông cạn...

Nếu muốn cô ấy tỉnh lại, trừ khi bổ sung linh hồn, sau đó dung hợp toàn bộ sức mạnh trong cơ thể.

Điều này cũng không làm khó được Tô Cảnh.

Anh lật tay, Thiên Huyễn lại biến thành một chiếc nhẫn long văn.

Anh bế ngang cô ấy lên, trực tiếp đặt vào trong quan quách làm từ Côn Luân Thần Mộc.

Nhờ sức mạnh của Côn Luân Thần Mộc, hoàn toàn có thể thúc đẩy sự dung hợp năng lượng trong cơ thể cô ấy.

Còn về vấn đề linh hồn, phải đợi Tô Cảnh đánh dấu ra vật phẩm có thể phục nguyên linh hồn đã...

Đuôi rắn gác trên mép quan tài, Thi Hương Ma Dụ cũng khép cánh hoa lại che phủ lên thân thể cô ấy. "Tạm thời cứ như vậy đi...

Năng lượng chưa dung hợp trong người cô ấy cực kỳ khổng lồ, nếu dùng huyết tinh Phượng Hoàng để thúc hóa, e là sẽ phản tác

dụng..." Tô Cảnh nói với Huyền Nữ, cô cũng gật đầu: "Đặt ở đây cũng là vạn vô nhất thất rồi..." Vuốt ve cái đuôi rắn gác trên mép quan tài, Tô Cảnh bồi thêm một câu: "Mẹ kiếp!

Cảm giác cũng không tệ..." Đưa hai cô gái ra khỏi hầm ngầm, A Ninh liền dẫn Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đi sắp xếp phòng ngủ... "Vừa nãy anh đi đâu thế?" Hoắc Linh thấy Tô Cảnh quay lại liền hỏi.

Anh giải thích qua cho họ, khiến các cô gái sững sờ. "Thân người đuôi rắn?" Trần Văn Cẩn thốt lên đầy tò mò. "Vậy chẳng phải là nhân xà nương sao?

Cảnh ca, khẩu vị của anh ngày càng độc lạ rồi đấy..." Hoắc Linh tinh nghịch nói một câu.

Điều này làm Tô Cảnh có chút lúng túng, đưa tay véo má cô: "Còn dám trêu chọc anh à?" "Có gì mà không dám?

Chuyện của Huyền Nữ anh tận tâm như vậy, còn em nói muốn anh đi gặp mẹ em, về nhà rồi anh chẳng thèm nhắc đến một câu!" Thấy Hoắc Linh nhe răng trợn mắt, Tô Cảnh cũng thấy đau đầu: "Anh đi gặp là được chứ gì...

Em không nói anh cũng đi, anh còn có chuyện cần bàn bạc với Hoắc lão thái nữa..." Xoa má cô gái này, Tô Cảnh cười bất lực.

Hoắc Tú Tú có chút ghen tỵ nhìn hai người liếc mắt đưa tình nhưng không xen vào, chỉ có ánh mắt là u oán...

Đùa giỡn một lát, Tô Cảnh bắt đầu bàn chuyện chính sự. "Linh Linh, Văn Cẩn, Hoắc lão thái đã nói với các em về cái gọi là kế hoạch của bà ấy chưa?" Nghe vậy, cả hai đều sững sờ, ngạc nhiên nhìn Tô Cảnh. "Cảnh ca, sao anh biết?" Hoắc Linh nhịn không được hỏi.

Tô Cảnh cười cười không đáp.

Chẳng qua là tập hợp mọi người đến Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi, dẫn dụ kẻ đứng sau để báo thù cho Hoắc Linh thôi...

Những năm qua Hoắc Linh bị nhốt ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc dở người dở quỷ, kẻ đứng sau còn gửi băng ghi hình tới, chẳng phải là khiêu khích nhà họ Hoắc sao?

Huống hồ, trong băng ghi hình còn giấu bản vẽ của Kiểu Dáng Lôi (Yangshi Lei), chính là bản vẽ xây dựng Trương Gia Cổ Lâu, chẳng phải là hy vọng Hoắc lão thái sẽ vào đó sao?

Một khi bọn chúng đã muốn bà vào, với tính khí của bà, sao bà có thể không đi?

Ngay cả khi giờ đây Hoắc Linh đã trở về, điều đó cũng không ngăn được quyết tâm báo thù của Hoắc lão thái.

Huống hồ, bản thân Hoắc Linh với tính khí nóng nảy đó, giờ đã có thực lực, cũng sẽ không tha cho kẻ đứng sau!

Còn Trần Văn Cẩn, năm xưa từng đến Ba Nãi xuống Trương Gia Cổ Lâu, sau đó cũng bị người ta tính kế và cho ăn Thi Miết Đan giống như Hoắc Linh.

Chưa nói đến việc cô hiểu Trương Gia Cổ Lâu đến mức nào, chỉ riêng mối quan hệ với Hoắc Linh, dù cô không định báo thù cũng sẽ đi giúp.

Chưa kể Trần Văn Cẩn cũng là người có thù tất báo.

Cho nên, chuyến đi Ba Nãi lần này, hai cô gái nhà mình đều phải đi, vậy thì mình chắc chắn phải đi theo! "Hai em yên tâm, dù Hoắc lão thái không có kế hoạch này, anh cũng sẽ đến Trương Gia Cổ Lâu!

Không vì gì khác, chỉ để hội ngộ kẻ đứng sau này, báo thù cho hai em!

Nhưng tạm thời các em chưa cần hành động, ngày mai anh cũng sẽ nói với Hoắc lão thái, tất cả cứ đợi tin tức của anh là được..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, cả hai đều hiện lên vẻ cảm động, gật đầu thật mạnh. "Kế hoạch gì?

Trương Gia Cổ Lâu là gì?

Cô cô, cô với Văn Cẩn tỷ ở nhà nói gì với bà nội thế?" Hoắc Tú Tú không kìm được sự tò mò.

Nhưng Hoắc lão thái không muốn Hoắc Tú Tú tham gia vào chuyện này, giống như việc cô và Giải Tiểu Hoa đến nhà cũ của Ngô Tam Tỉnh ở Trường Sa mà chẳng tra được manh mối gì.

Ngô Nhị Gia đã sớm xóa sạch dấu vết, mục đích chẳng phải cũng giống Hoắc lão thái sao?

Tuy nói thế hệ trẻ của Cửu Môn không ai đơn giản, nhưng họ chẳng phải vẫn đang sống dưới sự che chở của thế hệ trước đó sao.

Tô Cảnh kể lại đầu đuôi sự việc cho Hoắc Tú Tú nghe, sau đó Hoắc Linh cũng tiếp lời. "Tú Tú, không phải cô cô không nói với cháu, là bà nội cháu không cho nói..." Hoắc Linh nhún vai đầy bất lực.

Chương 128

"Chủ yếu là cô cũng không muốn cháu gặp nguy hiểm...

Cô và Văn Cẩn đều có khả năng tự vệ...

Cháu mà tham gia vào, chẳng lẽ lại cần người chăm sóc sao?" "Cháu cũng lợi hại lắm đấy!

Sau khi Cảnh ca dạy cháu thuật luyện khí, cô xem trong nhà mình còn ai là đối thủ của cháu không?" Hoắc Tú Tú mặt đầy vẻ không phục. "Cháu tự đi mà nói với bà nội...

Còn nữa, nhớ gọi là cô trượng!" Nghe Hoắc Linh nói vậy, Hoắc Tú Tú chỉ bĩu môi, không thèm để ý...

Cô trượng?

Ai thèm coi anh ta là cô trượng chứ...

Nhìn hai người họ như vậy, Tô Cảnh cũng cạn lời, quay sang hỏi Trần Văn Cẩn: "Văn Cẩn, kể cho anh nghe diễn biến năm đó đi..." "Năm đó..." Ánh mắt Trần Văn Cẩn hiện lên vẻ hồi ức, rồi cô từ từ kể lại chuyện năm xưa.

Khi đó họ đến Ba Nãi, tuy danh nghĩa là khảo sát nhưng thực tế là vì Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng cô cũng không tìm ra cách vào.

Cuối cùng đành phải bỏ dở.

Sau đó họ đi Tây Sa... rồi không biết tại sao lại xuất hiện ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Cho nên Trần Văn Cẩn mới hoài nghi và xác thực được sự tồn tại của một thế lực khác.

Hơn nữa kẻ đó đã đánh tráo người trong đội khảo cổ.

Vì thế sau này cô mới lừa người của đội khảo cổ đến Vân Đỉnh Thiên Cung và tận mắt chứng kiến Chung Cực.

Còn chuyến đi cung mẫu Tây Vương Mẫu bắt đầu là do Trần Văn Cẩn cảm thấy mình đã bị người của hắn phát hiện... vì thế mới bày ra cục diện đó.

Lần này cô, Hoắc Linh và Hoắc lão thái vẫn tiếp tục bày cục để dẫn dụ kẻ đó ra.

Và trung tâm của cục diện này chính là Trương Gia Cổ Lâu!

Dù sao, chính kẻ đó đã thông qua băng ghi hình để muốn Hoắc lão thái đến Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì cứ tương kế tựu kế, dẫn dụ chúng ra rồi tóm gọn một mẻ! "Bọn chúng đáng chết!" Sau khi nghe Trần Văn Cẩn kể xong, Tô Cảnh còn chưa kịp nói gì thì phía sau đã vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương mặt lạnh như sương bước tới. "Tiểu Thiền tỷ..." Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn đều sững sờ. "Các muội đều đã theo phu quân, vậy thì chính là muội muội của bản vương!

Dám đối xử với muội muội của bản vương như thế, chính là đối đầu với bản vương!!

Tự nhiên phải giết!

Phu quân ~ Anh đi Trương Gia Cổ Lâu này nhất định phải mang theo bản vương, bản vương sẽ lưu đày toàn bộ bọn chúng!" Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn là người sát nhân như ngoé, chỉ trước mặt Tô Cảnh mới thu liễm lại.

Nhưng lúc này nghe Trần Văn Cẩn kể, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ.

Khí thế bộc phát khiến các cô gái có chút rùng mình... nhưng trong lòng lại thấy rất cảm động. "Yên tâm, em không nói anh cũng sẽ mang em theo, dĩ nhiên còn có Huyền Nữ nữa...

Hai em là trợ thủ lớn nhất của anh..." Tô Cảnh cười nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới gật đầu.

Dương Tuyết Lỵ đứng sau cũng cảm thấy ấm lòng.

Tuy trước đó đã hạ quyết tâm trao thân cho Tô Cảnh, nhưng trong lòng cô cũng thấy mình hơi bốc đồng.

Dù sao, chỗ này toàn là phụ nữ...

Nhưng giờ thấy cách họ chung sống, Dương Tuyết Lỵ cũng nảy sinh hy vọng muốn hòa nhập vào đó...

Trò chuyện một lát, thức ăn đặt đã đến, A Ninh gọi mấy cô gái cùng ra mang vào.

May mà bàn ăn trong nhà đủ lớn, ngồi được hết từng này người mà không thấy chật chội.

Tô Cảnh còn lôi ra mấy chai rượu vang đỏ.

Dương Tuyết Lỵ và A Ninh còn cùng nhau nâng ly, kết quả là... cả hai đều gục...

Đến cuối cùng chỉ còn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Huyền Nữ là tỉnh táo nhất.

Nhìn mấy cô nàng nằm ngả nghiêng, Tô Cảnh thấy khá buồn cười.

Đôi khi lúc bình thường một tính cách, uống say vào lại là một tính cách khác.

Dương Tuyết Lỵ bây giờ cứ như trẻ con, nằm trong lòng Tô Cảnh ngẩng đầu đòi hôn...

Búng trán cô ấy một cái, Tô Cảnh bất lực, bế thẳng cô về phòng, cởi đồ rồi nhét vào trong chăn.

Sau đó anh cũng làm tương tự với Hoắc Tú Tú, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn.

Khi quay lại, anh thấy A Ninh đã ngồi dậy, chẳng còn chút dáng vẻ say xỉn nào...

Đúng là phái diễn xuất ~ Sau khi Tô Cảnh dắt A Ninh đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương thong thả nhấp một ngụm rượu vang...

Tuy năm xưa cô là chủ một nước nhưng loại rượu hiện đại này cô chưa từng được uống, vị ngon đến bất ngờ...

Nhìn Huyền Nữ, Tinh Tuyệt Nữ Vương trêu chọc hỏi: "Huyền Nữ, hay là ta nói với phu quân, ngày mai để chàng ở bên ngươi?" Nghe vậy, đôi mắt Huyền Nữ thoáng hiện vẻ thẹn thùng, lắc đầu: "Thôi bỏ đi..." "Sao vậy?

Với tính tình của phu quân..." Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi ngạc nhiên. "Là nguyên nhân từ phía ta, chủ nhân đối xử với ta rất tốt..." Huyền Nữ mỉm cười nhàn nhạt, dịu dàng nói. "Thôi được rồi, ngươi tự xem mà làm..." Lắc đầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không muốn can thiệp, dù Huyền Nữ chưa cùng Tô Cảnh nhưng cô đã sớm coi Huyền Nữ là người nhà. "Đi thôi, Nữ Vương đại nhân... ta đưa người đi tắm...

Dạy người một số kiến thức sinh hoạt thường ngày ở thời đại này..." "Gọi ta là tỷ tỷ!" "Vâng, Nữ Vương tỷ tỷ..." Tinh Tuyệt Nữ Vương: "...

Thôi bỏ đi, đi nào..." Huyền Nữ dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp vào phòng vệ sinh...

Chỉ còn lại Tiểu Tuyết đang nằm trên thảm cạnh sofa, thò đầu ra

nhìn vẻ ngơ ngác.

Nghe tiếng ồn ào truyền ra, mặt Huyền Nữ không khỏi ửng hồng.

Nói đi cũng phải nói lại, so với lúc đầu, trừ việc ít nói thì Huyền Nữ đã thay đổi rất nhiều...

Bộ đồ hầu gái mà Tô Cảnh hằng mong ước chắc là có thể đưa vào lịch trình được rồi...

Mười hai giờ năm phút sáng.

Phòng sách.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, Tô Cảnh đang khoác một chiếc áo tắm trắng, tóc còn ướt sũng, xoa xoa cái eo rồi lấy ra một tờ giấy thư.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc một chiếc váy ngủ hai dây, mái tóc dài buông xõa sau lưng.

Thánh Nhãn Quỷ Tộc đeo trên cổ ẩn hiện nơi khe ngực.

Tinh Tuyệt Nữ Vương như thế này bớt đi một phần lạnh lùng cao quý, thêm một phần ôn nhu đáng yêu.

Cô đang đứng sau lưng Tô Cảnh bóp vai cho anh.

Huyền Nữ mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu vàng kim đứng bên cạnh. "Huyền Nữ, ta viết một bức bái thiếp cho nhà họ Hoắc, sáng mai ngươi đi gửi cho ta!

Lần đầu tiên đến nhà, tổng phải chính thức một chút..." "Vâng, chủ nhân ~" Nói với Huyền Nữ xong, Tô Cảnh liền cầm bút bắt đầu viết. "Chủ nhân Thính Vũ Hiên tại kinh đô, hậu bối Tô Cảnh, kính bái…" Mất mười phút đồng hồ, sau khi viết xong Tô Cảnh cầm lên xem lại một lượt, thấy không có sai sót gì mới bỏ vào phong bì dán lại.

Loại bái thiếp gửi trước khi đến cửa này, hiện tại chỉ còn một số

gia tộc có truyền thừa lâu đời là vẫn còn duy trì, đặc biệt là loại lão cổ hủ như Hoắc lão thái.

Tô Cảnh làm vậy cũng coi như là đánh đúng sở thích của bà ta.

Đặt bái thiếp xuống, anh rời khỏi thư phòng trở về phòng ngủ, trước khi vào còn dặn Tinh Tuyệt Nữ Vương một câu: "Tiểu Thiền, sáng mai em bồi anh ra ngoài một chuyến…" "Phu quân cứ sắp xếp là được…" Đêm đó anh ngủ một giấc rất ngon, đây là lần ngủ yên ổn nhất trong suốt một tháng qua.

Trước đó đi sa mạc quả thực không phải là nơi dành cho con người ở.

Sáng hôm sau, Tô Cảnh dậy rất sớm.

Chương 129

Vừa ra ngoài đã thấy Huyền Nữ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đang rửa mặt trang điểm.

A Ninh đang dạy Tinh Tuyệt Nữ Vương cách dùng mỹ phẩm hiện đại.

Sau khi trang điểm xong, nhan sắc của nàng như được nâng lên hai đẳng cấp, giống như sự khác biệt giữa có và không có kính lọc vậy.

Tất nhiên, nhan sắc mộc của họ đã vượt xa mỹ nữ thông thường, nhưng khi trang điểm xong, mỗi người phụ nữ trong nhà này đều có thể khiến các ứng dụng làm đẹp phải giải thể, chỉ là khí chất mỗi người một vẻ mà thôi.

Đối với những thứ mới mẻ này, Tinh Tuyệt Nữ Vương tỏ ra rất hứng thú. "Phu quân~" "Mua!" Tô Cảnh tự nhiên không hề keo kiệt.

Có tiền thì cứ vung tay thôi!

Huống hồ hôm nay anh còn phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, đưa vài món bảo vật cho Doãn Nam Phong đấu giá, tiền chẳng phải sẽ đổ về ào ào sao?

Nhưng trước đó, anh phải đến bệnh viện một chuyến để xem tình hình của Tiểu Ca.

Trước đó nghe Hoắc Linh nói đến giờ anh ta vẫn chưa tỉnh, không biết Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang hoảng loạn đến mức nào.

Quan trọng là Lương Loan, người phụ nữ đó không thể cứ tán tỉnh xong rồi vứt bỏ, đối với kế hoạch đối phó Uông gia của anh, cô ấy vẫn là một quân cờ quan trọng.

Đánh răng rửa mặt xong, Huyền Nữ hầu hạ vô cùng chu đáo.

Tô Cảnh vừa lau tóc vừa đi ra phòng khách, thấy Hoắc Tú Tú và Dương Tuyết Lỵ đang ngồi cùng nhau, mặt mày ủ rũ, tinh thần sa sút.

Hai cô gái thỉnh thoảng liếc nhìn nhau, vậy mà lại có chút đồng bệnh tương lân, khiến Tô Cảnh không khỏi ngẩn người. "Cảnh ca, anh dậy rồi à…" "Đợi một chút, sắp có cơm ăn rồi~" Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm đang làm bữa sáng.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Hoắc Linh ló đầu ra phòng khách gọi Tô Cảnh một tiếng. "Được." Cảm giác này khiến lòng Tô Cảnh dâng lên một luồng ấm áp.

Vẫn là ở nhà tốt nhất.

Anh đi đến trước sofa, khẽ đá một cái vào con chó Tuyết đang nằm bò trên thảm ngủ khò khò, đáng tiếc là cái đồ ngốc này chẳng buồn nhúc nhích.

Chó Ngáo còn biết phá nhà, cái con này thì lười đến mức muốn chết.

Tô Cảnh ngồi xuống cạnh hai cô gái, đưa tay vò đầu họ khiến mái tóc vốn đã rối càng thêm loạn.

Nhưng vì nhan sắc quá đỉnh nên nhìn họ vẫn toát lên vẻ kiêu kỳ và đáng yêu.

Thấy hai người như vậy, Tô Cảnh khẽ cười hỏi: "Sao thế?

Ngủ không ngon à?

Tuyết Lỵ có thể là lạ giường, còn Tú Tú em ở đây lâu thế rồi mà vẫn lạ giường thì nói không thông đâu nha." Cả hai đồng thời lườm anh một cái.

Lạ giường cái con khỉ, chẳng phải đều tại anh sao?

Trong lòng họ còn có chút chua xót, đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ,

hôm qua cô đã nói rõ ràng như thế, còn cố ý uống không ít rượu, kết quả thì sao?

Mẹ kiếp, đúng là đồ đầu gỗ!

Nếu Tô Cảnh biết ý nghĩ của Dương Tuyết Lỵ chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Ai mà biết em nghĩ gì chứ?

Anh chỉ là không muốn thừa nước đục thả câu thôi.

Phụ nữ thật lắm tâm cơ, hèn gì hòa thượng nói phụ nữ dưới núi là mãnh hổ. "Không có gì, không cần anh quản!" "Đi ra chỗ khác đi!" Hai người kẻ tung người hứng, hiển nhiên tâm trạng đang rất tệ.

Tô Cảnh lúc này cũng phản ứng lại được, nhưng mặt dày nên anh cũng không trêu chọc họ nữa.

Sau khi trang điểm xong, A Ninh dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Huyền Nữ đi ra.

Cả nhóm quây quần ăn sáng xong, Tô Cảnh chuẩn bị đến bệnh viện xem Tiểu Ca.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lấy ra một phần tài bảo để ở nhà, bảo Trần Văn Cẩm mang đến Thính Vũ Hiên để trang trí mặt tiền.

Dương Tuyết Lỵ theo Trần Văn Cẩm đến Thính Vũ Hiên giúp một tay.

Hoắc Tú Tú thì dẫn theo Huyền Nữ lái xe về Hoắc gia để đưa bái thiếp.

Tô Cảnh chào các cô gái một tiếng rồi lái xe đến Trung tâm Cấp cứu Cao cấp Quốc gia.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong trang phục hiện đại tuyệt đối là tâm điểm chú ý.

Vừa vào bệnh viện, nàng đã thu hút ánh nhìn của hàng loạt bác sĩ và y tá.

Mái tóc dài xõa sau vai, khuôn mặt mang phong tình dị vực vô cùng lãnh diễm, mặc một chiếc váy dài màu đỏ mang lại cảm giác người lạ chớ gần.

Nàng khoác tay Tô Cảnh vào thang máy đi thẳng lên phòng bệnh đặc biệt ở tầng đỉnh.

Vừa tới nơi đã nghe thấy tiếng ồn ào truyền ra từ trong phòng, kèm theo tiếng quát tháo của Lương Loan: "Không biết đây là bệnh viện sao?

Ồn ào cái gì?" "Xin lỗi, xin lỗi!

Chúng tôi sẽ nói nhỏ lại…" "Sai rồi, chị gái ơi!" Vừa đi đến cửa phòng bệnh, anh đã thấy Lương Loan bị Vương Bàn Tử và Ngô Tà đẩy ra ngoài.

Lương Loan lúc này vẫn còn ngơ ngác.

Cô chỉ qua xem tình hình thôi mà bọn họ cứ giấu giấu giếm giếm, nếu không phải vì đây là bạn của Tô Cảnh thì cô thèm quản chắc?

Trong lòng thầm oán hận, Lương Loan lại không nhịn được mà trầm tư.

Lúc trước cô đã thấy hình xăm Kỳ Lân trên người Tiểu Ca, nhưng giờ anh ta đã hạ sốt, tại sao hình xăm lại biến mất?

Nghĩ đến hình xăm Huyết Phượng trên vai mình cũng sẽ hiện lên khi gặp nhiệt, rõ ràng bản chất hai hình xăm này giống hệt nhau!

Liệu có liên quan đến thân thế của cô không?

Hiện tại Lương Loan đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng với tính cách vô tư của mình, có lẽ cô sẽ sớm quên khuấy đi mất, vẫn cần Tô Cảnh

dẫn dắt thêm.

Thấy cảnh này, trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia thấu hiểu, anh trực tiếp lên tiếng: "Đã lâu không gặp, các vị…" Nghe thấy tiếng Tô Cảnh, ba người đang giằng co lập tức bị thu hút sự chú ý. "Tô gia!" "Tô ca, anh đã về rồi!" "Tô Cảnh?" Lương Loan vui mừng reo lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, cô lao thẳng vào lòng Tô Cảnh. "Lâu như vậy không gặp, có nhớ em không?" "Nhớ chứ." "Nhớ thì làm gì?

Anh cũng chẳng gọi cho em lấy một cuộc điện thoại…" Thấy vẻ mặt oán trách của Lương Loan, Tô Cảnh không nhịn được cười, đưa tay búng nhẹ vào trán cô: "Trước khi đi không phải anh đã nói là đi sa mạc sao, trong sa mạc lấy đâu ra sóng mà gọi điện thoại cho em." Cô bác sĩ xinh đẹp lập tức chu môi, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tô Cảnh nói: "Vậy anh cũng không nói cho em biết anh đi làm gì…" Thấy bộ dạng của cô, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên một tia ý cười.

Phu quân… quả thực là đào hoa.

Tô Cảnh không đáp lời cô mà nhìn sang Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang đứng hình bên cạnh: "Tiểu Ca hồi phục thế nào rồi?" Hai người không nói gì, trong lòng đang có hàng vạn con linh thú chạy qua.

Vừa gặp mặt đã phát cơm chó là sao?

Bên cạnh dẫn theo một mỹ nhân sắc nước hương trời, vậy mà vẫn còn tán tỉnh được cô khác?

Để hai con chó độc thân này sống sao đây?

Không, một con chó độc thân thôi, Ngô Tà còn có Tiểu Ca, Vương Bàn Tử mới là người tan nát cõi lòng.

Hai người ngẩn ra một lúc để bình ổn tâm trạng.

Nghe Tô Cảnh nhắc đến Tiểu Ca, cả hai đều lộ vẻ lo lắng. "Tô gia,

ngài vào xem tình hình trước đi…" Vương Bàn Tử thở dài, đưa tay đẩy cửa phòng.

Tô Cảnh gật đầu, vỗ đầu Lương Loan: "Em cứ đi làm việc đi, lát nữa anh ra sẽ đưa em đi ăn cơm!" Biết Tô Cảnh có việc cần bàn, Lương Loan cũng ngoan ngoãn gật đầu: "Vậy được, em về thay quần áo rồi đợi anh ở dưới lầu." "MUA!" Cô nhón chân hôn lên môi Tô Cảnh một cái rồi mới mãn nguyện rời đi, không quên liếc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái đầy khiêu khích.

Hiển nhiên Tinh Tuyệt Nữ Vương đã tạo cho cô áp lực rất lớn. "Một cô gái thật thuần khiết~ Phu quân à… anh chưa nói với cô ấy về mấy muội muội ở nhà sao?" Đứng cạnh Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương không nhịn được mà khẽ cười.

Nhìn bộ dạng này, rõ ràng cô ấy tưởng mình là chính thất, đâu biết đến lượt thứ ba cũng chẳng tới phần mình. "Phu quân?

Tô gia đúng là biết chơi thật…" Ngô Tà và Vương Bàn Tử thầm nghĩ.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi phu quân, lòng họ vẫn chua xót không thôi.

Thật là đáng ngưỡng mộ mà!

Ngô Tà rất thức thời chuyển chủ đề, nếu không anh cảm thấy mình như người tàng hình, hoàn toàn bị ngó lơ. "Tô ca, vào xem trước đi.

Tiểu Ca sốt cao nửa tháng nay, mấy hôm nay mới hạ sốt nhưng vẫn chưa tỉnh." Ngô Tà lo lắng nói. "Đừng hoảng!" Tô Cảnh nắm tay Tinh Tuyệt Nữ Vương bước vào phòng bệnh.

Đập vào mắt là Tiểu Ca đang nằm trên giường, được đắp chăn kín mít.

Chương 130

Ngô Tà đi tới cạnh giường, đau lòng tém lại góc chăn cho Tiểu Ca rồi sờ lên trán anh ta.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên kỳ quái. "Tô ca, giờ Tiểu Ca hết sốt rồi nhưng tại sao vẫn chưa tỉnh?" "Tô gia, ngài xem giúp một tay đi.

Ngài thần thông quảng đại, xem thử vấn đề nằm ở đâu?

Tiểu Ca mà không tỉnh chắc Thiên Chân sắp khóc nhè rồi." Vương Bàn Tử thở dài nói.

Nhìn Ngô Tà và Tiểu Ca tạo thành một khung cảnh "mỹ lệ", Tô Cảnh đã quá quen thuộc.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương là sắc mặt cổ quái. "Phu quân~ cái này…" Thời đại của nàng chưa có khái niệm này, không hiểu cũng là chuyện thường.

Tô Cảnh cúi người nói nhỏ vài câu vào tai nàng, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương thay đổi liên tục: kinh ngạc, nghi hoặc, rồi bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng là hưng phấn. "Hóa ra là vậy!

Thiếp thân hiểu rồi…" Thấy bộ dạng của nàng, Ngô Tà ngẩn người.

Hiểu?

Hiểu cái gì?

Cảm giác đại tỷ xinh đẹp này nhìn mình với ánh mắt rất lạ.

Giải thích xong cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh mới đi đến trước mặt Tiểu Ca.

Anh đưa tay bắt mạch cho Tiểu Ca, đôi mắt khẽ nheo lại.

Một lát sau, anh mới chậm rãi lên tiếng: "Thân thể đã khôi phục gần hết rồi, chắc sẽ sớm tỉnh thôi.

Không cần lo lắng, vấn đề không lớn.

Đợi anh ta tỉnh lại, hai người có thể đưa anh ta đi tìm những nơi quen thuộc trước đây để kích thích ký ức.

Biết đâu lại nhớ ra được điều gì." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà mới gật đầu yên tâm.

Cậu ngồi bên giường nhìn Tiểu Ca với ánh mắt dịu dàng.

Trước đây nhờ vào uy thế của Tô Cảnh, cho dù Giải Liên Hoàn (đang đóng giả Ngô Tam Tỉnh) biến mất thì các địa bàn dưới trướng cũng không ai dám động vào, nên Ngô Tà rất yên tâm, chưa kể còn có Phan Tử ở đó.

Hiện tại nghe nói Tiểu Ca sắp tỉnh, cậu nhất định phải ở bên cạnh, đợi anh ta tỉnh dậy sẽ cùng đi tìm lại ký ức. "Nếu không có gì nữa thì tôi đi trước đây, tôi còn có hẹn.

Chúng ta chắc sẽ sớm gặp lại thôi." Thấy Tiểu Ca vô sự, mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát, Tô Cảnh nói một câu rồi đứng dậy rời đi.

Anh đã gieo xong mồi lửa, ba người này nhất định sẽ tìm đến Ba Nãi.

Anh cần tham gia vào kế hoạch của Hoắc lão thái để dẫn dụ kẻ đứng sau màn, báo thù cho Văn Cẩm và Hoắc Linh, vậy thì tất yếu phải vào Trương Gia Cổ Lâu.

Dù anh không sợ những cơ quan cạm bẫy đó, nhưng có phương pháp nhàn hạ hơn thì tội gì không dùng?

Có bọn họ mở đường vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Hai người tuy hiếu kỳ nhưng thấy Tô Cảnh muốn đi cũng vội vàng tiễn ra ngoài. "Phu quân… trên người người đó có một luồng khí tức đặc biệt.

Rất giống với Phượng Hoàng tinh huyết mà phu quân tặng cho thiếp thân.

Chẳng lẽ trên người anh ta cũng có thần vật thiên địa do phu quân ban tặng?" Tạm biệt hai người, Tô Cảnh cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương xuống lầu.

Nàng khoác tay anh rồi hỏi. "Cái đó thì không phải.

Nhưng máu trên người anh ta đúng thực là kỳ vật của thiên địa.

Anh ta xuất thân từ một thị tộc họ Trương, người họ Trương có huyết mạch đặc biệt, có thể khu trừ tà ma, bách độc bất xâm, thậm chí là thanh xuân vĩnh trú, trường sinh bất lão.

Và anh ta chính là người có huyết mạch thuần túy nhất.

Tuy anh ta đã sống cả trăm năm nhưng cũng không tính là trường sinh thực sự, chưa kể còn có tác dụng phụ là mất trí nhớ…" Nghe Tô Cảnh giải thích, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng gật đầu tán thưởng: "Cũng đúng, khí tức tuy tương tự nhưng so với Phượng Hoàng tinh huyết vẫn yếu hơn rất nhiều.

Quả thực không thể so sánh với những thứ phu quân ban tặng." Lời này của nàng không phải là nịnh nọt mà là sự thật.

Tô Cảnh chỉ cười không đáp.

Tuy huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca có tác dụng phụ nhưng cũng không thể xem thường.

Ra khỏi thang máy, Tô Cảnh lập tức thấy Lương Loan đã thay thường phục đang đợi ở dưới lầu.

Nhìn cô em gái thuần khiết này, Tinh Tuyệt Nữ Vương thoáng hiện ý cười, nàng chủ động bước tới khoác lấy tay Tô Cảnh, nụ cười trên mặt rạng rỡ hẳn lên. "Phu quân~ lát nữa chúng ta đi đâu?" Câu này vừa khéo lọt vào tai Lương Loan.

Biểu cảm trên mặt cô trở nên vô cùng đặc sắc.

Tô Cảnh thở dài, vỗ nhẹ Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái: "Nghịch ngợm." Chỉ một câu nói này cũng đủ để Lương Loan biết anh là hạng người gì.

Nhưng Tô đại quan nhân có để bị lật thuyền không?

Không đời nào!

Tuyệt đối không chết dưới lưỡi đao tình ái!

Bầu không khí giữa ba người Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lương Loan rơi vào sự im lặng quỷ dị. "Tô Cảnh, cô ấy đang đùa đúng không?" Thấy Lương Loan tự an ủi mình như vậy, Tô Cảnh lắc đầu, thẳng thắn nói: "Không, không hề đùa!" "Mẹ kiếp, anh không thể lừa em một chút à?" Lương Loan hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy phẫn hận: "Tô Cảnh, em cần một lời giải thích." "Vậy thì cho em lời giải thích đây…" Khóe môi Tô Cảnh hơi nhếch lên, anh trực tiếp tiến tới. "MUA~" "Anh làm gì vậy?" "MUA~" "Đừng như vậy!" "Em không ăn bài này của anh đâu!" "MUA~" Lương Loan: "……" Trong lúc Tô Cảnh đang đưa ra "lời giải thích" cho Lương Loan thì tại Hoắc gia… Trong căn biệt thự sang trọng, trên bàn đặt một bức bái thiếp màu đỏ.

Một lão thái thái trông tinh thần rất minh mẫn, cách ăn mặc tinh tế đang chăm chú đọc bức thiếp một cách đầy hứng thú.

Hoắc Tú Tú ngoan ngoãn đứng sau lưng bóp vai cho bà.

Bên cạnh còn có một thiếu nữ mặc sườn xám đen, tuy nói là thiếu nữ nhưng trông cô rất chín chắn, mái tóc uốn lượn sóng, đôi môi đỏ như lửa, vô cùng phong tình… Thiếu nữ đó chính là Hoắc Hữu Tuyết, người từng gặp Tô Cảnh một lần!

Còn lão thái thái chính là người được giới giang hồ tôn kính gọi một tiếng Hoắc Tiên Cô, người đứng đầu Hoắc gia.

Hoắc lão thái thái!

Tuy thời thanh xuân đã qua nhưng vẫn có thể thấy được lúc trẻ bà là một đại tuyệt sắc giai nhân.

Thời gian chưa bao giờ đánh bại được mỹ nhân! "Chữ như người… Tô gia quả thực là một người thú vị." Đứng bên cạnh Hoắc lão thái, nhìn những nét chữ hành giai bay bổng trên bái thiếp, Hoắc Hữu Tuyết liếm môi nói một câu.

Nhìn chị gái mình như vậy, Hoắc Tú Tú không nhịn được bĩu môi, trong lòng đầy buồn bực.

Hóa ra là chị ấy có ý đồ xấu với Tô Cảnh thật… Trong thời gian Tô Cảnh đi vắng, Hoắc Hữu Tuyết cứ luôn hỏi cô về chuyện của anh.

Đúng là lòng người qua đường đều biết rõ!

Dù Tô Cảnh là người đàn ông của cô cô nhưng theo những gì cô biết về anh, nếu Hoắc Hữu Tuyết tự dâng lên tận cửa, người ta cũng chẳng từ chối đâu. "Tiểu Tuyết nói không sai, kiến tự như kiến nhân, Tô Cảnh này hẳn là một người vô cùng sái thoát…" Bái thiếp giờ chỉ còn vài người thuộc thế hệ cũ có danh tiếng là còn dùng, Hoắc lão thái hiển nhiên là một trong số đó.

Việc Tô Cảnh gửi bái thiếp rõ ràng khiến tâm trạng bà rất tốt. "Chủ nhân Thính Vũ Hiên tại kinh đô, hậu bối Tô Cảnh, kính bái…"

Bối cảnh, chức vụ, tên họ, quê quán, kính ngữ.

Một loạt các quy tắc này rất phức tạp nhưng Hoắc lão thái lại đọc một cách thích thú.

Sau khi đọc xong, bà quay sang nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh, bất ngờ hỏi một câu: "Tú Tú, trước đây cháu nói chuyển ra ngoài ở cùng cô của cháu, có phải là ở nhà Tô Cảnh không?" Câu hỏi này khiến Hoắc Tú Tú đứng hình, cô chọn cách im lặng.

Thấy Hoắc Tú Tú như vậy, Hoắc lão thái thở dài, sao bà lại không hiểu tình hình thực tế chứ.

Bái thiếp hôm nay là do cô mang người của Tô Cảnh tới gửi, rõ ràng hôm qua họ đã ở cùng nhau.

Đứa con gái kia của bà cũng chẳng khiến bà bớt lo lòng chút nào.

Nhưng bà cũng có thể thấu hiểu, dù sao người ta cũng có ơn cứu mạng con gái mình, lấy thân đền đáp cũng không có gì quá đáng.

Nhưng ít ra cũng phải sau khi kết hôn chứ… Nói cho cùng, Hoắc lão thái vẫn là một người cổ hủ.

Hoắc Hữu Tuyết nhìn Hoắc Tú Tú với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, còn ngưỡng mộ điều gì thì chỉ mình cô biết. "Thôi, chuyện của thanh niên các cháu ta cũng chẳng quản được.

Tô Cảnh viết trong thiếp là buổi tối sẽ đến bái phỏng, vậy ta sẽ viết một phong thư mời.

Thiết tiệc tại gia… Hữu Tuyết, đi lấy bút mực cho bà." Nghe Hoắc lão thái nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết nhướn mày.

Cô thực sự chưa từng nghe thấy bà nội thiết tiệc tại nhà mời ai ăn cơm bao giờ, ngay cả người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm kia cũng không có được đãi ngộ này.

Chương 131

Nhưng Tô gia thì hoàn toàn xứng đáng… Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi đi chuẩn bị. "Vâng, thưa bà~" "Tú Tú này… người cháu đưa đến gửi thiếp đâu rồi?" "Bà nội, cô ấy đang đợi ở ngoài cửa ạ…" Hoắc Hữu Tuyết nhanh chóng mang bút mực ra sắp xếp cho bà nội.

Trong lúc bà đang hạ bút viết thư mời, bà lại hỏi Tú Tú một câu: "Sao không mời người ta vào?" "Cô ấy nói sợ làm phiền, đợi bà hồi đáp xong cô ấy sẽ đi ngay!" "Chủ nào tớ nấy, Tô Cảnh này đúng là một người thú vị.

Xem ra tiệc tối nay phải tìm hiểu cho kỹ mới được.

Tuy cậu ta có thực lực nhưng bà già này cũng phải khảo sát cho con gái mình một chút!

Nếu nhân phẩm ổn, quy tắc phụ nữ Hoắc gia không gả ra ngoài có phá bỏ thì đã sao?" Nghe Hoắc lão thái nói vậy, cả Hoắc Tú Tú và Hoắc Hữu Tuyết đều sáng mắt lên.

Chẳng mấy chốc, một phong thư mời đã được dán kín, đưa vào tay Hoắc Tú Tú. "Tú Tú, cháu đi đưa đi…" "Bà nội, cháu có chuyện muốn hỏi bà.

Chị Tuyết, chị giúp em đưa đi, sẵn tiện lái xe tiễn cô ấy về luôn!" "Được…" Chuyện này Hoắc Hữu Tuyết đương nhiên là sẵn lòng rồi, tiễn về để còn có cơ hội gặp gỡ và tán tỉnh Tô Cảnh chứ.

Nếu cô muốn nắm quyền Hoắc gia, có được sự ủng hộ của Tô Cảnh sẽ như hổ mọc thêm cánh!

Kể cả không vì chuyện đó, một người đàn ông đẹp trai như vậy, mình cũng đâu có chịu thiệt… Sau khi Hoắc Hữu Tuyết rời khỏi thư

phòng, Hoắc lão thái mới nhìn Tú Tú, chờ đợi phần tiếp theo. "Bà nội, có phải bà và cô đang có kế hoạch dẫn dụ kẻ đứng sau vụ hãm hại cô, khiến cô phải sống dở chết dở suốt mười mấy năm qua không?" "Sao cháu biết được?

Bà đã dặn Linh Linh đừng nói với cháu rồi mà?" Hoắc lão thái giật mình. "Bà đừng quản sao cháu biết!

Cháu không cần biết!

Cháu cũng muốn tham gia!

Phụ nữ Hoắc gia có thù tất báo, đây chính là lời bà nói…" Hoắc lão thái: "……" "Không được!

Quá nguy hiểm!" "Không, cháu nhất định phải đi!" Hoắc Tú Tú và Hoắc lão thái tranh chấp không thôi.

Chủ yếu là Hoắc lão thái không muốn cô bị cuốn vào vòng xoáy này, đây là nhân quả của thế hệ trước.

Thậm chí cả Hoắc Linh, bà cũng không định để cô đi cùng.

Cho dù bà có chết, bà cũng phải báo thù cho con gái mình!

Còn họ chỉ cần sống tốt là bà đã mãn nguyện rồi.

Hoắc lão thái, dù với tư cách là người đứng đầu Hoắc gia hay là một người mẹ, người bà, những gì bà làm đều không thể chê trách được.

Có thể việc bà làm không vừa ý mọi người, nhưng cuối cùng chắc chắn là vì Hoắc gia, vì Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú… Điểm này rất đáng để Tô Cảnh tôn trọng.

Lúc này Hoắc Hữu Tuyết đã cầm thư mời đi ra đến cửa.

Cô lập tức thấy một thiếu nữ thanh tú đang đứng ôm kiếm ở đó.

Nhìn đôi đồng tử vàng lạnh lùng của cô ấy, Hoắc Hữu Tuyết không khỏi rùng mình, nhưng phải thừa nhận người phụ nữ này thực sự rất đẹp.

Ngay cả cô là phụ nữ mà cũng thấy rung động. "Cô đến để gửi bái thiếp cho Tô gia sao?" Huyền Nữ khẽ gật đầu: "Thiếu gia bảo tôi tới gửi thiếp…" "Đây, đây là thư mời bà nội tôi gửi lại cho Tô gia.

Để tôi lái xe tiễn cô về…" Thiếu gia?

Hoắc Hữu Tuyết khẽ động tâm.

Vừa dẫn Huyền Nữ ra ngoài cô vừa thầm nghĩ, chẳng lẽ là tử đệ của đại gia tộc nào đó?

Người phụ nữ trước mặt này chắc là kiểu nữ quản gia hoặc hầu nữ.

Có thể để một người tuyệt sắc như thế làm hầu nữ, vậy thân phận thật sự của anh ta hiển hách đến mức nào?

Nếu Tô Cảnh biết người phụ nữ này chỉ vì một cách xưng hô của Huyền Nữ mà não bổ ra nhiều tình tiết như vậy, chắc chắn anh sẽ cười chết mất.

Ở nhà gọi là chủ nhân thì được, chứ ra ngoài gọi thế người ta lại tưởng có chuyện gì.

Nên Tô Cảnh bảo Huyền Nữ đổi thành xưng hô Thiếu gia cho hợp tình hợp lý.

Ai mà ngờ Hoắc Hữu Tuyết lại giỏi tưởng tượng đến thế?

Hoắc Hữu Tuyết lái xe đưa Huyền Nữ về, Huyền Nữ cũng không từ chối vì quả thực cô chưa biết lái xe, vả lại Hoắc Hữu Tuyết cũng đang rất nhiệt tình.

Sau lần gặp mặt trước, Hoắc Hữu Tuyết cứ luôn tương tư Tô

Cảnh, nói yêu từ cái nhìn đầu tiên thì hơi quá, nói thẳng ra là ham mê sắc đẹp cộng thêm mục đích cá nhân.

Nhưng lần này chắc chắn cô sẽ phải thất vọng rồi.

Tuy nhiên cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất cô đã biết nhà Tô Cảnh ở đâu.

Suốt dọc đường, Hoắc Hữu Tuyết không ngừng dò hỏi Huyền Nữ về chuyện của Tô Cảnh.

Đã là hầu nữ thì chắc chắn phải biết nhiều nhất.

Nhưng Huyền Nữ chỉ trả lời nhạt nhẽo mười câu được một.

Sau khi đưa Huyền Nữ về đến cửa, Tô Cảnh lúc này cũng đã dắt theo Lương Loan (người vừa bị "lời giải thích" của anh thuyết phục đến mức ngoan ngoãn) và Tinh Tuyệt Nữ Vương đến trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Nơi này đắt lắm đúng không anh~" Ánh mắt Lương Loan lấp lánh, có chút rụt rè nói.

Sau khi bị Tô Cảnh "áp chế", oán khí của cô tuy vẫn còn nhưng đã vơi đi nhiều.

Thực tế đối mặt với Tô Cảnh, Lương Loan cảm thấy không tự tin lắm.

Dù sao người ta cũng bí ẩn, đẹp trai lại đa tài đa nghệ.

Đột nhiên nhìn trúng một bác sĩ nhỏ như mình, mình có sức hút lớn thế sao?

Chuyện hôm nay cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, nhưng lòng cô vẫn mềm yếu, cuối cùng vẫn tha thứ cho anh… Có lẽ có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, nhưng trong lòng cô cũng không nảy sinh hận ý được.

Vốn định đi ăn để trả thù một chút, bảo là phải ăn món thật ngon, thật đắt, nhưng đến nơi cô lại bắt đầu lo lắng cho ví tiền của anh… Thật là phi lý, chắc mình điên rồi, Lương Loan thầm nghĩ.

Thực ra tuy Lương Loan mê trai nhưng cô cũng có giới hạn, bản chất vẫn là một người phụ nữ có tam quan rất chính.

Nếu không phải vậy, Tô Cảnh cũng chẳng để tâm đến cô như thế. "Không phải em nói muốn ăn món đắt nhất, ngon nhất sao?

Ở đây một ấm trà bình thường đã từ sáu nghìn tệ trở lên rồi… Sao, xót tiền giùm anh à?" Tô Cảnh cười trêu chọc Lương Loan.

Thấy bộ dạng đó, Lương Loan nghiến răng bật lại bằng bộ ba phủ định liên hoàn: "Không đời nào!

Em không có!

Đừng nói bậy!

Đi thì đi!

Chỉ là… gọi một ấm trà trước đi, em chưa đói, chỉ hơi khát thôi…" Thấy bộ dạng ấp úng của cô, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bật cười, đưa ngón tay nâng cằm Lương Loan lên: "Muội muội thật biết điều… Nhưng cứ yên tâm, phu quân có thể nói là phú khả địch quốc cũng không quá.

Ăn cơm ở đây là nể mặt họ lắm rồi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn có khuôn mặt lạnh lùng, nhìn rất có khí chất công, còn Lương Loan lại là kiểu thụ yếu đuối.

Tinh Tuyệt Nữ Vương làm vậy khiến ánh mắt Tô Cảnh trở nên cổ quái.

Tuyệt quá~ Cái này sao giống như hai người họ mới là một đôi vậy… Phấn khích quá đi!

Bị Tinh Tuyệt Nữ Vương trêu như vậy, Lương Loan ngẩn ra một lúc rồi đỏ mặt lách sang một bên im lặng.

Nhìn hai cô gái, khóe môi Tô Cảnh hơi nhếch lên, đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo! "Đi thôi, vào trong rồi nói!

Không hẳn là chỉ để ăn cơm, đến đây còn phải gặp ông chủ, có việc cần cô ấy giúp đỡ…" Nén lại ý nghĩ trong đầu, Tô Cảnh dắt Lương Loan và Tinh Tuyệt Nữ Vương đi về phía cửa.

Lương Loan cúi đầu mím môi, không biết đang tưởng tượng ra tình tiết gì trong đầu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì mỉm cười, đôi mắt xanh thẳm như đại dương lấp lánh, rõ ràng tâm trạng đang rất tốt.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, khách khứa ra vào toàn là những người quyền quý.

Nhóm ba người Tô Cảnh thu hút rất nhiều ánh nhìn, đặc biệt là Tinh Tuyệt Nữ Vương và Lương Loan.

Con người luôn hướng về cái đẹp, đó là chuyện bình thường.

Trước cửa điếm, hai gã đàn ông mặc vest đô con đứng sừng sững hai bên, nhìn là thấy không dễ chọc vào.

Côn nô của Doãn gia đã có từ thời Lão Cửu Môn, tự nhiên có hệ thống huấn luyện riêng, khí thế trên người còn hơn cả quân nhân chuyên nghiệp.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đứng vững trăm năm, Doãn gia tự nhiên có thủ đoạn của mình.

Đến đời Doãn Nam Phong, cô lại càng giỏi hơn thế hệ trước.

Những năm qua không biết bao nhiêu kẻ gây rối ở đây đều bị cô ném xuống đáy sông.

Chương 132

Vì vậy, những người quyền quý khi vào đây đều cung kính, không dám làm loạn, cũng không dám khinh thường hai người hầu của Doãn gia.

Thực ra nói trắng ra, hai gã đô con kia cũng chẳng coi đám quyền quý này ra gì, kiêu ngạo vô cùng.

Nhưng điều khiến mọi người phải trố mắt là khi người đàn ông không mấy nổi bật kia dẫn hai mỹ nhân với hai phong cách khác nhau đi tới, hai gã đô con vốn đang kiêu ngạo bỗng trở nên vô cùng cung kính đón tiếp. "Tô gia!" (x2) "Mời ngài vào trong!" Tô Cảnh ném chìa khóa xe cho một gã: "Đi đỗ xe cho tôi." "Dạ vâng, thưa Tô gia!" "Ông chủ các anh đâu?" "Ông chủ đang ở bên trong, ngài vào tìm Thanh Thanh Mạn tiểu thư, bảo cô ấy gọi ông chủ một tiếng là được ạ…" Tô Cảnh gật đầu, dẫn hai cô gái vào trong.

Những ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh anh chẳng thèm để tâm.

Hai gã đô con kia lại trở về vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là trong mắt thoáng hiện lên sự ngưỡng mộ.

Nếu có thể sái thoát như Tô gia thì tốt biết mấy… Vừa bước vào trong, Tô Cảnh đã thấy một thiếu nữ mặc trang phục cổ phong đi tới, chính là Thanh Thanh Mạn.

Chắc hẳn cô bé này vừa rồi đã nghe thấy tiếng nói của anh ở bên ngoài.

Thính Nô… thính lực quả nhiên vượt xa người thường. "Tô gia~" Đi đến trước mặt Tô Cảnh, cô khẽ cúi chào, nhỏ nhẹ nói: "Tô gia, mời ngài lên phòng bao trên tầng hai." Tô Cảnh đưa thẻ hội viên cho cô bé,

gật đầu nói: "Lên vài món đặc sắc đi, rồi gọi ông chủ của các cô lại đây, tôi có việc tìm cô ấy." "Vâng!" Nhận lấy thẻ hội viên, Thanh Thanh Mạn cung kính đáp một tiếng, dẫn họ vào phòng bao rồi mới lui xuống. "Xem ra anh là khách quen ở đây nhỉ…" Lương Loan nhướng đôi lông mày xinh đẹp, khẽ cười nói. "Không, mới đến một lần thôi!" "Vậy sao họ lại cung kính với anh thế?" "Em đoán xem?" Thấy nụ cười trên mặt Tô Cảnh rạng rỡ dần, Lương Loan nhíu mày: "Không phải anh đã cưa đổ ông chủ ở đây rồi chứ?" Nghe câu đó, Tô Cảnh chỉ cười không nói, chính bộ dạng đó càng khiến Lương Loan tin chắc vào phán đoán của mình.

Giỏi thật!

Đúng là anh mà… Mình rốt cuộc đã tìm được một người bạn trai thần thánh phương nào thế này?

Hơn nữa, hình như mình mới là người chen ngang vào đúng không… Lương Loan im lặng, cô đã bắt đầu hiểu ra tình hình.

Nhưng tại sao trong lòng cô lại có một khoái cảm thầm kín?

Chẳng lẽ mình sinh ra đã hợp làm người thứ ba?

Không nói đến Lương Loan, Tô Cảnh nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, bảo nàng lấy ra nhãn cầu bằng ngọc thạch thu được trong thần điện.

Thứ này vô cùng giá trị!

Đợi Doãn Nam Phong đến sẽ đưa cho cô ấy để đấu giá trong buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thấy mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên u quang, trên bàn bỗng nhiên xuất hiện một nhãn cầu bằng ngọc to như quả bóng rổ, Lương Loan suýt thì rớt cả cằm.

Vật từ hư không, đây đã thuộc về thủ đoạn của thần tiên rồi.

Tuy biết Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải người thường nhưng cô không ngờ nàng lại biết cả cái này… Mình lấy gì để tranh với người ta đây?

Chẳng lẽ là vì mình biết tiêm thuốc sao?

Có lẽ đời này mình chỉ có số làm người thứ ba thôi… Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tô Cảnh vừa mới nghĩ tới Doãn Nam Phong thì cửa phòng bao đã bị đẩy ra.

Doãn Nam Phong trong bộ sườn xám đen bước vào.

Thấy Tô Cảnh, niềm vui trong mắt cô thoáng hiện rồi vụt tắt.

Cô mỉm cười, đôi mắt cong cong, nốt ruồi mỹ nhân ở khóe mắt càng làm tăng thêm vẻ phong tình.

Nhưng sau khi chú ý đến Lương Loan và Tinh Tuyệt Nữ Vương, Doãn Nam Phong lập tức nhướn mày. "Tô gia~ hôm nay sao ngài lại rảnh rỗi ghé qua Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi vậy?

Ngài đã gần nửa tháng không liên lạc với tôi rồi đấy… Chẳng lẽ là vì đã chán chê món cũ nên Tô gia sinh lòng chán ghét rồi sao?" Luồng oán khí này, bất cứ ai cũng đều nghe ra được. "Tôi chẳng qua là ra ngoài làm chút việc thôi mà... sao lại thành ra ghét bỏ em rồi..." Nhìn dáng vẻ này của Doãn Nam Phong, Tô Cảnh cũng khá bất lực.

Kéo ghế ra, Doãn Nam Phong trực tiếp ngồi xuống.

Sau đó ngoài cửa, nhân viên phục vụ cũng lần lượt bưng thức ăn đi vào. "Không giới thiệu chút sao?" Nhìn hai cô gái bên cạnh Tô Cảnh, đôi mắt Doãn Nam Phong lóe lên. "Vị này là Lương Loan, bác sĩ chủ trị của trung tâm chỉnh hình." "Vị này... là Tô Thiền... lớn tuổi hơn em, cứ gọi là chị Thiền là được..." Thấy dáng vẻ oán hận của Doãn Nam Phong, Tô Cảnh bất lực giới thiệu hai người cho cô.

Tên gốc của Tinh Tuyệt Nữ Vương quá khó đọc, gọi là Tô Thiền

thì lại rất hợp.

Cô cũng không để ý, dù sao cũng đã là người của Tô Cảnh, mang họ chồng là chuyện bình thường! "Loan Loan, Tiểu Thiền, vị này là ông chủ của khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Nam Phong!" Sau khi giới thiệu xong, Doãn Nam Phong gật đầu với hai người.

Rồi cô nhìn Tô Cảnh, lại mở miệng nói: "Còn nói không phải chê người ta già nua xấu xí?

Hai cô nương bên cạnh Tô gia ngài đều là tuyệt sắc... còn có thể nhớ tới tôi sao?

Chắc là người ta sớm đã bị ngài quẳng ra sau đầu rồi chứ gì..." Những lời nồng nặc mùi giấm chua này của Doãn Nam Phong khiến Lương Loan khá khó chịu.

Cảm giác tới đây ăn cơm không phải mục đích chính, mục đích là để gặp người tình nhỏ sao?

Cô thò tay xuống eo Tô Cảnh, không nhịn được mà véo một cái.

Tuy mình không bằng người phụ nữ kia, nhưng mình cũng không phải hạng dễ bắt nạt!

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngược lại bật cười thành tiếng.

Doãn Nam Phong trong mắt cô quả thực còn quá non nớt...

Dù sao, Tinh Tuyệt Nữ Vương năm đó từng là vị chủ của một nước, tâm tư nhỏ mọn của Doãn Nam Phong làm sao qua mắt được cô?

Cái cười này của Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến cả Doãn Nam Phong và Lương Loan đều có chút ngẩn ngơ.

Phải nói rằng, mị lực của Nữ Vương tuyệt đối là nam nữ đều bị thu hút.

Ngẩn người một lát, hai người hồi phục tinh thần, trên mặt đều hiện lên một vệt đỏ hồng. "Phu quân tuy đa tình, nhưng không phải hạng người có mới nới cũ...

Muội muội cứ việc yên tâm..." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với Doãn Nam Phong một câu.

Theo cô thấy, Tô Cảnh có bao nhiêu phụ nữ là chuyện rất bình thường. "Phu quân?" "Chị... chị không để ý sao..." Nghe thấy lời này, sắc mặt Doãn Nam Phong không khỏi có chút kỳ quái, muốn nói lại thôi. "Tôi đã ở bên phu quân rồi, gọi là phu quân có vấn đề gì sao?

Muội muội nếu muốn gọi, tin rằng phu quân cũng sẽ không để ý đâu...

Chỉ cần phu quân thích, có bao nhiêu phụ nữ đi nữa thì đã sao?

Kẻ mạnh tự nhiên sẽ hưởng nhiều quyền ưu tiên hơn!" Tinh Tuyệt Nữ Vương tự nhiên hiểu ý của Doãn Nam Phong, lời này vừa thốt ra, Doãn Nam Phong trực tiếp ngây người.

Giỏi thật! "Chị quả thực là... rộng lượng..." Tuy cảm thấy có chút hoang đường, nhưng Doãn Nam Phong cũng có thể lý giải.

Chỉ cần đủ mạnh, sẽ không bị những quy tắc thế tục trói buộc.

Sinh ra trong đại gia tộc như họ Doãn, Doãn Nam Phong cũng đã quen cảnh đàn ông năm thê bảy thiếp.

Cho nên khả năng tiếp nhận cũng khá mạnh.

Trong lòng cô, đời này đã không phải Tô Cảnh thì không gả.

Dù Tô Cảnh có nhiều phụ nữ đi nữa cũng chẳng sao, với tư cách là người thừa kế nhà họ Doãn, chưởng quầy khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Nam Phong có lòng tin giữ chặt thân phận chính thê trong tay.

Sự tự tin đó thật kỳ lạ. "Được rồi!

Ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói!" Thấy không khí có chút gượng gạo, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng. "Nam Phong, tôi tìm em thực ra có chính sự!" Vỗ vỗ lên cái nhãn cầu ngọc thạch to bằng đầu người trên bàn, Tô Cảnh tiếp tục: "Thứ này là vật tôi mang về sau chuyến đi này, tôi muốn em thông qua buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt để bán nó đi." Nghe thấy lời này, Doãn Nam Phong không khỏi bĩu môi: "Tôi biết ngay mà, anh tìm tôi chắc chắn là có việc!

Để tôi xem thử trước!" Tuy ngoài mặt ra vẻ không tình nguyện, nhưng cô vẫn cẩn thận quan sát cái nhãn cầu ngọc thạch này.

Dù sao đây là yêu cầu của Tô Cảnh, cô cũng không thể từ chối.

Điểm hảo cảm cộng 999 lúc đầu đâu phải để trưng cho đẹp. "Thứ này...

Chương 133

anh kiếm từ đâu ra vậy?" Xem hồi lâu, Doãn Nam Phong mới kinh ngạc hỏi Tô Cảnh. "Đây là vô giá chi bảo đấy!

Giá khởi điểm ít nhất cũng một trăm triệu!

Bất kể là giá trị sưu tầm hay giá trị thưởng lãm, đều không thua kém vật đấu giá cuối cùng của chúng ta lần này đâu..." Thấy dáng vẻ của Doãn Nam Phong, Tinh Tuyệt Nữ Vương nảy sinh một cảm giác ưu việt.

Những thứ như nhãn cầu ngọc thạch thế này, trong bộ sưu tập của cô không biết có bao nhiêu cái.

Đây chính là nội hàm của một Nữ Vương!

Cũng chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tô Cảnh mới có thể giữ được bình tĩnh.

Lương Loan lúc này cũng kinh ngạc: "Thứ này nhìn xấu xí thế kia mà đáng giá vậy sao?" Nghe Lương Loan nói, Doãn Nam Phong đảo mắt trắng: "Em gái à ~ thứ này được điêu khắc từ một khối Đế Vương Lục nguyên vẹn đấy!

Chỉ là vì niên đại quá lâu đời, bị thời gian xâm thực nên mới thành ra thế này, chỉ cần mài giũa lại một chút là có thể khôi phục hào quang năm xưa ngay!

Cô nói xem nó có đáng giá không?" Giải thích cho Lương Loan xong, Doãn Nam Phong chớp chớp mắt to, có chút không chắc chắn nhìn Tô Cảnh hỏi: "Anh muốn giao nó cho tôi đấu giá thật sao?

Không sợ tôi lừa anh à?" Người phụ nữ này nói chuyện thật là khiến người ta tức chết! "Em nói xem tôi có tin em không?

Toàn nói nhảm!" Tô Cảnh nhịn không được chửi thề một câu.

Nghe vậy, Doãn Nam Phong thè lưỡi với Tô Cảnh, cười lấy lòng.

Thấy thế Tô Cảnh cũng buồn cười mà gõ nhẹ vào trán cô.

Sau đó anh mới vỗ nhẹ lên đôi bàn tay ngọc của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cười nhẹ nói: "Tiểu Thiền, lấy thêm vài thứ ra đi!

Chẳng phải nói, ai điểm thiên đăng thì người đó chính là phu quân của phụ nữ nhà họ Doãn sao?

Năm đó Phật Gia tán hết gia sản, liên tục điểm ba ngọn thiên đăng mới rước được mỹ nhân về!

Em xem, giá trị của những thứ này có đủ để tôi vì em mà điểm ba ngọn thiên đăng không?" Theo lời Tô Cảnh vừa dứt, ánh xanh lam trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên.

Một đống vàng bạc ngọc khí cao bằng người hiện ra bên cạnh.

Thấy cảnh này, đồng tử Doãn Nam Phong co rụt lại.

Cô biết Tô Cảnh bí ẩn, thủ đoạn phi thường, nhưng không ngờ ngay cả người phụ nữ bên cạnh anh cũng có loại thủ đoạn tạo ra đồ vật hư không thế này.

Hoàn toàn không thể giải thích bằng khoa học!

Doãn Nam Phong cũng không phải hạng chưa từng thấy sự đời.

Cái lão già không chịu chết trong khách sạn Tân Nguyệt kia, từ lúc cô còn nhỏ đến nay dung mạo vẫn không hề thay đổi.

Chẳng phải cũng không thể giải thích bằng khoa học sao?

Vì vậy chỉ sau một thoáng kinh ngạc, Doãn Nam Phong đã bình tĩnh lại, đứng dậy quan sát đống vàng bạc ngọc khí.

Chỉ mới xem sơ qua một phần, Doãn Nam Phong đã hít vào một

hơi khí lạnh.

Những món vàng bạc ngọc khí này, món nào cũng có giá trị liên thành!

Hơn nữa chúng dường như thuộc cùng một thời kỳ, cách đây ít nhất ngàn năm!

Năm đó Phật Gia tán hết gia sản mới điểm được ba ngọn thiên đăng!

Không nói tới việc Tô Cảnh còn tài sản khác hay không, chỉ dựa vào đống vàng bạc ngọc khí này, điểm liên tiếp ba ngọn thiên đăng vẫn còn dư dả. "Những tài vật này, tôi cần đưa đến bộ phận giám định chuyên nghiệp mới tính ra được giá trị chính xác.

Bảo thủ mà nói cũng trên mười tỷ!

Riêng cái nhãn cầu ngọc thạch kia đã vô giá rồi!

Những thứ này nếu giao cho tôi đấu giá, không nói gì khác, tuyệt đối sẽ là một cuộc đấu giá chấn động toàn quốc!

Danh tiếng của khách sạn Tân Nguyệt trong giới chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới!

Tô gia ~ ngài nói xem, tôi phải cảm tạ ngài thế nào đây?" Nhìn Tô Cảnh, Doãn Nam Phong cười tươi tắn nói.

Nụ cười trên môi Tô Cảnh cũng dần mở rộng: "Giữa tôi và em còn cần nói lời cảm ơn sao?

Để rước được mỹ nhân về, tôi cũng học theo Phật Gia năm xưa, điểm thiên đăng ba lần liên tiếp!" Nghe lời này, trong mắt Doãn Nam Phong thoáng qua một tia cảm động.

Tô Cảnh có thể làm đến mức này chứng tỏ mình vẫn có vị trí nhất định trong lòng anh.

Nhìn dáng vẻ tình tứ của hai người, Lương Loan bên cạnh cắn chặt đũa, mặt đầy phẫn nộ.

Mẹ kiếp!

Nói là đi ăn cơm, kết quả là tới đây tán gái à?

Coi mình là cái gì chứ?

Nhưng mà, nói thật lòng, tuy không hiểu cái gọi là "điểm thiên đăng" mà Tô Cảnh nói là gì, nhưng không hiểu sao cô lại thấy lúc này anh thực sự rất soái...

Lương Loan cảm thấy mình sắp hết thuốc chữa rồi... "Phu quân quan tâm muội như vậy, tin rằng muội muội sẽ sớm bước vào cửa Tô gia thôi..." Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng cười trêu chọc một câu.

Điều này khiến mặt Doãn Nam Phong ửng hồng, cúi đầu ăn cơm, không nói thêm gì nữa.

Bữa cơm trôi qua trong không khí mập mờ.

Đương nhiên, người có tâm trạng tệ nhất chính là Lương Loan.

Trong lòng cô vô cùng bất bình.

Tuy phẫn hận Tô Cảnh dẫn mình đi hẹn hò với cô gái khác, nhưng điều cô hận hơn là chính mình lại không thể nảy sinh chút thù ghét nào với anh...

Miếng bít tết trong đĩa bị cô chọc cho nát bét.

Cuối cùng vẫn là Tô Cảnh tự tay cắt hộ một phần bít tết đẩy đến trước mặt cô.

Quan trọng nhất là, cô lại cảm thấy có một loại hạnh phúc lạ lùng?

Thật là vô lý hết sức!

Cô cảm giác mình thực sự trúng độc rồi... một loại độc mang tên

Tô Cảnh...

Khoác tay Tô Cảnh, Lương Loan nghĩ thầm như vậy.

Lúc này, Tô Cảnh sau khi ăn no uống say đã dẫn hai cô gái rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Nam Phong thì kéo Thanh Thanh Mạn đi thu dọn đống vàng bạc ngọc khí Tô Cảnh để lại.

Nhiệm vụ Tô Cảnh giao, cô đương nhiên sẽ để tâm.

Chủ yếu là cô cũng muốn biết giá trị cụ thể của những thứ này.

Cho nên Tô Cảnh vốn dĩ muốn nán lại một lát cũng không được, trực tiếp bị Doãn Nam Phong đuổi ra ngoài với lý do anh ở đây làm phiền cô giám định bảo vật...

Vì vậy Tô Cảnh chỉ có thể đi trước, nhưng trước khi đi, anh đưa cho cô một danh sách.

Trên đó ghi lại một số dược liệu dùng để luyện khí.

Khách sạn Tân Nguyệt gia đại nghiệp đại, tìm những thứ này chắc không tốn nhiều sức.

Ô Đầu Khải, Tam Hợp Châu, Hắc Ngẫu, Bạch Ngẫu, trữ vật pháp khí.

Những thứ này chế tạo ra trang bị cho các cô gái của mình thì chẳng phải sẽ an toàn hơn sao?

Đặc biệt là trữ vật pháp khí, chắc chắn các cô nàng sẽ thích mê.

Đương nhiên, có thể coi như một bất ngờ nhỏ tặng cho họ.

Đàn ông mà, chơi là phải lãng mạn ~ Sau khi rời đi, Tô Cảnh đưa hai cô gái đi dạo quanh thành phố Tứ Cửu, chủ yếu là để Tinh Tuyệt Nữ Vương làm quen với xã hội hiện đại.

Họ đi dạo trung tâm thương mại, mua cho hai người không ít quần áo và mỹ phẩm.

Nói thật, lúc quẹt thẻ, ánh mắt Lương Loan đã thay đổi.

Theo lời Lương Loan: Dáng vẻ anh treo đầy túi mua sắm trông tuy có chút nhếch nhác, nhưng lúc anh quẹt thẻ thực sự rất đẹp!

Nếu không phải Lương Loan đột ngột nhận được thông báo phải về bệnh viện một chuyến thì chắc giờ này vẫn còn đang đi dạo.

Bước xuống xe, Lương Loan vô cùng luyến tiếc.

Khó khăn lắm mới có thời gian ở bên Tô Cảnh, tuy còn có thêm Tinh Tuyệt Nữ Vương nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Thế nhưng đúng là người tính không bằng trời tính!

Chương 134

"Hay là tối nay qua nhà tôi tìm tôi đi..." Nhìn cô nàng, Tô Cảnh trực tiếp nói: "Mua cho em nhiều đồ thế này, một mình em xách không hết đâu..." Chủ yếu là sợ cô mệt!

Tuyệt đối không phải ham muốn cơ thể người ta!

Tô Cảnh thề!

Nhưng Lương Loan rõ ràng đã nghĩ lệch đi... "Không thèm!

Em không đi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương ngồi ở ghế phụ thì không chú ý tới hai người.

Lúc này cô đang lấy mỹ phẩm Tô Cảnh vừa mua ra bôi bôi trát trát lên mặt, rõ ràng là rất thích món này. "Không đi sao?

Loan Loan, chó nhà tôi biết nhào lộn đấy!

Em không muốn xem sao?" Nghe câu này, mặt Lương Loan không khỏi ửng hồng, đấm nhẹ Tô Cảnh một cái: "Em biết ngay anh không có ý tốt mà!" "Ơ kìa ~ em nghĩ bậy rồi!

Tôi chỉ muốn đưa em về xem con chó nhà tôi thôi, nó thực sự biết nhào lộn mà!" Tô Cảnh nghiêm mặt, ra vẻ đứng đắn nói. "Tô Cảnh!

Hôm nay em không uống được đồ lạnh đâu!

Hiểu chưa?" Lương Loan vừa dứt lời, Tô Cảnh liền ngẩn ra...

Giỏi thật!

Đúng là tay lái già rồi! "Được rồi được rồi ~ vậy điện thoại liên lạc nhé!" Thấy vẻ mặt thất vọng của Tô Cảnh, Lương Loan không nhịn được lườm một cái: "Vậy em đi đây, Tô đại quan nhân ~" Thấy Lương Loan vào cổng bệnh viện, Tô Cảnh mới ngồi lại vào xe. "Phu

quân ~ Tiểu Tuyết biết nhào lộn chẳng phải rất bình thường sao?

Có gì mà xem?" Vừa lên xe, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thắc mắc hỏi.

Tô Cảnh đưa tay lau vết son cô vô tình quẹt lem trên khóe miệng, thầm cười.

Xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn hiểu mấy từ lóng này còn phải học tập một thời gian dài nữa.

Khoảng cách thế hệ quá lớn mà...

Tuy nhiên, nếu huấn luyện cô thành một tay lái già thì chẳng phải sẽ rất có cảm giác thành tựu sao... "Chỉ nói chơi thôi!

Nếu cô ấy không đi thì thôi, chúng ta về nhà!" "Vâng!

Về nhà để A Ninh dạy em cách trang điểm, cái gọi là son môi này quả thực tốt hơn nhiều so với phấn son thời đại chúng ta!" Nữ vương cũng là phụ nữ.

Mà đã là phụ nữ thì ai cưỡng lại được sự cám dỗ của việc trở nên xinh đẹp chứ?

Dù có xấu đến mấy thì nhờ kỹ thuật trang điểm cũng có thể thăng hạng nhan sắc vài bậc, huống chi là Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa diễm áp Tây Vực.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp...

Đánh xe, Tô Cảnh đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp về nhà.

Vừa về đến nhà, Tinh Tuyệt Nữ Vương chào Tô Cảnh một tiếng rồi kéo ngay A Ninh đang nằm dài trên sofa xem phim đi chia chiến lợi phẩm.

Trần Văn Cẩn và Dương Tuyết Lỵ vẫn ở Phan Gia Viên chưa về.

Huyền Nữ cũng đang nằm trên sofa nghịch điện thoại.

Thấy Tô Cảnh tới, Huyền Nữ mới đặt điện thoại xuống, đưa qua một phong bì. "Chủ nhân, đây là thư mời hồi đáp của gia chủ Hoắc gia!

Hoắc Hữu Tuyết của nhà họ Hoắc đã gửi tới, thấy chủ nhân không có nhà nên cô ấy đã đưa Linh Linh về cùng luôn rồi..." Gật đầu, Tô Cảnh đưa tay đẩy Tiểu Tuyết đang ngủ say bên cạnh Huyền Nữ ra, rồi tựa sát vào người cô.

Nhận lấy phong bì, mở ra liếc nhìn, khóe miệng anh không khỏi nhếch lên.

Hoắc lão thái này quả là người thú vị, lại định thiết yến tiệc gia đình để mời mình...

Thật đúng là nể mặt...

Thực ra, trong lòng Tô Cảnh cũng có chút chột dạ...

Nếu chỉ là quan hệ với con gái người ta thì thôi đi...

Nhưng vấn đề là tình hình không đơn giản như thế ~ Nếu lão cổ hủ như Hoắc lão thái biết được tình hình thực tế, chẳng phải sẽ muốn giết mình sao?

Nhưng may là bà lão không biết...

Thực ra mục đích chính của việc gặp Hoắc lão thái là để mượn kế hoạch của bà vào Trương Gia Cổ Lâu, sau đó dẫn dụ kẻ đứng sau màn ra để báo thù cho Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn.

Tuy anh đủ mạnh nhưng có những việc chỉ dựa vào bản thân thì không làm nổi.

Dù sao mục đích của kẻ đứng sau là khiến Hoắc lão thái vào Trương Gia Cổ Lâu.

Bà không đi thì khó mà dụ chúng ra được...

Nếu không vì lý do này, Tô Cảnh có thể kéo dài việc gặp mặt thì cứ kéo dài.

Dù sao đối phó với hạng lão cổ hủ này phiền lắm!

Nhỡ bà ta ép mình ở rể nhà họ Hoắc thì sao?

Đàn ông đích thực ai lại đi làm rể hào môn? "Bảy giờ tối!

Thời gian còn kịp!

Huyền Nữ, lát nữa đi cùng ta tới Hoắc gia dự tiệc!

Giờ ta đi chuẩn bị chút quà gặp mặt đã!" "Vâng, chủ nhân!" Đã đến tận cửa thì không thể đi tay không.

Đó là vấn đề lễ nghĩa, nếu không sẽ khó nói chuyện.

Sáu giờ tối, dinh thự họ Hoắc.

Đầu bếp và người làm trong bếp đang bận rộn túi bụi.

Hoắc lão thái ngồi nhâm nhi trà ở phòng khách chờ Tô Cảnh tới.

Bên cạnh là Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú và Hoắc Hữu Tuyết.

Tuy còn có một đứa cháu trai học y là Hoắc Đạo Phu, nhưng nhà họ Hoắc xưa nay phụ nữ nắm quyền, nên không gọi anh ta tới.

Hoắc Tú Tú nhấp từng ngụm trà nhỏ, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười, hai lúm đồng tiền trông rất duyên dáng, rõ ràng tâm trạng đang rất tốt.

Trong cuộc đấu trí với Hoắc lão thái trước đó, có lẽ cô đã chiếm thế thượng phong, nếu không đã chẳng vui vẻ thế này...

Ước chừng Hoắc lão thái đã hứa miệng để cô tham gia vào kế hoạch Trương Gia Cổ Lâu, nhưng có thực sự đưa cô đi hay không thì còn chưa biết.

Dù sao gừng càng già càng cay... "Hôm nay Tô công tử gửi bái thiếp theo phong cách truyền thống.

Lại là ân nhân cứu mạng của Linh Linh, đối với Hoắc gia chúng ta mà nói chính là quý khách.

Tiểu Tuyết, Tú Tú, lát nữa người ta tới hai đứa đừng có nói nhiều, tránh nói sai lại khiến người ta ghét." Hoắc lão thái nhấp một ngụm trà, dặn dò Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Tú Tú. "Bà nội yên tâm ạ!

Con nhất định sẽ cẩn ngôn thận hành, không để Tô gia ghét đâu..." Hoắc Hữu Tuyết nhanh miệng nói trước.

Hoắc Tú Tú thì bĩu môi không nói gì, với mức độ quen thuộc giữa cô và Tô Cảnh thì hoàn toàn không cần thiết phải thế... "Mẹ, lát nữa Tô Cảnh tới mẹ đừng làm khó anh ấy nhé..." Tuy thấy Hoắc lão thái như vậy chắc sẽ không làm gì Tô Cảnh, nhưng Hoắc Linh vẫn nhịn không được mà nói một câu, đúng là quan tâm quá hóa quẩn. "Sao thế, đã lo cho người ta rồi à?" Nhìn cô con gái nhỏ với vẻ trêu chọc, Hoắc lão thái nói tiếp: "Yên tâm, mẹ không đến mức đó đâu!

Tô công tử có ơn cứu mạng con, nếu con có thể thành đôi với hạng nhân trung long phượng như cậu ấy, mẹ nhất định ủng hộ!

Phụ nữ nhà họ Hoắc không gả ra ngoài, đó chỉ là đối với những gã đàn ông vô dụng thôi!

Hạng nhân trung long phượng như Tô công tử tự nhiên không nằm trong số đó!" Nghe Hoắc lão thái nói vậy, Hoắc Linh không khỏi ngẩn ngơ.

Mẹ kiếp!

Hóa ra là cái lý lẽ này à...

Đúng là tiêu chuẩn kép mà...

Hoắc Tú Tú và Hoắc Hữu Tuyết cũng giật giật khóe môi.

Chương 135

Xem ra họ vẫn còn quá trẻ... "Cô à, ngoài kia có một chiếc xe vừa đỗ.

Chắc là Tô công tử tới rồi!" Quản gia nhà họ Hoắc, Hoắc Đại – một người đàn ông trung niên đã hỗ trợ Hoắc lão thái quản lý gia tộc nhiều năm, có thể coi là lão bộc, hôm nay vẫn luôn túc trực ở cửa.

Gọi Hoắc lão thái là cô chỉ là một cách gọi tôn kính dành cho chưởng môn nhân nhà họ Hoắc mà thôi.

Đối với Tô Cảnh, nhìn từ những chi tiết nhỏ cũng thấy Hoắc lão thái vô cùng coi trọng anh!

Và Tô Cảnh cũng vậy, anh rất coi trọng buổi gặp mặt này, đến sớm hơn giờ hẹn rõ ràng là một hành động lịch sự.

Điều này khiến Hoắc lão thái càng đánh giá cao Tô Cảnh hơn.

Nhìn người qua chi tiết, không khó để phát hiện Tô Cảnh thực sự chân thành với Hoắc Linh. "Hoắc Đại, đi nghênh đón Tô công tử vào đây..." "Vâng!" Cung kính đáp một tiếng, Hoắc Đại lại ra ngoài cửa.

Hoắc lão thái cũng đứng dậy đi ra sân, đây đã là sự nể mặt rất lớn rồi.

Bên cạnh là Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú, Hoắc Hữu Tuyết, tất cả đều mong chờ nhìn ra cửa.

Chẳng mấy chốc, quản gia dẫn đường đi vào.

Tô Cảnh ăn mặc khá bình thường với sơ mi trắng và quần vải, nhưng Hoắc lão thái không thể khinh suất người đàn ông này.

Khí chất của một người có thể nói lên rất nhiều điều.

Bên cạnh Tô Cảnh, Huyền Nữ mặc một chiếc váy dài thêu chỉ vàng, tay cầm kiếm.

Mái tóc dài buộc tùy ý sau đầu, mặt không cảm xúc, đôi mắt dài hẹp hơi nheo lại tỏa ra một loại tín hiệu nguy hiểm.

Đặc biệt là đôi đồng tử vàng dọc kia càng khiến người ta rợn tóc gáy.

Chỉ khi nhìn về phía Tô Cảnh, đôi mắt phẳng lặng như mặt hồ ấy mới gợn chút sóng lăn tăn. "Ôn nhuận như ngọc, công tử vô song!

Đã lâu không gặp, Tô công tử!" Ngay khi Tô Cảnh xuất hiện, mắt Hoắc lão thái liền sáng lên, không nhịn được mà trầm trồ khen ngợi.

Tuy đã thấy Tô Cảnh qua video, nhưng giờ gặp mặt trực tiếp vẫn phải khen một câu.

Những năm qua Hoắc lão thái cũng gặp không ít thanh niên ưu tú, nhưng nhìn thấy Tô Cảnh, bất kể so sánh ở khía cạnh nào thì đám đó đều không có cửa...

Hơn nữa anh chắc chắn có lai lịch không nhỏ.

Không nói gì khác, chỉ riêng người phụ nữ bên cạnh anh đã đủ chứng minh!

Nhìn dáng vẻ đó hẳn là một cao thủ võ thuật, hơn nữa lại cung kính với Tô Cảnh, có lẽ là thuộc kiểu quản gia hay nữ hầu.

Có thể khiến một người phụ nữ vừa có thực lực vừa xinh đẹp như vậy làm nữ hầu thì bối cảnh của anh làm sao đơn giản được? "Bá mẫu quá khen rồi!

Linh Linh đã nhắc tới bà nhiều lần nhưng mãi mới có cơ hội, hôm nay cháu mới tới gặp bà được, mong bà đừng trách tội!" Tô Cảnh cười nói với Hoắc lão thái.

Một tiếng "Bá mẫu" lập tức kéo gần khoảng cách.

Dù sao cũng là mẹ của Hoắc Linh, mẹ vợ tương lai của mình, tổng cộng vẫn phải nể mặt chút. "Hôm nay lần đầu tới nhà, cũng không biết bá mẫu thích gì...

Cháu tùy tiện chuẩn bị chút đồ, hy vọng bá mẫu không chê." Lần đầu đến nhà coi như là ra mắt mẹ vợ mà không tặng quà thì dù ít dù nhiều cũng không hợp thái độ.

Món quà Tô Cảnh tặng không quá quý trọng, chỉ là vài món đồ cổ trị giá khoảng mấy trăm ngàn tệ, nhưng quả thực đã đủ dùng. "Tô công tử có lòng rồi!

Nhưng lần sau không cần thiết phải thế đâu, cậu là ân nhân cứu mạng của Linh Linh, chính là có ơn với Hoắc gia.

Điều này làm tôi có chút hổ thẹn rồi..." "Không có gì phải hổ thẹn đâu ạ, chúng ta đừng đứng đây nữa, vào nhà nói chuyện đi!" Chưa đợi Hoắc lão thái nói xong, Hoắc Linh đã lên tiếng, vội vàng kéo Tô Cảnh vào trong nhà.

Thấy dáng vẻ của con gái, Hoắc lão thái chỉ mỉm cười bất lực.

Quả nhiên là có chồng quên mẹ...

Nhưng bà cũng không giận, vì ấn tượng Tô Cảnh để lại cho bà rất tốt.

Bà cười rồi cũng theo vào nhà, những người còn lại theo sát phía sau.

Trò chuyện với Hoắc Linh vài câu, Tô Cảnh lại chuyển chủ đề về phía Hoắc lão thái.

Chỉ là vài câu tán gẫu bâng quơ cũng có thể khiến điểm hảo cảm của bà tăng vọt.

Ba cô gái nhà họ Hoắc ngồi bên cạnh nhìn Tô Cảnh tán hươu tán vượn với Hoắc lão thái.

Chỉ vài câu đã khiến bà cười sảng khoái, đúng là có bản lĩnh.

Ánh mắt các cô gái tràn đầy sự ngưỡng mộ, đặc biệt là Hoắc Hữu Tuyết, ánh mắt chưa từng rời khỏi Tô Cảnh.

Lúc này chắc cô nàng đang não bổ xem sau này con cái tên là gì rồi...

Chỉ là ngồi tiếp chuyện thôi mà Hoắc Hữu Tuyết đã cảm thấy như mình đang yêu vậy.

Có câu nói không sai chút nào: Nhan sắc chính là chính nghĩa!

Bữa tiệc gia đình diễn ra trong không khí vui vẻ của cả hai bên.

Hoắc lão thái cũng không bàn chuyện của Hoắc Linh với Tô Cảnh, nhưng dù bà nói gì anh cũng đều tiếp lời được.

Rượu quá ba tuần, thức ăn được nửa buổi.

Thực ra cũng chẳng có ai uống rượu.

Trong lúc ăn, Hoắc lão thái không bàn chính sự, Tô Cảnh cũng không nhắc tới, hoàn toàn không có bất kỳ yêu cầu nào.

Điểm này lại khiến Hoắc lão thái đánh giá cao anh thêm một bậc. "Tiểu Tô, vào thư phòng của tôi uống tách trà chứ?" Cách xưng hô đã thay đổi từ trước khi ăn.

Gọi như thế này thì còn gì là xa lạ nữa? "Vậy cháu xin phép làm phiền thêm một lát ~ Huyền Nữ, đợi ta ở đây!" "Vâng!" Tô Cảnh đứng dậy theo Hoắc lão thái vào thư phòng.

Bà cũng gọi với theo Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, đem loại trà ngon nhất tới đây cho bà!" "Vâng ạ!" Sau khi pha một ấm trà, hai người ngồi đối diện nhau.

Hoắc Linh và các cô gái khác không đi vào, Hoắc Tú Tú đưa trà xong cũng thức thời lui ra ngoài.

Hoắc lão thái nhìn Tô Cảnh, im lặng hồi lâu rồi đột ngột cười khẽ: "Tiểu Tô, cậu và Linh Linh...

đã ở bên nhau rồi phải không...

Tuy rất không nỡ nhưng tôi cũng công nhận cậu là con rể..." "Tuy Hoắc gia có quy củ phụ nữ không được gả ra ngoài...

Nhưng đối với cậu, mụ già này có thể phá lệ một lần!" Hoắc lão thái nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp.

Nghe lời này, Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Thật không ngờ bà lão này lại dễ nói chuyện như vậy...

Vốn dĩ anh còn tưởng phải tốn công thuyết phục, kết quả chưa đợi anh nói người ta đã chủ động đề cập trước.

Nếu bà ta thực sự không chịu nhả ra, bắt anh phải ở rể thì anh tuyệt đối không làm...

Tám người khiêng kiệu đón phu gia về nhà vợ?

Mẹ kiếp!

Nghĩ thôi đã thấy vô lý rồi! "Đã vậy cháu xin đa tạ bá mẫu đã thành toàn..." Tô Cảnh mỉm cười cung kính.

Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Bá mẫu, thực ra hôm nay cháu đến bái phỏng, ngoài việc muốn gặp bà ra thì còn có một việc khác..." "Có việc gì Tiểu Tô cứ nói thẳng..." "Cháu nghe nói bà có một kế hoạch?" Tô Cảnh nhấp trà, đặt chén xuống, mắt hơi nheo lại: "Ba Nãi!

Trương Gia Cổ Lâu!" "Sao cậu biết?

Linh Linh nói cho cậu biết à?" Tô Cảnh vừa thốt ra bốn chữ đó,

thần sắc Hoắc lão thái liền trở nên nghiêm túc.

Không trả lời câu hỏi của bà, Tô Cảnh tiếp tục: "Cháu biết bà muốn dẫn dụ thế lực đứng sau để báo thù cho Linh Linh!

Với tư cách là một người mẹ, cháu rất khâm phục bà!

Nhưng nói thật lòng, thế lực đứng sau đó hẳn những năm qua bà điều tra cũng đã hiểu đôi chút.

Đó là một tổ chức khổng lồ đã truyền thừa mấy trăm năm: Uông Gia!

Dù bà có dụ được chúng ra, liệu bà có thể tiêu diệt được chúng không?

Một mình bà không thể!

Chương 136

Cửu Môn hiện tại gộp lại cũng không thể!

Kế hoạch của bà, tính thêm cháu vào nữa!

Báo thù cho Linh Linh cũng là phần hành của cháu!

Hơn nữa, Uông gia cũng đã nhắm vào cháu rồi!

Cửu Môn hiện nay chắc cũng bị chúng thâm nhập gần hết rồi...

Cháu biết kế hoạch này bà tuy nói với Hoắc Linh nhưng cuối cùng cũng sẽ không để cô ấy tham gia, bao gồm cả Tú Tú.

Bà chắc chắn đã ôm quyết tâm phải chết, nhưng chỉ dựa vào bà thì vẫn còn xa mới đủ!

Hãy tin cháu, cháu nguyện dùng thủ cấp người nhà họ Uông chất thành tháp làm sính lễ để rước Hoắc Linh vào cửa Tô gia!

Có điều kế hoạch... cháu muốn thay đổi một chút... lần này tuy không thể tiêu diệt hoàn toàn Uông gia nhưng chắc chắn có thể xé toạc một miếng thịt lớn của chúng!" Tô Cảnh nói đầy hùng hồn khiến Hoắc lão thái không khởi động dung. "Đã như vậy... mụ già này tin cậu một lần thì có sao!

Nếu lần này tôi chết, sau này Hoắc gia, Linh Linh cùng hai đứa cháu gái Tú Tú và Hữu Tuyết của tôi phải nhờ cậu chăm sóc rồi!" Hoắc lão thái tuy đã già nhưng sự quyết liệt thời trẻ vẫn không hề suy giảm, bà nhìn thẳng vào mắt Tô Cảnh mà nói.

Rõ ràng bà đã ôm quyết tâm tử chiến, với thân phận một người mẹ... thề chết cũng phải đòi lại công bằng cho con gái mình!

Đây cũng là điểm Tô Cảnh khâm phục nhất ở bà. "Vậy bà... hãy

nghe kế hoạch của cháu thế này..." Một già một trẻ đàm luận trong thư phòng suốt hai tiếng đồng hồ.

Chủ khách đều vui vẻ...

Lúc Tô Cảnh và Hoắc lão thái bước ra, gương mặt cả hai đều tràn đầy nụ cười.

Họ đã bàn bạc những gì, trừ hai người ra không ai biết.

Chào từ biệt Hoắc lão thái, Tô Cảnh rời khỏi dinh thự họ Hoắc.

Đồng thời, trong sự ngơ ngác của Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú, anh trực tiếp kéo hai cô gái đi cùng...

Ngay khoảnh khắc bước chân ra khỏi dinh thự họ Hoắc, kế hoạch đã bắt đầu được thực thi! "Bà nội... chuyện này là sao?

Tại sao cô và Tú Tú lại theo Tô gia về bên đó?

Hai người đã bàn chuyện gì thế?" Hoắc Hữu Tuyết cũng ngơ ngác đứng trong sân, nhịn không được tò mò hỏi Hoắc lão thái. "Tô gia... quả là một Tô gia xuất sắc...

Ở cậu ấy, ta như thấy được hình bóng của Phật Gia năm xưa...

đa mưu túc trí, quyết liệt mà không thiếu sự nhu tình...

Không, cậu ấy đã vượt xa Phật Gia năm đó...

Tiếng gọi Tô gia này, cậu ấy hoàn toàn xứng đáng!" Thấy Hoắc Hữu Tuyết vẫn chưa hiểu, Hoắc lão thái mỉm cười: "Tô gia mà cháu gọi đó...

đang bày một ván cờ lớn!

Nói cháu cũng không hiểu đâu, Hữu Tuyết, cháu phải nhớ kỹ, Tô Cảnh sẽ là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của Hoắc gia ta!" "Vâng... bà nội..." Hoắc Hữu Tuyết cúi đầu, không rõ cảm xúc trên mặt, nhưng

trong lòng đã dậy sóng.

Có lẽ ý nghĩ kia của mình có thể bắt đầu đưa vào kế hoạch được rồi...

Lại nói về phía Tô Cảnh, dẫn theo Huyền Nữ, Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú về nhà.

Trên xe, Tô Cảnh nói: "Linh Linh, Tú Tú, thời gian tới hai em cứ ở chỗ anh, không được đi đâu cả, sắp có biến lớn rồi..." Đến lúc Tô Cảnh lên tiếng, hai cô gái mới kịp phản ứng. "Ông xã, anh định làm gì thế?

Anh với mẹ em đã bàn gì trong thư phòng vậy?" "Đúng thế Cảnh ca, rốt cuộc là chuyện gì?" Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú thắc mắc hỏi. "Anh đã nói với bá mẫu một câu: Dùng tháp đầu người Uông gia làm sính lễ rước em vào cửa!

Cho nên kế hoạch của bà cần có sự thay đổi...

Lúc đó Linh Linh em sẽ gặp nguy hiểm, mọi ánh nhìn sẽ tập trung vào anh và em." Tô Cảnh bình thản giải thích. "Thay đổi kế hoạch?" "Đúng vậy!

Lần này anh muốn chơi một ván lớn!

Không nói đến việc diệt Uông gia thì cũng phải đánh cho chúng bán thân bất toại để báo thù cho em và Văn Cẩn!

Cũng để chúng biết hậu quả khi dám ra tay với anh!" Nghe lời này, lòng Hoắc Linh ấm áp hẳn lên, nhưng rồi lại giật mình: "Uông gia ra tay với anh rồi sao?" "Phải, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Cửu Môn sớm đã bị chúng thâm nhập rồi, em nghĩ chúng sẽ không nhắm vào anh sao?

Từ lần đầu tiên anh đến viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc, anh đã lọt

vào tầm mắt của chúng rồi..." "Kế hoạch cần em làm gì không?" Hoắc Linh bừng bừng nộ hỏa.

Mẹ kiếp chúng đã hại cô sống dở chết dở mười mấy năm, giờ lại còn dám nhắm vào người đàn ông của cô.

Cô làm sao cam lòng cho được? "Em chỉ cần bảo đảm an toàn cho mình là được...

Em chính là mồi nhử của anh...

Anh sẽ để Huyền Nữ và Tiểu Thiền đi theo em, dù không ở nhà, đi đâu em cũng phải mang hai người họ theo.

Có hai người chị em này đi cùng thì thiên hạ này em đều có thể đi được." Tô Cảnh dứt lời, Huyền Nữ và Hoắc Linh đều gật đầu. "Còn em thì sao?

Còn em thì sao?" Hoắc Tú Tú nghe Tô Cảnh nói vậy liền hưng phấn hỏi. "Em hả?

Em đi theo bên cạnh bưng trà rót nước, bóp vai xoa chân cho anh...

Chị Huyền Nữ đi theo cô em rồi thì em tiếp quản vị trí đó đi." Thấy Tú Tú hào hứng như vậy, Tô Cảnh trêu chọc một câu khiến cô nàng chết lặng: "....." Hoắc Tú Tú bị đả kích trực tiếp...

Cả nhóm về tới tứ hợp viện.

Tô Cảnh không lập tức hành động gì, nhưng phía Hoắc lão thái đã bắt đầu bước đầu tiên của kế hoạch.

Ngày hôm đó, đương gia Hoắc gia là Hoắc Tiên Cô cho toàn bộ gia nhân nghỉ phép một ngày, để quản gia Hoắc Đại đưa họ đi ăn chơi thoải mái nhằm ăn mừng tiểu thư Hoắc Linh tìm được nơi gửi gắm tốt.

Tắm rửa, massage, rượu chè trọn gói... toàn bộ chi phí do Hoắc gia

chi trả.

Đám gia nhân Hoắc gia tâm trạng đều rất tốt, không nghĩ nhiều mà theo Hoắc Đại đi chơi xả láng...

Tuy nhiên sau khi mọi người tắm xong, Hoắc Đại đã bí mật ghi lại danh sách những người sau khi tắm nước nóng hiện lên hình xăm huyết phượng trên lưng.

Sau đó lúc uống rượu cùng nhau, anh ta lại giả vờ vô tình tiết lộ chuyện mình nghe lén được cuộc hội thoại giữa Tô Cảnh và Hoắc lão thái.

Nói rằng cô gia mới của Hoắc gia sở hữu thuật trường sinh...

Đại tiểu thư Hoắc Linh chính là nhờ thuật trường sinh của cô gia nên mất tích mười mấy năm mà vẫn giữ được dung mạo trẻ trung như xưa, không hề già đi, rõ ràng là đã đạt được trường sinh!

Để những lời này lọt vào tai kẻ có tâm chính là vòng xích đầu tiên trong kế hoạch của Tô Cảnh...

Vì kẻ đứng sau muốn trường sinh, vậy thì dùng trường sinh làm mồi nhử.

Trường sinh là thứ cám dỗ nhất, hạng người liều mạng vì nó thiếu gì?

Thu hút toàn bộ sự chú ý vào mình và Hoắc Linh chính là mục đích của Tô Cảnh...

Có một ví dụ thành công rành rành như vậy, tin rằng những kẻ có tâm sẽ tin thêm vài phần rằng Tô Cảnh có thuật trường sinh...

Dù sao có thể biến một Cấm Bà (kẻ đã nuốt Thi Miết Đan để đạt trường sinh dị hợm) như Hoắc Linh trở lại thành người bình thường, thì dù Tô Cảnh không có thuật trường sinh, phương pháp cứu Hoắc

Linh của anh cũng tuyệt đối là hãn kiến trên đời, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Uông gia!

Bước thứ hai là dẫn dắt sự chú ý của các thế lực khác ngoài Uông gia tới Ba Nãi, tới Trương Gia Cổ Lâu bằng cách tung tin nơi đó tồn tại bí mật trường sinh!

Chương 137

Tô Cảnh muốn dàn dựng cuộc đạo mộ lớn thứ hai trong lịch sử...

Cừu Đức Khảo khao khát trường sinh chắc chắn sẽ đi...

Ngô Tà và Bàn Tử vì Tiểu Ca, vì điều tra kẻ đứng sau ẩn nấp trong Cửu Môn bao năm qua cũng nhất định sẽ đi, bao gồm cả Giải Tiểu Hoa - đương gia nhà họ Giải...

Cộng thêm một nhân vật tàn nhẫn như Ngô Nhị Gia... nếu Ngô Tà gặp nguy hiểm nhất định ông ta sẽ tới.

Còn có Hoắc lão thái, người liên tục được gửi những bản vẽ kiểu dáng lôi và băng ghi hình.

Rõ ràng kẻ đó muốn bà vào Trương Gia Cổ Lâu.

Những thế lực này, tính từng người một đều là trợ thủ của Tô Cảnh!

Việc Tô Cảnh cần làm là tìm cách buộc họ lại với nhau.

Để các thế lực cùng vây sát, dù Uông gia có những kẻ sở hữu năng lực đặc biệt thì cũng đủ để chúng khốn đốn... cộng thêm bản thân anh nữa...

Lần này nếu không câu được con cá lớn Uông gia thì anh đúng là đồ phế vật!

Đã nói là sẽ xây tháp đầu người thì nhất định phải làm được!

Uông gia dù không chết cũng phải bị đánh cho tàn phế!

Nơi đó chính là mộ địa mà Tô Cảnh đã chọn sẵn cho chúng...

Trong tứ hợp viện, Tô Cảnh đang lười biếng dựa vào ghế sofa.

Dương Tuyết Lỵ ngồi xếp bằng bên cạnh, thỉnh thoảng lại đút trái cây cho anh.

A Ninh thì tựa vào lòng Tô Cảnh, chăm chú xem tivi...

Đã năm ngày trôi qua kể từ lần cuối đến Hoắc phủ.

Kế hoạch với Hoắc lão thái cũng đang từng bước được thực hiện.

Ngày hôm sau khi về nhà, đã có mấy tử sĩ Uông gia xông vào tứ hợp viện.

Tiểu Tuyết một vuốt tát chết mấy đứa, đem cho Tiểu Hồng, Tiểu Hắc ăn thịt.

Số còn lại định ra tay với Hoắc Linh, kết quả đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương lưu đày sang dị giới.

Hiển nhiên, tin tức Tô Cảnh nắm giữ thuật trường sinh đã bị Uông gia biết được.

Không nói là có thật hay không, nhưng ít nhất cũng có thể hóa giải tác dụng phụ của đan thi miết.

Uông gia đương nhiên động tâm...

Tuy nhiên, bọn chúng cũng chỉ đến đúng một lần đó thôi...

Nếu không hiểu rõ Uông gia, chắc chắn sẽ tưởng bọn chúng sợ hãi, nhưng Tô Cảnh biết, bọn chúng tuyệt đối đang mật mưu một hành động lớn hơn!

Chắc chắn sẽ ra tay với mình hoặc Hoắc Linh lần nữa!

Vì vậy, anh cũng bắt đầu khởi động bước thứ hai của kế hoạch...

Chuyến đi Trương Gia Cổ Lâu, kéo các thế lực xuống nước!

Thiết Tam Giác thì khỏi phải nói, bọn họ chắc chắn sẽ đi.

Còn có Cừu Đức Khảo, chắc ông ta cũng đã sớm điều tra ra

Trương Gia Cổ Lâu rồi, không thể nào từ bỏ được, nếu không tìm được thuật trường sinh thì lão ta coi như xong...

Dù y học hiện đại phát đạt đến đâu cũng không thể kéo dài thọ mệnh cho lão ta quá lâu.

Còn có Ngô nhị gia, ông ấy là vì Ngô Tà.

Giải Tiểu Hoa là để tra Giải Liên Hoàn, nhưng cuối cùng nhất định sẽ tra ra Ba Nãi.

Bọn họ đều có mục đích riêng, chắc chắn sẽ đến Ba Nãi.

Việc Tô Cảnh cần làm là khuấy đục vũng nước này, tọa thu ngư ông đắc lợi!

Thử nghĩ mà xem, nếu bọn họ biết trong nội bộ gia tộc mình đã sớm bị một thế lực lớn hơn xâm nhập, bọn họ sẽ làm gì?

Hơn nữa lại có người đi tiên phong dò đường làm bia đỡ đạn, tội gì mà không làm?

Tô Cảnh quyết định đi thám thính trước, đợi chuẩn bị hòm hòm rồi mới bảo mấy cô nàng ở nhà và Hoắc lão thái qua sau, dù sao phải đồng thời thao tác ở Tứ Cô Nương Sơn và Trương Gia Cổ Lâu mới có thể tiến vào bên trong.

Một mình anh chắc chắn không xong...

Trong khi Tô Cảnh đang tận hưởng sự dịu dàng ở đây, thì phía Ngô Tà đã đưa Tiểu Ca về Ngô Sơn Cư ở Tô Châu - Hàng Châu.

Sau đó đi tìm Sở Đầu Trọc - người từng theo Ngô Tam Tỉnh để hỏi tung tích thân thế Tiểu Ca.

Cuối cùng có được địa chỉ một bản làng người Dao ở Ba Nãi...

Cả nhóm trực tiếp xuất phát đi Ba Nãi.

Nhưng Tô Cảnh không vội, chỉ cần đợi một cơ hội thích hợp.

Lúc đó, anh có thể trực tiếp chạm mặt Cừu Đức Khảo và Ngô nhị gia.

Đều là người trưởng thành cả rồi, thù hận lớn đến đâu thì bàn chuyện hợp tác vẫn là khả thi...

Thế nên, cứ ngồi đợi là được.

Nếu Ngô Tà gặp chuyện không giải quyết được, nhất định sẽ cầu cứu anh!

Đây cũng là điều anh đã dặn dò cậu ta, lúc đó xuất phát cũng không muộn.

Còn bây giờ, cứ tận hưởng thôi~ Hoắc Tú Tú thì dẫn theo Huyền Nữ đi cùng Giải Tiểu Hoa điều tra về Giải Liên Hoàn...

Sáng nay còn gọi điện nói là hai ngày nay tra được bí mật gì đó của Phật gia.

Giọng điệu còn cực kỳ hưng phấn...

Nhưng cụ thể nói gì thì Tô Cảnh cũng không nghe kỹ, cứ "a ba a ba", nghe mà đau đầu...

Chẳng liên quan gì đến mình~ Phải nói rằng, Tú Tú cũng giống Ngô Tà, đều thuộc loại người có tính tò mò cực nặng...

Nhưng có tính tò mò thực sự không phải chuyện tốt lành gì.

Nếu không có Huyền Nữ ở bên cạnh bảo vệ, Tô Cảnh thật sự không yên tâm...

Đã muốn tra thì cứ để cô nàng tra đi, bắt ở nhà chắc cô nàng cũng không chịu nổi.

Huống hồ Tô Cảnh còn để cô ấy mang theo Tiểu Tuyết.

Về mặt an toàn thì tuyệt đối vạn vô nhất thất.

Đợi cô ấy và Giải Tiểu Hoa tra đến cuối cùng, chắc chắn sẽ phát hiện sự biến mất của Giải Liên Hoàn có liên quan đến Ba Nãi - nơi Ngô Tà đang tìm kiếm thân thế Tiểu Ca.

Đến lúc đó Ba Nãi chắc chắn sẽ cực kỳ náo nhiệt...

Các phương thế lực đang rục rịch.

Tuy nhiên, phía Tô Cảnh vẫn đang chìm đắm trong sự dịu dàng.

Dương Tuyết Lỵ đã bị anh hoàn toàn chinh phục.

Đại mỹ nhân lai ngạo kiều ban đầu giờ đã biến thành một Chu Trúc Thanh bám người...

Cộng thêm A Ninh, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh và Tinh Tuyệt Nữ Vương...

Mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú.

Chủ yếu là bên Tân Nguyệt Phạn Điếm và bệnh viện mình cũng không thể đi mãi được...

Doãn Nam Phong cộng thêm Lương Loan, bầu bạn mới là lời tỏ tình dài lâu nhất~ Mẹ kiếp, không gặp mặt thì dù người ta có thích đến đâu, tình cảm cũng sẽ nhạt dần...

Hơn nữa không biết chuyện gì xảy ra, người phụ nữ Hoắc Hữu Tuyết kia cứ rảnh rỗi là lại chạy qua đây dạo...

Bảo là đến thăm Hoắc Linh nhưng không lẽ một ngày đến hai lần sao?

Mỗi lần thấy ánh mắt cô ta nhìn mình, Tô Cảnh không nhịn được mà thấy rùng mình.

Má nó, khát khao lắm luôn~ Nếu không phải Hoắc Linh ở bên

cạnh... khụ...

Nhắc đến mới nhớ còn có cô bé Diệp Diệc Hân, hiện tại cũng đã vào làm ở Thính Vũ Hiên.

Sau khi bận rộn xong nhiệm vụ trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, đội khảo cổ cần hoàn thành báo cáo, cô bé đã trực tiếp nộp đơn xin nghỉ việc, đến đầu quân cho Tô Cảnh.

Mấy cô nàng trong nhà đều khá thích con bé này...

Chương 138

Lúc rảnh rỗi cũng thường đi theo Dương Tuyết Lỵ đến nhà chơi.

Con bé này tuy nói là bình thường, nhưng được cái thanh thuần...

Có lẽ, để sự "bình thường" đó thoát thai hoán cốt trong tay mình, chắc sẽ có cảm giác thành tựu lắm...

Mười ngày sau khi Thiết Tam Giác đi Ba Nãi.

Tô Cảnh hôm nay đang nằm ườn trên sofa, các cô nàng trong nhà đều rủ nhau đi mua sắm hết rồi, bên cạnh chỉ còn mỗi Diệp Diệc Hân đến đưa cơm.

Tô Cảnh đang nghiên cứu làm sao để sự "bình thường" của cô bé nhanh chóng trưởng thành... thì một cuộc điện thoại trực tiếp gọi tới. "A~ Tô ca, anh nghe điện thoại trước đi..." Diệp Diệc Hân bị dọa giật mình, vội đẩy Tô Cảnh ra, ngồi ngay ngắn trên sofa, nhanh chóng chỉnh đốn cổ áo, rồi vơ lấy điện thoại bên cạnh đưa cho Tô Cảnh, động tác liền mạch.

Gương mặt đỏ bừng khiến người ta nhìn vào chỉ muốn cắn một cái. "Tô ca...

Tôi về Bắc Kinh rồi...

Có chuyện này cần anh giúp một tay..." Đối phương chính là Ngô Tà, nhưng có vẻ sợ Tô Cảnh từ chối nên vội nói thêm một câu: "Yên tâm, giá cả dễ thương lượng!

Tiểu Hoa cũng ở đây, cậu ấy có tiền!" Nghe thấy lời này, Tô Cảnh vốn đang bực mình vì "thí nghiệm" bị ngắt quãng, không nhịn được nhướng mày: "Địa chỉ!

Nửa tiếng nữa tới!" Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Tà rốt

cuộc cũng gọi điện.

Những ngày qua ở Ba Nãi, lúc đầu Ngô Tà tìm được căn nhà sàn mà Tiểu Ca từng ở.

Nhưng không ngờ lại gặp phải bộ lạc Tháp Kiên Bàng có địch ý với bọn họ, tất cả đều có hình xăm Cùng Kỳ.

Ngô Tà còn đem hình xăm này đưa cho Giải Tiểu Hoa đi tra, kết quả cũng không tra ra được gì rõ ràng.

Sau đó lại biết được năm đó trước khi Trần Văn Cẩn đi mộ dưới đáy biển Tây Sa, từng dẫn đội khảo cổ đến Ba Nãi.

Tìm thấy lão già Bàn Mã năm xưa, nhưng lại bị lão thiết kế gặp phải kiến thánh.

Cuối cùng khống chế được lão Bàn Mã, mới biết được vì một ý nghĩ tà ác nhất thời, lão đã giết sạch thành viên đội khảo cổ của Trần Văn Cẩn, rồi ném xác xuống hồ, nhưng ngày hôm sau những người đó lại tử nhi phục sinh...

Hơn nữa còn phát hiện Bàn Mã luôn làm việc cho tên Trương Tháp Tháp - kẻ thuộc bộ lạc Tháp Kiên Bàng có hình xăm Cùng Kỳ...

Với chỉ số thông minh của Ngô Tà, cậu ta đã nhận ra đội khảo cổ không hề có chuyện tử nhi phục sinh, mà là bị một thế lực khác tráo người.

Vì vậy nhờ chú A Quý và Vân Thải dẫn đường, đi tới bờ hồ nơi đội khảo sát năm xưa làm việc.

Nếu có thể vớt được xương cốt dưới hồ, thì suy đoán của cậu ta là chính xác.

Tuy nhiên, không có thiết bị lặn nên Ngô Tà mới một mình rời Ba Nãi trước.

Không ngờ lại bị Giải Tiểu Hoa gọi tới Bắc Kinh.

Đã đến Bắc Kinh rồi thì tội gì không tìm Tô Cảnh.

Dù sao Trần Văn Cẩn - người trong cuộc - vẫn còn sống sờ sờ, lại còn đang ở Tô gia.

Vì thế mới gọi điện cho Tô Cảnh.

Còn Tô Cảnh cũng không rề rà, sảng khoái gật đầu đồng ý.

Hiện tại Ngô Tà đã tìm đến mình, nghĩa là thời cơ đã tới...

Ba Nãi, chuẩn bị xuất phát!

Tại một phòng bao trong nhà hàng cao cấp ở Bắc Kinh.

Hai nam hai nữ ngồi đối diện nhau.

Chính là Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà vừa từ Ba Nãi về, còn có Hoắc Tú Tú và Huyền Nữ đi theo bảo vệ.

Tiểu Tuyết cũng ngoan ngoãn đi cạnh Hoắc Tú Tú. "Tiểu Hoa, thứ tôi nhờ các người tra đã có kết quả chưa?" Cúp điện thoại của Tô Cảnh, Ngô Tà mới hỏi Giải Tiểu Hoa. "Đương nhiên là tra được rồi!

Tôi và Tú Tú đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến...

Nhờ Doãn Nam Phong truyền lời cho vị ở bên trong." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú cũng thu hồi ánh mắt đang đặt lên người Tiểu Tuyết, nhìn Ngô Tà giải thích: "Hình xăm này là hình xăm của người nhà họ Trương thuộc mạch của Phật gia năm đó...

Cùng Kỳ!" "Chẳng lẽ, bộ lạc Tháp Kiên Bàng tấn công chúng ta mà tôi kể với mọi người là người của Phật gia?" Ngô Tà không nhịn được kinh hô một tiếng: "Nhưng tại sao lão ta lại tấn công chúng tôi?

Chẳng lẽ ở Ba Nãi có bí mật gì của Phật gia?

Phật gia để bộ lạc Tháp Kiên Bàng ở đó là để canh giữ bí mật

này?" "Dù sao đi nữa, manh mối các anh tìm thấy ở Ba Nãi chắc chắn liên quan đến Phật gia, cũng liên quan đến bí mật của Cửu Môn!" Giải Tiểu Hoa cũng phụ họa một câu. "Không sai, quả thực có lý!

Đợi gặp Tô gia xong tôi sẽ quay lại ngay!

Nếu không để lâu dễ sinh biến!

Tôi dám khẳng định Tô gia nhất định biết gì đó.

Cho dù Tô gia không biết, dì Văn Cẩn và dì Hoắc Linh nhất định sẽ biết!

Năm đó trước khi đội khảo cổ đi mộ Tây Sa, trạm đầu tiên họ đến chính là Ba Nãi!" Ngô Tà vừa nói xong, Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú đều sững sờ. "Cậu tra được manh mối rồi?

Chuyện này tôi còn chưa nghe cô tôi nhắc tới..." Giải Tiểu Hoa và Hoắc Tú Tú mỗi người một câu, đều vô cùng kinh ngạc.

Vốn theo điều tra, mộ dưới đáy biển Tây Sa mới là khởi nguồn của mọi chuyện.

Nhưng hiện tại xem ra, lẽ ra phải sớm hơn thế nữa... "Đúng vậy!

Nếu không tôi tìm Tô gia hỏi làm gì.

Dù sao hiện tại hai người trong cuộc đều đang ở bên cạnh Tô gia, nếu có thể phát hiện manh mối gì hữu ích, tuyệt đối có thể khiến cuộc điều tra của chúng ta tiến thêm một bước!" Ngô Tà nói xong, Giải Tiểu Hoa cũng gật đầu: "Đúng rồi, thiết bị lặn tôi nhờ cậu chuẩn bị đâu?" "Ở đây, đều là hàng mới nhất." Thấy Ngô Tà hỏi, Giải Tiểu Hoa bê từ dưới bàn lên ba cái hộp. "Đồ tốt!

Thứ này chắc còn chưa ra thị trường, cậu cũng kiếm được!

Không hổ là cậu!

Không đúng!

Cậu còn có chuyện chưa nói với tôi đúng không?

Nếu không cậu không thể gọi tôi qua đây, lại còn kiếm cả loại hàng chưa ra mắt này...

Có phải có tin tức của Tam...

Giải Liên Hoàn rồi không?" Nghe lời này, Giải Tiểu Hoa hít sâu một hơi: "Phải!

Tôi đang điều tra tin tức về ông ấy!

Tôi phát hiện sau khi ông ấy ra khỏi cung mẫu Tây Vương Mẫu, vốn định đi Tương Tây.

Tôi và Tú Tú đã đến Tương Tây, phát hiện một cổ mộ, ngôi mộ này mấy chục năm trước đã bị người ta mở ra, thủ pháp là Nhị Chỉ Tham Động của người nhà họ Trương!

Người đi chắc là Phật gia và sư phụ tôi - Nhị Nguyệt Hồng...

Giải Liên Hoàn đến đó chắc là để tìm thứ gì đó, thứ này có liên quan đến bí mật của Phật gia!

Manh mối chúng tôi tìm được đều là từ chỗ Trương Nhật Sơn...

Hình xăm Cùng Kỳ cậu gửi cho tôi cũng liên quan đến Phật gia, nên tôi mới gọi cậu qua đây!

Tôi nghi ngờ giữa hai bên có liên hệ gì đó!

Chúng ta đang tra, Giải Liên Hoàn cũng đang tra, chỉ cần ông ấy chưa chết, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau!" Ngô Tà gật đầu.

Giải Tiểu Hoa vừa dứt lời, cửa phòng bao đã bị người ta đẩy ra.

Chính là Tô Cảnh vừa tới. "Cảnh ca!" "Thiếu gia!" Hoắc Tú Tú và Huyền Nữ vội đứng dậy nhường chỗ cho Tô Cảnh.

Tiểu Tuyết cũng chạy đến chân Tô Cảnh quấn quýt.

Xoa xoa cái đầu ngáo của nó, Tô Cảnh mới ngồi xuống. "Tô gia!" "Tô ca!" "Đã lâu không gặp~ hai vị...

Ngô Tà, nói đi, cụ thể là thế nào?" Vừa ngồi xuống, Tô Cảnh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Chương 139

Sau đó Ngô Tà đơn giản kể lại chuyện xảy ra với ba người họ ở Ba Nãi.

Giải Tiểu Hoa cũng nêu ra suy đoán của mình.

Ngô Tà chủ yếu hỏi Tô Cảnh xem có biết gì về chuyện ở Ba Nãi từ chỗ Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh không.

Vuốt cằm, Tô Cảnh gật đầu.

Những chuyện này vẫn nằm trong dự tính. "Ngô Tà, những chuyện cậu nói tôi cũng có biết đôi chút.

Dưới hồ chính là Trương Gia Cổ Lâu!

Nơi an táng các đời người nhà họ Trương!

Truyền thuyết kể rằng trong đó ẩn chứa bí mật trường sinh!

Trương Gia Cổ Lâu chính là điểm kết thúc của Tiểu Ca!

Ngô Tà, cậu muốn giúp Tiểu Ca tìm lại thân thế, bắt buộc phải vào Trương Gia Cổ Lâu!

Văn Cẩn và Linh Linh biết cũng không nhiều, thứ cụ thể cậu vẫn phải tự đi mà tra!

Tôi có thể giúp cậu!

Nhưng anh em thân thiết thì phải sòng phẳng, giá chót: 50 triệu!" Tô Cảnh vừa giải thích xong, sắc mặt Ngô Tà lập tức vui mừng: "Không thành vấn đề!

Tiểu Hoa có tiền!" "Tôi đâu có bảo sẽ trả tiền cho cậu!" Ngô Tà vừa nói thế, Giải Tiểu Hoa lập tức "vỡ trận"... "Yên tâm, có bán Ngô Sơn Cư tôi cũng trả đủ cho anh!" Vỗ ngực, Ngô Tà thề thốt.

Khứa này hố đồng đội thì không chớp mắt... "Chuyện đó tôi không quan tâm, giá niêm yết 50 triệu, bảo đảm các cậu sống sót trở ra!

Nhớ chuyển tiền vào thẻ của tôi!

Khi nào xuất phát thì gọi điện!

Tú Tú, Huyền Nữ, theo anh về nhà trước!" Nói xong, Tô Cảnh trực tiếp đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Dù không vì bọn họ thì anh cũng phải đến Ba Nãi một chuyến.

Đi cùng bọn họ lại còn được "ăn không" 50 triệu, tội gì không làm?

Nhưng lúc nào đi thì đi cùng nhau là được, không cần thiết phải ở đây tốn thời gian, có thời gian rảnh về nhà bồi mấy cô nàng không sướng hơn sao.

Đi đến cửa, Tô Cảnh khựng lại, quay đầu nhìn Giải Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa, nếu cậu muốn tìm thứ trong mật thất của Phật gia, cứ trực tiếp đi hỏi Doãn Nam Phong, bảo là tôi bảo, cô ấy sẽ nói cho cậu!

Sẵn tiện mang cái quả địa cầu trong nhà cũ của Ngô Tam Tỉnh ở Sa Thành qua đây, hai người chắc chắn sẽ có phát hiện bất ngờ..." Nói xong, mặc kệ hai người đang ngơ ngác, Tô Cảnh dắt hai cô nàng ra khỏi phòng bao. "Tìm Doãn Nam Phong?

Tô gia thân với Doãn Nam Phong lắm à?" "Chắc vậy?" Nghĩ đến vận đào hoa không dứt của Tô Cảnh, Ngô Tà cảm thấy hình như mình đã hiểu ra chân tướng...

Về đến nhà, Diệp Diệc Hân đã rời đi.

Trong nhà cũng không có ai, các cô nàng đều chưa về.

Vừa về đến nhà, Tiểu Tuyết và Hoắc Tú Tú đã tung tăng nhảy lên sofa nằm ườn ra.

Kéo Huyền Nữ ngồi xuống cạnh Hoắc Tú Tú, Tô Cảnh mới hỏi: "Thế nào, mấy ngày nay các em ở ngoài điều tra Giải Liên Hoàn, có gặp kẻ nào khả nghi không?" "Có!

Nhưng đều bị chị Huyền Nữ xử đẹp rồi." Nghe vậy, Huyền Nữ cũng gật đầu.

Khóe môi Tô Cảnh không nhịn được nở một nụ cười lạnh: "Quả nhiên, Uông gia vẫn chưa chết tâm!

Để xem lần này đi Ba Nãi, Uông gia có dám xuất hiện không!

Nếu dám đến, tôi sẽ đổ tro cốt bọn chúng đi!

Thời gian này anh còn phải ra ngoài một chuyến, em cứ ngoan ngoãn ở nhà!

Muốn ra ngoài thì đi cùng các chị.

Nếu Uông gia bắt được em, sẽ khiến anh rất bị động!" Nghe vậy, Hoắc Tú Tú hiểu chuyện gật đầu. "Chủ nhân yên tâm!

Có em ở đây, không ai có thể làm hại họ!" Huyền Nữ khá khinh thường nói một câu: "Uông gia?

Chỉ là lũ kiến hôi thôi!" "Cẩn thận một chút vẫn hơn!

Uông gia ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, vả lại không chắc bọn chúng có thủ đoạn khác." Nói đến đây, Tô Cảnh vung tay lên.

Từng luồng khí đen âm lãnh cuồn cuộn tuôn ra từ người Tô Cảnh, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Tú Tú, chúng ngưng tụ thành năm âm binh mặc giáp vàng đỏ, đeo mặt nạ ác quỷ - Bất Ngôn Kỵ!

Quỳ thành một hàng trước mặt Tô Cảnh.

Tuy không nói được nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự cuồng nhiệt trong ánh mắt qua lớp mặt nạ. "Cái này..." Hoắc Tú Tú rùng mình,

nhìn Tô Cảnh không biết nói gì. "Đây là âm binh của anh!

Năm đứa tụi bây từ nay chuyên trách bảo vệ an toàn cho cô ấy, nếu ai dám gây bất lợi cho cô ấy!

Tru di tam tộc!" Theo lời Tô Cảnh, năm âm binh hóa thành những luồng khí đen, ẩn nấp quanh người Hoắc Tú Tú.

Tô Cảnh sắp rời đi, mỗi người phụ nữ liên quan đến mình đều phải được đảm bảo an toàn.

Vừa hay dược liệu anh yêu cầu bên Doãn Nam Phong cũng đã tới.

Luyện chế cho các cô nàng một số pháp khí hộ thân rồi anh mới đi Ba Nãi.

Trước hết mỗi người một chuỗi Tam Hợp Châu.

Thứ này thuộc loại pháp khí phòng ngự, hễ kích hoạt là toàn thân được bao bọc trong kim quang, độ phòng thủ không hề kém cạnh Kim Quang Chú.

Cộng thêm sự bảo vệ của Bất Ngôn Kỵ, tuyệt đối vạn vô nhất thất.

Huống hồ Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn, cũng như Huyền Nữ và Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chẳng phải không có khả năng tự vệ.

Chỉ riêng Tinh Tuyệt Nữ Vương thôi cũng đủ ép Uông gia không ngóc đầu lên nổi!

Những biện pháp bảo vệ này cũng chỉ là để phòng hờ vạn nhất...

Lại nói phía Ngô Tà, cậu ta đã cùng Giải Tiểu Hoa tìm thấy tấm bình phong Bí Hý trong bảo tàng.

Trên bức ảnh chụp chung của Trương Đại Phật Gia và Doãn Tân Nguyệt ở hành lang Tân Nguyệt Phạn Điếm có tấm bình phong này, trên đó còn có một quả địa cầu.

Bí mật của Phật gia nằm ở hai thứ đó!

Sau khi phục chế một tấm cộng thêm dùng quả địa cầu lấy từ nhà cũ của Ngô Tam Tỉnh để hiệu chuẩn, họ đã có được một tấm bản đồ.

Những địa điểm đánh dấu trên đó đều là vị trí ghi chép trong Lỗ Hoàng Bạch.

Lỗ Vương Cung, Tần Lĩnh, Vân Đỉnh Thiên Cung, Cung mẫu Tây Vương Mẫu... còn có...

Ba Nãi!

Thậm chí còn có một số vị trí ở hải ngoại!

Phải nói rằng Trương Đại Phật Gia quả thực là một kỳ tài, có thể giải mã toàn bộ Lỗ Hoàng Bạch thu thập được.

Điểm này Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đều vô cùng khâm phục.

Tuy nhiên, người họ khâm phục hơn là Tô Cảnh.

Anh chỉ một câu đã nói trúng phóc, chứng tỏ những gì Tô Cảnh biết nhiều hơn họ rất nhiều.

Thậm chí có xác suất lớn là do anh suy tính ra.

Dù sao Bát Quái Dịch Lý của Tô Cảnh chắc chắn mạnh hơn Tề Bát Gia năm xưa. "Ngô Tà, hiện tại xem ra việc tôi điều tra Giải Liên Hoàn và cậu điều tra thân thế Trương Khởi Linh đều liên quan đến Ba Nãi!" Giải Tiểu Hoa chỉ tay vào vị trí Ba Nãi trên bản đồ, trầm tư nói: "Đã vậy thì tôi sẽ cùng cậu đi Ba Nãi!

Tuy không biết cậu định làm gì, nhưng trong bộ đồ lặn đưa cho cậu cũng có phần của tôi!

Suy đoán trước đó của tôi có vẻ đúng, hai chuyện này thực sự có liên hệ không nhỏ!

Giải Liên Hoàn muốn tra, chúng ta cũng tra, chỉ cần ông ấy chưa chết, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!" Nghe Giải Tiểu Hoa nói vậy, Ngô Tà gật đầu: "Được!

Chúng ta xuất phát ngay!

Lúc nãy khi cậu đi phục chế bình phong, tôi có gọi cho Bàn Tử nhưng không được!

Chương 140

Liên lạc với hướng đạo bên đó thì bảo bên đó đang mưa, họ vẫn chưa về từ bờ hồ, tôi sợ họ gặp chuyện!" "Được!

Vậy tôi đặt vé, lát nữa đi luôn!" "Vậy để tôi liên lạc với Tô gia!" Nhưng Giải Tiểu Hoa vừa định gọi điện đặt vé thì nhận được cuộc gọi từ lão...

ờ...

Hắc Hạt Tử. "Alo, có phải cậu đang tra về Phật gia và Giải Liên Hoàn không..." "Đúng vậy, làm gì?" "Cậu đừng quản nữa, có chuyện muốn nói với cậu, mai tới Bắc Kinh!" Giải Tiểu Hoa còn chưa kịp phản ứng, Hắc Hạt Tử đã cúp máy sau vài câu ngắn gọn. "Có chuyện gì vậy?" Thấy bộ dạng ngơ ngác của cậu ta, Ngô Tà hỏi. "Hắc Hạt Tử tìm tôi có việc!

Chắc hai ngày nữa tôi mới đi được!

Cậu liên lạc với Tô gia trước đi!" Dù Hắc Hạt Tử nói không rõ ràng nhưng Giải Tiểu Hoa vẫn chọn đợi anh ta tới.

Không còn cách nào khác, chiều chuộng thôi~ Vì Giải Tiểu Hoa đã nói vậy nên Ngô Tà không ép, trực tiếp gọi điện cho Tô Cảnh.

Tuy nhiên...

Tô Cảnh cũng giống Giải Tiểu Hoa, phải đợi hai ngày nữa mới qua được.

Dù sao đi nữa, an toàn của mấy cô nàng ở nhà vẫn quan trọng hơn.

Phải luyện xong pháp khí đã rồi tính!

Thế là Ngô Tà lại lủi thủi một mình về Ba Nãi trước...

Tuy nhiên, không vào núi được.

Trừ khi nhờ lão già Bàn Mã - một thợ săn lão luyện - dẫn đường, nhưng nói chuyện với lão không thông...

Nhất thời lâm vào bế tắc, dù Ngô Tà lo lắng cho Tiểu Ca và Bàn Tử nhưng cũng không còn cách nào, chỉ biết sốt ruột.

Còn phía Tô Cảnh đã bắt đầu luyện chế pháp khí.

Tam Hợp Châu đã luyện được ba phần.

Nhiệm vụ còn nặng nề.

Mẹ kiếp, tính sơ sơ cũng phải mười mấy chuỗi.

Doãn Nam Phong và Lương Loan cũng phải trang bị cho họ.

Đặc biệt là Lương Loan, cô nàng ở bệnh viện một mình, dù Tô Cảnh bảo vệ rất tốt, có thể nói là chẳng để bất kỳ người Uông gia nào phát hiện ra.

Dù sao cô ấy cũng là quân bài quan trọng nhất trong kế hoạch đối phó Uông gia của anh, không thể để lộ quan hệ giữa mình và cô ấy trước mắt Uông gia.

Nhưng dù thế cũng phải làm tốt công tác bảo vệ bên cạnh.

Đều là người phụ nữ của mình, phải đối xử công bằng như nhau.

Hơn nữa hai ngày này Tô Cảnh còn tranh thủ ghé chỗ Doãn Nam Phong và Lương Loan.

Mỗi người tặng một chuỗi Tam Hợp Châu, đồng thời cắt cử mười vị Bất Ngôn Kỵ cho mỗi người.

Về mặt an toàn thì tuyệt đối không có vấn đề gì...

Tam Hợp Châu và Bất Ngôn Kỵ hoàn toàn có thể đối phó với bất kỳ nguy hiểm nào!

Bao gồm cả những kẻ có năng lực của Uông gia mà anh gặp ở Tinh Tuyệt Cổ Thành lần trước.

Hoàn toàn không phải là đối thủ của Bất Ngôn Kỵ!

Đều là đại anh hồn quỷ!

Loại người có năng lực của Uông gia đối với Bất Ngôn Kỵ mà nói chỉ là kiến hôi!

Gác chuyện phía Tô Cảnh sang một bên, phía Giải Tiểu Hoa cũng đã gặp mặt Hắc Hạt Tử.

Lúc này cậu ta đang ngồi trên chiếc xe nát của hắn, chạy vòng quanh một cánh đồng lúa mạch...

Mặt Giải Tiểu Hoa đen như nhọ nồi.

Mẹ kiếp, bảo là biết manh mối quan trọng, kết quả đi theo hắn, giỏi thật!

Má nó, xoay vòng quanh cái cánh đồng này suốt hai tiếng đồng hồ. "Hạt Tử!

Tới chưa?" "Sắp rồi!

Sắp rồi!" "Tiên sư anh!

Câu này anh nói tám lần trong một tiếng đồng hồ rồi đấy!

Anh đang giỡn mặt tôi à?

Nói thật cho tôi biết, đứa nào thuê anh đến đây?" Giải Tiểu Hoa đầy phẫn nộ.

Thấy Giải Tiểu Hoa nổi giận, Hắc Hạt Tử lập tức xìu xuống... cười gượng gạo đầy chột dạ: "Khụ!

Hắc Hạt Tử tôi là loại người đó sao?" "Không phải sao?

Hắc gia trên giang hồ giá cả niêm yết, chuyện này ai mà chẳng

biết?

Nói đi, ai thuê anh đến đây quay tôi?" "Tôi là người có đạo đức nghề nghiệp mà, Hoa nhi gia..." Hắn cười nịnh một câu.

Không hiểu sao thấy thái độ này của Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử cảm thấy lần đầu tiên mình lại có chút áy náy...

Đột nhiên thấy hơi có lỗi với cậu ta... "Chẩm yêu tài năng thuyết?" "Ờ... phải thêm tiền!" Giải Tiểu Hoa: "....." Tại phủ đệ họ Giải.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử ngồi đối diện nhau trong thư phòng. "Sự tình đại khái là thế này..." Nhìn Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử nhún vai, cười nói.

Lúc nãy hắn đã giải thích rõ nguyên do lừa cậu ta lần này.

Vốn dĩ Ngô nhị gia thuê hắn đi điều tra Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Nhưng tạm thời giao thêm cho hắn một việc nhỏ: dẫn Giải Tiểu Hoa đi dạo loanh quanh, tóm lại là đừng để cậu ta đi Ba Nãi cùng Ngô Tà...

Sau khi Giải Tiểu Hoa chi ra mười vạn tệ, Hắc Hạt Tử không chút do dự bán đứng Ngô nhị gia. "Tôi thực sự không ngờ các cậu lại tra được đến mức này..." Nhìn tấm bản đồ trong thư phòng Giải Tiểu Hoa có đánh dấu những vị trí giải mã từ Lỗ Hoàng Bạch, Hắc Hạt Tử không khỏi chậc chậc khen ngợi. "Anh dẫn tôi đến một nơi không có trên bản đồ, bảo là phát hiện bí mật trọng đại của Phật gia, tôi đã biết anh có vấn đề rồi!" Giải Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng, nhấp ngụm trà: "Hại... tại tôi, biết thế đã dẫn cậu đến một trong những địa điểm trên bản đồ này đi dạo rồi..." Thở dài, Hắc Hạt Tử có chút bất lực: "Nhưng cậu có bản đồ này thì có ích gì?

Cậu biết những vị trí đánh dấu đỏ đó nằm ở đâu không?

Tây Sa, Tháp Mộc Đà, Vân Đỉnh Thiên Cung... còn cả Ba Nãi mà Ngô Tà đi lần này!" "Phải, mà cũng không phải!

Theo tôi được biết, những nơi này đều có một điểm chung!

Đó là bên trong đều có Trương Gia Cổ Lâu!" "Trương Gia Cổ Lâu?

Trong đó có gì?" Hắc Hạt Tử chỉ lắc đầu: "Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai?

Thứ mà Phật gia tra cả đời cũng không ra, cậu nghĩ tôi biết được chắc?" Giải Tiểu Hoa đầy vẻ bất lực: "Xem ra ý của Ngô nhị gia là không muốn tôi đi Ba Nãi cùng Ngô Tà...

Thế tại sao Ngô Tà lại được đi?" "Cái đó tôi lại càng không biết..." Hắc Hạt Tử cái gì cũng không biết khiến Giải Tiểu Hoa tức nổ đom đóm mắt. "Thế tóm lại anh biết cái gì?

Đúng rồi, theo ý anh thì Ngô nhị gia cũng biết Ngô Tam Tỉnh là do Giải Liên Hoàn giả dạng?

Vậy tại sao ông ấy không vạch trần?

Còn luôn mồm bảo không dính dáng đến chuyện Cửu Môn, nhưng giờ xem ra ông ấy đã lún sâu vào trong đó rồi..." Hắc Hạt Tử nhấp trà, chậm rãi nói: "Năm đó Tam gia từ Tây Sa trở về, Nhị gia đã phát hiện có gì đó không ổn.

Vốn dĩ Tam gia tửu lượng tốt, về đến nhà mới nhấp một ngụm rượu đã đỏ mặt...

Nhưng lại có thể kể ra không ít chuyện thú vị của hai anh em họ lúc nhỏ.

Cho nên Nhị gia cho rằng Tam gia và Giải Liên Hoàn chắc chắn đang âm thầm tiến hành một chuyện gì đó...

Thế nên không những không vạch trần mà còn giúp ông ấy che đậy không ít.

Chương 141

Cửu Môn bây giờ hiếm có ai có thể đứng ngoài cuộc, Nhị gia cũng không ngoại lệ, ông ấy đang dùng cách riêng của mình để bảo vệ anh em và lứa con cháu các cậu..." Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa trầm tư gật đầu: "Vậy việc nhỏ này của anh coi như xong rồi chứ..." "Ừ hử!" "Vậy đi Ba Nãi với tôi một chuyến!" Nghe thế, Hắc Hạt Tử có chút do dự: "Cái đó... tôi khó ăn nói với Nhị gia bên kia lắm..." Dù nói vậy nhưng động tác tay lại không hề chậm, cầm máy quẹt thẻ đưa thẳng tới trước mặt Giải Tiểu Hoa.

Đúng là Hắc Hoa vô cùng ăn ý.

Giải Tiểu Hoa cũng đồng thời rút thẻ ra, hai người nhìn nhau cười, đúng là vẫn phong cách đó... "Đúng rồi Hoa nhi gia, Ngô Tà có phải cũng tìm Tô gia không?" Thấy Giải Tiểu Hoa trả cho mình một triệu, Hắc Hạt Tử mới hớn hở.

Kể từ khi toàn bộ tài sản bị A Ninh tịch thu, hắn sống chẳng khác nào địa ngục!

May mà có Hoa nhi gia!

Cất máy quẹt thẻ đi, hắn mới hỏi. "Sao anh biết?

Tôi cũng không biết mình có nợ anh ta không nữa!

Phí ra sân của Tô gia là 50 triệu!

Đau lòng chết mất!" Chuyện này Hắc Hạt Tử không mấy quan tâm.

Thấy Giải Tiểu Hoa xác nhận, hắn mới thở phào: "Nhiệm vụ khác Nhị gia giao cho tôi là nhờ Tô gia đi bảo vệ Ngô Tà!

Tô gia bây giờ trên giang hồ còn nổi tiếng hơn cả Ách Ba Trương!

Nếu Hoa nhi gia đã chi tiền ra sân thì cứ tìm Nhị gia mà thanh toán, dù sao Nhị gia gia sản kếch xù, không thiếu chút tiền này!

Có Tô gia ở đó thì tôi yên tâm rồi...

Ba Nãi dù có nguy hiểm đến đâu, chúng ta cũng có thể rút lui an toàn~" Nhớ lại chiến lực biến thái của Tô Cảnh ở cung mẫu Tây Vương Mẫu lần trước, Hắc Hạt Tử nằm ườn ra sofa như con cá muối, chẳng còn động lực gì nữa.

Lần này có Tô Cảnh đi rồi, hắn cứ đi theo sau "vớt váng" là được...

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Giải Tiểu Hoa vỗ trán: "Mẹ kiếp!

Đồ đần!" Bị Hắc Hạt Tử làm trì hoãn hai ngày, Giải Tiểu Hoa không muốn nán lại thêm nữa.

Sắp xếp thuộc hạ đặt vé máy bay, cùng Hắc Hạt Tử bay đến Quảng Châu.

Đến Quảng Châu rồi mới tìm cách vào bản người Dao ở Ba Nãi.

Còn phía Tô Cảnh cũng đã lên đường.

Chuyến đi này, Tô Cảnh chỉ dẫn theo hai cô nàng A Ninh và Dương Tuyết Lỵ.

Huyền Nữ và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở lại nhà bảo vệ những người khác.

Nếu người Uông gia dám gây bất lợi cho mấy cô nàng ở nhà, hai nàng sẽ đổ tro cốt bọn chúng đi!

Cộng thêm mỗi người một pháp khí Tam Hợp Châu và đại anh hồn quỷ Bất Ngôn Kỵ hộ vệ hai bên, về mặt an toàn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Còn việc mang theo A Ninh và Dương Tuyết Lỵ là để hai cô nàng

rèn luyện một chút.

Huyết mạch A Ninh đã được cải tạo thành huyết mạch Phượng Hoàng, được phụ ma Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Dương Tuyết Lỵ đã trở thành người phụ nữ của anh, cũng được phụ ma Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Chỉ là chưa thay thế huyết mạch của cô ấy thành huyết mạch Phượng Hoàng, tuy không còn lời nguyền nhưng khả năng tiên tri qua giấc mơ của cô ấy sẽ biến mất.

Đó là lựa chọn của chính cô ấy.

Theo quan sát của Tô Cảnh, nếu tìm thấy hạt ngọc Mộc Trần để xóa bỏ lời nguyền trên người cô ấy, rồi mới sử dụng huyết mạch Phượng Hoàng thì có thể dung hợp được khả năng tiên tri đó...

Dù sao huyết mạch Phượng Hoàng có hiệu quả xua đuổi tà ma, huyết mạch tiên tri mang lời nguyền chắc chắn sẽ bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu rụi.

Hai cô nàng được Tô Cảnh ban cho năng lực đặc biệt, tuy chưa nói là đánh thắng được Huyền Nữ hay Tinh Tuyệt Nữ Vương nhưng chắc chắn vượt xa người thường rất nhiều.

Chuyến này đi mục đích là đưa hai cô nàng theo để cọ xát năng lực Vô Lượng Nghiệp Hỏa mới có được.

Thực ra chủ yếu là vì bên cạnh không có cô nào đi cùng thì thấy bứt rứt.

Tại ngoại ô một bản người Dao ẩn sâu trong núi lớn.

Một nam hai nữ mặc đồ thợ săn cùng kiểu đứng cạnh nhau.

Trên cổ hai cô gái đều đeo sợi dây đỏ luồn qua ba hạt ngọc màu hổ phách to bằng mắt mèo.

Chính là Tam Hợp Châu.

Còn thanh niên ở giữa, hai cổ tay mỗi bên đeo một chuỗi vòng ngọc màu hổ phách.

Ba người chính là Tô Cảnh cùng A Ninh và Dương Tuyết Lỵ.

Tô Cảnh luyện chế cho mỗi cô nàng một chuỗi pháp khí phòng ngự Tam Hợp Châu, còn pháp khí anh luyện cho chính mình là Ô Đấu Khải.

Pháp khí này dùng cũng khá thực dụng, cụ thể có thể tham chiếu Haki vũ trang.

Lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Thần Cơ Bách Luyện - kỹ năng mạnh mẽ này cũng coi như là một con bài tẩy khác của Tô Cảnh.

Sau khi đảm bảo an toàn cho các cô nàng ở nhà và trấn an họ xong, Tô Cảnh mới cùng A Ninh và Dương Tuyết Lỵ xuất phát đi Ba Nãi.

Sau một ngày đêm hành trình, ba người rốt cuộc cũng đến bản người Dao mà Ngô Tà đã nói. "Anh, nơi Ngô Tà nói là đây sao?

Nơi này là chốn cũ của Trương Khởi Linh à?" A Ninh không khỏi có chút không tin nổi.

Thật không ngờ Tiểu Ca trước đây lại sống ở nơi như thế này.

Dương Tuyết Lỵ thì không đưa ra ý kiến gì, dù sao cô cũng chưa từng gặp Trương Khởi Linh và cũng không quen biết. "Không cần ngạc nhiên, đúng là ở đây rồi!

Đi thôi, gặp Ngô Tà tìm hiểu tình hình hiện tại đã...

A Ninh, Tuyết Lỵ, bản người này không đơn giản đâu, nhớ đừng đụng lung tung vào bất cứ thứ gì, đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ..." Dặn dò hai cô nàng xong, Tô Cảnh dẫn cả hai đi vào bên trong.

Lời này của Tô Cảnh không phải tự nhiên mà nói, vì ở đây khiến anh cảm nhận được một luồng khí tức không lành...

âm lãnh, tà ác...

Tuy so với Câu Linh Khiển Tướng còn kém xa nhưng cũng đủ để Tô Cảnh coi trọng.

Nếu đoán không nhầm thì đây là khí tức của Cổ sư...

Mang trong mình Câu Linh Khiển Tướng, vốn dĩ cũng giống như Cổ sư, đều thuộc về bàng môn tả đạo, Tô Cảnh đương nhiên cực kỳ nhạy cảm với khí tức của Cổ sư.

Tuy biết thế giới này không đơn giản, Uông gia càng có những người có năng lực đặc biệt tồn tại, nhưng Cổ sư thì đây là lần đầu tiên bắt gặp.

Vì vậy trong lòng Tô Cảnh còn khá mong đợi...

Trong bản người Dao này, dường như đang ngọa hổ tàng long nha...

Dẫn theo hai nữ nhân tiến vào Dao trại, Tô Cảnh còn chưa đi được bao xa đã thấy một thiếu nữ trong trang phục Miêu nữ đang nghênh đón ba người bọn họ đi tới.

Từ xa, cô nương ấy đã cất tiếng gọi về phía này: "Có phải Tô lão bản không ạ?

Ngô lão bản bảo tôi tới đón anh!" Nghe thấy lời này, Tô Cảnh liền vẫy tay ra hiệu với cô gái.

Đợi cô ấy đến gần, Dương Tuyết Lỵ không kìm được mà kinh thán: "Cô nương này thật xinh đẹp..." Nghe vậy, A Ninh không nhịn được mà trợn trắng mắt: "Lão nương mới là đẹp nhất thiên hạ!".

Ngược lại, Tô Cảnh khẽ cười một tiếng, nhìn cô gái này với ánh

mắt đầy thâm ý: "Em là Vân Thải?" "Phải ạ, Ngô lão bản bảo em tới đón anh qua đó!

Hơn nữa, hai vị tỷ tỷ này cũng rất xinh đẹp ~" Cô nương này dường như vì lời khen vừa rồi của Dương Tuyết Lỵ mà có chút ngượng ngùng, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên một vệt ửng hồng, trông thật đơn thuần và nhã nhặn.

Tuy nhiên, cô gái này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Đứng trước mặt cô ta, Tô Cảnh dễ dàng cảm nhận được một luồng khí tức tà dị.

Hơn nữa, khi mở Hoàng Kim Đồng, anh thậm chí còn thấy được con Kim Tàm trong cơ thể cô ta!

Kim Tàm Cổ?

Cổ sư?

Có chút thú vị đây... "Đi thôi, Tô lão bản!

Ngô lão bản đang chờ ở nhà em đấy!" Tô Cảnh cùng hai nữ nhân đi theo Vân Thải về phía nhà cô.

Trên đường đi, Tô Cảnh cũng đầy hứng thú mà quan sát Vân Thải.

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ đều nghi ngờ có phải anh đã chấm cô gái này rồi không.

Chương 142

Nhưng thực tế không phải vậy, Tô Cảnh chỉ là đang tò mò về con Kim Tàm Cổ kia mà thôi...

Cổ sư...

Tuy biết thế giới này không chỉ đơn giản là một thế giới đạo mộ tổng hợp bình thường, nhưng cái gọi là Cổ sư thì đây là lần đầu tiên anh gặp, làm sao Tô Cảnh có thể không hiếu kỳ được.

Hơn nữa, trong nguyên tác, Vân Thải bị Tháp Kiên Bàng hạ độc khống chế, cuối cùng chết thảm.

Vậy mà ở chỗ anh, cô ta lại lắc mình biến thành một Cổ sư.

Nếu trong chuyện này không có uẩn khúc, Tô Cảnh sẵn sàng tháo đầu mình xuống làm cầu đá...

Khả năng lớn nhất là Vân Thải cũng có liên quan đến Uông gia...

Cụ thể thế nào thì cần phải ấn chứng thêm.

Còn hiện tại, nếu Vân Thải không chủ động bại lộ, Tô Cảnh cũng sẽ không vạch trần.

Xem ai chơi lại ai...

Băng qua nửa cái trại, Tô Cảnh cùng A Ninh, Dương Tuyết Lỵ mới theo Vân Thải tới nhà cô ta.

Phải nói rằng, lầu trúc nhà cô ta là sang trọng nhất trong trại, dù sao cha cô ta cũng là thôn trưởng...

Vừa vào cổng viện, Vân Thải đã hướng lên lầu hét lớn: "Ngô lão bản, người anh bảo em đón đã về rồi đây!" Nói xong, cô ta lại thẹn thùng cười với Tô Cảnh: "Tô lão bản, anh cứ nghỉ ngơi trước, em đi

nấu cơm cho mọi người!" Nhìn bóng lưng Vân Thải rời đi, Dương Tuyết Lỵ không nhịn được mà lộ ra nụ cười "mẹ hiền".

Không hiểu sao cô lại có cảm tình khá tốt với cô bé này: "Cô nương này thật tốt ~" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được mà trợn trắng mắt: "Tốt thật sao?

Tuyết Lỵ, em phải học cách nhìn thấu bản chất qua hiện tượng chứ!

Cô ta không đơn giản như vậy đâu!" Dương Tuyết Lỵ không khỏi ngẩn ngơ, lời Tô Cảnh nói khiến cô cảm thấy khó hiểu nhưng rất lợi hại.

Một cô gái thanh thuần như vậy mà lại không đơn giản? "Tô ca!

Lên đây đi!" Chưa kịp để cô nói gì, cửa sổ trên lầu đã bị đẩy ra.

Ngô Tà đang với gương mặt lo lắng nhìn Tô Cảnh gọi lớn.

Tô Cảnh trực tiếp đi lên lầu, Dương Tuyết Lỵ thấy vậy cũng nén lại nghi vấn trong lòng, cùng A Ninh theo sát sau lưng anh.

Trên lầu, vừa bước lên, Tô Cảnh đã thấy một người đàn ông trung niên mặc phục sức tộc Miêu đang ngồi cùng Ngô Tà.

Cả hai đều mang vẻ mặt sầu khổ.

Thấy Tô Cảnh tới, Ngô Tà vội vàng đứng dậy: "Tô ca, anh cuối cùng cũng tới rồi!

A Ninh, đã lâu không gặp!" Nhìn thấy Tô Cảnh, Ngô Tà như nhìn thấy cứu tinh.

Sau đó cậu ta cũng chào hỏi A Ninh. "Đã lâu không gặp!" A Ninh xua tay một cách hờ hững, đáp lại một câu lấy lệ.

Nhưng khi Ngô Tà nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, trong mắt cậu ta không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc. "Dương Tuyết Lỵ, Hoa kiều

Mỹ!" Thấy bộ dạng đó, Dương Tuyết Lỵ thản nhiên nói một câu.

Lúc này Ngô Tà mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mẹ kiếp!

Chắc chắn lại là người tình mới của Tô Cảnh rồi...

Tuy ghen tị đến mức muốn khóc, nhưng cậu ta vẫn lên tiếng gọi: "Chào tẩu tử!" Chỉ một câu này thôi đã khiến Dương Tuyết Lỵ có thiện cảm hơn hẳn với Ngô Tà.

Cô hiếm khi nở nụ cười với một người đàn ông lạ mặt: "Đừng nói bậy!" Tin cậu mới lạ!

Rõ ràng là sắp cười rạng rỡ như hoa rồi kìa...

Ngô Tà thầm nhủ trong lòng.

Cậu ta trực tiếp bỏ qua đề tài này, vội vàng mời ba người nhập tiệc, rót ba chén trà: "Tô ca, đây là thôn trưởng A Quý thúc, là người dẫn đường của chúng ta ở đây!

A Quý thúc, đây là Tô Cảnh, cũng giống chúng cháu, làm về phát triển du lịch!" Nghe Ngô Tà nói vậy, mắt A Quý thúc sáng rực lên: "Hóa ra là Tô lão bản, thật thất kính thất kính!

Không biết ngài thấy cái trại nhỏ này của chúng tôi có giá trị phát triển không?" Nghe lời này, Tô Cảnh bật cười trực tiếp.

Lão già này đóng kịch giỏi thật...

Nếu không cảm nhận được luồng khí tức giống hệt bọn chuột cống Uông gia trên người lão, Tô Cảnh suýt chút nữa đã tin là thật rồi...

Xem ra hành động của Uông gia còn nhanh hơn anh tưởng.

Tháp Kiên Bàng (Trương Tháp Tháp), lại thêm A Quý thúc này,

cùng với Cổ sư Vân Thải.

Ba tên tay sai của Uông gia đây mà...

Xem ra nhất cử nhất động của Ngô Tà đều nằm trong tầm mắt của Uông gia rồi...

Tô Cảnh trầm tư một lát, cũng không vạch trần.

Nếu không thì làm sao dẫn đại bộ đội Uông gia tới được!

Vì vậy anh thuận thế nói tiếp: "Tôi đã xem qua, quả thực không tệ!

Tôi sẽ khảo sát ở đây một thời gian, nếu thích hợp, tôi sẽ đầu tư!

Bảo đảm... một trăm triệu!" Nghe thấy con số này, sự hưng phấn và kích động trong mắt A Quý thúc không thể che giấu được nữa: "Yên tâm!

Yên tâm!

Lão bản, ngài cứ ở lại đây, tôi sẽ đưa ngài đi tham quan kỹ cái trại này của chúng tôi!" "Vậy quyết định thế nhé!" Nhìn bộ dạng lão, Tô Cảnh ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc.

Mẹ kiếp, người của Uông gia đi đóng phim được rồi đấy!

Diễn xuất đứa nào cũng giỏi!

Nói chuyện xong với lão già này, Tô Cảnh mới xoay chuyển đề tài, hỏi Ngô Tà một câu: "Ngô Tà, nói cho anh biết tình hình hiện tại đi!

Tiểu Ca và Bàn Tử hiện đang ở đâu?" "Hậu sơn!

Trong núi hiện đang mưa lớn, A Quý thúc không cho em vào núi, nói là mưa có thể gây sạt lở bùn đất.

Nhưng Tiểu Ca và Bàn Tử, cả hai người bọn họ đều không gọi điện được!

Làm sao em không lo lắng cho được?" Nói đến đây, hốc mắt Ngô

Tà đã hơi đỏ lên. "Ngô lão bản, anh đừng lo lắng nữa!

Trước khi đi tôi đã dặn hai vị lão bản đó rồi, bảo họ đừng chạy lung tung!

Đợi tạnh mưa, đích thân tôi sẽ vào núi đón họ ra, được chưa?

Tình hình hiện tại, ngoài Bàn Mã lão cha ra, không ai dám vào núi đâu!

Mà cái tính khí bướng bỉnh của lão thì anh đừng hy vọng bảo lão dẫn đi!" Thấy lão ta ra vẻ tốt bụng vì Ngô Tà, Tô Cảnh không khỏi cảm thấy buồn cười, cứ như đang xem một tên hề diễn kịch vụng về vậy...

Lão ngăn cản Ngô Tà, chỉ có thể chứng minh Tiểu Ca và Bàn Tử đã bị cuốn vào Trương Gia Cổ Lâu.

Người của Cửu Đức Khảo đã đóng trại bên hồ, trong đó tuyệt đối có người của Uông gia.

Không cho Ngô Tà qua đó, cũng chỉ có thể là sợ cậu ta phá hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Có Tiểu Ca và Bàn Tử mở đường, người của Cửu Đức Khảo ở đó dùng công nghệ cao thăm dò, Uông gia lo gì không tìm thấy manh mối của Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng vì anh đã đến, vậy thì thêm cho bọn họ một mồi lửa nữa!

Nhanh chóng tìm thấy lối vào, anh cũng có thể đem lũ tạp chủng này chôn sạch trong Trương Gia Cổ Lâu, dùng đầu chúng xây tháp, dùng máu thịt chúng tô điểm cho cổ lâu! "Thôn trưởng, chỉ cần có người dẫn đường là được!

Những chuyện khác ông không cần quản, tôi tự có cách!

Ngô Tà, tối nay đi cùng anh tới nhà Bàn Mã một chuyến!" Tô Cảnh

trực tiếp chốt hạ.

Bàn Mã lão cha có thể dẫn đường, vậy là được rồi!

Lão mà không chịu, anh có đầy cách. "Được, Tô ca, mọi người nghỉ ngơi trước đi, tối nay em dẫn mọi người qua đó!" Ngô Tà nghe lời Tô Cảnh, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, tâm tình nhẹ nhõm đi không ít.

Có Tô Cảnh ở đây, chẳng có gì phải lo lắng...

Thôn trưởng A Quý thúc nghe Tô Cảnh nói vậy cũng thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Vân Thải cũng bước lên gác lầu.

Chương 143

A Quý thúc lập tức nháy mắt với cô ta.

Tuy cảm thấy không khí có chút không đúng, nhưng Vân Thải không hỏi nhiều, chỉ nở nụ cười ngọt ngào: "Mấy vị lão bản, qua ăn cơm trước đi ạ!

Có chuyện gì thì vừa ăn vừa nói..." Tô Cảnh nhìn cô gái này, trên mặt cũng treo lên một nụ cười rạng rỡ: "Vậy thì phải nếm thử tay nghề của Vân Thải muội muội rồi...

Đúng lúc đang đói!

A Ninh, Tuyết Lỵ, đi thôi..." Dẫn theo hai nữ nhân đi theo Vân Thải xuống lầu, Ngô Tà và A Quý thúc cũng vội vàng đi theo.

Trên sàn gỗ ngoài trời đã bày sẵn một bàn thức ăn, trông toàn là thú rừng.

Ở trong núi lớn, sống dựa vào núi đã thành chuyện thường tình.

Thật lòng mà nói, Tô Cảnh khá thích cuộc sống kiểu này...

Có một cô em người Miêu bên cạnh phục vụ, vừa ăn thú rừng vừa ngắm cảnh...

Chẳng phải rất mỹ mãn sao?

Tất nhiên, tiền đề là phải lờ đi bát canh có "gia vị" mà Vân Thải đặc ý chuẩn bị cho anh.

Mọi người ngồi xuống bắt đầu ăn uống linh đình.

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ đặc biệt thích loại sơn hào hải vị này, miệng nhỏ ăn không ngừng.

Vân Thải còn đặc ý bưng lên cho Tô Cảnh một bát canh. "Tô lão

bản, anh đi đường vất vả rồi, đây là canh gà ác mà Vân Thải đặc ý hầm cho anh...

Thế nào, tay nghề của em cũng được chứ ạ?" Nhìn thiếu nữ kiều diễm trước mặt đang mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền, khóe môi Tô Cảnh khẽ cong lên, nói đầy trêu chọc: "Quả thực rất tốt!

Hay là sau này làm đầu bếp cho anh nhé!" Lời vừa nói ra, Tô Cảnh rõ ràng cảm thấy nụ cười của Vân Thải cứng lại, nhưng rất nhanh sau đó lại càng rạng rỡ hơn: "Cũng không phải là không thể, nhưng phải xem ý của A đa em đã...

Anh uống canh đi, bát canh này em đã hầm cả đêm đấy..." Người phụ nữ này, nếu bát canh đưa cho anh không có vấn đề thì mới là lạ.

Huống hồ, Tô Cảnh đã phát hiện cô ta là Cổ sư, làm sao không phòng bị.

Dưới sự quan sát của Hoàng Kim Đồng, anh đã thấy con cổ trùng cực nhỏ trong bát canh đó.

Tuy không biết công hiệu ra sao, nhưng uống vào chắc chắn không có gì tốt.

Hiện tại bộ dạng này của Vân Thải, trong mắt Tô Cảnh chẳng khác nào Phan Kim Liên đang gọi Đại Lang uống thuốc.

Khá khen cho thần thái này!

Tô Cảnh đặt tay lên miệng bát, một luồng Âm Ngũ Lôi đen kịt bắn ra, trực tiếp đánh thẳng vào trong bát canh.

Ngay trước mắt mọi người, Tô Cảnh dùng Âm Ngũ Lôi xóa sổ con cổ trùng trong canh, sau đó uống cạn một hơi.

Hiện tại nếu vạch trần bọn họ thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Hôm nay cô ta hạ cổ với anh, chứng minh mấy tên tiên phong của

Uông gia này chắc chắn đã nhận được thông tin từ tổng bộ, rõ ràng là có hiểu biết nhất định về anh.

Vậy thì anh sẽ tương kế tựu kế, đợi bọn họ phát động trước, trực tiếp cho bọn họ một đòn bất ngờ!

Bữa cơm này tuy không khí tương đối quỷ dị, nhưng nhìn chung vẫn coi là chủ khách đều vui vẻ.

Tô Cảnh cũng không nói chuyện Vân Thải hạ cổ cho những người khác.

Ăn xong cơm, trời đã tối sầm, Tô Cảnh liền bảo Ngô Tà dẫn mình đi tìm Bàn Mã.

Sau khi bốn người rời đi...

Vân Thải và thôn trưởng A Quý thúc lập tức biến sắc. "Uông Quý!

Tôi đã bảo ông thuyết phục Ngô Tà đừng để cậu ta đi, tại sao ông lại để cậu ta gọi Tô Cảnh tới đây?

Người đàn ông này đáng sợ thế nào, chẳng lẽ trong thông tin tổ chức đưa không thể hiện ra sao?

Anh ta mà đi cùng Ngô Tà tìm Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, vạn nhất phá hỏng kế hoạch của chúng ta thì tính sao?" Vân Thải lúc này gương mặt vô cùng lạnh lùng, ra vẻ cao cao tại thượng, đâu còn chút dáng vẻ của cô em gái nhà bên lúc trước...

Nghe lời này, thôn trưởng A Quý thúc vô cùng uất ức, cũng đầy vẻ giận dữ: "Thánh nữ!

Tôi không phải là cấp dưới của cô!

Đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi!

Miêu Cương các cô và Uông gia chúng tôi chỉ là quan hệ hợp tác!

Đôi bên cùng có lợi, lấy thứ mình cần thôi!" "Cô tưởng tôi muốn thế à?

Những người ẩn nấp trong đội ngũ Cừu Đức Khảo bên bờ hồ sáng nay đã truyền tin qua, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bị cuốn vào vòi rồng hút nước đã ba ngày rồi!

Bọn họ chắc chắn bị cuốn vào nơi đó!

Ngăn họ?

Không ngăn được đâu!

Hai người kia sinh tử chưa rõ, Ngô Tà và Tô Cảnh nhất định sẽ đi!

Tô Cảnh tuyệt đối có thể tìm được lối vào Trương Gia Cổ Lâu!

Có anh ta giúp Uông gia chúng ta mở đường, chẳng phải quá tốt sao?" "Quan trọng nhất là, trên người anh ta rất có thể cũng tồn tại thuật trường sinh!

Thủ lĩnh của chúng tôi đã nói rồi, nhất định phải để anh ta vào Trương Gia Cổ Lâu, bí mật trong cổ lâu và bí mật trên người Tô Cảnh, chúng ta đều không được bỏ qua!" Vân Thải không nhịn được mà cười khẩy một tiếng: "Uông gia các người đúng là tham lam...

Hy vọng các người có thể thành công...

Lúc ăn cơm vừa rồi, tôi đã hạ Phệ Hồn Cổ lên người Tô Cảnh.

Con cổ trùng này có thể đóng vai trò quyết định vào thời điểm mấu chốt...

Ông đi liên lạc với Tháp Kiên Bàng đi, bảo lão đi theo Tô Cảnh bọn họ mà phục kích.

Cái tên Trương gia bỏ đi đó, tôi cảm giác còn mạnh hơn đám người Uông gia phục kích các ông nhiều!" Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Uông Quý, Vân Thải trực tiếp quay đầu vào phòng, mặc kệ sắc

mặt Uông Quý khó coi đến mức nào.

Nếu để người khác trong thôn thấy cặp phụ nữ này mà con gái lại cường thế như vậy, chắc chắn sẽ rớt cả cằm.

Nhưng rất bình thường, người của Uông gia xưa nay vốn giỏi ẩn nhẫn.

Uông Quý ở Dao trại này không biết đã ẩn nấp bao nhiêu năm rồi.

Có lẽ từ sau khi đội khảo cổ của Trần Văn Cẩn bị đánh tráo, lão cũng đã đánh tráo cả vị thôn trưởng gốc.

Mục đích chính là vì Trương Gia Cổ Lâu dưới đáy hồ.

Vân Thải, thánh nữ Miêu Cương thuộc mạch Cổ sư, hợp tác với Uông gia, cũng đã ẩn nấp ở đây từ mấy năm trước, giả làm con gái của Uông Quý.

Chẳng phải cũng vì bí mật trong Trương Gia Cổ Lâu sao?

Sau khi Vân Thải vào phòng, Uông Quý dù mặt mày khó coi nhưng vẫn nghe lời cô ta, gọi điện cho Trương Tháp Tháp – vị Khởi Linh đời trước bị bỏ rơi kia.

Tuy lời Vân Thải nói có ý hạ thấp Uông gia, nhưng đúng là vậy, Trương Tháp Tháp thực sự mạnh hơn đám người Uông gia phục kích trong đội Cừu Đức Khảo.

Tuy Uông gia có những người có năng lực đặc biệt, nhưng họ sẽ không dễ dàng xuất động.

Lần này nếu có đến thì cũng là đi cùng đại bộ đội.

Hiện tại người khả dụng chỉ còn Trương Tháp Tháp thôi...

Kết nối điện thoại, Uông Quý chỉ nói một câu: "Tô Cảnh tới rồi!

Ngày mai vào núi!" Cùng lúc đó, phía Tô Cảnh cũng đã đối mặt với

Bàn Mã.

Nếu không phải vì trong núi khó đi, địa hình biến hóa đa đoan cần một người dẫn đường như vậy, Tô Cảnh cũng chẳng rảnh mà nói nhảm với lão.

Tô đại quan nhân trước nay luôn dùng đức phục người!

Thiên Huyễn sớm đã biến ảo thành một thanh trường kiếm, kề sát ngay cổ Bàn Mã lão cha.

Trên bàn còn có một ngón tay út bị đứt lìa.

Bàn Mã lúc này đã ngã quỵ xuống đất, đang bịt chặt bàn tay máu chảy đầm đìa, đau đến mức mồ hôi đầm đìa.

Nhìn Tô Cảnh cứ như nhìn thấy một ác quỷ.

Còn Tô Cảnh lúc này lại mỉm cười nhìn lão già: "Bàn Mã, tôi là người thích giảng đạo lý!

Sáng sớm mai xuất phát!

Quyết định thế nhé!

Nếu ông không đến...

Đúng rồi, Ngô Tà, cậu nói lão còn một đứa con trai và đứa cháu nội phải không...

Chương 144

Chậc chậc...

Vậy thì tuyệt quá rồi..." Nhìn bộ dạng Tô Cảnh, Ngô Tà đối với Bàn Mã lão cha đã có chút không nỡ.

Tuy nhiên, cậu cũng không dám cầu tình với Tô Cảnh.

Ai biết được nếu cầu tình, giây tiếp theo thanh trường kiếm kia có kề lên cổ mình hay không... "Tôi đi!

Tôi đi!" Lời của Tô Cảnh trực tiếp đánh trúng điểm yếu của lão già này.

Lão gào lên thảm thiết.

Thấy vậy Tô Cảnh mới nở một nụ cười mãn nguyện: "Thế mới đúng chứ ~ Đi thôi, về nghỉ ngơi trước, sáng sớm mai ngồi đợi ông lên cửa dẫn đường!" Anh lau thanh kiếm lên người lão già, trực tiếp đưa cho A Ninh bên cạnh.

Sau đó Tô Cảnh đứng dậy dẫn mọi người rời khỏi đây, trở về chỗ ở mà thôn trưởng sắp xếp cho Ngô Tà bọn họ.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Cảnh và hai nữ nhân vừa mặc xong quần áo, vệ sinh cá nhân xong thì nghe thấy tiếng Ngô Tà gõ cửa. "Tô ca, anh dậy chưa?

Bàn Mã đã tới rồi!" "Đến ngay!" Đáp lại một câu, Tô Cảnh khoác thêm chiếc áo gió rồi dẫn hai nữ nhân ra ngoài.

Trong núi nhiều độc trùng, không thể không phòng.

Hai cô gái cũng khoác mỗi người một chiếc áo khoác da, càng thêm vẻ lãnh diễm.

Ra ngoài cửa, thấy Bàn Mã đang dắt một con ngựa, bên trên thồ không ít đồ đạc, đứng đợi ngoài nhà với vẻ mặt lầm lì.

Ngô Tà đứng trước mặt lão, thấy Tô Cảnh ra liền chào một tiếng.

Sau đó Bàn Mã dắt ngựa quay đầu đi ra khỏi viện. "Đi thôi!

Tôi đưa các người qua đó!" Lão già này trong mắt ẩn hiện sát ý.

Nhưng Tô Cảnh chẳng hề để tâm, nếu lão thành thật dẫn đường thì yên ổn vô sự, còn nếu giữa đường dám giở trò tiểu xảo...

Mẹ kiếp!

Anh sẽ làm thịt lão ngay tại chỗ! "Đi!" Nói với Ngô Tà và hai nữ nhân một câu, Tô Cảnh liền trực tiếp đi theo.

Đi ngang qua lầu trúc nơi Vân Thải ở, cô nàng còn đặc biệt chạy ra tiễn một ít lương khô. "Đợi mấy vị lão bản từ sáng sớm rồi.

Ở đây có chút lương khô, mấy vị mang theo ăn dọc đường!

Đường núi khó đi, hãy hết sức cẩn thận!" "Vậy thì đa tạ Vân Thải muội muội nhé..." Mở Hoàng Kim Đồng liếc qua chỗ lương khô, xác định không bị hạ cổ, Tô Cảnh mới hân hoan nhận lấy.

Dù sao cũng là tấm lòng của người ta...

Một Cổ sư, nếu có thể thu phục để mình sử dụng, tuyệt đối có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ trong một số phương diện.

Cổ thuật là thứ quỷ dị khó lường.

Vân Thải tự cho rằng mình đã nắm thóp được Tô Cảnh, nào ngờ người bị nhắm vào lại chính là cô ta.

Thợ săn ưu tú thường xuất hiện dưới thân phận con mồi.

Bàn Mã không nói lời nào, lầm lũi dẫn đường như một kẻ câm.

Bàn tay bị Tô Cảnh chặt ngón đêm qua thỉnh thoảng vẫn khẽ run

rẩy.

Tuy không nhìn thấy biểu cảm, nhưng Tô Cảnh có thể cảm nhận được sự phẫn nộ cùng cực đang bị kìm nén trong lòng lão.

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả ~ Có giỏi thì đến mà đánh tôi này!

Mặc kệ lão, Tô Cảnh vẫn tự nhiên trêu đùa với A Ninh và Dương Tuyết Lỵ. "Anh à ~ có phải anh chấm cô em người Miêu kia rồi không?" "Không có, đừng nói bậy, không đời nào ~" "A Ninh, đánh cược đi, khi trở về Bắc Kinh, trái tim cô nàng đó chắc chắn bị anh ấy câu mất cho xem..." Tô Cảnh: "....." "Cô nàng đó không phải hạng đơn giản đâu, hai em đừng có coi thường..." Hai cô gái ôm lấy cánh tay Tô Cảnh, bám sát bên người anh, ba người rầm rì trò chuyện.

Nhìn cảnh đó, Ngô Tà cảm thấy cả người như muốn nổ tung!

Phải nhanh chóng tìm được Tiểu Ca thôi!

Đồng thời, Ngô Tà còn không ngừng thắt dải lụa lên cây, chủ yếu là để để lại ký hiệu cho Giải Tiểu Hoa.

Đi được nửa ngày, Bàn Mã dẫn mọi người tiến sâu vào núi Dương Giác.

Ước chừng đi thêm nửa ngày nữa là có thể đến bờ hồ.

Nhưng lúc này lão già lại dừng bước.

Điều này khiến Ngô Tà ngẩn người. "Bàn Mã lão cha, sao không đi tiếp nữa?" Nhưng lão già này lại trả lời không liên quan: "Mưa tạnh rồi nhỉ..." Nghe câu này, đôi mắt Tô Cảnh khẽ nheo lại.

Lão già này định gây sự đây! "Không phải ông nói sợ sạt lở sao?

Mưa tạnh chẳng phải tốt hơn à?" Ngô Tà thắc mắc.

Nghe vậy, trên mặt Bàn Mã lộ ra một nụ cười rợn người: "Vốn dĩ tôi định mượn trận sạt lở để các người đều phải bỏ mạng tại núi

Dương Giác này.

Nhưng mưa đã tạnh thì cũng chẳng sao, tôi vẫn còn chiêu khác!" Dứt lời, lão già rút ra một chiếc sáo ngắn trắng muốt như ngọc.

Tô Cảnh nhìn rõ, thứ đó rõ ràng được làm từ xương người.

Lão già đưa sáo lên miệng thổi, phát ra một chuỗi âm thanh quỷ dị, sắc nhọn và kéo dài.

Rất nhanh, xung quanh vang lên những tiếng sột soạt.

Từng bầy nhện màu xanh vàng bò ra từ khắp nơi, bao vây lấy mọi người. "Đây không phải loại nhện chúng ta gặp lúc trước sao?

Bàn Mã, hóa ra ông có thể khống chế chúng!

Mau bảo chúng dừng lại đi!

Ông mà giết chúng tôi, ông sẽ thực sự không còn đường quay đầu đâu!" Ngô Tà quát lớn.

Nhưng Bàn Mã lại cười càng thêm dữ tợn: "Từ năm đó sau khi tôi giết người của đội khảo cổ, tôi đã không còn đường quay đầu rồi!

Các người đều đáng chết!

Đặc biệt là cậu!" Nói rồi, Bàn Mã nhìn về phía Tô Cảnh. "Tên ác quỷ nhà cậu đã chặt một ngón tay của tôi, yên tâm, tôi sẽ không để cậu chết nhanh vậy đâu!

Những 'bảo bối' nhỏ này của tôi sẽ rỉa sạch thịt của cậu từng chút một!" Vốn dĩ Tô Cảnh chỉ muốn xem lão già này giở trò gì, nhưng giờ xem ra cũng chỉ đến thế thôi.

Anh chắn Dương Tuyết Lỵ và A Ninh ra sau lưng, hai cô gái này đối với lũ nhện vẫn cảm thấy rất ghê tởm. "Người thì ác tâm, nhện cũng ác tâm như vậy!" Trong mắt Tô Cảnh lóe lên tia chán ghét.

Đặt tay lên vai Ngô Tà, Tô Cảnh trực tiếp thi triển Kim Quang Chú.

Luồng kim quang dạt dào từ trong cơ thể tuôn ra, bao phủ cả hai nữ nhân sau lưng và Ngô Tà bên cạnh vào trong.

Từng con nhện dù lao tới bắn vào nhóm người nhưng đều bị kim quang ngăn cản bên ngoài.

Hơn nữa, trên kim quang còn quấn quýt những tia Âm Ngũ Lôi đen kịt như mực, khiến mỗi con nhện chạm vào đều bị đánh thành tro bụi. "Nếu ông đã tự chọn cách chết, vậy tôi sẽ thành toàn cho ông!

Câu Linh!" Màn thao tác này của Tô Cảnh trực tiếp làm Bàn Mã sợ hãi đến nhũn chân, ngã ngồi bệt xuống đất, nhìn Tô Cảnh với ánh mắt kinh hoàng.

Nhìn lão già, mắt Tô Cảnh hiện lên ngân quang, vung tay một cái.

Những luồng khí đen từ trong cơ thể anh phát ra.

Vô số nhện lập tức bị khống chế, sau đó quay ngoắt lại lao về phía Bàn Mã như bay.

Dù lão già có liều mạng thổi sáo xương cũng vô dụng, lũ nhện hoàn toàn không nghe theo lệnh lão nữa.

Đàn nhện nhanh chóng nhấn chìm Bàn Mã, tiếng thét thảm thiết vang vọng núi rừng, chỉ trong chốc lát, tại chỗ chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Lúc này Tô Cảnh mới thu hồi Kim Quang Chú.

Nhưng anh cũng không tha cho đám nhện này, dùng Câu Linh Khiển Tướng dồn chúng lại thành một cụm.

Chương 145

"Ly Tự — Huỳnh Hỏa Lưu Quang!" Một tiếng quát khẽ, xung quanh anh hiện ra vô số đốm lửa xanh lam.

Sau đó tất cả lao thẳng vào bầy nhện.

Đàn nhện... tử trận...

Ngay cả xương cốt của Bàn Mã cũng bị thiêu thành tro bụi.

Dám mẹ kiếp chọc vào anh, tro cốt cũng rải luôn cho lão!

Lúc này Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Dương Tuyết Lỵ và A Ninh cũng bước ra từ sau lưng Tô Cảnh, nhìn đống tro tàn trên đất, trong mắt vẫn không giấu nổi vẻ chán ghét. "Anh à, vừa rồi làm em phát gớm..." "Đúng thế, đáng lẽ không nên tìm lão dẫn đường, ghét nhất là mấy con côn trùng này!" "Thì anh đốt sạch rồi đấy thôi?

Anh cũng thấy thứ này hơi tởm.

Lão già này cứ nhất định phải làm anh thấy buồn nôn!

Mẹ kiếp!" Khóe miệng Ngô Tà giật giật.

Chẳng phải vì hai chị thấy gớm nên Tô ca mới đốt sạch chúng sao...

Thật là có chút đáng ghen tị...

Có lẽ nếu Tiểu Ca ở đây cũng sẽ để ý đến cảm nhận của mình như vậy nhỉ...

Ngô Tà đang mải bổ não thì nghe thấy Tô Cảnh gọi mình. "Ngô Tà, đoạn đường tiếp theo biết đi thế nào không?" "Biết ạ, Tô ca, không còn xa lắm đâu, tầm nửa ngày nữa là tới." "Được, vậy cậu dẫn

đường phía trước đi!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, phía sau bỗng vang lên một giọng nói có chút bỡn cợt: "Đợi tôi với nha, Tô gia!

Chúng ta cùng đi!" Nghe thấy giọng nói này, Tô Cảnh quay đầu nhìn lại, chính là Hắc Hạt Tử...

Gã này không biết đã bám theo từ lúc nào. "Lão Hắc?

Tiểu Hoa đâu?

Không đi cùng anh à?" "Tô gia, tôi ở đây!" Nghe Tô Cảnh gọi, Giải Tiểu Hoa vội vàng từ phía sau chạy tới.

Lúc nãy hai người đang nấp trong bụi rậm bên cạnh.

Vốn dĩ thấy Bàn Mã gọi bầy nhện tới, hai người còn tưởng sắp xong đời rồi.

Không ngờ Tô Cảnh đối phó với những thứ này hoàn toàn không tốn chút sức lực nào...

Mẹ kiếp!

Cái cảm giác an toàn đáng chết này! "Hắc gia, sao anh lại tới đây?" Ngô Tà hỏi một câu.

Chưa kịp để gã trả lời, Giải Tiểu Hoa đã trực tiếp nói: "Lúc trước anh ta nhận lời thuê của Nhị thúc cậu để giữ tôi lại không cho tìm cậu.

Nhưng hiện tại, anh ta đang được tôi thuê ~" Niềm vui của "năng lực tiền tệ", có những người vĩnh viễn không hiểu được... "Không sai, Hoa nhi gia hiện tại là lão bản của tôi!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có Tô gia ở đây, Hạt Tử tôi cảm thấy mình chẳng có tác dụng gì cả..." Liếc nhìn Tô Cảnh một cái, Hắc Hạt Tử nịnh nọt lấy ra một ống trúc đựng cơm rang thịt sợi thanh tiêu: "Tô gia, đói rồi phải không, ăn chút gì đi!

Chuyến này nguy hiểm lắm, lúc đó còn phải nhờ Tô gia chiếu cố

nhiều ~" Phải nói là gã này rất biết điều. "Được rồi, mau đi thôi, trước khi trời tối chúng ta phải tới bờ hồ!

Vì Hạt Tử và Tiểu Hoa cũng tới rồi thì cùng đi luôn, hỗ trợ lẫn nhau...

Đi thôi, A Ninh, Tuyết Lỵ ~" Dẫn theo hai nữ nhân, Tô Cảnh tiên phong đi phía trước.

Ba người đàn ông đi phía sau rầm rì bàn tán, sự khâm phục dành cho Tô Cảnh lộ rõ trên nét mặt.

A Ninh thì mọi người đều biết, nhưng Dương Tuyết Lỵ bên cạnh lại lạ lẫm quá, đó là một mỹ nhân lai không hề kém cạnh A Ninh...

Chỉ có thể thầm ghen tị mà thôi...

Đi được nửa ngày, lúc hoàng hôn buông xuống, cả nhóm mới tới được bờ hồ.

Tuy nhiên cảnh tượng bên hồ hiện tại đã thay đổi hoàn toàn.

Doanh trại mà lúc trước Tiểu Ca và Bàn Tử đóng quân đã biến mất, thay vào đó là hàng chục chiếc lều quân dụng, trông chẳng khác nào một căn cứ quân sự. "Chuyện gì thế này, mới có mấy ngày mà ở đây biến thành thế này rồi?

Doanh trại của Tiểu Ca đâu?" Ngô Tà có chút không dám tin.

Hắc Hạt Tử còn tào lao hơn: "Đây là nơi này được phát triển thành khu du lịch rồi à?" Ngược lại, A Ninh mang vẻ mặt nghiêm trọng, kéo kéo cánh tay Tô Cảnh: "Anh...

Trong đó đều là người của công ty, Cửu Đức Khảo đến rồi!" "Cửu Đức Khảo này nhờ mối quan hệ hữu nghị với Hạ Quốc nên bao năm qua luôn bỏ vốn hỗ trợ khảo cổ quốc gia.

Thế lực công ty to lớn, lại có quan hệ chằng chịt với cấp trên.

Lão già này không dễ đối phó đâu!" A Ninh vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử cũng phụ họa một câu: "Dù sao đi nữa, cứ tìm được Tiểu Ca và Bàn Tử trước đã!

Chỗ Tiểu Ca đóng trại lúc trước đã bị Cừu Đức Khảo chiếm rồi.

Giờ không liên lạc được, rõ ràng là đã rơi vào tay lão ta.

Tô ca, tính sao giờ?" Ngô Tà vẻ mặt ngưng trọng nói.

Tuy lúc này cậu đang nôn nóng tìm người, nhưng cậu cũng biết tự lượng sức mình, vẫn phải để Tô Cảnh đưa ra quyết định.

Tô Cảnh không trả lời Ngô Tà, ngược lại vẫy tay về phía một cái cây cách đó không xa, sau đó mới nói: "Tính sao à?

Cứ trực tiếp đi qua đó là được!

Người ta đã phát hiện ra chúng ta từ lâu rồi, giờ chắc đang cử người tới đón đấy!

Đi thôi các vị, hội ngộ lão già này một chút!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người cũng phát hiện ra camera ẩn trên ngọn cây.

Rõ ràng hiện tại khu vực bờ hồ này đã nằm dưới sự giám sát toàn diện của Cừu Đức Khảo.

Đã vậy thì cứ trực tiếp đối mặt thôi!

Tất cả đều gật đầu, theo Tô Cảnh đi về phía doanh trại của Cừu Đức Khảo.

Đi được nửa đường, họ thấy một người phụ nữ có trang phục và khí chất rất giống A Ninh đang đi về phía này.

Phía sau còn có hai nhân viên công ty đi cùng.

Hai bên chạm mặt, người phụ nữ đó nói với nhóm người: "Mấy vị muốn gặp lão bản của tôi phải không?

Thật đúng lúc, lão bản của tôi cũng muốn gặp các người!" Nói xong, cô ta quay đầu đi thẳng. "Hắc!

Cũng có cá tính đấy chứ!

A Ninh, cô biết người phụ nữ này không?

Kiêu ngạo quá nhỉ!

Xem ra dù cô có rời công ty theo Tô gia thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến lão già này cả..." Hắc Hạt Tử không nhịn được mà cà khịa. "Con bé đó trước đây là phó thủ của tôi!

Đúng là rất có cá tính!

Cứ qua đó trước đã, xem Cừu Đức Khảo đang định giở trò gì!" Tô Cảnh nói với mọi người một câu rồi đi theo.

Chỉ có Hắc Hạt Tử vẫn lầm bầm: "Tô gia, cô nàng này cũng đẹp đấy chứ!

Hay là anh thu xếp tí đi?

Dạy cô ta cách làm người?" "Cút!" Chưa đợi Tô Cảnh nói, Dương Tuyết Lỵ đã tung một đấm, đánh gã này ngã dúi dụi.

Đã có bao nhiêu người rồi mà còn muốn Tô Cảnh nạp thêm?

Ao cá của anh ấy định rộng cỡ nào nữa!

Bị Dương Tuyết Lỵ dạy dỗ, Hắc Hạt Tử lập tức ngoan ngoãn.

Thật không ngờ các cô gái bên cạnh Tô gia đều có thực lực cỡ này.

Đến doanh trại cũng chẳng mấy bước chân.

Rất nhanh, người phụ nữ đó dẫn mọi người tới chiếc lều lớn nhất dựng trên đài cao ở trung tâm.

Chương 146

Vào bên trong, phải nói là độ hào hoa thật không tưởng...

Lão già này đúng là biết hưởng thụ. "Cừu Đức Khảo đâu?

Chúng tôi tới rồi mà lão không ra mặt, định dằn mặt chúng tôi à?" Thấy bên trong không có ai, Tô Cảnh cười lạnh nói. "Lão bản của tôi sẽ tới ngay!

Trước tiên tôi cho mấy vị xem cái này!" Lời của Tô Cảnh bị người phụ nữ ngó lơ, cô ta tự nhiên đi tới bàn, mở máy tính bắt đầu phát một đoạn video.

Chính là cảnh Bàn Tử và Tiểu Ca bị cuốn vào vòi rồng trên hồ.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Ngô Tà lập tức căng thẳng, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh được cảm xúc.

Cậu nhìn người phụ nữ, thản nhiên hỏi: "Các người vẫn luôn giám sát chúng tôi sao?" "Nếu không thì anh đã chẳng thấy được đoạn video này!

Chúng tôi cũng chỉ biết có thế, họ kể từ khi xuống đó đến giờ vẫn chưa lên!

Chúng tôi cũng rất muốn biết họ đã đi đâu..." Người phụ nữ cũng thản nhiên đáp.

Ngô Tà cũng không phải kẻ ngốc.

Đoạn video cô ta cho xem tuy chỉ là một đoạn cắt, nhưng chắc cũng không có gì giấu giếm, vì thế cậu không hỏi thêm, chỉ hướng mắt về phía Tô Cảnh xem anh định thế nào. "Tiểu Ca và Bàn Tử không chết được!

Hồ này đã xuất hiện vòi rồng thì chắc chắn có một đường hầm thông vào trong núi.

Tìm kiếm kiểu trải thảm chắc chắn sẽ thấy họ.

Dù họ không ở trong núi thì nhất định cũng ở một nơi nào đó dưới hồ!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, mọi người nghe thấy tiếng nói vọng vào từ cửa: "Không hổ là người đã cuỗm đi Tổ trưởng điều tra của tôi, Tô gia!

Cậu nói không sai chút nào!

Nơi họ đang ở, tôi cũng đang tìm!" Một lão già ngoại quốc tóc bạc trắng, chống gậy bước vào.

Thấy lão, người phụ nữ vội vàng mang ghế tới.

Cô ta cúi đầu gọi: "Lão bản!" Cừu Đức Khảo thuận thế ngồi xuống đối diện mọi người.

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt lão có chút phức tạp, đặc biệt là khi nhìn thấy A Ninh bên cạnh anh, bàn tay nắm gậy của lão nổi cả gân xanh. "Ninh!

Thấy tôi mà cô không nói lấy một lời sao?

Tôi đã rất coi trọng cô, để cô làm Tổ trưởng điều tra, nhưng không ngờ cuối cùng cô vẫn rời khỏi công ty..." "Tiên sinh Cừu Đức Khảo, đây là lựa chọn của riêng tôi!" A Ninh khoác tay Tô Cảnh, thản nhiên đáp.

Không cách nào khác, có người đàn ông của mình ở đây, khí thế của cô rất vững. "A Ninh!

Phản bội là phản bội!

Không cần giải thích nhiều!" Chưa đợi Cừu Đức Khảo lên tiếng, người phụ nữ đứng sau lão đã lạnh lùng ngắt lời. "Tôi cho cô xen

mồm vào à?" Tô Cảnh liếc nhìn cô ta một cái, tuy gương mặt bình thản nhưng tất cả những người có mặt đều cảm nhận được luồng sát ý trên người anh. "Tôi... tôi nói sự thật thôi!

Đã làm kẻ phản bội mà còn không cho nói sao?" Người phụ nữ bị khí thế của Tô Cảnh ép đến mức không thở nổi, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nghe cô ta nói vậy, Tô Cảnh bỗng cười, cười rất rạng rỡ: "Cừu tiên sinh, A Ninh rời khỏi công ty của ông, ông có nghĩ đó là sự phản bội không?" "Mỗi người một chí hướng, A Ninh đã có lựa chọn của mình thì tôi cũng chỉ đành buông tay..." Mí mắt Cừu Đức Khảo khẽ giật, lão nói một câu trái lòng, nhưng bàn tay nắm gậy càng thêm dùng lực.

Nếu ý nghĩ có thể giết người, chắc Tô Cảnh đã chết cả nghìn lần rồi... "Hóa ra là vậy..." Hỏi xong Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh mới cười đầy ẩn ý nhìn người phụ nữ kia.

Nói được nửa câu, anh lập tức thu lại nụ cười, toàn bộ khí thế đè nặng lên người cô ta: "Lão bản của cô còn chưa nói gì...

Cô ở đây sủa bậy cái gì thế?

Làm chó thì phải có giác ngộ của làm chó!

Trước đây tôi đã giết không ít chó để cho lũ rắn nhà tôi ăn rồi đấy..." Lời Tô Cảnh vừa dứt, người phụ nữ đó lập tức nhũn người ngã xuống sàn, ánh mắt nhìn anh đầy vẻ kinh hoàng.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo không đổi, đúng là một lão hồ ly cực kỳ giỏi nhẫn nhịn. "Người đâu, đưa cô ta ra ngoài!" Lão gọi một tiếng ra cửa, hai nhân viên công ty bước vào vực người phụ nữ đó đi. "Tiên sinh Cừu Đức Khảo, lần sau nhớ quản chó của mình cho tốt, đừng để nó sủa bậy!" "Cấp dưới không hiểu chuyện, mong Tô gia thứ lỗi!

Tuy quan hệ của chúng ta không tốt, nhưng vẫn có thể bàn chuyện hợp tác.

Lần này gọi các người tới chính là vì chuyện hợp tác!" Cừu Đức Khảo trực tiếp bỏ qua chuyện vừa rồi, bắt đầu nói vào chính sự.

Thật không hổ là kẻ có thể sống sót từ thời Cửu Môn đến tận bây giờ.

Ngoài trừ phần âm hiểm, lão già này đúng là còn dai hơn cả rùa. "Thiết bị của các người không tính là thiết bị chuyên nghiệp!

Tôi có thể cung cấp cho các người những thiết bị chuyên nghiệp hơn.

Đương nhiên, tiền đề là chúng ta phải đạt thành hợp tác!

Các người muốn xuống dưới, tôi cũng muốn xuống dưới!

Tưởng rằng Tô gia hẳn là biết rõ dưới hồ có cái gì..." Vừa nói, Cừu Đức Khảo vừa rót một chén trà, đẩy về phía Tô Cảnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng ngồi xuống đối diện Cừu Đức Khảo, cầm chén trà nhấp nhẹ một ngụm: "Trương Gia Cổ Lâu!" "Không sai, chính là Trương Gia Cổ Lâu, lợi ích của chúng ta không hề xung đột!

Hợp tác, quan trọng nhất chính là thành thật với nhau..." Cừu Đức Khảo lại bồi thêm một câu. "Trương Gia Cổ Lâu?" Ngô Tà không khỏi sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại được. "Nếu tôi ở vào tuổi của ngài, hẳn cũng chỉ có một chuyện mới có thể hấp dẫn được tôi thôi..." Nghe thấy lời này của Ngô Tà, trên mặt Cừu Đức Khảo mới lộ ra nụ cười: "Không sai, trên thế giới này còn có gì hấp dẫn con người hơn là trường sinh sao?" "Nếu ngài đã mời nhiều chuyên gia như vậy, cũng đã có được giấy phép liên quan, tại sao còn muốn bàn chuyện hợp tác với chúng tôi?" Ngô Tà lại hỏi một câu. "Bởi vì, người của tôi đều không vào được!

Người có thể vào được chỉ có vị Tiểu Ca họ Trương kia, và cậu!

Dù sao, bao nhiêu năm qua những nơi Tiểu Ca đi qua cậu đều đã đi qua, Cửu Môn...

đang bồi dưỡng cậu!

Nếu nói có người có thể tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, thì đó nhất định là cậu!

Đương nhiên..." Nói đến đây, Cừu Đức Khảo dừng lại một chút, lại nhìn về phía Tô Cảnh: "Có lẽ Tô gia cũng có thể..." Nghe lão nói vậy, Tô Cảnh không nhịn được cười khẩy một tiếng, nhưng cũng không đáp lời.

Ngô Tà cũng không hỏi thêm nữa.

Cừu Đức Khảo đảo mắt nhìn mọi người một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Tô Cảnh, sau đó mới nói: "Vậy... hợp tác vui vẻ?" "Hợp tác vui vẻ!" Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Cừu Đức Khảo tưởng rằng mình đã tìm được một công cụ khai đường, nhưng không biết rằng, hết thảy đều nằm trong dự liệu của Tô Cảnh.

Lão ta mới là công cụ của Tô Cảnh a... "Vậy sáng mai Tiểu Tam Gia xuống nước, tôi sẽ chuẩn bị trang bị cho cậu.

Còn về phần Tô gia..." Cừu Đức Khảo nói với Ngô Tà một câu trước, sau đó lại nhìn về phía Tô Cảnh: "Ngài cứ tự nhiên...

Ngài có nhu cầu gì, tôi sẽ tận lực hỗ trợ!

Hợp tác, quan trọng nhất chính là thành thật với nhau!" Cừu Đức Khảo không hổ là lão âm bỉ sống lâu như vậy, nói năng kín kẽ không một kẽ hở.

Sau đó Cừu Đức Khảo liền sắp xếp người đưa nhóm Ngô Tà

xuống nghỉ ngơi.

Tuy nhiên Tô Cảnh không vội đi ngay.

Một tay ôm lấy một cô nương, đứng ở cửa. "Tô gia, bên kia đã chuẩn bị xong lều cho ngài.

Ngài có thể đi nghỉ ngơi được rồi..." Một nhân viên công ty đứng bên cạnh mở miệng nói với Tô Cảnh một câu. "Không gấp!

Cừu Đức Khảo tiên sinh, có câu này tôi còn phải nói với ngài một chút." Tô Cảnh nhìn về phía Cừu Đức Khảo bên cạnh, mở miệng nói. "Ồ?

Tô gia có cao kiến gì?" Buông hai nữ nhân ra, đi tới bên cạnh Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh nói thầm vào tai lão một câu.

Chương 147

Sau đó anh trực tiếp kéo hai nàng đi theo hỏa kế tới lều mà Cừu Đức Khảo đã sắp xếp.

Còn Cừu Đức Khảo thì đứng sững tại chỗ, lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, lão mới xoay người vào lều, để lại một tiếng thở dài: "Giới trẻ bây giờ thật là ghê gớm a..." Trong lều, A Ninh nhìn Tô Cảnh, nhịn không được hỏi một câu: "Anh, anh đã nói gì với lão ta vậy?" Vừa rồi thần thần bí bí nói với Cừu Đức Khảo một câu, nói xong cảm giác lão ta suy sụp đi không ít, A Ninh đương nhiên là vô cùng tò mò. "Không có gì, chỉ là báo cho lão một tiếng, trong đội ngũ có người của Uông gia.

Lão già này nhất định cũng biết Uông gia cài cắm tai mắt trong công ty của lão.

Tuy nhiên, lão ta chắc chắn chưa tra ra được là ai...

Nếu không thì vừa rồi anh nói với lão, người phụ nữ bên cạnh lão là người của Uông gia, lão sẽ không có phản ứng như vậy.

Uông gia không nói cái khác, năng lực cài cắm nội gián tuyệt đối là đệ nhất." "Anh, anh nói Linh Lung là người của Uông gia?" Nghe thấy lời này, A Ninh kinh ngạc nói: "Trước đó Linh Lung làm phó thủ cho em, thời gian dài như vậy, em cũng không phát hiện có gì bất thường a..." "Linh Lung?

Uông Linh Lung?

Tên cũng hay đấy!

A Ninh, Uông gia nếu muốn cài cắm một nội gián, có lẽ đã bắt đầu mưu hoạch từ mười mấy năm trước rồi...

Tổ chức truyền thừa mấy trăm năm này không đơn giản như em tưởng đâu..." Tô Cảnh châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói.

Hiện tại Tô Cảnh đối với bất kỳ ai xuất hiện bên cạnh đều ôm giữ cảnh giác cực cao.

Từ lúc tiến vào doanh địa của Cừu Đức Khảo, Hoàng Kim Đồng chưa từng đóng lại.

Trên đường đi anh đã phát hiện không ít người của Uông gia đeo mặt nạ da người.

Còn về phần Linh Lung, chính là người phụ nữ mà Cừu Đức Khảo dùng để thay thế A Ninh, là nhờ hình xăm huyết phượng hoàng trên vai cô ta mà Tô Cảnh mới xác định được thân phận. "Hành rồi, A Ninh, Tuyết Lỵ, ngủ thôi!

Ngày mai anh cũng sẽ xuống nước, Trương Khởi Linh không thể chết, anh ta là chìa khóa để giải khai bí mật trong Trương Gia Cổ Lâu.

Ngô Tà tự mình xuống dưới thì không quá bảo đảm!

Anh sẽ đưa bọn họ an toàn trở về!

Nhiệm vụ của hai em ở trên này là canh chừng Cừu Đức Khảo, nếu lão làm trò tiểu xảo gì... hai em cứ dìm hết bọn họ xuống hồ đi!

Anh cho bọn họ trường sinh luôn!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Dương Tuyết Lỵ và A Ninh đều gật đầu.

Hai nàng tuy trước mặt Tô Cảnh là nữ nhi yếu đuối, nhưng thực lực thì có thừa!

Dìm cả đội của Cừu Đức Khảo xuống hồ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cởi áo khoác, Tô Cảnh kéo hai nàng nằm xuống giường.

Phải nói là trang bị của lão già này rất đầy đủ, cái giường trong

lều của Tô Cảnh hoàn toàn có thể chứa được ba người.

Ba người nằm xuống ngủ luôn để chờ hành động sáng mai.

Thật ra Tô Cảnh cũng không nhất thiết phải xuống nước.

Chỉ riêng Ngô Tà cũng có thể tìm thấy Tiểu Ca và Vương Bàn Tử, ba người kiểu gì cũng tìm được cách ra ngoài.

Huống hồ dưới đáy hồ cũng không phải Trương Gia Cổ Lâu thật, chỉ là một cơ chế phòng ngự mà thôi.

Lối vào thực sự còn cần phải tìm kiếm kiểu thảm kịch toàn bộ ngọn núi mới thấy được.

Nhưng nếu ba người bọn họ tự ra ngoài, không nói cái khác, bị trọng thương là chuyện bình thường.

Còn phải về dưỡng thương, Tô Cảnh không thể chờ lâu như vậy.

Trương Gia Cổ Lâu không ở dưới nước mà ở trong núi.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh chính là bản đồ.

Nếu anh ta bị trọng thương, về dưỡng thương vài ngày thì chẳng phải là chậm trễ việc sao?

Uông gia là cái gai trong mắt, Tô Cảnh không muốn cứ kéo dài mãi.

Dù không giết sạch được cũng phải đánh cho nó tàn phế!

Cho nên chỉ có tự mình xuống nước, đưa mấy người này ra ngoài bình an vô sự mới không làm chậm trễ kế hoạch của anh.

Hơn nữa cách tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu, Tô Cảnh cũng đã nghĩ ra cách rồi.

Trương Gia Cổ Lâu nói trắng ra là mộ huyệt của Trương gia.

Đã là mộ huyệt thì sẽ được xây dựng theo phong thủy.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất giỏi nhất chẳng phải là phân kim định huyệt sao?

Cho dù Hồ Bát Nhất học chưa tới nơi tới chốn, thì cộng thêm thiết bị quét quét hình khối núi bằng công nghệ cao của Cừu Đức Khảo, kiểu gì mà chẳng tìm được lối vào...

Kế hoạch của anh tuyệt đối không thể bị trì hoãn.

Cứ đợi Uông gia tự dẫn xác tới thôi...

Sáng sớm hôm sau.

Bên bờ hồ, Ngô Tà đã mặc xong đồ lặn, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đang đứng bên kia dặn dò cậu những điều cần chú ý khi xuống nước.

Còn hai người họ không định xuống, vì trên bờ dù sao cũng cần có người trấn thủ.

Trong lều của Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh đang nằm nghiêng trên sofa, bên cạnh là A Ninh và Dương Tuyết Lỵ.

Cừu Đức Khảo lão già này đang nhìn Ngô Tà qua cửa sổ. "Cừu tiên sinh, không cần nhìn nữa đâu!

Một khi chúng ta đã đạt thành hợp tác, Ngô Tà sẽ không giở trò gì.

Cho nên tôi hy vọng ngài cũng có thể thành thật với chúng tôi.

Ngài là vì bí mật trong Trương Gia Cổ Lâu, chúng tôi cũng vì bí mật đó.

Bí mật là có thể chia sẻ..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Cừu Đức Khảo cũng đi về phía bàn ngồi xuống, mở máy tính định vị Ngô Tà lên. "Tô gia nói gì tôi tự nhiên hiểu rõ!

Tôi đang quan sát Linh Lung, thực sự không ngờ được, tâm phúc đi theo tôi bao nhiêu năm như vậy lại là gián điệp của Uông gia..." Lúc

này, Linh Lung đang ở ngoài bờ hồ cùng nhóm Ngô Tà.

Trong mắt Tô Cảnh, lời này của Cừu Đức Khảo chẳng khác gì đánh rắm. "Cừu Đức Khảo tiên sinh, những chuyện ngài không ngờ tới còn nhiều lắm...

Có lẽ ngài cảm thấy công ty của ngài làm rất lớn, nhưng trong mắt Uông gia truyền thừa mấy trăm năm, thâm nhập vào cũng dễ như lấy đồ trong túi...

Cửu Môn chẳng phải cũng vậy sao?

Hiện tại chúng ta đã là đối tác, tôi có thể giúp ngài lôi hết những kẻ của Uông gia trà trộn trong đội ngũ ra!

Tuy nhiên... ngài phải nghe theo sắp xếp của tôi!

Lối vào thực sự của Trương Gia Cổ Lâu, tôi cũng có thể giúp ngài tìm thấy!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, đồng tử Cừu Đức Khảo co rụt lại: "Tô gia ý ngài là, kiến trúc kiểu Hán dưới hồ không phải Trương Gia Cổ Lâu?" "Phải, mà cũng không phải!

Cổ lâu không ở dưới hồ, mà ở trong núi!" Buổi sáng Tô Cảnh đã liên lạc với Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền.

Hai tên đó chắc giờ đã lên máy bay rồi, ngày mai là tới nơi. "Tôi đã gọi trợ thủ, thiết bị quét núi của ngài cũng phải nhanh chóng điều tới.

Tôi không muốn đợi quá lâu." Qua cuộc đối thoại với Tô Cảnh, Cừu Đức Khảo có thể nhận ra anh có kế hoạch riêng.

Tuy nhiên lão cũng không muốn hỏi nhiều, dù sao mục đích cũng giống nhau, đều là vào Trương Gia Cổ Lâu tìm bí mật trường sinh.

Hợp tác mới cùng thắng! "Yên tâm đi Tô gia, thiết bị của tôi vài ngày nữa sẽ tới!

Đến lúc đó phải xem Tô gia trổ tài thế nào rồi!" "Sẽ không để ngài

thất vọng đâu..." Nói một câu, Tô Cảnh đặt tầm mắt lên màn hình máy tính.

Ngô Tà lúc này đã xuống nước, Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử giám sát bên ngoài, đồng thời dùng bộ đàm liên lạc với Ngô Tà.

Tuy nhiên tình hình dưới nước không được khả quan cho lắm.

Dù sao Ngô Tà cũng chưa có kinh nghiệm lặn sâu. "Chuyên gia trước đây của chúng tôi ít nhất phải lặn xuống sáu mươi mét mới có phát hiện!" Nhìn bảng đồng hồ, Cừu Đức Khảo giải thích với Tô Cảnh một câu.

Gật gật đầu, Tô Cảnh không nói gì, ngược lại dựa vào người Dương Tuyết Lỵ nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay gõ gõ lên tay ghế.

Chương 148

Thời gian từng chút trôi qua, Ngô Tà rất nhanh đã lặn xuống sáu mươi mét.

Lúc này sắc mặt Cừu Đức Khảo mới bắt đầu nghiêm trọng.

Nghe đoạn đối thoại của Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa trong tai nghe, trên mặt Cừu Đức Khảo mới lộ ra nụ cười.

Dưới nước, Ngô Tà nhìn thấy cả một trại của người Dao, còn có một kiến trúc kiểu Hán khổng lồ.

Phần lộ ra trong nước chỉ có hai tầng, những phần khác chắc đều bị vùi trong núi.

Nghe Ngô Tà đọc bốn chữ lớn chạm khắc trên biển cửa cổ lâu...

Trương Gia Lâu Chủ!

Trong mắt Cừu Đức Khảo xẹt qua một tia kích động, nhìn về phía Tô Cảnh nhịn không được nói một câu: "Xem ra Ngô Tà đã vào đúng chỗ rồi!" "Cừu Đức Khảo tiên sinh, đừng vui mừng quá sớm!

Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, lầu ở trong núi!

Từ đáy hồ không vào được Trương Gia Cổ Lâu đâu!" Thản nhiên nói một câu, Tô Cảnh cũng mở mắt ra.

Nghe vậy, Cừu Đức Khảo không khỏi lâm vào trầm mặc.

Lời của Tô Cảnh lão không thể hoàn toàn tin tưởng.

Cho dù hiện tại đã thành đối tác thì cũng chẳng tốt đẹp như miệng lão nói.

Thành thật với nhau ư?

Đều là hồ ly nghìn năm cả, đừng có diễn trò thuần tình với tôi...

Tuy nhiên lão còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy trong tai nghe không còn tiếng của Ngô Tà nữa.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử trực tiếp từ bên ngoài xông vào, phía sau còn có Linh Lung đi theo.

Vừa vào đã đi tới bên cạnh Cừu Đức Khảo giải thích tình hình. "Tô gia, không liên lạc được với Ngô Tà nữa!

Phải làm sao đây?

Cừu Đức Khảo, đưa cho tôi một bộ đồ lặn, tôi phải đi tìm Ngô Tà!" Giải Tiểu Hoa vừa vào đã nói liến thoắng một hồi, nhưng Tô Cảnh và Cừu Đức Khảo đều rất bình tĩnh. "Tiểu Hoa, bình tĩnh đi!

Cậu xuống nước thì có ích gì?

Ngô Tà sẽ không có chuyện gì đâu!

Cừu Đức Khảo tiên sinh, tính toán thời gian lượng oxy còn lại của Ngô Tà, nếu sắp hết thời gian mà Ngô Tà vẫn chưa hồi đáp, các người hãy xuống cứu người!

Ngô Tà không thể chết!

Lúc đó tôi sẽ xuống nước tìm Tiểu Ca, anh ta là chìa khóa vào Trương Gia Cổ Lâu, không được có bất kỳ sai sót nào!" "Cứ nghe theo Tô gia đi!" Cừu Đức Khảo gật đầu, lời này của Tô Cảnh đúng ý lão.

Nếu Giải Tiểu Hoa xuống nước làm hỏng hành động của Ngô Tà thì sao?

Kế hoạch của lão không được phép thất bại. "Hơn nữa trong tay Ngô Tà có súng tín hiệu, nếu có nguy hiểm gì, bắn tín hiệu dưới nước chúng ta cũng có thể phát hiện!" Cừu Đức Khảo bồi thêm một câu, nhưng Giải Tiểu Hoa vẫn đầy vẻ lo lắng. "Tô gia, vạn nhất..." "Yên

tâm... không có vạn nhất!

Đợi đi!

Thời cơ đến tôi cũng sẽ xuống nước!" Tuy không tin Cừu Đức Khảo nhưng Giải Tiểu Hoa hoàn toàn tin tưởng Tô Cảnh.

Tô gia bảo đợi thì cứ đợi!

Thực ra cũng không phải đợi quá lâu.

Oxy của Ngô Tà vốn không còn nhiều, cùng lắm chỉ duy trì được bốn mươi phút.

Hiện tại Ngô Tà đã kích hoạt cơ chế phòng ngự của Trương Gia Cổ Lâu, lâm vào ảo giác do trận pháp Lục Giác Đồng Linh tạo ra.

Nhưng nếu cậu ta không tự mình phá được huyễn trận này thì Tô Cảnh thật sự coi thường cậu ta rồi.

Đợi chừng nửa tiếng sau, trong bộ đàm mới truyền lại giọng của Ngô Tà: "Tiểu Hoa, nghe thấy không?

Vừa rồi tôi bị ảo giác!" "Ngô Tà, cậu cuối cùng cũng trả lời rồi, mau lên đi, oxy của cậu không còn nhiều đâu!" Giải Tiểu Hoa nghe thấy tiếng Ngô Tà, đôi mày luôn nhíu chặt mới giãn ra.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tà lại phát hiện một con cá buộc dải vải, trên đó viết "Vào Hồng Hấp", còn có ký hiệu của Tiểu Ca.

Ngay lập tức đứa nhỏ này cười rộ lên: "Đợi đã, tôi phát hiện ký hiệu Tiểu Ca để lại rồi!

Anh ấy bảo tôi vào Hồng Hấp.

Tôi phải đi tìm bọn họ, tôi phải...

đưa bọn họ về nhà!" Ngô Tà vừa dứt lời, giữa hồ liền xuất hiện một xoáy nước khổng lồ. "Ngô Tà!

Ngô Tà!" Giải Tiểu Hoa gọi hai tiếng nhưng không có bất kỳ phản hồi nào.

Ngay khoảnh khắc Hồng Hấp xuất hiện, Ngô Tà đã trực tiếp bị cuốn vào. "Tô gia, phải làm sao đây?" "A Ninh, Tuyết Lỵ, ở trên bờ đợi tin của anh!

Anh nói thời cơ đã đến rồi, Tiểu Hoa!" Khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch, trên người tuôn ra kim quang vô tận, trong chớp mắt đã xuất hiện ở giữa hồ, sau đó thuận theo xoáy nước chui vào, để lại một đám người trên bờ ngơ ngác nhìn nhau.

Dáng vẻ này của Tô Cảnh hoàn toàn vượt qua nhận thức của mọi người.

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ thì không lấy làm lạ, nam nhân nhà mình thế nào các nàng đều rõ.

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng không quá chấn kinh, dù sao trước đó đã từng tiếp xúc với Tô Cảnh.

Người cảm thấy chấn động nhất chính là Cừu Đức Khảo và đám thủ hạ của lão.

Bọn họ làm sao từng thấy thủ đoạn này, hoàn toàn là siêu nhân luôn rồi.

Cừu Đức Khảo nhìn sâu vào A Ninh, hiện tại lão vô cùng hối hận vì đã phái người ra tay với Tô Cảnh.

Tự chuốc họa vào thân khi chọc phải một kẻ địch như vậy, hoàn toàn không đáng.

Lão quay người về lều, hiện tại lão phải suy nghĩ kỹ xem nên tiếp xúc với Tô Cảnh thế nào.

Nếu có được sự trợ giúp của Tô Cảnh, con đường tìm bí mật

trường sinh của lão chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Linh Lung cũng nhìn sâu vào xoáy nước đang dần biến mất, sau đó cũng theo Cừu Đức Khảo về lều.

Thân là gián điệp Uông gia phái tới bên cạnh Cừu Đức Khảo, cô ta không nghi ngờ gì là người có địa vị cao nhất, nên biết được nhiều bí mật hơn thành viên bình thường.

Uông Quý, Vân Thải và Trương Tháp Tháp đều do Linh Lung âm thầm kết nối.

Về tư liệu của Tô Cảnh, cô ta cũng biết không ít, nhưng không quá để tâm.

Cho đến hôm qua bị khí thế của Tô Cảnh ép tới không thở nổi, nhũn chân ngã quỵ, cô ta mới hiểu được sự khủng bố của anh.

Cộng thêm màn diễn ra trước mắt hôm nay, khiến cô ta càng thêm sợ hãi Tô Cảnh.

Không nói cái khác, từ bờ hồ tới giữa hồ mấy chục mét, Tô Cảnh chỉ một bước là tới, hơn nữa kim quang kia tuyệt đối không phải kỹ xảo công nghệ gì.

Đạo thuật?

Dù sao Tô Cảnh là người có năng lực đặc thù, mà còn mạnh hơn cả những người Uông gia bồi dưỡng!

Hơn nữa tin tức từ Uông gia nói anh có thể sở hữu bí thuật trường sinh, Uông Linh Lung cũng tin đến tám phần.

Dù sao người này quá thần bí...

Kẻ này tuyệt đối là tử địch của Uông gia!

Uông Linh Lung chìm vào suy tư nhưng không phát hiện Cừu Đức Khảo đang dùng dư quang nhìn mình với ánh mắt lóe lên lãnh mang.

Tô Cảnh trước đó đã nói với lão già này là Linh Lung có vấn đề.

Tuy Cừu Đức Khảo không hoàn toàn tin lời Tô Cảnh nhưng cũng đã âm thầm cảnh giác cô ta.

Tuy nhiên, lão cũng nghe lời Tô Cảnh, không trực tiếp ra tay.

Người phụ nữ này giữ lại vẫn còn tác dụng.

Bao gồm cả Uông Quý, Vân Thải và Trương Tháp Tháp.

Trong mắt Tô Cảnh, những người này đều là mồi nhử để dẫn đại bộ đội Uông gia xuất hiện...

Cừu Đức Khảo và Uông Linh Lung rời bờ hồ, còn A Ninh, Dương Tuyết Lỵ cùng Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử thì ở lại dưới lán tạm bên hồ chờ Tô Cảnh ra ngoài.

Chương 149

Tuy nói đã đạt thành hợp tác với Cừu Đức Khảo, nhưng mấy người họ căn bản không tin tưởng lão già này. "A Ninh, còn có Dương tiểu thư, Tô gia sẽ không có vấn đề gì chứ..." Giải Tiểu Hoa không phải không tin năng lực của Tô Cảnh, chỉ là anh ngay cả đồ lặn cũng không mặc đã xông vào Hồng Hấp, không thể không làm người ta lo lắng... "Em tin anh trai em~" A Ninh chỉ thản nhiên nói một câu.

Còn Dương Tuyết Lỵ đến mí mắt cũng không buồn nhấc, ngược lại còn lim dim ngủ.

Dương Tuyết Lỵ vốn là ngự tỷ cao lãnh, chỉ khi ở trước mặt Tô Cảnh thì tảng băng mới tan chảy, còn với đàn ông khác thì lúc nào chẳng lạnh lùng.

Dáng vẻ này khiến Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù sao hai người này là hồng nhan của Tô gia, chắc chắn hiểu anh hơn họ.

Hắc Hạt Tử lúc này không biết từ đâu lôi ra bốn hộp gỗ đựng cơm chiên thịt sợi thanh tiêu: "Hoa nhi gia, nào, ăn chút gì lót dạ đi!

Ninh tỷ, Dương tỷ, mời!" Nhìn bộ dạng cười nịnh của hắn, hai nàng cũng thật khó từ chối.

Chỉ có thể nói Hắc Hạt Tử rất biết cách xử sự...

Thời gian từng chút trôi qua, chẳng mấy chốc đã ba tiếng đồng hồ.

Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đang bàn bạc về Trương Gia Cổ Lâu và Cừu Đức Khảo.

Tuy biết Tô Cảnh và Ngô Tà ở dưới hồ, nếu có chuyện gì Cừu

Đức Khảo sẽ không mặc kệ, vì lão phải kiêng dè thế lực nhà họ Ngô và Cửu Môn.

Huống chi là Tô Cảnh, Giải Tiểu Hoa biết anh và Doãn Nam Phong có quan hệ không tầm thường.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy mà chưa có tin tức, hắn thật sự sốt ruột.

Nhưng nhìn A Ninh và Dương Tuyết Lỵ vẫn ung dung tự tại, thi thoảng còn gọi điện thoại cười nói vài câu, Giải Tiểu Hoa cũng không biết nói gì.

Hơn nữa nghe tiếng trong điện thoại, dường như hai người đang gọi cho Hoắc Linh?

Trong đó còn có tiếng của vài cô nương nữa nhưng Giải Tiểu Hoa không nhận ra là ai.

Hai nàng làm không khí căng thẳng ban đầu bị phá hỏng hết.

Nhưng Giải Tiểu Hoa không thấy được, tuy A Ninh và Dương Tuyết Lỵ nhìn như vô sự, thực ra luôn quan sát người của Cừu Đức Khảo xung quanh, và dư quang chưa từng rời khỏi lều của Cừu Đức Khảo.

Một khi nam nhân nhà mình bảo phải trông chừng lão già này để tránh lão làm trò tiểu xảo, thì chắc chắn phải canh chừng lão.

Hiện tại xem ra lão vẫn khá an phận, nếu không thì A Ninh và Dương Tuyết Lỵ thật sự có thực lực dìm cả đội của lão xuống hồ.

Chỉ riêng đám Bất Ngôn Kỵ hộ vệ bên cạnh hai nàng là đủ rồi.

Lúc này, Tô Cảnh đã tìm thấy Tiểu Ca và Vương Bàn Tử.

Anh trực tiếp xông vào Hồng Hấp, nhờ Kim Quang Chú hộ thể, mức độ này không thể ảnh hưởng gì tới thân thể.

Theo dòng nước, anh thuận lợi bị cuốn vào bên trong núi, tiến vào một không gian đặc biệt.

Vừa vào đã thấy Tiểu Ca và Vương Bàn Tử, cạnh đó Ngô Tà đang nằm, trang bị lặn vừa được hai người tháo ra.

Nhưng chưa kịp phản ứng, trước mắt hoa lên một cái, đột nhiên lòi ra thêm một người làm Vương Bàn Tử giật bắn mình.

Tiểu Ca thì không đến mức đó, anh nhận ra Tô Cảnh ngay lập tức.

Vương Bàn Tử lúc này cũng hoàn hồn: "Tiểu Ca, tôi không phải đang nằm mơ chứ...

Thiên Chân tới thì thôi đi, sao Tô gia cũng xuống đây rồi!" Vỗ mạnh Tiểu Ca một cái, Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Nghe vậy Tiểu Ca không nói gì, chỉ lặng lẽ đấm Vương Bàn Tử một quả. "Đùng đùng đùng...

Mẹ kiếp!

Béo tôi không nằm mơ!

Tô gia à!

Ngài thật sự tới rồi!

Tiểu Ca, chúng ta có cứu rồi!" Nói đoạn định lao tới ôm Tô Cảnh nhưng bị anh đạp văng ra. "Bớt đi Bàn Tử, tôi không chơi gay!

Cầm lấy!" Phủi nước trên người, Tô Cảnh lật lòng bàn tay, hai ống trúc cơm chiên thịt sợi thanh tiêu được ném ra. "Ăn chút gì bổ sung thể lực đi!

Thật sự chưa thấy hai người thảm hại thế này bao giờ!" "Cảm ơn!" Đón lấy ống trúc, Tiểu Ca mở ra bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Điều này khiến Tô Cảnh hơi ngẩn người, thật không ngờ Tiểu Ca

lại biết nói cảm ơn.

Tuy hiện tại anh rất thảm hại nhưng lúc nói cảm ơn thật sự rất đẹp trai nha~ Bàn Tử cũng không kịp nói chuyện, xem ra hai người họ thực sự đói lả rồi.

Vừa ăn Bàn Tử vừa hỏi: "Tô gia, sao ngài lại xuống đây?" Lúc này Tô Cảnh đã khoanh chân ngồi dưới đất. "Tôi xuống thế nào à?

Không phải vì cứu các người thì tôi xuống đây làm gì?

Ngô Tà một mình không bảo đảm, tôi phải đưa các người về an toàn!

Tiểu Hoa đã trả tiền rồi đó..." Nhún vai, Tô Cảnh nói thẳng.

Đương nhiên, mục đích thực sự là để bảo vệ Trương Khởi Linh, ai biết được có biến cố gì xảy ra không.

Vạn nhất anh ta chết ở đây, việc vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ cực kỳ phiền phức.

Dù sao, anh ta mới là chìa khóa mở ra cổ lâu...

Nếu không, Tô đại quan nhân vô lợi bất khởi tảo sao lại mò tới đây.

Hơn nữa, còn có thể tiện tay đánh dấu một cái, tội gì không làm? [Đinh!

Chúc mừng ký chủ kích hoạt đánh dấu!

Địa điểm hiện tại: Mê cung Trương gia!

Có đánh dấu không?] "Đánh dấu!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ đánh dấu thành công!

Thưởng: Dương Ngũ Lôi!] [Kiểm trắc trong cơ thể ký chủ có Âm Ngũ Lôi, có dung hợp không?] "Dung hợp!" [Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được Đạo gia bí thuật: Ngũ Lôi Chính Pháp!] Cùng với một luồng ấm áp tràn vào cơ thể, Âm Ngũ Lôi trong người Tô Cảnh nhanh chóng hoàn thành biến chất.

Âm dương song lôi dung hợp mới là Ngũ Lôi Chính Pháp!

Trong đan điền, một luồng lôi quang màu vàng lấp lánh, hiển hiện vô cùng thuần túy.

Đương nhiên biến hóa này không kéo dài lâu, Vương Bàn Tử đối diện không phát hiện được gì, chỉ có Tiểu Ca ngước mắt nhìn Tô Cảnh, dường như cảm nhận được khí tức vô ý thoát ra từ người anh. "Nói thật lòng, Tô gia!" Bàn Tử vừa ăn vừa nói, chẳng mấy chốc đã hết sạch một ống cơm, Tô Cảnh lại ném cho hắn thêm một lon nữa.

Nhìn Tô Cảnh, đôi mắt tên này đầy vẻ cảm kích, miệng lắp bắp: "Cũng may là ngài xuống cùng Thiên Chân, còn biết mang cơm cho hai chúng tôi!

Nếu chậm hai ngày nữa chắc hai đứa tôi chết đói thật rồi..." "Bớt xàm đi!

Ông mau làm cho Ngô Tà tỉnh lại, sau đó tôi đưa các người ra ngoài!

Người bên trên còn đang đợi đấy!

Chỗ này không nên ở lâu!" Nghe vậy, hai người đều gật đầu.

Bàn Tử ghé sát Ngô Tà.

Lúc này họ đã cởi hết đồ lặn của Ngô Tà, để cậu dựa vào vách đá.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử nhịn không được vỗ vỗ mặt cậu: "Phải công nhận Thiên Chân này da dẻ mịn thật...

Làm sao cho cậu ta tỉnh bây giờ?" "Hô hấp nhân tạo đi!" Tô Cảnh nhìn Tiểu Ca, nói đùa một câu. "Được rồi, nếu đã vậy, Béo tôi không

nhường ai đâu!" Nói đoạn chu mỏ định hôn xuống.

Nhưng chưa kịp chạm vào đã bị Tiểu Ca kéo văng ra, sau đó Tiểu Ca bắt đầu thực hiện hô hấp nhân tạo cho Ngô Tà.

Tô Cảnh nhìn mà chậc chậc khen ngợi, trong tay lập tức xuất hiện một cái điện thoại để quay phim.

Tô đại quan nhân là thích nhất chụp ảnh quay phim mà...

Bàn Tử thì vô cùng uất ức.

Quả nhiên hai người này mới là chân ái...

Chương 150

Hô hấp nhân tạo một lát, Ngô Tà bỗng ho khù khụ vài tiếng, mơ màng mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã thấy Tiểu Ca. "Ngô Tà..." Nghe tiếng Tiểu Ca gọi khẽ, đứa nhỏ này đầy vẻ nghi ngờ đưa tay dứt râu Tiểu Ca: "Không phải ảo giác, tôi chưa bao giờ thấy anh thảm hại thế này.

Cho nên tuyệt đối không phải ảo giác!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vỗ vai cậu một cái: "Trong mắt thật sự chỉ có Tiểu Ca thôi à!" "Bàn Tử!" "Thiên Chân, cậu với Tô gia mà tới chậm hai ngày nữa là hai chúng tôi thành ảo giác thật đấy!" "Tô gia?" Ngô Tà vừa tỉnh nên còn ngơ ngác.

Nhưng khi quay đầu thấy Tô Cảnh đang ngồi xếp bằng ăn cơm chiên thịt sợi thanh tiêu bên cạnh, cậu mới giật mình tỉnh hẳn. "Tô ca!

Sao anh lại xuống đây?" "Tôi không xuống thì cậu có đưa được hai người này về an toàn không?" Một câu hỏi ngược làm linh hồn run rẩy...

Ngô Tà hơi ngượng ngùng gãi đầu, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn quanh và bắt đầu phân tích: "Tôi hiểu rồi!

Lối vào Trương Gia Cổ Lâu không ở dưới nước!

Chỗ này mới đúng!

Phải thông qua Hồng Hấp mới qua được đây!" "Cổ lâu gì?

Cái quái gì?

Cậu nói cái gì vậy?" Vương Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

Lúc này Ngô Tà bắt đầu kích động: "Hai người xuống đây không

thấy sao?

Dưới đáy hồ có một tòa cổ lâu kiểu Hán!

Trên đó viết Trương Gia Lâu Chủ, bên trong toàn chuông đồng xanh, tôi vừa vào đã rơi vào huyễn cảnh rồi!" "Hóa ra đây là quê cũ của Tiểu Ca à...

Có ấn tượng gì không?" Vương Bàn Tử hỏi Tiểu Ca một câu, nhưng Tiểu Ca chỉ lắc đầu.

Dù sao cũng là bậc thầy mất trí nhớ, có ấn tượng mới lạ. "Hai người không thấy tòa lâu dưới hồ à?

Thế hai người xuống đây kiểu gì?" Nghe Ngô Tà hỏi, Vương Bàn Tử cảm thấy hơi nhục nhã, giải thích đơn giản một hồi.

Tổng kết lại là đang câu cá trên hồ thì bị cuốn vào Hồng Hấp...

Nghe vậy, khóe miệng Ngô Tà giật giật, không biết nói gì hơn. "Trải nghiệm của hai người thật là kỳ diệu...

Tô ca, lúc anh xuống có thấy không?" Nói xong lại quay sang hỏi Tô Cảnh.

Tô Cảnh cũng vừa ăn xong, nghe hỏi thì quăng ống trúc đi, sau đó nhàn nhã châm một điếu thuốc rồi mới nói: "Tôi cũng không thấy!

Nhưng chuyện đó không quan trọng!

Hơn nữa, chỗ này cũng không phải lối vào Trương Gia Cổ Lâu!

Nếu không thì Tiểu Ca có thể bị kẹt ở đây mấy ngày không ra được sao?

Dù mất trí nhớ nhưng dựa vào cảm giác Tiểu Ca vẫn có thể ra ngoài được.

Vậy tình huống này nói lên điều gì?" Nhìn ba người, Tô Cảnh thản

nhiên nói. "Nghĩa là... tìm sai chỗ rồi?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi. "Không sai!

Chỗ này chắc là nơi Trương gia dùng để che mắt thiên hạ!

Nói đơn giản là cơ chế phòng ngự của Trương Gia Cổ Lâu!

Cho nên chỗ này không thể ở lâu, không biết chừng có nguy hiểm gì đâu!" Nghe Tô Cảnh giải thích, cả ba đều nghiêm trọng gật đầu. "Bên trong còn có một không gian khá lớn, chúng ta qua đó trước đi...

Lối ra chắc chắn ở bên đó.

Dù hai ngày nay tôi với Tiểu Ca tìm nát cả rồi vẫn chưa thấy!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa đứng dậy đi vào trong. "Thiên Chân, bên ngoài này không phải chính sảnh đâu, chỉ coi là huyền quan thôi!" Theo chân Vương Bàn Tử đi vào, Tô Cảnh thấy bên trong đang đốt một đống lửa, vách đá xung quanh đều là ngọc thạch, tỏa ra những đốm sáng xanh lục.

Nhìn phẩm chất thì đều là loại thủy tinh giá trị liên thành.

Tuy nhìn không có gì nguy hiểm nhưng Tô Cảnh biết rõ, bên trong có Mật Lạc Đà do người Trương gia bố trí, được điều khiển bởi Hắc Mao Xà.

Hắc Mao Xà cực kỳ nhạy cảm với nhiệt độ, dù không đốt lửa thì nhiệt độ cơ thể của Tiểu Ca và Bàn Tử ở đây vài ngày cũng đủ đánh thức chúng. "Thấy không Thiên Chân!

Đây là cả một mỏ ngọc đấy!

Nếu không phải thiếu công cụ, Béo tôi đã khai thác lâu rồi!

Mang ra ngoài chắc chắn kiếm đậm!" "Cũng may là ông chưa đào!

Nếu không, tôi tới đây chỉ thấy xác hai người thôi..." Tô Cảnh buông một câu lạnh lùng làm cả ba sững sờ.

Lúc này Tô Cảnh đã mở Hoàng Kim Đồng.

Dưới cái nhìn xuyên thấu, Mật Lạc Đà bên trong vách đá ngọc thạch đã sắp chui ra rồi!

Cách lớp bề mặt không quá hai mươi phân!

Với tốc độ di chuyển của chúng, chỉ mười phút nữa là phá đá mà ra!

Một con ra được thì những con sau sẽ tuôn ra nườm nượp! "Tô gia, sao ngài lại nói thế?" "Các người còn nhớ ngọc dong trong cung mẫu Tây Vương Mẫu không?

Bên trong vách đá này được người Trương gia đặt hàng vạn nhân dong bằng ngọc thạch, cũng được điều khiển bởi Hắc Mao Xà!

Loại rắn này cảm ứng nhiệt độ rất nhạy, hai người ở đây lâu như vậy, cộng thêm nhiệt độ của đống lửa đã làm chúng thức tỉnh rồi!

Thứ này gọi là Mật Lạc Đà!

Linh hoạt hơn ngọc dong nhiều!

Theo tình hình hiện tại, mười phút nữa là chúng phá vách chui ra!

Còn muốn đào ngọc sao?

Lo giữ mạng trước đi!" Tô Cảnh giải thích xong, Vương Bàn Tử bủn rủn chân tay.

Ngô Tà cũng nghiêm trọng hỏi: "Vậy phải làm sao, Tô ca!" "Kỳ Lân Văn!!

Kỳ Lân Văn trên người Tiểu Ca chính là bản đồ!

Người Trương gia nhất định sẽ để lại đường lui cho hậu duệ.

Hai người mau làm cho hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Ca hiện lên đi, Ngô Tà cậu lo ghi lại vị trí!

Rút lui nhanh!

Thứ này tuy đơn lẻ không mạnh nhưng số lượng thì không chịu thấu đâu!" Tuy không biết vì sao Tô Cảnh biết hình xăm trên người Tiểu Ca là bản đồ, nhưng Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều chọn tin tưởng.

Dù sao trong mắt họ, bí mật trên người Tô Cảnh còn nhiều hơn cả Tiểu Ca.

Biết những thứ họ không biết là chuyện bình thường.

Lúc này hai người cuống cuồng bắt đầu cởi áo Tiểu Ca, Bàn Tử chạy ra chỗ huyền quan thấm nước vào áo rồi mang về hơ lửa, sau đó áp lên người Tiểu Ca.

Kỳ Lân Văn gặp nhiệt hiển hiện, hai người cũng bắt đầu không ngừng nghỉ nghiên cứu bản đồ tiềm ẩn trên đó.

Vừa đi vừa nhìn!

Những con Mật Lạc Đà trong vách đá sắp ra ngoài rồi!

Thấy Ngô Tà và Bàn Tử vẫn chưa phát hiện ra tấm bản đồ trên hình xăm của Tiểu Ca, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng nhắc nhở.

Đồng thời, tâm niệm anh vừa động, Thiên Huyễn trong nháy mắt đã biến hóa thành một ngọn đoản thương dài bằng cánh tay.

Lời Tô Cảnh vừa dứt, lớp ngọc thạch trên vách đá liền nứt ra từng đạo vết rạn.

Nhóm Ngô Tà vừa đứng dậy, vách ngọc đã ầm vang vỡ vụn, sau đó từ bên trong bước ra một con tượng ngọc (ngọc dong), lao về phía mấy người tấn công.

Đoản thương trong tay Tô Cảnh đâm thẳng vào ngực con tượng ngọc này, dùng lực hất một cái, một con hắc mao xà đen kịt bị anh hất

văng ra ngoài. "Đi thôi, thứ này đối với tôi tuy không đáng ngại, nhưng sẽ rất phiền phức!

Đi lối này!" Dẫn theo mọi người, họ tiến vào một đường hầm bên cạnh.

Chương 151

Những con Mật Lạc Đà này không ngừng bò ra từ vách đá, lao tới tấn công, nhưng đều bị Tô Cảnh đánh tan xác từng con một. "Tô gia, may mà có ngài!

Nếu không ba chúng tôi, dù có thoát ra được cũng thương nặng mất mạng." "Đúng vậy, vẫn cứ là Tô ca đỉnh nhất!" Bàn Tử và Ngô Tà ở bên cạnh nói leo vào vài câu.

Nhưng Tô Cảnh cũng không mấy để tâm: "Bớt nói nhảm đi, mau tìm lối thoát.

Đường hầm này chắc chắn tương ứng với hình xăm trên người Tiểu Ca." Tiện tay đánh nát một con Mật Lạc Đà, Tô Cảnh mới nói với hai người.

Tuy rằng Câu Linh Khiển Tướng có thể nô dịch vạn linh, nhưng loại hắc mao xà này đã bị người nhà họ Trương cải tạo thành cốt lõi của Mật Lạc Đà.

Tô Cảnh lúc nãy đã thử qua, không thể thao túng được, thứ này chính là một con rối, lõi hắc mao xà bên trong chẳng có chút linh trí nào.

Nói đơn giản, lũ hắc mao xà này đã chết não, nhưng thân xác chưa chết, vẫn còn tàn dư bản năng sinh vật.

Cách người nhà họ Trương tạo ra Mật Lạc Đà quả thực có điểm độc đáo.

Có đường hầm làm tham chiếu, Ngô Tà cũng rất nhanh hiểu thấu tấm bản đồ ẩn giấu trong hình xăm của Tiểu Ca, dẫn mọi người đi về phía lối ra.

Tuy nhiên, đường hầm ngoằn ngoèo này tốn khá nhiều thời gian.

Trong lúc Tô Cảnh và mọi người tìm lối thoát bên dưới, thì trên bờ, tuy A Ninh và Shirley Dương tin tưởng Tô Cảnh, Giải Tiểu Hoa cũng tin họ bởi vì họ là người của anh, chắc chắn hiểu anh hơn mình, nhưng đã qua hơn hai tiếng đồng hồ, Giải Tiểu Hoa vẫn không ngồi yên được nữa.

Không nghe lời khuyên ngăn, anh xông thẳng vào lều của Cừu Đức Khảo.

Lúc này, người phụ nữ tên Linh Lung đang ở bên trong báo cáo gì đó với lão.

Thấy Giải Tiểu Hoa vào, cả hai đều sững lại.

Ngay sau đó, Hắc Hạt Tử cũng đi theo vào. "Ông Cừu Đức Khảo, đã qua hai tiếng rồi vẫn chưa có tin tức, ông có thể phái người xuống nước tìm kiếm một chút không!

Nếu ông phái người, hãy đưa cho tôi một bộ trang bị, tôi tự xuống!" Nghe lời này, Cừu Đức Khảo mắt lộ ý cười: "No, no, no...

Cậu không thể xuống làm phiền họ!

Tôi tin họ không sao, hiện giờ không tìm thấy tín hiệu của họ, dù tôi phái người xuống cũng vô ích.

Chỉ có thể tin tưởng thôi, huống hồ có Tô gia ở đó, cậu lo gì?

A Ninh và cô Dương kia còn chẳng lo...

Ở Hạ quốc có câu cổ ngữ gọi là: Hoàng đế không vội, thái giám đã vội..." Nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, Giải Tiểu Hoa lập tức mất bình tĩnh: "Ông...

Được!

Đã vậy tôi sẽ tự nghĩ cách xuống!" Nói xong, anh định quay người

rời đi, nhưng lại thấy Linh Lung đột nhiên nhíu mày, một tay ấn vào tai nghe, sau đó vẻ mặt nghiêm trọng nói với Cừu Đức Khảo: "Boss, người của chúng ta dưới chân núi bị một nhóm người quét sạch rồi...

Kẻ cầm đầu nói mình là Ngô Nhị Gia..." Nghe vậy, Cừu Đức Khảo liếc nhìn Hắc Hạt Tử đang nhàn nhã đứng sau Giải Tiểu Hoa, trực tiếp nói: "Xem ra, đại lão bản của cậu tới rồi, không giới thiệu một chút sao?" "Ông ấy mới là đại lão bản của tôi..." Hắc Hạt Tử nhún vai, chỉ vào Giải Tiểu Hoa. "Tôi đang nói...

Ngô gia Nhị gia..." Câu nói này khiến cả Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử đều ngẩn ra.

Xem ra Ngô Nhị Gia cũng không ngồi yên được rồi...

Mà lý do duy nhất khiến ông ấy phải xuất đầu lộ diện, chỉ có thể là Ngô Tà... "Hạt Tử, liên lạc đi..." Giải Tiểu Hoa nói với Hắc Hạt Tử một câu rồi trực tiếp ngồi xuống trong lều của Cừu Đức Khảo.

Nếu tôi bảo ông đi cứu người ông không đi...

Vậy Ngô Nhị Gia thì sao...

Lời ông ấy nói liệu có đủ trọng lượng không?

Cùng lúc đó, trong căn chòi tạm bợ ven hồ, A Ninh và Shirley Dương đã cúp điện thoại.

Cả hai đang nhìn chằm chằm vào lều của Cừu Đức Khảo. "Giải Tiểu Hoa cũng nóng nảy quá rồi..." "Kệ cậu ta đi A Ninh, hai chúng ta cứ làm tốt việc anh ấy sắp xếp là được.

Bất kể là canh chừng Cừu Đức Khảo hay là người phụ nữ nhà họ Uông kia...

Không được để họ có bất kỳ hành động nào bất lợi cho chúng ta." Shirley Dương nhìn A Ninh nói. "Hiểu rồi!

Có điều anh Cảnh xuống dưới lâu như vậy...

Tuy biết anh ấy thủ đoạn đầy mình, sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng không nhận được tin tức vẫn khiến em lo lắng..." Shirley Dương sao lại không lo, dù ngoài mặt tỏ ra tin tưởng Tô Cảnh tuyệt đối, nhưng lo hay không chỉ mình cô biết.

Chỉ là sự lo lắng này không có ý nghĩa gì.

Chưa nói chuyện khác, một người đàn ông có thể điều khiển Âm binh thì làm sao dễ dàng gặp chuyện được.

Nghĩ đến những Âm binh đang ẩn nấp quanh mình, hai cô gái đều yên tâm hơn nhiều.

Họ nhìn chằm chằm mặt hồ, trông ngóng mòn mỏi.

Đột nhiên, một nhóm người xông vào doanh trại khiến hai cô cảnh giác.

Một toán hảo thủ mặc áo khoác đen tiến thẳng vào.

Đi đầu là một người trung niên gầy gò, mặc áo gile, tay cầm quạt giấy.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của ông ta là biết kẻ đến không thiện. "Là ông ta?" "Ai vậy?" A Ninh nhận ra người đàn ông này, Shirley Dương tò mò hỏi. "Ngô gia Nhị gia!

Nhị gia của Ngô gia trong Cửu Môn, Ngô Nhị Bạch.

Trước đây tôi từng xem qua tư liệu về ông ta, là một người đàn ông rất ghê gớm!

Nhưng ông ta đã tuyên bố từ lâu là không can thiệp vào chuyện Cửu Môn nữa." Nghe giải thích, Shirley Dương gật đầu: "Ngô Nhị Gia, tôi có nghe qua...

Nhưng nếu đã không can thiệp, sao ông ta lại tới đây?" "Chắc chắn

là vì Ngô Tà rồi ~" A Ninh vươn vai đứng dậy, bĩu môi nói: "Đúng là bảo vệ con cháu.

Tuyết Li, đi qua đó xem thử!

Không được để ông ta xuống nước cứu người!

Cừu Đức Khảo sợ chúng ta xuống làm loạn kế hoạch của lão, chúng ta còn sợ ông ta xuống ảnh hưởng đến anh Cảnh nữa..." "Được!" Nói đoạn, hai cô gái cùng tiến về phía lều của Cừu Đức Khảo.

Lúc này, Cừu Đức Khảo cùng Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử đã ra khỏi lều.

Nhóm người của Cừu Đức Khảo và Ngô Nhị Gia đang đối đầu gay gắt.

Kiếm bạt nỗ trương!

Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử lặng lẽ bước đến bên cạnh Ngô Nhị Bạch.

Nhìn Cừu Đức Khảo, Ngô Nhị Bạch lạnh lùng lên tiếng: "Ngô Tà đâu?" Cừu Đức Khảo chỉ cười nhạt: "Nghe danh Ngô Nhị Gia đã lâu, mời vào trong đàm đạo?" Bên ngoài lều, thủ hạ hai bên đối trị.

Bên trong lều, không khí cũng căng thẳng vô cùng.

Cừu Đức Khảo và Ngô Nhị Bạch ngồi đối diện nhau.

Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa đứng sau lưng Ngô Nhị Bạch.

A Ninh và Shirley Dương vừa vào liền thấy cảnh tượng này, nhưng họ chẳng thèm để tâm, kéo ghế ngồi phịch xuống bên cạnh.

Ngô Nhị Bạch vừa phe phẩy quạt, vừa xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, liếc nhìn hai cô gái.

Bên này còn chưa nói gì, Linh Lung đứng sau Cừu Đức Khảo đã gây hấn: "Không biết quy tắc sao?

Các người muốn ngồi ngang hàng với lão bản của tôi và Ngô Nhị Gia à?" Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử biến sắc.

Cái đồ ngốc này!

Chọc vào hai cô nãi nãi này làm gì!

Không biết Tô gia bảo vệ người của mình thế nào sao?

Nhìn sắc mặt A Ninh và Shirley Dương, cả hai đều không dám lên tiếng. "Linh Lung...

Ai cho cô cái gan nói chuyện với tôi như vậy?

Lão sao?" A Ninh liếc nhìn Cừu Đức Khảo, hỏi một câu nhạt nhẽo, nhưng cái lạnh trong lời nói thì ai cũng nghe ra. "Tôi thay mặt lão bản nói chuyện!

Chẳng lẽ tôi nói..." Cô ta chưa dứt lời, A Ninh đang ngồi bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô ta trong chớp mắt.

Chương 152

Một cái tát trực tiếp giáng xuống.

Lực cực mạnh!

Đánh văng người phụ nữ này ngã xuống đất.

Sau đó A Ninh mới thong thả ngồi lại chỗ cũ. "Lão bản của cô còn chưa lên tiếng, đến lượt cô sủa sao?

Ông Cừu, quản lý con chó của mình cho tốt.

Đây là tôi còn nể mặt, nếu anh tôi ở đây thì không đơn giản thế này đâu!

Sẽ mất mạng đấy!

Các người cứ tiếp tục đi..." Vắt chéo đôi chân dài, A Ninh và Shirley Dương ngồi xem hai phe đối đầu.

Sau khi A Ninh nói xong, Cừu Đức Khảo liếc Linh Lung một cái, cô ta không dám nói thêm gì nữa, đứng sau lão, khuôn mặt sưng vù trông cực kỳ nực cười. "Cô bé, thân thủ khá lắm..." Ngô Nhị Bạch nhìn A Ninh, lên tiếng khen một câu.

Hắc Hạt Tử đứng sau vội vàng nói: "Nhị gia, cô ấy là em gái của Tô gia...

Tô gia lúc này đang xuống nước cứu Ngô Tà và Tiểu Ca rồi..." Nghe vậy, Ngô Nhị Bạch gật đầu, ánh mắt nhìn hai cô gái ôn hòa hơn vài phần.

Sau đó ông không để ý nữa, đeo chiếc nhẫn vào ngón cái, nhìn về phía Cừu Đức Khảo.

Hắc Hạt Tử lúc này bước lên rót trà cho hai người: "Hai vị lão

bản, mời uống trà!" Cừu Đức Khảo đưa tay ra hiệu, nhưng Ngô Nhị Bạch không thèm đáp lại.

Về khí thế, lão Cừu đã thua một bậc.

Thấy vậy, Cừu Đức Khảo đi thẳng vào vấn đề: "Ngô lão bản, mang theo nhiều người nhỉ..." "Nhiều sao?

Không tính là nhiều!

Vả lại số lượng không đại diện cho điều gì...

Người của tôi năng lực bình thường, cùng lắm một chấp hai thôi..." Hai người nói chuyện bằng ngôn ngữ quốc gia mình.

Tuy nghe hiểu đối phương nhưng tuyệt đối không nhượng bộ.

Ngô Nhị Gia cực kỳ bá đạo. "Theo tôi được biết, trong ba người con trai của Ngũ gia, Nhị công tử không bao giờ quản chuyện Cửu Môn..." "Chuyện Cửu Môn tôi có thể không quản, nhưng Ngô Tà, tôi nhất định phải quản!" Nghe lời này, Cừu Đức Khảo tuy giận nhưng không bộc phát: "Ngô Nhị Gia, thực ra chúng ta có thể hợp tác...

Chắc ông cũng biết Tô gia, vị Tô tiểu gia gần đây danh tiếng nổi như cồn, ông chắc cũng nghe qua, cậu ấy cũng đã đạt thành hợp tác với tôi, chúng ta có cùng mục đích!" "Muốn hợp tác thì phải có tiền đề...

Tô Cảnh hợp tác với ông tôi không quản, theo tôi hiểu về cậu ta, chắc chắn là có lý do riêng...

Hậu bối này quả thực là sóng sau xô sóng trước...

Tiếc là, cậu ta không phải người của Cửu Môn...

Các người muốn tìm Trương Gia Cổ Lâu, tìm bí mật trường sinh, nhưng tôi chỉ muốn tìm cháu trai mình!

Nhân thủ và trang bị tôi mang tới mạnh hơn ông nhiều.

Cho nên, không có hợp tác gì cả!

Ông tốt nhất đừng làm loạn!" Lúc này Shirley Dương ở bên cạnh cũng lên tiếng: "Vị ông Ngô này nói không sai, ông Cừu, tôi đại diện cho Tô gia nói chuyện với ông!

Tuy chúng ta có hợp tác, nhưng nếu ông dám làm loạn, tôi sẽ dìm cả đội của ông xuống hồ!

Cho các người trường sinh bất lão luôn!" Shirley Dương nói không nể chút tình diện nào.

Cừu Đức Khảo tức đến ngực phập phồng nhưng không nói gì.

Bởi vì lão không nắm thóp được Tô Cảnh... "Cô bé này sát khí lớn quá!" Ngô Nhị Bạch nhìn Shirley Dương với ánh mắt thoáng qua tia tán thưởng. "Chịu thôi, đều là Tô gia dặn dò cả...

Ông Cừu, đừng nghĩ tôi nói đùa, dù Tô gia không ở đây, tôi và A Ninh cũng có khả năng đó!" Nói đoạn, năm tên Bất Ngôn Kỵ mặc giáp sắt dữ tợn hiện ra trước mắt mọi người, khiến ai nấy đều kinh hãi.

Khi cần thiết, cũng phải phô trương cơ bắp một chút...

Đúng lúc này, máy tính bên cạnh kêu bíp bíp, tín hiệu của Ngô Tà đã xuất hiện.

Một tên thuộc hạ của Cừu Đức Khảo chạy vào: "Boss, trong núi có người bắn pháo hiệu!" Nghe vậy, Cừu Đức Khảo vui mừng ra mặt: "Mau đi tìm!" Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử lập tức chạy ra ngoài.

Ngô Nhị Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm: "Ngô Tà!" A Ninh và Shirley Dương cũng bám sát theo sau, đi thẳng lên núi.

Quay lại phía Tô Cảnh.

Sau khi vào đường hầm, Ngô Tà nhờ tham chiếu đã phát hiện ra lối

đi chính xác trên hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Ca.

Ban đầu lũ Mật Lạc Đà này hành động không nhanh lắm, Tô Cảnh một mình chặn chúng là quá đủ.

Nhưng càng đi ra ngoài, Mật Lạc Đà càng linh hoạt, số lượng và thể hình đều tăng lên.

May mà đường hầm này khá rộng, nếu không lũ Mật Lạc Đà khổng lồ kia đã không đuổi theo được.

Một con cao tới ba bốn mét, hoàn toàn là một gã khổng lồ nhỏ.

Tô Cảnh đã thả Bất Ngôn Kỵ ra để chặn hậu.

Tìm thấy lối ra, dù chỉ là một kẽ hở hắt sáng nhưng không thành vấn đề.

Anh đấm nát vách đá, tạo ra một lối thoát, dẫn mọi người chạy ra ngoài an toàn.

Ngô Tà bắn pháo hiệu cầu cứu.

Chỉ là lũ Mật Lạc Đà bên trong vẫn truy đuổi không buông, dường như vô tận, phiền chết đi được.

Nếu để chúng thoát ra ngoài chạy lung tung thì càng rắc rối hơn. "Bất Ngôn Kỵ, về đây!" Theo tiếng gọi của Tô Cảnh, từng tên Bất Ngôn Kỵ hóa thành những luồng hắc khí ùa vào cơ thể anh.

Tô Cảnh lúc này trực tiếp dùng Thỉnh Linh Thượng Thân của Câu Linh Khiển Tướng.

Sức mạnh của nhiều Bất Ngôn Kỵ gia trì vào người, khí chất của anh trở nên cực kỳ âm tà, trên thân không ngừng toát ra quỷ khí đen kịt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Không còn Bất Ngôn Kỵ ngăn cản, lũ Mật Lạc Đà như chó điên lao ra khỏi hang. "Phong Hậu Kỳ Môn - Chấn tự: Ngũ Lôi Chính Pháp!

Chưởng Tâm Lôi!" Một tiếng quát lớn, một đạo lôi xà vàng rực phóng ra từ lòng bàn tay.

Ngũ Lôi Chính Pháp được gia trì uy lực của Bát Kỳ Kỹ, cộng thêm sức mạnh từ Thỉnh Linh Thượng Thân, chiêu này có lẽ là đòn mạnh nhất Tô Cảnh có thể tung ra lúc này.

Nó xuyên thủng vài con Mật Lạc Đà khổng lồ đầu tiên, rồi lao thẳng vào trong hang.

Đạo lôi quang vàng rực chói mắt ấy xuyên thấu cả ngọn núi!

Mọi người đang tìm ở lưng chừng núi đều ngẩn ngơ.

Chỉ có Hắc Hạt Tử phản ứng kịp, thốt lên một câu tếu táo: "Mẹ kiếp!

Vị đạo hữu phương nào đang độ kiếp ở đây thế?" Trên núi, mọi người chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều rơi vào trạng thái ngây dại.

Thân hình Tô Cảnh vẫn còn vương lôi quang và quỷ khí, ngọn núi trước mặt đã sụp đổ một nửa.

Ngay cả Tiểu Ca cũng hiếm khi để lộ vẻ chấn động trong mắt. "Đây... còn là người không?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm, nói thay tiếng lòng của tất cả. "Anh Cảnh ~" Sau khi A Ninh gọi một tiếng, Tô Cảnh mới thu lại khí thế. "Đến rồi à...

Tôi xuống dưới bao lâu rồi?" Thấy khí thế nhiếp người của Tô Cảnh tan đi, mọi người mới nhanh bước đến trước mặt ba người họ.

Hai cô gái bước đến bên cạnh, Tô Cảnh mới cất tiếng hỏi. "Hơn nửa ngày trời..." Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử gặng hỏi nhóm Ngô Tà về chuyện dưới hang.

Nghe Ngô Tà kể xong, cả hai đều rùng mình.

Tình huống đó, nếu không có Tô Cảnh, e rằng tất cả đều phải bỏ mạng. "Đi gặp Nhị thúc của em đi, Nhị thúc cũng tới rồi." Giải Tiểu Hoa nói với Ngô Tà.

Nghe vậy, Ngô Tà sững sờ, liếc nhìn Hắc Hạt Tử: "Anh báo tin đúng không..." Hạt Tử chỉ cười trừ.

Ngô Tà không nhịn được lườm một cái: "Đi thôi!

Chương 153

Em cũng nghĩ thông suốt rồi...

Những gì Nhị thúc biết chắc chắn nhiều hơn chúng ta!

Cừu Đức Khảo em cũng muốn gặp mặt!" Nói đến lão Cừu, mắt Ngô Tà lóe lên tia giận dữ.

Biết rõ bên dưới nguy hiểm mà không cảnh báo, thế mà gọi là hợp tác chân thành sao?

Trong lều của Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh tựa lưng vào ghế, Shirley Dương bóp vai cho anh, A Ninh đứng bên cạnh.

Nhìn điệu bộ này của Tô Cảnh, Ngô Nhị Bạch im lặng một lát rồi khẽ cười: "Nhân bất phong lưu uổng thiếu niên, Tô tiểu gia quả nhiên tiêu sái!

Lần này cậu cứu Ngô Tà một mạng, Ngô gia nợ cậu một ân tình, có nhu cầu cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào!" Ông vẫy tay gọi thuộc hạ, cầm lấy một tấm danh thiếp mạ vàng đưa tới trước mặt Tô Cảnh. "Nhị gia khách khí quá...

A Ninh, nhận lấy." "Vâng!" A Ninh nhận lấy tấm danh thiếp.

Ngô Tà lúc này cũng cảm thán: "Đúng là nhờ có anh Cảnh, nếu không ba đứa em thực sự tiêu đời dưới đó rồi!" Nói xong, cậu quay sang nhìn Cừu Đức Khảo: "Cừu Đức Khảo, Trương Gia Cổ Lâu bên dưới, ông biết đúng không!

Trong đó có trận linh đang thanh đồng gây ảo giác, ông cũng biết đúng không!

Tại sao không nói với tôi?

Ông dựa vào đâu mà nghĩ tôi có thể vào được!" Nghe vậy, Cừu Đức Khảo chỉ cười: "Cảm giác!" "Ông thực sự không tìm thấy manh mối gì bên dưới sao?

Chỉ dựa vào mỗi cảm giác?

Ông muốn tôi vào đó nộp mạng à?

Dưới đó chẳng có manh mối nào hết, toàn là Mật Lạc Đà, nếu không có anh Tô, tất cả chúng tôi đã chết rồi!" Cừu Đức Khảo rơi vào im lặng.

Ngô Nhị Bạch lên tiếng: "Cừu Đức Khảo, tôi biết ông muốn tìm bí mật trường sinh.

Nhưng Trương Gia Cổ Lâu dễ vào vậy sao?

Lần này Ngô Tà không sao, nếu nó có chuyện, tôi sẽ khiến ông chết rất thảm!

Đi, theo ta về Sa Thành!" Ngô Nhị Bạch cảnh cáo Cừu Đức Khảo một câu rồi định đưa nhóm Ngô Tà rời đi.

Nhưng Ngô Tà không muốn đi, chưa tìm thấy manh mối hữu ích nào sao có thể bỏ dở giữa chừng.

Ngô Nhị Bạch cũng bó tay với thằng cháu này. "Ngô Tà, những chuyện này mấy đời trước của Cửu Môn đã điều tra rồi...

Nhưng đều không có kết quả.

Ông nội em chết ở Tiêu Tử Lĩnh...

Ông nội em tuy kết cục không thảm như vậy, nhưng sau khi chết cũng dặn thúc phải dùng quan tài sắt phong thi hạ táng.

Đặt tên em là Ngô Tà (không tà) là vì Ngô gia không còn đứa trẻ nào sạch sẽ như em nữa.

Nhưng không ngờ, giờ em lại lún sâu nhất!" Ngô Nhị Bạch nói rất nhiều với Ngô Tà.

Từ việc Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hoán đổi thân phận đến chuyện ở bản Dao này, ông đều biết từ lâu.

Bao gồm việc giấu tài liệu trong nhà cũ của Ngô Tam Tỉnh, phái Hắc Hạt Tử bảo vệ Giải Tiểu Hoa, đều do một tay ông sắp xếp.

Thậm chí cả việc phóng hỏa lầu sàn nơi Tiểu Ca từng ở cũng là để Ngô Tà biết khó mà lui.

Nhưng ông đã đánh giá thấp tính hiếu kỳ của cháu mình.

Tuy nhiên, về manh mối trong lầu sàn, Ngô Nhị Bạch kín như bưng.

Ngô Tà không hỏi được gì, nhưng ông cũng không thuyết phục được Ngô Tà ngừng điều tra. "Được rồi Ngô Tà, nếu em đã quyết chí, thúc cũng không cản được!

Với lại em cũng đã điều tra rất sâu rồi.

Thúc tin Lão Tam cũng muốn em điều tra.

Muốn tra thì cứ tra đi!

Nhưng có một điều nói trước, nếu gặp nguy hiểm, nhất định phải liên hệ với thúc ngay lập tức!

Ngô gia không phải không còn người đâu!" "Vâng!" Sau khi nói chuyện hồi lâu với Ngô Tà bên ngoài, cuối cùng Ngô Nhị Bạch cũng rời đi.

Nhưng trước khi đi, ông vẫn mật đàm với Tô Cảnh một lát. "Tô tiểu gia, tôi biết cậu không đơn giản!

Tuy không biết mục đích của cậu là gì, nhưng vì cậu đã cứu Ngô Tà, Ngô gia chúng tôi nhận người bạn này.

Hy vọng sau này nếu Ngô Tà gặp nguy hiểm, cậu có thể dốc sức giúp đỡ!

Tôi chắc chắn sẽ trả một cái giá khiến cậu hài lòng!" "Nhị gia quá lời rồi...

Tôi quả thực có mục đích riêng, nhưng chắc chắn không gây hại cho Ngô Tà!

Tôi làm tất cả là vì nó!

Tôi có thể bảo vệ Ngô Tà bình an vô sự, nhưng lúc mấu chốt, hy vọng Nhị gia có thể trợ giúp tôi một tay!" Quanh hai người không có ai khác, nên Tô Cảnh không sợ kế hoạch bị rò rỉ.

Và Ngô Nhị Gia chắc chắn cũng sẽ không nói ra. "Cậu muốn đối phó với nó (Gia tộc họ Uông)?" Ngô Nhị Bạch nghe vậy thì kinh ngạc vô cùng. "Có lẽ Nhị gia nên điều tra qua.

Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh giờ là người của tôi, tôi là người rất bảo vệ người của mình!

Cho nên, nó phải bị tiêu diệt!

Kế hoạch lần này, dù nó không diệt vong thì cũng sẽ tổn thất nặng nề!" "Được!

Tôi có thể giúp cậu một tay!

Nhưng chỉ dưới danh nghĩa của Ngô Tà!" Ngô Nhị Bạch trầm ngâm một lát rồi nói. "Tôi cần nhân thủ, trang bị, tuy người và trang bị của Cừu Đức Khảo không thiếu, nhưng vẫn chưa đủ!

Lần này, nó tuyệt đối sẽ dốc toàn lực, vì trường sinh luôn làm lay động lòng người...

Nhị gia, tôi dám khẳng định trong đám người của ông cũng có không ít tay trong của nó!

Người của nó có một hình xăm phượng hoàng trên vai, hiện rõ khi gặp nhiệt.

Cho nên ông hiểu đấy...

Tôi không muốn kế hoạch của mình có bất kỳ biến số nào!" Những lời này của Tô Cảnh đối với Ngô Nhị Bạch là thông tin cực kỳ quan trọng.

Ông không phải không biết thế lực của mình bị xâm nhập, nhưng không tra ra được!

Tô Cảnh coi như đã chỉ cho ông một con đường sáng. "Hiểu rồi!" Hai người đã bàn bạc gì, hôm nay không có người thứ ba biết được.

Tóm lại là đã đạt thành giao dịch.

Ngô Nhị Bạch sau đó rời khỏi Ba Nãi.

Đồng thời Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng rời đi.

Trong lúc Tô Cảnh nói chuyện với Ngô Nhị Bạch, nhóm Ngô Tà bị Cừu Đức Khảo gọi vào lều.

Lão đưa ra một bản dập Lỗ Hoàng Bạch, nói là từ nhà họ Hoắc trong Cửu Môn.

Địa điểm ghi trên đó chính là Ba Nãi.

Vậy là Hoắc lão thái thái đã biết tin này từ lâu.

Nhóm Ngô Tà muốn biết thêm thông tin thì phải bắt đầu từ chỗ Hoắc lão thái.

Do đó Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử về Bắc Kinh để tìm Hoắc Tú Tú, xem có moi được gì từ bà nội cô không.

Tô Cảnh tuy biết kế hoạch của Hoắc lão thái nhưng không nói với nhóm Ngô Tà, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Chỉ có vậy bọn họ mới không nghi ngờ.

Nghe chuyện này, anh chỉ cười nhạt.

Việc cần làm bây giờ là tìm ra lối vào Trương Gia Cổ Lâu.

Lục soát núi!

Tại bản Dao, đã hai ngày trôi qua kể từ khi xuống hồ.

Chương 154

Hai ngày này Tiểu Ca, Bàn Tử và Ngô Tà đang tĩnh dưỡng.

Sau khi ở dưới hồ, Tiểu Ca và Bàn Tử bị kẹt mấy ngày, Ngô Tà cũng mệt rũ rượi.

Tên thôn trưởng giả mạo Uông Quý, gã tiên phong nhà họ Uông tưởng mình chưa bị lộ, chăm sóc nhóm Tô Cảnh rất chu đáo.

Không chỉ sắp xếp một lầu sàn bằng trúc khá sang trọng mà còn đáp ứng mọi yêu cầu.

Vân Thải, thánh nữ tộc Miêu, giờ trở thành người nấu cơm cho họ.

Tuy Tô Cảnh không ít lần phát hiện cơm canh bị hạ cổ nhưng đều bị anh dùng Ngũ Lôi Chính Pháp diệt sạch thành tro bụi.

Phía Cừu Đức Khảo vẫn đang đợi hành động tiếp theo của anh.

Lão đã tỏ rõ thành ý khi cho xem bản dập Lỗ Hoàng Bạch, nên Tô Cảnh cũng không giấu lão hành động một mình, vì dù sao vẫn cần lão làm công cụ nhân.

Chỉ có điều chưa hành động ngay, anh bảo lão đi mua thêm thiết bị công nghệ cao để quét xuyên lòng núi.

Bên anh vẫn còn một cao thủ chưa tới.

Khi đó phối hợp cả hai bên chắc chắn sẽ tìm ra lối vào.

Cừu Đức Khảo tuy ngạc nhiên vì Cổ Lâu không ở dưới nước mà ở trong núi, nhưng lão cũng biết nơi đó không phải ai cũng vào được nên không khinh suất.

Và hôm nay, người Tô Cảnh chờ đợi đã đến!

Vân Thải đang tưới hoa ngoài sân lầu trúc.

Tô Cảnh ngồi trong đình trên lầu, A Ninh ngồi cạnh.

Tiểu Ca, Ngô Tà và Bàn Tử đang ghé sát lan can thì thầm to nhỏ.

Ánh mắt Bàn Tử chưa bao giờ rời khỏi Vân Thải.

Tô Cảnh thấy vậy không khỏi buồn cười.

Có lẽ trong mắt Bàn Tử, Vân Thải chỉ là một thiếu nữ tộc Miêu đơn thuần, nhưng ai ngờ người ta là thánh nữ Miêu Cương, chuyên chơi cổ độc...

Cho nên, cứ để anh lo.

Còn Bàn Tử, Phiêu Phiêu mới là chân ái của gã...

Nói đi cũng phải nói lại, gã này khác gì Tào Tháo đâu cơ chứ? "Bàn Tử, cậu không giữ được đâu..." Đứng dậy đi tới lan can, vỗ vai Bàn Tử đang tán dóc với Ngô Tà, Tô Cảnh cười tủm tỉm nói. "Hả?" "Không có gì!

Chỉ cảm thán chút thôi!

Bàn Tử, lát nữa giới thiệu cho cậu một người bạn...

Tin rằng hai người sẽ rất hợp nhau." "Tô gia, ngài nói hai vị Mạc Kim Giáo Úy đó sao?" "Một trong hai..." Tô Cảnh nhạt giọng nói rồi nhìn ra cửa: "Đến rồi!" Người chưa thấy, tiếng đã tới: "Cảnh ca, em về rồi đây!" Bên ngoài vang lên tiếng của Shirley Dương.

Vân Thải đang tưới hoa khựng lại, giả vờ vô tình liếc ra cửa.

Nghĩ cô đường đường là thánh nữ Miêu Cương lại đi khúm núm nấu cơm cho họ sao?

Chẳng qua là để giám sát Tô Cảnh thôi!

Phải xem kỹ hai kẻ giúp việc anh ta mời đến là ai, hy vọng không

ảnh hưởng đến kế hoạch...

Tô Cảnh mỉm cười nhìn ra cửa.

Shirley Dương đẩy cửa bước vào, theo sau là hai người đàn ông, một béo một gầy.

Gã béo phía sau thấy Tô Cảnh đứng trên lầu liền hét lớn: "Tô gia!

Đã lâu không gặp!

Béo tôi nhớ ngài chết đi được!" "Tô gia, đã lâu không gặp, nghe tin ngài gọi, hai chúng tôi lập tức tức tốc tới ngay!

Có việc gì ngài cứ dặn, hai chúng tôi nghĩa bất từ nan!" Hồ Bá Nhất ở bên cạnh cũng lên tiếng.

Nhìn hai người đàn ông trông bình thường này, Vân Thải lộ vẻ khinh thường.

Mình đúng là lo bò trắng răng... "Tuyết Li, đưa hai người họ lên đây!" Nói xong, Tô Cảnh nắm tay A Ninh ngồi xuống.

Lúc trước gọi hai người này tới, không ngờ họ không tìm được đường, Tô Cảnh đành phải bảo Shirley Dương đi đón một đoạn. "Anh Cảnh ~ đây là hai vị Mạc Kim Giáo Úy anh nói sao?

Em thấy chẳng có gì đặc biệt cả..." A Ninh bĩu môi lẩm bẩm. "Đừng coi thường họ, Mạc Kim Giáo Úy hợp thì sống, tan thì chết!

Trên người họ có Mạc Kim Phù, đó là bảo vật truyền lại từ thời Đại Ngụy!

Trừ tà phá sát không thành vấn đề.

Người gầy cao kia tên Hồ Bá Nhất, người kia là Vương Khải Toàn.

Hồ Bá Nhất có gia truyền cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong

Thủy Bí Thuật'.

Tuy anh ta chưa luyện đến tầng cao thâm nhất, nhưng việc tìm kiếm cổ mộ, phân kim định huyệt là chuyện nhỏ!

Nếu luyện tới đỉnh cao, nói huyền huyễn một chút, có thể mượn địa mạch phong thủy, dù Hạn Bạt tái thế cũng bị đánh thẳng xuống mười tám tầng địa ngục!

Tôi gọi anh ta tới là để giúp tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu, vùng này núi non bao quanh, nếu dùng nhân lực tìm kiếm thì quá tốn thời gian.

Trang bị quét núi của Cừu Đức Khảo cộng với Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Hồ Bá Nhất, mượn tinh tượng địa mạch định vị, tìm lối vào Cổ Lâu là chuyện chắc như đinh đóng cột!" Nghe giải thích, nhóm A Ninh và Ngô Tà bớt vẻ khinh thường.

Ngược lại Tiểu Ca vẫn mang bộ mặt tĩnh lặng như nước.

Điều khiến anh có chút dao động, có lẽ chỉ có Ngô Tà thôi!

Đột nhiên thấy mùi đam mỹ đâu đây... "Tô gia, người bạn ngài nói muốn giới thiệu cho tôi chính là Vương Khải Toàn này sao..." Vương Bàn Tử (Vương Bán Nguyệt) vẻ mặt kỳ quặc nói. "Đúng vậy, hai người giống nhau quá mà!

Tham tiền, sợ chết, đều là béo..." Tô Cảnh cười ha hả.

Sắc mặt Vương Bán Nguyệt lập tức đen lại: "Tô gia, Bàn Tử tôi trên giang hồ được mệnh danh là Phì Long tiểu tử đấy!

Anh ta sao so với tôi được?

Thiên Chân, Tiểu Ca, hai người nói xem?" "Tôi lại thấy hai người như anh em ruột khác cha khác mẹ vậy!" Ngô Tà nói xong, Tiểu Ca cũng nghiêm túc gật đầu.

Nghe vậy, Vương Bán Nguyệt khổ sở.

Anh em cái quái gì không biết.

Tô Cảnh và A Ninh bật cười thành tiếng.

Ngô Tà nói cũng không phải không có lý... "Cười gì mà vui thế!" Lúc này Shirley Dương dẫn hai người đi lên, tiến đến ôm cổ Tô Cảnh cười hỏi.

Tô Cảnh dụi đầu vào bụng Shirley Dương, cười híp mắt: "Tuyết Li, em xem hai gã béo này có giống anh em ruột khác cha khác mẹ không..." Shirley Dương ngạc nhiên nhìn kỹ hai người rồi gật đầu: "Đừng nói, giống thật đấy." Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn không khách sáo ngồi xuống bàn.

Thấy cảnh tình tứ giữa Shirley Dương và Tô Cảnh, hai người liếc nhau, trong mắt thoáng qua sự hiểu ý.

Vương Khải Toàn cười hì hì: "Xem ra phải gọi Dương tiểu thư là tẩu tử rồi..." Sau đó gã nhìn sang Vương Bán Nguyệt, khựng lại một lát rồi nói: "Tô gia, giới thiệu chút đi chứ!" Nhìn gã béo đối diện, gã bỗng thấy tim mình đập nhanh...

Vương Khải Toàn lúc này hoảng thật rồi, cái này có chút vô lý quá... "Cái gã béo chết tiệt này, đừng nói bừa!

Tẩu tử cái gì?" Shirley Dương lườm Vương Khải Toàn một cái nhưng tay vẫn không buông cổ Tô Cảnh, còn ngồi xuống tay vịn ghế của anh.

Thế này mà còn chối?

Mọi người đều bĩu môi...

Thôi, tự hiểu với nhau là được...

Tô Cảnh vỗ vỗ tay Shirley Dương rồi nói: "Mọi người chắc đều

biết Lão Cửu Môn ở Sa Thành rồi... dù sao cũng là dân trong nghề.

Đây là Tiểu Tam Gia của Ngô gia, Ngô Tà!

Đây là Vương Bán Nguyệt, Trương Khởi Linh, đều là nhân vật lừng lẫy.

Còn người tôi nói hợp cạ với cậu chính là anh ta, cả hai đều là Vương Bàn Tử, đều hành nghề đổ đấu, chẳng phải quá hợp sao?" Tô Cảnh nhìn Vương Khải Toàn nói, rồi giới thiệu ngắn gọn về A Ninh: "Đây là em gái tôi, cứ gọi cô ấy là A Ninh!" Nghe câu này, ai nấy đều bĩu môi, trong lòng nghĩ y hệt nhau...

Chương 155

Em gái?

Tình muội thì có... "Lần này gọi hai người tới giúp... chủ yếu là Lão Hồ, tôi cần anh giúp định vị một ngôi cổ mộ..." "Tuy nhiên, ngôi cổ mộ này không giống với những ngôi trước đây..." Tô Cảnh vừa dứt lời, Hồ Bá Nhất đã vỗ ngực tự tin nói: "Tô gia, bất kể có khác biệt thế nào thì nó vẫn là mộ táng...

Mộ táng cổ đại dù đặc thù đến đâu cũng đều được thiết lập theo Thiên Tinh Phong Thủy.

Hồ Bá Nhất tôi không có bản lĩnh gì khác, nhưng giúp ngài định vị vị trí lối vào mộ huyệt thì vẫn hoàn toàn tự tin..." Nghe vậy, Tô Cảnh mỉm cười: "Đừng nói trước điều gì quá sớm.

Lát nữa tôi đưa cậu qua đó xem là biết ngay!" Không phải Tô Cảnh coi thường hắn, chủ yếu là vì Trương Gia Cổ Lâu này đặc biệt hơn hẳn những ngôi mộ khác.

Nếu chỉ dùng Thiên Tinh Phong Thủy thông thường để định vị, e rằng thực sự sẽ không có thu hoạch gì.

Huống hồ hiện tại tạo nghệ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bá Nhất vẫn chưa đạt đến mức thâm hậu.

Vì vậy, Tô Cảnh mới bảo Cừu Đức Khảo đi mua thiết bị quét núi tiên tiến nhất từ nước ngoài.

Khoa học kết hợp với huyền học, chắc chắn sẽ vạn vô nhất thất! "Được thôi!

Nếu đã vậy, chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi!" "Đừng vội, hai người các cậu vừa mới tới, cứ nghỉ ngơi trước đã!

Vân Thải muội tử, đi nấu chút cơm cho hai người anh em này của tôi đi!" Nghe Hồ Bá Nhất giục, Tô Cảnh trực tiếp bác bỏ, rồi gọi vọng ra ngoài sân cho Vân Thải đang tưới hoa. "Dạ, anh Cảnh!" Nghe Tô Cảnh gọi, Vân Thải dù trong lòng đang nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười ngọt ngào đáp lại một tiếng rồi đi vào bếp.

Đầu bếp nữ online...

Cổ sư gợi cảm, trực tiếp xuống bếp!

Khốn kiếp, nếu không phải vì để tránh rút dây động rừng làm ảnh hưởng kế hoạch, đường đường là Thánh nữ Miêu Cương như cô làm sao phải rơi vào cảnh đi nấu cơm cho người khác thế này!

Thấy Vân Thải ngoan ngoãn đi nấu cơm, Vương Khải Tuyền không nhịn được cười hì hì: "Xem ra Tô gia vẫn phong độ như xưa nha..." Câu này vừa nói ra, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Hồ Bá Nhất đều hiểu ngay lập tức.

Hồ Bá Nhất và Ngô Tà nhìn Tô Cảnh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Còn Vương Bàn Tử thì bĩu môi, dường như đột nhiên hiểu ra lời Tô Cảnh nói trước đó.

Đúng là mình không nắm bắt nổi mà... còn chưa kịp yêu đã thất tình...

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như băng, chẳng mảy may quan tâm đến chuyện này.

Nếu Ngô Tà mà tìm được cô nương nào đó thì chắc anh ta mới có chút biến động cảm xúc...

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ trực tiếp lườm một cái, đã chẳng buồn nói gì thêm nữa... "Cô nương này thật tốt, nhìn vẻ ngoài chắc là một cô gái người Miêu...

Con gái Miêu tộc đúng là ôn nhu hiền thục nha..." Hồ Bá Nhất cảm thán một câu.

Mọi người đều gật đầu phụ họa.

Nhưng Tô Cảnh lại nhìn Vân Thải đang nấu cơm trong bếp với ánh mắt giễu cợt, cười ha hả nói một câu: "Dù ôn nhu hiền thục, nhưng các cậu không sợ người ta hạ Cổ sao?

Thứ đó chính là đặc sản của Miêu Cương đấy..." Nghe vậy, mọi người đều không tin, cho rằng Tô Cảnh đang nói đùa.

Dù sao bây giờ đã là xã hội hiện đại, ai còn tin vào mấy thứ đó...

Tuy nhiên, A Ninh và Dương Tuyết Lỵ lại nhìn Vân Thải với ánh mắt đầy thâm ý.

Đương nhiên, khuôn mặt vốn không chút gợn sóng của Tiểu Ca cũng thoáng hiện lên một tia biến động.

Chẳng lẽ, cô nương này thực sự biết hạ Cổ?

Mỗi người một suy nghĩ, nhưng tất cả đều bắt đầu nảy sinh một tia cảnh giác với cô gái trông có vẻ yếu đuối này.

Mọi người cũng đã quen biết nhau, có hai gã họ Vương là Vương Bàn Tử và Vương Khải Tuyền xen vào tấu hài, ngoại trừ Tiểu Ca ra thì những người khác cũng không quá khó gần.

Vì vậy, không khí nhanh chóng trở nên thân thuộc.

Khi cùng nhau trò chuyện, phải nói là hai gã béo này đúng là vừa gặp đã như quen từ lâu, chẳng mấy chốc đã khoác vai bá cổ nhau.

Ở với nhau thêm một thời gian nữa chắc sẽ kết nghĩa huynh đệ luôn mất.

Hồ Bá Nhất lại khá hứng thú với Tiểu Ca, đặc biệt là khi nhìn thấy hai ngón tay trỏ và ngón giữa dài kỳ lạ của anh, hắn vô cùng kinh

ngạc.

Thời gian qua, hắn và Vương Khải Tuyền cũng không hề nhàn rỗi.

Đã dấn thân vào nghề đổ đấu thì chắc chắn phải tìm hiểu tình hình giới này.

Ở khu Lưu Ly Xưởng, có một gã tên Kim Vạn Đường, biệt hiệu Đại Kim Nha, cực kỳ thân thiết với hai người.

Sau khi có được bảo bối, họ đều mang tới chỗ gã.

Những đồng tiền vàng mà Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa cho hai gã này trước đó đều được bán cho gã, nên gần đây hai người khá dư dả.

Không làm việc gì khác, họ chỉ ngồi uống trà với lão Kim để tìm hiểu về giới đổ đấu.

Song Chỉ Tham Động, tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Vị Tiểu Ca này không phải người tầm thường đâu...

Trước đây nghe lão Kim kể, trên Ám Bảng có một cao thủ tên Trương Khởi Linh, ra giá công khai!

Chắc chắn chính là vị này rồi...

Đối với Trương Khởi Linh, Hồ Bá Nhất trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Còn về Ngô Tà, Tiểu Tam Gia của Ngô gia trong Cửu Môn, hắn cũng có nghe danh.

Còn gã béo kia thì chưa nghe lão Kim nhắc tới bao giờ.

Về phần A Ninh?

Là người tình của Tô gia, đừng nói là dò hỏi, ngay cả nhìn hắn cũng chỉ dám liếc qua vài cái chứ không dám có ý đồ gì.

Đó là phụ nữ của Tô gia cơ mà!

Nghĩ đến đây, Hồ Bá Nhất đột nhiên lại ngưỡng mộ vận đào hoa của Tô Cảnh.

Không nói đến Dương Tuyết Lỵ là mỹ nữ lai cao lãnh, ngay cả A Ninh cũng chẳng kém cạnh chút nào...

Lại còn mang chút phong tình dị vực, vùng Tây Khương quả là nơi sản sinh mỹ nhân... "Tô gia, nếu tôi có thể tiêu sái được như ngài thì tốt biết mấy..." Nhìn Tô Cảnh, Hồ Bá Nhất thở dài một tiếng, không kìm được mà thốt lên.

Đang trò chuyện với A Ninh, đột nhiên nghe Hồ Bá Nhất nói vậy, Tô Cảnh thoáng ngẩn người.

Dù không hiểu ý của gã "đại thông minh" này là gì, nhưng chắc chắn phải khích lệ thanh niên một chút: "Yên tâm đi!

Cậu cũng sẽ có ngày như vậy thôi..." Nghe vậy, Hồ Bá Nhất cũng gật đầu: "Sẽ có ngày đó!

Sẽ có một cô gái phát hiện ra điểm vượt trội của tôi!

Đương nhiên, chỉ một người thôi!" Câu sau hắn không dám nói ra... "Đến ăn cơm thôi các vị lão bản!

Đây là món bún ốc đặc biệt em làm cho hai vị, ăn tạm một chút nhé!" Vân Thải bưng hai bát bún ốc đi lên, đặt lên bàn, mỉm cười nói.

Chỉ trách hai người này đến không đúng lúc, vừa qua bữa sáng xong, cũng chưa tới bữa trưa, nên chỉ có thể ăn món này.

Nhưng hai người cũng không chê bai, dù sao ăn tạm cho đầy bụng là được.

Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng nhìn qua, tốt lắm!

Cô nàng Miêu tộc này đúng là tay chơi Cổ chuyên nghiệp, lại lén hạ Cổ vào bát.

Tô Cảnh chỉ đành âm thầm dùng Lôi Pháp để trừ khử cổ trùng.

Có lẽ những con cổ trùng này khá bình thường, cho nên dù bị Tô Cảnh tiêu diệt, Vân Thải cũng không nhận ra.

Nếu là loại Cổ tâm thần tương liên, dùng tinh huyết nuôi dưỡng thì chắc chắn cô nàng này đã phát điên từ lâu rồi...

Nhìn cô gái này, Tô Cảnh thầm nghĩ, có lẽ lúc nào đó mình nên lôi con Bản Mệnh Kim Tàm Cổ của cô ta ra chơi đùa một chút...

Vân Thải vừa đi xuống lầu bỗng cảm thấy một luồng ác ý sâu sắc, ngay cả con Kim Tàm trong cơ thể cũng rùng mình một cái...

Dù trước đó hai người nói không đói, nhưng nhìn cái cách họ ngấu nghiến là biết ngay họ nói dối.

Lúc này Ngô Tà nhận được điện thoại của Tiểu Hoa.

Đợi anh ta cúp máy thì hai gã béo kia đã húp sạch cả nước dùng.

Chương 156

"Tô ca, Tiểu Hoa nhờ Tú Tú giúp đỡ, hiện đã điều tra ra nguồn gốc của Lỗ Hoàng Bạch." Tô Cảnh gật đầu, không hỏi thêm.

Giải Tiểu Hoa nếu thông minh chắc chắn sẽ đi hợp tác với Hoắc lão thái thái.

Tình huống này đúng ý hắn. "Tô gia, ông chủ chúng tôi mời ngài qua một chuyến!" Đang suy tính, trong sân bỗng vang lên giọng nói của Uông Linh Lung.

Người phụ nữ này nhìn thấy Vân Thải thì kín đáo ra hiệu bằng mắt.

Nghe vậy, mấy người đều quay đầu nhìn ra sân.

Uông Linh Lung - người phụ nữ thế chỗ cho A Ninh, đang dẫn theo mấy tay sai của công ty Cừu Đức Khảo đứng đó, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Dù cô ta là tinh anh của Uông gia, nhưng so với Tô Cảnh... chỉ là kiến hôi!

Trong lòng cô ta đã vô cùng sợ hãi Tô Cảnh, thái độ cung kính một chút cũng không có gì là mất mặt...

Nghe lời mời, Tô Cảnh gọi Hồ Bá Nhất và Vương Khải Tuyền: "Hai vị ăn no chưa...

Đi thôi, tôi đưa các cậu đến nơi tôi đã nói để xem qua!" Bên bờ hồ, trong lều của Cừu Đức Khảo, nhóm Tô Cảnh vừa được Uông Linh Lung đưa tới đang ngồi trên sofa. "Tô gia, đã qua mấy ngày rồi, khi nào chúng ta mới hành động?" Cừu Đức Khảo hỏi Tô Cảnh.

Nếu huy động nhân lực đi tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu mà

không thấy thì ông ta cũng không vội, nhưng đằng này cả nhóm chỉ ngồi không suốt mấy ngày, chẳng làm gì cả... "Người tôi đợi đã đến rồi, giới thiệu một chút...

Hồ Bá Nhất, Vương Khải Tuyền, Mô Kim Giáo Úy!

Những người giỏi nhất về phân kim định huyệt!

Thiết bị quét núi tôi bảo ông mua đã đến chưa?" Nghe Tô Cảnh nói, mắt Cừu Đức Khảo sáng lên: "Đã đến từ hôm qua rồi!

Hai vị đây cư nhiên là hậu duệ Mô Kim Giáo Úy, thật thất kính quá..." Vương Khải Tuyền đắc ý rút tấm Mô Kim Phù ra: "Thấy chưa, Mô Kim Phù, tổ sư gia truyền lại đấy!" Hồ Bá Nhất không nói gì, chỉ gật đầu.

Hai người họ vốn không có thiện cảm với Cừu Đức Khảo vì Tô Cảnh đã kể rõ ngọn ngành trước đó.

Họ chắc chắn là đứng về phía Tô Cảnh. "Nếu đã chuẩn bị xong thì bắt đầu tìm kiếm trong núi đi!" Tô Cảnh trực tiếp ra lệnh. "Được, tôi sẽ sai người đi điều chỉnh thiết bị ngay." Khoa học và huyền học kết hợp, còn sợ không tìm thấy lối vào?

Cừu Đức Khảo trong lòng tràn đầy mong đợi, vội vã sai người đi sắp xếp.

Trên núi, nhóm Tô Cảnh nhìn Uông Linh Lung và cấp dưới điều chỉnh thiết bị, sau đó phóng nhiều máy bay không người lái lên.

Vừa thao tác, Uông Linh Lung vừa giải thích: "Đây là những thiết bị công nghệ cao mà boss chúng tôi mang từ nước ngoài về.

Trên đó có không ít máy phát tia xạ, chỗ nào trong núi có hang rỗng đều có thể dò ra được..." Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Loại công nghệ cao này hắn thực sự chưa có cửa để lấy được.

Hoặc giả Hoắc lão thái thái có thể, nhưng hiện tại bà ta cũng chưa rảnh để lo mấy thứ này.

Thông qua những bản đồ kiểu sấm sét trong cuộn băng hình mà gã đưa cho bà suốt mấy năm qua, bà lão đã dựng được một mô hình Trương Gia Cổ Lâu.

Tuy nhiên vẫn thiếu một bản vẽ thiết kế cơ quan quan trọng.

Bản vẽ đó vẫn đang ở nhà Ngô Tà.

Năm xưa Ngô Lão Cẩu đã giấu nó vào chuồng của Tiểu Mãn Ca.

Tấm bản vẽ này phải để tự Ngô Tà đi lấy. "Tô gia, kiến trúc của Trương Gia Cổ Lâu này cư nhiên hoàn toàn không phù hợp với thuyết Thiên Tinh Phong Thủy..." Bên cạnh, Hồ Bá Nhất cầm la bàn, nhíu mày nhìn hồi lâu rồi bất lực nói. "Đừng vội, nếu Trương Gia Cổ Lâu giống như những ngôi mộ khác thì tôi bảo Cửu Đức Khảo tìm thiết bị quét núi làm gì.

Cứ đợi kết quả quét núi ra đã, rồi cậu hãy dùng Thiên Tinh Phong Thủy thuật để tra vị trí.

Không phải nó không hợp phong thủy, mà là nó được ẩn giấu quá kỹ thôi!" Nghe vậy, Hồ Bá Nhất gật đầu rồi thu la bàn lại, nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm giác thất bại.

Lúc này, Ngô Tà đứng ở trên cao nhìn xuống bản làng người Dao phía dưới, rút ra một bản vẽ do mình tự tay vẽ.

Vương Bàn Tử đi tới bên cạnh Ngô Tà, cảm thán: "Đến đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn Ba Nãi từ góc độ này, non nước hữu tình, thanh tịnh hơn Bắc Kinh nhiều...

Mà này Thiên Chân, cậu vẽ cái gì thế này?

Đây chắc là bản đồ phân bố bản làng người Dao mà cậu thấy

dưới nước đúng không..." Nhóm Tô Cảnh cũng ghé lại xem, rồi Tô Cảnh trực tiếp nói: "Anh à, bản đồ phân bố này hình như giống hệt bản làng phía dưới..." A Ninh so sánh bản làng phía dưới với bản đồ của Ngô Tà, rồi ngạc nhiên nói: "Đúng là y hệt...

Nhìn đường sá và cách phân bố hàng rào này..." "Ngô Tà, trước đây không phải cậu biết từ chỗ Bàn Mã rằng đội khảo cổ đã bị tráo đổi sao...

Bản làng này cũng vậy!" Nghe Tô Cảnh nói, mắt Ngô Tà sáng rực lên như nắm bắt được điều gì đó.

Nhưng những người khác thì có vẻ mờ mịt. "Bản làng người Dao dưới nước và Trương Gia Cổ Lâu vốn được xây dựng trong núi.

Có lẽ do lở đất đột ngột, nước hồ tràn vào khiến cả bản làng và cổ lâu bị vùi lấp.

Nhưng có một thế lực nào đó đã xây dựng lại một bản làng y hệt theo tỉ lệ một-một, đồng thời phái người đến đây sinh sống.

Mục đích là để đảm bảo nơi này không bị người khác phát hiện...

Trong bản làng này ẩn giấu bí mật lớn..." Nghe Tô Cảnh giải thích, mọi người đều kinh hãi.

Trong bản làng dù không phải tất cả đều là người của thế lực đó, nhưng chắc chắn là có.

Vậy nghĩa là mọi hành động của họ đều nằm trong sự giám sát của chúng?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà đã toát mồ hôi hột. "Mọi người nhìn bản đồ Ngô Tà vẽ này..." Tô Cảnh mượn một cây bút của Ngô Tà, tùy ý phác họa vài đường nối các điểm lại: "Mọi người nhìn xem, nó giống cái gì?" "Mẹ kiếp, đây chẳng phải là hình xăm của Tiểu Ca sao?" Vương Bàn Tử kinh hô. "Chính xác!

Ngô Tà, lúc trước cậu thấy Trương Gia Cổ Lâu ở dưới nước, có phải nó nằm ở vị trí Kỳ Lân Nhãn không?" "Anh Cảnh, sao anh biết?" Ngô Tà vô cùng kinh ngạc, nhưng Tô Cảnh không giải thích mà nói tiếp: "Vị trí Kỳ Lân Nhãn của bản làng này chắc chắn tương ứng với Trương Gia Cổ Lâu!

Cứ theo hướng này mà tìm, không lo không thấy!" Cách giải thích của Tô Cảnh khiến mọi người vô cùng khâm phục, kể cả Uông Linh Lung đang đứng trông thiết bị bên cạnh.

Những điều này cô ta dám chắc ngay cả người Uông gia cũng không biết.

Hơn nữa, thôn làng này không phải do Uông gia xây dựng để che mắt thiên hạ.

Vậy chứng tỏ còn một thế lực khác!

Thế lực này đã tráo đổi thôn làng này từ trước khi Uông gia tráo đổi đội khảo cổ.

Thực tế theo Tô Cảnh thấy, ngoại trừ Trương Đại Phật Gia năm xưa thì chẳng còn ai có thực lực này cả...

Trương Đại Phật Gia năm đó đã sắp xếp người đến sống ở bản làng mới này.

Nhưng qua bao thế hệ, những người đời sau chắc đã sớm quên mất lý do tổ tiên mình bắm rễ tại đây.

Còn Uông gia chỉ là cài cắm thêm vài người sau khi tráo đổi đội khảo cổ mà thôi. "Được rồi, những chuyện này xảy ra quá lâu rồi, có điều tra cũng chẳng ra ngô ra khoai gì đâu.

Về trước đã, đợi kết quả thăm dò rồi tính tiếp.

Lão Hồ, lúc đó sẽ có việc cho cậu bận đấy!" "Nghĩa bất dung từ!"

Hồ Bá Nhất nghiêm túc đáp. "Linh Lung tiểu nữu, cô cứ ở đây làm việc đi, chúng tôi đi trước đây!" Vẫy tay với cô ta, Tô Cảnh dẫn mọi người xuống núi.

Nhưng trước khi đi, hắn thâm thúy liếc nhìn bụi cỏ cách đó không xa.

Có kẻ đã đứng đó nghe lén từ rất lâu rồi...

Sau khi nhóm Tô Cảnh đi khỏi, Uông Linh Lung bảo thuộc hạ thu dọn thiết bị, còn mình thì quay người đi vào bụi cỏ.

Một bóng người mặc bào đen che kín mặt đang đứng đó. "Hắn phát hiện ra tôi rồi...

Uông Linh Lung, kế hoạch của các người nhất định phải có hắn sao?

Hắn cho tôi cảm giác rất nguy hiểm!

Nếu có hắn, chúng ta rất dễ lật thuyền trong mương!

Hắn... phải chết!" Kẻ mặc áo bào đen hung dữ nói.

Uông Linh Lung dù không thể thay đổi kế hoạch của tổ chức, nhưng Tháp Kiên Bàng chỉ là một kẻ hợp tác.

Chương 157

Huống hồ, cô ta cũng muốn Tô Cảnh hoàn toàn biến mất!

Người đàn ông này quá khủng khiếp... "Ngươi tự sắp xếp đi!

Tôi không tham gia!" Đêm xuống, cả nhóm mới về tới bản làng.

Trên đường đi, nhóm Ngô Tà thảo luận về Tháp Kiên Bàng.

Ngô Tà chợt nghĩ đến một vấn đề: Tháp Kiên Bàng luôn canh giữ bí mật của Ba Nãi, vậy tên đàn em đầu trọc làm sao lấy được ảnh từ trong nhà sàn ra?

Tên đầu trọc đó chắc chắn có vấn đề!

Vì vậy anh định ngày mai sẽ đi điều tra.

Nhưng cả nhóm vừa về tới nhà sàn, vốn dĩ mấy ngày trước Vân Thải luôn nấu cơm sẵn đợi mọi người về ăn, hôm nay lại không thấy đâu.

Điều này khiến mọi người ngửi thấy mùi bất thường. "Vân Thải?" Ngô Tà gọi một tiếng nhưng không ai đáp.

Bước vào nhà, Tô Cảnh liếc mắt một cái rồi trực tiếp cầm tờ giấy trên bàn lên: "Vân Thải đang trong tay ta, muốn cứu cô ta thì đến Dã Ngưu Câu!" "Vân Thải bị bắt rồi sao?

Tôi phải đi cứu cô ấy!" Vương Bàn Tử lập tức cuống cuồng, rõ ràng là vẫn còn tình cảm với cô nàng.

Nhưng anh ta nhanh chóng bị Ngô Tà giữ lại. "Cậu đi thì có ích gì, định qua đó nộp mạng cho nhện à?

Đây chắc chắn là âm mưu của Tháp Kiên Bàng!" Trong những lúc then chốt, Ngô Tà vẫn vô cùng bình tĩnh. "Tô gia, có đi cứu không?

Nếu đi thì ngài cứ bảo một tiếng, Vương Khải Tuyền tôi nghĩa bất dung từ!" Hồ Bá Nhất ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ không lên tiếng, vì họ biết người đàn ông của mình chắc chắn đã có tính toán riêng. "Chuyện không đơn giản như vậy đâu..." Tô Cảnh tùy tay ném tờ giấy đi, nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Thế này đi, mọi người ở nhà nghỉ ngơi!

Ngô Tà, cậu đi với tôi để dẫn đường!" "Tô gia, tôi cũng đi với ngài!" Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Thấy dáng vẻ của anh ta, Tô Cảnh cũng không từ chối: "Vậy thì đi cùng luôn!" Để A Ninh và những người khác ở lại, Tô Cảnh dẫn Ngô Tà và Vương Bàn Tử tiến về phía Dã Ngưu Câu.

Ngô Tà đã đi thì Tiểu Ca chắc chắn cũng đi theo.

Chuyện xảy ra tối nay, trong lòng Tô Cảnh rõ như gương.

Tên Tháp Kiên Bàng kia lúc ở trên núi đã đứng nghe lén, chắc hẳn hắn nhận ra mình biết quá nhiều, đe dọa đến kế hoạch của chúng nên mới định ra tay.

Vân Thải chắc chắn chỉ là con mồi nhử.

Và nếu Tháp Kiên Bàng thất thủ, cô nàng này tuyệt đối sẽ ra tay, dùng cổ trùng để tung đòn chí mạng cho hắn.

Nhưng đối với hắn, những thủ đoạn này hoàn toàn không đáng nhắc tới, chỉ là kiến hôi mà thôi!

Tại Dã Ngưu Câu, Vương Bàn Tử và Ngô Tà bật đèn pin.

Vương Bàn Tử vừa gọi một tiếng đã bị Tô Cảnh tát cho một cái vào sau gáy. "Vân Thải!

Vân Thải, em ở đâu?" "Tê...

Tô gia!

Ngài làm cái gì vậy?" "Cậu hét cái gì mà hét?

Định làm bia đỡ đạn cho người ta à?" "Tê... hiểu rồi, hiểu rồi..." Xoa xoa sau gáy, Vương Bàn Tử cười gượng nói.

Đi sâu vào Dã Ngưu Câu, giữa đường Tô Cảnh còn phát hiện ra hai chiếc áo vấy máu, chính là bộ đồ Vân Thải đang mặc.

Nhưng vết máu trên áo rõ ràng không phải máu người.

Cũng đúng, họ vốn là một phe, làm sao có thể thực sự gây thương tích cho nhau được?

Sau khi thấy áo máu, đi thêm chưa đầy mười phút, họ nghe thấy tiếng kêu cứu của một người phụ nữ từ phía xa. "Cứu mạng với!

Cứu mạng!

Ai cứu tôi với!" Nghe thấy tiếng này, mặt Vương Bàn Tử lập tức vui mừng rạng rỡ: "Là Vân Thải!

Vân Thải!

Đừng sợ, có Béo này đến đây rồi!" Nói đoạn, anh ta vội vàng chạy về phía đó. "Cẩn thận!

Phía trước có thể là bẫy của Tháp Kiên Bàng đấy!" Ngô Tà gọi với theo nhưng chẳng có tác dụng gì.

Vương Bàn Tử lúc này đang mơ mộng làm anh hùng cứu mỹ nhân để chiếm lấy trái tim nàng.

Chỉ tiếc là... cô nàng này anh ta không nắm bắt nổi đâu... vẫn phải để hắn ra tay thôi!

Cả nhóm đuổi theo Vương Bàn Tử, chẳng mấy chốc đã phát hiện Vân Thải đang bị dính trên một mạng nhện lớn.

Khắp các cành cây xung quanh đều là những lớp mạng nhện dày

đặc, lấp lánh dưới ánh trăng.

Lúc này cô nàng đang nhìn mọi người với vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Phải công nhận, diễn xuất khá tốt.

Người bị dính trên mạng nhện mà cư nhiên không có con nhện nào tới tấn công?

Bây giờ Tô Cảnh bắt đầu nghi ngờ đám Thánh Nhện này có phải là cổ trùng do cô ta nuôi hay không.

Dù Bàn Mã cũng có thể điều khiển chúng, nhưng lão ta rõ ràng không phải Cổ sư.

Vì vậy rất có thể là Vân Thải đã dạy Bàn Mã cách điều khiển đám độc vật này.

Vương Bàn Tử vừa chạy đến gần Vân Thải đã phải dừng bước.

Xung quanh đã xuất hiện vô số con nhện bò lổ ngổm.

Gã béo lúc này cũng đã bình tĩnh lại, trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Lúc này nhóm Tô Cảnh cũng đã chạy tới bên cạnh anh ta. "Anh Cảnh, cứu em!

Em không muốn chết!" Nhìn thấy Tô Cảnh, ánh mắt Vân Thải thoáng hiện lên tia dao động nhưng nhanh chóng trở lại vẻ đáng thương, kêu lên một tiếng. "Đừng hoảng!" Nhìn đám nhện đang kéo đến, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Đám nhện này thậm chí không thèm lại gần chỗ Vân Thải mà lao thẳng về phía nhóm Tô Cảnh.

Điều này đã quá đủ để giải thích vấn đề. "Anh Cảnh, nhện này độc lắm, cẩn thận đừng để bị cắn." "Yên tâm!" Dứt lời, Tô Cảnh tung

mình nhảy vài cái đã vượt qua đàn nhện, đáp xuống trước mặt Vân Thải.

Tia sét lấp lánh trên tay, hắn chỉ cần vài đường đã cắt đứt mạng nhện, rồi ôm lấy Vân Thải đang giả vờ ngã quỵ xuống đất.

Nhưng rõ ràng, cô nàng này đang giả vờ...

Ngay lúc đó, từ phía sau đám Ngô Tà bỗng vang lên tiếng kêu kinh ngạc.

Một bóng đen mặc bào bỗng nhiên xuất hiện, lợi dụng lúc mọi người đang đối phó với đàn nhện mà hung hãn ra tay, tung một cú đấm về phía Tiểu Ca.

Tiếng nổ không khí phát ra đủ để chứng minh lực đạo kinh người của cú đấm này. "Tiểu Ca, cẩn thận!" Ngô Tà vội kêu lên.

Tiểu Ca cũng đã phản ứng kịp, né tránh đòn tấn công của Tháp Kiên Bàng bằng một tư thế phi nhân loại, rồi tung một cú đấm trả đũa.

Tháp Kiên Bàng trúng đòn, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Ca trực tiếp đuổi theo. "Tô gia, ngài chăm sóc Vân Thải, chúng tôi đi đuổi theo Tháp Kiên Bàng!" Vương Bàn Tử gọi một tiếng rồi cùng Ngô Tà đuổi theo hướng Tiểu Ca và Tháp Kiên Bàng vừa đi.

Thấy cảnh này, trong mắt Tô Cảnh hiện lên một tia giễu cợt.

Chương 158

Tháp Kiên Bàng định dùng kế điệu hổ ly sơn sao?

Có vẻ hơi coi thường hắn rồi...

Hắn đâu phải là con cừu non để mặc người xâu xé. "Anh Cảnh, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Nằm trong lòng Tô Cảnh, Vân Thải nũng nịu hỏi một câu. "Đừng hoảng.

Chưởng Tâm Lôi!" Một tiếng quát khẽ, một tia sét chói mắt từ lòng bàn tay bộc phát, đánh thẳng xuống mặt đất.

Từng đạo lôi xà theo mặt đất lan tỏa, thiêu rụi đàn nhện thành tro bụi.

Chứng kiến cảnh này, mắt Vân Thải hiện lên vẻ chấn kinh, nhưng nhanh chóng bị cô ta giấu đi. "Anh Cảnh, anh giỏi quá!" Nhìn Tô Cảnh, mắt Vân Thải tràn đầy vui sướng, rồi cô ta hơi kích động rướn người hôn lên môi Tô Cảnh.

Hành động này khiến Tô Cảnh thoáng ngẩn người, nhưng ngay sau đó hắn trực tiếp đáp lại.

Đã để người ta chủ động thế này rồi sao?

Nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra vấn đề.

Cô nàng này dường như định thông qua nụ hôn để hạ một con Cổ vào người hắn...

Đó là con Bản Mệnh Kim Tàm Cổ sao?

Thao tác này đúng là khiến người ta phải thốt lên: Được lắm!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Cảnh, Vân Thải trực tiếp đẩy hắn ra rồi liếm khóe môi.

Dù là lần đầu tiên môi chạm môi với đàn ông, nhưng vì là để hạ Cổ, vả lại người đàn ông này cũng đẹp trai nên cô ta cũng không thấy thiệt thòi gì.

Vân Thải mỉm cười nhìn Tô Cảnh: "Bản Mệnh Kim Tàm Cổ của tôi đã vào bụng anh rồi, cảm giác thế nào?" "Thế nào sao?" Nhìn cô nàng, Tô Cảnh không nhịn được mà bật cười khẽ.

Điều này làm Vân Thải có dự cảm không lành.

Cô ta lập tức rút ra một cái còi xương, thổi lên với một tần số quái dị.

Nhưng thấy Tô Cảnh vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, trán Vân Thải bắt đầu toát mồ hôi lạnh. "Sao có thể như vậy!

Tại sao Phệ Hồn Cổ tôi hạ trước đó lại không có tác dụng với anh?

Tiểu Kim, xé xác hắn ra cho ta!" Cô ta hoảng loạn quát lên, nhưng khi cô ta cố gắng kêu gọi Bản Mệnh Kim Tàm Cổ của mình thì lại phát hiện hoàn toàn không thể cảm ứng được mối liên hệ với nó nữa. "Không thể nào!

Tiểu Kim của tôi là Vạn Cổ Chi Vương!

Sao có thể không có tác dụng?

Tại sao tôi không cảm nhận được Tiểu Kim nữa?" Cô nàng mếu máo, mắt bắt đầu nhòe lệ.

Rõ ràng con cổ trùng này vô cùng quan trọng đối với cô ta. "Vân Thải, một Cổ sư Miêu Cương như cô tại sao lại dính líu đến Uông gia...

Hay cô chính là người của Uông gia?

Trả lời câu hỏi của tôi, nếu tôi hài lòng, tôi sẽ trả Tiểu Kim lại cho

cô!" Tô Cảnh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào bụng, một luồng quỷ khí đen kịt lạnh lẽo cuộn trào, một hạt đậu vàng cỡ ngón tay cái từ miệng hắn bay ra.

Đó chính là con Kim Tàm Cổ đang cuộn tròn lại.

Vừa vào bụng hắn đã bị Tô Cảnh trấn áp ngay lập tức, cô nàng này liên lạc được mới là lạ.

Nằm gọn trong tay Tô Cảnh, con Kim Tàm Cổ rung rinh vài cái rồi duỗi người ra, sau đó bay lên đậu trên vai Tô Cảnh, cọ cọ đầy thân mật.

Ban đầu thấy Tô Cảnh nhả Kim Tàm Cổ ra, Vân Thải còn khá vui mừng, nhưng giờ thấy bộ dạng này của Tiểu Kim, rõ ràng là nó đã trở nên thân thiết với người ta hơn.

Khốn kiếp!

Phản bội ngay lập tức sao? "Trả lời câu hỏi của tôi, tôi hài lòng sẽ trả Cổ cho cô!

Thứ này chắc là Bản Mệnh Cổ của cô nhỉ..." Nghe Tô Cảnh nói, Vân Thải rùng mình một cái.

Người đàn ông này chính là ma quỷ.

Bây giờ còn ai biết về Cổ sư nữa chứ?

Ngay cả Bản Mệnh Cổ cũng biết, thật là vô lý quá mà! "Tôi không phải người Uông gia!" Cô nàng bĩu môi rồi nói tiếp: "Tôi đến đây có mục đích riêng!

Tôi nhất định phải vào Trương Gia Cổ Lâu để lấy thứ tôi cần!

Anh là mối đe dọa lớn đối với chúng tôi, có anh ở đây, khả năng tôi lấy được thứ đó là rất thấp!

Chuyện này liên quan đến vận mệnh của cả tộc tôi!

Vì vậy tôi buộc phải ra tay với anh!

Tháp Kiên Bàng vừa lúc cho tôi cơ hội này...

Tôi chính là niềm hy vọng của cả làng đấy!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười: "Cô đánh không lại tôi đâu.

Hơn nữa cô còn dám ra tay với tôi, cô nói xem tôi nên giết cô... hay là giết cô đây?" Ban đầu thấy Tô Cảnh cười, Vân Thải còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi thấy tốc độ lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng của hắn, cô nàng lập tức tuyệt vọng.

Người này thực sự muốn giết mình... "Đừng mà!

Anh Cảnh ơi...

Em đã nấu cơm cho anh bao lâu nay, không có công lao cũng có khổ lao chứ..." "Nấu cơm để hạ Cổ vào bát tôi à?" "Hóa ra... anh đều biết hết rồi sao?" Tô Cảnh thấy cô nàng lại chơi trò làm nũng, liền đốp chát lại ngay.

Vân Thải cười khổ... hóa ra kẻ hề lại chính là mình! "Đến đi, ra tay đi!

Nhưng làm ơn nhanh một chút, em sợ đau lắm..." Nhìn vẻ mặt bi thương của cô nàng, ai không biết chắc tưởng mẹ cô ta vừa qua đời mất...

Vân Thải cũng hiểu, chỉ riêng chiêu phóng điện của Tô Cảnh thôi cô ta đã không phải đối thủ rồi, huống chi giờ Bản Mệnh Kim Tàm Cổ đã bị hắn khống chế.

Bản Mệnh Cổ liên kết chặt chẽ với sinh mạng, nếu hắn diệt nó thì cô ta không chết cũng tàn phế. "Ai nói tôi sẽ giết cô..." Nghe vậy, Vân Thải ngẩn người: "Không giết em?" "Không giết!

Nhưng sau này cô phải làm việc cho tôi!

Thứ cô muốn, sau khi vào Trương Gia Cổ Lâu tôi sẽ giúp cô lấy được!

Tiền đề là cô phải nghe lời!

Con Kim Tàm này tôi sẽ giữ lại chỗ mình.

Nếu cô không nghe lời, hậu quả cô tự biết đấy, chắc chắn sẽ tàn nhẫn gấp mười, gấp trăm lần những gì cô có thể tưởng tượng!" Vân Thải cười khổ.

Đã nói đến mức này rồi thì cô ta còn cách nào khác sao?

Cô ta không phải sợ chết... mà là tương lai của cả tộc đều nằm trong tay vị Thánh nữ là cô ta đây.

Cô ta không thể, và không được phép chết! "Rõ, thưa đại nhân..." Thấy Vân Thải quỳ rạp xuống đất vẻ phục tùng, Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu.

Hắn phẩy tay một cái, con Kim Tàm Cổ lập tức được thu vào Ngự Linh Không Gian. "Tiếp theo, nhiệm vụ của cô là giám sát mọi hành động của Uông gia cho tôi.

Chúng chắc chắn sẽ vào Trương Gia Cổ Lâu, đến lúc đó có bao nhiêu người đến, là những ai, cô phải báo cáo đầy đủ không sót một người nào!

Kim Tàm Cổ hiện đang ở chỗ tôi, giờ chắc cô đã có thể liên lạc lại được rồi, có tin tức gì thì thông qua nó mà báo cho tôi!

Đứng lên đi!" "Rõ, thưa đại nhân!" Dù Tô Cảnh nói năng nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Vân Thải vẫn dậy sóng.

Người đàn ông này mưu đồ rất lớn!

Chương 159

Hơn nữa còn có thể thông qua Kim Tàm Cổ để liên lạc với cô...

Năng lực của hắn là không cần bàn cãi!

Có lẽ, lựa chọn ngày hôm nay là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời cô... "Giờ hãy liên lạc với Tháp Kiên Bàng đi!

Đám Ngô Tà chắc không đuổi kịp hắn đâu...

Tôi sẽ dạy cô phải nói thế nào, cô chắc là liên lạc được với hắn chứ?

Cái gai này nhất định phải nhổ bỏ!

Không thể để hắn làm ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi!" "Rõ!

Thưa đại nhân, phải nói thế nào ạ?" "Cô hãy làm thế này..." Sau khi Vân Thải liên lạc với Tháp Kiên Bàng, Tô Cảnh cũng gọi cho nhóm Ngô Tà.

Đúng là Tháp Kiên Bàng đã chạy thoát, mấy người họ đang trên đường quay lại đây.

Ngô Tà đã đoán ra Vân Thải có vấn đề và nói cho Tiểu Ca cùng Bàn Tử biết.

Nhưng Tô Cảnh gọi điện tới bảo họ dừng lại và về thẳng nhà nghỉ ngơi.

Hắn đã nói vậy nghĩa là đã có kế hoạch riêng, nhóm Ngô Tà cũng hiểu ý.

Nếu vậy cứ để Tô Cảnh tự xử lý, dù sao thực lực của hắn cũng mạnh hơn bất cứ ai, họ không lo hắn gặp nguy hiểm.

Chỉ có Vương Bàn Tử là lải nhải đòi đi xem Vân Thải thế nào,

nhưng bị Ngô Tà mắng cho một trận: "Tôi đã bảo cô ta có vấn đề rồi!

Béo à, cậu không nắm bắt nổi đâu, cứ để anh Cảnh lo đi!

Nếu muốn tìm người yêu, về tôi giới thiệu cho, dưới trướng nhị thúc tôi không thiếu mấy cô nàng xinh đẹp đâu!" Tạm gác chuyện nhóm Ngô Tà sang một bên, tại Dã Ngưu Câu, Tháp Kiên Bàng đã tìm đến.

Thấy Tô Cảnh đang ngồi tựa vào gốc cây, hắn mới hài lòng gật đầu, hỏi Vân Thải đang đứng cạnh: "Thế nào rồi, Vân Thải?" "Đã bị tôi hạ Bản Mệnh Cổ, mạng chẳng còn bao lâu nữa!" "Vậy là vẫn chưa chết sao?" "Sắp rồi, giờ hắn chỉ như cá nằm trên thớt thôi..." Nghe vậy, mắt Tháp Kiên Bàng lóe lên tia hung quang: "Vậy để ta tiễn hắn đoạn đường cuối cùng!

Hắn nhất định phải chết!" Hắn sải bước tới, rút dao găm ra đâm thẳng vào tim Tô Cảnh.

Nhưng chưa kịp chạm tới, cổ tay hắn đã bị Tô Cảnh tóm chặt. "Ngươi muốn giết ta?" Tháp Kiên Bàng sững sờ, mắt đối mắt với cái nhìn giễu cợt của Tô Cảnh. "Ngươi không sao?

Vân Thải, ngươi..." Chưa kịp nói hết câu, Tô Cảnh đã bóp nát cổ tay hắn, đoạt lấy con dao rồi cứa thẳng vào cổ hắn. "Phản diện chết vì lắm lời, ta không có thời gian nghe ngươi lải nhải đâu...

Xuống dưới đó mà tâm sự với cha ngươi đi..." "Đại nhân, anh giết hắn rồi sao?" Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Vân Thải không khỏi có chút ngẩn ngơ. "Nói nhảm!

Không giết hắn để hắn ở sau lưng đâm lén tôi à?" Ném con dao găm xuống đất, Tô Cảnh búng ngón tay một cái, một đốm lửa màu u lam bay thẳng đến thi thể của Tháp Kiên Bàng.

Trong chớp mắt, thi thể đã bị thiêu rụi hoàn toàn. "Đi thôi, theo tôi

về!" "Các người ở Ba Nãi chắc hẳn có vài kẻ tiên phong..." "Uông Quý, Uông Linh Lung, Tháp Kiên Bàng này, còn cả cô nữa..." "Trong đội ngũ của Cừu Đức Khảo còn có khá nhiều nội gián của Uông gia." "Tháp Kiên Bàng chết rồi, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của chúng..." "Nhưng theo tôi thấy, cô và Tháp Kiên Bàng đối với Uông gia cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau..." "Cho dù có chết cũng chẳng gây ra sóng gió gì lớn." Vừa đi cùng Vân Thải, Tô Cảnh vừa nói. "Hơn nữa, Uông gia vốn dĩ đã nhắm vào tôi rồi..." "Giết Tháp Kiên Bàng chỉ là món khai vị thôi, chấy nhiều không sợ ngứa...

Có gì cứ nhắm vào tôi là được..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Vân Thải không cảm thấy có gì không ổn.

Nếu đại bộ đội của Uông gia kéo đến, chưa chắc đã đối phó được Tô Cảnh.

Có lẽ, thế lực truyền thừa mấy trăm năm này lần này sẽ phải ngã ngựa tại đây...

Trở lại trúc lâu, mọi người đều đang ngồi ở trong viện.

Thấy Tô Cảnh đưa Vân Thải về, một nhóm người liền vây quanh.

A Ninh và Dương Tuyết Lỵ đi đến bên cạnh Tô Cảnh, sờ tới sờ lui trên người anh.

Thấy anh không bị thương, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm. "Vân Thải, em không sao chứ?" "Tô gia, còn Tháp Kiên Bàng đâu?" Vương Bàn Tử là người lên tiếng hỏi đầu tiên. "Em không sao, đa tạ Cảnh ca đã cứu em..." Vân Thải mỉm cười nhìn Tô Cảnh nói một câu.

Điều này khiến tim Vương Bàn Tử thắt lại một cái.

Mẹ kiếp!

Anh hùng cứu mỹ nhân quả nhiên là chiêu hữu hiệu nhất.

Nhìn ánh mắt của người ta kìa...

Bản thân mình đúng là không giữ được mà...

Sắc mặt Vương Bàn Tử nháy mắt trở nên cực kỳ u ám. "Đúng rồi Tô ca, Tháp Kiên Bàng rốt cuộc có quay về không?" "Bị tôi giết rồi!" "Tên đó chỉ là hạng tép riu thôi!

Sau này không cần quan tâm đến hắn nữa..." Tô Cảnh nhẹ nhàng nói một câu.

Tuy Ngô Tà và mấy người có chút ngỡ ngàng, nhưng nghĩ lại thì đúng là như vậy.

Tháp Kiên Bàng tuy thân thủ cực tốt, nhưng trước mặt Tô gia thì vẫn không đủ trình.

Bị xử lý cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa Tháp Kiên Bàng bị tiêu diệt, họ cũng bớt đi một nỗi lo.

Nếu không, kẻ này ở trong tối, mình ở ngoài sáng, chẳng biết lúc nào sẽ bị hắn đâm lén.

Thấy Tô Cảnh và Vân Thải bình an vô sự, mọi người cũng đều về đi nghỉ ngơi.

Chuyện của Vân Thải, Tô Cảnh không nói với bất kỳ ai.

Những người thông minh có lẽ đều nhìn ra vấn đề, nhưng Tô Cảnh không nói, họ cũng không hỏi nhiều.

Vân Thải hiện tại đã phản bội Uông gia để làm việc cho anh.

Theo Tô Cảnh, càng ít người biết càng tốt, biết đâu lúc vô tình lại có tác dụng then chốt.

Sáng sớm hôm sau.

Vân Thải vẫn nấu cơm như thường lệ rồi gọi mọi người dậy.

Cô nàng bây giờ không dám làm bất cứ hành động nhỏ nào nữa.

Bỏ cổ độc vào cơm cá, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Tô ca, hôm nay em xin phép về trước..." Ngô Tà nói. "Em phải đến Sa Thành tìm Sở Quang Đầu một chuyến." "Tên này chắc chắn có vấn đề, hoặc có thể nói, hắn làm theo mệnh lệnh của chú Ba em..." "Em phải đi hỏi cho rõ ràng..." "Còn Tiểu Ca và Bàn Tử, hai người cứ ở đây đợi tin của em!" "Được!

Bên này cứ giao cho Béo gia tôi!" Vương Bàn Tử vỗ ngực, nói một cách đầy trượng nghĩa. "Tuyệt đối sẽ chăm sóc Tiểu Ca thật tốt, cũng sẽ không để lão Cừu Đức Khảo kia giở trò gì đâu!" Tô Cảnh gật đầu: "Đi đi!" "Chú Ba của cậu chắc chắn đã để lại manh mối, cứ thuận theo đó mà tìm, nhất định sẽ thấy gì đó!" Ngô Tà chuyến này về, thu hoạch cuối cùng chính là bản vẽ Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng thứ đó phải tự cậu ta đi lấy.

Chờ cậu ta lấy được, mình lại hỏi xin, cậu nhóc này cũng chẳng thể không cho.

Lúc đó gọi thêm Hoắc lão thái và họ ra nói chuyện thẳng thắn.

Dù sao mục đích cũng như nhau, những người này sớm đã ở trong cuộc rồi...

Không ai tránh được cả! "Vài ngày nữa tôi cũng sẽ về kinh thành một chuyến, hẹn gặp lại ở đó..." "Nhưng phải đợi tôi tìm được lối vào đã!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Sau khi ăn cơm, Ngô Tà rời khỏi Ba Nãi để đến Sa Thành.

Tô Cảnh thì dẫn những người còn lại quay lại núi Dương Giác.

Bên bờ hồ, trong doanh trại của Cừu Đức Khảo.

Tô Cảnh và Cừu Đức Khảo ngồi đối diện nhau.

Một bản đồ quét địa hình núi đơn giản đã được Cừu Đức Khảo làm xong, Tô Cảnh đang cầm xem xét kỹ lưỡng.

Ở góc dưới bên trái có một họa tiết hình vuông.

Loại bản đồ quét này thuộc dạng bản đồ mặt bằng nhìn từ trên xuống.

Theo lý giải thông thường, phải tưởng tượng nó thành hình khối không gian.

Họa tiết này giống như một kiến trúc dạng lầu.

Chương 160

"Rất rõ ràng, đây chính là Trương Gia Cổ Lâu!" "Nhưng vị trí tiến vào cụ thể thì còn phải bàn lại." "Nó không giống mộ cổ, xung quanh đây toàn là sơn thạch, thuộc loại ngọc thạch dạng hổ phách dùng để tạo ra Mật Lạc Đà." "Dùng axit mạnh có thể làm tan chảy nó, Cừu tiên sinh, chắc hẳn ông cũng đã phát hiện ra rồi..." "Chúng ta hoàn toàn có thể tìm ra một con đường tương đối an toàn, tự dùng axit để mở một đường hầm!" "Ông thấy sao?" "Tất nhiên rồi!" Cừu Đức Khảo gật đầu tán thành. "Ý tưởng của Tô gia rất hợp ý tôi." "Có lẽ đây chính là điều mà người Hạ quốc các cậu hay nói: Anh hùng sở kiến lược đồng (Chí lớn gặp nhau)." Giỏi thật!

Cái lão cáo già này lại dám tự coi mình là anh hùng...

Tô Cảnh bĩu môi đầy ngán ngẩm rồi nói tiếp: "Tôi sẽ để người của mình kết hợp với bản đồ của ông để tiến hành phân kim định huyệt, tìm ra một lối đi an toàn, vấn đề không lớn lắm!" "Nhưng bản đồ quét này của ông thực sự quá thô sơ..." "Hơn nữa loại mặt bằng này tuy có thể thăm dò kết cấu trong núi, nhưng nếu có đứt gãy thì sao?" "Ví dụ như chỗ này..." Tô Cảnh tiện tay chỉ vào một điểm trên bản đồ: "Lối vào ở đây nếu nằm dưới vách núi, còn bên trên chỉ là giả tượng để che mắt, toàn bộ là cơ quan, ông nghĩ xem chúng ta sẽ thiệt hại thảm trọng thế nào?" Tô Cảnh nói rất có lý.

Cừu Đức Khảo không phải kẻ không biết nghe lời khuyên.

Lão cáo già sống được đến giờ chắc chắn phải có bộ quy tắc xử thế của mình, tự nhiên sẽ không bảo thủ. "Tôi sẽ bảo người cải tiến và quét lại ngay!" "Đợi tin của ông, chúng tôi đi đây!" Rời khỏi doanh trại, Tô Cảnh đưa bản đồ cho Hồ Bá Nhất. "Lão Hồ, anh nghiên cứu

đi!" "Trương Gia Cổ Lâu này tình cờ được xây ngay trên long mạch của nơi này!" "Bên trong, bí mật ẩn giấu e rằng không chỉ có trường sinh!" Đây cũng là điểm mà Tô Cảnh vừa phát hiện ra nhờ bản đồ.

Thế núi rõ ràng nối thành một con long mạch.

Trương Gia Cổ Lâu nằm đúng trên long nhãn!

Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hồ Bá Nhất cũng biến sắc. "Tôi hiểu rồi!

Tôi hiểu rồi!" Xem bản đồ hồi lâu, anh ta mới nhịn được mà cười lớn. "Tôi hiểu rồi, Tô gia!" "Giao cho tôi đi!

Phong thủy địa thế ở đây ẩn giấu cực sâu, nếu không có bản đồ quét bằng công nghệ cao, tôi thực sự nhìn không ra!" "Có con long mạch này làm tham chiếu, tôi sẽ sớm suy đoán được vị trí lối vào an toàn nhất!" Tô Cảnh cũng vui mừng ra mặt: "Vậy thì... giao cho anh!" Hai ngày sau trôi qua rất nhanh.

Hai ngày này Tô Cảnh sống khá thảnh thơi.

Việc đã giao cho Tiểu Ca, Hồ Bá Nhất và hai Vương Bàn Tử xử lý, anh cực kỳ yên tâm.

Mỗi ngày ở trong trúc lâu mặn nồng với Dương Tuyết Lỵ và A Ninh, thỉnh thoảng còn "uốn nắn" cô nàng cổ sư Vân Thải.

Đây mới là cuộc sống.

Phía Uông gia cũng không có tin tức mới gì.

Dù Tháp Kiên Bàng đã mất liên lạc với chúng, nhưng Tô Cảnh có linh cảm đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão.

Vì vậy anh dặn Vân Thải bất kể Uông gia truyền tin gì, dù lớn hay nhỏ, nhất định phải báo lại cho anh.

Phía Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh cũng đã thông báo, bảo lão khẩn trương tìm ra tất cả gian tế của Uông gia còn tiềm phục.

Cừu Đức Khảo thực hiện việc này rất rầm rộ.

Tuy Uông gia chưa có động tĩnh, nhưng từ kinh thành đã có thư đến...

Doãn Nam Phong gửi tin nhắn bảo anh về một chuyến.

Thứ nhất, vì năm ngày nữa là buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh đã từng nói sẽ thắp liên tiếp ba ngọn thiên đăng để đón người đẹp về dinh...

Thứ hai, là lão già ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rốt cuộc cũng lộ diện rồi...

Trước đó anh gây ra bao nhiêu chuyện liên quan đến Cửu Môn mà lão già đó vẫn im hơi lặng tiếng, kết quả vừa nghe anh muốn ngồi vào vị trí của Phật Gia, làm chuyện giống như lão năm xưa, cái lão già này liền ngồi không yên nữa.

Đúng là trung thành tuyệt đối với Phật Gia...

Thế là Tô Cảnh nói chuyện với mọi người một tiếng rồi dẫn theo A Ninh và Dương Tuyết Lỵ về luôn.

Cùng đi còn có Tiểu Ca và Vương Bàn Tử (Béo lớn).

Ngô Tà gửi tin báo rằng lần này về, thông qua manh mối của Ngô Tam Tỉnh để lại chỗ Sở Quang Đầu, cậu ta đã tìm thấy bản vẽ Trương Gia Cổ Lâu cuối cùng trong chuồng chó của Tiểu Mãn Ca.

Tuy nhiên có kẻ đã tìm đến cậu ta muốn mua lại bản vẽ này.

Người mua đứng sau hẹn Ngô Tà gặp mặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng chính là tại buổi đấu giá năm ngày tới.

Ngô Tà tự mình đi thì không đủ tự tin, nên đã gọi Tiểu Ca và Bàn Tử đi cùng để giữ thể diện.

Cuối cùng chỉ còn Hồ Bá Nhất và Vương Bàn Tử (Béo em) ở lại

chỗ Cừu Đức Khảo để dùng bản đồ quét địa hình mà phân kim định huyệt.

Anh tin rằng lối vào an toàn của Trương Gia Cổ Lâu sẽ sớm được tìm thấy thôi.

Trước khi đi Tô Cảnh cũng cảnh cáo Cừu Đức Khảo một câu: Một khi tìm thấy lối vào, tuyệt đối đừng vội vàng phái người xuống, nơi đó không phải chỗ dễ dàng vào đâu, chắc chắn là nguy hiểm trùng trùng.

Kinh đô, sân bay.

Tô Cảnh cùng Dương Tuyết Lỵ và A Ninh vừa bước ra khỏi sân bay đã thấy Hoắc Linh và Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng chờ bên ngoài.

Trước khi về Tô Cảnh đã gọi điện báo cho họ.

Trần Văn Cẩm thì không đến.

Thính Vũ Hiên kể từ khi có lô hàng của Tinh Tuyệt Nữ Vương cung cấp, hiện tại quy mô ở kinh đô đã rất lớn rồi.

Tuy chưa bằng được cái tên lâu đời như Tân Nguyệt Phạn Điếm nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu, nên hiện giờ bận rộn vô cùng.

Diệp Diệc Hân và Hoắc Tú Tú đều đang ở đó giúp một tay, Huyền Nữ thì phụ trách bảo vệ an toàn cho họ. "Phu quân~" Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi bị chinh phục đúng là dịu dàng như nước, một tiếng phu quân gọi khiến tim Tô Cảnh run rẩy.

Hoắc Linh thì chẳng cần quản trường hợp nào, trực tiếp chạy đến phi thân vào người Tô Cảnh: "Mua~ Ông xã, có nhớ em không?" "Sao mà không nhớ được~" "Tiểu Thiền, lại đây để anh ôm cái nào~" Đỡ lấy Hoắc Linh, Tô Cảnh cười hi hi nói.

Đặt cô nàng xuống, anh lại ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái.

Bấy giờ Tô Cảnh mới nói với ba nàng đang trò chuyện rôm rả là Hoắc Linh, A Ninh và Dương Tuyết Lỵ: "Đi thôi, về nhà trước đã!

Anh sẽ ở nhà mấy ngày." Hoắc Linh có gương mặt búp bê, các cô gái trong nhà ai cũng thích cô nàng, dù không nhớ Tô Cảnh thì cũng sẽ nhớ A Ninh và Dương Tuyết Lỵ.

Nghe lời này của Tô Cảnh, tâm trạng mấy cô gái tốt lên không ít.

Dù biết Tô Cảnh đi làm việc chính sự, nợ máu của các chị em sao có thể không báo?

Nhưng không được ở bên cạnh anh thì trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Nắm tay Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh dẫn các nàng đi về phía xe, vừa đi vừa nói: "Mấy ngày nữa anh sẽ tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, xem tối nay ai trụ lại lâu nhất nào..." Nghe vậy, mặt mấy cô nàng không khỏi ửng hồng nhưng trong lòng lại vô cùng mong đợi. "Vậy thì em đây xin không khách khí!" "Ông xã, chỉ sợ anh chịu không nổi thôi..." Hoắc Linh tinh nghịch nói một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh cười híp mắt bấu vào má cô nàng: "Ba ngày không đánh là muốn leo lên mái nhà lật ngói rồi hả!

Quên cảm giác bị anh chi phối rồi sao?

Vậy tối nay tìm em trước, để xem cái miệng nhỏ của em lợi hại thế nào!" Hoắc Linh: "....." Tô Cảnh và các cô gái của mình đang tán tỉnh nhau, nhưng Vương Bàn Tử và Tiểu Ca thì khá thảm.

Hai người này đi Sa Thành tìm Ngô Tà trước.

Thật ra ban đầu Ngô Tà không muốn để hai người họ về, dù sao ở Sa Thành vẫn còn Phan Tử.

Nhưng khi tìm Phan Tử, cậu ta mới phát hiện Phan Tử hiện đang

giúp chú Ba duy trì các địa bàn, bận rộn đến mức chân không chạm đất, ăn cơm cũng chỉ toàn mì gói.

Mặc dù nhờ mối quan hệ giữa Tô Cảnh và Ngô Tà, các địa bàn khác kiêng dè Tô Cảnh ra tay nên không trực tiếp tấn công các địa bàn của Ngô gia, nhưng những hành động nhỏ nhặt trong tối ngoài sáng thì không thiếu.

Phan Tử cũng lo bạc cả đầu.

Lần này Ngô Tà gặp Phan Tử, thấy tóc anh ta đã bạc trắng một nửa.

Dù biết nếu mình mở lời Phan Tử nhất định không từ chối, nhưng Ngô Tà không nỡ...

Đón được Tiểu Ca và Bàn Tử ở sân bay, không lâu sau bóng dáng ba người Ngô Tà đã xuất hiện tại một quán lẩu...

Sau khi kể rõ tình hình cơ bản, Bàn Tử thấy có chút khó giải quyết.

Tân Nguyệt Phạn Điếm người ta chỉ có hội viên mới được vào, đó là doanh nghiệp lớn chính quy có giấy phép hẳn hoi, một ấm trà trong đó cũng bán tới tám ngàn.

Mấy người họ chẳng ai có tiền, cuối cùng Bàn Tử nảy ra một tối kiến: Mua bộ vest đóng bộ vào rồi lẻn vào...

Bàn Tử và Tiểu Ca đã chọn cách lờ Tô Cảnh đi, vì dù sao Tô Cảnh cũng chưa nói là có về tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm hay không.

Bàn Tử vỗ đùi một cái, chốt luôn chuyện này.

Ăn lẩu xong là đi mua vest ngay...

Tô Cảnh lúc này cũng đã về đến nhà.

Hoắc Linh đã gọi người làm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mang đồ ăn tới.

Chuyện Doãn Nam Phong và Lương Loan có quan hệ với Tô Cảnh thì các cô gái đều đã biết.

Trước đó khi Tô Cảnh dùng Thần Cơ Bách Luyện gửi tặng Tam Hợp Châu cho mấy cô gái, thực ra anh cũng đã tặng một chuỗi cho mỹ nhân quốc phong Thanh Thanh Mạn.

Dù hiện tại chưa có quan hệ gì nhưng các cô gái chắc chắn sau này sẽ có...

Bây giờ họ đã coi Doãn Nam Phong là người nhà, gọi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm mang đồ ăn đến ngày càng thuận tay.

Chương 161

Tất nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ, Doãn Nam Phong cũng chẳng để tâm...

Lúc này Tô Cảnh đang vuốt ve Tiểu Tuyết, nghe Hoắc Linh và các nàng kể chuyện xảy ra trong thời gian qua.

Ôm chó cưng đúng là sự tận hưởng đỉnh cao của nhân gian. "Ông xã, anh không biết thời gian qua Uông gia đã phái tới bao nhiêu người đâu..." "Thiền tỷ đã tiễn đi mười tám tên." "Huyền Nữ đã chém đầu mười bốn tên Uông gia." "Tiểu Hồng và Tiểu Hắc cũng ăn mất bốn tên..." "Bên cạnh chúng em còn có Bất Ngôn Kỵ bảo vệ, Bất Ngôn Kỵ cũng diệt thêm mười mấy tên Uông gia nữa..." "Đám người Uông gia này cứ như chó điên vậy..." "Ngay cả chỗ Doãn Nam Phong và Lương Loan cũng bị tập kích, nhưng may mà đều không sao...

Đa tạ ông xã đã làm tốt công tác bảo vệ..." Nghe vậy, Tô Cảnh nhíu mày. "Uông gia không diệt, chúng ta sẽ không có ngày yên ổn!" Tô Cảnh lạnh lùng nói, rồi tiếp lời: "Chúng ta nên ra tay rồi...

Ngày mai anh sẽ đi tìm Doãn Nam Phong, trước tiên quét sạch đám Uông gia trong Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Sau đó đến Hoắc gia!

Giải gia!

Ngô gia!

Trước khi đi Ba Nãi, trong đội ngũ không thể tồn tại bất kỳ một nội gián nào của Uông gia!" Sáng hôm sau, Tô Cảnh bị một cơn ác mộng làm giật mình tỉnh giấc...

Trong mơ, anh cảm thấy mình bị một con quái vật xúc tu quấn

chặt đến mức không thở nổi...

Cảm nhận ánh nắng bên ngoài, Tô Cảnh vươn vai một cái.

Tối qua các cô gái đều đã về đông đủ, cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên.

Ăn xong, Diệp Diệc Hân và Hoắc Tú Tú gần gũi với Tô Cảnh một lúc rồi về nhà.

Ngoại trừ Huyền Nữ, các cô gái khác đều tranh giành suất đi cùng Tô Cảnh đến buổi đấu giá.

Phải nói rằng đây là một ngày sung túc nhất trong thời gian qua. "Chủ nhân!

Đồ dùng vệ sinh đã chuẩn bị xong...

Để em hầu hạ ngài rửa mặt..." Tô Cảnh vừa vươn vai, Huyền Nữ đã xuất hiện như thần không biết quỷ không hay bên cạnh anh, khẽ gọi một tiếng.

Phải nói là trong thời gian anh vắng mặt, thực lực của Huyền Nữ đã tăng lên không ít, dù sao cũng có đám Uông gia nạp mạng để luyện tay. "Được..." Có một cô hầu nhỏ đúng là sướng thật.

Nếu cứ mang Huyền Nữ bên cạnh thế này, e là chẳng mấy chốc mà mình thành phế nhân mất... "Các cô ấy chắc phải trưa mới dậy nổi, lát nữa đi Tân Nguyệt Phạn Điếm với anh, dẫn em đi ăn sáng luôn..." "Dạ~" Được Huyền Nữ hầu hạ thu dọn sạch sẽ, Tô Cảnh lái xe đưa cô nàng thẳng tiến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ăn cơm chỉ là phụ, chủ yếu là để gặp Trương Nhật Sán, sau đó giúp Doãn Nam Phong nhổ sạch đám nội gián Uông gia trong tiệm...

Cuộc đối đầu giữa Trương Gia Cổ Lâu và Uông gia sắp bắt đầu, phải đảm bảo hậu phương không có gì lo ngại.

Tuy đám nội gián này không đe dọa được các cô gái của anh, nhưng chung quy vẫn là cái gai trong mắt, không nhổ đi thì lòng không yên.

Quan trọng nhất là phải cho Uông gia thấy rõ thái độ của anh.

Tại cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Cảnh vừa dừng xe, một tay bảo vệ to cao mặc vest chỉnh tề đã chạy lại. "Tô gia, ngài lâu lắm mới tới nha..." "Tôi mới đi xa một chuyến, bà chủ các anh có nhà không?" "Có, có!

Nghe Mạn tỷ nói, mỗi ngày bà chủ đều nhắc tới ngài đấy!" Tên to con này luyên thuyên không dứt.

Tô Cảnh và Huyền Nữ xuống xe, trực tiếp ném chìa khóa vào lòng hắn. "Được rồi, đi đỗ xe cho tôi!" "Dạ vâng!

Mời Tô gia vào ạ!

Mạn tỷ đang ở bên trong!" Tô Cảnh gật đầu, dẫn Huyền Nữ vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa bước vào cửa đã thấy một thiếu nữ mặc áo dài trắng phong cách cổ điển đi tới.

Trên cổ cô đeo một chuỗi Tam Hợp Châu, mái tóc dài xõa tung, mang đậm nét đẹp cổ điển. "Tô gia, ngài đã tới...

Chị Huyền Nữ..." Nhìn thấy Tô Cảnh, trong mắt cô nàng lộ rõ vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Cô khẽ cười chào hai người.

Xem ra lúc anh không ở nhà, các cô gái trong nhà cũng đã thân thiết với người của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi...

Tai cô nàng này thính thật, chắc chắn là nghe thấy tiếng anh nói chuyện bên ngoài rồi. "Lại đây, Mạn Mạn, ôm một cái nào..." Tô Cảnh

cười híp mắt dang rộng hai tay, trực tiếp ôm chầm lấy cô nàng.

Nguyên bản những kẻ khác còn định xem kịch hay, vì ai mà chẳng biết Thanh Thanh Mạn là tâm phúc của Doãn Nam Phong, kẻ nào dám trêu ghẹo cô đều bị Doãn Nam Phong ném xuống sông rồi.

Nhưng điều khiến mọi người trợn tròn mắt là Thanh Thanh Mạn chỉ ngẩn ra một chút chứ không hề từ chối, ngược lại còn ghé sát vào, sau đó mới đỏ mặt né ra.

Không nói đến người khác, ngay cả Tô Cảnh cũng ngẩn cả người.

Anh chỉ mới tặng cô một chuỗi Tam Hợp Châu thôi mà, đã làm gì đâu...

Vừa rồi chỉ là đùa chút thôi, không ngờ cô nàng lại cho ôm thật.

Đúng là ngoài dự đoán...

Tất nhiên, Tô Cảnh cũng chẳng nghĩ nhiều, có hời không chiếm là đồ ngốc...

Anh làm sao biết được Doãn Nam Phong đã nói với Thanh Thanh Mạn rằng nếu cô ấy gả đi, chắc chắn sẽ kéo Thanh Thanh Mạn theo làm hầu phòng.

Doãn gia truyền thừa lâu đời như vậy, là một đại gia tộc, chắc chắn vẫn giữ lại một số tập tục cũ.

Thanh Thanh Mạn cũng không từ chối, vì Doãn gia đã nuôi cô khôn lớn, hơn nữa cô cũng không ghét Tô Cảnh.

Quan trọng nhất là Doãn Nam Phong trước đó đã nói Tô Cảnh sẽ thắp liên tiếp ba ngọn thiên đăng.

Năm xưa Phật Gia thắp ba ngọn đèn rước Doãn Tân Nguyệt đi, từ đó Doãn gia có quy định, kẻ nào thắp được ba ngọn đèn thì chính là rể hiền của Doãn gia.

Vài ngày tới là buổi đấu giá, Doãn Nam Phong sắp bị Tô Cảnh rước đi rồi, Thanh Thanh Mạn làm hầu phòng thì chẳng phải nên bắt đầu tiếp xúc dần với Tô Cảnh sao?

Hơn nữa, với cảm nhận vừa rồi, cô không hề ghét anh. "Tô gia, ôm cũng ôm rồi...

Tiểu thư ở trên lầu, để em dẫn ngài lên..." "Thế thì anh vẫn chưa ôm đủ đâu..." Nàng đã không ngại thì Tô Cảnh tự nhiên sẽ không buông tha, anh trực tiếp vòng tay ôm lấy vòng eo thon của cô.

Cô nàng này đúng là thanh thuần khả ái, chỉ tội hơi gầy. "Tìm một phục vụ đi thông báo với tiểu thư nhà em đi, bây giờ dẫn anh vào một phòng bao ăn cơm, anh còn chưa ăn sáng đã qua đây rồi..." "Vậy...

được ạ..." Thanh Thanh Mạn vùng vẫy hai cái, thấy Tô Cảnh không buông tay, cô chỉ đành đỏ mặt đồng ý. "Tiểu Thúy... em đi gọi tiểu thư xuống!" "Lệ Nhi, em đi lấy mấy phần điểm tâm sáng lên đây..." "Dạ, Mạn tỷ..." Liếc nhìn đám phục vụ đang nhìn trộm trong góc, Thanh Thanh Mạn gọi hai người ra.

Tân Nguyệt Phạn Điếm và Hoắc gia đều là những nơi tiêu tiền của đàn ông, con gái ở đây chất lượng đều thuộc hàng thượng đẳng, kể cả là phục vụ. "Tiểu Thúy phải không..." Thanh Thanh Mạn nói xong liền kéo Tô Cảnh lên phòng bao trên lầu, Huyền Nữ cũng bám sát theo sau.

Nhưng Tô Cảnh dừng lại một chút, quay đầu gọi với lại một tiếng. "Tô gia..." Cô nàng phục vụ cũng không sợ, chớp đôi mắt to tròn nhìn Tô Cảnh. "Em bảo bà chủ gọi cả Trương Nhật Sán lên luôn!

Không phải anh ta muốn gặp tôi sao, tôi tới rồi đây..." "Dạ!" Việc Trương Nhật Sán thường trú ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chẳng phải bí mật gì.

Đám phục vụ này cơ bản đều do Doãn gia bồi dưỡng từ nhỏ, dù là

phục vụ nhưng đều là sinh viên ưu tú chưa tốt nghiệp, sau khi ra trường sẽ giúp xử lý công việc của gia tộc.

Sự tồn tại của Trương Nhật Sán họ tự nhiên biết, chỉ là có lẽ không biết lão ta đã sống bao nhiêu tuổi thôi...

Bước vào phòng bao, Tô Cảnh mới buông Thanh Thanh Mạn ra. "Ngồi xuống ăn cùng anh một chút..." "Việc này... không hay lắm đâu..." "Anh bảo ngồi thì cứ ngồi!

Đâu ra mà lắm quy tắc thế?" "Dạ được..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Thanh Thanh Mạn chỉ đành ủy khuất ngồi xuống.

Một lúc sau, mấy phục vụ bưng bữa sáng lên.

Nơi cao cấp đúng là khác biệt, chỉ là điểm tâm thôi mà có đến mười mấy loại.

Tô Cảnh trực tiếp cầm đũa, Huyền Nữ cũng học theo anh, không hề gò bó.

Khi Doãn Nam Phong dẫn Trương Nhật Sán bước vào, cảnh tượng họ thấy là một nam một nữ đang thong thả ăn sáng, còn Thanh Thanh Mạn thì ngồi bên cạnh người đàn ông kia với vẻ mặt đầy ủy khuất.

Chương 162

Thấy hai người vào, Tô Cảnh mới đặt đũa xuống. "Ồ~ tới rồi sao..." "Nam Phong, lại đây anh xem nào, gầy đi rồi phải không..." Nghe vậy, Doãn Nam Phong dở khóc dở cười, nhưng vẫn đi tới ôm Tô Cảnh một cái. "Được chưa nào~" Cô lườm anh một cái rồi nói.

Tô Cảnh gật đầu, lúc này mới nhìn sang người đàn ông đi cùng cô.

Nhìn tuổi tác chỉ tầm hai mươi tư, hai mươi lăm, nhưng ai biết được lão ta cũng già chẳng kém gì Cừu Đức Khảo...

Thời gian không để lại bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt lão... "Đã lâu không gặp...

Phó quan..." "Nghe Nam Phong nói anh muốn gặp tôi...

Vậy tôi tới đây..." Tô Cảnh rút một tờ giấy ăn lau miệng, chậm rãi nói. "Để em làm cho..." Chưa đợi Tô Cảnh lau xong, Doãn Nam Phong đã cầm lấy tờ giấy, cẩn thận lau cho anh.

Trương Nhật Sán nhìn mà khóe mắt giật giật.

Dù sống gần một thế kỷ nhưng mẹ kiếp, lão cũng là một gã trai tân thế kỷ mà...

Đâu đã thấy cảnh tượng này bao giờ.

Chưa nói đến Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, chỉ riêng người phụ nữ mắt vàng bên cạnh Tô Cảnh cũng đủ khiến người ta ghen tị rồi...

Lão thực sự thấy mình bị tổn thương. "Tô Cảnh, danh tiếng của cậu tôi đã nghe từ lâu..." "Dù tôi quanh năm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không ra ngoài, nhưng cũng nghe không ít chiến tích của cậu..." "Chủ yếu là nghe Nam Phong nói, cậu muốn ngồi vào vị trí của Phật Gia?"

Trương Nhật Sán ngồi đối diện Tô Cảnh, thản nhiên nói. "Sao?

Không được à?" "Cửu Môn lún sâu vào vũng bùn, cũng chẳng thấy anh ra mặt...

Tôi ngồi vào vị trí của Trương Đại Phật Gia, coi như làm sính lễ cho Nam Phong, anh lại ngồi không yên?" Nhìn người đàn ông trước mắt, Tô Cảnh khẽ cười một tiếng. "Tôi chỉ muốn xem thử, người đàn ông muốn ngồi vào vị trí của Phật Gia liệu có trở thành một Phật Gia khác hay không..." Trương Nhật Sán vân vê chiếc nhẫn trên tay, thản nhiên nói. "Phó quan à, anh đeo nhẫn của Phật Gia, mang theo Nhị Hưởng Hoàn của phu nhân...

Tuy giờ đã độc đương nhất diện, nhưng lòng trung thành với Phật Gia vẫn là trời đất chứng giám..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Trương Nhật Sán cũng tự hào gật đầu. "Cũng không hẳn là vì cậu muốn ngồi vị trí đó mà tôi ngồi không yên...

Mà là vì...

Uông gia..." "Thời gian qua, Nam Phong đã bị tập kích vài lần, không chỉ cô ấy, ngay cả tôi cũng bị ám toán..." "Đám người đó không ngoại lệ đều là do Uông gia phái tới..." "Tuy tôi không biết cậu để lại biện pháp bảo vệ gì cho Nam Phong, nhưng tôi tin cậu chắc chắn có năng lực đối phó Uông gia!

Hơn nữa còn có năng lực tìm ra đám nội gián mà Uông gia phái tới tiềm phục!" "Trương gia chúng tôi dạo này cũng chịu không ít phiền hà.

Nhiều tộc nhân bị tập kích, kể cả tập đoàn Khung Kỳ cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Vì vậy tôi muốn mời cậu ra tay, đến tộc địa Trương gia một chuyến..." "Tôi đến hôm nay chỉ là vì Nam Phong..." Tô Cảnh ngắt lời.

"Anh muốn tôi giúp Trương gia, thì phải trả cái giá tương đương...

Có lẽ anh vẫn chưa hiểu rõ về Uông gia đâu..." "Đó là một gia tộc truyền thừa mấy trăm năm... luôn mưu cầu thuật trường sinh...

Cửu Môn vẫn luôn nằm dưới sự giám sát của chúng...

Trong Trương gia các anh có nội gián cũng chẳng có gì lạ." "Chẳng riêng gì Trương gia, Giải gia, Hoắc gia, Ngô gia, thậm chí cả cái Tân Nguyệt Phạn Điếm to lớn này, chẳng phải đều rải rác tai mắt của Uông gia sao?

Trước đây là chúng chờ thời cơ...

Còn bây giờ, thời cơ đã đến rồi..." "Trương hội trưởng, chắc anh cũng biết về Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi chứ?

Uông gia sớm đã nhắm vào đó rồi...

Thậm chí tôi còn cố ý tung tin rằng trên người mình có thuật trường sinh.

Tôi sẽ khiến toàn bộ người của Uông gia phải chôn thây tại Trương Gia Cổ Lâu..." "Nhưng trước khi kế hoạch bắt đầu, tôi phải đảm bảo hậu phương của mình không có gì lo ngại.

Đám nội gián Uông gia ở mấy nhà này, tôi sẽ nhổ sạch hết!" "Vì vậy, hợp tác đi, Trương hội trưởng...

Tôi giúp anh tìm nội gián, anh cùng tôi đi Trương Gia Cổ Lâu!

Uông gia và Trương gia là túc địch, huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia có công hiệu trường sinh, anh cũng không thể đứng ngoài cuộc đâu..." Nghe vậy, Trương Nhật Sán trầm tư hồi lâu. "Phật Gia dặn tôi phải giữ lấy Cửu Môn...

Nhưng tôi đúng là đã phụ sự kỳ vọng của ngài ấy.

Hy vọng cậu có năng lực cứu Cửu Môn ra khỏi vòng xoáy này...

Trương Nhật Sán tôi đồng ý với cậu!" "Vậy... hợp tác vui vẻ..." Tô Cảnh mỉm cười đưa tay ra. "Hợp tác vui vẻ!" "Nam Phong..." "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này của em thực sự nên chỉnh đốn lại rồi..." Hai bàn tay vừa chạm đã rời, Tô Cảnh lúc này mới liếc nhìn ra cửa, thản nhiên nói với Doãn Nam Phong.

Tô Cảnh vừa dứt lời, Huyền Nữ đứng cạnh đã biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, kiếm của cô đã đâm ra ngoài cửa.

Trước mũi kiếm của Huyền Nữ, một nhân viên bảo vệ mặc vest đột ngột hiện hình.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại thấy một cảnh tượng quỷ dị như vậy. "Đây là... tàng hình?" "Người của Uông gia?" Nhìn kẻ bị Huyền Nữ khống chế, Tô Cảnh thản nhiên hỏi. "Uông gia, Uông Ẩn, bái kiến Tô gia..." Nghe Tô Cảnh nói, kẻ đó lại cười một cách bệnh hoạn. "Tô gia quả nhiên danh bất hư truyền...

Nếu không phải hôm nay nghe thấy, cứ ngỡ mọi chuyện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng tôi...

Chỉ tiếc là... không có cách nào truyền tin về Uông gia được nữa..." Nhìn Huyền Nữ trước mặt, lưng Uông Ẩn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nếu hắn có chút động tĩnh gì, chắc chắn sẽ chết!

Sát khí lạnh lẽo của Huyền Nữ đã khóa chặt hắn.

Đối mặt với cô, Uông Ẩn có cảm giác như đang đối mặt với gia chủ.

Gia chủ là người hoàn mỹ nhất được cải tạo qua Vẫn Ngọc!

Người phụ nữ này mang lại cho hắn cảm giác còn đáng sợ hơn thế...

Năng lực của hắn chẳng có tác dụng gì cả! "Uông Ẩn...

Đám Uông gia các người đúng là giống như lũ chuột cống vậy!

Giết đi!" Tô Cảnh biết đám Uông gia có sự trung thành đến bệnh hoạn.

Từ miệng hắn cũng chẳng lấy được thông tin gì hữu ích, giữ lại chỉ tổ ngứa mắt, nên anh trực tiếp phất tay ra lệnh cho Huyền Nữ.

Huyền Nữ gật đầu, trên trường kiếm bùng lên ngọn Lam Sắc Nghiệp Hỏa.

Đường kiếm nhanh như chớp lướt qua cổ Uông Ẩn, chỉ trong chốc lát, một người sống sờ sờ đã hóa thành tro bụi ngay trước mắt mọi người... "Huyền Nữ, chiêu này của chị lợi hại quá, dạy em với!" Doãn Nam Phong bị Huyền Nữ làm cho sững sờ, liền chạy lại nắm tay cô hưng phấn nói. "Đây là sức mạnh do Thiếu gia ban tặng..." Nghe Huyền Nữ nói vậy, Doãn Nam Phong trực tiếp nắm cánh tay Tô Cảnh lắc qua lắc lại.

Trương Nhật Sán chẳng buồn nhìn, chỉ thở dài một tiếng: "Tôi càng thấy rằng hợp tác với cậu là lựa chọn đúng đắn nhất của mình!" "Đó là đương nhiên.

Uông gia?

Chỉ là lũ kiến hôi mà thôi!

Nam Phong, đừng lắc nữa...

Sau này em sẽ có cả thôi...

Bây giờ việc quan trọng nhất là thanh lý Tân Nguyệt Phạn Điếm cho em đã..." "Được thôi..." "Đi tập trung tất cả mọi người lại đại sảnh, anh sẽ kiểm tra từng người một!

Đảm bảo quét sạch cái tiệm này của em cho sạch bong kin kít!"

Doãn Nam Phong nhìn Thanh Thanh Mạn một cái: "Mạn Mạn, không nghe Tô gia nói gì sao?

Còn không mau đi tập trung mọi người lại đại sảnh?" "Dạ, tiểu thư!" Thanh Thanh Mạn ủy khuất nhìn Doãn Nam Phong và Tô Cảnh rồi xuống lầu gọi người.

Chương 163

Kiếp hầu phòng đúng là không có nhân quyền mà... "Trương hội trưởng, có muốn xem màn kịch hay này không?" "Rất sẵn lòng!" Tại đại sảnh tầng một của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thanh Thanh Mạn đã cho giải tán thực khách và tập hợp toàn bộ nhân viên công tác, từ đầu bếp, phục vụ đến nhân viên bảo an.

Đội ngũ xếp hàng chỉnh tề, tính sơ sơ cũng phải năm trăm người.

"Lão bản gọi tất cả mọi người ra đây làm gì thế?" "Tôi cảm giác Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp có chuyện đại sự rồi..." "Hồi nãy tôi thấy Tô gia đi vào..." "Liệu có liên quan đến Tô gia không?" Một đám người trong đại sảnh xì rào bàn tán.

Nhưng có vài kẻ ánh mắt rõ ràng không đúng lắm, dường như đã đánh hơi được một mùi vị bất thường.

"Im lặng hết cho tôi!" "Tiểu thư tới!" Thanh Thanh Mạn từ tầng hai bước xuống, nói vọng xuống phía dưới.

Nghe thấy lời này, đại sảnh trong nháy mắt trở nên im phăng phắc.

Đứng trước mặt sếp, ai nấy đều lộ vẻ nghiêm túc, đứng thẳng như bút kẻ.

Người chưa tới, tiếng đã vang lên: "Nam Phong, xem ra cô làm lão bản trong mắt đám người này cũng khá có uy nghiêm đấy chứ...

Nữ tổng tài bá đạo sao?" Tại lối lên cầu thang vang lên một giọng nói trêu chọc.

Nghe thấy lời này, đám người bên dưới đều biến sắc.

Kẻ gần nhất dám trêu chọc lão bản như vậy, cỏ trên mộ chắc cũng cao ba thước rồi.

Thế nhưng, điều khiến mọi người rớt cằm là lão bản nhà mình chẳng những không tức giận, mà ngược lại còn có chút... thẹn thùng?

"Làm gì có?

Bình thường em rất ôn nhu mà..." Nhìn bốn người từ cầu thang đi xuống, chúng nhân mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là Tô gia... vậy thì không sao rồi...

"Tô Cảnh, anh không biết đâu, Doãn lão bản bình thường tính khí khá là lớn đấy...

Hễ có kẻ nào dám gây sự ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều bị cô ấy đem dìm xuống sông...

Bao nhiêu năm qua không tới một trăm cũng phải tám mươi người rồi, người bên dưới sợ hãi là chuyện bình thường thôi." Trương Nhật Sán cười híp mắt giải thích với Tô Cảnh một câu.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cảnh liếc nhìn Doãn Nam Phong đầy ẩn ý.

Thật sự... khá là lúng túng...

"Tính cách này của Nam Phong, tôi thích...

Đã chọc vào tôi thì dìm xuống sông còn là nhẹ đấy." Tô Cảnh vừa dứt lời, trong lòng Doãn Nam Phong không khỏi dâng lên niềm cảm động.

Đây chính là tri kỷ!

Vừa nói, Tô Cảnh vừa cùng mấy người đi lên sân khấu hát kịch trong đại sảnh, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ đám người đang tụ tập.

Doãn Nam Phong lúc này trực tiếp mở lời: "Hôm nay... tập hợp mọi người lại đây là có một chuyện vô cùng quan trọng...

Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta đã bị gián điệp trà trộn vào!

Chúng đã không chỉ một lần tập kích tôi và Trương hội trưởng...

Thế nên, tôi hy vọng những kẻ đó có thể chủ động đứng ra, như vậy tôi còn nể tình cho một cái chết sảng khoái!

Còn nếu để tôi bắt được, tin tôi đi!

Các ngươi sẽ biết thế nào là sống không bằng chết!" Lời của Doãn Nam Phong vừa thốt ra, đám người bên dưới lập tức xôn xao...

Tuy nhiên, không có bất kỳ ai đứng ra nhận tội.

Thấy cảnh này, Tô Cảnh không nhịn được mà bật cười khinh bỉ.

"Đám người Uông gia có mặt ở đây, các ngươi nghĩ thuật dịch dung của mình cao minh lắm sao?

Cơ hội đã cho rồi, nếu đã như vậy...

Bất Ngôn Kỵ!" Dứt lời, trên người Tô Cảnh đột ngột tuôn ra từng luồng hắc khí.

Trước mặt anh, hắc khí chậm rãi ngưng tụ thành những âm binh mặc hoàng kim khải, đầu đeo mặt nạ ác quỷ, toàn thân rực cháy u lam sắc Vô Lượng Nghiệp Hỏa!

"Đi, giết sạch chúng cho ta!" Những âm binh này vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều tràn ngập sự chấn kinh, bao gồm cả Trương Nhật Sán!

Tuy là phó quan của Phật Gia, thường xuyên cùng Phật Gia đổ đấu, không phải là chưa từng thấy âm binh, nhưng người có thể thao túng âm binh thì quả thật hắn chưa từng gặp qua!

Đây là loại sức mạnh cường đại đến mức nào chứ?

Cũng chẳng trách hắn lại lộ vẻ mặt như kẻ chưa từng thấy sự đời.

Trương Nhật Sán còn như thế, huống chi là những người khác, lúc này đã sợ tới mức không thốt nên lời.

Theo lệnh của Tô Cảnh, những âm binh này lao nhanh vào đám đông, xuyên qua cơ thể hết kẻ này đến kẻ khác của Uông gia.

Khi tất cả Bất Ngôn Kỵ quay trở lại bên cạnh Tô Cảnh, cũng chỉ mới trôi qua hai ba phút.

Nhưng trên sàn nhà lúc này đã nằm la liệt mấy chục cái xác của người Uông gia trà trộn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tiếng thảm thiết vang vọng khắp cả khách sạn.

Sau khi bị âm binh tấn công, những kẻ này ngã xuống đất không ngừng cào cấu cơ thể mình đến mức da tróc thịt bong mà không hề hay biết.

Hơn nữa, toàn bộ cơ thể họ bắt đầu lão hóa với tốc độ chóng mặt, mái tóc đen chỉ trong nháy mắt đã trở nên trắng xóa như tuyết.

Chẳng mấy chốc, những kẻ đó đã tắt thở.

Chứng kiến cảnh tượng thảm khốc này, không ít người xung quanh đã gục xuống đất nôn thốc nôn tháo, bao gồm cả Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn.

Tuy hai nữ nhân này cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, nhưng đã bao giờ thấy qua cảnh tượng rợn người thế này đâu.

Ngày hôm đó...

Tân Nguyệt Phạn Điếm máu chảy thành sông!

Đó là một bữa tiệc sát lục thịnh soạn!

“Ly Tự...

Huỳnh Hỏa Lưu Quang!” Từng đốm quỷ hỏa màu xanh thẳm hiện

ra quanh Tô Cảnh, theo sự điều khiển của anh, chúng bám vào những thi thể không còn hình thù kia.

Chỉ trong chốc lát, tất cả hóa thành tro bụi.

Trong mắt mọi người hiện tại, Tô Cảnh không khác gì một vị thần linh!

"Mạn Mạn, sắp xếp người dọn dẹp chỗ này đi!" "Các vị!

Chuyện hôm nay, tôi hy vọng mọi người đều chôn chặt trong lòng!

Nếu không, kết cục thế nào các vị tự biết đấy!" Doãn Nam Phong dặn dò Thanh Thanh Mạn một tiếng, sau đó nói với những người còn lại.

Nghe vậy, đám người vội vàng bày tỏ lòng trung thành.

Có sát thần Tô Cảnh ở đây, ai dám nhiều lời?

Một vị thần sống giữa nhân gian đã trở thành chỗ dựa cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, dựa vào quan hệ giữa Tô Cảnh và Doãn Nam Phong, tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm là không thể đong đếm!

Tầng thượng, văn phòng của Trương Nhật Sán.

Tô Cảnh lười biếng ngồi trên sofa, Huyền Nữ đứng phía sau bóp vai cho anh.

Trương Nhật Sán đưa tách trà tới trước mặt Doãn Nam Phong và Tô Cảnh.

"Nếm thử đi!

Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn đấy!" "Chà, Trương hội trưởng hôm nay chịu chi quá nhỉ...

Trước đây tôi muốn uống một chén mà còn khó hơn lên trời!" Doãn Nam Phong bưng tách trà, nhấp một ngụm rồi cười nói.

“Hôm nay được chứng kiến bản lĩnh của Tô gia, thật sự khiến tôi mở mang tầm mắt!

Hợp tác với ngài là quyết định chính xác nhất của tôi!” “Trương hội trưởng, màn kịch này xem có vừa ý không?” “Tất nhiên là có!” “Vậy không biết khi nào Tô gia có thể khởi hành cùng tôi một chuyến đến Trương Gia Cổ Lâu?” “Không vội!” Tô Cảnh thong dong nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Những người còn lại của Trương gia các người hiện nay ước chừng không quá một trăm người.

Người Uông gia có một đặc điểm, cũng là sơ hở lớn nhất của chúng.

Sau vai chúng có một hình xăm Huyết Phượng y hệt như hình xăm Kỳ Lân của Trương gia các người.

Gặp nhiệt sẽ hiện hình!

Tôi tạm thời chưa đi Trương gia được, nhưng anh có thể thông qua phương thức này để tra ra nội gián đang tồn tại ở Trương gia.” Nghe xong, Trương Nhật Sán lập tức lộ vẻ mừng rỡ: “Đa tạ Tô gia chỉ giáo!” Tô Cảnh lúc này lại nhìn sang Doãn Nam Phong: “Nam Phong!

Chương 164

Tuy đã thanh lý nội gián trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng vẫn cần làm tốt biện pháp phòng ngự, tránh để chúng trà trộn vào lần nữa.” Anh vẫy tay một cái, hai tôn Bất Ngôn Kỵ hiện hình trước mặt mọi người.

“Đi!

Trấn thủ Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Một khi gặp kẻ nào có hơi thở giống với những kẻ bị giết hôm nay, giết không tha!” Dứt lời, hai tôn Bất Ngôn Kỵ biến mất tại chỗ.

“Như vậy là vạn vô nhất thất rồi!

Bên cạnh em vẫn còn Bất Ngôn Kỵ mà anh để lại thủ hộ, nếu gặp nguy hiểm, chúng sẽ liều chết bảo vệ em!

Tuy nhiên, dạo này tốt nhất em đừng nên rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm...” Sau khi ôn tồn với Doãn Nam Phong một lát, Tô Cảnh lại đi đến trung tâm phục hồi chức năng.

Doãn Nam Phong và Lương Loan tuy không ở cùng nhà với anh, nhưng anh đã về thì chắc chắn phải đi thăm họ.

Nội gián Uông gia ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị nhổ tận gốc.

Phía Hoắc gia, Giải gia và Ngô gia, Tô Cảnh cũng đã thông báo cho Giải Tiểu Hoa, Hoắc lão thái và Ngô Nhị Bạch.

Với thủ đoạn của họ, chắc cũng không có sai sót gì.

Còn về Trương gia, hiện chỉ còn lại chừng đó người, anh đã chỉ cách phân biệt người Uông gia, vấn đề chắc cũng không lớn.

Ước chừng sau buổi đấu giá tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, các nhà

này có thể quét sạch nội gián Uông gia.

Lúc đó khởi hành đến Trương Gia Cổ Lâu, Uông gia coi như đã là ba ba trong rổ.

Tại trung tâm phục hồi chức năng cao cấp quốc gia, Tô Cảnh cùng Huyền Nữ vừa xuống xe đã thấy Lương Loan đứng đợi ở cửa.

Đối với việc bảo hộ Lương Loan, Tô Cảnh sắp xếp không hề ít hơn những cô gái khác.

Đây chính là một quân cờ mấu chốt nhất của anh.

"Tô Cảnh!" Vừa thấy anh, cô nàng đã lao nhanh tới, như một con gấu túi treo lủng lẳng trên người Tô Cảnh.

"Có cần phải kích động thế không?" "Anh nói xem có cần không?

Bao nhiêu ngày rồi không đến thăm em?

Cũng chẳng thèm gọi điện cho em nữa!" Nhảy xuống khỏi người Tô Cảnh, Lương Loan khoác tay anh, bĩu môi nói.

"Chào Huyền Nữ tỷ!" Nói xong cô nàng còn chào Huyền Nữ một tiếng.

Xem ra thời gian qua, Lương Loan và các cô gái trong nhà chung sống khá tốt.

"Thì chẳng phải anh đang bận sao?

Đi thôi, đưa em đi dạo phố!

Đã xin nghỉ chưa?" "Anh vừa gọi điện xong là em xin sếp nghỉ luôn rồi!" Lương Loan cười nói với Tô Cảnh.

"Vậy thì được!" Đưa Lương Loan đi dạo cả buổi, mua một đống đồ lớn đồ nhỏ.

Cách tốt nhất để dỗ dành phụ nữ là đưa họ đi mua sắm, tuy cũ kỹ

nhưng cực kỳ hiệu quả.

Đến chập tối, Tô Cảnh mới lái xe đưa Lương Loan về tới cửa nhà.

“Tô Cảnh, em vào nhé...” “Đi đi!

Nghỉ ngơi sớm đi!

Mấy ngày tới anh ở Kinh Thành sẽ dành thêm thời gian cho em.” “Hảo!

Chụt!” Hôn nhẹ vào khóe miệng Tô Cảnh một cái, Lương Loan cười tươi như một đứa trẻ.

Nhìn cô nàng lên lầu, nụ cười trên mặt Tô Cảnh mới dần thu lại.

“Chủ nhân, người thật sự định để Lương Loan đến Uông gia sao?” “Ngoài cô ấy ra, tôi không nghĩ ra ai có thể chiếm được lòng tin của người Uông gia.

Cô ấy vốn là người Uông gia thất lạc bên ngoài...

Chỉ có cô ấy mới có khả năng được đưa tới căn cứ Uông gia, lúc đó tôi mới có thể một mẻ hốt gọn chúng!” “Vậy lỡ như Lương Loan bị lộ thì sao?” “Đợi thời cơ chín muồi, tôi sẽ nói chuyện này với Loan Loan.

Tôi sẽ cho cô ấy năng lực tự vệ!” Nghĩ tới thủ đoạn có thể ban cho người khác năng lực đặc thù của Tô Cảnh, Huyền Nữ cũng yên tâm gật đầu: “Cũng đúng!

Đi thôi chủ nhân, chúng ta về nhà thôi...” Dù Lương Loan chỉ là một nữ tử yếu đuối, Tô Cảnh cũng sẽ không từ bỏ kế hoạch này.

Uông gia không diệt, đó mãi mãi là cái gai trong lòng anh.

Nhưng anh chắc chắn sẽ không để Lương Loan rơi vào nguy hiểm.

Dù sao cũng là người phụ nữ của mình, trước khi kế hoạch bắt đầu, anh nhất định sẽ khiến cô có khả năng tự vệ.

Quây quần bên các cô gái ở nhà vài ngày, cuối cùng cũng tới ngày đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu.

Những ngày qua cũng coi như bình yên vô sự.

Phía Hoắc lão thái cũng truyền tới tin tức, công tác chuẩn bị đã hoàn tất, chỉ còn thiếu một bản vẽ Dạng Thức Lôi.

Bản vẽ này đang ở trong tay Ngô Tà, bà đã hẹn Ngô Tà gặp mặt tại buổi đấu giá.

Ban đầu Hoắc lão thái định mua lại với giá cao, nhưng Ngô Tà lại muốn biết ý nghĩa đằng sau bản vẽ đó.

Hoắc lão thái và Ngô Tà đều là những kẻ cứng đầu.

Nguyên nhân chủ yếu là năm xưa Hoắc lão thái thích Ngô Lão Cẩu, nhưng Ngô Lão Cẩu lại cưới bạn thân của bà.

Chuyện này thật là nực cười.

Thế nên đối với Ngô Tà, Hoắc lão thái tự nhiên thấy không thuận mắt.

Bà còn dặn Tô Cảnh không được nói cho Ngô Tà biết là bà muốn bản vẽ Dạng Thức Lôi, cũng không được nói ý nghĩa của nó, nếu không sẽ cấm túc Hoắc Linh...

Cái quái gì thế này...

Trước tình cảnh đó, Tô Cảnh tự nhiên chỉ có thể thỏa hiệp...

Dù sao nhạc mẫu đại nhân đã lên tiếng, chỉ đành để Ngô Tà chịu thiệt chút vậy.

Tô Cảnh cũng lười quản, chỉ cần kết quả khiến mình hài lòng, quá

trình thế nào không quan trọng.

Hoắc lão thái và Ngô Tà muốn làm gì thì cứ để họ tự giải quyết.

Ngày khai mạc buổi đấu giá, Tô Cảnh từ sớm đã đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất phát đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bên cạnh còn có một con chó trông khá ngơ ngác lẽo đẽo đi theo...

Enmmm... là Tuyết Lang Vương...

Cái gã này hiện tại càng ngày càng biết làm nũng, suốt ngày duy trì kích thước của một con chó nhỏ bình thường, ngây ngô ngớ ngẩn.

Nhưng các cô gái trong nhà lại rất thích kiểu này, suốt ngày cho nó ăn, khiến cân nặng của nó vượt mức nghiêm trọng.

Vốn dĩ hôm nay không định mang nó theo, nhưng nó lăn lộn làm nũng trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, thế là cô ấy đưa nó theo luôn.

Cái gã ngốc này chắc lại muốn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ăn chực uống chực đây mà...

Rời nhà không lâu, Tô Cảnh đã đỗ xe trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Xuống xe, anh tùy ý ném chìa khóa cho nhân viên trông xe: "Đỗ xe cho cẩn thận vào!" "Rõ, Tô gia!" Từ sau vụ Tô Cảnh sát lục mấy chục người Uông gia, người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đối với anh càng thêm cung kính, nói chính xác hơn là vừa kính vừa sợ.

Còn chưa đi đến cửa, nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh đã cúi người cung kính chào một tiếng Tô gia.

Thanh Thanh Mạn nghe thấy động tĩnh của Tô Cảnh cũng vội vàng đẩy cửa bước ra.

"Tô gia, ngài tới rồi!" "Chà~ Mạn Mạn, lại xinh đẹp hơn rồi đấy!

Tôi không có thiệp mời, có vào được không?" Nghe vậy, Thanh Thanh Mạn cũng khẽ cười: "Ngài cứ đùa, Tô gia.

Tân Nguyệt Phạn Điếm này ngài chẳng phải muốn vào là vào sao?

Hoắc lão thái thái đã đợi ngài trên lầu nửa ngày rồi!

Hôm nay tiểu thư cần kiểm soát các hạng mục của buổi đấu giá, nên sắp xếp em đi theo bên cạnh ngài, có việc gì ngài cứ phân phó~" "Đi thôi!

Đến chỗ Hoắc lão thái!" Gật đầu một cái, anh ôm lấy vòng eo thon gọn của Thanh Thanh Mạn rồi bước vào trong.

Lúc này buổi đấu giá đã có không ít người đến, nhìn thấy Tô Cảnh hiên ngang ôm Thanh Thanh Mạn đi vào, bên cạnh còn có một mỹ nữ mang phong tình dị vực, tất cả lập tức không giữ được bình tĩnh, xì xào bàn tán: "Người này là ai thế?

Sao kiêu ngạo vậy?" "Tại sao Thanh Thanh Mạn tiểu thư lại để hắn ôm?

Có phải bị ép buộc không?" "Khá khen cho cái gã mặt trắng này, diễm phúc không nhỏ!" Tuy nhiều người không biết Tô Cảnh là ai, nhưng cũng có không ít người biết chuyện.

Nghe đồng bạn nói vậy, lập tức ra hiệu bảo im miệng: "Suỵt!

Cẩn thận lời nói!

Chương 165

Đó là Tô gia!

Tô Cảnh đấy!" "Tô Cảnh?" "Con rể của Hoắc gia!

Nghe nói có giao tình rất sâu với Doãn lão bản!

Trước đây Ngô gia Tam gia cùng mọi người đi Tháp Mộc Đà, chính Tô gia đã một mình sát xuyên cung mẫu Tây Vương Mẫu!

Thực lực đủ để nghiền ép cả Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử vốn có tên tuổi trên Ám Bảng!

Các ông nói xem có mạnh không?" "Trời ạ!" Sau khi nghe giải thích, ánh mắt những người này nhìn Tô Cảnh đã thay đổi hoàn toàn.

Chẳng còn cách nào khác, có thực lực mới có quyền làm chủ!

"Phu quân, thiếp thân đi giết bọn chúng!" Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nghe thấy lời bàn tán của đám người đó, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo.

Thanh Thanh Mạn nghe vậy cũng sững sờ, không ngờ người phụ nữ Tô Cảnh mang theo lại có sát khí nặng như vậy.

"Lũ kiến hôi mà thôi!

Không cần để ý!

Trước tiên theo anh lên lầu đã..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, vẻ lạnh lùng trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương mới giảm bớt đôi chút.

Cô chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn đám người đó một lượt rồi theo Tô Cảnh lên phòng bao tầng hai.

Bị ánh mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương quét qua, trong lòng mọi người đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Người phụ nữ này, không đơn giản!

Tầng hai.

Thanh Thanh Mạn dẫn hai người Tô Cảnh đến trước cửa một phòng bao: "Tô gia, mời, Hoắc tiên cô đang đợi ngài ở bên trong..." Gật đầu, Tô Cảnh đẩy cửa bước vào.

Bên trong là một phòng trà, bên trong nữa còn có một gian riêng.

Cửa đứng hai đại hán mặc vest lịch sự, thấy Tô Cảnh liền vội vàng cúi người chào: "Tô gia!" Sau đó một người quay người gõ cửa: "Đương gia, Tô gia tới rồi!" Dứt lời, cửa từ bên trong mở ra.

Đập vào mắt Tô Cảnh là một khuôn mặt tươi cười đầy vẻ hồ mị.

"Tú Tú à... em cũng theo bà nội tới đây sao..." "Cảnh ca, mấy ngày qua mệt lắm phải không?" Nhìn ánh mắt trêu chọc của cô nàng, Tô Cảnh không nhịn được mà vỗ nhẹ vào đầu cô: "Chuyện gì cũng có phần em hết!" Bị Tô Cảnh vỗ một cái, nha đầu này liền làm mặt quỷ rồi chạy ra sau lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Thiền tỷ~ tỷ bảo vệ em!" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ mỉm cười.

Tô Cảnh lườm cô nàng một cái rồi đi thẳng vào trong.

Biết Tô Cảnh cần bàn chính sự với Hoắc lão thái, Doãn Nam Phong cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hoắc Tú Tú không đi vào theo, mà ngồi ở sofa ngoài phòng khách, đúng là ba người phụ nữ làm thành một hội.

Vừa bước vào trong, Tô Cảnh đã thấy Hoắc lão thái đang ngồi trên ghế, tươi cười nhìn mình.

"Lão thái thái..." Chào một tiếng, Tô Cảnh không khách sáo ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hoắc lão thái.

"Về những ngày qua mà không tới Hoắc gia thăm người, thật là

thất lễ...” “Không sao, người một nhà cả, không cần khách sáo!” Thái độ của Hoắc lão thái đối với Tô Cảnh thật sự là xem như con rể mà đối đãi.

“Lão thái thái, việc tôi giao cho người đã làm xong chưa?” “Yên tâm, những nội gián đó không sót một tên nào đã bị ta sai người dìm xuống đáy sông, Hoắc gia tuyệt đối sẽ không còn bất kỳ tên Uông gia nào trà trộn vào nữa.

Chúng ta bây giờ coi như đã triệt để xé rách mặt với chúng rồi!

Hai người bạn của cậu ở Ba Nãi đã tìm thấy lối vào Trương Gia Cổ Lâu chưa?” Nghe Hoắc lão thái hỏi, Tô Cảnh gật đầu: “Đã tìm thấy rồi.

Trong hai người bạn của tôi có một người tinh thông thiên tinh phong thủy thuật, cộng với máy quét công nghệ cao của Cầu Đức Khảo quét qua núi lấy được bản đồ nên tìm lối vào không khó, giờ chỉ chờ lấy được bản vẽ Dạng Thức Lôi cuối cùng là chúng ta có thể xuất phát!” Tô Cảnh vừa nói xong, sắc mặt Hoắc lão thái liền thay đổi: “Tiểu Tô, bản vẽ Dạng Thức Lôi cuối cùng ở chỗ tiểu cẩu của Ngô gia, lão bà tử ta quyết tâm phải có được!

Hôm nay tại Tân Nguyệt Phạn Điếm này, lão bà tử ta phải nói chuyện cho ra lẽ với tiểu cẩu Ngô gia đó!

Cậu cứ đứng xem là được!

Những chuyện khác không cần nói nhiều!

Chút mặt mũi này, cậu sẽ không từ chối lão bà tử này chứ?” Nghe vậy, Tô Cảnh chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Nhạc mẫu đã nói thế thì còn làm sao được?

Tuy nhiên...

điều Ngô Tà muốn biết là nguyên nhân Hoắc lão thái lấy bản vẽ đó.

Nếu bà không nói cho Ngô Tà, chuyện này cũng không xong được.

Cùng lúc đó, tại đại sảnh dưới lầu, bộ ba Thiết Tam Giác mặc vest chỉnh tề đã trà trộn vào.

Tất nhiên là mượn thẻ của Giải Tiểu Hoa để lấy quyền ủy quyền.

Tìm một vị trí trống ngồi xuống, Vương Bàn Tử bắt đầu nghiên cứu thực đơn, càng xem càng kinh hãi: Món cua cay thương hiệu 188.888, vịt bát bảo 288.888...

Đúng là nơi cao cấp, mấy món này ai mà ăn cho nổi...

"Thiên Chân, thực đơn này đắt đến vô lý!

Một ấm trà thôi mà đã tám ngàn rồi!

Cái này thì ai mà ăn nổi?

Xem ra người mua hẹn cậu là một kẻ có tiền đấy..." Ngô Tà cũng nhìn qua thực đơn, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất...

Phục vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều có tố chất cực cao, cực kỳ nhạy bén trong việc quan sát sắc mặt khách hàng.

Huống chi còn có Thanh Thanh Mạn ở đó, dù ở tầng hai nhưng những âm thanh không hòa hợp này vẫn lọt vào tai cô.

Cô đưa tay nhấn tai nghe: "Lệ Nhi, đến bàn số 13 xem thử!

Có mấy kẻ trà trộn vào!" Một nữ phục vụ đứng ở lối lên cầu thang gật đầu, sau đó chú ý tới nhóm Ngô Tà.

Cô bước tới, mỉm cười nói: "Mấy vị gia, để tôi giới thiệu cho các vị về các món ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chúng tôi không chỉ có những món cao cấp này mà còn có những

món kinh tế thực dụng nữa!

Các vị nhìn xem, trà tám trăm một ấm, tặng kèm thêm hoa quả, tuyệt đối có thể đáp ứng nhu cầu của các vị!" "Hạt dưa miễn phí hả?" "Đúng vậy!" "Cho hai cân hạt dưa!" Lệ Nhi: "....." Cái tên này chắc chắn là đến gây sự rồi phải không?

Dù không tình nguyện nhưng Lệ Nhi vẫn đi lấy cho họ hai cân hạt dưa, đồng thời cũng xác định được một việc: Ba người này chắc chắn là trà trộn vào.

Tuy nhiên, quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách đến cửa đều là khách, bất kể vào bằng cách nào cũng không thể đuổi khách ra ngoài.

"Mấy anh em, tiết kiệm tiền cho tôi quá nhỉ..." Đám người đang cắn hạt dưa thì Giải Tiểu Hoa như thần xuất quỷ nhập đứng sau lưng Ngô Tà, khiến họ giật bắn mình.

Ngô Tà quay lại mỉm cười với Giải Tiểu Hoa: "Chắc chắn rồi, yên tâm, không tiêu của cậu một xu nào đâu!" Vương Bàn Tử cũng cười hì hì đứng dậy kéo ghế: "Hoa nhi gia, mời ngài ngồi!

Đây là thẻ của ngài!" Giải Tiểu Hoa ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ: "Nói đi, sao các cậu lại nghĩ đến việc tới Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Tôi về quê cũ ở Hàng Châu, theo manh mối cuối cùng tìm thấy một bản vẽ Dạng Thức Lôi do tam thúc để lại.

Có một người mua tìm đến tôi, hẹn gặp chính tại Tân Nguyệt Phạn Điếm này!" "Người mua sao?

Tôi nghĩ tôi biết là ai rồi." "Tiểu Hoa, cậu biết gì sao?" "Ngô Tà, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm có những lời không thể nói bừa đâu..." Giải Tiểu Hoa vừa dứt lời, một nữ phục vụ liền tiến lại gần: "Hoa nhi gia, phòng bao của ngài đã được chuẩn bị xong rồi!" Anh xua tay ra hiệu

cho phục vụ lui xuống rồi mới tiếp tục: “Ngô Tà, bán bản vẽ đi, sau đó đi tìm Tô gia!

Anh ấy sẽ nói cho cậu những gì cậu muốn biết!

Dù anh ấy không muốn kéo cậu vào cuộc, nhưng Tô gia chắc chắn sẽ mang cậu theo...

Ngô Tà, cậu đã ở trong cuộc từ lâu rồi!” Giải Tiểu Hoa nói những lời mập mờ khiến Ngô Tà ngơ ngác.

Đang định hỏi cho kỹ thì nghe thấy từ phía cửa vang lên một giọng nói âm dương quái khí: “Tiểu Tam Gia!” “Lưu Ly Tôn?” “Nghe nói trong giới văn ngoạn ở Kinh Đô, gã này chính là kim chỉ nam, gã xuất hiện ở đâu là ở đó có hàng xịn.” Vương Bàn Tử nói nhỏ với Ngô Tà.

Tuy nhiên Giải Tiểu Hoa lại vô cùng khinh thường: “Chỉ là một kẻ buôn mấy hạt châu rách mà thôi...” Đúng vậy, cho dù gã có giỏi đến đâu thì trong mắt Cửu Môn cũng chẳng đáng là gì.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ngay cả Tề gia, Trần gia xếp cuối Cửu Môn thì gã cũng không so nổi, huống chi là Giải gia đang lúc cực thịnh...

“Dạo này trên giang hồ không thấy tin tức gì của Ngô Tam Tỉnh...

Tiểu Tam Gia có biết ông ta đi đâu không?” “Tam thúc tôi thần xuất quỷ nhập, ba ngày hai bữa lại biến mất, sao tôi biết được...” “Thế sao?

Nhưng tôi nghe nói...

ông ta chết rồi!” Lưu Ly Tôn cùng hai tên vệ sĩ cao lớn, kiêu ngạo đứng trước mặt Ngô Tà nói.

“Tam thúc tôi vẫn khỏe lắm!

Không phiền ông bận tâm!” Giải Tiểu Hoa cũng lạnh lùng cười

một tiếng, sau đó đứng dậy nói: "Ngô Tam Tỉnh mà nghe thấy có kẻ nói xấu sau lưng, cái lưỡi của kẻ đó chắc không giữ được đâu..." Nói xong liền quay người lên tầng hai.

Cùng lúc đó, Lệ Nhi lại tiến tới, nói với nhóm Ngô Tà: "Mấy vị, quý khách trên lầu có lời mời!" Cô hoàn toàn không để Lưu Ly Tôn vào mắt, dẫn nhóm Ngô Tà lên tầng hai.

Trên lầu, Tô Cảnh và Hoắc lão thái đang uống ấm trà giá tám ngàn.

Hoắc Tú Tú, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thanh Thanh Mạn cũng đã vào phòng trong.

Thanh Thanh Mạn vừa báo cáo tình hình của Ngô Tà là Tô Cảnh biết họ đã tới.

Sau khi bàn xong với Hoắc lão thái, anh mới bảo họ lên.

Có Bất Ngôn Kỵ trấn giữ Tân Nguyệt Phạn Điếm, kết nối với một Bất Ngôn Kỵ dưới đại sảnh, mọi hành động bên dưới đều lọt vào mắt Tô Cảnh.

Anh không ngờ giữa chừng lại lòi ra một gã Lưu Ly Tôn, thậm chí Tô Cảnh còn cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người gã.

Chương 166

Tay sai của Uông gia sao?

Thú vị đấy...

Gã Lưu Ly Tôn này không phải người Uông gia, nhưng trên người lại có hơi thở của chúng, chắc chắn là đã tiếp xúc với người Uông gia.

Nếu gã là người Uông gia thật thì ngay cả cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chẳng vào nổi, Bất Ngôn Kỵ ẩn nấp xung quanh sẽ lập tức hạ gục gã.

Dù không phải người Uông gia nhưng gã có cấu kết với chúng, chỉ bằng điểm này Tô Cảnh cũng sẽ không tha, trong lòng anh đã tuyên án tử cho gã.

Tầng hai, Lệ Nhi đã dẫn nhóm Ngô Tà tới trước cửa phòng bao: "Mấy vị, chính là chỗ này...

Hồng Tụ Các!

Có nguồn gốc từ bài thơ của Lưu Hiếu Chuyết thời Nam Triều...

Quý khách đang đợi các vị ở bên trong." Lệ Nhi nói xong liền đi xuống lầu.

"Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này bày đặt khoe khoang nền tảng văn hóa gì thế không biết?" Vương Bàn Tử là kẻ thô lỗ, đối với những lời của Lệ Nhi thì vô cùng khinh khỉnh.

Ngô Tà nói một câu: "Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể làm lớn thế này chắc chắn có truyền thừa riêng của nó." "Mặc kệ truyền thừa gì, hôm nay Béo này và Tiểu Ca tới là để chống lưng cho cậu đấy!

Tiểu Ca!" Nghe Bàn Tử gọi, Tiểu Ca gật đầu, cùng Bàn Tử đứng

hai bên Ngô Tà.

Chỉnh lại bộ vest, Ngô Tà đẩy cửa phòng bao bước vào: "Mời, Tiểu Tam Gia!" "Được lắm, Béo nhỏ!" Ngô Tà cũng không lãng phí tâm ý của hai người, chỉnh lại cổ áo rồi đi thẳng vào trong.

"Vị nào là người muốn mua bản vẽ Dạng Thức Lôi?" Thấy trước cửa đứng hai vệ sĩ cao lớn, Ngô Tà trực tiếp hỏi.

"Bên này!" Dứt lời, từ trong phòng truyền ra một giọng nói quen thuộc.

Hai vệ sĩ kéo cửa xếp ra, Ngô Tà lập tức sững sờ: "Tú Tú?

Sao em lại ở đây?" "Vào đi đã, Ngô Tà!" Hoắc Tú Tú nói một câu rồi quay người đi vào trong, nhóm Ngô Tà vội vàng theo sau.

Nhưng vừa vào trong, cả nhóm càng kinh ngạc hơn: "Tô gia?

Sao ngài lại ở đây?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

"Tô ca, không phải anh nói về có việc cần làm sao?

Chẳng lẽ anh chính là người muốn mua bản vẽ của em?" Ngô Tà cũng có chút mờ mịt.

"Không phải, người muốn mua bản vẽ là bà nội em, không liên quan tới Cảnh ca...

Đây là bà nội em, mọi người cứ gọi là Hoắc lão thái là được." Nghe Tú Tú nói, Ngô Tà mới phản ứng lại, nãy giờ sự chú ý đều dồn vào Tô Cảnh mà không để ý đối diện có một lão thái thái.

Tô Cảnh không nói gì, chỉ đang tận hưởng việc được Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thanh Thanh Mạn đút cho ăn.

Về tính phong lưu của Tô Cảnh, Hoắc lão thái cũng biết, nhưng giới trẻ có suy nghĩ của giới trẻ, bà cũng không ngăn cản được Hoắc Linh nên đành tùy cô.

Không chỉ Tô Cảnh không lên tiếng mà Hoắc lão thái cũng im lặng, chỉ lẳng lặng bưng tách trà nhấp một ngụm.

"Hoắc lão thái, chào người, cháu là Ngô Tà!" Ngay cả bàn tay Ngô Tà đưa ra cũng bị bà phớt lờ, khiến Ngô Tà vô cùng lúng túng, đành nhìn Tô Cảnh cầu cứu.

Nhưng Tô Cảnh cũng không biết nói sao, bên kia là nhạc mẫu của mình mà...

Thấy Tô Cảnh không động tĩnh gì, Ngô Tà càng thêm luống cuống.

Uống xong trà, bà mới ngước mắt nhìn Ngô Tà: "Quả nhiên là có nét giống Ngô Lão Cẩu...

Người khác nói ta còn không tin, hôm nay nhìn thấy mới thấy con chó thối Ngô Lão Cẩu đó đúng là chưa tuyệt hậu..." Nghe vậy, Ngô Tà không khỏi sững sờ: "Người quen biết ông nội cháu ạ?" "Chỉ là quen biết thôi sao?" Đặt tách trà xuống bàn, Hoắc lão thái nhìn Ngô Tà: "Đã quen thuộc như vậy thì càng tốt...

Lúc cười rộ lên càng giống...

Xem ra cũng chẳng phải hạng tốt lành gì!" Bà liếc nhìn Tô Cảnh rồi nói tiếp: "Ít nhất Tiểu Tô còn mạnh hơn lão ta nhiều..." Lúc này đến lượt Tô Cảnh sững sờ, sao lại lôi cả anh vào thế này.

Ngô Tà bị Hoắc lão thái nói cho không biết đường nào mà lần: "Ông nội cháu... có nợ gì Hoắc gia không ạ?" Ngô Tà khẽ liếc nhìn Hoắc Tú Tú rồi hỏi nhỏ, nhưng cô chỉ nhún vai.

"Không nói chuyện đó nữa, một câu thôi, Dạng Thức Lôi có bán không?

Ta sẽ trả giá khiến cậu hài lòng!" Nghe vậy, Ngô Tà lập tức gạt bỏ những ý nghĩ khác: "Thực ra bản vẽ này đối với cháu không có ý nghĩa gì lớn, cháu chỉ muốn biết tại sao người lại mua nó với giá cao?

Hơn nữa, bản vẽ này rốt cuộc dùng để làm gì?" Hoắc lão thái nhìn sâu vào mắt Ngô Tà, một lúc sau mới nói: "Cậu muốn biết?

Được!

Nhưng không phải do cậu hỏi!

Bảo bà nội cậu tới mà hỏi!" Nghe tới đây, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra, ghé sát tai Tiểu Ca nói nhỏ: "Nợ tình!

Chắc chắn luôn!" Đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Hoắc Tú Tú, Thanh Thanh Mạn và Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nhận ra Hoắc lão thái và Cẩu Ngũ Gia từng có một đoạn tình cảm dây dưa.

Ngô Tà định hỏi tiếp nhưng dưới lầu vang lên một hồi chuông báo hiệu.

"Buổi đấu giá sắp bắt đầu, xin mời mọi người chuẩn bị!" Nghe thấy vậy, Thanh Thanh Mạn nói với Tô Cảnh: "Tô gia, em phải xuống chủ trì buổi đấu giá rồi...

Đấu giá kết thúc em sẽ cùng tiểu thư tới tìm ngài!

Một lát nữa em sẽ bảo Lệ Nhi qua hầu hạ ngài!" Tô Cảnh gật đầu phẩy tay: "Đi đi!" Thanh Thanh Mạn vừa xuống lầu, Hoắc lão thái liền nói tiếp: "Tiểu gia Ngô gia, không gọi được bà nội cậu tới thì cậu cũng về đi!

Đừng ở đây làm lỡ việc của ta!" "Hoắc lão thái, việc này không cần kinh động đến bà nội cháu chứ?

Từ khi ông nội cháu mất, bà nội cháu vẫn luôn ở ẩn không ra ngoài." "Đó là do bà ta mù mắt mới gả cho cái gã đoản mệnh đó!

Ta và bà nội cậu là bạn thanh mai trúc mã, giao tình mấy chục năm rồi!

Vậy mà cũng không thèm đến gặp ta một lần, cứ rú rú ở cái nơi

Hàng Châu rách nát đó!

Ta bảo bà ta đến gặp ta một lần là chuyện đùa sao?" Ngô Tà cũng là kẻ bướng bỉnh, liền đáp lại: "Ân oán của thế hệ trước cháu không rõ.

Nếu đã vậy, chi bằng cháu về đốt cho ông nội cháu ít vàng mã, bảo ông ấy hiện hồn về nói chuyện riêng với người nhé?" Vương Bàn Tử lúc này nhìn Hoắc lão thái với ánh mắt khác hẳn.

Hóa ra là bạn thân cướp mất người yêu nên mới oán hận Ngô gia như vậy, cũng là chuyện thường tình...

"Ngô Tà, hay là cậu về trước đi, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, một khi bắt đầu là không được phép đi lại tùy ý đâu." Hoắc lão thái cũng lười đáp lời anh, đi thẳng tới chỗ ngồi chờ buổi đấu giá bắt đầu.

Lúc này Lệ Nhi cũng từ bên ngoài bước vào: "Tô gia, phòng bao của ngài ở bên cạnh, tiếp theo Lệ Nhi sẽ hầu hạ ngài..." Tô Cảnh gật đầu, sau đó nói với Hoắc lão thái một câu: "Hoắc lão thái, ân oán của người và Cẩu Ngũ Gia không nên đổ lên đầu Ngô Tà...

Kỳ Lân, Quỷ Tỷ, Dạng Thức Lôi...

Ngô Tà đã ở trong cuộc từ lâu rồi!

Chúng ta bắt buộc phải đưa cậu ấy theo!" "Được rồi, Tiểu Tô cậu qua bên kia đi!

Cái gã tiểu gia Ngô gia này bướng quá, lão bà tử ta không dám đối đầu với cậu ta!

Cậu ta muốn lỳ ở đây thì cứ để cậu ta lỳ..." Tô Cảnh chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu: "Đi thôi, Lệ Nhi..." Theo Lệ Nhi sang phòng bao bên cạnh, anh thầm nghĩ Hoắc lão thái đúng là người có tính cách thật đặc biệt.

Vì nợ tình của thế hệ trước mà gây khó dễ cho hậu bối, thật chẳng biết nói sao.

Nhưng mà, đường đường là Hoắc Tiên Cô bị bạn thân cướp mất người yêu... chậc... không nuốt trôi cơn giận này cũng là điều dễ hiểu.

Cách một bức rèm lụa, bên tai là câu thơ của Lý Bạch: 'Mây tưởng áo xiêm, hoa tưởng dung, gió xuân thổi hiên lộ hoa nồng'.

Tô Cảnh đi đến bên lan can đứng định thần.

Phía dưới lầu, Doãn Nam Phong đã xuất hiện trên đài đấu giá, Thanh Thanh Mạn bước theo sát bên cạnh.

Tô Cảnh và người phụ nữ này nhìn nhau một cái, trên mặt đều không tự chủ được mà lộ ra một nụ cười nhạt.

Hồi thần lại, anh thấy Giải Tiểu Hoa ở bao sương đối diện đang vẫy tay chào mình.

Gật đầu một cái, anh trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên trái.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng phía sau bóp vai cho Tô Cảnh, còn Lệ Nhi đứng bên cạnh cầm quạt hầu hạ.

So với những người khác, dáng vẻ này của anh tiêu sái hơn gấp bội.

Chẳng mấy chốc, phục vụ đã dâng lên một ấm trà có giá bán lẻ tới mười tám ngàn tệ.

Bất kể là người mua trong bao sương hay dưới đại sảnh, nhìn thấy bộ dạng của Tô Cảnh đều vô cùng kinh ngạc.

Kinh ngạc vì diễm phúc của anh là một, kinh ngạc vì vị trí anh đang ngồi là hai.

Năm đó Trương Đại Phật Gia ngồi ở vị trí này, liên tiếp điểm ba trản thiên đăng để rước mỹ nhân về.

Xem ra hôm nay lại có kịch hay để xem rồi! 'Dặn dò xuống dưới, bắt đầu chuẩn bị!' 'Đây là tiết tấu muốn điểm thiên đăng sao...' 'Kia chẳng phải Tô Gia sao?' 'Năm đó Phật Gia điểm thiên đăng cưới đi Doãn Tân Nguyệt, chẳng lẽ hôm nay Tô Gia cũng muốn rước mỹ nhân về?' Đám đông bàn tán xôn xao.

Nhưng dù là Doãn Nam Phong hay Thanh Thanh Mạn, hay những người khác của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sắc mặt vẫn thản nhiên như thường.

Bởi lẽ, Tô Gia có thực lực đó!

Chương 167

Ở bao sương bên cạnh, Ngô Tà vẫn đang dây dưa với Hoắc lão thái. 'Bà ta giở quẻ, cậu cũng giở quẻ đi!' Vương Bàn Tử nói một câu, Ngô Tà nghe vậy liền thấy rất có lý. 'Hoắc lão thái thái, hôm nay nếu bà không nói cho tôi biết, tôi sẽ ngồi lì ở đây không đi!' Nói xong, cậu cũng trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên trái.

Hành động này của Ngô Tà khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

Ngô gia Tiểu Tam Gia các người qua đây góp vui cái gì chứ? 'Ai cho cậu ngồi vị trí đó!

Mau đứng lên!' 'Tôi không đứng!' Nhìn thấy Hoắc lão thái biến sắc, Ngô Tà lại càng muốn đối đầu đến cùng. 'Được rồi, coi như tôi sợ Ngô gia tiểu gia cậu rồi!' Nhìn Ngô Tà hồi lâu, Hoắc lão thái không nhịn được thở dài một tiếng. 'Ngô Tà, vị trí này là...' 'Tú Tú, không cần nói nhiều!

Cậu ta muốn ngồi thì cứ để cậu ta ngồi!' Hoắc Tú Tú vốn định nhắc nhở một chút, nhưng nghe Hoắc lão thái nói vậy cũng lười quản nữa.

Dù sao tiền mất đi cũng chẳng phải tiền của Hoắc gia.

Tuy Tô Cảnh cũng ngồi vị trí đó, nhưng người ta có tiền... một cái Thính Vũ Hiên đã thu bộn tiền mỗi ngày!

Cho dù bao trọn buổi đấu giá này cũng chẳng hề hấn gì.

Hoắc lão thái nhấc cổ tay nhìn đồng hồ. 'Thế này đi, Ngô gia tiểu gia, cậu cứ ngồi ở đây đến bốn giờ rưỡi, nếu cậu có thể ngồi vững được, tôi sẽ nói cho cậu biết, thấy sao?' 'Bàn Tử, hiện tại mấy giờ rồi?' 'Đúng bốn giờ!' 'Được!

Chẳng phải chỉ nửa tiếng thôi sao?

Tôi ngồi!' Giải Tiểu Hoa ở đối diện nhìn thấy mà đau cả đầu.

Cái tên ngốc này!

Thật sự không biết vị trí đó có ý nghĩa gì sao?

Nhưng người ta đã ngồi lên rồi, sự đã đành, anh còn có thể nói gì nữa?

Sao lại đi góp vui giống Tô Gia thế kia... 'Gia ~ vị Ngô gia tiểu gia kia cũng ngồi vào vị trí đó rồi!' Lệ Nhi thấp giọng nói một câu. 'Có cần em đi báo cho anh ta một tiếng không?' 'Không cần, hôm nay...

Tân Nguyệt Phạn Điếm cần một chút náo nhiệt.' 'Lệ Nhi à... biết vì sao anh ngồi vị trí này không?' 'Là vì tiểu thư của chúng em?

Muốn bắt chước Phật Gia rước mỹ nhân về sao?' Nghe Tô Cảnh hỏi, Lệ Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi nói. 'Đó chỉ là một phần, anh cưới tiểu thư các em thì các em cũng phải gả qua đây làm nha đầu thông phòng đấy!' Tô Cảnh xoa xoa bàn tay nhỏ của Lệ Nhi, cười híp mắt nói một câu khiến cô nàng đỏ bừng mặt vì xấu hổ. 'Thứ hai, là vì danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trong giới, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã im hơi lặng tiếng quá lâu, lần này mượn buổi đấu giá, anh muốn tiếp thêm cho nó một mồi lửa!

Còn thứ ba, tự nhiên là vì vật đấu giá...

Quỷ Tỳ kia có dụng dụng với anh!' Tô Cảnh nói xong, Lệ Nhi cũng không đáp lời, chỉ ngoan ngoãn quạt gió cho anh.

Dưới đại sảnh, Doãn Nam Phong lúc này đã rung chuông vàng. 'Buổi đấu giá chính thức bắt đầu, xin mọi người đừng tùy ý đi lại!

Người đâu, trước tiên thắp đèn lên cho hai vị gia!' Nghe Doãn Nam Phong nói vậy, Ngô Tà vẫn còn ngơ ngác.

Giải Tiểu Hoa ở đối diện ra hiệu liên tục, cứ chỉ vào cái ghế bên cạnh.

Vương Bàn Tử nhìn cũng chẳng hiểu mô tê gì. 'Chuyện gì thế này?

Hoa Nhi Gia bảo cậu ngồi qua đó à?' 'Chắc là không phải, Bàn Tử nhìn xem, các bao sương xung quanh, trừ Tô Gia ra thì không ai ngồi vị trí này cả.' Lúc này phục vụ bưng lên một ấm trà cùng sách giới thiệu vật phẩm. 'Khách nhân, đây là quà tặng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có chuyện gì ngài cứ tùy thời sai bảo!' 'Khá khen thật, đây là ấm trà hơn bảy ngàn tệ kia phải không.' Vương Bàn Tử nói nhỏ. 'Xem ra hôm nay tôi ngồi vào một vị trí không tầm thường rồi!' Ngô Tà trầm giọng nói, nhìn Hoắc lão thái cười hỏi: 'Lão thái thái, vị trí này của tôi đặc biệt lắm sao?' Thấy bộ dạng của Ngô Tà, Hoắc lão thái không nhịn được cười khẩy: 'Từ sau khi Trương Đại Phật Gia ngồi vị trí này năm đó, chưa từng có ai ngồi lại.

Phật Gia cũng vì ngồi vị trí này mới cưới được Doãn Tân Nguyệt.

Cũng đúng, vật phẩm đấu giá hôm nay quả thực hiếm thấy, xuất hiện một kẻ liều mạng như cậu cũng coi như đúng cảnh.

Tô Cảnh ngồi vị trí đó thì thôi đi, còn cậu, cậu so được với Tô Cảnh hay Phật Gia sao?

Thiên đăng này cũng lâu rồi chưa thấy lại...

Từ hôm nay, uy danh Ngô gia tiểu gia cậu trong giang hồ sẽ không ai không biết.

Nhưng tài sản Ngô gia các ngươi, e là hôm nay sẽ bị ngọn đèn phá gia này của cậu thiêu sạch!' Lời của Hoắc lão thái như gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu Ngô Tà. 'Bàn Tử, đi tìm Tô ca...' Ngô Tà khẽ gọi Bàn Tử một tiếng.

Quy tắc của điểm thiên đăng là bất kể người khác ra giá bao nhiêu,

người điểm đèn đều tự động tăng thêm một nấc giá, nói cách khác, món đồ hôm nay tôi bao thầu! 'Đốt sạch cả Ngô gia cũng không đủ!

Cảnh tượng này chúng ta không gánh nổi!' Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng kinh hãi, sau đó gật đầu rồi lẳng lặng lui ra ngoài.

Lúc này, hai phục vụ bưng thiên đăng đi ra đại sảnh.

Một gã hộ pháp mặc áo hãn sam cầm một cây gậy cực dài, hai phục vụ treo thiên đăng lên đầu gậy.

Phải nói gã hộ pháp này lực cánh tay kinh người, không tốn chút sức lực nào đã treo được hai trản thiên đăng lên cao.

Phía dưới vang lên những tiếng reo hò.

Hai người cùng điểm thiên đăng, chuyện này nói ra có thể khoe khoang cả đời được rồi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối sẽ vì chuyện này mà danh tiếng vang xa thêm một bậc! 'Chư vị, hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm liên tiếp điểm hai trản thiên đăng, là vinh hạnh của chúng tôi!

Tuy nhiên vật phẩm đấu giá lần này rất nhiều, trản thiên đăng đầu tiên này tương ứng với Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư!

Không biết vị gia nào ra tay trước?' Doãn Nam Phong nhìn Tô Cảnh cười như một con hồ ly. 'Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư cứ nhường cho Ngô gia Tiểu Tam Gia đi!

Doãn lão bản, hôm nay có mười món đồ đấu giá!

Chín món phía sau, Tô mỗ bất tài, nguyện liên tiếp điểm chín trản thiên đăng!

Không biết có thể giống như Phật Gia, rước được mỹ nhân về không?' Câu này vừa nói ra, hiện trường lập tức nổ tung!

Đây có phải chuyện người bình thường làm được đâu? 'Tô Gia

nếu thật sự điểm liên tiếp chín trản thiên đăng, Doãn Nam Phong tôi cam nguyện trao thân cho anh...' Nhìn ánh mắt đầy thâm ý của Doãn Nam Phong, Tô Cảnh khẽ cười.

Người phụ nữ này, được hời còn khoe mẽ.

Quét mắt nhìn đám đông một lượt, Tô Cảnh trực tiếp tuyên bố: 'Biết là các bạn ở đây có thể không tin lời tôi... nhưng tôi muốn xin mọi người làm chứng!

Chín trản thiên đăng này, tôi điểm chắc rồi!

Hãy đợi đấy mà xem...' Lời của Tô Cảnh khiến phía dưới xôn xao.

Đa số vẫn không tin.

Liên tiếp điểm chín trản thiên đăng, đó phải là loại gia thế khủng khiếp nào chứ?

Nhưng những người hiểu rõ Tô Cảnh đều biết anh không nói đùa.

Doãn Nam Phong hiện tại đã bắt đầu kỳ vọng.

Năm đó Phật Gia điểm ba trản thiên đăng rước đi Doãn Tân Nguyệt, vậy giờ Tô Cảnh điểm chín trản tại sao lại không thể cưới mình?

Làm lớn thế này, không chỉ ở kinh thành mà cả nước đều sẽ biết đến cô và Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bao sương bên cạnh, Hoắc lão thái thái có chút không vui, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hoắc Linh đã sớm nói với bà rằng cô không để ý chuyện Tô Cảnh đào hoa, hơn nữa anh cũng không phải hạng đàn ông có mới nới cũ.

Nhưng với tư cách một người mẹ, nhìn con rể tương lai đi trêu hoa ghẹo nguyệt người khác, chắc chắn trong lòng không thoải mái.

Chương 168

Ngô Tà thì chỉ biết cười khổ.

Tô ca à Tô ca... chiêu này của anh thật khiến em trở tay không kịp.

Nhưng cũng chẳng sao, đã điểm thiên đăng rồi thì không có chuyện tắt đèn. 'Nửa tiếng này, ngồi không yên rồi...' Nhìn đồng hồ, Ngô Tà lẩm bẩm.

Hoắc lão thái thái nghe thấy thì tâm trạng đại hảo.

Ngô lão cẩu chết rồi, cha nợ con trả, con trai không ở đây thì để cháu nội trả! 'Vật phẩm đầu tiên!

Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư!' Doãn Nam Phong dứt lời liền kéo tấm khăn lụa vàng che vật phẩm xuống.

Cô ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn, cô nàng liền đeo găng tay, mở hộp kính cường lực đựng Quỷ Tỳ.

Hai phục vụ mang tới một hộp kính khác, Thanh Thanh Mạn đặt Quỷ Tỳ vào đó, gã hộ pháp lúc nãy lại cầm sào đi tới, treo Quỷ Tỳ lên đầu sào.

Thanh Thanh Mạn hô lớn: 'Diễu hàng!' Gã hộ pháp dùng sức đưa Quỷ Tỳ lên độ cao tầng hai. 'Phu quân, Quỷ Tỳ này có một loại hơi thở quen thuộc... rất giống với Quỷ Tộc Thánh Nhãn của em.' Tinh Tuyệt Nữ Vương nheo mắt, đôi đồng tử xanh thẳm nhìn chằm chằm Quỷ Tỳ, vừa bóp vai cho Tô Cảnh vừa nói nhỏ. 'Quỷ Tỳ này được chế tạo từ Vẫn Ngọc, truyền thuyết kể rằng Lỗ Thương Vương đã chém chết một con đại xà, lấy ra từ trong bụng nó.

Có khả năng triệu hoán âm binh tác chiến!' Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ: 'Trách không được...' Gã hộ

pháp bên dưới giơ Quỷ Tỳ đi diễu một vòng tầng hai, sau đó mới thu hồi lại cho Thanh Thanh Mạn đặt lên đài đấu giá.

Ngô Tà mở sách đấu giá ra xem một cái: Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, giá khởi điểm... năm mươi triệu...

Thật sự tuyệt vọng rồi. 'Hoắc lão thái thái, hèn gì bà để tôi ngồi đây, hôm nay nếu tôi không ra được giá, bị bạo đăng!

Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ chặt chân tay tôi mất, tôi mà có chuyện gì thì bản vẽ Dạng Thức Lôi phải chôn cùng tôi!' Nhìn Hoắc lão thái, Ngô Tà cũng bắt đầu phát tiết. 'Cho nên cậu định mượn tiền tôi?' Nghe vậy, Hoắc lão thái bật cười. 'So với tiền, bản vẽ Dạng Thức Lôi quan trọng hơn nhiều...

Ngô gia tiểu gia, cậu yên tâm!

Cậu chết rồi, tôi lấy nó lại càng tiện hơn.

Ai bảo cậu Hoắc Tiên Cô tôi chỉ làm ăn với người sống?

Lúc nãy gã béo kia, cậu bảo hắn sang bao sương bên cạnh tìm Tô Cảnh rồi phải không?

Cũng là định mượn tiền hắn sao?

Để tôi nói cho cậu biết, tôi không lên tiếng thì Tô Cảnh không đời nào cho cậu mượn tiền!' 'Dựa vào cái gì?' Ngô Tà nhịn không được phản bác một câu. 'Dựa vào cái gì?

Dựa vào con gái tôi!

Tú Tú, con sang phòng bên cạnh bảo Tô Cảnh không được cho bọn họ mượn tiền!' 'Vâng!' Hoắc lão thái cười lạnh ra lệnh, Hoắc Tú Tú cũng không biết khuyên bà mình thế nào, chỉ đành gật đầu đi sang phòng bên.

Dưới đài, Doãn Nam Phong hô lớn: 'Buổi đấu giá chính thức bắt

đầu!

Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, giá khởi điểm năm mươi triệu!

Mỗi lần tăng giá không dưới một triệu!' 'Năm mươi lăm triệu!' 'Sáu mươi triệu!' 'Sáu mươi lăm triệu!' 'Bảy mươi triệu!' Quy tắc là điểm thiên đăng thì bao trọn gói, nhưng nếu cuối cùng không trả được tiền thì sẽ bị sàn đấu giá chặt tay chân.

Vật phẩm thì người trả giá cao nhất sẽ được, nên đám đông phía dưới càng hô hào hăng hái.

Ngô Tà đã hoàn toàn tuyệt vọng, nụ cười trên mặt chỉ là gượng ép. 'Ngô Sơn Cư mất rồi... bàn khẩu Ngô gia mất rồi... nhà cổ Ngô gia cũng mất rồi... không còn gì nữa...' Lúc này, Hoắc Tú Tú đã vào bao sương của Tô Cảnh.

Vừa vào đã nghe thấy giọng nói nịnh nọt của Vương Bàn Tử: 'Tô Gia, giúp một tay đi!

Thiên Chân điểm thiên đăng rồi, dù chỉ món Quỷ Tỳ này thôi cũng đủ thiêu sạch Ngô gia rồi!

Cho mượn ít tiền đi!' 'Ngô Tà cũng thật là, cứng đầu với người già làm gì!

Cứ giao Dạng Thức Lôi ra là xong chuyện, thứ đó trong tay cậu ấy cũng chẳng có tác dụng gì!' Tô Cảnh bất lực nói. 'Thiên Chân tính tò mò lớn, anh cũng đâu phải không biết, cậu ấy muốn biết vì sao Hoắc lão thái lại muốn mua Dạng Thức Lôi đó mà!

Ây da!

Tô Gia, Hoắc lão thái là nhạc mẫu của anh, anh không biết Dạng Thức Lôi đó dùng để làm gì sao?' 'Biết!' 'Vậy anh nói cho tôi đi!

Khỏi cần đi cầu xin bà già đó nữa!' 'Không được...

Đã nói là nhạc mẫu của anh rồi, người ta không cho nói thì anh làm thế nào được?' Tô Cảnh nhún vai, có chút cạn lời. 'Xem ra lời anh nói lúc trước các chú không để tâm rồi!

Anh nói Ngô Tà đã ở trong cuộc rồi, không chỉ nói cho Hoắc lão thái mà còn nói cho các chú nữa!

Bất kể Hoắc lão thái lấy Dạng Thức Lôi làm gì, cuối cùng Ngô Tà đều sẽ bị kéo vào, lúc đó không phải sẽ biết sao?

Việc gì phải biết ngay bây giờ?' Nghe Tô Cảnh nói, Vương Bàn Tử cũng thấy bí bách: 'Tô Gia, lý lẽ của anh tôi hiểu, nhưng Thiên Chân nó bướng lắm!

Thôi, mấy chuyện đó để đấu giá xong rồi tính!

Giờ đèn của Thiên Chân đã thắp lên rồi, không thể để nó tắt được!

Phải qua ải này cái đã!

Tô Gia, cho mượn tiền đi!' Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Tô Cảnh định đáp thì bị một giọng nói ngắt quãng: 'Không được!

Cảnh ca, bà nội em không cho anh cho họ mượn tiền...' Hoắc Tú Tú bước vào.

Nghe vậy, Tô Cảnh chỉ biết bất lực gật đầu: 'Bàn Tử, lực bất tòng tâm rồi... nhạc mẫu đại nhân đã lên tiếng...' Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ phẫn uất.

Cái quái gì thế này... 'Thế này đi, anh chỉ cho chú một chiêu!' 'Ngài nói đi!' Tô Cảnh đổi giọng khiến mắt Vương Bàn Tử sáng lên.

Anh nhúng ngón tay vào nước trà, viết trực tiếp lên mặt bàn một chữ.

Nhìn thấy chữ đó, mồ hôi lạnh trên đầu Vương Bàn Tử chảy ròng ròng.

Hoắc Tú Tú bước tới nhìn thấy cũng biến sắc, chưa nói đến phục vụ như Lệ Nhi. 'Được không?

Cái này...' 'Cứ mạnh dạn mà làm!

Bảo đảm chú bình an vô sự!' 'Vậy thì...

được thôi!' Vương Bàn Tử quay về, Lệ Nhi mới run rẩy nói: 'Gia ~' 'Đừng lo, bà chủ các em sẽ không nói gì đâu...

Náo động một trận thế này cũng coi như tiếp thêm mồi lửa cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lợi ích mang lại sẽ lớn hơn nhiều so với tổn thất!

Anh đây chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn!' Tô Cảnh véo má Lệ Nhi, cười híp mắt nói.

Chữ viết bằng nước trên bàn chính là —— CƯỚP! 'Em nói này Cảnh ca, anh không sợ chị Nam Phong nổi giận sao?' Nghe Tô Cảnh nói, Hoắc Tú Tú đầy vẻ bất lực. 'Yên tâm đi...

Tú Tú, ngồi đây xem kịch là được.' Tô Cảnh xua tay, chẳng hề để tâm.

Tuy muốn ngăn cản nhưng Tô Cảnh đã nói vậy, Hoắc Tú Tú cũng đành thôi.

Anh đưa tay kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương vào lòng, thong thả làm một quần chúng hóng hớt.

Dưới đài, Doãn Nam Phong thấy dáng vẻ của Tô Cảnh, trong lòng cũng không có mấy khó chịu.

Chương 169

Đa tình thì đã sao?

Cuối cùng chẳng phải mình cũng rơi vào tay anh sao.

Chậc chậc... chín trản thiên đăng, đúng là đại thủ bút.

Tiếng hô giá vẫn liên tục vang lên, tim Ngô Tà như tan nát.

Giá đã lên tới chín mươi bảy triệu.

Đốt sạch Ngô gia cũng không đủ thật, điều này không cần bàn cãi.

Lúc này Vương Bàn Tử đã quay lại, lẳng lặng đi tới bên cạnh Ngô Tà. 'Bàn Tử, sao rồi, Tô ca nói thế nào?' 'Còn nói thế nào nữa?

Nhạc mẫu người ta lên tiếng rồi, không giúp chúng ta được, nhưng Tô Gia có chỉ cho một chiêu...' Nghe vậy, lòng Ngô Tà chùng xuống, nhưng nghe có chiêu mới, cậu lại nhen nhóm hy vọng. 'Chiêu gì?' Bàn Tử dùng ngón tay vạch một chữ trong lòng bàn tay Ngô Tà.

Viết xong, sắc mặt Ngô Tà lập tức thay đổi. 'Liệu có ổn không?' 'Không ổn cũng phải làm!' Nghe Bàn Tử nói thế, thần sắc Ngô Tà cũng trở nên kiên định.

Lúc này, tiếng kêu giá dưới đài đã được Lưu Ly Tôn hét lên một trăm triệu.

Thanh Thanh Mạn lập tức cho tạm dừng buổi đấu giá, gõ chuông vàng, hô lớn: 'Buổi đấu giá tạm dừng, nghỉ giải lao!' Vừa dứt lời, trên hý đài đại sảnh liền có hai diễn viên bước ra biểu diễn. 'Thiên Chân, đã một trăm triệu rồi, hiệp sau không chừng vọt lên hai trăm triệu mất?' 'Chắc chắn rồi, không ổn!

Không thể để bị đốt tiếp như vậy được!

Ngô gia tôi có bán hết gia sản cũng không gom đủ!

Giờ tôi đến một triệu cũng không có, hôm nay chúng ta quỵt chắc rồi!' Ngô Tà vừa dứt lời, Thanh Thanh Mạn dưới đài lập tức quay đầu nhìn cậu với ánh mắt dò xét.

Ngô Tà giật mình.

Vương Bàn Tử nói: 'Cô em này, là người lúc trước đi theo Tô Gia đúng không?

Tô Gia đã dám chỉ chiêu cho chúng ta, chứng tỏ quan hệ của anh ấy với Tân Nguyệt Phạn Điếm không hề đơn giản...

Biết đâu bà chủ ở đây với cô em này đều đã bị Tô Gia thu phục rồi...

Có điều, cô em này thính thật đấy Thiên Chân, cậu có để ý không... chuông rung dưới đài, mỗi lần báo giá cô nàng này đều báo cực chuẩn, không sai một lần nào, cậu nói xem chúng ta nói gì cô ta có nghe thấy không?' 'Ai mà biết được...' 'Vậy thử xem!

Này em gái!

Tí nữa bọn anh chuồn đấy!' Vương Bàn Tử nói một câu trêu chọc.

Thanh Thanh Mạn lập tức nhíu mày.

Ngô Tà nhận ra có biến, vội kéo Bàn Tử: 'Bàn Tử, ngậm miệng!' Nhưng đã muộn! 'Bọn họ muốn hủy đèn!' Thanh Thanh Mạn chỉ tay về phía Ngô Tà hô lớn.

Lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, nội dung lời nói khiến cả sảnh đường xôn xao.

Tô Cảnh chẳng hề quan tâm, ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương, cười híp mắt nói một câu: 'Kịch hay bắt đầu rồi!

Lệ Nhi, đừng dừng lại!' Lệ Nhi bên cạnh mặt mày đã biến sắc,

nhưng Tô Cảnh đã nói vậy, cô cũng chỉ đành tiếp tục quạt cho anh.

Hoắc Tú Tú cũng chẳng thèm nói nữa, ngồi phịch xuống ghế sofa phía sau làm quần chúng ăn dưa.

Thanh Thanh Mạn vừa hô lên, nhân viên bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Sắc mặt Doãn Nam Phong cũng không mấy tốt đẹp, cô vẫy tay hướng lên lầu, một toán người liền lao lên. 'Ngô Tà, ngồi yên đó!

Bàn Tử, phía trên giao cho chú, phía dưới để tôi!' Tiểu Ca lạnh lùng nói một câu, trực tiếp tung người nhảy từ tầng hai xuống. 'Anh điên rồi, cao thế này cơ mà!' Ngô Tà lo lắng.

Nhưng với thân thủ của Tiểu Ca, sự lo lắng này hoàn toàn thừa thãi.

Hai chân anh đạp lên người hai nhân viên bảo an làm đệm giảm chấn rồi đáp xuống đất một cách vững chãi, sau đó như sói lạc vào bầy cừu, bắt đầu càn quét.

Thấy cảnh này Ngô Tà mới yên tâm.

Lúc này vệ sĩ của Hoắc lão thái cũng lao tới đứng quanh bà để phòng hờ bị thương.

Đám bảo an lên lầu cũng đã xông vào bao sương. 'Thiên Chân, giữ chặt cái mông của cậu đi, còn lại để tôi!

Nhất định phải ngồi đủ nửa tiếng, để bà già này khai hết những gì bà ta biết ra!

Tô Gia là không trông mong được rồi, nhạc mẫu không cho nói, chúng ta cũng phải thông cảm cho anh ấy!

Đã vậy thì phải ra tay từ bà già này thôi!' Vương Bàn Tử đứng ở cửa, một cước đá bay một tên bảo an, rồi lao vào ẩu đả với mấy tên

khác. 'Thôi được!

Hôm nay quậy thì cũng quậy rồi, đèn cũng bùng rồi!

Tôi sẽ cho Hoắc lão thái thái thấy thế nào là phong cốt!' Ngô Tà nhìn đồng hồ, còn chưa đầy năm phút nữa là đến bốn giờ rưỡi, cậu cũng cứng khí một lần. 'Béo tôi hôm nay sẽ cho Tiểu Tam Gia cậu phong cốt một lần!' Vương Bàn Tử hất văng mấy người, nói lớn.

Nhìn Doãn Nam Phong mặt lạnh như tiền dưới lầu, Hoắc lão thái nhịn không được cười nói: 'Tiểu Tam Gia, cậu có biết hậu quả của việc quậy phá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không?

Bà chủ ở đây, cậu chọc không nổi đâu!

Cậu không sợ Doãn lão bản ném cậu xuống sông Vĩnh Định sao?' 'Đã làm thì tôi không biết sợ!

Tôi mà quậy lên thì cũng chẳng quản gì hết!' Ngô Tà cứng cổ đáp, đôi tay bám chặt vào ghế càng thêm dùng sức.

Lúc này dưới đại sảnh đã loạn thành một đoàn, khách khứa tản ra vì sợ bị vạ lây.

Chỉ có diễn viên trên hý đài là không hề dừng lại.

Quy tắc của tổ tông, kịch một khi đã bắt đầu là phải hát cho xong.

Đúng là rất giữ quy tắc! 'Mạn Mạn, cô đi tìm lão bất tử kia đi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm bị đập phá thế này rồi mà ông ta còn không ra?' 'Vâng, tiểu thư!' Thanh Thanh Mạn rời đi, còn Doãn Nam Phong thì hướng về phía Tô Cảnh hét lớn: 'Tô Cảnh!

Cửa hàng của vợ anh bị đập rồi mà anh còn không giúp?' Nghe câu này, dù là khách đang trốn hay nhóm Ngô Tà đều ngẩn người.

Mẹ nó quả nhiên là thế!

Người ta đã cấu kết với nhau từ lâu rồi! 'Nam Phong!

Đừng hoảng, vở kịch này vẫn chưa diễn xong đâu!' Nhìn bộ dạng ung dung của Tô Cảnh, Doãn Nam Phong phát tiết: 'Anh không quản, tôi cũng không quản nữa!

Chờ bọn họ quậy xong, tôi sẽ cho người chặt tay chân bọn họ, ném hết xuống sông Vĩnh Định!' Nói xong, người phụ nữ này tựa lưng vào đài đấu giá, thích thú xem cảnh đánh nhau trên sân.

Đám bảo an này hoàn toàn không phải đối thủ của Tiểu Ca!

Giải Tiểu Hoa từ trên lầu chạy xuống vì sợ bọn họ lỡ tay làm thương Doãn Nam Phong, nếu cô mà bị thương thì Tô Cảnh sẽ không ngồi yên thế kia đâu.

Nhưng Trương Khởi Linh đâu phải hạng không biết chừng mực, anh hoàn toàn không dẫn chiến trường về phía người phụ nữ đó.

Còn trên lầu, Vương Bàn Tử đang rơi vào thế bị bao vây.

Một đám người quây đánh một mình gã, gã cũng bắt đầu thấy đuối, chỉ miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhìn đồng hồ, đã bốn giờ hai mươi chín phút, còn chưa đầy một phút nữa là đủ nửa tiếng.

Ngô Tà sắp thở phào nhẹ nhõm thì Hoắc lão thái lại bắt đầu giở quẻ. 'Các người lôi nó xuống khỏi ghế cho tôi!' 'Hoắc lão thái, bà đừng có nuốt lời đấy!' Ngô Tà lập tức hoảng hốt. 'Cậu có thể bùng đèn đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì vệ sĩ của tôi vì an toàn của tôi mà khống chế cậu lại có gì là không được?' 'Quậy sao?

Tôi có quậy với bà đâu!

Còn không mau động thủ?' Hoắc lão thái hạ lệnh, mấy tên vệ sĩ trực tiếp ra tay lôi Ngô Tà xuống.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, Ngô Tà bám chặt cứng.

Chương 170

Hơn nữa bên cạnh còn có Vương Bàn Tử, sau khi đánh ngã mấy tên xung quanh, gã ngồi phịch lên người Ngô Tà. 'Đến giờ chưa Thiên Chân!' 'Còn năm giây!' Ngô Tà hét lớn.

Hoắc lão thái nhíu mày: 'Quăng cả người lẫn ghế xuống dưới cho tôi!' Vệ sĩ nhanh chóng ra tay, nhưng tác dụng của Bàn Tử lúc này đã hiển hiện.

Nực cười!

Khênh không nổi!

Sau khi một tên vệ sĩ kéo Bàn Tử ra, mấy người mới nhấc được Ngô Tà cùng cái ghế lên, định quăng xuống lầu.

Nhưng đã quá muộn... 'Ba, hai, một!

Lão thái bà, đến giờ rồi!

Nhiệm vụ hoàn thành!' Ngô Tà và Bàn Tử phấn khích hét lên, nhưng vừa mới hưng phấn xong thì vệ sĩ của Hoắc lão thái bồi thêm một cước, cả hai trực tiếp rơi xuống lầu.

Tiểu Ca ánh mắt sắc lạnh, tung chân đá một tên bảo an của Tân Nguyệt Phạn Điếm xuống dưới làm đệm cho Ngô Tà.

Vương Bàn Tử thì lăn một vòng rồi đứng bật dậy, càm ràm: 'Tiểu Ca, sao tôi không có đệm thịt?' Dĩ nhiên đó chỉ là lời than vãn, đám bảo an xung quanh lại lao tới nhưng bị ba người họ đấm đá túi bụi ngã gục.

Lúc này Thanh Thanh Mạn từ trên lầu đi xuống cạnh Doãn Nam Phong. 'Sao rồi, lão bất tử kia nói gì?' Lắc đầu, Thanh Thanh Mạn có chút bất lực: 'Cửa gõ không ra!

Tôi nghe thử thì dường như ông ta đang ở trong nghe nhạc, luyện thư pháp!

Xem ra ông ta cũng không muốn quản chuyện này rồi...' Doãn Nam Phong nhìn ba người đang giáp lá cà với bảo an, thở dài.

Ba người đứng tựa lưng vào nhau, bị một đám vệ sĩ bao vây nhưng thực tế chẳng có tác dụng gì, một mình Tiểu Ca cũng đủ đánh gục hết.

Lúc này Tiểu Ca đi tới trước đài đấu giá, nhìn Quỷ Tỳ trong lồng kính, định thò tay lấy ra.

Giải Tiểu Hoa ra tay ngăn lại một chút, nhưng Tiểu Ca chẳng quản ai với ai. 'Quỷ Tỳ này có liên quan đến tôi, tôi phải mang đi!' 'Hoa Nhi Gia, họa đã gây ra đến mức này rồi, anh cũng không cần quản nữa!' Vương Bàn Tử cũng hét lên.

Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa cũng không ngăn cản thêm mà trực tiếp lên lầu, đi về phía bao sương của Hoắc lão thái.

Tiểu Ca lấy một tấm vải đỏ bọc Quỷ Tỳ lại, xách trên tay.

Chứng kiến cảnh này, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong lên.

Vở kịch này đúng là hay...

Tuy nhiên, cũng đến lúc kết thúc rồi.

Anh khẽ động ngón tay, một luồng hắc ảnh mắt thường không thấy được tràn vào trong Quỷ Tỳ.

Lưu Ly Tôn trên người có hơi thở của Uông gia, hắn hôm nay tới đây cũng vì Quỷ Tỳ.

Hắn có thể đại diện cho ý đồ của Uông gia, nhất định phải có được nó.

Nếu đấu giá bình thường mà bị người khác lấy mất, Uông gia có

lẽ còn phải chuẩn bị rồi mới ra tay.

Nhưng giờ Quỷ Tỳ bị cướp đi, chỉ cần nhóm Ngô Tà bước ra khỏi cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, bọn họ sẽ động thủ ngay.

Trước khi rời kinh thành, phải dọn dẹp nốt những con cá lọt lưới này!

Lúc này, ba người lại rơi vào vòng vây.

Ngô Tà cũng đâm lao phải theo lao, nhìn Doãn Nam Phong thả lời đanh thép: 'Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa bao năm qua đúng là quá yên ổn rồi!

Doãn lão bản, hôm nay chúng tôi dạy cho cô một bài học!' Doãn Nam Phong nghe vậy chỉ cười lạnh, cái thằng nhóc này thật chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Cô cũng không thèm chấp, dẫn Thanh Thanh Mạn lên tầng hai.

Cứ quậy đi, chờ các người quậy xong, buổi đấu giá vẫn sẽ tiếp tục!

Nhưng các người đã nằm trong danh sách đen của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi...

Doãn Nam Phong thầm nghĩ.

Trên lầu, Giải Tiểu Hoa đang ngồi cạnh Hoắc lão thái. 'Lão thái thái, thời điểm đến rồi!

Chờ bà lấy được Dạng Thức Lôi, nếu có hành động xin hãy cho tôi đi cùng!

Tô Gia đã nói với tôi rồi, chúng ta cần hợp tác!

Đây không phải việc riêng của bà, mà là việc của Cửu Môn chúng ta!' 'Xem ra, cậu biết nhiều hơn Ngô Tà đấy!

Đã là Tô Cảnh nói, vậy chắc chắn sẽ hợp tác với cậu!' Hoắc lão thái cười mỉm nói.

Giải Tiểu Hoa gật đầu, lời này coi như cho anh một viên thuốc an thần.

Lúc này dưới đại sảnh, cuộc chiến đã kết thúc, một đám vệ sĩ nằm la liệt. 'Ngô Tà, đỡ lấy!' Vương Bàn Tử nhặt được cái ba lô ở đâu đó ném cho Ngô Tà. 'Làm gì?' 'Đựng Quỷ Tỳ!' Phản ứng lại, Ngô Tà đeo ba lô lên người, ngẩng đầu nhìn Hoắc lão thái trên tầng hai hô lớn: 'Hoắc lão thái thái, hậu hội hữu kỳ!

Ngày khác nhất định sẽ tới tận nhà bái phỏng!' 'Tôi đợi cậu!' Hoắc lão thái đáp lại.

Tuy Ngô Tà làm bà ngứa mắt, nhưng bà nhất định phải lấy được Dạng Thức Lôi từ chỗ cậu ta. 'Tiểu Ca, Bàn Tử, đi!' Ba người trực tiếp chạy khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn bóng lưng ba người, Doãn Nam Phong đưa tay đấm Tô Cảnh một cái, lúc này cô đã vào bao sương của anh. 'Anh thật sự ngồi đây xem kịch sao?' 'Không, không phải xem kịch!

Nam Phong, bọn họ quậy một trận thế này, những con cá lọt lưới ẩn nấp phía sau đều lộ diện rồi!

Hơn nữa, tuy là đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng phía sau có rất nhiều không gian để thao túng đấy!

Lát nữa đấu giá tiếp tục, anh liên tiếp điểm chín trản thiên đăng, cộng thêm chuyện Ngô Tà đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm truyền ra ngoài, đối với cửa hàng của em chỉ có lợi chứ không có hại!

Hơn nữa, thể diện cũng không tổn hại, tổn thất gây ra đã có người bù lỗ!' Nói đến đây, Tô Cảnh hất cằm xuống phía dưới.

Giải Tiểu Hoa đang đi ra cửa. 'Kìa, đại gia lắm tiền đấy, người ta

thiếu gì tiền!' Doãn Nam Phong nheo mắt, độ gian trá của Tô Cảnh vượt xa những gì cô có thể tưởng tượng.

Nhưng cô lại rất thích điều đó... 'Được, nghe anh!

Mạn Mạn, gọi người tới dọn dẹp!

Mười lăm phút sau tiếp tục đấu giá!' Nói xong, cô quay người đi ra.

Tô Cảnh cũng vỗ vỗ cánh tay Tinh Tuyệt Nữ Vương: 'Tú Tú, Tiểu Thiền, hai em đi theo nhóm Ngô Tà.

Bất kể là ai ra tay với họ, giết!

Cho dù không phải người Uông gia thì cũng là tay sai của chúng!' 'Vâng, phu quân!' Đã là người Uông gia thì Hoắc Tú Tú cũng chẳng có lòng thương hại gì, Tô Cảnh bảo giết là giết!

Dù sao cũng chẳng phải cô tự tay làm.

Cô dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương đi ra ngoài.

Lúc này Thanh Thanh Mạn đã gọi không ít người tới, đưa người bị thương đi bệnh viện, ai không sao thì tiếp tục làm việc, thu dọn lại sảnh đường hỗn loạn.

Đứng trên đài đấu giá, Doãn Nam Phong cầm micro nói: 'Xảy ra chút khúc mắc nhỏ, nhưng không đáng ngại!

Buổi đấu giá mười lăm phút nữa sẽ tiếp tục!

Để tạ lỗi, hôm nay ngoài vật phẩm đấu giá, mọi chi tiêu khác tại Tân Nguyệt Phạn Điếm đều được giảm giá ba mươi phần trăm!' Phải nói Doãn lão bản đúng là một người kinh doanh thực thụ!

Chẳng mấy chốc, đại sảnh đã được dọn dẹp như mới.

Trần thiên đăng chỗ Ngô Tà đã bị hạ xuống, nhưng trần trên đầu

Tô Cảnh vẫn thắp sáng.

Hôm nay, chín trản thiên đăng này nhất định phải điểm xong!

Những người có mặt ở đây cũng vì muốn chứng kiến kỳ tích liên điểm chín trản thiên đăng mới ở lại, nếu không đã đi từ sớm rồi. 'Bắt đầu diễu hàng!

Ngọc Nhãn Quỷ Tộc!' Buổi đấu giá tiếp tục như thường lệ, tiếp theo là sân chơi của Tô Gia.

Trong lúc đó, nhóm Ngô Tà đã luồn lách vào một con hẻm.

Các con ngõ nhỏ ở kinh đô đan xen chằng chịt, khiến bọn họ suýt lạc đường.

Chương 171

Tuy nhiên, khi cả ba chạy tới một ngã tư nọ thì bị chặn lại.

Trước sau đều có người.

Lưu Ly Tôn khom lưng như một con chó săn, đi theo sau một người đàn ông trung niên. 'Đại nhân, Quỷ Tỳ đang ở trên người bọn chúng...' "Ra tay!" Người đàn ông trung niên cầm đầu ra lệnh một tiếng, đám vệ sĩ đang kẹp kích trước sau nhóm Ngô Tà ba người lập tức xông lên. "Tiên sư nó!

Lưu Ly Tôn, Béo này nhất định sẽ tìm cơ hội ném mười cái đại kinh lôi nổ chết ngươi!" Ba người vừa chiến đấu với đám vệ sĩ, Vương Bàn Tử vừa lớn tiếng chửi rủa.

Lưu Ly Tôn lạnh lùng cười một tiếng: "Vốn dĩ nếu các người cứ quy quy củ củ thông qua đấu giá mà lấy đi Quỷ Tỷ, tôi còn chưa ra tay nhanh như vậy!

Nhưng các người đã phá hỏng quy củ, vậy thì đừng trách tôi!

Đại nhân nhà tôi đối với Quỷ Tỷ là chí tại tất đắc, cho nên... giao nó ra, tha cho các người không chết!" Nghe thấy lời này, ba người Ngô Tà chẳng thèm đoái hoài.

Vương Bàn Tử ngược lại hướng về phía Tiểu Ca hét lớn một câu: "Tiểu Ca, bắt giặc phải bắt vua trước!" Tiểu Ca phản ứng lại, một cước đá bay một tên vệ sĩ, sau đó cướp lấy một thanh ống thép từ tay kẻ khác, trực tiếp quăng về phía gã đàn ông trung niên cầm đầu.

Thế nhưng, một màn khiến người ta phải trợn mắt hốc mồm xảy ra: thanh ống thép vừa sắp đập trúng đầu gã kia thì đột ngột bị gã đưa tay bắt lấy.

Hơn nữa gã chỉ hơi dùng lực, thanh ống thép đã bị bẻ cong xuống.

Thấy cảnh này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều biến sắc.

Tiểu Ca tuy vẫn điềm tĩnh như cũ, nhưng trong mắt cũng hiện lên một tia ngưng trọng. "Khá lắm!

Đây có còn là người không?

Tiểu Ca, có nắm chắc không?" Tiểu Ca không nói một lời, trực tiếp xông về phía gã đàn ông trung niên.

Người ít lời nhưng ra tay ác, chính là đang nói về anh... một cú đá tạt ngang cực mạnh bị gã đàn ông trung niên nhẹ nhàng đỡ lấy.

Tiểu Ca sắc mặt như thường, nếu đọ sức mạnh không lại thì đọ tốc độ, lập tức bắt đầu tung ra những đòn tấn công dồn dập như cuồng phong bão táp.

Lưu Ly Tôn - gã ngốc này lúc này đã tìm được chỗ ẩn nấp.

Tuy nhiên, gã không nhìn thấy phía sau mình, một tôn Âm binh lặng lẽ hiện hình, sau đó trực tiếp xâm nhập vào cơ thể gã.

Đó chính là Bất Ngôn Kỵ mà Tô Cảnh đã để phụ thân trên Vẫn Ngọc đi theo để dọn dẹp những kẻ lọt lưới.

Lưu Ly Tôn bị Âm binh xâm thực, sinh mệnh lực toàn thân nhanh chóng trôi mất, rất nhanh đã ngã gục xuống đất, tắt thở hoàn toàn.

Mái tóc vốn đen nhánh giờ đây chỉ trong nháy mắt đã trở nên trắng xóa.

Nhìn thấy cảnh này, gã đàn ông trung niên đang đối đầu với Trương Khởi Linh nheo mắt lại.

Do phân tâm, gã bị Tiểu Ca bắt được sơ hở, một cú thúc chỏ đập mạnh vào cổ.

Nhưng gã cũng không phải hạng vừa, một quyền đánh trúng ngực Tiểu Ca, khiến anh phải lùi lại bảy tám bước.

Ngô Tà và Bàn Tử đánh lui đám vệ sĩ vây quanh, chạy tới đỡ lấy Tiểu Ca.

Đám vệ sĩ xung quanh cũng không dám tiến lên.

Tuy nói là đang bao vây ba người Ngô Tà, nhưng nhìn thế nào cũng giống như bọn chúng mới là kẻ bị bao vây...

Bất Ngôn Kỵ sau khi xử lý xong Lưu Ly Tôn thì lao thẳng về phía gã đàn ông trung niên.

Quỷ hỏa bốc lên hừng hực, sát khí ngút trời. "Đây là Âm binh của Tô gia?" Vương Bàn Tử lộ vẻ vui mừng.

Đám vệ sĩ xung quanh sợ hãi không dám tiến lên, bọn chúng làm sao đã từng trải qua cảnh tượng quỷ dị thế này.

Âm binh lao đến trước mặt gã đàn ông trung niên, nhưng điều kỳ quái là chỉ còn cách chưa đầy hai mươi centimet, nó lại không thể tiến thêm nửa bước, giống như bị định thân vậy. "Âm binh?

Thủ đoạn khá đấy!

Xem ra quân cờ ngầm của chúng ta ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đều chết dưới tay thứ này!" Gã đàn ông trung niên trầm giọng nói một câu rồi siết chặt nắm đấm.

Âm binh như phải chịu một áp lực khổng lồ, bị ép nổ tung ngay lập tức, hỏa tinh bắn tứ tung.

Sau đó nó hóa thành một luồng quỷ khí màu đen chui tọt vào Quỷ Tỷ trong túi của Ngô Tà. "Thủ đoạn này... có thể sánh ngang với Tô ca rồi..." Chứng kiến Âm binh bị tiêu diệt dễ dàng, trán Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nếu lúc nãy gã đàn ông này dùng thủ đoạn đó với Tiểu Ca thì thật lành ít dữ nhiều! "Âm binh?

Đây chính là át chủ bài của các người sao?" Gã đàn ông trung niên cười nhạt, từng bước tiến lại gần ba người: "Nếu chỉ có vậy thì giao Quỷ Tỷ ra đi!

Các người giữ không nổi đâu!" Khí thế của gã đàn ông trung niên áp bức khiến lưng Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã ướt đẫm mồ hôi.

Đánh không lại!

Tiểu Ca dù biết không thể địch nổi nhưng vẫn chuẩn bị ra tay.

Dù thế nào, anh cũng phải bảo vệ Ngô Tà!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, áp lực đang đè nặng lên nhóm Ngô Tà lập tức tan biến. "Người của Uông gia?

Khẩu khí thật lớn!

Cậy có chút thủ đoạn mọn mà dám nói lời ngông cuồng sao?" Mọi người quay đầu nhìn lại, một chiếc xe dừng ngay phía sau.

Cửa xe đẩy ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương bước xuống.

Khí trường lạnh lùng, bá đạo nghiền nát toàn trường! "Lũ kiến hôi!

Quỳ xuống!" Một tiếng quát khẽ, đám vệ sĩ vây quanh nhóm Ngô Tà đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Cô bước tới trước mặt nhóm Ngô Tà, liếc nhìn ba người một cái: "Ba người các cậu lên xe trước đi, bản vương sẽ dọn dẹp kẻ lọt lưới của Uông gia này trước!" Cửa ghế phụ mở ra, Giải Tiểu Hoa cũng xuống xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Hoắc Tú Tú vẫy tay với mấy người: "Mau

qua đây!" Ba người chạy lên xe, Giải Tiểu Hoa trực tiếp dặn dò: "Tú Tú, đưa bọn họ về Giải gia trước!

Tôi ở đây thu xếp hậu quả!" "Được!" Hoắc Tú Tú lái xe lao đi mất, Giải Tiểu Hoa đứng tại chỗ quan sát Tinh Tuyệt Nữ Vương đối đầu với gã đàn ông trung niên của Uông gia. "Phụ nữ bên cạnh Tô gia thật sự không có ai là đơn giản cả." Lúc này, gã đàn ông trung niên của Uông gia đã hành động.

Gã đưa tay vẫy một cái, xung quanh lập tức hiện ra vô số mũi tên sắc bén.

Hư không tạo vật!

Đây chính là năng lực được ban tặng từ cây thần bằng đồng xanh (Thanh Đồng Thần Thụ).

Xem ra nghiên cứu của Uông gia đã đạt đến mức độ nhất định.

Gã tâm niệm động một cái, mưa tên lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng khi còn cách cô ba mét, đôi mắt cô lóe lên một đạo u quang, mưa tên liền biến mất không dấu vết.

Sau đó cô dậm chân một cái, một con đường hoa Bỉ Ngạn lan rộng về phía gã đàn ông kia. "Giết chết một Bất Ngôn Kỵ của phu quân ta, không thể để ngươi chết dễ dàng như thế được!

Trục xuất ngươi thì quá hời cho ngươi rồi...

Thứ hoa Bỉ Ngạn phệ hồn này dùng để đối phó ngươi là hợp nhất..." Hoa Bỉ Ngạn nở rộ khắp xung quanh.

Tuy loài hoa này đẹp đến yêu dị nhưng gã đàn ông trung niên vẫn cảm nhận được nguy hiểm cực đại.

Gã muốn chạy nhưng không thoát nổi tốc độ lan tỏa của hoa.

Chỉ trong chốc lát, trên người gã và đám vệ sĩ đang quỳ dưới đất đã nở đầy hoa Bỉ Ngạn.

Dù gã đã dùng niệm động lực từ Thanh Đồng Thần Thụ để chống đỡ một hồi, nhưng cũng vô dụng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tâm niệm động một cái, hoa Bỉ Ngạn nhanh chóng rút đi.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả những người có mặt đã bị hoa Bỉ Ngạn thôn phệ sạch sẽ, đến một mảnh vải cũng không còn. "Đi thôi!

Chương 172

Nhớ thu dọn hậu quả!" Cô đi tới trước mặt Giải Tiểu Hoa, thản nhiên nói một câu.

Trong ngữ khí tràn đầy sự coi thường mạng người.

Tận mắt chứng kiến cuộc đồ sát đơn phương này, Giải Tiểu Hoa sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người phụ nữ này thật quá khủng khiếp!

Tô gia rốt cuộc đã tìm được quái thai gì về vậy...

Nhưng xem ra, cũng chỉ có Tô gia mới có thể hàng phục được loại phụ nữ này thôi...

Giải Tiểu Hoa cười khổ: "Mời bà đi theo tôi..." Đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương rời đi, Giải Tiểu Hoa bắt đầu gọi điện thoại sắp xếp người xử lý hậu quả.

Một lúc biến mất nhiều người như vậy, đây không phải chuyện dễ dàng giải quyết...

Tô gia, đúng là giao cho tôi một rắc rối lớn mà...

Giải Tiểu Hoa cảm thấy đời không còn gì luyến tiếc, nhưng Tô Cảnh lúc này lại đang vô cùng đắc ý!

Thiên đăng...

đã thắp đến ngọn thứ chín! "Ngọn thiên đăng thứ chín, thắp!" "Ngọc bội Âm Dương Long Ngư!

Bắt đầu chốt đơn!" Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đến giai đoạn đấu giá cuối cùng.

Một bên để Lệ Nhi bóp vai, Tô Cảnh vừa nhìn các vật phẩm đấu

giá lướt qua trước mắt.

Ngọc bội Âm Dương Long Ngư chính là thứ lấy từ thi thể thế thân của Tây Vương Mẫu trong mẫu cung, có khả năng trấn áp Xà Mẫu.

Tám vật phẩm trước đó, Tô Cảnh đã bao trọn gói.

Chỉ có hơn hai mươi cái mục tiêu nhỏ (trăm triệu) mà thôi, Tô đại quan nhân vẫn đủ sức chi trả.

Trên đài đấu giá, Doãn Nam Phong nhìn phản ứng xung quanh, cười tươi như hoa.

Không nói gì khác, từ hôm nay trở đi, tại thành Tứ Cửu này, Doãn Nam Phong cô sẽ hoàn toàn nổi danh.

Tô gia thắp liên tiếp chín ngọn thiên đăng để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân!

Mỹ nhân này đương nhiên chính là bà chủ Doãn rồi.

Chuyện này chắc chắn sẽ trở thành đề tài bàn tán xôn xao lúc trà dư tửu hậu.

Vật phẩm cuối cùng vẫn bị Tô Cảnh lấy hạ, buổi đấu giá chính thức hạ màn.

Tại bao sương tầng hai, nhìn Tô Cảnh đang lười biếng tựa lưng vào ghế, Doãn Nam Phong càng nhìn càng thích.

Cô không kìm được tiến lên hôn một cái vào mặt anh.

Tô Cảnh không khỏi cười nói: "Từ hôm nay trở đi, cả thành Tứ Cửu đều biết bà chủ Doãn là người phụ nữ của tôi rồi!

Giờ thì vui rồi chứ?" "Vui, đương nhiên là vui!

Em bây giờ còn vẻ vang hơn cả cô nãi nãi ngày xưa ấy chứ!" "Vậy

thì tốt, chuyện lúc trước không còn giận nữa chứ?" Nhưng Tô Cảnh vừa nói xong, sắc mặt Doãn Nam Phong lập tức thay đổi: "Không giận?

Tại sao lại không giận?

Ai bảo anh không giúp em?

Đợi em thu xếp xong buổi đấu giá, sẽ tìm người dìm ba tên đó xuống sông Vĩnh Định!" Tô Cảnh đưa tay kéo Doãn Nam Phong vào lòng ngồi xuống: "Dìm xuống sông Vĩnh Định?

Anh chẳng phải đã nói rồi sao?

Tổn thất của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ có người bồi thường!

Cứ nhắm mức hai trăm triệu mà đòi!

Giải Tiểu Hoa sẽ không nỡ để Ngô Tà bị em dìm xuống sông đâu!

Hôm nay anh dung túng cho bọn họ đại náo nơi này chẳng qua là để dẫn dụ những kẻ lọt lưới của Uông gia còn ở thành Tứ Cửu ra thôi..." "Gã Lưu Ly Tôn kia, từ xa anh đã ngửi thấy mùi cống rãnh đặc trưng của người Uông gia trên người gã rồi.

Gã chắc chắn đã cấu kết với Uông gia.

Để bọn họ cướp Quỷ Tỷ, nhất định sẽ dẫn dụ được kẻ đứng sau ra!

Hai ngày nữa anh phải đi Quảng Thị, nhất định phải quét sạch kinh đô thì mới yên tâm về sự an toàn của các em...

Nếu thuận lợi, tên lọt lưới kia giờ này chắc đã đi uống canh Mạnh Bà rồi..." Nghe Tô Cảnh giải thích như vậy, Doãn Nam Phong cũng hiểu ra: "Được rồi!

Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu đấy!

Lần sau còn ai dám đập tiệm của em..." Doãn Nam Phong chưa nói xong, Tô Cảnh đã chen ngang: "Anh sẽ băm vằm kẻ đó ra cho chó ăn!" Hôn người phụ nữ của mình một cái, Tô Cảnh để cô đứng dậy: "Em đi thu xếp công việc hậu kỳ của buổi đấu giá đi.

Những vật phẩm đấu giá kia em cứ soạn một văn kiện, nói là hiến tặng vô thường cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao sau này cũng đều là đồ trong nhà mình cả." "Được, vậy em đi trước!

Lệ Nhi, đi theo tôi, cô đi giúp Mạn Mạn tiếp đón khách khứa!" "Vâng, tiểu thư!" Hai người xuống lầu, Tô Cảnh đi sang bao sương bên cạnh: "Hoắc lão thái thái, chúng ta đi thôi!

Có chút chuyện tôi cần thương lượng với bà..." Hoắc lão thái vẫn chưa đi, bà ngồi trong bao sương đợi Tô Cảnh, chứng kiến anh chơi trội một phen.

Cháu rể tương lai của mình mẹ nó lại vì tán tỉnh một người phụ nữ mà thắp chín ngọn thiên đăng.

Nếu không phải con gái bà bảo chỉ nhận định cậu nhóc này, bất kể cậu ta có đào hoa hay không, thì bà đã nện cho cậu ta một trận rồi...

Thế nên lão thái thái cũng chẳng thèm cho Tô Cảnh sắc mặt tốt: "Đi thôi!

Theo tôi về Hoắc gia!" Tại một phòng họp trong căn nhà cổ bỏ hoang trước đây của Hoắc gia, Tô Cảnh và Hoắc lão thái ngồi đối diện nhau.

Trên tường đang chiếu hình ảnh giám sát bên trong ngôi nhà. "Xem ra bà vẫn liệu sự như thần, biết Tú Tú sẽ đưa bọn họ đến đây." Nhìn thấy mấy bóng người xuất hiện trên màn hình, Tô Cảnh mỉm cười nói: "Tiểu cẩu của Ngô gia kia, dù bà không đưa bản vẽ Dạng Thức

Lôi này, tôi cũng có cách lấy được!

Cần gì chứ?

Không thể vì Ngũ gia không chấp nhận bà mà bà lại ghi hận lên cháu nội người ta chứ..." Tô Cảnh nhún vai, có chút bất lực. "Anh thì hiểu cái quái gì!

Thực ra điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và con chó già đó chính là anh không biết từ chối...

Nếu lúc đó ông ta cũng như anh thì tốt biết bao...

Thôi, không nói chuyện đó nữa!

Theo tôi, chúng ta cứ nói thẳng tác dụng của Dạng Thức Lôi cho Ngô Tà là được, cần gì bày vẽ nhiều chuyện thế này...

Bà nhìn người kia đi, anh ta tên Trương Khởi Linh, trên người có hình xăm Kỳ Lân... có ngón tay phát khâu!

Anh ta chính là người dẫn đầu cuộc hoạt động năm đó của tổ chức!

Bây giờ Quỷ Tỷ lại trở về tay anh ta, đó vốn dĩ là đồ của anh ta!

Bao nhiêu năm qua, bất cứ nơi nào Ngô Tà đi qua đều không thiếu hình bóng của Trương Khởi Linh...

Anh ta đã sớm ở trong cuộc rồi!" "Nói ra có thể bà không tin, Uông gia thậm chí từ lúc Ngô Tà mới sinh ra đã đặc biệt bồi dưỡng một người để đối kháng với cậu ấy...

Đủ để chứng minh Uông gia coi trọng cậu ấy thế nào...

Lần này hành động của chúng ta, Trương Khởi Linh bắt buộc phải đi!

Chỉ có huyết mạch nhà họ Trương mới tìm được bí mật tồn tại

trong Trương Gia Cổ Lâu.

Ngô Tà cũng bắt buộc phải đi, chúng ta chia binh làm hai đường, một đường tới Tứ Cô Nương Sơn, một đường tới Trương Gia Cổ Lâu.

Hai nơi cách nhau nghìn dặm, cần những nhân thủ ăn ý như một người.

Cho dù cách xa nghìn dặm cũng có thể truyền đạt thông tin chính xác không sai sót, ngoài Trương Khởi Linh và Ngô Tà ra, không còn lựa chọn nào khác...

Kẻ đứng sau hy vọng chúng ta vào Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì chúng ta nhất định phải vào, chỉ cần dẫn dụ bọn chúng ra, tôi sẽ để tất cả bọn chúng phải bỏ mạng ở bên trong!!" Tô Cảnh nói xong những lời này, Hoắc lão thái rõ ràng đã dao động: "Cậu biết hành động ở Tứ Cô Nương Sơn năm đó?" "Tình cờ biết được!" Tô Cảnh gật đầu. "Anh ấy... thật sự đã trở lại?

Thật sự là anh ấy sao?" Nhìn bóng dáng Trương Khởi Linh trên màn hình giám sát, hốc mắt Hoắc lão thái có chút ướt át: "Mau, đi mời anh ấy vào đây!" Hoắc lão thái dặn dò gia nhân bên cạnh một câu.

Chẳng bao lâu sau, Hoắc Tú Tú đưa nhóm ba người Ngô Tà và Tinh Tuyệt Nữ Vương đi vào.

Nhìn thấy Hoắc lão thái, Ngô Tà rõ ràng biến sắc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi tới bên cạnh Tô Cảnh ngồi xuống. "Giải quyết xong rồi?" "Ừm!" Hoắc lão thái đứng dậy, quan sát kỹ Trương Khởi Linh rồi bước tới trước mặt anh.

Chương 173

Tiểu Ca không nhịn được nhíu mày.

Ngô Tà lập tức chắn trước mặt anh: "Hoắc lão thái thái, chúng ta lại gặp nhau rồi..." Liếc nhìn Ngô Tà một cái, lần này Hoắc lão thái không nói chuyện với cậu bằng giọng mỉa mai nữa: "Trên người anh ấy có hình xăm Kỳ Lân?" "Sao bà biết được?

Có phải bà nhìn trộm Tiểu Ca nhà tôi tắm không..." Vương Bàn Tử bồi thêm một câu không đứng đắn. "Béo, câm miệng!" Ngô Tà quát một câu rồi nhíu mày nhìn Hoắc lão thái, trong mắt đầy vẻ khó hiểu: "Hoắc lão thái, bà có ý gì đây?" Nhưng bà không thèm để ý đến cậu, chỉ bước qua người cậu đến bên cạnh Tiểu Ca: "Có thể... cho tôi xem ngón tay của anh không?" Tiểu Ca cũng nhíu mày, ngước mắt nhìn Tô Cảnh. "Cho bà ấy xem đi!" Tô Cảnh nói.

Nghe thấy vậy, anh mới đưa tay cho Hoắc lão thái xem.

Nhìn thấy ngón tay giữa dài bất thường kia, mắt Hoắc lão thái đầy sự kích động: "Đúng là anh rồi!

Cuối cùng anh cũng trở lại!" Nói xong, bà trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt Tiểu Ca.

Hành động này khiến tất cả mọi người sững sờ.

Hoắc Tú Tú và Ngô Tà vội vàng đỡ bà dậy. "Bà nội, bà làm gì vậy?" "Hoắc lão thái thái, bà không được làm thế này!" "Anh... còn nhớ tôi không?" Hoắc lão thái được đỡ dậy, nhìn Tiểu Ca run giọng hỏi.

Tiểu Ca chỉ lắc đầu. "Cũng đúng, nếu anh còn nhớ tôi thì đã không đến Hoắc gia.

Tuy nhiên, lần này có anh ở đây, chúng ta nhất định sẽ thành công!

Mời..." Nói đoạn, bà kéo Trương Khởi Linh đến vị trí chủ tọa của chiếc bàn vuông trong phòng họp: "Anh ngồi đi, đây là vị trí của anh, luôn để dành cho anh!" Tiểu Ca biết mình mất trí nhớ, quên đi rất nhiều chuyện, nhưng thái độ của Hoắc lão thái thực sự khiến anh có chút không ứng phó được.

Hơn nữa theo trực giác, anh không tin tưởng bà lão này.

Vì vậy anh ngước mắt nhìn Tô Cảnh một cái.

Tô Cảnh lúc này chỉ ngồi trên ghế sofa bên cạnh, cũng không ngồi vào bàn họp.

Dù sao Hoắc lão thái cũng rất coi trọng quy củ của Cửu Môn, vị trí của nhà ai là của nhà nấy.

Tô Cảnh đương nhiên sẽ không làm bà phật lòng mà phá hỏng quy củ.

Thấy Tiểu Ca nhìn mình, Tô Cảnh hiểu ý anh là gì, chẳng qua là không tin tưởng Hoắc lão thái, không biết bà đang mưu tính chuyện gì.

Anh khẽ gật đầu với anh, thấy vậy Tiểu Ca mới từ từ ngồi xuống.

Hoắc lão thái lộ ra nụ cười, sau đó nói với Ngô Tà: "Tiểu Tam Gia của Ngô gia, bên này là vị trí của Ngô gia các cậu!

Ngồi đi!" Bà chỉ tay vào một vị trí.

Nghe vậy Ngô Tà cũng ngồi xuống, nhưng đối với quy củ này thì cậu tỏ vẻ không quan tâm. "Hoắc lão thái thái, tôi có chỗ ngồi không?" Vương Bàn Tử hỏi một câu, nhưng bị bà mắng lại: "Đứng đấy đi!" "Được rồi..." Hoắc lão thái quay về vị trí của Hoắc gia.

Hoắc Tú Tú theo sát, đứng sau lưng bà.

Ngừng một lát, Hoắc lão thái mới lên tiếng: "Nếu đã như vậy, tôi

cũng không cần giấu giếm các người nữa...

Mang đến đây!" Bà vừa dứt lời, tên vệ sĩ bên cạnh đi tới tủ lấy ra một chiếc hộp đưa cho bà.

Mở hộp ra, bên trong xếp ngay ngắn bảy bản đồ chỉ. "Đây là bản vẽ từ thời Đạo Quang, kiến trúc sư là Lôi Tư Khởi.

Trong tay tôi tổng cộng có bảy bản, bao nhiêu năm qua, dựa trên bảy bản này, tôi đã xây dựng một mô hình thu nhỏ.

Mô hình này chính là Trương Gia Cổ Lâu!" "Lão thái thái, bà nói Dạng Thức Lôi là bản vẽ của Trương Gia Cổ Lâu?" Nhóm Ngô Tà đều ngẩn người. "Không sai!

Nhưng sau này tôi mới phát hiện ra còn thiếu một bản!

Mà bản đó chính là bản vẽ mấu chốt để giải mã lối đi bí mật, cũng chính là bản trong tay các cậu!" Nói đến đây, Ngô Tà xen vào một câu: "Vậy Hoắc lão thái thái, bà lấy bản vẽ này từ đâu?" "Chính là ở trong lớp lót của những cuộn băng video mà Tú Tú tìm thấy!

Nội dung băng video chắc các cậu cũng đều biết rồi!" Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên cảm thấy bà lão này có chút đáng thương. "Không cần nhìn tôi như vậy!

Tôi biết các cậu có thể nghĩ bà già này dễ bị dọa sợ, nhìn thấy nội dung trong băng chắc chắn sẽ phát điên!

Nhưng thực tế tâm lý chịu đựng của tôi không yếu như vậy.

Có kẻ đang dùng mạng sống của con gái tôi để ép tôi!

Ép tôi vào Trương Gia Cổ Lâu!

Mặc dù Tô Cảnh đã cứu được Hoắc Linh, nhưng Trương Gia Cổ Lâu này tôi vẫn phải vào!

Trong đó đã có thứ bọn chúng muốn, vậy thì tôi phải lấy được

trước tất cả mọi người!

Như vậy mới có thể dẫn dụ kẻ đứng sau ra, một mẻ lưới bắt gọn bọn chúng!

Phụ nữ họ Hoắc có thù tất báo, con gái tôi tuy đã trở lại, nhưng những tổn thương mười mấy năm qua nó phải chịu, ai sẽ bù đắp đây?" Nghe bà nói vậy, Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Uông gia?" "Không sai, chính là Uông gia!" Hoắc lão thái chưa kịp nói, Tô Cảnh đã đứng dậy lên tiếng: "Uông gia đã truyền thừa hàng trăm năm, hôm nay ba người gặp phải chính là người của Uông gia, bọn chúng có rất nhiều người có năng lực đặc thù, không phải người thường có thể địch lại!

Hơn nữa bọn chúng giống như lũ chuột cống vậy, có rất nhiều kẻ ẩn nấp trong Cửu Môn.

Uông gia và chúng ta là cục diện không chết không thôi!

Văn Cẩn a di, rồi Hoắc Linh cô cô của cậu đều chịu hại sâu sắc bởi Uông gia.

Tôi không có lý do gì để tha cho bọn chúng!" "Giải gia, Hoắc gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương gia... còn cả Ngô gia các cậu nữa, gián điệp của Uông gia trong mấy nhà các người đều đã bị nhổ sạch!

Ngô Tà, Nhị thúc của cậu cũng đã ra tay rồi...

Trận quyết chiến cuối cùng của chúng ta là ở bên trong Trương Gia Cổ Lâu!

Cho nên tuyệt đối phải đảm bảo hậu phương an toàn!

Đợi khi vào cổ lâu, đại bộ đội của Uông gia chắc chắn sẽ bám sát theo sau!" "Trong Trương Gia Cổ Lâu tồn tại bí mật trường sinh, cộng thêm tin tức tôi tung ra rằng tôi có thể khiến Hoắc Linh từ Cấm Bà biến lại thành người thường, chứng tỏ tôi cũng nắm giữ thủ đoạn

trường sinh.

Thế nên tôi chính là mồi nhử!

Cộng thêm việc trong cổ lâu có thứ bọn chúng muốn, Uông gia nhất định sẽ vào!

Giải gia, Hoắc gia, cả Ngô Nhị gia cũng sẽ phái một đội nhân thủ tới giúp cậu, đây là việc tôi đã bàn trước với ông ấy.

Cộng thêm thế lực của Cầu Đức Khảo, cùng với vài cao thủ của tôi nữa.

Trương Gia Cổ Lâu chính là nơi chôn thây mà tôi đã chọn sẵn cho bọn chúng!

Lần này Uông gia không chết cũng phải lột một tầng da!" Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi lạnh.

Tiên sư nó, Tô gia đúng là tàn nhẫn thật!

Nổi giận vì hồng nhan sao?

Nhưng bất kể thế nào, Trương Gia Cổ Lâu này ba người bọn họ cũng quyết định đi rồi.

Không vì gì khác, chỉ vì Tiểu Ca!

Nhìn Ngô Tà, Hoắc lão thái tiếp tục nói: "Quỷ Tỷ cướp từ Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn ở trên người các cậu chứ?" Thấy Ngô Tà gật đầu, bà mới hiểu những gì Tô Cảnh nói trước đó: "Kỳ Lân này, Quỷ Tỷ, Dạng Thức Lôi...

Tô Cảnh nói không sai, cậu đã ở trong cuộc từ lâu rồi...

Cậu chỉ có thể hợp tác với chúng tôi!" Nói xong bà lại nhìn về phía Tiểu Ca: "Anh... chỉ còn cách chân tướng một bước chân nữa thôi..." "Tôi không tin bà!" Lời này nói ra khiến nụ cười của Hoắc lão thái khựng lại. "Nhưng mà, tôi tin anh!" Tiểu Ca nhìn về phía Tô Cảnh nói

thêm một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu: "Được rồi, Ngô Tà, đưa Tiểu Ca về chỉnh đốn đi, ba ngày sau xuất phát đúng giờ!

Kế hoạch cụ thể sẽ được sắp xếp trước khi khởi hành!" Ngô Tà gật đầu, cùng Vương Bàn Tử đưa Tiểu Ca rời khỏi nhà cổ họ Hoắc.

Nhìn Tô Cảnh, Hoắc lão thái hỏi: "Hành động lần này sắp xếp thế nào?" "Ngô Tà, Tiểu Hoa đi Tứ Cô Nương Sơn!

Mang theo người của Giải gia, cộng thêm Hắc Hạt Tử nữa, lão thái thái, bà sắp xếp người liên hệ một chút!

Ở phía Ba Nãi, Trương Khởi Linh bắt buộc phải có mặt, tuy tôi có thể dùng bạo lực phá mở, nhưng đa nhất sự bất như thiểu nhất sự!

Chúng ta vẫn theo kế hoạch trước đó của bà, nhân mã hai bên phối hợp lẫn nhau!

Sự ăn ý của Thiết Tam Giác thì tự nhiên không cần bàn cãi." "Vũ khí nóng tôi bảo bà vận chuyển từ nước ngoài về đã đến chưa?" "Đến rồi!" Hoắc lão thái gật đầu. "Vậy thì tốt!" Tô Cảnh đập bàn: "Ba Nãi mới là trọng trung chi trọng!

Chương 174

Người của Ngô Nhị gia, cùng với Hoắc gia và ba toán nhân mã của Cầu Đức Khảo, tất cả đều phải trang bị vũ khí nóng!

Và phải tiến hành bí mật, nhất định phải đánh cho Uông gia một vố bất ngờ!

Nhiệm vụ vượt qua nhãn tuyến của Uông gia cứ để tôi sắp xếp!

Lão thái thái!

Lần này, tôi muốn Trương Gia Cổ Lâu phải máu chảy thành sông!" Ba ngày sau mới xuất phát, Tô Cảnh cũng không cần bận tâm nhiều việc, trực tiếp về nhà bầu bạn với các cô nương.

Đi Ba Nãi, các cô nương trong nhà cũng đã chốt xong nhân tuyển: Trần Văn Cẩn, Hoắc Linh, Huyền Nữ cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bốn người phụ nữ này đều được coi là có chiến lực khá mạnh.

Những người khác thì ở lại nhà, để A Ninh chủ trì đại cục.

Lỡ như người Uông gia đến kinh đô tập kích hậu phương thì cũng kịp thời phòng phạm.

Tiểu Hồng, Tiểu Hắc trong nhà cũng không phải dạng vừa.

Còn Tuyết Lang Vương Tiểu Tuyết, Tô Cảnh cũng dự định mang theo, tuy bình thường nó hơi ngáo ngơ nhưng dù sao cũng có chiến lực không tồi.

Chuyến đi Ba Nãi này ước chừng phải mất một thời gian.

Tô Cảnh ở nhà mấy ngày này cũng khá bận rộn, dù sao cũng phải làm cho các cô nương ở lại nhà "no đủ" rồi mới rời đi chứ.

Tại Giải gia, nhóm Ngô Tà đang ngồi ở sân khấu kịch, Giải Tiểu

Hoa khoanh tay đứng bên cạnh.

Vương Bàn Tử cầm một tờ hóa đơn, mặt đen như đít nồi, giống như vừa ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ. "Hai trăm sáu mươi triệu!

Mẹ nó còn có cả số lẻ nữa!" Nói đoạn gã vò nát tờ giấy ném lên người Ngô Tà.

Ngô Tà đang ngồi bệt dưới đất cuống cuồng nhặt lên rồi ném sang chỗ Tiểu Ca, Tiểu Ca lại đá về phía chân Vương Bàn Tử. "Bà chủ Doãn hôm qua gọi điện cho tôi, bảo tôi thông báo cho các cậu, không đền tiền thì sẽ dìm các cậu xuống sông Vĩnh Định!

Hiện tại các cậu có thể ngồi yên lành ở đây là nể mặt Tô gia, còn có cả sự bảo lãnh của tôi nữa đấy!" Giải Tiểu Hoa đứng bên cạnh nói. "Hoa nhi gia, anh đã làm người tốt thì làm cho trót đi, số tiền này trả giúp tụi em đi!" "Không thể nào, vốn dĩ bà chủ Doãn bảo tôi trả, nhưng Giải gia bỏ ra số tiền lớn như vậy cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí.

Số tiền này các cậu vẫn phải tự mình từ từ mà trả!" "Trẻ tuổi thế này mà nợ nần những hai trăm sáu mươi triệu!

Sau này tôi biết sống sao đây!" Ngô Tà mặt đen thui, có chút phát cuồng. "Tiểu Hoa, có phải anh em không?" "Là anh em, nhưng không thể trả nợ thay cậu được!

Cùng lắm là bảo lãnh thêm cho cậu một thời gian!" Ngô Tà: "..." "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ chuyện đó nữa, biết đâu lần này đi Trương Gia Cổ Lâu đào được bảo bối gì đó giúp chúng ta trả nợ!" Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái rồi nói. "Có bảo bối thì cũng là của quốc gia!" Ngô Tà gân cổ lên nói. "Vậy hai trăm sáu mươi triệu trả thế nào?" "Ờ thì... con người thỉnh thoảng cũng cần linh hoạt một chút..." "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Giải Tiểu Hoa lên tiếng: "Lần này chúng ta đi Trương Gia Cổ Lâu, mọi chi phí sẽ do Giải gia và Hoắc gia chúng tôi chi trả.

Cả các giấy phép liên quan từ cấp trên cũng do chúng tôi lo liệu!

Tôi phải đi chuẩn bị trước đây!

Lần này chúng ta phải chia làm hai đội, một đội đi Ba Nãi, một đội đi Tứ Cô Nương Sơn ở Xuyên Tỉnh!

Sắp xếp cụ thể thì trước khi xuất phát Hoắc đương gia sẽ thông báo cho chúng ta.

Có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi!

Vậy nhé!" Nói xong, Giải Tiểu Hoa trực tiếp rời đi. "Đây là muốn tách Thiết Tam Giác chúng ta ra?" "Cứ đợi sắp xếp đi!

Đã đồng ý hợp tác thì nghe theo người ta, làm vậy chắc chắn có lý do của họ.

Tiểu Ca, anh ở đây đợi, Bàn Tử, cậu đi Lưu Ly Xưởng với tôi một chuyến!" Ngô Tà nói xong liền kéo Bàn Tử đi.

Nửa đường Vương Bàn Tử vẫn còn thắc mắc: "Chúng ta không yên ổn mà nghỉ ngơi, đi Lưu Ly Xưởng làm gì?" "Đến chỗ Kim Vạn Đường!

Đao của Tiểu Ca vì cứu tôi mà mất ở đầm lầy rắn, lần này đi Trương Gia Cổ Lâu mức độ nguy hiểm còn hơn cả nơi đó, phải tìm một thanh đao tặng cho Tiểu Ca!" "Khá lắm!

Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm mà chẳng thấy cậu tặng Béo này thứ gì!

Đúng là chỉ có Tiểu Ca mới là chân ái!" "Cút đi!" Ngô Tà đi mua đao cho Tiểu Ca, Giải Tiểu Hoa và Hoắc lão thái đang sắp xếp các công việc liên quan.

Cũng chỉ có Tô Cảnh là rảnh rỗi nhất.

Nhưng có vài việc vẫn cần anh đích thân đi làm.

Một ngày trước khi xuất phát, tại tứ hợp viện, Tô Cảnh đang nằm trên sofa nghe Doãn Nam Phong kể về những phản hồi sau buổi đấu giá. "Tô Cảnh, Tân Nguyệt Phạn Điếm thực sự nổi như cồn rồi, anh biết không?

Bây giờ khắp hang cùng ngõ hẻm ở thành Tứ Cửu, người ta đều bàn tán về một vị gia ở kinh đô, vì nụ cười của bà chủ Doãn mà thắp liên tiếp chín ngọn thiên đăng, ôm được mỹ nhân về!" "Vui rồi chứ?" "Đương nhiên!

Qua chuyện này, quyền lên tiếng của em ở Doãn gia càng lớn hơn!

Sau này Doãn gia là do em quyết định!

Hơn nữa chuyện nhóm Ngô Tà đại náo nơi này cũng không gây ra ảnh hưởng tiêu cực gì.

Nhưng mà, chẳng phải anh bảo em đòi tiền đương gia Giải gia sao?

Người ta không đưa, tổn thất của em tính thế nào đây?" Nói đến đây, Doãn Nam Phong lại thấy bực, véo eo Tô Cảnh không buông tay. "Vậy thì cứ để bọn họ nợ đó, sau này Tân Nguyệt Phạn Điếm có việc gì cứ tìm bọn họ!

Không giúp thì trả nợ!

Trở thành chủ nợ của nhà họ Ngô trong Cửu Môn thì cái lợi nhận được còn nhiều hơn!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Doãn Nam Phong cũng chẳng buồn nói thêm: "Vậy thì nghe anh!

Sáng mai là đi rồi đúng không?

Hôm nay không nói chuyện này nữa, trước khi đi, anh phải làm cho em 'no' đã!" "Tuân mệnh!" Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Doãn Nam Phong tự mình dẫn xác tới cửa, Tô Cảnh làm sao có lý do gì mà bỏ qua.

Hai ngày nay anh vẫn luôn ở nhà không về Tân Nguyệt Phạn Điếm, mọi việc đều do Thanh Thanh Mạn chủ trì.

Còn về Lương Loan, hai ngày này Tô Cảnh cũng đến bệnh viện bầu bạn với cô, đợi chuyện ở Ba Nãi kết thúc thì sẽ cần cô ra mặt...

Sống những ngày hưởng lạc qua đi, cuối cùng cũng đến ngày xuất phát.

Sáng sớm Tô Cảnh đã đưa Hoắc Linh ra ngoài, sau khi sắp xếp xong xuôi sẽ quay lại đón những cô nương khác.

Trước cửa một nhà kho ở ngoại ô kinh đô, Tô Cảnh và Hoắc Linh xuống xe. "Vũ khí nóng mẹ em kiếm về đều để ở đây à?" "Vâng!

Cảnh ca, chúng ta vào thôi!

Một lát nữa anh đừng có quá kinh ngạc đấy!" Hoắc Linh nói với vẻ mặt cổ quái, điều này làm Tô Cảnh có chút tò mò.

Cửa kho có người của Hoắc gia canh giữ.

Thấy Tô Cảnh và tiểu thư, họ vội vàng cúi chào: "Cô gia, tiểu thư!" "Mở cửa ra đi!" "Vâng!" Vào trong kho, nhìn thấy mấy chục chiếc hòm lớn xếp ngay ngắn bên trong, Tô Cảnh lập tức phấn khích.

Anh tiến lên mở một cái ra xem, toàn bộ là súng tiểu liên cỡ nhỏ cùng súng lục!

Thậm chí anh còn thấy cả một khẩu Hỏa Thần Pháo (súng Gatling)!

Thứ sát khí nhân gian có thể bắn ra bảy nghìn viên đạn mỗi phút! "Ở đây có năm trăm khẩu súng lục Glock 17, năm trăm khẩu tiểu liên MP7, cùng hàng vạn viên đạn, năm hòm lựu đạn và một khẩu Hỏa Thần Pháo!

Đây là mẹ em phải tốn rất nhiều công sức mới lậu được từ

thương nhân vũ khí nước ngoài về đấy.

Cũng nhờ có chút quan hệ với cấp trên, nếu không lô hàng này căn bản không vào được đâu." "Quá sướng!

Có quan hệ đúng là khác biệt!

Số vũ khí này đủ để trang bị cho người của chúng ta rồi!

Chắc chắn sẽ đánh cho Uông gia phải khóc cha gọi mẹ!

Khẩu Hỏa Thần Pháo kia hợp với anh đấy!" Đi tới trước khẩu Hỏa Thần Pháo, Tô Cảnh một tay nhấc bổng nó lên.

Dưới sự gia trì của sức mạnh nhục thể cường hãn, khẩu súng trực tiếp bị anh xách gọn, còn vung vẩy hai cái trên không trung. "Trọng lượng vừa đẹp!

Thời đại thay đổi rồi!

Bây giờ ai còn dùng vũ khí lạnh để đánh nhau nữa!" Tô Cảnh phất tay một cái, mấy chục chiếc hòm cùng khẩu Hỏa Thần Pháo đều được thu vào không gian hệ thống.

Chương 175

"Đi thôi Linh Linh, về nhà em!

Sắp xếp xong là chúng ta xuất phát đi Ba Nãi!" Tại Hoắc gia, Hoắc Tú Tú đẩy cửa mời Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh cùng Giải Tiểu Hoa bước vào phòng họp.

Ngày hôm qua Ngô Tà đã đến chỗ Kim Vạn Đường nhưng không tìm được loại đao nào ưng ý, cuối cùng vẫn phải cậy nhờ Giải Tiểu Hoa.

Dẫu sao Giải thiếu gia cũng đã nói, mọi chi phí và trang bị cho chuyến này đều do Giải gia và Hoắc gia bao thầu, tội gì mà không hưởng.

Vì thế họ vẫn ở lại Giải gia, chưa đi đâu cả.

Giải Tiểu Hoa đã chuẩn bị một thanh đao, được Ngô Tà đặt tên là Tiểu Hắc Kim để tặng cho Tiểu Ca.

Hôm nay Hoắc lão thái gọi điện thông báo cho Giải Tiểu Hoa, nên mấy người bọn họ mới cùng nhau kéo đến đây. "Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Thấy mấy người đi vào, Hoắc lão thái hỏi một câu.

Giải Tiểu Hoa khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Hoắc lão thái mới tiếp tục lên tiếng: "Tốt lắm!

Ngô Tà, cậu đi cùng Tiểu Giải, tiến về vùng núi Tứ Cô Nương tỉnh Xuyên!

Còn ngài..." Bà nhìn về phía Tiểu Ca: "Hãy cùng Vương Bàn Tử đi Ba Nãi!" Nghe Hoắc lão thái sắp xếp, Tiểu Ca cũng gật đầu: "Được!" "Mọi người đừng nghi ngờ sự sắp xếp của tôi!

Theo kinh nghiệm trước đây, chúng ta bắt buộc phải chia làm hai đội, hơn nữa còn phải phối hợp ăn ý không một chút sơ hở!

Điều này đòi hỏi hai đội ngũ dù cách xa ngàn dặm nhưng vẫn phải có sự thầm hiểu lẫn nhau.

Giữa chừng không cho phép xảy ra bất cứ sai sót nào!

Muốn còn sống mà vào được Trương Gia Cổ Lâu, bắt buộc phải làm như vậy!" Thấy mọi người đều im lặng, Hoắc lão thái phẩy tay: "Nếu không có dị nghị gì thì về chuẩn bị đi.

Chiều nay khởi hành, tôi sẽ phái người đến đón các cậu.

Tiểu Giải, sau khi cậu cùng Ngô Tà đến núi Tứ Cô Nương, tôi sẽ gửi địa chỉ, ở đó sẽ có người tiếp ứng hai người!" Mọi người lần lượt rời đi mà không hỏi thêm gì.

Chỉ có Hoắc Tú Tú là quay sang hỏi Hoắc lão thái một câu: "Bà nội, con cũng muốn đi!" "Không được!" "Bà yên tâm đi, con tự bảo vệ được mình mà!

Hơn nữa còn có Cảnh ca nữa, có anh ấy bảo vệ, con sẽ không sao đâu!" Hoắc lão thái còn chưa kịp nói hết câu thì ngoài cửa đã truyền vào một giọng nói: "Tú Tú muốn đi thì cứ để em ấy đi thôi ~" "Cô cô ~" "Linh nhi, con tới rồi à..." Hoắc Linh đẩy cửa bước vào, chạy đến sau lưng Hoắc lão thái bóp vai cho bà.

Những lời Hoắc Tú Tú nói, cô hoàn toàn đồng ý. "Hoắc lão thái, tất cả vũ khí đã được chỉnh lý xong rồi.

Đợi khi chúng ta đến Ba Nãi là có thể lập tức trang bị ngay!" Tô Cảnh bước vào theo sau, báo cáo tình hình với Hoắc lão thái rồi mới nhìn về phía Hoắc Tú Tú: "Lão thái thái, Linh Linh nói đúng đấy, Tú Tú đã muốn đi thì cứ để em ấy đi!

Coi như là đi rèn luyện, dù sao có tôi ở đó, nhất định sẽ bảo vệ tốt

cho em ấy!

Con cháu Hoắc gia cũng cần phải trưởng thành chứ!" "Được rồi!

Đã nói thế thì cứ dẫn con bé theo đi!

Nhưng Tô Cảnh, cậu phải nhớ kỹ, bà già này có thể chết, nhưng con gái và cháu gái tôi nhất định phải được bảo vệ bình an vô sự!

Cậu có năng lực đó!

Về chuẩn bị đi, chiều nay xuất phát!

Đến lúc đó tôi sẽ phái người tới nhà đón cậu!" Tô Cảnh gật đầu rồi trực tiếp đưa Hoắc Linh rời đi.

Sau đó anh lái xe thẳng về nhà, trên đường đi còn gọi một cuộc điện thoại cho Ngô Nhị Bạch. "Thời cơ đến rồi, Nhị gia!" "Tôi sẽ sắp xếp một đội tay súng thiện chiến đến Ba Nãi, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cậu!" "Rất sẵn lòng!

Nhớ sắp xếp người biết dùng hàng nóng qua đây." Ngô gia Nhị gia này đúng là người tàn nhẫn ít lời.

Dù nói là không nhúng tay vào việc của Cửu Môn, nhưng vì cháu trai mình, ông ta vẫn tuân thủ ước định với Tô Cảnh.

Một đội tay súng thiện chiến thì lực chiến tuyệt đối không thấp.

Tại Kinh Đô đã có Tân Nguyệt Phạn Điếm khống chế cục diện, A Ninh và Doãn Nam Phong phối hợp với nhau.

Cộng thêm đội Bất Ngôn Kỵ mà anh để lại cùng sự giúp đỡ của Trương Nhật Sơn, hậu phương coi như vững như bàn thạch, lúc này anh mới có thể yên tâm tiến về Ba Nãi.

Về đến nhà đợi đến ba giờ chiều, trước cổng lớn mới vang lên tiếng còi xe ô tô. "Đi thôi, các cô gái!" Trần Văn Cẩn, Hoắc Linh, Huyền Nữ, Tinh Tuyệt Nữ Vương bốn người đứng dậy đi theo sau

Tô Cảnh.

Còn về phần A Ninh, Dương Tuyết Lị, Tô Cảnh cũng chẳng để họ phải tiễn, vì trước khi đi anh đã khiến họ mệt lả rồi, chắc là giờ chẳng còn chút oán khí nào đâu...

Đẩy cửa bước ra, bên ngoài đậu một chiếc xe việt dã bảy chỗ.

Người lái xe tới là Hoắc Tú Tú.

Cô hạ kính xe xuống, nhìn mọi người một lượt rồi hét lên: "Lên xe!" "Đi thôi!" Tô Cảnh ngồi ở ghế phụ, các mỹ nhân khác ngồi ở ghế sau.

Cộng thêm một con Tiểu Tuyết đã thu nhỏ kích cỡ đang được Tô Cảnh ôm trong lòng, không gian trong xe cũng không đến nỗi quá chật chội.

Hoắc Tú Tú lái xe thẳng về Hoắc gia, lúc này đoàn xe của Hoắc gia cũng đã chuẩn bị xuất phát.

Hoắc lão thái được một người phụ nữ dìu vào chiếc xe dẫn đầu.

Nhìn thấy người phụ nữ đó, Tô Cảnh hơi khựng lại: "Tú Tú, đó không phải là Hoắc Hữu Tuyết sao?

Cô ta cũng đi à?" "Vâng!" Hoắc Tú Tú bĩu môi gật đầu, người phụ nữ kia vừa nói với bà nội một tiếng là bà đã đồng ý ngay.

Rõ ràng là coi thường cô, cho rằng cô không bằng Hoắc Hữu Tuyết mà...

Hoắc Hữu Tuyết dường như phát hiện ra ánh nhìn của Tô Cảnh, cô liếc mắt về phía này, nở một nụ cười cực kỳ mê hoặc và vẫy vẫy tay, sau đó trực tiếp ngồi vào ghế lái của chiếc xe đi đầu.

Đám thủ hạ của Hoắc gia hành động cũng rất nhanh lẹ, chẳng mấy chốc đã chuyển hết trang bị lên xe.

Thấy mọi người đã yên vị, Tô Cảnh cầm bộ đàm lên ra lệnh: "Xuất phát!

Mục tiêu là Ba Nãi, Quảng Thị!" "Rõ rồi, Tô gia ~" Nghe thấy giọng nói lả lơi của Hoắc Hữu Tuyết truyền ra từ bộ đàm, ánh mắt của mấy người phụ nữ nhìn Tô Cảnh bắt đầu có chút gì đó không ổn. "Phu quân, có phải anh đã làm gì em gái kia rồi không?" "Thiền tỷ, chàng mà làm gì thì có bao giờ kể với chúng ta đâu?" Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trần Văn Cẩn nói vậy, Hoắc Linh và Huyền Nữ không lên tiếng.

Huyền Nữ vốn tính tình lạnh nhạt, còn Hoắc Linh thì không dám nói gì, dù sao đó cũng là cháu gái của mình, nói ra cũng ngại... "Thôi nào, đừng có nghĩ lung tung, người đàn bà này không đơn giản như các em thấy đâu, thủ đoạn vô cùng lợi hại đấy!

Phải cẩn thận với cô ta!

Tranh thủ chợp mắt đi, chắc phải đến ngày kia mới tới được Ba Nãi...

Tú Tú, em cứ lái đi, lúc nào mệt thì gọi bọn anh!" Nói xong Tô Cảnh tự giác nhắm mắt lại.

Đoàn xe lăn bánh thu hút không ít sự chú ý của người đi đường.

Cùng lúc đó tại Ba Nãi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã nhận được tin nhắn Tô Cảnh gửi tới từ trước. "Bàn Tử!

Tô gia cuối cùng cũng sắp tới rồi!" "Lão Hồ, yên tâm đi, Tô gia nhất định sẽ hài lòng!

Nghiên cứu bản đồ quét núi lâu như vậy, ông đã dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tìm ra một lối vào an toàn nhất, tuyệt đối có thể giảm thiểu tổn thất!

Lão Hồ, tôi nghĩ kỹ rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ xuống dưới cùng

Tô gia!

Đi theo Tô gia là có thịt ăn, chuyến này thu hoạch chắc chắn không nhỏ đâu!" Nghe Vương Khải Tuyền nói vậy, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: "Đó là chuyện phụ thôi!

Quan trọng là tôi chưa bao giờ gặp loại mộ huyệt thế này!

Độ nguy hiểm bên trong chắc chắn không hề nhỏ!

Chúng ta xuống dưới ít nhất cũng có thể giúp Tô gia thêm một tay!" "Vẫn là lão Hồ ông giác ngộ cao!" Tại bản Dao, Vân Thải cũng cảm ứng được thông tin từ Kim Tàm Cổ truyền tới.

Hiện tại tính mạng của cô đều nằm trong tay Tô Cảnh, không còn lựa chọn nào khác.

Nếu cô chết mà không lấy được thứ trong cổ lâu, thì Miêu Cương Cổ tộc cũng không còn đường sống!

Tô Cảnh xuất phát vào ngày hôm nay, Uông Quý cũng nhận được một tin nhắn từ Uông gia vào ngày hôm nay.

Vân Thải đã vô tình khai thác được từ miệng lão ta và truyền tin cho Tô Cảnh thông qua Kim Tàm Cổ.

Xem ra Uông gia vẫn không tin tưởng bất cứ kẻ nào hợp tác với họ.

Tin tức này cũng thuộc hàng tuyệt mật: Tộc trưởng Uông gia, người mạnh nhất của họ, sẽ đích thân dẫn đội tới đây.

Điều này đủ chứng minh sự coi trọng đối với Trương Gia Cổ Lâu và Tô Cảnh.

Dù sao... cả hai đều liên quan đến bí mật trường sinh.

Đã như vậy, Vân Thải quyết định sẽ tung đòn chí mạng cho tộc trưởng Uông gia vào thời khắc mấu chốt.

Vì mạng sống nằm trong tay Tô Cảnh, cô phải cho anh thấy được giá trị của mình.

Chương 176

Dù không thành công thì cũng có thể khiến anh thay đổi cái nhìn về cô.

Vân Thải và Kim Tàm Cổ có sự liên kết về sinh mệnh.

Tô Cảnh dù cách xa ngàn dặm cũng có thể thấu hiểu suy nghĩ của cô.

Cô nàng này đúng là biết thời thế.

Nếu đã vậy, anh sẽ giúp cô một tay, tìm ra thứ mà cô muốn...

Có điều... tộc trưởng Uông gia sao?

Thú vị đấy... người mạnh nhất Uông gia cũng là người có năng lực sao?

Thật sự có chút mong đợi...

Hai ngày sau, nhóm người chia làm hai ngả đã tới nơi.

Phía Tô Cảnh đã đến bản Dao ở Ba Nãi, còn phía Giải Tiểu Hoa cũng đã tới núi Tứ Cô Nương.

Đồng thời, họ cũng tìm thấy Hắc Hạt Tử - người được Hoắc lão thái sắp xếp tiếp ứng.

Giải Tiểu Hoa dẫn theo người của Giải gia cùng Ngô Tà và Hắc Hạt Tử bắt đầu tìm kiếm địa điểm mà Hoắc lão thái đã chỉ định.

Tại bản Dao, Ba Nãi, Tô Cảnh sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người để chỉnh đốn.

Cừu Đức Khảo cũng nhận được tin nhóm của Tô Cảnh đã tới, bắt đầu ra lệnh cho thủ hạ kiểm kê trang bị, chuẩn bị tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Sau khi thu xếp chỗ ở cho các cô gái, Tô Cảnh dắt theo Tiểu Tuyết đi tìm Hoắc lão thái.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhận được tin Tô Cảnh tới cũng đã trở về bản Dao.

Lúc này họ đang ở chỗ Hoắc lão thái để giải thích về bản đồ quét núi của Cừu Đức Khảo. "Tô gia, ngài đã tới!" "Ừm!

Thế nào rồi?" "Yên tâm!

Qua mấy ngày phân tích, lối vào này chắc chắn là an toàn nhất!

Đến lúc xuống dưới, đi từ đây sẽ giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất." Hồ Bát Nhất chỉ vào một điểm trên bản đồ nói.

Tô Cảnh gật đầu rồi xua tay cho hai người lui xuống.

Nhìn Hoắc lão thái, Tô Cảnh nói tiếp: "Hoắc lão thái thái, người của Ngô Nhị gia tối nay sẽ tới!

Như vậy thì ngày mai chúng ta có thể xuống Trương Gia Cổ Lâu rồi!" "Cậu cứ sắp xếp đi, lần này chúng ta chỉ được phép thành công, không được thất bại!" "Rõ rồi!" Tô Cảnh quay người đi thẳng tới chỗ Vân Thải. "Chủ nhân!" Tô Cảnh ngồi xuống ghế, nhìn Vân Thải đang đứng trước mặt. "Người của Uông gia đã tới chưa?" "Chưa ạ!

Theo tin tức truyền tới, bọn họ đang đợi ngài dẫn người xuống trước để dò đường." "Hửm, còn đợi ta xuống dò đường sao?

Vậy thì cứ đợi đi!

Vân Thải, cô hãy hành động cùng bọn họ, đợi khi tất cả đã xuống Trương Gia Cổ Lâu thì báo cho ta ngay!

Ta sẽ cho bọn họ nếm mùi tiền hậu giáp kích!" "Tuân lệnh!" Chạng vạng tối, người do Ngô Nhị Bạch phái tới cũng đã đến bản Dao.

Dẫn đầu là một tâm phúc của Ngô Nhị Bạch, nhưng không phải là tên phản bội Nhị Kinh kia, mà là người thân tín của Ngô gia. "Tô gia!

Tôi là Ngô Đại!

Nhị gia bảo tôi tới đây nghe ngài sai bảo!" "Các anh tới bao nhiêu người?" Nhìn Ngô Đại đang cung kính đứng trước mặt, Tô Cảnh hỏi một câu. "Đúng một trăm người, đều là những tay súng thiện chiến!" "Lát nữa tôi sẽ sắp xếp người dẫn anh và các anh em khác ra bờ hồ trước.

Hãy dựng trại cạnh chỗ của Cừu Đức Khảo!

Tối nay tôi sẽ qua đó đưa trang bị, không được để lộ ra ngoài!" "Rõ, Tô gia!" Sau khi Ngô Đại lui xuống, Tô Cảnh gọi điện cho Hồ Bát Nhất, bảo anh dẫn người của Ngô gia qua đó.

Suy nghĩ một chút, anh dẫn theo Huyền Nữ đi về phía Hoắc lão thái. "Người của Ngô gia tới rồi à?" "Vâng!" "Vậy ngày mai chúng ta vào Trương Gia Cổ Lâu!" "Không vội, con rắn này vẫn chưa chịu ra khỏi hang đâu!

Hơn nữa con rắn này rất gian xảo, chúng ta cứ đi theo kế hoạch của mình.

Ngày mai tôi sẽ dẫn một đội xuống trước, sau khi xác định được lộ trình, bà hãy vào sau.

Lão thái thái, hãy tin tôi, đợi khi bà vào rồi thì con rắn kia cũng sẽ lộ diện thôi!

Tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, đợi khi phía Ngô Tà truyền tới mật mã của ổ khóa thứ ba thì bà hãy dẫn người vào!" "Cứ theo sắp xếp của cậu mà làm!

Phải dụ được con rắn đó ra khỏi hang!" Hoắc lão thái gật đầu chốt hạ.

Tô Cảnh cũng xuống dưới bắt đầu sắp xếp công việc.

Sáng hôm sau, tại lều của Cừu Đức Khảo. "Cừu tiên sinh, tôi mang trang bị tới cho ông đây!" Nhìn Cừu Đức Khảo, Tô Cảnh mỉm cười nói: "Chúng ta đã đạt thành hợp tác thì phải tin tưởng lẫn nhau.

Thứ ông muốn là trường sinh, còn thứ tôi muốn là tiêu diệt Uông gia!" Anh hạ thấp giọng, ghé sát tai lão nói một câu: "Vì vậy, tôi hy vọng vào thời khắc cần thiết, ông có thể dẫn người cùng chúng tôi ra tay!

Trong mấy chiếc hòm bên ngoài kia có một trăm khẩu súng ngắn, một trăm khẩu súng tiểu liên, vài chục quả lựu đạn cùng đầy đủ đạn dược, đủ để ông trang bị cho người của mình rồi!

Tôi sẽ xuống dò đường trước và để lại ký hiệu dọc đường, sau khi Hoắc lão thái xuống dưới, ông có thể bắt đầu hành động!

Còn nữa, hãy để Linh Lung dẫn một đội đi cùng chúng tôi!

Trước đó để cô ta lại một mạng chính là vì lúc này, cứ đợi cô ta truyền tin cho đại bộ đội Uông gia đi!" Nghe Tô Cảnh nói xong, Cừu Đức Khảo gật đầu: "Tô, cậu rất tốt!

Hợp tác với cậu tôi rất vui!

Yên tâm, sau khi vào trong, gặp người của Uông gia, chúng tôi nhất định sẽ cùng các cậu ra tay!" Nói xong lão già này cầm bộ đàm lên gọi: "Linh Lung, cô qua đây!" Chẳng mấy chốc, quân cờ ngầm của Uông gia cài cắm bên cạnh Cừu Đức Khảo...

Linh Lung, bước vào từ cửa lều. "Cô dẫn một tiểu đội mười người đi xuống dưới cùng Tô gia!" Nghe thấy vậy, Tô Cảnh có thể thấy rõ sự vui mừng thầm kín của người đàn bà này, không hề có chút ý muốn phản kháng nào.

Tô Cảnh chắc chắn rằng, dù anh không nói với Cừu Đức Khảo thì

cô ta cũng sẽ tự mình yêu cầu đi theo.

Một lát sau, Linh Lung đã chuẩn bị xong trang bị, dẫn theo mười người đứng đợi bên ngoài lều. "Vậy... tôi xuất phát trước đây!" "Chúc các vị chuyến này... thuận buồm xuôi gió!" Lão già Cừu Đức Khảo này không hổ là kẻ đã ở đất nước này nửa đời người, mấy từ hán việt thốt ra rất trôi chảy.

Tô Cảnh phẩy tay rồi trực tiếp dẫn theo Linh Lung lên núi.

Mọi việc ở đây Tô Cảnh đều đã sắp xếp thỏa đáng.

Vũ khí trang bị đã được đặt trong trại của Hoắc gia trên núi, người của Ngô gia được Tô Cảnh sắp xếp trà trộn cùng người của Cừu Đức Khảo.

Trang bị cũng đã được phân phát hết, chủ yếu là để giám sát.

Sau khi xuống dưới, chắc là đến ổ khóa thứ ba thì Linh Lung sẽ truyền tin cho Uông gia.

Đợi khi Hoắc lão thái và Cừu Đức Khảo xuống theo, Uông gia chắc chắn sẽ bám sát gót mà vào.

Kế hoạch tiền hậu giáp kích của Tô Cảnh cũng đã được chuẩn bị xong ở phía sau Uông gia.

Chỉ cần một mình Tinh Tuyệt Nữ Vương là đủ.

Chờ Vân Thải truyền tin cho mình là có thể bắt đầu hành động.

Đến lúc đó hỏa thần pháo quét điên cuồng ba mươi giây, đám người Uông gia này chắc chắn sẽ thương vong quá nửa!

Trên núi, Hoắc lão thái và những người khác đang đợi Tô Cảnh tới.

Danh sách những người xuống đợt đầu tiên cũng đã được quyết định: Hoắc Hữu Tuyết dẫn theo mười người Hoắc gia, cộng thêm

Tiểu Ca, Bàn Tử cùng Tô Cảnh và Huyền Nữ.

Việc Hoắc Hữu Tuyết xuống dưới cũng là một sự kiềm chế đối với Hoắc lão thái.

Dù sao Tiểu Ca cũng không tin bà ta... nên Bàn Tử chỉ có thể dùng chiêu này.

Đợi Tô Cảnh tới nơi, anh thấy Hoắc lão thái và mọi người đều đã đứng đợi ở đó. "Chuẩn bị đi, xuống hầm!

Chương 177

Đây là lối vào an toàn nhất mà Hồ Bát Nhất đã mất rất nhiều thời gian mới phân tích ra được.

Nhưng bên trong chắc chắn vẫn đầy rẫy nguy hiểm, mọi người xuống dưới nhất định phải cẩn thận!" Anh dặn dò mọi người một câu, sau đó mới đi tới trước mặt Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn và Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Tất cả hành sự theo kế hoạch!" Gật đầu với Hoắc lão thái, Tô Cảnh bước tới trước miệng hang: "Huyền Nữ, chúng ta xuống trước!

Tiểu Tuyết, lại đây!" Sau khi gọi Huyền Nữ và Tiểu Tuyết, Tô Cảnh nói thêm với những người khác: "Cầm chắc trang bị, theo sát tôi!" Nói xong, anh là người đầu tiên tiến vào động huyệt, Huyền Nữ và Tiểu Tuyết cũng bám sát theo sau.

Tiếp đó là Hoắc Hữu Tuyết dẫn đầu đội ngũ Hoắc gia đi xuống. "Tiểu Ca, chúng ta cũng theo thôi!" Gọi Tiểu Ca một tiếng, Vương Bàn Tử cũng bám theo.

Tiểu Ca đeo thanh Tiểu Hắc Kim lên lưng rồi trực tiếp nhảy xuống.

Linh Lung dẫn theo người của Cừu Đức Khảo đi cuối cùng.

Thấy đội ngũ đã xuống hết, Hoắc lão thái mới lên tiếng: "Về doanh trại!

Tú Tú, liên lạc với phía núi Tứ Cô Nương!

Có tin tức gì phải báo lại ngay!" Đưa mọi người về trại, Hoắc lão thái có chút bất an trong lòng.

Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn và Tinh Tuyệt Nữ Vương thì lại tỏ ra

bình thản.

Dẫu sao họ cũng hiểu rõ thực lực của Tô Cảnh.

Một khi anh đã xuống dưới thì chắc chắn đã có mười phần nắm chắc.

Họ chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của anh là được.

Tại núi Tứ Cô Nương, đám thuộc hạ của Giải gia đã dựng xong giàn giáo trên vách đá dựng đứng, những động huyệt phía trên dày đặc liên kết thành một dải.

Muốn tìm ra cái động có chứa Lỗ Hoàng Bạch ngày trước cũng phải tốn không ít công sức.

Phía Tô Cảnh, cả đội đang lần mò leo xuống hang động.

Suốt dọc đường không gặp phải nguy hiểm gì, khiến mọi người không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Nhìn Tiểu Tuyết đi bên cạnh Tô Cảnh, Vương Bàn Tử còn trêu một câu: "Tô gia, sao ngài lại dắt theo một con chó xuống đây thế?" "Gâu gâu ~" Nghe thấy tên Béo này bảo mình là chó, Tiểu Tuyết lập tức nổi giận, nhe răng trợn mắt gầm lên một tiếng khiến Bàn Tử giật nảy mình. "Dẫn nó theo còn có ích hơn dẫn cậu đấy!" Tô Cảnh liếc Béo một cái rồi thản nhiên nói.

Dứt lời, mọi người đã thấy Tiểu Tuyết chạy về phía trước rồi sủa lên. "Có chuyện gì vậy, Tô gia?" Hoắc Hữu Tuyết cũng tò mò hỏi. "Nó chắc là phát hiện ra cái gì đó rồi.

Huyền Nữ, qua xem thử đi!" Theo lời Tô Cảnh, Huyền Nữ gật đầu rồi đi thẳng về phía Tiểu Tuyết.

Đến nơi, cô mới quay lại nói với Tô Cảnh: "Là xác chết!" Tô Cảnh dẫn cả bọn đi tới, vừa đến nơi đã thấy bảy tám cái xác.

Nhìn thẻ bài treo trên cổ bọn họ, rõ ràng là người của Cừu Đức Khảo. "Đây là người của các cô!" Tô Cảnh nhìn về phía Linh Lung, cô ta thấy xác chết thì cũng có chút không giữ được bình tĩnh: "Đây là những người được ông chủ phái xuống để quét sơn thể, rõ ràng là bị người ta tập kích!" "Những xác chết này được xếp thành một hàng, rõ ràng là do con người làm!

Đây là đang khiêu khích chúng ta sao?" Hoắc Hữu Tuyết lạnh lùng cười nói.

Nhưng Vương Bàn Tử thì chẳng mấy quan tâm, dù sao cũng không phải người mình, chết thì chết!

Thậm chí lão còn định lục soát xác chết! "Tô gia, bọn họ xuống đây để quét sơn thể, trên người chắc chắn phải có bản đồ quét sơn thể mới nhất!" Nghe vậy, Tô Cảnh cũng gật đầu đồng ý: "Lục soát xác!" Theo lệnh của anh, đám thủ hạ bắt đầu hành động, quả nhiên tìm thấy một tấm bản đồ mới nhất. "Hữu Tuyết, cô giữ lấy bản đồ!" Nhận lấy bản đồ, Tô Cảnh trực tiếp đưa cho Hoắc Hữu Tuyết.

Sau đó anh bảo hai người Hoắc gia đang đeo bình axit: "Hai người các anh lên phía trước dò đường trước đi!" Hai người vội vàng gật đầu, chạy lên trước xem xét một chút rồi nhanh chóng quay lại: "Tô gia, phía trước hết đường rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh nhíu mày bước tới.

Đúng như hai người kia nói, phía trước thực sự là đường cụt.

Tuy nhiên, Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng quan sát xung quanh, liền phát hiện ra vị trí của một đường hầm bí mật.

Đi tới trước một bức tường đá, Tô Cảnh giơ tay gõ gõ: "Chính là chỗ này!

Đường hầm nằm ở phía sau!" Nói đoạn, anh cạy từ trên tường

xuống một mảnh vụn của Mật Lạc Đà: "Nhìn xem, cơ thể của Mật Lạc Đà chính là loại vật chất giống như hổ phách này.

Bức tường này cũng làm từ loại vật chất đó, dùng axit mạnh có thể đốt cháy nó.

Hai người các anh dùng axit mạnh đốt cháy bức tường này đi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết liền ra lệnh cho hai người đeo bình axit hành động.

Nhưng họ chưa kịp làm gì thì đã bị Tô Cảnh gọi lại: "Đợi đã!

Trên tường này có người đã bôi axit sunfuric!

Một khi gặp axit mạnh sẽ sinh ra một lượng nhiệt cực lớn!

Nếu phun axit vào, họ sẽ không sống nổi đâu!

Hơn nữa còn dẫn dụ Mật Lạc Đà ra ngoài nữa!" Nghe thấy thế, Vương Bàn Tử liền nổi giận: "Hừ!

Thâm thật đấy!

Thằng ranh nào làm vậy?" "Nói chung là chắc chắn có kẻ đã xuống trước chúng ta!

Kẻ địch trong tối, chúng ta ngoài sáng, vạn lần phải cẩn thận!" Tô Cảnh dặn dò mọi người, đồng thời dùng Hoàng Kim Đồng quét qua một lượt.

Tuy không biết kẻ này là ai, nhưng chắc chắn là người của Uông gia, biết đâu còn đang trà trộn trong chính đội ngũ này.

Quét mắt một lượt, Tô Cảnh lập tức phát hiện ra điều bất thường.

Bản thân anh và Huyền Nữ, cộng thêm Tiểu Ca, Bàn Tử, Hoắc Hữu Tuyết là năm người, thuộc hạ Hoắc gia mười người, Linh Lung dẫn theo mười người.

Tổng cộng là hai mươi sáu người, tính cả con chó nhà mình là hai mươi bảy.

Vậy cái người thứ hai mươi tám kia là ai?

Nhìn bóng dáng đang cúi gầm mặt trong góc khuất, Tô Cảnh có chút thắc mắc.

Uông Quý?

Rất có khả năng!

Hai ngày nay chẳng thấy bóng dáng lão già này đâu.

Anh vỗ đầu Tiểu Tuyết, ra hiệu cho nó âm thầm tiến về phía Uông Quý.

Một con chó chắc cũng không làm rút dây động rừng. "Vậy Tô gia, chúng ta làm sao vào được?" Nghe Hoắc Hữu Tuyết hỏi, Tô Cảnh trực tiếp vung một cú đấm.

Lớp rào chắn bao quanh đường hầm vỡ vụn từng mảng: "Cứ thế này mà vào!" Chiêu này khiến đám thủ hạ trố mắt ngoác mồm, nhưng trong mắt những người còn lại thì đây chỉ là thao tác bình thường mà thôi.

Đường hầm vừa mở ra, Tiểu Tuyết cũng đã đi đến bên cạnh bóng đen kia.

Vẻ ngoan ngoãn ban đầu biến mất, thay vào đó là sự hung dữ tột độ, nó ngoạm thẳng vào đùi lão ta một cái. "A!!" Một tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp hang động, khiến mọi người giật nảy mình.

Tiểu Tuyết hất đầu một cái, trực tiếp quăng lão ta tới trước mặt Tô Cảnh, sau đó chạy lại, một móng vuốt ấn chặt lên đầu lão.

Lực ấn mạnh đến mức khiến kẻ này không dám cử động. "Tô gia, có chuyện gì vậy?

Người này là ai?

Trong đội ngũ của chúng ta không có người này!" "Đội của chúng tôi cũng không có!" "Được rồi, đừng ồn nữa!

Đây chẳng phải là kẻ trong tối muốn hãm hại chúng ta sao?

Tôi nói đúng chứ, chú A Quý?

Ồ, không!

Phải gọi ông là Uông Quý mới đúng!" Tô Cảnh nhìn Uông Quý đang nằm bò dưới đất, mỉm cười nói. "Hóa ra cậu đã biết rồi!" "Những gì tôi biết còn nhiều hơn ông tưởng đấy!" Nói đoạn, Tô Cảnh vô tình liếc nhìn Linh Lung một cái.

Chính cái liếc mắt này khiến tim cô ta đập loạn xạ.

Anh ta...

đã phát hiện ra thân phận của mình rồi sao?

Nhưng cô ta chưa kịp nghĩ thông suốt thì Tô Cảnh đã chuyển tầm mắt về phía Uông Quý. "Dù chúng ta là kẻ thù... nhưng cũng đã quen biết nhau bấy lâu, để tôi tiễn ông một đoạn..." Lòng bàn tay ấn lên đỉnh đầu Uông Quý, kình lực phát ra, chấn nát lục phủ ngũ tạng bên trong.

Anh búng tay một cái, một đốm lửa xanh bay tới người Uông Quý, nhanh chóng thiêu xác lão thành tro bụi.

Chương 178

Đã giết người thì phải tro cốt cũng phải rải đi cho sạch!

Thủ đoạn sấm sét của Tô Cảnh khiến mọi người kinh hãi, đặc biệt là Linh Lung.

Là quân cờ ngầm được Uông gia phái đến bên cạnh Cừu Đức Khảo, cô ta vốn tưởng đi theo Tô Cảnh xuống dưới sẽ dễ dàng truyền tin cho đại bộ đội.

Chuyến này nếu thành công mỹ mãn, khi về đến Uông gia, địa vị chắc chắn sẽ tăng vọt, thậm chí còn có thể được cải tạo để trở thành người có năng lực mạnh mẽ!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, cô ta chẳng khác nào tự chui đầu vào hang cọp.

Một khi bại lộ, chắc chắn sẽ bị Tô Cảnh rải tro cốt ngay...

Lúc này Linh Lung cúi gầm mặt, không dám hé răng nửa lời.

Có điều cô ta không biết rằng mình đã sớm bị lộ, giờ vẫn còn cảm thấy may mắn vì mình che giấu tốt... "Đi!

Tiếp tục xuất phát!" Tô Cảnh liếc nhìn mọi người rồi ra lệnh, dẫn đầu bước vào cửa động.

Huyền Nữ theo sát phía sau, những người khác cũng lần lượt nối gót.

Đi không bao lâu, phía trước đột nhiên thoáng đãng hẳn ra.

Trên mặt đất còn có những bậc thang dẫn xuống dưới, vách đá xung quanh còn vương lại không ít dấu vết đục đẽo của con người.

Điều này khiến Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Với kỹ thuật thời bấy giờ mà có thể đục đẽo ra một không gian rộng lớn thế này quả là bàn tay của quỷ thần.

Hơn nữa qua bản đồ quét được, gần như cả ngọn núi Dương Giác này đã bị đào rỗng. "Tô gia, phía trước lại hết đường rồi!" Một tên thủ hạ đi dò đường phía trước hét lên với Tô Cảnh rồi lùi lại.

Mở Hoàng Kim Đồng quan sát xung quanh, bên trong vách đá dày đặc Mật Lạc Đà, phải nói là người Trương gia làm việc đúng là âm hiểm.

Ở phía trước không xa, Tô Cảnh cũng phát hiện ra đường hầm ẩn giấu.

Anh đi tới sờ lên vách đá, chỗ này không có ai bôi axit sunfuric cả, xem ra Uông Quý chưa từng tới đây. "Hữu Tuyết, bảo người của cô dùng axit mạnh mở đường!" "Hai anh kia!

Qua đó!" Anh gọi hai người đeo bình axit, hai tên lăng xăng chạy tới, nhắm thẳng vách đá mà phun.

Chẳng mấy chốc, loại vật chất như hổ phách kia bị nung chảy, lộ ra hai lối thông đạo. "Tô gia, có hai lối đi, hay là để tôi với Tiểu Ca đi thám thính trước nhé?" Vương Bàn Tử đi tới bên cạnh nói với Tô Cảnh.

Tiểu Ca cũng gật đầu đồng ý. "Đi đi, cẩn thận đấy!

Những người khác nghỉ ngơi tại chỗ nửa tiếng!" Dặn dò mọi người xong, Tô Cảnh đi tới bên cạnh Hoắc Hữu Tuyết: "Hữu Tuyết, liên lạc ra bên ngoài, hỏi xem tình hình bên núi Tứ Cô Nương thế nào rồi!" "Vâng!" Anh ngồi xuống một bên, Huyền Nữ cũng ngồi xuống cạnh, bóp vai cho anh.

Tuy nói là nghỉ ngơi nhưng Tô Cảnh cũng không rảnh rỗi, anh thông qua Kim Tàm Cổ liên lạc với Vân Thải để nắm bắt tình hình

hành động của Uông gia.

Tin tức Vân Thải truyền tới: Đại bộ đội Uông gia đã vào Ba Nãi, khoảng sáng mai sẽ tới bản Dao.

Lần này Vân Thải đã biết được quân số cụ thể của Uông gia, khoảng chừng một trăm người, đều là những kẻ thiện chiến.

Hơn nữa trong đó không thiếu những người có năng lực.

Đích thân tộc trưởng Uông gia dẫn đội đã chứng minh sự coi trọng đối với hành động lần này.

Một đoàn trăm người... nếu để tất cả bọn chúng bỏ mạng tại đây thì tổn thất của Uông gia quả thực không hề nhỏ...

Tạm thời không nói tới phía Tô Cảnh.

Hoắc Hữu Tuyết đã truyền tin ra bên ngoài, nhưng Hoắc Tú Tú liên lạc với núi Tứ Cô Nương vẫn chưa có tiến triển gì, ngay cả hang động cũng chưa tìm thấy.

Chỉ có thể nói hiệu suất hành động của nhóm Ngô Tà quá chậm...

Lúc này tại núi Tứ Cô Nương, trên vách đá dựng đứng cao cả trăm mét, ba cái giàn giáo dựng lơ lửng trên đó.

Giải Tiểu Hoa, Ngô Tà, Hắc Hạt Tử đang nghỉ ngơi phía trên.

Loại công việc trên cao này là một thử thách cực đại cả về thể chất lẫn tâm lý. "Hai vị, tôi ngủ được bao lâu rồi?" Ngô Tà vươn vai một cái, ngồi dậy hỏi. "Không lâu, mới hai tiếng thôi!" Hắc Hạt Tử trả lời, ném cho Ngô Tà một quả trứng luộc: "Nè, ăn cái trứng đi!" "Cảm ơn!" "Ăn nhanh đi rồi chúng ta tìm tiếp!" Hắc Hạt Tử vẫy tay với Ngô Tà rồi nói tiếp: "Lúc nãy phía Ba Nãi có tin tới rồi...

Tô gia và mọi người đã xuống hầm, hiệu suất bên mình chậm quá!" Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, Ngô Tà chưa kịp lên tiếng thì Giải

Tiểu Hoa đã nói một câu: "Không vội!

Họ cũng mới bắt đầu thôi..." Ngô Tà cũng gật đầu: "Hắc gia, chúng ta đang làm việc trên cao đấy!

Đừng vì theo đuổi hiệu suất mà coi thường mạng sống!" "Được rồi!

Hai vị gia nói gì cũng đúng!" Hắc Hạt Tử nhún vai không thèm cãi lại! "Mà này, giàn giáo của Tiểu Hoa đúng là chắc chắn thật, lăn lộn bên trong cũng chẳng thấy rung rinh gì!" Ăn xong quả trứng, Ngô Tà vặn chai nước uống một hớp rồi nói tiếp. "Ghê nha, Tiểu Tam Gia, xa nhau ba ngày mà phải nhìn bằng con mắt khác rồi!

Không sợ nữa à?" Hắc Hạt Tử không nhịn được trêu chọc một câu. "Đó là vì tôi tin Tiểu Hoa, Tiểu Hoa bảo giàn giáo này chắc chắn thì nó là chắc chắn!" "Đừng tin tôi, hãy tin vào công nghệ đi!

Khung thép của cái giàn giáo này dày tận bốn mươi milimet, sức chịu tải gấp mười mấy lần cơ thể người.

Chỉ cần mối nối được đóng chặt thì đừng nói là rung lắc, dù có mưa gió hay động đất cũng chẳng sợ!" Nghe vậy, Ngô Tà tò mò hỏi: "Thế mối nối chọn thế nào?" "Giống như chọn điểm leo núi thôi!

Chỉ cần bám trụ vào phần núi đá ổn định..." Giải Tiểu Hoa thong thả nói, nhưng ánh mắt vô tình liếc thấy phần mối nối giữa giàn giáo của Ngô Tà và vách núi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Ngô Tà!

Đừng cử động!" "Sao thế Tiểu Hoa?" Hắc Hạt Tử thấy thái độ của Giải Tiểu Hoa cũng nhận ra có điều không ổn, nhìn theo hướng mắt cậu ta, sắc mặt cũng biến đổi theo: "Đứa nào dựng cái giàn giáo này thế!

Vết nứt ở mối nối to thế kia rồi!" Ngô Tà cũng quay đầu nhìn một cái, nhưng chỉ vừa động nhẹ một chút, mối nối liên kết với vách núi

lập tức gãy lìa!

May mà Ngô Tà kịp thời nắm lấy dây bảo hiểm. "Đừng cử động!

Hoa nhi gia!

Cậu mau buộc dây bảo hiểm vào trước đã!

Ngô Tà, cậu từ từ thôi, buộc dây vào đi, tình hình này chỉ cần không có gì rơi xuống va vào giàn giáo thì không sao đâu!" Thế nhưng lời vừa dứt, phía trên đã truyền đến một tràng âm thanh rào rào.

Mặt Ngô Tà đen kịt lại, suýt chút nữa thì chửi thề! "Ám quẻ thế sao?" "Hắc gia, cái miệng quạ đen của ông!" Một tảng đá rơi xuống va trúng giàn giáo của Ngô Tà, khiến cậu lập tức rơi xuống.

Cũng may là Hắc Hạt Tử đã kịp tóm lấy cánh tay Ngô Tà. "Tiểu Tam Gia, tôi vừa cứu cậu một mạng đấy nhé!

Nhớ trả nợ cho tôi đấy!" "Hạt Tử, ông đừng có mà thừa nước đục thả câu!

Ngô Tà, nắm lấy sợi dây, lên đây trước đi!" Giải Tiểu Hoa quăng cho Ngô Tà một sợi dây bảo hiểm, vội vàng hét lên.

Nhưng từ góc mắt, Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy một cái hang núi vô cùng kỳ lạ. "Mọi người xuống đây đi, ở đây có một cái hang rất lạ!

Biết đâu chính là chỗ chúng ta cần tìm!" Hắc Hạt Tử: "....

Cậu cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi chứ!

Cậu còn không mau lên đi, tôi sắp hết chịu nổi rồi đây..." Tại cửa hang kỳ lạ mà Ngô Tà vừa nói, ba người đang ngồi bệt dưới đất.

Trời mới biết họ đã phải tốn bao nhiêu công sức mới kéo được Ngô Tà lên.

Lúc này Giải Tiểu Hoa đang gọi điện cho cấp dưới. "Bảo với mấy

đứa dựng giàn giáo!

Nếu còn để xảy ra tình trạng này lần nữa thì đánh gãy chân tay chúng nó rồi ném xuống sông cho tôi!" Chậc ~ Đúng là phong thái của Bạch Y Sát Thần đây rồi ~ "Không phải chứ!

Lợi hại vậy sao?" Nghe Giải Tiểu Hoa nói thế, Hắc Hạt Tử cười trêu chọc một câu.

Giải Tiểu Hoa lườm một cái, nhàn nhạt đáp: "Vậy anh có muốn biết, người nhà họ Giải chúng tôi đối phó với kẻ nợ tiền thế nào không?" "Không muốn..." Hắc Hạt Tử lập tức giơ hai tay, ngậm miệng không dám nói nữa.

"Đừng nhảm nhí nữa, nhìn cái này đi!" Ngô Tà vô tình quay đầu, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh vứt một bộ chiến y kiểu cổ, vội vàng gọi hai người kia một tiếng.

"Cái này giống như có người cố ý để lại đây." "Trước khi xuống phó bản còn tặng trang bị sao?" "Không đúng chứ?" Hắc Hạt Tử tò mò hỏi.

Giải Tiểu Hoa cũng đưa tay sờ sờ vách đá, nói: "Đây có lẽ chính là nơi chúng ta cần tìm!

Chương 179

Có dấu vết đục khoét nhân tạo, hơn nữa còn được gia cố!

Chắc là để vận chuyển thứ gì đó ra ngoài...” Ngô Tà nghe vậy, vội bước tới trước vách đá, rút dao găm đâm thử.

Hắc Hạt Tử cũng tiến lại gần sờ một cái, rồi nói: “Cái này dùng đá núi trộn với xi măng đúc thành, có thể đào ra được!” Nghe vậy, Giải Tiểu Hoa trực tiếp lấy ba lô đưa cho Hắc Hạt Tử.

“Cầm lấy!” “Làm gì thế, Hoa nhi gia?” “Anh chẳng phải nói có thể đào ra sao?” “Thế cũng không thể bắt một mình tôi đào chứ?” Hắc Hạt Tử vẻ mặt ủy khuất...

“Ba con cừu!” “Ba mươi con!” “Hai con!” “Thành giao!” Hai con cừu tuy so với một nghìn con thì chẳng thấm vào đâu, nhưng nghĩ đến đó cũng là mấy nghìn tệ, Hắc Hạt Tử lập tức tràn đầy nhiệt huyết!

“Hoa nhi gia, có cần tôi đục cho ngài một cái ghế đá để ngồi không?” “Thêm một con nữa!” “Được rồi!

Một con thì một con, có còn hơn không!

Lao động là vinh quang nhất!” Hắn lầm bầm rồi lấy dụng cụ ra, bắt đầu gõ đục trên tường.

Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa thì ngồi xuống cửa động, ngắm hoàng hôn.

Cùng lúc đó, phía Tô Cảnh.

Không lâu sau, Tiểu Ca cùng Vương Bàn Tử đi thăm dò đường đã quay trở lại.

“Thế nào rồi?” Hoắc Hữu Tuyết lên tiếng hỏi.

Tuy nhiên cả hai đều lắc đầu.

“Không ổn, phía đó căn bản không có đường.

Hoắc tiểu thư, cô xem trên bản đồ đi thế nào?” Vương Bàn Tử nói.

Nghe vậy, Hoắc Hữu Tuyết trực tiếp lấy bản đồ ra trải dưới đất.

Thứ này, Tô Cảnh nhìn vẫn chưa hiểu lắm.

“Linh Lung, cô qua đây!” Nghe Tô Cảnh gọi mình, cơ thể người phụ nữ này khẽ run lên.

“Tô gia...” “Xem bản đồ đi, chúng ta hiện tại đang ở đâu?” Nghe câu hỏi này, Linh Lung mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại cô ta đúng là có chút thần hồn nát thần tính.

“Để tôi xem!” Cầm lấy bản đồ, quan sát hồi lâu, Linh Lung mới trải bản đồ xuống đất lần nữa, chỉ vào một vị trí trên đó: “Chúng ta hiện tại chắc là ở đây!

Nên đi hướng này, chỗ này đánh dấu có một lối đi.

Tuy nhiên để đến đó, ngay phía trước chúng ta có một con đường.

Lúc nãy hai người họ đi đường kia không thông, vậy con đường bên phải này chắc chắn là lối đi chính xác.” Nghe cô ta giải thích, Tô Cảnh gật đầu.

Hoắc Hữu Tuyết ở bên cạnh nói thêm: “Tô gia, nhìn tỉ lệ bản đồ, chúng ta muốn đến lối đi đó ít nhất phải đi mất hai tiếng nữa!

Hôm nay trời không còn sớm, hay là chúng ta nghỉ ngơi trước?” Lời này vừa nói ra, Vương Bàn Tử là người đầu tiên tán thành.

Những người khác cũng hy vọng chờ Tô Cảnh ra lệnh.

Dù sao hành trình hôm nay cũng không ngắn, lại là ở dưới lòng

đất, bất kể thể xác hay tinh thần đều đã khá mệt mỏi.

"Tiếp tục đi!" Quét mắt nhìn một vòng, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

Câu này vừa thốt ra, mọi người lộ rõ vẻ mất hứng.

Thấy vậy, Tô Cảnh chỉ lạnh lùng cười một tiếng: "Ai muốn chết thì cứ ở lại đây.

Tiếp tục đợi ở chỗ này, nhiệt độ tăng cao, Mật Lạc Đà thức tỉnh, lúc đó muốn đi cũng không đi được!

Tìm đến nơi an toàn rồi mới nghỉ ngơi!" Nói đoạn, anh trực tiếp đứng dậy, tiên phong đi về phía đường hầm kẽ nứt.

Huyền Nữ và Tiểu Tuyết đều đi theo phía sau.

Thấy thế, Vương Bàn Tử trực tiếp quát một tiếng: "Đứng ngây ra đó làm gì!

Theo sát vào!

Muốn ở lại đây nộp mạng à?" Bị quát một trận, mọi người mới hoàn hồn, vội vàng đi theo.

Cả đoàn men theo đường hầm đi vào bên trong.

Có Tô Cảnh dẫn đầu, ngược lại bớt đi được không ít đường vòng.

Dù sao Hoàng Kim Đồng có thể thấu thị.

Tuy nhiên Tô Cảnh cũng chỉ có thể thấu thị trong phạm vi trăm mét, nếu không thì đã chẳng cần dùng đến bản đồ.

Đi được khoảng hơn nửa tiếng, mọi người mới đến một hang động đá vôi.

Hoàng Kim Đồng quét qua một vòng, không phát hiện bóng dáng Mật Lạc Đà.

"Nghỉ ngơi tại chỗ!

Tám tiếng sau tiếp tục xuất phát!" Dặn dò mọi người một tiếng, Tô Cảnh tìm một góc ngồi xuống.

Tiểu Tuyết và Huyền Nữ cũng nép sát bên cạnh anh.

Lúc này mọi người mới thở phào, ngồi bệt xuống đất, rồi từng tốp nhỏ lấy lương khô ra ăn.

Vương Bàn Tử thì đi đến gần vách đá kiểm tra một chút mới yên tâm.

Đều là đá đặc, chỗ này xem như khu vực an toàn.

Vẫn cứ là Tô gia đỉnh nhất!

Sau khi xác nhận an toàn, lão mới ngồi xuống đất, kéo Tiểu Ca ăn lương khô.

Bàn Tử nhìn thì có vẻ thô lỗ nhưng thực ra tâm tư rất tỉ mỉ.

Phía Tô Cảnh, anh đang khép hờ mắt, thông qua Kim Tàm Cổ để liên lạc với Vân Thải về tình hình bên ngoài, truyền tin tức theo thời gian thực.

Hoắc Hữu Tuyết bỗng tiến lại gần, tay cầm một hộp thịt hộp.

"Tô gia... tặng anh!" Nhận lấy hộp thịt của cô, Tô Cảnh ăn một miếng rồi hỏi thẳng: "Sao thế, có chuyện gì muốn hỏi à?" "Đúng vậy!

Tô gia, trong Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc có thứ gì mà khiến nhiều người đổ xô vào như vậy?" Nghe cô hỏi, những người xung quanh cũng vểnh tai lên nghe, đặc biệt là Linh Lung càng tiến lại gần hơn.

Thực tế Uông gia chỉ biết trong cổ lâu có thể đạt được trường sinh, nhưng cụ thể thứ khiến con người trường sinh đó biểu hiện dưới hình thức nào thì hoàn toàn không biết.

Có lẽ, nghe được chút gì đó từ miệng Tô Cảnh cũng nên...

“Trường sinh!” “Trường sinh thực sự tồn tại sao?” “Sao cô biết trường sinh không tồn tại?” Tô Cảnh hỏi ngược lại Hoắc Hữu Tuyết một câu.

“Có đôi khi, cô không tin nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại!

Có lẽ, một người nào đó bên cạnh cô đã đạt được trường sinh rồi, chỉ là cô không biết thôi.

Có những việc cần chính cô phải tự tìm kiếm đáp án.” Nhàn nhạt nói một câu, Tô Cảnh liếc nhìn Tiểu Ca một cái.

Đây chẳng phải là một ví dụ sống sờ sờ sao?

Kỳ lân huyết của nhà họ Trương chẳng phải có thể khiến người ta trường sinh sao?

Ai biết được anh ta có thể sống bao lâu...

“Tôi sợ mình sẽ chết trong Trương Gia Cổ Lâu này!” Cười khổ một tiếng, Hoắc Hữu Tuyết nói thẳng: “Tô gia, nếu tôi chết ở bên trong, phiền anh mang xác tôi ra ngoài!

Thậm chí, chỉ cần mang đi một phần thi thể của tôi cũng được!” Nghe cô nói vậy, Tô Cảnh bật cười: “Cô đang rủa mình chết đấy à?

Hay là không tin vào năng lực của tôi?

Yên tâm đi, có tôi ở đây, cô không chết được đâu!” Người phụ nữ này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, hay suy nghĩ lung tung.

Tô Cảnh lười đáp lời cô nữa, đuổi cô đi rồi vùi đầu ăn thịt hộp.

Linh Lung lại tiến tới, thận trọng hỏi một câu: “Tô gia, ngài hiểu biết bao nhiêu về bí mật trường sinh trong Trương Gia Cổ Lâu?” Nghe cô ta hỏi, Tô Cảnh nhìn cô ta một cái.

Chạm phải ánh mắt của Tô Cảnh, Linh Lung cảm giác như toàn

bộ con người mình bị nhìn thấu.

“Tôi hiểu biết bao nhiêu à?

Chẳng hiểu gì cả!

Ngược lại là cô, chẳng lẽ không hiểu rõ hơn sao?” Nghe câu này, tim Linh Lung đập thình thịch.

Chẳng lẽ hắn phát hiện thân phận của mình rồi?

Nhưng câu tiếp theo lại khiến cô ta thở phào.

“Ông chủ của cô điều tra bao nhiêu năm như vậy, thông tin nắm trong tay chẳng lẽ không nhiều hơn sao?

Sao thế, không nói cho cô biết à?” “Tô gia, ông chủ của tôi không hề có thông tin về phương diện này.” “Đã vậy thì đợi vào đến Trương Gia Cổ Lâu rồi tự mình đi tìm!” Nghe Tô Cảnh nói thế, Linh Lung cũng không dám hỏi thêm, sợ vô tình để lộ sơ hở.

Chương 180

Nhìn dáng vẻ như đi trên băng mỏng của cô ta, Tô Cảnh thấy khá buồn cười.

Cứ treo lơ lửng cô ta như vậy, không vạch trần ngay cũng thú vị lắm...

Sáng sớm hôm sau, tại Tứ Cô Nương Sơn.

Trong hang động trên vách đá từ hôm qua, Hắc Hạt Tử đang cần mẫn đục tường.

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà đang ngồi bên cạnh trò chuyện.

Đột nhiên, Hắc Hạt Tử kinh hô một tiếng: "Hoa nhi gia, Ngô Tà!

Hai người mau lại đây xem này!" Nghe tiếng gọi, hai người vội chạy tới.

Chỉ thấy trên phần vách tường vừa đào ra đầy những vết đỏ.

Ngô Tà đưa tay sờ thử, rồi đưa lên mũi ngửi, không khỏi nhíu mày: "Là máu!

Chắc là từ bên trong thấm ra ngoài!

Không có oxy, máu không bị oxy hóa nên màu sắc mới không phai đi.

Hắc gia, hay là đào thêm chút nữa xem sao?" Hắc Hạt Tử nghe Ngô Tà nói vậy thì đỉnh đình công: "Còn đào nữa?

Tôi không đào đâu, anh làm đi!

Tiền anh hứa tôi cũng không lấy nữa..." Nói rồi, Hắc Hạt Tử trực tiếp đưa xẻng vào tay Ngô Tà.

“Được, tôi đào thì tôi đào!” Thực ra đào đến mức này cũng gần xong rồi.

Ngô Tà không mất bao lâu đã đục ra một cái lỗ trên tường.

Ngay lập tức, một mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt.

Dùng đèn pin chiếu vào bên trong, Ngô Tà kinh hãi thốt lên: “Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này?

Quái vật lông dài à?” Nghe vậy, Hắc Hạt Tử và Giải Tiểu Hoa cũng vội ghé mắt nhìn.

“Xem ra, đây có lẽ là nguyên nhân khiến Cửu Môn năm đó tổn thất thảm trọng.” Giải Tiểu Hoa sắc mặt ngưng trọng, nói: “Nhìn thế này thì năm đó chắc chắn có không ít người còn sống, nhưng lại bị xi măng trực tiếp đổ vào, phong tử ở bên trong.

Đây đúng là phong cách của tôi đấy.” Hắc Hạt Tử cũng chêm vào một câu.

Nhưng câu này vừa nói ra, Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà đều nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái.

“Đừng nhìn tôi như vậy chứ!

Ý tôi là trong tình huống bất khả kháng, nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm thế!

Kỹ thuật đổ xi măng này chỉ có từ sau những năm bảy mươi.

Nói cách khác, sau chuyến hành động năm đó, lại có thêm một nhóm người nữa tới đây.” Hắc Hạt Tử nói xong, Giải Tiểu Hoa cũng gật đầu: “Chắc chắn không phải người Hoắc gia, nếu không Hoắc lão thái thái nhất định sẽ nói với chúng ta.” Nghe đến đây, Ngô Tà trầm tư: “Nếu trước sau đã có hai đợt người đến, vậy chứng tỏ cơ quan ở

đây không phải loại dùng một lần!

Đào tiếp đi!

Bên trong chắc chắn có thứ chúng ta cần!" Giải Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng gật đầu, rồi ba người cùng nhau đào.

Trong khi đó, tại Ba Nãi.

Tại bản người Dao cũng đón một nhóm khách không mời mà đến.

Trong một căn nhà sàn, một người đàn ông trung niên mặc đường trang, tóc chải ngược, tay cầm quạt giấy đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Vân Thải cùng vài thanh niên đứng cung kính trước mặt người này.

Đừng nhìn ông ta có vẻ hiền lành, nhưng thực tế lại vô cùng tàn nhẫn.

"Uông Lâm, những người khác đã sắp xếp xong chưa?" "Tộc trưởng, các anh em đã được ổn định trong bản người Dao." Người đàn ông trung niên này chính là tộc trưởng của Uông gia – Uông Đại Sơn.

Nhìn thanh niên đứng trước mặt, Uông Đại Sơn nhàn nhạt hỏi.

Nghe tộc trưởng hỏi, Uông Lâm cúi đầu cung kính trả lời.

Gật đầu xong, ông ta lại nhìn sang một người đàn ông khác: "Uông Thủy, việc nghe ngóng tình hình đến đâu rồi?" "Tộc trưởng, Hoắc lão thái thái đã dựng trại trên đỉnh Dương Giác, tình hình cụ thể không thể dò hỏi được.

Phía đó chúng ta không dám qua, người phụ nữ bên cạnh Tô Cảnh đang ở đấy.

Trước đây hảo thủ của Uông gia chúng ta đã ngã xuống dưới tay ả mấy chục người rồi...

Tuy nhiên phía Cừu Đức Khảo thì dễ hơn, tin tức từ đó cho biết Tô Cảnh đã dẫn đội xuống lòng đất.

Uông Linh Lung cũng đi theo, thân phận cô ta vẫn chưa bị lộ!

Chờ Tô Cảnh dò đường gần xong, đương gia của Hoắc gia và Cừu Đức Khảo đều sẽ đích thân xuống dưới!

Đến lúc đó, Uông Linh Lung chắc cũng sẽ truyền tin tức cho chúng ta." Nghe vậy, Uông Đại Sơn im lặng một hồi rồi mới nói: "Các người lui xuống trước đi, bảo người phía dưới án binh bất động!

Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau!

Uông gia chúng ta nhất định sẽ là con hoàng tước đó!

Đợi bọn họ vào hết rồi, chúng ta vào cũng không muộn!

Trương Gia Cổ Lâu không đơn giản như thế, mức độ nguy hiểm bên trong vượt xa tưởng tượng của người thường.

Bọn họ đông người thì có ích gì, đều sẽ phải bỏ mạng trong Trương Gia Cổ Lâu thôi!" "Rõ!" Hai tiểu đầu mục nghe lệnh Uông Đại Sơn thì gật đầu rồi lui ra.

Vân Thải được Uông Đại Sơn giữ lại.

"Vân Thải, Uông Quý đi đâu rồi?" "Uông Quý... anh ta xuống lòng đất rồi!" Vân Thải có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi đã khuyên anh ta, nhưng anh ta nhất định làm theo ý mình.

Chỉ dựa vào bản thân, anh ta căn bản không thể đe dọa được Tô Cảnh!

Giờ này chắc là đang húp cháo dưới âm phủ rồi." Nghe Vân Thải nói, Uông Đại Sơn cau mày: "Chết thì chết!

Cũng chẳng thiếu một mình nó!

Tô Cảnh... cái tên này đúng là phiền phức thật!

Uông gia đã tổn binh khiếu tướng trên người hắn quá nhiều.

Những ám tử của các gia tộc Cửu Môn ở kinh đô đều mất liên lạc hết rồi.

Chắc là bị hắn nhổ tận gốc rồi, đúng là thủ đoạn hay!

Tuy nhiên, lần này sẽ không may mắn như thế nữa!

Bí mật trường sinh của Trương Gia Cổ Lâu ta phải giải khai, mà bí mật trường sinh trên người hắn ta cũng phải đoạt lấy!" Uông Đại Sơn rất tự tin, vì lần này đích thân ông ta xuất mã.

Qua cải tạo, ông ta không nghi ngờ gì chính là người mạnh nhất Uông gia.

Tất nhiên, nếu không tính người phụ nữ tự xưng là Cự Mục Xà Mẫu kia!

Ông ta không trụ nổi ba chiêu dưới tay bà ta.

Nếu lần này người phụ nữ đó cũng tới thì tuyệt đối vạn vô nhất thất.

Ngặt nỗi ông ta không mời nổi, trừ khi bà ta tự nguyện, nếu không thực sự chưa thấy bà ta ra tay bao giờ.

Ở Uông gia, bà ta giống như một vũ khí hạt nhân chỉ có thể nhìn mà không thể dùng.

Nghĩ đến đây, Uông Đại Sơn thoáng chút bực bội.

Nén cơn khó chịu, ông ta nhìn Vân Thải nói tiếp: "Vân Thải, hai ngày nay cô có thể thử tiếp xúc với người của Hoắc gia!

Nếu có thể, hãy hạ cổ cho tất cả bọn họ!

Được rồi, cô cũng lui xuống đi!" Uông Đại Sơn ở đây lảm nhảm,

Vân Thải đã truyền lại toàn bộ không sót một chữ cho Tô Cảnh thông qua Kim Tàm Cổ.

Lúc này, dưới lòng đất, Tô Cảnh đang dẫn đội ngũ lần mò tiến lên theo bản đồ.

Tin tức Vân Thải truyền đến khiến mặt anh hiện lên nụ cười lạnh.

Phải nói tộc trưởng Uông gia – Uông Đại Sơn này thực sự đủ thâm hiểm.

Thiết lập cục diện để Cửu Môn vào Trương Gia Cổ Lâu dò đường cho mình, cài cắm ám tử thu thập tình báo, thậm chí còn muốn Vân Thải hạ cổ Hoắc lão thái.

Mẹ kiếp, chuẩn bị hậu thủ kỹ thật đấy.

Tộc trưởng Uông gia sao?

Cầu nguyện cho ông ta đủ mạnh đi, nếu không muốn chết cũng khó!

"Tô gia, mau lại đây!" Nghe tiếng Vương Bàn Tử gọi từ phía trước, Tô Cảnh dẫn mọi người vội vàng chạy tới.

Chương 181

Chỉ thấy phía trước là một vết nứt lớn cực rộng, có một chiếc cầu treo nối liền hai bên.

Đối diện là một cánh cửa đá vô cùng hùng vĩ.

Nếu không phải Tô Cảnh biết cốt truyện, chắc chắn sẽ tưởng đây là lối vào chính xác, quá có tính gây nhiễu.

"Tô gia, sắp xếp người qua đó dò đường trước chứ?" Đứng cạnh Tô Cảnh, Hoắc Hữu Tuyết hỏi.

"Không cần, cửa đá đối diện là giả!

Lối đi không ở đó!" Nghe Hoắc Hữu Tuyết hỏi, Tô Cảnh nhàn nhạt đáp.

"Không đúng chứ?

Tô gia, anh xem bản đồ này, chỗ này chẳng phải đánh dấu có một lối đi sao?" Hoắc Hữu Tuyết trải bản đồ ra, ngạc nhiên hỏi.

"Bản đồ quét khối núi này là bản đồ mặt phẳng!" Tô Cảnh dùng đèn pin chiếu sang đối diện rồi nói.

Nghe Tô Cảnh giải thích, Vương Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, ghé mắt nhìn bản đồ: "Tô gia, ý anh là lối đi này ở dưới vực?" "Cũng đúng, theo tính cách của lão Trương gia nhà Tiểu Ca, đối diện rất có thể là một cái bẫy!

Tuy nhiên, cái hình tròn lồng trong khối vuông này đại diện cho thứ gì?" Nhìn họa tiết quái dị trên bản đồ, Vương Bàn Tử bách tư bất đắc kỳ giải.

"Vào lối đi rồi chẳng phải sẽ biết sao?" Hoắc Hữu Tuyết lườm

Vương Bàn Tử một cái, đáp lời.

"Hừ!

Cái con bé này!" Vương Bàn Tử cũng gật đầu, đúng vậy, nhìn bản đồ sao biết được đó là cái giống gì.

Rồi lão nhìn sang Linh Lung đang đứng phía sau, quát một câu: "Bản đồ này do các người tạo ra, cử người xuống dưới vực dò đường đi!" "Hay là để Bàn gia đi đi, tôi sợ người của mình làm việc không hiệu quả..." Linh Lung từ chối khéo.

Vương Bàn Tử còn muốn phản bác thì nghe Tô Cảnh nói: "Bàn tử, anh xuống đi!" Vương Bàn Tử tuy có chút không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu, nhận lấy dây thừng rồi men theo vách đá leo xuống.

Chờ không bao lâu, một quả pháo hiệu từ dưới vực bắn vọt lên.

Mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

"Quả nhiên lối đi ở phía dưới!" "Tô gia đúng là thần cơ diệu toán..." Một đám người nịnh nọt, nhưng ngay khắc sau, tàn lửa từ pháo hiệu rơi xuống chiếc cầu treo phía trên, tức thì ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người lại thay đổi.

Cùng lúc đó, cánh cửa đá đối diện cầu treo liên tục bị phá ra những cái lỗ, rồi từng con Mật Lạc Đà không ngừng xông ra, men theo cầu treo đi về phía này.

Phía sau mọi người, từng con Mật Lạc Đà cũng phá tường chui ra.

"Cường diễm!" Hoắc Hữu Tuyết vội hô một tiếng, hai tên hỏa kế đeo bình phun đứng ra, phun lửa về phía Mật Lạc Đà.

Tiểu Ca cũng múa đao chém giết, mắt không hề chớp.

"Đừng ham chiến, mau xuống dưới!" Tô Cảnh hét lớn gọi mọi

người, rồi nói với Huyền Nữ: "Chặt đứt cầu treo!" Gật đầu một cái, một kiếm vung ra, xích sắt phía đầu cầu treo trực tiếp bị chém đứt, kéo theo những con Mật Lạc Đà đang đứng trên đó rơi xuống vực thẳm.

Chắc chắn là tan xương nát thịt rồi...

Nắm tay Huyền Nữ, Tô Cảnh trực tiếp nhảy xuống phía dưới, Tiểu Tuyết cũng bám sát theo sau.

Những người khác thì nhanh chóng men theo dây thừng tụt xuống, không có thương vong về người.

Trên vách đá, một phiến đá nhô ra được mọi người dùng làm điểm dừng chân.

Còn vách đá đối diện chính là một đường hầm.

Vương Bàn Tử lúc này đang cầm đèn pin soi, thấy Tô Cảnh xuống liền hỏi: "Chắc là chỗ này rồi, Tô gia, chúng ta qua đó thế nào?" Những người khác cũng đưa mắt nhìn nhau.

"Kiếm!" Nghe Tô Cảnh gọi, Huyền Nữ đưa kiếm cho anh.

Tô Cảnh lấy thêm dây thừng từ tay hỏa kế bên cạnh buộc vào chuôi kiếm, rồi ném mạnh kiếm của Huyền Nữ sang đối diện.

Toàn bộ thân kiếm cắm ngập vào vách đá.

"Leo qua đi!" Nhàn nhạt nói một câu, Tô Cảnh tung người nhảy lên dây thừng, mũi chân khẽ điểm, chỉ trong chớp mắt đã bay sang đối diện.

Những người khác cũng lần lượt leo qua.

Riêng Vương Bàn Tử thì bắp chân run lẩy bẩy, sợ dây không chịu nổi trọng lượng của mình thì chẳng phải sẽ thăng thiên tại chỗ sao?

Nhưng thấy đến cả Tiểu Tuyết cũng đi qua dây thừng một cách

bình an vô sự, tâm lý lão lập tức bùng nổ.

Chẳng lẽ mình còn không bằng một con chó?

Lão nghiến răng leo qua.

Sau khi mọi người đã qua hết, Huyền Nữ mới rút trường kiếm ra.

"Đi thôi, vào trong!" Tô Cảnh nói rồi tiên phong đi vào.

Chẳng mấy chốc, trước mắt bỗng rộng mở, hiện ra một lối đi xoắn ốc đi xuống.

"Hóa ra đây chính là cái hình tròn trên bản đồ!" "Bản vẽ mặt phẳng của đường hầm xoắn ốc chẳng phải chính là hình tròn sao..." Hoắc Hữu Tuyết bừng tỉnh đại ngộ.

Nghe cô nói, mọi người đều gật đầu tán thưởng.

Theo đường xoắn ốc đi xuống dưới là một đầm nước.

Ở giữa đầm nước là một tấm thiết bàn khổng lồ, bên trên chạm khắc những hoa văn lạ lẫm.

Phía trên thiết bàn, vách đá còn treo không ít da lông động vật.

"Ở đây lạnh quá!" Hoắc Hữu Tuyết xoa xoa cánh tay, không nhịn được nói.

"Lạnh một chút cũng tốt, lạnh thì mới không có Mật Lạc Đà." Tô Cảnh cười nói rồi cởi áo khoác ngoài đưa cho cô: "Khoác vào đi, chụp tấm ảnh truyền về Tứ Cô Nương Sơn!" Nghe vậy, Hoắc Hữu Tuyết gật đầu, nhận lấy áo của Tô Cảnh khoác lên người.

Ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên áo, mặt cô thoáng hiện một vệt hồng, nhưng trong hang động tối tăm này không ai phát hiện ra.

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, đưa tay sờ lên tấm thiết bàn hình tròn, sau đó đưa tay lên mũi ngửi, nhàn nhạt nói: "Máu!" Vương Bàn Tử

không khỏi kêu lên: “Máu?

Vậy trên tấm thiết bàn lớn này là rãnh dẫn máu à!

Vất vả lắm mới lần tới gần địa bàn lão Trương gia các người, không ngờ người nhà họ Trương các người lại ác thế, phải dùng máu mới mở được cửa.

Thảo nào trên kia treo nhiều da lông động vật vậy!” Linh Lung vốn nép phía sau, tay cầm một thiết bị quay phim nhỏ chụp lại tấm thiết bàn này, định tìm cơ hội truyền ra ngoài.

Nghe Vương Bàn Tử nói, cô ta vô tình cất thiết bị đi, cũng nhíu mày hỏi: “Chúng ta biết tìm máu ở đâu bây giờ, dùng nước không được sao?” “Nước đương nhiên không được!

Mật độ không giống nhau, đây chắc là một thiết bị cảm ứng trọng lực.

Nếu dùng vũ lực mở ra có thể sẽ phá hủy lối đi bên trong.” Tô Cảnh nhìn Linh Lung với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi nhàn nhạt giải thích một câu.

Thấy ánh mắt của Tô Cảnh, Linh Lung không khỏi lùi lại hai bước, đứng sau lưng một tên hỏa kế để che nửa thân người.

Ánh mắt đó thực sự khiến cô ta cảm giác như mình bị nhìn thấu hoàn toàn.

Chết tiệt!

“Vậy chúng ta đi đâu tìm máu?” Hoắc Hữu Tuyết không nhịn được hỏi: “Sớm biết thế thì để lại xác của tên trà trộn vào lúc trước là được rồi!” Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, có chút hối hận.

Nhưng Tô Cảnh lại khẽ cười, nhìn về phía Linh Lung: “Nói mấy thứ đó vô ích...” Chạm phải ánh mắt của Tô Cảnh, tim Linh Lung

hẫng một nhịp.

Mẹ kiếp, không lẽ hắn định lấy máu mình chứ!

“Tô gia!

Anh...” Nhìn Tô Cảnh, Linh Lung yếu ớt nói.

Nhưng chưa kịp nói hết đã bị Tô Cảnh ngắt lời: “Tìm thứ khác thay thế là được, miễn là mật độ chất lỏng tương đương với máu.” Anh quay người đi về phía vách đá.

Trong mắt ánh kim quang lóe lên, nhanh chóng khóa định một vị trí.

Bước tới trước, anh tung hai đấm phá nát vách đá tạo thành một lỗ hổng.

Mọi người nhìn mà khóe mắt giật giật.

Quá mãnh bạo!

Anh thò tay vào trong tóm ra một con Mật Lạc Đà.

Do nhiệt độ ở đây thấp nên thứ này vẫn chưa thức tỉnh.

Trong chớp mắt, nó đã bị Tô Cảnh ném lên tấm thiết bàn.

“Cường diễm!” Nghe lệnh, mọi người mới phản ứng kịp.

Hai tên hỏa kế trực tiếp phun lửa.

Chẳng mấy chốc, con Mật Lạc Đà này đã bị nung chảy thành một vũng chất lỏng sền sệt, từ từ lấp đầy các rãnh dẫn máu trên thiết bàn.

Kèm theo một trận tiếng ma sát kèn kẹt, tấm thiết bàn hình tròn từ từ nâng cao, lộ ra hang động sâu thẳm bên dưới...

“Khá đấy, Tô gia!

Không ngờ cái con Mật Lạc Đà này còn có chút tác dụng!” Vương Bàn Tử bò đến trước lối đi, cầm đèn pin soi vào trong, cười nói.

Chương 182

"Được rồi, bớt lời đi, mau xuống dưới!" Hoắc Hữu Tuyết lườm Bàn Tử một cái rồi nói.

Tô Cảnh gật đầu: "Xuống trước đi!" Cả đám người quây lại, men theo đường hầm leo xuống.

Phải nói đường hầm này dài thật, càng lúc càng tiến sâu xuống lòng đất.

Xuống đến dưới lại vào một hang động khác.

Tuy có không ít dấu vết đục đẽo của con người, nhưng vẫn phải cảm thán trước bàn tay khéo léo của tự nhiên.

"Hữu Tuyết, mở bản đồ ra, Linh Lung cô xem xem nên đi hướng nào?" Nhìn quanh một lượt, Tô Cảnh nói với hai cô gái.

Nghe vậy, Hoắc Hữu Tuyết lấy bản đồ trong túi ra trải xuống đất.

Linh Lung cũng tiến lại gần.

Lúc nãy ở phía cuối, cô ta đã truyền đoạn video trong tay ra ngoài, nên lúc này biểu cảm đã bình thản trở lại.

Nhìn dáng vẻ đó của cô ta, Tô Cảnh không khỏi thấy buồn cười.

Thật sự tưởng mấy cái động tác nhỏ đó người khác không thấy sao?

Tô Cảnh cũng không muốn để ý đến cô ta, dù sao những thứ đó cũng không quan trọng.

Quan trọng nhất vẫn là mật mã trên cửa.

Nhưng Tô Cảnh cũng không sợ cô ta truyền ra ngoài.

Cô ta mà không truyền ra thì người Uông gia làm sao vào đây được?

"Hướng này!" Nghiên cứu bản đồ một hồi, Linh Lung chỉ về phía bên phải.

Vừa hay phía đó có một kẽ hở vừa đủ cho một người đi qua.

"Tiếp tục đi!" Một lệnh ban ra, Tô Cảnh trực tiếp dẫn đầu đi vào.

Mọi người cũng lần lượt theo sau.

Chẳng mấy chốc đã đi đến một không gian rộng rãi khác.

Trước mắt là một mặt vách đá không biết được phết thứ gì lên, trông vô cùng bằng phẳng.

"Đây giống như một cánh cửa nhỉ?" Vương Bàn Tử cầm đèn pin soi, có chút nghi hoặc nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Tiểu Ca gật đầu, đúng là một cánh cửa không sai.

Tuy nhiên khi mọi người bước tới gần thì một mùi hôi thối nồng nặc xộc tới.

"Mùi gì thế này!

Tiểu Ca, cửa nhà anh có ai đi bậy à!" Tiểu Ca kiệm lời như vàng, chỉ nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Phân ngựa!" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được cười.

Tiểu Ca cũng hóm hỉnh thật...

Làm sao có thể là phân ngựa được.

Đã bao nhiêu năm rồi, nếu là phân ngựa thì sớm đã khô khốc.

Chắc chắn là một loại sơn đặc biệt có thể bảo vệ cửa đá không bị tổn hại.

Giơ tay lên, Hoắc Hữu Tuyết và Linh Lung đều tiến lại gần.

“Sao thế, Tô gia?” “Sắp xếp người của hai cô dọn dẹp cánh cửa này đi, đây chắc là lớp khóa đầu tiên đấy...” Tô Cảnh nói xong, hai cô gái liền sắp xếp hỏa kế đi lau chùi lớp sơn trên cửa.

Chẳng mấy chốc, hình dáng nguyên thủy của nó đã hiện ra, bên trên khắc đầy phù điêu.

Linh Lung bước tới nhìn rồi nói: “Mấy cái phù điêu này hình như ấn xuống được!” Nói rồi định đưa tay chạm vào nhưng bị Tô Cảnh quát ngăn lại: “Đừng có làm loạn!

Ấn sai một cái nói không chừng sẽ kích hoạt cơ quan gì đó, rất có thể sẽ hủy luôn lối đi đấy.

Hữu Tuyết, chụp ảnh lại rồi gửi về Tứ Cô Nương Sơn.” “Được!” “Những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, đợi tin tức từ Tứ Cô Nương Sơn!” Phía Tô Cảnh đang tiến hành rầm rộ, trong khi đó phía Uông gia lại có vẻ khá thong dong.

Chỉ là chờ Hoắc lão thái và những người kia xuống dưới để tọa hưởng kỳ thành mà thôi.

Nhưng có thể tọa hưởng kỳ thành được hay không thì còn phải xem lại.

Quay lại Tứ Cô Nương Sơn.

Ba người Ngô Tà đã vào bên trong hang động.

Tuy nhiên Hắc Hạt Tử lại mất tích dưới tấm thiết bàn.

Dù có lời nhắn Hắc Hạt Tử để lại bảo hai người đừng đi tìm hắn, nhưng không thể tránh khỏi lo lắng.

Hơn nữa, Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà cũng càng thêm cẩn trọng.

Trước đó không khí trong hang động khiến hai người mất tiếng, thế nên họ đã bảo hỏa kế gửi một chiếc máy thổi gió lên, sau khi lưu

thông không khí bên trong mới bắt đầu hành động tiếp theo.

Ảnh chụp lớp khóa đầu tiên đã được truyền tới tay hai người.

Điều này cũng nhờ vào sự lưu thông của mạng internet hiện nay.

Cũng may nhà họ Trương nghĩ ra cách mở khóa kiểu này, chứ nếu ở thời đại thông tin không lưu thông, một chuyến truyền tin đi về thế này phải mất bao nhiêu thời gian.

Vào sâu bên trong hang động, Ngô Tà cũng phát hiện ra bí mật của tấm thiết bàn lớn.

Rắc máu cừu lên, trên vách tường xung quanh xuất hiện ba mặt phù điêu, mỗi mặt ứng với một lớp khóa ở Ba Nãi.

Biết được cách tìm cơ quan tương ứng, việc lấy được mật mã mở khóa không phải chuyện khó.

Nhưng vì không biết cơ quan nên chỉ có thể phá giải từ bên trong, việc này tốn không ít thời gian.

Chưa nói đến phía Ngô Tà, tại núi Dương Giác, Hoắc lão thái đã bắt đầu chuẩn bị.

Vũ khí Tô Cảnh mang tới đã được phát tận tay mỗi người.

Tuy bầu không khí căng thẳng nhưng Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn và Tinh Tuyệt Nữ Vương ba người lại như không hề cảm thấy gì, vẫn tụ tập một chỗ cười nói vui vẻ.

Dù sao trong mắt họ, đám người Uông gia này không đáng để tâm, chủ yếu là vì có một bug như Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đây, hoàn toàn không cần lo lắng.

Hơn nữa cho dù trong Trương Gia Cổ Lâu có trường sinh thật, mấy cô nàng cũng chẳng quan tâm.

Lần này chỉ là thiết kế một cái bẫy cho Uông gia mà thôi, có lẽ

giống như trò chơi mèo vờn chuột?

Chỉ có Hoắc lão thái là vô cùng để tâm, thậm chí còn muốn đưa Hoắc Tú Tú đi, sau khi đánh thuốc mê cô bé đã sai người đưa thẳng về kinh đô.

Khi Hoắc Linh biết chuyện thì Hoắc Tú Tú đã bị đưa đi rồi.

Việc này khiến mấy cô nàng có chút dở khóc dở cười, chỉ đành liên hệ với bọn A Ninh ở kinh đô, bảo họ trông chừng Hoắc Tú Tú, đừng để cô bé quay lại nữa.

Dù sao cũng không cãi lại được Hoắc lão thái.

Thực ra nếu không phải đã thấy thực lực của Hoắc Linh, Hoắc lão thái thậm chí còn muốn đưa cả cô đi.

Nhưng khi bà thấy Hoắc Linh bóp nát một khẩu súng như bóp viên bi thì hoàn toàn dập tắt ý định đó...

Niềm tin báo thù lại tăng thêm vài phần.

Vì Hoắc lão thái yêu cầu chuẩn bị ngay, nên nhóm Hoắc Linh cũng không muốn làm mất hứng của bà.

Phía Tô Cảnh, mọi người cũng đã nghỉ ngơi nửa ngày.

Không có mật mã cũng không thể vào cửa.

Có thể dùng vũ lực phá ra, nhưng Tô Cảnh trước đó đã dùng Hoàng Kim Đồng kiểm tra, một khi dùng vũ lực phá cửa, toàn bộ đường hầm sẽ bị hủy, thậm chí còn có thể khiến nước hồ tràn vào, lợi bất cập hại.

Nếu không, anh đã chẳng đợi đến bây giờ.

Lúc này đang tựa vào tường, anh thông qua Kim Tàm Cổ liên hệ với Vân Thải, đưa phương thức liên lạc của Hoắc Linh cho cô, bảo cô báo cáo tiến độ của Uông gia cho Hoắc Linh.

Dù sự quản lý của Uông gia cực kỳ nghiêm ngặt nhưng Vân Thải vẫn truyền được tin tức ra ngoài.

Tuy nhiên Tô Cảnh không để Tinh Tuyệt Nữ Vương và những người khác tự ý hành động.

Dù sao Uông gia vẫn còn một tộc trưởng.

Nghe Vân Thải nói, tộc trưởng Uông gia này thâm bất khả trắc, trước đó chỉ vung tay một cái đã khiến một thuộc hạ làm việc không hiệu quả nổ tung thành sương máu.

Chắc là năng lực mà người Uông gia nghiên cứu được từ mảnh vỡ của Thanh Đồng Thần Thụ... niệm động lực, thậm chí có thể hư không tạo vật.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đánh không lại hắn, nhưng lỡ như hắn trốn đi rồi ra tay với người khác thì đúng là phòng không xuể!

Cho nên, chắc chắn phải dụ hắn xuống Trương Gia Cổ Lâu.

Đến lúc đó, dù hắn có là một con hổ thì cũng là con hổ bị nhốt trong lồng!

Chẳng phải mặc người chém giết sao?

Chương 183

Tộc trưởng Uông gia đã là ba ba trong rổ rồi!

Bà Nãi.

Dưới lòng đất.

Hắc Hữu Tuyết cầm những tấm ảnh vừa rửa xong, đưa cho Tô Cảnh.

Phía bên Tứ Cô Nương Sơn, Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đã dốc sức, dùng phương pháp thủ công, từng bước một thử ra mật mã của ổ khóa đầu tiên bên Bà Nãi thông qua khóa mã khối đồng.

Sau đó, họ vội vàng chụp lại hình phù điêu và truyền về Bà Nãi.

Xem qua tấm ảnh, Tô Cảnh trực tiếp đưa cho Vương Bàn Tử đang hăm hở chờ đợi bên cạnh.

"Đi mở khóa đi!" "Được ngay, Tô gia!" Đứng trước cánh cửa đá này, Vương Bàn Tử đối chiếu với tấm ảnh, không khỏi bật cười nhẹ.

"Hắc, đúng là y chang nhau!

Đây có phải là cái gọi là duyên trời định hay không?

Không phải tôi nói chứ, Tiểu Ca, ổ khóa nhà cậu cũng phức tạp quá đấy!

Có phải tổ tông nhà cậu sợ cháu trai như cậu đào phần mộ của họ không!" Nói rồi, hắn ta đi đến trước cửa đá, vươn tay ấn vào một phù điêu.

Lời nói của Vương Bàn Tử khiến mọi người đều bật cười.

Nhưng Tiểu Ca lại không nói gì.

Chỉ là khi hắn vừa ấn phù điêu xuống, Tiểu Ca buông một câu.

"Cổ Lâu Trương Gia, người ngoài bước vào…" "Sẽ chết!" Nghe xong câu này, Vương Bàn Tử lập tức không dám cử động.

Không khí cũng trở nên nặng nề hơn.

Tuy nhiên, Tô Cảnh biết rằng Tiểu Ca chỉ đang dọa Vương Bàn Tử.

Ai bảo hắn ta lắm mồm.

"Tiểu Ca, cái này cậu đừng dọa tôi, tôi đã ấn xuống rồi mà!" "Cứ ấn đi, có tôi ở đây, sẽ không để cậu chết đâu!" Câu nói của Tiểu Ca vừa thốt ra mới khiến Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Ca, người đứng đắn như cậu mà làm chuyện xấu, còn đáng sợ hơn cả người xấu!" "Được rồi, mau mở cửa đi!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, Vương Bàn Tử gật đầu, tiếp tục ấn các phù điêu khác.

Và lúc này, phía sau mọi người, thiết bị quay phim nhỏ trong tay Linh Lung cũng đã ghi lại toàn bộ quá trình Vương Bàn Tử ấn phù điêu.

Cửa đá mở ra.

Tô Cảnh trực tiếp dẫn mọi người bước vào.

Khi tất cả đã vào trong, cửa đá lại đóng lại!

Điều này cũng khiến Linh Lung thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên phán đoán của cô ấy là chính xác.

Cửa đá này không phải là cơ quan một lần dùng!

Lần sau vào, vẫn cần mật mã.

May mà cô ấy đã cẩn thận ghi lại.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, cô ấy lại truyền video ra ngoài.

Sau khi vào cánh cửa đá đầu tiên, lại là một hành lang cực kỳ rộng rãi.

Không xuất hiện lạc đà mật hay những thứ khác.

Có vẻ yên tĩnh lạ thường.

Nhưng càng yên tĩnh, lại càng có gì đó không ổn.

"Tô gia, tại sao ở đây lại yên tĩnh như vậy?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi một câu.

Không khí thế này, quả thực có chút kỳ dị.

Nhưng Hoắc Hữu Tuyết lại châm chọc một câu: "Bàn Tử chết bầm, anh còn muốn thế nào nữa?

Ít xuất hiện mấy thứ linh tinh không phải tốt hơn sao?" Nghe thấy lời này, Tô Cảnh trực tiếp lắc đầu: "Không hẳn, nơi này có thể nguy hiểm hơn cả lạc đà mật!

Quá mức yên tĩnh rồi!" Nói xong, anh giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người dừng lại tại chỗ.

Sau đó dùng đèn pin chiếu đi chiếu lại.

Quả nhiên, ở phía xa phát hiện một pho tượng.

"Xem kìa!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều nhìn sang.

Vương Bàn Tử không khỏi có chút kinh ngạc: "Đó không phải là Hống trên phù điêu sao?

Cảm tình ông già nhà các cậu mang nó về làm người gác cổng à?" "Đi qua xem!" Tô Cảnh gọi mọi người một tiếng, sau đó dẫn đầu đi tới.

Những người khác cũng nối gót đi theo.

Đến gần, mọi người mới nhìn rõ tình hình.

Phía trước là một hành lang dài mười mét, cuối hành lang lại là một cánh cửa đá.

Hai bên hành lang, mỗi bên đặt mười pho tượng Hống.

Và trên mặt đất, cũng được chia thành từng ô.

Rõ ràng, đây là một cơ quan!

"Chà chà, đúng là để lão Trương gia nhà các cậu dùng làm người gác cổng rồi!" Vương Bàn Tử nói một câu, trực tiếp bước đến gần.

Tiểu Ca cũng ngồi xuống, đưa tay sờ lên mặt đất.

Sau đó đứng dậy bước lên.

Vừa đặt chân xuống, liền thấy mặt đất hành lang dài mười mét bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Cảm giác nóng rực khiến mọi người không khỏi lùi lại hai bước.

"Tiểu Ca, cậu nhìn bên trái, tôi nhìn bên phải." Vương Bàn Tử nói với Tiểu Ca, sau đó trực tiếp bước lên ngọn lửa.

Hai người chậm rãi di chuyển về phía trước.

Tuy nhiên, chưa đi được hai mét, đã thấy miệng pho tượng Hống bên cạnh đột nhiên há to, từng chiếc phi tiêu bắn ra từ bên trong.

Tiểu Ca đưa tay nắm lấy Vương Bàn Tử, trực tiếp quăng ra phía sau, ném hắn ta ra khỏi phạm vi cơ quan.

Đưa một tay đỡ lấy Vương Bàn Tử, Tô Cảnh bước đến gần.

Nhìn những pho tượng đá xung quanh, thần sắc có chút nghiêm túc.

"Pho tượng đá này, có gì đó không ổn!" Lời vừa dứt, đã thấy pho

tượng Hống ban đầu bắn ra phi tiêu, lại phun ra ngọn lửa.

Tiểu Ca thấy vậy, cũng nhanh chóng lùi lại.

Trên người bị lửa nung đến mồ hôi đầm đìa.

Áo quần đều bị cháy rách một lỗ, lộ ra hình xăm Kỳ Lân.

"Cơ quan này, nếu không thể đi qua theo đúng phương pháp dẫm lên sàn.

Chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan!

Tiểu Ca, cậu thử nghĩ xem, trong ký ức có cách nào để phá giải cơ quan này không?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tiểu Ca gật đầu.

Sau đó dường như nhớ ra điều gì đó, trực tiếp cởi áo trên, buộc vào eo, để lộ hình xăm Kỳ Lân bao phủ nửa thân trên.

Rồi vươn tay rút Tiểu Hắc Kim ra, lại một lần nữa lao ra.

Giữa những lần lượn mình, từng chiếc phi tiêu bị Tiểu Ca đánh bay.

Những pho tượng đá ban đầu phun lửa, lại không bị kích hoạt nữa.

"Đây là… thân pháp của Tiểu Ca sao?" "Hóa ra là vậy!

Thân pháp của Tiểu Ca, chính là chìa khóa để giải cơ quan này!

Tôi nghi ngờ nghiêm trọng, năm xưa người Trương gia thiết kế cơ quan này, chính là để cho tổ tiên nhà họ Trương ra oai!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói một câu.

Không lâu sau, Tiểu Ca đã đứng ở phía đối diện, trên người tuy mồ hôi đầm đìa.

Nhưng cũng không che giấu được vẻ anh khí.

"Đẹp trai ngời ngời!" Vương Bàn Tử nhe răng cười, reo lên một

tiếng.

Nghe thấy lời này, Tiểu Ca hiếm thấy gật đầu.

Sau đó rất khí phách đeo dao vào lưng.

Chương 184

"Ta… mới là Trương Khởi Linh chân chính!" Câu nói này, đối với hắn có ý nghĩa phi phàm… "Hữu Tuyết, chụp một tấm ảnh, gửi sang Tứ Cô Nương Sơn!

Tiểu Ca thế này, không cho Ngô Tà xem thì tiếc quá…" "Vâng!" "Những người khác, nghỉ ngơi tại chỗ, đợi tin tức!" …… Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết liền chụp Tiểu Ca cùng với cánh cửa đá phía sau, sau đó gửi đi.

Vượt qua cơ quan, Tiểu Ca cũng đã tìm thấy công tắc giải trừ cơ quan ở phía đối diện.

Sau đó cả nhóm mới lần lượt đi qua. … Tứ Cô Nương Sơn.

Giải Tiểu Hoa và Ngô Tà hai người vẫn đang nghỉ ngơi trên tổ.

Giải được mật mã trước đó đã khiến cả hai mệt mỏi gần chết, suýt nữa mất nửa cái mạng.

Vẫn chưa kịp hoàn hồn, bên kia lại đến cửa ải tiếp theo.

Bên dưới, người làm đã mang ảnh lên.

Giải Tiểu Hoa nhìn hai mắt, liền lớn tiếng gọi Ngô Tà: "Ngô Tà!

Đừng ngủ nữa!

Dậy đi, bên Bà Nãi có tin tức rồi!" Bị Giải Tiểu Hoa gọi dậy, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn tấm ảnh.

Thân ảnh Tiểu Ca giữa ngọn lửa, lại khiến hắn có chút khô miệng khát lưỡi.

"Tình hình gì đây, cháy rồi à?

Tại sao quần áo lại cởi hết vậy!

Nghỉ ngơi một lát đi, hai chúng ta phải đi giải mật mã tiếp theo rồi!

Đừng để bên Bà Nãi chờ lâu!" PS: Sách mới, Quỷ Lệ Gõ Cửa, Tôi Gọi Nữ Chủ Phát Đồ Ăn Ngoài!

"Hắc, mật mã mới của Thiên Chân này, đến cũng nhanh thật!" Thấy Hoắc Hữu Tuyết lấy ra tấm ảnh, Vương Bàn Tử không khỏi châm chọc một tiếng.

Lần này cũng không trì hoãn quá lâu.

Tô Cảnh nhận lấy tấm ảnh xem qua, rồi đưa cho Vương Bàn Tử.

"Đi mở cửa đi!" Đi đến trước cửa, ấn phù điêu, cửa đá từ từ mở ra.

"Xuất phát!" Anh dẫn mọi người bước vào cửa đá, phía sau cửa đá chậm rãi đóng lại.

Nhưng vừa vào trong, đã cảm nhận được một luồng khí lạnh cực độ.

"Chết tiệt, cộng với cơ quan phun lửa bên ngoài, đây là cho chúng ta chơi trò băng hỏa lưỡng trọng thiên à." Bên trong, chính là một hành lang nhỏ.

Vừa ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy cánh cửa đá đối diện.

Chỉ có điều, trên cánh cửa đá đối diện lại không có phù điêu.

"Tô gia, trên cửa đá này không có phù điêu, tình huống gì đây?" Hoắc Hữu Tuyết sững sờ, hỏi Tô Cảnh một câu.

Những người khác cũng đều quay đầu nhìn sang.

"Đây hẳn là cửa đá hai lớp." "Lớp ngoài này cần chúng ta tìm ra cơ

quan, mở ra sau đó mới có thể nhìn thấy cánh cửa đá có phù điêu bên trong.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Vậy Tô gia, cánh cửa đá bên ngoài này mở kiểu gì?” Vương Bàn Tử không khỏi hỏi một câu.

Nhưng còn chưa đợi Tô Cảnh nói chuyện, đã nghe thấy Tiểu Ca thấp giọng nói một câu.

“Ở đây!” Nghe thấy lời này, mọi người đều quay đầu nhìn sang.

Tiểu Ca đang ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay sờ một cái đĩa ngọc.

Đợi mọi người đi đến gần, Tiểu Ca trực tiếp nói với Vương Bàn Tử một tiếng.

“Chu sa!” Thứ này vẫn là Vương Bàn Tử mang xuống để trừ tà, không ngờ bây giờ lại có đất dụng võ.

Theo chỉ dẫn của Tiểu Ca, rắc chu sa lên cái đĩa ngọc trắng này, một đường nét Kỳ Lân lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

“Chà chà!

Kỳ Lân?

Chẳng lẽ cơ quan mở cửa nằm ở trên này sao?” Tô Cảnh cũng ngồi xổm xuống, nhìn cái đĩa ngọc Kỳ Lân màu trắng này.

Trên đó tản ra khí lạnh, dường như cũng là một bảo bối.

“Lấy Quỷ Tỳ ra, hình xăm Kỳ Lân này, là bản vẽ mặt phẳng của Quỷ Tỳ!

Đối chiếu một chút, tìm ra ba phần bị thiếu trên Quỷ Tỳ!

Hẳn là nơi đặt cơ quan!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Sau đó Vương Bàn Tử liền từ trong túi, lấy ra Quỷ Tỳ.

Đối chiếu với Quỷ Tỳ, rất nhanh đã tìm thấy ba vị trí cơ quan.

“Sáu cái lỗ tròn?

Cơ quan này đã tìm thấy, làm sao để mở?” “Vậy thì phải xem Tiểu Ca rồi!” Thấy Vương Bàn Tử có chút lúng túng, Tô Cảnh mỉm cười nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng gật đầu, sau đó trực tiếp dùng hai ngón tay thăm dò chọc vào.

Dùng sức vặn một cái.

Trên vách đá bên cạnh, liền mở ra một thông đạo.

Lại ở một lỗ khác chọc vào dùng sức vặn một cái, một chiếc giường ngọc hàn liền dâng lên.

Thấy vậy, Tiểu Ca từ trong túi tùy tiện lấy ra một lon thịt bò, sau đó trực tiếp đặt lên giường ngọc hàn.

Rồi đi về phía bàn ngọc Kỳ Lân này, lại chọc vào dùng sức vặn một cái.

Sau đó thông đạo xuất hiện liền đóng lại.

“Thật không thể tin nổi!” Linh Lung có chút kinh ngạc nói.

Mọi người cũng đều một bộ biểu tình kinh ngạc.

“Đây hẳn là nơi Trương gia vận chuyển thi thể!” Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

“Hóa ra là vậy!

Hóa ra nơi này lạnh như vậy!

Cảm tình phía dưới là phòng lạnh à!” Vương Bàn Tử chợt hiểu ra.

“Cơ quan mở cánh cửa đá bên ngoài này hẳn là ở bên trong.” “Ai xuống đây?

Bàn gia?" Linh Lung vừa nói, vừa nhìn về phía Vương Bàn Tử.

"Nhiệm vụ trọng yếu như vậy, không ai khác ngoài Bàn gia ngài rồi!" Vương Bàn Tử vừa định phản bác, đã thấy Tiểu Ca lại mở cơ quan.

Sau đó quăng cây đao cho Vương Bàn Tử: "Tôi đi!

Giữ chặt đao!" Nói rồi tranh thủ lúc thông đạo còn chưa đóng, một thân liền nhảy vào.

"Tiểu Ca!" Cú này, Vương Bàn Tử lập tức hoảng loạn.

"Đừng hoảng!" "Tiểu Ca là người Trương gia, chắc chắn sẽ không sao!" Tô Cảnh vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng bớt lo lắng đi không ít.

Nhưng sau đó thấy cơ quan lại tự động mở ra.

Lon thịt bò trước đó đặt xuống lại bị một lớp vật chất màu hổ phách bao bọc.

Lập tức tâm trạng liền nổ tung: "Người ở bên trong chẳng phải sẽ chết ngạt sao?

Tiểu Ca, cậu không thể chết được!

Cậu chết rồi tôi làm sao mà giải thích với Thiên Chân đây?" Nói rồi chạy đến trước bàn ngọc Kỳ Lân, vươn tay đi khuấy mấy cái lỗ tròn kia, muốn mở lại cơ quan.

Nhưng, mặc cho hắn ta dốc sức, cũng không thấy cơ quan có động tĩnh gì.

Thấy hắn ta như vậy, Linh Lung không nhịn được nói một câu.

"Anh quá ngắn rồi…" Nghe lời này, Tô Cảnh phụt cười ra tiếng.

"Tô gia, Tô gia anh thử xem!" "Chúng ta phải cứu Tiểu Ca chứ!"

Nghe tiếng Tô Cảnh, Vương Bàn Tử như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Vội vàng nói.

“Cơ quan này, dù có mở lại, Tiểu Ca cũng không nhất định có thể đi lên được.

Hơn nữa, anh muốn xuống đó à, tôi sợ Tiểu Ca chưa chết, anh đã chết rồi!

Chương 185

Yên tâm chờ đi!

Tiểu Ca sẽ không sao đâu!

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, chờ tin tức của Tiểu Ca!" Tô Cảnh nói vậy, Vương Bàn Tử cũng đành chịu, chọn tin tưởng Tiểu Ca.

Vương Bàn Tử trực tiếp dựa vào phía cơ quan, chờ Tiểu Ca đi ra.

Còn Tô Cảnh thì ôm Huyền Nữ ngồi vào góc.

Tiểu Tuyết cũng bò đến bên cạnh Tô Cảnh, giúp sưởi ấm tay.

Chờ đợi ở nơi này, giống như vào một kho lạnh vậy.

"Mọi người cứ chen chúc nhau, sưởi ấm cho nhau, bảo tồn thể lực!" Tô Cảnh và Huyền Nữ thì không sợ, nhưng người khác thì không được.

Hoắc Hữu Tuyết lạnh đến môi tím tái.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng gọi cô ấy một tiếng, kéo cô ấy đến bên cạnh tựa vào để sưởi ấm.

Linh Lung cũng theo đó ngồi xuống bên cạnh Hoắc Hữu Tuyết.

Hai người phụ nữ tổng không thể đi tìm những người đàn ông to lớn kia được.

Đợi nửa ngày, mới nghe thấy một tiếng động.

Cánh cửa đá bên ngoài từ từ mở ra, để lộ cánh cửa đá phù điêu bên trong.

Còn bên Vương Bàn Tử, cơ quan đài ngọc hàn cũng chậm rãi mở ra, để lộ Tiểu Ca bị bao bọc bởi vật chất màu hổ phách.

“Tiểu Ca!

Tiểu Ca!” “Đừng ngẩn ra đó nữa, mau qua đây cứu người!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, mọi người lúc này mới hoàn hồn.

Sau đó đi tới, giúp đỡ khiêng Tiểu Ca xuống đất.

“Đập vỡ thứ này ra!

Đừng đập vào đầu!” Cả nhóm cầm công cụ, bắt đầu đập vào lớp hổ phách bên ngoài.

Nhưng, chỉ đơn giản để lại một vài vết tích.

Hoàn toàn không có tác dụng gì.

“Tránh ra, tôi làm!” Tô Cảnh đi tới, nhìn Tiểu Ca bị bao bọc bên trong.

Anh vẫn còn có đường lui.

Tiểu Hắc Kim được ôm chặt trước ngực, chỉ cần đập vào Tiểu Hắc Kim, sẽ không làm hắn ta bị thương.

“Bàn Tử, đưa đao cho tôi!” Nhận lấy con dao trong tay Bàn Tử, Tô Cảnh trực tiếp dùng sức đâm xuống.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng kim loại va chạm giòn tan.

Ban đầu Vương Bàn Tử còn bị dọa giật mình, nhưng nghe thấy tiếng động này mặt mày hớn hở, cũng phát hiện ra Tiểu Hắc Kim mà Tiểu Ca ôm trong lòng: “Quả nhiên, tôi biết ngay cậu còn có đường lui mà!” Tô Cảnh sau khi đâm dao vào, dùng sức vặn một cái.

Từng vết nứt tức thì lan khắp.

Sau đó vật chất màu hổ phách bao bọc Tiểu Ca “rầm” một tiếng vỡ tan.

Lộ ra thân ảnh Tiểu Ca bên trong.

Nhưng, dường như vì thiếu oxy, lúc này vẫn chưa phản ứng lại.

Nhưng lát sau, hai mắt đột nhiên mở to, ngồi dậy, hít thở không khí một cách mạnh mẽ.

Vương Bàn Tử mừng đến phát khóc.

Trực tiếp ôm lấy Tiểu Ca, trên mặt Tiểu Ca cũng hiếm hoi lộ ra một nụ cười.

“Sống rồi!

Sống rồi!

Tốt quá rồi!

Cậu mà chết, tôi không biết giải thích thế nào với Thiên Chân đây!” “Chụp ảnh!

Gửi sang Tứ Cô Nương Sơn, bảo Ngô Tà phải nhanh lên!

Hai anh em chúng ta sắp lạnh cóng đến chết rồi!” Nghe lời này, Hoắc Hữu Tuyết nhìn Tô Cảnh một cái.

“Đi đi, lại truyền lời cho Ngô Tà!

Đây là mật mã cuối cùng, cũng là mật mã quan trọng nhất, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào!

Tìm ra mật mã xong, kiểm tra lại phù điêu một lần nữa!” “Vâng!” Tô Cảnh không hy vọng lại giống như bản gốc, mật mã cuối cùng lại sai.

Ai biết dùng mật mã sai để mở cửa, bên trong sẽ xuất hiện thứ gì.

Tứ Cô Nương Sơn.

Nhận được tin tức truyền đến từ Bà Nãi.

Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa cực kỳ nhanh chóng bắt đầu đi tìm mật mã thứ ba.

Nhưng ai ngờ lại gặp phải đàn Thi Miết Vương, thậm chí còn có một loại sinh vật giống vượn.

Thứ này hẳn là do người Trương gia để lại đây để canh giữ cơ quan.

Sức mạnh vô cùng.

May mà vào thời khắc mấu chốt Hắc Hạt Tử không biết từ đâu xuất hiện.

Giúp hai người chặn đứng nguy hiểm.

Tuy nhiên, để cứu hai người, Hạt Tử cũng kéo sinh vật giống vượn kia, cùng nhau ngã xuống thông đạo, sống chết không rõ.

Điều này khiến Giải Tiểu Hoa cảm động vô cùng!

Mặc dù Hắc Hạt Tử đã rơi xuống, nhưng Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa lại kiên tin rằng hắn ta sẽ không chết.

Người tốt không thọ, tai họa để ngàn năm không phải sao… Tìm được mật mã, hai người liền vội vàng leo lên.

Sau đó đóng chặt tấm sắt, phong bế không gian bên dưới. …… "Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử sẽ không sao chứ?" "Người tốt không thọ, tai họa để ngàn năm!

Hắn ta sẽ không chết đâu!

Vẫn còn nợ tiền tôi nữa mà!" Giải Tiểu Hoa tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng lo lắng không ngớt.

Dù sao đó cũng là Hắc Hạt Tử của cô ấy… "Được rồi, trước tiên đi chụp ảnh, gửi cho bên Bà Nãi!" "Đây là ổ khóa cuối cùng rồi, lát nữa kiểm tra kỹ phù điêu này, Tô gia đã nói, không được xảy ra bất kỳ sai sót nào!" Nghe Giải Tiểu Hoa nói vậy, Ngô Tà gật đầu, sau đó hai người cùng nhau đi đến trước mặt phù điêu thứ ba.

Ngô Tà trước tiên chụp một tấm ảnh, đang định gửi cho bên Bà Nãi.

Nhưng Giải Tiểu Hoa lại vẻ mặt nghiêm túc gọi hắn lại.

"Khoan đã!

Tô gia không phải nói phải kiểm tra lại phù điêu một lần sao?

Chúng ta mà sai sót, bên Bà Nãi sẽ gặp nguy hiểm!" Nói rồi tiến lên tỉ mỉ quan sát.

"Ngô Tà, cậu xem phù điêu này, hình như có gì đó không đúng!" Giải Tiểu Hoa vẻ mặt ngưng trọng.

Hai người đi đến gần, sau đó Giải Tiểu Hoa liền từ bên trong khuấy ra một viên đá.

Viên đá này sau đó liền lồi ra, hiển nhiên là bị viên đá kia kẹt lại.

Hai người nhìn nhau, đều một trận sợ hãi.

"May mà cậu cẩn thận, nếu không lần này, tôi thật sự sẽ trở thành tội nhân rồi!" Ngô Tà ngại ngùng nói một câu, sau đó mới chụp ảnh, truyền về Bà Nãi. …… Hai người gửi mật mã của ổ khóa cuối cùng cho Bà Nãi.

Sau đó liền ở đây chờ tin tức.

Giải Tiểu Hoa cũng đã sắp xếp người làm, đi tìm Hắc Hạt Tử. …… Còn lúc này, Bà Nãi.

Trên Dương Giác Phong.

Hoắc lão thái đã nhận được tấm ảnh.

Cầm tấm ảnh đã rửa xong.

Nhìn những người trước mắt, trong lòng Hoắc lão thái không khỏi có chút mong đợi.

Chương 186

“Chư vị, mật mã của ổ khóa cuối cùng, đã truyền đến rồi!

Linh Lung, gửi tin tức thông báo cho bên Cừu Đức Khảo, và nhân mã của Ngô gia!

Đã đến lúc rồi!

Một tiếng sau, xuống Cổ Lâu Trương Gia!” Ngồi phía dưới là Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cùng với Hồ Bàn hai người, đều là vẻ mặt hưng phấn.

Đặc biệt là Hồ Bàn hai người, những món vũ khí mang theo, đã sớm muốn lấy ra nghịch rồi!

Nửa tiếng sau.

Bên này nhân mã Hoắc gia, đã chỉnh đốn sẵn sàng!

Nhân mã Ngô gia cũng đã gấp rút đến.

Cừu Đức Khảo lão hồ ly này cũng cẩn thận, dù sao cũng sợ chết, chỉ phái một nửa nhân mã đến, bản thân ông ta, hẳn là tạm thời sẽ không xuống Cổ Lâu Trương Gia.

Nhưng không sao cả.

Nửa số người của ông ta, còn hữu dụng hơn cả ông ta.

Trước cửa động.

Hoắc lão thái nhìn mọi người, một tiếng lệnh xuống.

Hồ Bàn hai người mở đường, mọi người liền lần lượt tiến vào cửa động.

Cuối cùng, Hoắc lão thái mới được Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm

bảo vệ, xuống thông đạo.

“Thiền tỷ!

Vậy chúng em đi xuống trước đây!” Hoắc Linh nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái, nhẹ nhàng nói một câu.

Gật đầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền biến mất tại chỗ.

Còn lúc này, cách doanh trại của Hoắc gia vài nghìn mét, một người cầm ống nhòm lén lút quan sát.

Thấy doanh trại chỉ còn lại mấy người làm ở lại, liền vẻ mặt hưng phấn chạy về trại.

Sau khi hắn ta rời đi, một bóng người đột ngột xuất hiện tại chỗ.

“Uông gia… mau hành động đi!

Phu quân của em, không chờ được nữa rồi!” …… Dưới lòng đất.

Ngoài cánh cửa thứ ba.

Một hàng người đã đợi rất lâu.

Tuy rằng đều tụm lại sưởi ấm, nhưng khí lạnh vẫn rất nặng.

Lạnh đến run cầm cập.

“Mẹ nó!” “Không phải bảo Thiên Chân phải nhanh lên sao?

Sao vẫn chưa đến?” Vương Bàn Tử ôm Tiểu Ca, run rẩy nói.

“Đừng gấp, sắp rồi!” Tô Cảnh mở mắt, nhìn về phía cánh cửa đá.

Trước đó Vân Thái đã thông qua Kim Tàm Cổ, nói cho anh biết Uông gia đã bắt đầu hành động.

Điều đó có nghĩa là Hoắc lão thái và bọn họ đã xuống đất rồi.

Lúc này hẳn là sắp đến nơi.

Nhưng nhóm người Uông gia kia lại cẩn thận.

Bây giờ vẫn chưa bắt đầu hành động, ước chừng là đang dự đoán thời gian.

Đến lúc đó sẽ vào ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Nhưng Tô Cảnh khẳng định không thể để bọn họ toại nguyện được.

Nhìn Linh Lung bên cạnh, có lẽ, đã đến lúc nói rõ với cô gái này rồi!

Để cô ấy gửi tin tức, dẫn người Uông gia xuống đây! …… Thấy Tô Cảnh nhìn về phía cánh cửa đá trước đó đã vào, những người khác cũng đều nhìn sang.

Đột nhiên, cánh cửa đá truyền đến một tiếng động.

Sau đó từ từ hé ra một khe hở.

Bên ngoài là một đám người đông nghịt.

"Tô gia, chúng ta đến rồi!" Vương Khải Toàn lớn tiếng hô một câu.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm hộ vệ Hoắc lão thái, bước vào.

Thấy Tô Cảnh, hai cô gái đều nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Cảnh ca, chúng em đến rồi!" "Gia ~ không sao chứ!" Lắc đầu, Tô Cảnh cười nhìn về phía Hoắc lão thái.

Hoắc lão thái cũng đi đến trước mặt Tô Cảnh.

"Đây, đây là mật mã!" Đưa tấm ảnh cho Tô Cảnh, sau đó lại đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

Vương Bàn Tử bên cạnh lại châm chọc một câu.

“Lão thái thái, ngài thật sự tự mình xuống đây sao!” Nhưng Hoắc lão thái không đáp lại hắn, chỉ nói với Tiểu Ca một câu.

“Ngài… chỉ còn cách chân tướng một bước thôi!” Lúc này Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh cũng đã vây quanh Tô Cảnh.

Nhìn mọi người, Tô Cảnh hô một tiếng với Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, đi mở cửa!” “Được ngay!” “Bàn gia tôi đến mở cánh cửa cuối cùng này, cũng coi như là một khoảnh khắc lịch sử đáng ghi nhớ!” Cười ha hả nhận lấy tấm ảnh, Vương Bàn Tử đi đến trước cửa đá, ấn phù điêu.

Những người làm khác, cũng đều cảnh giác cầm lấy súng trường tấn công trong tay.

Bao gồm cả những người làm trước đó đi theo Tô Cảnh, cũng đều được Hồ Bàn hai người vừa phân phát súng đạn.

Cảnh này khiến khóe mắt Linh Lung giật giật liên tục.

Cái mẹ kiếp này xuống mộ, sao lại giống như đánh trận vậy?

Nếu Uông gia sơ suất một chút, tuyệt đối sẽ bị đánh bất ngờ.

Không được, mình phải tìm cơ hội, thông báo một chút.

Nhưng, Linh Lung vừa định truyền tin, đã thấy ánh mắt đầy thâm ý của Tô Cảnh nhìn về phía mình.

Điều này khiến cô ấy không dám có bất kỳ hành động nào nữa.

Ấn xuống phù điêu cuối cùng, cửa đá chậm rãi mở ra, để lộ hành lang cực kỳ hẹp dài bên trong.

Nhìn một cái hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Ước chừng, đi qua hành lang này, là có thể nhìn thấy Cổ Lâu Trương Gia chân chính rồi!

Cổ Lâu Trương Gia, ngay trước mắt!

Cửa đá mở ra, hành lang xuất hiện.

Mọi người đều một trận hưng phấn.

Nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp đến bước cuối cùng rồi.

Hoắc lão thái vốn định trực tiếp tiến vào hành lang, nhưng bị Tô Cảnh ngăn lại.

Con đường phía sau này, tuyệt đối là bước bước nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận hơn nữa!

Hoàng Kim Đồng mở ra, nhưng điều bất ngờ là, hành lang này lại rất an toàn.

Tuy nhiên Tô Cảnh vẫn vẻ mặt nghiêm túc.

"Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đi qua hành lang!

Xuất phát!" Một hàng người lần lượt bước vào hành lang.

Khi người cuối cùng bước vào, cửa đá của hành lang cũng ầm ầm đóng lại.

Hành lang này cực kỳ hẹp và dài.

Đi đại khái hai tiếng, mới đi ra ngoài.

Quan trọng nhất là, sau khi vào hành lang, tất cả thiết bị liên lạc trên người mọi người đều mất tín hiệu.

Chương 187

Tức là, bây giờ đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên Tô Cảnh vẫn có thể liên hệ với Vân Thái thông qua Kim Tàm Cổ, nên cũng không thành vấn đề lớn.

Nghe cô ấy nói, Uông gia lúc này, đã chuẩn bị xuất phát rồi.

Cũng đã đến lúc, chuẩn bị tiễn bọn họ lên đường.

Nhưng, trước đó.

Bí ẩn trường sinh của Cổ Lâu Trương Gia, nhất định phải nằm trong tay mình.

Vì họ muốn, vậy thì mình sẽ lấy được trước họ. …… Sau khi đi ra khỏi thông đạo, trước mắt là một không gian cực lớn.

Mọi người đứng trên một vách đá.

Trong hang động này, vách đá được bao phủ bởi những viên dạ minh châu phát sáng.

Thật là một sự đầu tư lớn.

Mặc dù không thể nhìn thấy toàn bộ địa hình, nhưng tuyệt đối có thể nhìn thấy toàn bộ Cổ Lâu Trương Gia.

Cổ Lâu Trương Gia này, ngoài sức tưởng tượng lại đồ sộ đến vậy!

Hơn nữa toàn thân màu xám trắng, như thể được quét một lớp phấn.

Trông vô cùng đáng sợ.

Từ đáy vực kéo dài thẳng đến đỉnh hang động.

Nhưng có thể nhìn thấy, chỉ có bảy tầng!

Tầng thứ tám hẳn là bị chôn vùi trong bùn cát, còn tầng thứ chín, hẳn là tầng mà Ngô Tà nhìn thấy trận Linh Chuông Đồng Lục Giác dưới đáy hồ.

Cái mẹ kiếp này nếu không phải tầng đó nằm dưới đáy hồ, thì đâu cần phiền phức đến vậy.

Trực tiếp từ trên xuống, chỉ có điều, nếu thật sự làm vậy, nước hồ đổ ngược, Cổ Lâu Trương Gia trực tiếp sẽ biến mất… "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đến Cổ Lâu Trương Gia!" "Có đánh dấu không!" "Đánh dấu!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Lục Khố Tiên Tặc!" 【Chú: Phiên bản cải tiến của hệ thống, có thể cướp đoạt sinh cơ của trời đất, thanh xuân vĩnh trú, trường sinh bất lão!】 "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Hóa Hình Đan X10!" 【Hóa Hình Đan: Có thể dùng cho tinh quái hóa hình!】 Tiếng nhắc nhở đánh dấu của hệ thống đã lâu không xuất hiện.

Nơi đây, hẳn là địa điểm đánh dấu cuối cùng của giai đoạn này.

Vì vậy phần thưởng cũng khá hậu hĩnh, nếu hệ thống quân không xuất hiện để tìm chút cảm giác tồn tại, Tô Cảnh đã suýt quên mất nó rồi.

Một Lục Khố Tiên Tặc, một Hóa Hình Đan, đều là những thứ tốt khó có được.

Hơn nữa Lục Khố Tiên Tặc thuộc về công pháp, hoàn toàn có thể truyền dạy cho những người phụ nữ của mình.

Phần thưởng này, Tô Cảnh cũng khá hài lòng.

…… Một nhóm người lần lượt đi đến trên vách đá.

Nhìn thấy Cổ Lâu Trương Gia trước mắt, đều kinh ngạc thốt lên.

Dù sao kiến trúc này, tuyệt đối là một kỳ tích trong lịch sử kiến trúc.

"Tiểu Ca, chúng ta cuối cùng cũng chạm đến nhà cậu rồi!" "Lão Hồ, trong này chắc phải có bao nhiêu bảo bối chứ!" "Quá hùng vĩ rồi!" "Thật không thể tin nổi…" …… "Linh Lung, Văn Cẩm, bảo vệ tốt Hoắc lão thái thái!" "Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người đi cùng tôi mở đường phía trước!" "Huyền Nữ, em dẫn Tiểu Tuyết đi cùng tôi!" …… Tô Cảnh có trật tự sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Hoắc Hữu Tuyết dẫn mười cao thủ Hoắc gia, Linh Lung dẫn mười người làm của Cửu Đức Khảo, cộng thêm Hồ Bàn hai người, cùng nhau đi theo Tô Cảnh tiến vào Cổ Lâu Trương Gia.

"Những người khác, ở lại tại chỗ, dưỡng tinh súc duệ, cảnh giác phía sau.

Một khi có người xông vào, trực tiếp bắn không giới hạn!" Những người làm còn lại, đều được Tô Cảnh giữ lại tại chỗ.

Vào Cổ Lâu Trương Gia, không nên có quá nhiều người.

Hiện tại dẫn theo số người này, vừa đủ.

Hơn nữa nếu quá đông người, còn khó kiểm soát.

Những người làm còn lại cũng đều nghe theo sắp xếp của Tô Cảnh.

Dù sao trước khi xuống, đều đã nói với họ nhiệm vụ của họ.

Đó chính là đối kháng với một đội ngũ khác.

Bên trong Cổ Lâu Trương Gia đầy rẫy nguy hiểm, có thể sẽ có bảo vật, nhưng những người này cũng đều sợ có mạng lấy, không có mạng tiêu.

Một nhóm người nghỉ ngơi bên vách đá, còn Tô Cảnh thì dẫn một nhóm nhân mã, theo dây thừng từ trên vách đá trèo xuống.

Sắp xếp của Tô Cảnh, Linh Lung đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Cái mẹ kiếp này, là muốn mai phục người của Uông gia à.

Chỉ có thể cầu mong tộc trưởng bên kia cẩn thận một chút.

Nhìn thần sắc rối rắm của Linh Lung, Tô Cảnh cũng biết cô ấy đang nghĩ gì trong lòng.

Nhưng, không sao cả.

Dù sao cô ấy cũng không thể truyền tin ra ngoài được. …… “Ai ui!

Cái gì vậy?” “Đập trúng Bàn gia rồi!” Vương Bàn Tử từ trên dây thừng không cẩn thận rơi xuống, không nhịn được kêu la một tiếng.

Tay hắn ta sờ soạng dưới người một hồi.

Sau đó nhặt lên một vật dài.

Dùng đèn pin chiếu vào, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

“Mẹ nó!

Xương người!” Nghe lời này, những người vừa xuống mở đèn pin chiếu xuống đất.

Chà chà!

Xương trắng khắp nơi!

Không chỉ có xương người, thậm chí ở phía xa còn có một bộ xương thú khổng lồ!

Nhìn mà thấy rùng mình.

Vương Bàn Tử lập tức đứng dậy, chạy đến bên cạnh Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, nơi này của lão gia nhà cậu sao lại tà khí như vậy?" Nhưng Tiểu Ca lại không nói gì, chỉ đi đến trước bộ xương thú đó, đưa tay sờ lên.

Tô Cảnh nhìn bộ xương thú này, trong mắt lóe lên một tia tò mò: "Bộ xương thú này hẳn là thú trấn mộ của Trương gia, những bộ xương người này, rất có khả năng là những thế lực muốn trộm trường sinh đã tiến vào Cổ Lâu Trương Gia.

Cuối cùng, cùng với con thú trấn mộ này đồng quy vu tận, chỉ có điều, con thú trấn mộ này là giống loài gì?" "Hống!" Tô Cảnh vừa nói xong, Tiểu Ca liền trực tiếp thốt ra một câu.

"Hống?" Hoắc lão thái có chút nghi hoặc.

Nhưng Tiểu Ca cũng không nói thêm gì.

Tô Cảnh nhìn bộ xương thú này, lại có vẻ suy tư.

Rất có khả năng nó cùng loại với những con Hống đỏ trong động quỷ là sinh vật dị thứ nguyên.

Lại liên tưởng đến phù điêu trên đĩa ngọc trước đó.

Rất có khả năng tổ tiên Trương gia đã phát hiện ra sinh vật Hống này, sau đó bắt giữ thu phục, dùng làm thú trấn mộ.

"Đi thôi!

Lên lầu!!" Tô Cảnh cũng không nghĩ sâu xa nữa.

Những chuyện cũ của Trương gia, liên quan gì đến anh.

Gọi mọi người một tiếng, liền đi về phía Cổ Lâu Trương Gia.

Dưới Cổ Lâu màu xám trắng, Tô Cảnh và mọi người đứng ở cửa.

Nhìn cánh cửa mục nát trước mắt, mọi người đều nhìn về phía Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, cánh cửa này phải do cậu mở rồi!" Vương Bàn Tử nói một tiếng, Tiểu Ca trầm mặc gật đầu.

Nhìn cánh cửa Cổ Lâu, ánh mắt khó hiểu.

Nhưng hắn vừa đưa tay chạm vào cánh cửa Cổ Lâu, liền nghe thấy bên trong truyền ra một trận gầm rú quái dị.

Huyền Nữ liền lập tức đứng chắn trước Tô Cảnh, Huyền Nữ kiếm trong tay đã nhắm thẳng vào cánh cửa Cổ Lâu.

Chương 188

Tiểu Tuyết cũng biến hình to lớn bằng hổ dữ, cúi thấp thân mình, gầm gừ nhìn về phía cánh cửa Cổ Lâu.

Dáng vẻ này của Tiểu Tuyết, lại khiến mọi người sững sờ.

Cái mẹ kiếp này thành tinh rồi à.

Quả nhiên, mình ngay cả một con chó cũng không bằng.

Trong Trương Gia Cổ Lâu, tiếng gầm của sinh vật không rõ tên đột nhiên vang lên.

Mọi người đều đề cao cảnh giác.

"Bên trong sẽ không còn Trấn Mộ Thú nữa chứ?" Vương Bàn Tử không kìm được thốt ra.

"Cái mồm quạ của cậu, có thể im lại không!" Hoắc Hữu Tuyết lườm anh ta một cái.

Bộ xương thú vừa thấy lúc nãy cao bằng hai người.

Nếu thật sự còn Trấn Mộ Thú, chắc chắn đủ để nhóm người bọn họ phải khốn đốn… "Lùi lại!" Tiểu Ca vẫn một vẻ trấn tĩnh.

Rút Tiểu Hắc Kim ra nắm trong tay.

Nghe thấy lời đó, cả nhóm lùi lại hơn chục bước.

Sau đó Tiểu Ca mới mạnh mẽ đẩy cánh cửa lớn của cổ lâu.

Cửa cổ lâu bị đẩy ra.

Sinh vật bên trong dường như bị khiêu khích, phát ra một trận gầm rống càng thêm đáng sợ.

Rồi một thân ảnh khổng lồ đột ngột xuất hiện trong tầm mắt mọi

người.

Tiểu Ca giơ tay chém ngang một nhát, nhưng lực phản chấn truyền đến trực tiếp làm anh lùi lại mấy bước.

Sinh vật bên trong gầm gừ đi ra.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ hình dáng của nó.

Thân thể cao bằng hai người, toàn thân mọc đầy lông đỏ.

Còn quấn quanh những sợi xích sắt.

Nó có một cái mặt người hung tợn, miệng đầy răng nanh sắc nhọn.

Nước dãi vẫn còn chảy xuống.

Cú đánh vừa rồi của Tiểu Ca dường như đã chọc giận con quái vật này.

Nó lập tức đứng thẳng lên, hai vuốt vung về phía mọi người.

"Mẹ kiếp, đây là Hồng Hống phải không?

Sao Trương Gia Cổ Lâu lại có thứ này?" Vương Khải Toàn giơ súng bắn một loạt đạn tới, vừa chửi bới nói.

Những người còn lại cũng theo đó khai hỏa.

Vô số viên đạn trút xuống thân con quái vật.

Nhưng chỉ bắn ra từng tia lửa.

"Con Hồng Hống này còn khủng khiếp hơn cả những con chúng ta từng gặp trước đây, đạn không xuyên thủng được phòng ngự!" Hồ Bá Nhất nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Xem của Béo này!" "Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử giơ tay ném một quả lựu đạn ra.

Thấy vậy, Tiểu Ca lướt qua, lao thẳng đến dưới thân Hồng Hống,

Tiểu Hắc Kim lướt qua lòng bàn tay, dính đầy Kỳ Lân Huyết, một đao đâm tới.

Trực tiếp phá vỡ phòng ngự của con Hồng Hống này.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cùng lúc đó, quả lựu đạn của Vương Bàn Tử cũng thuận thế bay vào miệng con Hồng Hống.

Rầm một tiếng!

Con Hồng Hống này trực tiếp bị lựu đạn nổ tung từ bên trong, cả cái đầu bị nát bấy.

Thân hình to lớn loạng choạng vài cái rồi ngã xuống đất.

Máu tươi chảy lênh láng.

"Ăn ý!" Bước tới, đá hai chân vào xác con Hồng Hống, Vương Bàn Tử vươn tay đấm Tiểu Ca một cái.

Tô Cảnh cũng gật đầu, hai người quả thực phối hợp rất ăn ý.

"Đi thôi, vào trong!" Tô Cảnh đứng cạnh Hoắc Lão Thái, nói một tiếng.

Tiểu Ca và Bàn Tử gật đầu.

Cảnh giác bước vào trong cổ lâu.

Những người khác cũng lần lượt theo sau.

Sau khi vào, cũng không có gì đặc biệt.

Tô Cảnh nhìn quanh một lượt.

Chỉ là diện tích khá lớn mà thôi.

Có bốn cây cột lớn, trên đó đầy những phù điêu.

Tô Cảnh cũng không hiểu.

Nên anh trực tiếp bỏ qua.

Ngược lại, Hoắc Lão Thái lại bảo Hoắc Hữu Tuyết chụp không ít ảnh.

Nói rằng rất có giá trị nghiên cứu.

Tầng thứ nhất này, hẳn là nơi con Hồng Hống vừa rồi hoạt động.

Muốn thực sự biết bí mật ẩn giấu của Trương Gia Cổ Lâu, còn phải đi lên trên.

"Lên lầu!" Tô Cảnh ra lệnh một tiếng, mọi người lần lượt trèo lên từ cửa cầu thang.

Tiểu Ca đi đầu, vừa vào Trương Gia Cổ Lâu, cảm xúc của anh đã rõ ràng có gì đó không ổn.

Có lẽ, ở đây anh có thể tạm thời khôi phục một phần ký ức cũng không chừng!

Cả nhóm trực tiếp đi lên trên.

Đến tầng thứ hai, nơi này không còn trống trải như tầng một.

Mặc dù trên mặt đất không có gì, nhưng trên trần nhà treo hơn một nghìn cái hộp sắt.

"Tiểu Ca, đây có phải lương khô nhà anh để lại cho anh không?" Bàn Tử không nhịn được trêu chọc một câu.

Tiểu Ca chỉ ngẩng đầu nhìn những chiếc hộp sắt này, không nói gì.

Nhưng không hiểu sao, đột nhiên cảm thấy anh có chút bi thương.

"Lương khô nhà ai mà lại để trong hộp sắt?" Hoắc Hữu Tuyết vừa chụp ảnh vừa phàn nàn.

Nhưng lời vừa dứt, liền thấy Tiểu Ca giơ tay ném Tiểu Hắc Kim

ra.

Trực tiếp cắt đứt sợi xích nối với một chiếc hộp sắt.

Anh nhẹ nhàng đón lấy nó vào tay.

Sau đó nhặt Tiểu Hắc Kim từ dưới đất lên đeo sau lưng.

Rồi mới đặt chiếc hộp sắt này xuống sàn, sau đó dễ dàng tìm thấy cơ quan, dùng hai ngón tay chạm vào mở chiếc hộp sắt.

Mọi người đều chăm chú nhìn, nếu bên trong có bảo vật gì.

Chẳng phải là phát tài rồi sao?

Dù chỉ một món trong mỗi hộp sắt, cũng đủ kiếm bộn rồi!

Nhưng sau khi hộp sắt mở ra, mọi người tuy thất vọng vì không có bảo bối, nhưng càng kinh ngạc hơn.

Bên trong, hóa ra là một bộ xương bàn tay bị đứt lìa.

"Trời đất của tôi, tay người sao?" "Ở đây có nhiều hộp sắt như vậy, bên trong đều là tay người à?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút kinh ngạc.

"Hẳn là bàn tay đứt lìa của tộc nhân Trương Gia!" "Tộc nhân Trương Gia chết ở bên ngoài, thi thể không tiện vận về, nên vận về một bàn tay, cũng coi như là đại diện nhập vào từ đường tổ tông." Tô Cảnh giải thích một câu.

Tiểu Ca trực tiếp đậy chiếc hộp sắt lại.

Rồi trầm mặc ngồi xuống đất, những người có mặt đều có thể cảm nhận được nỗi bi thương trên người anh.

Chương 189

“Tôi thấy tầng này cũng không có gì nguy hiểm, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ!” “Nghỉ ngơi xong, lại lên lầu!” Tô Cảnh thấy vậy, trực tiếp cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhìn vào hiện tại, tầng này khá an toàn.

Cơ bản không có nguy hiểm gì.

“Chẳng lẽ những bàn tay đứt lìa này còn có thể thi biến sao?

Đã thối rữa thành xương rồi...” Tô Cảnh không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ mình có chút đa nghi.

Ngay sau đó cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm đều xích lại gần.

Cầm đồ ăn từng miếng từng miếng đút cho Tô Cảnh.

Loại đãi ngộ này, những người khác có muốn cũng không được… Không nói đến Tô Cảnh bên này.

Tại Tứ Cô Nương Sơn, Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa vừa nhận được tin tức.

Một ngày trước, Hoắc Lão Thái dẫn người xuống con đường ngầm.

Hiện tại đã mất liên lạc.

Sinh tử không rõ!

Thêm vào đó, Hắc Hạt Tử lại mất tích ở Tứ Cô Nương Sơn.

Hai người hiện giờ đã bối rối không biết làm sao.

Nhưng Giải Tiểu Hoa vẫn bình tĩnh hơn Ngô Tà không ít.

“Ngô Tà, đừng vội hoảng!” “Bọn họ đi vào nhiều người như vậy, dù gặp nguy hiểm gì cũng có thể chống đỡ một thời gian!” “Hơn nữa, chẳng phải Tô Gia cũng ở đó sao?” “Tạm thời án binh bất động, trước cứ chờ tin tức đã!” Bị Giải Tiểu Hoa nói vậy, Ngô Tà cũng bình tĩnh hơn không ít.

Nhưng trong lòng vẫn không yên.

“Tiểu Hoa, trước về Kinh Đô!” “Hai ngày, chờ thêm hai ngày nữa, nếu không có bất kỳ tin tức nào, vậy thì xuất phát đi Ba Nãi!” Ngô Tà nói rất kiên định.

Dù thế nào đi nữa, Tiểu Ca và Vương Bàn Tử đều ở bên trong.

Nếu thật sự có chuyện gì, anh cả đời cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Vậy được!” “Bên này tiếp tục sắp xếp người tìm Hạt Tử, em trước tiên về Kinh Đô với anh, hai ngày sau nếu không có tin tức, vậy thì xuất phát đi Ba Nãi!” Gật đầu, sắc mặt Ngô Tà ngưng trọng.

Về Kinh Đô, không về Trường Sa, đó là vì Kinh Đô có thể điều động nhiều người hơn!

Chỉ riêng Doãn Nam Phong thôi, thế lực đã đủ lớn rồi.

Tô Cảnh mất liên lạc, cô ấy chẳng lẽ không phái người đi Ba Nãi xem sao?

Dù Kinh Đô không tìm được người, quay về Trường Sa cũng không muộn!

Ba Nãi.

Dao Trại.

Tộc trưởng Uông Gia, Uông Đại Sơn, ngồi ở vị trí chủ tọa.

Trước mặt ông ta là một thanh niên Uông Gia.

“Uông Đào, tài liệu Uông Linh Lung gửi về đã sắp xếp xong chưa?” “Tộc trưởng, đã sắp xếp ra mật mã mở cửa rồi!” “Nhưng Uông Linh Lung sau khi vào cửa thứ ba thì đến giờ vẫn chưa có tin tức mới nhất truyền về.” “Có hai khả năng, một là gặp nguy hiểm.” “Khác là cô ấy đã bị bại lộ!” “Mật mã đã sắp xếp xong là tốt rồi, Uông Linh Lung dù có chết, cũng là vì Uông Gia mà chết!” “Cô ấy đáng để tự hào vì điều đó!” “Cô ấy bại lộ hay không, đã không còn quan trọng nữa!” “Không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến hành động của chúng ta.” “Hơn nữa, mặc dù Trương Gia Cổ Lâu đầy rẫy nguy hiểm, nhưng với sự hiểu biết của ta về Tô Cảnh, hắn tuyệt đối có khả năng tìm được bí ẩn trường sinh trong Trương Gia Cổ Lâu!” “Chúng ta chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được.” “Uông Đào, thông báo xuống dưới!” “Bảo người dưới chuẩn bị!

Tối nay mười hai giờ, xuống Trương Gia Cổ Lâu!” Chưa kể đến Uông Gia bên này.

Trương Gia Cổ Lâu.

Đoàn người Tô Cảnh đã tiến lên tầng ba!

Tầng ba và tầng hai bố cục hoàn toàn khác nhau.

Sau khi lên, đập vào mắt là một hành lang dài hẹp.

Hai bên hành lang là từng cánh cửa sắt dày nặng.

Theo diện tích tầng hai mà đối chiếu, ở đây ước chừng phải có bốn năm trăm gian phòng.

“Mẹ kiếp!

Tô Gia, cái bố cục này sao lại thay đổi rồi?” Vương Bàn Tử chửi thề một câu.

“Đừng buông lỏng cảnh giác!

Chỗ này không ổn!" Tô Cảnh nhìn quanh, rồi nói với mọi người một câu.

Nghe lời này, những khẩu súng trường súng ngắn lập tức được giơ lên.

Tiểu Ca đi đến trước một cánh cửa sắt, vươn ngón tay vuốt ve qua lại.

Dường như có gì đó nhận ra.

Đương nhiên, không phải ký ức hồi phục.

Chỉ là bản năng của cơ thể, có một cảm giác quen thuộc với nơi này.

Rút Tiểu Hắc Kim ra, một đao chém đứt then cửa sắt.

Kèm theo tiếng kẹt ken két rợn người, cánh cửa sắt chậm rãi mở vào bên trong.

Đèn pin rọi vào, toàn bộ bố cục căn phòng hiện rõ trong mắt mọi người.

Nhất mục liễu nhiên!

Căn phòng không lớn, khoảng ba mươi mét vuông.

Chính giữa đặt một chiếc quan tài sắt đen sì.

"Quan tài sắt phong thi?" "Bên trong này đại hung đó!" Hồ Bá Nhất sắc mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói.

Nhưng Tiểu Ca lại nói một câu không cho phép nghi ngờ.

"Mở quan tài!" "Tô Gia, cái này?" Hoắc Hữu Tuyết hỏi dò nhìn Tô Cảnh.

Ánh vàng trong mắt thu lại, Tô Cảnh trực tiếp xua tay.

"Nghe lời anh ấy!

Mở quan tài!" "Bên trong hẳn có đồ tùy táng, có thể mang về!" Nghe lời này, mọi người lập tức phấn khích.

Ở đây có mấy trăm cỗ quan tài cơ mà!

Nếu tất cả đều có đồ tùy táng, chẳng phải là phát tài rồi sao!

Đặc biệt là hai lão Béo hưng phấn nhất, xông xáo chạy tới.

Cầm công cụ nạy khe quan tài.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, Tô Cảnh liền biết đang nghĩ gì.

Cũng không nhất định mỗi quan tài đều có đồ tùy táng, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không có thứ đáng để ra tay, Tô Cảnh sao lại cho mở quan tài.

Vừa rồi đã dùng Hoàng Kim Đồng dò xét qua rồi.

Bên trong, đại hung!

Nhưng đồ tùy táng tuy không nhiều, nhưng mỗi món đều có giá trị liên thành!

Rõ ràng thân phận của người trong quan tài này không phải là nhân vật đơn giản.

Quan trọng nhất, người này mặc một bộ cổ trang.

Theo lý mà nói, tính theo niên đại, hẳn đã sớm hóa thành xương trắng rồi.

Nhưng dưới sự thấu thị của Tô Cảnh, tình hình nhìn thấy lại khiến người ta kinh hãi.

Thịt da trên cơ thể người này dính chặt vào xương, đầu ngón tay đã mọc ra móng vuốt đen sì dài mười mấy cm.

Về độ cứng, ước chừng cắt kim loại đứt ngọc cũng không thành vấn đề.

Hai lão Béo hợp lực nạy mở quan tài sắt.

Tình hình bên trong khiến hai người sợ không nhẹ, không khỏi kinh hô thành tiếng.

“Mẹ kiếp!

Thi biến rồi!” “Đeo Mạc Kim Phù vào, lão Hồ!” Vương Khải Toàn hét lên với Hồ Bá Nhất một tiếng, rồi tay nắm chặt Mạc Kim Phù trên cổ lùi lại mấy bước.

Nghe lời này, mọi người ồ lên.

Chương 190

“Im miệng!” Hoắc Lão Thái lạnh lùng quát một tiếng.

Mọi người lúc này mới yên tĩnh lại.

Mặc dù thi thể bên trong dường như đã thi biến, nhưng lại không có động tĩnh gì.

Tiểu Ca trực tiếp đi tới.

Thò tay từ trong ngực thi thể lấy ra một tấm thẻ sắt hoen gỉ, hẳn là chứng minh thân phận của người này.

Cụ thể thì Tô Cảnh không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiểu Ca, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Thấy cái xác này không có động tĩnh, Vương Bàn Tử cũng bạo gan hơn.

Đi tới, liền lột hết vòng tay, dây chuyền và những thứ tương tự trên thi thể, không hề ghét bỏ mà đeo lên người mình.

Toàn là tiền cả mà!

Thoáng nhìn qua là biết giá trị liên thành!

“Tiểu Ca à, tài sản tổ tiên nhà anh sống không mang theo, chết không mang đi, cứ giao cho Béo này đi!” “Anh giữ không nổi đâu!” Vương Khải Toàn thấy vậy cũng vội vàng chạy tới.

Cướp thức ăn từ miệng hổ, giật lấy một chiếc nhẫn từ tay Vương Bàn Tử.

“Nhanh lên, chia cho Béo này một cái!” Béo tranh Béo, cũng có chút thú vị.

Tiểu Ca thì không nói gì, hoàn toàn không để ý đến những thứ này,

chỉ lặng lẽ cất kỹ tấm thẻ sắt kia.

Có lẽ, trên đó ghi lại một số thông tin liên quan đến thân phận của anh?

Tô Cảnh cũng lười hỏi.

“Thôi được rồi, đừng tranh nữa!” “Nhiều cỗ quan tài như vậy, bảo vật bên trong tuyệt đối nhiều đến mức các cậu không thể tưởng tượng nổi!” Lời Tô Cảnh nói quả thật không sai.

Mọi người cũng đều đồng tình gật đầu.

Nhưng dưới sự tranh giành giữa Vương Khải Toàn và Vương Nguyệt Bán, Vương Khải Toàn đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Ối giời!” Mọi người nhìn tới, chỉ thấy tay Vương Khải Toàn bị móng vuốt sắc nhọn của thi thể cào rách một vết.

Máu tươi trực tiếp vương vãi lên trên cái xác khô đó.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cái xác khô đột nhiên chấn động dữ dội.

Rồi một bàn tay khô quắt trực tiếp bám lên mép quan tài.

“Thi... thi biến rồi!” Vương Bàn Tử run rẩy chỉ vào thi thể hét lên.

Mọi người ồ lên lùi lại.

Họng súng đều chĩa về phía quan tài.

Vẫn là Tiểu Ca nhanh tay lẹ mắt.

Ánh mắt lạnh lẽo, một đao chém lên.

Nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với cánh tay, lại phát ra một trận âm thanh kim loại va chạm.

Đủ để thấy độ cứng rắn của thi thể này.

Nhưng cú này cũng cho Vương Nguyệt Bán và Vương Khải Toàn

cơ hội bỏ chạy.

Cả hai như một làn khói chạy ra ngoài cửa.

"Tiểu Ca, mau ra ngoài!" "Để Béo này cho nó ăn lựu đạn!" Vương Nguyệt Bán hét lên với Tiểu Ca một tiếng, Tiểu Hắc Kim trực tiếp bị man lực của thi quái đánh bật ra.

Sau đó con thi quái đứng thẳng từ trong quan tài lên.

Hung hăng lao về phía Tiểu Ca.

Thấy vậy, Tô Cảnh lướt mình, liền xuất hiện trước mặt Tiểu Ca.

"Đoái Tự… Hắc Lưu Ly!" Một tiếng quát khẽ, hai tay lập tức hóa thành màu lưu ly.

Đón lấy móng vuốt sắc nhọn của thi quái, đấu sức mạnh thô bạo, Tô Đại Quan Nhân còn chưa sợ bao giờ!

Một luồng kình lực bùng nổ, liền đánh bay con thi quái ra ngoài, đâm sầm vào tường.

"Ly Tự!

Xích Luyện!" Ngay sau đó thừa thắng xông lên, một con rắn lửa màu xanh lam bùng phát từ lòng bàn tay.

Lao thẳng về phía con thi quái!

Con rắn lửa hóa thành từ nghiệp hỏa nuốt chửng thi quái, từng trận gầm rít đáng sợ phát ra từ miệng thi quái.

Chỉ trong chốc lát, nó đã hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng hiểm nguy vừa rồi khiến mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, chân vẫn còn run rẩy.

Thấy thi quái bị tiêu diệt, lúc này anh ta mới phấn khích hét lớn

một tiếng.

“Tô Gia!

Tuyệt vời!” Điều này cũng khiến nhiều đồng đội khác phấn khích hét lên.

“Tô Gia tuyệt vời!” “Tuyệt vời!” Cảnh tượng này, chẳng phải còn hơn cả ấn tượng sao?

Tiểu Ca nhìn Tô Cảnh, cũng khẽ nói một câu.

“Cảm ơn!” Xua tay, Tô Cảnh không đáp lời.

Vốn dĩ là đến đây giúp đỡ, sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Ca bị thương chứ?

“Thi thể trong những quan tài sắt này ước chừng đều đã thi biến, dùng quan tài sắt để trấn áp.” Nhìn mọi người, Tô Cảnh chậm rãi nói.

“Vừa rồi thi biến, hẳn là do hấp thu huyết dịch của Vương Khải Toàn.” “Chỉ cần không dính máu, chắc sẽ không sao.” “Béo!” “Có mặt, Tô Gia!” “Dẫn người mở hết mấy cái quan tài sắt này cho tôi!

Bảo bối bên trong, đều mang về Kinh Đô cho tôi!” “Không thiếu lợi lộc cho các cậu đâu!” “Chú ý đừng để thi thể dính máu!” Tô Cảnh nói với Vương Nguyệt Bán một câu.

“Được rồi!

Anh em, theo Béo tôi đi mở quan tài!” “Được thôi!” “Đi nào, đi nào!” Ngoài người của Hoắc Gia và Ngô Gia, cả người của Linh Lung cũng đi theo.

Không còn cách nào!

Tiền tài lay động lòng người mà!

“Linh Linh, Văn Cẩm, hai em đừng rời khỏi Hoắc Lão Thái.”

“Huyền Nữ, cô đi theo Bàn Tử, một khi thi thể có dị động, dùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa đốt đi!” “Vâng, chủ nhân!” Mọi người bắt đầu hành động.

Tô Cảnh thì vẫy tay về phía Tiểu Ca.

Thấy Tiểu Ca đi tới, Tô Cảnh lúc này mới hỏi một câu.

“Tiểu Ca, tấm thẻ sắt anh lấy ra đó, có hữu dụng với anh không?” Tiểu Ca không thể không gật đầu.

“Đó là dùng để ghi lại cuộc đời, có lẽ có thể tìm được thân phận của tôi...” Đây là lần đầu tiên Tô Cảnh nghe Tiểu Ca nói một câu dài như vậy.

“Lát nữa tôi sẽ bảo Bàn Tử dẫn người thu thập hết những tấm còn lại.” “Anh từ từ xem!” “Ừm!” Mấy trăm cỗ quan tài, mọi người chia nhau hành động.

Cũng mất hai tiếng mới mở xong, trong đó có mấy bộ lão thi lâu năm, thời gian mở quan tài quá lâu, hấp thụ khí tức của người sống, cũng đã thi biến.

Nhưng lại bị Huyền Nữ một mồi lửa thiêu rụi sạch sẽ.

Mọi người cũng không có thương vong gì.

Hoắc Lão Thái càng lúc càng cảm thấy, để Tô Cảnh làm đội trưởng là một quyết định sáng suốt.

Chẳng phải ngay cả người mình kính trọng nhất, trước mặt anh ấy cũng đều lu mờ sao?

Tô Cảnh đã lấy Hoắc Linh, Hoắc Gia… đương nhiên sẽ hưng thịnh!

Cũng có thể là vì trong những quan tài sắt này đều là thi quái, nên tầng ba này cũng không có cơ quan gì đặc biệt.

Hoắc Lão Thái dẫn người thu thập đủ bản đồ lôi đồ, cũng biết bố cục cơ quan bên trong này.

Nhưng, tình hình thực tế vẫn khác xa so với tưởng tượng.

Không nói gì khác, chỉ riêng tầng ba này lại có nhiều thi quái bị phong ấn trong quan tài sắt như vậy.

Điều đó đã nằm ngoài dự liệu của Hoắc Lão Thái.

Một nhóm đồng đội đặt châu báu thu được xuống đất, tất cả chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Lúc này cả nhóm người cũng đã đến khu vực trung tâm tầng ba.

Chương 191

Sau khi cơ quan thông lên tầng bốn được mở, trên trần tầng ba lại xuất hiện một cái lỗ tròn vừa đủ vài người đi qua.

Mặc dù chiều cao tầng khoảng bốn năm mét, nhưng mọi người cũng không lo không lên được.

Lúc này đang kiểm kê bảo bối đã cướp bóc được.

"Tô Gia, thứ này tôi vừa xem qua, giá trị tuyệt đối vượt quá mười ức!" Hồ Bá Nhất xích lại gần, có chút phấn khích nói.

Gật đầu, Tô Cảnh thì không mấy bận tâm.

Mười ức?

Tiền nhỏ!

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, Tiểu Ca đang kiểm tra một đống đồ.

Tô Cảnh đi tới hỏi một câu.

"Thế nào rồi, có manh mối gì không?" Đặt tấm thẻ sắt trong tay xuống, Tiểu Ca lắc đầu.

Thần sắc dường như có chút thất vọng.

"Tiểu Ca, đây mới là tầng ba thôi!" "Biết đâu đến mấy tầng sau, có thể tìm thấy manh mối gì đó thì sao?" "Dù không tìm được, nói không chừng anh xúc cảnh sinh tình, lập tức nhớ ra!" Vương Bàn Tử vỗ vai Tiểu Ca, trực tiếp nói.

Hoắc Lão Thái cũng gật đầu.

"Nơi này, là điểm cuối của ngài!" "Ngài sẽ tìm lại được những thứ đã mất..." "Được rồi, nghỉ ngơi tại chỗ!" "Hai giờ sau!

Tiếp tục lên lầu!" Nói với mọi người một câu, Tô Cảnh vung tay ra sau.

Một đống châu báu tùy táng liền được thu vào không gian hệ thống.

Cái tài biến vật từ hư không này cũng khiến mọi người tấm tắc khen ngợi.

Một nhóm người tại chỗ chỉnh đốn.

Ăn lương khô, bổ sung thể lực.

Tô Cảnh tìm người lấy một sợi dây thừng.

Lòng bàn tay lật một cái, Thiên Huyễn liền hóa thành một cây trường côn, buộc dây thừng vào côn, rồi ném lên lỗ trên lầu.

Rồi mắc vào miệng lỗ phía trên.

Chờ sửa soạn xong, cả nhóm người trực tiếp có thể theo dây thừng mà trèo lên.

Làm xong, Tô Cảnh cũng ngồi xuống đất, tựa vào đùi Huyền Nữ nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, tại Kinh Đô.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phòng khách.

Ngô Tà và Giải Tiểu Hoa đang ngồi đối diện Doãn Nam Phong.

Nhìn Doãn Nam Phong, Ngô Tà cười gượng một tiếng.

"Lại gặp mặt rồi, Doãn lão bản!" Sau khi từ Tứ Cô Nương Sơn trở về, Ngô Tà trực tiếp cùng Giải Tiểu Hoa đến Kinh Đô.

Muốn đi Ba Nãi, nhất định phải tập hợp nhân lực, chỉ dựa vào người của Giải Gia thì không đủ!

Tam thúc của mình lại mất tích, người dưới trướng tuy vì Tô Cảnh uy hiếp mà không phản lại mình.

Nhưng cũng không nghe theo sự điều khiển của mình.

Người có thể gọi đến, chỉ có một Phan Tử.

Nhưng, nếu không phải lúc cần thiết, Ngô Tà thật sự không muốn gọi Phan Tử.

Anh ta vì mình, vì Tam thúc đã làm quá nhiều rồi.

Những năm qua, vết thương trên người không đếm xuể.

Hơn nữa Tam thúc mất tích, Phan Tử vẫn luôn duy trì quán xá, không bao lâu tóc đã bạc đi quá nửa.

Dựa vào mối quan hệ giữa Tô Cảnh và Doãn Nam Phong, thực ra Ngô Tà vẫn có khả năng mượn người từ tay Doãn Nam Phong!

"Ngô Tà?" "Cậu còn dám đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi?

Không sợ bị tôi ném xuống sông sao?" "Hoa Nhi Gia, sự bảo lãnh cậu làm cho nó, không duy trì được bao lâu đâu..." "Hai trăm sáu mươi triệu, Ngô Gia Tiểu Tam Gia, khi nào thì trả?" Ho khan một tiếng, Ngô Tà trực tiếp lảng sang chuyện khác.

"Doãn lão bản, bây giờ không phải lúc nói chuyện này!" "Tôi muốn đến Trương Gia Cổ Lâu cứu người!" "Vì vậy, Doãn lão bản, có thể cho tôi mượn ít người không?" "Cứu người?" Ánh mắt Doãn Nam Phong sắc bén.

"Có chuyện gì vậy?" "Anh Tô và Hoắc Lão Thái bọn họ mất liên lạc rồi..." Nghe thấy điều này, Doãn Nam Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi cô trực tiếp nói.

"Chờ!" "Mất liên lạc không có nghĩa là gặp nguy hiểm, rất có thể

là tín hiệu bị chắn rồi...” “Người đàn ông của tôi dù gặp nguy hiểm, cũng có thể toàn thân trở ra!” “Tôi tin tưởng anh ấy!” “Sau khi cậu đến đó, có thể phát huy tác dụng lớn đến đâu?” “Hơn nữa, bên tôi cũng không thể điều động người, người đàn ông của tôi trước khi đi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm cần trấn giữ Kinh Đô, phối hợp cùng A Ninh bọn họ đề phòng Uông Gia tập kích phía sau...” “Cô tin người đàn ông của cô, tôi không tin Tiểu Ca à!” Trong lòng Ngô Tà, cứ như treo một tảng đá lớn vậy.

Nếu Tiểu Ca có chuyện gì, anh sẽ hối hận cả đời.

“Vậy chúng ta cứ chờ không sao?” “Chờ!

Tôi tin người đàn ông của tôi sẽ không có chuyện gì, anh ấy sẽ chủ động liên hệ với chúng ta...” “Tôi chỉ cần làm tốt những việc anh ấy dặn dò là được...” Ngô Tà: “.....” Ba Nãi.

Nửa đêm mười hai giờ.

Trong rừng cây cách Dao Trại không xa.

Tộc trưởng Uông Gia, Uông Đại Sơn, đứng chắp tay sau lưng.

Vân Thải mặc một bộ đồ săn, đứng cách đó không xa.

“Tộc trưởng, đội một đã tập hợp xong!” Mười tiểu đội, khoảng trăm người.

Từng người Uông Gia được vũ trang đầy đủ, lần lượt tập kết trong rừng cây.

Đội trưởng của mười tiểu đội đứng ở phía trước nhất.

Trong đó, mười người của tiểu đội một, toàn bộ đều là những người có năng lực do Uông Gia chế tạo.

Coi như là vũ khí bí mật độc quyền của Uông Gia!

Đây cũng là chỗ dựa của Uông Đại Sơn lần này.

Sau khi tất cả đã tập hợp xong.

Uông Đại Sơn lúc này mới quay người lại.

"Bí mật trường sinh trong cổ lâu, Uông Gia nhất định phải có được!" "Đội một đến đội chín, theo ta xuống Trương Gia Cổ Lâu." "Đội một mục tiêu của các ngươi, chỉ có một, bắt sống Tô Cảnh!" "Bất kể hắn có thuật trường sinh hay không, chỉ cần bắt được hắn, chúng ta có thể để bộ phận tính toán phân tích năng lực của hắn, để Uông Gia chúng ta sử dụng." "Thế giới này, sớm muộn gì cũng thuộc về Uông Gia chúng ta!" "Đội mười, ở lại Dương Giác Phong, phụ trách tiếp ứng!" "Uông Gia chúng ta đã mưu tính lâu như vậy!" "Lần này, chỉ được thành công, không được thất bại!" "Vâng!" Thấy thuộc hạ của mình khí thế dâng trào, Uông Đại Sơn vung tay lớn.

"Xuất phát!" Đi theo phía sau mọi người, Vân Thải không khỏi bĩu môi.

Chỉ có Tô Cảnh, mới là con hoàng tước thật sự đó… Uông Gia?

Đã sớm bị anh ta đùa giỡn trong lòng bàn tay rồi.

Cả nhóm người lợi dụng màn đêm, lén lút trèo lên Dương Giác Phong.

Đi về phía lối vào Trương Gia Cổ Lâu.

Thậm chí còn tránh được nhân viên tiếp ứng của Hoắc Gia ở bên ngoài.

Trước lối vào Dương Giác Phong.

Uông Đại Sơn ra lệnh một tiếng.

Một đám người Uông Gia ào ạt xông vào.

Đội mười ẩn mình cách cửa động không xa, đóng trại, phụ trách tiếp ứng.

Sau khi Uông Đại Sơn dẫn tất cả mọi người vào cửa động.

Trước cửa động đột ngột xuất hiện một bóng dáng thướt tha cao ráo.

Một đôi mắt xanh thẳm sâu hun hút nhìn chằm chằm vào cửa động.

Dường như có thể nhìn thấy những bóng người đang dần dần lẩn vào bên trong.

Khóe miệng không nhịn được cong lên.

"Săn giết… bắt đầu!" Thân ảnh lóe lên, liền biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện tại nơi đội tiếp ứng của Uông Gia đóng trại.

"Ai!" "Người nào?" Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên xuất hiện, khiến đội người Uông Gia này kinh hô thành tiếng.

Cầm vũ khí vây quanh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Có người trong tay còn cầm súng lục.

Chương 192

Mà nói đến, Uông Gia nhiều người như vậy, trong tay có vũ khí nóng không quá một nửa.

Người bên phía Tô Cảnh, hoàn toàn áp đảo!

Mặc dù bị những người này vây quanh.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn sắc mặt như thường.

Chỉ khẽ cười nói.

"Dường như, nếu để các ngươi lưu đây, thì có chút quá dễ dãi cho các ngươi rồi." "Khi dễ tỷ muội của ta, còn muốn ra tay với phu quân của ta…" "Đáng giết!" Lời vừa dứt, dưới chân từng đóa Bỉ Ngạn Hoa mọc ra.

Trong chớp mắt đã phủ kín lên người bọn họ.

Nhưng lần này, lại không nuốt chửng bọn họ một cách sảng khoái.

Một đội người bị Bỉ Ngạn Hoa mọc rễ trên người, đều đau đớn gào thét.

Dù có tự tay nhổ Bỉ Ngạn Hoa ra, ngoài việc kéo theo những mảng thịt lớn, hoàn toàn không ngăn được sự lan tràn của Bỉ Ngạn Hoa, nhổ một cây, lại sẽ mọc ra một cây khác trên da thịt.

"Cứ từ từ tận hưởng đi…" "Đây là cái chết thích hợp nhất cho các ngươi!" Khẽ ngân nga một tiếng, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại mười thân ảnh máu thịt lẫn lộn đang quằn quại trên mặt đất.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời đêm.

Lối vào Dương Giác Phong.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lại xuất hiện, lướt mình vào.

Theo sát phía sau đội quân Uông Gia, không xa không gần.

Có Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đó.

Cuộc tranh giành này của người Uông Gia, tuyệt đối sẽ không thuận lợi.

Dù có Uông Đại Sơn cộng thêm mười người có năng lực.

Nhưng bọn họ cần bảo toàn tinh lực để đối phó Tô Cảnh, cũng không thể tùy ý ra tay.

Đã xuống dưới lòng đất, thì không sợ bọn họ chạy thoát.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có thể tùy ý ra tay.

Âm binh được Triệu hoán từ Quỷ Tộc Thánh Nhãn, trực tiếp chặn đứng đường lui của Uông Gia.

Những người này, chỉ có thể tiến về phía trước.

Thêm vào đó là những con lạc đà mật.

Ước chừng đến Trương Gia Cổ Lâu, số người Uông Gia này phải tổn thất một phần ba.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy muốn hả hê muốn giết cho sướng tay, nhưng dù sao cũng là để báo thù cho Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh.

Đâu thể nào tự mình giết hết.

Cũng phải để người khác được hả hê chứ.

Phu quân của mình chẳng phải còn nói muốn ở Trương Gia Cổ Lâu chất lên một tháp đầu người Uông Gia sao.

Mình không thể cướp công của anh ấy.

Trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương, những người Uông Gia này, không khác gì những con thỏ trắng nhỏ.

Thỏ tuy nói khi bị dồn vào đường cùng sẽ cắn người, nhưng bao giờ thỏ cắn chết người chứ?

Còn về những kẻ có năng lực đó?

Chẳng qua là những con thỏ lớn hơn một chút mà thôi.

Phía sau có âm binh, Uông Đại Sơn cũng không ngờ là do bị kiểm soát.

Vì vậy cũng không nghĩ đến việc cứng đối cứng.

Chỉ là tăng nhanh tốc độ tiến lên.

Nhưng, trong lòng lại luôn có một dự cảm không lành.

Nhưng vì quá tự tin, ông ta cũng không để trong lòng...

Tự tin là tốt, nhưng quá tự tin, chính là tự phụ.

Tính cách này đã định trước ông ta sẽ thất bại… Cùng lúc này.

Trương Gia Cổ Lâu, tầng bốn.

Tô Cảnh cũng nhận được tin tức Vân Thải truyền đến thông qua Kim Tàm Cổ.

Khóe miệng không nhịn được cong lên.

“Cá đã cắn câu rồi!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết bên cạnh lại ngẩn ra.

“Cá con?

Cá con gì?” “Không có gì!

Anh em!

Chúng ta phải tăng tốc rồi!” “Mau chóng lục soát xong tầng bốn,

sau đó nghỉ ngơi!" "Sáng mai, tiếp tục lên lầu!" Nghe lời này, các đồng đội cũng tăng tốc độ.

Tầng bốn!

Không khác gì những gì khắc họa trên bản đồ lôi đồ.

Chỉ là, bên trong này chứa rất nhiều nhân dung, xếp dày đặc, bên trong phong ấn là lạc đà mật!

Vừa mới lên, chúng đã phát động tấn công mọi người.

Cực kỳ giống với ngọc dung trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Nhưng lại bị Tô Cảnh một chiêu Ngũ Lôi Chính Pháp tiêu diệt sạch sẽ.

Lúc này đang cho một nhóm đồng đội cướp bóc những thứ cất giữ ở tầng bốn.

Lúc này đã chất thành một đống nhỏ rồi.

Nhưng lại không tìm thấy thứ gì có thể khiến Tiểu Ca cảm thấy hứng thú.

Ước chừng hẳn đều ở những tầng trên.

Có lẽ nhìn thấy một thứ cụ thể nào đó, anh ấy sẽ khôi phục một phần ký ức cũng không chừng?

Đi đến trước mặt Hoắc Lão Thái, khoanh chân ngồi xuống, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm cũng ngồi bên cạnh.

Nhìn ba người, Tô Cảnh trực tiếp nói khẽ một câu.

"Lão thái thái, Uông Gia đã xuống rồi!" Nghe lời này, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm đều xoa xoa tay, có chút nóng lòng muốn đại khai sát giới.

Hoắc Lão Thái cũng ánh mắt sắc bén.

“Nếu đã như vậy, chúng ta tăng tốc độ, nhanh chóng đến tầng tám!” “Tầng chín ở trong hồ, bí mật ẩn giấu của Trương Gia Cổ Lâu, nơi có khả năng nhất tồn tại chính là tầng tám!” “Chúng ta nhất định phải giành trước để có được!” Gật đầu, Tô Cảnh khẽ cười nói.

“Yên tâm, lão thái thái, Uông Gia không thể gây ra sóng gió gì đâu!” “Trương Gia Cổ Lâu, rất hợp với tháp đầu người Uông Gia!” Tại Kinh đô.

Giải gia.

Sau khi vô công mà về từ khách sạn Tân Nguyệt, Ngô Tà lại đến Trường Sa, gặp Phan Tử, định từ bến Ngô gia điều người đi Ba Nãi cứu viện.

Tuy nhiên, khi đi gặp mấy người phụ trách khác ở bến, cậu lại bị họ châm chọc bằng giọng điệu âm dương quái khí.

Kết quả vẫn là vô công mà về.

Lúc này, cậu đang cùng Giải Tiểu Hoa thương nghị đối sách. "Tiểu Hoa, Tam thúc của tôi mất tích, bây giờ bến Ngô gia hoàn toàn như một bãi cát rời rạc." "Ngoài Phan Tử ra, căn bản chẳng ai nghe lời tôi cả!" "Tôi biết, chỉ cần tôi nói, Phan Tử nhất định sẽ đi cùng tôi." "Nhưng, những năm qua, Ngô gia đã nợ anh ấy quá nhiều rồi!" "Tôi không muốn anh ấy lại cùng tôi mạo hiểm nữa…" "Hay là, tìm người trên mạng đen đi!" Nghe thấy lời này, Giải Tiểu Hoa lắc đầu. "Không được, bây giờ, trừ người của chính chúng ta, bất kỳ ai khác cũng không thể tin tưởng…" "Chẳng lẽ người của bến Ngô gia lại đáng tin hơn?" "Ít nhất!

Bên trong không có người của Uông gia!" Giải Tiểu Hoa thản nhiên nói.

Ngô Tam Tỉnh còn đó, người của bến Ngô gia đều nghe lời ông ta.

Ngô Tam Tỉnh không còn, Tiểu Tam Gia như cậu đây cũng chẳng có tác dụng.

Ngay cả khi những người dưới trướng công nhận Tiểu Tam Gia, thì mấy người nắm quyền khác cũng sẽ không bao giờ cho cậu mượn người.

Có lẽ, chỉ sau khi trở thành Tà Đế, cậu mới có thể áp đảo khiến mấy người đó không dám ngóc đầu lên.

Hoặc là, xử lý bọn họ!

Chương 193

Bây giờ, cậu vẫn còn quá non nớt… "Nhưng tôi đâu phải Tam thúc, mấy người nắm quyền đó căn bản không coi tôi ra gì!" Ngô Tà tức giận nói.

Tuy nhiên, Giải Tiểu Hoa lại nhìn Ngô Tà một cái đầy thâm ý. "Ai nói cậu không phải Ngô Tam Tỉnh?" "Ngô Tam Tỉnh bây giờ đã trở thành một cái tên!" "Chỉ cần muốn, ai cũng có thể là Ngô Tam Tỉnh, cậu Ngô Tà cũng vậy!" Ngô Tà không khỏi ngẩn ra, sau đó hình như nghĩ đến điều gì, kinh ngạc nhìn về phía Giải Tiểu Hoa. "Cậu nói là?" "Đồ đạc đã chuẩn bị sẵn cho cậu rồi, cậu có dùng hay không, thì tùy cậu lựa chọn…" Giải Tiểu Hoa từ bên cạnh lấy ra một cái hộp, đặt lên bàn và mở ra.

Bên trong rõ ràng là mặt nạ da người của Ngô Tam Tỉnh.

Nhìn chiếc mặt nạ da người này, khóe mắt Ngô Tà không kìm được rơi xuống những giọt lệ.

Cuối cùng, vẫn chọn trở thành Ngô Tam Tỉnh… Chỉ có điều, chiếc mặt nạ này nếu đeo lên, và nếu không tháo ra trong thời gian dài, thì cũng không thể tháo xuống được nữa… "Lát nữa sẽ đưa cậu đi làm một cuộc phẫu thuật thay da mặt nhỏ, phục hồi trong ba ngày, ba ngày sau, xuất phát đi Ba Nãi!" …… Không nói đến Ngô Tà bên này, Doãn Nam Phong đã thông báo tin tức mất liên lạc ở Ba Nãi cho A Ninh.

Tuy nhiên, A Ninh bên này cũng không quá lo lắng.

Thậm chí Dương Tuyết Lỵ còn chuyên môn nhập mộng dự ngôn một lần.

Kết quả dự ngôn chính là, Tô Cảnh sẽ dẫn người bình an vô sự từ

Cổ Lâu Trương gia đi ra.

Đây là năng lực dự ngôn độc quyền của dòng dõi Tiên tri Quỷ Động tộc.

Đã như vậy, các cô gái vẫn còn ở Kinh đô đều yên tâm.

Chỉ là âm thầm thực hiện nhiệm vụ Tô Cảnh giao cho họ, giữ vững hậu phương, tuyệt đối không thể để Uông gia thừa cơ xâm nhập. …… Cảnh quay trở lại Ba Nãi bên này.

Đoàn người Uông gia đã đến đoạn nhai.

Một đám người đều thấy sợi dây thừng do Hoắc lão thái để lại khi dẫn người đi vào.

Uông Đại Sơn hạ lệnh một tiếng, một đám người có trật tự theo sợi dây leo xuống dưới vực.

Sau đó lại theo sợi dây treo lơ lửng giữa không trung, leo đến phía hành lang.

Uông Đại Sơn làm ra vẻ rất oai phong khi một bước đạp từ đoạn nhai lên không trung.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, tên này lại có thể lơ lửng giữa không trung!

Cứ như thể hắn đang bước trên một bậc thang trong suốt, sau đó từng bước từng bước đi về phía hành lang.

Tuy nhiên, hắn lại không thấy, trong bóng tối có một đôi mắt màu xanh lam u tối đang nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên. "Thú vị!" …… Mà Vân Thải bên này, cũng vô cùng kinh ngạc.

Vội vàng truyền đạt tình hình này cho Tô Cảnh.

Cổ Lâu tầng sáu!

Tô Cảnh và đoàn người đang khoanh chân ngồi dưới đất điều chỉnh.

Trong khoảng thời gian này, họ đã leo từ tầng thứ tư lên tầng thứ sáu.

Tầng thứ năm và tầng thứ sáu, thực sự là cơ quan trùng trùng điệp điệp.

Không nói đến những thứ khác.

Chủ yếu ở tầng thứ sáu, tràn ngập một loại bột trắng.

Một khi dính phải hoặc hít vào, da thịt sẽ dần dần bị lở loét.

Vừa phát hiện, Tô Cảnh liền bảo mọi người đeo mặt nạ chống độc.

Nhưng vẫn có người trúng chiêu.

Người của Hoắc gia và Khâu Đức Khảo đã mất đi bốn người.

Đợi sau khi mọi người đeo mặt nạ chống độc, Tô Cảnh liền dùng xích luyện, khống chế và thiêu rụi sạch sẽ đám độc phấn đó.

Lúc này vừa xử lý xong thi thể của những người đã mất.

Đang ngồi dưới đất điều chỉnh.

Sau đó lại tiếp tục lên lầu!

Nhận được tin tức Vân Thải truyền đến qua Kim Tàm Cổ, Tô Cảnh lại có chút bất ngờ.

Không ngờ Uông gia lại đến nhanh như vậy!

Phải nhanh chóng lên lầu!

Còn về năng lực quỷ dị của Uông Đại Sơn?

Không đáng lo! …… "Mọi người nhanh chóng nghỉ ngơi, mười phút sau, tiếp tục đi lên!" Hét lớn một

tiếng về phía mọi người, Tô Cảnh nhận lấy nước Hoắc Linh đưa tới uống một ngụm.

Sau đó ghé đến chỗ Hoắc lão thái. "Lão thái thái, chúng ta phải tăng tốc độ rồi!" "Cá, sắp cắn câu rồi!" …… Linh Lung bên cạnh tuy không hiểu lời Tô Cảnh nói, nhưng cô ta mơ hồ có một cảm giác không lành.

Cá?

Ai là cá?

Uông gia sao?

Nếu thật sự là vậy… Rít!

Nghĩ đến đây, Linh Lung đột nhiên nhớ đến mấy trăm người đang chờ đợi bên ngoài.

Khốn kiếp!

Chẳng lẽ đó chính là phục kích chuẩn bị cho Uông gia sao?

Đáng tiếc, muốn truyền tin tức ra ngoài, Linh Lung cũng không thể truyền được nữa.

Bây giờ có thể làm, chính là cầu nguyện người của Uông gia đừng mắc lừa… Tuyệt đối đừng xuống… …… "Được rồi, tiếp tục lên tầng thứ bảy!" Tô Cảnh gọi mọi người một tiếng, sau đó Hoắc lão thái liền sai thuộc hạ đi khởi động cơ quan.

Lại là các kiểu cơ quan, nhưng những cơ quan này cũng không thể cản bước chân của mọi người.

Tiểu Ca dẫn đầu xông lên.

Càng đi lên cao, cảm giác quen thuộc với nơi này của anh càng mạnh mẽ.

Hơn nữa dường như cảm nhận được một thứ gì đó đang triệu hồi anh.

Đó là một loại lực hút từ sâu trong huyết mạch.

Như lời Hoắc lão thái đã nói, điểm đến cuối cùng của anh, đích thực là ở đây.

Thấy anh chạy lên, mọi người cũng vội vàng theo sau.

Không lâu sau, liền đặt chân lên tầng thứ bảy.

Nhưng vừa bước vào, liền thấy nơi đây khắp nơi đều bày trí những bộ khôi giáp.

Tiểu Ca dừng lại phía trước, rút Tiểu Hắc Kim ra, cảnh giác nhìn xung quanh. "Sao vậy Tiểu Ca?" Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên. "Suỵt!" "Không ổn!" Đôi mắt sắc bén quét khắp bốn phía, Tiểu Ca cảm giác không lành trong lòng càng lúc càng mạnh.

Tô Cảnh thấy vậy, chậm rãi đi đến bên cạnh anh, vỗ vỗ vai anh. "Để tôi!" "Không ngờ, Trương gia các người, lại chế tạo ra nhiều Âm binh như vậy…" Lời Tô Cảnh vừa dứt, mọi người kinh hô một tiếng. "Âm binh?" "Tô gia, ngài nói những thứ này đều là Âm binh sao?" …… Tô Cảnh không nói gì, chỉ khoát tay về phía họ, ra hiệu lùi lại.

Thân mang Câu linh khiển tướng, Tô Cảnh tự nhiên đối với linh thể tương đối mẫn cảm.

Những Âm binh bám vào những bộ khôi giáp này, không thể qua mắt được cảm nhận của Tô Cảnh.

Ngay khi mọi người lùi về phía lối vào tầng bốn.

Từng bộ khôi giáp đang đứng thẳng, đột nhiên bốc lên ngọn lửa quỷ dị màu xanh lục u tối!

Sau đó lập tức chuyển động, từng cỗ áp lực mạnh mẽ đè nén về phía mọi người.

Âm binh… phục tô! "Chết tiệt!

Tô gia, cái khôi giáp này sống rồi!" "Sống gì mà sống!

Mẹ kiếp, đó là Âm binh!" "Âm binh phục tô!

Tô gia, cẩn thận đó!" …… Một đám người kinh hô thất thanh.

Chương 194

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn đứng bên cạnh Hoắc lão thái.

Huyền Nữ và Tiểu Ca trực tiếp xông lên.

Một đao một kiếm, chém thẳng vào Âm binh.

Tiểu Tuyết cũng thân hình bùng nổ, trên người bốc lên ngọn lửa nghiệp hỏa màu xanh lam u tối, phát ra một tiếng gầm rống, nhảy vọt lên.

Khi rơi xuống, dưới chân đã có hai bộ khôi giáp bị giẫm bẹp.

Ngọn lửa quỷ dị màu xanh lục từ từ tiêu tan. "Tiên sư nó!" "Chó bốc lửa à?" Vương Bàn Tử suýt nữa rớt hàm. "Bàn gia tôi chẳng lẽ còn không bằng một con chó sao?" "Tô gia, tôi đến giúp ngài!" Một tiếng gầm giận dữ, Vương Bàn Tử vác theo một cây xẻng xông lên.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cũng không chịu kém cạnh.

Rõ ràng, ngọn lửa quỷ dị này không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho mọi người.

Trong mắt Tô Cảnh, những Âm binh này yếu như sên.

Chẳng qua là số lượng có hơi nhiều mà thôi.

Thiên Huyễn trong tay hiện ra, biến hóa thành một thanh đường đao.

Tô Cảnh chém từ phía đông sang phía tây, rồi lại từ phía tây sang phía đông.

Liên tục chém mấy lượt.

Mắt không chớp lấy một cái!

Những bộ khôi giáp này tuy cứng rắn, nhưng dưới đao của Tô Cảnh, lại như bã đậu phụ.

Toàn bộ đều bị chém thành hai nửa, rơi vãi xuống đất.

Hoàn toàn là một cuộc nghiền nát đơn phương, tràn đầy vẻ đẹp bạo lực.

Khiến mọi người xem mà hú hét hả hê.

Tô Cảnh cũng lười dây dưa với chúng nữa.

Một tiếng quát khẽ. "Ly tự… Huỳnh Hỏa Lưu Quang!" Vô số đốm lửa xanh lam bay lượn trong không trung.

Sau đó trực tiếp bay vút đến những Âm binh này.

Ngọn lửa quỷ dị màu xanh lục lập tức bị nhuộm thành màu xanh lam.

Khôi giáp ngay lập tức tan chảy thành nước sắt nóng chảy, sau đó bốc hơi sạch sẽ.

Toàn bộ Âm binh, trực tiếp bị Tô Cảnh quét sạch! "Tô gia, ngầu lòi!" "Đẹp trai bá đạo!" …… Một đám tiểu đệ vỗ mông ngựa, Tô Cảnh cũng lười đáp lời họ. "Bàn Tử, Linh Lung, hai người dẫn người đi tìm kiếm tầng này một chút." "Mệt quá!" …… Nói xong Tô Cảnh liền đi đến trước mặt Hoắc Hữu Tuyết, sau đó trực tiếp nói: "Hữu Tuyết, dẫn người đi mở cơ quan." "Vâng, Tô gia!" "Lão thái thái, cơ thể chịu được không ạ?" Nhìn Hoắc lão thái, Tô Cảnh hỏi một câu. "Chịu được, cái xương già này của tôi vẫn còn cứng cáp!" "Không cần vì tôi mà chậm trễ thời gian!" Gật đầu, Tô Cảnh liền không nói thêm gì nữa.

Không lâu sau, tầng này liền bị Vương Bàn Tử và những người khác tìm kiếm một lượt.

Tuy nhiên cũng không có bao nhiêu đồ vật.

Xem ra tầng này, chính là dùng để đặt Âm binh.

Nếu Trương gia dùng Âm binh để canh giữ tầng này, vậy thì chứng tỏ, những thứ bên trên đích xác cực kỳ quan trọng.

Nếu không thì không thể tốn nhiều công sức như vậy để có được nhiều Âm binh như thế.

Chỉ là không muốn bất kỳ ai đi lên.

Có lẽ chỉ có huyết mạch Trương gia mới có thể vô sự.

Vừa rồi Tô Cảnh đã nhìn thấy, những Âm binh đó, căn bản không hề chủ động tấn công Tiểu Ca!

Ở đây, đa số các thiết lập của Trương gia, đối với người có huyết mạch Trương gia, đều không có tác dụng.

Có lẽ, đây chính là lý do những người không phải Trương gia, vào Cổ Lâu tất sẽ chết.

Hoắc Hữu Tuyết bên kia, cũng đã dẫn thuộc hạ mở cơ quan, một cánh cửa bí mật xoắn ốc đi lên đã xuất hiện.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp vẫy tay. "Tiếp tục lên lầu!" …… Mà lúc này.

Đại quân Uông gia đã đến bên ngoài cánh cửa thứ nhất. "Uông Thủy, cậu đi mở cửa!" Uông Đại Sơn khoát tay, ra hiệu cho một đội trưởng tiểu đội đi nhấn phù điêu.

Nghe thấy lời hắn, Uông Thủy nhận lấy một bức ảnh Uông Đại Sơn đưa qua, trực tiếp đi đến nhấn vào phù điêu.

Cánh cửa đá từ từ mở ra. "Không ngờ, quân cờ Uông Linh Lung này lại giúp chúng ta một đại ân." Uông Đại Sơn cảm thán một câu.

Vốn dĩ quân cờ này, hắn không thấy có gì đặc biệt.

Chỉ là tiềm phục bên cạnh Khâu Đức Khảo, giúp truyền tin tức.

Nhưng không ngờ, lại không bị bại lộ.

Nếu không, chỉ riêng việc mở ba cánh cửa này, cũng đã tốn chút công sức rồi.

Chỉ có thể đợi bên ngoài chờ thời cơ.

Đâu thể như bây giờ.

Trực tiếp đi vào thu hoạch quả ngọt chiến thắng một cách thống khoái? "Vậy Uông tộc trưởng, Uông Linh Lung này đã lập công lớn như vậy." "Nếu cô ta bị bại lộ, bị người của Cửu Môn bắt giữ, ngài có cứu cô ta một mạng không?" Vân Thải đột nhiên có chút tò mò hỏi một câu. "Có thể vì đại nghiệp của Uông gia mà chết, là vinh hạnh của cô ta!" Uông Đại Sơn chỉ thản nhiên nói một câu, rồi trực tiếp đi về phía cửa.

Vân Thải bĩu môi, không khỏi có chút khinh thường.

Có lẽ, trong mắt hắn, những người này đều là quân cờ của hắn.

Sống hay chết, đều không đáng nhắc đến… Loại người này, thật sự không xứng đáng sống trên đời! …… Trong bóng tối, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn những người này lục tục đi vào cửa.

Trong mắt cô ta không khỏi lóe lên một tia mong đợi.

Nhanh lên!

Đợi cánh cửa thứ ba mở ra, bọn họ sẽ biết thứ đang chờ đón mình là gì… Không phải trường sinh!

Không phải quả ngọt chiến thắng.

Mà là… Hàng trăm khẩu trường thương đoản pháo nhắm thẳng

vào đầu bọn họ!

Đợi người cuối cùng vào cửa, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lướt mình biến mất tại chỗ.

Cửa đá từ từ đóng lại, khi sắp đóng hẳn, một bóng người quỷ dị, trực tiếp vọt vào sau cánh cửa. …… Mà lúc này.

Trường Sa, Ngô Tà đã nhập vai Ngô Tam Tỉnh.

Cũng đã thành công hoàn thành phẫu thuật thay da mặt.

Lúc này, đang cùng Phan Tử gây khó dễ cho những người phụ trách khác ở bến.

Ngô Tà giả làm Ngô Tam Tỉnh, ngoài Giải Tiểu Hoa, người biết chuyện chính là Phan Tử.

Có lẽ, còn có lão cáo già Ngô Nhị Bạch.

Chắc ông ta cũng có thể đoán ra.

Vừa phẫu thuật thành công, Tô Cảnh liền chạy đến Trường Sa tìm Phan Tử.

Giải thích tình hình cho anh ấy.

Đối với Phan Tử, Ngô Tà tin tưởng vô điều kiện.

Đương nhiên, Phan Tử cũng trung nghĩa vô song!

Trong nguyên tác còn có thể vì Tiểu Tam Gia mà chết, đó mới là chân nam nhân!

Chương 195

Tại một phòng riêng của khách sạn ở Trường Sa.

Vương Bát Khâu trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ngô Tà giả làm Ngô Tam Tỉnh, mặt trầm như nước, Phan Tử đứng phía sau cậu. "Tam gia!

Ngài về từ khi nào vậy ạ?" Vương Bát Khâu cười nịnh nọt hỏi.

Nghe thấy lời này, Ngô Tà giả làm Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp cười lạnh một tiếng. "Vương Bát Khâu, tôi chưa chết, cậu có phải cảm thấy rất bất ngờ không?" "Tam gia, không dám!" "Có phải tôi không ở đây, cậu cảm thấy bến này chính là nơi cậu muốn nói gì thì nói rồi không?" "Cháu trai tôi tự mình đi Ba Nãi!" "Là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh tôi, ở bến của chính chúng ta, lại không có người nào chịu đi theo." "Vương Bát Khâu, cậu làm tốt việc rồi đấy!" "Nếu cháu trai tôi có bất kỳ sơ suất nào, tôi sẽ băm nát tai cậu cho chó nhà chúng ta ăn!" Ngô Tà giả làm Ngô Tam Tỉnh đập bàn, quát lớn một tiếng. "Tam gia, tôi sai rồi!" "Xin ngài tha thứ cho tôi lần này!

Tiểu Tam Gia tôi sẽ đích thân dẫn người đi tìm!" Vương Bát Khâu run rẩy nói. "Tập hợp nhân sự, sáng mai xuất phát!" "Hy vọng đừng để xảy ra chuyện gì nữa!

Ngô Tam Tỉnh tôi không ở đây, nhưng Ngô Tà vẫn còn!

Không đến lượt cậu làm chủ!" …… Vương Bát Khâu run rẩy lui xuống.

Ngô Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không phải quá quen thuộc với Ngô Tam Tỉnh, cậu sẽ không thể giả dạng mà không để lộ một chút sơ hở nào.

Ngô Tà cũng không ngờ, mình lại diễn giống đến vậy.

Có lẽ, mặt nạ một khi đã đeo lên, sẽ không dễ dàng tháo xuống nữa… "Phan Tử, đi thôi, chúng ta cũng về chuẩn bị!" "Sáng sớm mai, nhất định phải xuất phát!

Tôi sợ chậm trễ sinh biến." "Vâng, Tam gia…" Ba Nãi.

Theo đường hầm hình vòng cung, Tô Cảnh và mọi người đã đi lên tầng thứ tám.

Tầng thứ tám, không giống mấy tầng trước đó.

Càng lên cao, diện tích mỗi tầng càng nhỏ.

Tầng thứ tám, theo lẽ thường dựa trên tỷ lệ của mấy tầng trước, cũng chỉ khoảng hai trăm mét vuông.

Nhưng thực tế, khi mọi người bước vào tầng thứ tám, chỉ có khoảng tám mươi mét vuông.

Rất rõ ràng, bên trong có mật thất!

Bên trong vô cùng trống trải.

Chỉ có ở chính giữa, đặt một cỗ quan tài đồng.

Phía trên khắc những phù điêu giống hệt trên cánh cửa đá trước đó.

Còn ở phía đỉnh, lại là một tầng vách đá.

Rõ ràng, nước hồ đổ xuống, bùn cát tràn vào, đã cách ly tầng thứ chín.

Đối với mọi người mà nói, tầng thứ tám đã là điểm cuối rồi! "Tô gia, chúng ta đây, có phải đã đến đỉnh rồi không ạ?" Hoắc Hữu Tuyết hỏi bên cạnh. "Đến đỉnh rồi!" "Thứ chúng ta cần tìm, chắc là ở đây!" Quét mắt một vòng, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử tí tởn chạy đến trước cỗ quan tài đồng đó, có chút tò mò nói. "Cái quan tài này, cao cấp thật đó!" "Một cái quan tài chiếm trọn một tầng riêng biệt!" "Tiểu Ca, đây sẽ không phải là tổ tông của Trương gia mấy người chứ?" Nghe thấy lời này, Tiểu Ca không lên tiếng, chỉ đưa tay lướt nhẹ trên các bức tường xung quanh.

Dường như đang hồi ức về một điều gì đó. "Đừng lảm nhảm nữa!" "Hữu Tuyết, dẫn người đi tìm cơ quan!" "Những người khác cảnh giới!

Nơi này tuyệt đối là nơi nguy hiểm nhất của toàn bộ Cổ Lâu Trương gia!" "Tuyệt đối không được lơ là!" "Tiểu Ca, đi với tôi mở quan tài!" Tô Cảnh phân phó một cách có trật tự.

Mọi người cũng lập tức hành động.

Tiểu Ca nghe thấy lời Tô Cảnh, đi theo anh đến trước quan tài. "Tô gia, tôi cũng đến giúp!" Vương Bàn Tử lấy ra công cụ, định gõ vào quan tài.

Nhưng bị Tô Cảnh trực tiếp vỗ một cái. "Cậu thấy cái quan tài này có kẽ hở không?" "Cái quan tài đồng này được đúc rất tinh xảo, làm sao có thể dùng sức mạnh mà mở ra được?" Vương Bàn Tử cười hì hì. "Ngài làm đi!

Ngài làm đi!" Tô Cảnh không động, mà nhìn về phía Tiểu Ca. "Có ấn tượng gì về cái quan tài này không?" "Dường như, có chút!" Gật đầu, Tiểu Ca ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tô Cảnh.

Điều này khiến Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Tiểu Ca mắc chứng mất hồn, rất nhiều thứ đều quên mất.

Có lẽ chỉ có Ngô Tà là anh không quên được.

Nhưng không ngờ, lại vẫn có chút ấn tượng về cái quan tài này?

Nói xong, hai ngón tay lướt nhẹ trên quan tài.

Sau đó đột ngột cắm vào mắt của một phù điêu hình rồng hổ trên đó.

Dùng sức xoay một cái, trong quan tài liền phát ra tiếng bánh răng chuyển động.

Tổng cộng có bốn phù điêu hình rồng hổ như vậy trên quan tài, Tiểu Ca lại liên tục cắm vào bốn lần.

Sau đó, kèm theo tiếng ma sát khiến người ta sởn gai ốc, nắp quan tài từ từ mở ra về bốn phía.

Điều này khiến Tô Cảnh trong lòng kinh ngạc.

Tiên sư nó!

Cái thuật cơ quan này cũng có chút cao siêu đó!

Động tĩnh bên này, cũng thu hút sự chú ý của những người khác, đều nhìn sang.

Tuy nhiên, quan tài đồng từ từ mở ra.

Tô Cảnh đột nhiên biến sắc. "Tránh ra!" Một tiếng quát lạnh, khiến mọi người giật mình.

Tiểu Ca trực tiếp kéo Vương Bàn Tử trốn vào góc tường.

Chỉ thấy trong quan tài, dày đặc toàn là những con giáp trùng màu đen li ti.

Chúng nhanh chóng bò ra khỏi quan tài.

Lộ ra bên trong một cỗ tiểu quan tài đá dường như được chất đống.

Thân quan tài màu đỏ máu quỷ dị, đây lại là quan trong quan!

Xem ra có lẽ đúng như Vương Bàn Tử nói, nằm bên trong này,

chính là tổ tông của Trương gia!

Đám giáp trùng đen sì lao về phía mọi người, tốc độ cực nhanh.

Một thuộc hạ của Khâu Đức Khảo không cẩn thận ngã xuống đất, vô số giáp trùng đen điên cuồng lao lên.

Chỉ trong nháy mắt, cả người liền như bốc hơi.

Không còn sót lại một sợi lông.

Nhưng trên thực tế, là bị loài giáp trùng đen này nuốt chửng sạch sẽ. "Ngũ Lôi Chính Pháp!" Tô Cảnh hai tay chống đất, từng đạo lôi xà màu vàng từ người anh tuôn ra.

Sau đó theo mặt đất hóa thành một lưới lôi, bao bọc đám giáp trùng đen này.

Lôi xà cuồng bạo hoành hành trong đàn giáp trùng đen, chỉ trong chốc lát liền hóa thành từng đạo tro bụi.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Tô gia, cái thứ quỷ quái gì vậy?" "Một người lớn như vậy, chốc lát đã bị ăn sạch sẽ?" "Thứ này gọi là Thạch Tàm!" "Năng lực cắn nuốt cực mạnh, thường dùng để trấn thủ quan tài." Nghe Tô Cảnh giải thích, mọi người một trận sợ hãi.

May mắn là không bị thứ này dính vào.

Rốt cuộc, có câu gọi là chết không toàn thây! "Tiếp tục tìm kiếm đi!

Trên các bức tường xung quanh, chắc chắn có mật thất!" "Nếu không thì diện tích tầng này không thể nhỏ như vậy!" "Tìm kỹ, tuyệt đối cẩn thận!" Tô Cảnh dặn dò một câu, sau đó lại đi đến trước quan tài.

Chương 196

Cỗ quan tài đồng bên ngoài giống như một đóa sen nở ra.

Cỗ quan tài đá màu đỏ máu bên trong, mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Tiểu Ca và Vương Bàn Tử cũng lại đi đến.

Đánh giá cỗ quan tài này từ bên cạnh.

Đột nhiên Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng. "Tiểu Ca, Tô gia, hai người nhìn xem, trên quan tài này dường như có chữ!" Nghe thấy lời này, Hoắc lão thái và những người khác cũng ghé đến.

Mọi người nhìn kỹ, trên cỗ quan tài đá màu máu này, quả thực có khắc từng hàng chữ. "Cái này viết cái gì vậy?" Vương Bàn Tử rướn cổ nhìn vào bên trong.

Tò mò hỏi một câu. "Trương gia tộc phổ!" Tô Cảnh hiếm khi nghe thấy một tia kích động trong giọng nói của Tiểu Ca.

Nhìn hồi lâu, mới đại khái đọc xong cái tộc phổ này.

Phía trên ghi chú rõ ràng tên của các tộc trưởng Trương gia đời đời.

Mỗi đời tộc trưởng, đều sẽ đổi tên thành Trương Khởi Linh!

Đời tộc trưởng cuối cùng, tên là Trương Thụy Đồng, thuộc thế hệ ông cố của Trương Đại Phật Gia.

Sau Trương Thụy Đồng này, Trương gia liền chia năm xẻ bảy.

Nhưng vẫn không có tộc trưởng mới. "Vậy thì nói, từ sau khi Trương gia phân liệt, Trương Thụy Đồng này cũng không rõ tung tích!" "Ông ấy rất có thể đã chết, cũng rất có thể nhờ vào huyết mạch

Trương gia mà vẫn sống đến bây giờ!" "Mạc phi, Tiểu Ca chính là tộc trưởng cuối cùng của Trương gia, Trương Thụy Đồng?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Mà lúc này, Hoắc lão thái cũng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Tiểu Ca. "Vương Bàn Tử nói không sai!" "Ngài, chính là tộc trưởng cuối cùng của Trương gia!" "Ngay cả Phật gia, trước mặt ngài, cũng chỉ là hậu bối!" "Đợi lấy được tín vật tộc trưởng Trương gia, ngài sẽ biết sứ mệnh của mình là gì…" …… Nghe thấy lời này, Tô Cảnh kinh ngạc nhìn Hoắc lão thái một cái.

Quả nhiên sống quá lâu, biết chuyện nhiều hơn ai hết.

Tuy nhiên, tín vật tộc trưởng Trương gia?

Chẳng lẽ là Song Hưởng Hoàn?

Còn có cái gọi là sứ mệnh, chắc là trấn thủ Thanh Đồng Môn rồi!

Tô Cảnh còn chưa nói gì, liền nghe Hoắc lão thái lại tiếp tục nói. "Mở quan tài đi!" "Lấy được tín vật tộc trưởng, có lẽ ngài sẽ nhớ lại tất cả." …… Nghe thấy lời này, Tiểu Ca gật đầu.

Sau đó đưa tay nhẹ nhàng lướt trên thân quan tài màu đỏ máu này, tìm kiếm cơ quan mở quan tài.

Nhưng đột nhiên, trong quan tài phát ra một tiếng gầm rống chói tai.

Nghe thấy vậy, mọi người đều giật mình!

Tô Cảnh khoát tay, trực tiếp nói một câu. "Lùi lại!" "Tất cả tránh ra!

Huyền Nữ, bảo vệ tốt Lão thái thái!" "Cái quan tài này, có chút quỷ dị!" Bên ngoài hành lang.

Uông gia đã đến cánh cửa thứ ba, chỉ cần tiến thêm một bước.

Thứ đang chờ đón họ chính là vô số trường thương đoản pháo.

Tuy nhiên, họ lại không biết tình hình bên trong.

Bên ngoài cánh cửa đá phù điêu thứ ba, cánh cửa đó sau khi Tô Cảnh và đoàn người đi vào, đã tự động đóng lại.

Vì vậy, đoàn người Uông gia, muốn đến Cổ Lâu Trương gia, nhất định phải tìm được cơ quan mở cánh cửa đá này.

Đương nhiên, cũng có thể dùng vũ lực để mở!

Chỉ có điều, nếu dùng vũ lực, rất có khả năng sẽ phá hủy cả ngôi mộ cổ.

Rốt cuộc, đây là ở dưới đáy hồ.

Chỉ cần một chút sơ suất nước hồ đổ ập vào.

Tất cả mọi người đều sẽ chết!

Ngay cả Uông Đại Sơn là kẻ mạnh nhất trong số những người năng lực giả được Uông gia cải tạo, cũng rất ít khả năng sống sót trong tình huống nước hồ đổ ập vào.

Mối lợi hại trong đó, hắn tự nhiên hiểu rõ.

Vì vậy, tiến hay không tiến!

Uông Đại Sơn có chút khó quyết định.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sợ bị phát hiện, cũng không theo đến.

Chỉ trốn ở bên ngoài cánh cửa thứ hai.

Nhưng âm thanh bên trong, vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Tình hình bên này, Vân Thải cũng đều báo cáo cho Tô Cảnh.

Mệnh lệnh Tô Cảnh đưa ra chính là, tìm cách, để người của Uông gia đi vào! "Uông Thủy, cách mở cánh cửa đá bên ngoài này, Uông Linh Lung có truyền tin về không!" "Có ạ!

Tộc trưởng!" "Cơ quan nằm trên cái đĩa ngọc có khắc vân Kỳ Lân đó." "Tuy nhiên dường như phải dùng song chỉ tham động mới có thể mở." "Tình hình cụ thể, dường như là phải đi vào một thông đạo, sau đó từ bên trong mở ra!" Uông Thủy cầm máy tính bảng, bật lên một đoạn video.

Bên trong chính là cảnh Tiểu Ca mở cơ quan, đi vào Hàn Ngọc Đài. …… "Tôi cảm thấy, chúng ta có thể đợi ở đây!" "Đợi người bên trong ra, trực tiếp ngồi hưởng lợi ngư ông!" Uông Thủy nói với Uông Đại Sơn.

Uông Đại Sơn dường như có chút động lòng.

Thấy vậy, Vân Thải vội vàng nói một câu. "Bây giờ không biết tình hình bên trong, vạn nhất người bên trong đều chết hết, chúng ta chẳng lẽ vẫn phải đợi sao?" "Ngay cả khi họ chết rồi, chắc chắn cũng đã dò mìn gần hết rồi, chúng ta ứng nên không gặp phải nguy hiểm lớn nào." "Trường sinh ngay trước mắt!

Tuyệt đối đừng chần chừ nữa!" Nghe thấy lời Vân Thải, Uông Đại Sơn trầm tư gật đầu.

Sau đó trực tiếp nói với mọi người một câu. "Không sai!" "Vậy thì đi vào!

Uông Lâm, cậu đến mở thông đạo, Uông Thủy, cậu xuống tìm cơ quan mở cánh cửa đá!" Uông Đại Sơn trực tiếp phân phó cho hai thanh niên.

Uông Thủy, cũng coi như là tay sai số một của Uông Đại Sơn.

Cũng là một trong mười năng lực giả được mang đến.

Năng lực của hắn, cũng là niệm lực, nhờ vào Thanh Đồng Thần Thụ.

Còn Uông Lâm kia, là người được cải tạo!

Con Cự Mục Xà Mẫu từ Tinh Tuyệt Cổ Thành đến mặt đất.

Đã chọn Uông gia làm nơi ẩn náu.

Nhưng đồng thời, như một sự trao đổi, nó đã bị Uông Đại Sơn lấy đi một ít máu huyết.

Uông Lâm chính là sản phẩm được cải tạo thành công nhờ dung hợp máu rắn Cự Mục.

Năng lực là xà nhân hóa!

Toàn thân mềm nhũn không xương, thể chất cực kỳ mạnh mẽ!

Hơn nữa, hắn cũng biết song chỉ tham động!

Nghe thấy lời Uông Đại Sơn, Uông Lâm đi đến trước đĩa ngọc trắng đó.

Không chút do dự liền cắm ngón tay xuống.

Cắm liên tục ba lần, xoay chuyển cơ quan.

Trên bức tường bên cạnh xuất hiện Hàn Ngọc Đài, Uông Thủy trực tiếp nằm lên.

Sau đó bị truyền tống xuống dưới đất.

Với năng lực của Uông Thủy, cho dù bị vật chất dạng hổ phách màu vàng đó bao phủ, nhờ vào niệm động lực cũng có thể đảm bảo không chết! …… Động tĩnh bên trong tự nhiên không thể thoát khỏi tai Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong mắt cô ta cũng hiện lên một tia cười.

Chương 197

May mắn là Uông Đại Sơn đã đưa ra lựa chọn chính xác.

Nếu không thì cô ta sẽ triệu hoán Âm binh mở chế độ giết chóc loạn xạ rồi!

Ép buộc họ đi vào!

Thoải mái vươn vai.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lười biếng ngáp một cái.

Thật sự mong đợi biểu cảm của đám kiến hôi này khi phát hiện bị mình và phu quân trước sau giáp công… Chắc là… cực kỳ đặc sắc nhỉ~ …… Một đám người cứ thế đợi trong hành lang giống như nhà kho này.

Mà lúc này.

Tô Cảnh bên này, đã chuẩn bị mở cỗ quan tài đá màu máu bên trong cỗ quan tài đồng.

Dùng một cỗ quan tài đá khít khao để chứa thi thể.

Thứ này, có chút giống với Khôn Thiên Tỏa thời cổ đại.

Hơn nữa Tô Cảnh còn cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị trên đó.

Dường như chất liệu của cỗ quan tài đá này cũng không hề đơn giản.

Bên ngoài quan tài đá còn được phong thêm một cỗ quan tài đồng, thậm chí còn chứa đầy Thạch Tàm.

Cộng thêm tiếng gầm rống chói tai đột nhiên phát ra từ quan tài lúc trước.

Bên trong này e rằng không phải nhốt một vật đại hung!

Những con Thạch Tàm đó, rất có thể không phải để chống trộm mộ, mà là để ngăn chặn thứ bên trong quan tài thoát ra.

Rất có thể đúng như Vương Bàn Tử nói, là tổ tông của Trương gia.

Tuy nhiên, tổ tông này, chắc là đã trở thành một xác chết lớn.

Mọi người đều bị tiếng gầm rống đó làm cho giật mình.

Tiểu Ca nhanh chóng rụt tay lại, rút Tiểu Hắc Kim ra nghiêm chỉnh đề phòng.

Vương Bàn Tử thì buột miệng lẩm bẩm một câu. "Bà nội nó!" "Tiểu Ca, tổ tông của cậu sống dậy rồi!" "Câm miệng!" Hoắc Linh trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, nói một câu. "Đừng căng thẳng!" Tô Cảnh khoát tay, an ủi. "Mọi người lùi ra xa một chút." "Tiểu Ca cậu cũng sang đó, để tôi mở cái quan tài này!" "Ừm!" Tiểu Ca gật đầu, trực tiếp lùi về phía trước mọi người.

Đưa tay sờ sờ trên quan tài.

Cái chất liệu này, tựa vàng không vàng, tựa ngọc không ngọc, nghiêm ngặt mà nói, cũng không phải là đá. "Vừa nãy mấy người đã nhìn xung quanh, có phát hiện cơ quan nào không?" Mở Hoàng Kim Đồng, vừa nghiên cứu cỗ quan tài này, Tô Cảnh vừa hỏi một câu. "Không, Tô gia, xung quanh đã kiểm tra một lượt, không có chỗ nào nghi ngờ là cơ quan!" Hoắc Hữu Tuyết lắc đầu, đáp lại. "Vậy thì khả năng lớn là ở trên cái quan tài này rồi!" "Trước tiên hãy mở nó ra xem sao!" "Mấy người lùi ra xa một chút, bên trong có một thứ không tầm thường đâu!" Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao, đều lùi lại một đoạn khá xa. …… Dưới Hoàng Kim Đồng, không gì có thể che giấu.

Cơ quan bên trong quan tài đá, bị Tô Cảnh nhìn thấu toàn bộ.

Hơn nữa thứ bị nhốt bên trong, cũng bị Tô Cảnh nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một người đàn ông mặt trắng không râu, mặc cổ phục.

Ngay cả khi đã chết, thi thể cũng không hề thối rữa.

Vẫn như người bình thường.

Xuyên thấu qua quan tài đá, trong mắt Tô Cảnh, đôi mắt người đàn ông này trợn tròn, lộ ra một đôi đồng tử màu máu.

Dường như cũng có thể nhìn xuyên thấu quan tài, đối mắt với đôi mắt của Tô Cảnh.

Cùng lúc đó, người đàn ông này lại nhe răng, gầm rống một tiếng.

Đừng thấy mặt mày trắng trẻo không râu.

Nhưng vừa há miệng, liền lộ nguyên hình.

Hàm răng nhọn hoắt đầy miệng, trông cực kỳ rùng rợn.

Nghe thấy tiếng gầm rống này, mọi người lại rùng mình một cái! …… Tô Cảnh căn bản không chút sợ hãi.

Lại đây, lại đây!

Có gan thì cắn tôi đi!

Đưa tay liền ấn vào cơ quan trên quan tài.

Đầu ngón tay lướt nhẹ trên đó, rất nhanh, cỗ quan tài đá này liền nứt ra từng khe hở.

Từng luồng khí đen như mực từ trong quan tài tràn ra.

Kéo theo nhiệt độ cũng ngay lập tức hạ xuống điểm đóng băng.

Tuy nhiên, động tác trên tay Tô Cảnh không dừng lại.

Rất nhanh, anh liền chạm vào cơ quan cuối cùng.

Một tiếng "Rầm".

Quan tài đá liền tan rã thành từng khối đá góc cạnh sắc nét, rơi vãi xung quanh, để lộ ra cái "người" bên trong… "Tô gia!

Cẩn thận đó!" Vương Bàn Tử từ xa hét lên một tiếng.

Từ góc độ của họ, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong cỗ quan tài trước mặt Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh lại nhìn thấy rõ mồn một.

Con thi quái mặc cổ trang, tóc dài xõa tung kia đã nhắm vào mình.

Đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát ý.

Thứ này, chỉ có thể gọi là thứ này thôi.

Chỉ là một con thi quái chỉ biết giết chóc!

Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, con thi quái này liền thẳng cẳng đứng dậy, rồi gầm lên một tiếng.

Miệng rộng đầy răng già nứt đến tận mang tai.

Bên trong khoang miệng còn có từng vòng răng sắc nhọn.

Bị nó cắn một miếng, tuyệt đối mất nửa cái mạng.

Thứ này khiến mọi người giật mình.

"Tiểu Ca, đây là tổ tông nhà cậu à?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, kinh hô thành tiếng.

Tiểu Ca vác Hắc Kim Cổ Đao định lao lên, nhưng nghe thấy giọng Tô Cảnh thì dừng lại.

"Ai cũng đừng qua đây, thứ này các cậu không đối phó nổi đâu!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, con thi quái liền nhảy vọt từ cỗ quan tài đồng lên, lao thẳng về phía mọi người.

Trong mắt nó, Tô Cảnh tỏa ra một cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt.

Đây là trực giác của dã thú.

Không gian tầng thứ tám vốn đã nhỏ, Tô Cảnh chỉ cần né người là đã chặn được nó quay lại.

Sau đó nắm đấm được kim quang bao phủ, kình lực Thái Cực bùng phát, một quyền giáng thẳng vào ngực nó.

Cũng không biết bức tường xung quanh làm bằng chất liệu gì, dưới sức mạnh khổng lồ như vậy, con thi quái bị đập vào tường mà ngay cả một cái hố cũng không tạo ra.

Chỉ là lồng ngực lõm xuống một mảng lớn, phun ra một ngụm máu bọt lẫn mảnh nội tạng.

"Tô gia!

Bá đạo!" Vương Bàn Tử mặt đầy kinh hỉ, múa tay múa chân hét lên một câu.

Trên mặt những người khác cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Đây chính là lợi ích khi có đại ca dẫn dắt!

Nếu không chỉ dựa vào bản thân, gặp con thi quái này chỉ có nước "dâng đầu" thôi!

Tô Cảnh nhìn con thi quái, không nói một lời.

Chương 198

Trong cảm ứng của mình, sinh lực của con thi quái này vẫn dồi dào.

Chẳng lẽ, bí mật trường sinh ẩn giấu trong Trương gia Cổ Lâu lại nằm trên con thi quái này?

Có thể thấy rõ bằng mắt thường, chỗ ngực lõm vào của thi quái đang phục hồi cực nhanh.

Hơn nữa cơ thể nó cũng phát sinh biến hóa không nhỏ, thân hình đang bành trướng cực nhanh.

Quần áo trên người đã nứt toác, nó cao tới hơn ba mét, đúng là một "anh chàng cơ bắp" khổng lồ.

Hơn nữa các khớp xương mọc ra từng cái xương nhọn, hoàn toàn có thể gọi là vũ khí giết chóc.

Miệng chảy nước dãi, nuốt chửng một đứa trẻ con thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Sự biến hóa này khiến sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

"Bị thương là tiến hóa à?

Tổ tông nhà Tiểu Ca bá đạo thật!" Vương Bàn Tử buột miệng nói.

Tiểu Tuyết trừng mắt mắng anh ta: "Thằng béo chết tiệt!

Câm miệng!" "Tô gia, có cần giúp không?" "Không cần!

Các cậu xuống trước đi!" Vẫy tay, Tô Cảnh ra hiệu họ xuống tầng thứ bảy chờ.

Nhưng chưa đợi mọi người hành động, lối đi xuống tầng thứ bảy phía sau đã trực tiếp đóng lại.

Cỗ quan tài đồng nơi con thi quái nằm trước đó, từ từ khép lại, rồi đột ngột chìm xuống.

Một bức tường đối diện quan tài, lập tức xoay chuyển.

Mặt còn lại, là một cái giá, phía trên đặt từng hàng hộp đồng.

Có tới hàng trăm cái!

Mắt Tô Cảnh sáng lên.

Quả nhiên, có cửa ngầm!

"Không hay rồi, đường bị phong tỏa!" Hồ Bá Nhất cầm súng, cau mày kêu lên.

Trần Văn Cẩm lại có chút bất ngờ nói: "Thì ra là vậy, cỗ quan tài này là một thiết bị cảm ứng trọng lực, một khi thi quái bên trong thoát ra, sẽ kích hoạt cơ quan.

Nhưng đồng thời cũng sẽ đóng lối thoát hiểm.

Vòng này nối vòng kia, đây là muốn những người tiến vào Trương gia Cổ Lâu phải chết sạch!" "Không chỉ thế!" Thiên Huyễn trong tay Tô Cảnh hiện ra, biến thành một thanh Đường đao.

Anh cầm đao đi về phía con thi quái đã tiến hóa xong và đứng dậy.

Vừa đi vừa nói: "Các cậu cẩn thận, trong những cái hộp này cũng có thứ đó!

Hoắc Linh, Văn Cẩm, bảo vệ tốt bà lão!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, những cái hộp đồng kia liền nhanh chóng rung lên.

Sau đó nắp hộp 'phanh' một tiếng mở ra, từng bàn tay cụt tái nhợt bật ra từ bên trong.

Nhìn kỹ, lòng bàn tay cụt còn có một cái miệng rộng đầy răng sắc nhọn.

Hàng trăm bàn tay cụt nhanh chóng bò lổm ngổm, lao về phía mọi người.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức quyết đoán, hét lớn một tiếng: "Bắn!" Tiểu Ca và Huyền Nữ mỗi nhát đao, mỗi nhát kiếm đều chém đứt một bàn tay cụt.

Kể cả Tiểu Tuyết, trên người bùng lên Vô Lượng Nghiệp Hỏa, những bàn tay cụt kia vừa chạm vào liền hóa thành tro bụi, chúng đều vòng qua Tiểu Tuyết mà tấn công những người khác.

Không ngăn cản nổi số lượng bàn tay cụt quá nhiều, không ít đồng đội bị thứ này cắn xé từng mảng máu thịt trên người, thậm chí còn bị cắn chết mấy người.

Còn phía Tô Cảnh, cũng có không ít bàn tay cụt bò tới.

Nhưng căn bản không phá được phòng ngự!

Giữa lúc kim quang tuôn trào, mỗi khi một bàn tay cụt lao tới đều bị Tô Cảnh dùng trường kiếm hóa hình từ kim quang đâm xuyên.

Quan trọng nhất, vẫn là phải đối phó với tên to xác kia!

Thấy Tô Cảnh đi tới, con thi quái gầm gừ, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy sát ý.

Nó thẳng cẳng lao về phía Tô Cảnh.

Nhưng, trực tiếp bị Tô Cảnh một đao chém đứt một cánh tay.

Nhưng điều khiến Tô Cảnh kinh ngạc là, từ vết thương của thi quái lại trồi ra từng xúc tu màu máu, nối vào cánh tay cụt, kéo nó trở về ngay lập tức.

Chớp mắt đã lành lặn như cũ.

"Mẹ kiếp!" Tô Cảnh khẽ rủa một tiếng.

Thứ này đúng là đánh không chết sao?

Trương gia lấy đâu ra con gián bất tử này vậy?

Bị thương càng nặng, hồi phục càng nhanh.

Mà còn tiến hóa nữa chứ!

Mẹ kiếp!

Lúc này, cánh tay vừa bị mình chém đứt rồi mọc lại của nó đã mọc ra một lớp xương giáp.

Liếc nhìn mọi người một cái.

May mà người của mình không có thương vong gì.

Kim quang ngưng tụ thành một nắm đấm, mạnh mẽ giáng xuống cửa lối đi thông xuống tầng dưới.

Lối đi bị phong tỏa, trực tiếp bị cú đấm này phá nát.

"Các cậu xuống trước đi!

Thứ này giao cho tôi!" "Được thôi, Tô gia!" Vương Bàn Tử kinh hỉ nói một câu, thứ này mà mình đối phó thì chỉ có chết, liền dẫn theo một đám người chạy xuống lối đi.

"Cảnh ca, anh cẩn thận!" Hoắc Linh nói một câu, kéo Hoắc lão thái cũng rời khỏi tầng thứ tám cùng mọi người.

Có Tiểu Ca và Huyền Nữ ở đó, thêm Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm và Tiểu Tuyết, Tô Cảnh không lo họ không thoát được.

Mọi người vừa vào lối đi, con thi quái liền lại lao tới.

Tô Cảnh né người, tránh được đòn tấn công của nó.

Thứ này thì rơi xuống cỗ quan tài đồng.

Cỗ quan tài đồng lại chìm xuống.

Ba mặt tường còn lại thì mở ra ba cửa ngầm.

Vô số bàn tay cụt điên cuồng trào ra từ bên trong.

“Khốn kiếp!

Mãi không hết!” Sắc mặt Tô Cảnh trầm xuống, lời vừa dứt, thân hình anh liền bị những bàn tay cụt này nhấn chìm.

Sau đó những bàn tay cụt này lại nhanh chóng theo lối đi xuống tầng dưới mà trào ra.

Bị vùi trong đống bàn tay cụt, may nhờ có Kim Quang Chú phòng ngự.

Nhưng Tô Cảnh vẫn cảm thấy một trận buồn nôn.

“Ly tự… Viêm Bạo!” Khí lực tuôn trào, ngọn lửa xanh lam bùng nổ.

Toàn bộ bàn tay cụt xung quanh đều bị thiêu rụi, nhưng vẫn còn một phần theo lối đi đuổi theo những người đã rời đi.

Mặc dù những bàn tay cụt này không chịu nổi một đòn, nhưng con thi quái trước đó, dưới chiêu này của Tô Cảnh lại vẫn sống sót.

Điều này thật quá đáng!

Con thi quái này lại còn có thể lột da.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Tô Cảnh dính vào người thi quái, lớp da dính nghiệp hỏa trực tiếp bị nó lột bỏ.

Bên trong vẫn lành lặn không chút tổn hại, chỉ là khí tức yếu đi không ít.

Nhưng vẫn sống động như thường.

Đối với điều này, trong lòng Tô Cảnh có vạn con “thảo nê mã” chạy rần rần.

Con thi quái này, tuyệt đối là sát khí mạnh nhất của Trương gia!

Ước chừng ngay cả tên lửa của nó cũng không thể nổ chết!

Nó trực tiếp lại lao về phía Tô Cảnh.

Chương 199

Lúc này, từ trong lối đi cũng truyền đến tiếng kinh hô của những người khác.

Nhưng Tô Cảnh cũng không quá lo lắng.

Dù sao Huyền Nữ, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm đều được phụ ma Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Cộng thêm Tiểu Tuyết, lực chiến đấu không thể coi thường.

Vì vậy anh cũng chuyên tâm đối phó với con thi quái trước mắt.

Đường đao trong tay vung vẩy nhanh chóng, để lại trên người nó từng vết thương sâu đến tận xương.

Rõ ràng, tốc độ hồi phục của nó không nhanh bằng tốc độ bị thương.

Nắm đúng thời cơ, một nhát đâm thẳng, trực tiếp xuyên từ cổ họng ra miệng rộng như chậu máu của nó.

"Gầm!" Một tiếng kêu thảm thiết, con thi quái dùng sức xoay người, sức mạnh lớn đến nỗi trực tiếp xé toạc nửa cái cổ của nó.

Khiến hai tay Tô Cảnh tê dại.

Chỉ có thể nói, không hổ là boss cuối.

Dù vậy, sinh lực vẫn ngoan cường.

Tô Cảnh thật sự tò mò, Trương gia đã tạo ra quái vật như vậy bằng cách nào.

Trương gia như thế, thì Uông gia đã đối đầu với họ mấy trăm năm, lại có át chủ bài gì?

Tô Cảnh ngày càng tò mò.

Mặc dù con thi quái này có khả năng hồi phục cực mạnh, nhưng không thể không có nhược điểm.

Hoàng Kim Đồng lặng lẽ mở ra.

Anh dò xét khắp người nó một lượt.

Khi nhìn thấy lồng ngực con thi quái, ánh mắt Tô Cảnh khựng lại.

Tốt thật!

Tim đá?

Không, Vẫn Ngọc!

Lại là trái tim được chế tạo từ Vẫn Ngọc!

Hơn nữa còn không phải Vẫn Ngọc bình thường, khí tức quỷ dị tỏa ra từ nó khiến Tô Cảnh cũng phải thầm kinh ngạc.

Người Trương gia, quả nhiên là kỳ tài!

Vết thương ở cổ thi quái nhanh chóng lành lại.

Một tiếng gầm thét.

Thân hình lại bùng nổ.

Trong mắt Tô Cảnh, trái tim Vẫn Ngọc kia, từ màu xanh lục nhàn nhạt, đột nhiên chuyển sang màu đỏ máu.

Hơn nữa, nó lại đập 'phanh phanh', dường như cung cấp cho con thi quái sức mạnh càng thêm cường đại.

Thi quái bò rạp trên đất, bề mặt cơ thể tuôn ra từng lớp vảy đỏ rực như lửa.

Phía sau mọc ra một cái đuôi thô dài.

Hai tay hai chân biến thành móng vuốt sắc nhọn.

Trên đỉnh đầu cũng mọc ra hai cái sừng dài.

“Đây... tiểu long nhân?” Khóe mắt Tô Cảnh giật giật.

Hay thật!

Không đúng, phải là Kỳ Lân nhân!

Có lẽ, công hiệu đặc biệt của Kỳ Lân huyết Trương gia, chính là đến từ Vẫn Ngọc?

Con thi quái biến thành tiểu long nhân, vươn hai móng vuốt to như quạt bồ, lao về phía Tô Cảnh.

Tô Cảnh cũng không muốn dây dưa với nó nữa.

Anh né người, tránh được đòn tấn công của nó.

Sau đó nhảy vọt lên, một đao đâm xuyên mi tâm nó.

Trên không trung, với một góc độ không thể tin được, anh xoay người dùng hai chân kẹp chặt đầu nó.

Trực tiếp quật mạnh nó xuống đất.

Sau đó trong tiếng gầm thét điên cuồng của nó.

Anh rút đao chém đứt cánh tay nó, Thiên Huyễn mang theo Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Thiêu rụi cả hai cánh tay.

Nhưng ở chỗ đứt, máu thịt không ngừng sinh sôi, lại chậm rãi mọc ra cánh tay mới.

Dưới sự thấu thị của Hoàng Kim Đồng, trái tim Vẫn Ngọc đập nhanh hơn.

Dường như truyền cho nó sức mạnh càng thêm cường đại.

Nhưng, Tô Cảnh không cho nó cơ hội mọc lại cánh tay.

Một đao lại đâm vào đầu, ghim chặt nó xuống đất.

Kim sắc lôi quang tuôn trào, lôi xà ẩn chứa khí tức hủy diệt di chuyển trong cơ thể nó, không ngừng phá hủy cấu trúc cơ thể.

"Đoái tự… Hắc Lưu Ly!" Còn Tô Cảnh, nhắm vào lồng ngực con thi quái, tay hóa thành lưu ly, một nhát chưởng đao cắm thẳng vào!

Anh nắm chặt trái tim Vẫn Ngọc đó!

Sống sờ sờ móc nó ra!

Con thi quái vốn đang gầm thét giãy giụa, sau khi bị Tô Cảnh móc tim, lập tức mất đi khí tức.

Đôi mắt đỏ máu chuyển sang màu trắng bệch, ngay cả máu thịt ở chỗ cánh tay đứt cũng không còn sinh trưởng nữa.

Chỉ có trái tim Vẫn Ngọc mà Tô Cảnh đang nắm trong tay vẫn không ngừng đập.

Thậm chí thứ này, lại còn mọc ra răng thịt, bò lên tay Tô Cảnh.

"Thứ này, sống sao?" Thật là sống lâu mới thấy!

Tô Cảnh cảm thấy mình đã có được một thứ không tầm thường.

Trong lòng bàn tay, lôi xà kim sắc di chuyển, những răng thịt mọc ra trên trái tim Vẫn Ngọc dường như cảm nhận được uy hiếp, tất cả đều rụt vào.

Màu sắc cũng từ đỏ máu chuyển sang xanh lục sẫm.

Anh lật tay một cái, thứ này liền được thu vào không gian hệ thống.

Để lại sau này từ từ nghiên cứu.

Còn về con thi quái này, tuy hiện tại đã mất đi khí tức.

Nhưng thi thể này vẫn ở trạng thái tiểu long nhân.

Có lẽ, có thể mang về dùng Thần Cơ Bách Luyện, luyện thành Thi Khôi!

Có thể dùng để giữ nhà.

Nghĩ vậy, Tô Cảnh vung tay, thứ này cũng được thu vào không gian hệ thống.

Bên trên bức tường còn đặt hàng trăm hộp đồng.

Tô Cảnh mở mấy cái ra xem, bên trong đều là bảo bối giá trị liên thành.

Thậm chí còn có thiên địa kỳ dược.

Có lẽ, cả bức tường này đều là vật tùy táng của vị tổ tông Trương gia kia.

Hàng trăm cái hộp, có cảm giác bất ngờ như mở hộp quà bí ẩn.

Tô Cảnh một mình nhất thời cũng không mở hết được.

Vì vậy anh định đi gọi Hoắc lão thái và những người khác lên.

Có lẽ, từ những vật tùy táng này, có thể có phát hiện gì đó.

Chương 200

Bên trong có thể có thứ gì đó, nói không chừng sẽ giúp Tiểu Ca tìm lại ký ức của mình.

Nhưng, có thể khẳng định, nói Trương gia Cổ Lâu có bí mật trường sinh gì đó, thì đó là chuyện vớ vẩn!

Kỳ Lân huyết của Trương gia đã có thể khiến người Trương gia trường sinh rồi.

Nhưng ở đây cũng không có gì có thể truyền thừa Kỳ Lân huyết này.

Nếu bí mật trường sinh là nói về tổ tông Trương gia.

Thì hoàn toàn không cần thiết!

Đổi trái tim Vẫn Ngọc, biến thành thi quái chỉ biết giết chóc để đổi lấy trường sinh, chỉ có kẻ ngốc mới làm!

Ở tầng thứ bảy, mọi người vừa mới giải quyết xong những cánh tay cụt truy đuổi.

Huyền Nữ, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm ba nữ, cộng thêm Tiểu Tuyết.

Đều đã dùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, mới giải quyết được những cánh tay cụt ập đến như thủy triều này.

Giải quyết xong, họ cũng không rời đi, mà ở tầng thứ bảy chờ tin tức của Tô Cảnh.

Nghe tiếng thi quái gầm thét phía trên, tim mọi người cũng đập thình thịch.

Nhưng rất nhanh, phía trên liền không còn tiếng động.

Vương Bàn Tử không nhịn được nói một câu: “Hết tiếng rồi!

Có phải Tô gia đã xử lý con quái vật đó rồi không?

Hay là lên xem thử?” Nghe lời anh ta nói, mọi người đều gật đầu.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm lập tức quyết đoán, định theo lối đi lên trên.

Những người khác cũng vội vàng đi theo sau.

Bất kể thế nào, cứ lên xem đã.

Nhưng, vừa đi đến cửa lối đi.

Liền thấy từ trong bóng tối bước ra một bóng người.

“Cảnh ca!” “Tô gia!” Cả đám người kinh hỉ kêu lên, bóng người chính là Tô Cảnh, tuy thân hình có chút lôi thôi.

Nhưng, nhìn qua dường như không bị thương.

“Không sao chứ, Tô gia!” Vương Bàn Tử hỏi một câu, bao gồm Tiểu Ca, đều quan tâm nhìn sang.

Lắc đầu, Tô Cảnh trực tiếp nói: “Tuy hơi phiền phức một chút, nhưng cái thứ quỷ quái đó đã bị tôi giải quyết rồi!” Nói rồi, anh quét mắt nhìn mọi người một lượt, sau đó khẽ cười thành tiếng.

“Đi nào, chúng ta lại lên trên một chuyến!

Mở hộp quà bí ẩn!” Bên ngoài cánh cửa tầng thứ ba.

Người Uông gia đã đợi rất lâu.

Trong môi trường lạnh lẽo như kho lạnh này, trừ vài người có năng lực, những người khác đều đang túm tụm lại giữ ấm.

Vân Thải tuy là Cổ sư, nhưng cũng không có cách nào ngăn cách được cái lạnh này.

Chỉ có thể một mình co ro trong góc run cầm cập.

Chờ Uông Thủy đã xuống dưới mở cơ quan đi lên.

Mọi người mòn mỏi chờ đợi, Uông Đại Sơn đã đợi đến cực kỳ mất kiên nhẫn.

Nhưng may mắn thay, cơ quan trên vách đá cuối cùng cũng được mở ra.

Cánh cửa đá bên ngoài tầng thứ ba đó, cũng từ từ mở ra.

Người Uông gia đều kinh hỉ nhìn về phía cửa đá.

Còn Uông Thủy, cũng được đài hàn ngọc nâng lên.

Nhưng, đồng thời cũng bị một loại vật chất hổ phách bao bọc.

"Đem nó xuống!" Uông Đại Sơn hạ lệnh một tiếng.

Liền có mấy bộ hạ Uông gia khiêng Uông Thủy xuống đất.

Sau đó Uông Đại Sơn trực tiếp giơ tay mạnh mẽ bóp một cái, vật chất hổ phách bao bọc trên người Uông Thủy liền 'ầm' một tiếng vỡ nát.

Uông Thủy cũng bật dậy như cá chép.

Sau đó thở hổn hển không khí trong lành.

Trong mắt tràn đầy sợ hãi, thất thanh kinh hô: "Quá đáng sợ!

Bên dưới thật sự quá đáng sợ!" Mọi người hỏi, nhưng Uông Thủy lại im bặt.

Dường như có nỗi kinh hoàng lớn nào đó.

"Không thể nói, nó đang nhìn chằm chằm chúng ta!" Nghe lời này, Uông Đại Sơn nhìn anh ta một cái đầy ẩn ý, nhưng cũng không hỏi thêm.

Chỉ là vẫy tay, ra hiệu những người khác đi mở cánh cửa đá thứ ba.

Vân Thải lúc này cũng đứng dậy.

Hoạt động tay chân bị đông cứng.

Sau đó thông qua Kim Tàm Cổ liên hệ Tô Cảnh, truyền tin về hành tung của Uông gia.

Theo phương pháp mở cửa đá mà Linh Lung truyền lại.

Một đội trưởng tiểu đội tiến lên nhấn vào phù điêu.

Cửa đá từ từ mở ra, lộ ra lối đi sâu hun hút.

"Đi!

Xuất phát!" Uông Đại Sơn vung tay, dẫn đầu tiến vào lối đi, những người khác cũng lần lượt đi theo.

Nhưng ánh mắt Vân Thải hơi lóe lên, chờ những người khác đi vào rồi mới chậm rãi đi theo.

Mà lúc này, cánh cửa đá thứ hai đối diện với cánh cửa đá thứ ba đột nhiên mở ra một khe hở.

Một bóng đen lóe qua, nhân lúc cánh cửa đá thứ ba chưa đóng lại, lách mình lao vào.

Chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nàng ta lén lút theo kịp đội ngũ Uông gia, hội hợp với Vân Thải, bám theo ở phía sau đội hình.

"Phu quân chuẩn bị thế nào rồi?" "Chủ nhân nói, luôn sẵn sàng!" Trong bóng tối, hai nữ nhìn nhau cười.

Họ đã sớm cấu kết với nhau theo sự phân phó của Tô Cảnh.

Còn lúc này.

Ngô Tà đã dẫn người đến Ba Nãi!

Chính xác hơn phải nói là Ngô Tà giả dạng thành Ngô Tam Tỉnh!

Vương Bát Khâu tí tởn theo sau.

Giải Tiểu Hoa và Phan Tử cũng đứng bên cạnh Ngô Tà.

Đoàn người khoảng ba mươi người, thẳng tiến Dương Giác Phong.

Mà lúc này, Cừu Đức Khảo cũng đã dẫn đội đến Dương Giác Phong.

Tô Cảnh và những người khác đã xuống dưới khoảng một tuần, bặt vô âm tín.

Lão cáo già này, cũng không ngồi yên được nữa.

Trương gia Cổ Lâu.

Tầng tám!

Tô Cảnh đang chỉ huy một đám người mở các hộp đồng.

Mỗi lần mở một cái, đều mang đến cho Tô Cảnh một bất ngờ.

Bên trong chứa đựng, về cơ bản đều là châu báu giá trị liên thành.

Thậm chí còn có thiên địa kỳ dược.

Ví dụ như Kỳ Lân Kiệt mà Tô Cảnh đang cầm trên tay lúc này!

Đương nhiên, còn có một số thứ khá kỳ lạ.

Chương 201

Ví dụ như trong một cái hộp, là một đoạn cành cây khô.

Nhưng Tô Cảnh nhìn thế nào cũng thấy giống một phần của Cửu Đầu Xà Bách.

Có lẽ có thể mang về trồng.

Vương Bàn Tử còn mở ra một cuốn sách đã ố vàng.

Tô Cảnh lật qua loa một chút, bên trên ghi chép đều là pháp thuật luyện cổ.

Thứ này Tô Cảnh thì không hiểu lắm, nhưng không nghi ngờ gì, chắc chắn cực kỳ quý giá đối với Cổ sư Miêu Cương.

Bên trên ghi lại cách đối phó với phản phệ của Cổ trùng.

Có thể khiến Cổ sư và Cổ trùng tâm ý tương thông.

Cách luyện chế Bản Mệnh Cổ.

Có lẽ, đây chính là thứ mà Vân Thải muốn mang về để cứu mạng.

Tô Cảnh trực tiếp thu nó lại.

Cùng với cành cây khô nghi là răng của Cửu Đầu Xà Bách, và khối Kỳ Lân Kiệt kia.

Ba thứ này, là những thứ Tô Cảnh cho là quý giá nhất.

Quả nhiên, vật tùy táng của tổ tông thì không tầm thường.

Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng, quét mắt một lượt.

Đột nhiên sững lại.

Sau đó đi đến một bên cầm lấy một cái hộp chưa mở.

Mở ra xong, bên trong chỉ có một vật.

Song Hưởng Hoàn!

Tín vật tộc trưởng Trương gia!

Vốn là một đôi, trong đó một chiếc đã bị Phật gia đưa cho Doãn Tân Nguyệt.

Không ngờ chiếc còn lại ở đây!

Cũng không biết là chất liệu gì, nhìn qua vẫn lấp lánh ánh bạc.

Cầm lên xong, khẽ lắc một cái.

Liền phát ra hai tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

Trên đó, Tô Cảnh còn cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Cực kỳ bất phàm!

Mặc dù không hiểu rõ, nhưng Tô Cảnh lại mơ hồ cảm thấy, thứ này có liên quan đến Tiểu Ca.

Nhìn Tiểu Ca đang đứng dựa tường khoanh tay bên cạnh.

Tô Cảnh trực tiếp đi tới.

"Cho cậu!

Có khí tức của cậu!" Ngẩng đầu nhìn Tô Cảnh một cái, rất nhanh, Tiểu Ca liền bị Song Hưởng Hoàn thu hút ánh mắt.

Anh đưa tay nhận lấy.

Trực tiếp đeo nó vào cổ tay trái.

Sau đó, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Cánh cửa ký ức mở ra, vô số hình ảnh từng bị lãng quên tràn vào trong đầu.

Nhắm mắt đứng đó, hồi lâu, Tiểu Ca mới mở mắt ra.

Tình hình này cũng thu hút sự chú ý của những người khác.

Vương Bàn Tử vội vàng xích lại gần.

Sau khi mở mắt, Tiểu Ca đột nhiên nở một nụ cười với Tô Cảnh.

Hiếm thấy nói một câu: "Cảm ơn, Tô Cảnh!" "Mẹ kiếp, Tiểu Ca, sao tôi lại cảm thấy cậu khác đi rồi?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói một câu.

Tô Cảnh thì khẽ cười thành tiếng.

"Nhớ ra rồi sao?" "Một phần, ít nhất, tôi đã biết sứ mệnh của mình!

Tôi, mới là Trương Khởi Linh chân chính!" Tiểu Ca lần đầu tiên nói một đoạn dài như vậy.

"Tiểu Ca, cậu khôi phục ký ức rồi sao?" Vương Bàn Tử kinh hỉ kêu lên, sau đó lại vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, còn nhớ tôi không, tôi nghe nói có người nhớ lại ký ức rồi sẽ quên mất chuyện sau khi mất trí nhớ?" "Béo à, chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ, không phải sao?" "Hahahaha!

Đương nhiên, Béo gia tôi đương nhiên là huynh đệ của cậu!

Đi nào, chúng ta mau ra ngoài, tin tốt này tôi phải mau chóng nói cho Thiên Chân biết!" Vương Bàn Tử kích động không thể tả.

Nhưng, khi nghe Vương Bàn Tử nhắc đến Ngô Tà.

Ánh mắt Tiểu Ca đột nhiên tối sầm lại.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng hiểu được suy nghĩ của anh ấy.

Thế hệ này, người phải canh giữ Cửa Đồng, là Ngô Tà!

Anh ấy hẳn là đã nhớ ra ước định giữa Trương gia và Cửu Môn,

tuy người Cửu Môn đã quên, nhưng anh ấy không dám quên.

Ước chừng đã quyết định, sẽ đi Vân Thiên Cung, thay Ngô Tà canh giữ cửa mười năm!

Thở dài, Tô Cảnh cũng sẽ không can thiệp quá nhiều vào suy nghĩ của Tiểu Ca.

Đây dù sao cũng là lựa chọn của anh ấy.

Hơn nữa, bản thân mình cũng không thể dễ dàng đi tìm hiểu bí mật đằng sau Cửa Đồng.

Ngoại trừ nội bộ Vẫn Ngọc của Tây Vương Mẫu Cung, Cửa Đồng là nơi thứ hai Tô Cảnh không muốn dính líu vào.

Bên trong có quá nhiều thứ không xác định.

Hiện tại ở thế giới này, mình đã có quá nhiều vướng bận.

Trừ phi có đủ mười phần nắm chắc, nếu không không thể mạo hiểm.

Có mọi người giúp đỡ, rất nhanh đã mở xong toàn bộ những hộp đồng này.

Song Hưởng Hoàn, Kỳ Lân Kiệt, cuốn cổ tịch truyền thừa Cổ sư, cùng với một cành khô của Cửu Đầu Xà Bách.

Ngoại trừ những thứ này, những cái khác Tô Cảnh còn không lọt vào mắt.

Cành khô của Cửu Đầu Xà Bách, đừng xem nó bình thường không có gì đặc biệt, nhưng Tô Cảnh có thể cảm nhận được một luồng sinh lực dồi dào.

Mình nuôi dưỡng tốt, giữ nhà không thành vấn đề.

Trong tay mình còn có mười viên Hóa Hình Đan.

Thậm chí còn có thể khiến nó hóa hình thành yêu.

Cũng là một lực chiến đấu mạnh mẽ.

Tiểu Tuyết, Thi Hương Ma Dụ, Tiểu Hồng, Tiểu Hắc, còn có Xà Mẫu trên người mình, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch.

Hay thật!

Không kiểm tra thì không biết, kiểm tra xong giật mình.

Trong nhà sắp thành ổ yêu quái rồi… Nhưng mình vẫn khá mong đợi sự hóa hình của Cửu Đầu Xà Bách.

Hy vọng có thể nuôi dưỡng ra một "phú quý hoa nhân gian" ~ Đến lúc đó đặt tên là Ti Đằng.

Đẹp quá đi ~ Những thứ mở ra từ các hộp khác, đều được chất thành một đống.

Có trang sức, có đồ sứ, thậm chí còn có binh khí.

Dù sao đều là đồ cổ, giá trị liên thành.

Đến lúc đó mang về, ném cho Doãn Nam Phong là được.

Để cô ấy mang đi đấu giá.

Còn có thể tăng thêm danh tiếng cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Tất cả ở đây rồi, Tô gia!" Tiểu Tuyết đi đến trước mặt Tô Cảnh, khẽ nói một câu.

Chương 202

Gật đầu.

Tô Cảnh vung tay, liền thu toàn bộ vào không gian hệ thống.

Tiểu Ca và Vương Bàn Tử đang trò chuyện bên cạnh.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm ngồi bên cạnh bầu bạn với Hoắc lão thái, dù sao bà cũng đã lớn tuổi, cơ thể không chịu nổi.

Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn đang đứng cạnh hút thuốc.

Huyền Nữ thì vẫn luôn đi bên cạnh Tô Cảnh, còn về Linh Lung, người phụ nữ đó hiện tại đang rất lo lắng.

Luôn rúc trong góc không nói một lời.

Thu dọn xong những vật tùy táng này, Tô Cảnh liền nhận được tin tức từ Vân Thải thông qua Kim Tàm Cổ.

Liếc nhìn Linh Lung một cái, Tô Cảnh khóe miệng không khỏi cong lên.

Sau đó mới lên tiếng gọi mọi người: "Anh em, cá đã cắn câu rồi!

Lát nữa sẽ có một trận ác chiến, có tự tin không?" Tô Cảnh vừa nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích: "Đương nhiên phải có chứ!

Xem Béo gia tôi xử lý thế nào đây!" Hồ Bá Nhất và Vương Khải Toàn cũng hăm hở muốn thử sức.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ rút Tiểu Hắc Kim ra.

Các đồng đội của Ngô gia và Hoắc gia, cũng đều vẻ mặt hưng phấn.

Chỉ có Linh Lung và người của cô ta có chút ngơ ngác.

Không còn cách nào khác, dù sao cô ta cũng không biết kế hoạch của Tô Cảnh.

Nhưng, cũng mơ hồ có chút suy đoán.

Tuy nhiên, hiện tại phải án binh bất động.

Một khi bại lộ, sẽ được không bù mất.

Lực chiến đấu của Tô Cảnh, cô ta có ấn tượng trực quan.

Nếu mình gặp phải con thi quái kia, e rằng một chiêu cũng không đỡ nổi.

Còn có mấy người phụ nữ này… ánh mắt quét qua Huyền Nữ, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm.

Linh Lung đối với họ cũng khá kiêng dè.

Trước đó đối phó với những bàn tay cụt, ba người phụ nữ này đều đã thể hiện thần uy.

Đều là người có năng lực!

Mình một người bình thường làm sao đối phó nổi.

Còn có con chó kia!

Nhìn Tiểu Tuyết, Linh Lung liền nghiến răng ken két.

Mình còn không bằng một con chó!

Tiểu Tuyết nằm bên chân Tô Cảnh khịt mũi một cái, dường như cảm nhận được một luồng ác ý sâu sắc.

Đè nén sự hoảng loạn trong lòng, ánh mắt Linh Lung lóe lên.

Có lẽ, mình có thể phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt.

Cho đến bây giờ, cô ta vẫn một lòng trung thành với Uông gia.

Nhìn Tô Cảnh, trong lòng cô ta đã lên kế hoạch cho hành động tiếp theo.

"Vậy được rồi!

Đi thôi, ra ngoài!

Cá, sắp đến rồi!" Tô Cảnh khẽ cười thành tiếng.

Nheo mắt lại, khiến người ta không thể nhìn rõ suy nghĩ trong lòng anh.

"Ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau!

Ai là bọ ngựa, ai là ve sầu, và ai là chim sẻ đây?" Vừa đi xuống tầng, Tô Cảnh vừa nói một câu.

"Tô gia, đương nhiên là con chim sẻ kia rồi!" Tiểu Tuyết đi bên cạnh Tô Cảnh, cười tủm tỉm nói.

"Linh Lung, cô nghĩ sao?" Tô Cảnh cười mà không nói, nhìn Linh Lung một cái, sau đó hỏi.

"Chim sẻ, đương nhiên là Tô gia rồi!" Trong lòng đập thình thịch một cái, Linh Lung cố tỏ ra bình tĩnh nói một câu.

Nhưng Tô Cảnh lại không nói gì.

Bị Tô Cảnh đột nhiên "gọi tên", Linh Lung cũng hoảng loạn.

Bại lộ rồi sao?

Nhưng dường như lại chưa bại lộ… Không sai!

Không hề bại lộ!

Bà đây ngụy trang tốt như vậy, sao lại có thể bại lộ!

Tự ám thị bản thân mấy lần, Linh Lung lúc này mới bình tĩnh lại.

Trên mặt cô ta suýt nữa viết rõ "Tôi không phải nội gián".

“Cô ta có vấn đề sao?” Trần Văn Cẩm xích lại gần Tô Cảnh, kéo tay anh khẽ hỏi.

Khẽ gật đầu, Tô Cảnh không nói nhiều.

Nhưng Trần Văn Cẩm đã hiểu ý Tô Cảnh.

Nàng lùi lại mấy bước, đi đến bên cạnh Hoắc Linh.

Không biết nói gì.

Lên núi khó, xuống núi dễ.

Câu này áp dụng cho Trương gia Cổ Lâu cũng vậy.

Suốt đường đi biết bao cơ quan cạm bẫy.

Nhưng xuống dưới thì không còn phiền phức như vậy nữa.

Cộng thêm các đồng đội của Hoắc gia mang đến, đã quen thuộc với cơ quan ở đây.

Rất nhanh đã xuống đến tận cùng.

Suốt đường đi cũng không có bất ngờ nào xảy ra, một đường nghiền ép đi lên.

Các cơ quan đã sớm bị Tô Cảnh dẫn người phá hủy sạch sẽ.

Nếu thật sự phải nói, thì hàng trăm cái hộp đồng treo lơ lửng trên trần tầng thứ hai, là thứ khiến mọi người cảm thấy lòng còn sợ hãi.

Nhưng những bàn tay cụt phong ấn bên trong, đã sớm hóa thành xương trắng rồi, ước chừng đều là sản phẩm thải loại của người Trương gia khi chế tạo quái vật bàn tay cụt.

Cơ bản không có uy hiếp gì.

Hơn nữa Tô Cảnh dùng Hoàng Kim Đồng quét mắt một lượt, bên trong cũng không có bảo bối gì.

Chỉ có thể nói những hộp đồng ở đây hoàn toàn không có uy hiếp,

hơn nữa, cực kỳ rác rưởi!

Đoàn người rời khỏi Trương gia Cổ Lâu, tuy có thương vong không ít, nhưng thu hoạch đầy đủ.

Cũng coi như không uổng công đến một chuyến.

Trong lúc đó Tô Cảnh còn thảo luận với Hoắc lão thái, rốt cuộc Uông gia muốn tìm thứ gì.

Cuối cùng hai người phân tích, rất có khả năng chính là trái tim Vẫn Ngọc mà Tô Cảnh đã lấy được.

Thứ này có thể cải tạo thi thể thành quái vật bất tử.

Có thể thấy công hiệu của nó mạnh mẽ đến nhường nào.

Đến tay Uông gia, dùng bộ phận vận toán của họ để giải thích.

Nói không chừng có thể bồi dưỡng ra một đội quân bất tử, cho dù có hóa thành quái vật, cũng coi như đạt được trường sinh rồi.

Nhưng thứ này đã đến tay Tô Cảnh.

Thì đương nhiên không thể giao ra ngoài.

Tô đại gia đây không phải kiểu người đi không, một cọng lông cũng không nhổ!

Chương 203

Muốn lấy thứ này đi, kiếp sau hãy nói!

Ở cửa Trương gia Cổ Lâu, thi thể của Trấn Mộ Thú Hồng Hống vẫn nằm ngang tại chỗ.

Thấy vậy, Tô Cảnh vung tay, vật to lớn này cũng được thu vào không gian hệ thống.

Con Hồng Hống này, tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với những con bảo vệ Tinh Tuyệt Nữ Vương kia.

Gen của thứ này, nếu có thể cấy ghép vào người, cũng coi như một con đường để khiến con người trở nên mạnh mẽ.

Về có thể thử một lần.

Thi thể Hồng Hống và thi thể thi quái này, nếu không phải Tô Cảnh quyết định có ích, đã sớm dùng Trường Sinh Tuyến nuốt chửng rồi.

Có lẽ còn có thể tăng thêm vài trăm năm thọ mệnh.

Trường Sinh Tuyến, lấy khí ngưng thành tuyến, thôn phệ máu thịt huyết mạch, hóa thành năng lượng bổ sung cho bản thân.

Nói theo kiểu huyền huyễn, mình có thể vĩnh sinh bất tử!

Đi về phía chân vách đá, rất nhiều đồng đội đang chờ đợi ở đó cũng đã phát hiện ra Tô Cảnh mấy người.

Đều kích động kêu lên.

"Tô gia!" "Chủ nhân!" "Đội trưởng!" Đợi Tô Cảnh một đoàn người ra ngoài ở đây lâu như vậy, trên người họ sắp mọc lông rồi!

Mọi người vẫn luôn mong chờ có thể làm một trận lớn!

Mà lúc này, đại quân Uông gia, cũng sắp tiếp cận điểm cuối của lối đi!

Tô Cảnh vung tay một cái, một nòng pháo khổng lồ liền xuất hiện trước mặt.

Đại từ đại bi Gatling Bồ Tát!

Vác cái hòm sắt chứa đạn dược nối với nòng pháo lên lưng, Tô Cảnh nâng Hỏa Thần Pháo lên nhắm thẳng vào điểm cuối của lối đi.

Tô Cảnh không muốn nói nhiều với những người Uông gia kia, một hơi ba ngàn sáu trăm vòng.

Tặng cho họ một món quà lớn!

Chiến đấu, sắp bùng nổ!

Hàng trăm đồng đội, dưới sự chỉ huy của Tô Cảnh, có trật tự xuống vách núi, sau đó ẩn mình vào hai bên.

Tô Cảnh bảo Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn đưa Hoắc lão thái trốn sau vách đá.

Còn mình thì dẫn Huyền Nữ, Tiểu Ca và những người khác quay lại Trương gia cổ lâu.

Hắn còn mang theo Linh Lung bên cạnh, cứ xem cô ta có dám ra tay với mình không!

Đợi đại quân Uông gia xuống vách núi, sẽ trực tiếp tạo thành một vòng vây, bắn phá không giới hạn!

Đối phó với người Uông gia, phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.

Nếu không sẽ lật thuyền trong cái rãnh mà thua thảm.

Mặc dù Tô Cảnh có thể triệu hoán âm binh không kiêng kỵ, lại không sợ những dị năng giả của Uông gia.

Hơn nữa Tinh Tuyệt Nữ Vương còn là một kẻ mạnh mẽ vượt trội, có thể trục xuất kẻ địch vào dị không gian.

Nhưng nói thế nào đi nữa, vẫn có rủi ro.

Tỷ lệ thắng 98%, thì có khác gì là đi chết? *** Lúc này, Uông Đại Sơn dẫn đầu đã thấy lối ra của đường hầm.

"Tăng tốc độ, sắp đến rồi!" Uông Đại Sơn ra hiệu cho một đội trưởng tiểu đội bên cạnh.

Sau đó, đội trưởng tiểu đội này hô lên một tiếng, mọi người liền tăng tốc bước chân.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phía sau, trong mắt cũng lóe lên một tia mong đợi.

Quỷ tộc thánh nhãn treo trên trán, lóe lên một quầng sáng u tối trong bóng đêm.

Không lâu sau, mọi người liền ra khỏi đường hầm.

Gần trăm người lố nhố đứng trên vách đá.

Nhìn Trương gia cổ lâu màu xám trắng, phát ra khí tức cổ xưa cách đó không xa, đều vô cùng phấn khích.

"Tộc trưởng, đi thôi!" "Bọn họ chắc chắn đang ở trong Trương gia cổ lâu, nói không chừng đã lấy được thứ chúng ta muốn rồi!" "Chúng ta nhanh chóng đi chặn đầu!" Nhưng, Uông Đại Sơn lại nhận ra một điều không ổn.

"Chờ đã!" Phất tay áo, Uông Đại Sơn hai mắt nheo lại.

Nghe thấy lời này, mọi người đều ngớ người.

"Có chuyện gì vậy tộc trưởng?" Uông Thủy hỏi một câu.

"Có chút không đúng, ở đây quá yên tĩnh!" Nhìn những chiếc lều

trại do nhiều đồng đội dựng doanh trại trên vách đá này để lại trước đó, Uông Đại Sơn trực tiếp nói: "Nhìn số lượng lều trại ở đây, ít nhất phải có hai trăm người vào!

Bọn họ chắc chắn là một phần đã vào Trương gia cổ lâu, một phần còn lại canh giữ ở đây.

Ngươi nói xem, những người canh giữ đó đi đâu rồi?" Nghe thấy lời này, mọi người bừng tỉnh.

Dưới vách núi, Tô Cảnh và những người khác cũng nghe thấy tiếng ồn ào phía trên.

Nhưng, dưới sự ra hiệu của Tô Cảnh, tất cả đều án binh bất động.

"Hơn hai trăm người lặng lẽ biến mất sao?" Uông Thủy hít một ngụm khí lạnh.

Hay lắm!

Có chút quỷ dị rồi!

"Vậy, tộc trưởng, chúng ta tiến vào hay chờ ở đây?" "Tiến vào!" Uông Đại Sơn phất tay áo, vẻ mặt tự phụ.

"Nếu bọn chúng chết trong Trương gia cổ lâu, chẳng lẽ chúng ta cứ chờ mãi ở đây sao?

Ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau!

Ta, mới là con chim sẻ đó!!

Dù có nguy hiểm, đối với ta cũng chẳng đáng sợ!" Xem ra, Uông Đại Sơn quả thực rất tự tin vào thực lực của mình!

Một đám người thả dây thừng xuống, rồi thuận theo đó xuống dưới vách núi.

Uông Đại Sơn lại ra vẻ ngầu, dùng niệm động lực đạp không đi

xuống.

Về khoản khoe khoang, Tô Cảnh có thể cho Uông Đại Sơn điểm tuyệt đối.

Ở tầng một Trương gia cổ lâu, nhìn thấy hành động của Uông Đại Sơn qua ô cửa sổ, mấy người đều khá kinh ngạc.

Dù sao, con người không thể thoát khỏi trọng lực, đó là lẽ thường.

Nhưng hiển nhiên, màn thao tác này của Uông Đại Sơn, đến Newton mà biết cũng phải nhảy ra khỏi quan tài.

Không lâu sau, tất cả người Uông gia đều xuống vách núi.

Nhưng Vân Thải lại không xuống.

Trong ánh mắt kinh ngạc của những người Uông gia cuối cùng bám dây thừng trèo xuống, cô ta rút ra một con dao găm, cắt đứt tất cả dây thừng.

"Vân Thải!

Ngươi làm gì vậy?" "Người bên cạnh ngươi là ai?" "Cô ta không phải người Uông gia!" *** Vách núi này chỉ cao bảy tám mét, nhưng bảy tám mét cũng khiến những người Uông gia này bị thương nửa người.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lại nhìn thấy Vân Thải và Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng cùng nhau với vẻ mặt đắc ý phía trên, một đám người ồn ào tranh cãi.

Uông Đại Sơn cũng bị thu hút ánh mắt.

Nhưng, hắn không để tâm.

Mọi chuyện, vẫn trong tầm kiểm soát của mình.

Hắn chỉ trầm giọng nói: "Vân Thải, ngươi muốn phản bội Uông

gia chúng ta sao?" "Không, không phải phản bội, tôi và các người Uông gia chỉ là hợp tác, đâu nói đến phản bội." Cười duyên nhìn Uông Đại Sơn, Vân Thải trực tiếp nói: "Tôi chỉ làm điều tôi phải làm!

Uông Đại Sơn, không ngờ chứ!

Ngươi mới là kẻ bị xoay như chong chóng đó!" Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng cười duyên đi đến mép vách đá.

Sau đó khẽ gọi một tiếng.

"Phu quân, có thể ra tay rồi!" Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng lại vang rõ bên tai mọi người.

Lời vừa dứt.

Quỷ tộc thánh nhãn treo trên trán Tinh Tuyệt Nữ Vương, từng luồng khói đen tuôn ra, hóa thành từng âm binh cháy lửa quỷ màu xanh, xông về phía những người Uông gia phía dưới.

Lúc này, cánh cửa lớn của Trương gia cổ lâu phía sau, "phanh" một tiếng bị Tô Cảnh một cước đạp nát bét.

Chương 204

Họng súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào những người Uông gia.

“Surprise!

Bất ngờ không?” Tô Cảnh với nụ cười rạng rỡ, trong ánh mắt kinh hoàng của đám người Uông gia, trực tiếp khai hỏa!

Hỏa Thần Pháo bắt đầu càn quét không phân biệt đám chuột này.

“A!” “Tộc trưởng cứu tôi!” Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, âm binh cũng bắt đầu cuộc tàn sát đơn phương.

Họng Hỏa Thần Pháo phun ra ánh lửa rực rỡ, như pháo hoa nở rộ.

Máu thịt văng tung tóe, tựa như địa ngục trần gian.

Có vài kẻ chạy thoát khỏi phạm vi càn quét của Tô Cảnh, nhưng lại bị những người vây quanh từ hai bên bắn phá không giới hạn mà lập tức bỏ mạng.

Lựu đạn như thể không mất tiền, ném về phía Uông gia.

Một phút!

Chỉ một phút, người Uông gia thương vong gần hết!

Chỉ còn lại Uông Đại Sơn với vẻ mặt âm trầm và mười người Uông gia tụ tập lại với nhau.

Dưới sự oanh tạc của súng đạn, bọn họ không hề hấn gì, dường như có một bức tường chắn vô hình, ngăn cản công kích của âm binh và hỏa lực súng đạn.

Từng viên đạn, lơ lửng dừng lại cách bọn họ ba mét.

Chơi hết đạn của Hỏa Thần Pháo, Tô Cảnh thuận tay ném đi, vỗ

vỗ tay.

Hỏa Thần Pháo mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Đã!

Thấy Tô Cảnh dừng lại, những người khác cũng ngừng bắn.

Vương Bàn Tử chửi bới nói một câu, vẻ mặt không thể tin được: "Đây không phải là mai rùa sao!

Súng pháo còn không phá được phòng ngự, thật quá đáng!" Hồ Bát Nhất nói với Vương Khải Toàn: "Cái tên mặc Đường trang kia là boss, không thể đánh đồng với những người khác, có hắn bảo vệ mấy người kia, vũ khí nóng không thể làm bị thương bọn họ!" Châm một điếu thuốc, Tô Cảnh có chút cảm khái.

Không dễ dàng gì, cuối cùng cũng mẹ kiếp đối đầu với Uông gia tộc trưởng này rồi.

Hắn phất tay về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Tiểu Thiền, biến những cái đầu người này thành một Kinh Quan cho ta!" "Vâng lệnh ~ Phu quân!" Cười đáp một tiếng.

Sau đó, những âm binh vây quanh mấy người Uông gia còn lại lập tức hành động.

Chỉ chốc lát, một tháp đầu người Uông gia đã được dựng lên trên khoảng đất trống bên cạnh.

Thấy vậy, nụ cười của Tô Cảnh càng thêm rạng rỡ.

Hắn hỏi Uông Đại Sơn một câu: "Các hạ, chắc hẳn chính là Uông gia tộc trưởng Uông Đại Sơn rồi?

Cái tháp đầu người này, xây dựng có hài lòng không?" *** Vẻ mặt Uông Đại Sơn âm trầm.

Mọi chuyện, dường như đã thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.

Mẹ kiếp!

Thế mà lại mang theo Hỏa Thần Pháo loại vũ khí sát thương lớn như vậy!

Hỏa Thần Pháo từ bao giờ lại trở thành vũ khí tác chiến cá nhân?

Niệm động lực của mình cũng chỉ vừa đủ để bảo vệ mấy dị năng giả này.

Vừa mới xuống, tinh anh của mình đã bị giết sạch sành sanh.

Cái thằng Tô Cảnh này mẹ kiếp còn là người không?

Lúc này Uông Đại Sơn không dám rút lá chắn niệm động lực phòng ngự nữa.

Dù không còn Hỏa Thần Pháo, hai trăm người đang vây quanh mình vẫn mỗi người một khẩu súng trường tấn công.

Mẹ nó!

Uông Đại Sơn đã tức đến muốn chửi mẹ.

Thủ hạ của mình còn bị xếp thành tháp đầu người.

Sỉ nhục!

Sự sỉ nhục tột cùng!

Uông Đại Sơn hận không thể dùng niệm động lực làm nát đầu những người xung quanh!

Mặc dù bị nhiều người như vậy vây quanh.

Nhưng Uông Đại Sơn cũng không để những người này vào mắt.

Tất cả đều là kiến hôi!

Ngay cả Tô Cảnh, cũng chỉ là một con cào cào lớn hơn một chút

mà thôi.

“Xem ra, là ta đã đánh giá thấp ngươi rồi!” “Hành tung của chúng ta, vẫn luôn nằm trong tay ngươi.” “Vân Thải chắc hẳn chính là nội gián đó rồi?” Nhìn Vân Thải đang đứng cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương trên vách núi, Uông Đại Sơn cười lạnh nói.

Tô Cảnh gật đầu, không phủ nhận.

Hai người nói chuyện, những người khác cũng không lên tiếng cắt ngang.

“Hôm nay người của ta chết nhiều như vậy, vốn dĩ ta muốn giết tất cả các ngươi để đền mạng.” “Các ngươi đã không chết, chắc hẳn đã thành công lấy được trường sinh chi pháp trong Trương gia cổ lâu.” “Tô Cảnh, nếu ngươi giao trường sinh chi pháp cùng với bí mật trên người ngươi đều giao cho ta, ta có thể xem xét tha cho ngươi một con đường sống!” Lời Uông Đại Sơn nói ra, cứ như thể người bị vây quanh không phải bọn họ, mà là Tô Cảnh và đám người kia.

Vương Bàn Tử nóng tính, lập tức không nhịn được.

“Lão rùa già, ngươi đang giả vờ cái khỉ gì thế?” Những người khác cũng chửi bới Uông Đại Sơn.

Nghe thấy lời hắn, Tô Cảnh không nhịn được bật cười.

“Uông tộc trưởng, Trương gia cổ lâu căn bản không có trường sinh chi thuật!

Dù có, tôi cũng không thể đưa cho ngươi!

Xin hỏi, ngươi lấy đâu ra sự tự tin mà dám nói với tôi những lời như vậy?

Ngài xứng đáng cầm cái xiên, mấy cái cơ?” Tô Cảnh bật chế độ châm chọc.

Nhưng Uông Đại Sơn lại bất thường mà cười ha hả.

"Ta lấy đâu ra sự tự tin?" "Tự tin đến từ thực lực!

Ở thế giới này, ta, Uông Đại Sơn! chính là thần!" Hắn hai tay dang rộng, trông cực kỳ trung nhị.

"Hay lắm!" "Thằng này không những thích khoe khoang, mà còn bị bệnh chuunibyo nữa!" Vương Khải Toàn cũng cười ha ha nói với Hồ Bát Nhất một câu.

Nhưng Tô Cảnh lại không chủ quan.

Vì hắn biết, Uông Đại Sơn sắp ra tay rồi.

Chỉ thấy Uông Đại Sơn trừng mắt nhìn Vương Khải Toàn một cái.

Vương Khải Toàn thế mà lại lơ lửng giữa không trung.

Hơn nữa, cứ như đang ở trong nước biển, một áp lực cực kỳ mạnh mẽ đè nén lên người.

Chỉ chốc lát, mặt mày hắn xanh lét.

Cảnh tượng này, trực tiếp dọa sợ mọi người.

Đây chẳng phải là 'trừng ai nấy chết' trong truyền thuyết sao?

Vương Khải Toàn cảm giác mình cứ như sắp bị bóp nát.

Điều này cũng cho Tô Cảnh thời gian để cứu Vương Khải Toàn.

Trước đó, khi Vân Thải nói với mình về năng lực của Uông Đại Sơn, Tô Cảnh đã suy nghĩ làm thế nào để đối phó với loại năng lực kỳ quái và biến hóa khôn lường này của Uông Đại Sơn.

Năng lực niệm động lực này, quả thực khá khó đối phó.

Tuy nhiên, thứ này chắc hẳn là sản phẩm của tinh thần lực.

Nói một cách thông tục, chính là năng lượng linh hồn.

Vì vậy, xin lỗi!

Câu linh khiển tướng khắc chế hoàn toàn nó!

Tô Cảnh chỉ phất tay một cái, liền hóa giải niệm động lực đang đè nén trên người Vương Khải Toàn.

Chương 205

Rơi xuống đất, Hồ Bát Nhất cùng mấy đồng đội lập tức vây lại.

Đỡ hắn dậy.

Trong mắt hắn vẫn còn một tia sợ hãi tột độ.

Hắn đang hít thở từng ngụm khí lớn.

Khoảnh khắc đó, là lần Vương Khải Toàn cảm thấy mình gần cái chết nhất.

Thấy thủ đoạn của mình bị hóa giải.

Uông Đại Sơn trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lập tức ra quyết định, trực tiếp ra lệnh.

"Đi giết tất cả bọn chúng!" Lời vừa dứt, mười người vây quanh Uông Đại Sơn trực tiếp xông về phía mọi người.

Có kẻ biến thành người lửa, có thể điều khiển quỷ hỏa.

Có kẻ trên người nổi lên một lớp vảy rắn dày đặc, sát khí nồng nặc. *** Không ngoại lệ, tất cả đều là dị năng giả được Uông gia cải tạo.

Nhiều đồng đội cầm súng trường tấn công liền bắn phá.

Nhưng, những dị năng giả này hoàn toàn có khả năng né tránh đạn.

Len lỏi trong rừng súng mưa đạn, dễ như trở bàn tay.

Tô Cảnh phất tay, ra hiệu một chút.

Huyền Nữ lóe lên một cái liền xông ra.

Tiểu Ca cũng theo sát phía sau, rất nhanh hai người đã đối đầu với mấy dị năng giả này.

Huyền Nữ một mình đối phó với ba người không thành vấn đề.

Tiểu Ca đối đầu chính là người biến dị vảy rắn kia.

Mặc dù trong thời gian ngắn không thể giết chết, nhưng kiềm chế hắn thì không thành vấn đề.

Còn về những người khác, Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn trực tiếp xông lên.

Mái tóc dài bỗng dài ra, điên cuồng chuyển động, như kim châm đâm về phía hai dị năng giả có thân hình phình to tới hai mét.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng điều khiển từ xa âm binh, hỗ trợ cho mấy người họ.

Chặn bốn người khác, Hoắc Hữu Tuyết cũng không cam chịu cô đơn, thiêu đốt vô lượng nghiệp hỏa lao lên giúp đỡ.

Mấy người đánh nhau qua lại.

Những dị năng giả này, Tô Cảnh đều không để vào mắt.

Hắn để mấy cô gái rèn luyện thân thủ, muốn giết bọn họ, Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ cần một ánh mắt cũng có thể tiễn tất cả bọn họ đi! *** Còn Uông Đại Sơn, thì với vẻ mặt hung tợn lao về phía Tô Cảnh.

“Tiểu tử, hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!” Niệm động lực điên cuồng tuôn ra, đè ép về phía Tô Cảnh.

Thậm chí trong không khí còn xuất hiện tia lửa.

Nhưng Tô Cảnh vẫn bình thản đứng tại chỗ.

Trong mắt ngân quang bùng nổ.

Niệm động lực tuôn ra trực tiếp bị Tô Cảnh điều khiển hóa thành từng mũi nhọn vô hình đâm về phía Uông Đại Sơn.

Nhưng may mắn thay, tên này lại bố trí thêm một lá chắn phòng ngự niệm động lực trên người.

Chặn đứng những công kích này.

Nhưng vẫn bị thương không nhẹ.

Trên người xuất hiện mấy vết thương xuyên thủng, máu tươi bắn tung tóe.

Vẻ mặt Uông Đại Sơn cực kỳ âm trầm, nhanh chóng bố trí thêm mấy tầng lá chắn phòng ngự trên người mình.

Người này, không thể địch lại!

Lại là lần đầu tiên niệm động lực của mình mất tác dụng.

Uông Đại Sơn lúc này đã có ý định giết chết Tô Cảnh!

Trên thế giới này, chỉ có thể tồn tại một vị thần!

Kể từ khi niệm động lực không có tác dụng, vậy thì để những người khác đến chào hỏi hắn.

"Đừng ham chiến, đi giết Tô Cảnh!" Nghe thấy lời này, mấy dị năng giả liền muốn né người lùi lại.

Nhưng, mấy cô gái hoàn toàn không cho cơ hội.

Chỉ có người biến dị vảy rắn đang chiến đấu với Tiểu Ca thoát khỏi Tiểu Ca, lao về phía Tô Cảnh.

Tuy nhiên, vừa đến trước mặt Tô Cảnh, hắn đã bị Tô Cảnh một đao chém đầu, máu tươi phun xối xả.

Sau đó bị khói đen do âm binh hóa thành cuốn đi, thêm gạch thêm ngói cho tháp đầu người Uông gia.

"Vinh quang Uông gia!" Thấy vậy, Uông Đại Sơn hô lớn một tiếng.

Mấy dị năng giả Uông gia đang chiến đấu với các cô gái, dường như nhận được ám hiệu gì đó, đều đồng thanh hô lớn: "Vinh quang Uông gia!" Sau đó công kích càng thêm sắc bén, như thể không cần mạng sống.

Đặc biệt là ba dị năng giả bốc lửa quỷ màu xanh u tối đang chiến đấu với Huyền Nữ.

Một trong số đó trực tiếp liều mạng lao thẳng vào kiếm của Huyền Nữ, bị đâm xuyên ngực.

Nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười cực kỳ điên cuồng.

Gân xanh nổi lên trên người, từng đốm sáng xanh lam xuyên thấu cơ thể thoát ra.

Thấy vậy, vẻ mặt Tô Cảnh biến đổi.

Mẹ kiếp, hóa ra là ám hiệu tự bạo!

"Tiểu Thiền, ra tay!

Hắn ta muốn tự bạo!" Nghe thấy lời này, Tinh Tuyệt Nữ Vương cách đó không xa trong mắt lóe lên một tia sáng xanh lam.

Không gian xung quanh dị năng giả Uông gia kia lập tức bị vặn vẹo.

Trong nháy mắt, người Uông gia sắp tự bạo kia liền bị đưa vào dị không gian.

Kể từ khi dùng loại công kích tự sát này, Tô Cảnh tự nhiên không muốn lãng phí thời gian với bọn họ nữa.

"Tốn tự: Hương Đàn Công Đức!" Gót chân sau giậm mạnh xuống đất, một trận bàn bao phủ những dị năng giả đó.

Một tiếng khẽ quát.

Trên mặt đất trực tiếp mọc lên từng cây đàn mộc cứng như thép.

Cố định những dị năng giả này.

Mấy cô gái cùng âm binh lại ra tay.

Chín cái đầu lâu còn lại của dị năng giả, tiếp tục đem đi thêm gạch thêm ngói cho tháp đầu người Uông gia.

Sau đó Tô Cảnh mới nhìn về phía Uông Đại Sơn, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ.

"Uông tộc trưởng, ngươi muốn chết thế nào?" *** Thấy át chủ bài của mình cũng bị chém đầu toàn bộ.

Uông Đại Sơn lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Người đàn ông trước mắt này, tuyệt đối là một ác quỷ!

Ngay cả niệm động lực của mình cũng đối với hắn vô hiệu.

Người đàn ông này, không nghi ngờ gì chính là kẻ thù lớn nhất của Uông gia từ trước đến nay!

Hắn liếc mắt nhìn Linh Lung đang im lặng một cái.

Uông Đại Sơn đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Tô Cảnh, Uông gia chúng ta đã đánh giá thấp ngươi rồi!

Ngươi, sẽ là kẻ địch lớn nhất của Uông gia chúng ta!

Nhưng ngươi thật sự nghĩ giết chúng ta là có thể diệt sạch Uông gia sao?

Dù hôm nay ta có chết, Uông gia vẫn sẽ xuất hiện vô số Uông Đại Sơn!

Chương 206

Uông gia, sẽ không vì thế mà suy tàn!" Nói rồi, hắn ra hiệu bằng ánh mắt về phía Linh Lung.

"Sao còn chưa ra tay?" Lời vừa dứt, Linh Lung đang đứng sau Hoắc lão thái đột nhiên ra tay.

Một con dao găm trực tiếp kề thẳng vào cổ Hoắc lão thái.

"Tô gia ~" "Ngài đã sơ suất rồi!" Linh Lung nhìn Tô Cảnh, khẽ nói một câu.

"Hoắc gia chủ!" "Mẹ!" "Bà nội!" *** Thấy Linh Lung gây khó dễ, một đám người đều kinh ngạc thốt lên.

Hoắc Linh trên tay bùng lên vô lượng nghiệp hỏa, trừng mắt giận dữ nhìn Linh Lung.

Tuy nhiên Tô Cảnh lại phất tay, ra hiệu mọi người bình tĩnh.

Khóe miệng nở một nụ cười khẽ.

"Uông Linh Lung?" Nghe thấy điều này, trong lòng Linh Lung đột nhiên có một dự cảm không lành.

Nhưng vẫn cứng rắn lên tiếng.

"Xin lỗi, Tô gia!

Đành làm phiền Hoắc lão thái cùng chúng tôi đi một chuyến rồi!

Đợi khi tôi và tộc trưởng rời đi, sẽ thả bà ấy…" Một đám người vây quanh Uông Linh Lung và Uông Đại Sơn, đều giơ vũ khí lên.

Uông Đại Sơn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nước cờ ám hiệu của Uông Linh Lung này, coi như là nước cờ

đúng đắn nhất của mình.

"Tô Cảnh, giao những thứ ngươi lấy được từ Trương gia cổ lâu cho ta!

Nếu không, ta lập tức giết lão già này!

Đợi sau khi chúng ta an toàn rời đi, đảm bảo bà ấy sẽ bình an vô sự!" Uông Đại Sơn đã bắt đầu kiêu ngạo.

"Cô gia, không cần quản tôi lão già này!

Tôi lão già này sống đủ lâu rồi!

Con gái tôi vì bọn chúng, sống không ra người không ra quỷ mười mấy năm!

Giết chúng, rồi diệt Uông gia, trả thù cho con gái tôi!

Tôi lão già này chết cũng không hối tiếc!" Hoắc lão thái cười lạnh nói.

Anh hùng không kém gì nam nhi!

"Mẹ!" "Bà nội!" Hoắc Linh và Hoắc Hữu Tuyết không nhịn được hô lên một tiếng.

Sau đó nhìn về phía Tô Cảnh.

Hắn liếc mắt ra hiệu cho hai cô gái bình tĩnh lại.

Sau đó nhìn Linh Lung và Uông Đại Sơn, Tô Cảnh cười lạnh một tiếng.

"Uy hiếp ta?

Uông Đại Sơn, ngươi lấy đâu ra sự tự tin?

Lão thái thái, yên tâm!

Có tôi đây, bà muốn chết cũng không chết được!

Nếu bà có chuyện gì, tôi cái cô gia của Hoắc gia này, làm sao còn mặt mũi nữa!" *** "Tô Cảnh, ngươi lại lấy đâu ra sự tự tin?" "Ngươi mà dám động một cái, ta lập tức nghiền nát đầu lão già này!" "Tất cả tránh ra!" Hắn gầm lên một tiếng về phía những người xung quanh.

Những đồng đội này đều lùi lại vài bước, nhường đường cho Uông Đại Sơn.

"Ngươi không thoát được!" Nhàn nhạt nói một câu, Tô Cảnh gót chân sau giậm mạnh xuống đất.

Một trận bàn lóe lên rồi biến mất.

Hắn chỉ tay như kiếm, khẽ quát một tiếng.

"Loạn Kim Thác!" Thấy hành động này của Tô Cảnh, Uông Đại Sơn lập tức cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm tột độ.

Trong mắt vẻ tàn độc lóe lên rồi vụt tắt.

Có chết cũng phải kéo theo một kẻ lót đường!

Niệm động lực bùng nổ tuôn ra.

Đè nén về phía đầu Hoắc lão thái.

Nhưng cùng với lời Tô Cảnh vừa dứt, Uông Đại Sơn lập tức cảm thấy toàn bộ cơ thể mình bị cố định tại chỗ.

Như thể tách rời khỏi môi trường xung quanh.

Ngay cả nhãn cầu cũng không thể chuyển động.

Linh Lung cũng vậy.

Trong lòng cả hai đều dâng lên một cảm giác sợ hãi cực kỳ mãnh liệt.

Hai người bị cố định, mọi người trong nháy mắt, liền thấy Tô Cảnh biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở trước mặt hai người.

Hắn kéo Hoắc lão thái lại, sau đó Thiên Huyễn biến thành một thanh trường đao.

Ném về phía Uông Đại Sơn.

Xuyên thấu cơ thể, quán tính còn mang theo Uông Đại Sơn bay ngược ra ngoài.

Trực tiếp bị ghim thẳng vào vách đá.

Khôn tự thuật pháp phát động, trên vách đá còn mọc ra mấy gai đá, trực tiếp xuyên thủng tứ chi của Uông Đại Sơn từ phía sau.

Cổ cũng bị một vòng đá mọc ra khóa chặt thắt lại.

Cả người đầm đìa máu tươi bị treo trên vách đá.

Còn Linh Lung thì bị Tô Cảnh một tay bóp chặt cổ họng.

Loạn Kim Thác được giải trừ, còn chưa đợi mọi người phản ứng, Tô Cảnh đã giải quyết xong hai người này.

Mọi người đều cực kỳ chấn động, trong mắt tràn đầy sự sùng bái dành cho Tô Cảnh.

Thấy Hoắc lão thái được cứu xuống.

Hoắc Linh và Hoắc Hữu Tuyết vội vàng chạy lại, đỡ Hoắc lão thái dậy.

Trừng mắt giận dữ nhìn Linh Lung đang bị Tô Cảnh nắm trong tay như nắm con gà con.

“Linh Lung, ngươi thật sự nghĩ ta không biết ngươi là người Uông gia sao?

Trong mắt ta, các ngươi Uông gia chỉ là những tên hề nhảy nhót mà thôi!

Nếu không phải vì muốn để ngươi lại báo tin cho đại quân Uông

gia, ngươi nghĩ ngươi có thể đi theo ta vào Trương gia cổ lâu sao?" "Xem ra Tô gia, đã sớm nắm rõ chúng tôi trong lòng bàn tay rồi…" "Vậy tại sao còn để tôi bắt cóc Hoắc gia chủ?" "Chẳng lẽ ngài không sợ tôi trực tiếp ra tay giết bà ấy sao?" Bị Tô Cảnh bóp cổ họng nhấc lên, Linh Lung thở hổn hển nói.

"Đó là bởi vì…" "Ta đối với thực lực của mình có đủ sự tự tin!" "Uông Đại Sơn?

Dị năng giả mạnh nhất của Uông gia?

Ngươi nhìn hắn bây giờ, chỉ là một con chó thua cuộc mà thôi!" Kéo Linh Lung, bắt cô ta nhìn về phía Uông Đại Sơn đang bị ghim trên tường.

Tô Cảnh khinh thường nói.

Khóe miệng Linh Lung nở một nụ cười.

Kết quả ngày hôm nay, cô ta cũng chấp nhận.

Người đàn ông này, quá mạnh mẽ rồi… Uông gia không nên đối địch với hắn… *** "Huyền Nữ!" "Chủ nhân!" Nghe chủ nhân gọi mình, Huyền Nữ vội vàng đi tới.

Tô Cảnh trực tiếp ném Linh Lung xuống chân Huyền Nữ.

"Trông chừng cô ta!

Nếu dám phản kháng, trực tiếp giết!" "Vâng!" Linh Lung còn chưa phản ứng kịp, đã thấy một thanh trường kiếm vàng óng kề trên cổ mình.

Quả nhiên… phong thủy luân phiên thay đổi.

Cô ta quay đầu nhìn Huyền Nữ một cái, đôi đồng tử vàng óng không chút dao động đó, khiến cô ta trong lòng không thể nảy sinh bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào, ngược lại còn có chút run sợ.

Người phụ nữ này, vẫn còn chút tác dụng, Tô Cảnh cũng không có ý định giết cô ta.

Cấm chế được gieo vào linh hồn người Uông gia, Tô Cảnh còn định nghiên cứu.

Người Uông gia một khi chết, ngay cả linh hồn cũng sẽ trực tiếp bị dẫn nổ.

Dù Tô Cảnh có muốn thông qua Câu linh khiển tướng để câu linh hồn của bọn họ, tra xét vị trí căn cứ Uông gia, cũng không có cách nào.

Chương 207

Nếu có thể phá trừ cấm chế này.

Tìm được căn cứ Uông gia, tiêu diệt Uông gia chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Tuy nhiên, cũng không nhất thiết phải là cô ta!

Nếu người phụ nữ này không thành thật, Tô Cảnh cũng không ngại lạt thủ tồi hoa!

Hắn liếc nhìn cô ta một cái, rồi trực tiếp đi về phía Uông Đại Sơn.

Hắn ta cũng là một hán tử.

Chịu vết thương nặng như vậy, không rên một tiếng.

Hơn nữa trên mặt còn nở một nụ cười quỷ dị.

Tô Cảnh nhíu mày, luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Dường như, Uông Đại Sơn còn có lá bài tẩy nào đó.

"Uông Đại Sơn, chết đến nơi rồi, ngươi có gì mà cười?" "Tô Cảnh, thủ đoạn của ngươi, là ta không ngờ tới." "Cho nên, ta Uông Đại Sơn chấp nhận thua!" "Chúng ta làm một giao dịch đi!

Ngươi hôm nay tha cho ta một mạng, hiến dâng trường sinh chi pháp, gia nhập Uông gia chúng ta!

Ta Uông Đại Sơn đảm bảo, ngươi ở Uông gia một người dưới vạn người trên, hơn nữa còn sẽ sưu tầm mỹ nhân khắp thế giới cho ngươi!

Tất cả mỹ nhân của Uông gia cũng thuộc về ngươi, bao gồm cả Uông Linh Lung!

Hợp tác với ta, chúng ta có thể thay đổi thế giới này!

Ngươi chẳng lẽ không muốn xưng vương xưng bá sao?" Khinh thường liếc hắn một cái.

Tô Cảnh trực tiếp thốt ra.

"Ngu xuẩn!" Tô đại quan nhân ta há lại là người nông cạn như vậy? *** Nghe Uông Đại Sơn không chút do dự, liền bán đứng chính mình.

Trong mắt Uông Linh Lung tràn đầy tuyệt vọng.

Mặc dù cô ta luôn tự hào vì Uông gia có thể trả giá mọi thứ!

Nhưng Linh Lung từ nhỏ đã bị đưa đến bên cạnh Khâu Đức Khảo.

Không bị Uông gia tẩy não thành tử sĩ, nếu để mình bán đứng thân thể, đi chiều lòng Tô Cảnh, cô ta vẫn khá không cam tâm. *** Lúc này, một câu "Ngu xuẩn" của Tô Cảnh, trực tiếp khiến Uông Đại Sơn ngớ người.

"Ngươi không muốn xưng vương xưng bá, ôm trọn vô số mỹ nhân sao?" Tô Cảnh cười khẩy một tiếng.

"Xưng vương xưng bá?

Điều đó đối với tôi không quan trọng!

Còn về việc ôm trọn vô số mỹ nhân, dù không xưng vương xưng bá, lão tử bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ!

Cho nên, ngươi lấy gì để bắt tôi phải cùng ngươi chia sẻ trường sinh chi pháp?" "Ngươi!" Lời tiếp theo của Uông Đại Sơn đều bị Tô Cảnh nghẹn lại.

Nói rồi, lòng bàn tay Tô Cảnh bùng lên vô lượng nghiệp hỏa màu xanh u tối.

Hắn ấn xuống đỉnh đầu Uông Đại Sơn.

"Uông gia vì trường sinh, kéo Cửu Môn vào cuộc, sai khiến họ thám hiểm cổ mộ tìm kiếm bí ẩn trường sinh.

Phụ nữ của tôi vì thế mà mê man mười mấy năm.

Không diệt Uông gia các ngươi, tâm niệm Tô Cảnh tôi không thông!

Trước đó, ngươi cứ xuống dưới làm tiên phong cho Uông gia các ngươi đi!" Cảm nhận được uy hiếp chết chóc, trong mắt Uông Đại Sơn tràn đầy kinh hoàng.

Hắn cắn đầu lưỡi, liều mạng thúc đẩy niệm động lực, muốn chống đỡ lại công kích của Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh tâm niệm vừa động, Câu linh khiển tướng vận chuyển, niệm động lực bùng nổ tuôn ra trực tiếp bị tiêu diệt sạch sẽ.

Bàn tay Tô Cảnh, cũng không chút nghi ngờ rơi xuống đỉnh đầu Uông Đại Sơn.

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, Uông Đại Sơn cả người như một cây nến hình người, bị đốt cháy từ đỉnh đầu.

Không lâu sau liền biến thành một đống tro tàn.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã đánh giết bản sao của Uông gia tộc trưởng!" "Ký chủ nhận được phần thưởng theo giai đoạn: niệm động lực, Nô Dịch Đan x10, đã gửi vào không gian hệ thống!" "Niệm động lực: Có thể thăng cấp vô hạn thông qua rèn luyện, khi thăng cấp đến một mức độ nhất định, có thể hóa hư thành thực, hóa thực thành hư!" "Nô Dịch Đan: Sau khi dùng sẽ vô điều kiện phục tùng ký chủ, mọi việc lấy ký chủ làm trung tâm!" "Đinh!

Hệ thống sắp bắt đầu nâng cấp!

Thời gian nâng cấp dự kiến một tháng!

Xin hãy chờ đợi các chức năng sẽ được mở sau!" Sau khi Uông Đại Sơn chết, trong đầu Tô Cảnh đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Điều này khiến Tô Cảnh ngớ người.

Hệ thống trước đó đã nâng cấp, lại lần nữa nâng cấp, Tô Cảnh cũng không quá ngạc nhiên.

Chỉ là không ngờ lại được thêm hai loại phần thưởng, chỉ có thể nói là hệ thống có lương tâm.

Điều khiến Tô Cảnh ngạc nhiên nhất, thực ra vẫn là lời giải thích của hệ thống.

Bản sao của Uông gia tộc trưởng!

Ý của hệ thống rất rõ ràng, người mình vừa giết, không phải là bản thân Uông gia tộc trưởng!

Mẹ kiếp!

Uông gia tộc trưởng này, đúng là đủ cẩn thận!

Rất có thể, bản sao này, còn không biết mình là cái gọi là bản sao!

Đây chỉ là một kẻ thế mạng mà Uông gia tộc trưởng phái ra!

Xem ra, Uông gia đã nghiên cứu ra năng lực đặc biệt của Thanh Đồng Thần Thụ.

Hơn nữa đã có thể điều khiển để dùng cho mình.

Bản sao này chính là một bằng chứng rất tốt!

Uông gia tộc trưởng thật sự, chắc hẳn không biết đang trốn ở xó nào đó… "Trăm chân chết không đổ!" "Hay lắm Uông gia, hay lắm

Uông gia tộc trưởng!" Trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia khinh thường.

Hôm nay diệt được bản sao này của hắn, lần sau sẽ diệt được bản thể của hắn!

Chỉ là lũ chuột cống trong cống rãnh mà thôi!

"Sao vậy, phu quân?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này cũng đi tới, đám âm binh đã thu lại Quỷ tộc thánh nhãn, chỉ còn lại từng cái đầu lâu trên tháp đầu người Uông gia trừng mắt nhìn không cam lòng.

Vừa đi tới, đã nghe thấy lời này của Tô Cảnh, không nhịn được hỏi một câu.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩn cũng đều đi tới, trong mắt tràn đầy niềm vui sướng sau khi báo thù.

Tô Cảnh cũng không giải thích nhiều, phất tay không nói thêm.

"Không có gì!

Uông gia, quả thực không hề đơn giản!

Muốn thật sự giết sạch Uông gia, còn có một chặng đường dài phải đi!" Mọi người đều gật đầu, nhưng Linh Lung không khỏi có cảm giác thương người cùng cảnh ngộ.

Uông Đại Sơn đã chết, vậy còn mình thì sao?

Tô Cảnh sẽ xử lý thế nào?

Nghĩ đến đây, Linh Lung cảm thấy tương lai của mình một màu đen tối… Rút Thiên Huyễn ra, Tô Cảnh quay đầu đi trở về.

Vừa đi vừa nói.

"Đi thôi, mục đích lần này đã đạt được, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa!

Hữu Tuyết, chụp vài tấm ảnh tháp đầu người Uông gia cho ta!

Cái này phải giữ lại làm kỷ niệm!

Hơn nữa, lát nữa ra ngoài sau, gửi tin nhắn cho những người ở bên ngoài đang chờ!

Chắc hẳn lúc này Ngô Tà và những người khác đã không thể ngồi yên được nữa…" "Vâng, Tô gia!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết đáp một tiếng.

Nói xong, Tô Cảnh mới đi đến trước mặt Hoắc lão thái.

"Lão thái thái, lễ hỏi này của tôi, bà có hài lòng không!" Tô Cảnh cười duyên nói một câu, trên mặt Hoắc lão thái cũng nở một nụ cười.

"Hài lòng, vô cùng hài lòng!

Chương 208

Đợi khi con cưới con gái ta, ta lão già này sẽ gả toàn bộ Hoắc gia cho con!" Chậc ~ Vẫn là lão thái thái nhà người ta hào phóng!

Nghe vậy, vẻ mặt Hoắc Linh hơi đỏ.

Trong đầu đã hình dung ra cảnh hai người kết hôn. *** Nói chuyện vài câu, Tô Cảnh lại đi đến trước mặt Linh Lung.

Hắn phất tay về phía Huyền Nữ, sau đó Huyền Nữ liền thu lại trường kiếm đang kề trên cổ cô ta.

Sau đó đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Nụ cười trên mặt Tô Cảnh thu lại, hắn liếc nhìn cô ta một cái.

Lòng bàn tay lật một cái, một viên đan dược màu trắng tinh được Tô Cảnh lấy ra từ không gian hệ thống.

Sau đó trong ánh mắt kinh hoàng của cô ta, hắn bóp miệng cô ta, trực tiếp nhét vào.

Chính là Nô Dịch Đan đã được thưởng trước đó.

Đan dược vừa vào miệng đã tan chảy, trong nháy mắt, sự kinh hoàng trong mắt Linh Lung, liền hóa thành sự sùng bái cuồng nhiệt dành cho Tô Cảnh.

Cô ta trực tiếp kích động quỳ xuống, cung kính hô một tiếng về phía Tô Cảnh.

"Chủ nhân!" "Ừm, đứng dậy đi!" Gật đầu, Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu.

Sau khi đứng dậy, Linh Lung cũng cung kính đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Màn thao tác này khiến mọi người há hốc mồm, trực hô "hay lắm!" Tuy nhiên nghĩ đến thủ đoạn của Tô Cảnh, cũng không còn ngạc nhiên như vậy nữa.

Tô gia tùy tiện chiêu phản một đại mỹ nữ khiến cô ta gọi chủ nhân.

Điều này rất hợp lý!

"Tô gia, tôi muốn hỏi…" Sau khi Linh Lung đứng dậy, Vân Thải cũng đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Ánh mắt mong chờ hỏi một câu.

"Thứ cô muốn, có phải là cái này không?" Còn chưa đợi cô ta nói xong, Tô Cảnh liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp lấy ra cuốn cổ tịch tìm thấy ở tầng tám cổ lâu từ không gian hệ thống, ném cho cô ta.

Nhận lấy xong, Vân Thải lật xem một chút.

Trên mặt tràn đầy kích động.

"Không sai, chính là cái này!" "Tô gia, ơn cứu mạng, không răng khó quên!

Đợi khi tôi về Miêu Cương truyền Huyết luyện linh cổ chi pháp cho tộc nhân xong, trên dưới tám trăm cổ sư của Miêu Cương, tùy Tô gia sai khiến!" Tô Cảnh nhàn nhạt gật đầu, có thể nắm giữ sức mạnh của một đội cổ sư như vậy, tự nhiên sẽ không từ chối. *** Sau khi đưa cuốn cổ tịch cổ sư này cho Vân Thải, Tô Cảnh liền dẫn mọi người bắt đầu rút lui ra ngoài.

Còn bên ngoài, Ngô Tà hóa trang thành Ngô Tam Tỉnh, đã dẫn người lên Dương Giác Phong.

Sau khi chạm trán Khâu Đức Khảo, ban đầu bàn bạc, cùng nhau đi xuống.

Nhưng sau khi Ngô Tà nhận được một tin nhắn, kế hoạch ban đầu trực tiếp bị phá vỡ.

Ngô Tà ra hiệu mọi người dừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của họ, vui mừng thốt lên.

“Bọn họ, ra rồi!” Sau khi Ngô Tà nhận được tin tức Hoắc Hữu Tuyết gửi về, cả nhóm liền dựng trại, bắt đầu những ngày chờ đợi dài đằng đẵng.

Tại kinh đô, các cô gái như A Ninh cũng nhận được tin Hoắc Hữu Tuyết báo về, tảng đá lớn trong lòng họ cũng coi như đã đặt xuống.Vào ngày thứ ba khi Ngô Tà và những người khác đóng trại, Tô Cảnh cùng đoàn người hùng hậu từ đường hầm bò lên.

Ngô Tà và những người khác nghe thấy tiếng động từ cửa hang đều vây lại.

“Thế nào rồi, bên trong có tình hình gì?” “Sao các cậu lại mất liên lạc lâu như vậy?” Cừu Đức Khảo tiến lên hỏi một cách kích động, rồi tiếp tục chất vấn.

“Bên trong rốt cuộc có thuật trường sinh không?”Nhìn ông ta như vậy, Tô Cảnh lãnh đạm lắc đầu.

“Cừu tiên sinh, trong Trương gia cổ lâu căn bản không tồn tại thuật trường sinh nào cả!

Hơn nữa, bên trong vô cùng nguy hiểm, nếu là ông tự mình dẫn người vào, tôi dám đảm bảo, ông căn bản sẽ không thể nhìn thấy Trương gia cổ lâu!”Nghe Tô Cảnh nói, Cừu Đức Khảo hoàn toàn khó có thể chấp nhận!

“Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!” “Trương gia cổ lâu tại sao lại không có phương pháp trường sinh!” “Có phải là cậu, có phải là cậu đã có được

phương pháp trường sinh mà không muốn nói cho tôi biết không?" "Cậu muốn độc chiếm!" "Các người, nói cho tôi biết rốt cuộc có thuật trường sinh không!"Cừu Đức Khảo hoàn toàn rơi vào điên loạn.

Cả đời ông ta đều theo đuổi trường sinh.

Đặc biệt là bây giờ, khát vọng trường sinh càng mãnh liệt hơn.

Nếu không có thuật trường sinh, cho dù kỹ thuật y học hiện tại có thể giữ mạng, ông ta cũng không sống quá một năm."Ông chủ, chúng tôi ở bên trong quả thực không phát hiện ra thuật trường sinh nào cả!" "Bên trong chỉ có đủ loại nguy hiểm, sau đó còn gặp phải đội ngũ của Uông gia, nếu không phải Tô gia, chúng tôi khó mà sống sót trở về!" "Đúng vậy!

Ông chủ, thật sự không có!"Những người lính thuê đi cùng Tô Cảnh xuống Trương gia cổ lâu người nói một câu, người nói một lời.

Đối với Tô Cảnh, họ đã có sự tin tưởng và sùng bái mù quáng.

Mặc dù có người chưa từng vào Trương gia cổ lâu, nhưng những gì Tô gia nói, nhất định là đúng!

"Linh Lung, cô nói đi!" "Đúng rồi, suýt nữa quên mất, cô là nội gián của Uông gia!" "Tô Cảnh, cô ta tại sao lại sống sót ra ngoài?" Cừu Đức Khảo hỏi Tô Cảnh.

"Xin lỗi, bây giờ em là người của Tô gia!" Linh Lung đứng sau Tô Cảnh, lãnh đạm nói một câu, Cừu Đức Khảo trực tiếp sụp đổ.Mưu tính lâu như vậy, kết quả lại tổn binh hao tướng, còn không tìm được thuật trường sinh.

Cừu Đức Khảo đã tâm như tro tàn.

Một hơi không thở lên được, trực tiếp ngã vật ra đất.

May mắn là hai người lính thuê đã đỡ ông ta dậy.Nhìn ông ta như

vậy, Tô Cảnh như có điều suy nghĩ.

Bởi vì ông ta cũng không sống được bao lâu nữa, vậy công ty mà ông ta thành lập, chẳng phải sẽ trở thành vật vô chủ sao?

Phải nghĩ cách để đoạt lấy!

Mình và Cừu Đức Khảo chưa bao giờ là bạn!

Mặc dù kết minh vì lợi ích, nhưng Tô Cảnh không ngại lúc ông ta sắp chết thì cho thêm một nhát!Nghĩ đến Nô dịch đan trong hệ thống không gian, khóe miệng Tô Cảnh nhếch lên.

"Đi!"Cừu Đức Khảo run rẩy nói một tiếng, rồi dẫn người của mình trực tiếp rời đi.

Không có thuật trường sinh, ông ta ở lại đây cũng vô ích.

Hơn nữa, dù cho Tô Cảnh có được thuật trường sinh, nếu anh không muốn cho, ông ta dù có mang nhiều người cũng chưa chắc đã lấy được từ tay anh.

Sức mạnh của Tô Cảnh đã vượt xa phạm trù con người.

Việc này phải từ từ tính toán.

Cừu Đức Khảo nhìn Tô Cảnh, ánh mắt lóe lên, "lão già gian xảo" lại tái xuất!Nhưng… Tô Cảnh làm sao có thể để ông ta lừa được.

Cừu Đức Khảo dẫn thuộc hạ rời khỏi Dương Giác Phong.

Mọi người cũng không để ý tới ông ta.

Đối với Cừu Đức Khảo, thuật trường sinh là thứ không thể thiếu!

Nhưng trường sinh chưa bao giờ là mục đích của những người khác.

Huống hồ, Tô Cảnh đã có Lục Khố Tiên Tặc, đã nhìn thấy trường sinh!Mục đích lần này chính là tiêu diệt Uông gia, vạch trần kẻ đứng

sau.

Hiện tại, mục đích đã đạt được rồi phải không?Tô Cảnh ra hiệu cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, rồi nhét một viên đan dược vào lòng bàn tay nàng.

Hai người đã sớm tâm ý tương thông, chỉ một ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biết Tô Cảnh muốn làm gì.

Nàng gật đầu, chạy ra phía sau mọi người, thoắt ẩn thoắt hiện rồi biến mất.

Nàng đuổi theo đội ngũ của Cừu Đức Khảo.Tinh Tuyệt Nữ Vương biến mất, cũng không ai khác chú ý.Ngô Tà, giả dạng Ngô Tam Tỉnh, cùng Phan Tử và Giải Tiểu Hoa đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Phan Tử và Tiểu Ca nheo mắt lại, lập tức nhìn ra Ngô Tà ngụy trang.

Đó là vì ba người đủ thân quen.

Nhưng Hoắc lão thái và những người khác thì không nhận ra.“Ngô Tam Tỉnh?” “Chẳng phải ông đã mất tích sao?” Hoắc lão thái nghi hoặc hỏi.“Chẳng phải nghe nói các người mất liên lạc, nên tôi dẫn người đến cứu các người sao?” “Thế nào rồi?

Kẻ đứng sau đã xuất hiện chưa?” Ngô Tam Tỉnh giả do Ngô Tà đóng nói cười.

Nhìn thấy Tiểu Ca vô sự, tâm trạng cậu ấy rất tốt.“Lão thái thái, cậu ta không phải Ngô Tam Tỉnh!” “Ngô Tà, đã vậy tôi trở lại rồi, không cần phải tiếp tục giả vờ nữa!” Tô Cảnh lãnh đạm nói.

“Mục tiêu đến Trương gia cổ lâu lần này đã hoàn thành!” “Uông gia đã bị dẫn dụ ra ngoài, tổng cộng một trăm người, đã bị chém giết hết sạch!” “Đầu lâu bị xếp thành tháp đầu người Uông gia!” “Bọn họ muốn bí ẩn trường sinh trong Trương gia cổ lâu, tôi liền để bọn họ

canh giữ Trương gia cổ lâu!" "Tôi để bọn họ trường sinh bất lão!"Nghe những lời này, Giải Tiểu Hoa và Phan Tử đều giật giật khóe mắt.

Tháp đầu người ư!

Những người Ngô Tà mang đến cũng bị những lời Tô Cảnh nói làm cho giật mình.

Người này, mẹ kiếp, còn hung ác hơn Nhị gia.Ngô Tà cười khổ một chút, trực tiếp xé chiếc mặt nạ da người trên mặt.

"Không có cách nào đâu, Tô ca, em đi Tân Nguyệt Phạm Điếm mượn người, nhưng Doãn lão bản không cho em mượn, cô ấy nói anh đã dặn dò…" "Cửa hàng của Ngô gia chúng ta, Tiểu Tam Gia như em cũng không điều động được, chỉ đành giả dạng Tam thúc của em…"Nghe những lời này, Tô Cảnh liếc nhìn Vương Bát Khâu đang co ro phía sau một cái.

Lão già đó lập tức đổ mồ hôi lạnh."Là ông ta chủ mưu đúng không?" Ngô Tà ngẩn ra, rồi gật đầu."Huyền Nữ, giết ông ta!" "Vâng!"Nghe vậy, Huyền Nữ vừa định ra tay, liền thấy một bóng đen xông ra.

Mọi người kịp phản ứng thì một vệt máu đã xuất hiện ở cổ Vương Bát Khâu.

Chương 209

Sau đó máu phun ra, ông ta ngã vật xuống đất.

Tiểu Ca vẩy vẩy giọt máu trên mũi dao, rồi thu hồi Tiểu Hắc Kim.Chà, gia hỏa!

Sau khi hồi phục ký ức, thành cuồng ma hộ vợ rồi sao?

Tô Cảnh tặc lưỡi, quả nhiên, hai người này mới là chân ái!"Tình hình gì vậy?" Ngô Tà không nhịn được hỏi một câu."Thiên Chân, ký ức của Tiểu Ca đã khôi phục rồi đó!" "Vừa nghe nói cậu bị bắt nạt, Tiểu Ca có thể nhịn được sao?" Phan Tử ở bên cạnh hắc hắc cười nói.Ngô Tà kinh ngạc vui mừng, trực tiếp bỏ qua Vương Bát Khâu bị Tiểu Ca xử lý.

"Tiểu Ca, anh khôi phục ký ức rồi sao?" "Ừ!" Tiểu Ca gật đầu, đi đến trước mặt Ngô Tà.

"Anh đã giúp em giết ông ta, dọn dẹp chướng ngại cho em!" "Ngô Tà, em phải học cách trưởng thành rồi!"Ngô Tà cười một tiếng, trực tiếp nói.

"Chẳng phải đã có anh và Phan Tử sao?" "Anh không thể ở mãi bên cạnh em!" Tiểu Ca buột miệng nói ra."Tại sao?

Anh muốn đi đâu?" Ngô Tà ngẩn ra, vội vàng hỏi."Trường Bạch Sơn!" "Anh đã khôi phục một phần ký ức, cũng hiểu rõ sứ mệnh của mình!" "Thanh Đồng Môn!

Anh phải đi trấn thủ Thanh Đồng Môn!

Thời gian của anh không còn nhiều nữa rồi!" "Nhất định phải đi sao?" Ngô Tà hỏi."Nhất định phải đi!" "Cứ mười năm Cửu Môn đều cần có một người tiến vào Thanh Đồng Môn để trấn thủ, đây là ước

định giữa Trương gia và Cửu Môn!" "Chỉ là thời gian quá lâu, Cửu Môn đã quên mất rồi!" "Vậy lần này là ai?" Ngô Tà vội vàng hỏi."Em!" "Em?" "Đúng vậy!" "Tuy nhiên, lần này, anh sẽ thay em trấn thủ!" Tiểu Ca đeo Tiểu Hắc Kim lên lưng, tiến lên một bước, ôm lấy Ngô Tà."Em có thể tự mình trấn thủ!" Ngô Tà nhíu mày đẩy Tiểu Ca ra, trực tiếp nói."Em đi nhất định sẽ chết!" "Mệnh của em có phần anh đã cứu, lần này anh sẽ thay em trấn thủ!" "Mười năm!" "Mười năm sau em có thể mang cái này đến Trường Bạch Sơn tìm anh!"Tiểu Ca từ trong túi đeo lưng lấy ra một khối Quỷ Tỳ, đặt vào tay Ngô Tà.

"Nếu như, các người còn nhớ đến anh!" Tiểu Ca ánh mắt phức tạp nhìn mọi người.Vương Bàn Tử tiến lên, ôm chặt lấy Tiểu Ca, giọng nói nghẹn ngào.

"Mẹ kiếp!

Chúng ta là Thiết Tam Giác!

Không thể nào quên anh được!"Khóe mắt Tiểu Ca cũng hơi ướt.

Đẩy Vương Bàn Tử ra, đi đến bên cạnh Tô Cảnh.

Đưa tay tháo chiếc Song Hưởng Hoàn trên cổ tay, đưa cho Tô Cảnh.

"Ngô Tà và Phan Tử, xin nhờ anh chiếu cố!" "Đây là tín vật tộc trưởng Trương gia, cầm lấy làm kỷ niệm đi!"Tô Cảnh gật đầu, không từ chối, nhận lấy.

Tiểu Ca gật đầu, rồi lại từ trong túi lấy ra một cuốn sổ tay màu đen, đưa cho Ngô Tà.

"Nếu anh không nhớ em nữa, thì cầm nó cho anh xem!" Nói xong, anh trực tiếp quay đầu dứt khoát rời đi."Mười năm sau, chúng ta đến Trường Bạch Sơn đón anh về nhà!" "Đến lúc đó chúng ta lại cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau mạo hiểm!" Ngô Tà nghẹn ngào hét lên một

câu.Bước chân Tiểu Ca khựng lại một chút, vẫy vẫy tay, nhưng không quay đầu lại.Nhìn thấy Ngô Tà thất thần, Tô Cảnh thở dài, đưa tay vỗ vai cậu ấy.

"Kỳ Lân huyết nhiễm bất tận Trường Bạch loạn tuyết, dụng ngã thập niên hoán nhĩ nhất sinh thiên chân vô tà!" "Nỗ lực mạnh mẽ hơn đi, thiếu niên!" "Chư vị, khởi hành về kinh!"Nhìn bóng dáng Tiểu Ca dần dần xa khuất trong gió.

Nước mắt Ngô Tà và Phan Tử đã làm nhòe mắt họ.

Ngô Tà hận, hận chính mình không đủ mạnh.

Nếu mình đủ mạnh, cớ gì phải để Tiểu Ca thay mình trấn thủ Thanh Đồng Môn?

Chỉ khi mình đủ mạnh, những người mình quan tâm mới không lần lượt rời xa mình."Kỳ Lân huyết nhiễm bất tận Trường Bạch loạn tuyết, dụng ngã thập niên hoán nhĩ nhất sinh thiên chân vô tà…" Nghĩ đến những lời Tô Cảnh vừa nói, Ngô Tà lẩm bẩm.

"Dùng anh mười năm đổi lấy em một đời thiên chân vô tà…" "Anh đi rồi, em làm sao có thể mãi thiên chân vô tà được nữa?"Ngô Tà nắm chặt cuốn sổ tay Tiểu Ca đưa cho.

Cậu ấy chưa bao giờ có khát vọng trở nên mạnh mẽ mãnh liệt đến thế.

Nhìn thấy cậu ấy như vậy, Tô Cảnh đã bắt đầu mong chờ sự chuyển biến từ Thiên Chân sang Tà Đế của cậu ấy.Bóng lưng Tiểu Ca biến mất trong tầm mắt mọi người, Ngô Tà mới thu lại ánh mắt.

Cậu ấy tháo ba lô xuống, rồi đặt Quỷ Tỳ vào túi.

Món đồ này là chìa khóa để đón Tiểu Ca ra khỏi Thanh Đồng Môn mười năm sau.

Vì vậy Ngô Tà vô cùng coi trọng.Tô Cảnh tò mò nhìn kỹ vài lần.

Chỉ có thể nói, món đồ này, nhìn một cái là biết đồ giả!

Tiểu Ca nói, Hoắc lão thái lại cho anh ấy một cái Quỷ Tỳ.

Nhưng trên thế giới, làm sao có thể có hai cái Quỷ Tỳ giống hệt nhau.

Cái Quỷ Tỳ trước đây của Tô Cảnh có thể triệu hồi Bất Ngôn Kỵ, cũng không hề giống với cái Quỷ Tỳ trong tay Tiểu Ca.Cái đó, Tô Cảnh đã đưa cho Doãn Nam Phong, bây giờ nó đã trở thành một trong những bảo vật trấn tiệm.

Còn về cái Quỷ Tỳ của Ngô Tà, chắc chắn là Tiểu Ca đã nhờ người làm giả, căn bản không thể mở Thanh Đồng Môn.

Chẳng qua chỉ là để Ngô Tà có một niềm hy vọng mà thôi.Cất Quỷ Tỳ xong, Ngô Tà lại mở cuốn sổ tay Tiểu Ca đưa.

Vừa nhìn vào, đập vào mắt là nét chữ của Tiểu Ca.

Tô Cảnh tò mò, cũng ghé qua cùng xem.Mở trang đầu tiên, chỉ có một đoạn văn.

“Nếu anh mở cuốn sổ tay này, xin hãy nghĩ trước một chút, anh tên gì, anh muốn làm gì, Ngô Tà là ai?” “Nếu không nghĩ ra, anh đã lại một lần nữa mất trí nhớ.” “Yên tâm, đây không phải lần đầu tiên, vì vậy mới có cuốn sổ tay này.” “Và anh, chính là em!” “Nếu không tin, hãy viết vài chữ, so sánh nét chữ.” “Bây giờ anh chắc hẳn đã tin rồi!” “Dưới đây là ghi chép anh đã tổng hợp trước khi mất trí nhớ, xin hãy tuân thủ!”Nhìn thấy điều này, nước mắt Ngô Tà ào ào chảy xuống.

Qua đoạn văn này có thể thấy được, Tiểu Ca đã đặt mình vào vị trí ưu tiên hàng đầu.

Vương Bàn Tử thì bĩu môi.

Đột nhiên cảm thấy mình như một người ngoài cuộc.

Không, cũng không hẳn.

Mình và Tiểu Ca là huynh đệ.

Nhưng Ngô Tà và Tiểu Ca, thì không đơn giản chỉ là huynh đệ nữa rồi…Mở trang tiếp theo, ghi chép của Tiểu Ca đập vào mắt.

"Anh tên là Trương Khởi Linh, đây là một biệt hiệu, ý nghĩa nó đại diện không thể viết ra, anh phải tự tìm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử biết một ít." "Có lẽ, Tô Cảnh biết nhiều hơn, nhưng anh ấy chưa chắc sẽ nói cho anh biết!" "Tốt nhất là đi tìm Ngô Tà!" "Anh là đạo mộ giả có mục đích, mục đích như trên!

Nhưng, anh đã tìm thấy rồi, tuy nhiên, khi anh nhìn thấy cuốn sổ tay này, rất có thể đã quên rồi!" "Ngô Tà có thể tin tưởng, Vương Bàn Tử có thể tin tưởng!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không làm hại anh!" "Thân phận của anh rất cao quý, trừ Ngô Tà, người khác tìm anh xuống mộ đừng dễ dàng đồng ý!" "Ngô Tà xuống mộ nhất định phải đi theo, anh phải bảo vệ cậu ấy!" "Ngô Tà sống ở Hàng Châu, mở một tiệm đồ cổ tên là Ngô Sơn Cư!" "Chưa xác nhận hoàn toàn an toàn, không thể đi tìm Ngô Tà!" "Cố gắng mặc quần áo có mũ, vì anh thấp hơn Ngô Tà 1cm!" "Đừng mặc quần lót của Phan Tử mua!" "Ngô Tà không thích ăn hành lá!" "Nhất định phải mỉm cười với Ngô Tà!" "Nếu phải chết, hãy chết ở nơi Ngô Tà không nhìn thấy!" "Ngô Tà là người quan trọng nhất của anh, không có một ai khác!" "Mười năm sau, nếu có người đến Trường Bạch Sơn đón anh về nhà, người đó nhất định là Ngô Tà!" "Cậu ấy sẽ giao cuốn sổ tay cho anh, anh, tuyệt đối không được quên cậu ấy!"Lật từng trang một, mỗi trang đều có một câu nói do Tiểu Ca viết.

Đọc xong tất cả, Ngô Tà dùng hai tay ôm mặt.

Nước mắt không ngừng chảy ra từ kẽ tay.

Phan Tử cũng đỏ hoe mắt.Tặc lưỡi, Tô Cảnh không khỏi cảm khái.

Trong từng câu chữ của Tiểu Ca, tất cả đều toát lên tình cảm nồng nàn dành cho Ngô Tà… Đời người được người bạn như vậy, chết mà không hối tiếc!

Đương nhiên, mình không thể có loại tình cảm này… Mình còn nhiều cô gái như vậy, còn chưa chăm sóc hết được…"Em sẽ không để anh chết!" "Nhất định!" "Nếu mười năm sau, anh không ra khỏi Thanh Đồng Môn, thì em sẽ vào!" "Bất kể anh sống hay chết, em nhất định sẽ đưa anh về nhà!"Ngô Tà đóng cuốn sổ tay lại, lẩm bẩm.

Cuốn sổ tay này, trong lòng cậu ấy, giá trị đã vượt xa cuốn Đạo Mộ Bút Ký mà ông nội để lại.

Đây là tín vật để Tiểu Ca có thể nhớ về mình."Em, nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ!"Tiểu Ca rời đi, tính cách của Ngô Tà đã bắt đầu chuyển biến hướng về Tà Đế.

Đổi lấy một đời thiên chân vô tà của cậu ấy.

Tiểu Ca đi rồi, Ngô Tà làm sao có thể tiếp tục thiên chân vô tà nữa chứ?Tô Cảnh thở dài.

Tình cảm của Tiểu Ca và Ngô Tà thực sự khiến người ta cảm động.

Nhìn Vương Bàn Tử, Tô Cảnh lại cảm thấy anh ta có chút đáng thương.

Không có cách nào khác, ai bảo Tiểu Ca và Ngô Tà mới là chân ái chứ…Gọi mọi người lại, Tô Cảnh liền lên đường trở về kinh đô.

Ngô Tà thì dẫn người của Ngô Nhị gia về Hàng Thành.Vân Thải

cũng trực tiếp rời đi, thuật dưỡng cổ của tộc nhân rất cần thay đổi, nếu không mạch Cổ Sư nhất định sẽ dần dần suy tàn.

Cô hẹn Tô Cảnh sau khi giải quyết xong việc ở Miêu Cương sẽ quay về kinh đô.

Vân Thải trực tiếp bay đến Miêu Cương.

Còn về Giải Tiểu Hoa, thì cùng Tô Cảnh và những người khác trở về kinh đô.Bên Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng đã hoàn thành việc Tô Cảnh giao phó.

Cừu Đức Khảo đã uống Nô dịch đan.

Lão già gian xảo này không còn sống được mấy năm nữa.

Có khi không chịu nổi quá một năm.

Ông ta chết rồi, thế lực của ông ta không thể lãng phí.

Đợi về kinh đô, sẽ sắp xếp A Ninh tiếp quản công ty của Cừu Đức Khảo.Trái tim Vẫn Ngọc, thi thể Quái Vật Hống, và thi thể của quái vật Thi Kì Lân bị Tô Cảnh chém giết ở tầng tám cổ lâu, tất cả những thứ này đều có thể giao cho công ty của Cừu Đức Khảo thành lập phòng thí nghiệm để nghiên cứu.

Đây cũng coi như là một cánh tay đắc lực của mình.

Cũng vừa hay tìm chút việc cho các cô gái trong nhà làm.

Còn về mình, cứ từ từ nghiên cứu làm sao có thể nhổ tận gốc Uông gia là được.

Uông gia không diệt, thì vĩnh viễn là một cái gai trong lòng mình.Ngay cả thể nhân bản cũng đã tạo ra.

Chỉ có thể nói tộc trưởng Uông gia bản thể này, không những túc trí đa mưu, mà còn cực kỳ giảo hoạt.

Có lẽ, ngay cả những người Uông gia này cũng không biết người dẫn họ đến là một thể nhân bản.Và lúc này.

Xa xôi ở một sa mạc biên giới nào đó.Bên trong một cổ mộ nằm dưới lòng đất.

Nơi đây đã bị cải tạo nhân tạo.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, còn có từng bóng người mặc áo khoác trắng qua lại.

Dường như đang làm thí nghiệm gì đó.Phòng mộ chính.

Một bóng người từ từ bò ra khỏi một chiếc quan tài bằng đồng.

Chương 210

“Thể nhân bản lại chết rồi sao?” “Có một nửa năng lực của ta, thế giới này vậy mà còn có người có thể giết được nó sao?” “Xem ra kế hoạch Trương gia cổ lâu đã thất bại rồi, phế vật!”Bóng người này chính là bản thể của Uông Đại Sơn, hơn nữa dường như còn có liên hệ với thể nhân bản.

Có thể cảm ứng được cái chết của thể nhân bản.

Lúc này trong mắt đầy vẻ phẫn nộ.

“Uông Nan!”Hắn hét lên một tiếng ra bên ngoài, một người phụ nữ dung mạo thanh lệ đẩy cửa bước vào.

“Tộc trưởng, ngài xuất quan rồi sao?” Nhìn thấy Uông Đại Sơn, Uông Nan kinh ngạc kêu lên.

“Liên hệ căn cứ, thể nhân bản đã chết rồi!” “Ta muốn biết trong khoảng thời gian ta bế quan này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” “Vâng, tộc trưởng!”Bên dưới sa mạc là khu mộ ngầm.

Trong một phòng mộ được cải tạo thành phòng họp.

Uông Đại Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Dưới tay là mười cao tầng của Uông gia, không ngoại lệ, đều là những người có năng lực đặc biệt.Uông Nan đứng bên cạnh Uông Đại Sơn, trong tay đang cầm một bản tình báo từ căn cứ chính truyền đến, báo cáo cho Uông Đại Sơn.

“Thể nhân bản mang theo một trăm người đi đến Trương gia cổ lâu, không một ai ngoại lệ, toàn bộ mất liên lạc!” “Trong đó có mười người năng lực cao cấp.” “Các nội gián phân bố trong Cửu Môn cũng như Tân Nguyệt Phạm Điếm, Ngô Nhị Bách và công ty của Cừu Đức

Khảo, toàn bộ mất liên lạc!

Sống chết không rõ!”“Từng tin tức truyền đến này, bên trong đều không thoát khỏi bóng dáng một người.” “Tô Cảnh!” “Căn cứ chính trước đây đối với việc phân tích điều tra anh ta chưa từng dừng lại, hồ sơ đã cao đến ba tầng lầu.” “Tóm lại, Tô Cảnh này cũng là một người có năng lực đặc biệt!” “Năng lực cụ thể là thao túng lửa, đá, kim quang, thực vật, lôi điện, ngự thú, thậm chí còn biết Chu Dịch Bát Quái, sinh vật từ không khí!” “Đây chỉ là những gì anh ta thể hiện ra, còn bao nhiêu năng lực ẩn giấu thì không thể biết được!” “Hơn nữa những người phụ nữ bên cạnh anh ta, dường như cũng có rất nhiều người có năng lực đặc biệt.” “Trong đó có một người, tên là Tô Thiền, mức độ nguy hiểm ngang với Tô Cảnh!” “Quan trọng nhất, là trên người Tô Cảnh cực kỳ có khả năng tồn tại thuật trường sinh!” “Hoắc Linh của Hoắc gia, bị người của chúng ta sắp xếp cho uống Thi Miết Hoàn hơn mười năm trước, biến thành Cấm Bà, nhưng Tô Cảnh không biết dùng phương pháp gì, đã khiến cô ấy khôi phục thành người bình thường, hơn nữa cũng trở thành người có năng lực đặc biệt, dung mạo không hề có một chút già đi…” “Cực kỳ có khả năng, đã có được trường sinh!”Từng tin tức một được Uông Nan báo cáo ra.

Sắc mặt Uông Đại Sơn có thể thấy rõ ràng trở nên vô cùng khó coi.

Bao gồm cả vài vị cao tầng khác.

Những người này đều đã trải qua cải tạo, có những năng lực mà người thường không thể đạt tới.Những người này đi theo Uông Đại Sơn ẩn náu ở đây.

Đã rất lâu không liên lạc với thế giới bên ngoài, dù cho Uông gia bên ngoài có phúc diệt, nhưng có những người này ở đây, rất dễ dàng

có thể xây dựng một Uông gia khác.

Mỗi người trong tay đều cầm một bản tài liệu.

Nhìn thấy phần giới thiệu về Tô Cảnh, trong lòng đều vô cùng chấn động.Im lặng hồi lâu, Uông Đại Sơn mới lên tiếng.

“Người này không thể đối địch!” “Ngay cả khi tất cả chúng ta cùng hành động, cuối cùng cũng chỉ có đường chết.” “Vì vậy cần phải mưu tính sau đó mới hành động.” “Uông Nan, liên hệ căn cứ chính!

Khởi động kế hoạch Cổ Đồng Kinh!” “Tìm kiếm quân cờ có thể một mình đấu với Philemon!” “Có lẽ, thông qua những con rắn trong Cổ Đồng Kinh, chiết xuất ký ức của Uông Tang Hải, có thể tìm ra cách đối phó với Tô Cảnh!” “Người này, tuyệt đối là kẻ địch sống còn của Uông gia chúng ta!” “Vì đã không thể làm bạn, vậy thì hắn ta phải chết!

Bí mật trên người hắn ta, chúng ta cũng phải có được, nếu người Uông gia ai ai cũng có thể mạnh mẽ như hắn ta, ai ai cũng có thể trường sinh!” “Cả thế giới này đều là của chúng ta!” “Vâng!”Uông Nan gật đầu, liền định lui xuống.

Nhưng lại bị Uông Đại Sơn gọi lại.

“Hãy để căn cứ chính chọn thêm một đợt người nữa, tiềm nhập vào Cửu Môn!

Các nội gián trước đây của chúng ta, chắc hẳn đã chết hết rồi!” “Bọn chúng chắc đã biết ký hiệu của người Uông gia chúng ta, nhớ chọn một đợt tộc nhân chưa xăm hình, hơn nữa phải có lai lịch trong sạch, không được giả dạng người khác!” “Kế hoạch Cổ Đồng Kinh, chúng ta cần chuẩn bị thời gian rất dài!” “Đến lúc đó, người của chúng ta, sớm đã trở thành trụ cột của Cửu Môn rồi!” “Nhớ bảo bọn chúng tiến cử một tộc trưởng mới, ta vẫn phải ẩn mình phía sau,

mười năm, chúng ta tối đa dùng mười năm thời gian, nhất định phải hạ gục Tô Cảnh!

Chỉ được thắng, không được bại!" "Nghiên cứu ra tất cả bí mật trên người hắn ta, đến lúc đó Uông gia chúng ta, sẽ trở thành vua của cả thế giới!"Uông Đại Sơn nói với giọng điệu phấn khích.

Các cao tầng khác cũng đều kích động, đắm chìm vào ảo tưởng tươi đẹp mà Uông Đại Sơn đã vẽ ra.Tuy nhiên, trong số đó có một người đàn ông mặc áo khoác trắng, tóc dài xõa vai đột nhiên hỏi một câu.

Giọng nói khàn khàn, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Hơn nữa đôi mắt hắn ta, hóa ra lại là một đôi mắt dọc màu nâu như rắn!

Nhưng mọi người dường như đã quen với điều đó."Tộc trưởng, vì thể nhân bản đã chết, có cần làm thêm một cái nữa không?" Người đàn ông mắt rắn này, tên là Uông Xà, cũng chỉ có hắn ta, trong Uông gia mới xứng với danh hiệu Uông Xà.

Bởi vì hắn ta là người được cải tạo gen rắn mạnh nhất!

Hơn nữa còn là quan chức chủ yếu nghiên cứu mảnh vỡ Cây Đồng Thần.Nghe những lời này, Uông Đại Sơn lắc đầu.

"Không cần, Uông Xà, nơi này tuyệt đối an toàn!" "Trừ chúng ta ra, không ai biết nơi này!

Bao gồm cả những người Uông gia ở căn cứ chính!" "Năng lực của Tô Cảnh ta đã biết, tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức đối đầu trực diện với hắn, có thêm một thể nhân bản nữa, cũng không có tác dụng gì!" "Hơn nữa kiểm soát thể nhân bản cần có một niệm động lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu không thể nhân bản sẽ tìm mọi cách giết chết bản

thể!

Khả năng kiểm soát quá thấp!

Trước đây ta cũng đã hao phí rất nhiều sức lực mới kiểm soát được một thể nhân bản như vậy.” “Ngươi cứ yên tâm nghiên cứu đi!” “Hướng nghiên cứu thay đổi một chút, tập trung vào hướng kiểm soát hoàn hảo thể nhân bản!” “Vâng, tộc trưởng!” Uông Xà gật đầu, không nói thêm gì nữa.“Tất cả lui xuống đi, Uông Nan ở lại!” “Vâng!”Theo lệnh của Uông Đại Sơn, một nhóm người đều rời khỏi phòng họp.

Chỉ còn lại Uông Nan, có chút không hiểu nhìn Uông Đại Sơn.Dừng lại một chút, Uông Đại Sơn mới mở miệng nói.

“Uông Nan, cô gia nhập Uông gia bao nhiêu năm rồi?” “Từ khi sinh ra đến nay, hai mươi ba năm rồi…” Uông Nan cung kính nói.

Cô ấy là đứa trẻ mồ côi được Uông gia nhận nuôi từ nhỏ.“Cô biết không?” “Thực ra sự tồn tại của cô, là vì Ngô Tà.” “Cửu Môn bồi dưỡng cậu ta, Uông gia ta liền bồi dưỡng cô!” “Ý nghĩa sự tồn tại của cô, chính là để giết cậu ta!” “Tộc trưởng, em hiểu!” Uông Nan gật đầu.“Tuy nhiên, bây giờ ta đã thay đổi chủ ý rồi, Ngô Tà so với Tô Cảnh mà nói, không đáng để sợ!” “Trong tài liệu này, điểm yếu của Tô Cảnh được phân tích là gì, cô đã thấy chưa?” Uông Đại Sơn chỉ vào tài liệu, nghe những lời này, Uông Nan ngẩn ra.

Nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng lại, cung kính nói.

“Tộc trưởng, là phụ nữ!” “Điểm yếu của Tô Cảnh chính là phụ nữ, những người phụ nữ đó chính là điểm yếu mềm của hắn!” “Ngài muốn nói, tìm cách bắt giữ mấy người phụ nữ đó để uy hiếp Tô Cảnh sao?” “Không!” Uông Đại Sơn lắc đầu.

“Mục tiêu của chúng ta chưa bao giờ là phụ nữ của hắn, cô nghĩ, có sự bảo vệ của hắn, chúng ta có thể bắt được phụ nữ của hắn sao?”

“Cô đi tiếp nhận cải tạo đi, huyết bảo có được từ Xà Mẫu đại nhân, ta sẽ để Uông Xà giúp cô dung hợp một giọt!” “Đến lúc đó cô sẽ giống Uông Xà, thậm chí còn mạnh hơn Uông Xà!” “Khi kế hoạch Cổ Đồng Kinh khởi động, ta sẽ cuốn Tô Cảnh vào!” “Cô đi tiếp cận hắn, vào lúc hắn cảnh giác thấp nhất đối với cô, tiêm nọc rắn vào cơ thể hắn.” “Nếu cô có thể làm được, đó sẽ là một công lớn!

Ngay cả khi có được là thi thể, Uông gia chúng ta cũng có thể nghiên cứu ra tất cả bí mật trên người hắn!”Ánh mắt Uông Nan hơi đổi.

Không ngờ Uông Đại Sơn lại có ý này.

Đàn ông lúc nào cảnh giác thấp nhất, đương nhiên là lúc ‘hiền giả’!

Uông Xà lúc trước chỉ dung hợp nửa giọt Xà Mẫu bảo huyết, sau khi biến thân, một giọt nọc rắn cũng có thể độc chết một con voi lớn.

Nếu mình dung hợp một giọt huyết bảo, nắm bắt thời cơ, tuyệt đối có thể độc chết Tô Cảnh!Tuy nhiên, ước chừng Uông Đại Sơn cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Nếu không đã không khởi động kế hoạch Cổ Đồng Kinh.

Cứ phái mình đến kinh thành tiếp cận Tô Cảnh là được rồi… Nhưng, dù chỉ có một phần vạn khả năng, Uông Đại Sơn cũng sẽ không bỏ qua… Nếu mình thất bại, nhất định sẽ chết!

Nghĩ đến đây, Uông Nan đột nhiên có chút bi ai.

Tuy nhiên, mình đã không còn đường quay lại rồi… Cứ… coi như là báo đáp ơn dưỡng dục của Uông gia bao năm nay vậy.“Vâng, tộc trưởng!”Uông Đại Sơn và nhóm người của hắn đang nghiên cứu cách đối phó với Tô Cảnh.

Tô Cảnh lúc này lại đã đến kinh đô.Nếu Tô Cảnh biết vị trí căn cứ

Uông gia.

Thì còn kế hoạch Cổ Đồng Kinh gì nữa, anh một mình một ngựa sẽ tiêu diệt lũ sâu bọ này!

Nhưng, ai bảo bọn chúng trốn kỹ quá chứ… Tô Cảnh dù có phát động Cửu Môn đi tìm, e rằng cũng sẽ công cốc.

Thà đợi bọn chúng tự mình nhảy ra.Vốn dĩ còn định tìm cơ hội để Lương Loan tiềm nhập vào Uông gia, tìm ra vị trí căn cứ.

Nhưng Tô Cảnh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nỡ để cô ấy mạo hiểm.

Hơn nữa dù có đi, cũng không có cơ hội thích hợp.

Ai bảo mình ở Trương gia cổ lâu nhất thời hứng khởi, giết hết sạch bọn chúng chứ… Ngay cả nội gián tiềm phục trong Cửu Môn mình cũng đã nhổ ra.Không đúng, vẫn còn Linh Lung… Tuy nhiên, Linh Lung cô gái này căn bản không biết vị trí căn cứ.

Cô ấy dù có đi, cũng đều là chuyên nhân tiếp đón, hơn nữa toàn bộ quá trình đều trong tình trạng hôn mê.

Chỉ có thể nói biện pháp che giấu của Uông gia làm quá tốt…Lúc quay về, Tô Cảnh còn bảo cô ấy liên hệ với người Uông gia phụ trách đưa đón về căn cứ.

Nhưng đã không thể liên lạc được nữa, hiển nhiên, những người đến Trương gia cổ lâu này, đều đã bị Uông gia vứt bỏ, bao gồm cả những nội gián tiềm phục.Mức độ cẩn thận như vậy… Chẳng trách Uông gia có thể truyền thừa mấy trăm năm… Hơn nữa còn có thể liên tục thao túng Cửu Môn trong bóng tối.

Căn bản không tìm được hang ổ của người ta, Cửu Môn lấy gì mà đấu với người ta?Kinh đô, sân bay quốc tế.Tô Cảnh cùng Giải Tiểu Hoa và Hoắc lão thái cùng những người khác xuống máy bay.

Ở trong cổ mộ lâu rồi, cảm giác không khí kinh đô cũng đặc biệt thơm ngọt.Quay đầu nhìn vài cô gái… Khóe miệng Tô Cảnh không khỏi nhếch lên.

“Các cô nương, chúng ta về nhà thôi!” Kinh đô.

Nửa đêm, Tô Cảnh từ trong phòng bước ra.

Anh nằm dài trên ghế tựa dưới gốc đào trong sân, thong dong châm một điếu thuốc.

Trong phòng, các cô gái đều đã chìm vào giấc ngủ say trong phòng riêng của mình.

Hôm nay trong nhà có buổi tụ họp, những người cần đến đều đã đến.

Đương nhiên, chỉ giới hạn nữ giới.

Giải Tiểu Hoa thì trực tiếp về Hoắc gia.

Còn Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn, thì đã đến Lưu Ly Hán, tìm Đại Kim Nha để bán đồ.

Trong chuyến đi này, Tô Cảnh đã chia cho hai người họ không ít đồ tốt.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử, ngay từ đầu đã trực tiếp quay về Hàng thành.

Đương nhiên, bọn họ muốn tới, Tô Cảnh cũng không thể cho phép… Đúng là Tô đại quan nhân của nhân gian mà!

Quan trọng nhất, vẫn là các cô gái nhà mình lo lắng cho mình.

Doãn Nam Phong vừa nghe Tô Cảnh về, liền vội vàng dẫn Thanh Thanh Mạn chạy tới, nói không lo lắng thì chắc chắn là giả.

Chắc chắn phải nhìn thấy người mới yên tâm được.

Dương Tuyết Lỵ cũng dẫn Diệp Diệc Tâm về nhà.

Khoảng thời gian Tô Cảnh không có ở đây, đều là hai người họ chủ trì đại cục ở Thính Vũ Hiên.

Còn có Lương Loan, cô gái này có thể nói là người lo lắng cho Tô Cảnh nhất.

Công việc ở bệnh viện cũng không quan tâm nữa, cả ngày cứ ở nhà đợi tin tức của Tô Cảnh.

Nếu không phải A Ninh và những người khác an ủi, cô gái này đã phải lén lút đi tìm mình rồi.

Chương 211

Hoắc Linh cũng không về Hoắc gia, chỉ bảo Hoắc Hữu Tuyết đưa Hoắc lão thái về.

Có nhiều "oanh oanh yến yến" vây quanh mình như vậy, Tô Cảnh không khỏi cảm thán.

Đây mới chính là giang sơn trẫm đã đánh hạ!

Ăn cơm xong, Tô Cảnh đã bù đắp thật tốt cho các cô ấy.

Anh vẫn còn tổng cộng bốn phần huyết mạch Phượng Hoàng.

Thanh Thanh Mạn, Doãn Nam Phong, Lương Loan, Diệp Diệc Tâm, vừa đúng lúc đều có thể được phân phối.

Tô Cảnh còn đích thân hướng dẫn các cô gái tu luyện Lục Khố Tiên Tặc.

Công pháp này nếu cứ tu luyện tiếp, hoàn toàn có thể giúp thanh xuân vĩnh trú, kéo dài vạn năm!

Đương nhiên phải phối hợp với các cô ấy, Tô Cảnh không muốn mình cô đơn trường sinh bất lão một mình.

Người nhập môn nhanh nhất vẫn là Huyền Nữ, cô gái này chỉ cần để Tô Cảnh giúp cô ấy vận hành một lần lộ tuyến hành khí trong cơ thể, liền có thể tự chủ tu luyện rồi.

Sau khi lần lượt truyền thụ Lục Khố Tiên Tặc cho từng cô gái, Tô Cảnh mới hơi mệt mỏi bước ra.

Vừa nằm xuống hút một hơi thuốc, liền thấy Linh Lung từ phòng bên đi ra.

Thấy cô ta, Tô Cảnh trực tiếp vẫy tay.

Người phụ nữ này, Tô Cảnh hiện tại cũng chưa nghĩ ra cách xử lý thế nào.

Ban đầu là muốn nghiên cứu cấm chế trên linh hồn cô ta.

Nhưng cấm chế này cực kỳ phiền phức!

Nếu mình giải trừ, ít nhất cũng phải mất một năm rưỡi.

Cái này có ích gì chứ?

Chẳng lẽ bắt một người của Uông gia, phải giam cầm cô ta một năm rưỡi, sau đó mình mới đi giải trừ cấm chế, để tránh khi câu linh thì linh hồn tự bạo sao?

Thế thì chẳng phải có bệnh sao!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Cảnh vẫn từ bỏ.

Nhưng, người phụ nữ này đã uống Nô Dịch Đan, nhận mình làm chủ.

Giết cô ta thì cũng hơi đáng tiếc.

"Chủ nhân!" Đến trước mặt Tô Cảnh, Linh Lung cung kính nói.

Nhìn Linh Lung đang cúi đầu thuận mắt trước mặt, Tô Cảnh xoa xoa cằm, chìm vào trầm tư.

Một lát sau, anh mới ngẩng đầu nhìn cô ta nói.

"Linh Lung, ngày mai tôi sẽ bảo Cửu Đức Khảo chuyển nhượng công ty cho A Ninh, sau này cô sẽ làm phó thủ cho A Ninh!" "Cô có đồng ý không?" "Chủ nhân phân phó, Linh Lung tự nhiên là đồng ý!" Gật đầu, trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia hài lòng.

Nô Dịch Đan, quả nhiên dễ dùng!

"Lại đây, xoa bóp vai cho tôi!" Duỗi người một cái, Tô Cảnh lười biếng nói.

Linh Lung gật đầu, trực tiếp đi đến sau lưng Tô Cảnh, xoa bóp vai cho anh.

Tô Cảnh thì thong dong hút thuốc.

Có tiền, có phụ nữ, cuộc sống như vậy, thần tiên cũng không đổi!

Hôm sau, Tô Cảnh dậy từ sáng sớm.

Tô Cảnh vừa về, cuộc sống của các cô gái cũng trở lại quỹ đạo.

Cũng không cần phải canh chừng Uông gia nghiêm ngặt nữa.

Dù sao, Tô Cảnh đã về rồi!

Ai nhà Uông gia còn dám đến làm càn?

Tất cả ném xuống hồ cho rắn ăn!

Ăn sáng xong, các cô gái đều đi ra ngoài.

Tô Cảnh chia số cổ vật, vàng bạc châu báu mang về từ Trương gia cổ lâu thành hai phần, một phần để Hoắc Linh và các cô gái khác mang đến Thính Vũ Hiên.

Một phần thì để Doãn Nam Phong mang về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Những thứ này đều là minh khí.

Giao cho họ vận hành, xử lý tốt rồi, Thính Vũ Hiên và Tân Nguyệt Phạn Điếm sau này trong giới đồ cổ, hoàn toàn có thể trở thành hai thế lực lớn nhất.

Còn A Ninh thì dẫn Linh Lung rời Kinh thành, đi tiếp quản công ty của Cừu Đức Khảo.

Lão già hiểm độc này, đoán chừng cũng sống không quá hai tháng.

Trước khi chết giao công ty cho A Ninh, cũng coi như là làm áo cưới cho mình.

Tô Cảnh thì không đi cùng họ.

Chuyến đi Trương gia cổ lâu lần này, còn có không ít thu hoạch khác.

Những thứ này đều cần phải xử lý.

Cành khô của Cửu Đầu Xà Bách, đã được Tô Cảnh bồi dưỡng sống lại.

Chỉ đợi sau khi bén rễ sẽ trồng xuống.

Mười năm sau, tuyệt đối có thể thu hoạch một "hoa phú quý nhân gian".

Còn có trái tim Vẫn Ngọc kia, cũng cần phải nghiên cứu kỹ.

Nhưng Tô Cảnh thì không vội, lúc này đang ở phòng dưới đất luyện chế thi thân của con thi quái biến thành tiểu long nhân.

Thông qua Thần Cơ Bách Luyện, hoàn toàn có thể luyện ra một con khôi lỗi.

Còn về thi thể Hồng Hống, thì đợi A Ninh tiếp quản công ty của Cừu Đức Khảo, lập ra phòng thí nghiệm rồi sẽ giao cho cô ấy xử lý.

Nói không chừng có thể tạo ra mấy con Hồng Hống con để nuôi dưỡng.

Tô Cảnh luyện chế thi quái khôi lỗi, cũng không quên những sủng vật của mình.

Tiểu Hắc, Tiểu Hồng, Tiểu Tuyết, và cả Tam Thủ Giao trên người anh đều được triệu hoán ra.

Đương nhiên, Tô Cảnh cũng không quên Thi Hương Ma Dụ.

Năm viên Hóa Hình Đan, năm sủng vật, nói đúng ra thì phải là bảy con.

Tất cả đều được bao bọc bởi một lớp kén máu, Tô Cảnh có thể cảm nhận được, bên trong ẩn chứa năng lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng nếu muốn đợi mấy con cưng của mình hấp thu hoàn tất, ít nhất cũng phải một tháng.

Nghĩ một lát, Tô Cảnh lại cho Thánh nữ thân người đầu rắn kia uống thêm một viên Hóa Hình Đan.

Có lẽ, nhờ năng lượng khổng lồ của Hóa Hình Đan, cô ấy có thể tỉnh lại cũng nên.

Tô Cảnh đã bắt đầu mong chờ rồi.

Thần Cơ Bách Luyện luyện chế một con khôi lỗi, Tô Cảnh cũng không mất nhiều thời gian.

Một tuần thời gian thoắt cái đã qua.

Dưới tầng hầm, trước mặt Tô Cảnh, đứng sừng sững một con Thi Khôi cao hai mét, đầu mọc hai sừng.

Từng lớp vảy đen dày đặc phủ kín toàn thân.

Trong đôi mắt đỏ thẫm lóe lên hồng quang.

Tản mát ra một luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ!

"Sau này… cứ gọi ngươi là Kỳ Lân đi!" Cầm thanh trường đao do Thiên Huyễn biến hóa, Tô Cảnh dùng hết sức, một đao chém xuống.

Chỉ vừa đủ làm nứt lớp vảy của nó.

Lực phòng ngự này, tuyệt đối nghịch thiên!

Xoa xoa cằm, trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia vui mừng.

Bận rộn một tuần, cuối cùng cũng luyện chế thành công con khôi lỗi này.

Vung tay một cái, liền thu nó vào không gian hệ thống.

Có một cỗ máy giết chóc như vậy, sau này làm việc gì cũng vô cùng tiện lợi.

Tuyệt đối là vũ khí sắc bén cần có để giết người cướp của!

Chương 212

Duỗi người một cái, đi đến bên cạnh từng cái kén máu khổng lồ, Tô Cảnh không dừng lại lâu, trực tiếp rời khỏi tầng hầm.

Xong xuôi những việc này, anh đã có thể bắt đầu cuộc sống an nhàn của mình.

Chỉ đợi một tháng sau, hệ thống nâng cấp thành công.

Đến lúc đó, mấy con cưng của mình đoán chừng cũng đều có thể hóa hình thành công.

Tô Cảnh chìm đắm trong ôn nhu hương.

Thời gian thoắt cái đã đến một tháng sau.

Lão già hiểm độc Cừu Đức Khảo này, thậm chí còn không trụ nổi một tháng.

Đã chết rồi, A Ninh tiếp nhận cổ phần của Cừu Đức Khảo, đã trở thành cổ đông lớn nhất của công ty Cừu Đức Khảo.

Đương nhiên, hiện tại đã đổi tên thành Tập đoàn Ninh Cảnh.

Phòng nghiên cứu cũng đang được khẩn trương xây dựng.

Một ngày nọ sau một tháng, Tô Cảnh đang ở nhà ôm Huyền Nữ kiểm tra tiến độ hóa hình của các sủng vật dưới tầng hầm, năng lượng bên trong đã hấp thu gần hết, đoán chừng khoảng một tuần nữa, chúng sẽ có thể hóa hình mà ra.

Đừng nói Tô Cảnh, các cô gái trong nhà biết đều vô cùng mong chờ.

Vẫn luôn đợi xem mấy sủng vật sau khi hóa hình sẽ trông như thế nào.

Vừa định đi ra ngoài, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng hệ thống.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ, hệ thống nâng cấp thành công!” “Mở khóa chức năng xuyên toa vị diện!” “Chức năng điểm danh nâng cấp!

Mỗi ngày có thể điểm danh, nhận thưởng ngẫu nhiên!

Có thể tích lũy số lần điểm danh, điểm danh tuần, điểm danh tháng!” Sắc mặt Tô Cảnh vui mừng.

Khá lắm!

Chức năng điểm danh nâng cấp bản thân thì không khiến anh bất ngờ đến vậy.

Quan trọng nhất là chức năng xuyên toa vị diện được mở khóa!

Thế chẳng phải có nghĩa là, nếu mình ở thế giới Đạo Mộ chán rồi, có thể đi thế giới khác dạo chơi sao?

Đợt nâng cấp này của hệ thống, thật sự hoàn hảo!

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, Tô Cảnh đã sống an nhàn ở Kinh đô gần mười năm.

Công ty của Cừu Đức Khảo bị A Ninh tiếp quản, đổi tên thành Tập đoàn Cảnh Ninh.

Dưới sự hỗ trợ của Linh Lung, A Ninh quản lý công ty đâu ra đấy.

Trụ sở chính đã chuyển về Kinh đô.

Hơn nữa còn bí mật xây dựng một phòng nghiên cứu dưới lòng đất bên ngoài Tứ Cửu Thành.

Thi Miết Hoàn, Thi Hống, Vẫn Ngọc… đây đều là những đề tài mà Tô Cảnh sắp xếp người từ nước ngoài bí mật mang về cho các nhà khoa học nghiên cứu.

Đầu tư hàng trăm tỷ, cũng đã nghiên cứu ra một số thành quả.

Tập đoàn cũng không hoàn toàn từ bỏ con đường cũ của Cừu Đức Khảo.

Thậm chí còn bồi dưỡng một đội lính đánh thuê hùng mạnh ở nước ngoài.

Những người xuất ngũ, tất cả đều được sắp xếp vào công ty, phục vụ cho công ty và cả Thính Vũ Hiên.

Thính Vũ Hiên, Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tập đoàn Cảnh Ninh, ba gã khổng lồ này, tương hỗ tương trợ lẫn nhau.

Phát triển gần mười năm.

Có thể nói là phú khả địch quốc… Đương nhiên, những việc này đều do các cô gái nhà mình đi quản lý.

Tô Cảnh chính là một người rảnh rỗi.

Đương nhiên, cuộc sống như vậy rất hưởng thụ.

Nếu không thì cũng không thể gần mười năm không xuất sơn hoạt động gân cốt.

Mỗi ngày chỉ là luẩn quẩn trong vòng vây của phụ nữ.

Hoắc lão thái của Hoắc gia đã thoái vị, rời Kinh đô về quê nhà dưỡng lão.

Hoắc Linh cũng không tiếp nhận vị trí đương gia, kéo Hoắc Tú Tú đi làm công cho Tô Cảnh.

Dù sao cũng là muốn giúp người đàn ông của mình.

Vì vậy cuối cùng vẫn là Hoắc Hữu Tuyết trở thành đương gia mới của Hoắc gia.

Đương nhiên, chỉ vì sợ Hoắc gia không có người kế thừa.

Nếu không Hoắc Hữu Tuyết cũng sẽ chạy đến giúp Tô Cảnh.

Gần mười năm, miếng thịt đã đến miệng, Tô Cảnh sao có thể không ăn?

Bao gồm cả Tề gia của Cửu Môn, đương gia mới nhậm chức Tề Án Mi.

Ở Tứ Cửu Thành được mệnh danh là Thiên Cơ Thần Toán, không biết bao nhiêu quan to hiển quý muốn cầu một quẻ mà không được, đó chẳng phải là do Tô Cảnh bồi dưỡng ra sao.

Trong Tứ Cửu Thành, Tô Cảnh hiển nhiên đã trở thành một truyền thuyết.

Kẻ nào trong giới đạo mộ nhắc đến, chẳng cung kính gọi một tiếng Tô gia.

Không nói gì khác, chỉ riêng thân phận cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã đủ khiến người trong giới thèm muốn rồi.

Hồ gia và Khải gia ở Lưu Ly Hán, gần mười năm qua danh tiếng vang dội.

Đã xuống không biết bao nhiêu đại mộ, lần nào trở về mà tay trắng?

Nghe nói hai người là Mạc Kim Giáo Úy chính thống, hơn nữa thuật phong thủy của Hồ gia, có thể xưng là đứng đầu!

Những cường nhân đẳng cấp này, nhắc đến Tô gia đều mang vẻ mặt kính trọng.

Điều này đã định hình địa vị siêu nhiên của Tô Cảnh trong giới đạo mộ.

Và lúc này, trước sân khấu ca nhạc của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô gia trong truyền thuyết của chúng ta đang vừa uống trà vừa

xem kịch.

Trong lòng còn ôm một thiếu nữ tóc bạc dài, giống như búp bê Tây.

Bên cạnh thì đứng một nữ tử yêu mị mặc váy lụa màu tím, có đôi mắt dọc màu tím.

"Tô gia, đôi khi tôi thật sự rất tò mò, ngài có phải có huyết mạch Trương gia chúng tôi không." "Gần mười năm rồi, ngài vẫn không hề thay đổi chút nào!" Một thanh niên tóc vuốt ngược, mặc vest sọc ca-rô bên cạnh cười ha hả nói một câu. (Người này là Trương Nhật Sán, tuy nhìn qua là thanh niên, nhưng anh ta đã có trăm tuổi rồi!) "Trương hội trưởng, hôm nay sao lại cảm khái như vậy?" Ăn một quả nho do thiếu nữ trong lòng đưa qua, Tô Cảnh khẽ cười thành tiếng.

"Trên đời này không phải chỉ có huyết mạch Trương gia mới có hiệu quả này đâu." "Cũng đúng, trên đời này đoán chừng cũng chỉ có Tô gia ngài có thủ đoạn như vậy rồi…" "Các phu nhân của ngài, nhiều năm như vậy cũng không hề thay đổi chút nào a…" Không nói người khác, ngay cả Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn hai người họ, vẫn như mười năm trước, dung mạo dường như đã định hình.

Rất rõ ràng, chắc chắn là thủ đoạn của Tô Cảnh.

Trương Nhật Sán thở dài một hơi, không khỏi cảm khái, nếu mình có bản lĩnh này.

Thì nhiều năm qua sao mình lại cô thân một mình?

Dừng một chút, Trương Nhật Sán lại tiếp tục nói.

"Tô gia, trước đây ngài đến, chưa từng tìm tôi!" "Toàn là Doãn lão bản và Thanh Thanh Mạn ở bên ngài, hôm nay đặc biệt gọi tôi ra, không phải đơn thuần là xem kịch đơn giản như vậy chứ?" Nghe thấy lời này, Tô Cảnh gật đầu.

Nói chuyện với người thông minh thật là sảng khoái.

Vẫy tay về phía người phụ nữ mặc váy tím bên cạnh.

"Tử Y, đưa tài liệu cho tôi." Người phụ nữ tên Tử Y bên cạnh, chính là Thánh nữ được mang ra từ trầm thuyền mộ.

Sau khi cùng các sủng vật khác của Tô Cảnh sử dụng Hóa Hình Đan, cuối cùng đã tỉnh lại.

Chỉ là, đã mất đi ký ức, nhiều năm trôi qua, đã trở thành người kề gối của Tô Cảnh.

Các sủng vật khác đương nhiên cũng đã hóa hình thành công.

Thiếu nữ tóc bạc trong lòng Tô Cảnh, chính là Tuyết Lang Vương, Tiểu Tuyết.

Bây giờ, gọi là Tô Tuyết.

Trong số các sủng vật này, cũng chỉ có cô ấy là thích dính lấy anh nhất.

Lòng bàn tay lật một cái, một túi tài liệu liền xuất hiện trong tay Tử Y, sau đó đưa cho Tô Cảnh.

"Đây ạ, phu quân!" Dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng trong mắt Trương Nhật Sán vẫn lóe lên một tia thèm muốn.

Chương 213

Bản lĩnh "không mà sinh vật" như vậy.

Cũng chỉ có Tô gia là độc nhất vô nhị, mỗi khi Doãn Nam Phong khoe khoang, mình đều thèm muốn vô cùng.

Kỳ thực đây chỉ là nhẫn trữ vật do Tô Cảnh dùng Thần Cơ Bách Luyện luyện chế mà thôi.

"Đây, Trương hội trưởng, cầm xem đi!" "Bên trong này ghi lại, là một hành động gần đây nhất của Uông gia." "Ngô Tà phát hiện, bọn họ đã phái người đến Cổ Đồng Kinh!" Trương Nhật Sán kinh hô một tiếng, vội vàng mở tài liệu ra xem.

"Cổ Đồng Kinh?" "Phật gia từng nói, phàm người của Cửu Môn, đều không thể đến Cổ Đồng Kinh!" "Uông gia đến Cổ Đồng Kinh, chẳng lẽ có âm mưu gì sao?" Trương Nhật Sán nghi hoặc nói.

"Mặc kệ mục đích của bọn họ là gì, đều không thoát khỏi quan hệ với Cổ Đồng Kinh!" "Ngô Tà, đã lập ra một kế hoạch!

Cốt lõi của kế hoạch này, chính là ở Cổ Đồng Kinh!" "Cậu ấy đã liên hệ với tôi!" "Năm đó tôi ở Trương gia cổ lâu, đã giết rất nhiều người của Uông gia, thậm chí còn moi ra được những ám tử của Uông gia tồn tại trong Cửu Môn!" "Nhưng, người nhà này không dễ thanh trừ đến vậy!" "Mục đích của bọn họ, chính là khống chế tất cả mọi người!" "Tôi có thể khẳng định, Cửu Môn hiện tại, sau gần mười năm, lại bị cài cắm không ít ám tử!" "Hơn nữa sau chuyện lần trước, Uông gia càng cẩn thận hơn." "Trên người bọn họ, không có hình xăm, cũng không có dịch dung!" "Vì vậy, cần phải tốn rất nhiều thời gian để điều tra bối cảnh, mạng lưới quan hệ của bọn họ!" "Kế hoạch này của Ngô Tà, do cậu ấy làm người sắp đặt, dẫn Uông gia vào

cuộc!

Thời cơ đến, liền sẽ từ sáng chuyển sang tối!" "Tìm ra căn cứ của Uông gia!" "Chỉ có diệt tận gốc Uông gia, bọn họ mới không thể chết đi sống lại!" Châm một điếu thuốc, Tô Cảnh từ tốn nói.

"Điểm này, thì cần Trương hội trưởng đây phối hợp rồi!" "Vừa hay lần này, cũng có thể chỉnh đốn lại Cửu Môn!" "Trừ Hữu Tuyết và Án Mi cùng Ngô Tà, mấy nhà còn lại, tôi tin Trương hội trưởng cũng đã thấy rồi!" "Đã thối rữa đến tận xương tủy rồi!" "Cửu Môn, không phá không lập!

Đây chính là một cơ hội rất tốt!" Nghe thấy lời này, Trương Nhật Sán bất đắc dĩ cười một tiếng.

Anh ta đâu có muốn Cửu Môn thành ra như vậy.

Nội bộ đấu đá công khai lẫn ngấm ngầm, bên ngoài còn có người của Đệ Thập Gia hổ thị đam đam.

Nếu Phật gia dưới suối vàng có linh thiêng… Nghĩ đến đây, Trương Nhật Sán gật đầu.

"Nếu đã như vậy, thì tôi sẽ tin Ngô Tà một lần!" "Hy vọng cậu ấy có bản lĩnh này!" Tô Cảnh cười cười.

"Cậu ấy đã không còn là Ngô Tà của mười năm trước nữa rồi…" "Con người mà, rồi sẽ trưởng thành thôi!" "Ngô Tà đã phái người đến Cổ Đồng Kinh, nhưng chỉ có một người trở về!" "Người này mất tích!

Cậu ấy vẫn đang tìm!" "Cổ Đồng Kinh, đối với Cửu Môn mà nói, hẳn là một cấm địa!" "Nhưng Ngô Tà vì kế hoạch, đã phá vỡ quy tắc, tin rằng các nhà khác cũng sẽ không ngồi yên!" "Đến lúc đó thì phải xem tài của Trương hội trưởng Cửu Môn đây rồi…" Vỗ vỗ vai Trương Nhật Sán, Tô Cảnh cười nói.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Tô Cảnh đột nhiên reo lên.

Tiểu Tuyết vội vàng lấy ra từ trong túi, đưa cho Tô Cảnh.

“Chủ nhân, là Ngô Tà!” Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp nhận điện thoại.

“Anh Tô, người của Uông gia, xuất hiện rồi!” Hỏi rõ địa chỉ, hẹn gặp mặt buổi tối, Tô Cảnh trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó nhìn về phía Trương Nhật Sán, lại tiếp tục nói.

“Trương hội trưởng, Uông gia đối với Cửu Môn mà nói, là tử địch!” “Đối với tôi mà nói, cũng là tử địch!” “Nếu không diệt hết ổ chuột này, trong lòng tôi luôn có một cái gai!” “Tôi sẽ cùng Ngô Tà đến Cổ Đồng Kinh, còn bên này, giao cho anh!” “Tôi sẽ để Nam Phong giúp anh!” “Lần này, nhất định phải diệt Uông gia sạch sẽ!” Sau khi dặn dò Trương Nhật Sán xong, Tô Cảnh liền rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, trực tiếp dẫn hai cô gái về tứ hợp viện.

Nếu không phải Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đi công tác rồi, Tô Cảnh chắc chắn sẽ không về sớm như vậy.

Hai cô gái này, đã đi thị sát chi nhánh Tân Nguyệt Phạn Điếm ở thành phố bên cạnh, đoán chừng tối nay sẽ về.

Về đến tứ hợp viện, trong nhà cũng vắng vẻ lạ thường.

Những cô gái này, mỗi ngày đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, còn vui vẻ trong đó, may mắn là đều đi làm ở sản nghiệp của nhà mình.

Hôm nay ở nhà rảnh rỗi, chỉ có Tiểu Tuyết, Tử Y.

Bước vào tứ hợp viện, đập vào mắt liền là cây Cửu Đầu Xà Bách to bằng chum nước.

Vừa đến cửa, liền có một dây leo Cửu Đầu Xà Bách quấn vào tay

nắm cửa lớn, mở cửa cho Tô Cảnh.

Dẫn hai cô gái vào sân.

Vươn tay vỗ vỗ dây leo Cửu Đầu Xà Bách, Tô Cảnh liền dẫn hai cô gái vào nhà.

Sau khi chức năng điểm danh nâng cấp, mỗi ngày điểm danh, điểm danh tuần, điểm danh tháng, không biết đã điểm danh ra bao nhiêu linh đan diệu dược thúc đẩy sinh trưởng.

Đều dùng cho nó, bồi dưỡng Cửu Đầu Xà Bách lâu như vậy, gần đây mới có linh trí, cũng sắp có thể sử dụng Hóa Hình Đan rồi.

Hoa phú quý nhân gian, đã có!

Ở lại cả buổi chiều, đến tối, các cô gái lần lượt tan làm về nhà, cùng nhau ăn tối.

Tô Cảnh mới thông báo cho họ một tiếng, sau đó thay một chiếc áo khoác gió dài màu đen được may đo, rồi một mình ra khỏi nhà.

Gần mười năm rồi, mình cũng phải hoạt động gân cốt một chút.

Mười ngày trước, Ngô Tà đã liên hệ với mình.

Lúc đó Tô Cảnh liền biết, tình tiết Sa Hải sắp bắt đầu rồi.

Trong mười năm, Tô Cảnh cũng không tìm được căn cứ của Uông gia ở đâu.

Uông gia giống như một con chuột, ẩn mình trong cống ngầm.

Hoàn toàn không có bất kỳ tin tức hay dấu vết nào.

Thậm chí ngay cả việc cài cắm ám tử vào Cửu Môn, mình cũng không hề phát giác.

Chỉ có thể nói, Uông gia này không những xảo quyệt, mà còn vô cùng kiên nhẫn.

Ngô Tà vì muốn trở nên mạnh hơn, đã liên hệ với Giải Tiểu Hoa, Giải Tiểu Hoa giới thiệu cậu ấy cho Hắc Hạt Tử… Hắc Hạt Tử này quả thực số lớn, sau khi ra khỏi Tứ Cô Nương Sơn tuy mất nửa cái mạng, nhưng dù sao cũng sống sót.

Khi trở về, còn mang cho Ngô Tà một con rắn, nói là Ngô Tam Tỉnh yêu cầu giao cho cậu ấy.

Từ con rắn đó, Ngô Tà đã giải mã ra không ít kế hoạch do Ngô Tam Tỉnh để lại.

Biết được mình có khả năng giải đọc Phi Lạc Mông.

Đã đặc huấn ba năm dưới tay Hắc Hạt Tử!

Giữa chừng còn đi Tây Tạng một chuyến, biết được thân thế của Tiểu Ca.

Cũng hiểu rõ sự thật rằng mình vừa sinh ra đã bị người ta sắp đặt sẵn con đường sau này.

Mình là người thực hiện kế hoạch!

Vì Tiểu Ca, vì sự hy sinh của thế hệ trước, vì Cửu Môn, Ngô Tà liền dốc hết tâm lực bắt đầu nghiên cứu kế hoạch.

Cổ Đồng Kinh, chính là cốt lõi trong bố cục của cậu ấy!

Bên ngoài một khu dân cư.

Dưới đèn đường, Vương Mông giả vờ cầm tờ báo, thực chất đang giám sát tầng trên.

Trong chiếc xe bên cạnh, Khảm Kiên còn bật đèn xe, sợ người khác không biết mình đang giám sát người khác.

Trong bóng tối, Ngô Tà và Tô Cảnh ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài không xa, đang nói chuyện phiếm.

“Ngô Tà, chúng ta hai năm rồi chưa gặp nhau nhỉ…” “Anh Tô, anh vẫn không hề thay đổi chút nào!” Ngô Tà cười nói.

“Cậu đã trở nên trưởng thành hơn, hơn nữa còn thâm trầm hơn rồi!” “Thế này mới ra dáng người đứng đầu Ngô gia chứ!” Tô Cảnh vỗ vỗ vai Ngô Tà, cười nói.

“Chỗ đó, chính là nơi người của Uông gia ẩn náu sao?” Nói xong, Tô Cảnh nhìn cửa sổ tầng bốn của tòa nhà không xa.

Nhàn nhạt hỏi một câu.

“Chúng ta đã giám sát ở đây ba ngày rồi!” “Nhưng không có gì bất thường!” “Tuy nhiên, theo điều tra của tôi, cô bé học sinh cấp ba kia, tuyệt đối là người của Uông gia!” Nheo mắt lại, Ngô Tà trực tiếp nói.

“Ba ngày trước, cô ta dẫn người kéo về một xe đồ đạc!” “Trên xe dính đầy cát trắng, theo điều tra của tôi, cát trắng là đặc điểm của Cổ Đồng Kinh!” “Cô ta tuyệt đối đã đến Cổ Đồng Kinh!” “Hơn nữa, thế lực của kẻ phục kích tôi, tuyệt đối là cô ta!” Nghe thấy lời này, Tô Cảnh gật đầu.

“Cậu giám sát người ta như vậy, thật sự nghĩ người ta không phát hiện ra sao?” Nhưng nhìn thấy hai người đồng nghiệp kia của Ngô Tà, vẫn không nhịn được mà châm chọc.

“Không, cô ta biết chúng ta đang giám sát cô ta!” “Vì vậy không cần che giấu nữa!” “Anh Tô, cô ta đã lấy đi thứ mà thuộc hạ của tôi mang ra từ sa mạc!” “Mặc dù tôi không biết đó là gì, nhưng chắc chắn rất quan trọng!” “Nếu không, người của tôi không thể phát điên đi tìm thứ đó được!” “Tôi sẽ chọn một người, cùng mang đến Cổ Đồng Kinh!” “Khi kế hoạch gần hoàn thành, người đó sẽ bị đưa vào Uông gia!” “Thông qua người đó, chúng ta có thể tìm ra căn cứ của Uông gia!” “Mà người này, cần phải có khả năng giải đọc Phi Lạc Mông!” “Tôi đã tìm được rồi!” Nghe thấy lời này, Tô Cảnh quay đầu nhìn tòa

nhà đối diện khu dân cư.

Trên đó có hai bóng người lén lút.

“Là một trong hai đứa trẻ bên đó sao?” “Trong đó có một đứa tên Lê Thốc, bối cảnh trong sạch!” “Đứa bên trong tên Thẩm Quỳnh, là bạn thân từ nhỏ của Lê Thốc!” “Cha mẹ của Thẩm Quỳnh và cha của Lê Thốc, năm đó đều đã tham gia vào công trình ở Cổ Đồng Kinh.” “Nhưng Thẩm Quỳnh này, đã bị người của Uông gia thay thế rồi!” “Còn về Lê Thốc, khả năng giải đọc Phi Lạc Mông của cậu ta, vẫn chưa bị người của Uông gia phát hiện!” “Điều tôi muốn làm, chính là đưa cậu ta vào Cổ Đồng Kinh!” “Để người của Uông gia nghĩ rằng, còn phải chủ động tiết lộ thông tin về khả năng giải đọc Phi Lạc Mông của cậu ta cho người của Uông gia!” “Bối cảnh trong sạch, lại có thể giải đọc Phi Lạc Mông, người của Uông gia nhất định sẽ đưa cậu ta vào căn cứ của Uông gia!” “Lúc đó, kế hoạch của chúng ta, mới thật sự bắt đầu!” Những gì Ngô Tà nói, Tô Cảnh tự nhiên hiểu rõ.

Toàn bộ kế hoạch, lấy việc Lê Thốc bị đưa vào Uông gia làm ranh giới phân chia!

Bất kể là Cổ Đồng Kinh, hay Lê Thốc, đều là mồi nhử!

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên thấy một chiếc máy bay không người lái bay về phía cửa sổ bị phong tỏa ở tầng bốn… Tô Cảnh biết, bên trong cất giữ, là những thứ bọn họ mang về từ Cổ Đồng Kinh.

“Đứa bé kia sắp xuống rồi!” “Đi thôi, không cần giám sát cô ta nữa!

Sẽ không gây ra sóng gió gì đâu!” “Cậu cứ hành động theo kế hoạch, yên tâm, mọi việc có tôi lo!” Đứng dậy, duỗi người một cái, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

Gật đầu, Ngô Tà cũng đứng dậy theo.

Hai người lững thững đi ra đường phố bên ngoài khu dân cư… Vừa lúc có một học sinh cấp ba trông chừng mười bảy mười tám tuổi từ không xa chạy tới.

Nhìn hai người, ngẩn người một chút.

Nhưng không dừng lại lâu, trực tiếp chạy lên lầu.

"Đứa trẻ này, rất giống cậu của ngày xưa!" Tô Cảnh cười nói.

"Đáng tiếc, tôi sớm đã không còn là tôi của ngày xưa rồi!" "Ai lại có thể cả đời thiên chân vô tà chứ?" "Giải quyết xong Uông gia, tôi sẽ đi Trường Bạch Sơn!" "Cũng đúng, người đó không ở đây, cậu sao có thể thiên chân vô tà được?" Tô Cảnh gật đầu, sau đó vỗ vỗ vai Ngô Tà.

"Đi thôi!" "Vâng!" Vẫy tay về phía Vương Mông và Khảm Kiên, hai người lập tức hành động.

Chương 214

Khảm Kiên lái xe đến.

Tô Cảnh và Ngô Tà ngồi vào phía sau.

Trực tiếp rời khỏi đây.

Và lúc này, trên lầu.

Thẩm Quỳnh vốn đang ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, khóe môi khẽ nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

"Đi rồi sao?" Nhưng đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng "bộp".

Lập tức sắc mặt thay đổi.

Vội vàng đứng dậy ra khỏi phòng đến bên cạnh.

Từng chiếc hộp gỗ được đặt gọn gàng cạnh nhau.

Trên mặt đất, thì không biết từ lúc nào xuất hiện một chiếc máy bay không người lái.

Thấy vậy, Thẩm Quỳnh trực tiếp nhặt nó lên, sau đó ra khỏi phòng.

Vừa hay gặp Lê Thốc đi lên.

"A Lê, cậu đến tìm tôi sao?" "Không phải, Tô Vạn và tôi chơi máy bay không người lái, không cẩn thận làm rơi vào phòng bên cạnh!

Tôi đang định lấy nó ra!" Nghe thấy lời này, Lê Thốc không khỏi có chút ngượng ngùng.

"À vậy à!" "Là cái này sao?

Tôi nhặt được từ hành lang!" Mỉm cười đưa chiếc máy bay không người lái trong tay cho Lê Thốc, Thẩm Quỳnh đột nhiên cảm thấy

chiếc hộp mình mang theo bên người có dị động.

Không khỏi sắc mặt hơi biến đổi.

"Đúng, chính là cái này!" "Nếu cậu không nhặt được, tôi còn không biết phải làm sao nữa!" Nhận lấy máy bay không người lái, Lê Thốc vui mừng nói.

"Vậy tôi đi trước đây!" "Khoan đã, tặng cậu một món quà!

Mặc dù cậu thi trượt rồi, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu đi học lại!" Gọi Lê Thốc lại, Thẩm Quỳnh từ trong nhà lấy ra một túi giấy, sau đó cho chiếc hộp mang theo bên người vào, trực tiếp đưa cho Lê Thốc.

Lê Thốc cũng không nhìn, vội vàng rời đi, hấp tấp đi mất.

Ngược lại là Thẩm Quỳnh, nhìn bóng lưng của Lê Thốc, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, lẩm bẩm một mình.

"Thứ này đến tay tôi, vẫn là lần đầu tiên phấn khích như vậy." "Nếu đã vậy, thì giao cho cậu vậy." "Mở cái thứ này ra, cho dù cậu không muốn đến Cổ Đồng Kinh!" "Ngô Tà cũng chắc chắn sẽ đưa cậu đi!" "Ai bảo thứ này lại chọn cậu chứ?" Chiếc hộp này, chính là cái hộp cướp được từ Hoàng Nham, thuộc hạ của Ngô Tà.

Bên trong hộp, hẳn là một loại xà cổ cực kỳ đặc biệt.

Thẩm Quỳnh cũng đã mở ra, nhưng xà cổ bên trong hoàn toàn không có chút động tĩnh nào.

Nhưng khi gặp Lê Thốc, Thẩm Quỳnh lại cảm thấy xà cổ trong hộp có dị động!

Cô ta đã báo cáo thứ này cho gia tộc, thông qua phân tích dữ liệu lớn của bộ phận tính toán.

Thứ này rất có khả năng là chìa khóa của Cổ Đồng Kinh!

Nếu mình không dùng được, thì tìm người có thể dùng!

Sau đó phái người đi cùng, ngồi hưởng lợi ngư ông!

Đây rất Uông gia!

Và lúc này, Tô Cảnh và Ngô Tà, đã rời khỏi đây.

Ngô Tà hoàn toàn không biết điều này, nhưng Tô Cảnh thì sớm đã biết rõ trong lòng.

"Tôi cảm giác, cậu dường như không muốn kéo đứa trẻ đó vào cuộc lắm." "Có phải vì cậu ta quá giống cậu của ngày xưa không?" Hạ cửa sổ xe, Tô Cảnh châm một điếu thuốc.

"Vẫn bị Anh Tô nhìn ra rồi!" "Nhưng, tôi chỉ có một lựa chọn là cậu ta thôi!" "Dù không nỡ, cũng nhất định phải kéo cậu ta vào cuộc!" Vỗ vỗ vai Ngô Tà, Tô Cảnh trực tiếp nói.

"Không cần có gánh nặng tâm lý!" "Năm đó cậu chẳng phải cũng được Tam thúc dẫn dắt như vậy sao?" "Từ khi người của Uông gia thay thế Thẩm Quỳnh bắt đầu, thì đã định trước cậu ta sẽ vào cuộc, ai bảo cậu ta lại có thể chất giải đọc Phi Lạc Mông chứ?" "Đây là mệnh của cậu ta!" "Cứ chờ mà xem, chậm nhất là ngày mai sẽ có tin tức!" "Đến lúc đó cậu sẽ biết, ngay cả khi cậu không muốn đưa Lê Thốc đến Cổ Đồng Kinh cũng không thể nữa rồi…" Tô Cảnh để Ngô Tà đưa về tứ hợp viện.

Trên đường, hai người cũng trò chuyện khá lâu, chủ yếu vẫn là về kế hoạch mà Ngô Tà đã dốc hết tâm huyết nghiên cứu.

Vương Mông và Khảm Kiên thỉnh thoảng lại bám víu nịnh nọt Tô Cảnh.

Chuyện về Tô Cảnh năm xưa, Ngô Tà đã kể cho hai người đồng hành này không ít lần.

Tô Cảnh vẫn luôn là thần tượng trong lòng hai cậu ta, nên nói không kích động là nói dối.Tại cổng tứ hợp viện, Vương Mông dừng

xe."Ngô Tà, lần này đến Cổ Đồng Kinh, tôi sẽ đi cùng cậu!""Bên Kinh đô này, hôm nay tôi đã đi tìm người họ Trương rồi, có anh ấy kiểm soát!""Tôi nghĩ cậu có thể yên tâm!""Người họ Trương này, tôi tin tưởng!" Ngô Tà gật đầu rồi tiếp tục nói."Vậy Anh Tô, trước khi xuất phát, tôi sẽ liên hệ với anh!"Tô Cảnh vẫy tay, trực tiếp đẩy cửa đi vào tứ hợp viện.Ngô Tà cũng để Vương Mông lái xe rời đi ngay lập tức.Trên xe, Khảm Kiên không kìm được khẽ cảm thán."Đều nói Tô gia dung mạo phi phàm, tựa trích tiên!""Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!"Bốp!Vừa nói xong, Ngô Tà liền cho cậu ta một cú cốc đầu lớn từ phía sau."Câu này dùng cậu nói sao!""Đi Vương Mông, tìm Hoàng Nham!""Một người không thể bốc hơi khỏi nhân gian!

Hắn ta chắc chắn đã mang một tin tức quan trọng nào đó từ sa mạc ra!""Vâng, sếp!"Nhưng, bọn họ định sẵn là công cốc mà về.Vừa vào sân, Tô Cảnh đã thấy một bóng người lao về phía mình.Chỉ trong chớp mắt, Tô Cảnh đã bị một chiếc đuôi rắn trắng thô dài quấn chặt, sau đó một đôi tay trắng nõn ôm lấy đầu anh.

Cả người anh chìm vào bóng tối.Người đến chính là một thiếu nữ nửa người nửa rắn, tóc trắng như tuyết, dung mạo yêu mị.Nàng dùng sức cọ cọ lên mặt Tô Cảnh, rồi nũng nịu nói."Chủ nhân, anh về rồi!""Đừng nghịch nữa Tiểu Bạch!" Tô Cảnh nói giọng khàn khàn.Cô nàng lè lưỡi, hóa ra đó là một chiếc lưỡi rắn chẻ đôi.Nàng buông Tô Cảnh ra, đưa tay khoác lấy cánh tay anh.Tô Cảnh xoa xoa đầu cô nàng rồi nói."Em chỉ có thể lộ ra hình thái nửa người nửa yêu này ở nhà thôi!""Nhớ kỹ đấy, đừng để người lạ phát hiện, anh không muốn em bị kéo đi mổ xẻ đâu!"Nghe vậy, Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu."Đương nhiên rồi, chủ nhân, em không ngốc vậy đâu!""Anh đã nói rất nhiều lần rồi!""Thật ra nếu không phải chủ nhân anh thích, em vẫn thích hình thái con người của mình hơn một chút!"Vừa nói, đuôi

rắn của Tiểu Bạch liền biến hóa thành đôi chân.

Nàng đứng thẳng tắp bên cạnh Tô Cảnh.

Chỉ là tóc vẫn trắng xóa, và đôi mắt vẫn là đôi đồng tử rắn màu hổ phách.

Nhưng lại càng có một vẻ đẹp yêu dị hơn."Mọi người đều ở nhà chứ?"Tô Cảnh không tiếp tục câu chuyện này với cô ái sủng của mình, vừa đi vào trong vừa hỏi."Chị Ninh và Linh Lung ở Thượng Hải vẫn chưa về, đang lo chuyện công ty con, Tiểu Hắc và Tiểu Hồng ở bên cạnh hai người họ!""Vân Thái cũng không có ở đây, phòng thí nghiệm đã nuôi cấy được ấu trùng Hống, Vân Thái nói muốn lấy về luyện cổ!

Chắc phải ở trong phòng thí nghiệm hai ngày.""Nam Phong và Mạn Mạn thì sao?""Hai người họ đã về rồi!

Vừa về nhà không lâu!""Chỉ đang đợi chủ nhân anh về cùng ăn cơm..."Tô Cảnh gật đầu, cùng Tiểu Bạch trực tiếp đẩy cửa bước vào.Trong nhà, một đám cô nàng đang bận rộn việc riêng, mỗi khi về nhà, Tô Cảnh lại có cảm giác ấm áp."Anh về rồi, Anh Cảnh!""Ông xã, hôn một cái!""Ôm ôm!"Thưởng thức sự làm nũng của các cô nàng, loại này thì chỉ có anh mới có thể nắm giữ được.Tô Cảnh ngồi phịch xuống giữa Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm, ôm hai cô nàng và hôn mỗi người một cái.

Tiểu Tuyết lại chạy lon ton đến, cầu chủ nhân ôm.Ôm lấy Tiểu Tuyết, cục cưng dính người này, Tô Cảnh mới nói."Hai ngày tới anh phải đi khu không người ở biên giới tranh chấp!""Ai muốn đi chơi cùng anh không?"Nghe vậy, các cô nàng đều sáng mắt."Em không đi được, bên Cẩm Thượng Châu dạo gần đây có rất nhiều việc!""Bát Diện Hanh Thông cũng vậy..." Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đều bất đắc dĩ nói.Doãn Nam Phong lại có chút phấn khích."Ông xã, có phải

anh sẽ đi Cổ Đồng Kinh không?"Tô Cảnh gật đầu."Không sai!

Ngô Tà đã lập một kế hoạch, có thể một mẻ tiêu diệt Uông gia!""Cổ Đồng Kinh, chính là trọng tâm của kế hoạch!""Hơn nữa anh tin rằng, mấy nhà còn lại của Cửu Môn, khi biết Ngô Tà đi Cổ Đồng Kinh, chắc chắn sẽ không thể ngồi yên!""Hữu Tuyết, Án Mi, hai em đừng nhúng tay vào chuyện này!"Tô Cảnh nói xong, hai cô nàng đều tỏ vẻ hiểu rõ."Em thì muốn đi lắm, tiếc là Tân Nguyệt Phạn Điếm không thể thiếu em!" Doãn Nam Phong thở dài.Một đám cô nàng mỗi người một lời, nghiên cứu nửa ngày cũng không quyết định được.

Dù sao thì bây giờ gia nghiệp đã phát triển lớn, mỗi người đều có việc riêng của mình.

Dùng người ngoài, Tô Cảnh cũng không yên tâm.Cuối cùng vẫn là Nữ Vương Tinh Tuyệt lên tiếng, Nữ Vương đại nhân chính cung đương nhiên không thể để ai khác."Phu quân đi biên giới chắc chắn phải có người chăm sóc!""Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, hai em đi theo phu quân, hai em có thể biến đổi hình thể, nói không chừng có thể giúp ích cho phu quân!""Vâng, Tỷ Thiền!"Tiểu Bạch vừa đi vào cùng Tô Cảnh, ôm lấy một thiếu nữ tóc xanh biếc, ngoan ngoãn đáp lời.Tô Cảnh gật đầu, cũng không từ chối.

Đều là muội tử của mình, dẫn ai đi chẳng được?

Cứ coi như là đi chơi một chuyến.Anh chào hỏi các cô nàng dùng bữa, Tô Cảnh dường như nghĩ ra điều gì, đột nhiên gọi Lương Loan một tiếng."Loan Loan...""Dạ?

Sao vậy, Anh Cảnh?""Hai ngày tới nếu bệnh viện của em tiếp nhận một học sinh cấp ba tên Lê Thốc, nhớ kịp thời báo cho anh!""Vâng ạ!"Mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng người đàn ông của mình đã yêu cầu, chắc chắn sẽ làm theo.Sau ngần ấy năm, Lương Loan đã sớm trở thành bác sĩ phẫu thuật chủ nhiệm trẻ tuổi nhất tại

Bệnh viện Trung tâm cấp Quốc gia rồi!

Mặc dù Tô Cảnh muốn cô đến làm việc ở các cơ sở của mình, nhưng Lương Loan nói cô thích nghề bác sĩ, vậy thì cứ để cô ấy làm theo ý mình.Im lặng gần mười năm, Tô Cảnh cuối cùng cũng tái xuất giang hồ.Các cô nàng cũng có chút không nỡ.

Vì vậy hai ngày này luân phiên xin nghỉ, ở nhà cùng Tô Cảnh.Vất vả trải qua hai ngày.Khi nhận được tin của Lương Loan, Tô Cảnh mới chính thức bắt đầu hành động.Không ngoài dự liệu của Tô Cảnh, Hoàng Nham thuộc hạ của Ngô Tà, đã cảm ứng được xà cổ lông đen trong chiếc hộp kia, cuối cùng vẫn tìm được Lê Thốc.Lúc này cậu nhóc đã được đưa đến bệnh viện.

Tô Cảnh trực tiếp gọi điện thoại thông báo cho Ngô Tà.Chuyện này đã được cảnh sát tiếp nhận.Sau khi Hoàng Nham khắc bản đồ thất chỉ lên lưng Lê Thốc, hắn ta đã tự sát ngay bên cạnh cậu bé.Cho đến khoảnh khắc này, Ngô Tà mới hiểu những lời Tô Cảnh đã nói trước đó.Ngay cả khi mình không muốn kéo Lê Thốc vào cuộc, cũng không thể không kéo vào được nữa rồi.Tấm bản đồ trên lưng cậu ta chính là tin tức Hoàng Nham mang ra từ sa mạc.Có đến tám mươi phần trăm khả năng liên quan đến Cổ Đồng Kinh!Hơn nữa Tô Cảnh đã nói, chỉ có xà cổ trong cơ thể cậu ta kết hợp với bản đồ trên lưng mới có hiệu quả.Sau khi liên hệ với Tô Cảnh, anh liền phái Vương Mông đến bệnh viện đón Lê Thốc xuất viện.Bệnh viện Trung tâm cấp Quốc gia, phòng bệnh đặc biệt.Lương Loan đang dẫn một y tá kiểm tra tình hình hồi phục của Lê Thốc.

Lưng cậu nhóc đã bị rạch, bị rạch đến hàng ngàn vết dao.

Chỉ riêng việc khâu vết thương đã mất đến bốn tiếng đồng hồ.Lương Loan không hiểu rõ lắm, tại sao Tô Cảnh lại quan tâm đến học sinh cấp ba bình thường này.

Ngoài tấm bản đồ trên lưng, hoàn toàn không có gì đặc biệt.Nhưng người đàn ông của mình đã dặn dò phải quan tâm đến cậu ta, Lương Loan trực tiếp tiếp nhận bệnh nhân này, trở thành bác sĩ chủ trị của cậu.Vừa rồi xem xét tình hình hồi phục, cũng khá ổn.Vừa định rời đi, Lương Loan liền thấy một thanh niên tướng mạo thư sinh đẩy cửa bước vào."Lê Thốc có ở đây không?"Nghe vậy, Lương Loan bước tới, gật đầu."Không sai, tôi là bác sĩ chủ trị của cậu ấy, Lương Loan!""Có chuyện gì không?""Chị dâu Lương Loan phải không?"Thanh niên ngạc nhiên nói một câu, thấy Lương Loan nghe thấy cách xưng hô của mình mà thần sắc có chút nghi hoặc.Thanh niên vội vàng giải thích."Chị dâu, tôi tên Vương Mông, sếp của tôi là Ngô Tà, Tô gia bảo tôi đến đưa Lê Thốc đi!""Tôi gọi điện thoại hỏi đã!"Lương Loan lấy điện thoại ra gọi cho Tô Cảnh.Sau khi xác nhận với Tô Cảnh, cô mới gật đầu."Được, vậy cậu tự xử lý đi!""Nhớ làm thủ tục xuất viện đầy đủ!""Chị dâu yên tâm!"Nói với Vương Mông một câu, Lương Loan liền đẩy cửa rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi đi còn khép cửa lại.Vì là Tô Cảnh đã dặn dò, vậy thì không có vấn đề gì.Lê Thốc lúc này vừa mới ngủ, tỉnh dậy thấy mình ở bệnh viện đã đủ ngỡ ngàng rồi.

Phát hiện lưng mình bị rạch nát, cậu nhóc này suýt chút nữa đã suy sụp.Đi đến bên giường bệnh, Vương Mông đưa tay vỗ vỗ mặt cậu."Cậu nhóc, tỉnh dậy đi!""Ư... anh là ai?""Để tôi giới thiệu một chút..."Thấy Lê Thốc bị mình vỗ tỉnh, Vương Mông trực tiếp nói."Tôi tên Vương Mông, kẻ đã làm bị thương lưng cậu là đồng nghiệp của tôi!"Vừa nói, hắn ta lấy ra một tấm thẻ từ trong túi."Trong thẻ này có mười hai vạn, là tiền bồi thường sếp tôi cho cậu!""Mật mã là ngày cậu bị khắc!"Trong ánh mắt ngỡ ngàng của cậu nhóc, Vương Mông trực tiếp nhét thẻ vào tay cậu.Sau đó lại tiếp tục nói."Vì đã nhận tiền, vậy cậu phải đi với tôi một chuyến!""Sếp tôi muốn gặp cậu, chúng tôi

cần biết tình hình trước khi cậu bị khắc, cần chính xác đến từng chi tiết!"Vương Mông luyên thuyên một hồi, cậu nhóc này mới phản ứng lại.Nhìn khuôn mặt Vương Mông, Lê Thốc đột nhiên nhớ ra đã từng thấy hắn ở dưới lầu nhà Thẩm Quỳnh trước đây.

Lúc đó hắn ở đó, dường như là đang giám sát Thẩm Quỳnh.Nghĩ đến đây, Lê Thốc sợ hãi co mình lại.

Hai tay bấu chặt lan can giường bệnh, la hét ầm ĩ."Tôi không đi!

Tôi không đi với anh!"Nhưng không có tác dụng gì.

Vương Mông trực tiếp rút ra một cây roi điện, kẹp vào cổ cậu ta và giật một cái.Lập tức cậu nhóc này ngất lịm.Không đi sao?Không đi cũng phải đi!Nhìn Lê Thốc, Vương Mông thu cây roi điện lại, đẩy đẩy kính, nhếch mép cười.

Lộ ra một hàm răng trắng lạnh lẽo.Một tiểu khu nào đó.Trong một căn hộ ba phòng khách lớn.Tô Cảnh lười biếng nằm dài trên ghế sofa, khóe miệng còn ngậm một điếu thuốc lá.Điều đáng chú ý nhất là hai chiếc vòng tay quấn quanh cổ tay anh.

Một chiếc xanh, một chiếc trắng, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy đó là hai con rắn xanh và trắng to bằng chiếc đũa!Sau khi rời nhà, Tô Cảnh trực tiếp đến tìm Ngô Tà.Nhìn Ngô Tà đang chiên đậu phụ thối trong bếp, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong."Có thể mua được căn nhà lớn như vậy, xem ra cậu bây giờ đã có tiền rồi!""Tân Nguyệt Phạn Điếm cậu vẫn còn nợ hai trăm sáu mươi triệu, khi nào trả đây?""Nợ nần gì chứ, Anh Tô, đó chẳng phải chỉ là một lời nói của anh thôi sao...""Anh mở miệng ra, chị dâu Nam Phong còn có thể đòi tôi à?"Ngô Tà quay đầu nhìn Tô Cảnh nịnh nọt cười cười.

Sau đó lại tiếp tục nói."Tôi làm gì có tiền, Ngô Sơn Cư thu không đủ chi!""Tiền của Ngô gia, đều do bà nội tôi quản lý.""Mấy năm nay đều là Bàn Tử chu cấp cho tôi!""Anh Tô, anh không biết đâu, Bàn Tử

bây giờ làm ăn khá lắm!""Ở Phan Gia Viên còn mở một cửa hàng, bây giờ để tóc dài, trông như một lão quái vật, còn suốt ngày nói mình là thanh niên văn nghệ."Nói đến Vương Bàn Tử, ánh mắt Ngô Tà dịu dàng đi rất nhiều."Ít chuyển chủ đề đi, nợ thì vẫn phải trả, không tính lãi đã là tốt rồi!"Cậu nhóc này, bao nhiêu năm qua đi, học được không ít mánh khóe.Mắng yêu một câu, Tô Cảnh lại tiếp tục nói."Nói đến, đã lâu rồi không gặp Bàn Tử.""Ngô Tà, kế hoạch của cậu đã nói với hắn chưa?"Gật đầu, Ngô Tà trực tiếp nói."Kế hoạch của tôi, không thể thiếu Bàn Tử!""Đợi sau khi giải quyết triệt để Uông gia, tôi sẽ cùng Bàn Tử đón Tiểu Ca về nhà!"Nói đến đây, Ngô Tà chìm vào im lặng.Vừa nghĩ đến Tiểu Ca vì mình mà đi trấn giữ Thanh Đồng Môn, Ngô Tà liền cảm thấy đau lòng.Mười năm, đời người có được mấy lần mười năm...Thấy cậu ta như vậy, Tô Cảnh cũng không lên tiếng ngắt lời.

Nhất thời chỉ có tiếng đậu phụ thối chiên xèo xèo.Nhưng, chưa đầy hai phút, đột nhiên vang lên một trận gõ cửa.Ngắt lời Ngô Tà, đánh thức cậu ta khỏi hồi ức về Tiểu Ca.Tỉnh lại, Ngô Tà vội vàng tắt bếp.

Sau đó hướng về phía Tô Cảnh, trao một ánh mắt xin lỗi."Xin lỗi, Anh Tô, lại nhớ đến Tiểu Ca rồi!"Vẫy tay, Tô Cảnh chỉ vào cửa."Không sao, tôi biết tình cảm của Tiểu Ca và cậu!""Hẹn ước mười năm rất nhanh sẽ đến, đến lúc đó cậu có thể đón anh ấy về nhà rồi.""Ngày đó, không còn xa đâu!""Cũng phải, vì vậy, trước khi đón Tiểu Ca về, tôi phải làm một số việc trong khả năng của mình!""Trước hết là diệt trừ Uông gia đã đối địch với Trương gia suốt mấy trăm năm!"Ngô Tà gật đầu, đi về phía cửa.Mở cửa ra, liền thấy Vương Mông cõng một thiếu niên gầy gò với nửa thân trên quấn đầy băng gạc."Sếp!""Ừm, vào đi!"Cõng Lê Thốc vào nhà, Vương Mông trực tiếp đặt cậu ta xuống ghế sofa.

Ngô Tà đóng cửa lại, bước đến.Nhìn Lê Thốc, ánh mắt có chút phức tạp."Nói thật, tôi thật sự không muốn kéo cậu nhóc này vào cuộc!""Nhưng, kế hoạch của cậu không cho phép!" Tô Cảnh tiếp lời."Cửu Môn luôn nằm trong sự giám sát của Uông gia.""Ngay cả khi mười năm trước, tôi đã tiêu diệt phần lớn ám tử của Uông gia trong Cửu Môn.""Nhưng sau mười năm này, Uông gia hoàn toàn có khả năng, tiếp tục cài cắm ám tử vào nội bộ Cửu Môn!""Lê Thốc không thuộc Cửu Môn, hơn nữa cậu ta bây giờ đã nhập cuộc!""Lại có khả năng giải độc pheromone.""Là ứng cử viên thích hợp nhất để thực hiện kế hoạch thanh tẩy Uông gia!"Ngô Tà gật đầu, lời Tô Cảnh nói rất đúng.

Mình đã không còn lựa chọn nào khác.Yên tâm đi, Anh Tô, tôi sẽ không ưu mềm quả quyết nữa!Ngô Tà của mười năm trước, đã chết rồi!Tô Cảnh cực kỳ hài lòng với Ngô Tà hiện tại!

Đây mới là dáng vẻ mà Tà Đế nên có!Nói xong, Ngô Tà trực tiếp cầm ấm nước trên bàn trà, rót một cốc nước lạnh, rồi hất vào mặt Lê Thốc.Cậu nhóc này bị nước lạnh hất vào, lập tức giật mình tỉnh dậy.

Ánh mắt kinh hãi nhìn xung quanh.Thấy Ngô Tà, Tô Cảnh và Vương Mông ba người, những lời chửi rủa định nói ra liền bị nuốt ngược trở lại.

Một mình đấu với ba người, hoàn toàn không đánh lại!

Dứt khoát nhận thua!Khóe miệng cậu ta gượng gạo nở một nụ cười.Đi đến bếp, Ngô Tà đổ đậu phụ thối đã chiên ra đĩa.

Sau đó đặt lên bàn trà.Lấy một chiếc tăm tre xiên một miếng, đầu tiên đưa cho Tô Cảnh.

Sau đó lại tự mình xiên một miếng."Thử xem, đậu phụ thối Trường Sa chính hiệu, đậm đà vừa phải, giòn ngon sảng khoái..."Tô Cảnh cũng ăn một miếng, không khỏi sáng mắt."Tay nghề của cậu,

đúng là không tồi!""Anh Tô thích là được rồi, đây là đặc sản Trường Sa, nếu anh thích, tôi sẽ bảo người mua một ít...""Không cần, các chị dâu của cậu không thích món này!"Lắc đầu, Tô Cảnh liền nhìn về phía Lê Thốc."Cậu sao không ăn?"Nghe Tô Cảnh nói vậy, Lê Thốc rụt cổ gật đầu.

Chương 215

Người đàn ông trước mặt này, trông tuy không lớn hơn mình mấy tuổi.

Nhưng, Lê Thốc lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là khí thế.

Trước mặt anh ta, cậu ta căn bản không thể nảy sinh ý nghĩ phản kháng.Hơn nữa, trong ba người này, rất rõ ràng là lấy anh ta làm chủ đạo.Xiên một miếng đậu phụ thối bằng tăm tre cho vào miệng, cười với Tô Cảnh."Nuốt rồi!"Rút một tờ giấy lau miệng, Ngô Tà ở bên cạnh trực tiếp nói.Nghe vậy, Lê Thốc cũng không dám từ chối.

Mấy người này, mình ai cũng không đắc tội nổi!Cậu ta vội vàng nuốt xuống, Lê Thốc còn há miệng cho Ngô Tà xem, cười gượng gạo."Nuốt rồi!"Thấy vậy, Ngô Tà mới hài lòng gật đầu."Kẻ đã làm bị thương lưng cậu, tên là Hoàng Nham, là thuộc hạ của tôi!""Nhưng hắn đã chết rồi, không có cách nào xin lỗi cậu được!""Cậu đã nhận tiền của tôi, vậy thì cậu phải đi cùng tôi đến một nơi!""Anh là ai?"Lê Thốc bây giờ đầy nghi hoặc.Nhưng, cậu ta cũng nhớ ra, mấy người này, tối hôm đó mình đã thấy ở dưới lầu nhà Thẩm Quỳnh.

Không ngờ lại để mắt đến mình.Tôi tên là Ngô Tà!"Vương Mông, giữ chặt cậu ta, tháo băng gạc trên người cậu ta ra!"Ngô Tà nói xong, trực tiếp bê đĩa vào bếp.

Vương Mông thì trong ánh mắt kinh hãi của Lê Thốc, một tay túm lấy cánh tay cậu ta.

Trực tiếp vật cậu ta xuống bàn trà."Cứu mạng!

Cứu mạng!"Lê Thốc cậu nhóc này không ngừng giãy giụa, nhưng làm sao cậu ta đấu lại Vương Mông.

Trong nháy mắt, hắn đã tháo sạch băng gạc trên người cậu ta.Lộ ra hình vẽ bị rạch trên lưng.Ngô Tà đặt đĩa xuống, bước đến, nhìn những vết thương đã khâu trên lưng cậu ta.

Lấy ra một hộp y tế từ bên cạnh, mở ra, đeo găng tay y tế, rồi lấy một con dao phẫu thuật.Thấy hành động của anh ta, Lê Thốc sợ đến mức nước mắt trào ra."Anh muốn làm gì!""Đừng, anh đừng lại gần!""Đừng hoảng, tôi muốn xem bản đồ trên lưng cậu, trước hết gỡ chỉ ra đã!""Đừng lộn xộn!"Ngô Tà nhàn nhạt nói một câu, trực tiếp cầm dao lướt qua lưng cậu ta.Nhưng cậu nhóc này cũng nổi cáu, cố sức giãy giụa.

Cậu ta như vậy, Ngô Tà lại sợ khi gỡ chỉ sẽ vô ý làm hỏng bản đồ khắc trên lưng cậu ta.Thấy vậy, Tô Cảnh đứng dậy bước tới.

Đưa tay vỗ vào vai Lê Thốc."Cậu bé, tốt nhất cậu nên yên tĩnh lại đi!"Vừa nói, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch quấn quanh cổ tay anh đồng thời phát ra tiếng rít xì xì.Lê Thốc quay đầu nhìn, lập tức cứng đờ.Thấy phản ứng của cậu ta, Tô Cảnh khẽ cười."Tiểu Thanh và Tiểu Bạch, rất kịch độc đấy...""Đại ca, tôi không động!

Tôi không động!"Ngô Tà nhìn Tô Cảnh một cái.

Vẫn là Anh Tô giỏi!Gật đầu, trực tiếp bắt tay vào làm.Nhưng, chỉ có thể nói là ai cũng chuyên nghiệp hơn tay nghề của cậu ta.

Lê Thốc mặc dù đau muốn chết, nhưng căn bản không kêu thành tiếng.

Dù sao có Tô Cảnh ở bên cạnh giám sát.Trán cậu ta nổi gân xanh, mồ hôi đầm đìa.

Khóe mắt không kìm được rơi lệ.Cuối cùng... cậu nhóc này đau đến ngất đi...Ngô Tà động tác trên tay không ngừng, ngất đi càng tốt, trực tiếp gỡ sạch chỉ khâu.Sau đó mới gọi Tô Cảnh một tiếng."Anh

Tô, anh lại đây xem!"Đi đến gần, Tô Cảnh men theo rìa bản đồ thất chỉ dùng ngón tay ấn ấn.

Liền thấy một đường đen di chuyển dưới da."Đây chính là cái gọi là xà cổ phải không?"Gật đầu, Tô Cảnh không lạ lẫm gì với thứ này.

Vân Thái người phụ nữ đó, năm xưa từ Miêu Cương mang về tám trăm cổ sư cường tráng.

Cắm rễ ở Kinh đô, đây cũng được coi là một thế lực khá mạnh mà Tô Cảnh đã bồi dưỡng.

Bên trong có vô số người chơi xà cổ.Hơn nữa sau khi chức năng điểm danh thăng cấp những năm này, mỗi ngày điểm danh, thỉnh thoảng cũng có thể nhận được một số cổ trùng, cùng bí thuật luyện cổ.Tô Cảnh hiện tại hoàn toàn có thể nói, mình còn tinh thông cổ thuật hơn cả Vân Thái và tám trăm cổ sư mà cô ta mang về Kinh đô!Nhận ra một con hắc mao xà cổ nhỏ bé, tự nhiên không thành vấn đề.

Thậm chí Tô Cảnh còn có cách lấy con xà cổ này ra khỏi cơ thể Lê Thốc.Nhưng Tô Cảnh chắc chắn không thể làm như vậy."Cũng được, cứ để tôi tặng cậu ta một cơ duyên tạo hóa!""Ngô Tà, chuyến đi sa mạc lần này, nhất định phải dạy dỗ cậu ta thật tốt!""Tốc độ trưởng thành của cậu ta, sẽ vượt xa sức tưởng tượng của cậu!""Vì đã để cậu ta thực hiện kế hoạch thanh tẩy Uông gia, vậy thì cậu ta nhất định phải có thủ đoạn bảo mệnh.""Tôi sẽ giúp cậu ta biến con hắc mao xà cổ này thành bổn mệnh cổ của cậu ta, một khi gặp nguy hiểm đến tính mạng, cậu ta có thể mượn năng lực của xà cổ!""Thông qua huấn luyện, càng có thể tùy thời vận dụng sức mạnh cổ này!"Vừa nói, Tô Cảnh vừa kết những thủ quyết kỳ lạ trong tay.

Sau đó chấm máu rỉ ra từ vết thương của Lê Thốc, vẽ một ấn ký huyền ảo sau gáy cậu ta."Sắc!"Một tiếng quát khẽ, ấn ký phát ra ánh sáng đỏ, từng đường đen dưới da Lê Thốc di chuyển đến dưới ấn ký

này.

Cuối cùng hội tụ thành một ấn ký xà cổ lông đen sống động như thật.Nhưng rất nhanh sau đó liền ẩn vào dưới da.Và cùng lúc đó, hai mắt Lê Thốc bỗng mở trừng trừng.Trực tiếp từ bàn trà lăn xuống đất, đứng dậy, trừng mắt nhìn chằm chằm mấy người.Điều khiến Vương Mông và Ngô Tà kinh ngạc là.

Đôi mắt cậu nhóc này, lại hoàn toàn không nhìn thấy một chút lòng trắng nào.

Sát khí trên người khiến hai người đều âm thầm giật mình.Chưa kịp đợi Ngô Tà nói chuyện, Lê Thốc đã trực tiếp lao về phía Tô Cảnh.Một quyền mạnh mẽ vung ra, nhưng lại bị Tô Cảnh trực tiếp tóm lấy cổ tay.

Sau đó, anh dùng tay còn lại chọc vào trán cậu ta, ngay lập tức Lê Thốc ngất lịm.Sau đó Tô Cảnh mới ném cậu nhóc này lên ghế sofa."Anh Tô, chuyện này là sao vậy?""Xà cổ hộ chủ!

Nếu cậu ta có thể hoàn hảo sử dụng sức mạnh cổ này, sau này có thể giúp tôi làm việc!"Vỗ vỗ tay, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.Gật đầu, nhìn Lê Thốc đang nằm trên ghế sofa, Ngô Tà và Vương Mông lúc này lại có chút ghen tị.Không ngờ cậu nhóc này lại được Tô Cảnh để mắt đến.

Nếu cậu ta có thể nắm giữ được, cuộc đời cậu ta cũng sẽ thay đổi vì điều đó!"Vương Mông, bôi thuốc đặc hiệu này cho cậu ta!"Lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong đựng bột trắng.

Ngô Tà trực tiếp ném cho Vương Mông."À đúng rồi, chuyện bệnh viện đã xử lý ổn thỏa chưa?""Chị dâu Lương Loan nói không cần lo lắng."Vương Mông nhìn Tô Cảnh một cái, sau đó mới nói với Ngô Tà."Ừm, vậy là được rồi!

Bôi thuốc đặc hiệu cho cậu nhóc này xong, trực tiếp đánh thức cậu ta dậy!""Chúng ta hôm nay phải xuất phát!"Gật đầu, Ngô Tà tiếp tục nói với Vương Mông.Nói xong mới gọi một cuộc điện thoại."Khảm Kiên, chuẩn bị bốn bộ trang bị, và quần áo thay thế!

Mang đến đây cho tôi!""Anh Tô, anh có cần gì khác không, tôi sẽ bảo Khảm Kiên mang đến luôn."Không cần!"Vươn vai, Tô Cảnh cười mị mị nói."Mau chóng xuất phát đi!""Vừa hay, tôi đã lâu rồi không hoạt động gân cốt..."Ngô Tà thông báo cho Khảm Kiên xong.

Không lâu sau, cậu ta đã mang đến bốn bộ trang bị.

Năng lực thực hiện khá tốt.

Hai người đồng hành của Ngô Tà, vẫn còn hữu dụng.Tô gia!""Sếp, trang bị mang đến cho anh rồi, còn một chiếc xe việt dã, tôi đậu ở dưới lầu rồi!"Đầu tiên là chào hỏi Tô Cảnh, Khảm Kiên sau đó mới nói với Ngô Tà."Ừm!"Nhận lấy chìa khóa xe, Ngô Tà gật đầu."Thi thể của Hoàng Nham vẫn còn ở cục cảnh sát sao?""Vẫn còn, đợi sếp và mọi người xuất phát rồi, tôi sẽ đi mang Hoàng Nham về!"Trò chuyện một lát, Vương Mông cũng đã khâu lại vết thương của Lê Thốc, và bôi thêm thuốc đặc hiệu.

Sau đó lấy một cốc nước lạnh, trực tiếp hất vào đầu Lê Thốc.Một cái giật mình, Lê Thốc liền lăn xuống đất.Thấy cậu ta như vậy, Ngô Tà trực tiếp đứng dậy đi đến bên cạnh tìm một viên thuốc giảm đau, rồi lại rót cho cậu ta một cốc nước, đặt lên bàn trà."Đến đây, uống thuốc giảm đau này đi!""Không ngờ cậu cũng khá kiên nhẫn đấy!"Lê Thốc bất đắc dĩ cười cười."Nếu không thì sao?

Tôi phản kháng chẳng lẽ có tác dụng?"Nhìn Tô Cảnh một cái, Lê Thốc nhàn nhạt nói."Vô dụng!"Liếc nhìn Lê Thốc một cái, Ngô Tà lại tiếp tục nói."Cậu cần đi với tôi một chuyến sa mạc, khoảng mười ba ngày.""Sa mạc?

Đôn Hoàng?""Không, ngoại biên, khu không người!""Tôi không đi!

Ngày mai tôi còn phải đi học!"Vừa nghe là khu không người, đầu Lê Thốc lắc như trống bỏi.

Còn lấy lý do đi học ra.

Chỉ có thể nói, cậu nhóc này có chút trẻ con!"Cậu đừng có giả bộ nữa!"Ngô Tà cúi người xuống, nhìn chằm chằm cậu nhóc này nói.

Trong mắt đầy vẻ trêu tức, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ."Cậu đã nhận tiền của tôi rồi!""Tổng cộng mười ba vạn, đợi từ sa mạc ra, tôi sẽ đưa cho cậu!""Nhưng bây giờ tạm thời do tôi bảo quản."Nhìn vào mắt Ngô Tà, Lê Thốc cảm thấy cả người mình như bị nhìn thấu.

Nhưng vẫn cứng miệng nói."Anh muốn đưa tôi đi làm gì?""Tôi chẳng biết gì cả!""Hơn nữa...""Cậu không biết, tôi có thể dạy cậu!"Ngô Tà trực tiếp ngắt lời cậu ta, sau đó tiếp tục nói."Chẳng lẽ cậu không muốn biết, tại sao Hoàng Nham lại khắc thứ đó trên lưng cậu sao?""Hắn ta đã dẫn một đội thám hiểm, đi đến khu không người ở ngoại biên, nhưng một thời gian trước, tôi nhận được tin.""Chỉ có mình hắn ta sống sót từ khu không người ra, hơn nữa cả người trở nên rất kỳ lạ, luôn muốn tự nhốt mình trong hộp sắt!""Cậu có phải đã lấy được một chiếc hộp sắt, đó là của Hoàng Nham!""Hoàng Nham đã chết rồi!

Hơn nữa cậu đã mở chiếc hộp sắt đó rồi!""Bây giờ chiếc hộp sắt đó vô dụng rồi, hữu dụng chính là cậu!""Bản đồ trên lưng cậu, chính là manh mối duy nhất!""Tôi nhất định phải tìm thấy Cổ Đồng Kinh!"Lê Thốc cúi đầu, có chút khó hiểu.Lời Ngô Tà nói, mơ mơ hồ hồ.

Cậu ta cũng không hiểu, nhưng có một điểm có thể khẳng định.Thẩm Quỳnh và chuyện này không thể không liên quan, dù sao

chiếc hộp đó là cô ta đưa cho mình.Nhưng, Lê Thốc cũng không nghĩ đến việc khai ra Thẩm Quỳnh.

Cậu ta có một sự tự tin kỳ lạ, rằng Thẩm Quỳnh sẽ không làm hại mình.Đi thôi!

Đến lúc xuất phát rồi!"Tô Cảnh đứng dậy nhàn nhạt nói.Ngô Tà gật đầu, đi đến móc áo ở cửa lấy áo khoác của Tô Cảnh.

Sau đó đứng sau Tô Cảnh, mặc áo cho anh.Rồi lại gọi Khảm Kiên một tiếng."Khảm Kiên, đưa Hoàng Nham đi tìm người kia, trong thời gian tôi không có ở đây, hãy nghe lời anh ta!""Vâng, sếp!"Tô Cảnh và mấy người khác, đã lên đường đi đến biên giới.Mặc dù trên đường xảy ra một vài trục trặc nhỏ, nhưng cũng không đáng kể.

Cũng trách Ngô Tà, đã vứt điện thoại của Lê Thốc.

Tô Vạn, chính là người bạn của Lê Thốc, cũng không liên lạc được với cậu ta nữa.Cậu nhóc này không kìm được làm loạn một chút.

Nhưng Ngô Tà đã dùng cha cậu ta uy hiếp, ngay cả khi mối quan hệ cha con họ không tốt, cậu nhóc này vẫn ngoan ngoãn không dám tiếp tục gây sự.Ngồi máy bay một ngày, đã đến biên giới.Sau đó Ngô Tà lại liên hệ người mang đến một chiếc xe việt dã, mấy người thay trang bị dã ngoại, rồi tiếp tục lên đường đến đích.Trên xe, Tô Cảnh ngồi ở ghế phụ lái, chơi đùa với hai con rắn trong tay.

Nhìn phong cảnh sa mạc ngoài cửa sổ cũng có chút cảm thán."Ngô Tà, nơi này, lại khiến tôi nhớ đến Tháp Mộc Đà năm xưa!""Thoáng chốc mười năm đã trôi qua... không ngờ lại đến sa mạc!""Nói đến, qua mười năm, Anh Tô anh không hề thay đổi, tôi thì đã già đi rồi!"Ngô Tà cũng khẽ thở dài."Nên nói là trưởng thành hơn rồi, sự ngây thơ năm xưa thì một đi không trở lại rồi..."Tô Cảnh cười nói một câu, sau đó lại nhìn về phía Vương Mông."Vương Mông, còn bao lâu nữa thì

đến?""Khoảng một tiếng nữa, sắp đến rồi Tô gia!""Ừm, tôi ngủ một giấc đã, đến nơi thì gọi tôi!"Ngô Tà trầm mặc, nhìn ra ngoài cửa sổ.Lời Tô Cảnh vừa nói, lại khiến anh ta nhớ đến Tiểu Ca.Nếu Tiểu Ca ở đây, có lẽ mình vẫn là Ngô Tà ngây thơ của năm xưa...Nhưng, Lê Thốc bên cạnh đưa tay chọc chọc Ngô Tà, cắt ngang hồi ức của anh ta.Ngô Tà liếc nhìn cậu nhóc này, có chút không kiên nhẫn nói."Làm gì?""Ngô Tà, hỏi anh một câu..."Lê Thốc nhìn Tô Cảnh đang nhắm mắt phía trước, nuốt nước bọt.

Không tự chủ được hạ thấp giọng nói."Anh ta rốt cuộc là ai?""Tại sao các anh lại kính trọng anh ta như vậy?""Anh ấy à...""Nếu thế gian có thần minh, vậy thì nhất định là anh ấy!"Ngô Tà dường như chìm vào hồi ức, lẩm bẩm nói."Lê Thốc, cậu nhớ kỹ, chỉ cần có Anh Tô ở đây, bất kỳ nguy hiểm nào cũng không phải là nguy hiểm!""Cậu có thể không kính trọng tôi, nhưng nhất định phải kính trọng anh ấy!""Năng lực của Anh Tô, vượt xa sức tưởng tượng của cậu..."Nghe Ngô Tà ca ngợi Tô Cảnh như vậy, Lê Thốc vô cùng kinh ngạc."Thần minh... khoa trương quá rồi...""Khoa trương sao?

Hoàn toàn không khoa trương!""Không nói đến năng lực của bản thân anh ấy, Anh Tô sở hữu những thế lực mà cậu không thể tưởng tượng nổi!""Một lời nói của anh ấy, cũng đủ để thay đổi cả cuộc đời một con người!"Nhìn Tô Cảnh trên ghế phụ lái, ánh mắt Lê Thốc phức tạp.Đây chính là đại lão trong truyền thuyết sao?Những lời họ nói, Tô Cảnh đều nghe thấy, nhưng cũng lười phản bác.Thật sự không ngờ, Ngô Tà lại ca ngợi mình đến mức này.Dọc theo đường đất đi được hơn một tiếng.

Vương Mông mới lái xe đến một nhà kho cũ nát.Tô Cảnh mở mắt ra, nhìn ra ngoài.Có lẽ đây chính là địa điểm hội họp đã hẹn.Bên ngoài còn có mấy tên đại hán.

Vừa nhìn đã biết là dân xã hội.

Trên người toát ra sát khí, trong tay tuyệt đối đã từng vấy máu."Xuống xe đi!"Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, trực tiếp đẩy cửa xe.Ngô Tà nhìn Lê Thốc, lại dặn dò một câu."Nhớ kỹ lời tôi nói với cậu.""Nếu không tôi sẽ giết cậu!"Bốn người xuống xe, một tên đại hán vạm vỡ để kiểu tóc undercut liền bước tới."Ôi, đại nhiếp ảnh gia đã đến rồi!""Chúng tôi đợi cậu lâu lắm rồi!""Sao lại còn dẫn theo một đứa trẻ?""Này, cậu nhóc, bài tập kỳ nghỉ hè của cậu đã làm xong chưa?"Tô Cảnh có ấn tượng với tên đại hán vạm vỡ này.

Hắn ta hình như tên là Lão Mạch, một kẻ đào phạm.Nghe hắn nói vậy, mấy tên đại hán khác cũng cười rộ lên.

Lê Thốc có chút luống cuống.Nhưng Tô Cảnh từ phía sau bước tới, vỗ vỗ vai cậu ta.

Trực tiếp nói."Cậu nhóc này cứ làm ầm ĩ đòi đi theo, nhân tiện kỳ nghỉ hè nên dẫn ra ngoài cho cậu ta thấy đời!""Vị này là ai?"Thấy Tô Cảnh xuất hiện, Lão Mạch hỏi Ngô Tà một câu."Đây là biểu ca tôi Tô Cảnh, cũng là một nhiếp ảnh gia!""Cậu nhóc này là trợ lý nhiếp ảnh thực tập của tôi, lần này đến để mở mang tầm mắt!"Ngô Tà gật đầu, lời giải thích này, hắn ta cũng không hề nghi ngờ.Đại lão bản đâu?""Đang đợi ở trong kia!

Đi thôi!"Lão Mạch nói xong, nhận lấy bộ quần áo mà một tên đại hán bên cạnh ném tới, vừa mặc vừa dẫn mấy người đi vào nhà kho.Vào trong nhà kho.Bên trong bày không ít thùng gỗ, Tô Cảnh mở Hoàng Kim Đồng nhìn một cái, đều là trang bị.

Không những có súng, mà còn có thuốc nổ.Không xa đó, có một chiếc xe dã ngoại, một bóng người đội mũ chống nắng tay cầm ly rượu vang đỏ đang ngồi trên ghế trước xe dã ngoại.Cậu đợi ở đây!"Đi qua nơi đặt thùng gỗ, Ngô Tà nói với Lê Thốc một câu.Sau đó liền cùng Lão Mạch đi về phía chiếc xe dã ngoại.

Tô Cảnh thì cùng Lê Thốc đứng một chỗ, quan sát xung quanh."Boss Mã, tôi là Quan Căn!"Ngô Tà đưa tay về phía Mã Mậu Niên, nhưng lão già này lại khá làm màu.

Lắc lắc ly rượu, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà một cái.

Giữa ban ngày ban mặt, lại còn đeo kính râm.Khó khăn lắm mới gác một chân lên chân kia.

Có thể thấy, chân hắn ta bên ngoài được bó khung xương cơ khí hỗ trợ đi lại.Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi nghĩ đến cô nàng mà hắn ta bao nuôi.

Một phế nhân, lại bao nuôi một cô nàng, chẳng phải là lãng phí sao?Nhưng Tô Cảnh đối với người phụ nữ mà hắn ta bao nuôi, cũng không có suy nghĩ gì.

Lão già này tuy nửa thân dưới không được, nhưng người ta có tay có miệng.

Mình thì không có thói quen ăn đồ thừa.Tính cách của tôi cũng giống như cái chân của tôi vậy!""Bao nhiêu năm nay, tôi làm ăn luôn tuân thủ hai chữ, thành tín!""Vì vậy tôi hy vọng người hợp tác với tôi, cũng có thành tín!""Nhưng vốn dĩ hàng của tôi, hôm qua đã phải đến rồi, nhưng hôm nay lại chậm trễ, còn đường hoàng như vậy!""Con người ta, cũng giống như rượu vang đỏ này, vừa nếm vào, là thật hay giả, một thử là biết ngay!"Lão già này vừa mở miệng đã nói móc rồi.Ngô Tà cười trừ một tiếng."Xin lỗi, xin lỗi, có chút việc làm lỡ chuyến bay!"Nhưng đúng lúc này.Lê Thốc men theo khe hở của thùng gỗ bên cạnh nhìn vào bên trong.

Dù sao vẫn là tính cách trẻ con, thấy gì cũng tò mò.Nhưng Tô Cảnh lại nghe thấy một tiếng xé gió.Theo bản năng đưa tay tóm lấy.Một con dao găm phi đến, liền bị anh tóm chặt trong tay.Khiến Lê Thốc giật mình.Chơi đùa con dao găm trong tay vài cái, Tô Cảnh nhìn

về phía con dao găm bay đến.Một người phụ nữ mặc áo khoác da bó sát dài, dẫn theo một người phụ nữ tóc tết bím và một người đàn ông đầu trọc bước tới.Hai người phụ nữ này, đều không tệ.

Đặc biệt là người dẫn đầu, thân hình bốc lửa, mái tóc dài xõa sau lưng.

Khuôn mặt ngự tỷ, thân hình ma quỷ.Hơn nữa trên người ẩn ẩn toát ra một cỗ sát khí, hơi nheo mắt lại, Tô Cảnh đánh giá một chút.

Trong cơ thể cô ta, dường như có một cỗ sức mạnh khá cường đại.

Giống hệt như mấy cô muội tử xà yêu Tiểu Thanh, Tiểu Bạch.Đây là một mỹ nữ rắn!Khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong, người phụ nữ này đã thành công khơi dậy hứng thú của anh.Có lẽ, đây chính là Tô Nam rồi.Tinh anh của Uông gia!

Chắc lại là người dị năng bị cải tạo..."Thân thủ không tệ đấy!"Đánh giá Tô Cảnh một cái, ánh mắt Tô Nam khó hiểu.

Khóe miệng nở một nụ cười.Người này, hóa thành tro mình cũng nhận ra.

Bao nhiêu năm nay, khuôn mặt anh ta đã in sâu vào tâm trí mình.Mục tiêu nhiệm vụ lần này của mình là nhân vật nguy hiểm cấp SSS của Uông gia, kẻ thù không đội trời chung!Không ngờ lại gặp mặt như thế này...

Chương 216

Tô Cảnh...Tô Nam nhìn Tô Cảnh một cái, rồi đi đến trước mặt Ngô Tà."Không phải thật sự định dẫn một đứa trẻ đến Cổ Đồng Kinh chứ?""Cậu chính là người có thể dẫn chúng tôi đến Cổ Đồng Kinh sao?""Tôi là Tô Nam!""Quan Căn!"Hỏi Ngô Tà một câu với nụ cười, nghe thấy biệt danh của Ngô Tà, Tô Nam trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng cũng không vạch trần cậu ta.Nhiệm vụ của mình, không phải là bây giờ phải xé toạc mặt nạ với Ngô Tà.Ngô Tà đưa tay ra, nhưng Tô Nam trực tiếp phớt lờ.

Thay vào đó, cô ta đi đến trước mặt Tô Cảnh."Quan đại lão gia, anh chàng đẹp trai mà anh mang đến này, thân thủ không tệ đấy nhỉ?""Không giới thiệu một chút sao?"Chưa kịp đợi Ngô Tà nói chuyện, Tô Cảnh đã cười đưa tay ra."Tôi tên Tô Cảnh!

Biểu ca của Ngô Tà, cũng là một nhiếp ảnh gia!"Lời này, Tô Nam một vạn phần không tin.Nhưng vẫn đưa tay ra bắt tay anh."Vẫn là bổn gia của tôi...

Anh đẹp trai, có bạn gái chưa?"Tô Nam nhìn Tô Cảnh cười nói, khiến những người đàn ông có mặt ở đó có chút ghen tị.

Quả nhiên, đẹp trai vẫn là có lợi!"Chưa có!"Bóp bóp bàn tay nhỏ nhắn của người phụ nữ này, Tô Cảnh nháy mắt với cô ta.

Khiến cô ta đỏ bừng mặt.Thoát khỏi tay Tô Cảnh, Tô Nam bình tĩnh lại cảm xúc, rồi tiếp tục hỏi."Tô đại lão gia, anh là một nhiếp ảnh gia, sao lại có thân thủ tốt như vậy?""Hơn nữa anh trẻ như vậy, nói là biểu đệ của Quan đại lão gia tôi tin, biểu ca?

Hơi bị bịa đặt đấy chứ?""Luyện qua rồi!

Là một nhiếp ảnh gia, đi khắp thế giới chụp ảnh, tổng cộng cũng phải biết vài chiêu phòng thân!""Hơn nữa tôi thực sự lớn tuổi hơn Quan Căn, có thể là do tôi trông không già chăng..."Tô Cảnh cười mị mị giải thích.Nhìn Tô Cảnh sâu sắc một cái, Tô Nam cũng không hỏi thêm.

Nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Mười năm trước mình đã xem tài liệu về Tô Cảnh, bây giờ dung mạo anh ta không hề thay đổi so với mười năm trước.Nhìn như vậy, trên người anh ta thật sự tồn tại thuật trường sinh.Bí mật trên người người đàn ông này, thật sự khiến người ta không kìm được muốn tìm hiểu.Quay đầu lại nhìn Ngô Tà, Tô Nam chuyển chủ đề."Quan đại lão gia, tôi từng phái ba đợt người đi hỏi thăm tung tích Cổ Đồng Kinh, nhưng dân làng địa phương đều im lặng không nói, làm sao cậu biết được?""Tôi quen một người bạn, anh ấy biết đường đến Cổ Đồng Kinh!""Hơn nữa đã nói cho tôi phương pháp đi vào, nhưng một mình tôi không tìm được, cần một người trợ giúp!""Trợ giúp gì?"Boss Mã vội vàng hỏi một câu.Để vào được Cổ Đồng Kinh, tìm kiếm bảo thạch chữa khỏi chân mình, hắn ta có thể làm bất cứ điều gì!"Người tìm biển trong sa mạc!""Người tìm biển?"Boss Mã có chút nghi hoặc.Ngô Tà trực tiếp giải thích."Hồ nước trong sa mạc là di động, vì vậy tôi cần một người có thể tìm ra quy luật di chuyển của hồ nước, để tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh!" Vừa nói đến đây, Tô Cảnh cũng dẫn Lê Thốc đi đến.

Ngô Tà vừa dứt lời, từ trong xe motorhome đã có một người phụ nữ trang điểm đậm đà bước xuống. "Lão Mã, ông tìm cô hướng dẫn viên quá ư là lớn đấy..." Tuy nhiên, khi người phụ nữ này nhìn thấy Tô Cảnh, mắt cô ta lập tức trợn tròn.

Dù sao thì vẻ ngoài của Tô Cảnh cũng quá nổi bật, khiến một người phụ nữ mê trai như cô ta si mê là chuyện rất bình thường...

Người phụ nữ này hẳn là Lộ Lộ, tình nhân mà Mã Mậu Niên bao nuôi.

Cô ta thực sự có chút lẳng lơ, chắc chỉ có lão già như ông ta mới thích kiểu phụ nữ này...

Tô Cảnh thì khá thờ ơ, những cô gái ở nhà anh chẳng phải đều xinh đẹp hơn loại phụ nữ tầm thường này sao? "Theo tôi được biết, không một ai từng đến Cổ Đồng Kinh mà sống sót trở về cả." Tô Nam tiếp tục lên tiếng nói.

Tô Cảnh khẽ cười một tiếng. "Cửu tử nhất sinh, tôi lại nghĩ, chúng ta có thể sống sót trở ra..." "Ồ, xem ra Ngài Tô rất tự tin nhỉ?" Tô Nam mắt sáng lên, tiếp tục hỏi. "Vậy không biết Ngài Tô và Ngài Quan, hai vị nhiếp ảnh gia, đến Cổ Đồng Kinh để làm gì?

Còn dẫn theo một đứa trẻ nữa chứ?" "Tất nhiên là muốn chụp được những bức ảnh độc đáo..." Ngô Tà đáp thẳng. "Hơn nữa, chúng ta cũng cần một vài người trợ giúp nữa chứ..." Những lời thăm dò này của Tô Nam, Tô Cảnh lười biếng không thèm trả lời.

Anh không tin, một người của Uông gia như cô ta lại không biết thân phận của anh và Ngô Tà.

Tuy nhiên, Ngô Tà có lẽ vẫn chưa biết thân phận thật của Tô Nam.

Nhìn Ngô Tà một cái, Tô Cảnh cũng không định giải thích với cậu ấy.

Nói đến đây, Tô Nam có khả năng bị chiêu phản...

Cô ta đối với Uông gia không giống như những người Uông gia khác, cô ta có suy nghĩ riêng.

Có lẽ, có thể lợi dụng một chút... "Mấy chuyện này đều không phải vấn đề!" "Chủ yếu là đoàn kết, đừng có giở trò khươn vặt!" Ông chủ Mã chỉ vào Ngô Tà, nói thẳng. "Dễ nói, dễ nói!" Cười hì hì đáp

lại, Ngô Tà cũng không tức giận.

Ông chủ Mã này chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi, Ngô Tà sẽ không chấp nhặt với ông ta. "Vậy ông chủ Mã, chúng ta đi tìm người có thể tìm thấy biển trong sa mạc trước đã..." …… Ngô Tà dẫn Vương Mông và Lê Thốc đi tìm Mã Nhật Lạp.

Tìm con Hải Tử, vẫn phải dựa vào lão già này.

Sa mạc đối với ông ta mà nói, cũng giống như nhà mình vậy.

Tô Cảnh thì không đi theo, chủ yếu là lười nhác không muốn chạy đi chạy lại nữa.

Anh ở lại bên phía công trường, tìm một chỗ ngồi xuống, chơi điện thoại.

Nhưng ánh mắt vẫn luôn chú ý đến phía ông chủ Mã và Tô Nam.

Mặc dù nhìn qua thì ông chủ Mã là người có vẻ quyền lực nhất ở đây, nhưng Tô Cảnh lại phát hiện, thực tế vẫn là Tô Nam quyết định.

Ông chủ Mã chỉ là người chi tiền.

Nhưng bảy tám người ở đây đều lấy Tô Nam làm thủ lĩnh.

Bên cạnh ông chủ Mã, chỉ có mỗi Lộ Lộ, cô bồ nhí mà ông ta bao nuôi.

Thật không biết vì sao ông ta lại kiêu ngạo đến thế. …… Tô Nam cũng đang đánh giá Tô Cảnh.

Khi cô ta xem tư liệu của anh ở Uông gia, trên đó miêu tả Tô Cảnh như một vị thần.

Mặc dù hôm nay là lần đầu gặp mặt, cô ta không phát hiện ra điểm gì đặc biệt.

Nhưng Tô Nam biết, đây là sự ngụy trang của người đàn ông này.

Một khi cô ta ra tay, anh ta nhất định sẽ lộ ra nanh vuốt.

Cho nên, vẫn phải từ từ mà tính!

Đối với nhan sắc của mình, Tô Nam vẫn khá tự tin.

Hơn nữa... cô ta liếc nhìn nữ thuộc hạ Angel mà mình mang theo.

Cũng không tệ!

Chẳng có người đàn ông nào lại từ chối niềm vui song bội cả, đúng không?

Nhìn Tô Cảnh đang chơi điện thoại ở không xa, mặc dù chỉ đơn giản tùy tiện ngồi đó, nhưng cả người anh vẫn toát ra một loại mị lực đặc biệt.

Dường như, cô ta cũng không lỗ vốn!

Nghĩ vậy, Tô Nam trực tiếp đứng dậy đi tới. "Ngài Tô, trò chuyện chút nhé?" Ngước mắt nhìn người phụ nữ này một cái, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong lên.

Không ngồi yên được nữa sao? "Được thôi..." …… Bắt đầu tán gẫu với người phụ nữ này.

Phải nói rằng, mẹ của Trương Vô Kỵ nói chí lý danh ngôn: Phụ nữ càng đẹp càng hay lừa dối.

Miệng người phụ nữ này chẳng có lời thật nào...

Nhưng, dù là giả vờ, trong mắt người khác, Tô Cảnh và Tô Nam trò chuyện rất vui vẻ.

Điều này khiến vài thuộc hạ của cô ta xì xào kinh ngạc.

Đặc biệt là Lão Mạch, người đã theo Tô Nam lâu nhất, chưa từng

thấy cô ta đối xử với bất kỳ người đàn ông nào với thái độ như vậy. "Lẽ nào Nam tỷ thích kiểu tiểu bạch kiểm này sao?" "Angel, cô nghĩ sao?" Lão Mạch trăm mối không giải, hỏi cô gái da đen tóc bện da mặc áo khoác da bên cạnh, chính là Angel.

Angel trực tiếp lườm tên ngốc cơ bắp đầy mình này một cái. "Tôi cũng thích!

Không thích soái ca như vậy, lẽ nào thích đồ thô lỗ như anh sao?" Lão Mạch: "....." …… Không nhắc đến phía Tô Cảnh.

Ngô Tà dẫn Vương Mông và Lê Thốc lái xe một tiếng đồng hồ mới đến được nơi ở của Mã Nhật Lạp.

Nhưng vừa vào cửa, liền thấy lão già này lại đang treo mình trên xà nhà.

Điều này khiến Lê Thốc giật mình.

Nhưng Ngô Tà và Vương Mông đều sắc mặt bình thường.

Vừa vào đã phát hiện lão già này đang giả vờ chết.

Chỉ có Lê Thốc ngây ngô chạy lên ôm Mã Nhật Lạp xuống.

Đúng là còn thiếu kinh nghiệm.

Ngô Tà nói muốn mang tất cả rượu đi, Lê Thốc còn phê phán một hồi.

Nhưng khi cậu ta thấy Mã Nhật Lạp bật dậy từ dưới đất, suýt chút nữa tè ra quần.

Mãi một lúc sau mới hậu tri hậu giác nhận ra, lão già này không chết.

Chương 217

Sau đó Ngô Tà đã thành công dùng sáu chai rượu trắng lão Thiêu được đào từ mộ cổ, nắm thóp được Mã Nhật Lạp vốn coi rượu như mạng.

Thành công lôi kéo ông ta về làm người dẫn đường.

Khi quay về, thấy Tô Cảnh và Tô Nam trò chuyện rất sôi nổi, Ngô Tà không khỏi ngạc nhiên.

Cậu ấy nhịn không được thở dài. "Phong thái của Tô ca không giảm sút chút nào!" "Có ý gì vậy?" Lê Thốc ở bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Ngô Tà vỗ vai đứa bé này, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. "Trẻ con đừng hỏi nhiều, sau này cháu sẽ tự biết!" Nói xong liền dẫn Mã Nhật Lạp đi qua. "Ông chủ Mã, người đã đưa đến rồi, chúng ta có thể xuất phát!" Nghe vậy, đoàn người bắt đầu hành động một cách có trật tự.

Chỉ có Lê Thốc, vẫn còn suy nghĩ về những lời Ngô Tà vừa nói.

Đối với thằng nhóc mới mười tám tuổi này, chắc rất khó hiểu.

Bắt lấy Vương Mông đang định lên xe, Lê Thốc nhịn không được hỏi. "Lời ông chủ của anh vừa nói có ý gì?" Nghe vậy, Vương Mông buồn cười nhìn đứa trẻ này một cái.

Sau đó chỉ vào Tô Cảnh và Tô Nam đang đứng nói chuyện cười đùa không xa. "Cháu nhìn ra điều gì không?" "Cái gì?" "Cháu thấy Tô gia thế nào?

Có đẹp trai không, có mị lực không?" Vương Mông vừa nói xong, Lê Thốc gật đầu. "Tin chú đi, Ngài Tô giành được người phụ nữ kia sẽ không mất bao lâu đâu!" "Lại một thím nữa đã được định trước!" "Lại một thím nữa???

Lẽ nào anh ấy còn có bạn gái khác sao?" Lê Thốc ngơ ngác. "Cục diện nhỏ bé quá!

Nhóc con!" "Cháu hai tay hai chân cộng lại có lẽ còn không đếm hết đâu!" Lê Thốc: "!!!!" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lê Thốc, Vương Mông cười khẩy.

Đúng là chưa thấy sự đời!

Năm đó Tô gia ở Tân Nguyệt Phạm Điếm thắp liên tiếp chín ngọn đèn trời, chỉ để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân!

Cũng may là chưa thấy cảnh đó, nếu không còn phải kinh ngạc đến rớt hàm. "Ngưỡng mộ đúng không..." "Ngưỡng mộ cũng vô ích thôi, kẻ mạnh vĩnh viễn có nhiều quyền giao phối hơn!" "Cháu không được, chỉ vì cháu chưa đủ mạnh mà thôi..." Vỗ vai Lê Thốc, Vương Mông nói một câu thâm trầm.

Nhìn Tô Cảnh, ánh mắt Lê Thốc phức tạp.

Lời nói của Vương Mông đã khiến ba quan của cậu bé ở tuổi này trực tiếp vỡ tan. …… Đoàn người lên xe.

Tô Cảnh trực tiếp ngồi vào ghế phụ của Tô Nam.

Người phụ nữ này trực tiếp cởi áo khoác, ném cho nữ thuộc hạ Angel của cô ta.

Phía trên cô ta mặc một chiếc áo ba lỗ thể thao màu đen, khoe vóc dáng nóng bỏng.

Sau đó ném cho Tô Cảnh một ánh mắt quyến rũ. "Ngồi vững nhé, Ngài Tô!" Tô Cảnh lại không đoán được tâm tư của người phụ nữ này.

Luôn cảm thấy cô ta đang cố ý hay vô ý quyến rũ mình.

Nhưng cô ta là người Uông gia, tình huống này lại đi ngược lại

với thái độ của Uông gia đối với mình rồi...

Tô Cảnh không hề nghĩ tới.

Uông gia muốn Tô Nam ra tay với anh khi anh đang ở trong thời gian yếu nhất.

Thực sự có chút quá đáng...

Nhưng, tuy quá đáng, Uông gia lại thực sự làm như vậy!

Nếu Tô Cảnh biết, chắc chắn sẽ giơ ba mươi hai ngón cái cho Uông gia.

Tô đại quan nhân chắc chắn sẽ khiến Uông gia nếm trải cảm giác bánh bao thịt đánh chó.

Ăn kẹo bọc đường, ném trả lại bom đạn, đó mới là phong cách của Tô đại quan nhân.

Đoàn người thuận theo con đường quanh co trên sa mạc trực tiếp xuất phát.

Quá trình cũng thuận lợi, không gặp phải bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

Chẳng bao lâu, liền lái ra khỏi đường lớn, hoàn toàn tiến vào sa mạc! …… Trong khi đó, ở thủ đô.

Trung tâm bệnh viện quốc gia.

Một nam một nữ, hai học sinh cấp ba trông chừng mười bảy mười tám tuổi đang đứng ở lề đường bên ngoài, nhìn chằm chằm vào cổng bệnh viện. "Tô Vạn, chúng ta lẽ nào cứ đứng đợi mãi ở đây sao?" "Đương nhiên rồi, Áp Lê hiện giờ mất tích, sống chết không rõ!" "Người cuối cùng gặp cậu ấy là bác sĩ điều trị của cậu ấy.

Tôi đã nhờ người điều tra, bác sĩ điều trị đó tên Lương Loan, cô ấy cũng đã gửi ảnh cho tôi rồi!

Chúng ta ở đây thủ chu đãi thỏ, nhất định sẽ đợi được cô ấy!" "Cậu là bạn thân của Áp Lê, lẽ nào lại không thể quản chuyện sống chết của Áp Lê sao?" Đối với lời Tô Vạn nói, Thẩm Quỳnh không thể không thừa nhận.

Mình đã giả mạo thành Thẩm Quỳnh, vậy tự nhiên không thể để lộ sơ hở.

Ban đầu, gia đình Thẩm Quỳnh thật sự bị Hoàng Nham đưa đến Cổ Đồng Kinh.

Cô ta cũng dịch dung dẫn người đi theo.

Nhưng đã có rất nhiều người chết, nữ học bá Thẩm Quỳnh thật sự vốn dĩ phải chết!

Nhưng lại bị cô ta lén lút đưa về, giấu đi.

Có lẽ là do cùng có diện mạo tương đồng nên mới có sự đồng cảm chăng. …… Chỉ là Uông Tiểu Viện không hề biết rằng, thực ra cô ta chỉ là bản sao của Thẩm Quỳnh thật sự.

Uông Tiểu Viện, chính là Thẩm Quỳnh giả này.

Cho nên, cô ta chỉ có ký ức của gần mười năm...

Nếu không thì sao lại có dung mạo giống hệt Thẩm Quỳnh thật sự.

Thay thế Thẩm Quỳnh, có được thân phận này, nhiều chuyện làm sẽ tương đối dễ dàng.

Tô Vạn là anh em của Lê Thốc, là một bước đột phá thích hợp.

Cô ta hoàn toàn có thể thông qua cậu ta để biết động tĩnh của Lê Thốc, từ đó biết động tĩnh của Ngô Tà.

Cho nên, vẫn phải cẩn thận là trên hết, không thể bại lộ.

Uông Tiểu Viện giao chiếc hộp đựng xà cổ cho Lê Thốc.

Thay vì nói là con xà cổ bên trong lựa chọn cậu ta, thà nói là Uông gia lựa chọn cậu ta.

Mười năm trước, kế hoạch Cổ Đồng Kinh được khởi động.

Uông gia đã luôn tìm kiếm người có thể giải độc Phí Lạc Mông, Lê Thốc chỉ là một trong những đối tượng nghi ngờ.

Cho dù xà cổ không lựa chọn cậu ta, Uông gia cũng sẽ nghĩ cách để cậu ta tham gia vào cuộc chơi.

Đi Cổ Đồng Kinh có lẽ không phải là một lần thăm dò.

Đó là một phần kế hoạch của Ngô Tà, cũng là một lần thăm dò của Uông gia.

Ngô Tà lựa chọn tin tưởng Lê Thốc, Uông gia lựa chọn tin tưởng kỹ thuật tẩy não của mình và kiểm tra dữ liệu lớn của bộ phận vận toán.

Đây là một ván cờ. …… Nếu chứng minh được Lê Thốc có thể giải độc Phí Lạc Mông.

Vậy thì sẽ tìm cơ hội đưa cậu ta về Uông gia.

Sau khi trải qua kiểm tra dữ liệu lớn của bộ phận vận toán, đợi cậu ta trở thành người Uông gia thật sự.

Thì sẽ ngày đêm sống cùng rắn, giải độc những thông tin mà tổ tiên để lại.

Vậy ván cờ này, xem như là thắng lợi giai đoạn của Uông gia.

Mục đích cuối cùng, vẫn là đối phó Tô Cảnh.

Nghĩ đến đây, Uông Tiểu Viện chìm vào trầm tư.

Chương 218

Cô ta không hiểu, vì sao mười năm nỗ lực của gia tộc, chỉ là để đối phó với một người.

Tư liệu của Tô Cảnh được mở cho tất cả người Uông gia.

Nhưng trong mắt Uông Tiểu Viện, thực sự có chút thần thánh hóa quá mức.

Nhưng gia tộc đã sắp xếp nhiệm vụ của mình, cô ta cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Cứ làm theo phận sự là được... …… Đợi ở cổng nửa ngày.

Thẩm Quỳnh, tạm thời cứ gọi cô ta là Thẩm Quỳnh.

Chờ đến mức sắp ngủ gục, Tô Vạn mới vội vàng vẫy gọi cô ta. "Thẩm Quỳnh!

Thẩm Quỳnh!" "Ra rồi!" Nghe vậy, nhìn theo hướng Tô Vạn chỉ.

Một người phụ nữ tóc ngắn, dung mạo khá tinh tế, toát ra vẻ quyến rũ trưởng thành bước ra từ cổng bệnh viện. "Là cô ấy sao?" "Chính là cô ấy!" Lấy điện thoại ra, Tô Vạn cho Thẩm Quỳnh xem ảnh của Lương Loan.

Sau đó hai người liền đi về phía Lương Loan.

Vốn dĩ Lương Loan đang định lái xe về nhà.

Tuy nhiên, lại bị Tô Vạn trực tiếp gọi lại. "Bác sĩ Lương!" Quay đầu lại nhìn, Tô Vạn thì Lương Loan không quen, nhưng Thẩm Quỳnh thì Lương Loan lại rất quen.

Trước khi Tô Cảnh rời đi, anh đã nói với các cô gái ở nhà.

Lần này là để thanh trừng toàn bộ Uông gia.

Đương nhiên, kế hoạch của Ngô Tà cũng đã nói với các cô gái, có một số chỗ, còn cần sự phối hợp của họ.

Thẩm Quỳnh giả này, thực ra sau khi Tô Cảnh rời đi, vẫn luôn bị các cô gái giám sát.

Sáng nay, Huyền Nữ, người phụ trách giám sát cô ta, còn tìm thấy Thẩm Quỳnh thật sự ở một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô.

Nếu không thì cô ta chưa tan ca mà Lương Loan lại về làm gì?

Phải đi kiểm tra sức khỏe cho cô gái kia.

Ai ngờ, chưa gặp được Thẩm Quỳnh thật, Thẩm Quỳnh giả lại tự mình đến cửa. "Có chuyện gì không?" Thẩm Quỳnh giả này, Tô Cảnh đã dặn phải tự mình xử lý.

Các cô gái tự nhiên sẽ không nhúng tay vào, cho nên Lương Loan lúc này, cũng coi cô ta như một người lạ chưa từng gặp.

Bình thản nói một câu. "Bác sĩ Lương, cô quen Lê Thốc đúng không?

Cậu ấy hiện giờ đang ở đâu?" …… Những lời Tô Vạn hỏi đều nằm trong dự liệu của Lương Loan.

Cô ta đã tìm một quán cà phê và trò chuyện với hai người.

Nói một hồi nửa thật nửa giả.

Sau đó đưa cho Tô Vạn một bức ảnh từ vòng bạn bè của Vương Mông.

Trong ảnh, là Tân Nguyệt Phạm Điếm!

Tô Vạn chú ý đến sau đó, lập tức quyết định đến Tân Nguyệt Phạm Điếm điều tra một phen.

Nhưng Thẩm Quỳnh thì không định nhúng tay vào nữa.

Từ biệt hai người xong, liền trực tiếp đi đến nơi mình giấu Thẩm Quỳnh thật.

Nhưng, số phận đã định là sẽ vô công mà về.

Ai bảo Huyền Nữ đã đưa người đi rồi cơ chứ~ Từ biệt Lương Loan xong, Tô Vạn liền đi tìm Dương Hảo định cùng nhau đến Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Còn về Thẩm Quỳnh, thì trực tiếp về nhà.

Gia tộc tạm thời chưa có chỉ thị mới, nên cô ta đành tạm thời ở lại thủ đô.

Sau khi chia tay Tô Vạn, Thẩm Quỳnh gọi taxi đến một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô.

Nhưng, đến đó mới phát hiện.

Thẩm Quỳnh thật dường như đã rời khỏi nơi này.

Thẩm Quỳnh giả trong lòng rất hoảng loạn, nhưng cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. …… Còn về Lương Loan, lúc này đã về Tứ Hợp Viện.

Trong phòng khách, đang nằm là Thẩm Quỳnh thật!

Và Thẩm Quỳnh này, đã bị hắc mao xà ký sinh.

Sau khi Huyền Nữ đưa cô ta về, cô gái này liền hôn mê.

Các chỉ số sinh mệnh của cả người sụt giảm nhanh chóng.

Lúc này Thi Cơ đang ở bên cạnh giúp đỡ dùng năng lực của mình để ổn định chỉ số sinh mệnh của cô gái này.

Thi Cơ, chính là Thi Hương Ma Dụ sau khi sử dụng Hóa Hình Đan.

Có lẽ vì ở cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương lâu ngày, vừa hóa hình, lại có đến bảy phần giống nữ vương đại nhân.

Nhưng thiếu đi vẻ cao quý uy nghiêm của bà, ngược lại có thêm vài phần vẻ đẹp cổ điển. "Chị Loan Loan, lát nữa vẫn phải nhờ chị khâu vết thương cho cô ấy!" Ở cửa, một cô gái kiều diễm với mái tóc dài đen nhánh, đôi mắt màu đỏ thẫm cùng Lương Loan bước vào.

Người phụ nữ này có chút cảm giác lạnh lùng diễm lệ, hơn nữa giữa trán có một hình xăm họa tiết mắt.

Điều này tăng thêm cho cô ta một cảm giác thần dị.

Cô gái này, chính là Cự Mục Xà Vương mà Tô Cảnh mang về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hiện tại cũng đã hóa hình thành người...

Được Tô Cảnh đặt tên là Tô Hàm, lấy chữ Hàm trong Tịnh Kiến A Hàm. "Trong cơ thể cô ấy ký sinh ấu thể Hắc Phi Tử, em dùng huyết mạch uy áp giúp cô ấy bức ra!" Nhìn Lương Loan, Tô Hàm nói thẳng.

Đối với cô gái này được Huyền Nữ cứu về, các cô gái ở nhà đều rất quan tâm.

Biết đâu sẽ trở thành em gái của mình. "Được!

Tiểu Hàm em cẩn thận một chút!

Cố gắng đừng để cô ấy bị thương quá nặng!" Lương Loan giơ tay làm ký hiệu OK với Tô Hàm.

Tô Hàm bước lên, cởi quần áo của Thẩm Quỳnh.

Sau đó đặt tay lên người Thẩm Quỳnh.

Đồng tử trong mắt cô ta đột nhiên co rút lại thành một khe hẹp, một áp lực cực kỳ mạnh mẽ, giáng xuống người Thẩm Quỳnh.

Không lâu sau, trên lưng cô ta liền nứt ra vài vết thương, từ dưới da, bò ra mấy con ấu thể Hắc Phi Tử to bằng chiếc đũa, còn trắng bệch.

Vết thương máu chảy ròng ròng, Lương Loan vội vàng bước lên xử lý.

Rất nhanh, đã cầm máu và bắt đầu khâu vết thương.

Chỉ có thể nói, Thẩm Quỳnh được đưa đến Tô gia, là may mắn của cô ta.

Nếu không, Thẩm Quỳnh giả kia cũng không cứu được cô ta, số phận đã định sẽ chết yểu. …… Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Thông qua bức ảnh Vương Mông mà Lương Loan đưa, Tô Vạn và Dương Hảo đã tìm đến đây.

Tân Nguyệt Phạm Điếm bình thường cũng mở cửa đón khách.

Không phải thời kỳ đặc biệt, vào ăn không cần thẻ thành viên.

Đương nhiên, chi phí ở Tân Nguyệt Phạm Điếm cũng khiến nhiều người phải chùn bước.

Nhưng Tô Vạn và Dương Hảo dù sao cũng là học sinh, nào hiểu được điều này.

Chương 219

Cứ thế nghênh ngang bước vào. "Này anh, anh nhìn mấy cô phục vụ ở đây, ai cũng xinh đẹp quá!" "Chưa thấy sự đời!" Dương Hảo lườm Tô Vạn một cái, nhưng cậu ta cũng chẳng khá hơn, mắt không rời nhìn chằm chằm vào cô phục vụ.

Được cô phục vụ dẫn đến một bàn ngồi xuống.

Nhận lấy thực đơn, Dương Hảo lật xem hai trang, món thịt viên kho tàu, hai nghìn tám trăm tám mươi tám tệ.

Chưa nói đến món khác, một món thôi cậu ta đã không đủ tiền trả. "Khụ!" Ho khan một tiếng ngượng ngùng, sau đó đặt thực đơn xuống, nhìn cô phục vụ, Dương Hảo nói thẳng. "Thực ra, chúng tôi đến đây tìm người!" "Tô Vạn!" Gọi Tô Vạn một tiếng, cậu ta mới phản ứng lại. "Đúng vậy, tôi tìm Ngô Tà và Vương Mông, họ hẳn là khách quen ở đây đúng không?" Nghe vậy, cô phục vụ không khỏi sững sờ.

Nhưng bề ngoài vẫn bình thản. "Thưa quý khách cũng thấy đó, ở đây khách ra vào nhiều như vậy, làm sao chúng tôi nhớ hết được?" Nghe vậy, Tô Vạn trực tiếp rút ra một cọc tiền trăm tệ đập xuống bàn. "Đủ không, không đủ thì thêm!" Thấy vậy, cô phục vụ lườm một cái. "Chắc quý khách xem phim truyền hình nhiều quá rồi, khi nào quý khách muốn gọi món thì hãy gọi tôi!" Chỉ từng ấy tiền, lại muốn bố thí cho ăn mày sao.

Mình ở đây làm phục vụ, lương tháng cũng ba vạn tệ trở lên.

Hơn nữa, nếu được Cô Gia để mắt tới, có một đêm ân ái, là có thể bay lên cành cao hóa phượng hoàng.

Nếu không thì một người có dung mạo sánh ngang với hoa khôi trường nghệ thuật như mình, sao lại làm một cô phục vụ nhỏ bé ở

Tân Nguyệt Phạm Điếm chứ.

Không chỉ vì mình được Doãn gia bồi dưỡng từ nhỏ.

Điều quan trọng nhất là đãi ngộ cao, hơn nữa còn có thể thường xuyên tiếp xúc với Cô Gia.

Mặc dù nói mấy chục cô phục vụ ở Tân Nguyệt Phạm Điếm nhan sắc đều không thấp hơn mình, cạnh tranh khá lớn, nhưng con người luôn phải có ước mơ chứ.

Có thể trở thành người của Cô Gia, dù chỉ là một nha đầu thông phòng, đó cũng là vinh dự của mình, giống như tiền bối Lệ Nhi tỷ, ban đầu chẳng phải cũng là một cô phục vụ sao.

Cuối cùng chẳng phải cũng được Tô gia để mắt tới, sau đó được điều chuyển, trở thành cửa hàng trưởng của một cửa hàng sao.

Thằng nhóc vừa nãy, quả thực là đang sỉ nhục mình.

Sau khi quay đầu rời đi, vừa lúc Thanh Thanh Mạn từ trên lầu đi xuống.

Cô ấy vừa nãy cũng nghe thấy lời Tô Vạn và Dương Hảo nói.

Trước khi Tô gia đi đã dặn dò, nếu có người đến Tân Nguyệt Phạm Điếm tìm Ngô Tà, thì nhất định phải theo dõi.

Có thể dẫn dụ ra một số con sâu bọ...

Chuyện Tô gia muốn làm, Tân Nguyệt Phạm Điếm tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

Cho nên, Thanh Thanh Mạn vừa nãy đã thông báo cho Doãn Nam Phong. "Chị Mạn, bọn họ tìm Ngô Tà và Vương Mông!" Nói với Thanh Thanh Mạn xong, cô phục vụ kia liền lui xuống.

Nhìn hai người này một cái, Thanh Thanh Mạn lại lên lầu. "Tô Vạn, nhìn bên kia, chúng ta trực tiếp đi tìm quản lý đại sảnh của họ,

mấy cô phục vụ này chắc biết không nhiều." "Được!" Hai người lén lút lên lầu hai.

Vốn dĩ Côn Nô, người phụ trách an ninh, định ngăn cản hai người, nhưng bị Thanh Thanh Mạn thông qua tai nghe ngăn lại.

Hai người này cũng thuận lợi mò lên lầu hai.

Sau đó tìm từng phòng một. …… Mười phút sau, trong văn phòng của Thanh Thanh Mạn.

Tô Vạn và Dương Hảo bị Côn Nô áp giải ngồi trên ghế.

Trương Nhật Sán ngồi trước bàn làm việc.

Cầm điện thoại chụp cho mỗi người một bức ảnh.

Sau đó phái người đi điều tra thân phận của hai người.

Không quá mười phút, gia thế của hai người đều bị lật tẩy.

Thân phận rất trong sạch, chỉ là bạn tốt của Lê Thốc.

Từ khi họ bắt đầu điều tra Lê Thốc mất tích, không, hoặc có thể nói, thân phận của họ, đã định trước sẽ bị cuốn vào.

Trương Nhật Sán gật đầu với Thanh Thanh Mạn, sau đó Thanh Thanh Mạn vẫy tay với hai Côn Nô. "Đưa xuống nhốt lại trước!" "Vâng!" Ở Tân Nguyệt Phạm Điếm, Trương Nhật Sán không có quyền ra lệnh cho bất kỳ ai.

Chỉ là dựa vào mối quan hệ với Phật Gia, sống ở Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Mặc dù nói, ông ta là hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, nhưng Tân Nguyệt Phạm Điếm cũng không thuộc Hiệp hội Cửu Môn.

Hơn nữa, chưa nói đến Doãn Nam Phong, ngay cả Thanh Thanh Mạn này, ông ta cũng không thể chỉ huy được.

Dù sao thì, cô ấy có quan hệ với Tô Cảnh.

Sự đáng sợ của Tô Cảnh, năm đó ông ta đã từng chứng kiến. …… "Hai đứa trẻ này, hẳn là 'Ngư Nhị' mà Tô gia đã nói!" "Có chúng ở đây, những kẻ trong Cửu Môn lăm le Cổ Đồng Kinh, đều sẽ nhảy ra!" "Hoặc có lẽ, còn có khả năng dẫn dụ ra 'Đệ Thập Gia' đang ẩn mình!" "Năm đó Tô gia bằng sức một người đã tóm ra bao nhiêu tay sai ngầm, nhưng mười năm đã trôi qua, ai biết có còn người Uông gia nào trà trộn vào không." "Đáng tiếc thay, người Uông gia đều biết đặc điểm của mình, không có hình xăm phượng hoàng, cũng không dịch dung." "Tóm ra bọn họ, không dễ chút nào!" Xoa xoa thái dương, Trương Nhật Sán không khỏi có chút mệt mỏi. "Tô gia trước khi đi đã dặn dò, hai tiểu tử này, tôi sẽ xử lý thỏa đáng!" Nói với Trương Nhật Sán một câu, Thanh Thanh Mạn liền trực tiếp rời đi. "Đừng làm đau hai đứa trẻ..." "Tôi hiểu!" …… Không nhắc đến bên này.

Về phía Tô Cảnh, đoàn xe đã dưới sự dẫn dắt của Ngô Tà, đến một rừng Hồ Dương.

Đang ngủ say, Tô Cảnh cảm thấy thân xe chao đảo rồi dừng lại.

Bên ngoài còn có một trận ồn ào.

Mở mắt ra, giơ tay vươn vai, nhìn Tô Nam bên cạnh hỏi một câu. "Chuyện gì vậy, bên ngoài?" "Ồ!

Tỉnh rồi sao, Ngài Tô, giấc ngủ của anh sâu thật đấy!" "Hình như có người chặn đường, Angel, cô ra ngoài xem một chút!" "Vâng!" Mở cửa xe, cô bé này chạy ra phía trước đoàn xe. "Thuộc hạ của cô này ít nói thật, khá giống một người tôi quen!" "Phụ nữ?" "Một người phụ nữ, một người đàn ông, nhưng họ còn mạnh hơn thuộc hạ của cô nhiều!" Nghĩ đến Huyền Nữ và Trương Khởi Linh, cả hai đều không thích nói chuyện, kiệm lời như vàng.

Huyền Nữ hiện tại dưới sự điều giáo của anh đã tốt hơn rất nhiều.

Nói đến Huyền Nữ, lần này đáng lẽ nên đưa cô ấy cùng đi.

Nhiều năm như vậy, bất kể làm gì cũng có người hầu hạ, một mình anh ra ngoài, nhất thời cũng có chút không quen.

Nhưng, may mắn là có Tiểu Thanh và Tiểu Bạch.

Anh cũng sẽ không quá cô đơn... "Đàn ông thì tôi không biết, nhưng người phụ nữ kia, khẳng định có quan hệ với anh!

Người đàn ông như anh, nhìn tướng mạo là biết phong lưu đa tình!" Tô Cảnh cũng không phủ nhận, mỉm cười với Tô Nam. "Người đàn ông như tôi, mới càng được phụ nữ yêu thích, phải không?" "Nghỉ ngơi một lát đi!

Tôi xuống xem sao!" Nói rồi, Tô Cảnh trực tiếp xuống xe, đi về phía đầu xe.

Lúc này Angel cũng đã đi về.

Thấy Tô Cảnh, không khỏi dừng bước. "Tô tiên sinh..." "Đừng khách sáo như vậy, gọi tôi là Tô ca là được..." Mỉm cười với cô bé tóc bện này, Tô Cảnh vỗ vai cô ấy.

Điều này khiến cô ấy đỏ bừng mặt. "Tô...

Tô ca!" "Về đi!" Đối với khuôn mặt này của mình, Tô Cảnh vô cùng tự tin.

Cô bé này, đi theo Tô Nam, chắc chắn là một tay cứng cựa, hơn nữa chắc chắn đã giết người.

Nhưng trước mặt anh, chẳng phải cũng giống như Chu Trúc Thanh sao...

Cười với cô bé này, Tô Cảnh liền tránh người tiếp tục đi về phía

trước.

Lúc này Vương Mông đang giúp kéo xe.

Chặn xe lại, là một đoàn làm phim.

Xe bị kẹt vào cát không kéo ra được, cho nên mới chặn đoàn xe.

Chương 220

Lúc này Ngô Tà đang dựa vào cửa xe, đứng cùng Lê Thốc.

Phải nói rằng, thật sự có chút giống Ngô Tam Tỉnh năm đó dẫn Ngô Tà...

Châm một điếu thuốc, Tô Cảnh vừa bước tới, liền nghe Ngô Tà nói một câu. "Bây giờ, dạy cháu bài học đầu tiên, đó là làm sao nhận diện người!" "Cháu không học!" "Cháu không học thì chết, dù sao cháu chết rồi, chú có thể lột da cháu ra, ở sa mạc này, ít nhất trong ba đến năm ngày, da cháu sẽ không thối rữa." "Đừng dọa nạt trẻ con!" "Tô ca, anh đến rồi!" Nghe thấy tiếng Tô Cảnh phía sau, Ngô Tà quay đầu lại cười nói. "Ừ!" Gật đầu, ném cho Ngô Tà một điếu thuốc. "Hút một điếu đi!" Sau đó mới nhìn về phía Lê Thốc. "Nhóc con, những thứ Ngô Tà dạy cháu, cháu phải học tập thật lòng!

Sau này, cháu còn sẽ dùng đến đấy!

Cháu nói xem, những người ở đây, nếu chọn một người cùng cháu vào sa mạc, cháu sẽ chọn ai?" Lê Thốc cũng không biết tại sao, trước mặt Tô Cảnh, hoàn toàn không thể nảy sinh ý niệm phản kháng.

Đây là một loại trực giác mạnh mẽ.

Chọc giận anh ấy, nhất định sẽ chết! "Tô gia, cháu chọn vị đạo diễn kia!" "Tiểu tử, phân biệt đối xử à!

Sợ Tô ca đến vậy, không sợ chú à?" Ngô Tà cười mắng một câu, nhưng chỉ nhận được một cái lườm. "Có lẽ, chú trông hơi đáng sợ?" Lời này, cũng chỉ có thể nghe cho vui.

Nhìn ba cô gái trong đoàn làm phim tụm lại chỉ trỏ Tô Cảnh là biết.

Tô đại quan nhân là người ăn cơm bằng mặt mà.

Tô Cảnh mỉm cười, sau đó nói. "Chọn cũng tạm được, thân cường thể tráng, là một lựa chọn không tồi!

Nhưng, ở sa mạc, không phải cứ thân cường thể tráng là đủ đâu..." Nghe vậy, Lê Thốc có chút nghi hoặc. "Vậy Tô gia nếu anh chọn, anh sẽ chọn ai?" "Tôi chọn?" Tô Cảnh không khỏi bật cười. "Tôi chọn thì chọn các cô gái, dù sao cũng đỡ ngứa mắt hơn mấy ông chú..." Vỗ vai Lê Thốc, Ngô Tà cũng nhịn cười không được. "Tiểu tử, đừng lấy Tô ca ra mà so với cháu!

Bất kỳ ai, đối với anh ấy, đều là gánh nặng!" ..... "Khoa trương đến vậy sao?" Lê Thốc bĩu môi, rõ ràng là có chút không tin.

Nhưng cũng không giải thích quá nhiều với cậu ta.

Vẫy tay, Tô Cảnh trực tiếp đi về phía sâu trong rừng Hồ Dương. "Mấy cậu cứ trò chuyện tiếp đi, tôi đi giải quyết nỗi buồn!" Rời khỏi đây, Tô Cảnh đi về phía sâu trong rừng.

Đến một nơi rậm rạp cây bụi, nhìn về phía một cây Hồ Dương cổ thụ to lớn, Tô Cảnh khẽ cười thành tiếng. "Hắc Hạt Tử, đã ẩn nấp ở đây rồi, thì đừng trốn tránh nữa." Nói xong lời này không lâu, một người đàn ông ăn mặc áo da, đeo kính râm, để tóc lỡ lả lướt từ sau gốc cây nhảy ra. "Tô gia, đã lâu không gặp!" Mặt mày hớn hở bước tới, chào Tô Cảnh. "Lâu rồi không gặp, Hắc Hạt Tử!" "Đeo bám chúng tôi lâu rồi nhỉ?" "Không còn cách nào, ông chủ đã đưa ra một cái giá mà tôi không thể từ chối!

Nên đành phải chạy đến cái nơi khỉ ho cò gáy này!" "Tiểu Hoa bảo anh đến bảo vệ Ngô Tà?" "Ban đầu tôi còn không muốn đến, nhưng Giải lão bản cho nhiều quá!

Hơn nữa có Ngài ở đây, Ngô Tà có thể gặp nguy hiểm gì chứ!

Công việc này nhàn nhã vô cùng!" Hắc Hạt Tử cười hềnh hệch nói. "Bàn tính của anh kêu leng keng, đúng là không chịu thiệt!

Cứ theo dõi cẩn thận nhé!" "Rõ!" Hắc Hạt Tử được Giải Tiểu Hoa thuê đến, một đường bảo vệ Ngô Tà, Tô Cảnh cũng đoán trước được.

Nếu không phải vừa nãy khi nói chuyện đột nhiên nhìn thấy một bóng đen, Tô Cảnh còn thật sự quên mất Hắc Hạt Tử.

Có anh ta ở trong bóng tối, cũng có thể giúp mình tiết kiệm không ít việc.

Sau khi trở về, Tô Cảnh trực tiếp lên xe của Tô Nam. "Về rồi đấy à, Tô đại lão gia đi đâu thế?" Lên xe, Tô Nam vốn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, giờ mở choàng mắt, cười tủm tỉm nhìn Tô Cảnh hỏi một câu. "Người có lúc cấp bách, tự nhiên phải giải quyết một chút." Tô Nam nhìn Tô Cảnh đầy ẩn ý, tuyệt đối không tin lời hắn.

Tên này miệng toàn nói dối, chẳng có câu nào là thật.

Tuy nhiên, Tô Nam cũng không muốn hỏi nhiều.

Dù hắn làm gì, miễn không ảnh hưởng đến việc hoàn thành nhiệm vụ của mình là được.

Cô ta quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Gã đạo diễn chặn xe lúc nãy, giờ đang nói gì đó với Lão Mạch.

Tô Nam trực tiếp gọi một tiếng: "Lão Mạch, đừng chậm trễ thời gian nữa!" "Được thôi, Nan tỷ!" Vừa nói xong, anh ta vỗ vỗ vai Vương Đạo, rồi đi về phía xe RV.

Sau đó lại quay lại nói vài câu với gã đạo diễn kia, rồi trực tiếp lên xe.

Ngô Tà lái chiếc xe dẫn đầu tiếp tục khởi hành.

Thấy mấy chiếc xe phía trước đã di chuyển, Tô Nam mới lái xe theo sau. "Nan tỷ, đội quay phim kia cũng đi theo rồi!" Angel ở ghế sau thò đầu ra cửa sổ nhìn lướt qua bên ngoài, rồi nói với Tô Nam. "Không cần quản, cứ để bọn họ đi theo!" "Tô đại lão gia, anh nói đám người này, theo chúng ta là phúc hay họa?" Nhìn Tô Cảnh, Tô Nam không khỏi cười nói. "Là phúc, cũng là họa!" Anh rút một bao thuốc từ trong túi ra, lấy một điếu kẹp vào miệng châm lửa.

Hút một hơi, Tô Cảnh mới nói tiếp. "Bọn họ đi theo, hẳn là Mã lão bản đã đồng ý rồi." "Trong mắt lão già bất lực kia, đám người này chắc chắn đều là thế tử quỷ!" "Đối với họ, đó là họa, nhưng nếu sống sót, đó lại là phúc, hoàn toàn có thể mang ra từ Cổ Đồng Kinh số tài bảo cả đời dùng không hết." "Lão già bất lực?

Xem ra Tô đại lão gia chẳng hề để lão đại boss vào mắt nhỉ…" "Cô cũng thế thôi mà?" Hai người ngầm hiểu nhau mà cười, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Mã Mậu Niên, lão già này tuy trông có vẻ ghê gớm, nói năng làm việc cực kỳ kiêu căng.

Cho dù tài sản trăm tỷ, thì cũng chỉ là một lão già bất lực.

Tô Cảnh chưa bao giờ coi hắn là nhân vật gì.

Huống chi, tài sản của hắn có được trăm tỷ sao?

Ước chừng mười tỷ đã đủ thổi phồng.

Tô Cảnh chưa từng nghe nói ở Kinh Thành có tỷ phú trăm tỷ nào tên là Mã Mậu Niên cả.

Một chút tiền rơi vãi từ kẽ tay anh còn nhiều hơn tài sản của hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Tà, cả nhóm xuyên qua rừng cây hồ

dương, nghỉ ngơi một đêm tại một ngôi nhà ngói bỏ hoang.

Tô Cảnh tự mình dựng một cái lều riêng ở xa.

Anh đâu có ý định ở chung với một đám đàn ông.

Tiểu Thanh không thơm sao?

Tiểu Bạch không thơm sao?

Sáng sớm hôm sau, anh để hai cô gái hóa thành những con rắn nhỏ mảnh như đũa, quấn quanh cổ tay.

Tô Cảnh lúc này mới dậy thu dọn lều trại, rồi cùng mọi người tiếp tục khởi hành.

Tô Cảnh ngủ nửa ngày trên xe, bù lại giấc ngủ còn thiếu tối qua.

Anh vươn vai, lười biếng dựa vào ghế, thong thả châm một điếu thuốc.

Thấy bộ dạng của anh, Tô Nam cười cười. "Tô đại lão gia tối qua làm gì rồi, ngủ trên xe có thoải mái không?" "Cũng được, thiếu cái gối ôm!" Khóe miệng Tô Nam hơi giật giật, có chút cạn lời.

Angel ngồi ghế sau thì bật cười khúc khích.

Tô Cảnh quay đầu lườm cô gái này một cái. "Cười cái gì mà cười, cười nữa là tôi xuống ngồi phía sau, cho cô làm gối ôm cho tôi đấy!" Nghe vậy, tiếng cười của Angel chợt tắt, cô có chút bối rối.

Nếu thật sự bị coi là gối ôm, thì cô nên thuận theo anh hay thuận theo anh đây?

Angel bày tỏ, mình rất khó lựa chọn.

May mà Tô Nam đã giải vây cho cô.

Chương 221

"Tô đại lão gia, anh đừng trêu chọc cấp dưới của tôi có được không?" "Anh như vậy rất khó khiến tôi tin anh là một người quân tử đấy!" "Không, cô không cần tin!" "Tôi vốn dĩ không phải!" "Hoặc có lẽ, cô có thể gọi tôi là một tên bại loại phong lưu..." Nói đến đây, Tô Cảnh ưu sầu hút một hơi thuốc.

Cả hai cô gái đều không nhịn được cười.

Lại đi trong sa mạc thêm hai tiếng đồng hồ, sau khi trải qua một trận bão cát.

Dưới sự chỉ dẫn của Mã Nhật Lạp, cuối cùng cũng nhìn thấy một tòa cổ thành ở không xa.

Mặc dù Tô Cảnh biết đây không phải Cổ Đồng Kinh, nhưng rõ ràng, những người khác lại không nghĩ vậy.

Đặc biệt là Mã lão bản.

Hắn chỉ huy người lái xe tăng tốc gần đến 180 dặm.

Xem ra là cực kỳ kích động.

Cũng phải thôi, đối với một lão già bất lực, hắn có trong tay khối tài sản khổng lồ, bên cạnh lại có một mỹ nhân quyến rũ đến tận xương tủy, nhưng lại không thể hưởng thụ.

Đây chắc chắn là nỗi đau khổ lớn nhất trên đời.

Chuyện có phải lão già bất lực hay không tạm gác qua một bên, chủ yếu là bất lực về sinh lý.

Nếu không chữa khỏi, chắc hắn cũng chẳng còn bất kỳ hy vọng nào vào cuộc sống nữa.

Bên ngoài cổ thành, những chiếc xe đỗ thành một hàng.

Cả nhóm người xuống xe, nhìn thấy tòa cổ thành hùng vĩ này, trong lòng ai nấy đều có chút chấn động. "Đây là Cổ Đồng Kinh sao?

Thật hùng vĩ!" Vương Đạo dẫn theo đội quay phim của mình, xông lên là chụp loạn xạ một trận.

Mặc dù họ tự cho là rất chuyên nghiệp, nhưng trong mắt Tô Cảnh, đó chỉ là một màn chụp choẹt lung tung.

Ngay cả những bia văn trên tường cũng có thể chụp một cách ngon lành. "Tô đại lão gia, đưa quần áo cho tôi!" Tô Nam đứng ở không xa, gọi Tô Cảnh một tiếng.

Lấy chiếc áo khoác da màu đỏ trên xe, Tô Cảnh nhấc tay ném cho cô.

Hướng về phía Tô Cảnh làm hình trái tim, Tô Nam liền đi đến chỗ Mã lão bản. "Đại lão bản, ngài cứ đợi ở đây một lát, tôi vào trong xem sao!" "Lão Mạch, dẫn anh em bắt đầu làm việc thôi!" "Được rồi, Nan tỷ!" Dẫn người đi xuyên qua cửa thành, Tô Nam liền đi vào bên trong.

Ngô Tà ghé sát Tô Cảnh, tay vẫn cầm máy ảnh chụp lung tung.

Vừa chụp vừa thì thầm bên tai Tô Cảnh: "Tô ca, được đấy nhé!" "Sức hút không hề giảm sút chút nào!

Cô Tô Nam này, lại là chị dâu đã có chủ rồi à!" "Cái thằng nhóc này, dám trêu chọc tôi à!" Tô Cảnh cười mắng một câu, rồi mới tiếp tục nói. "Người phụ nữ này không hề đơn giản!" "Cậu đừng nói với tôi là cậu không nhận ra đấy nhé!" Nghe vậy, sắc mặt Ngô Tà cũng nghiêm túc hơn nhiều. "Chỉ là không biết, cô ta có mục đích gì!" "Tô ca, anh nói cô ta là người Uông gia sao?" "Là thì sao?

Không là thì sao?" "Chẳng lẽ cậu còn muốn giết cô ta à?" Ngô Tà không khỏi cười cười. "Tô ca, em đâu có nói thế!" "Không phải có anh

ở đây sao?

Bất kể cô ta có phải người Uông gia hay không, Tô ca anh mà cưa đổ được cô ta, thì cô ta chính là người nhà mình!" "Cút đi!" Tô Cảnh cười mắng một câu, rồi liền thấy Tô Nam đi về. "Đại lão bản, bên trong có thể cắm trại được!" Cô ta gọi Mã lão bản một tiếng, rồi đi đến chỗ Tô Cảnh. "Hai vị đại lão gia, thì thầm gì đấy, bắt đầu làm việc thôi!" Cô ta đưa tay vỗ vỗ vai hai người, rồi Tô Nam liền đi ra phía sau xe lấy vật tư. "Đứng đực ra đấy làm gì, bắt đầu làm việc đi!" Lườm Ngô Tà một cái, Tô Cảnh quay đầu liền ngồi lên nắp capo xe, nhàn nhã ngắm cảnh.

Nhìn Lê Thốc và Vương Mông ở không xa, Ngô Tà trực tiếp gọi một tiếng. "Hai đứa bay đứng đực ra đó làm gì thế?" "Trợ lý phải ra dáng trợ lý chứ!

Chụp thêm ảnh đi!" Anh ta đi qua đưa tất cả máy ảnh cho Lê Thốc, rồi gọi Vương Mông đi cắm trại.

Thấy bộ dạng bối rối của Lê Thốc, Tô Cảnh vẫy tay gọi cậu ta. "Lại đây!" Thấy Tô Cảnh gọi mình, Lê Thốc vội vàng chạy tới. "Tô gia, anh tìm cháu có việc gì ạ?" "Đừng bắt nạt trẻ con!" Tô Cảnh còn chưa nói gì, đã cảm thấy sau lưng mình bị người ta vỗ bốp một cái.

Rồi liền thấy Tô Nam với vẻ mặt tươi cười đi ngang qua mình.

Sắc mặt Tô Cảnh không khỏi tối sầm lại.

Ai mẹ kiếp bắt nạt trẻ con chứ?

Nhưng anh cũng chẳng chấp nhặt với người phụ nữ này. "Tô gia, có chuyện gì không ạ?" "Không có gì, chỉ muốn nói chuyện với cháu một lát thôi!" "Lê Thốc, nói cho anh biết, bây giờ cháu cảm thấy thế nào?" Nghe vậy, Lê Thốc bĩu môi. "Có thể có cảm giác gì chứ, Tô gia, bây giờ đã tìm thấy Cổ Đồng Kinh rồi, khi nào thì thả cháu về ạ?"

"Cháu nghĩ đây là Cổ Đồng Kinh sao?" Tô Cảnh cười cười, gảy tàn thuốc. "Không phải sao ạ?" "Lê Thốc, đợi đến khi thật sự tìm thấy Cổ Đồng Kinh, sẽ thả cháu đi!" "Nhưng trước đó, cháu phải học thật kỹ những gì Ngô Tà dạy cháu!" "Đây là số mệnh của cháu, không thể trốn tránh được đâu!" "Sau khi ra ngoài, cháu sẽ phát hiện, trải nghiệm lần này sẽ thay đổi toàn bộ cuộc đời cháu!" "Những bạn học mà cháu quen biết ở trường, cô hoa khôi cháu thích, thầy cô giáo của cháu, thậm chí là những tên côn đồ bắt nạt cháu..." "Khi ra ngoài, cháu sẽ nhận ra, họ và cháu không còn là người của cùng một thế giới nữa!" "Cháu sẽ coi thường tất cả bọn họ, bởi vì tầm vóc của cháu đã vượt xa họ rồi." "Cháu đã không thể quay trở lại quá khứ nữa rồi..." "Nếu lần này cháu thể hiện đủ xuất sắc, anh có thể cho cháu một cơ hội làm việc cho anh!" Những lời Tô Cảnh nói, Lê Thốc nghe mà mơ hồ.

Cậu ta cũng không lập tức hứa hẹn với Tô Cảnh.

Thấy bộ dạng ngây ngốc của cậu ta, Tô Cảnh thở dài. "Đi làm việc của cháu đi, nhớ kỹ lời anh nói đấy!" Gật đầu, Lê Thốc liền rời khỏi đó.

Thằng nhóc này vẫn còn quá non nớt.

Là một khối ngọc thô, vẫn cần phải mài giũa.

Hoặc có lẽ, nếu mài giũa thành công, anh có thể thu hoạch được một cấp dưới mạnh mẽ.

Chỉ xem thằng nhóc này có thiên phú đó hay không thôi.

Sau khi rời khỏi chỗ Tô Cảnh, Lê Thốc liền đi đến chỗ đại đội.

Cậu ta chụp ảnh lung tung khắp nơi.

Thấy cậu ta đến, Vương Mông vội vàng ghé lại, vẻ mặt tò mò hỏi: "Lê Thốc, vừa nãy Tô gia nói gì với cậu vậy?" "Anh ấy nói bảo cháu đi theo Ngô Tà học tập cho tốt, đợi sau này cháu ra ngoài, sẽ khinh

thường tất cả mọi người xung quanh." "Còn nói đây là số mệnh của cháu." "Rồi nói cho cháu một cơ hội làm việc cho anh ấy..." "Mông ca, cháu hỏi anh một câu, rốt cuộc Tô gia làm nghề gì vậy ạ?" "Cậu sẽ không từ chối chứ?" Vương Mông có chút kinh ngạc nhìn Lê Thốc một cái, rồi liền thấy cậu ta lắc đầu. "Cháu không biết phải nói với anh ấy thế nào!" Sắc mặt Vương Mông cổ quái. "Cũng không biết thằng nhóc cậu có thật sự ngốc hay không..." "Tô gia đích thân mời cậu giúp anh ấy làm việc, loại cơ hội này, người trong giới tranh đến vỡ đầu cũng không có được." "Không ngờ thằng nhóc cậu lại từ chối!" "Cậu có biết Tô gia có thân phận gì không?" "Thân phận gì ạ?" "Thôi bỏ đi, nói ra cậu cũng không biết đâu!" "Haizz, nhóc con không biết trân trọng cơ hội gì cả!" Vương Mông thở dài, lắc đầu nguây nguẩy bỏ đi, khiến Lê Thốc mơ hồ như hòa thượng không thể tìm thấy đầu óc.

Lê Thốc nhìn Tô Cảnh một cái, vốn định đi hỏi Ngô Tà.

Nhưng, một tràng kinh hô từ không xa vọng lại, thu hút sự chú ý của mọi người. "Chuyện gì vậy?" Cả đám người vây lại, Vương Đạo của đội quay phim đang quỳ trên mặt đất với cái xẻng.

Hắn ta nhìn đống máy ảnh cháy đen vừa đào lên mà ngây người.

Ngô Tà chạy đến hỏi một câu, Vương Đạo lúc này mới hoàn hồn, chỉ xuống đất nói: "Mọi người xem, vừa nãy chúng tôi định cắm trại ở đây, không ngờ lại đào ra một đống máy ảnh cháy đen như thế này." Thấy vậy, trong đội quay phim, một trong ba cô gái tên Lâm Đan gọi người quay phim Thái Đầu bên cạnh. "Sao vậy, Đản tỷ?" "Kiểm kê lại thiết bị quay phim của chúng ta đi!" Nghe vậy, Tô Cảnh vừa đi tới liền bật cười khúc khích. "Đản tỷ hả?" "Cái đó, em tên Lâm Đan, gọi tên em là được rồi ạ!" Nhìn Tô Cảnh, mặt Lâm Đan hơi đỏ.

Trong đội quay phim này, tổng cộng có ba cô gái: Phó Mỹ, Lâm

Đan, và Trần Quả.

Cả ba đều là sinh viên đại học vừa tốt nghiệp không lâu, tuổi còn trẻ.

Vừa rời khỏi ghế nhà trường, Tô Cảnh với vẻ ngoài trưởng thành, khí chất ngời ngời, rõ ràng đã thu hút sự chú ý của họ.

Nhưng mà phải nói, ba cô gái cũng không hề tệ, đều mang lại cảm giác của những cô nữ sinh. "Ừm, Lâm Đan, cô nghĩ chúng ta vừa đến đây, thiết bị quay phim của các cô sẽ bị người ta đốt cháy rồi chôn ở đây ngay dưới mí mắt các cô sao?" "Ờ..." Lâm Đan lập tức ngây người.

Ngón chân xấu hổ suýt chút nữa là khoét được một căn phòng ba bảy một sảnh trên nền cát.

Cũng là vì quá lo lắng mà rối loạn, dù sao những thiết bị quay phim này cực kỳ quý giá, quả thực không thể có bất kỳ sai sót nào.

Tô Cảnh không nói nhiều, đi đến bên hố cát quan sát.

Lúc này Vương Đạo thì lại ngớ ngẩn đứng dậy, gọi một tiếng với người quay phim. "Nào, Thái Đầu, kéo ống kính vào!

Mọi người xem, chúng ta ở Cổ Đồng Kinh trong truyền thuyết, đã phát hiện ra một ngôi mộ máy ảnh bí ẩn, bên trong này có lẽ ẩn chứa bí mật gì đó không thể tiết lộ!" "Phó Mỹ!

Phó Mỹ?" Vừa định gọi Phó Mỹ vào khung hình, nhưng gọi hai tiếng không thấy ai đáp.

Quay đầu nhìn lại, cô gái này không biết từ lúc nào đã chạy đến trước mặt Tô Cảnh. "Anh...

Chương 222

anh uống nước..." "Em... em tên Phó Mỹ ~" Nhận lấy nước, Tô Cảnh cười nhẹ với cô gái.

Ngay lập tức, mặt cô gái đỏ bừng, quay đầu liền tránh ra.

Nhưng ở không xa, vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn Tô Cảnh.

Mở nắp bình uống một ngụm, Tô Cảnh nháy mắt với cô gái. "Tô đại lão gia, sao lại bắt đầu trêu chọc mấy cô bé rồi?" Lúc này Tô Nam cũng đi tới, trước tiên trêu chọc Tô Cảnh một câu, rồi mới cúi người xuống xem cái "mộ máy ảnh" này. "Đừng nói bậy, Tô đại quan nhân chưa bao giờ trêu chọc các cô gái cả!" Tô Cảnh uống một ngụm nước, nhàn nhạt nói.

Ngẩng đầu nhìn Tô Cảnh, Tô Nam liếc mắt.

Ngô Tà bên cạnh nhịn cười, trực tiếp phản bác Tô Nam. "Tô ca nói đúng, Tô ca của em là người quân tử chính trực mà!" Lời này dễ nghe!

Tô Cảnh tán thưởng nhìn Ngô Tà một cái, rồi nhìn sang Lê Thốc bên cạnh. "Lê Thốc, cháu nói xem, từ cái 'mộ máy ảnh' này, có thể phát hiện ra điều gì?" "Chẳng lẽ những chiếc máy ảnh này đã chụp được những thứ không nên chụp sao?" "Tự tin lên, bỏ chữ 'chẳng lẽ' đi!" "Mã Nhật Lạp, trước đây bên này có đoàn nào khác đến chưa?" "Mày hỏi tao hả, thằng nhóc, tao làm sao mà biết được chứ?!" Lão già này ôm cái đèn khò lớn Ngô Tà đưa cho, nhún vai, tỏ vẻ cạn lời.

Nhưng một cô gái nhỏ bên cạnh lại yếu ớt nói một câu.

Cô gái này tên là Trần Quả, chính là một trong ba cô gái của đội quay phim. "Em biết... trước khi đến em đã điều tra rồi!" Thấy Tô Cảnh nhìn qua, cô gái này vội vàng nói tiếp. "Tổng cộng có hai đoàn

đã đến, một đoàn trong nước và một đoàn nước ngoài!" Gật đầu, Tô Cảnh liền không hỏi thêm.

Thứ này không quan trọng.

Quan trọng là nội dung trong máy ảnh.

Tô Cảnh nhớ rõ, trong nguyên tác, trong số những bức ảnh được sắp xếp từ những chiếc máy ảnh này, có một bức ảnh xuất hiện bóng dáng Ngô Tà.

Nhưng Tô Cảnh trước đó đã hỏi Ngô Tà, cậu ta chắc chắn không thể lừa anh.

Cậu ta thật sự chưa từng đến nơi này!

Vậy thì, thân phận của Ngô Tà trong bức ảnh đó, đã rất rõ ràng.

Chắc chắn là người Uông gia!

Ngô Tà trực tiếp dặn dò Vương Mông một câu. "Tiếp tục đào!

Vương Mông, cậu sắp xếp mấy cái thẻ SD bên trong ra, xem có thể khôi phục được dữ liệu nào không!" "Vâng!

Lão bản!" Từ cái "mộ máy ảnh" đó, tổng cộng đào ra bốn mươi lăm chiếc máy ảnh.

Tất cả thẻ SD bên trong đều được Vương Mông lấy ra.

Rồi dưới cái lán tạm dựng trước lều trại, cậu ta dùng laptop khôi phục dữ liệu bên trong.

Những người khác ai nấy bận việc của mình, riêng Tô Cảnh thì nhàn rỗi vô cùng.

Anh ngồi trong lều trại đã dựng sẵn, ôm nửa quả dưa hấu ăn ngon lành.

Ăn xong, Tô Cảnh vừa định vứt vỏ dưa hấu đi, thì nghe thấy

Vương Mông ở không xa réo họng gọi một câu. "Lão bản, dữ liệu đã khôi phục xong rồi!" Tô Cảnh cũng khá hứng thú với những bức ảnh mà chiếc máy ảnh này đã chụp.

Anh đứng dậy đi về phía Vương Mông.

Ngô Tà lúc này cũng đi tới.

Vương Mông trực tiếp cầm một cái máy tính bảng, đưa cho Ngô Tà. "Lão bản, chỉ có sáu cái thẻ đọc được thôi!" "Tất cả ảnh bên trong đều được em chuyển vào đây rồi." Gật đầu, Ngô Tà gọi Tô Cảnh một tiếng. "Tô ca, chúng ta lại đây xem!" "Vương Mông, cậu cứ chôn số máy ảnh này ngay tại chỗ đi." Cùng Ngô Tà tìm một chỗ ngồi xuống, hai người liền bắt đầu nghiên cứu những bức ảnh bên trong.

Lê Thốc cũng tò mò ghé lại.

Ngô Tà lướt qua từng tấm ảnh, mỗi tấm đều phải xem kỹ một lúc, nhưng khi lướt đến một trong số các bức ảnh, chưa kịp để Lê Thốc nhìn rõ, anh ta đã trực tiếp lướt qua luôn rồi.

Lê Thốc không nhìn rõ, nhưng Tô Cảnh thì nhìn rõ.

Người trong bức ảnh, chính là Ngô Tà.

Hai người nhìn nhau một cái, ngầm hiểu ý nhau.

Nhưng Lê Thốc lại có chút nghi hoặc. "Bức ảnh vừa rồi..." Lời chưa nói hết, đã bị Tô Nam đi tới cắt ngang. "Tôi nói hai vị đại lão gia, vẫn chưa nghiên cứu ra được cái gì sao?" Ngẩng đầu nhìn người phụ nữ này một cái, Tô Cảnh trực tiếp lướt đến một trong các bức ảnh. "Đương nhiên có chứ, trên ảnh tổng cộng có hai đoàn du lịch." "Nhưng tổng cộng có bốn mươi lăm chiếc máy ảnh, những người trong đây không thể mỗi người mang hai chiếc máy ảnh, thậm chí có người còn không mang chiếc nào!" "Điều này chứng tỏ, hẳn là còn một đoàn du lịch nữa!" "Họ đã hủy tất cả máy ảnh, chắc chắn là

không muốn chúng ta biết họ đã chụp được gì!" "Theo tôi suy đoán, họ hẳn là đã đến Cổ Đồng Kinh!" Nhìn Tô Cảnh, Tô Nam không khỏi cười cười. "Tô đại lão gia, anh sẽ không nói với tôi là anh chỉ phát hiện ra có vậy chứ?" "Đương nhiên không!" "Ngô Tà!" Anh ta ra hiệu cho Ngô Tà một chút, rồi Ngô Tà nhận lấy máy tính bảng, trực tiếp đi về phía kiến trúc chính bị cát vàng vùi lấp.

Nhìn qua, giống như một ngôi miếu vũ.

Ngô Tà chọn một bức ảnh, so sánh đi so sánh lại, rồi mới đi đến bên một cồn cát.

Tô Nam cũng dẫn người đi theo Tô Cảnh tới.

Nhìn Ngô Tà, có chút không hiểu. "Đừng nhìn nữa, đào đi!

Chính là ở đây!" Thấy Ngô Tà vẻ mặt chắc chắn, Tô Nam trực tiếp vẫy tay. "Đào!" Lão Mạch mấy người cầm xẻng công binh, bắt đầu đào trên cồn cát.

Không lâu sau, liền đào ra một lối vào dẫn xuống lòng đất.

Thấy vậy, Tô Nam lúc này mới nở nụ cười. "Được đấy, Quan đại lão gia, anh quan sát cũng khá tinh tế đấy chứ..." Ngô Tà không nói gì, từ trong túi rút ra một hộp diêm, quẹt một que rồi ném xuống.

Tô Nam dường như nhìn Ngô Tà như nhìn một thằng ngốc, rồi lấy ra một máy đo nồng độ không khí. "Không khí còn tốt hơn trong thành phố nữa!" "Thời đại nào rồi mà còn dùng diêm!" "Lão Mạch, gọi đại lão bản đến đây, chuẩn bị xuống dưới!" "Vâng!" Ngô Tà thản nhiên cất hộp diêm đi, Tô Cảnh hoàn toàn có thể cảm nhận được sự ngượng ngùng của cậu ta.

Quả là có hơi lạc hậu rồi!

Không lâu sau, Lão Mạch liền dẫn Mã lão bản đến, rồi đội quay phim kia cũng đi theo.

Cả nhóm người vây quanh cửa động bàn tán xôn xao. "Chỗ này nhìn qua hẳn là một miếu thờ cúng, không gian bên trong chắc là rất lớn!" Mã lão bản cũng nhìn vào bên trong hai mắt. "Hẳn là ở đây rồi, tôi muốn tự mình xuống dưới!" Tô Cảnh ngồi bên cạnh, có chút khinh thường.

Cũng không biết lão già này tự mình xuống dưới thì có ích gì.

Nếu anh ở vị trí của hắn, chắc còn chẳng tự mình đến sa mạc này.

Có tiền, lẽ nào còn sợ không tìm được người sao?

Nhưng, bản thân anh cũng không thể trở thành loại người như hắn.

Cơ thể anh cường tráng gấp bội!

Không thể so với loại người thứ ba bất lực này của hắn được...

Tô Nam lúc này từ cửa động chui ra.

Cô ta hướng về Mã lão bản làm ký hiệu OK. "Đại lão bản, bên trong không có vấn đề gì, có thể xuống được rồi!" Vừa nãy khi Lão Mạch đi gọi Lão Mã, Tô Nam liền nhảy xuống thám thính đường đi.

Nghe vậy, Lão Mã không thể chờ đợi hơn, dưới sự dìu dắt của Lão Mạch, hắn ta liền bò xuống.

Cô Lộ Lộ mà hắn bao nuôi, ở một bên còn thỏ thẻ nói Lão Mã cẩn thận.

Trông có vẻ khá quan tâm lão già này.

Trong nguyên tác, nói người phụ nữ này muốn sống yên ổn với Lão Mã.

Chương 223

Tô Cảnh thì thấy khá là nhảm nhí.

Chưa nói đến việc, Lão Mã là một phế nhân.

Chỉ riêng về tuổi tác, Lộ Lộ đang độ xuân sắc, ước chừng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, Lão Mã chắc còn lớn hơn cả bố cô ta.

Lại còn là tiểu tam được Lão Mã bao nuôi, cô ta sẽ nảy sinh tình cảm với một lão già phế nhân sao?

Chẳng phải quá nhảm nhí sao?

Cả nhóm người lần lượt xuống động huyệt.

Lê Thốc vốn định trực tiếp nhảy xuống, nhưng lại bị Ngô Tà cản lại. "Đi theo sau tôi!" Nói rồi, Ngô Tà trực tiếp nhảy xuống, Lê Thốc và Vương Mông theo sát phía sau, rồi Tô Cảnh mới nhảy xuống.

Phía sau, chính là đội quay phim kia.

Họ cũng lần lượt đi xuống theo.

Cả nhóm người bật đèn, đi khoảng mười phút, mới bước vào một đại điện.

Tô Nam đi phía trước, dưới chân không biết giẫm phải thứ gì, phát ra tiếng "kẽo kẹt" thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người bật đèn chiếu xuống đất, ba cô gái nhỏ trong đội quay phim liền la hét thảm thiết. "Hét cái gì mà hét?" "Mẹ kiếp!" Ban đầu mọi người còn chưa cảm thấy gì, nhưng ba cô gái này đột nhiên hét toáng lên, cũng khiến mọi người giật mình thót tim.

Lão Mạch lập tức giận dữ quát một câu. "Hét cái gì vào mặt mấy cô bé chứ?

Chẳng có chút phong độ nào cả!" "Đừng sợ, chỉ là một đống xương cốt thôi mà!" Tô Cảnh liếc Lão Mạch một cái, rồi an ủi ba cô gái.

Điều này khiến ba cô gái nhỏ vừa mới ra xã hội không lâu này, lại có thêm chút thiện cảm với Tô Cảnh. "Cái đồ mặt trắng nhỏ kia, sao mày dám nói chuyện với Mạch gia của mày như vậy hả?" Lão Mạch có chút bất mãn, muốn tiến lên "múa may quay cuồng" với Tô Cảnh.

Nhưng, sau khi Tô Cảnh nhìn sang, hắn ta lập tức tắt đài.

Ánh mắt đó, thật sự đáng sợ!

Bị Tô Cảnh nhìn chằm chằm, Lão Mạch cảm thấy cả người mình như sắp nghẹt thở.

Vẫn là Tô Nam đứng chắn trước mặt Lão Mạch, mở miệng nói với Tô Cảnh một câu, mới khiến hắn ta thở phào nhẹ nhõm. "Tô đại lão gia, cấp dưới của tôi không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt với hắn ta!" "Hạ bất vi lệ!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, rồi cúi người xuống, nhìn những bộ xương cốt được bày trên mặt đất.

Còn Lão Mạch lúc này trong mắt tràn ngập sợ hãi, nói một cách huyền huyễn hơn, đó là bị sát khí trên người Tô Cảnh trấn áp.

Cứ như thể nhìn thấy núi thây biển máu vậy.

Điều này cũng khiến hắn ta hiểu rằng, Tô Cảnh tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản. "Nan tỷ!" Hắn ta khô khốc gọi một tiếng, Tô Nam quay đầu nhìn hắn ta một cái. "Lão Mạch, bớt nóng nảy lại đi, nếu không chết thế nào cũng không biết đâu!" Nói xong, cô ta cũng cúi đầu nhìn tình hình trên mặt đất.

Rõ ràng là một đống xương cốt được sắp xếp thành một đồ án kỳ lạ.

Giống như bàn tay người, nhưng lại có bảy ngón!

Cuộc xung đột giữa Lão Mạch và Tô Cảnh vừa rồi khiến mọi người xem mà mơ hồ, nhưng cũng không quá chú ý.

Tất cả đều nhìn vào đồ án bảy ngón trên mặt đất.

Lê Thốc thấy đồ án này, đồng tử hơi co lại.

Không nhịn được nói với Ngô Tà một câu. "Ngô Tà, cái này giống cái trên lưng cháu..." Lời chưa nói hết, đã bị Ngô Tà cắt ngang. "Suỵt!" Rồi anh ta cũng cúi xuống nghiên cứu.

Ba cô gái nhỏ trong đội quay phim lúc này vẫn còn kinh hồn chưa định, nhưng Vương Đạo thì lại khá phấn khích. "Đừng sợ!

Chắc đều là xương động vật thôi!" "Nào, Thái Đầu, kéo ống kính vào, chụp hết lại đi, tôi dự cảm phía trước còn có những thứ tốt hơn nữa!" "Xương động vật ư?" "Chưa chắc đâu nhỉ!

Ở nơi này anh đã thấy con vật nào chưa?" "Toàn bộ đều là xương người!" Tô Cảnh cười khẩy một tiếng, trực tiếp nói.

Ngô Tà cũng tiếp lời. "Những bộ xương ở đây, hẳn là của đoàn du lịch đã mất tích kia rồi!" Ngô Tà dùng chân khều khều trên mặt đất hai cái.

Nhưng gã địa chất học gia Tăng Gia trong đội quay phim, lại với vẻ mặt hưng phấn chạy đến trước mặt Ngô Tà cúi xuống. "Bên dưới có phù điêu!" Nghe vậy, Tô Nam nhìn cấp dưới của mình, trực tiếp ra lệnh. "Dọn sạch đống xương cốt này ra!" Cả nhóm người vội vàng hành động, không lâu sau, liền dọn sạch sẽ đống xương cốt trên bệ đá.

Tô Cảnh đối với cái phù điêu đó thì lại không có hứng thú gì.

Dù sao anh đã hiểu rõ nguyên tác, biết nội dung của nó, chỉ kể về cuộc đời của vị thành chủ được chôn cất bên dưới này.

Điều Tô Cảnh cảm thấy hứng thú, là những bộ hài cốt kia.

Vốn định thông qua Câu linh để tìm hiểu tình hình lúc bấy giờ.

Nhưng ngoài dự đoán của Tô Cảnh, tổng cộng mười người, linh hồn của mười người đó, tất cả đều biến mất.

Những bộ xương này hẳn là của bãi Hoàng Nham, nhưng người, tuyệt đối không phải do Hoàng Nham giết.

Chỉ có Uông gia mới có thủ đoạn này thôi.

Thở dài một hơi, Tô Cảnh có chút cạn lời.

Mẹ kiếp, cái Uông gia này quả thật cẩn thận quá đáng.

Giết người, ngay cả linh hồn cũng không buông tha.

Lúc này mọi người bên cạnh, đã dọn sạch hài cốt và bụi bẩn phía trên, lộ ra phù điêu bên dưới.

Tăng Gia đã giải mã được thông tin trên đó.

Không có gì khác biệt so với những gì Tô Cảnh biết, không ngoài thông tin về vị thành chủ Cổ Đồng Kinh.

Hơn nữa, còn nói rõ đây là một cung điện.

Mã lão bản nghe xong, lập tức không giữ được bình tĩnh. "Tôi phải xuống xem thử!" "Đã là cung điện, thì nhất định phải có lối vào!

Tìm đi!" "Cái này còn cần tìm sao?" "Lối vào chẳng phải ngay dưới mí mắt đây sao?" Tô Cảnh đi tới, nhàn nhạt nói một câu.

Rồi rút ra con dao quân dụng Nepal đang treo ở thắt lưng của Angel. "Cho mượn một chút!" Anh nháy mắt với cô gái này, Tô Cảnh cầm dao gạch một đường giữa trung tâm phù điêu.

Một khe nứt bị bụi bẩn che phủ, liền hiện ra trước mắt mọi người. "Rất tốt!" "Mở lối vào ra!" Mã lão bản kích động nói một câu.

Tô Nam lúc này mới vẫy tay ra hiệu cho mấy cấp dưới.

Vốn dĩ Tăng Gia còn muốn nói, làm vậy là phá hoại văn vật.

Nhưng vừa nghĩ đến việc có thể tiến vào địa cung đã bị phong ấn ngàn năm để xem, thì chút tổn thất này cũng chẳng đáng kể gì.

Thậm chí còn tận tình giúp đỡ di chuyển phù điêu.

Dưới sự chung sức đồng lòng của mọi người, cửa địa cung rất nhanh đã được mở ra, lộ ra cầu thang dẫn xuống bên dưới.

Tô Cảnh cắm con dao quân dụng trở lại thắt lưng của Angel.

Rồi lúc này mới ghé lại nhìn xuống bên dưới.

Cũng không quá sâu, rất rõ ràng, là một con đường hầm.

Lão Mã cười lớn thành tiếng. "Tốt!

Rất tốt!

Tô Nam, đừng quên thứ tôi muốn đấy!" "Anh em, chiến thắng đang ở phía trước!" "Mã lão bản, đừng vội vui mừng như thế!

Chương 224

Bên dưới có lẽ còn có nguy hiểm gì đó cũng nên!" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu đồng tình. "Đại lão bản, ngài cứ đợi ở trên đi!" Tô Nam cũng cảm thấy, lão già bất lực này mà đi xuống theo, thì cũng chỉ là một gánh nặng.

Lão Mã gật đầu, không từ chối.

Vương Đạo bên cạnh cũng nói với đội của mình. "Thái Đầu, chuẩn bị sẵn máy ảnh!" "Phó Mỹ, Quả Tử, Đản tỷ, ba người lên trên đi!" Vương Mông cũng không ở lại, trước khi lên, Ngô Tà còn nói với cậu ta, nếu có tình huống đột xuất, hãy liên hệ với Hắc Hạt Tử.

Tô Cảnh ở bên cạnh, nghe rõ mồn một. "Xem ra Hắc Hạt Tử đi theo phía sau, cậu biết từ trước rồi à!" Ngô Tà không khỏi cười cười khi nghe thấy lời này. "Hẳn là Tiểu Hoa đã sắp xếp, chỉ cần quan sát kỹ, không khó để phát hiện!" "Tô gia, anh cũng thấy hắn rồi chứ?" "Không chỉ thấy, tôi còn gặp mặt hắn rồi!" "Cái tên tiện nhân này, thấy tôi ở cùng cậu, liền làm việc lề mề, đợi về rồi bảo Tiểu Hoa cắt đôi tiền công của hắn đi!" Tô Cảnh không nhịn được cười mắng một câu.

Mặc dù Lê Thốc không hiểu hai người đang nói gì.

Nhưng thấy Vương Mông đã đi, cậu ta cũng muốn chuồn mất.

Những người khác đã lần lượt đi xuống, Tô Cảnh và Ngô Tà cũng chuẩn bị theo sau.

Thấy Lê Thốc muốn bỏ đi, Ngô Tà liền kéo cậu ta lại. "Đừng đi, cậu cũng phải xuống!" "Em bị chứng sợ không gian kín mà, đại ca!"

"Trên lưng cậu có bảy ngón tay!" Ngô Tà trực tiếp túm lấy gáy Lê Thốc.

Hôm nay cái địa cung này, cậu ta xuống cũng phải xuống, không xuống cũng phải xuống!

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi cười cười.

Thằng nhóc này, sao lại còn nhiễm phải phong cách lưu manh của Vương Bàn Tử rồi?

Một đoàn người xuống địa cung, liền tiến vào một đường hầm hai bên phủ đầy rễ cây.

Nơi này cũng không có cơ quan gì.

Chỉ là dưới những rễ cây bên cạnh, ẩn giấu không ít thạch dũng.

Suốt chặng đường này, cũng coi như bình an vô sự!

Phía Tô Cảnh, đã xuống địa cung.

Còn nói về phía Kinh Đô.

Hôm nay là ngày Hiệp hội Cửu Môn triệu tập Đại hội Giao lưu Đồ cổ lần thứ mười sáu.

Khách sạn Tân Nguyệt, cũng coi như là náo nhiệt.

Trong một phòng họp được chuẩn bị riêng để triệu tập đại hội giao lưu.

Đã có vài đại biểu Cửu Môn đang đợi ở đó.

Tề gia của Cửu Môn, người đến là đương gia hiện tại, Tề Án Mi.

Công ty Bát Diện Hanh Thông của Tề gia, hiện tại chuyên cung cấp công việc vận chuyển cho Thính Vũ Hiên của Tô Cảnh.

Hoắc gia, người đến là đại biểu của Hoắc Hữu Tuyết, Hoắc Hủ.

Từ sau khi Tô Cảnh giao một phần quyền đại lý của Thính Vũ

Hiên cho Hoắc Hữu Tuyết, cô gái này liền bận rộn suốt ngày không ngơi chân.

Nhưng bản thân cô ta vẫn vui vẻ trong đó.

Có lẽ là thích cái cảm giác nắm quyền này.

Nhưng Tề Án Mi thì lại khác, năm đó Tô Cảnh giúp cô ta nắm quyền Tề gia, còn dạy cô ta Bát Quái Dịch Lý, hiện tại đã ẩn hiện phong thái của Tề Bát gia năm xưa.

Được mệnh danh là Thiên Cơ Thần Toán, bao nhiêu hào môn hiển quý muốn cầu một quẻ mà không được.

Chỉ là Tề Án Mi dưới sự bồi dưỡng của Tô Cảnh, đã thành công nuôi dưỡng ra tính cách cá ướp muối giống anh.

Suốt ngày trêu mèo đùa chó, căn bản không có chút ý chí phấn đấu sự nghiệp nào.

So với Hoắc Hữu Tuyết thì không chỉ kém một chút.

Bát Diện Hanh Thông của Tề gia, đều do Hoắc Hữu Tuyết phái người giúp quản lý.

Cô ta cũng vui vẻ hưởng sự nhàn rỗi.

Còn về hai vị khác, một là Lý Thủ Náo, đương gia của Lý gia, một là Trần Đinh Cự, đại biểu của Trần gia.

Bốn gia tộc này ranh giới rõ ràng, rất hiển nhiên, Lý gia và Trần gia cấu kết với nhau.

Còn về Tề gia và Hoắc gia, thì lại thân như chị em!

Hiệp hội Cửu Môn bây giờ chẳng còn được như xưa, không nghi ngờ gì nữa, chính là hai nhà Trần và Lý đang ngấm ngầm gây khó dễ.

Còn về phần Hoắc gia và Tề gia, họ cũng chẳng có mấy cảm giác

thuộc về Hiệp hội Cửu Môn này.

Nếu không, sao Trương Nhật Sán lại phiền muộn đến thế.

Kế hoạch lần này của Ngô Tà, không nghi ngờ gì nữa, chính là cơ hội để tái hợp nhất Cửu Môn!

Nếu thành công, không chỉ có thể thanh tẩy triệt để gia tộc thứ mười vẫn luôn lảng vảng quanh Cửu Môn, mà Hiệp hội Cửu Môn cũng có thể được tái cơ cấu.

Trương Nhật Sán, căn bản không thể từ chối!

Vả lại, cũng không phải nhà nào cũng không nể mặt Trương Nhật Sán.

Ít nhất thì Ngô gia và Giải gia vẫn thuộc về phe phái của ông.

Mặc dù Tề gia và Hoắc gia có Tô Cảnh che chở, nhưng trong làm ăn vẫn có qua lại, nên cũng sẽ nể Trương Nhật Sán vài phần, sẽ không đối đầu với ông.

Quan trọng nhất vẫn là hai nhà Lý và Trần.

Cứ nói Trần gia, phái một đại diện đến, vậy mà còn mang theo một thi thể, nghênh ngang đặt lên bàn họp, lại còn trói người của Ngô Tà, thậm chí còn ngồi vào vị trí của hội trưởng.

Điều đó cho thấy sự tôn kính nào đối với hội trưởng chứ?

Trong mắt Tề An Mi và Hoắc Hủ, người này chỉ là một tên hề, căn bản không thèm đối thoại với hắn.

Lý Thủ Náo càng không thèm quản loại chuyện này.

Vì vậy, Trần Đinh Cự này cũng rất ngông cuồng, liên tục lớn tiếng phát biểu ở đó.Ngoài cửa.

Trương Nhật Sán đã đứng nghe nửa ngày.

Thanh Thanh Mạn cũng đứng bên cạnh. "Hội trưởng, vào thôi ạ!" "Em đi xử lý hai đứa nhỏ kia trước đây!" Vì Tô Vạn và Dương Hảo là bạn của Lê Thốc, mà Lê Thốc lại bị Ngô Tà đưa đến Cổ Đồng Kinh.

Những kẻ không an phận kia chắc chắn sẽ nhắm vào hai đứa trẻ này.

Vì vậy hoàn toàn có thể dùng hai đứa trẻ này làm mồi nhử, dẫn dụ những kẻ không an phận đó ra.

Bởi vậy, Trương Nhật Sán liền bàn bạc với Doãn Nam Phong, lập ra kế hoạch.

Kế hoạch của Ngô Tà, mục đích cuối cùng là thanh tẩy Uông gia, chỉnh đốn Cửu Môn.

Việc Cửu Môn có được chỉnh đốn hay không, Doãn Nam Phong không quan tâm, nhưng việc thanh tẩy Uông gia, Doãn Nam Phong tự nhiên không thể không nhúng tay vào.

Ai bảo người đàn ông của mình cũng muốn tiêu diệt Uông gia chứ.

Bởi vậy, Trương Nhật Sán nói với Doãn Nam Phong, cô ấy cũng không từ chối giúp đỡ.Gật đầu, Trương Nhật Sán trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thái độ ngông cuồng của Trần Đinh Cự lập tức chùn xuống.

Đối với vị phó quan Phật Gia, giờ là hội trưởng hiệp hội, đã sống gần trăm năm mà vẫn như thanh niên này, hắn vẫn có chút kiêng dè.

Sau khi Trương Nhật Sán nhìn hắn một cái thật sâu, hắn mới nhường chỗ cho Trương Nhật Sán, rồi ngồi xuống vị trí của Trần gia.

Thanh Thanh Mạn gật đầu chào Tề An Mi và Hoắc Hủ ở bên trong, họ đều là chị em của mình.

Sau đó, cô đóng cửa phòng họp lại, rời khỏi đây.

Bên Tô Vạn và Dương Hảo vẫn đang đợi cô xử lý.Trong phòng họp.

Trương Nhật Sán quét mắt nhìn một lượt, rồi mới ngồi xuống. "Anh bảo người còn không đến đủ, họp hành cái nỗi gì?" Lý Thủ Náo vừa vào đã nói ngay một câu. "Chủ Giải gia và Ngô gia đều không đến!" "Hoắc gia lại còn cử một con bé vắt mũi chưa sạch, danh tiếng chẳng đáng nhắc tới, vậy Hoắc Hữu Tuyết – người đứng đầu gia tộc đâu?" "Anh nói ai là con bé vắt mũi chưa sạch?" Vừa nghe thấy thế, Hoắc Hủ liền nổi giận.

Cô đập bàn, hai nữ thủ hạ mặc đồ da đen mà cô mang theo lập tức tiến lên vây quanh Lý Thủ Náo.

Từ khi Hoắc Hữu Tuyết tiếp quản Hoắc gia, cô đã chuyên môn bồi dưỡng các nữ gia phó.

Chương 225

Rất nhiều người là trẻ mồ côi được tuyển từ khắp nơi trên thế giới, bồi dưỡng từ nhỏ.

Thậm chí còn không ít cô gái ngoại quốc.

Đương nhiên, ngoại hình cũng không hề kém.

Dù sao thì, có người thích mà.

Tề An Mi cũng nhìn tên kia rồi lạnh nhạt nói một câu. "Ông chủ Lý, có khi họa từ miệng mà ra đấy, chú ý một chút!" Nhất thời, không khí trở nên căng thẳng.

Trương Nhật Sán vỗ bàn, ngước mắt nhìn Lý Thủ Náo một cái, rồi lạnh nhạt nói. "Được rồi!" "Người không đến đủ thì không thể họp à?" "Bắt đầu đi!"Nghe vậy, Lý Thủ Náo cũng không tranh cãi thêm với hai người phụ nữ kia nữa.

Hắn trực tiếp chuyển chủ đề.

Làm người ta ghê tởm một chút là đủ rồi, không cần thiết phải xé toạc mặt mũi.

Dù sao thì, Hoắc gia và Tề gia mà liên hợp lại, một mình Lý gia hắn cũng không chống đỡ nổi. "Trưởng lão Trương, buổi họp hôm nay của chúng ta, thật sự có ý nghĩa đó!" "Ngài nhìn trên bàn xem!" "Hôm nay đại diện Trần gia đã mang đến cho chúng ta một 'món quà nhỏ'." "Nhưng vì ngài chưa đến, nên đại diện Trần gia cũng chưa cho chúng ta xem, vẫn đợi ngài phát biểu!" Sau khi Lý Thủ Náo nói xong, Trần Đinh Cự liền đứng dậy, rồi túm lấy Khảm Kiên – người đang bị những kẻ Lý Thủ Náo mang đến khống chế.

Hắn đi đến trước thi thể đó, một tay kéo khóa kéo của tấm vải

bọc. "Trưởng lão Trương, xin lỗi, ông chủ của chúng tôi hôm nay có việc bận không đến được, tôi đến thay ông ấy!" "Nhìn xem, đây là món quà nhỏ tôi mang đến cho mọi người!" "Trần Đinh Cự, đây không phải là nơi để mấy đứa nhóc các người làm loạn!" Trương Nhật Sán không ngẩng đầu lên, tay vẫn cầm khăn lau điện thoại.

Nghe thấy lời này, Trần Đinh Cự cười ha hả.

Rồi hắn mới nói. "Đùa thôi, đùa thôi!" "Mọi người qua xem, có ai nhận ra người này không!" Trần Đinh Cự gọi mọi người lại.

Nhưng chỉ có Lý Thủ Náo di chuyển đến gần, Tề An Mi và Hoắc Hủ thì lại đầy vẻ chán ghét.

Đối với việc Trần Đinh Cự mang một thi thể đến, cả hai người phụ nữ đều cảm thấy có chút xui xẻo.

Lý Thủ Náo đi qua nhìn một cái, không kìm được mà kinh hô thành tiếng. "Ố, đây chẳng phải người mà ông chủ Ngô thuê sao?" "Tên gì ấy nhỉ, Hoàng Nham?

Chẳng phải đi sa mạc rồi sao?

Sao lại chết rồi, còn biến thành bộ dạng này nữa?" "Cái đó phải hỏi hắn ta!" "Hắn ta là người bên cạnh Ngô Tà!" Trần Đinh Cự kéo sợi dây đang trói trên người Khảm Kiên. "Tại sao Hoàng Nham này từ sa mạc trở về lại hóa điên?

Không chỉ tự cào cấu mình thành bộ dạng này, mà còn khắc một bức vẽ lên lưng một học sinh cấp ba nữa!" "Người trong nghề đều biết đó, có bản đồ là có bảo vật!" "Đúng vậy!" Lý Thủ Náo và Trần Đinh Cự kẻ tung người hứng.

Nói rồi, Trần Đinh Cự trực tiếp đẩy Lý Thủ Náo sang một bên.

Hắn đi đến trước mặt Trương Nhật Sán. "Trưởng lão Trương, tuy công ty Khung Kỳ của ngài đã lâu không hỏi đến việc làm ăn của Cửu

Môn, nhưng chuyện này, ngài sẽ không không biết chứ?" "Không biết à?" Trương Nhật Sán với vẻ mặt ngây thơ. "Bức vẽ trên lưng học sinh cấp ba kia, có liên quan đến Cổ Đồng Kinh!" "Phật Gia năm đó đã lập quy củ, đồ vật trong Cổ Đồng Kinh, người Cửu Môn không được phép tự ý lấy đi!" "Bây giờ ông chủ Ngô đã phá vỡ quy củ này, chúng ta cũng không cần tuân thủ nữa phải không?" Lý Thủ Náo nghe lời này, không khỏi có chút phấn khích – Cổ Đồng Kinh, nghe nói bên trong toàn là bảo bối mà!

Hắn vội vàng phụ họa. "Đúng vậy!" Nghe Trần Đinh Cự nói xong, Trương Nhật Sán mới ngẩng đầu lên. "Một người không giữ quy củ, thì tất cả đều không cần giữ nữa sao?" "Chuyện Cổ Đồng Kinh, tôi sẽ xử lý!" "Chúng ta làm cái nghề này, không sợ gì khác, chỉ sợ gốc rễ bị mục nát!" "Gốc rễ mục nát, chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho người ngoài thừa cơ xâm nhập sao?" Vừa nghe lời này, Lý Thủ Náo lập tức phản ứng lại. "Ngài nói là Uông gia?" "Đừng có bốc phét, có gia tộc này hay không còn chưa nói!" "Ngươi không biết, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại!" "Có lẽ nó đang trà trộn trong số các ngươi đó!" Nói đến đây, Trương Nhật Sán không khỏi nhớ lại cảnh tượng năm đó ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô Cảnh đã tóm ra mấy chục người, chém giết tại chỗ!

Không để lại một thi thể nguyên vẹn nào – từ khoảnh khắc đó, Trương Nhật Sán đã biết, Tô Cảnh tuyệt đối không thể trêu chọc.

Đó đã có thể coi là thần minh tại thế rồi! "À!

Hiệp hội Cửu Môn bây giờ, cũng chỉ là một cái vỏ rỗng thôi!" "Được rồi, nếu Trưởng lão Trương đã không thể công bằng, vậy tôi xin cáo từ!" Trần Đinh Cự cười lạnh một tiếng, rồi định kéo Khảm Kiên rời đi.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán mới nhìn thẳng vào Trần Đinh Cự.

"Đi thì được, để người lại!""Dựa vào cái gì?" "Người này là do tôi tìm thấy, tôi còn có việc muốn hỏi hắn!" Trần Đinh Cự la hét, kéo Khảm Kiên định rời đi.

Nhưng lại bị Trương Nhật Sán đang đứng dậy túm lại. "Nếu ngươi đã đưa người đến trước mặt ta, thì chuyện này ta nhất định phải quản!" "Ngươi có quan hệ gì với Ngô Tà mà lại bao che cho hắn như vậy!" "Không có quan hệ!" Nghe lời Trương Nhật Sán nói, Trần Đinh Cự lập tức nổi nóng.

Mẹ kiếp, đây chẳng phải là lừa trẻ con ba tuổi sao?

Hắn trực tiếp ra tay đánh Trương Nhật Sán.

Nhưng tên này đâu phải đối thủ của Trương Nhật Sán.

Chỉ vài chiêu, hắn đã bị Trương Nhật Sán đánh gục xuống đất – sống cả trăm năm, lại thêm huyết mạch gia trì, dù không bằng Tiểu Ca, nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Trong số những người có mặt, chỉ có Hoắc Hủ là có thể đấu với Trương Nhật Sán nửa ngày.

Nhưng cô ấy lại tu luyện Lục Khố Tiên Tặc, tuy thời gian tu luyện không dài, nhưng đạt được trình độ này cũng đã rất ghê gớm rồi. "Được, hôm nay Trần Đinh Cự tôi chịu thua!" "Tên nhóc này để lại cho ông, nhưng thi thể tôi phải mang đi!" Trương Nhật Sán không để ý, phất tay cởi trói cho Khảm Kiên.

Một cái thi thể, giữ lại đây làm gì.

Nếu thực sự giữ lại, Doãn Nam Phong còn không phát điên lên à.

Trương Nhật Sán không muốn chọc giận cô ấy.

Vác thi thể lên vai, Trần Đinh Cự trực tiếp rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lý Thủ Náo cũng đi theo hắn ra ngoài. "Trưởng lão Trương, vậy tôi cũng đi trước đây!" Tên này, đoán chừng cũng đã nhắm đến Cổ Đồng Kinh, nhất định sẽ tìm Trần gia để giao dịch ngầm. "Vậy Trưởng lão Trương, chúng tôi cũng đi đây!" Tề An Mi và Hoắc Hủ nhìn nhau một cái, rồi cũng đứng dậy, chuẩn bị cáo từ.

Cuộc họp này cũng không thể tiếp tục được nữa, ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vốn dĩ họ cũng không muốn đến, trong mắt họ, họp hành thế này chỉ là lãng phí thời gian.

Bản thân họ cũng chẳng gây ra trò quỷ gì, cứ thành thật làm ăn của mình.

Không cần thiết vì tiền mà làm những chuyện phạm pháp, cướp đoạt công việc của người khác.

Tô Gia gia nghiệp lớn, cũng không thiếu chút tiền đó.

Thính Vũ Hiên, Bát Diện Hanh Thông, Cẩm Thượng Châu, Tập đoàn Kính Ninh, Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đây mới là nội lực của lão Tô Gia.

Chị em trong nhà hợp tác cùng nhau kiếm tiền chẳng phải tốt hơn sao?

Với mấy gia tộc còn lại của Hiệp hội Cửu Môn, cũng chẳng có hợp tác sâu sắc gì.

Chỉ duy trì quan hệ xã giao mà thôi.

Có thời gian ở đây họp, chi bằng về lo việc làm ăn của mình. "Hai vị đợi đã!" "Trưởng lão Trương, còn có chuyện gì nữa ạ?" Tề An Mi trực tiếp hỏi. "Hai vị vừa rồi cũng đã nghe rồi, không biết Tô Gia có nói với hai vị chưa!" "Chuyện Cổ Đồng Kinh, hy vọng hai gia tộc các

vị đừng can thiệp quá nhiều!" Nghe lời này, Tề An Mi không khỏi mỉm cười. "Yên tâm đi, Trưởng lão Trương, Cổ Đồng Kinh, chúng tôi không có hứng thú!" "Sẽ không ảnh hưởng đến việc ngài xử lý đâu, có chuyện gì, ngài có thể tìm chị Nam Phong!" "Cảnh ca trước khi đi, đều đã dặn dò chị Nam Phong rồi!" Trương Nhật Sán gật đầu, không nói thêm gì nữa. "Vậy Trưởng lão Trương, chúng tôi đi đây!" Tề An Mi nói một câu, kéo Hoắc Hủ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.Đợi tất cả mọi người đi hết, Khảm Kiên mới đi đến trước mặt Trương Nhật Sán. "Ngài chính là Trưởng lão Trương phải không ạ!" Nói rồi, hắn trực tiếp lấy ra một mảnh giấy từ trong giày. "Đây là cái ông chủ bảo tôi đưa cho ngài!" "Không phá thì không lập?" "Hay cho Ngô Tà!" Rút khăn tay ra, nhận lấy mảnh giấy mở ra xem, Trương Nhật Sán không khỏi cười nhẹ thành tiếng.

Sau đó trực tiếp cuộn mảnh giấy lại bỏ vào túi. "Ngươi cứ ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm này trước đi, tránh để những kẻ kia lại nhắm vào ngươi!" "Cứ ở đây cho đến khi ông chủ của ngươi quay về!" "Vâng!" Nói xong, Trương Nhật Sán liền rời khỏi phòng họp.

Vì Tô Cảnh đã nói, có việc có thể tìm Doãn Nam Phong giúp đỡ – thật đúng lúc tìm được một trợ thủ cho mình.

Công ty Khung Kỳ, không có ai có thể gánh vác việc lớn!

Trương gia, đã suy tàn rồi.

Cũng chỉ còn mình ông sống sót, coi như là giữ được một chỗ đứng của Trương gia trong Cửu Môn.

Chương 226

Bây giờ cũng chỉ có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của cô ấy mà mượn người thôi.Chưa nói đến bên này.

Tề An Mi và Hoắc Hủ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, rồi lên cùng một chiếc xe. "Chị An Mi, chị nói tổng bộ Uông gia mà Tô gia năm đó còn không tìm được, liệu bằng kế hoạch của Ngô Tà, có thể tìm thấy không?" "Có lẽ vậy, vì Cảnh ca đã chọn tin tưởng Ngô Tà, vậy thì chứng tỏ vẫn có khả năng rất lớn." "Dù sao đi nữa, cứ đợi thông báo của Cảnh ca đã!" "Vâng!"Quay trở lại cảnh Tô Cảnh.

Đoàn người đi trong hành lang khoảng mười phút.

Lê Thốc vì mắc chứng sợ không gian kín, Ngô Tà kéo cậu đi một đoạn rất dài – nhìn thấy cảnh đó, Tô Cảnh không nhịn được mà bật cười.

Anh cúi xuống hỏi nhỏ Ngô Tà một câu. "Ngô Tà!" "Hả?

Sao vậy, Tô ca?" "Thật lòng mà nói, Lê Thốc có phải con riêng của cậu không?" "Không được nói bậy bạ nha, Tô ca!" "Sau khi Tiểu Ca đi, những năm qua tôi vẫn luôn cố gắng để bản thân trở nên mạnh hơn!" "Sao có thể có con riêng được chứ?" Tô Cảnh nhìn Ngô Tà một cái đầy ẩn ý, thằng nhóc này dường như đã nói ra nỗi lòng của mình.

Sau khi Tiểu Ca đi, cậu ta đã không còn ý niệm đó nữa rồi.

Quả nhiên là một người đàn ông chung tình, cũng không uổng Tiểu Ca cam tâm tình nguyện vì cậu mà trông giữ Thanh Đồng Môn mười năm.Tô Cảnh không hỏi nhiều nữa, sợ Ngô Tà lỡ miệng để lộ chuyện.

Như vậy những người khác sẽ nghĩ sao về cậu ta.

Lại đi thêm một lát, những rễ cây rủ xuống hai bên đã biến mất,

thay vào đó là những bức tường đá nhẵn nhụi.

Phía trước có một cánh cửa hình vòm, đi qua đó mới phát hiện cần phải rẽ.

Hơn nữa, dọc theo bức tường còn có một hàng tượng người dựa vào.

Mọi người chiếu đèn về phía bên phải, phát hiện con đường đã bị những tượng người xếp dày đặc phong tỏa. "Nhiều tượng đá thế này ư?" "Sợ quá đi mất!" "Chị Tô Nam, làm sao đây?"Một đám người kẻ nói người rằng, chẳng ai nghĩ ra được cách giải quyết. "Đại lão Tô, nghĩ cách xem!" Tô Nam quay đầu nhìn Tô Cảnh đang ung dung tự tại, không nhịn được nói một câu. "Tình huống này, chắc chắn có cơ quan, tìm cơ quan là được thôi mà?" Tô Cảnh ngậm một điếu thuốc, thản nhiên nói một câu. "Nói thì dễ, cơ quan ở đâu chứ?" Tô Nam không nhịn được mà cằn nhằn một câu.

Tô Cảnh không nói gì, nhìn quanh bốn phía, rồi đi đến trước một tượng đá.

Anh đưa tay gẩy gẩy vào mắt của pho tượng đó.

Rồi những tượng đá chắn trước mặt mọi người liền đồng loạt di chuyển sang cạnh tường.

Mọi người nhìn mà ngẩn người ra.

Tô Cảnh nhún vai về phía Tô Nam, nheo mắt cười rạng rỡ. "Tìm cơ quan à?" "Cái đó chẳng phải có tay là làm được sao?" Tô Nam: "……" Lão già khoe khoang nữa rồi… "Tô gia, sao anh biết cơ quan là như vậy ạ?" Lê Thốc ở bên cạnh cũng tò mò hỏi một câu.

Nhưng lại bị Ngô Tà vỗ vào đầu một cái. "Bảo cậu phải học nhiều vào là vì thế đấy!" "Đây đều là kinh nghiệm!"Một nhóm người tiếp tục đi theo hành lang về phía trước.

Đi vòng vèo khoảng năm sáu phút, sau đó mới đến một đại sảnh tương đối trống trải.

Đối diện mọi người, là một không gian lõm sâu vào trong tường khoảng mười mét.

Sâu bên trong nhất, là một cánh cổng đá.

Hai bên bức tường bên ngoài, mỗi bên đặt hai bức tượng đá hình người hung tợn.

Lớn hơn gấp đôi so với những bức tượng gặp trước đó.

Rất rõ ràng, đây chính là cửa lớn của địa cung. "Mọi người đợi đã, tôi qua xem một chút!" "Chỗ này có chút bất thường!" Một thủ hạ của Tô Nam, cầm đèn pin chiếu về phía cổng đá, rồi gọi những người đang định tiến lên. "Sao vậy?" Tô Cảnh, Ngô Tà và Lê Thốc đi sau, vừa tiến lên đã nghe thấy lời này, Ngô Tà không khỏi hỏi một câu. "Cậu ấy nói có vấn đề, để cậu ấy qua xem thử!" "Thủ hạ của tôi tên là Diệp Kiêu, là một đại sư cơ quan đấy!" Gật đầu, Ngô Tà không hỏi nhiều nữa.

Tô Cảnh nheo mắt nhìn qua bên cạnh, rất rõ ràng.

Trước cửa này, là một cơ quan cân bằng trọng lực.

Nếu thao tác không khéo, mà cứ thế đi thẳng qua.

Mặt đất sẽ sụp đổ, bên dưới chắc chắn là toàn những con dao nhọn dựng ngược.

Sau khi xem xét ở đó một lúc, Diệp Kiêu liền đi trở lại. "Vừa rồi tôi đã xem qua rồi." "Hành lang trước cổng đá, được lắp sàn đá vỡ, là một thiết bị cân bằng trọng lượng." "Nó chỉ có thể chịu được bốn mươi tám cân, mọi người nhìn xem, bên kia có một cái công tắc!" "Chúng ta phải có một người đi từ đây qua, nhấn cái cơ quan đó, nếu cứ mạo hiểm đi lên, tất cả chúng ta sẽ chết!" "Cần gì phải tinh chuẩn

đến thế chứ?" Vương Đạo kia, không nhịn được mà cằn nhằn một câu.

Nghe lời này, Tô Cảnh nhìn hắn, cười nói một câu. "Vậy không thì Vương Đạo anh lên thử xem?" Vừa nghe lời này, Vương Đạo lập tức nhụt chí.

Đầu lắc như trống bỏi.

Vẫn là Tô Nam nói một câu. "Tôi đi cho!" Nói rồi, liền đi về phía hành lang.

Trước khi bước lên sàn đá vỡ, cô cởi giày và áo khoác ngoài, ngay cả dao găm cũng để xuống chân.

Giảm bớt trọng lượng xong, cô liền bước lên hành lang.

Cẩn thận từng chút một đi về phía cơ quan ở cửa.

Nhưng, người phụ nữ này dường như quá tự tin vào việc quản lý vóc dáng của mình.

Chỉ riêng "hai quả đồi" của cô ấy đã tăng thêm không ít trọng lượng rồi.

Rất rõ ràng, cân nặng của cô ấy đã vượt quá bốn mươi tám cân.

Đương nhiên, cũng không thể nói là béo.

Chiều cao một mét bảy lăm.

Cân nặng của cô ấy vừa phải, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ cần đầy đặn thì đầy đặn – vừa đi được chưa đầy hai bước, mặt sàn dưới chân Tô Nam liền rung lắc dữ dội.

Thấy vậy, mọi người không khỏi kinh hô thành tiếng. "Chị Tô Nam!

Mau quay lại!" "Cẩn thận!"Vốn dĩ Tô Cảnh nghĩ, với thân thủ của

người phụ nữ này, cô ấy hoàn toàn có thể lùi lại kịp lúc trước khi sàn đá vỡ sụp xuống.

Dù sao trước đó anh đã cảm nhận được, trong cơ thể người phụ nữ này ẩn chứa một nguồn năng lượng mạnh mẽ – rất rõ ràng là đã trải qua sự cải tạo của Uông gia.

Loại nguy hiểm này, căn bản không đáng kể, nhưng ai ngờ, người phụ nữ này lại như bị dọa cho ngốc nghếch, đứng im không nhúc nhích.

Mặt sàn dưới chân cô đã nứt ra từng khe hở – thấy vậy, Tô Cảnh nhanh như chớp lao tới.

Anh mượn lực từ hai bên vách tường, trong nháy mắt đã đến chỗ cơ quan.

Anh đưa tay kéo công tắc xuống.

Sau đó, lại lợi dụng hai bên vách tường, nhảy ngang qua lại, một tay ôm lấy eo Tô Nam, kéo cô ra khỏi hành lang.

Thao tác này khiến mọi người ai nấy đều ngẩn tò te.

Mặt đất cũng ngừng nứt, rồi sụt xuống nửa mét.

Rất rõ ràng, cơ quan đã được hóa giải.

Mọi người nịnh nọt Tô Cảnh một hồi.

Lê Thốc cũng lộ vẻ không thể tin nổi. "Đây còn là người nữa sao?" "Chuyện nhỏ thôi mà!" "Cậu phải học cách thích nghi đi!" Vỗ vỗ vai Lê Thốc, Ngô Tà dường như nhìn thấy chính mình năm đó.

Cũng đều là vẻ mặt chưa từng thấy sự đời như thế. "Đại lão Tô, thân thủ của anh, e rằng không chỉ đơn giản là đã luyện tập đâu…" Tô Nam dựa vào Tô Cảnh, cười tủm tỉm nói một câu. "Có lẽ tôi thiên phú dị bẩm chăng!" Tô Cảnh buông Tô Nam ra, thản nhiên nói một câu.

Nhìn bộ dạng cô ấy, Tô Cảnh mới phản ứng lại.

Đây đâu phải là bị dọa sợ, rất rõ ràng là để thăm dò anh.

Người phụ nữ này… "Thôi được rồi, đừng bàn tán nữa!" "Đại lão Tô đã giúp đỡ rất nhiều, bây giờ cơ quan đã được hóa giải, mau đi thôi!" Tô Nam nhận lấy giày và áo khoác mà Angel đưa tới, mặc vào xong lại cài dao găm vào thắt lưng.

Cô ấy liền gọi mọi người một câu. "Đừng ngẩn người ra nữa!" "Cơ quan đã được hóa giải rồi, còn không mau đi qua?" Nghe lời này, mọi người mới phản ứng lại, lần lượt đi qua, tiến vào cổng đá.

Chương 227

Tô Cảnh đi phía sau, Ngô Tà kéo Lê Thốc đến gần.

Cười hì hì hỏi một câu. "Thế nào rồi, Tô gia!" "Người phụ nữ này có cơ hội làm chị dâu không?" "Quả thực không tệ!" "Nhưng, người phụ nữ này tâm tư thâm sâu đấy…" "Vừa rồi cô ta giả vờ đó, với thân thủ của cô ta, chuyện này căn bản không tính là nguy hiểm gì!" "Giả vờ ư?" Ngô Tà nhíu mày, phản ứng lại. "Người phụ nữ này đang thăm dò anh sao?" "Ừm!" Gật đầu, Tô Cảnh không nói thêm nữa. "Không sao!

Người phụ nữ này không làm nên sóng gió gì đâu!" "Đi thôi, vào trong xem!"Sau khi đi qua cổng đá, bên trong liền rộng rãi thoáng đãng.

Mọi người dùng đèn pin chiếu qua, toàn bộ không gian của địa cung liền hiện ra trước mắt.

Cả một cung điện xa hoa! "Mát mẻ quá!" "Đây, hẳn là Thanh Lương Điện được ghi lại trong cổ thư rồi!" "Đây là nơi hoàng thất chuyên hưởng thụ mà!" Tăng Gia của đội nhiếp ảnh nhìn cảnh tượng hùng vĩ này, không khỏi cảm thán một câu.

Vương Đạo cũng gọi nhiếp ảnh gia Trái Đầu lại. "Chụp!

Chụp!" "Cái này chẳng phải hơn nhiều so với cái rừng dương hồ trên sa mạc sao?" Còn một nhóm thủ hạ của Tô Nam, thì lại xúm lại trước cái hộp đồng ở giữa Thanh Lương Điện.

Họ dùng xẻng công binh gõ gõ đập đập. "Trong này, không chừng có bảo bối đấy!" Lão Mạch ở đó hưng phấn nói. "Lão Xứng, việc này của ông rồi!" Gõ gõ ổ khóa trên hộp, Lão Mạch gọi một tiếng.

Lão Xứng là một cao thủ chuyên mở khóa dưới trướng Tô Nam.

Tình huống này, tự nhiên là không ai tranh giành.

Lê Thốc cũng bị nơi này hấp dẫn, đi dạo khắp nơi.

Tô Cảnh nhìn quanh, vỗ Ngô Tà một cái, chỉ vào một đài đèn bên cạnh.

Gật đầu, Ngô Tà liền đi tới, lấy ra bật lửa, đốt xong rồi ném lên.

Ngay lập tức thắp sáng dầu đèn bên trên.

Theo ngọn lửa lan tỏa trong rãnh dầu, cả đại điện được ánh lửa chiếu sáng rực rỡ. "Hùng vĩ quá!" Một đám người ở đó cảm thán, còn Tô Cảnh thì đi đến trước bức tường đầy những lỗ thủng.

Bên trong này, toàn là hồng ngọc.

Tô đại gia đi qua, cỏ cây không mọc!

Bảo bối trong này khẳng định phải mang đi hết. "Mọi người qua đây xem!" Tô Nam đang sờ soạng trên bức tường, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, cô ấy gọi một tiếng.

Mọi người đều xúm lại. "Ngọc!

Cái Thanh Lương Điện này được xây bằng ngọc a!" "Chẳng trách lại mát mẻ đến vậy!" Tăng Gia vừa nhìn đã phát hiện ra manh mối.

Nghe lời này, mọi người đều hưng phấn hẳn lên.

Kéo đi mấy viên gạch ở đây, mang ra ngoài là phát tài rồi!

Mọi người sau đó tản ra, người thì đào bảo vật, người thì chụp ảnh.

Chỉ có Ngô Tà và Tô Cảnh không hề nhúc nhích, lúc này hai người đã xích lại gần nhau. "Tô ca, anh phát hiện ra gì chưa?" "Nơi này chẳng có gì đặc biệt, chắc chắn không phải Cổ Đồng Kinh!" "Nhưng cũng có không ít bảo bối, coi như không uổng công đến một

chuyến…" "Tô ca, anh nói là đồ trong cái hộp đó sao?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi một câu, thấy Tô Cảnh lắc đầu, không khỏi cười khẽ. "Vậy Tô ca anh cũng không thể vác cả cái Thanh Lương Điện đi được chứ…" "Cậu thấy có khả năng không?" Tô Cảnh liếc trắng mắt nhìn Ngô Tà một cái, rồi mới tiếp tục nói. "Thứ giá trị nhất vẫn chưa lộ diện đâu?"Thứ giá trị nhất ở đây, không phải là đồ trong chiếc hộp ở giữa đại điện, cũng không phải những vật dụng trong Thanh Lương Điện.

Càng không phải ngọc thạch dùng để xây Thanh Lương Điện.

Mà chính là những viên hồng ngọc phun ra từ bức tường đầy những lỗ thủng kia!

Những viên hồng ngọc đó, nếu giao cho Cẩm Thượng Châu gia công, hoàn toàn có thể kiếm được một món hời lớn!

Thứ này Tô Cảnh chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Dù sao thì, lão Tô Gia con cháu đông đúc, chi tiêu lớn, tự nhiên phải kiếm thêm tiền. "Đang nói gì thế, hai vị?" Thấy Tô Cảnh và Ngô Tà đứng đó, Tô Nam dẫn Angel đi tới. "Ông chủ Ngô, anh chẳng phải muốn chụp vài tấm ảnh độc đáo sao?

Sao không đi chụp đi?" "Vì nơi này không phải chỗ chúng ta cần tìm!" Nghe lời Ngô Tà nói, Lê Thốc cũng đã quen thân với cậu, trêu chọc một câu. "Thôi được rồi, đồ ở đây đủ cho cậu trả nợ vay nặng lãi rồi đó!" "Ô, cậu còn vay nặng lãi nữa à!" Tô Nam không nhịn được cười.

Lời vừa dứt, liền nghe thấy Lão Xứng đang mở khóa ở bên kia hét lên một câu. "Lão Mạch!

Khóa mở rồi!" Lão Mạch vốn đang dẫn một đám người loay hoay nghĩ cách đục mấy viên gạch ngọc ra mang đi, nghe lời này liền hưng

phấn chạy tới. "Lão Xứng, ông giỏi quá!" Một đám người xúm lại, ngay cả đội nhiếp ảnh cũng bỏ dở những thứ đang chụp.

Dù sao thì, tài vật động lòng người mà.

Mở hộp ra, bên trong toàn là vàng bạc châu báu, một đám người vội vàng vơ vét nhét vào lòng. "Sao các người không đi?" Nhìn Ngô Tà, Tô Cảnh và Lê Thốc, Tô Nam trực tiếp hỏi một câu. "Vậy cô sao không qua đó?" Tô Cảnh nhìn người phụ nữ này, hỏi ngược lại một câu.

Đừng nói là cô ấy, ngay cả nữ thủ hạ Angel của cô ấy cũng không động lòng trước vàng bạc châu báu này.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng mục đích của cô ấy không phải là những tài bảo này!

Còn về Angel, chắc chắn là tâm phúc của người phụ nữ này!

Chủ tử không động, làm thuộc hạ sao dám động chứ? "Tô gia, anh nghe này, tiếng gì vậy?" Lê Thốc ở bên cạnh hỏi Tô Cảnh một câu.

Nghe thấy vậy, Tô Cảnh nhìn bức tường đằng đối diện có hình hồ treo – "Các cậu đợi ở đây, tôi qua xem thử!" Nói xong liền nhanh chóng bước tới, đến gần nhìn một cái, quả nhiên không sai.

Từng viên hồng ngọc từ miệng hồ treo phun ra.

Không lâu sau, liền rơi rải rác đầy đất.

Bức tường này, chắc chắn là một cơ quan cân bằng trọng lực – nhưng Tô Cảnh không quan tâm đến chuyện đó, cứ lấy đồ đã rồi tính.

Tâm niệm vừa động, những viên hồng ngọc dày đặc dưới đất, liền toàn bộ được thu vào không gian hệ thống.

Đúng lúc, Tô Nam và Ngô Tà mấy người đi tới. "Chuyện gì vậy, Đại lão Tô?" "Bức tường này hẳn là một cơ quan, tiếng động phát ra

từ bên trong." Tô Cảnh vừa nói xong, mọi người liền cảm thấy một trận địa chấn.

Lối vào đã bị phong tỏa trực tiếp.

Điều này khiến những người vừa rồi còn đắm chìm trong niềm vui lấy được tài bảo có chút hoảng loạn. "Chuyện gì vậy?" "Cửa đóng rồi!" "Cơ quan!

Chắc chắn là đã chạm phải cơ quan rồi!" "Mau tìm, cơ quan ở đâu?"Một đám người tán loạn, nhưng vẫn là Ngô Tà phản ứng lại đầu tiên. "Cái hộp!

Cái hộp đồng đó!" "Mau bỏ đồ đã lấy vào lại!

Nhanh lên!" Mọi người cũng không kịp suy nghĩ lời Ngô Tà nói là đúng hay sai.

Nhanh chóng bỏ tất cả châu báu vừa lấy ra vào lại.

Sau khi không còn sót lại một món nào được bỏ vào, địa cung lập tức ngừng rung lắc.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Cảnh thấy vậy, trực tiếp đi về phía trung tâm đại điện.

Tô Cảnh đã hiểu nguyên tác, tự nhiên biết rằng tiếp theo cung điện sẽ sụp đổ, đến lúc đó sẽ chỉ còn một chỗ duy nhất để đặt chân.

Chương 228

"Các cậu cũng qua đây!" Anh hô một tiếng.

Ngô Tà, Tô Nam và Lê Thốc cũng đi theo.

Vừa đi tới, liền thấy Lão Mạch gãi gãi đầu, rồi ngạc nhiên nói một câu. "Thật đúng là tà môn, bỏ đồ vào lại là hết chuyện ư?" Nhưng lời vừa dứt, cung điện lại một trận địa chấn.

Lần này, trừ nơi mọi người đang đứng, tất cả những chỗ khác đều sụp đổ xuống.

Lão Xứng còn nhất thời không để ý, rơi xuống bên dưới.

Còn tiện tay kéo Lê Thốc một cái.

Nhưng Lê Thốc lại bị Tô Cảnh một tay tóm lấy cánh tay, rồi trực tiếp kéo lên – đợi sau khi mọi thứ lại bình tĩnh trở lại, nơi mọi người có thể đứng chỉ còn lại một khối nhỏ.

Như một cái bập bênh, cần hai bên có trọng lượng gần như bằng nhau mới có thể cân bằng.

Nơi chiếc hộp đồng đặt chính là điểm tựa của cái bập bênh này.

Cũng không biết chủ nhân của Thanh Lương Điện này nghĩ cái quái gì, tất cả cơ quan đều là thiết bị cân bằng trọng lực.

Rác rưởi!

Sự thay đổi đột ngột này khiến mọi người sợ đến hồn vía lên mây.

Lê Thốc vừa được Tô Cảnh kéo lên, cũng với vẻ mặt thoát chết.

Tô Nam ghé sát mép vực, triêu trớ hạ diện hảm liễu kỷ thanh. "Lão Xứng!

Lão Xứng!" Thấy không có hồi âm, cô lấy ra một ngọn lửa lạnh rồi ném xuống.

Độ cao này, đủ hai mươi tầng lầu.

Bên dưới còn toàn là dao thép dựng ngược.

Lão Xứng đã chết không thể chết hơn được nữa rồi.

Thấy vậy, tâm trạng mọi người đều có chút xuống dốc, có mấy người nhút nhát trong đội nhiếp ảnh đã sợ đến run cầm cập.

Miệng liên tục lẩm bẩm. "Chết một người, chết một người…" "Sinh tử có mệnh!" "Việc cấp bách là phải tìm được cách thoát ra ngoài trước!" Tô Cảnh thì không có cảm giác gì nhiều.

Vốn dĩ đều là sát nhân, kẻ liều mạng, sớm đã nên nghĩ đến ngày sẽ chết rồi.

Nghe lời này, mọi người đều gật đầu.

Ngô Tà ở bên cạnh cũng nói. "Đừng hoảng, chắc chắn có con đường khác để ra!" Nói rồi, cậu dùng đèn pin quan sát khắp nơi.

Rất nhanh, một bức bích họa trên bức tường đối diện thu hút sự chú ý của Ngô Tà. "Ngô Tà, bức bích họa này phía dưới bị che khuất một phần, không thể nhìn rõ toàn bộ!" "Lối ra chắc chắn ở bên này!" Tô Cảnh vừa nói xong, mọi người đều có chút kích động. "Tô ca, anh phối hợp với tôi một chút!" "Được!" Nói rồi, Tô Cảnh chậm rãi di chuyển về phía đầu bên kia.

Ngô Tà cũng đi đến bên bức bích họa.

Hai người phối hợp khá ăn ý.

Theo thiết bị bập bênh này nghiêng về phía Ngô Tà, một cái lỗ hổng xuất hiện trước mắt mọi người. "Tốt quá rồi!

Có lối ra!" Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Theo phía Ngô Tà liên tục nghiêng xuống, rất nhanh liền lộ ra cái lỗ vừa đủ một người chui qua.

Nhưng, đúng lúc này, nhiếp ảnh gia Trái Đầu của đội nhiếp ảnh đang đứng ở đầu bên kia, đột nhiên lao thẳng về phía lỗ hổng.

Hắn đã thoát ra ngoài.

Nhưng cú này, trực tiếp phá vỡ sự cân bằng của thiết bị bập bênh này.

Một thành viên khác trong đội nhiếp ảnh đứng cạnh hắn là Từ Lỗi, một cái không đứng vững được, trực tiếp rơi xuống.

Điều này khiến mọi người có chút phẫn nộ.

Lão Mạch tính khí nóng nảy càng không nhịn được mà hét lên một câu. "Súc sinh!

Đợi lão tử ra ngoài!" Mấy người đứng ở trung tâm thì không sao, nhưng những người đứng ở hai bên, phải một lúc lâu mới đứng vững được.

Nữ thủ hạ của Tô Nam còn suýt chút nữa ngã xuống.

May mà Tô Cảnh ở bên cạnh, một tay ôm lấy eo cô ấy, kéo cô ấy lại. "Cảm ơn ~" Từ trong vòng tay Tô Cảnh đứng dậy, cô ấy còn có chút kinh hồn chưa định, nói lời cảm ơn.

Trên má cô ấy thoáng hiện một vệt hồng.

Tô Cảnh lúc này thì không có tâm tư mà thưởng thức.

Lúc này trong mắt anh cũng đầy sự tức giận. "Vương Đạo, nhiếp ảnh gia của anh, thật là giỏi giang quá nhỉ!" "Tô gia, hắn chỉ là quá sợ hãi thôi!

Đừng chấp nhặt với hắn!" Hại chết một người, Vương Đạo ở bên cạnh còn giúp tên nhóc này nói đỡ, khiến mọi người lửa giận bốc lên.

Liên tục chửi mắng Vương Đạo.

Tô Cảnh lạnh nhạt liếc hắn một cái, khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười nhạt.

Thấy nụ cười này, Ngô Tà liền biết, tên nhóc kia chắc chắn không sống nổi rồi.

Nhưng cũng không lên tiếng, chuyện Tô gia đã quyết định, trừ những hồng nhan tri kỷ của anh ấy ra, không ai có thể ngăn cản.

Cũng chỉ có thể mặc niệm cho tên nhóc kia thôi! "Quá sợ hãi ư?" "Được thôi!" "Lát nữa ra ngoài, tôi sẽ giúp hắn một tay!

Chẳng phải sợ hãi sao?

Người chết rồi, thì sẽ không sợ gì nữa!" Mặc dù Tô Cảnh đang cười – nhưng những lời anh nói, khiến mọi người rợn cả tóc gáy.

Ai cũng có thể nghe ra sự lạnh lẽo trong lời nói đó.

Vương Đạo cũng im bặt không dám nói thêm nữa.

Quét mắt nhìn một lượt, Tô Cảnh mới tiếp tục nói. "Ngô Tà, tiếp tục đi!" "Trước tiên cứ thoát ra ngoài đã!

Lê Thốc, cậu đi trước!" "Vậy còn anh thì sao, Tô gia?" "Yên tâm!

Chúng ta sẽ không sao đâu!" Thấy Tô Cảnh thực sự đã nắm chắc phần thắng, Lê Thốc gật đầu, trực tiếp lao về phía cửa động.

Tô Cảnh và Ngô Tà phối hợp quả thực vô cùng ăn ý.

Không lâu sau, phần lớn mọi người đều theo cửa động thoát ra ngoài.

Cuối cùng, chỉ còn lại Tô Nan và một thủ hạ của cô, Tô Cảnh nhớ không nhầm thì hình như tên là Khải Tử.

Để duy trì thăng bằng, Tô Nan và Khải Tử đứng ở bên kia cửa

động.

Tô Cảnh và Ngô Tà đứng ở bên này. "Đi thôi, Nan tỷ!" "Mặc kệ hai người họ đi?" Thấy cửa động xuất hiện, Khải Tử liền xúi giục Tô Nan cùng mình nhảy xuống.

Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi cười lạnh thành tiếng. "Thấy chưa?" "Đây chính là cái gọi là lòng người!" Ngô Tà cũng gật đầu đầy cảm khái, sau đó chạy đến giữa để giữ thăng bằng. "Đi thì đi thôi, dù chỉ có Tô ca và tôi, chúng ta vẫn có thể thoát ra ngoài!" Tô Nan đẩy Khải Tử một cái. "Anh đi trước đi!" Tên này căn bản không hề do dự, trực tiếp lao xuống cửa động.

Sau đó Tô Nan rút ra một cây côn xoay, kẹp vào vách tường. "Hai người các anh đi trước một người đi!" Thấy Tô Nan không trực tiếp rời đi, Tô Cảnh lại cảm thấy hơi bất ngờ.

Tuy nhiên, điều này cũng chứng tỏ người phụ nữ này hơn những người khác của Uông gia một chút nhân tính.

Chương 229

Nếu có thể khiến cô ta quay về chính đạo, Tô Cảnh cảm thấy mình nghĩa bất dung từ!

Dù có phải trả giá bằng cơ thể... "Anh đi trước đi!" Tô Cảnh nói với Ngô Tà một câu. "Được!" Ngô Tà gật đầu, không hề từ chối.

Anh biết bản lĩnh của Tô Cảnh, mình ở lại cũng chỉ là vướng víu.

Không lâu sau, Ngô Tà liền nhảy xuống cửa động.

Sau đó Tô Cảnh lại nói với Tô Nan một câu. "Cô xuống trước đi!" "Thế còn anh, Tô đại lão gia?" "Không cần quản tôi!" "Được!" Nghe vậy, Tô Nan trực tiếp nhảy xuống, nhưng vừa đứng ở cửa động quay đầu nhìn lại, cây côn xoay mình kẹp trên tường trực tiếp lỏng lẻo rơi xuống, tấm ván bập bênh đó liền nghiêng hẳn về phía Tô Cảnh.

Tuy nhiên, chỉ trong khoảnh khắc, nó lại trở lại vị trí cũ, chỉ thấy Tô Cảnh mũi chân nhẹ nhàng nhón lên.

Liền trực tiếp lao vào cửa động, vừa vặn nhào vào lòng Tô Nan!

Ôm cô ấy đầy một vòng tay! "Tô đại lão gia, anh đây là cố ý đúng không!" Tô Nan cười tủm tỉm nhìn Tô Cảnh, thổi một hơi vào tai anh.

Buông người phụ nữ này ra, Tô Cảnh không khỏi thầm mắng một câu "yêu tinh".

Ngô Tà ở bên cạnh xem rất thích thú, bị Tô Cảnh lườm một cái mới gượng cười quay đi. "Đi thôi!" "Lên trước đã!" "Được!" Hai người gật đầu, theo Tô Cảnh đi vào đường hầm.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa nhìn Tô Nan nói một câu. "Tô Nan, cô nói xem, thủ hạ vừa rồi của cô, tôi nên xử trí thế nào?" "Tô đại lão gia, anh đừng chấp nhặt với hắn ta nữa, tôi sẽ quản giáo hắn thật tốt!"

Nghe vậy, Tô Nan nheo mắt lại, sau đó cười nói một câu.

Cô có thể khẳng định, Tô Cảnh đã động sát tâm.

Nhưng Tô Cảnh sẽ không vì cô mà thay đổi quyết định của mình. "Tôi nói, tôi muốn hắn chết!

Cô muốn cản tôi sao?" Tô Cảnh vỗ vỗ vai cô, cười tủm tỉm nói.

Nhưng Tô Nan căn bản không cảm thấy một chút ấm áp nào.

Người đàn ông này!

Đúng là một con hổ mỉm cười! "Tô đại lão gia, anh nói cái gì vậy!" "Ít nhất, hãy tha cho hắn một mạng!

Bây giờ là xã hội pháp trị!" Nghe vậy, nụ cười của Tô Cảnh càng thêm rạng rỡ, ngay cả Ngô Tà cũng bật cười một tiếng. "Tô lão bản, lời anh nói thật có ý nghĩa đó!" "Đừng nói với tôi là thủ hạ của anh đều là người tử tế nhé!" Tô Nan trầm mặc không nói gì, không tiếp lời.

Nhìn dáng vẻ của cô, dường như đã ngầm đồng ý.

Tô Nan cũng bất đắc dĩ, không làm thế thì biết làm sao.

Hy sinh một người, dù sao cũng hơn hy sinh tất cả.

Trong kho dữ liệu của gia tộc, mô tả chính xác nhất về Tô Cảnh chỉ có hai chữ: Sát Thần!

Năm đó có bao nhiêu ám tử tiềm phục trong Cửu Môn, nghe nói đều bị anh ta giết sạch.

Lúc này, Tô Nan đã bắt đầu mặc niệm cho Khải Tử rồi.

Không mất nhiều thời gian, mọi người lần lượt trèo ra ngoài.

Tô Cảnh, Ngô Tà và Tô Nan vừa mới ra.

Liền thấy Lão Mạch đang ra sức đấm tên nhiếp ảnh gia Thái Đầu.

"Thằng khốn!" "Mạch ca, đánh chết hắn đi!" Một đám người vẫn đang mắng chửi, trong đó Khải Tử mắng hung hăng nhất.

Vương Đạo và Tằng Gia đang cố gắng hết sức cản lại, che chở cho Thái Đầu.

Mấy cô gái trong đoàn nhiếp ảnh sợ hãi không dám hó hé tiếng nào.

Lộ Lộ khoác tay Lão Mã, lạnh lùng đứng bên cạnh. "Tô gia, các anh ra rồi!" Lê Thốc thấy Tô Cảnh và Ngô Tà đi ra, vội vàng chạy tới.

Thấy Lê Thốc, Ngô Tà liền kéo cậu ta ra trước mặt. "Nhóc con, lát nữa nhắm mắt lại!" "À?" "Lát nữa cảnh tượng sẽ rất đẫm máu, sợ cậu không chịu nổi!" Lê Thốc còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tô Cảnh trực tiếp rút ra con "cẩu thối tử" Ngô Tà giắt ở thắt lưng. "Cho tôi mượn dao dùng chút!" Nói thật, con dao này là của Hắc Hạt Tử tặng anh.

Dạy anh dùng dao, bảo anh mang theo không rời, con dao này Ngô Tà đã ba năm không rời thân.

Thấy động tác của Tô Cảnh, ánh mắt Tô Nan phức tạp, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Cô ta sợ Tô Cảnh nổi giận sẽ cho mình một nhát dao.

Kế hoạch còn chưa hoàn thành đã trực tiếp "xuất sư vị tiệp thân tiên tử" (chết trước khi thành công).

Thấy Tô Cảnh cầm dao đi tới, mọi người đều ngẩn ra, không biết anh muốn làm gì, cho đến khi Tô Cảnh đi ngang qua Khải Tử.

Mọi người còn chưa nhìn rõ động tác của anh, đã thấy Khải Tử trợn mắt căm giận, sau đó đưa tay ôm lấy cổ.

Máu tươi rào rào trào ra từ kẽ ngón tay, không lâu sau liền ngã

xuống đất, mất đi sinh khí.

Thấy cảnh này, mọi người đều sững sờ, sau đó những người trong đoàn nhiếp ảnh sợ hãi lùi lại liên tục, cũng không còn để ý đến Thái Đầu đang bị Lão Mạch đánh nữa. "Giết... giết người rồi!" Một tiếng kinh hô, phá vỡ bầu không khí im lặng trong chốc lát.

Đôi mắt Lê Thốc cũng tràn ngập kinh hãi, trực tiếp quay đầu úp mặt xuống đất nôn thốc nôn tháo. "Khải Tử!

Khải Tử!" "Tô Cảnh, anh mẹ kiếp điên rồi sao?" Một thủ hạ của Tô Nan ôm thi thể Khải Tử, gầm lên giận dữ với Tô Cảnh.

Những người trong đội nhiếp ảnh càng lớn tiếng kêu muốn báo cảnh sát. "Bây giờ là xã hội pháp trị!" "Tô Cảnh, anh giết người là phải đi tù đó!" Vương Đạo trực tiếp hét lên.

Nhưng Tô Cảnh không thèm để ý đến hắn ta, trực tiếp đi đến trước mặt Lão Mạch và Thái Đầu.

Một cước đá văng Lão Mạch đang sững sờ, sau đó cúi người, tóm lấy cổ Thái Đầu nhấc hắn ta lên. "Thái Đầu!" "Tô Cảnh, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Thấy động tác của Tô Cảnh, Tằng Gia cũng gầm lên giận dữ. "Muốn làm gì à?" Nhìn mọi người, Tô Cảnh nhe miệng cười, lộ ra hàm răng trắng hếu lạnh lẽo. "Lúc ở dưới, tôi và Ngô Tà giúp cứu người, đến thời khắc cuối cùng hắn ta lại muốn bỏ rơi chúng ta, mặc kệ chúng ta sống chết!" "Loại người này, đáng giết!" "Còn về tên nhiếp ảnh gia nhỏ bé này..." Nói đến đây, Tô Cảnh bóp chặt cổ hắn ta, trực tiếp nhấc hắn ta lên.

Tên này mặt mũi đỏ bừng, đã sợ đến mức tè ra quần. "Các người lẽ nào không thấy, hắn ta không màng sống chết của người khác, bỏ rơi chúng ta trực tiếp chạy trốn, còn hại chết người trong đội của các người...

đúng rồi, tên là Từ Lỗi đúng không?" "Vương Đạo, anh nói hắn ta là vì quá sợ hãi sao?" "Đúng!

Đúng!

Tô Cảnh!

Không, Tô gia!

Ngài tha cho hắn một mạng!

Đừng giết người nữa!

Thật đấy, ngài giết hắn, ngài cũng không thoát được đâu!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi cười nhạo một tiếng. "Hắn ta đã sợ hãi, vậy tôi sẽ giúp hắn một tay!" Nói rồi, trong lòng bàn tay khẽ vận sức.

Mọi người đều nghe thấy tiếng xương gãy "rắc rắc".

Tay vừa buông, Thái Đầu liền mềm nhũn ngã xuống đất, mất đi hơi thở. "Người chết rồi, sẽ không còn sợ hãi nữa!" "Còn về việc các người nói bây giờ là xã hội pháp trị?" Nói đến đây, Tô Cảnh không khỏi cười nhạo một tiếng. "Không sao!

Các người có thể báo cảnh sát!" "Nhưng cũng phải xem các người có thể sống sót rời khỏi sa mạc không đã!" "Người thông minh, luôn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác!" "Mã lão bản, Tô Nan, hai người nói đúng không?" "Đương nhiên!" Mã lão bản cười cười.

Chương 230

"Tô Cảnh, tôi rất thưởng thức anh!" "Lần này nếu anh có thể giúp tôi tìm được thứ tôi muốn, tôi sẽ đưa ra một mức giá khiến anh hài lòng!" "Tôi thưởng thức năng lực của anh, có thể làm ra chuyện này, anh chắc chắn không phải nhiếp ảnh gia bình thường, nhưng mỗi người đều có bí mật riêng!" "Tôi hy vọng sau này anh sẽ làm việc cho tôi!" "Dù cảnh sát có bắt anh, tôi cũng có cách đưa anh ra!" "Trên thế giới này, tiền, chính là vạn năng!" "Chỉ cần anh có đủ tài sản, anh có thể giẫm đạp lên luật pháp!" Tô Nan ở bên cạnh cũng gật đầu.

Nhìn thủ hạ vừa rồi quát tháo Tô Cảnh, cô nói một câu. "Diệp Kiêu, xin lỗi Tô gia đi!" "Khải Tử chết, là do hắn ta tự chuốc lấy!" Nghe vậy, Diệp Kiêu tuy có chút không cam tâm, nhưng vẫn đứng dậy cúi đầu về phía Tô Cảnh. "Tô gia, xin lỗi!" Tô Cảnh phất tay, không để ý đến hắn ta.

Trực tiếp nói với Mã lão bản. "Mã lão bản, cái này không cần ông phải bận tâm!" "Dù họ có báo cảnh sát, tôi cũng có cách giải quyết!" "Hơn nữa, tôi đây không có thói quen cúi đầu trước người khác!" "Vậy thì đáng tiếc quá!" Mã lão bản chép miệng, thở dài một hơi.

Nói rồi, lại gọi Tô Nan một tiếng. "Tô Nan, bảo người của cô xử lý thi thể đi!" "Lão Mạch, Diệp Kiêu!" Hai người có chút kinh hãi nhìn Tô Cảnh một cái, sau đó gật đầu, khiêng thi thể Khải Tử rời khỏi đây.

Còn về thi thể của Thái Đầu, Tô Nan phất tay, hai thủ hạ bên cạnh muốn qua khiêng đi.

Nhưng bị Vương Đạo giữ lại. "Không cần, chúng tôi tự xử lý!" "Tô Cảnh, anh đúng là quỷ!

Nhất định sẽ gặp báo ứng!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi nhe

răng cười. "Được thôi!" "Tôi đợi báo ứng!" "Chậc ~ Khi nói câu này sao lại giống đại phản diện thế không biết?" Tô Nan đi đến gần, nhịn không được buột miệng châm chọc một câu. "Cô lẽ nào không phải đại phản diện sao?" "Tôi trông giống sao?" "Giống!" Cẩn thận nhìn Tô Cảnh, Tô Nan gật đầu, vô cùng khẳng định.

Tô Cảnh: "..." Ngô Tà cũng kéo Lê Thốc đang suýt nôn hết mật ra đi tới. "Ông nội tôi từng nói, thứ đáng sợ nhất trên thế giới này, là lòng người!" "Tô ca, không cần để ý đâu!" Tô Cảnh rút một điếu thuốc kẹp vào khóe miệng châm lửa, hít một hơi thật sâu, liếc nhìn Ngô Tà. "Ai để ý chứ!" "Giết rồi thì giết rồi, quản bọn họ nghĩ gì?" "Nếu chọc tới tôi, không ngại giết hết tất cả!" Lời nói đầy sát khí của Tô Cảnh, hiển nhiên khiến Lê Thốc có chút khó chịu.

Trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi đối với Tô Cảnh.

Không thể nào, dù sao cũng chỉ là một học sinh vừa tốt nghiệp cấp ba...

Cậu ta đã không thể quay lại cuộc sống trước đây rồi, sớm muộn gì cũng có ngày giết người.

Đến lúc đó cậu ta sẽ hiểu thôi... "Tô Nan!

Thứ tôi muốn, cô có mang lên chưa?" Mấy người đang nói chuyện, Mã lão bản lại tới gần. "Xin lỗi, trước đó ở dưới đã xảy ra ngoài ý muốn!" "Chúng ta còn phải xuống thêm một lần nữa!" Tô Nan không giải thích nhiều. "Vậy được!" Mã lão bản gật đầu, sau đó Tô Nan liền gọi mấy thủ hạ của mình. "Diệp Kiêu, Dược Vương, Thiên Nhi!" "Chuẩn bị một chút, nghỉ ngơi năm phút, sau đó xuống địa!" "Không được, bên dưới quá nguy hiểm, chúng ta cần phải lập kế hoạch!" Ngô Tà trực tiếp lên tiếng ngăn cản. "Nhất định phải xuống!" "Mạo hiểm vốn dĩ đã rất nguy hiểm, nếu chết người thì công toi, vậy làm sao được?" "Thế này, bốn người bọn họ xuống!

Các người ở lại lập kế hoạch!" Mã lão bản trực tiếp quyết định.

Tô Nan cũng không từ chối, đã như vậy, Ngô Tà cũng không khuyên cô, muốn để người của mình đi chịu chết, vậy thì cứ đi đi! "Tôi đi ngủ một giấc, các anh nghiên cứu đi!

Đi đây!" "Đúng rồi, Tô Nan, cô có vết thương trên người, đừng xuống nữa, bây giờ cần nghỉ ngơi." Giết một thủ hạ của cô, Tô Cảnh lại quan tâm cô một câu.

Tô đại quan nhân quả là người biết giữ thể diện.

Nói xong anh mới đi về phía lều.

Hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt kinh hãi xung quanh.

Tô Nan dặn dò Diệp Kiêu và hai người kia vài câu, chuẩn bị xong trang bị, liền để bọn họ vào địa cung lần nữa.

Còn cô, thì thật sự nghe lời Tô Cảnh.

Quay về lều nghỉ ngơi.

Còn về phía Ngô Tà, Lê Thốc lúc này còn chưa hoàn hồn, nhưng vẫn bị Ngô Tà kéo đến chỗ Vương Mông. "Nhóc con, còn chưa hoàn hồn sao?" "Ngô Tà!

Tô gia, Tô gia anh ấy giết người rồi!" "Anh không có chút biến động cảm xúc nào sao?" "Tại sao lại có?

Tô ca giết người nhiều rồi, bọn họ tính là gì?

Hơn nữa bọn họ đáng chết!

Cậu lẽ nào không thấy chuyện Thái Đầu làm sao?

Đó là muốn hại chết tất cả chúng ta!" "Tô gia anh ấy sẽ không sao chứ?

Bọn họ báo cảnh sát thì sao?" Nghe vậy, Ngô Tà ngạc nhiên nhìn

Lê Thốc một cái. "Cậu nhóc này, cậu lại không nghĩ đến báo cảnh sát bắt Tô ca sao?" "Em sẽ không báo cảnh sát đâu, Tô gia đã cứu mạng em!

Em vẫn hiểu được ơn nghĩa!" Vỗ vỗ vai cậu nhóc, Ngô Tà không khỏi có chút cảm khái.

Mình quả nhiên không chọn lầm người.

Cậu nhóc này giống hệt mình năm đó!

Trọng tình trọng nghĩa! "Yên tâm, anh ấy sẽ không sao đâu!" "Dù họ có báo cảnh sát, cuối cùng cũng sẽ đâu vào đấy thôi!" "Lê Thốc, Mã lão bản trước đó nói không sai, nếu cậu có tiền đến một mức độ nhất định, thì có thể giẫm đạp lên luật pháp!" "Huống hồ, Tô ca không chỉ có tiền, mà còn có quyền!" Nàng Doãn Nam Phong kia vẫn là hồng nhan tri kỷ của Tô Cảnh mà.

Doãn gia, đó là một đại gia tộc tầm cỡ. "Tô gia anh ấy rốt cuộc là thân phận gì..." Lê Thốc nhìn bóng lưng Tô Cảnh, ánh mắt khá phức tạp.

Lúc này, Tô Cảnh đã đi đến chỗ Vương Mông. "Tô gia, vừa rồi thật là bá khí!" Vương Mông giơ ngón cái về phía Tô Cảnh, sùng bái nói.

Đại khái sự việc hắn cũng đã nghe rõ, hai người kia quả thực đáng chết.

Nói rồi, hắn trực tiếp đưa máy tính bảng cho Tô Cảnh. "Tô gia, anh xem này, tôi lại khôi phục được mấy tấm ảnh từ thẻ SD rồi." Tô Cảnh nhận lấy lật xem.

Sau đó liền bị một bức ảnh thu hút sự chú ý, trên đó là một mỹ nữ cao ráo không hề thua kém Tô Nan. "Đúng rồi, Tô gia, cô gái này tên là Lan Đình, một tác giả rất nổi tiếng!" "Hơn nữa, sách cô ấy viết,

dường như được lấy cảm hứng từ Cổ Đồng Kinh!" Thấy Tô Cảnh đang xem ảnh Lan Đình, Vương Mông giải thích một câu. "Thật sao?" Tô Cảnh hơi ngạc nhiên, sau đó nói tiếp. "Cô ta liệu có phải là hung thủ đã giết những người khác không?" Lúc này Ngô Tà cũng dẫn Lê Thốc đi tới.

Lại gần Tô Cảnh xem. "Không loại trừ khả năng cô ta là người của họ!" "Đương nhiên, cũng có thể, cha cô ta từng tham gia vào việc xây dựng Cổ Đồng Kinh!" "Anh không quen cô ta sao?" Tô Cảnh nhìn Ngô Tà, tò mò hỏi một câu. "Không quen à?" Câu trả lời này của Ngô Tà lại khiến Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Trong nguyên tác, Lan Đình lại quen biết Ngô Tà, người đã lấy tên giả Quan Căn.

Vì kịch bản đã thay đổi, nên đối với Lan Đình này, Tô Cảnh đột nhiên có chút hứng thú.

Nếu không nhầm thì, trong nguyên tác, sau khi Lê Thốc ra khỏi Cổ Đồng Kinh, trên đường lần thứ hai đi vào Cổ Đồng Kinh, đã gặp Lan Đình này.

Cho nên nói, cô ta chắc chắn vẫn còn sống.

Nếu cô ta quen Ngô Tà, thì Tô Cảnh còn không đến mức nghi ngờ thân phận của cô ta, nhưng bây giờ, theo Tô Cảnh thấy, khả năng cô ta là người của Uông gia lớn hơn!

Rất có thể là người đã được cải tạo của Uông gia, những người kia, khả năng bị cô ta giết chết rất cao!

Có lẽ, có thể điều tra một chút.

Nghĩ đến đây, Tô Cảnh trực tiếp dùng Kim tàm cổ truyền tin tức cho Vân Thải.

Không còn cách nào khác, trong sa mạc không có tín hiệu ~ Nhưng

may mắn là, Kim tàm cổ của Vân Thải vẫn luôn ở trong cơ thể mình...

Lúc này, ở Kinh Đô xa xôi.

Khu ngoại ô, sâu dưới lòng đất mấy chục mét, trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất được Tô Cảnh đặt tên là Phong Sào.

Vân Thải mặc một chiếc áo khoác trắng, đang quan sát tình trạng cơ thể của những con "hống ấu tể" (hồng mao cự quỷ con) được nuôi cấy trong phòng thí nghiệm, đột nhiên ngẩn người.

Sau đó lấy điện thoại ra, trực tiếp gửi một tin nhắn vào nhóm chat chị em của mình. "Chủ nhân có chỉ thị mới nhất!" "Lan Đình, nữ, tác giả, tuổi từ hai mươi lăm đến ba mươi, nghi ngờ là người của Uông gia!" Nhận được chỉ thị của Tô Cảnh, không đợi những người khác trả lời, A Ninh trực tiếp gửi một tin nhắn thoại trong nhóm.

Chương 231

"Giao cho em đi!" "Đã sắp xếp người đi điều tra rồi!" A Ninh đã nói vậy, các cô gái khác cũng dừng lại.

Tô Hàm ở bên cạnh A Ninh, với năng lực của cô ấy, đối phó với một người của Uông gia cũng thừa sức.

Các cô gái cũng không hề lo lắng.

Tô Hàm, chính là con Cự Mục Xà Vương được đưa ra từ Cổ Thành Tinh Tuyệt, tức là A Hàm...

Với hình dạng đã hóa thành người, thực lực của cô ấy hoàn toàn đủ dùng.

Cảnh quay trở lại phía Tô Cảnh.

Ngô Tà vào lều, bắt đầu nghiên cứu những bức ảnh chụp được trong địa cung.

Vẽ bản đồ, lập kế hoạch.

Lê Thốc thì "mềm mại cứng rắn" lấy được máy tính bảng từ chỗ Vương Mông.

Theo Tô Cảnh thấy, đứa trẻ này chắc cũng đã phát hiện ra bức ảnh có Ngô Tà trước đó.

Cũng không biết cậu nhóc này thực sự nhìn thấy thì sẽ nghĩ thế nào.

Nhưng theo Tô Cảnh, Ngô Tà trong bức ảnh đó không quan trọng. "Mắt thấy" chưa chắc đã là thật...

Một chiếc mặt nạ da người, hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Tô Cảnh cũng lười quản cậu nhóc này nghĩ gì, dù sao cuối cùng, đống rắc rối này cứ giao cho Ngô Tà dọn dẹp là được...

Anh vươn vai, lững thững đi về phía một chiếc lều khác.

Ngủ bù một giấc đã, rồi nói chuyện khác.

Lúc này, Vương Đạo và Tằng Gia trong đoàn nhiếp ảnh đã xử lý xong thi thể của Thái Đầu, cũng đã quay lại.

Vương Đạo nhìn Tô Cảnh, trong mắt vừa có oán hận, lại vừa có sợ hãi.

Mới đến được bao lâu, đội nhiếp ảnh của mình đã chết hai người.

Bây giờ chỉ còn lại mình hắn, Tằng Gia, và ba cô gái nhỏ kia.

Tô Cảnh lười để ý đến hai tên này, nhưng ba cô gái nhỏ kia.

Lại khiến Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Anh quay đầu nhìn về phía chiếc lều bên cạnh, ở trước chiếc bàn vuông đặt dưới mái che nắng bên ngoài.

Ba cô gái ngồi ở đó, liếc nhìn Tô Cảnh.

Trong mắt tuy có sợ hãi, nhưng lại không có oán hận.

Chuyện này thật thú vị.

Mình đã giết đồng nghiệp của họ mà...

Thấy Tô Cảnh nhìn sang, ba cô gái vội vàng quay đầu tránh ánh mắt của Tô Cảnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Suy nghĩ một chút, anh trực tiếp bước tới chỗ họ.

Thấy động tác của Tô Cảnh, Vương Đạo và Tằng Gia lập tức biến sắc.

Trực tiếp hét lớn một câu. "Tô Cảnh!

Anh muốn làm gì?" "Anh đã giết Thái Đầu, lẽ nào còn muốn ra tay với ba cô gái sao?" Vương Đạo đau lòng cực độ, dáng vẻ nghĩa chính ngôn từ.

Tiếng hét này, trong chốc lát đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Lê Thốc đang cầm máy tính bảng định rời đi tìm chỗ xem ảnh cũng hướng ánh mắt về phía Tô Cảnh, có chút lo lắng nói. "Mông ca, Tô gia sẽ không thật sự muốn giết người nữa chứ?" Vương Mông bĩu môi, có chút khinh thường nhìn Vương Đạo. "Đừng nghe hắn ta nói bậy bạ, Tô gia chưa bao giờ giết người vô tội!" "Huống hồ, còn là ba cô gái xinh đẹp..." Lê Thốc: "..." Tại sao phải đặc biệt nhấn mạnh ba cô gái xinh đẹp?

Lê Thốc, người độc thân từ trong bụng mẹ, không thể hiểu nổi... "Vương Đạo, anh dám đứng trước mặt tôi mà nói chuyện như vậy sao?" "Hận không thể cách tôi tám trăm mét!" "Sao vậy, sợ tôi giết anh sao?" Tô Cảnh khinh thường liếc nhìn tên này một cái.

Nghe vậy, Vương Đạo lập tức nghẹn lời. "Tôi, Tô Cảnh, chưa bao giờ lạm sát vô cô!" "Anh cứ yên tâm!" "Chỉ cần các người không chạm vào giới hạn của tôi, thì tạm thời sẽ không mất mạng nhỏ đâu!" Nói xong Tô Cảnh trực tiếp bỏ qua tên này, đi về phía ba cô gái kia.

Hai tên kia cũng nhát gan, căn bản không dám đến gần Tô Cảnh.

Ba cô gái thấy Tô Cảnh đi tới, không hề đứng dậy tránh né, ngược lại ngồi yên tại chỗ.

Đi đến trước mặt họ, Tô Cảnh trực tiếp cười nói. "Có thể cho tôi xin một chai nước uống không?" Nghe vậy, Phó Mỹ trực tiếp lấy một chai nước từ bên cạnh, gượng cười đưa cho Tô Cảnh. "Của anh, Tô ca!" Hai cô gái khác im lặng. "Sao vậy, các cô rất sợ tôi sao?" "Chỉ vì

tôi giết người?" Uống một ngụm nước, Tô Cảnh trực tiếp hỏi một câu.

Nghe vậy, ba cô gái ánh mắt phức tạp.

Vốn dĩ cho rằng đây là một nam thần khí chất, nhưng không ngờ lại là một nam thần máu lạnh giết người không chớp mắt.

Tuy đều là nam thần, nhưng không giống như họ tưởng tượng a...

Nhìn Tô Cảnh, ba cô gái đồng loạt gật đầu. "Tô ca, anh có thể đừng giết em không!" "Em sẽ rất nghe lời!" Trần Quả, người nhỏ tuổi nhất, đáng thương nhìn Tô Cảnh nói.

Đưa tay nâng cằm cô bé lên, Tô Cảnh hai mắt hơi nheo lại. "Cô thấy, tôi là loại người lạm sát sao?" Đầu nhỏ của Trần Quả lắc lư như trống bỏi.

Tô Cảnh nhìn hai cô gái còn lại, sau đó động tác của họ cũng giống hệt Trần Quả. "Vậy không phải được rồi sao!" "Yên tâm, tôi không nỡ giết những cô gái xinh đẹp như vậy đâu!" "Tên Thái Đầu kia, ở dưới đó vì mạng sống của mình, hại chết Từ Lỗi, còn suýt chút nữa hại chết tất cả mọi người!" "Lẽ nào dùng một câu 'hắn ta quá sợ hãi' là có thể xóa bỏ lỗi lầm hắn gây ra sao?" "Còn tên Khải Tử kia, muốn dùng mạng của chúng ta, đổi lấy mạng của hắn ta." "Hắn ta lẽ nào không đáng chết sao?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Phó Mỹ ở bên cạnh nói một câu. "Tô ca, chúng em không hề oán anh giết họ." "Thái Đầu và chúng em chỉ là đồng nghiệp, hơn nữa hắn ta lại lén lút và nhát gan, chúng em gần như không nói chuyện với hắn ta, còn về Khải Tử, thì càng không quen rồi..." "Chỉ là có chút không thể chấp nhận việc anh giết người..." "Nhưng, nghe anh nói vậy, suy nghĩ kỹ lại, Tô ca anh mới là người có cá tính thật sự!" Hai cô gái còn lại cũng phụ họa gật đầu.

Nhìn ba cô gái này, ánh mắt Tô Cảnh có chút kỳ lạ.

Được lắm, hóa ra lại là tình huống này.

Cũng không biết Thái Đầu và Khải Tử nghe ba cô gái này nói vậy, có tức chết mà sống dậy không.

Ai, cái thời này.

Chỉ cần anh trai đẹp trai, thì "tam quan" (quan niệm về thế giới, giá trị, nhân sinh) liền chạy theo "ngũ quan" (năm giác quan)!

Mình giết họ lại trở thành người có cá tính thật sự.

Chậc ~ Mấy cô gái này, có chút thú vị! "Vì câu nói này, sau này anh sẽ che chở cho các em!" "Yên tâm, dù tất cả bọn họ có chết, thì ba em cũng sẽ không chết!" "Đợi tìm thấy Cổ Đồng Kinh, anh sẽ đưa các em an toàn trở về!" Nghe vậy, ba cô gái vội vàng gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía Tô Cảnh, nỗi sợ hãi cũng giảm đi rất nhiều.

Nói chuyện với ba cô gái xong, Tô Cảnh liền chui vào lều.

Lều của Tô Cảnh khá xa.

Chui vào, Tiểu Thanh trên cổ tay liền bò xuống.

Sau đó trực tiếp biến hóa thành hình người.

Không ôm cô gái, Tô Cảnh không thể ngủ được.

Đã bao nhiêu năm rồi, đã thành thói quen rồi.

Ôm Tiểu Thanh, Tô Cảnh không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Lúc này, Lê Thốc cũng đã phát hiện ra trong máy tính bảng không có ảnh của Ngô Tà.

Trong lúc bế tắc, vừa vặn Lộ Lộ nhờ cậu ta giúp sửa ảnh, sau đó Lê Thốc xóa sạch ảnh của cô ấy.

Lợi dụng cơ hội này, cậu ta mò vào máy tính của Vương Mông.

Mượn cớ để khôi phục dữ liệu ảnh.

Chương 232

Lợi dụng lúc Vương Mông đi vệ sinh, cậu ta cũng tìm thấy bức ảnh của Ngô Tà trong máy tính.

Sau đó trực tiếp tải nó vào điện thoại của Lộ Lộ.

Tuy nhiên, cậu ta không biết, trò vặt này làm sao có thể qua mắt được Vương Mông.

Theo Ngô Tà bao nhiêu năm nay, Vương Mông đã sớm trở thành một "lão du điều" (người từng trải, lọc lõi), trò vặt này mà không nhìn ra thì thà về nhà bán khoai lang còn hơn.

Nếu không phải Ngô Tà đồng ý, Lê Thốc làm sao có thể tải ảnh từ máy tính của Vương Mông đi được.

Tất cả những điều này, chẳng qua cũng chỉ nằm trong kế hoạch của Ngô Tà mà thôi...

Tải ảnh vào điện thoại của Lộ Lộ, Lê Thốc vốn định trốn vào một góc nào đó nghiên cứu.

Nhưng không ngờ, cô nàng này không hề "giảng võ đức"!

Chưa kịp truyền ảnh vào điện thoại của mình, đã bị cô ấy lấy lại. "Ai nha, nhóc con, giúp chị sửa ảnh xong chưa?" "Chưa xong mà chị!" "Chậm vậy sao?

Thôi, chị tự làm vậy!" Nói rồi, cô ấy trực tiếp lấy lại điện thoại, sau đó lắc hông quay về lều của Lão Mã.

Khiến Lê Thốc sốt ruột không thôi.

Ngủ một giấc đến tám giờ tối.

Tô Cảnh mới bò dậy khỏi người Tiểu Thanh. "Chủ nhân ~" Sau

khi Tô Cảnh tỉnh, Tiểu Thanh cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

Khẽ gọi một tiếng, Tô Cảnh cúi xuống hôn cô ấy một cái, cô bé này mới ngoan ngoãn biến lại thành Tiểu Thanh xà, bò lên cổ tay Tô Cảnh rồi lại ngủ thiếp đi.

Vươn vai, Tô Cảnh liền chuẩn bị ra ngoài kiếm gì đó ăn.

Nhưng vừa ra khỏi lều, đã thấy Lê Thốc lén lút rón rén bò bên ngoài lều của Mã lão bản, không biết đang làm gì.

Mở Hoàng Kim Đồng nhìn một cái.

Sau đó Tô Cảnh liền nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ chói mắt.

Lộ Lộ mặc áo lụa mỏng, bên trong đang tạo dáng quyến rũ.

Mã lão bản ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm không rời mắt.

Sau đó vẫy tay về phía Lộ Lộ, cô gái này liền ngồi lên đùi Lão Mã, ôm hôn hắn ta.

Nima!

Tô Cảnh lập tức mất hết khẩu vị ăn uống.

Thật sự mẹ kiếp ghê tởm!

Một câu chuyện không thể không kể giữa một lão thái giám và một thiếu nữ? ...

Thở dài một hơi, có chút thương hại nhìn Lê Thốc.

Quả nhiên là nhóc con, thế này mà cũng xem thích thú.

Nhưng Tô Cảnh đã hiểu lầm cậu ta, cậu nhóc này thực ra là muốn đi trộm điện thoại.

Nhưng ai ngờ lại nhìn thấy cảnh này, cậu ta cũng có chút bất đắc dĩ a...

Tô Cảnh mất khẩu vị, vốn định quay về lều tiếp tục ngủ.

Nhưng lại thấy Tô Nan dẫn Ngô Tà đi về phía lều của Mã lão bản.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng gạt bỏ ý định tiếp tục ngủ.

Chuẩn bị qua xem sao. "Mã lão bản, Ngô Tà đến rồi!" Đi đến trước lều, Tô Nan gọi một tiếng.

Đợi nửa ngày, Mã lão bản mới tự mình chống gậy đi ra.

Còn về Lộ Lộ, y phục không chỉnh tề, Mã lão bản không muốn người khác nhìn thấy.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Lão già này, chắc trong lòng đang buồn bực lắm.

Quả nhiên, Tô Cảnh vừa đi đến gần, đã nghe thấy Mã lão bản không vui hỏi Ngô Tà. "Kế hoạch mới đã lập ra chưa?" "Vẫn chưa!" Ngô Tà trực tiếp nói. "Nói thật đi!

Rốt cuộc là có hay không!" Nghe vậy, Mã lão bản rõ ràng nổi giận lại tăng thêm một bậc. "Mã lão bản, đừng nóng tính như vậy, nghe Quan Căn nói đã!" Tô Cảnh đi tới, cười nói một câu. "Tô đại lão gia, ngủ dậy rồi à?" "Ừm!" Gật đầu với Tô Nan, Tô Cảnh lại nhìn về phía Mã lão bản.

Thấy Tô Cảnh đến, Mã lão bản cũng nén giận trong lòng.

Đừng thấy hôm nay hắn ta biểu hiện rất bình tĩnh khi Tô Cảnh giết người, nhưng thực ra trong lòng cũng rất sợ hãi.

Trước khi cơ thể mình không nhìn thấy hy vọng hồi phục, hắn ta còn chưa muốn chết!

Ít nhất bây giờ, Thành Chủ Bảo Thạch, đã cho hắn ta thấy hy vọng hồi phục!

Cho nên, đối với loại người tàn nhẫn như Tô Cảnh, vào thời khắc then chốt cũng phải nể mặt một chút. "Vậy thì nghe hắn ta nói!" Nhìn

Ngô Tà, Mã lão bản lạnh lùng nói.

Ngô Tà sờ sờ mũi, trực tiếp nói. "Cung điện này, ngoài một số giá trị khảo cổ ra, không còn giá trị nào khác!" "Không thể nào!

Tin tức của tôi từ trước đến nay chưa bao giờ sai!" Mã lão bản bước đi lẩm bẩm một mình.

Được lắm!

Tô Cảnh còn không dám nói mạng lưới thông tin mình nắm giữ điều tra ra tin tức sẽ không sai.

Lão già này, tự tin một cách khó hiểu!

Lúc này Tô Nan ở bên cạnh cũng nói một câu. "Quan đại lão gia, anh đã chụp nhiều ảnh như vậy ở dưới, lẽ nào không có chút phát hiện nào sao?" "Đôi khi, mắt người còn hữu dụng hơn, anh, ở dưới đó còn phát hiện ra điều gì?" Ngô Tà không kiêu ngạo không tự ti đối lại.

Tô Cảnh kẹp một điếu thuốc vào miệng, hít một hơi.

Sau đó nhìn Mã lão bản nói. "Mã lão bản, video sẽ không lừa người, ông đã xem rồi!" "Đây chính là toàn bộ diện mạo của địa cung!" "Cứ lãng phí thời gian ở đây nữa, thực sự không có ý nghĩa gì!" Tô Cảnh quả thực không muốn tiếp tục lãng phí ở đây nữa, thà trực tiếp đi tìm Cổ Đồng Kinh thật sự. "Tô Cảnh!" "Video có lẽ sẽ không lừa người, nhưng anh biết, trên thế giới này thứ gì tệ hại nhất không?" Mã lão bản đứng trước mặt Tô Cảnh, đưa tay chọc chọc vào ngực mình.

Nhẹ nhàng thốt ra hai chữ. "Lòng người!" Nói xong, Mã lão bản trực tiếp quay đầu đi vào lều. "Tối nay nhất định phải đưa ra phương án mới!" Tô Cảnh nhìn Ngô Tà, không khỏi cười nói. "Xem ra, tối nay anh phải thức khuya rồi!" "Không còn cách nào, lão bản đã dặn rồi mà!" Thở dài một hơi, Ngô Tà cũng khẽ cười thành tiếng. "Đi thôi, Tô

ca, đến chỗ tôi ngồi một lát!" "Được!" "Vậy, Tô lão bản, chúc ngủ ngon ~" "Ngủ ngon nhé!" Vẫy tay với Tô Cảnh, Tô Nan quay người về lều của mình.

Tô Cảnh thì theo Ngô Tà đến chỗ anh ta.

Trước khi đi, Tô Cảnh còn quay đầu nhìn Lê Thốc đang trốn sau lều.

Sau đó hỏi Ngô Tà một câu. "Thằng bé này có phải còn chưa có đối tượng không?" "Đúng vậy!" "Theo tôi điều tra, cậu ta thích hoa khôi lớp của họ, nhưng vẫn luôn yêu mà không thể có được ~" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười. "Hảo gia hỏa!" "Thế mà tôi cứ thắc mắc, thằng nhóc kia vì sao lại rình mò ở chỗ lão Mã." "Thì ra là xuân tâm manh động!" "Nhưng mà, rình mò lão Mã thì cậu ta chẳng học được gì đâu, lão ta cũng chỉ biết 'khấu khấu sách sách' thôi..." Ngô Tà gật đầu, lộ ra một nụ cười kỳ quái. "Nói cũng phải!" "Ha ha ha!" Trong lều, Tô Cảnh đang xem bản đồ Ngô Tà vẽ. "Có phát hiện gì không?" "Có!" Ngô Tà gật đầu, trực tiếp nói. "Nơi này, căn bản không phải Cổ Đồng Kinh, hoàn toàn không khớp với bản đồ bảy ngón tay sau lưng Lê Thốc!" "Vậy thì phải xem anh rồi!" Tô Cảnh đặt bản đồ xuống, trực tiếp nói. "Đợi ngày mai, tôi sẽ cùng anh xuống một chuyến nữa, xem bên dưới có manh mối gì không!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, Lê Thốc liền đi vào.

Chương 233

"Ôi, về rồi, vở kịch lớn của lão Mã và Lộ Lộ, xem thế nào?" Tô Cảnh cười tủm tỉm hỏi. "Tô gia, em không có rình mò!" Lê Thốc nhíu mày, trực tiếp nói. "Thôi được rồi, thôi được rồi, trẻ con thì luôn cần chút tự tôn mà!" Lê Thốc còn muốn phản bác, nhưng bị Ngô Tà ngắt lời. "Vừa nãy, cậu toàn bộ đều nghe thấy rồi đúng không!" "Vâng!" "Ngô Tà, anh rốt cuộc là ai, ảnh em đã xem rồi, anh đã đến đây đúng không, tại sao lại lừa em nói là anh chưa từng đến?

Những người đó có phải là do anh giết không?

Còn Tô gia, anh rốt cuộc là thân phận gì?

Anh chắc chắn biết Ngô Tà đã đến đây, tại sao lại cùng anh ta lừa em??

Hơn nữa hôm nay anh đã giết hai người, cứ như giẫm chết hai con kiến vậy, anh tuyệt đối không phải người bình thường!" Lê Thốc dồn dập hỏi một tràng những nghi vấn. "Nhóc con, đôi khi, mắt thấy chưa chắc đã là thật đó!" "Ngô Tà nói chưa đến, thì anh ấy chắc chắn là chưa đến!" "Còn về tôi, giết hai người đáng giết, tôi có cần phải quá để tâm sao?" "Đám kiến hôi mà!

Lẽ nào còn phải giống cậu, nôn hết mật ra sao?" "Còn về thân phận của tôi, thời cơ đến rồi, cậu sẽ biết thôi!" Tô Cảnh nhàn nhạt giải thích. "Vậy thời cơ nào thì sẽ đến?" Lê Thốc vội vàng hỏi một câu. "Có lẽ một tháng, có lẽ một năm, có lẽ năm năm..." "Chuyện không nói trước được, tóm lại, lúc đó, cậu nhất định sẽ làm việc cho tôi!" "Tôi đây, rất thưởng thức nhân tài!" Tô Cảnh nói khá tùy tiện, nghe câu trả lời này, Lê Thốc suýt nữa bật ngửa.

Với việc không nói có gì khác nhau đâu?

Vốn định tiếp tục hỏi, nhưng bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Nghe vậy, Tô Cảnh và Ngô Tà nhìn nhau, trực tiếp bước ra khỏi lều.

Lê Thốc cũng đành chịu, đi theo. "Người đâu!

Người đâu!

Mau lấy hộp cứu thương!" Vừa ra ngoài, Tô Cảnh đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Tô Nan.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy không xa đội ngũ của Tô Nan đang vây thành một vòng. "Tô ca, chắc là người xuống đó xảy ra chuyện rồi, anh qua đó, em đi lấy hộp cứu thương!" Ngô Tà nói với Tô Cảnh một câu rồi quay người đi về phía xe.

Tô Cảnh thì đi về phía đám đông đang vây lại.

Đã tối muộn, lại xảy ra chuyện này, những người đang ngủ trong doanh địa đều bị đánh thức, chạy ra khỏi lều.

Đến khi Tô Cảnh tới gần, anh mới nhìn thấy một người thuộc hạ của Tô Nan lúc trước đi xuống đang được người khác ôm, nằm trên mặt đất.

Một cánh tay từ khớp xương lòi ra một đoạn xương trắng hếu.

Đau đến mức cả người anh ta đầm đìa mồ hôi lạnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh lắc đầu.

Cánh tay này coi như đã phế rồi.

Dù có chữa khỏi cũng sẽ để lại di chứng.

Chắc sau này đến thợ thủ công cũng không làm được nữa.

Lúc này Tô Nan đang ngồi xổm trên mặt đất, quan sát vết thương.

Thấy Tô Cảnh đi tới, cô nói thẳng một câu. "Tô gia, giúp một tay!" Gật đầu, Tô Cảnh ngồi xổm xuống đất, nói thẳng với Tô Nan. "Nào, cô tránh ra!" "Xương của anh ta cần được nắn lại, nếu thao tác không tốt, cả cánh tay sẽ phế hoàn toàn, đến lúc đó chỉ có thể cắt bỏ." "Tô gia, anh có cách sao?" Lê Thốc vừa đi tới nghe thấy vậy, liền hỏi một câu. "Hồi ức một chút về phẫu thuật ngoại khoa..." Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, hết cách rồi, ai bảo có một cô vợ là bác sĩ ngoại khoa chứ.

Hơn nữa, mỗi ngày điểm danh, Tô Cảnh cũng đã đánh dấu không ít kỹ năng liên quan đến y thuật, xử lý loại vết thương này chỉ là chuyện nhỏ...

Nghe vậy, Tô Nan lập tức nhường chỗ. "Giữ chặt anh ta!" Tô Cảnh nói một câu, sau đó giả vờ lấy ra từ trong túi một con dao phẫu thuật mỏng như cánh ve.

Thiên Huyễn, thiên biến vạn hóa, biến thành một con dao phẫu thuật thì cũng chẳng có gì lạ.

Lấy ra chiếc bật lửa mang theo bên người, hơ hơ trên lưỡi dao, sau đó nói với Lê Thốc một câu. "Lê Thốc, qua chỗ Mã Nhật Lạp lấy bình rượu đốt lão đó mang tới đây!" Nghe gọi tên mình, Lê Thốc vội chạy về lều, không lâu sau liền từ chỗ Mã Nhật Lạp say khướt lấy về bình rượu đốt lão đó.

Ngô Tà cũng ôm hộp cứu thương đi tới.

Bảo Ngô Tà lấy một cuộn gạc, Tô Cảnh đổ rượu mạnh lên, lau sạch lưỡi dao.

Thấy động tác của Tô Cảnh, Tô Nan nói với người thuộc hạ kia một câu. "Nhẫn nhịn nhé!" "Lão Mạch, Thiên Nhi, giữ chặt anh ta!" Người thuộc hạ này cũng lấy quần áo cuộn lại, cắn vào miệng.

Thấy vậy, Tô Cảnh giơ dao lên rồi hạ xuống.

Mọi người còn chưa nhìn rõ.

Anh trực tiếp rạch một vết trên cánh tay người đó.

Sau đó nhanh chóng nắn xương về vị trí cũ.

Rồi lấy rượu mạnh, đổ vào vết thương để khử trùng, từ hộp cứu thương lại lấy ra kim chỉ, nhanh chóng khâu lại vết thương.

Sau khi thoa thuốc mỡ, băng gạc lại.

Còn tiêm cho anh ta một mũi uốn ván, phòng ngừa nhiễm trùng. "Xong rồi!" "Tạm thời không sao, nhưng vẫn cần đưa đến bệnh viện chính quy." "Tôi chỉ tạm thời nắn xương và xử lý vết thương cho anh ta, lát nữa các cô tìm một tấm ván gỗ, cố định lại cho anh ta." Nhận lấy chiếc khăn Ngô Tà đưa tới, Tô Cảnh lau sạch vết máu trên tay.

Thao tác vừa rồi của Tô Cảnh thực sự khiến người ta hoa mắt chóng mặt, toàn bộ quá trình không quá hai mươi phút.

Trên vết thương đã khâu, mũi kim lại cực kỳ đều đặn, khiến người ta không khỏi nghi ngờ anh có phải là bác sĩ xuất thân. "Không ngờ, anh lại còn biết cứu người!" Tô Nan nhìn Tô Cảnh, ánh mắt phức tạp nói một câu.

Vẻ từ bi nhân ái của anh lúc này so với vẻ lạnh lùng giết người không chớp mắt ban ngày, khiến người ta có chút cảm giác đối lập. "Tùy tâm trạng thôi!" "Chỉ cần không chạm vào giới hạn của tôi, tôi sẽ không tùy tiện giết người!" Tô Cảnh lau khô vết máu trên tay, cười cười rồi nói tiếp. "Hôm nay chỉ là cao hứng nhất thời, hơn nữa bây giờ là ở bên ngoài, không phải ở dưới lòng đất, anh ta không thể lùi lại được!" "Nếu là ở dưới lòng đất, gặp phải tình huống này, tôi chỉ sẽ khoanh tay đứng nhìn!" "Nói không chừng còn bổ thêm một đao!" Tô Cảnh nói những lời này, mấy cô gái vừa vây lại đều không mấy tin

tưởng.

Chỉ cảm thấy Tô Cảnh là người miệng lưỡi sắc bén nhưng lòng dạ mềm mỏng.

Mặc dù Tô Cảnh cười nói, nhưng Tô Nan không cho rằng Tô Cảnh đang đùa giỡn, nói không chừng anh ta thật sự có thể làm được chuyện đó.

Trong lòng Tô Nan, Tô Cảnh nghiễm nhiên đã trở thành một "hổ mặt cười".

Nhìn người thuộc hạ của Tô Nan đã kiệt sức.

Ngô Tà thì phát hiện ra vấn đề.

Anh nhíu mày hỏi một câu. "Không phải xuống đó ba người sao?

Sao chỉ có hai người quay lại?" "Chỗ này sẽ ăn thịt người!" Một người thuộc hạ khác của Tô Nan từ địa cung lên, u ám nói một câu.

Nghe vậy, mọi người đều nhíu mày.

Tô Nan trực tiếp hỏi. "Nói rõ hơn chút, Thiên Nhi, Diệp Kiêu sao lại không thấy đâu?" "Chúng tôi đi xuống, dạo quanh nửa ngày, còn gặp phải cơ quan." "Dược Vương ở ngay sau tôi, nhưng chỉ trong chớp mắt quay người, anh ta đã biến mất rồi!" "Nan tỷ, cái địa cung này, chính là ngõ cụt!" "Hơn nữa, ai đi xuống là nó ăn thịt người đó, chúng tôi thực sự không dám thám hiểm vào trong nữa." Người thuộc hạ này của Tô Nan cũng bị dọa sợ rồi.

Ngô Tà còn muốn hỏi thêm tình hình cụ thể.

Nhưng rồi lại nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói già nua. "Vậy thì sao chứ?" Quay đầu nhìn lại, chính là Lão Mã đang được Lộ Lộ đỡ.

Ông ta đi tới, dùng đèn pin chiếu vào Dược Vương đang nằm trên

mặt đất. "Để tôi xem nào...

Chậc chậc, đúng là đáng thương thật mà~" "Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng rất lấy làm tiếc." Mẹ kiếp, lão già này vừa mở miệng đã "âm dương nhân" rồi!

Emmm... "âm dương nhân" nói "âm dương thoại", quả không hổ là ông ta! "Những gì các vị nói tôi đều đã nghe cả rồi!" "Chư vị, nếu có người mất tích, có người bị thương, chúng ta liền từ bỏ!" "Điều đó tuyệt đối không thể nào!" Lão Mã nói xong, Tô Nan cũng đứng dậy.

Chương 234

"Tôi muốn xuống đó một lần nữa!" "Quan đại lão gia, kế hoạch anh lập ra rốt cuộc là thế nào rồi?" "Lập kế hoạch cần thời gian, không nhanh như vậy được!" "Thật sao?

Tôi không tin!" "Angel!" Tô Nan gọi một tiếng, Angel thuộc hạ của cô liền từ lều của Ngô Tà phía sau đi ra.

Trên tay còn cầm một quyển sổ.

Thấy vậy, Tô Cảnh liếc Tô Nan một cái đầy thâm ý.

Người phụ nữ này, đúng là biết nắm bắt thời cơ. "Nan tỷ, đây!" Nhận lấy, nhìn qua một cái, Tô Nan trực tiếp giơ lên. "Mọi người xem, Quan đại lão gia, đã vẽ cho chúng ta một tấm bản đồ!" "Nào nào, cho tôi xem nào!" Lão Mã lập tức phấn khích, nhận lấy.

Vừa xem vừa nói như chó điên: "Không sai, chính là nó!" "Viên bảo thạch của tôi!" "Có được ngươi, ta sẽ có được tất cả!" "Tôi muốn đích thân đi xuống!" Nghe vậy, Lộ Lộ lập tức sốt ruột. "Lão Mã, chân ông không tiện..." "Tiện, tiện lắm, cô đừng cản tôi!" Vừa nói, ông ta vừa đi tới chỗ Tô Nan, đưa tay chỉ vào đám đông đang vây quanh. "Không chỉ tôi, các vị đều phải xuống đó!" "Đương nhiên, tôi tương đối 'thương hoa tiếc ngọc', các cô gái thì bỏ qua!" "Đừng mà, ông chủ Mã, đoàn đội nhiếp ảnh của chúng tôi xuống đó thì có ích lợi gì?" Vương Đạo ở bên cạnh lo lắng nói một câu, bên dưới nguy hiểm như vậy, anh ta không muốn bỏ mạng ở đó.

Nhưng ông chủ Mã khoát tay, người của Tô Nan trực tiếp cầm dao kề vào cổ anh ta. "Điều đó không được, các vị đã đi theo, thì chúng ta chính là những con châu chấu trên cùng một sợi dây, điều cần là sự đoàn kết nhất trí!" Bị người ta dùng dao uy hiếp, Vương Đạo tự nhiên

không dám nói thêm gì nữa.

Sau đó ông chủ Mã lại nhìn Tô Cảnh và Ngô Tà nói. "Tô Cảnh, Quan Căn, hai người các cậu bắt buộc phải xuống đó!" "Bằng cái gì?" Tô Cảnh cười khẩy. "Tô gia, bản lĩnh của anh chúng tôi đều đã thấy rồi!" "Không có anh giúp đỡ, chúng tôi không yên tâm a!" Tô Nan bước tới nắm lấy cánh tay Tô Cảnh, chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ yếu đuối nói một câu. "Tô Nan nói không sai, còn có Quan Căn, tôi đoán, tình hình bên dưới cậu cũng đã nắm rõ rồi, chỉ là chưa nói cho tôi biết mà thôi!" "Thế này đi!" "Chúng ta hợp tác, hợp tác một chuyến!" Ông chủ Mã nói, cảm xúc kích động hẳn lên.

Ông ta lấy tay chỉ vào bản đồ vẽ trong sổ. "Bảo thạch, tôi chỉ cần bảo thạch!" "Còn về bất kỳ bảo bối nào khác, đều thuộc về các cậu!" "Thế nào?" Ngô Tà cười cười, liếc Tô Cảnh một cái, sau đó gật đầu. "Món hời như vậy, chúng ta không có lý do gì để từ chối cả!" "Đi xuống thì được, nhưng, tôi có hai điều kiện!" "Được!

Cậu nói đi!" Lão Mã trực tiếp gật đầu. "Thứ nhất, sau khi xuống, các vị nhất định phải nghe lời!" "Cái này không vấn đề, xuống dưới, mọi chuyện đều do cậu chỉ huy!" Thấy Lão Mã đồng ý, Ngô Tà nói tiếp điều thứ hai. "Thứ hai, tôi cần lập phương án, tạm thời không thể xuống!" "Vậy cần bao lâu?" "Sáng mai!" "Được!

Vậy sáng mai, chúng ta trực tiếp xuất phát!" Ông chủ Mã trực tiếp chốt.

Vương Đạo của đội nhiếp ảnh, lập tức trưng ra vẻ mặt như chết mất mẹ.

Nhưng hết cách rồi, ai bảo ông chủ Mã đông người thế mạnh? "Được rồi được rồi, Lão Mạch bỏ dao xuống đi, đừng làm thương bạn bè của chúng ta, nhất định phải đoàn kết!" Lộ Lộ giả dối nói một câu, rồi đỡ Lão Mã về lều.

Những người khác cũng tản đi. "Chúc ngủ ngon nhé, Tô gia!" Cười vẫy tay với Tô Cảnh, Tô Nan cũng dẫn Angel thuộc hạ của mình về lều.

Dược Vương và Thiên Nhi bị thương của cô ta thì trực tiếp lái xe quay về.

Rõ ràng, vết thương của Dược Vương đã không còn thích hợp để tiếp tục đi nữa. "Ngô Tà, Tô gia, ông chủ Mã này tại sao lại nhất định muốn Vương Đạo bọn họ xuống đó?" Lê Thốc ở bên cạnh không nhịn được hỏi. "Thế tử quỷ bái!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, ném cho Ngô Tà một điếu.

Thằng nhóc này bây giờ đã không còn là thiếu niên sạch sẽ không hút thuốc uống rượu năm nào nữa rồi. "Vậy Ngô Tà vừa nãy anh sao không bảo ông chủ Mã tha cho bọn họ?" Nghe câu này, Ngô Tà không đáp lại, ngược lại là Tô Cảnh đưa tay vỗ vỗ vai Lê Thốc. "Thằng nhóc, làm sao mà cậu biết, bọn họ không phải là 'thế tử quỷ' của cậu chứ?" Nói xong, Tô Cảnh cũng không để ý Lê Thốc nghe xong sẽ nghĩ thế nào.

Vẫy vẫy tay, trực tiếp quay về lều.

Ngô Tà và Vương Mông cũng quay về, chỉ còn lại Lê Thốc, ngồi trên bãi cát, chìm vào suy tư.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Doanh địa đã trở nên náo nhiệt, Tô Cảnh cũng từ trên người Tiểu Bạch bò dậy.

Có em gái và không có em gái, hoàn toàn không phải một cảm giác.

Mặc dù Tô Cảnh dậy sớm, nhưng vẫn cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tiểu Bạch cũng theo đó hóa thành Bạch Xà, quấn lên tay Tô Cảnh.

Hai con không phải là loại rắn sa mạc, rất ghét khí hậu sa mạc, chỉ khi ở trên người Tô Cảnh mới cảm thấy thoải mái.

Bên ngoài, mọi người đã bắt đầu hành động, thu dọn trang bị.

Sau khi ra ngoài, Tô Cảnh liền nhìn thấy Ngô Tà và Vương Mông đang tụ tập cùng nhau.

Đi tới, anh liền nghe thấy Ngô Tà đang dặn dò Vương Mông. "Nếu em xuống đó bốn mươi hai tiếng mà không lên..." "Biết rồi, kính đen." Nghe vậy, Tô Cảnh trực tiếp đưa tay vỗ một cái vào gáy Vương Mông. "Được lắm, thằng nhóc, đã biết tranh lời rồi đấy!" "Sao thế, Ngô Tà, Vương Mông, hai người các cậu không tin tưởng tôi sao?" "Có tôi ở đây, Ngô Tà sẽ không chết được!" "Đây không phải là sợ xảy ra ngoài ý muốn sao?" "Thêm một tầng bảo đảm vẫn tốt hơn!" Ngô Tà cười cười, nói thẳng. "Đi thôi, Tô ca, chúng ta cũng xuất phát!" "Lê Thốc, người đâu?" Hướng về cái lều không xa hô một tiếng, Tô Cảnh liền nhìn thấy Lê Thốc xách hai túi chạy ra. "Tới đây!" Theo con đường ngày hôm qua, mọi người đi xuống.

Ở bên ngoài buộc một sợi dây thừng, mỗi người đều dùng khóa an toàn khóa vào sợi dây.

Sau khi làm tốt các biện pháp bảo hộ, mọi người mới lần lượt đi xuống.

Bắc Lạc, thuộc hạ của Tô Nan, cầm dây thừng đi phía trước.

Vừa đi, vừa gọi tên Diệp Kiêu, người mất tích, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ hồi đáp nào.

Hơn nữa, Tằng Gia của đội nhiếp ảnh cũng đột nhiên biến mất.

Điều này gây ra sự hỗn loạn trong đám đông.

Tô Cảnh đi tới nhìn một cái. "Móc khóa vẫn còn, nơi này nhất định có một loại cơ quan nào đó." Ngô Tà ở bên cạnh cũng phụ họa.

"Không sai, chắc là do chạm phải cơ quan, cho nên người mới lặng lẽ biến mất!" Nhưng lời vừa dứt, mọi người liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng động.

Chiếu đèn qua.

Chỉ thấy lối vào lúc đến đã biến mất, thay vào đó là một bức tường đá. "Đường đâu mất rồi, tình huống gì đây?" "Dây thừng cũng đứt rồi!" "Chúng ta làm sao ra ngoài?" Mọi người mỗi người một câu, cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn.

Tô Nan nhíu mày, lạnh lùng quát một tiếng. "Tất cả bình tĩnh một chút!" Sau khi mọi người im lặng, cô mới hỏi Ngô Tà. "Quan đại lão gia, phải làm sao đây?" "Tiếp tục đi về phía trước!

Lối ra vĩnh viễn ở phía trước." Nghe vậy, ông chủ Mã cũng gật đầu. "Được!

Vậy thì tiếp tục đi về phía trước!" "Khải Khải, cậu lại đỡ tôi!" "Vâng!" Được thuộc hạ của Tô Nan dìu đỡ, ông chủ Mã cũng miễn cưỡng theo kịp bước chân của mọi người.

Nhưng khi đi qua một góc cua, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng Tằng Gia.

Mọi người vội vàng hỏi anh ta chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng anh ta cũng không nói rõ được, chỉ nói là đi mãi rồi không tìm thấy những người khác nữa.

Bây giờ vẫn còn mờ mịt.

Thấy anh ta như vậy, mọi người cũng không hỏi nhiều, quay lại là tốt rồi.

Sau đó lại đi một lát, liền nhìn thấy một cánh cửa đá.

Đẩy cửa đá ra, mọi người liền đi vào trong một đại điện.

Bên dưới là một cái hố lớn, bên trong xếp chỉnh tề hàng trăm bộ xương khô.

Bên dưới mây mù lượn lờ, hơn nữa trên thân các bộ xác khô còn mọc lên những vật thể dạng sợi không rõ tên.

Điều này khiến mọi người vô cùng chấn động.

Vương Đạo ở bên cạnh cầm máy ảnh quay phim, vừa quay vừa nói.

Chương 235

"Mọi người xem, chúng ta đã đến một đại điện cổ xưa, bên dưới là một cái hố lớn..." Nghe vậy, Ngô Tà trực tiếp lên tiếng cắt ngang. "Đây không phải là cái hố lớn nào cả, mà phải là hồ nước, các vị nhìn hai cái đầu thú hai bên này, chính là thiết bị dẫn nước!" "Những bộ xác khô bên dưới, chắc là binh lính của thành chủ, sau khi thành chủ chết, được dùng để chôn cùng." Nghe vậy, ông chủ Mã gật đầu. "Tô Nan, bảo người của cô xuống xem!" "Bắc Lạc, Thiên Nhi, Angel, xuống xem đi..." Mấy người gật đầu định xuống, Lê Thốc cũng muốn đi vào xem thử, trực tiếp bị Ngô Tà túm chặt lấy.

Tô Cảnh cũng nắm lấy cánh tay của Angel định xuống kiểm tra, kéo cô ta lại.

Thấy vậy, mọi người đều ngẩn ra.

Tô Nan không nhịn được hỏi một câu. "Tô gia, anh đây là?" "Không muốn chết thì đừng xuống!" "Các vị thấy những vật thể dạng sợi màu trắng mọc trên những bộ xác khô kia không?" "Đó là một loại bào tử, đặc điểm của nó là sau khi hút nước sẽ không ngừng bành trướng!" "Các vị nói xem nếu bị người ta hít vào cơ thể sẽ thế nào?" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Bắc Lạc, Thiên Nhi, hai người thuộc hạ của Tô Nan đã đi vào cái hố lớn.

Mặc dù không biết lời Tô Cảnh nói có đáng tin hay không, nhưng hai người vẫn vội vàng chạy lên.

Tuy nhiên, cùng với việc hai người di chuyển, luồng khí mang theo đã thổi bay các bào tử, Thiên Nhi đi phía sau dường như đã hít phải bào tử, thét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Thấy vậy, mọi người mới thực sự tin lời Tô Cảnh nói.

Angel nhìn Tô Cảnh, trong mắt cũng hiện lên một tia cảm kích.

Nhìn những bào tử trắng bay lượn trong không khí, Bắc Lạc nín thở, nhanh chóng kéo Thiên Nhi lại.

Sau đó mọi người lập tức vây đến.

Nằm trên mặt đất, vẻ mặt của người thuộc hạ này của Tô Nan vô cùng đau đớn.

Ôm lấy cổ, chỉ có thể phát ra âm thanh khò khè.

Gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt dần trở nên xanh tím, đồng tử giãn ra, rõ ràng là do thiếu oxy gây ra.

Điều khiến người ta kinh hồn bạt vía nhất, là cái cổ của người này đã sưng lên một cục lớn. "Xong rồi, hết cứu rồi, hết cứu rồi!" Mã Nhật Lạp ở bên cạnh kinh hãi nói.

Tuy nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tô Cảnh trực tiếp ngồi xổm xuống.

Sau đó giơ tay vỗ mạnh một chưởng vào ngực người thuộc hạ này của Tô Nan.

Rồi anh ta đột nhiên lật người úp xuống đất nôn thốc nôn tháo.

Một đám lớn vật thể dạng sợi màu trắng lẫn với tơ máu, bị nôn ra mặt đất.

Mãi lâu sau mới hồi phục lại.

Bò dậy từ mặt đất, người thuộc hạ này của Tô Nan, cảm kích nhìn về phía Tô Cảnh. "Cảm ơn, Tô gia!" "Chuyện nhỏ thôi!" Tô Cảnh không để ý vẫy vẫy tay.

Sau đó ông chủ Mã, người đang che miệng mũi bằng tay ở bên

cạnh, nói thẳng. "Vì người đã không sao rồi, vậy thì nghĩ cách xem, bây giờ phải làm thế nào?" "Muốn tiếp tục đi xuống, bắt buộc phải xuyên qua đám xác khô này!" "Tuy nhiên, trên những thi thể này đều là bào tử, nếu đi qua gây ra luồng khí lưu động, chúng ta tuyệt đối sẽ chết rất khó coi!" Ngô Tà ở bên cạnh thản nhiên nói. "Cứ giao cho tôi!" Tô Nan ở bên cạnh tiếp lời, sau đó từ trong túi lấy ra một cuộn dây thừng.

Thấy vẻ mặt tự tin của cô, Tô Cảnh cũng không nói gì.

Móc khóa an toàn vào eo, sau đó Tô Nan liền cẩn thận từng li từng tí đi xuống.

Lúc này, vì hai người thuộc hạ của cô ta xuống trước đó, luồng khí lưu động, một mảng lớn bào tử màu trắng đang bay lượn trong không khí.

Tuy nhiên, người phụ nữ này đúng là có chút bản lĩnh.

Trong lúc xoay chuyển né tránh, tất cả những bào tử này đều bị cô ta tránh thoát.

Sau đó, đến gần phía đối diện, cô ta trực tiếp nhảy vọt lên, leo lên đài cao.

Thấy vậy, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ Mã còn giơ ngón cái lên cho cô ta.

Hai bên đã cố định dây thừng chắc chắn.

Độ cao vừa đủ để tránh những bào tử lơ lửng.

Một hàng người men theo dây thừng bò qua, cũng coi như là hữu kinh vô hiểm.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước dọc theo hành lang.

Nhưng giữa đường, Lê Thốc lại đột nhiên nổi giận. "Ngô Tà!

Cháu không muốn đi tiếp nữa!" "Anh đưa cháu đi có được không!

Anh đưa cháu đi!" Thấy dáng vẻ đó của cậu ta, Tô Cảnh thản nhiên nói. "Lê Thốc, cậu muốn đi thì có thể tự đi, nhưng lối vào lúc đến đã biến mất rồi, cậu có chắc là muốn quay về không?" "Đừng làm loạn nữa, tiếp tục đi đi!" "Chỉ có phía trước mới có lối ra!" Nghe lời Tô Cảnh nói, Lê Thốc điên cuồng lắc đầu, ôm đầu co ro vào góc. "Cháu không đi!

Cháu không muốn đi nữa!" "Cháu có chứng sợ không gian kín!

Thực sự không chịu nổi nữa!" Mọi người đều dừng lại, nhìn về phía cậu nhóc này.

Thấy vậy, Ngô Tà ngồi xổm xuống trước mặt Lê Thốc, đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta. "Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, đáng sợ hơn cả bóng tối, chính là sự hèn nhát của cậu!

Dậy đi, tôi sẽ bảo vệ cậu!" "Người cháu không tin nhất chính là anh!" "Anh từng đến đây, tại sao lại lừa cháu, còn nữa, tại sao anh lại dùng tên giả?" Vừa nghe Ngô Tà nói vậy, Lê Thốc lập tức nổi giận.

Sự ức chế trong suốt khoảng thời gian này, vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng phát! "Ông chủ Mã, tôi nói cho ông biết, anh ta căn bản không phải tên Quan Căn, anh ta tên Ngô Tà!

Anh ta từng đến đây rồi!

Những người trước đó, đều là anh ta giết!" Nghe vậy, ông chủ Mã lập tức vui mừng. "Quan Căn... không không, bây giờ phải gọi cậu là Ngô Tà!" "Tôi biết, cậu có mục đích của riêng cậu!" "Nhưng, tôi cũng có mục đích của tôi!

Tôi chỉ cần bảo thạch!" "Nếu cậu đã từng đến đây, vậy thì dẫn đường đi!

Tôi có thể trả cho cậu gấp ba lần giá, những bảo bối khác trong

địa cung, tôi cũng có thể giao hết cho cậu!" "Ông chủ Mã, thằng bé này đang nói linh tinh, ông thật sự tin sao?" Ngô Tà thản nhiên hỏi. "Linh tinh?

Tôi lại thấy thằng bé này nói là thật!" "Nói dứt khoát đi, có dẫn đường hay không?" "Tôi chưa từng đến đây, cũng không biết đi thế nào!" Nghe lời Ngô Tà nói, thằng nhóc Lê Thốc lại lẩm bẩm một câu. "Cháu có bằng chứng, ông chủ Mã, ngay trong điện thoại của ông!" Liếc nhìn thằng nhóc ngốc nghếch Lê Thốc một cái, Tô Cảnh có chút cạn lời.

Nghe vậy, ông chủ Mã trực tiếp lấy điện thoại ra.

Sau đó lật ra một tấm ảnh.

Trên đó rõ ràng có hình ảnh của Ngô Tà.

Mặc dù không biết tại sao tấm ảnh này lại ở trong điện thoại của mình, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa. "Ngô Tà, bây giờ cậu còn giải thích thế nào?" "Nói đi, cậu có dẫn đường hay không?" "Tôi đã nói rồi, tôi thật sự chưa từng đến đây!" Ông chủ Mã nhìn Ngô Tà một cái sâu xa, sau đó thở dài. "Xem ra, cậu là không thấy thỏ không rải diều hâu a." "Khải Khải!" Ông ta gọi một thuộc hạ của Tô Nan.

Sau đó Khải Khải rút dao ra định kề vào cổ Ngô Tà.

Nhưng lại bị Tô Cảnh giơ tay nắm chặt cổ tay. "Đông đông!" Chỉ hơi dùng sức một chút, con dao trong tay thằng nhóc này liền rơi xuống.

Bị Tô Cảnh đá một cước, rồi bay lên, rơi vào tay Tô Cảnh. "Thằng nhóc, chơi dao cẩn thận kẻo đứt tay đấy!" Nói rồi, anh đẩy Khải Khải ra.

Sau đó lại nhìn về phía ông chủ Mã đang căng mặt. "Lão Mã, đừng

nóng tính quá vậy!" "Nóng giận hại thân!" "Đôi khi, mắt thấy chưa chắc đã là thật!" "Chỉ bằng một tấm ảnh không nói lên được điều gì!" "Đi tiếp đi, ông không phải đã nói sao, điều cần là sự đoàn kết nhất trí, tôi tin rằng chúng ta cùng nhau, nhất định có thể tìm thấy lối ra!" Cầm con dao, vỗ vỗ vào ngực ông chủ Mã, sau đó ném về phía Khải Khải.

Toàn bộ thân dao trực tiếp cắm vào sàn nhà cạnh chân Khải Khải.

Thấy vậy, mọi người đều không dám lên tiếng.

Lão Mã trầm mặc một lát, sau đó cũng nở một nụ cười.

Chương 236

"Ha ha ha, nói không sai, chúng ta chính là cần đoàn kết nhất trí!" "Vừa rồi là tôi đã hành động thiếu suy nghĩ!" "Đi thôi!

Đi thôi!" "Ngô Tà tuy chưa từng đến đây, nhưng nhiệm vụ tìm lối ra vẫn phải nhờ cậu!" Ông chủ Mã cũng coi như là người biết co biết duỗi.

Biết Tô Cảnh không dễ chọc, đã vậy, thì cứ thuận theo anh ta thôi!

Sau khúc mắc nhỏ này, mọi người lại tiếp tục xuất phát.

Tô Cảnh liếc Lê Thốc một cái, thằng nhóc này cũng không dám gây sự nữa.

Trung thực ngoan ngoãn đi theo sau đội ngũ.

Thằng nhóc này tuy rất có tiềm lực, nhưng, tâm tính hiện tại quá kém.

Đối với điều này, Tô Cảnh khá thất vọng.

Hy vọng cậu ta có thể trưởng thành nhanh chóng...

Nếu cứ mãi như bây giờ, đừng nói đến việc thanh tẩy Uông gia, cậu ta ngay cả cửa Uông gia cũng không vào được.

Nhớ năm xưa, đứa trẻ anh mang về mới mười hai tuổi, thành thục hơn Lê Thốc không biết bao nhiêu lần.

Được anh chỉ dạy đơn giản một chút, liền giao cho Doãn Nam Phong đi làm Phó gia của Doãn gia để bồi dưỡng.

Chương trình huấn luyện của Phó gia Doãn gia khét tiếng như quỷ, người ta chẳng phải vẫn kiên trì vượt qua sao?

Điều này mạnh hơn Lê Thốc quá nhiều.

Hiện tại tuy là người quản chén đũa ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng có thể nói là người xuất sắc nhất trong số Phó gia Doãn gia.

Có lẽ, có thể là do Lê Thốc chưa từng trải qua sự va vấp của xã hội chăng!

Chưa kể đến bên Tô Cảnh.

Kinh Đô.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dưới sự sắp xếp của Thanh Thanh Mạn, Tô Vạn Cân và Dương Hảo đã chui vào hai cái hộp gỗ lớn.

Sau đó được đưa đến nơi Trương Nhật Sán đặt mặt nạ da người.

Mục đích là để hai đứa trẻ này có thể nâng cao cảnh giác.

Không chừng người quen thuộc kia, chính là kẻ giả mạo đội mặt nạ da người.

Hai đứa trẻ này, bị dọa sợ đủ kiểu, còn tưởng rằng những thứ trên tường là da mặt bị lột ra.

Thậm chí còn phát hiện ra mặt nạ da người của chủ nhiệm Dương Tinh Mật và Lê Thốc.

Tưởng rằng cả hai đều đã bị giết.

Khóc lóc một hồi lâu, sau đó dưới sự dẫn dắt của Dương Hảo, hai người mới lén lút rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng họ không hề phát hiện ra, sau khi hai người họ rời đi, trước Tân Nguyệt Phạn Điếm, hai chiếc xe cũng bám sát theo sau.

Tầng cao nhất Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong ngồi trên ghế ông chủ, nửa thân trên khoác một chiếc áo khoác đen, bên trong là một bộ sườn xám đen.

Một nốt ruồi duyên ở khóe mắt càng tăng thêm vẻ phong tình cho cô.

Lúc này, Thanh Thanh Mạn đang báo cáo tình hình cho cô. "Tiểu thư, hai đứa trẻ kia đã rời đi rồi!" "Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tô gia, chúng vừa ra ngoài, liền có người bám theo, chắc là người của Trần gia và Lý gia!" Nghe lời này, Thanh Thanh Mạn gật đầu. "Cái lão già đó thì sao?" "Ông ta đang ở dưới ăn cơm với thuộc hạ của Ngô Tà!" Nghe vậy, Doãn Nam Phong không nhịn được châm chọc một câu. "Lão già đó, lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi ăn uống miễn phí!" "Mạn, cô đi nói với ông ta, kế hoạch có thể bắt đầu rồi!" "À, phái hai côn nô đi theo dõi hai đứa trẻ kia!" "Vâng, Tiểu thư!" Gật đầu, Thanh Thanh Mạn liền lui xuống.

Chuyện của Cửu Môn, tự nhiên phải để Hội trưởng Cửu Môn xử lý.

Cảnh quay trở lại bên Tô Cảnh.

Mọi người đã đi được một đoạn đường.

Sau đó dừng lại trong một hành lang, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Ngô Tà thì dẫn mấy người đi trước thăm dò đường.

Tô Cảnh tựa vào tường, châm một điếu thuốc.

Anh thì không vội, bất kể thế nào, cuối cùng cũng sẽ tìm được cách ra ngoài.

Không xa đó, Lê Thốc ngồi trên mặt đất, Tô Nan thì xích lại gần cậu ta. "Thằng nhóc!" "Cháu không phải thằng nhóc nữa!" Nghe vậy, Tô Nan không nhịn được bật cười. "Được rồi được rồi!" "Tiểu đệ đệ, chị hỏi em một vấn đề, em tại sao lại đi theo Ngô Tà đến đây?" "Cháu bị bắt cóc tới!" "Tại sao?

Chẳng lẽ em có điểm gì đặc biệt sao?" "Là vì lưng của cháu..." Nói

đến đây, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng cắt ngang cuộc đối thoại của hai người họ. "Lê Thốc, lại đây!" Thấy Tô Cảnh gọi mình, Lê Thốc ngoan ngoãn đi tới.

Tô Nan cười nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô gia, cái lưng của thằng nhóc này là tình huống gì vậy?" "Cậu ta nói bừa đấy, trẻ con không hiểu chuyện!" Tô Cảnh nghiêm túc nói nhảm. "Vậy tại sao lại phải mang theo một đứa trẻ tới?" "Ngô Tà vì trả nợ cắt cổ, bắt cóc cậu ta định đòi tiền gia đình cậu ta, nên mới mang cậu ta theo bên mình!" Tô Cảnh tiện miệng bịa ra một lý do.

Đừng nói Tô Nan, ngay cả Lê Thốc cũng không tin.

Vừa đúng lúc này Ngô Tà đi về, sau đó hỏi một câu. "Đang nói chuyện gì vậy?" "Quan đại lão gia, anh gan không nhỏ đấy chứ, vậy mà còn dám bắt cóc sao?" Nghe vậy, Ngô Tà ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại. "Tôi vẫn luôn gan không nhỏ!" "Nhưng bây giờ, không phải lúc nói chuyện này, tôi có phát hiện rồi, các vị không muốn nghe sao?" Lời Ngô Tà vừa dứt, mọi người lập tức lộ vẻ vui mừng. "Nói nhanh!

Ngô Tà, cậu phát hiện ra cái gì?" Ông chủ Mã ở bên cạnh vội vàng hỏi. "Chúng ta đi về phía trước vài hành lang, phát hiện nơi này giống hệt chỗ chúng ta đã ở trước đó!" "Nhưng... cơ quan và bố cục kết cấu bên trong lại hoàn toàn ngược lại!" Ngô Tà thản nhiên giải thích. "Ý gì?" Tô Nan có chút nghi hoặc. "Chính là hiệu ứng gương, tổng cộng có hai địa cung!" "Nằm trên cùng một mặt phẳng, đối xứng ngược nhau." Tô Cảnh lên tiếng giải thích một câu. "Vậy chúng ta làm sao mà đi qua đây?" Nghe vậy, Tô Nan gật đầu, nhưng lại đưa ra một vấn đề. "Một là Đông cung, một là Tây cung, hai cung điện đối xứng ngược nhau, tuyệt đối có điểm kết nối, chúng ta chỉ cần đi dọc theo rìa, chắc chắn có thể tìm thấy điểm kết nối này!" Ngô Tà nói xong, mọi người đều gật đầu. "Đừng nói nhảm nữa!

Vẫn là mau đi thôi!" Ông chủ Mã ra lệnh, mọi người liền tiếp tục xuất phát.

Theo bản đồ Ngô Tà đã vẽ.

Mọi người đến một hành lang. "Nơi này, đã ở rìa địa cung rồi!" Ngô Tà nhìn bản đồ nói. "Đây là ngõ cụt, không có lối ra à?" Tô Nan nhìn xung quanh. "Ngô Tà, trên bản đồ của cậu, rìa địa cung là ở bên trái hay bên phải?" Tô Cảnh hỏi một câu, Ngô Tà nhìn bản đồ, chỉ chỉ bên trái. "Chắc là ở bên trái!" Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp đi đến trước bức tường bên trái.

Bên này, giống như hành lang mà mọi người đã đi qua lần đầu tiên khi xuống, đều bị rất nhiều rễ cây màu vàng che phủ. "Chủ nhân của cung điện này, vì đã sử dụng nguyên lý phản chiếu để xây dựng tòa cung điện này, thì nhất định sẽ không vi phạm quy luật này!" Nói rồi, Tô Cảnh trực tiếp đưa tay gạt những rễ cây ra.

Một cái động khẩu chật hẹp, xuất hiện trước mắt mọi người. "Thật sự có đường!" Ông chủ Mã kinh ngạc thốt lên. "Chỗ này chật hẹp thế này, làm sao mà qua được chứ!" Lê Thốc nhíu mày nói một câu.

Ngô Tà liếc cậu ta một cái, nói thẳng. "Không muốn đi thì cậu có thể ở lại đây!" "Đi!

Cháu đi!" Mọi người lần lượt theo đường hầm bò vào.

Cuối cùng chỉ còn lại Tô Cảnh và Tô Nan.

Chương 237

"Đi thôi, Tô lão bản!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, Tô Nan cũng không từ chối, đi trước một bước bò vào đường hầm.

Tô Cảnh thì theo sát phía sau.

Không thể không nói, trong tình huống này, đúng là khá thử thách sức chịu đựng của Tô Cảnh.

Tuy nhiên, cũng không nằm ngoài dự liệu của Tô Cảnh.

Quả nhiên là dáng đẹp!

Một nhóm người bò khoảng năm phút, lúc này mới ra khỏi đường hầm.

Sau đó đi vào một đại điện.

Đi đến trước mặt Ngô Tà, ra hiệu cho anh.

Sau đó Ngô Tà liền cầm que diêm châm lửa ném vào rãnh dầu.

Ngọn lửa bùng cháy, toàn bộ đại điện hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn thấy toàn cảnh đại điện, không nhịn được kinh hô thành tiếng. "Đây không phải là Thanh Lương Điện sao?" "Thanh Lương Điện không phải đã sụp đổ rồi sao, sao lại còn nguyên vẹn?" Tô Cảnh liếc nhìn hai cái, sau đó nói với Ngô Tà. "Chúng ta chắc là vẫn còn ở Tây cung, chưa ra ngoài..." "Ngô Tà, nhìn xung quanh xem, có manh mối gì không!" Gật đầu, Ngô Tà dùng đèn pin soi khắp đại điện để kiểm tra.

Không lâu sau, liền có phát hiện. "Mọi người mau lại đây, xem tấm phù điêu này!" Trước một tấm phù điêu, Ngô Tà ngồi xổm xuống.

Trên phù điêu khắc họa, chính là bản đồ kết cấu của địa cung. "Quả nhiên, nơi đây chia thành Đông cung và Tây cung!" "Chúng ta hiện tại chắc là vẫn đang ở Tây cung, mọi người nhìn đây!" Ngô Tà vừa giải thích, vừa chỉ vào phù điêu. "Chỗ ở giữa hai cung điện này, chắc hẳn chính là chủ điện của toàn bộ địa cung!" "Cũng là điểm kết nối duy nhất của hai địa cung, chúng ta muốn ra ngoài, bắt buộc phải đi qua đây!" Ông chủ Mã nghe Ngô Tà giải thích, kích động vừa lê lết vừa đi từ bên cạnh tới gần. "Nào, cho tôi xem!

Cho tôi xem!" "Hay lắm!

Tôi có một trực giác!

Thứ tôi muốn, nhất định là ở trong chủ điện!" "Tìm lối ra, tôi muốn đi đến chủ điện!" Nghe lời này, mọi người cũng đều bó tay không biết làm sao.

Nơi này căn bản không nhìn thấy bất kỳ lối ra nào!

Vẫn là Tô Cảnh ở bên cạnh nói một câu. "Ai nói không có lối ra!

Tất cả đứng lên cái vòng tròn ở giữa kia đi!" "Tô lão bản, chúng ta chơi lại trò bập bênh một lần nữa thì sao?" Tô Nan ban đầu ngẩn ra, sau đó cũng phản ứng lại, khẽ cười thành tiếng. "Vô cùng vui lòng!" “Mọi người đều tập trung lại cái bàn tròn ở giữa!” Tô Cảnh cầm đèn pin rọi về phía đó, cả đám người liền đi tới.

“Đến rồi, mọi người đứng vững!” Tô Cảnh cầm một cái xẻng công binh, một xẻng xúc thẳng vào chỗ khóa trên chiếc rương đồng.

Mở rương ra, bên trong toàn là vàng bạc ngọc khí.

Tô Cảnh nhanh chóng lấy hết chúng ra.

Tình huống sau đó, liền y hệt như lần trước.

Toàn bộ Thanh Lương Điện sụp đổ, chỉ còn lại một cái ván nhảy

trang trí.

“Mọi người đừng hoảng!” “Chỉ cần hợp lực phối hợp, chúng ta có thể thoát ra khỏi đây, đừng tự làm rối loạn đội hình.” Tô Nan nói một câu, rồi nhìn về phía Tô Cảnh.

“Tô đại lão gia, bắt đầu đi!” Gật đầu, Tô Cảnh nhìn về Lê Thốc.

“Lê Thốc, lần này cháu làm đi!

Ngô Tà, anh đi trước!” Hợp tác với thằng nhóc Lê Thốc này, không lâu sau mọi người liền nhìn thấy lối ra trên vách đá.

Dưới sự hợp lực phối hợp, tất cả đều bò vào trong.

Không lâu sau, mọi người đều tiến vào con đường hầm này.

Họ đi bộ khoảng mười phút thì thấy ánh sáng xuất hiện phía trước.

“Sáng rồi!

Sáng rồi!” Mã Nhật Lạp phấn khích hét lên một tiếng, rồi nhanh chóng lao về phía lối ra.

“Không thể đi qua!” Thấy vậy, Tô Nan vội vàng kêu lên.

Nhưng ông già Mã Nhật Lạp vẫn không hề dừng lại.

Thấy thế, mọi người vội vàng đuổi theo.

Vừa ra ngoài, Mã Nhật Lạp liền phát ra một tiếng kinh hô.

Mọi người chạy đến nhìn.

Bên ngoài đâu phải là lối ra nào, trên vách đá có một cái bệ đá, phía dưới bệ đá là một vách núi dựng đứng.

Mã Nhật Lạp lúc này đã không thể phanh lại.

Ông ta vung tay múa chân cố gắng giữ thăng bằng ở rìa bệ đá, nhưng vẫn trượt chân, ngã xuống.

May mà Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt, lao xuống đất, tóm chặt lấy tay Mã Nhật Lạp.

Mọi người cùng kéo, cuối cùng cũng kéo được Mã Nhật Lạp lên.

Ông già này đã mềm nhũn trên đất, vẫn còn kinh hồn bạt vía.

"Sao không còn đường nữa?

Chủ điện đâu?" Mã lão bản bật đèn pin rọi xung quanh.

"Chắc là ở phía dưới, để tôi đi thăm dò đường!" Ngô Tà nhìn xuống vách núi phía dưới, thản nhiên nói.

"Không được!" "Phải cùng xuống!" Nghe vậy, Tô Cảnh tiến lên, cười nói một câu.

"Mã lão bản, nếu phía dưới là chủ điện, chắc chắn cơ quan trùng trùng điệp điệp, hai người xuống đó có đối phó nổi không?" "Tôi sẽ xuống cùng Ngô Tà!" "À, đúng rồi, còn thằng nhóc này nữa!" Tô Cảnh cầm đèn pin rọi rọi vào Lê Thốc, rồi tiếp tục nói.

"Không có lệnh của tôi, ai cũng không được xuống!" "Tô Cảnh, mấy người đừng có mà chạy mất đấy nhé!" Mã lão bản có chút không tin tưởng nói.

"Mã lão bản, giữa người với người, chẳng lẽ không thể có thêm chút tin tưởng sao?" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi không thèm để ý đến ông già này nữa.

"Ngô Tà!" Nghe Tô Cảnh gọi mình, Ngô Tà cũng gật đầu, rồi lấy ra ba sợi dây thừng, cố định vào vách đá.

Sau đó ba người cùng theo dây thừng bò xuống phía dưới.

"Ngô Tà, Tô gia, tại sao trên vách đá này lại có xương cốt vậy?" Lê Thốc vừa bò xuống, vừa hỏi hai người một câu.

Tô Cảnh không nói gì, vẫn là Ngô Tà giải thích cho cậu ta.

“Đây chắc là thi cốt của những người thợ xây dựng nơi này, nhưng phần lớn hơn có lẽ là xương động vật.” “Nơi này, dù dùng thiết bị quét công nghệ cao cũng rất khó tìm thấy.” Ngô Tà nói xong, Lê Thốc gật đầu, rồi tiếp tục bò xuống.

Nhưng đột nhiên, Lê Thốc như thể bị dọa sợ, kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi rơi xuống.

Thấy vậy, Ngô Tà muốn kéo cậu ta lại, nhưng lại bị lực rơi của cậu ta kéo theo xuống.

Tô Cảnh thấy vậy, cũng trực tiếp buông dây thừng, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Anh tiến lên đỡ Ngô Tà đang ngã trên sàn nhà.

“Thế nào rồi?” “Không sao, Tô gia, không cao lắm!” Ngô Tà bò dậy từ mặt đất, xoa xoa eo sau.

Tuy nói không gây ra thương tích gì lớn, nhưng thật sự rất đau!

“Lê Thốc!

Lê Thốc!” Thấy Lê Thốc đang nằm bên cạnh, Ngô Tà đi tới, vỗ vỗ má cậu ta, gọi hai tiếng.

Thấy thế mà thằng nhóc này vẫn không tỉnh, Ngô Tà kéo cậu ta tựa vào một cây cột, rồi không nhịn được mà châm chọc.

“Thằng nhóc này vừa rồi thấy cái gì mà sợ đến mức đó?” “Cậu ta không phải có chứng sợ không gian kín sao?

Chắc là ở trong bóng tối lâu quá, sinh ra ảo giác rồi!” Tô Cảnh vừa quan sát chủ điện này, vừa nói.

“Sao lại nhiều thi thể thế này?” Lúc này Ngô Tà cũng bắt đầu quan sát môi trường xung quanh, rồi đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang nằm ở góc không xa.

“Tô ca, anh xem, kia có phải Diệp Kiêu không?” Ngô Tà đi tới, thử hơi thở của anh ta, rồi lắc đầu về phía Tô Cảnh.

“Hết hơi rồi!” Ngay sau đó, Ngô Tà lại hét lên phía trên.

“Đừng xuống, đây là một cái bẫy!” Nhưng lời vừa dứt, liền thấy một bóng người rơi xuống, vừa vặn rơi vào lòng Tô Cảnh.

Chương 238

Vừa ôm lấy bóng người này, Tô Cảnh còn chưa nhìn rõ là ai.

Nhưng bằng cái cảm giác khó nắm bắt này, Tô Cảnh liền xác định được thân phận của người đến.

Chẳng phải Tô Nan sao?

"Tô đại lão gia, thoải mái không?" "Cũng được!

Tôi thấy, cô không nên gọi là Tô Nan!" "Hả?" "Tôi thấy cô nên gọi là Tịch Mộng Tư!" Anh ghé sát tai Tô Nan, cười tủm tỉm nói một câu.

Dưới ánh mắt vừa thẹn vừa giận của cô, anh đặt cô xuống đất.

Trêu chọc người phụ nữ này một chút, khiến tâm trạng Tô Cảnh rất tốt.

Cùng lúc đó, những người phía trên cũng như đổ chuối, lả tả rơi xuống.

Tô Cảnh đỡ lấy Angel, thuộc hạ của Tô Nan vừa nhảy xuống.

Anh nhìn những người đang bò dậy từ mặt đất, thản nhiên nói một câu.

"Không phải tôi đã bảo mấy người đợi ở trên sao?" "Sao lại xuống hết rồi?" "Tốn bao nhiêu công sức, lối ra đâu?" Mã lão bản nhìn xung quanh, giận dữ nói.

"Không ra được nữa!" Tô Nan bên cạnh cầm đèn pin rọi xung quanh, thản nhiên lên tiếng.

"Mấy người xem, ở đây nhiều thi thể thế này, có bao nhiêu người vào rồi không ra được?" "Đây chính là chủ điện!

Chỉ có thể vào, không thể ra!" Ngô Tà cũng phụ họa bên cạnh.

Lời Ngô Tà vừa nói ra, mọi người suýt nữa thì nổ tung tại chỗ.

Vương Đạo kích động hét lên một câu.

“Hợp lý là chúng ta tìm nửa ngày, cuối cùng vẫn bị mắc kẹt đến chết sao?” Lão Mã cũng điên cuồng nói.

“Mới đến tầng nào mà đã không có gì rồi!

Dù có đến tận mười tám tầng địa ngục, tôi cũng tin chắc viên bảo thạch của tôi tồn tại!!” “Tìm đi!” Nói rồi, lại đi về phía Ngô Tà.

“Ngô Tà, đi suốt chặng đường này, tôi thật sự muốn giết anh!” “Bảo thạch của tôi, bảo thạch của tôi đâu?” Nói rồi, lại nhìn về phía Tô Cảnh đang nhàn nhã châm một điếu thuốc, dựa vào cây cột ở không xa.

So với sự hoảng loạn của những người khác, Tô Cảnh có vẻ quá đỗi bình tĩnh.

Điều này khiến Tô Nan nhìn anh một cái đầy ẩn ý.

“Còn có anh nữa, Tô Cảnh!

Đừng tưởng anh dám giết người, tôi sẽ không dám động đến anh!” “Không tìm thấy bảo thạch của tôi, mọi người cùng chết!” Đột nhiên bị gọi tên, Tô Cảnh ngẩn ra, rồi nhe răng cười với Mã lão bản.

“Tôi nói lão Mã này, đã bảo ông bao nhiêu lần rồi, tức giận quá hại thận!

Sao ông không nghe vậy?” “Mạng sắp mất rồi còn tìm bảo thạch?

Ngô Tà, làm cho Mã lão bản tỉnh táo lại đi!” “Được thôi, Tô ca!” Đáp một tiếng, Ngô Tà liền giáng một cái tát vào mặt lão già Mã lão bản.

Ngô Tà một cái tát khiến lão Mã choáng váng.

Đứng đờ một lúc lâu, ông ta mới phản ứng lại, có chút giận dữ nhưng kìm nén nói.

“Tô Nan, giết hắn!

Giết hắn cho tôi!” Nghe lời lão Mã, mấy thuộc hạ của Tô Nan đều nhìn cô hỏi ý kiến.

Nhưng Tô Nan nhìn Tô Cảnh một cái, rồi lắc đầu với đám thuộc hạ của mình.

“Mấy người, không muốn tiền nữa sao?” “Giết hắn đi, tôi cho mấy người gấp ba lần tiền!” “Mã lão bản, giết hắn thì chúng ta sẽ không ra được đâu!” “Còn phải nhờ Ngô Tà dẫn đường nữa, phải không, Tô đại lão gia!” Tô Nan thản nhiên nói một câu, rồi chuyển ánh mắt về phía Tô Cảnh.

Thấy dáng vẻ của Mã lão bản, Tô Cảnh tùy tay búng tàn thuốc, thản nhiên nói.

“Lão Mã, ông tốt nhất nên im đi!” “Nếu ông không muốn chết ở chỗ này!” Thấy mình cô lập không ai giúp, lão Mã cũng biết nhìn thời thế, liền im lặng.

Sau đó Tô Cảnh mới nói với mọi người.

“Nơi này, dù là một cái bẫy, thì cũng không thể không có lối ra!” “Xung quanh chắc chắn có cơ quan, mọi người tìm kỹ đi!” Tô Cảnh nói xong, mọi người liền bắt đầu tìm cơ quan.

Rốt cuộc không thể ngồi chờ chết ở đây.

Họ không muốn biến thành giống như những thi thể xung quanh.

Lúc này thuộc hạ của Tô Nan cũng đã phát hiện thi thể của Diệp Kiêu.

Nhưng không còn cách nào, chắc chắn không thể mang ra ngoài,

nên đành để anh ta lại đây.

Lúc này Tô Cảnh đang quan sát phía sau những bức tượng hai đầu xung quanh.

Trong nguyên tác từng nhắc đến, bản đồ bảy ngón tay trên lưng Ngô Tà, chính là họa tiết phía sau bảy bức tượng này, chỉ là bị Hoàng Nham ghép lại với nhau.

Sau đó, lại hủy đi bản đồ gốc.

Họa tiết này, đối với Tô Cảnh mà nói không có gì bí ẩn, nhưng, trên bức tượng này lại toát ra khí âm tà, điều này khiến người ta phải suy nghĩ.

Lê Thốc đã tỉnh lại, đang ngơ ngác nhìn xung quanh.

Thấy cậu ta như vậy, Ngô Tà trực tiếp đi tới, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

Thấy Ngô Tà đến, Lê Thốc có chút kinh hãi nói.

"Ngô Tà, anh nói có khả năng nào Thái Đầu còn sống không?" "Em không chỉ một lần nhìn thấy anh ta rồi!" Đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta, Ngô Tà u u nói.

"Đó là vì cậu có chứng sợ không gian kín, ở trong bóng tối lâu quá, cộng thêm việc cậu thấy Thái Đầu chết ngay trước mặt, áp lực quá lớn, dẫn đến ảo giác!" Lê Thốc cười khổ một tiếng, rồi quay đầu nhìn về Ngô Tà.

"Ban đầu anh lần đầu xuống đất, không sợ sao?" "Tôi sợ chứ!

Nhưng mà, bên cạnh tôi có hai người bạn đáng tin cậy!" "Một người là gã Béo đó sao?" Lê Thốc tò mò hỏi một câu.

Trước đó Vương Mông từng kể cho cậu ta nghe về chuyện Thiết Tam Giác đại náo Tân Nguyệt Khách Điếm.

Nên Lê Thốc cũng hiểu chút ít.

"Đúng!" "Thế còn người kia?" "Người kia à!" Ngô Tà ngừng lại một chút, hai mắt có chút thất thần.

"Người kia về quê rồi!" "Nhưng mà... rất nhanh thôi, rất nhanh tôi sẽ có thể đón anh ấy về rồi!" "Thế, họ không ở bên anh, khi anh xuống đất không sợ sao?" "Sợ chứ, nhưng mà tôi chỉ cần nghĩ đến hai người họ là không sợ nữa!" Nói đến đây, Ngô Tà có chút hoài niệm cong khóe môi.

Rồi lại nhìn về phía Tô Cảnh.

"Huống hồ, hai người bạn kia của tôi không ở đây, còn có Tô ca!" "Bất kể nguy hiểm lớn đến đâu, chỉ cần có anh ấy ở đây, đều sẽ được hóa giải!" "Sau này!

Nếu cậu có sợ hãi nữa..." Nói rồi, Ngô Tà vỗ vỗ vai Lê Thốc.

"Thì hãy nghĩ đến tôi, nghĩ đến Tô ca, chúng ta đều ở đây!" Ban đầu Ngô Tà còn muốn tiếp tục tâm sự với Lê Thốc một chút, nhưng đột nhiên, nghe thấy một trận âm thanh ầm ầm.

Chỉ thấy Tô Cảnh đưa tay ấn một cái vào mắt của một phù điêu mặt quỷ trên tường.

Bức tượng hai đầu tương ứng với phù điêu mặt quỷ đó liền di chuyển một đoạn khá xa về phía trung tâm đại điện.

Thấy vậy, mọi người ngẩn ra.

"Đừng ngây người ra nữa, ấn hết mắt của những phù điêu này xuống đi!" Tô Cảnh hô một tiếng, mọi người mới phản ứng lại.

Lê Thốc và Ngô Tà cũng vội vàng đứng dậy.

Nhìn phù điêu mặt quỷ trên tường, Lê Thốc giật mình kinh ngạc.

"Ngô Tà, phù điêu mặt quỷ kia, giống hệt cái trên hộp đá Hoàng

Nham!" Gật đầu, Ngô Tà cũng phát hiện ra những họa tiết đã bị phá hủy phía sau các bức tượng hai đầu.

Rồi anh nhìn Lê Thốc một cái đầy ẩn ý.

Không lâu sau, bảy bức tượng đá hai đầu vây thành một vòng tròn ở trung tâm đại điện.

Sau đó, miệng chúng đột nhiên phun ra cát vàng, rơi xuống giữa đại điện.

Rồi mọi người nhìn thấy trong rãnh lõm ở rìa bàn tròn, một con rắn hàm vĩ (rắn ngậm đuôi) bằng đá bắt đầu chuyển động.

Thấy vậy, Vương Đạo không khỏi kinh ngạc thốt lên.

"Đó là cái gì?" "Đây là rắn hàm vĩ, thường đại diện cho sự tuần hoàn của cái chết!" Ngô Tà thản nhiên giải thích một câu.

"Tuần hoàn của cái chết, ý nghĩa là gì?" Tô Nan ở bên cạnh hỏi một câu.

"Thường thì, đại diện cho sự vĩnh sinh!" Tô Cảnh tiếp lời giải thích.

Vừa nói xong, con rắn hàm vĩ đang xoay tròn liền dừng lại.

Không lâu sau, miệng các bức tượng đá cũng ngừng phun cát vàng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Chương 239

Bàn tròn hạ xuống.

Một kiến trúc hình vuông ở giữa dâng lên khỏi mặt đất.

Nhìn kiểu dáng của nó, hiển nhiên, đó là một chiếc quan tài đá.

Thấy vậy, thần sắc vốn lười biếng của Tô Cảnh hơi trở nên ngưng trọng.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của anh.

Vốn dĩ đã cảm nhận được khí âm tà từ những bức tượng đá.

Lúc đó Tô Cảnh đã biết, nơi này chắc chắn có điều bất thường.

Trong nguyên tác, chiếc quan tài đá này chính là quan tài của thành chủ Cổ Đồng Kinh bị thần hóa.

Rất có khả năng, thi thể của thành chủ bên trong, đã biến thành Thi Quái!

Sự vĩnh sinh mà họ theo đuổi, không có loại nào là vĩnh sinh theo đúng nghĩa đen.

Thành chủ này, rất có khả năng là thông qua cộng sinh người-rắn, biến thành một dạng sinh mệnh khác.

Mặc dù không giống Thi Quái, nhưng cũng không khác biệt nhiều.

Vừa thấy quan tài đá nổi lên, toàn bộ chủ điện liền trở nên âm lãnh không ít.

Bàn tròn nơi đặt quan tài đá này, rất có thể là một thủ đoạn dùng để trấn áp.

Thấy chiếc quan tài đá này, Tô Nan trực tiếp hô một tiếng.

“Đến đây, mở cái quan tài này ra!” “Được thôi, Nan Tỷ!” “Trong này nhất định có bảo bối!” Một thuộc hạ của Tô Nan hí hửng chạy tới, muốn mở quan tài đá.

Nhưng lại bị Tô Cảnh trực tiếp gọi lại.

“Không muốn chết, thì đừng động!” Thuộc hạ của Tô Nan lập tức ngây người.

“Tô đại lão gia, có chuyện gì vậy?” “Quan tài đá này có vấn đề, cô lẽ nào muốn mở quan tài khiến Thi Quái dậy sao?” Tô Cảnh liếc Tô Nan một cái, thản nhiên nói.

Lời Tô Cảnh vừa dứt, mọi người liền nhìn thấy, nắp quan tài đá này, lại dao động kịch liệt.

“Ôi trời!

Quỷ gì thế?” “Thật sự là Thi Quái dậy rồi sao?” Tình huống này lập tức khiến mọi người dựng tóc gáy, kinh hô thất thanh.

Vội vàng tránh xa chiếc quan tài đá này, đặc biệt là tên thuộc hạ của Tô Nan muốn mở quan tài, càng lăn lộn bò ra xa.

Thấy quan tài đá bắt đầu rung lắc, ánh mắt Tô Cảnh hơi ngưng lại.

“Ngô Tà, đưa Lê Thốc trốn xa một chút!” “Được!” Kéo Lê Thốc đang sợ đến mức chân run lập cập, Ngô Tà lùi ra xa mười mét.

Nắp quan tài đá rung lắc ngày càng kịch liệt!

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, một luồng khói đen trực tiếp làm bật nắp quan tài!

Và sau đó, bốn móng vuốt khô héo, trực tiếp bám vào rìa quan tài...

Kèm theo một tràng âm thanh lách cách.

Một con Thi Quái hai đầu tám tay tám chân, bò ra từ trong quan tài đá.

Thân hình khô héo, da thịt có màu xám xanh quỷ dị.

Trên hai cái đầu lâu, tóc đã rụng hết.

Hai cặp mắt đen kịt như mực, nhìn về phía mọi người.

Miệng phát ra tiếng 'hơ hơ', rồi đột ngột gầm lên một tiếng về phía mọi người.

Răng nanh lộ hết, một chiếc lưỡi rắn chẻ đôi không ngừng thè ra nuốt vào.

Thấy vậy, mọi người đã không thể giữ được bình tĩnh.

“Xà yêu, đây là xà yêu!” Lê Thốc kinh hãi nói, quay người muốn chạy, nhưng xung quanh căn bản không có lối ra, thì có thể chạy đi đâu?

Ngô Tà túm cậu ta lại, rồi lên tiếng an ủi.

“Đừng sợ!

Có Tô ca ở đây!” Ông già Mã Nhật Lạp thì càng sợ hãi, quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy lục.

“Tám tay tám chân, truyền thuyết là thật!

Thành chủ đại nhân tha mạng!

Thành chủ đại nhân tha mạng.” Thấy bộ dạng của ông ta, Tô Cảnh không khỏi khịt mũi một tiếng.

“Làm gì có truyền thuyết nào! ” “Đây chỉ là một cặp song sinh dính liền bị thần hóa, sau khi chết thì xảy ra dị biến thôi!” “Mọi người đừng hoảng sợ!” Mặc dù là tình huống như vậy, nhưng mọi người chưa từng trải qua cảnh tượng này.

Đều bị dọa sợ hãi co rúm lại, đã mất hết sĩ khí.

Lúc này, con Thi Quái hai đầu này, lại nhìn chằm chằm Tô Nan.

Dường như trên người cô có thứ gì đó đang hấp dẫn nó.

Nó nhảy vọt một cái, lao về phía Tô Nan.

Những người khác bên cạnh Tô Nan tản ra chạy trốn.

Nhưng người phụ nữ này dường như căn bản không có ý định ra tay, mà lại quay ánh mắt về phía Tô Cảnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh nhíu mày.

Người phụ nữ này... còn muốn thử thăm dò mình sao.

Nhưng mà, cô ta định sẽ thất vọng thôi.

Bởi vì Tô Cảnh căn bản không ra tay, con Thi Quái hai đầu này còn chưa kịp nhảy đến trước mặt Tô Nan, hai cái đầu của nó đã nổ tung như dưa hấu.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến thần kinh căng thẳng của mọi người lập tức thả lỏng.

"Ôi trời?

Tình huống gì thế này?" "Tự nó nổ à?" "Ha ha ha, trời không phụ ta, định là ta sẽ tìm được bảo thạch!" Mọi người nhìn thấy con Thi Quái nằm bất động trên đất, phấn khích hò hét ầm ĩ!

Khi họ quy kết điều này là do mình gặp may.

Ngô Tà và Tô Nan ngược lại nhìn về phía Tô Cảnh.

Làm sao có thể có chuyện trùng hợp đến vậy?

"Tô đại lão gia, anh lại cứu tôi một lần nữa!" Tô Nan đi đến trước mặt Tô Cảnh, cười tủm tỉm nói.

Nhưng Tô Cảnh lại nghiêm mặt nói.

“Đừng nói bậy, mắt nào của cô nhìn thấy tôi ra tay?” “Anh cứ giả vờ đi!” Nhìn Tô Cảnh thật sâu, Tô Nan trong lòng lại thêm một ghi chú vào thông tin về Tô Cảnh: nghi ngờ sở hữu niệm lực!

Đây là năng lực thu được khi tiêu diệt bản sao của tộc trưởng Uông gia trong Trương Gia Cổ Lâu năm đó.

Mặc dù ban đầu rất yếu, nhưng hiện tại, Tô Cảnh đã có thể dùng niệm lực nâng một chiếc xe đầu kéo rỗng.

Tô Nan không tiếp tục truy hỏi Tô Cảnh, dù sao hỏi anh ta cũng chỉ toàn nói xạo, nên cô đi thẳng đến chiếc quan tài đá ở trung tâm đại điện.

Rồi dùng sức đẩy nắp quan tài ra, quan sát bên trong.

“Ngô Tà, vừa nãy rốt cuộc là trùng hợp hay là Tô gia làm vậy?” Lê Thốc cũng tò mò hỏi một câu bên cạnh Ngô Tà.

“Trên đời này, làm gì có nhiều trùng hợp đến thế!” Ngô Tà tuy không nói rõ, nhưng hiển nhiên, ý tứ trong lời nói đã cho thấy cái chết của Thi Quái này có liên quan đến Tô Cảnh.

Nhìn Tô Cảnh, Lê Thốc đột nhiên nhớ lại câu nói của Ngô Tà: Nếu trên đời có thần minh, thì nhất định là Tô Cảnh!

Tô Nan gõ gõ đập đập trong quan tài đá.

Lúc này mới phát hiện, đáy quan tài, bên trong hẳn là có một không gian khác.

Cô vội vàng gọi mọi người một tiếng.

“Tôi hình như tìm thấy đường ra rồi!” Nghe vậy, mọi người ùn ùn kéo đến.

“Đâu?

Để tôi xem!” Mã lão bản lấy tay che mũi miệng, đi tới.

“Âm ôm dương, chân là âm, đầu là dương, lối ra ở phần đầu!” Ngô Tà đi tới quan sát một chút, thản nhiên nói.

Chương 240

Trong quan tài đá, trừ Thi Quái vừa rồi dậy, rồi bị nổ đầu, thì chỉ còn lại vài mảnh quần áo rách nát.

Tô Nan vừa định dọn dẹp đống quần áo rách này để tìm cơ quan lối ra, thì nhìn thấy một viên bảo thạch màu tím hình bầu dục được lôi ra.

"Bảo thạch?" Tô Nan nghi hoặc lên tiếng.

Nhưng Mã lão bản lúc này thì không còn bình tĩnh được nữa rồi.

"Khải Khải!

Khải Khải!

Đỡ tôi qua đó!" Thuộc hạ của Tô Nan đỡ Mã lão bản nhanh chóng đi đến trước quan tài đá.

Rồi bật đèn pin rọi vào trong quan tài, liền nhìn thấy viên bảo thạch mà ông ta hằng mơ ước.

"Viên bảo thạch này có thể thực hiện nguyện vọng của con người?

Chỉ có vậy sao?" Tô Cảnh không nhịn được châm chọc.

Nếu nói Lôi Thành trong Thính Lôi, có thể xoa dịu nỗi tiếc nuối trong lòng Mã lão bản, phục hồi nửa thân dưới của ông ta.

Cái đó Tô Cảnh tin, nhưng viên bảo thạch này?

Xin lỗi, hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Có lẽ nó giá trị liên thành, nhưng trong mắt Tô Cảnh, nó cũng chỉ là một vật phàm.

Mã lão bản lúc này trong mắt chỉ còn lại viên bảo thạch này.

Ông ta đưa tay muốn chộp lấy, nhưng bị Tô Cảnh tóm chặt lấy cánh tay.

"Mã lão bản, ông muốn chết, tôi thì không muốn chết!" "Viên bảo thạch này đặt riêng một mình trong quan tài đá này, nhất định có vấn đề!" "Hơn nữa ông nhìn vẻ ngoài bình thường của nó, ông nghĩ nó có thể thực hiện nguyện vọng của ông sao?" Nghe thấy vậy, Mã lão bản giận dữ hất tay Tô Cảnh ra.

"Tô Cảnh, tôi nói cho anh biết!" "Trên thế giới này, tất cả những lời đồn đại, đến cuối cùng đều là thật!" "Truyền thuyết thành chủ Cổ Đồng Kinh, tám tay tám chân, chẳng lẽ không phải sao?" "Viên bảo thạch này là của tôi, nó nhất định có thể xoa dịu nỗi tiếc nuối trong lòng tôi!" Thấy vẻ điên cuồng của ông ta, Ngô Tà cũng trực tiếp nói.

"Mã lão bản, viên bảo thạch này rất có thể là một cái bẫy!" "Đi suốt chặng đường, kiến trúc ở đây đều tuân theo quy tắc đối xứng." "Vậy tại sao, lại có một viên bảo thạch đặt riêng ở đây?

Ông không thấy kỳ lạ sao?" "Ông muốn mạng, hay muốn bảo thạch?" Nghe lời này, Mã lão bản cười lạnh một tiếng.

"Có lẽ anh nói có lý, nhưng, tôi đã bỏ tiền ra!

Mọi người tất cả đều phải nghe tôi!" "Lẽ nào, ông vì bản thân mình, mà muốn đánh đổi mạng sống của tất cả mọi người?" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Rồi đi đến trước quan tài đá, cúi người, mò mẫm một lúc bên trong, tìm thấy cơ quan, mở ra lối đi xuống.

Sau đó, anh mới tiếp tục nói với Mã lão bản.

"Ông có thể đợi chúng ta đều ra ngoài rồi, tìm thêm nhiều người để khai quật nơi này ra, đương nhiên, chỉ cần ông bỏ ra một ít thời

gian thôi!" "Trời ơi!

Thời gian!

Thời gian!

Tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, không chờ được nữa!" Mã lão bản giận dữ nói.

"Anh ấy nói đúng đó, Mã lão bản, mạng của ông, quý hơn bất cứ thứ gì!" Tô Nan ở bên cạnh thản nhiên nói một câu.

Rồi nhìn về phía lối ra.

"Tôi xuống trước thăm dò đường!" Nói rồi, cô trực tiếp nhảy xuống.

Thấy Tô Nan cũng không ủng hộ mình, Mã lão bản trong lòng dù lửa giận bốc cao, nhưng tự biết mình thế cô lực bạc, không thể từ chối.

Chỉ có thể xua tay.

"Được rồi!

Mấy người nói có lý, mấy người muốn sao thì sao!" Nói xong, ông ta liền quay lưng lại với mọi người.

Thấy dáng vẻ của ông ta, mọi người cũng chỉ nghĩ ông già này đang giận dỗi, nên không thèm để ý đến ông ta.

Nhưng mà, Tô Cảnh thì lại cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản, ông già này sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, chắc chắn đang toan tính điều gì.

"Không vấn đề!" "Mọi người xuống đây đi!" Tô Nan ở phía dưới hét lên một tiếng, sắc mặt mọi người vui mừng.

Rồi lần lượt theo cửa động chui xuống.

“Tô ca, anh xuống trước đi!” Ngô Tà nói với Tô Cảnh một câu.

“Được!” Gật đầu, Tô Cảnh không từ chối.

Nhưng anh liếc nhìn Mã lão bản đang ngồi bên cạnh, thì thầm nói với Ngô Tà một câu.

“Ngô Tà, trông chừng lão già này một chút, đừng để ông ta gây ra chuyện gì.” “Được!” Ngô Tà gật đầu, rồi Tô Cảnh liền trực tiếp nhảy xuống cửa động.

Thấy Tô Cảnh xuống, Mã lão bản mới gọi một thuộc hạ của Tô Nan.

“Khải Khải, lại đây, đỡ tôi qua!” “Được!

Mã lão bản, bảo thạch, thật sự không quan trọng bằng mạng sống đâu!” Khải Khải này đỡ Mã lão bản đi đến bên cạnh quan tài đá, cũng khuyên nhủ một câu.

Mã lão bản cũng gật đầu.

“Được được, tôi biết rồi, Khải Khải, cậu xuống trước đi!” “Được!” Khải Khải này cũng theo cửa động bò xuống.

Ban đầu tưởng Mã lão bản sẽ theo sát phía sau, mình ở dưới vừa hay đỡ ông ta.

Nhưng ai ngờ, lão Mã này thật sự là biết cách tự tìm chết.

Ông ta giả vờ cúi người muốn xuống, nhưng lại nhanh chóng cầm lấy viên bảo thạch trong quan tài.

Rồi ha ha cười lớn.

Thấy vậy, Ngô Tà ngẩn ra.

Quả nhiên Tô Cảnh không nói sai, ông già này thật sự đã gây chuyện rồi.

“Mau đặt lại chỗ cũ!” Ngô Tà quát một tiếng, nhưng Mã lão bản làm sao có thể nghe lời anh ta.

Nhưng, ngay sau đó Mã lão bản liền không cười nổi nữa.

Dưới mí mắt ông ta, viên bảo thạch trực tiếp hóa thành tro đen tan ra khắp nơi.

“Bảo thạch!

Bảo thạch của tôi!” Mã lão bản đau khổ kêu lên một tiếng.

Nhưng, cũng không cho phép ông ta đau khổ.

Bảo thạch vừa hóa thành tro đen, toàn bộ địa cung bắt đầu rung lắc dữ dội.

Nếu nói thật sự có bảo thạch, thì cũng không thể ở đây.

Đây không phải Cổ Đồng Kinh thật sự.

Nếu thật sự như Mã lão bản nói, rằng tất cả lời đồn trên thế giới này đều là thật.

Có lẽ trong Cổ Đồng Kinh đó, thật sự có bảo thạch có thể khiến người ta thực hiện nguyện vọng.

Nhưng hôm nay ở trong địa cung này, lão Mã đã định sẽ tay trắng trở về.

Biết đâu còn phải bỏ mạng.

Kèm theo sự rung lắc dữ dội của địa cung, Ngô Tà, Lê Thốc và Mã lão bản, trực tiếp bị rung lắc mà ngã nhào vào trong cửa động.

Nhưng phía dưới đã sụp đổ, Lê Thốc suýt nữa rơi xuống, vẫn là bị Ngô Tà tóm chặt lấy cánh tay.

Mã lão bản rơi xuống cũng thuận thế tóm lấy đùi Lê Thốc.

Ba người chỉ dựa vào một mình Ngô Tà, chống đỡ ở mép đoạn.

Lúc này, ở nơi cắm trại của mọi người bên ngoài, đột nhiên nổi lên một cái bướu lớn!

Ngay sau đó, một kiến trúc hình vuông nổi lên khỏi mặt đất, lập tức thu hút sự chú ý của những người đang ở lại bên ngoài.

Tô Cảnh và những người khác lần lượt bò ra từ bên trong, nhưng mãi không thấy bóng dáng Ngô Tà, Lê Thốc và lão Mã.

Tô Cảnh đã nghe Khải Khải nói rồi.

Ông già này, cầm lấy bảo thạch, đã kích hoạt cơ quan.

Phỏng chừng ba người họ, hiện tại đã bị kẹt ở phía dưới.

“Tô gia!

Tô gia!

Chương 241

Lão bản của tôi đâu?" Không nhìn thấy bóng dáng lão bản của mình, Vương Mông ở bên cạnh sốt ruột hỏi một câu.

Lộ Lộ cũng rướn cổ nhìn vào trong, yểu điệu gọi lão Mã.

"Lão Mã, lão Mã đâu rồi?" Lão Mạch vừa kéo Khải Khải ra, liền bị Lộ Lộ chặn lại hỏi một câu.

"Lão Mã chết rồi, tiền chẳng phải là của cô hết sao?" Liếc nhìn người phụ nữ này một cái, lão Mạch trực tiếp nói.

Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi cười thầm.

Lão Mạch nói không sai chút nào.

"Đừng kêu nữa!" "Mã lão bản không nghe khuyên, đã kích hoạt cơ quan, lúc này phỏng chừng là bị kẹt ở phía dưới rồi!" Nghe lời Tô Cảnh, Vương Mông sốt ruột nói.

"Tô gia, Tô gia anh nghĩ cách đi, nhất định phải cứu lão bản của tôi!" "Đúng, đúng!

Các anh mau nghĩ cách cứu lão Mã đi!" Lộ Lộ cũng ở một bên sốt ruột kêu lên.

Liếc nhìn cô ta một cái, Tô Cảnh không nói gì.

Nếu nói cô ta thật lòng sốt ruột vì Mã lão bản, thì cũng không sai.

Dù sao cũng chỉ là thân phận tình nhân, chưa kết hôn, lão Mã chết rồi tài sản cũng không được một phần.

"Tô Nan, có thuốc nổ không?" Tô Cảnh nhìn Tô Nan một cái, thản nhiên hỏi một câu.

Nghe lời này, Tô Nan ngẩn ra, rồi rất nhanh liền phản ứng lại.

“Anh là muốn?” Thấy Tô Cảnh gật đầu, Tô Nan liền trực tiếp quay người đi vào lều.

“Tô gia, có phải anh có cách rồi không?” “Có, dùng thuốc nổ cho toàn bộ cung điện phía dưới sập xuống!” Nghe vậy, Vương Mông ngẩn ra, rồi có chút sốt ruột nói.

“Tô gia, nếu dùng thuốc nổ thì cần tính toán điểm đặt!” “Nhưng bây giờ chỉ có thể ném thẳng xuống, sẽ có chuyện đấy!” “Tôi tin Ngô Tà!” Tô Cảnh chỉ thản nhiên nói một câu.

Rồi Tô Nan liền mang đến ba bó thuốc nổ.

Tô Cảnh nhận lấy, đầu tiên là ném xuống một bó thuốc nổ kích nổ, truyền tín hiệu cần nổ cho Ngô Tà.

Rồi tiếp tục ném xuống hai bó.

Cầm lấy điều khiển từ xa, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, anh trực tiếp ấn xuống.

“Nghệ thuật, chính là vụ nổ lớn!” Thực tế chứng minh, Tô Cảnh tin tưởng Ngô Tà là đúng.

Mặc dù chỉ có năm phút để tìm nơi ẩn nấp.

Nhưng, với năng lực của anh ta, hoàn toàn có thể làm được.

Đương nhiên, không chỉ làm được, mà còn làm tốt hơn.

Anh ta tìm thấy một đại điện khác giống hệt như chủ điện lúc trước.

Hơn nữa, còn phát hiện một bức bích họa thờ Thần Thụ bên trong.

Với tầm mắt của Ngô Tà, Ngô Tà liền phán đoán đó là một tấm bản đồ, bản đồ thật sự dẫn đến Cổ Đồng Kinh.

Nhưng mà.

Tô Cảnh phá hủy quá nhanh, anh ấy cũng chỉ kịp lấy máy ảnh chụp hai tấm bản đồ cục bộ.

Khi cùng Mã lão bản ra ngoài, còn tìm thấy Lê Thốc với chiếc áo trên người đã rách tả tơi.

Lão Mã cũng nhìn thấy bản đồ trên lưng Lê Thốc.

Tại trại.

Tô Cảnh nhìn Lê Thốc đang ngủ mê mệt trên giường do Ngô Tà đặt, không khỏi cảm thán.

"Đừng nói nữa, thằng nhóc này mạng đúng là đủ lớn!" "Có lẽ đây là ngốc nhân có ngốc phúc, bị cuốn vào tầng cát, vụ nổ không những không làm cậu ta bị thương, mà ngược lại còn cứu cậu ta!" Ngô Tà tiếp lời bên cạnh.

"Lão bản, lưng của thằng nhóc này bị lão Mã nhìn thấy rồi, chắc chắn sẽ có rắc rối!" "Làm sao bây giờ?" Vương Mông cũng hỏi ở bên cạnh.

"Nhìn thấy thì sao chứ?

Ông ta còn có thể giết thằng nhóc này lột da nó ra sao?" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, Lê Thốc liền mơ màng mở mắt.

"Tỉnh rồi!" Ngô Tà lấy một cái áo khoác bên cạnh ném cho cậu ta.

"Vừa bôi thuốc xong cho cậu, mặc quần áo vào đi!" "Họ đã nhìn thấy lưng của cậu rồi!" "Thế làm sao bây giờ?" Nghe vậy, Lê Thốc có chút luống cuống.

"Chúng tôi thì không sao, cậu thì có chuyện!" "Hoặc có lẽ, họ có thể sẽ cắt tấm bản đồ trên lưng cậu xuống đấy!" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu.

Khiến Lê Thốc giật mình, cười gượng gạo nói.

“Không đến nỗi vậy chứ...” Nhưng lời vừa dứt, liền nghe thấy tiếng Mã lão bản từ bên ngoài vọng vào.

“Lại đây, bản đồ sống, để tôi xem nào!” Mấy người quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Lộ Lộ đang khoác tay lão Mã đi về phía này, Tô Nan cũng theo sát phía sau.

Không lâu sau, họ liền bước vào lều.

“Ha... bản đồ sống của tôi tỉnh rồi!” Thấy lão Mã bước vào, Lê Thốc vội vàng dùng áo khoác che lưng mình lại.

“Lão Mã, lại đây, ngồi đây!” Lộ Lộ bê một cái ghế đẩu, đỡ lão Mã ngồi xuống, rồi ân cần xoa bóp vai cho ông ta.

Lão Mã còn chưa nói gì, Tô Nan đã lên tiếng trước.

“Tô đại lão gia, trước đó ở dưới lòng đất, anh đã lừa tôi rồi!” “Nếu không phải Mã lão bản nhìn thấy lưng thằng bé này, anh và Ngô Tà còn định giấu đến bao giờ?” Nhìn Tô Nan, Tô Cảnh bỗng cười.

“Thế thì chỉ có thể xem tâm trạng của tôi rồi!” Người trẻ tuổi, có chút toan tính nhỏ thì có thể hiểu được!

Nhưng làm người phải biết giữ nguyên tắc, giữ quy củ!

Đã nhận tiền của tôi thì nhất định phải làm việc cho ra hồn!

Tô Cảnh nói xong, mọi người im lặng một lát, sau đó ông chủ Mã mới tiếp tục nói. "Ngô Tà, cậu đã nhận tiền của ông chủ Mã rồi à?" Tô Cảnh quay đầu nhìn Ngô Tà, thản nhiên hỏi. "Nhận rồi chứ, nhưng mà..." "Tôi chỉ nhận tiền chụp ảnh thôi nha ~" Ngô Tà cười hì hì nói.

Lão hồ ly!

Ông chủ Mã thầm mắng một câu. "Cậu cũng nói được lời này à?" Ông chủ Mã chỉ vào Ngô Tà, tức đến bật cười. "Thôi được, tôi cũng không vòng vo với cậu nữa!

Tô Cảnh, Ngô Tà, hai người làm gì dưới đó, tôi thấy rõ cả rồi!

Hai người có mục đích riêng của mình!

Không sao, hợp tác mà!

Cho nên, Ngô Tà, bức bích họa đó rốt cuộc đại diện cho cái gì, làm ơn hãy nói cho tôi biết!

Ngô Tà, ông chủ Mã một vấn đề sẽ không hỏi lần thứ hai đâu!

Cậu tốt nhất nên nói ra những gì mình biết!" Tô Nan ở bên cạnh cũng phụ họa thêm một câu. "Rốt cuộc là ông chủ Mã muốn biết, hay là cô muốn biết?" Tô Cảnh nhìn cô ta, cười hỏi. "Đương nhiên là ông chủ Mã rồi!

Tô đại lão gia, tôi làm việc theo lệnh của ông chủ Mã mà!

Nếu Ngô Tà không nói, ông chủ Mã sẽ bảo tôi ra tay với bọn họ đấy!

Ông chủ Mã, ông nói đúng không?" Vừa nói, Tô Nan vừa nhìn ông chủ Mã hỏi.

Nghe vậy, Tô Cảnh bật cười.

Tô Nan này, đúng là không giả vờ được nữa rồi. "Phải đoàn kết, phải đoàn kết!" Ông chủ Mã thản nhiên nói một câu, sau đó lại nhìn Ngô Tà. "Ngô Tà, cậu là người thông minh!

Nhưng tôi là người đơn giản!

Tôi chỉ hy vọng lấy được thứ tôi muốn, mục đích của các cậu đối với tôi không quan trọng!

Chương 242

Tôi cũng không muốn biết, sau khi tôi lấy được đồ, chúng ta ai đi đường nấy, các cậu muốn làm gì thì làm!

Tôi không muốn sự hợp tác lần này của chúng ta bị phá hoại!" "Bản đồ!" Ngô Tà thản nhiên cất lời. "Bức bích họa phía dưới là một tấm bản đồ!

Bản đồ gì?

Bản đồ thật sự dẫn đến Cổ Đồng Kinh!

Rất tốt!

Cổ Đồng Kinh thật sự, vậy có nghĩa là địa cung bên dưới là Cổ Đồng Kinh giả.

Vậy phải đi thế nào, làm ơn hãy nói cho tôi biết!" Ông chủ Mã hỏi Ngô Tà với vẻ mặt vui mừng.

Tô Nan cũng vểnh tai nghe.

Nhìn dáng vẻ cô ta, Tô Cảnh lại thấy hơi tò mò.

Chẳng lẽ, người phụ nữ này, hay nói cách khác là Uông gia, không biết vị trí thật sự của Cổ Đồng Kinh?

Lúc này, Ngô Tà cất tiếng ngắt lời suy nghĩ của Tô Cảnh. "Lúc đó bên trên đang nổ, tôi ở dưới chỉ kịp chụp hai bức ảnh cục bộ.

Nhưng bản đồ này, e là phải kết hợp với hình vẽ trên lưng thằng nhóc kia để xem.

Tôi vẫn cần một khoảng thời gian nhất định để nghiên cứu!" Nghe vậy, Tô Nan lập tức đứng dậy đi đến trước mặt Lê Thốc.

Sau đó đưa tay kéo chiếc áo khoác cậu ta đang choàng trên người

xuống.

Nhìn bản vẽ thất chỉ trên lưng Lê Thốc, Tô Nan gãi đầu.

Cái thứ này, quả thực chẳng hiểu gì cả. "Ông chủ Mã, xem ra chỉ có thể dựa vào Ngô Tà thôi!

Cái bản vẽ này chúng ta không hiểu nổi..." "Tôi tin rằng, cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn!

Lộ Lộ, đỡ tôi dậy!

Chúng ta đi!" Ông chủ Mã dừng lại một chút, rồi trực tiếp để Lộ Lộ đỡ mình, rời khỏi lều.

Tô Nan cũng đứng dậy đi theo ra ngoài.

Nhìn họ rời đi, Ngô Tà không nhịn được phàn nàn một câu. "Xem ra, phải gọi anh ấy là Tô đại lão bản rồi!" "Người ta chẳng phải vẫn luôn là đại lão bản sao?

Mã Mậu Niên?

Trong mắt anh ấy chẳng đáng nhắc đến!

Chắc là anh ấy chỉ mượn Mã Mậu Niên để đạt được mục đích của mình thôi!" Tô Cảnh thản nhiên nói. "Cổ Đồng Kinh?" Vương Mông ở bên cạnh nghi hoặc cất lời. "Có lẽ vậy, nhưng đây có thể chỉ là một trong các mục đích!

Tôi không đoán ra được suy nghĩ của người phụ nữ này...

Nào, Ngô Tà, lấy những bức ảnh đã chụp ra, cùng nghiên cứu một chút đi!" "Được!" Tô Cảnh và Ngô Tà bắt đầu nghiên cứu mối liên hệ giữa bức đồ đằng chụp được bên dưới và bản vẽ thất chỉ trên lưng Lê Thốc.

Lúc này, bên ngoài, Lộ Lộ đang đỡ ông chủ Mã đi về phía lều.

Vừa đi vừa phàn nàn. "Lão Mã, sao ông lại nghe lời Tô Nan đó?

Cô ta là cái thá gì?" "Suỵt!

Im miệng đi!

Cô không thấy sao?

Những người này, đều là thuộc hạ của cô ta!

Chỉ cần lấy được thứ tôi muốn, những chuyện khác không liên quan đến tôi!" Tô Nan đi phía sau hai người, lời của ông chủ Mã cô ta cũng nghe thấy.

Khóe môi không khỏi hơi cong lên.

Xem ra, ông chủ Mã kiêu ngạo thế kia, cũng biết lượng sức rồi. "Ôi!

Lão Mã, ông nói xem ngày ngày dãi nắng dầm gió thế này, vì cái gì chứ!

Hay là, chúng ta đừng đi cái Cổ Đồng Kinh gì đó nữa đi!" Lời nói của Lộ Lộ khiến ông chủ Mã cũng có chút nơm nớp lo sợ, sợ bị những thuộc hạ của Tô Nan nghe thấy.

Nên cô ta liền chuyển đề tài.

Nhưng, điều ông chủ Mã ghét nghe nhất chính là có người ngăn cản ông ta đến Cổ Đồng Kinh. "Cô biết mình đang nói gì không hả?

Có giỏi thì cô nói lại lần nữa xem?

Bất cứ ai ngăn cản tôi đến Cổ Đồng Kinh, đều phải chết!

Cô biết không?" Ông chủ Mã nhìn người tình của mình, lửa giận bốc lên.

Một tiếng "bốp", ông ta liền tát cô ta một cái trời giáng.

Lộ Lộ cũng sợ đến không dám nói gì, chỉ có thể ôm mặt khóc thút

thít. "Ê!

Này này này!

Mấy ông lớn, ban ngày ban mặt đánh phụ nữ là không được đâu!" Vương Đạo của đoàn làm phim ở không xa, thấy ông chủ Mã như vậy, lập tức có chút bất bình, nhưng không loại trừ cũng có chút ý nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân. "Ý gì hả mày?

Sao nào, muốn động tay động chân à?" Lão Mạch dẫn theo đám thuộc hạ của Tô Nan lập tức đứng dậy.

Đối diện chỉ có Vương Đạo và Tằng Gia, trông khá đơn độc.

Lão Mạch cầm dao chỉ vào, Vương Đạo lập tức im bặt. "Không phải, sao lại động tay động chân, anh cầm dao làm gì?" "Im miệng!" Lão Mạch quát vào mặt Vương Đạo một tiếng, nhưng bên cạnh vẫn còn mấy cô gái.

Vương Đạo cũng sợ mất mặt, liền đối đầu với hắn ta. "Anh đừng qua đây, tôi có máy quay đấy!" "Quay cái gì mà quay, đưa đây!" Một đám người xông lên cướp máy quay của Vương Đạo, Tằng Gia ở bên cạnh ngăn cản.

Ba cô gái trong đội quay phim lại ở đó can ngăn.

Cả doanh trại trở nên hỗn loạn. "Ngô Tà, ra ngoài xem thử!" Đang xem ảnh, đối chiếu với bản vẽ thất chỉ trên lưng Lê Thốc, Tô Cảnh nhíu mày.

Anh trực tiếp nói với Ngô Tà một câu.

Gật đầu, Ngô Tà cầm cái ấm trà, vừa uống nước vừa đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, liền thấy mấy người đang đánh nhau.

Thấy vậy, Ngô Tà đi qua trực tiếp hô một tiếng. "Ông chủ Mã!" Tiếng hô của Ngô Tà khiến mấy người đang ẩu đả dừng lại.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Ngô Tà mới cười tiếp lời. "Ông là một người làm ăn, thường xuyên dạy chúng tôi phải biết giữ quy củ!

Nhưng cho dù chúng tôi biết ông đã thuê mấy tên tù nhân vượt ngục làm trợ thủ, cũng không đến mức phải giết người diệt khẩu chứ." Ngô Tà trực tiếp vạch trần thân phận của Lão Mạch và những người khác.

Nghe vậy, Tô Nan cười nhẹ.

Nhưng ông chủ Mã thì hoàn toàn sững sờ, quay đầu nhìn Tô Nan một cái.

Ông ta thật sự không biết, mấy người này đều là tù nhân vượt ngục...

Nhìn dáng vẻ đó của ông ta, Ngô Tà liền thấy buồn cười. "Xem ra, ông chủ Mã hình như không biết nhỉ!

Chương 243

Mấy người này trên người đều mang mạng người đấy!

Có người còn không chỉ một mạng đâu phải không?" Ông chủ Mã dừng lại, nhưng cũng không nói gì với Tô Nan và đám thuộc hạ của cô ta.

Toàn là những kẻ liều mạng, một kẻ làm ăn như ông ta không thể trêu chọc nổi.

Nhìn Ngô Tà, ông ta đột nhiên cười rộ lên. "Thằng nhóc, sao chỗ nào cũng có mày vậy!

Mày biết rồi thì tốt, sau này làm việc cho có quy củ một chút!" Nói xong, ông ta trực tiếp để Lộ Lộ đỡ mình quay về lều.

Chuyện này, ông ta không muốn dính vào.

Mình đã trả tiền, họ giúp mình làm việc.

Chỉ cần có thể lấy được thứ mình muốn, cho dù họ là tội phạm giết người thì có sao đâu?

Sau khi ông chủ Mã đi, Tô Nan nhìn Vương Đạo và Tằng Gia đang sợ hãi co rúm lại, cùng với ba cô gái nấp trong lều không dám bước ra.

Cô ta không khỏi khẽ cười.

Sau đó quay đầu nhìn Ngô Tà. "Không hổ là cậu đó, Ngô Tà, quan sát đủ kỹ càng nhỉ?

Lão Mạch, trên người ông có mấy mạng người rồi?" "Dù sao cũng không chỉ một!" Lão Mạch nhìn Ngô Tà, cà lơ phất phơ nói. "Thế còn Nan tỷ của cậu?" "Chắc chắn là nhiều hơn tôi rồi!" Hai người kẻ xướng người họa, điều này khiến Tô Cảnh vừa từ trong lều đi ra

không khỏi bật cười. "Thật sao, vậy thì lợi hại thật đó!" Tô Cảnh vỗ tay, lững thững đi tới.

Sau đó hỏi Ngô Tà một câu. "Nào, Ngô Tà, nói cho Tô đại lão bản đây biết, Tô ca của cậu đã giết bao nhiêu người rồi?" "Không đếm xuể đâu..." "Hôm qua chẳng phải vừa giết hai người sao?" Ngô Tà trong mắt đầy ý cười, thản nhiên đáp một câu.

Lời này vừa nói ra, Lão Mạch lập tức im bặt.

Tô Cảnh quả thực quá tàn nhẫn!

Giết người cứ như ăn cơm uống nước vậy, hôm qua quả thực đã khiến hắn ta bị trấn động.

Tô Nan cũng mím môi.

Lời Ngô Tà nói, cô ta lại không biết phải đáp lại thế nào.

Đáng ghét, bị anh ta 'diễn' rồi!

Cô ta ho khan một tiếng, trực tiếp lảng sang chuyện khác. "Dù sao thì, Ngô Tà, cậu tốt nhất đừng giở trò gì.

Thành thật mà giải mã bản đồ, thì chúng ta sẽ bình an vô sự!" Nói xong, cô ta liền trực tiếp quay người rời khỏi đó. "Cô ta sợ rồi!" Nhìn bóng lưng Tô Nan, Ngô Tà liếc Tô Cảnh một cái, cười nói. "Tô ca, vẫn phải là anh!" "Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, về nghiên cứu bản đồ đi!" Về phía Tô Cảnh, việc thăm dò địa cung đã tạm dừng.

Nhưng ở kinh đô, mọi thứ đã bắt đầu hỗn loạn.

Khảm Kiên được cử đi giám sát Dương Hạo và Tô Vạn, sau đó phát hiện đã có một số người ẩn nấp trong bóng tối bắt đầu rục rịch hành động.

Họ muốn lấy hai anh em này làm đột phá khẩu để tìm ra tung tích của Lê Thốc, từ đó tìm được Cổ Đồng Kinh.

Trong số đó có người của Uông gia, và tất nhiên, cả những người khác của Cửu Môn.

Tuy nhiên, Tề gia và Hoắc gia sẽ không tham gia.

Ngay cả khi có bảo bối trong Cổ Đồng Kinh, chẳng lẽ còn sánh được với tài sản của Tô gia sao?

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong đang ngồi trong văn phòng trên tầng cao nhất của mình.

Cô lười biếng tựa vào ghế ông chủ, một thân sườn xám thêu hoa màu đen khiến cô càng thêm phong tình vạn chủng. "Lão già này, có việc nhờ tôi mà sao lại đến chậm thế!" Doãn Nam Phong nhìn đồng hồ, rồi hỏi Thanh Thanh Mạn bên cạnh. "Mạn, hợp đồng in xong chưa?" Thấy tiểu thư hỏi, Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh Doãn Nam Phong nhìn điện thoại, sau đó mới đáp. "Tiểu thư, đã in xong rồi, lát nữa sẽ có người mang đến!" Lời vừa dứt, liền nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. "Vào đi!" Doãn Nam Phong thản nhiên nói.

Thấy Doãn Nam Phong lên tiếng, người bên ngoài mới đẩy cửa bước vào.

Chính là Trương Nhật Sán. "Doãn lão bản, tôi đến rồi!" "Đến rồi à, ngồi đi!" "Lão già, Cửu Môn bây giờ loạn như thế, không ngờ ông vẫn điềm tĩnh như vậy!" Doãn Nam Phong nhìn Trương Nhật Sán, thản nhiên nói. "Cửu Môn đã không còn là Cửu Môn ngày xưa nữa rồi, hội trưởng Cửu Môn như tôi bây giờ cũng coi như hữu danh vô thực!

Cho nên mới phải tìm Tân Nguyệt Phạn Điếm cô giúp đỡ phải không?" Trương Nhật Sán cười nói. "Năm xưa cô nãi nãi của tôi từng ra lệnh, Tân Nguyệt Phạn Điếm không được phép nhúng tay vào

chuyện của Cửu Môn...

Nếu không phải vì người đàn ông của tôi đã dặn dò, tôi thật sự không muốn giúp ông!" Nói đến đây, cửa lại truyền đến tiếng của một cô gái. "Tiểu thư, đồ đã mang đến cho ngài rồi ạ!" Doãn Nam Phong ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn, sau đó Thanh Thanh Mạn liền đi đến cửa, mở cửa và nhận một túi tài liệu từ cô gái đứng ở cửa. "Con xuống đi!" Nói với cô gái đó một tiếng, sau đó cô ấy quay người bước vào phòng.

Đưa tờ tài liệu cho Trương Nhật Sán.

Sau đó Doãn Nam Phong mới nói: "Trương hội trưởng, xem đi, không có vấn đề gì thì ký tên!" "Chiều nay tôi sẽ đưa người ông muốn đến!" Mở túi tài liệu, lấy ra văn kiện bên trong và xem qua một lượt.

Trương Nhật Sán nhìn Doãn Nam Phong cười cười, "Cô vẫn cẩn thận như vậy!" Bên trong chính là một hợp đồng thuê mướn.

Trương Nhật Sán lấy từ túi áo vest ra một cây bút máy, ba hai cái đã ký tên mình lên.

Sau đó lại nói tiếp. "Chuyện lần này khá phiền phức, tôi muốn tự mình chọn người!" "Ông đã chọn được người ưng ý rồi à?" Doãn Nam Phong ngạc nhiên hỏi. "La Tước!" Trương Nhật Sán thản nhiên thốt ra hai chữ. "Lão già đúng là lão già, Tân Nguyệt Phạn Điếm có bao nhiêu người ông không chọn, cứ nhất định phải chọn người lợi hại nhất!" Doãn Nam Phong phàn nàn một câu, sau đó liền đứng dậy. "Đi thôi, Trương đại hội trưởng!" Trong đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong ngồi bên một chiếc bàn vuông, nhàn nhã uống trà.

Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh.

Trương Nhật Sán thì đứng gần đó, mấy người đang nhìn một

thanh niên mặc áo choàng đen, tóc nhuộm màu xám bạc trên tầng hai.

Điều kỳ lạ là, người này cầm một cần câu cá, trên bàn phía sau anh ta bày đầy những chiếc cốc sứ trắng.

Anh ta khá tùy ý vung cần câu, lưỡi câu liền móc vào quai cốc sứ, rồi hất về phía trước một cái.

Chiếc cốc sứ lập tức bị móc câu hất bay đi.

Rơi một cách ổn định xuống bàn giữa đại sảnh.

Chỉ bằng một chiếc cần câu, anh ta đã có thể sắp xếp các chiếc cốc một cách ngay ngắn.

Chiêu này, nếu không có phương pháp huấn luyện đặc biệt, thì luyện cả đời cũng không thành.

Thấy bản lĩnh của anh ta, Trương Nhật Sán hài lòng gật đầu. "Đứa nhỏ này, lúc trước là Cảnh ca nhặt về khi tôi đi hưởng tuần trăng mật.

Lúc đó tôi đã nhận ra, nó không giỏi giao tiếp!

Nhưng Cảnh ca nói, đứa nhỏ này có linh tính, nên đã đưa nó về, thậm chí còn tự mình dạy nó nửa năm!

Ông chắc chắn muốn nó?" Doãn Nam Phong thản nhiên hỏi một câu. "Thì ra Tô gia còn từng dạy nó một thời gian, vậy thì tôi càng yên tâm rồi!

Tôi chắc chắn muốn nó!" "Mặc dù, nó sẽ mang lại cho ông rất nhiều rắc rối?" Trương Nhật Sán liếc nhìn Doãn Nam Phong, không nói gì.

Rất hiển nhiên, ông ta chỉ ưng ý La Tước! "Được thôi!

La Tước!

Chương 244

Khoảng thời gian này, cậu cứ đi theo Trương hội trưởng, ông ấy bảo cậu làm gì thì cậu làm nấy!" Doãn Nam Phong gọi La Tước ở trên lầu một tiếng, nghe lời này của Doãn Nam Phong, anh ta cất cần câu, liếc nhìn Trương Nhật Sán. "Tôi chỉ nghe lời của Tô gia và phu nhân!" Nghe vậy, Doãn Nam Phong cười nhìn Trương Nhật Sán một cái. "Trương hội trưởng, đứa nhỏ này, chỉ phục người lợi hại hơn nó thôi!" "Thật sao?" Nhìn La Tước, trong mắt Trương Nhật Sán đột nhiên có một tia hứng thú. "Vậy thì, đánh một trận đi, thắng, nó là của ông!

Thua, ông chỉ có thể chọn người khác thôi!" Doãn Nam Phong ngồi trên ghế, uống một ngụm trà, sau đó thản nhiên nói.

Nhìn La Tước, Trương Nhật Sán đột nhiên cười. "Vậy thì so tài một chút đi!" "La Tước, xuống đây!" Doãn Nam Phong thản nhiên cất lời. "Vâng, phu nhân!" Đáp một tiếng, La Tước trực tiếp nhẹ nhàng nhảy từ tầng hai xuống.

Độ cao bốn năm mét, coi như không có gì.

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không. "Hai vị, xin mời!" Doãn Nam Phong ung dung ngồi trên ghế, phía trước Trương Nhật Sán và La Tước đứng đối mặt.

Lời vừa dứt, La Tước liền ra tay trước.

Cần câu vừa vung, lưỡi câu liền phóng về phía Trương Nhật Sán.

...

Hai người đánh qua đánh lại.

Mặc dù La Tước rất mạnh, nhưng năm xưa Trương Nhật Sán

từng là phó quan của Phật gia, được Phật gia đích thân dạy bảo.

Lại sống gần một thế kỷ.

Trương Nhật Sán lão luyện hơn La Tước rất nhiều, nắm bắt được một sơ hở.

Liền đoạt lấy cần câu đặc chế của La Tước.

Cuối cùng, La Tước thua trận. "Cậu ta là của ông rồi!" Doãn Nam Phong thản nhiên nói một câu, rồi đứng dậy dẫn Thanh Thanh Mạn trực tiếp rời đi.

Còn La Tước, cũng cúi đầu chào Trương Nhật Sán.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán mới hài lòng gật đầu, đưa cần câu lại cho anh ta. "Đi với tôi đi!" "Vâng!" Tạm không nói đến bên này.

Cảnh tượng quay lại sa mạc.

Tám giờ sáng, Tô Cảnh liền bò dậy từ chỗ nằm.

Vừa bước ra ngoài, Tô Cảnh đã thấy Tô Nan đang nói gì đó với Ngô Tà ở không xa.

Thấy Tô Cảnh đi ra, Tô Nan nói vài câu rồi quay đầu rời đi. "Người phụ nữ này nói gì với cậu vậy?" Tô Cảnh đi tới, tò mò hỏi Ngô Tà một câu. "Thằng nhóc Lê Thốc với Mã Nhật Lạp tối qua định bỏ trốn." "Bị Tô Nan chặn lại." "Vừa nãy cô ta cảnh cáo tôi phải quản tốt hai người đó." Nghe lời này, Tô Cảnh bật cười. "Hay thật, thằng nhóc Lê Thốc vẫn chưa nhìn rõ tình hình à?

Vẫn còn muốn trốn?

Thế còn những người khác đâu?" Ngô Tà hất cằm về phía cồn cát không xa. "Đều ở đó đó, lão Mã sáng sớm đã gọi Vương Đạo qua." "Nói là muốn nói chuyện đàng hoàng, bọn họ đều đang lén nghe lén đó." Tô Cảnh nhìn về phía Ngô Tà chỉ.

Một đám người xếp thành một hàng, nhưng đúng lúc này, Tô Cảnh đột nhiên thấy đám người đó đột ngột đứng dậy từ dưới đất.

Sau đó lao nhanh về phía doanh trại.

Không lâu sau, cũng thấy Vương Đạo dìu lão Mã, chạy qua cồn cát.

Vừa chạy vừa la. "Chạy mau!" Ngay sau đó, liền thấy chiếc xe mọi người đang đỗ, dần dần chìm xuống dưới lớp cát.

Thấy vậy, Ngô Tà biến sắc, hô to một tiếng. "Chạy mau!" Một đám người nhanh chóng bỏ chạy.

Rất nhanh, họ chạy đến trước một bức tường thành đổ nát.

Lúc này, quay đầu nhìn về phía doanh trại.

Hoàng sa đã chìm xuống, tạo thành một hố sâu. "Mọi người đều chạy ra ngoài rồi chứ?" Ngô Tà nhìn những người xung quanh, hỏi một câu. "Tại sao lại thế này?" Tô Nan vịn eo, thở hổn hển hỏi. "Chắc là do hôm qua chúng ta cho nổ tháp điện!

Khi chúng ta đứng trên tầng cát lún, khu vực đó phía dưới chắc là đã rỗng hết rồi!" Tô Cảnh thản nhiên giải thích một câu.

Anh ta cũng suýt quên mất chuyện này.

Vậy là, mình đã ngủ một đêm trên tầng cát lún?

Vẫn tính là may mắn.

Nếu tình huống này xảy ra vào tối qua, với nhiều người như vậy, ít nhất cũng phải một nửa số người chìm xuống dưới. "A?" "Vậy túi xách trang sức của tôi, đồ ăn thức uống còn cả hoa quả gì đó đều mất hết rồi ư?" "Ông nói tôi thành ra thế này, tôi còn làm gì được nữa chứ, tôi ở đây..." Lộ Lộ bắt đầu giận dỗi với lão Mã.

Nhưng bị lão Mã quát một tiếng liền dừng lại. "Thôi được rồi!"

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn Tô Cảnh. "Cậu nhóc này cũng vậy, nói năng đáng sợ!

Chúng ta ở đây sống chẳng phải vẫn tốt đó sao?

Không được, vẫn phải xuống dưới, vẫn phải tìm!" Nghe lời này, Tô Cảnh lườm một cái. "Muốn tìm thì ông tự mình xuống dưới đi!

Rất nhanh cả khu vực này sẽ sụp xuống hết, vừa hay đỡ phải đào mộ cho ông!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều im lặng. "Nhưng những vật tư của chúng ta đều ở trong lều!" Tằng Gia nói một câu, sau đó liền định chạy qua lấy. "Tôi chạy nhanh, tôi đi lấy!

Những thiết bị chụp ảnh và tư liệu đã quay của chúng ta đều ở trong đó." Nhưng lại bị Vương Đạo kéo lại. "Cậu không muốn sống nữa à?" Mã Nhật Lạp cũng thở hổn hển ngồi trên mặt đất nói. "Không thể muốn được!

Mạng sống quan trọng hơn!" "Tôi còn hai chai rượu lão thiêu chưa kịp cứu ra!" Nhưng hắn ta cũng không nghe lời khuyên. "Tôi chạy qua chưa đến một phút đâu, chờ đấy, tôi rất nhanh sẽ cứu được những vật tư quan trọng ra!" Nói xong, hắn ta gạt tay Vương Đạo ra, trực tiếp chạy qua.

Nhưng, chưa chạy được năm mét.

Thân thể liền chìm thẳng vào lớp cát.

Suýt nữa thì dọa cho tên này tè ra quần. "Không nghe lời khuyên, chết là đáng đời!" Tô Cảnh lắc đầu, đi đến bên cạnh.

Đối với loại người này, Tô Cảnh trực tiếp mặc kệ!

Ngô Tà thì có chút không đành lòng, lấy ra một cuộn dây thừng từ trong túi của Vương Mông.

Sau đó chạy về phía tên này.

Thấy vậy, Tằng Gia như vớ được cọng rơm cứu mạng, liền quấn dây thừng quanh cánh tay hết vòng này đến vòng khác. "Đừng ngây ra nữa, mau giúp một tay đi!" Ngô Tà hét lớn một tiếng, những người xung quanh mới phản ứng lại, đồng lòng kéo sợi dây.

Sau đó mới kéo Tằng Gia lên.

Thấy vậy, Tô Cảnh ở bên cạnh hô một tiếng. "Mau đi thôi, không thể ở đây được nữa, nguy hiểm quá!" Mọi người đều gật đầu phụ họa.

Chương 245

Vương Đạo kéo Tằng Gia dậy, cũng đi theo đoàn người.

Đến bên kia bức tường thành, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Quay đầu nhìn lại.

Doanh trại lúc trước, đã hoàn toàn sụp đổ, bụi bay mù mịt. "Không cần nghĩ nữa, cái gì cũng mất hết rồi!" Mã Nhật Lạp ôm chặt một chai rượu lão thiêu, trực tiếp nói. "Không có tiếp tế, chúng ta còn có thể quay về không?" Vương Đạo nhìn Mã Nhật Lạp, sau đó lão già này cực kỳ cảnh giác nhét chai rượu lão thiêu vào trong quần áo. "Đừng nhìn tôi, tôi chỉ có hai cái chân thôi!" "Vậy còn đi tiếp thì sao?" Tằng Gia lại hỏi một câu. "Theo tôi được biết, trong phạm vi mười cây số này, không có bất kỳ nơi nào để tiếp tế cả!" Vừa nghe lời này, mọi người đều rơi vào tuyệt vọng.

Lúc này, Tô Nan, ông chủ Mã, cùng Tô Cảnh và Ngô Tà đang vây quanh nhau.

Ngô Tà lấy ra một tấm bản đồ, trải trên mặt đất, dùng một cành cây chỉ trỏ. "Chúng ta bây giờ chắc đang ở vị trí này." "Nếu địa cung là để chỉ dẫn Cổ Đồng Kinh thật sự, vậy nó chắc không còn xa chúng ta nữa!" "Có bao nhiêu phần chắc chắn?" "Trước khi đến địa cung thì hoàn toàn không có, nhưng bây giờ, ít nhất là một nửa!" Nghe Tô Nan hỏi, Ngô Tà thản nhiên đáp một câu. "Vậy nếu đã như vậy, còn chờ gì nữa?" "Lập tức xuất phát!" "Cổ Đồng Kinh thật sự đã ở ngay trước mắt, nếu chúng ta lúc này bỏ cuộc, thì thật quá đáng tiếc!" Ông chủ Mã trực tiếp nói. "Ông chủ Mã, chúng ta đã không còn bất cứ vật tư nào rồi!" "Nếu không có tiếp tế, có lẽ chưa đi đến Cổ Đồng Kinh đã

chết khát rồi..." Tô Cảnh thản nhiên nói. "Tô đại lão gia, đã anh cũng biết vấn đề này, vậy thì giao cho hai anh em anh đó!" Tô Nan cười nhìn Tô Cảnh nói.

Sau đó trực tiếp đứng dậy, hô lớn với mọi người một tiếng. "Năm phút nữa xuất phát!

Lão Mạch, sắp xếp lại những vật tư còn lại trên người!" Thấy cô ta căn bản không cho mình cơ hội phản bác, Tô Cảnh bật cười. "Người phụ nữ này..." Sau đó nhìn về phía Ngô Tà. "Ngô Tà, đi nói chuyện với Mã Nhật Lạp đi!" "Được!" Gật đầu, Ngô Tà trực tiếp đi qua. "Mã Nhật Lạp, lại đây!" "Sao thế, đại lão bản?" "Chúng ta còn phải đi tiếp sao?

Mấy người thành phố này sống quen được nuông chiều, đồ ăn thức uống cũng bị chôn hết rồi, chắc họ không kiên trì được lâu đâu!" "Chẳng phải vẫn còn ông sao?" Ngô Tà thản nhiên nói. "Tôi à?" "Tìm ông đến làm gì, chẳng phải là để tìm hài tử sao?" "Còn tìm hài tử à?" "Cha mẹ ơi, quen biết cậu tôi đúng là xui xẻo tám đời rồi!" Nói xong, Mã Nhật Lạp lắc đầu, trực tiếp bỏ đi.

Đương nhiên, mặc dù hắn ta không rõ ràng đồng ý, nhưng cũng không thể từ chối được.

Lúc này Tô Cảnh cũng đi tới. "Thế nào, lão già đó nói sao?" "Yên tâm đi, Tô ca, sa mạc này cứ như nhà hắn ta vậy!" "Nếu hắn ta không tìm được hài tử, thì không ai tìm được đâu!" Gật đầu, sau đó Tô Cảnh nhặt một cái chai trên mặt đất.

Đi đến trước mặt Lê Thốc, đưa cho cậu ta. "Tô gia, làm gì ạ?" "Cầm lấy đi, trong sa mạc, nó có thể cứu mạng cậu đấy!

Khi sắp chết khát, hãy hứng nước tiểu mà uống..." Lê Thốc: "……" Mặc dù có chút khó chấp nhận, nhưng Lê Thốc vẫn nhận lấy.

Nếu thật sự sắp chết, chỉ có ăn phân mới sống được, cậu ta đoán mình cũng sẽ không chút do dự mà ăn.

Mọi người men theo lộ tuyến đã định sẵn mà xuất phát.

Không có nước, chưa đến nửa tiếng, môi của mọi người đã tái nhợt vì nắng.

Cảm giác như cả người sắp bị bốc hơi vậy.

Lê Thốc vừa cởi áo khoác ra, liền bị Ngô Tà cầm lấy, lại choàng lên người cậu ta. "Không được cởi!

Trong sa mạc, nếu không lượng nước trong cơ thể cậu sẽ bốc hơi nhanh hơn!

Kiểm soát hơi thở, cố gắng ít đổ mồ hôi!

Đi kiểu hình chữ bát, tưởng tượng mình là một con lạc đà." Vừa đi, Ngô Tà vừa truyền thụ kinh nghiệm cho Lê Thốc.

Giống hệt Tam Thúc và Ngô Tà ngày xưa.

Thấy những người khác đều che chắn kín mít, Lê Thốc cũng nghe lời Tô Cảnh.

Sau đó lại khoác áo khoác lên người.

Thậm chí còn đội cả mũ.

Thằng nhóc này, đúng là sợ chết!

Lúc này, Tô Cảnh thì đang đi phía sau, bên cạnh là mấy cô gái của đội quay phim.

Giúp đỡ mấy cô gái nhỏ, chẳng phải tốt hơn giúp Lê Thốc sao?

Biết đâu người ta cảm ân còn có thể lấy thân báo đáp chứ ~ Có Tô Cảnh dẫn đường, ba cô gái này cũng không bị tụt lại.

Còn về Tô Nan và thuộc hạ Angel của cô ta.

Thể chất của hai người xa xa mạnh hơn mấy cô gái nhỏ này.

Trông còn nhẹ nhàng hơn cả mấy ông chú kia.

Một đám người đi liên tục gần hết buổi sáng.

Ngô Tà và Vương Mông đi đầu, Lê Thốc đã bị tụt lại phía sau đội hình từ rất xa.

Vương Mông quay đầu nhìn một cái.

Sau đó nói với Ngô Tà. "Ông chủ, có cần đợi Lê Thốc không?" "Không cần, cứ để nó tự theo kịp!

Ngày xưa cậu chẳng phải cũng như vậy mà đến sao?" Nói xong, lại nhìn Tô Cảnh đang ôm ấp, kéo mấy cô gái nhỏ. "Hơn nữa, Tô ca cũng ở phía sau, không cần lo lắng cho nó..." Gật đầu, Vương Mông cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Tô Nan ở phía sau cũng nhanh chóng bước hai bước, theo kịp Ngô Tà. "Ngô Tà, còn bao xa nữa?" "Mọi người đều đi không nổi nữa rồi!" Đi liên tục nửa ngày, lúc này Tô Nan cũng có chút thở hổn hển.

Mở bản đồ ra nhìn một cái, Ngô Tà chỉ về phía trước. "Cố gắng thêm một chút nữa, phía trước sẽ cắm trại!" "Mọi người cố gắng thêm chút nữa, phía trước cắm trại!" Tô Nan hô một tiếng về phía đoàn người phía sau.

Sau đó cô ta cũng chậm lại tốc độ.

Rồi đi ngang hàng với Tô Cảnh.

Nhìn dáng vẻ của Tô Cảnh, cô ta không khỏi cười. "Tô đại lão gia, anh đúng là biết thương hoa tiếc ngọc đó...

Tôi thấy thể chất của anh đúng là đủ tốt, một chút mồ hôi cũng không đổ!" "Không có cách nào khác, thường xuyên rèn luyện mà!" Tô

Cảnh liếc nhìn người phụ nữ này, thản nhiên nói một câu.

Nhưng sau đó, hành động của người phụ nữ này khiến Tô Cảnh dở khóc dở cười.

Cô ta trực tiếp ngã vật xuống đất, nhưng động tác này hơi quá giả! "Tô đại lão gia, tôi không đi nổi nữa rồi, hay là anh cõng tôi đi!" Mặc dù không biết người phụ nữ này đang giở trò gì.

Nhưng Tô Cảnh biểu thị, đã cô ta ra chiêu, thì anh sẽ tiếp! "Được, lại đây!" Vừa nói, anh liền trực tiếp đỡ Tô Nan lên, sau đó cõng cô ta.

Không thể không nói, người phụ nữ này, đúng là có "đồ" thật!

Tô Cảnh lập tức tâm viên ý mã.

Đây là đang khảo nghiệm định lực của Tô đại quan nhân ta ư!

Tô đại quan nhân này có thể nói là đang ở Hạ Huệ tái thế!

Cái dụ hoặc nhỏ này, chẳng lẽ còn không chống đỡ nổi?

Thấy Tô Cảnh cõng Tô Nan, ba cô gái nhỏ kia sắc mặt lập tức không tốt.

Đáng ghét nhất là Tô Nan còn quay đầu lè lưỡi trêu chọc họ.

Suýt nữa thì khiến họ tức nổ phổi.

Ngô Tà và Vương Mông ở phía trước cũng phát hiện ra cảnh này.

Chương 246

"Ông chủ, Tô Nan này đang giở trò gì vậy?" "Không biết, chúng ta không cần quản, cứ để Tô ca xử lý!

Đối phó với phụ nữ, vẫn phải là anh ấy!" "Tô đại lão gia, thể chất của anh như thế này, chắc không phải do luyện tập bình thường mà có được đâu nhỉ!

Cũng tôi mà ngay cả thở mạnh cũng không có..." "Sao nào, thần lực thiên thần không được sao?" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu. "Ít nói nhảm đi, giữ sức lực!" Một đám người lại đi thêm khoảng nửa tiếng.

Mới đến một chỗ trũng.

Sau đó nghỉ ngơi tại chỗ tránh gió.

Nếu không chọn địa điểm cắm trại tốt, trong sa mạc, một trận bão cát có thể cuốn người đi.

Chết ngay tại chỗ!

Đặt Tô Nan xuống, Tô Cảnh cũng ngồi phịch xuống đất. "Tô đại lão gia, đa tạ rồi!" "Đừng chỉ nói bằng miệng, hãy hành động thực tế chút đi!" "Ví dụ như?" "Lấy thân báo đáp?" Tô Nan cười tủm tỉm nhìn Tô Cảnh nói, điều này lại khiến Tô Cảnh sững sờ.

Người phụ nữ này, lại dám trêu chọc mình ư?

Mặc dù không biết mục đích gì, nhưng Tô đại quan nhân này đâu phải là người không biết chớp lấy cơ hội. "Vậy cô nói thế, tôi sẽ không khách sáo đâu!" Nhưng câu tiếp theo của Tô Nan, trực tiếp khiến Tô Cảnh bó tay. "Đùa thôi, đùa thôi!" Trừng mắt nhìn cô ta một cái thật ác, Tô Cảnh đã quyết định rồi.

Bất kể người phụ nữ này có mục đích gì.

Nếu còn dám trêu chọc mình nữa, sẽ trực tiếp hạ gục cô ta!

Chẳng lẽ còn thật sự coi mình là Liễu Hạ Huệ sao?

Tô Cảnh vẫy tay về phía Ngô Tà, gọi một tiếng. "Ngô Tà, mang túi qua đây!" Nghe Tô Cảnh gọi mình, Ngô Tà cầm túi đi tới.

Sau đó Tô Cảnh cũng đẩy Tô Nan một cái. "Đừng ngây ra nữa, mang những vật tư còn lại của mấy người qua đây!" Gật đầu, Tô Nan đứng dậy đi đến chỗ Angel, mang túi vật tư qua.

Ngô Tà cũng đưa túi của mình cho Tô Cảnh.

Kéo khóa kéo, Tô Cảnh đổ tất cả những thứ còn lại trong hai chiếc túi ra.

Bánh quy nén, bánh mì nhỏ, thậm chí còn có đường phèn.

Sau đó trực tiếp chia thành mấy đống. "Ngô Tà, cậu mang những thứ này về đi." "Được!" "Tô Nan, bảo người của cô phát đồ ăn cho mọi người đi!" Gật đầu, Tô Nan trực tiếp gọi Lão Mạch một tiếng. "Lão Mạch!" "Sao thế, Nan tỷ?" "Phát đồ ăn cho bọn họ đi!" "Được!" Lão Mạch nhìn những người khác, cầm lấy đồ ăn, định đi qua.

Nhưng lại bị lão Mã kéo lại! "Không được, chỉ còn bấy nhiêu đồ ăn thôi, phát hết ra thì chúng ta làm sao?" Nghe vậy, Tô Cảnh cười khẩy một tiếng. "Lão Mã, ông nghĩ, nếu không chia đồ ăn cho họ, họ còn sẽ nghe lời như bây giờ sao?

Ông muốn một bầy cừu, hay một bầy sói?

Tự mình chọn đi!

Dùng chút đầu óc đi chứ!" Ông Mã đương nhiên hiểu ý của Tô Cảnh.

Không muốn gây thêm rắc rối nên đành thôi.

Lão Mạch chia thức ăn cho mọi người, dù không có nước, khô khốc đến chết đi được.

Nhưng để sống sót, dù là phân cũng phải nuốt.

Thấy vậy, Tô Cảnh hài lòng gật đầu.

Sắp đến Cổ Đồng Kinh rồi, không thể để chết hết được.

Anh còn muốn bắt con Cửu Đầu Xà Bách trong Cổ Đồng Kinh kia mà.

Không có ai làm vật tế thì làm sao được.

Những kẻ bị truy nã kia, Tô Cảnh giết chẳng có chút gánh nặng tâm lý.

Còn có ông Mã, không phải muốn đi Cổ Đồng Kinh sao?

Vậy cứ để ông ta ở lại Cổ Đồng Kinh là được rồi.

Về phần Vương Đạo và đám người này, theo đến đây là lựa chọn của họ.

Tô Cảnh từ trước đến nay chưa bao giờ là người tốt.

Một chuyện bớt đi còn hơn một chuyện thêm vào, đợi họ ra ngoài tố cáo anh ư?

Nực cười, anh vốn dĩ không hề nghĩ đến việc để họ sống sót rời đi.

Chỉ muốn họ phát huy chút "nhiệt lượng thừa" cuối cùng.

Có những người này làm vật tế, chẳng lẽ còn sợ bản thể Cửu Đầu Xà Bách không xuất hiện?

Đương nhiên, Tô Đại quan nhân tương đối biết "thương hoa tiếc ngọc".

Mấy cô gái này thì thôi vậy… Còn Tô Nam… cái người nhà Uông

gia này.

Nhìn Tô Nam đang bước về phía Mã Nhật Lạp, Tô Cảnh cảm thấy đã có thể tăng tốc "công lược" người phụ nữ này rồi.

Uông gia có một bộ phận vận toán.

Nhưng Tô Cảnh biết, bọn họ chắc chắn còn có một cơ sở nghiên cứu tuyệt đối bí mật.

Nếu không, những người cải tạo của Uông gia từ đâu mà ra?

Tô Nam đã là một người cải tạo, vậy cô ta chắc chắn biết địa điểm này.

Mặc dù linh hồn của họ đã bị phong ấn cấm chế, căn bản không thể lục soát linh hồn, thậm chí sau khi chết, hồn thể còn sẽ bị dẫn bạo.

Hết cách rồi, Uông gia đúng là quá xảo quyệt!

Với Tô Nam, Tô Cảnh chỉ muốn thuyết phục cô ta.

Khiến cô ta từ bỏ Uông gia, quay sang dưới trướng anh.

Nhưng nếu dùng Nô dịch đan, chắc chắn sẽ "đánh rắn động cỏ"!

Năm đó đã cho Linh Lung uống Nô dịch đan.

Loại đan này tác dụng trực tiếp lên linh hồn, cấm chế của Uông gia lợi dụng Thanh Đồng Thần Thụ thì chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng đồng thời, Uông gia bên kia cũng có thể nhận được tin tức cấm chế bị phá hủy.

Tất cả mọi người đều đã bị Thanh Đồng Thần Thụ đánh dấu.

Một khi Tô Nam uống Nô dịch đan, chắc chắn sẽ đánh rắn động cỏ.

Ai biết chừng cô ta sẽ trốn đến đâu đó ẩn mình.

Vậy chẳng phải làm bản thân mình thêm phiền phức sao?

Đánh là phải đánh đến chết!

Lần này, tuyệt đối không thể cho Uông gia cơ hội thở dốc!

Những người có mặt ở đây đương nhiên không hề biết Tô Cảnh đã âm thầm sắp xếp mọi thứ cho họ đâu ra đấy rồi.

Giờ này họ đang ngấu nghiến đồ ăn.

Tô Nam lúc này cũng đã quay về từ chỗ Mã Nhật Lạp.

Trong tay còn cầm một bình rượu trắng cũ.

Mã Nhật Lạp ở đằng xa thì đang gào khóc thảm thiết.

Hết cách rồi, chai rượu này, giờ là nguồn nước duy nhất. "Đây, Tô Đại lão gia!" Tô Nam chia một cuộn bánh, mỗi người một nắp chai.

Sau đó cô ta mới đi đến ngồi cạnh Tô Cảnh. "Anh không khát, em uống đi!" Tô Cảnh thậm chí còn châm một điếu thuốc.

Chương 247

Thấy vậy, Tô Nam khẽ cười một tiếng, cũng không từ chối.

Uống xong, cô ta trực tiếp cài chai rượu vào hông.

Sau đó mới nhìn Tô Cảnh nói: "Có lúc, em thật sự không thể nhìn thấu anh!" Tô Cảnh khẽ nhếch môi, không đáp lời.

Ai biết người phụ nữ này đang giở trò gì.

Nếu không phải vì kế hoạch, với cái tính nóng nảy của anh thì một viên Nô dịch đan nuốt vào là mọi chuyện đã giải quyết xong.

Nhưng Uông gia chưa diệt, trong lòng anh vẫn còn một cái gai.

Điều Tô Cảnh cảm thấy đáng sợ nhất không phải là bộ phận vận toán, mà là cơ sở nghiên cứu chưa bị bại lộ của Uông gia.

Thông qua nghiên cứu Thanh Đồng Thần Thụ, bọn họ đã tìm ra phương pháp giúp người ta có được sức mạnh siêu phàm.

Nếu có thể phổ cập, Uông gia có lẽ thật sự có thể khống chế thế giới.

Nếu thật sự để bọn họ chạy thoát, chẳng phải công sức đổ sông đổ biển sao?

Vẫn nên làm cẩn thận một chút.

Đến lúc đó, anh sẽ mang theo Tinh Tuyệt Nữ Vương, đày tất cả bọn chúng đến dị không gian.

Thấy Tô Cảnh không để ý đến mình, Tô Nam mím môi, dường như còn muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng vẫn không tự rước lấy sự nhàm chán.

Cô ta cứ thế tự nằm xuống đồi cát mà ngủ.

Sa mạc có sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cực lớn.

Mọi người lại không có lều để ngủ, nên đành đốt một đống lửa, quây quần lại rồi nằm luôn tại chỗ.

Sáng hôm sau.

Vừa rạng đông, mọi người đã bị ông Mã gọi dậy, tiếp tục xuất phát.

Mọi hy vọng của họ đều đặt vào Mã Nhật Lạp, mong tìm thấy nguồn nước.

Nhưng Mã Nhật Lạp dẫn mọi người, vượt qua hết ngọn đồi cát này đến ngọn đồi cát khác, vẫn chẳng thấy bóng dáng nguồn nước đâu.

Điều này khiến Mã Mậu Niên không thể chịu đựng được, lập tức gây sự.

Ông ta xin một con dao từ thuộc hạ của Tô Nam, rồi trực tiếp kề vào ngực Mã Nhật Lạp. "Đừng đi nữa!" "Nguồn nước!

Nguồn nước đâu?" "Tôi cảm thấy ông đang đùa giỡn chúng tôi!" "Nói đi, rốt cuộc bao giờ mới tìm thấy nguồn nước?" Mã Nhật Lạp sợ đến mức không dám động đậy.

Thấy vậy, Ngô Tà ở bên cạnh nói một câu: "Ông Mã, hắn là người duy nhất có thể tìm thấy nguồn nước, hắn chết rồi, chúng ta thật sự sẽ không thể thoát ra ngoài được!" Nhìn Ngô Tà một cái, ông Mã không nói gì, lại quay đầu nhìn Mã Nhật Lạp.

Sau đó nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Nói!

Bao giờ tìm thấy!" Nuốt một ngụm nước bọt, Mã Nhật Lạp ấp úng chỉ về phía trước: "Đằng trước, ngay đằng trước, vượt qua ngọn

đồi cát kia là sẽ thấy hồ nước!" Nghe vậy, ông Mã mới hạ dao xuống. "Tin ông thêm lần nữa, nếu không tìm thấy nguồn nước, tôi sẽ cho ông biết tay!" "Mọi người tiếp tục đi thôi, đừng dừng lại!" Tô Nam hô một tiếng với mọi người, sau đó lại đi theo Mã Nhật Lạp về phía trước. "Mã Nhật Lạp này, sao nhìn kiểu gì cũng giống lừa đảo thế nhỉ?" Lê Thốc có chút khó hiểu nói. "Đây gọi là 'trông mai giải khát', lão hồ ly rồi!" Tô Cảnh cười nói một câu.

Sau đó Ngô Tà cũng vỗ vỗ vai Lê Thốc. "Học hỏi đi!" Mọi người tiếp tục theo Mã Nhật Lạp.

Đi trên đồi cát nửa buổi.

Sau đó Mã Nhật Lạp đột nhiên dừng lại. "Ở đằng kia, hồ nước ở đằng kia!" "Ông không phải nói vượt qua đồi cát là có nguồn nước rồi sao?

Đâu?" Ông Mã gào lên vẻ giận dữ: "Tôi toàn nói bừa thôi, tôi cũng muốn sống mà!" "Nhưng lần này là thật sự tìm thấy rồi, ngay đằng kia kìa!" "Một lát nữa bão cát sẽ đến, mau đi thôi!" Mã Nhật Lạp nói một cách vội vã. "Mẹ kiếp, còn bảo không lừa chúng tôi?

Bão cát đâu ra?" Lão Mạch chửi một câu. "Chính vì gió của bão cát, tôi mới ngửi thấy mùi hồ nước!" Mã Nhật Lạp vội vàng nói.

Nhưng lời vừa dứt, mọi người đã thấy cuồn cuộn khói bụi cuộn đến. "Bão cát đến rồi!" Mã Nhật Lạp hô một tiếng, rồi bỏ mặc mọi người nhanh chóng bỏ chạy.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng không ngăn hắn.

Đã tự mình bỏ chạy, vậy thì lão già này coi như đã chết rồi… Trước đó, mỗi người xuống địa cung, đi đến Tây Cung, ngoại trừ Tô Cảnh, Lê Thốc, và Ngô Tà, đều đã bị trứng côn trùng ký sinh.

Một khi hấp thụ nước sẽ trương to ra, Hoàng Nham chẳng phải đã

chết như vậy sao.

Lê Thốc không bị ký sinh là vì có rắn cổ đen trong cơ thể.

Còn Ngô Tà thì vì đã ăn Kỳ Lân Kiệt.

Nhưng những người khác thì không may mắn như vậy.

Một khi bị ký sinh, đợi đến khi côn trùng trương lớn, sống không bằng chết.

Tô Cảnh biết nguyên tác, đương nhiên biết cặp mẹ con Tô Nhật Cách và Cát Lỗ trong khách sạn ở sa mạc là người của Uông gia.

Uông gia đã có thể phái hai người bọn họ đến, chắc chắn là cao thủ của Uông gia.

Vừa hay mượn cớ bọn họ bị ký sinh trứng côn trùng này, gán tội cho hai người Uông gia này, trước tiên cứ để hai người Uông gia này chết khô rồi tính sau. "Khụ!

Khụ khụ!" Sau khi bão cát đi qua, mọi người mới chui ra khỏi đống cát.

Tô Cảnh vén tấm vải che đầu, kéo Angel đứng dậy.

Người phụ nữ này trước đó suýt nữa thì lạc phương hướng.

May mà Tô Cảnh đã kéo cô ta lại.

Bị Tô Cảnh đè nửa ngày, giờ mặt cô ta vẫn còn đỏ bừng.

Thấy vậy, trong mắt Tô Nam lại hiện lên một tia bất mãn.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, cô ta bị tiếng của ông Mã cắt ngang. "Mã Nhật Lạp đâu rồi?

Lão nhà quê kia đi đâu rồi?" "Hắn chạy rồi phải không?" Nhìn quanh bốn phía không thấy bóng dáng Mã Nhật Lạp, ông Mã vẻ mặt giận dữ, trực tiếp đi đến trước mặt Ngô Tà vừa mới ngồi dậy từ dưới

đất.

Ông ta cầm một con dao, kề vào ngực Ngô Tà. "Thằng ranh con, tao thật sự muốn giết mày!" "Lão nhà quê kia đâu?" "Ban đầu tao cầm dao ép hắn tìm nguồn nước, mày bảo tin hắn!" "Nhưng bây giờ thì sao?

Hắn ta chạy mất rồi!" Ngô Tà còn chưa kịp nói gì, đã thấy Tô Cảnh đi tới, một tay giật lấy con dao trong tay lão Mã, sau đó một cước đá văng ông ta mấy mét. "Này, ông Mã!

Mấy người còn ngây ra đấy làm gì?" Lộ Lộ vội vàng chạy tới, đỡ ông Mã dậy, sau đó hô to với thuộc hạ của Tô Nam.

Thuộc hạ của Tô Nam vừa định động thủ thì bị Tô Nam trực tiếp ngăn lại. "Đừng động!" "Tô Đại lão gia, anh đây là?" "Cái thứ chết băm chết bằm, chỉ trỏ báng bổ, thật sự nghĩ mình là nhân vật lớn sao?" Nhìn ông Mã, Tô Cảnh lạnh giọng nói.

Ông Mã nghe vậy, không dám hé răng nửa lời. "Phiền phức phải để tôi động tay!" Anh tùy ý múa một đường đao, sau đó trực tiếp cài con dao vào hông.

Rồi mới nhìn mọi người nói: "Ai không muốn chết thì đi theo tôi!" "Ngô Tà, trước đó Mã Nhật Lạp chỉ hướng nào?" "Tây Bắc!" Gật đầu, anh kéo Ngô Tà, dẫn theo Lê Thốc và Vương Mông trực tiếp xuất phát.

Tô Nam cũng đi theo, sau đó hỏi Tô Cảnh một câu: "Anh tin Mã Nhật Lạp?" "Tôi tin!" Vì Tô Cảnh đã nói vậy, cô ta cũng chỉ có thể liều một phen.

Những người khác, càng không có lựa chọn nào, chỉ có thể đi theo Tô Cảnh.

Mấy thuộc hạ của Tô Nam đỡ ông Mã dậy.

Nhìn Tô Cảnh, trong mắt ông Mã đầy vẻ oán độc.

Nếu có cơ hội giết Tô Cảnh, ông ta chắc chắn sẽ không nương tay.

Nhưng Tô Cảnh sẽ không cho ông ta cơ hội đó.

Nếu Tô Cảnh đê tiện một chút, thậm chí hoàn toàn có thể hành hạ ông ta ngay trước mặt.

Chương 248

Nhưng hết cách rồi, Tô Đại quan nhân là một người đàng hoàng.

Cứ để ông ta phát huy "nhiệt lượng thừa", dùng để câu xà bách là được rồi.

Một nhóm người lững thững đi dọc theo đồi cát.

Đi được hơn một tiếng đồng hồ, mọi người mới phát hiện phía trước xuất hiện nguồn nước.

Nhưng lúc này, một số người đã không thể trụ nổi nữa.

Sắp đến nguồn nước rồi, nhưng một số người thể chất yếu hơn đã ngất xỉu trên mặt đất. "Nước!

Nước!" Một nhóm người điên cuồng chạy đến trước nguồn nước, uống ừng ực.

Tô Cảnh thì không tham gia vào.

Với thể chất của anh, nửa tháng không uống nước cũng chẳng có vấn đề gì. "Tô Đại lão gia, đây!" Tô Nam từ bờ hồ trở về, dùng chai đổ đầy một bình nước cho Tô Cảnh. "Cảm ơn!" Nhận lấy, Tô Cảnh trực tiếp đi đến trước mặt Lê Thốc.

Anh đổ cho cậu ta một ít.

Nhưng thể chất thằng nhóc này không ổn, đổ chút nước cũng không tỉnh.

Thấy vậy, Tô Nam không nhịn được nói: "Tô Đại lão gia, nhiều người hôn mê thế này, tạm thời chúng ta không thể đi được, hay là cắm trại ở đây?" Tuy nhiên lời vừa dứt, đã nghe thấy tiếng chuông lạc đà vang lên từ đằng xa.

Sau đó một đoàn lạc đà đi từ trên đồi cát xuống.

Bên cạnh còn có một thanh niên ngốc nghếch đang cười.

Thấy thanh niên này, ánh mắt Tô Nam khẽ biến đổi.

Những người khác thì vội vàng tiến lên chặn hắn lại.

Tuy nhiên, mọi người phát hiện, thanh niên này chỉ là một kẻ ngốc.

Nhưng đã có người ở đây, vậy nhất định gần đó có chỗ dừng chân.

Vì vậy, sau khi bàn bạc, họ liền đi theo đoàn lạc đà của kẻ ngốc này.

Những người hôn mê đều được khiêng lên lạc đà.

Kẻ ngốc này, đương nhiên chính là Cát Lỗ.

Cao thủ của Uông gia, phỏng chừng là để tiếp ứng Tô Nam.

Tô Cảnh không động thanh sắc, nhưng Ngô Tà cũng không ngốc.

Cậu ta cũng đã phát hiện vấn đề. "Tô ca, người này thật sự là một kẻ ngốc sao?" "Đương nhiên không phải!" "Nhưng không cần lo lắng, không làm nên sóng gió gì đâu!" "Trước tiên cứ đi theo, vừa hay tìm một nơi dừng chân nghỉ ngơi một chút!" "Đến lúc đó rồi xem bọn chúng giở trò gì!" Có lạc đà làm phương tiện di chuyển chính, mọi người đương nhiên đi không chậm.

Hơn nữa còn có không ít vật tư, vừa hay giải quyết được mối lo cấp bách của mọi người.

Đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, mọi người mới phát hiện ở đằng xa có một khách sạn cô độc.

Phỏng chừng đây là căn duy nhất trong phạm vi trăm dặm.

Sau khi vào khách sạn, một người phụ nữ còn giữ được vẻ phong

vận liền ra đón.

Đây hẳn là Tô Nhật Cách.

Thân phận hiện tại của bà ta là mẹ của Cát Lỗ – kẻ đang đóng giả làm thằng ngốc.

Vào khách sạn, Tô Nhật Cách tỏ ra vô cùng hiếu khách.

Bà ta vội vàng sắp xếp phòng ốc cho mọi người. "Tô Nhật Cách này cũng có vấn đề rồi…" Trong một căn phòng nào đó, Ngô Tà thay xong quần áo cho Lê Thốc, sau đó ném cậu ta lên giường.

Cậu ta rót một ly nước, uống một ngụm, rồi mới nói với Tô Cảnh.

Vương Mông thì có chút khó hiểu. "Lão bản, có gì không đúng sao?" "Cát Lỗ này, tuy diễn rất giống thằng ngốc, nhưng có vài thứ không lừa được người khác!

Những vết chai sần trên tay hắn, đó là do luyện súng thường xuyên mà ra." "Với lại Tô Nhật Cách, bà ta nhìn qua cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, sao lại có một đứa con trai hơn hai mươi tuổi được chứ?" "Bọn họ đã không phải mẹ con, tại sao lại lừa chúng ta?" "Hơn nữa, dù có là mẹ con đi chăng nữa, nơi này hoang vu hẻo lánh, trăm dặm không một bóng người, tại sao họ lại chọn nơi này để an cư lập nghiệp?" "Và sống bằng cách nào?" "Có lẽ, là để đợi ai đó?" Vương Mông nghi hoặc lên tiếng.

Tô Cảnh lắc lắc đầu. "Nên nói là, bọn họ đang canh giữ thứ gì đó ở đây!" "Cổ Đồng Kinh!" Ngô Tà và Tô Cảnh nhìn nhau, buột miệng nói ra. "Có thể, nhưng, có lẽ bọn họ cũng không biết Cổ Đồng Kinh ở đâu…" Tô Cảnh gật đầu. "Vậy nói như thế, bọn họ là người của Uông gia?" Vương Mông lại tiếp tục hỏi. "Chín phần mười là vậy!" Ngô Tà gật đầu, sau đó nói với Tô Cảnh: "Tô ca, anh cứ nghỉ ngơi trước đi!" "Em sẽ đi quanh khách sạn này xem có phát hiện gì không!"

"Đi đi, cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện!" Tô Cảnh xua tay, không ngăn cản.

Sau đó Ngô Tà liền dẫn Vương Mông rời đi.

Tô Cảnh cũng đi sang phòng khác, bận rộn cả ngày, cần phải nghỉ ngơi một lát.

Cùng lúc đó.

Trong phòng Tô Nam.

Tô Nhật Cách xách ấm nước nóng đẩy cửa bước vào. "Uông Cách, cô đến làm gì?" Vừa vào, Tô Nam đã lạnh lùng nhìn Tô Nhật Cách, nhàn nhạt hỏi một câu. "Uông Nam, tộc trưởng bảo tôi đến giúp cô một tay!" Đặt ấm nước xuống, khí chất vốn ôn hòa của Tô Nhật Cách cũng trở nên lạnh nhạt.

Có thể nói chuyện với Tô Nam như vậy, chỉ có thể chứng tỏ địa vị của bà ta trong Uông gia cũng không hề thấp. "Tộc trưởng quả nhiên liệu sự như thần, cô thật sự vẫn chưa bắt đầu hành động!" "Uông Nam, không thể chần chừ nữa!" "Tôi có kế hoạch của riêng mình!" Tô Nam nhàn nhạt nói. "Uông Nam, cô có phải đã động lòng với Tô Cảnh rồi không?" Tô Nhật Cách đột ngột hỏi một câu. "Tôi không có!" "Yên tâm, không cần cô phải thúc giục, tôi sẽ nhanh chóng bắt đầu hành động!" "Tất cả, đều là vì Uông gia!" Dừng một chút, Tô Nam lại tiếp lời: "Khả năng tôi thất bại sẽ rất cao, rất có thể sẽ chết, một khi bại lộ, cô và Uông Lỗ hãy nhanh chóng bỏ chạy!" "Cái này không cần cô nói!

Uông gia sẽ mãi ghi nhớ những cống hiến của cô!" "Có yêu cầu gì, cứ nói với tôi!" Tô Nhật Cách nhàn nhạt nói một câu, sau đó liền rút lui khỏi phòng.

Chỉ còn lại Tô Nam với ánh mắt phức tạp tựa vào đầu giường.

Sáng hôm sau.

Vừa rạng sáng.

Lê Thốc mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn bộ quần áo đã được thay trên người, cùng với hoàn cảnh xung quanh, thật sự có chút ngơ ngác.

Sau khi tỉnh dậy, cậu ta ngồi xuống bàn, cầm chén trà lên uống ừng ực hai ngụm.

Bên trong còn có một ít thứ đen đen tròn tròn, liền theo đó bị nuốt vào miệng.

Cậu ta phun ra, đang nghĩ xem đó là cái quái gì thì thấy Vương Mông bước vào. "Tỉnh rồi à?" "Mông ca, chúng ta đang ở đâu vậy?" "Trong nhà người dân địa phương, trước đó vừa hay gặp đoàn lạc đà của nhà này, nên chúng ta đi theo đến đây!" "Cái thứ đen đen tròn tròn này là cái quỷ gì vậy?" "Cái này á?

Trứng phân dê!" Nghe Vương Mông nói vậy, Lê Thốc lập tức nôn ọe.

Cậu ta bỗng nhiên nôn khan dữ dội.

Nhìn thấy cảnh đó, Vương Mông nhịn không được cười. "Đây là cách bản địa của người dân ở đây!" "Chúng ta thiếu nước quá lâu, không thể uống quá nhiều một lúc." Nghe Vương Mông giải thích, Lê Thốc mới hiểu ra mọi chuyện.

Nhưng cậu ta cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, quá ghê tởm. "Biến thái!" Lê Thốc than một tiếng, sau đó loạng choạng chạy ra ngoài.

Cậu ta xuống lầu, cầm một cái cốc, rót một ấm trà sạch, rồi bắt đầu súc miệng.

Vừa hay, lúc này Tô Nhật Cách đi tới. "Tỉnh rồi, tiểu huynh đệ!" "Là cô đã đưa chúng tôi về đây phải không?" "Không phải tôi, là con trai tôi Cát Lỗ, chúng tôi ở đây quanh năm chẳng gặp được mấy người, nên mỗi lần gặp người lạ là nó lại vui vẻ đưa người về, bất kể sống hay chết!" "Vậy hắn ở đâu?

Tôi muốn đi cảm ơn hắn!" Lê Thốc nghiêm túc nói. "Hắn à, ở bên ngoài, cậu ra ngoài chắc sẽ thấy!" Gật đầu, Lê Thốc lại hỏi một câu: "À, bên cô nhà xí ở đâu vậy?" "Chỗ chúng tôi đều là nhà xí khô, cứ tìm đại một chỗ mà giải quyết là được!" "Nhưng đừng đi quá xa!" "Vâng, cảm ơn cô…" Gật đầu, Lê Thốc trực tiếp đi ra ngoài.

Sau đó cậu ta nhìn quanh một lượt, rồi đi thẳng đến chuồng lạc đà ở đằng xa.

Đến đó, cậu ta bắt đầu đổ nước vào máng nước của lạc đà.

Chương 249

Nhưng lúc này phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "két két".

Lê Thốc giật mình run rẩy, vội vàng lau tay vào quần áo, sau đó kéo quần lên.

Quay đầu nhìn lại, đúng là Ngô Tà.

Vừa chui ra từ hầm ngầm, cũng không biết đã làm gì. "Bẩn!" Nhìn Lê Thốc một cái, Ngô Tà nhàn nhạt nói một câu. "Anh mới bẩn ấy!" "Tôi đi vệ sinh mà anh cũng dọa tôi sao?" Vừa nói, cậu ta tò mò nhìn về phía lối vào hầm ngầm mà Ngô Tà dùng cỏ dại che lại, rồi hỏi thêm một câu: "Anh đang giấu cái gì ở đây vậy?" "Không có gì!" "Rửa tay sạch sẽ rồi đi theo anh!" Nói với Lê Thốc một tiếng, Ngô Tà trực tiếp đi về phía khách sạn.

Mặc dù không biết Ngô Tà đang bày trò gì, nhưng Lê Thốc vẫn vội vàng đi theo.

Vào khách sạn, đã có một số người ngồi quanh bàn ở dưới lầu.

Tô Nhật Cách đang bận rộn trong bếp.

Ngô Tà liếc nhìn một cái, sau đó trực tiếp đi lên lầu hai.

Lê Thốc cũng vội vàng đi theo.

Không lâu sau, bọn họ đến phòng của Tô Cảnh.

Vừa vào, đã thấy Tô Cảnh và Vương Mông đang nói chuyện gì đó.

Thấy Ngô Tà và Lê Thốc đi vào, Tô Cảnh nói thẳng một câu: "Lê Thốc, đóng cửa lại!" Đợi Lê Thốc đóng cửa xong, Tô Cảnh mới hỏi: "Thế nào, có phát hiện gì không?" "Có!" Ngô Tà gật đầu, sau đó từ hông rút ra một khẩu súng đặt "rầm" xuống bàn. "Súng?" Lê Thốc kinh

hô một tiếng, sau đó vội vàng bịt miệng lại.

Dù không biết Ngô Tà và Tô Cảnh đang đùa giỡn bí ẩn gì, nhưng Lê Thốc biết, nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Ngô Tà trực tiếp dọa cậu ta cứng đờ. "Mã Nhật Lạp chết rồi!" "Em đã tìm thấy thi thể của Mã Nhật Lạp trong hầm ngầm, còn có một số trang bị." "Chắc là của một trong hai đoàn du lịch trước đó." "Bọn họ hẳn là đã chết rồi, còn về kẻ giết người, chắc chắn là Tô Nhật Cách và Cát Lỗ này." "Tô ca, quả nhiên không ngoài dự liệu của anh, bọn họ thật sự có vấn đề!" "Có cần ra tay với bọn họ bây giờ không?" Ngô Tà nhàn nhạt nói. "Tạm thời chưa cần, trước tiên hãy làm rõ mục đích của bọn họ đã!" "Đến lúc đó giết bọn họ cũng không muộn!" "Cất súng đi!" Gật đầu, Ngô Tà lại cài súng vào hông. "Tô gia, bà chủ và con trai bà ta có vấn đề sao?" "Chẳng lẽ đây là một quán trọ đen?" Lê Thốc ở bên cạnh nghi hoặc hỏi. "Lê Thốc, cậu nhớ kỹ, những thứ bọn họ cho đừng ăn linh tinh!" "Cẩn thận hai người này, nếu không, cậu chết anh cũng không cứu đâu!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Lê Thốc có chút bất lực gật đầu.

Thấy chết không cứu, có cần phải thật đến thế không? "Quý khách ơi, xuống ăn cơm thôi!" Tô Nhật Cách ở dưới lầu hô một tiếng.

Tô Cảnh lúc này mới gật đầu với mấy người. "Đi thôi, xuống dưới ăn chút gì đó đã!" Mấy người đi theo xuống lầu.

Những người khác cũng đã ngồi quanh bàn ăn.

Tuy nhiên, lại không thấy Tô Nam, và ông Mã cùng đám người của ông ta.

Tô Nhật Cách bưng lên mấy đĩa thịt lớn cho mọi người, còn có cả trà sữa.

Mọi người đều ngấu nghiến ăn.

Tuy nhiên, Ngô Tà và mấy người kia thì trước tiên hỏi ý Tô Cảnh, cho đến khi Tô Cảnh gật đầu mới bắt đầu ăn.

Vừa thong thả ăn uống, Tô Cảnh vừa quan sát mọi người.

Quả nhiên, có mấy người đều xuất hiện dị trạng.

Nghiêm trọng nhất là Bắc Lạc, thuộc hạ của Tô Nam.

Lúc này, sau khi cầm ấm trà uống một ngụm nước lớn, hắn đột nhiên đau đớn ôm cánh tay mình. "Sao vậy?" Lão Mạch ở bên cạnh hỏi một câu. "Uống nước vào, cảm thấy người hơi đau!" Những người khác đều có chút khó hiểu. "Chuyện gì vậy?

Tô ca?" Ngô Tà khẽ hỏi một câu. "Phỏng chừng là do thiếu nước quá nhiều gây ra!" "Mấy cậu không cảm thấy gì sao?" Tô Cảnh không nói nhiều, nhưng trong lòng anh đã rõ, con trùng trong cơ thể Bắc Lạc đã thành hình rồi.

Ăn qua loa hai miếng, Tô Cảnh liền quay về phòng.

Chỉ khi có người chết, bọn họ mới có thể hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Vừa hay mượn cơ hội này, gán tội này cho Tô Nhật Cách.

Đến lúc đó, ông Mã và bọn họ gây sự với Tô Nhật Cách, có lẽ có thể moi được mục đích của bà ta từ miệng bà ta.

Ngay cả khi ông Mã và bọn họ không đối phó được Tô Nhật Cách và Cát Lỗ.

Thì bản thân anh cũng có thể mượn cơ hội này để có lý do trực tiếp ra tay giết chết hai người đó.

Tạm thời mọi người cũng không định xuất phát, vừa hay có thể nghỉ ngơi hai ngày trong khách sạn này để bổ sung vật tư.

Điều này cũng đúng ý của Tô Cảnh.

Sau khi những người khác ăn cơm xong, cũng đỡ Bắc Lạc, người có tình trạng ngày càng nghiêm trọng, vào trong phòng. "Cũng không phát sốt, sao lại thành ra thế này?" Lão Mạch có chút khó hiểu.

Tô Nam lấy ra hai viên thuốc từ trong túi, đưa cho Bắc Lạc. "Bất kể là tình huống gì, hiện tại cũng chỉ có thể uống hai viên thuốc xem sao." "Lão Mạch, đi rót một ly nước!" Đem nước đến cho Bắc Lạc, nhưng hắn lại kiên quyết lắc đầu không uống. "Nếu anh không uống nước, sẽ bị mất nước mà biến thành xác khô đấy!" Nghe Tô Nam nói vậy, Bắc Lạc mới nhận lấy ly nước.

Nhưng chỉ vừa uống một ngụm, còn chưa kịp nuốt xuống, hắn đã đau đớn nôn ra hết.

Thứ nôn ra đều là nước đen, rất rõ ràng, hắn đây không phải là sốt hay cảm lạnh gì cả.

Thấy vậy, Tô Nam cau mày, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. "Đã vậy, thì cứ nuốt thuốc khô đi…" Mặc dù không biết thuộc hạ của mình rốt cuộc đang trong tình huống gì.

Nhưng Tô Nam đã mơ hồ phát hiện ra điều bất thường. "Lão Mạch, anh ở đây chăm sóc Bắc Lạc cẩn thận, có tình huống gì thì báo cáo cho tôi kịp thời!" Nói xong, Tô Nam rời khỏi đó, về phòng của mình.

Triệu chứng của Bắc Lạc đã nhắc nhở cô ta.

Rất có thể là từ địa cung ra, đã nhiễm phải một loại vi khuẩn nào đó.

Mỗi lần cô ta xuống địa cung đều có Bắc Lạc, Bắc Lạc nhiễm bệnh rồi.

Vậy còn cô ta thì sao?

Tô Nam không muốn trở nên giống như hắn.

Cô ta vội vàng tự mình kiểm tra.

Uống mấy ngụm nước lớn, may mà, bản thân cô ta không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Cũng đúng, bản thân cô ta là người cải tạo, không thể so sánh với người khác.

Tô Nam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, tình hình của Bắc Lạc lại khiến lòng cô ta phủ một tầng mây đen.

Có lẽ, không chỉ có khả năng bị nhiễm bệnh trong địa cung.

Nếu là có người hạ độc thì sao?

Uông Cách và Uông Lỗ, tuy cùng là người của Uông gia, nhưng Tô Nam không tin bọn họ.

Nếu bản thân cô ta thật sự có thể giết Tô Cảnh, Tô Nam không hề nghi ngờ, hai người bọn họ sẽ giết cô ta để chiếm công lao về mình.

Nếu bọn họ hạ độc vào nước hoặc thức ăn, cũng không phải không có khả năng này.

Nghĩ nửa ngày, Tô Nam cũng không xác định được rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Chủ yếu là không có bất kỳ bằng chứng nào.

Trong khoảng thời gian đó, Tô Nhật Cách còn vào tranh cãi một lần, yêu cầu Tô Nam nhanh chóng ra tay, nhưng bị cô ta trực tiếp đuổi đi.

Tuy bọn họ là do tộc trưởng phái đến, nhưng Tô Nam bản thân cũng không phải kẻ ngốc.

Giết Tô Cảnh, bản thân cô ta cũng sẽ không sống nổi!

Có lẽ cần thiết, có thể "giải quyết" hai người này!

Chương 250

Nghĩ vậy, trong mắt Tô Nam hiện lên một tia sát ý.

Tô Nam không định ra tay với Tô Cảnh.

Nhưng có người đã lén lút đến cửa phòng Tô Cảnh.

Chính là Phó Mỹ, một trong ba cô gái của đoàn quay phim.

Vừa tắm xong, tóc còn ướt sũng, nửa đêm lợi dụng lúc mọi người đều đã ngủ say, cô ta lén lút đến cửa phòng Tô Cảnh.

Trước đó, Vương Đạo và Tăng Gia đã cãi nhau một trận lớn.

Thông minh như cô ta, đương nhiên biết, Tăng Gia và Vương Đạo không đáng tin cậy.

Nếu ban đầu không phải vì yêu cầu của Vương Đạo, bọn họ cũng không thể đi theo đến đây, lâm vào tình cảnh ngày hôm nay.

Trước đó Lâm Đan có nhắc một câu, rằng Vương Đạo không đáng tin cậy, vẫn là Tô Cảnh và mấy người kia đáng tin hơn.

Điều này khiến tâm tư cô ta không khỏi nảy sinh ý nghĩ.

So với Vương Mông và Ngô Tà, cô ta càng xem trọng Tô Cảnh hơn.

Còn Lê Thốc, đó chỉ là một thằng nhóc con!

Trong đám người này, không khó để nhận ra Tô Cảnh là người dẫn đầu.

Năng lực của Tô Cảnh cũng rõ ràng, tuy đã giết người, nhưng Phó Mỹ cảm thấy, anh chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản nào.

Hơn nữa, anh cũng không phải kẻ bị truy nã, nhưng lại xem mạng

người như cỏ rác.

Điều này nói lên điều gì?

Anh ta chắc chắn có thực lực tuyệt đối!

Nếu có thể làm hài lòng Tô Cảnh, vậy còn lo gì mình không thể sống sót rời đi?

Phó Mỹ thông minh hơn hai người phụ nữ kia không ít, đương nhiên có thể phát hiện nhiều thứ.

Để sống sót, cô ta đương nhiên có thể trả bất cứ giá nào.

Quan trọng nhất, cô ta cảm thấy, nếu thật sự có thể, dường như cũng không phải là chuyện gì khó chấp nhận… Vì vậy, cô ta mới lợi dụng nửa đêm sau khi mọi người đều đã ngủ, đi tắm.

Sau đó lén lút chuồn ra.

Đứng ở cửa phòng Tô Cảnh, Phó Mỹ có chút bồn chồn siết chặt chiếc áo khoác đang khoác trên người, sau đó gõ cửa, hạ thấp giọng gọi: "Tô ca?

Tô ca?" Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tô Cảnh nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Anh đưa tay vỗ vỗ người Tiểu Bạch, sau đó Tiểu Bạch lật mình, "loảng xoảng" một tiếng liền biến thành một con rắn trắng nhỏ.

Sau đó nó bò lên đầu giường quấn quýt bên Tiểu Thanh.

Đứng dậy khỏi giường, mở cửa.

Tô Cảnh liền thấy Phó Mỹ đang có chút bồn chồn đứng ở cửa. "Đêm hôm khuya khoắt, có chuyện gì sao?" "Tô ca… em có thể vào trong nói không?" Phó Mỹ siết chặt chiếc áo khoác đang khoác trên người, cúi đầu ấp úng nói.

Thấy vậy, Tô Cảnh ánh mắt kỳ lạ đánh giá cô gái này.

Mặc dù không biết Phó Mỹ này đang giở trò gì, nhưng Tô Cảnh vẫn để cô ta vào phòng.

Dù sao, Tô Đại quan nhân đối với mỹ thiếu nữ vẫn là khá khoan dung… Trò chuyện nửa buổi, anh mới biết ý của cô gái này.

Xem ra cô gái này không có cảm giác an toàn gì cả… Thôi được, vậy thì đợi đến khi vào Cổ Đồng Kinh, sẽ bảo Hắc Hạt Tử cho người đưa bọn họ rời đi.

Hết cách rồi, ai bảo Tô Đại quan nhân lại "thương hoa tiếc ngọc" cơ chứ ~ Sáng hôm sau, sau khi Tô Cảnh thức dậy.

Anh mở cửa sổ, vừa châm một điếu thuốc.

Nhưng lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô. "Bắc Lạc!

Bắc Lạc!" Nghe thấy vậy, Tô Cảnh biết, thuộc hạ của Tô Nam hôm qua, hẳn là đã "toạch" rồi.

Xuống lầu, Tô Cảnh liền phát hiện, mọi người đều đã tụ tập ở đây.

Trên đất, bày thi thể của Bắc Lạc vừa được khiêng vào.

Phó Mỹ và mấy cô gái bị dọa đến mức ôm chặt lấy nhau.

Thấy Tô Cảnh đi xuống, Phó Mỹ mặt đỏ ửng, trong lòng lại thấy yên tâm không ít.

Ngô Tà và mấy người kia đều vây quanh thi thể, sắc mặt Tô Nam vô cùng tệ.

Tô Nhật Cách và Cát Lỗ cũng bị ông Mã ra lệnh cho mấy thuộc hạ của Tô Nam khống chế lại.

Hai người này cũng rất bình tĩnh, vẫn ngụy trang rất tốt. "Chuyện gì vậy?" Tô Cảnh ngậm thuốc lá đi tới nhìn một cái.

Trạng thái tử vong của Bắc Lạc vô cùng thê thảm, đã bị dao rạch khắp nơi.

Giống hệt Hoàng Nham. "Tối hôm qua, hắn ta rất cuồng loạn, mãi mới chịu yên tĩnh lại, nhưng không ngờ sáng nay lại phát hiện người không thấy đâu!" "Chúng tôi tìm nửa ngày, mới tìm thấy thi thể hắn ở bên chuồng lạc đà!" Tô Nam quỳ xuống, giúp hắn nhắm mắt lại. "Nào nào, để tôi xem!" "Chà, thằng nhóc này cũng thật là tàn nhẫn đấy chứ!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều có chút khó hiểu. "Ý gì vậy?" Ông Mã ở bên cạnh hỏi một câu.

Tô Cảnh không đáp lời, vẫn là Ngô Tà giải thích một câu: "Hắn ta chết vì tự sát, dùng mảnh dao tự rạch mình đến chết!" "Sao có thể?

Tôi lăn lộn bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy kiểu tự sát như vậy!" "Vậy hôm nay ông đã thấy rồi đó!" Vừa nói, Tô Cảnh nhấc cánh tay thi thể lên. "Mấy người nhìn xem, vết thương trên cánh tay này là những đường rạch dọc từ trên xuống dưới." "Loại vết thương này chỉ có một khả năng, đó chính là tự mình rạch mình!" Nghe vậy, Tô Nam khẽ cau mày. "Trên người hắn cũng có không ít vết cào cấu!" "Cả tai nữa, mảnh dao suýt nữa thì đút vào tai rồi!" Ngô Tà nhàn nhạt nói một câu. "Chắc là ù tai!" "Trước khi chết hắn nhất định vô cùng thống khổ!" Tô Nam gật đầu, sau đó lại nghi hoặc hỏi một câu: "Mảnh dao đâu?" Tô Cảnh trực tiếp bóp mở miệng hắn.

Bên trong đã nát thành một bãi hồ nhão nhoét.

Khiến mọi người có chút không đành lòng nhìn thẳng! "Nuốt xuống rồi!" "Một người đàn ông to lớn, tại sao lại chọn cách tự sát như vậy, điều này không hợp lý!" Ông Mã ngồi xuống cạnh bàn, nhàn nhạt nói một câu. "Hắn ta không có vấn đề về thần kinh, tôi cảm thấy,

có lẽ là có người hạ độc!" Tô Cảnh liếc nhìn Tô Nhật Cách và Cát Lỗ ở đằng xa, trực tiếp nói.

Vừa nghe lời này, mọi người đều cảnh giác nhìn nhau.

Điều Tô Cảnh muốn, chính là hiệu quả này.

Lúc này nếu để mọi người phát hiện trong hầm ngầm của nhà Tô Nhật Cách có thi thể Mã Nhật Lạp, và cả trang bị của đoàn du lịch trước đó, thì những người này sẽ nghĩ thế nào?

Đẩy hai người này lên đầu sóng ngọn gió, anh không tin bọn họ sẽ không tự động bại lộ.

Đến lúc đó, đương nhiên sẽ biết mục đích thật sự của bọn họ.

Cuối cùng cũng có người không chịu nổi nữa rồi!" Boss Mã đảo mắt nhìn mọi người một lượt. "Vì đã nói có người hạ độc, vậy tất cả những người có mặt ở đây đều có hiềm nghi!" "Bao gồm cả hai người nữa!" Nói rồi, Boss Mã nhìn về phía Tô Nhật Cách và Cát Lỗ. "Từ giờ trở đi, tất cả mọi người đều không được ra ngoài!" Những người khác còn chưa nói gì, Đạo diễn Vương đã bắt đầu lên tiếng. "Chúng tôi làm gì, ông quản được sao?" Hắn nói một cách cứng rắn, không biết lấy đâu ra dũng khí đó.

Nói xong liền đứng dậy muốn rời đi.

Thế nhưng, hắn bị Lão Mạch giữ chặt lấy vai.

Tô Nan lướt nhìn hắn một cái rồi nói thẳng. "Đạo diễn, mời ngồi!" Lão Mạch càng rút dao ra.

Thấy vậy, Đạo diễn Vương mới không cam lòng mà ngồi xuống ghế. "Chuyện này, ai làm thì người đó tự biết rõ trong lòng!" "Ai muốn đi, thì chứng tỏ người đó chột dạ!" "Đạo diễn, đừng có trừng tôi!

Anh tốt nhất là ngồi yên đừng đi đâu cả!" Tô Nan chống hai tay lên bàn, chống cằm hờ hững nói một câu. "Rốt cuộc là ai đã hạ độc!" "Nếu bị bắt ra, tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Ăn không được còn phải tha đi!" Boss Mã trợn mắt giận dữ, nói xong lại ho sặc sụa.

Nghe vậy, Tô Cảnh điềm nhiên nhìn Boss Mã một cái, khóe miệng khẽ cong.

Chương 251

"Boss Mã, ông sẽ không nói mình cũng bị trúng độc đấy chứ?" "Ông nói bậy!" Boss Mã đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Lê Thốc bây giờ hoàn toàn không hiểu cách làm của Tô Cảnh.

Tình trạng chết của Bắc Lạc giống hệt Hoàng Nham.

Sao có thể là trúng độc?

Nhưng tại sao Tô Cảnh lại lái cái chết của cô ấy sang việc có người hạ độc?

Ngô Tà thì đã nhìn ra manh mối.

Hắn liếc nhìn Tô Nhật Cách và Cát Lỗ, trong lòng thầm than, thủ đoạn của Tô Cảnh thật cao minh! "Hay là thế này, nhân lúc mọi người đều ở đây, chúng ta hãy xới tung mọi chuyện lên." "Xem xem rốt cuộc là ai có khả năng hạ độc!" Tô Nan đứng dậy, nhìn mọi người nói thẳng. "Tối qua, tất cả chúng ta đều ăn cơm do Tô Nhật Cách đưa!" "Hơn nữa sau đó cô ấy còn đưa nước đến từng phòng!" "Vậy tại sao chúng ta lại không sao?" Nghe vậy, Đạo diễn Vương ở bên cạnh xen vào một câu. "Bắc Lạc trước khi chết, còn có ăn thứ gì khác không?" Ngô Tà hỏi một câu. "Cô ấy đã uống hai viên kháng sinh tôi đưa!" Tô Nan hờ hững nói một câu. "Nhưng tôi không có động cơ để hạ độc!" Nghe vậy, Boss Mã đột nhiên hỏi Lộ Lộ bên cạnh một câu. "À phải rồi, thuốc tôi uống hôm qua là ai đưa?" Lộ Lộ còn chưa nói gì, Ngô Tà đã cười cười, tiếp lời. "Là tôi đưa!" "Vậy bây giờ tình hình đã rất rõ ràng, nếu quả thật là hạ độc." "Thì những kẻ tình nghi là Tô Nan, tôi, Tô Nhật Cách và cả Đạo diễn Vương nữa!" Nghe vậy, Đạo diễn Vương phẫn nộ lên tiếng. "Sao lại có cả tôi?" "Đừng quên, chúng ta đã cùng uống nước trong sa mạc!" "Hơn nữa anh cũng có động cơ!

Anh muốn rời đi, nhưng Boss Mã lại ép buộc anh phải theo cùng!" Ngô Tà nói xong, nhìn Tô Cảnh một cái.

Thấy Tô Cảnh gật đầu, hắn mới tiếp tục nói. "Còn Tô Nhật Cách, cũng không phải là không có khả năng mưu tài hại mệnh…" Nghe vậy, Tô Nan vỗ vỗ tay. "Ngô Tà, anh đúng là khéo ăn nói, theo lời anh nói như vậy, ai cũng có hiềm nghi, cứ ở đây mà hao tổn thời gian là được rồi!" "Ông chủ, lên trà đi!" Lạnh mặt nói với Ngô Tà một câu, Tô Nan lại ngồi xuống.

Khả năng hạ độc, Tô Nan cũng đã từng nghĩ tới.

Theo cô ấy thấy, nếu là hạ độc thì chắc chắn là Uông Cách đã ra tay.

Nhưng không hợp lý, tại sao cô ta hạ độc mà chỉ khiến thuộc hạ của mình trúng độc?

Nếu muốn hạ độc giết người, thì Tô Cảnh hẳn phải là mục tiêu hàng đầu mới đúng.

Nhưng nếu là nguyên nhân khác, vậy thì là nguyên nhân gì dẫn đến?

Bản thân cô ấy cũng không biết.

Suy đoán về việc hạ độc là do Tô Cảnh đưa ra.

Ngô Tà cũng cùng hắn xướng họa.

Tô Nan lại muốn xem xem, hắn trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì.

Mọi người rơi vào im lặng.

Nhìn Ngô Tà, Tô Cảnh dùng tay ra hiệu một hình khẩu súng.

Vừa nhìn thấy động tác này, Ngô Tà lập tức hiểu ý Tô Cảnh.

Sau khi Tô Nhật Cách rót trà cho mọi người, Ngô Tà trực tiếp cầm

lấy tách trà, nhân lúc mọi người không chú ý, đổ vào ghế của Lê Thốc.

Sau đó hắn nói thẳng. "Mắc tiểu!" "Không được đi!" Tô Nan nhìn Ngô Tà, hờ hững nói. "Ngô Tà, anh đừng có giở trò gì!" "Không phải tôi, là nó, đứa bé tè dầm rồi!" Nói xong, Ngô Tà trực tiếp kéo Lê Thốc đứng dậy.

Thấy trên ghế của cậu bé ướt một mảng.

Trong mắt mọi người không khỏi hiện lên một tia ghét bỏ.

Lê Thốc ngơ ngác vô cùng.

Ngô Tà nhìn cậu bé đầy ẩn ý, trong miệng phun ra hai chữ. "Thật dơ!" "Mau ra ngoài giải quyết đi!" Lê Thốc trực tiếp đi ra ngoài, đến bên ngoài, cậu bé hồi tưởng lại ánh mắt đầy ẩn ý của Ngô Tà.

Lê Thốc cảm thấy, sự việc không đơn giản như vậy. "Bảo mình đi tè?" "Thật dơ?" Nghĩ đến đây, Lê Thốc đột nhiên nhớ ra trước đó trong chuồng lạc đà đã thấy Ngô Tà lén lút bò ra từ hầm đất.

Lúc đó hắn không phải đã nói câu này sao?

Trong hầm đất, trước đó nghe hắn nói với Tô gia.

Hình như có đồ đạc của đoàn du lịch trước, còn có xác của Mã Nhật Lạp?

Chẳng lẽ?

Lê Thốc lập tức hiểu ra.

Bắc Lạc tuyệt đối không thể nào chết vì trúng độc.

Nhưng Tô gia lại lái nguyên nhân sang việc có người hạ độc.

Chắc chắn là có dụng ý của hắn.

Mà xác của Mã Nhật Lạp vẫn còn ở dưới hầm đất nhà Tô Nhật

Cách, còn có xác của đoàn du lịch trước.

Cái chết của tất cả mọi người trong đoàn du lịch trước và Mã Nhật Lạp, chắc chắn có liên quan đến gia đình này.

Dù cho không phải Tô Nhật Cách hạ độc, nhưng xác chết bày ra trước mắt, vậy còn có thể cho cô ta ngụy biện sao?

Tô gia đây là muốn mượn đao giết người a!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Thốc giật mình.

Tô gia quả nhiên là lão hồ ly!

Không dừng lại lâu, Lê Thốc trực tiếp đi đến chuồng lạc đà, xuống hầm đất, quả nhiên, bên trong đều là đồ đạc của đoàn du lịch.

Hơn nữa, còn ở sau một đống cành khô.

Cậu bé phát hiện xác của Mã Nhật Lạp.

Thế nhưng, điều khiến Lê Thốc càng thêm kỳ lạ là, xác của Mã Nhật Lạp, bụng lại sưng lên một cục lớn như đang mang thai mười tháng, vô cùng đáng sợ.

Tiện tay lấy một cuộn dây thừng.

Sau đó cõng xác Mã Nhật Lạp, Lê Thốc liền ra khỏi hầm đất. …… Mà lúc này, trong nhà. "Đứa nhỏ này đi tè sao mà lâu thế?" Boss Mã đợi có chút sốt ruột, trực tiếp lên tiếng hỏi. "Đứa nhỏ đi tè lâu, Boss Mã gấp cái gì?" "Chẳng lẽ nó còn có thể bỏ trốn sao?" Tô Cảnh ngậm thuốc lá, hờ hững nói một câu. "Tôi ra ngoài xem sao!" Ngô Tà đứng dậy định đi ra ngoài.

Thế nhưng lại bị Tô Nan gọi lại. "Tô đại gia, anh và Ngô Tà một người xướng một người họa như vậy, chẳng lẽ, hai người có mờ ám gì sao?" Nghe vậy, Tô Cảnh khẽ cười.

Vẫy tay với Ngô Tà. "Ngô Tà, ngồi xuống." "Chúng ta là người tốt

mà, đừng để Tô đại lão bản hiểu lầm!" Ngô Tà gật đầu, cũng ngồi trở lại vị trí.

Mà đúng lúc này, Lê Thốc cũng vừa vặn cõng xác Mã Nhật Lạp, từ cửa đi vào.

Thấy vậy, mọi người đều ngẩn ra. "Lão Mạch, ra xem có chuyện gì?" Tô Nan nhìn Lê Thốc, trực tiếp nói.

Nghe vậy, Lão Mạch vội vàng đi tới.

Nhận lấy xác Mã Nhật Lạp trên người Lê Thốc, sau đó đặt xuống đất. "Là Mã Nhật Lạp!" "Đã chết rồi!" Lê Thốc nhìn mọi người, hờ hững nói một câu.

Nhìn thằng nhóc này, Tô Cảnh gật đầu.

Cũng coi như là lanh lợi, hiểu ý của Ngô Tà. "Sao lại là cô ta?" Tô Nan nghi hoặc lên tiếng.

Chương 252

Mà Lê Thốc, cầm một bó dây thừng, liền ném lên bàn. "Những thứ này, đều là tôi phát hiện trong hầm đất nhà cô ta!" "Những thứ này là cái quái gì?" Boss Mã cau mày hỏi một câu. "Chắc là đồ đạc của đoàn du lịch trước!" "Tôi biết rồi, tất cả chuyện này, có phải đều là cô làm không?" Boss Mã trực tiếp nắm lấy cánh tay của Tô Nhật Cách bên cạnh.

Lên tiếng hỏi đầy giận dữ. "Không phải tôi, thật sự không phải tôi, nhất định có hiểu lầm gì đó!" Nghe vậy, Tô Cảnh cười nhìn Tô Nan một cái, sau đó mới nhìn về phía Tô Nhật Cách nói. "Hiểu lầm?" "Xác Mã Nhật Lạp được tìm thấy trong hầm đất nhà cô, cái này cô giải thích thế nào?" "Chẳng lẽ cô cũng không biết?" Nụ cười của Tô Cảnh khiến khóe mắt Tô Nan giật giật.

Chẳng lẽ, mục đích của hắn là đổ tội hạ độc lên đầu Tô Nhật Cách?

Vậy thì ý nghĩa trong đó đáng để suy ngẫm sâu xa.

Còn nụ cười vừa rồi của hắn, rốt cuộc là có ý gì?

Thân phận của mình, chẳng lẽ đã bại lộ rồi?

Trong mắt Tô Nan không khỏi hiện lên một tia hoảng loạn.

Mà lúc này, Tô Nhật Cách cũng tiếp tục ngụy biện. "Hầm đất nhà tôi các người ai cũng có thể tùy tiện ra vào, dựa vào cái gì mà nói cái chết của cô ta có liên quan đến tôi?" "Bất kể cô nói là thật hay đang ngụy biện, bây giờ, cô là kẻ tình nghi lớn nhất." "Lão Mạch, trói cô ta lại!" Boss Mã ho khan hai tiếng, giận dữ nói.

Nghe vậy, Lão Mạch trực tiếp cầm dao đi tới, đi đến trước mặt Tô

Nhật Cách vừa định ra tay.

Nhưng không ngờ Tô Nhật Cách sắc mặt biến đổi, nhanh như chớp đá ra một cước.

Trực tiếp đá Lão Mạch bay ra ngoài.

Thấy vậy, những người khác cũng đều bị dọa giật mình.

Mà Tô Nhật Cách, tiếp đó lại rút ra một khẩu súng từ thắt lưng, trực tiếp dí vào đầu Boss Mã. "Quả nhiên là cô!" Boss Mã lập tức toát mồ hôi lạnh, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói một câu. "Đã bị các người phát hiện rồi, vậy tôi cũng không cần phải giả vờ nữa!" Khác với hình ảnh ôn hòa nhã nhặn trước đây, toàn bộ con người Tô Nhật Cách tản ra một luồng khí chất không ai dám tới gần.

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía mọi người. "Cát Lỗ!" Hét một tiếng, Cát Lỗ vốn dĩ đang chơi bùn như một kẻ ngốc ở góc tường cũng đột nhiên đứng dậy.

Trực tiếp đưa tay siết chặt cổ Lê Thốc, lùi về phía góc tường.

Một con dao xương tự chế được đặt ngang cổ Lê Thốc.

Hai người bọn họ ra tay, chỉ trong chớp mắt, hoàn toàn không cho mọi người một chút cơ hội phản ứng nào.

Tô Nan nhìn Tô Nhật Cách có chút khó hiểu, hoàn toàn không hiểu cô ta đang làm trò gì. "Các người mục đích gì?" Nhìn Lê Thốc có chút hoảng loạn, Tô Cảnh đưa cho cậu bé một ánh mắt trấn an.

Sau đó nhìn Tô Nhật Cách hờ hững hỏi một câu. "Tôi biết, các người đang chuẩn bị đi Cổ Đồng Kinh!" "Vừa hay, chúng tôi cũng muốn đi, đã đợi ở đây rất lâu rồi!" "Các người, chắc chắn có cách vào được Cổ Đồng Kinh phải không!" "Nói ra đi, chúng ta sẽ tha cho hai người bọn họ!" …… Cát Lỗ, không, phải nói là Uông Lỗ, nhìn Tô Cảnh, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. "Nếu không… tôi sẽ giết

nó!" Nói xong, con dao xương trong tay, trực tiếp rạch đứt cổ Lê Thốc. "Các người… đúng là không chịu nổi khí thế a!" Nhìn hai người này, trong lòng Tô Cảnh đã tuyên án tử hình cho bọn họ. "Đợi đến khi em chết, tôi sẽ nói cho anh cách đi Cổ Đồng Kinh." Nói xong, Tô Cảnh nhanh như chớp lấy ra hai chiếc đũa từ ống đũa trên bàn, trực tiếp vung ra.

Uông Cách và Uông Lỗ căn bản không kịp phản ứng, liền bị đũa đâm vào đầu, ầm ầm ngã xuống đất.

Thấy vậy, mọi người đều nuốt nước bọt, có chút sợ hãi Tô Cảnh.

Đặc biệt là Tô Nan!

Nhưng nhiều hơn, vẫn là may mắn!

May mắn là hai tên đồng đội ngu ngốc này không làm bại lộ thân phận của mình!

May mắn là bản thân đã không liều lĩnh ra tay với Tô Cảnh.

Mặc dù bản thân có thực lực có thể đánh thắng bất kỳ ai trong hai người đó.

Nhưng, căn bản không thể nào nhẹ nhàng giết chết hai người bọn họ như vậy.

Nếu trước đây mình liều lĩnh ra tay với Tô Cảnh, kết cục chắc chắn sẽ giống như bọn họ.

Có lẽ, thật sự phải dùng cách đó rồi.

Hy vọng tinh hoa độc tố ngưng tụ trong cơ thể mình, có thể phát huy tác dụng.

Nếu không, thì chỉ có thể uổng phí… …… "Chết tiệt!" "Xem ra đúng là hai người bọn họ làm!" "Nếu là bọn họ hạ độc, vậy tất cả

chúng ta đều có khả năng trúng độc, chỉ là chưa phát tác mà thôi!" "Bây giờ bọn họ chết rồi, vậy chất độc đã hạ thì sao?" Mọi người rơi vào im lặng, Boss Mã vẫn là người đầu tiên lên tiếng.

Nghe vậy, Tô Nan đứng dậy đi đến bên xác Tô Nhật Cách.

Cầm lấy khẩu súng, cài vào thắt lưng, nhìn Tô Cảnh nói. "Vậy thì phải xem Tô đại lão gia của chúng ta rồi!" "Đã là Tô đại lão gia nói có khả năng trúng độc, vậy nhất định có cách giải quyết phải không?" Tô Nan nói xong, Tô Cảnh nhìn xác Mã Nhật Lạp, hờ hững lên tiếng. "Cũng có lẽ, không phải trúng độc!" "Nói sao?" Boss Mã nhìn Tô Cảnh, vội vàng hỏi. "Các người nhìn xác Mã Nhật Lạp đi!" "Tuy cô ta có vết thương ở cổ, một đòn chí mạng, nhưng các người nhìn bụng cô ta, giống hệt như mang thai mười tháng, phía trên còn có rất nhiều vết cào.

Xác chết của người bình thường, sao có thể biến thành như vậy?" "Tôi đoán, tình huống của cô ta giống hệt với thuộc hạ của anh, chỉ là bị người ta giết chết trước mà thôi!" "Chắc là bị một loại côn trùng nào đó ký sinh trong địa cung!" "Vậy trước đây anh tại sao lại nói là hạ độc?" Nghe vậy, Tô Nan sắc mặt khó coi hỏi một câu. "Tôi không nói có người hạ độc, có thể ép hai người này bại lộ ra không?" "Dù cho bọn họ không hạ độc, nhưng đã giết nhiều người như vậy, cũng chết không đáng tiếc!" "Huống chi, thân phận của bọn họ, còn đang cần phải điều tra kỹ càng!" Tô Cảnh nhìn Tô Nan, đầy ẩn ý nói một câu.

Nghe vậy, Tô Nan lập tức im lặng không nói gì.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng không nói nhiều nữa.

Vẫn còn chờ người phụ nữ này ra tay với mình, cũng không biết sau chuyện ngày hôm nay, cô ta còn dám ra tay với mình không.

Mọi chuyện, lại càng trở nên thú vị rồi!

Đứng dậy, đi đến trước mặt Lão Mạch, vỗ vỗ vai hắn.

Sau đó lấy con dao trong tay hắn.

Điều này khiến Lão Mạch giật mình, còn tưởng Tô Cảnh muốn ra tay với mình.

Hắn thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó, hành động tiếp theo của Tô Cảnh.

Khiến hắn, một kẻ truy nã từng nhuốm máu dao, cũng cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Chỉ thấy Tô Cảnh đi đến trước xác Mã Nhật Lạp, vén áo cô ta lên, sau đó trực tiếp mổ bụng cô ta!

Ngay sau đó, đầu dao khẽ khều, một con sâu dài tới một mét liền bị khều ra.

Một số người có khả năng chịu đựng tâm lý yếu kém, đã không nhịn được mà nôn khan.

Lấy ấm trà trên bàn, đổ lên con sâu này, trong chớp mắt con sâu liền trương lớn thêm một vòng, vẫn còn không ngừng nhúc nhích. "Kẻ chủ mưu, chính là nó!" "Cái thứ quỷ quái gì đây?" Thấy con sâu hút nước trương lớn, mọi người đều vội vàng lùi lại.

Tô Nan trực tiếp kinh hô lên tiếng. "Chắc là trứng côn trùng dính phải trong địa cung." "Một khi xâm nhập vào cơ thể, nó sẽ tiềm phục và nở thành sâu, hấp thụ nước trong cơ thể con người để trương lớn." "Uống càng nhiều nước, nó càng lớn nhanh!" "Trước đó trong sa mạc, vì thiếu nước, nên con sâu lớn không nhanh!" "Nhưng sau khi đến khách sạn, mọi người đều đã uống một lượng lớn nước!" "Cho nên con sâu liền nhanh chóng trương lớn!" "Cái chết của Bắc Lạc, chính là vì không chịu nổi sự giày vò của con sâu trong cơ thể, cho nên mới chọn cách tự hủy hoại bản thân!" Tô Cảnh hờ hững giải thích một

câu. "Vậy phải giải quyết thế nào?" Boss Mã sốt ruột hỏi. "Đã biết nguyên nhân rồi, vậy chẳng phải dễ giải quyết sao?" "Tìm thấy con sâu, sau đó rút nó ra!" "Chỉ đơn giản vậy thôi!" Tô Cảnh nhún vai, sau đó lại nhìn mọi người cười tủm tỉm nói. "Ai bị bệnh thì người đó tự biết rõ trong lòng!" "Tốt nhất là mau chóng rút con sâu ra, nếu không, e là không kịp nữa!" Tô Cảnh nói xong, trực tiếp phất tay, đi lên lầu. "Các người tùy ý, tôi đi nghỉ đây!" "À phải rồi, nhớ xử lý xác chết cho tốt!" Tô Cảnh rời đi sau đó, mọi người đều im lặng không nói.

Sau đó, Boss Mã trực tiếp lên tiếng. "Lộ Lộ, cô từng làm y tá, cô làm đi!" Nghe vậy, Lộ Lộ vội vàng liên tục xua tay, lắp bắp nói. "Không được đâu, tôi không làm được đâu!" "Boss Mã, tôi sợ!" "Không có gì đáng sợ cả!

Mạng của lão Mã tôi, xin giao vào tay cô!" Thế nhưng nghe lời Boss Mã nói, Tô Nan lại hờ hững lên tiếng. "Boss Mã, mạng của ông rất đáng giá!" "Dương Hồng Lộ, cô cứ lấy hai người bọn họ mà luyện tập trước!" Nhìn về phía Đạo diễn Vương và Tăng Gia, Tô Nan lại gọi Lão Mạch một tiếng. "Lão Mạch!" "Được thôi, chị!" "Hai người các anh ai tới trước?" Nhìn Lão Mạch hung thần ác sát, Đạo diễn Vương và Tăng Gia đều liên tục lắc đầu. "Tôi không bệnh!

Cho dù tôi có bệnh, dựa vào cái gì mà phải lấy tôi ra làm vật thí nghiệm?" "Bởi vì mạng của anh bây giờ nằm trong tay chúng tôi!" "Đến đây đi!" Lão Mạch trực tiếp nắm lấy cánh tay của Đạo diễn Vương, xắn tay áo lên.

Chương 253

Sau đó liền nhìn thấy đầy vết cào trên cánh tay hắn! "Đạo diễn, anh giấu kỹ thật đấy a!" Tô Nan nhìn Đạo diễn Vương, đầy ẩn ý nói một câu. "Lão Mạch, ra tay đi!" "Được thôi!" Lão Mạch cười một cách dữ tợn.

Nhưng Đạo diễn Vương lại vô cùng không tình nguyện.

Ai mà biết Tô Cảnh nói thật hay giả.

Hơn nữa, làm sao có thể đảm bảo sau khi rút con sâu ra sẽ không có chuyện gì?

Điều kiện ở đây thô sơ, một khi vết thương bị nhiễm trùng.

Có thể sống sót ra ngoài hay không còn là hai chuyện khác nhau.

Bây giờ điều hắn muốn làm nhất, chính là nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, đi tìm một bệnh viện chính quy.

Thế nhưng, Lão Mạch lại không cho hắn cơ hội!

Lúc này, bản chất xấu xa của con người liền thể hiện ra.

Chỉ thấy Đạo diễn Vương đẩy Tăng Gia ra.

Sau đó gào lớn lên. "Để hắn ta!

Để hắn ta!" "Hắn ta nghiêm trọng hơn!" Thực chất chỉ là không muốn làm chuột bạch mà thôi.

Bị Đạo diễn Vương đẩy ra, ánh mắt Tăng Gia nhìn hắn đã hoàn toàn ngơ ngác.

Thế nhưng còn chưa kịp phản ứng, Đạo diễn Vương trực tiếp cầm lấy một ấm trà, nện mạnh vào đầu Tăng Gia, sau đó Tăng Gia liền trực tiếp ngất đi. "Để hắn ta, Boss Mã!

Để hắn ta!" Thấy hắn như vậy, Lão Mạch bật cười khẩy. "Anh đúng là độc ác mất hết nhân tính!" "Thôi được, đã đến nước này rồi, vậy thì dùng hắn ta vậy!" Nói xong, Lão Mạch trực tiếp kéo Tăng Gia, đặt hắn lên bàn ăn mà mọi người dùng để ăn cơm.

Đạo diễn Vương lúc này mới thở phào một hơi.

Lâm Đan, Trần Quả, Phó Mỹ ba cô gái nhìn vị đạo diễn của đoàn mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ghét bỏ.

Có lẽ, nếu thật sự phải chọn giữa việc mình chết và hắn chết.

Thì đoán chừng hắn sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ ai!

Nghĩ đến đây, trong lòng Phó Mỹ không khỏi thầm may mắn, ánh mắt hướng về một căn phòng nào đó trên lầu.

May mà mình lanh lợi, đặt cược sự an toàn vào Tô Cảnh. "Lộ Lộ!

Đi đi!" Dưới sự ép buộc của Boss Mã, Dương Hồng Lộ cầm dao lắp bắp đứng trước mặt Tăng Gia.

Sau đó lại bị Ngô Tà bước tới giật lấy con dao trong tay. "Để tôi làm đi!" Thấy vậy, Dương Hồng Lộ như được đại xá, vội vàng trốn sang một bên.

Cẩn thận quan sát trên người Tăng Gia một lát, Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy cục u nổi lên trên cổ hắn.

Sau khi véo chặt lấy, hắn trực tiếp dùng dao rạch một nhát lên cục u nổi lên.

Sau đó, liền nhìn thấy thân thể con sâu.

Lấy hai chiếc đũa từ bên cạnh, trực tiếp kẹp chặt đầu con sâu, dùng sức muốn kéo nó ra.

Nhưng Ngô Tà cũng không ngờ, con sâu này, sức mạnh cực lớn.

Một cái không cẩn thận liền tuột tay.

Phần đã kéo ra, cũng nhanh chóng bò ngược vào theo vết thương đã rạch. "Không hay rồi!" Ngô Tà vội vàng kinh hô một tiếng.

Sau đó cảnh tượng tiếp theo, lại một lần nữa khiến mọi người thót tim.

Chỉ thấy Tăng Gia, dường như bị động kinh, run rẩy dữ dội.

Khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Không lâu sau, hắn liền ngừng lại, nhưng toàn thân cũng mất đi động tĩnh.

Tô Nan đi qua dò xét hơi thở, sau đó hờ hững nói. "Chết rồi…" "Vừa rồi là tôi sơ suất, không ngờ con sâu này sức lại lớn đến vậy!" "Tiếp tục đi!" "Người tiếp theo ai đến, mặc dù Tăng Gia đã chết, nhưng ít ra cũng chứng minh Tô ca nói đúng, trong cơ thể các người, thật sự có sâu!" Ngô Tà nhìn mọi người, hờ hững nói một câu.

Sau đó dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói. "Tôi khuyên các người tốt nhất là nên nghe Tô ca, mau chóng lấy con sâu ra!" "Thảm trạng của Bắc Lạc các người cũng đã thấy rồi, chẳng lẽ thật sự muốn tự sát sao?" Nghe vậy, Khải Khải, thuộc hạ của Tô Nan nghiến răng.

Sau đó trực tiếp đứng ra. "Tôi đến!

Bị một con sâu làm cho chết?

Lão tử không muốn chết một cách hèn nhát như vậy!" Một dũng sĩ thực sự, dám đối diện với máu.

Khải Khải chính là như vậy.

Kéo xác Tăng Gia xuống đất, sau đó tự mình nằm xuống.

Thế nhưng, lần này, Ngô Tà lại không phụ sự kỳ vọng của mọi người!

Hắn kẹp chặt đầu con sâu một cách ổn định, chuẩn xác và dứt khoát, sau đó dùng sức kéo nó ra!

Khải Khải mặc dù run rẩy toàn thân một lát.

Nhưng rất nhanh liền trở lại bình tĩnh, sau đó mở mắt ra.

Được Lão Mạch và những người khác đỡ xuống đất, đi băng bó vết thương.

Thấy Ngô Tà thành công, Boss Mã cũng không chờ đợi được nữa. "Mau lên!

Giúp tôi!" …… Bận rộn nửa ngày, Ngô Tà giúp mọi người trong cơ thể Boss Mã và những người khác, đều đã lấy ra hết côn trùng.

Sau đó, những người này cũng đều đi bắt đầu xử lý vết thương.

Còn Tô Nan, thì trực tiếp đi lên lầu hai.

Đi lại trước cửa phòng Tô Cảnh, ánh mắt Tô Nan phức tạp.

Uông Cách và Uông Lỗ bị Tô Cảnh đánh giết bằng thủ đoạn sấm sét.

Điều này tuy không đến mức khiến cô ấy bại lộ, nhưng.

Lại khiến cô ấy phát hiện ra khoảng cách giữa mình và Tô Cảnh.

Dù cho mình là một năng lực giả đã được cải tạo.

Nhưng, muốn đối phó với Tô Cảnh, tuyệt đối là khó như lên trời!

Hơn nữa, gần đây Tô Nan đã phát hiện, mình đã nảy sinh một loại cảm giác khó nói khó tả đối với Tô Cảnh.

Đối với việc mình không có khả năng giết chết Tô Cảnh, vậy mà lại cảm thấy ẩn ẩn vui mừng.

Mệnh lệnh của gia tộc đã nuôi dưỡng mình lớn lên, và tình cảm

đối với Tô Cảnh.

Khiến Tô Nan đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Do dự hồi lâu, Tô Nan cuối cùng vẫn đưa tay gõ cửa phòng Tô Cảnh.

Vừa gõ hai cái, Tô Nan liền thấy Tô Cảnh mở cửa phòng.

Thấy Tô Nan, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra.

Sau đó cười tủm tỉm nói. "Tô đại lão bản đây là tìm tôi có việc sao?" "Ừm…" "Những người trong cơ thể bị sâu ký sinh, Ngô Tà đã giúp xử lý rồi!" "Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát!" "Được, biết rồi, còn việc gì nữa không?" Thấy cô ấy nói những thứ không cần thiết, Tô Cảnh trực tiếp nói một câu.

Sau đó làm ra vẻ muốn đóng cửa phòng. "Tô đại lão gia, anh lại không muốn gặp em như vậy sao?" Tô Nan vuốt vuốt tóc, sau đó cười nói một câu.

Chương 254

Lại có một vẻ phong tình khác biệt. "Làm gì có, Tô đại lão bản là một mỹ nhân mà!" "Vậy không bằng, đi cùng mỹ nhân này ra ngoài đi dạo một chút?" "Cầu còn không được!" Mặc dù không biết trong hồ lô của Tô Nan bán thuốc gì, nhưng Tô Cảnh vẫn trực tiếp đồng ý.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Có lẽ, là vì mình đã giết hai người nhà họ Uông đó, khiến cô ấy có cảm giác nguy cơ, muốn dò xét lời nói của mình?

Hai người vừa nói vừa cười đi xuống lầu.

Trong đại sảnh, không thấy Ngô Tà và mấy người kia, chắc là đã về phòng rồi.

Mấy thuộc hạ của Tô Nan, đang khiêng xác ra ngoài.

Tổng cộng bốn thi thể, còn phải nhanh chóng xử lý. "Angel, Lão Mạch, hai người xử lý sạch sẽ xác chết đi, tôi và Tô đại lão gia ra ngoài đi dạo một chút!" Nói với thuộc hạ của mình một câu, sau đó Tô Nan liền dẫn Tô Cảnh ra khỏi khách sạn.

Đi về phía hồ nước kia. …… Tô Cảnh ngồi phịch xuống bãi cát, vươn vai một cái thật dài.

Tô Nan đi phía sau, hái một bông hoa dại, đưa cho Tô Cảnh, sau đó trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tô Cảnh.

Nhìn người phụ nữ này, Tô Cảnh lại cảm thấy, không thể tiếp tục hao tổn thời gian với cô ấy nữa.

Sắp đến Cổ Đồng Kinh rồi, tiếp tục hao tổn thời gian với cô ấy không có ý nghĩa gì.

Không bằng trực tiếp nói thẳng, Tô Nan và những người nhà họ Uông khác không giống nhau.

Nếu có thể thu phục, vậy đương nhiên là vui mừng, nếu không thể thu phục.

Vậy thì trực tiếp cho uống một viên Nô Dịch Đan! …… Nhận lấy bông hoa dại, Tô Cảnh ngửi ngửi.

Sau đó nhìn Tô Nan trực tiếp cười nói. "Tô Nan, em rủ tôi ra ngoài, sẽ không phải chỉ để ngồi đây ngắm cảnh chứ?" "Chẳng lẽ ngắm cảnh với em, anh không vui?" Nhìn Tô Cảnh, Tô Nan liếc một cái trắng mắt thật đẹp.

Tô Cảnh chỉ cười không nói gì.

Ngắm cảnh?

Lời này quỷ cũng không tin!

Đối diện với Tô Cảnh, im lặng một lát, Tô Nan mới quay đầu đi, nhìn về phía xa, trong mắt không khỏi hiện lên một tia mờ mịt. "Tô Cảnh, anh nói xem… nếu có một người, từ mười năm trước đã bị người lớn trong gia đình tiêm nhiễm một tư tưởng." "Cô ấy từ nay về sau, sống chỉ có một mục tiêu, giết chết kẻ thù lớn nhất của gia tộc!" "Mười năm qua, cô ấy đã học thuộc tất cả thông tin được ghi chép về người đó, cô ấy muốn biết hỷ nộ ái ố của người đó!" "Ảnh của người đó, được cô ấy dán đầy khắp phòng!" "Mỗi ngày mở mắt nhắm mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là người đó, kéo dài ròng rã mười năm…" "Có lẽ, nếu cô ấy mất trí nhớ, có thể sẽ quên tất cả mọi người, nhưng duy nhất sẽ không quên người đó!!" "Hơn nữa để giết chết người đó, cô ấy đã vô số lần trải qua sinh tử, nhưng đáng cười là, mỗi một lần, kéo cô ấy từ bờ vực tử thần trở về, đều là niềm tin phải giết chết người đó!" "Nhưng, một ngày nọ, cô ấy cuối cùng cũng gặp được người đó, nhưng cô ấy lại phát hiện, cô ấy căn bản không

thể ra tay!" "Không phải là không thể, mà là không muốn, bởi vì trong mười năm này, cô ấy đã có một loại tình cảm đặc biệt với người này, anh nói có đáng cười không!" "Nếu anh là cô ấy, anh sẽ làm thế nào?" Tô Nan nói rất nghiêm túc, nhìn Tô Cảnh, ánh mắt sáng rực.

Điều này khiến Tô Cảnh có chút nghẹn lời.

Ý trong lời nói của cô ấy, rất rõ ràng.

Tô Cảnh thật sự không ngờ, nhà họ Uông lại tốn mười năm thời gian, bồi dưỡng một người, chỉ để giết mình!

Nhưng điều đáng cười nhất là, người được bồi dưỡng này lại yêu mình.

Đúng là một nước cờ hay!

Vậy đã như vậy, mình cũng không thể khách khí với nhà họ Uông được nữa.

Có câu nói sao nhỉ?

Thời tới đất trời cùng trợ lực!

Mình định sẵn là có thể diệt sạch nhà họ Uông! "Tô Nan, em có biết không?" "Cảnh tượng hiện tại của chúng ta, khiến tôi nhớ đến một người phụ nữ khác!" Tô Cảnh không trực tiếp đáp lời, mà tự mình nói tiếp. "Cô ấy cũng rất thông minh, rất mạnh mẽ, khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ của cô ấy!" "Khoảng mười năm trước rồi, chúng tôi cùng đi đào sa tử, cũng là ở bên một bờ nước như thế này!" "Cô ấy cứ ngồi bên bờ nước rửa chân, dáng vẻ đó, thật sự rất đẹp!" "Thế nhưng, trong nước đột nhiên vọt ra một con rắn, mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh!" Nghe vậy, Tô Nan cau mày. "Vậy sau đó thì sao?" "Sau đó, tôi đã cứu cô ấy, cô ấy trở thành người phụ nữ của tôi!" Nhìn Tô Nan, Tô Cảnh nhướng mày. "Cho nên, anh đang ám chỉ em sao?" "Tô đại lão gia, anh muốn em trở thành người phụ nữ

của anh?" Nhìn Tô Cảnh, Tô Nan cười tươi roi rói nói. "Em có biết cô ấy tên gì không?" "Tên gì?" "Tô Ninh, cô ấy là trẻ mồ côi, cùng xuất thân từ một trại trẻ mồ côi." "Ban đầu, cô ấy họ Giang, nhưng sau khi ở bên tôi, liền đổi họ thành Tô!" "Tô Nan, Tô Nan…" "Em nói xem, em muốn mang họ Tô hay họ Uông đây?" Nhìn Tô Nan, Tô Cảnh khẽ cười lên tiếng. "Quả nhiên, không hổ danh là kẻ thù được nhà họ Uông ghi chép lại, liệt vào cấp bậc cao nhất…" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tô Nan có chút bất đắc dĩ cười cười. "Ban đầu em còn tưởng, em che giấu rất tốt, nhưng không ngờ, vẫn bại lộ rồi!" "Là em quá ngây thơ rồi…" "Nếu em không phải là năng lực giả cải tạo của nhà họ Uông, em có lẽ còn có thể tiềm phục một thời gian." "Nhưng thân phận năng lực giả của em, đã định trước em sẽ bại lộ ngay lập tức!" "Tô Nan, vấn đề của em trước đó, tôi nói cho em biết câu trả lời của tôi!" "Nếu tôi là em, tôi sẽ chọn nghe theo trái tim!" "Cho nên… em muốn mang họ Tô hay họ Uông?" Ánh mắt sáng rực nhìn Tô Nan, Tô Cảnh hờ hững nói.

Dường như không chịu nổi ánh mắt như vậy của Tô Cảnh, Tô Nan vội vàng quay đầu đi.

Im lặng rất lâu, nhưng lại chỉ khẽ lắc đầu. "Xin lỗi…" Cô ấy nói nhỏ một câu.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tô Cảnh, trực tiếp cúi người về phía trước.

Tô Cảnh: "????" Cái quái gì thế này, đây là thao tác gì?

Không phải nên nói xin lỗi, sau đó trực tiếp bạo phát cho mình một nhát dao sao?

Đó mới là cách làm thông thường phải không?

Nhưng bây giờ cái này là sao? …… Nói đi cũng phải nói lại, kinh nghiệm cuộc đời của Tô Nan và A Ninh, thật sự là trùng hợp đến kinh

ngạc.

Đều là trẻ mồ côi, đều thông minh như nhau, mạnh mẽ như nhau… Quan trọng nhất, đều vì mình, mà dùng họ Tô… .....

Trên bãi cát, Tô Cảnh nhìn Tô Nan với vẻ mặt phức tạp.

Châm một điếu thuốc. "Em… không sao chứ?" "Anh thấy em có sao không?" "Tôi nói sao lại không hiểu thao tác của em!" "Thật không ngờ, trong cơ thể em lại tiết ra kịch độc!

Cái này, chắc là năng lực mà nhà họ Uông đặc biệt giúp em có được phải không?" "Nếu tôi không nhầm, cái này là chuyên dùng để đối phó với tôi?" Tô Cảnh nheo mắt, cười tủm tỉm nói với Tô Nan.

Gật đầu, Tô Nan cũng thở dài một hơi. "Nhưng, bọn họ lại không ngờ, anh trăm độc không nhiễm…" "Cho nên, em chỉ là muốn hoàn thành nhiệm vụ phải không?" Nhìn Tô Nan, Tô Cảnh hờ hững nói. "Cũng không loại trừ, có chút bốc đồng!" Tô Nan dựa vào vai Tô Cảnh, ánh mắt mê ly nói. "Vào khoảnh khắc đó, em đã hối hận rồi!" "Thế nhưng, may mắn là anh không sao…" "Em đã từng từ bỏ anh một lần rồi, tuyệt đối không thể từ bỏ anh lần thứ hai!" "Tô Cảnh, vấn đề của anh, em đã có câu trả lời rồi!" "Em chọn mang họ Tô, em tên Tô Nan!" "Lần này, em sẽ đứng bên cạnh anh!" Tô Cảnh sau bao nỗ lực không ngừng, cuối cùng đã thuyết phục được Tô Nam.

Hiện tại, Tô Nam có thể nói đã hoàn toàn trở thành người của Tô Cảnh.

Đương nhiên, Tô Nam cũng đã nói ra mục đích cuối cùng trong kế hoạch của Uông gia, đó là giết chết Tô Cảnh.

Hay nói đúng hơn là, có được bí mật trên người anh.

Đương nhiên, tiền đề là phải lấy được ký ức của Uông Tàng Hải trong Cổ Đồng Kinh, để tìm ra cách đối phó với Tô Cảnh.

Tô Cảnh thật sự không ngờ, Uông gia lại xem trọng mình đến vậy.

Nhưng hiện tại, Tô Nam đã là người của anh, kế hoạch của Uông gia đã sụp đổ một góc. "Đúng rồi, Uông gia có một phòng thí nghiệm chuyên trách cải tạo những người có năng lực phải không?" Tô Cảnh trực tiếp hỏi Tô Nam. "Không sai, Uông gia tổng cộng có hai căn cứ!" Vì đã quyết định đứng về phía Tô Cảnh, Tô Nam cũng biết gì nói nấy. "Một trong số đó là căn cứ chuyên cải tạo người có năng lực, nơi đây ẩn chứa bí mật lớn nhất của Uông gia..." "Hơn nữa, cả hai căn cứ đều vô cùng nguy hiểm!

Quan trọng nhất là chúng được ẩn giấu kỹ, nên hàng nghìn năm qua, không ai có thể phát hiện vị trí của chúng!" Nói đến đây, Tô Nam lộ vẻ mặt khó xử, sau đó đưa tay chỉ vào đầu mình. "Em chỉ có thể nói đến đây thôi!

Còn cụ thể thì em không thể nói ra được!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Tuy Tô Nam biết rõ tình hình cụ thể và vị trí của hai căn cứ, nhưng Tô Cảnh cũng không mong đợi cô ấy có thể nói ra.

Sự kiểm soát của Uông gia đối với các tộc nhân dưới trướng đạt đến mức độ khiến người ta phải rùng mình.

Điều quan trọng nhất là Uông gia có thể thao túng trên linh hồn, ngăn chặn tộc nhân phản bội và tiết lộ vị trí.

Điều này thật sự khó nhằn.

Hơn nữa, đây là phương pháp được nghiên cứu từ Cây Thần Đồng.

Ngay cả khi Tô Cảnh sở hữu Câu linh khiển tướng, có thể nói tạo nghệ về linh hồn của anh không ai sánh bằng, nhưng đối mặt với tình huống này, anh vẫn không biết phải làm sao.

Một khi lục soát linh hồn, họ sẽ tự hủy.

Hơn nữa, dùng các thủ đoạn tra tấn cũng không thể khiến người của Uông gia hé răng nửa lời.

Chương 255

Chỉ có thể nói, đây chính là "hào quang phản diện" của Uông gia trong thế giới đạo mộ này.

Sau khi trò chuyện thêm với Tô Nam, Tô Cảnh mới cùng cô ấy trở về khách sạn.

Đương nhiên, Tô Cảnh cũng đã nghĩ kỹ kế hoạch sau đó.

Tô Nam biết vị trí của căn cứ thí nghiệm, nhưng không biết vị trí của căn cứ huấn luyện.

Căn cứ huấn luyện, với những bí mật ẩn chứa, không hề kém cạnh căn cứ thí nghiệm.

Nghe nói, nơi đó còn có một sự tồn tại khủng bố trấn giữ.

Trong căn cứ huấn luyện, hệ thống giám sát bao phủ khắp nơi, mọi hành động của mỗi người đều bị theo dõi.

Mỗi khi ra vào, đều có tử sĩ Uông gia chuyên trách đưa đón.

Trừ một số cấp cao, những người cấp dưới căn bản không biết vị trí căn cứ ở đâu.

Nhưng về căn cứ thí nghiệm, cô ấy lại biết vị trí cụ thể.

Vì cô ấy không thể nói ra, vậy thì cứ để cô ấy đi làm!

Lần này sau khi ra khỏi Cổ Đồng Kinh, Tô Cảnh liền quyết định sẽ để Tô Nam dẫn mình đi một chuyến đến căn cứ thí nghiệm của Uông gia.

Dù là long đàm hổ huyệt, anh cũng phải xông vào.

Tiêu diệt Uông gia, hoặc là, khống chế Uông gia!

Tuy không biết với sự cẩn trọng của Uông gia, tại sao Tô Nam lại biết được vị trí căn cứ thí nghiệm, nhưng Tô Cảnh lờ mờ cảm thấy có một chút âm mưu trong đó.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là Tô Nam đang giở trò quỷ kế gì.

Mà là, có lẽ Uông gia đã tính toán cả Tô Nam vào trong kế hoạch?

Siêu máy tính được chế tạo từ mảnh vỡ của Cây Thần Đồng không phải nói là có thể suy diễn mọi thứ thông qua dữ liệu lớn sao?

Chẳng lẽ lại không thể suy ra khả năng Tô Nam phản bội?

Dù lờ mờ cảm thấy đó là một âm mưu, nhưng Tô Cảnh lại càng thêm phấn khích.

Nếu là như vậy, mọi chuyện chẳng phải sẽ trở nên thú vị hơn sao?

Anh sẽ đi "thu hoạch" trước căn cứ thí nghiệm.

Còn về căn cứ huấn luyện kia, sau khi Lê Thốc rời khỏi Cổ Đồng Kinh và kế hoạch chính thức bắt đầu, người của Uông gia nhất định sẽ chuyển hướng chú ý sang Lê Thốc.

Đợi đến khi hắn bị đưa về căn cứ huấn luyện, mọi chuyện sẽ đi vào quỹ đạo.

Kế hoạch không có bất kỳ vấn đề gì.

Hiện tại, chỉ thiếu một thời cơ mà thôi...

Trong khi đó, ở tận Kinh Đô xa xôi.

Trương Nhật Sán sau khi đưa La Tước đi, đã cùng cô ấy bắt giữ tám người trong Cửu Môn có ý định ra tay với Tô Vạn và Dương Hảo.

Mặc dù bị ép buộc rất lâu, nhưng miệng của bọn họ vẫn kín như

bưng, căn bản không hé lộ bất kỳ thông tin nào về công ty của mình.

Nhưng Trương Nhật Sán chỉ cần nghĩ một chút cũng biết đó là người của Trần gia và Lý gia.

Có lẽ, trong số đó cũng có một vài người là tộc nhân Uông gia.

Tuy nhiên, Trương Nhật Sán cũng không "đánh rắn động cỏ", sau khi bắt họ viết năm trăm lần nội quy hiệp hội, liền thả họ về.

Nhưng chính vì ông không tiêu diệt những người này, dẫn đến việc người của Uông gia trong số đó đã truyền tin ra ngoài.

Biết Trương Nhật Sán đang giúp Ngô Tà, người của Uông gia đã ra tay ám sát ông.

Lại còn thông qua bom người, rất rõ ràng là tử sĩ Uông gia.

Trương Nhật Sán cũng bị tử sĩ Uông gia này làm bị thương cả hai tay.

Đồng thời, điều này cũng đã tạo cơ hội cho hai nhà Trần Lý thừa cơ.

Công phu cả đời của người Trương gia đều nằm ở đôi tay, nếu Trương Nhật Sán bị phế hai tay, hai gia tộc kia tuyệt đối sẽ ép ông phải từ chức. "Chủ tịch, đại diện Trần gia, đại diện Lý gia đã đến rồi ạ!" "Có cần tôi đuổi họ đi không?" Trong một căn phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Nhật Sán đang ngồi bên bàn, xử lý vết thương trên tay.

La Tước ở bên cạnh báo cáo tình hình. "Đến cũng nhanh thật đấy!" "Xem ra, một vài người Uông gia đã ngồi vào vị trí cấp cao của Cửu Môn rồi..." "Nếu họ muốn xem tay tôi có phế hay không, vậy thì cứ để họ xem!" Đáy mắt Trương Nhật Sán hiện lên một tia tức giận.

Nếu không phải ngồi vào vị trí cấp cao, làm sao có thể nhận được

tin tức nhanh đến vậy?

Không ngờ, đã bị xâm nhập đến mức độ này.

Thật sự đáng buồn.

Có lẽ, trừ Hoắc gia và Tề gia, những gia tộc chuyên thu gom trẻ mồ côi từ khắp nơi trên thế giới để tự mình bồi dưỡng, thì các gia tộc khác e rằng đã bị xâm nhập đến tận cùng rồi.

Cũng không biết Giải Tiểu Hoa hiện tại đã điều tra ra được bao nhiêu người trong bóng tối. "Nhưng tay của ngài..." "Không sao!" Nói một cách lạnh nhạt, Trương Nhật Sán trực tiếp dùng phương pháp chế tác mặt nạ da người, làm một lớp da giả dán lên tay.

Sau đó trực tiếp đi đến phòng họp, mang theo vết thương, đích thân mở ra bảo vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Cửu Khiếu Linh Lung Hạp!

Chiếc hộp này là tác phẩm của một nghệ nhân tài hoa nổi tiếng thời Bắc Tống.

Bên trong chứa ba nghìn cây kim độc.

Vô số sợi dây liên kết, cần phải gạt đúng sợi dây chính xác mới có thể mở ra.

Trong toàn bộ Cửu Môn, người có thể mở chiếc hộp này, chỉ có một mình Trương Nhật Sán!

Công phu "song chỉ tham động" của người Trương gia, trừ Tiểu Ca, thì chỉ còn lại Trương Nhật Sán.

Không nằm ngoài dự đoán, Cửu Khiếu Linh Lung Hạp được mở ra, người của hai nhà Trần Lý bất mãn trở về.

Tuy nhiên, sau khi hai người dẫn người đi, Trương Nhật Sán mới lộ vẻ đau đớn, nắm chặt cổ tay.

Tháo lớp da giả ra, vết thương trên tay đã âm thầm biến sắc đen kịt.

Rõ ràng là đã trúng độc. "Ngài đã thất bại!" "Tôi đưa ngài đi bệnh viện!" La Tước lạnh nhạt nói. "Không cần, bọn họ vẫn sẽ luôn theo dõi tôi!" "Ngài không đi bệnh viện, tay sẽ bị phế đấy!" "Cô đi tìm ông chủ của cô, bảo anh ấy sắp xếp một bác sĩ giúp tôi..." "Anh ấy sẽ đồng ý thôi!" Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong đang ngồi trong văn phòng, nghe La Tước báo cáo.

Nghe Trương Nhật Sán bảo mình tìm bác sĩ cho ông ta, cô không khỏi nhíu mày, trực tiếp mắng. "Lão già chết tiệt, trước đó bị người ta ám sát, làm sàn nhà của tôi tan hoang như thế, tôi còn chưa tính sổ với ông ta, giờ lại còn bảo tôi tìm bác sĩ.

Ông ta lấy đâu ra cái mặt đó chứ!" Im lặng một lát, Doãn Nam Phong mới tiếp tục nói. "La Tước, cô về nói với ông ta, đây là lần cuối cùng, không có lần sau!

Đây vẫn là nể mặt ông ta đã giúp đối phó Uông gia thôi!" "Giải dược cho kim độc trong Cửu Khiếu Linh Lung Hạp thì đi tìm Thanh Thanh Mạn mà lấy..." La Tước gật đầu, sau đó lui xuống.

Doãn Nam Phong trầm mặc một lát, sau đó trực tiếp lấy điện thoại ra gọi.

Chuông vừa reo hai tiếng, đầu dây bên kia đã bắt máy. "Alo...

A Ninh!" "Phong tỷ, có chuyện gì không ạ?" "Em sắp xếp một bác sĩ khoa ngoại thuộc tập đoàn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến!" "Chị bị thương sao?" Lúc này, trong văn phòng tầng cao nhất của tòa nhà Cảnh Ninh ở Kinh Đô, A Ninh có chút nghi hoặc hỏi. "Không có, có pháp khí do Cảnh ca luyện chế, ai có thể làm chị bị

thương được chứ!

Huống chi bên cạnh chị còn có Bất Ngôn Kỵ..." Doãn Nam Phong giải thích đơn giản với A Ninh một chút, sau đó A Ninh liền liên hệ cấp dưới sắp xếp một bác sĩ khoa ngoại. "Đúng rồi, trước đó em không phải đã bảo A Hàm đi tìm Lan Đình mà Cảnh ca đã nhắc tới sao?" "Đã đưa về chưa?" Nói xong chuyện này, Doãn Nam Phong lại hỏi. "Em định nói trong nhóm đây, lát nữa còn phải để Vân Thải liên hệ Cảnh ca.

Lan Đình đó, đã dẫn người đi đến khu vực không người rồi!

Lúc em tìm được vị trí của cô ta, thì người đã xuất phát rồi!" A Ninh nhíu mày nói. "Vậy thì để Cảnh ca xử lý đi!" "Lát nữa liên hệ Vân Thải, bảo cô ấy truyền tin tức cho Cảnh ca!" Doãn Nam Phong cũng có chút cạn lời.

Việc này giống như dùng hết sức đánh một quyền vào bông vậy.

Và lúc này đây, Lan Đình mà hai người phụ nữ kia đang bàn luận, đã dẫn người xuất hiện ở khu vực không người.

Tô Cảnh đoán quả nhiên không sai, người phụ nữ này đích thị là tộc nhân Uông gia.

Chương 256

Hơn nữa, những người trong đoàn du lịch trước đó chính là do cô ta giết.

Không chỉ giết họ, mà còn tiêu diệt linh hồn của họ.

Mục đích là để phòng bị Tô Cảnh.

Dù sao, trong tài liệu về Tô Cảnh được Uông gia ghi chép lại, có ghi rõ anh có thể thao túng âm binh.

Vậy thì việc sưu hồn e rằng cũng không phải chuyện khó.

Lan Đình đã thể hiện rất tốt sự cẩn trọng thường thấy của người Uông gia.

Vốn dĩ sau khi trở về từ khu vực không người, cô ta định đến Kinh Đô, tiếp xúc với những người trong Cửu Môn.

Nhưng không may, gia tộc lại hạ lệnh, yêu cầu cô ta quay lại sa mạc một chuyến nữa.

Bảo cô ta đi giúp Uông Cách, Uông Lỗ, đồng thời gia nhập đội ngũ của Tô Cảnh và những người khác.

Thứ nhất, là để giám sát Tô Nam, đề phòng cô ấy phản bội.

Thứ hai, là để tìm ra Cổ Đồng Kinh và phát tín hiệu định vị!

Đương nhiên, cũng chính vì mệnh lệnh này, cô ta đã thoát được một kiếp.

Thoát khỏi sự truy đuổi của A Ninh.

Nhưng cô ta không biết, có một câu nói rằng: vừa thoát khỏi miệng hổ, lại sa vào hang sói!

Khách sạn.

Mọi người đang thu dọn trang bị vật tư, chuẩn bị xuất phát.

Tô Nam và Tô Cảnh vẫn như trước, không quá thân mật, cũng không để mọi người nhìn ra điều gì bất thường.

Tuy nhiên, Phó Mỹ lại luôn dính lấy Tô Cảnh, người tinh mắt đều có thể nhìn ra chuyện gì đang xảy ra.

Vương Đạo thì hai mắt tóe lửa, có cảm giác như bị phản bội. "Tô ca, khi nào chúng ta mới có thể quay về ạ..." Phó Mỹ nép sát bên Tô Cảnh, đáng thương hỏi. "Đừng vội, đợi thêm chút nữa!" "Anh sẽ sắp xếp người đưa các em về, đến Kinh Đô sẽ có người liên hệ với em!" "Cứ yên tâm đợi anh ở Kinh Đô là được!" "Tô ca, anh không đi sao?" "Anh không đi, có một số chuyện vẫn đang chờ anh làm!" Tô Cảnh không nói nhiều với cô.

Một số chuyện không thích hợp để cô gái này biết lúc này.

Sau khi nói chuyện với cô gái này vài câu, Tô Cảnh liền đi về phía Tô Nam, ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Lúc này, Tô Nam đang nhìn mấy cấp dưới của mình, ánh mắt phức tạp. "Sao vậy, không nỡ à?" "Phải, dù sao họ cũng đã theo em nhiều năm rồi!" "Đặc biệt là Angel, cô ấy đã theo em bảy năm rồi thì phải?" "Lão Mạch và những người khác cũng đã ba năm, năm năm rồi..." "Tô Cảnh... anh có thể không..." Vừa nói, Tô Nam nhìn Tô Cảnh, có chút ngập ngừng. "Muốn anh thả họ sao?" "Tô Nam, em quả thực không giống những người Uông gia khác." Tô Cảnh thản nhiên nói.

Trước đó Tô Cảnh đã nói với Tô Nam rằng những cấp dưới này của cô, bao gồm Vương Đạo và Lão Mạch, đều phải cùng nhau đi vào Cổ Đồng Kinh.

Trừ ba cô gái Phó Mỹ, đương nhiên Phó Mỹ đã phải trả cái giá, nên họ mới có thể rời đi, và sau khi rời đi, sẽ có người khống chế họ trước.

Từ nay về sau, cả đời này, họ chỉ có thể làm việc cho Tô Cảnh!

Tô Cảnh không muốn gây ra phiền phức không cần thiết nào.

Còn về những người khác, tất cả đều phải xuống Cổ Đồng Kinh!

Trừ ba người Ngô Tà và Tô Nam, Tô Cảnh không có ý định để những người khác sống sót trở ra. "Em hơn những người Uông gia khác một chút cảm tính!" "Trong số những cấp dưới của em, ai mà không phải tội phạm truy nã, mang trên mình mấy mạng người vô tội." "Mục đích giết người, chỉ là để thỏa mãn dục vọng về tiền bạc của chính mình..." "Em nghĩ, những người này đối mặt với lợi ích khổng lồ, còn sẽ coi em là chị sao?" "Họ chỉ vì lợi ích mà làm việc dưới trướng em, em đừng quên điều này!" "Nếu không tin, có thể đánh cược một phen, xem họ có vì lợi ích mà từ bỏ em không?" "Nếu họ không từ bỏ em, vậy thì anh thật sự sẽ phải nhìn họ bằng con mắt khác, không những sẽ thả họ, mà còn sẽ đưa họ ra nước ngoài, để họ sống thoải mái hết nửa đời sau ở nước ngoài." Dưới sự khuyên bảo tận tình của Tô Cảnh, Tô Nam suy nghĩ một chút, rồi mới đồng ý.

Thấy vậy, Tô Cảnh hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi. "Đúng rồi, em có biết Lan Đình không?" "Hoặc là, tên của cô ta trong Uông gia các em, hẳn phải là Uông Đình." Tô Cảnh nhận được tin tức của Vân Thải, quả thực khá bất ngờ.

Không ngờ, người phụ nữ nghi là tộc nhân Uông gia này lại một lần nữa đến sa mạc.

Cho nên mới muốn hỏi thăm Tô Nam một chút.

Nghe vậy, Tô Nam có chút tò mò hỏi. "Uông Đình, sao anh biết cô

ta?" "Quả nhiên là người Uông gia!" "Ảnh trước đó chẳng lẽ em không xem?

Người phụ nữ này chắc hẳn chính là hung thủ giết đoàn du lịch lần trước, anh trước đó phái người đi điều tra, không ngờ cô ta lại đến sa mạc." Tô Cảnh giải thích. "Uông Đình cũng là người có năng lực, chắc là tộc phái đến để cùng em đối phó với anh, cô ta là một mỹ nhân đấy!" "Hy vọng Tô đại lão gia đừng trúng chiêu!" Tô Nam liếc Tô Cảnh một cái, thản nhiên nói. "Uông gia đúng là xem trọng anh thật!" "Người có năng lực phái đến đúng là hết người này đến người khác..." Tô Cảnh không khỏi than thở một câu.

Hai người đang trò chuyện thì nghe thấy Ngô Tà ở đằng xa gọi một tiếng. "Tô ca, bên ngoài có một đoàn xe!" "Chúng ta có nên nhờ họ giúp, lái xe đưa chúng ta đi không?" Nghe vậy, Tô Cảnh vội vàng đứng dậy nhìn ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bảy tám chiếc xe đang lao nhanh về phía này.

Không lâu sau, chúng dừng lại bên ngoài khách sạn.

Tiếp đó, từ chiếc xe dẫn đầu, một mỹ nhân lạnh lùng với mái tóc uốn dài bước xuống.

Người phụ nữ này, chính là Lan Đình đã thoát khỏi sự truy đuổi của A Ninh...

Sau khi Lan Đình xuống xe, mười mấy người đàn ông vạm vỡ cũng lần lượt xuống từ bảy tám chiếc xe.

Eo bọn họ phình to, Tô Cảnh liếc mắt một cái đã nhận ra tất cả những người này đều được trang bị súng ống.

Quả đúng là "nói Tào Tháo, Tào Tháo đến".

Lướt nhìn mọi người một lượt, Lan Đình trực tiếp đi về phía Tô

Nam, tháo kính râm ra, rồi cười tủm tỉm nói. "Tô Nam, tôi đến giúp em đây!" "Tình hình gì vậy?" Vương Mông khẽ hỏi Ngô Tà, nhưng Ngô Tà cũng lắc đầu với ánh mắt nghi hoặc. "Cứ án binh bất động xem tình hình thế nào đã!" Lan Đình đi tới, chưa kịp đợi Tô Nam nói chuyện đã ôm chầm lấy cô ấy. "Tô Nam, không giới thiệu một chút sao?" Vẫn là ông chủ Mã để Lộ Lộ đỡ đến, trực tiếp hỏi một câu.

Tô Nam không nói gì, chỉ nhìn Lan Đình một cái.

Sau đó người phụ nữ này mới như vừa phản ứng lại, vỗ vỗ đầu. "Ngài chính là ông chủ Mã muốn tìm Cổ Đồng Kinh phải không?" "Là tôi!" Thấy ông chủ Mã gật đầu, Lan Đình mới tiếp tục nói. "Tôi là Lan Đình, bạn thân của Tô Nam!" "Trước đó Tô Nam nói với tôi là muốn ra ngoài tìm Cổ Đồng Kinh!" "Nhưng sau khi vào sa mạc, cô ấy mất liên lạc, tôi rất lo cho cô ấy, nên mới dẫn người tìm đến tận đây!" "Rất may, mọi người không có chuyện gì!" Lan Đình tùy tiện bịa ra một lý do. "Sao cháu lại cảm thấy cô ta nói lung tung vậy?" Lê Thốc ở bên cạnh thì thầm một câu, Ngô Tà cười cười. "Nếu cháu còn cảm thấy là nói lung tung, vậy thì nhất định là như vậy rồi!" "Nhưng rốt cuộc người phụ nữ này có mục đích gì?" "Hơn nữa lại còn quen Tô Nam nữa?" "Tô Nam, không biết mọi người đã tìm thấy Cổ Đồng Kinh chưa?" Lan Đình vừa nói, lại hỏi Tô Nam một câu. "Sắp rồi!" "Cổ Đồng Kinh ở ngay gần đây!

Chúng tôi vừa nãy định xuất phát rồi!" "Không ngờ cô lại đến!" Tô Nam cười như không cười nói một câu.

Mục đích của người phụ nữ này, Tô Nam tự nhiên có thể đoán ra.

Không ngoài việc là hậu thủ mà gia tộc phái đến.

Nếu cô ấy chết, thì sẽ do cô ta tiếp tục đi theo tìm vị trí Cổ Đồng Kinh, rồi phát tín hiệu định vị.

Nghe Tô Nam nói vậy, Lan Đình cố ý liếc Tô Cảnh một cái đầy vô

tình.

Sau đó mới nói. "Em cũng chậm thật đấy..." "Không những Cổ Đồng Kinh còn chưa tìm được, ngay cả..." Vừa nói, Lan Đình dừng lại, không nói tiếp.

Nhưng Tô Nam đương nhiên biết, cô ta muốn nói là mình làm việc không hiệu quả!

Không những chưa tìm được Cổ Đồng Kinh.

Ngay cả Tô Cảnh cũng chưa ra tay! "Chuyện này không phiền cô bận tâm!" "Chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi!" Nghe Tô Nam nói vậy, Lan Đình khoát tay. "Thời gian không còn nhiều nữa, Tô Nam!" "Thế này đi, hôm nay mọi người xuất phát đi tìm Cổ Đồng Kinh, tôi sẽ cho người của tôi lái xe chở mọi người một đoạn, thế nào?" "Vậy thì thật tốt quá, có cô Lan giúp đỡ, chúng tôi e rằng rất nhanh sẽ tìm thấy Cổ Đồng Kinh!" Ông chủ Mã trực tiếp quyết định, đồng ý ngay. "Lão Mã, người phụ nữ này vừa nhìn đã thấy lai lịch bất minh, sao ông vẫn còn?" Lộ Lộ kéo lão Mã lại, thì thầm một câu. "Không cần quản chuyện này, chúng ta chỉ cần lấy được thứ mình muốn là được!" "Mục đích của bọn họ, chúng ta không cần quản!" "Có xe, chúng ta có thể rút ngắn đáng kể thời gian đến Cổ Đồng Kinh!" "Nếu cô Lan có lòng giúp đỡ!" "Vậy thì chúng tôi không khách khí nữa!" "Ngô Tà, lên xe!" Tô Cảnh cũng không nói nhiều, trực tiếp gọi Ngô Tà một tiếng.

Tô Cảnh mong sao người phụ nữ này có thể đi cùng.

Sau đó truyền tin tức cho người Uông gia.

Chương 257

Người Uông gia không biết vị trí Cổ Đồng Kinh, làm sao mà đến đón Lê Thốc đi được?

Kế hoạch còn thực hiện thế nào?

Nghe Tô Cảnh gọi mình, Ngô Tà dẫn Vương Mông và Lê Thốc cũng đi tới.

Lan Đình trực tiếp ra hiệu cho cấp dưới chia ra mấy chiếc xe.

Sau đó Tô Cảnh cùng Ngô Tà, Vương Mông, Lê Thốc trực tiếp lên một chiếc.

Những người khác cũng tự chia nhau lên xe.

Mang đầy đủ vật tư, mọi người liền trực tiếp xuất phát.

Tô Nam và Lan Đình ngồi trên cùng một chiếc xe.

Lúc này, sắc mặt Lan Đình đã lạnh xuống, đang chỉ trích Tô Nam. "Uông Nam, Tộc trưởng rất thất vọng về em!" "Trước đó ông ấy đã phái Uông Cách và Uông Lỗ đến giúp em, tại sao em vẫn chưa ra tay với Tô Cảnh?" "Tộc trưởng nói, hồn ấn của Uông Cách và Uông Lỗ đã biến mất, tình huống này chỉ xảy ra khi cấm chế bị phá vỡ..." "Nhưng cấm chế bị phá vỡ, có nghĩa là người Uông gia đó đã chết rồi!" "Tộc trưởng bảo tôi hỏi em một lời giải thích, tại sao họ chết rồi, mà em và Tô Cảnh vẫn sống tốt?" "Uông Cách và Uông Lỗ, chuyện giết người của họ bị phát hiện, còn bắt cóc đứa trẻ bên cạnh Tô Cảnh!" "Vì vậy, bị Tô Cảnh trực tiếp đánh chết!" "Thực lực của Tô Cảnh, vượt xa tưởng tượng của chúng ta..." "Uông Cách và Uông Lỗ ở Uông gia cũng được coi là cao thủ, nhưng dưới tay anh ấy, không đỡ nổi một chiêu!" "Cho nên, em cần phải tính toán lâu dài!" Tô

Nam thản nhiên giải thích. "Uông Nam, em có biết không?

Trực giác của phụ nữ rất nhạy bén!" "Em có phải đã thích Tô Cảnh rồi không?" "Em đừng quên, em họ Uông!" Lan Đình trừng mắt nhìn Tô Nam chằm chằm, lập tức trong xe chìm vào tĩnh lặng.

Im lặng rất lâu, Tô Nam mới thản nhiên cất tiếng. "Em không có!" "Không có thì tốt nhất!" Lan Đình hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục chủ đề này nữa. "Đợi đến Cổ Đồng Kinh, trước tiên tìm cơ hội khống chế những người khác ngoài Tô Cảnh lại!" "Người của tôi, đã mang đủ súng đạn!" "Trước tiên dùng mạng sống của những người khác để kiềm chế Tô Cảnh, sau đó dùng vũ khí nhiệt tấn công anh ta!" "Ai cũng nói Tô Cảnh rất mạnh, nhưng tôi không tin, anh ta có thể chống lại được vũ khí nhiệt!" "Trừ khi anh ta sở hữu niệm lực, hơn nữa còn phát triển đến tầng thứ của Tộc trưởng!" Không thể không nói, kế hoạch của Lan Đình quả thực rất tốt.

Hơn nữa, người phụ nữ này thậm chí còn để cả ống phóng hỏa tiễn trong xe.

Nhưng cô ta không biết, Tô Nam đã phản bội Uông gia rồi.

Điều này đã định trước thất bại của cô ta.

Huống chi, Tô Cảnh thật sự có niệm động lực...

Đoàn xe đi giật cục trong sa mạc.

Hơn nữa, tất cả thiết bị đều bị hỏng.

Có lẽ là do dưới lòng đất có một từ trường cực mạnh.

Vì vậy, Lê Thốc phải chịu khổ.

Cứ đi được một đoạn đường.

Ngô Tà lại dẫn hắn xuống xe, đấm vào mũi hắn để lấy máu.

Điều đáng ngạc nhiên là, máu của Lê Thốc khi rơi xuống cát, lại

như mũi tên, chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Đừng nói người khác, ngay cả Lê Thốc cũng trăm mối không hiểu vì sao lại như vậy. "Ngô Tà, tại sao máu của cháu lại như thế này?" Trên xe, Lê Thốc vừa trải qua một lần lấy máu nữa, ôm mũi hỏi Ngô Tà. "Muốn biết sao?" Nhìn Lê Thốc, Ngô Tà nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó, trong ánh mắt chờ đợi của Lê Thốc, trực tiếp phán một câu. "Đến Cổ Đồng Kinh, cháu sẽ hiểu!" Tô Cảnh không khỏi bật cười, Ngô Tà đúng là có thú vui quái đản.

Anh biết Ngô Tà đã động tay động chân gì trên người Lê Thốc.

Trong loại thuốc đặc hiệu mà hắn cho Lê Thốc uống, có rễ của Cửu Đầu Xà Bách!

Nó tương tác với chủ thể Cửu Đầu Xà Bách, nên máu của Lê Thốc mới có công hiệu như vậy.

Hơn nữa, trong loại thuốc đặc hiệu dán sau lưng hắn, còn trộn lẫn cả tro cốt của Ngô Lão Cẩu. "Hiếu tử hiền tôn hạo thiên chân", nếu Ngô Lão Cẩu mà biết được, nói gì cũng phải bò từ dưới đất lên! "Vương Mông, dừng xe!" Đi thêm một đoạn nữa, Ngô Tà lại gọi Vương Mông dừng xe.

Đoàn xe phía sau cũng theo đó dừng lại.

Kéo Lê Thốc xuống xe, giữa vẻ mặt chán đời của hắn, Ngô Tà lại tặng hắn một cú đấm.

Đau đến mức hắn lập tức khụy người xuống. "Bỏ tay ra, để tôi xem nào!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Lê Thốc buông tay đang bịt mũi ra.

Máu tươi nhỏ giọt xuống đất.

Thấy những giọt máu hiện ra hình dạng bất quy tắc bình thường

trên đất, Ngô Tà không khỏi vui mừng.

Liền hét lớn với mọi người. "Đến rồi!" "Đến đâu?" "Cổ Đồng Kinh!" Lê Thốc còn chưa kịp phản ứng, nhưng nghe Ngô Tà nói tiếp, hắn suýt nữa bật khóc.

Trời biết một học sinh cấp ba bình thường như hắn đã trải qua quãng thời gian này như thế nào?

Vương Mông sau khi nghe Ngô Tà nói, vội vàng chạy lên cồn cát bên cạnh.

Sau đó chỉ vào phía đối diện, hân hoan hét lên. "Có nước!

Chỗ đó có nước!" Những người khác nhanh chóng leo lên, rồi lao về phía bờ nước.

Uống nước một cách ngốn ngấu.

Tuy nhiên, Lão Mạch đang rửa mặt, đột nhiên bị một vật lấp lánh ánh vàng thu hút ánh mắt.

Vội vàng nhặt lên rửa qua nước, sau đó trực tiếp reo lên kinh ngạc. "Vàng!

Nhanh lên!

Chỗ này có vàng!" Tiếng hét này khiến những người kia không thể ngồi yên.

Tất cả thuộc hạ của Tô Nam đều điên cuồng chạy tới, ngã vật xuống bãi cát, bắt đầu nhặt những cục vàng.

Trừ Angel, cô gái này thấy Tô Nam không động, liền cũng đứng bên cạnh Tô Nam không nhúc nhích.

Thấy cô ấy như vậy, Tô Cảnh không khỏi gật đầu, cô gái này xem ra vẫn chịu đựng được sự cám dỗ.

Thuộc hạ của Lan Đình, không ai ngoại lệ, cũng đều chạy tới.

Trên bãi cát ven nước này, những cục vàng nhiều vô kể, nhiều người nhặt vẫn không hết.

Vương Đạo cũng như phát điên, vừa nhặt vừa cười ha hả. "Phát tài rồi!

Phát tài rồi!" "Tôi thật không ngờ, đây chính là Cổ Đồng Kinh!" Nhìn những người tham lam, điên cuồng lao xuống đất nhặt vàng, trong mắt Tô Cảnh có chút khinh thường.

Bọn họ bộ dạng như thế này, thì có khác gì chó? "Lão Mã, ông xem, bọn họ đều đang nhặt vàng!" "Vàng này, đáng là cái thá gì!" "Thứ tôi muốn, không phải những thứ này!" Lộ Lộ lúc này cũng đỡ Lão Mã đi tới, Phó Mỹ và hai cô gái kia cũng theo sát phía sau, rồi đến bên cạnh Tô Cảnh.

Mặc dù nhìn thấy vàng rải khắp nơi, ánh mắt vẫn có chút khao khát, nhưng ba cô gái này không hề hành động.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi có chút tò mò. "Sao các em không đi nhặt vàng?" "Bởi vì em biết, Tô ca có thể cho em, sẽ vượt xa giá trị của số vàng này!" Phó Mỹ cẩn thận nói một câu. "Tô ca, chúng em sẽ rất nghe lời ạ!" "Đúng vậy, cho dù chúng em ra ngoài, cũng sẽ luôn nghe lời!" Nhìn hai cô gái còn lại cũng dè dặt như vậy, Tô Cảnh liếc nhìn Phó Mỹ.

Xem ra là cô gái này đã tiết lộ thân phận của mình cho hai cô gái kia.

Hơn nữa, xem ra họ đã đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Ông chủ của Thính Vũ Hiên ở Kinh Đô, ý nghĩa đại diện cho điều gì?

Giàu có địch cả một quốc gia!

Ba cô gái vừa mới ra trường tự nhiên không thể từ chối. "Đây chính là Cổ Đồng Kinh!" "Tuy nhiên, theo suy đoán trước đó, phải đến sáng mai!" "Vậy tối nay cứ cắm trại ở đây đi, đợi sáng mai Cổ Đồng Kinh tự mình xuất hiện!" Ngô Tà ở bên cạnh trực tiếp hét lên một câu. "Cắm cái rắm trại!" "Nhiều vàng như vậy, tôi Lão Mạch phát tài rồi!" "Khó quá đi, tôi Lão Mạch phát tài rồi!" "Tôi muốn mua xe, tôi muốn mua nhà!" "Tôi muốn cưới vợ!

Tôi không còn là kẻ sát nhân nữa!" "Tôi không còn là kẻ sát nhân nữa!" Lão Mạch cười điên cuồng, nhưng Tô Nam lại có vẻ mặt bình tĩnh. "Vàng còn có thể tùy tiện vứt ở đây, vậy những thứ bên dưới chẳng phải còn giá trị hơn sao?" "Bây giờ nhặt đầy túi, ra khỏi Cổ Đồng Kinh, số vàng này chẳng phải vẫn phải vứt đi sao?" Mặc dù Tô Nam nói đúng là như vậy.

Chương 258

Nhưng những người này sao có thể nghe lọt tai. "Tô Nam, xem ra em rất tự tin vào việc tìm thấy Cổ Đồng Kinh nhỉ..." Lan Đình đứng bên cạnh, cười khẩy nói. "Không phải em tự tin, mà là anh ấy!" Tô Nam quay đầu nhìn Tô Cảnh đang ung dung tự tại, thản nhiên nói. "Tự tin thì sao chứ, chẳng phải vẫn phải làm áo cưới cho Uông gia tôi sao!" Lan Đình nói nhỏ đầy khinh thường.

Tộc trưởng nói Tô Cảnh thần thông đến vậy, làm sao con người có thể đạt đến cảnh giới đó.

Hơn nữa, thời đại đã thay đổi...

Bây giờ là thời của vũ khí nhiệt! "Tô Nam, nhớ kỹ, lát nữa tìm cơ hội đưa anh ta đi trước!" "Tôi sẽ khống chế những người này trước!" "Ở đây có đồng bọn của Tô Cảnh, tôi không tin anh ta có thể lạnh lùng đến mức thấy đồng bọn gặp nạn mà không cứu!" "Đến lúc đó, trước tiên ép anh ta nói ra phương pháp tiến vào Cổ Đồng Kinh, sau đó giết anh ta!" "Ngay cả khi thật sự không thể giết anh ta, chúng ta cũng có con tin trong tay!" "Anh ta cũng không dám hành động tùy tiện!" Lan Đình nhìn Ngô Tà, Lê Thốc và mấy người khác, có một sự tự tin khó hiểu!

Tô Nam cũng khẽ gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Tô Cảnh.

Tô Cảnh cảm nhận được ánh mắt của Tô Nam, nháy mắt với cô ấy, tất cả đều không cần lời nói.

Màn kịch nhỏ này, làm sao có thể qua mắt Tô Cảnh?

Đã muốn uy hiếp anh, vậy thì cứ thử xem sao!

Để xem anh sẽ dạy cho cô ta một bài học như thế nào!

Đám người này nhặt vàng nửa ngày, có thể nói là đã đào bới ba tấc đất quanh bờ biển.

Nhặt xong, mọi người mới bắt đầu dựng lều, cắm trại ở đây.

Vừa ăn cơm xong, Vương Đạo ở bên cạnh liền rất ngang ngược nhìn về phía Phó Mỹ và ba cô gái kia. "Phó Mỹ, Lâm Đan, Quả Tử, các cô bớt xán lại gần Tô Cảnh đi!" "Lại đây rửa bát đi, rồi đi lấy thêm nước!" Nghe vậy, Tô Cảnh đang hưởng thụ Trần Quả mát xa không khỏi khựng lại.

Sau đó ngạc nhiên nhìn về phía Vương Đạo.

Thằng nhóc này, có hơi kiêu ngạo quá rồi đấy?

Thấy ba cô gái không động đậy, Vương Đạo trực tiếp vẫy vẫy chiếc túi bên tay. "Nhanh lên!" "Sao vậy, anh có tiền rồi, bắt đầu sai khiến bọn tôi à?" Phó Mỹ có chút khinh thường nhìn Vương Đạo, lạnh lùng nói một câu. "Đợi tôi ra ngoài, bán số vàng này đi, tôi sẽ là triệu phú!" Vương Đạo cũng cười lạnh nói một câu, sau đó lại tiếp tục nói. "Cái tên Tô Cảnh đó trừ việc biết đánh nhau, đẹp trai ra, thì có gì tốt chứ!" "Các cô đừng quên, trên đường đi anh ta đã giết bốn người rồi đấy!" "Các cô thà đến nịnh bợ tôi còn hơn!" "Lộ ra một chút từ kẽ tay, cũng đủ cho các cô ăn rồi!" Nghe những lời này, ba cô gái tức đến mức xanh mặt.

Thấy cảnh này, những người khác cũng có chút khinh thường Vương Đạo. "Thấy chưa, lộ rõ bản chất rồi!" "Mày nói cái tên đạo diễn này sống làm gì, chết đi chúng ta còn có thể chia thêm chút nữa!" Lão Mạch vừa ăn vừa nói với mấy anh em bên cạnh khi nhìn Vương Đạo.

Nhìn tên đạo diễn đột nhiên phồng mang trợn má này, Tô Cảnh

trực tiếp tức đến bật cười.

Vốn dĩ còn muốn giữ mạng hắn, đưa vào Cổ Đồng Kinh.

Nếu có thể sống sót trở ra từ tay Cửu Đầu Xà Bách, thì anh sẽ tha cho hắn một mạng.

Mặc dù, khả năng cao là không sống sót được.

Nhưng ai bảo hắn tự mình chuốc họa chứ?

Hiện tại, không cần đợi đến khi vào Cổ Đồng Kinh nữa!

Vỗ vỗ cánh tay Phó Mỹ, Tô Cảnh an ủi một chút.

Sau đó trực tiếp đứng dậy, đi về phía Vương Đạo. "Anh... anh muốn làm gì?" Thấy Tô Cảnh đi tới, Vương Đạo không khỏi giật mình. "Làm gì?" "Vương Đạo, nếu cậu đã thích vàng đến vậy, vậy thì chúng ta chơi một trò chơi đi!" Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút.

Lúc này, Vương Đạo đang ngồi bệt trên đất, hai tay ôm chặt lấy cục vàng lớn của mình, không ngừng lùi về phía sau. "Ngươi, ngươi đừng qua đây!

Bây giờ là xã hội pháp trị, ngươi dám giết ta, ra ngoài rồi ngươi cũng chẳng yên đâu!

Ta có thể cho ngươi tiền!

Vàng, ta có vàng!

Ta chia cho ngươi một nửa, thế nào?" Nghe Vương Đạo nói vậy, Ngô Tà không khỏi bật cười.

Dùng tiền mua chuộc Tô Cảnh ư?

Thật là một ý nghĩ… táo bạo.

Tô ca thiếu ngươi chút vàng này sao? "Lê Thốc, lại đây!" "Lát nữa cảnh tượng có thể sẽ hơi đẫm máu đấy!" Ngô Tà gọi Lê Thốc một

tiếng rồi trực tiếp kéo cậu vào lều.

Cảnh tượng tiếp theo, trẻ con không nên xem.

Trong khi đó, Tô Nan và Lan Đình lúc này cũng đang mong chờ hành động tiếp theo của Tô Cảnh, ngồi ở một khoảng cách không xa nhìn anh. "Mấy người đừng có mà đứng nhìn!

Cứu tôi!

Cả đống vàng này sẽ là của mấy người!" Thấy chiêu tiền bạc với Tô Cảnh không có tác dụng, Vương Đạo liền đánh chủ ý sang Lão Mạch và mấy người kia.

Thành thật mà nói, Lão Mạch quả thực có chút động lòng.

Tuy nhiên, hắn liếc nhìn Tô Nan, nhưng không nhận được ám hiệu từ cô, nên cũng không để ý đến Vương Đạo nữa.

Lúc này, Tô Cảnh đã đi đến trước mặt Vương Đạo, một cú đá khiến hắn ngã lăn ra đất. "Ngươi có kêu ai cũng vô dụng thôi!

Ngươi không phải thích vàng sao?

Vậy ta sẽ cho ngươi cả đời ở cùng với đống vàng này, thế nào?" Tô Cảnh nhe răng cười, nhưng trong mắt Vương Đạo, đó chẳng khác nào ác quỷ.

Chưa kịp phản ứng, Tô Cảnh đã giật lấy chiếc túi đựng vàng của hắn, sau đó bóp miệng hắn ra, từng chút từng chút một nhét hết số vàng cốm vào.

Không nuốt xuống được ư?

Dễ thôi, đấm vào ngực hắn một phát!

Một cú chấn động là xuống ngay.

Chẳng mấy chốc, một đống vàng nặng vài cân đã bị Tô Cảnh ép

hắn nuốt xuống hết. "Tô Nan, cho mượn con dao!" Nói với Tô Nan một câu, sau đó cô liền rút con dao đeo bên hông ra, ném xuống chân Tô Cảnh. "Ma quỷ!

Ngươi là ma quỷ!" Nhìn Vương Đạo mặt mũi kinh hoàng, Tô Cảnh nhe răng cười. "Sao lại là ma quỷ chứ?

Vương Đạo, ta đâu có định giết ngươi!" Vừa nói, Tô Cảnh vừa cầm dao rạch một đường ở cổ tay và mắt cá chân của hắn.

Lập tức, Vương Đạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Phương thức tra tấn này của Tô Cảnh khiến Lão Mạch và những người khác không khỏi rùng mình!

Vài cân vàng nuốt vào bụng, căn bản không thể nào đào thải ra ngoài được!

Hơn nữa, dạ dày cũng không thể chịu đựng được, thậm chí còn có khả năng bị nhiễm độc kim loại nặng! "Được rồi, tiếp theo, ngươi tự tìm cách mà đi ra khỏi sa mạc đi!

Nếu ngươi may mắn, trong ba ngày có thể lấy được đống vàng trong bụng ra!

Đương nhiên, với điều kiện là ngươi không mất máu quá nhiều mà chết trong sa mạc!

Nếu ngươi không rời khỏi đây, vậy thì ngươi chỉ có thể chết thôi!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Vương Đạo đã hoàn toàn mất hết ý chí phản kháng.

Tất cả đều tại mình cái miệng tiện!

Nhưng, tuyệt đối không thể ở đây thêm nữa, nếu không thì thật sự sẽ chết!

Nếu mình đi, có lẽ còn một tia hy vọng sống sót!

Chương 259

Không chút do dự, hắn lảo đảo quay trở lại theo hướng cũ. "Đợi đã!" "Cho ngươi một chai nước, chúc may mắn!" Tuy nhiên, Tô Cảnh lại gọi hắn lại, sau đó ném cho hắn một chai nước.

Nhìn bóng lưng Vương Đạo dần biến mất, tâm trạng mọi người đều khác nhau.

Lão Mã từ đầu đến cuối không nói một lời.

Hắn rất hiểu hoàn cảnh của mình, một kẻ yếu ớt, ở đây bất kỳ ai hắn cũng không đánh lại!

Nếu không phải trước đó hắn lại tăng giá tạm thời một chút, thì Lão Mạch và đồng bọn chắc đã ra tay với hắn rồi.

Chỉ cần lấy được thứ mình muốn, nhún nhường một chút thì có làm sao?

Lúc này, Lan Đình lại lên tiếng. "Tô tiên sinh, thủ đoạn của ngài quả thực rất tàn nhẫn!

Ngài không sợ nhiều người ở đây ra ngoài sẽ báo cảnh sát sao?" "Họ sẽ làm vậy ư?" Tô Cảnh lại cười nhạt.

Sau đó nhìn Lan Đình và tiếp tục nói. "Yên tâm, không ai sẽ báo cảnh sát đâu!

Hơn nữa, ta cũng không thấy mình làm tàn nhẫn gì cả!

Ta là một người lương thiện mà!

Không thấy ta còn cho hắn một chai nước sao?" Tô Cảnh nói với vẻ trêu chọc.

Tô Nan cũng nghiêm túc gật đầu. "Em cũng thấy vậy!" "Ngài

không sợ hắn thật sự sống sót rời khỏi sa mạc sao?" Nghe vậy, Tô Cảnh liếc nhìn cồn cát không xa. "Không đâu, hắn chắc chắn phải chết!

Mình là một người lương thiện, không giết hắn!

Nhưng cũng đâu có nói là không thể bỏ độc vào.

Độc rắn của Tiểu Thanh đã được tiêm vào chai nước đó từ lâu rồi.

Chỉ cần hắn uống, chắc chắn sẽ chết!

Với cái kiểu người như hắn, làm gì có cốt khí mà không uống nước Tô Cảnh cho chứ?" Đương nhiên, đây chỉ là một đoạn nhỏ.

Tuy nhiên, nó đã khiến mọi người hiểu thêm một chút về Tô Cảnh.

Phó Mỹ và ba cô gái kia, tuy cảm thấy thủ đoạn của Tô Cảnh hơi tàn nhẫn, nhưng trong lòng lại thấy cực kỳ hả hê.

Trước đây còn miệng đạo diễn này đạo diễn nọ, vô cùng cung kính.

Nhưng bây giờ... chỉ có thể nói, phụ nữ là sinh vật thiện biến!

Tô Cảnh châm một điếu thuốc lá.

Đang định quay về lều ngủ trưa.

Nhưng không ngờ, Lan Đình lại nhanh chóng ngồi không yên.

Cô ám chỉ Tô Nan bằng ánh mắt.

Sau đó, Tô Cảnh thấy Tô Nan đi về phía mình. "Tô Cảnh, đi với em sang bên kia một lát, có chuyện muốn nói với anh!" Địa điểm cắm trại mà mọi người chọn là nơi đậu xe.

Phía bên kia cồn cát chính là một Hải tử.

Và Tô Nan, trực tiếp dẫn Tô Cảnh đến bên Hải tử.

Trước khi đi, Tô Cảnh còn nhìn Lan Đình một cái rồi nở một nụ

cười đầy ẩn ý.

Điều này khiến cô ta không khỏi tim đập chậm lại nửa nhịp.

Mặc dù cảm thấy nụ cười của Tô Cảnh có lẽ không quá đơn thuần, nhưng Lan Đình cũng không quá để ý.

Không có cách nào khác, cô ta rất tự tin vào bản thân!

Thấy Tô Cảnh rời đi, cô ta liền ám hiệu bằng ánh mắt với mấy tên thuộc hạ bên cạnh.

Sau đó, mấy tên thuộc hạ này liền đi đến chỗ xe, loay hoay với thiết bị, bắt đầu tính toán kinh độ và vĩ độ.

Nhìn những người xung quanh, Lan Đình cảm thấy mình đã nắm trong tay mọi thứ. "Con nhỏ đó không phải là hơi quá tự tin một cách khó hiểu sao?

Dựa vào cái gì mà nghĩ có thể uy hiếp được ta?" Tô Cảnh nghe giải thích của Tô Nan, không khỏi châm biếm một câu. "Ngồi chờ thôi!

Đợi khi cô ta ra tay, chúng ta hãy quay lại!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tô Nan gật đầu.

Sau đó thần sắc đột nhiên thay đổi, trực tiếp chui vào lòng Tô Cảnh. "Vậy... chúng ta cũng không thể ngồi đợi chứ?" "Em muốn làm gì?" "Chỉ biết anh hiểu mà ~" Con người, thường thích theo đuổi sự kích thích!

Đó là bản tính!

Không nói đến bên này, bên kia, Ngô Tà cùng Lê Thốc và Vương Mông đang rúc trong lều, thì thầm to nhỏ. "Ngô Tà, Tô Gia và Nan tỷ đi đâu thế?" Thấy Tô Cảnh bị Tô Nan dẫn đi, Lê Thốc không nhịn được hỏi một câu. "Chuyện người lớn, con nít đừng hỏi nhiều!

Có công phu đó, chú ý nhiều hơn đến người phụ nữ kia đi!" Vừa ăn uống, Ngô Tà vừa nhìn về phía Lan Đình ở đằng xa. "Sao?

Cô ta có vấn đề gì à?" "Nhảm nhí, không có vấn đề thì ta kêu ngươi chú ý làm gì?

Người phụ nữ này không đơn giản!

Ngươi nhìn mấy tên thuộc hạ của cô ta mà xem, mỗi tên đều là tinh nhuệ!

Lâu như vậy, chưa thấy chúng nói một câu thừa thãi nào, huấn luyện nghiêm chỉnh, chắc chắn là một đội lính đánh thuê!" "Lính đánh thuê?

Vậy phải làm sao?

Em có thể làm gì?" Lê Thốc cau mày hỏi một câu.

Điều này khiến Ngô Tà có chút ngạc nhiên. "Được đó, nhóc con, ta còn tưởng ngươi sẽ nói là muốn bỏ trốn chứ...

Sao, bây giờ tại sao không muốn trốn nữa?" Nghe vậy, Lê Thốc không khỏi cười cười. "Không phải đã tìm được Cổ Đồng Kinh rồi sao?

Nhiệm vụ của em cũng hoàn thành rồi, chẳng lẽ anh còn không đưa em về sao?" Nghe vậy, Ngô Tà lắc lắc đầu. "Đây còn chưa phải Cổ Đồng Kinh thực sự, đợi ngươi từ Cổ Đồng Kinh đi ra rồi, mới có thể về nhà!" Nói rồi, Ngô Tà đột nhiên lại nói một câu. "Lê Thốc, ngươi biết không?

Ngươi và ta ngày xưa rất giống nhau!

Trọng tình nghĩa, thích suy nghĩ, thích nói thật, quan trọng nhất là đều có chút ngây thơ!" "Thôi được rồi, vậy đúng là có chút bi ai..." Lê Thốc cười nói một câu. "Điều này nói lên rằng, sau này ngươi, nhất

định sẽ trở thành người như ta!

Cho dù ngươi có trở lại cuộc sống trước đây, ngươi cũng sẽ không thể hòa nhập được nữa!

Cuộc đời ngươi đã hoàn toàn thay đổi!" Ngô Tà thở dài. "Nhưng, đây là số mệnh của ngươi, ngươi không có cách nào từ chối!" Nghe Ngô Tà lại bắt đầu nói những lời lấp lửng khó hiểu, Lê Thốc liền tự động bỏ qua.

Sau đó nhìn ra ngoài lều, chú ý động tĩnh của Lan Đình.

Nhưng Lan Đình lại chẳng làm trò nhỏ gì.

Ngược lại là Lão Mạch và mấy người kia không ngồi yên được nữa. "Ê?

Chương 260

Mấy người nói xem, lão già đó có thể có bao nhiêu tiền?

Lúc trước nhặt vàng, tôi thấy hắn ta chẳng nhặt cục nào cả!" Khải Khải bên cạnh nói một câu. "Không chỉ là hắn!

Nhưng lý do lão già đó không nhặt, khẳng định là vì hắn ta không thèm để mắt đến mấy cục vàng này!" Nghe Lão Mạch nói vậy, Khải Khải đột nhiên mắt lộ hung quang. "Theo tôi, mang theo thằng khốn này, đúng là một gánh nặng!

Mạch ca, bây giờ chúng ta đều có tiền rồi, còn phải nhìn sắc mặt hắn ta sao?

Nếu không, một khi đã làm thì làm tới cùng, trực tiếp xử lý hắn đi!

Tôi nghe nói, rất nhiều người giàu có, đều có một số kho tiền, không cần thân phận chỉ cần mật mã là có thể rút ra được, có lẽ anh em chúng ta còn có thể phát tài thêm một khoản nữa!" Thành thật mà nói, Lão Mạch đã động lòng!

Hắn liếc nhìn Lão Mã, sau đó đặt bát cơm trong tay xuống đất.

Lau miệng, hắn liền đứng dậy. "Mấy người đợi đó!" Nói rồi, hắn liền đi về phía Lão Mã.

Lộ Lộ lúc này đang cho Lão Mã uống nước.

Người phụ nữ cốt cách toát ra vẻ quyến rũ này, Lão Mạch đã để ý từ lâu rồi.

Đi đến trước mặt Lão Mã, Lão Mạch ngồi xổm xuống. "Mã lão bản, vừa rồi tôi và mấy anh em bàn bạc một chút...

Ngài có phải, nên tăng thêm chút thù lao không?" "Sao lại tăng

nữa?

Tôi không phải đã trả mấy người gấp ba rồi sao?" Nghe vậy, Lão Mã có chút không vui nói.

Lão Mạch cũng chỉ tìm cớ, thấy Lão Mã như vậy, đúng ý hắn! "Không không không, Mã lão bản, chúng ta phải đi Cổ Đồng Kinh, nơi đó nguy hiểm đến mức nào chứ?

Hơn nữa, bây giờ chúng ta đều có tiền rồi!

Ra ngoài rồi, tôi cũng là đại lão bản, ngài không đưa ra cái giá khiến chúng tôi động lòng, dựa vào cái gì mà chúng tôi phải bán mạng cho ngài?" Lão Mã hít sâu một hơi, sau đó trực tiếp nói. "Ngươi muốn bao nhiêu?" "Gấp mười lần so với ba lần cơ sở!" "Không thể nào, ngươi nằm mơ đi!" Lão Mã trực tiếp từ chối thẳng thừng. "Ồ!

Mã lão bản tức giận rồi à!

Có phải tức giận rồi không!

Thế này nhé, để hai chúng ta bàn bạc một chút.

Nếu không trả tiền cũng được, tôi trước giờ vẫn không hiểu, bên cạnh ngài lúc nào cũng dẫn theo một người phụ nữ, có phải thật sự nghĩ mình là đàn ông rồi không?

Người phụ nữ này ngài còn chưa lên giường bao giờ đúng không?

Thế này nhé, ngài cứ để cô ta cho mấy anh em chúng tôi chơi đùa, thì tiền công vẫn là ba lần giá cũ, ngài thấy thế nào?" Nói rồi, Lão Mạch còn vươn tay véo véo cái má lớn của Lão Mã. "Ngươi dám động vào người phụ nữ của ta thử xem!

Nhóc con, ngày mai tìm được Cổ Đồng Kinh, ngươi nghĩ mình còn có thể sống sót sao?" Lão Mã nói với vẻ tức giận.

Lộ Lộ cũng không dám hé răng, sợ Lão Mạch ra tay với mình.

Cô ta không muốn thấy mình trong một bộ phim "người lớn" đâu. "Dựa vào cái gì mà không thể sống?

Tôi, Lão Mạch này đã giết bao nhiêu người, trong lòng ngươi chắc phải có số rồi!" Nói rồi, Lão Mạch trực tiếp rút dao ra, kề vào cổ Lão Mã. "Tôi nghe nói, mấy người phú hào các người, đều thích gửi một khoản tiền, chỉ cần biết tài khoản và mật mã, ai cũng có thể rút được!

Tôi đếm năm tiếng, nói cho tôi tài khoản và mật mã này, sau đó trước mặt mấy anh em tôi, gọi một tiếng Mạch ca!

Tôi sẽ tha cho ngươi, ngươi thấy thế nào?" Lão Mạch ra tay với Lão Mã, mọi người đều lạnh lùng đứng nhìn.

Lan Đình càng không nhịn được bật cười.

Mấy tên thuộc hạ của Tô Nan này, đúng là tên nào cũng vô dụng hơn tên nào! "Năm, bốn, ba..." Lão Mạch đếm số, Lão Mã sợ đến tái mét mặt.

Sau đó trực tiếp ngã vật ra đất không dậy nổi, Lộ Lộ thấy vậy vội vàng lao tới.

Thấy vậy, Lão Mạch không khỏi cười ha hả. "Cứ tưởng là hổ, ai dè hóa ra chỉ là một con mèo chết tiệt!

Khải Khải, ngươi nói ngươi trốn hắn làm gì?

Bây giờ ngươi có đầy vàng rồi!

Ra ngoài rồi, muốn bao nhiêu phụ nữ, có bấy nhiêu phụ nữ!" Nói rồi, Lão Mạch thậm chí còn liều lĩnh đánh chủ ý lên Lan Đình. "Mỹ nữ, có muốn đi theo Mạch ca không!

Để ngươi cả đời vinh hoa phú quý!" Nghe vậy, Lan Đình khóe mắt giật giật, thật sự không ngờ tên ngu ngốc thuộc hạ của Tô Nan này lại dám trêu chọc mình.

Cô ta lạnh mặt, trực tiếp nói với Lão Mạch. "Tô Nan... chưa từng dạy mấy người, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc sao?" Cô ta vẫy tay, lập tức hơn mười tên lính đánh thuê đang ngồi ăn uống xung quanh đứng dậy.

Ngay sau lưng Lão Mạch có một tên, rút dao ra, nhắm vào eo hắn ta và chém một nhát.

Sau đó Lão Mạch trực tiếp phun máu, ngã xuống đất. "Ra tay đi!" Lan Đình hạ lệnh.

Hơn mười tên lính đánh thuê này trực tiếp tấn công mọi người.

Cầm dao, chúng dồn họ thành một vòng tròn.

Thấy Lan Đình đột nhiên ra tay.

Lê Thốc không khỏi giật mình, vội vàng kêu Ngô Tà xông lên cứu người.

Sau đó, bản thân cậu ta xông lên trước, một cú đấm nhắm thẳng vào Lan Đình.

Thấy đứa trẻ con đột nhiên tấn công mình, Lan Đình một cú đá cao gót vào mặt cậu ta, khiến cậu ta bay ra xa.

Lúc này, Ngô Tà và Vương Mông cũng xông tới.

Mặc dù Ngô Tà và Vương Mông thân thủ bây giờ đều không tệ, nhưng rõ ràng Lan Đình còn mạnh hơn một bậc.

Cô ta một cước đá văng Vương Mông.

Nhưng, lại bị Ngô Tà rút súng ra, chĩa thẳng vào đầu. "Thời đại thay đổi rồi!" Ngô Tà vốn tưởng rằng mình đã thắng chắc, nhưng lại thấy sắc mặt Lan Đình có chút kỳ quái. "Đúng vậy, thời đại thay đổi rồi!" Chưa kịp để Ngô Tà phản ứng, một khẩu tiểu liên đã chĩa vào gáy hắn.

Thậm chí, khóe mắt hắn còn thấy một khẩu súng phóng lựu nhắm vào mình.

Thôi rồi!

Ngô Tà lập tức thốt lên "Thôi rồi!" "Ngươi nghĩ thế này là có thể khống chế được ta sao?" Ngô Tà nói với vẻ khinh thường. "Chứ sao nữa?" Lan Đình trực tiếp vươn tay lấy khẩu súng trong tay hắn, sau đó chĩa thẳng vào Lão Mạch đang nằm trên đất và bắn hai phát.

Lão Mạch, chết... "Tô ca!

Cứu mạng!" Ngô Tà hít sâu một hơi, sau đó hét lớn một tiếng.

Rồi lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

Không chọc nổi, không chọc nổi!

Thao tác này khiến mọi người đều ngớ người. "Tô ca?

Ngươi có kêu nữa cũng vô dụng thôi!

Chương 261

Tất cả lại đây!" Lan Đình lạnh lùng cười một tiếng, sau đó liền chỉ huy thuộc hạ của mình dùng súng uy hiếp mọi người tập trung lại một chỗ.

Bên cạnh còn có hai tên lăm le súng phóng lựu.

Hài lòng gật đầu, Lan Đình lúc này mới gọi một tên thuộc hạ đang thao tác thiết bị không xa. "Tọa độ đã xong chưa?" "Xong rồi, lão đại!" Nghe vậy, hai người vội vàng chạy tới, đưa tờ giấy ghi tọa độ cho Lan Đình.

Cầm máy ảnh, cô ta chụp mấy bức ảnh xung quanh.

Sau đó Lan Đình liền dùng chiếc vòng tay liên lạc công nghệ cao trên tay, truyền tọa độ và thông tin vị trí về căn cứ.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Lan Đình mới nhìn về phía triền dốc, cười nhẹ thành tiếng. "Tô Gia, còn định xem kịch đến bao giờ?" Lời vừa dứt, Tô Cảnh cùng Tô Nan liền vai kề vai từ trên đó xuất hiện, đi tới. "Tô Gia, cứu em!" Thấy Tô Cảnh xuất hiện, Lê Thốc vội vàng kêu một tiếng.

Nhưng lại bị Ngô Tà kéo lại.

Gật đầu với Ngô Tà và mấy người kia, Tô Cảnh liền nhìn về phía Lan Đình. "Ta nên gọi cô là Lan Đình ni?

Hay là Uông Đình ni?" "Tô Gia tùy ý, tên gọi chỉ là một biệt danh mà thôi...

Vì Tô Gia đã biết thân phận của tôi, vậy có một chuyện, đành phải nhờ ngài!

Tôi muốn biết cách đi vào Cổ Đồng Kinh!" Lan Đình cười hớn hở

nói, hoàn toàn không nhìn ra vẻ tàn nhẫn khi cô ta vừa bắn chết Lão Mạch hai phát súng. "Nếu ta nói không thì sao?" Tô Cảnh cười mị mị hỏi lại một câu. "Vậy thì xin lỗi, chỉ đành mời bằng hữu của ngài, và cả ngài nữa, đi chết đi!" Nói rồi, sắc mặt Lan Đình lạnh đi.

Và xung quanh cũng vang lên tiếng lên đạn.

Hai khẩu súng phóng lựu cũng nhắm vào Tô Cảnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười, có chút trêu chọc nói. "Ôi chao, thật là đáng sợ quá đi mà~" Thấy dáng vẻ của Tô Cảnh, trong lòng Lan Đình khẽ chùng xuống, có một dự cảm không lành.

Tuy nhiên, cô ta vẫn đè nén nó xuống.

Bây giờ, người nắm quyền chủ động là mình!

Cô ta ám chỉ Tô Nan bằng mấy ánh mắt.

Nhưng Tô Nan, lại không hề nhúc nhích. "Ánh mắt cô có vấn đề sao?" Nhìn người phụ nữ này, Tô Cảnh khinh thường nói. "Cô thật sự nghĩ, ta không đề phòng cô sao?

Thật sự nghĩ Tô Nan là cùng phe với cô sao?

Bây giờ cô ấy họ Tô, không họ Uông!" Nghe vậy, Lan Đình chợt cảm thấy không ổn. "Đáng chết, Tô Nan, ngươi đã phản bội Uông Gia!" "Phản bội gì mà phản bội, em chỉ là đưa ra lựa chọn chính xác!" Tô Nan liếc nhìn Tô Cảnh, nhàn nhạt lên tiếng. "Vậy thì đã vậy, hôm nay các ngươi đều phải chết!

Bắn!" Lan Đình mặt mũi hung tợn, hét lớn một tiếng.

Nhưng thuộc hạ của cô ta vừa định bóp cò, thì thấy Tô Cảnh khẽ giơ tay, một sức mạnh cường đại từ mi tâm tuôn ra.

Mười mấy tên thuộc hạ bị khóa chặt trong chớp mắt.

Súng trên tay bị Tô Cảnh dùng niệm động lực cướp đi, tụ thành

một đống, sau đó lơ lửng dưới chân Tô Cảnh.

Đồng thời, Ngô Tà cũng nắm lấy thời cơ, trực tiếp bùng nổ!

Một cú đấm nhắm thẳng vào một tên lính đánh thuê bên cạnh.

Vương Mông và Lê Thốc cũng không chịu thua kém, cùng với Angel, một trong số thuộc hạ của Tô Nan.

Tô Cảnh lần đầu tiên thấy thân thủ của Angel, gọn gàng dứt khoát!

Đáng chú ý nhất vẫn là Lê Thốc, sau khi bị lính đánh thuê đánh ngã, sức mạnh xương rắn tuôn trào, đôi mắt lập tức biến thành đen kịt.

Năng lực cơ thể tăng lên đáng kể, chỉ hai ba chiêu, đã đánh gục một tên lính đánh thuê.

Hiện trường rơi vào hỗn loạn, Lan Đình trực tiếp phát động tấn công Tô Cảnh.

Muốn thừa lúc hỗn loạn ra tay.

Trên người cô ta tản ra hơi lạnh cực hạn.

Bề mặt cơ thể hiện lên từng tia văn lộ màu xanh băng.

Đây là Đạt Phổ Quỷ Trùng chi lực, sức mạnh thần băng!

Tô Cảnh có chút bất ngờ, không ngờ người phụ nữ này lại được cải tạo mà có được năng lực này.

Mấy tên thuộc hạ của Tô Nan muốn vây công cô ta, báo thù cho Lão Mạch.

Kết quả tất cả đều biến thành tượng băng.

Người phụ nữ này tự biết không đánh lại Tô Cảnh, lập tức muốn tự bạo.

Khí lạnh trên người đã ngưng tụ thành ngọn lửa xanh lam.

Đây là biểu hiện của việc năng lực được đẩy đến cực hạn.

Không thể không nói, quả là một kẻ điên!

Người phụ nữ này, chắc chắn là tử sĩ của Uông Gia!

Tô Nan thấy Lan Đình lao về phía Tô Cảnh, vội vàng cản lại, muốn ngăn cô ta.

Tuy nhiên, lại bị Tô Cảnh trực tiếp kéo lại.

Ngay sau đó, một dao động vô hình từ người Tô Cảnh xuất hiện.

Người phụ nữ này lập tức bị định tại chỗ.

Một cái chớp mắt, Tô Cảnh đã xuất hiện trước mặt cô ta.

Chỉ tay như kiếm, liên tục điểm vào người cô ta mấy lần.

Sau đó, năng lượng tiết ra trên người cô ta, liền như gặp thiên địch, nhanh chóng co rút lại.

Còn về mấy tên thuộc hạ của cô ta, Tô Cảnh chỉ cần một ánh mắt, niệm động lực bùng phát, tất cả đều quỳ xuống đất không thể động đậy.

Thấy cảnh tượng vượt xa phạm vi nhận thức của con người này, trừ Ngô Tà và Vương Mông, những người khác đều đã tam quan đổ vỡ.

Lê Thốc càng suýt nữa rớt quai hàm.

Khoảnh khắc này, cậu ta dường như đã hiểu câu nói của Ngô Tà.

Tô Gia, là thần minh tại thế!

Cảm nhận được năng lượng trong cơ thể mình không thể khống chế, khóe miệng Lan Đình không khỏi nở một nụ cười khổ. "Uông Gia có một kẻ địch như ngài...

Là bất hạnh của Uông Gia!

Nếu không có ngài, Uông Gia làm sao phải sầu lo không hưng thịnh?

Đã thất bại, vậy thì giết tôi đi!

Nguyện ý chết vì Uông Gia!" Lan Đình làm ra vẻ sẵn sàng chịu chết, khiến Tô Cảnh có chút khinh thường. "Nguyện ý chết vì Uông Gia ư?

Thật đúng là bệnh không nhẹ..." Nói rồi, Tô Cảnh lật lòng bàn tay, một viên thuốc màu đen bỗng xuất hiện trong không trung.

Bóp miệng Lan Đình ra, Tô Cảnh liền ném nó vào. "Anh cho cô ta ăn thứ gì vậy?" Thấy vậy, Tô Nan không khỏi ngẩn ra. "Thứ tốt!" Tô Cảnh khẽ cười, lời vừa dứt.

Lan Đình liền trực tiếp quỳ xuống đất. "Uông Đình dám ra tay với Chủ nhân, thật đáng chết!

Chương 262

Xin Chủ nhân trách phạt!" Thấy cảnh này, ánh mắt Tô Nan không khỏi thay đổi.

Lan Đình hiện tại, trong mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt và sùng bái đối với Tô Cảnh.

Tô Nan không hề nghi ngờ, nếu Tô Cảnh bảo cô ta đi chết, cô ta cũng sẽ không chút do dự.

Vậy nếu mình trước đây, không lựa chọn đứng về phía Tô Cảnh thì sao?

Liệu có cũng biến thành như thế này không?

Tô Nan nhìn Tô Cảnh, trong ánh mắt thêm một tia sợ hãi. "Đứng dậy đi!

Sau này ngươi cứ gọi là Lan Đình, thuộc hạ của ta, không cho phép họ Uông!" "Vâng!" Những tên lính đánh thuê thuộc hạ của Lan Đình, bị Ngô Tà và mấy người kia trói chặt.

Lúc này đã bị tập trung lại một chỗ.

Thuộc hạ của Tô Nan chết hết chỉ còn lại một mình Angel.

Mấy tên "đồ bỏ" của mình đã hết, chắc chắn phải có người bổ sung.

Những tên lính đánh thuê này, thân cường thể tráng, không nghi ngờ gì là một lựa chọn không tồi.

Tuy nhiên, đáng chú ý là Lão Mã lại hóa điên.

Bị Lão Mạch chọc tức đến mức hỏa công tâm, đồng thời lại bị cảnh tượng chiến đấu phi nhân loại vừa rồi làm cho sợ hãi, trực tiếp

phát điên.

Tô Cảnh cũng không khỏi cảm thán, lão già này quả thật rất yếu ớt.

Vì vậy, Tô Cảnh quyết định tiễn hắn một đoạn.

Bảo Lan Đình bắn một phát vào đầu hắn.

Còn về Lộ Lộ, vì quá yêu Lão Mã, mặc dù khả năng cao là yêu tiền của hắn.

Vậy Tô Cảnh cũng thành toàn cho cô ta, để cô ta sống chết cùng Lão Mã!

Giải quyết xong hai người này, sau đó chỉ còn lại Phó Mỹ và ba cô gái kia.

Tô Cảnh trực tiếp phân phó Lan Đình và Angel, đưa họ về Kinh Đô.

Vào khoảnh khắc mình cho Lan Đình uống nô dịch đan, Uông Gia hẳn đã nhận được tin tức.

Vì vậy người phụ nữ này, đối với kế hoạch lại không giúp được gì nhiều.

Vẫn phải dựa vào Tô Nan!

Lan Đình và những người khác lái xe rời khỏi sa mạc.

Hắc Hạt Tử lúc này mới lén lút đi ra.

Thấy tên này, Ngô Tà không nhịn được mắng một câu. "Hạt Tử, ngươi có xứng đáng với tiền công Tiểu Hoa trả cho ngươi không?

Tại sao trước đó không ra cứu ta?" Nghe vậy, Hắc Hạt Tử cười hì hì nói. "Không phải có Tô Gia đây sao?

Thân thủ ta tuy tốt, nhưng người ta cầm súng, ta cũng không đánh

lại được mà!

Giảm nóng, giảm nóng, ăn một hộp cơm rang thịt băm ớt xanh nhé!" Nói xong với Ngô Tà, Hắc Hạt Tử lại đi đến trước mặt Tô Cảnh. "Tô Gia, đây!

Cơm rang thịt băm ớt xanh này là do tôi bao một nhà hàng ở Tứ Xuyên làm, đóng gói theo dây chuyền, chỉ có một mình tôi có thôi, không ai có nữa đâu!" Nhận lấy cơm rang, Tô Cảnh liếc hắn một cái. "Ngươi, tên này, còn gian xảo hơn cả trước đây!

Thật sự không sợ Tiểu Hoa không trả tiền công cho ngươi sao?" Nghe vậy, Hắc Hạt Tử gãi gãi đầu. "Cái này...

Hoa nhi gia không thiếu tôi trăm tám mươi vạn đâu nhỉ?" Phất tay, Tô Cảnh trực tiếp phái hắn sang một bên. "Lát nữa ngươi giúp ta đưa mấy tên bị trói này xuống dưới!" "Được thôi!" Thấy vẻ mặt hì hì của Hắc Hạt Tử, Lê Thốc vừa ăn cơm rang vừa hỏi Ngô Tà một câu. "Người này là ai?

Đáng ghét thật!" "Ngươi không phải đã gặp hắn rồi sao?

Chúng ta đều gọi hắn là Hắc Hạt Tử, ngươi có thể gọi hắn là Hắc gia!

Là người khác mời đến bảo vệ ta đó!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Lê Thốc chợt giật mình, đột nhiên nhớ ra người mình đã thấy ở Hồ Dương Lâm và di tích Thanh Lương Điện. "Thì ra là hắn!" Mọi người ở đây chờ Cổ Đồng Kinh xuất hiện.

Tô Cảnh thì đang nói chuyện với Tô Nan về kế hoạch của mình.

Đợi sau khi ra ngoài, sẽ để Tô Nan dẫn mình đến căn cứ thí nghiệm của Uông Gia.

Bên cạnh mình còn có Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, cùng với hàng trăm Bất Ngôn Kỵ.

Chỉ cần có thể tiến vào căn cứ thí nghiệm của Uông Gia, là có thể từ bên trong mà phá vỡ nó.

Những năm nay nghiên cứu của Uông Gia, cũng chỉ có thể là làm áo cưới cho mình mà thôi!

Mặc dù đến căn cứ cần phải trải qua kiểm tra an ninh từng lớp.

Nhưng Tô Cảnh có thể lợi dụng thuật Quy Tức giả chết, chỉ cần Tô Nan có thể đưa mình vào.

Vậy đã thành công một nửa rồi.

Còn bên Ngô Tà, Lê Thốc cũng sẽ được người của Uông Gia đưa vào căn cứ huấn luyện.

Lần này tiến vào Cổ Đồng Kinh, mục đích của Ngô Tà là tìm ký ức của Uông Tàng Hải.

Sau đó tiến hành tráo đổi.

Đến lúc đó ký ức pheromone mà Lê Thốc hấp thụ, chỉ sẽ là hình ảnh do Ngô Tà để lại.

Có sự giúp đỡ của Ngô Tà, Lê Thốc nhất định sẽ giành được sự tín nhiệm của Uông Gia.

Nhiệm vụ của Lê Thốc là tìm ra bộ phận vận hành của Uông Gia, cũng như truyền tọa độ của Uông Gia cho Ngô Tà.

Tô Cảnh ước tính, tốc độ mình tiêu diệt căn cứ thí nghiệm của Uông Gia, có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.

Đến lúc đó chỉ cần chờ tin tức của Lê Thốc là được rồi.

Lần này, nhất định có thể tiêu diệt Uông Gia!

Mấy người đang trò chuyện.

Đột nhiên cảm thấy mặt đất truyền đến từng trận chấn động.

Hải tử không xa, cũng biến mất với tốc độ cực nhanh.

Thấy vậy, Ngô Tà không khỏi mặt mày hớn hở. "Tô Gia, đến rồi!" Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp đứng dậy. "Đi thôi!

Nhảy Hải tử!" Tô Nan tuy có chút nghi hoặc, nhưng thấy Tô Cảnh đã nhảy vào, liền theo sát nhảy xuống. "Điên rồi à?" Lê Thốc châm biếm một câu, nhưng cũng theo sát Ngô Tà và Vương Mông nhảy vào Hải tử.

Còn về Hắc Hạt Tử, kéo sợi dây buộc mười mấy tên lính đánh thuê, cũng theo sát phía sau.

Cả đoàn người nhảy xuống Hải tử, theo sau Hải tử biến mất hoàn toàn, nơi đây cũng mất đi bóng dáng của mọi người. "Đây là đâu?" Trong một bãi cát trắng xóa vô biên vô tận.

Vương Mông đột nhiên kinh hãi tỉnh lại, bò dậy từ mặt đất.

Quét mắt nhìn xung quanh, vắng tanh không một bóng người.

Hoàn toàn không thấy bóng dáng những người khác. "Lão bản!

Tô Gia!

Lê Thốc!

Hắc gia?" Hắn gọi mấy tiếng về phía xung quanh, nhưng không ai hồi đáp.

Chương 263

Điều này khiến Vương Mông trong lòng có chút hoảng sợ. "Vương Mông!" Tuy nhiên, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói.

Khiến Vương Mông giật mình thon thót. "Lão bản?" "Sao, không muốn nhìn thấy ta sao?" "Không phải, không phải!" Chỉ thấy phía sau, Ngô Tà đang mỉm cười nhìn Vương Mông. "Lão bản, đây là đâu?

Những người khác đâu?" "Đây, chính là Cổ Đồng Kinh!

Đi thôi, đi theo ta, Tô Gia và bọn họ ở bên kia!" Gật đầu, Vương Mông trực tiếp đi theo Ngô Tà.

Vượt qua hai cồn cát, Vương Mông mới ở bên cạnh một chiếc xe bán tải cũ nát bị vùi một nửa trong cát trắng, nhìn thấy Tô Cảnh và mọi người đang quây quần bên nhau.

Bên cạnh còn nằm la liệt hơn mười tên lính đánh thuê bị trói và Lê Thốc.

Lúc này Tô Cảnh đang nói chuyện gì đó với Hắc Hạt Tử và Tô Nan.

Thấy Ngô Tà và Vương Mông đi tới.

Tô Cảnh nhàn nhạt lên tiếng. "Đến rồi!

Trước tiên đánh thức Lê Thốc đi!

Nơi chúng ta đến này, chỉ có Hải tử đó mới có thể đưa chúng ta ra ngoài!

Nếu Hải tử không động, vậy chỉ có thể dựa vào bản đồ trên lưng Lê Thốc thôi!

Bản đồ sống của chúng ta không thể chết được!" Nghe vậy, Ngô

Tà gật đầu, sau đó tiến lên tát Lê Thốc hai cái bạt tai.

Mơ màng mở mắt ra, nhìn xung quanh, cậu nhóc này dường như vẫn chưa tỉnh táo. "Sao đến thiên đường rồi mà mấy người vẫn còn ở đây vậy?" "Đây không phải là thiên đường gì cả!

Chào mừng đến, Cổ Đồng Kinh!" Ngô Tà cười tủm tỉm nói một câu.

Nghe vậy, Lê Thốc lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lúc này, Tô Cảnh mới tiếp lời. "Được rồi, vì bản đồ sống của chúng ta đã tỉnh, Ngô Tà, kiểm tra trên lưng nó xem, có manh mối gì không!" Nghe vậy, Ngô Tà gật đầu, đi lên cởi áo Lê Thốc.

Nhưng, bản đồ trên lưng cậu ta hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào. "Trong tài liệu ghi lại, cát của Cổ Đồng Kinh là màu vàng, nhưng tại sao ở đây lại là màu trắng?" Tô Nan nghi ngờ hỏi một câu. "Liệu có phải đây căn bản không phải Cổ Đồng Kinh không?" "Không thể nào, mấy người nhìn chiếc xe, nhìn mức độ mục nát, chắc chắn đã để đó nửa thế kỷ rồi.

Còn bên kia...

Kia là nhà sao?

Đó hẳn là bia giới của Cổ Đồng Kinh, công trình 056!

Mọi dấu hiệu đều có thể chứng minh, đây chính là Cổ Đồng Kinh!

Hơn nữa trong Cổ Đồng Kinh, nhất định đã che giấu rất nhiều bí mật không thể nói ra!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói. "Hạt Tử, có bom không?" "Bom?

Có, Tô Gia ngài muốn làm gì?" Nghe Tô Cảnh hỏi vậy, Hắc Hạt Tử lập tức ngẩn ra, từ trong túi rút ra một quả bom điều khiển từ xa đưa cho Tô Cảnh.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tô Cảnh trực tiếp ném ra phía sau.

Rồi nhấn nút kích hoạt.

Kèm theo một tiếng nổ lớn.

Mặt đất xung quanh rung chuyển, và ngay sau đó.

Hàng trăm chiếc xe bị vùi dưới đất, bị dư chấn của vụ nổ làm bật ra ngoài.

Đương nhiên, còn có rất nhiều thi thể khô quắt.

Thấy vậy, Lê Thốc không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô. "Thì ra Cổ Đồng Kinh này là bãi đậu xe à?" "Thà nói đó là một bãi đỗ xe, chi bằng nói nó biến thành một doanh trại thì hơn!" Ngô Tà nhìn những chiếc xe lộ thiên đó, thản nhiên nói.

"Nhưng mà, nghĩ kỹ lại thì không hợp lý lắm!

Cách biển quá xa, doanh trại bình thường đều xây gần nguồn nước!

Cho nên tôi đang nghĩ, có khi nào họ vây xe lại, muốn chống đỡ bão cát không!" "Nhưng họ đều chết rồi mà?" Lê Thốc nhìn những xác khô lộ ra, nghi hoặc hỏi.

"Vậy nên, còn một khả năng nữa, đó là họ vây xe lại, muốn chống cự một loại quái vật nào đó tấn công!

Mặc dù đã chống cự được, nhưng những người này cũng bị vây khốn chết ở đây!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

"Quái vật ư?" Lê Thốc nghi hoặc thốt lên, nhưng Ngô Tà và Hắc Hạt tử thì chợt hiểu ra.

"Tô gia, ngài nói không phải là…" Hắc Hạt tử nghi hoặc hỏi.

Sau đó Tô Cảnh liền gật đầu.

“Không sai, chính là cái các người nghĩ đến!

Một trong những mục đích của tôi, chính là bắt nó!” Ngô Tà cũng lập tức phản ứng lại.

“Vậy Tô ca, anh đưa những người này xuống đây, lẽ nào là để làm mồi nhử sao?” “Thông minh!” Tô Cảnh cười cười, đứng dậy khỏi mặt đất.

Sau đó mới tiếp tục nói.

“Vậy nên, tiếp theo cần các cậu giúp đỡ!” Lê Thốc thì không biết Tô Cảnh đang giở trò gì.

Nhưng lại có một cảm giác, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì!

Hơn nữa, lại còn cần nhiều người đến vậy để làm mồi nhử, quả thực có chút tàn nhẫn.

Nhưng Lê Thốc cũng không lên tiếng ngăn cản, cậu ta tự nhiên biết, bản thân không thể lay chuyển suy nghĩ của Tô Cảnh.

Còn về Tô Nan, đã hiểu rõ chuyện Tô Cảnh muốn làm.

Dùng người để câu con quái vật trong Cổ Đồng Kinh!

Cửu Đầu Xà Bách!

Uông gia có tư liệu ghi chép.

Trong Cổ Đồng Kinh tồn tại một loại quái vật, tên là Cửu Đầu Xà Bách, thích nuốt chửng huyết nhục.

Ghi chép của gia tộc sẽ không sai, nếu nơi này thật sự có Cửu Đầu Xà Bách.

Vậy rất có khả năng, nó đã sống sót hàng ngàn năm.

Mười mấy tên lính đánh thuê, bị Tô Cảnh lần lượt cắt đứt gân tay và gân chân, máu tươi đầm đìa.

Tuy rằng khá tàn nhẫn, nhưng Tô Cảnh lại vui vẻ trong đó.

Hơn nữa còn phong bế ngũ quan của những người này, khiến họ mắt không thấy, tai không nghe.

Cũng không cảm nhận được đau đớn trên cơ thể, Tô Cảnh lại cảm thấy, mình vẫn tính là lương thiện.

Hắn vây họ thành một vòng.

Sau đó buộc sợi dây nối liền những người này vào xe tải.

Làm xong tất cả, Tô Cảnh mới vỗ vỗ tay.

Khiến những người khác trợn mắt há mồm.

Quỷ!

Quỷ!

Cho dù chết, cũng không thể đối địch với Tô Cảnh.

Máu tươi nhỏ giọt trên người những người này nhuộm đỏ một mảng cát trắng.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh khiến người ta buồn nôn.

“Ngô Tà, cậu nói chúng ta sẽ không chết ở đây chứ?” Lê Thốc trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, sau đó hỏi Ngô Tà một câu.

Chương 264

“Yên tâm, Tô ca sẽ không giết chúng ta đâu!

Thằng nhóc cậu có phải sợ rồi không?” “Tôi mới không có!” Lê Thốc lên tiếng phản bác một câu.

Sau đó lại tiếp tục nói.

“Nhưng trên người chúng ta cũng không có đồ ăn, ở đây không trụ được lâu đâu!” Lúc này Tô Cảnh cũng đi tới, mỉm cười nhìn Lê Thốc một cái.

“Yên tâm, chỉ cần có nguồn nước duy trì sự sống, thì chúng ta có thể từ từ nghĩ cách!

Cho nên, vùng biển đó, đối với chúng ta mà nói vô cùng quan trọng!” “Nhưng cũng không thể chỉ uống nước không chứ?

Cả người sẽ bị phù thũng mất!” Lê Thốc có chút cạn lời.

“Yên tâm, nơi này khô cằn thế này, uống bao nhiêu cũng sẽ bị hong khô thôi!

Đến lúc đó chúng ta chết cùng nhau, rồi bị hong khô thành tác phẩm nghệ thuật của tự nhiên, cũng không tệ mà!” Ngô Tà thản nhiên nói.

“Đại ca, anh quá mức bình tĩnh rồi đấy?” Nghe Lê Thốc nói vậy, Hắc Hạt tử cũng cười hì hì nói một câu.

“Càng là lúc nguy hiểm, càng phải nói nhẹ nhàng!

Như vậy đến lúc chết cuối cùng, sẽ không đau khổ đến thế nữa!” “À à, các anh vui là được!” Lê Thốc cười gượng gạo.

“Vậy, chúng ta tiếp theo làm gì?” Tô Cảnh nhìn quanh, trực tiếp

nói.

“Mồi đã thả xong rồi, bây giờ chỉ chờ cá cắn câu thôi!

Nhưng trước khi nó cắn câu, chúng ta có thể lục lọi xem trên những chiếc xe này có vật tư gì không, xem có thể tìm thấy tin tức hữu ích nào không.” Ngô Tà và vài người đều gật đầu, nhưng Lê Thốc lại có chút không tình nguyện.

“Không phải chứ, cho dù tìm thấy chẳng lẽ còn có thể ăn được sao?” “Cậu mà không muốn tìm, cũng không sao, đến lúc đó cậu có thể trở thành một trong những lương thực dự trữ của chúng tôi…” Nghe vậy, Tô Cảnh vỗ vỗ vai cậu ta.

“Cũng giống như những người kia!” Vừa nghe lời này, Lê Thốc lập tức dựng lông tóc.

“Tìm!

Tôi tìm!” Thấy vẻ mặt cậu ta, mấy người đều không nhịn được bật cười.

Vì đã quyết định, nên mọi người bắt đầu kiểm tra từng chiếc xe, đồng thời chuyển những xác khô đó đến một chỗ.

Vừa chuyển, Ngô Tà vừa nói chuyện với Tô Cảnh.

“Tô ca, Tô Nan có đáng tin không?” Vấn đề này anh đã kìm nén rất lâu rồi.

“Yên tâm, cô ấy đã là người của tôi, tự nhiên đáng tin.

Ngô Tà, kế hoạch của cậu, cần phải tăng tốc rồi!

Sau khi ra khỏi Cổ Đồng Kinh, tôi sẽ để Tô Nan đưa tôi đến căn cứ thí nghiệm của Uông gia!

Đợi sau khi tôi tiêu diệt căn cứ thí nghiệm đó, nhất định phải để Lê Thốc truyền ra vị trí của căn cứ huấn luyện Uông gia.

Thời gian này, đại khái sẽ là khoảng một tháng!

Cũng có nghĩa là, trong vòng một tháng, Lê Thốc phải bị Uông gia đưa đi, hơn nữa, nhất định phải giành được sự tin nhiệm của họ, hoàn thành nhiệm vụ của cậu ta!

Nếu không, tôi e rằng những người Uông gia này, sẽ trốn thoát!" Nghe lời này, Ngô Tà gật đầu.

"Tô ca, tôi hiểu rồi!

Không ngoài ý muốn, ngày mai Lê Thốc có thể rời đi rồi!

Đợi cậu ta một lần nữa trở lại đây, chính là lúc chúng ta bắt đầu phản công Uông gia!

Thời gian này, sẽ không quá dài!" Hai người cũng không tiếp tục nói sâu, mọi chuyện đều trong im lặng.

Điểm mấu chốt, vẫn là Tô Nan và Lê Thốc.

Cửa đột phá của hai căn cứ Uông gia, nằm trên người họ.

Không lâu sau, mấy người lôi ra được khoảng ba mươi xác chết rải rác.

Thấy vậy, Ngô Tà không kìm được cảm thán.

"Những người này bất kể đến đây vì mục đích gì, dù sao người cũng đã chết rồi!

Hay là, lập cho họ một bia tưởng niệm đi?" Tô Cảnh nhún vai, châm một điếu thuốc, thản nhiên nói một câu: "Cậu vui là được!" Trên những xác khô này cũng không tìm thấy tin tức hữu ích nào, Tô Cảnh cũng lười lãng phí thời gian trên người họ.

Nếu Ngô Tà muốn chôn, thì tùy anh ta.

"Được thôi!

Hay là gọi là bia tưởng niệm chống cát Cổ Đồng Kinh?" Lê Thốc tiện miệng nói một câu.

Nghe vậy, Hắc Hạt tử không nhịn được châm chọc.

"Cậu học bao nhiêu năm như vậy, thầy giáo dạy cậu thế này sao?

Chi bằng gọi là mộ công nhân Cổ Đồng Kinh!" "Anh còn quê mùa hơn!

Có thể có chút nhân văn không?" Ngô Tà không nhịn được trợn mắt trắng.

"Cậu quen tôi lâu như vậy, khi nào thấy tôi có cái thứ đó?" Hắc Hạt tử cười đểu nói.

"Đúng vậy, Hắc gia chỉ biết tiền!" Vương Mông cũng châm chọc một câu.

"Người một khi rời nhà, thì sẽ không bao giờ trở về được nữa.

Ly nhân, ly nhân, chi bằng gọi là Ly Nhân Bi?" Tô Nan đứng trước mặt Tô Cảnh, có chút thương cảm nói một câu.

"Tên này hay, vẫn là cô Tô có văn hóa!" "Vậy thì gọi là, Ly Nhân Bi!" "Ly Nhân Bi!

Ly Nhân Bi!" "Thật không ngờ, anh đổi một chữ, mà lại trở nên có ý cảnh thế!" Tô Nan nhìn tấm bia gỗ Ngô Tà vừa dựng lên, không nhịn được nói một câu.

"Mà này, chữ Ngô Tà viết cũng không tệ!" Tô Cảnh cũng gật đầu.

Lúc này, Ngô Tà tên này, chắp hai tay lại trước tấm bia gỗ, lầm bầm niệm.

"A mi lú á, Thượng Đế bảo hữu, ma mi ma mi hống.

Họ nói những người bị vây khốn chết trong sa mạc, vĩnh viễn

không thể đi ra ngoài.

Nhưng xin các vị yên tâm, chỉ cần đi theo chúng tôi, bảo vệ chúng tôi, nhất định sẽ đi ra được!

Sau khi ra ngoài, ai nên đầu thai thì đầu thai, ai nên dọa người thì dọa người, ai nên đóng phim ma thì đóng phim ma, chúng ta ai cũng không làm lỡ việc của ai!

A Di Đà Phật, Thượng Đế bảo hữu, ma mi ma mi hống!" Ngô Tà ở bên cạnh lẩm bẩm, Tô Nan nhìn anh ta như nhìn một kẻ ngốc.

Không nhịn được hỏi Tô Cảnh một câu.

"Đại lão gia ~ miệng anh ta cứ lải nhải thế này mãi sao?" Tô Cảnh cũng có chút ngơ ngác, lắc lắc đầu.

"Anh ta trước đây đâu có thế này!" Hắc Hạt tử cũng nghi hoặc nói một câu.

"Chắc là học từ Bàn Tử rồi!" "Ngô lão bản, anh học mấy thứ này từ ai vậy?" Lê Thốc ở bên cạnh hỏi một câu.

"Đây là sở trường của một người bạn tôi, anh ấy nói làm vậy có một lợi ích, chính là có thể ám thị bản thân, cho dù có chết, cũng có thể vui vẻ!" Nghe vậy, Tô Cảnh và Hắc Hạt tử nhìn nhau.

Tốt rồi, đã có bằng chứng, chính là Vương Bàn Tử!

"Mẹ kiếp, bạn anh đúng là đủ xui xẻo!" Lê Thốc không nhịn được nói.

"Người bạn này của tôi, không chỉ dùng một chữ 'tang' là có thể hình dung được!

Có cơ hội có thể giới thiệu các cậu quen biết!

Nếu như, cậu không bị tôi nấu thành món ăn!" Nghe vậy, sắc mặt Lê Thốc khổ sở.

“Thôi bỏ đi, thịt tôi không ngon đâu, thế này, tôi đi tìm đồ tiếp tế cho anh nhé!” Vừa nói, Lê Thốc vội vàng chạy về phía xe tải.

Ngô Tà và Tô Cảnh gật đầu, sau đó cũng dẫn Vương Mông đi theo.

“Hạt tử, cậu mang cái xe cẩu kia lại đây!” Tô Cảnh cũng giao việc cho Hắc Hạt tử.

Ngồi trên xe cẩu, nếu Cửu Đầu Xà Bách xuất hiện, còn có thể nhìn thấy ngay lập tức.

“Được thôi!” Hắc Hạt tử gật đầu, đi điều khiển chiếc xe cẩu.

Tô Cảnh cũng kéo Tô Nan tìm một chiếc xe tải, ngồi lên nóc xe.

Luôn chú ý những tên lính đánh thuê bị hút máu, vứt thành một đống.

Cũng không biết Cửu Đầu Xà Bách này có ngửi thấy mùi máu tanh ở đây không.

Không nói đến bên này.

Tây Bắc.

Chương 265

Một vùng đất phúc địa sa mạc ngoài biên cảnh.

Một tòa khách sạn cô độc ẩn hiện trong bão cát.

Mặc dù bề ngoài nhìn như một khách sạn, nhưng thực tế.

Bên trong có tới mười cải tạo giả Uông gia trang bị vũ khí đầy đủ canh gác.

Có thể nói là ngay cả một con ruồi cũng khó lòng bay vào.

Mà khách sạn đi sâu xuống lòng đất mười trượng, chính là căn cứ thí nghiệm Uông gia dựa vào một ngôi mộ lớn cải tạo ra.

Lúc này, trong một căn phòng tràn ngập sắc màu công nghệ cao.

Một nhánh cây thần bằng đồng xanh cao tới ba mét được đặt trong tủ trưng bày ở giữa.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ nhất là, có tới hàng ngàn điểm sáng lơ lửng gần nhánh cây thần.

Nhưng đột nhiên, một điểm sáng bạc khá lớn "phanh" một tiếng trực tiếp vỡ vụn.

Lập tức, trong phòng vang lên một hồi chuông báo động.

Rất nhanh, liền có mấy người Uông gia mặc đồng phục đen đi vào, sau đó ghi chép lại.

Ngay sau đó, liền đi về phía sâu bên trong căn cứ.

Bên ngoài một căn phòng, người tộc nhân Uông gia này chỉnh lý quần áo, sau đó với vẻ mặt cuồng nhiệt gõ cửa phòng.

"Vào đi!" Nghe thấy tiếng đáp lại từ bên trong, người Uông gia

này mới cẩn thận mở cửa, đi vào.

"Tộc trưởng!

Thuộc hạ có việc cần bẩm báo!" Nhìn người đàn ông trung niên mặc đường trang, ngồi trên ghế chủ tịch, người thanh niên này cung kính nói.

Mặc dù người đàn ông trung niên này nhìn qua bình thường vô kỳ, nhưng ông ta, lại là thủ lĩnh của gần ngàn tộc nhân Uông gia!

Tín ngưỡng tinh thần của người Uông gia, Uông Đại Sơn!

"Nói đi!" "Dấu ấn linh hồn của Uông Đình bị thần thụ thu lại, đã tiêu tán rồi!" Nghe lời này, Uông Đại Sơn đang vùi đầu viết gì đó trên bàn mới ngẩng đầu lên.

"Thất bại rồi sao?

Vậy dấu ấn linh hồn của Uông Nan có sao không?" "Tộc trưởng, mọi thứ của Uông Nan đều bình thường!

Nhưng Uông Cách, Uông Lỗ, và Uông Đình, dấu ấn linh hồn của ba người họ đều đã tiêu tán, ba người họ chắc chắn đã chết trong tay Tô Cảnh!

Chỉ có điều thuộc hạ không hiểu, vì sao Uông Nan lại không sao?

Tộc trưởng, ngài nghĩ xem, Uông Nan có khả năng phản bội Uông gia không!" "Uông Niệm, những chuyện này không cần ngươi bận tâm!" Nghe vậy, Uông Đại Sơn liếc nhìn hắn ta một cái.

Lập tức, người thanh niên tên Uông Niệm liền quỳ xuống đất.

Sau đó trên trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh, rồi vội vàng giải thích.

"Tộc trưởng, tôi chỉ là vì Uông gia chúng ta mà suy nghĩ thôi!" "Thôi được rồi, không cần nói nhiều!

Uông Nan không xảy ra chuyện gì, chứng tỏ cô ta vẫn chưa bại lộ, hoặc cô ta đã hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết Tô Cảnh rồi!

Những chuyện này không cần ngươi lo lắng, an tâm làm tốt việc của mình đi!

À đúng rồi, trước khi Uông Đình và ba người kia chết, có truyền tin tức gì về không?" Nghe vậy, Uông Niệm vội vàng gật đầu.

"Có ạ!

Uông Đình đã truyền về tọa độ của Cổ Đồng Kinh!" "Uông Niệm, truyền tọa độ này cho căn cứ huấn luyện!

Cụ thể, giao cho người của căn cứ huấn luyện làm!

Ngươi lui xuống đi!" "Vâng!" Uông Đại Sơn phất tay, áp lực trên người Uông Niệm mới hoàn toàn biến mất, sau đó hắn vội vàng lui ra ngoài.

Nhưng lúc này Uông Đại Sơn, ngón tay gõ gõ tay vịn ghế, lại chìm vào suy tư.

Nói thật, cái chết của ba người Uông Đình, là điều ông ta không ngờ tới.

Kể từ khi Tô Cảnh nhổ ra nhiều "quân cờ" của họ năm đó, mỗi người Uông gia hiện tại đều cực kỳ cẩn thận trong việc ngụy trang.

Thậm chí từ bỏ mặt nạ da người.

Cái chết của ba người họ, khiến Uông Đại Sơn đối với Tô Cảnh lại thêm một tia sát ý.

Đương nhiên, ông ta không hề biết, Uông Đình không chết, mà là bị Tô Cảnh ép uống Nô Dịch Đan.

Cũng là vì ông ta cực kỳ tự tin vào cấm chế thiết lập thông qua Thanh Đồng Thần Thụ.

Ngoại trừ cái chết, dấu ấn linh hồn không thể tiêu tán.

Nhưng ông ta lại không biết Tô Cảnh có thần vật như Nô Dịch Đan.

Vì Uông Đình đã được ông ta xác nhận là đã chết, thì không thể xuất hiện trong tầm mắt của Uông gia nữa.

Đây cũng là lý do Tô Cảnh không thông qua Nô Dịch Đan để khống chế Tô Nan.

Một khi bị khống chế, thì không thể tiếp cận căn cứ Uông gia.

Chưa kể điều này, Uông Đại Sơn cũng không phải không nghĩ tới, Tô Nan sẽ phản bội Uông gia.

Nhưng có thật sự phản bội hay không, vẫn phải đợi cô ta trở về Uông gia sau đó, dùng máy trắc hoang để nghiệm chứng, cộng thêm phân tích dữ liệu lớn.

Với sự cẩn trọng của Uông Đại Sơn, không lâu sau đã nghĩ ra đối sách.

Nếu Tô Nan thật sự phản bội Uông gia, rất có khả năng sẽ đưa Tô Cảnh trở về căn cứ thí nghiệm.

Vậy thì, không gian để thao tác sẽ rất lớn.

Có lẽ, có thể khống chế được Tô Cảnh trong căn cứ cũng không chừng.

Đương nhiên, Uông Đại Sơn chắc chắn sẽ không tự mình mạo hiểm.

Vì vậy, ông ta lựa chọn "đào hố" đồng đội.

Để lại một bộ phận năng lực giả Uông gia, bản thân thì đi tới căn cứ huấn luyện.

Nhờ sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ, nếu có thể thành công, thì tự nhiên mọi người đều vui mừng.

Nếu thất bại, thì bản thân ông ta chỉ tổn thất một căn cứ thí nghiệm và một bộ phận tộc nhân.

Chỉ cần bản thân còn sống, hoàn toàn có thể xây dựng lại một căn cứ thí nghiệm khác.

Chỉ có thể nói, Uông Đại Sơn thật là một lão cáo già...

Cảnh quay trở lại phía Tô Cảnh.

Hắc Hạt tử đã tìm thấy xe cẩu.

Sau đó đưa nó đến trước mặt đám lính đánh thuê.

Tô Cảnh thì ngồi lên đầu xe cẩu, đảm bảo mọi động tĩnh xung quanh đều có thể thu vào mắt.

Ngô Tà và đám người thì ngồi quây quần lại với nhau.

Vừa ăn cơm rang thịt băm ớt xanh Hắc Hạt tử mang đến, vừa tò mò nhìn Tô Cảnh.

"Ngô Tà, anh nói Tô gia thế này có hơi tàn nhẫn không!" Nhìn những tên lính đánh thuê nằm trên đất như chó chết, trong mắt Lê Thốc hiện lên một tia không đành lòng.

"Tàn nhẫn?

Trước đó khi họ dùng súng chĩa vào cậu, cậu không thấy họ tàn nhẫn sao?

Nếu cậu thấy không đành lòng, hay là cậu đi thay thế họ?" Ngô Tà thản nhiên nói một câu.

Nghe vậy, Lê Thốc lắc đầu như trống bỏi.

"Thôi bỏ đi, bỏ đi!" Mà Hắc Hạt tử cũng có chút cảm thán: "Ai,

Hạo Thiên Chân năm đó đã một đi không trở lại rồi!" Ngô Tà của năm đó, nếu nhìn thấy cảnh này, chưa chắc sẽ không làm ra hành động thánh mẫu gì đó.

Nhưng bây giờ... quan tâm làm gì?

Sau khi Tiểu Ca đi rồi, lòng Ngô Tà sớm đã lạnh rồi.

Cảnh tượng như vậy, trong lòng căn bản không có chút gợn sóng nào.

Tiến đến gần Hắc Hạt tử, Lê Thốc lại tò mò hỏi một câu.

"Kính đen, Tô gia đây là muốn làm gì?" Liếc nhìn thằng nhóc này một cái, Hắc Hạt tử trực tiếp vỗ vào gáy cậu ta một cái.

"Kính đen là cậu gọi đấy à?" "Hắc gia!

Chương 266

Hắc gia!" Lê Thốc xoa xoa gáy, trong lòng không nhịn được chửi thầm một câu.

Nhưng trên mặt lại cười híp mắt gọi hai tiếng.

"Thế này còn tạm được!" Hắc Hạt tử hài lòng gật đầu.

Sau đó mới giải thích.

"Tô gia đây là đang câu cá!" "Làm sao có thể?

Trong sa mạc làm sao có cá được, anh sẽ không thật sự nghĩ tôi là kẻ ngốc chứ?

Hơn nữa câu cá gì mà cần dùng người làm mồi nhử?" Lê Thốc có chút cạn lời nói.

"Tôi chỉ là ví dụ!

Ví dụ cậu hiểu không?" Hắc Hạt tử lại vỗ vào đầu Lê Thốc một cái, sau đó mới tiếp tục nói.

"Trong sa mạc, có một loại thực vật có nguyên lý tương tự như hoa ăn thịt người!

Thằng nhóc, cậu nhớ kỹ, thứ này gọi là Cửu Đầu Xà Bách!" Nhưng lời Hắc Hạt tử vừa dứt, Lê Thốc đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận nhói đau.

Suýt nữa không thở nổi.

"Đau...

đau quá!" Thấy vậy, ánh mắt Ngô Tà lóe lên.

Phải biết rằng Ngô Tà đã thêm rễ Cửu Đầu Xà Bách vào thuốc

giảm đau của Lê Thốc, để có thể tương ứng với chủ thể.

Vì Lê Thốc có phản ứng, vậy chứng tỏ Cửu Đầu Xà Bách nhất định đang ở gần đó.

Lúc này, Tô Nan ở đằng xa cũng kinh hô một tiếng.

"Mau nhìn, Ly Nhân Bi biến mất rồi!" Vừa nghe lời này, mọi người đều nhìn sang.

Quả nhiên, tấm Ly Nhân Bi mà Ngô Tà tự tay dựng lên trước đó thật sự như thể bốc hơi khỏi không khí.

Đồng thời, trong cát dường như có thứ gì đó nhanh chóng bò về phía mọi người.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp hét lớn về phía mọi người.

"Mau tránh ra!" Vừa nói, hắn dùng sức bẻ gãy mấy thanh thép từ xe cẩu, tiện tay vung một cái.

Liền bắn về phía những dây leo của Cửu Đầu Xà Bách đang ẩn dưới cát.

Nghe Tô Cảnh nhắc nhở, mọi người đều tản ra chạy trốn.

Lúc này, mặt đất đột nhiên truyền đến chấn động dữ dội.

Mấy chục rễ cây của Cửu Đầu Xà Bách phá đất chui lên, nhanh chóng quấn lấy những tên lính đánh thuê bị Tô Cảnh tập trung lại một chỗ.

Sau đó từng tên lính đánh thuê bị dây leo của Cửu Đầu Xà Bách siết chặt, máu tươi nhanh chóng bị những gai nhọn trên dây leo đâm vào cơ thể hấp thu.

Không lâu sau, những tên lính đánh thuê này liền trở thành những xác khô.

Thấy vậy, trong mắt mọi người không khỏi lóe lên một tia kinh hoàng.

"Mau trốn vào xe!" Tô Cảnh hét lên một tiếng về phía mọi người, sau đó Ngô Tà và những người khác liền bắt đầu bỏ chạy điên cuồng.

Tô Cảnh từ trên xe cẩu nhảy xuống, trực tiếp nhảy vào giữa những dây leo của Cửu Đầu Xà Bách.

Cửu Đầu Xà Bách này, trong nháy mắt đã có thể hút khô máu thịt con người, tuyệt đối đáng sợ hơn cả nguyên tác.

Có lẽ, thứ này đã hóa yêu!

Dường như cảm nhận được huyết khí khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể Tô Cảnh.

Những dây leo của Cửu Đầu Xà Bách điên cuồng quấn lấy Tô Cảnh.

Thậm chí từ bỏ tấn công Tô Nan và những người khác.

Nhưng Tô Cảnh trực tiếp dùng một chiêu Kim Quang Hộ Thể.

Đáng cười!

Căn bản không thể xuyên thủng phòng ngự!

Quan trọng nhất, Cửu Đầu Xà Bách này còn cho Tô Cảnh cơ hội tóm lấy nó.

Bị vô số dây leo quấn quanh, Tô Cảnh trực tiếp ôm chặt lấy nó, dùng hết sức lực kéo ra ngoài.

Muốn chế phục Cửu Đầu Xà Bách này, nhất định phải tìm được chủ thể của nó.

Cắt đứt những dây leo này, hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Tô Cảnh trực tiếp từ dưới đất kéo ra một vật thể khổng lồ.

Hoặc có lẽ dùng từ "kéo" không hẳn thích hợp, phải nói là thứ này tự mình chui ra từ trong cát.

"Mẹ kiếp!

Cái quái quỷ gì thế này!" Lê Thốc nhìn chủ thể của Cửu Đầu Xà Bách, suýt chút nữa bị dọa chết.

Cảm giác đau đớn ở sau lưng càng trở nên dữ dội hơn, sau đó cậu ta khom lưng không nhịn được nôn khan.

Một đoạn rễ của Cửu Đầu Xà Bách trực tiếp bị nôn ra.

Sau đó nhanh chóng chui xuống lòng đất.

"Đây lại là cái gì?" Lê Thốc suýt chút nữa sụp đổ.

"Rễ của Cửu Đầu Xà Bách, chủ thể đã xuất hiện, nó tự nhiên sẽ bị triệu hồi về!" Hắc Hạt tử đầy hứng thú đánh giá chủ thể của Cửu Đầu Xà Bách, cười hì hì nói.

"Vậy thứ này vì sao lại ở trong cơ thể tôi?" "Vậy cậu phải hỏi Ngô Tà rồi!" Nghe lời Hắc Hạt tử nói, Lê Thốc quay đầu nhìn về phía Ngô Tà.

Nhưng vừa định nói, đã bị Ngô Tà ngắt lời.

"Suỵt!

Nhìn kỹ đi!

Nếu không cậu sẽ hối hận cả đời đấy!" Cửu Đầu Xà Bách này, cao tới mười tầng lầu, bò ra từ trong cát.

Trên thân chính vô số rễ cây vung vẩy, cuồn cuộn về phía Tô Cảnh.

Mà trên thân chính của Cửu Đầu Xà Bách, một cái miệng rộng như chậu máu đột nhiên mở ra.

Bên trong là những vòng răng sắc nhọn như dao găm.

Cửu Đầu Xà Bách này, quả nhiên đã hóa yêu!

Tô Cảnh đối mặt với những dây leo đầy gai nhọn đang cuồn cuộn tới, vẫn ung dung tự tại.

Trên bề mặt cơ thể dâng lên một tầng kim quang, sau đó đột ngột bùng lên cao hơn ba trượng.

Một bàn tay khổng lồ như đúc bằng vàng, trực tiếp vồ lấy thân chính của Cửu Đầu Xà Bách.

Một bên khác, một bàn tay khổng lồ khác đột nhiên hiện ra, mạnh mẽ vung quyền đấm vào Cửu Đầu Xà Bách này.

Cửu Đầu Xà Bách vốn đang đứng trên cát, trực tiếp bị cú đấm này đánh chìm vào trong cát.

Trên thân cây xuất hiện từng vết nứt.

Mà lúc này, một đạo lôi quang màu vàng chói mắt sáng lên.

Khiến Tô Cảnh nổi bật lên như Lôi Thần tái thế.

Một con lôi long vàng rực hiện ra, phóng thẳng về phía Cửu Đầu Xà Bách.

Kèm theo từng tràng âm thanh lách tách, Cửu Đầu Xà Bách trực tiếp đổ sụp.

Trên bề mặt cơ thể bốc lên từng làn khói đen, tỏa ra mùi khét lẹt.

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng thu hồi kim quang, đáp xuống trên thân Cửu Đầu Xà Bách.

Lật lòng bàn tay, một viên Nô Dịch Đan liền được Tô Cảnh lấy ra,

ném vào cái miệng khổng lồ trên thân cây.

Sau đó tâm niệm vừa động, liền thu nó vào không gian hệ thống.

Thấy Cửu Đầu Xà Bách bị chế phục, mọi người mới từ trong xe bước ra.

“Tô gia phong thái vẫn như xưa!” Hắc Hạt tử tiến lên nịnh nọt một câu.

Lê Thốc thì trợn mắt há mồm.

Thậm chí một lúc còn nghi ngờ mình đã nhìn thấy thần linh...

Chương 267

Trên mặt Tô Nan cũng hiện lên một tia cười khổ.

Trong lòng cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

Người đàn ông này, còn đáng sợ hơn Uông gia rất nhiều...

"Được!

Cửu Đầu Xà Bách đã giải quyết xong!

Chúng ta cũng nên tiến hành bước tiếp theo rồi!" Tô Cảnh nhìn mọi người, vỗ vỗ tay, cười hì hì nói một câu.

Ngô Tà thì giơ ngón cái lên.

"Tô ca, anh giải quyết nó rồi, chúng ta đỡ được không ít việc rồi!" "Vậy đi thôi?" Tô Cảnh nói, đi về phía nơi Cửu Đầu Xà Bách bò ra trước đó, chỗ này đã lõm xuống thành một cái hố lớn.

Mà bên rìa cái hố lớn, một kiến trúc ẩn dưới cát dần hiện ra.

Tô Cảnh trực tiếp nhảy xuống, sau đó ở đỉnh kiến trúc này nhấc chân dùng sức đạp một cái.

Mái nhà đổ bằng bê tông bị đạp thủng một lỗ lớn.

Tô Cảnh là người đầu tiên nhảy xuống.

Sau đó, Tô Nan và Ngô Tà cùng những người khác đều vội vàng theo sau.

Xuống dưới xong, mọi người mới phát hiện, nơi này dường như là một phòng chứa đồ.

Đi ra ngoài, tiến vào hành lang.

Bật đèn pin lên, mọi người mới nhìn rõ đây là nơi nào.

“Nơi này rất có khả năng là địa điểm thí nghiệm của Cổ Đồng Kinh năm xưa!” Ngô Tà là người đầu tiên mở miệng, nói một câu.

“Nơi này vì sao lại kỳ lạ thế, bức tường bên này làm bằng tôn, nhưng bên kia lại bình thường, vì sao lại thiết kế như vậy?” Lê Thốc cũng có chút thắc mắc hỏi.

“Điều này chứng tỏ, chúng ta hiện tại đang ở trong một cái hộp tôn lớn!

Nhưng mà, nơi này sâu dưới lòng đất, lại không ngờ bên trong còn có dưỡng khí!” Hắc Hạt tử ở bên cạnh giải thích một câu.

“Bức tường tôn này, chắc chắn là dùng để chống lại xà bách!

Nhưng nhìn mức độ rỉ sét của nó, e rằng cũng không chống cự nổi sự tấn công của xà bách!

May mà Tô gia đã xử lý xà bách này rồi, nếu không chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây!” Ngô Tà có chút may mắn nói.

“Được rồi, mau đi thôi!

Nơi này, hẳn là công trình xây dựng của Cổ Đồng Kinh năm đó.

Bên trong nói không chừng có manh mối gì...” Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Sau đó, Tô Nan đột nhiên ngồi xổm xuống, nhặt mấy tờ giấy vương vãi trên đất, phủi phủi lớp bụi trên đó.

“Xem ra, ở đây có một vài manh mối rồi!” Vừa nói, cô chiếu đèn pin qua.

Mọi người cũng đều xúm lại.

“Ố!

Tiếng Nga à!

Nan tỷ, chị có hiểu không?" Liếc nhìn thằng nhóc này một cái, Tô Nan trợn mắt trắng.

"Nan tỷ của cậu tinh thông tám thứ tiếng đấy!

Đây là số tiếng Nga, 056!" "Công trình 056 của Cổ Đồng Kinh?" Lê Thốc kinh hô một tiếng.

"Không sai, cho đến năm 1945, nơi này vẫn luôn hoạt động!

Trên đó viết, có một đội khai quật nước ngoài gồm mấy trăm người, đang tiến hành một công trình bí mật ở đây.

Trên đó viết, dường như là đang đào thứ gì đó trong cát!

Nhưng cụ thể thì, trên đó không hề ghi lại!" Nghe vậy, trong lòng Tô Cảnh cũng đã có phán đoán.

Chắc hẳn chính là ở nơi này, tiến hành thí nghiệm cải tạo sinh vật.

Chiết xuất huyết thanh gen của Hắc Mao Xà, tiêm vào cơ thể người.

Hoặc có lẽ, cũng là để theo đuổi trường sinh?

Tình hình cụ thể, Tô Cảnh thì không biết.

"Được rồi, đi thôi!" Kéo Tô Nan đứng dậy, Tô Cảnh trực tiếp nói.

"Muốn tìm manh mối, còn phải đi sâu vào bên trong nữa!" Mọi người đều gật đầu.

Sau đó Ngô Tà và Vương Mông đi trước mở đường.

Hắc Hạt tử và Lê Thốc theo sát phía sau, còn Tô Cảnh thì kéo Tô Nan thong thả đi theo sau.

Nơi này, đối với Tô Cảnh mà nói, căn bản không có mấy sức hấp dẫn.

Vẫn phải đi sâu vào bên trong một chút, những bảo vật đó mới là

động lực thúc đẩy Tô Cảnh tiến lên!

Đi dọc theo hành lang về phía trước, sau đó mọi người liền tiến vào một căn phòng.

Bày trí bên trong, dường như là văn phòng của một vị lãnh đạo nào đó.

Ngô Tà và mấy người lật tung tủ kệ, nhưng không phát hiện tin tức hữu ích nào.

Nhưng Lê Thốc lại phát hiện một chiếc hộp sắt bị khóa.

"Ai có dây thép không?" Gõ gõ chiếc hộp, Lê Thốc hỏi một câu.

"Không có dây thép, dùng dây đồng dự phòng để buộc thuốc nổ được không?" Nghe vậy, Hắc Hạt tử lên tiếng hỏi một câu.

"Là dây thì được!" "Đây!" Tiếp lấy sợi dây đồng Hắc Hạt tử đưa tới, Lê Thốc liền bắt đầu thao tác ở đó.

Không lâu sau, liền mở được ổ khóa.

"Tốt thật đấy!

Thằng nhóc cậu hóa ra là trộm à!" Hắc Hạt tử khen ngợi.

Mở khóa ra, những thứ bên trong đập vào mắt mọi người.

Ngô Tà vội vàng tiến lên xem xét, sau đó nghi hoặc thốt lên.

"Phật gia?" Tên của mỗi tập tài liệu bên trong, đều là Trương Khải Sơn!

"Phật gia?

Lão Phật gia sao?" Lê Thốc nghi hoặc hỏi, nhưng Ngô Tà lại không đáp lại.

Anh ta trực tiếp dùng dao chặt đứt ổ khóa ngăn kéo bàn làm việc, sau đó kéo ngăn kéo ra.

Từ bên trong lấy ra một khối đá.

“Mẫu vật lõi đá?

Lẽ nào Phật gia đã nhận thầu công trình của người nước ngoài?” Vừa nói, anh ta lại lấy ra một chiếc hộp bên trong.

Mở ra xong, thì là một bộ da rắn lột hoàn chỉnh.

“Mẹ kiếp!

Cái da rắn này ư?

Sao lại còn có lông?” Thấy vậy, Tô Cảnh không nhịn được gật đầu: “Quả nhiên là vậy!” Vừa nói, hắn vươn tay kéo mở ngăn kéo bên kia.

Bên trong liền xuất hiện một khẩu súng lục.

Lấy ra xong, Tô Cảnh kiểm tra một chút, sau đó liền ném cho Hạt tử.

“Vẫn dùng được!

Đi thôi, rời khỏi đây trước đã!” Vừa nói, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

Trương Đại Phật gia, năm đó đã nhận thầu công trình này.

Tô Cảnh loáng thoáng nhớ, bên trong nơi này còn có một con quái vật không phải người cũng không phải quỷ.

Mặc dù vẫn còn trí tuệ, nhưng cũng vĩnh viễn không thể ra khỏi tòa nhà lớn này.

Trở thành Hắc Phi Tử cộng sinh với Hắc Mao Xà.

Chương 268

Mặc dù dung mạo có chút không đành lòng nhìn thẳng, nhưng không thể phủ nhận.

Hắc Phi Tử này sở hữu sức sống cực kỳ mãnh liệt, và khả năng hồi phục mạnh mẽ.

Cũng có thể nói, kế hoạch nghiên cứu năm đó, chỉ thành công một nửa.

Có lẽ, có thể tìm thấy Hắc Phi Tử này, sau đó từ trên người nó giải mã huyết thanh bán thành phẩm đã được tiêm năm đó.

Nếu được hoàn thiện, thật sự có khả năng thông qua phương tiện khoa học kỹ thuật, thực hiện một ý nghĩa nào đó của sự trường sinh.

Vì vậy, Tô Cảnh mới vội vã rời khỏi đây.

"Tô gia đây là muốn làm gì?" Lê Thốc không nhịn được có chút tò mò.

"Cậu không cần biết, đi theo chúng tôi là được rồi!" Ngô Tà thản nhiên nói một câu, sau đó cũng theo kịp Tô Cảnh.

Ra khỏi căn phòng làm việc này, mọi người lại trở về hành lang.

"Mà nói chứ, Hắc gia, tối thế này anh đeo kính đen thật sự nhìn rõ được sao?" Thằng nhóc Lê Thốc này bị chứng sợ không gian kín, cứ muốn tìm chuyện để nói.

"Ánh sáng càng tối, tôi nhìn càng rõ!" "Thật hay giả đấy, tháo ra tôi xem thử!" Vừa nói, Lê Thốc liền muốn tiến lên giật kính đen của Hắc Hạt tử.

Nhưng lại bị Hắc Hạt tử dùng một đòn thủ đao đánh vào bụng.

“Mẹ kiếp, Hắc Hạt tử, anh chơi thật à?” Ôm bụng, Lê Thốc đau đến nhe răng trợn mắt nói.

“Với cái thân thủ của cậu, nếu người khác biết cậu từng đi cùng chúng tôi, chúng tôi đều không dám nhận người này!

Thằng nhóc, có muốn tôi dạy cậu vài chiêu không?” “Anh á?

Thôi bỏ đi!” Lê Thốc có chút khinh thường, sau đó đi đến trước mặt Hắc Hạt tử, một cú “liêu âm cước” liền lén lút đá tới.

Nhưng vẫn bị Hắc Hạt tử một cước đá vào đầu gối.

“Hổ không gầm, coi tôi là mèo bệnh à!” Vừa nói, Lê Thốc trực tiếp vung một cú đấm về phía Hắc Hạt tử.

Nhưng, lại bị Hắc Hạt tử dễ dàng đỡ được.

“Thằng nhóc, hôm nay tôi dạy cậu một chiêu!” Lời vừa dứt, Hắc Hạt tử nhanh chóng gạt tay đấm của Lê Thốc ra, sau đó một chưởng đánh vào ngực Lê Thốc, đánh bay cậu ta mấy mét.

“Chiêu này gọi là ‘Liên Tước Đái Đả’!” Tự biết không đánh lại Hắc Hạt tử, Lê Thốc cũng chỉ đành nuốt cục tức vào bụng.

“Thôi được rồi, tôi không chấp người mù!” Hai người đùa giỡn một lát, Tô Cảnh và những người khác đã đi xa lắm rồi.

Thấy hai người họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, Ngô Tà trực tiếp gọi một tiếng.

“Đừng đùa nữa, mau theo kịp đi!

Phía trước có phát hiện rồi!” “Hắc gia, sao ở đây càng ngày càng lạnh vậy?” Lê Thốc cùng Hắc Hạt tử vội vã đuổi theo Tô Cảnh và mọi người.

Tuy nhiên, vừa đi, Lê Thốc vừa xoa xoa cánh tay, không nhịn được mà lầm bầm một câu.

“Đây là dưới lòng đất, đương nhiên sẽ lạnh rồi!” “Bớt nói nhảm, mau đuổi kịp đi!” Hắc Hạt tử nói xong, lại tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, hai người đã đi đến bên cạnh Tô Cảnh và những người khác.

Lúc này, hai người mới nhìn thấy phát hiện mà Ngô Tà đã nói.

Cầu thang thông xuống tầng dưới đã sập hoàn toàn, để lộ một cái hố đen ngòm.

“Cái cầu thang này sao lại bị chặt đứt?” Hắc Hạt tử nghi hoặc hỏi.

“Bên dưới chắc chắn có thứ gì đó, trong tình thế bất đắc dĩ, mới phải phá hủy cầu thang!” Tô Cảnh nhìn cái hố đen kịt, giải thích một câu.

“Vậy chúng ta có phải không ra được nữa không?” Lê Thốc có chút uất ức nói.

Nghe vậy, Ngô Tà không nhịn được liếc xéo cậu ta một cái.

“Đúng vậy!

Chúng ta đều phải chết ở đây!

Nhưng trước khi chúng ta chết, cậu sẽ trở thành lương thực của chúng ta trước!” Bị Ngô Tà dọa như vậy, Lê Thốc lập tức không dám hó hé tiếng nào nữa.

Lúc này, Tô Nam lại phát hiện ra một manh mối.

“Mau qua đây xem, bên này có nắp cống.” Nghe vậy, mọi người vội vàng đi tới.

Tô Cảnh ngồi xổm xuống, trực tiếp dùng tay cạy nắp cống.

Sau đó ra hiệu cho Ngô Tà.

Ngô Tà liền lấy ra một sợi dây thừng từ ba lô, buộc vào lan can,

rồi trượt xuống cống ngầm.

“Đi thôi!

Xuống thôi!” Tô Cảnh nói một câu, rồi nhảy xuống trước.

Tô Nam theo sát phía sau, những người khác thì lần lượt bám vào dây thừng, từng chút một leo xuống.

Lối đi này không ngắn, mọi người bò dọc theo đường hầm, mất khoảng mười phút mới đẩy được một cửa thông gió, rồi lần lượt tiến vào một căn phòng.

“Đây là nơi nào?

Có vẻ như là một kho chứa đồ!” Nhìn những giá kệ được bày biện bên trong cùng những chiếc thùng sắt nằm rải rác trên mặt đất, Lê Thốc tò mò hỏi một câu.

Cả nhóm bật đèn pin kiểm tra căn phòng.

Không lâu sau, Hắc Hạt tử đột nhiên gọi mọi người.

“Mấy người mau lại xem, có một dấu tay ở đây!” “Ngón tay này còn dài hơn cả Ách Ba Trương, xương cốt kỳ lạ, khác thường nhân!” “Nhưng sao chỉ có bốn ngón?” Nghe Hắc Hạt tử nói về Tiểu Ca, Ngô Tà vội vàng đi tới.

Nhưng chỉ dựa vào một quầy thu ngân, cũng không thể phát hiện ra điều gì.

Tuy nhiên, trong mắt Tô Cảnh lại lóe lên một tia vui mừng.

Dấu tay này, chắc chắn là của sinh vật sống nào đó trong tòa nhà này...

Vì đã xuất hiện dấu vết nó để lại, chẳng phải nói rằng, nơi này cũng nằm trong phạm vi hoạt động của nó sao?

Xem ra, không còn xa nó nữa! …… “Tô gia, mọi người lại xem cái này!” Lê Thốc lúc này cũng có phát hiện.

“Ở đây có rất nhiều hòm sắt!” “Ối!

Cháu phát hiện ra bảo bối!” Nói rồi, Lê Thốc cầm lên một viên đá hình bầu dục màu tím giống như hổ phách từ trên bàn.

“Thứ gì, để tôi xem!” Ngô Tà đi tới, trực tiếp lấy từ tay cậu ta.

“Viên đá quý này hình như giống viên trong quan tài thành chủ?” Lê Thốc có chút nghi hoặc nói.

Ngô Tà gật đầu, rồi chiếu đèn pin vào.

Bên trong một bóng đen ẩn hiện.

Dưới ánh sáng, hình dạng bóng đen bên trong lờ mờ hiện ra.

Đó chính là một con rắn con!

“Rắn ư?” Lê Thốc kinh ngạc.

Ngô Tà gật đầu, rồi trực tiếp đưa viên đá quý cho Tô Cảnh.

“Tô ca, anh xem!” Nhận lấy viên đá quý, Tô Cảnh liền cảm nhận được một luồng sinh mệnh đang dao động trên đó.

“Con rắn này, vẫn còn sống!” Nghe vậy, mọi người đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, Tô Cảnh vận kình lực vào lòng bàn tay, một tiếng “rắc rắc” vỡ vụn vang lên.

Lớp vỏ bọc quanh thân rắn trực tiếp bị Tô Cảnh nghiền nát.

Sau đó, một con rắn Hắc Mao Xà con, rơi vào tay Tô Cảnh.

Nó nhẹ nhàng uốn mình, rồi mở mắt, ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng bàn tay Tô Cảnh.

Thấy vậy, mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Nắm con rắn Hắc Mao Xà con này, Tô Cảnh suy nghĩ một chút, rồi vẫy tay về phía Lê Thốc.

"Lê Thốc, lại đây!" "Tô gia, làm gì ạ?" Thấy Tô Cảnh gọi mình, Lê Thốc có chút nghi hoặc đi tới.

Nhưng vừa đến gần Tô Cảnh, liền thấy một bóng đen vụt qua trước mắt.

Sau đó liền cảm thấy cổ đau nhói, rồi tiếp đó ngã vật xuống đất.

Trước khi hôn mê, Lê Thốc còn loáng thoáng nhìn thấy Tô Cảnh rút một con rắn từ cổ mình ra.

Chương 269

Sau đó, Lê Thốc liền rơi vào trạng thái hôn mê.

"Tô gia, anh làm gì vậy?" "Để thằng nhóc này đọc ký ức được con rắn này lưu giữ, xem có tin tức hữu ích nào không!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Lê Thốc có thể đọc được pheromone, mọi người đều biết rõ.

Nếu không thì sẽ không kéo cậu ta vào cuộc.

"Vương Bàn Tử, cậu trông chừng Lê Thốc!" "Được!" Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử một câu, rồi ngồi xổm xuống kéo ra một chiếc hộp từ dưới bàn.

Thấy vậy, mấy người đều tò mò xúm lại.

Thổi bay lớp bụi trên đó, Ngô Tà trực tiếp mở chiếc hộp.

"Máy ghi âm Ba Tư Thản ư?" Hắc Hạt tử nghi hoặc cất tiếng.

Ngô Tà gật đầu, rồi tiếp lời.

"Trên máy ghi âm này vẫn còn băng từ, bên trong chắc là ghi lại một số thứ hữu ích!" "Tôi có máy phát điện mini!" Hắc Hạt tử trực tiếp lấy ra một máy phát điện mini từ trong túi, rồi nối vào máy ghi âm.

Thông qua máy phát điện quay tay, chiếc máy ghi âm này sau nửa thế kỷ, vậy mà vẫn có thể hoạt động.

Đây quả là một niềm vui bất ngờ.

Kèm theo một tiếng "lạch cạch", máy ghi âm phát ra giọng một người phụ nữ.

"Độ dài sóng tám trăm năm mươi, máy quang phổ mọi thứ bình

thường!" "Hoạt độ tế bào ba mươi tám phẩy bốn phần trăm…" "Hoạt độ tiến gần điểm giới hạn, xin yêu cầu dừng kiểm tra!" …… "Không hay rồi!

Vật thí nghiệm trốn thoát, vật thí nghiệm trốn thoát!" "Nó ở đâu?" "A!!!" "Huyết thanh!

Đưa huyết thanh cho tôi!" …… Kèm theo một tiếng thét chói tai, băng từ vừa lúc phát xong.

Nghe nội dung của băng từ, sắc mặt mấy người đều khác nhau.

"Xem ra, nơi này hình như đã từng tiến hành một cuộc thí nghiệm trên người!" "Hơn nữa còn thất bại…" Tô Cảnh thản nhiên nói.

Thông qua tin tức được đọc ra từ băng từ này, vật thí nghiệm đó chắc hẳn chính là con quái vật bốn ngón tay kỳ dị.

Cũng chính là cái gọi là "hắc phi tử" kia.

Lúc này, Lê Thốc đột nhiên toàn thân bắt đầu co giật.

Miệng thì vẫn luôn gọi Thẩm Quỳnh.

Bên ngoài, đột nhiên vang lên từng tiếng "đùng đùng", khiến mọi người sắc mặt căng thẳng.

Dường như có thứ gì đó đang điên cuồng va đập vào tường.

Mấy người vội vàng đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

Lê Thốc cũng tỉnh lại từ hôn mê, đại não hỗn loạn, được Vương Bàn Tử đỡ đứng dậy.

"Tiếng động này, chắc hẳn là chủ nhân của dấu tay kia!" "Tôi qua xem sao." Ngô Tà nhíu mày nói, rồi cẩn thận đi về phía có tiếng động.

Nhưng không ngờ, sàn nhà đột nhiên sập xuống, cả người Ngô Tà trực tiếp rơi xuống.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi nhíu mày, rồi vội vàng đi tới.

“Không sao chứ, Tiểu Tam Gia?” Hắc Hạt tử gọi xuống cái hố mà Ngô Tà đã rơi xuống.

Ngay sau đó, liền truyền đến giọng của Ngô Tà.

“Không sao!

Dưới này, hình như là một sân khấu!” Nghe vậy, Hắc Hạt tử nhìn Tô Cảnh một cái.

“Tô gia, tôi xuống trước thăm dò tình hình!” “Cậu cứ hỏi thằng nhóc kia đã thấy gì!” Nói xong, một cái nhảy liền vọt xuống.

Tô Cảnh thì nhìn Lê Thốc đang được Vương Bàn Tử đỡ.

Thằng nhóc này lúc này đang vẻ mặt ngơ ngác.

Tô Cảnh trực tiếp đi tới, vỗ vỗ vào mặt cậu ta.

“Thằng nhóc, tỉnh dậy đi!” “Nói cho anh biết, cậu đã thấy gì?” Bị Tô Cảnh làm vậy, Lê Thốc mới phản ứng lại.

“Cháu thấy rất nhiều người, mặc áo khoác trắng!” “Hình như đang tranh giành thứ gì đó với một người.

Rồi bị một người mặc quân phục bắn đứt một ngón tay!” “Thẩm Quỳnh!

Đúng vậy, cháu còn thấy Thẩm Quỳnh!” “Tô gia, tại sao cháu lại thấy những chuyện từng xảy ra ở đây?” “Còn Thẩm Quỳnh, tại sao cháu lại thấy Thẩm Quỳnh?” Lê Thốc có chút sụp đổ về mặt cảm xúc.

“Cậu có thể nhìn thấy những cảnh này, là vì cậu có thể đọc được pheromone do loài rắn phát ra!” “Nhưng rắn Hắc Mao Xà khác với các loài rắn khác, pheromone của nó có thể lưu trữ những hình ảnh trong quá khứ.” “Còn về Thẩm Quỳnh, cậu không cần tìm hiểu nhiều như vậy!” Giải thích cho thằng nhóc này một câu, rồi Tô Cảnh liền quay

người đi về phía cái hố mà Ngô Tà đã giẫm sập.

Lê Thốc bây giờ trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Tô Cảnh không nói với cậu ta, cậu ta cũng đành chịu.

Cũng không phải Tô Cảnh không nói cho Lê Thốc, chủ yếu là chính mình cũng không biết.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Thẩm Quỳnh kia, tuyệt đối không phải Thẩm Quỳnh bạn thuở nhỏ của Lê Thốc, cũng không phải Thẩm Quỳnh do Uông Tiểu Viện giả mạo.

Mặc dù ba người trông giống hệt nhau, nhưng thật sự không phải cùng một người… Tình hình cụ thể, Tô Cảnh lười đi sâu tìm hiểu. …… Nhảy xuống lối đi đến tầng dưới.

Tô Cảnh cũng phát hiện ra sân khấu treo vải đỏ ở đây.

Người ta nói Phật Gia thích nghe hí kịch, quả nhiên không sai.

Nếu không thì sao lại dành ra một khoảng không gian lớn như vậy ở đây để làm sân khấu chứ.

"Nơi này, sao càng ngày càng lạnh vậy!" Lê Thốc xoa xoa cánh tay, không nhịn được nói.

"Thằng nhóc con, cậu không thấy như vậy mới càng có không khí kinh dị sao?" Tô Nam cười tủm tỉm nói một câu.

Nghe vậy, Lê Thốc không nhịn được liếc xéo.

Tiên sư nó không khí kinh dị!

"Ối, sao lại nhiều xác rắn lột thế này?" "Tô gia, chúng ta đừng đi nữa!" Nhưng, vừa quay đầu, Lê Thốc đã nhìn thấy một đống xác rắn lột treo trên ghế và băng ghế.

Sợ đến mức rùng mình một cái.

“Nếu cậu muốn đi thì có thể tự mình lên, không ai cản cậu đâu!” “Biết đâu còn có thể gặp được chủ nhân của dấu tay kia!” Lê Thốc rùng mình một cái, bị Tô Cảnh dọa cho, cũng không dám nói gì nữa.

Tô Cảnh nói xong, liền vén tấm màn che sân khấu lên.

Rồi, một cảnh tượng quỷ dị liền hiện ra trước mắt mọi người.

Dưới sân khấu, từng cặp nam nữ mặc trang phục của nửa thế kỷ trước, ngồi chật kín các ghế.

Rất rõ ràng, họ đã là người chết.

Nhưng thi thể vẫn được bảo quản hoàn hảo, ngoại trừ làn da tái nhợt, không khác gì người sống.

Quan trọng nhất, những “người” này, mỗi người đều giữ một tư thế quỷ dị.

Trông vô cùng đáng sợ!

“Ối!

Cái quái vật gì thế này?” Lê Thốc không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Đây là người!” Giọng Lê Thốc vừa dứt, dưới sân khấu, Ngô Tà và Hắc Hạt tử liền đi ra từ một góc.

“Tô gia, mọi người xuống rồi!” Ngô Tà gật đầu với Tô Cảnh.

“Thế nào rồi, có phát hiện gì không?” Bật đèn pin, quét một vòng, Tô Cảnh trực tiếp hỏi.

Gật đầu, Ngô Tà và Hắc Hạt tử trực tiếp đi đến trước mặt một “người”.

“Tô gia, mọi người qua đây xem!” “Nhiều năm như vậy trôi qua rồi, vẫn được bảo quản tốt đến thế này!” “Làn da này trơn nhẵn, cứ

như vừa mới lột da vậy.” “Chắc hẳn là bị rắn Hắc Mao Xà ký sinh, đạt đến một loại quan hệ cộng sinh người-rắn!” …… Tô Cảnh đưa tay chạm vào mặt thi thể.

Trên đó vậy mà còn có một lớp vảy nhỏ li ti không dễ thấy.

Nhìn nữ thi này, Tô Cảnh không khỏi có chút cảm thán.

“Trẻ tuổi như vậy đã chết, thật là đáng tiếc!” Nói xong, nhìn mọi người, Tô Cảnh lại tiếp tục nói.

“Mau rời khỏi đây đi, những thứ này, đã trở thành một loại sinh vật khác rồi!” “Bây giờ chúng nó chắc hẳn đang ngủ đông, một khi bị nhiệt độ cơ thể chúng ta ảnh hưởng mà tỉnh lại, sẽ vô cùng phiền phức!” Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

“Tô gia, chúng cháu đã phát hiện ra lối ra ở phía bên kia!” Ngô Tà chỉ vào một góc, nói với Tô Cảnh.

“Vậy mau đi thôi, đừng phí thời gian ở đây nữa!” Mọi người đang định rời đi, nhưng Lê Thốc lại đột nhiên quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt đau khổ.

“Rít!

Đau quá!” “Lưng của cháu!” Thấy cậu ta như vậy, Ngô Tà nhíu mày.

Chương 270

"Tô gia, xem ra cách đích đến không còn xa nữa rồi!" Tô Cảnh đi đến trước mặt Lê Thốc, một chưởng đánh vào lưng cậu ta.

Trấn áp cổ trùng Hắc Mao Xà đang rục rịch.

Rõ ràng, có thứ gì đó đang hô ứng với cổ trùng Hắc Mao Xà trong cơ thể cậu ta.

"Còn đau không?" Có chút kinh ngạc mà vặn vẹo cánh tay, Lê Thốc kinh ngạc nói.

"Thật sự không đau nữa!" "Không đau nữa thì đứng dậy mau đi đi!" Đá vào mông Lê Thốc một cái, Tô Cảnh liền trực tiếp đi về phía lối ra mà Ngô Tà đã nói.

Mọi người cũng vội vàng đi theo. …… "Chính là đây!" Vượt qua một cánh cửa ngầm, mọi người đến một mật thất.

Ở chính giữa sàn nhà, có một cái hố đen ngòm.

"Vừa rồi tôi và Hạt tử xuống xem, phát hiện ra một số manh mối!" "Lê Thốc, tấm bản đồ trên lưng cậu, cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng rồi!" Cười nói với Lê Thốc một câu, Ngô Tà liền đi vào cái hố trước.

Tô Cảnh và mấy người cũng theo sát phía sau đi xuống.

Dưới cái hố, là một con đường hầm nhân tạo được đục khoét.

Hơn nữa độ dài không ngắn.

Vừa đi, Ngô Tà vừa nói với mấy người.

"Trước đây sau khi tôi và Hạt tử xuống đây, cuối cùng đã khiến tôi phát hiện ra bí mật của Cổ Đồng Kinh!" "Mau đi đi, tôi đưa mọi

người đi xem thứ thú vị!" …… Cả đoàn tăng nhanh bước chân, đi khoảng mười phút.

Mới ra khỏi đường hầm, rồi đến trước một vách đá.

Đối diện là một cánh cổng đá.

Khoảng cách giữa hai bên ước chừng hơn mười mét, dưới vách đá mây mù lượn lờ, không biết sâu bao nhiêu.

"Đó là gì vậy?

Bàn tính lớn ư?" Nhìn thấy cánh cổng đá đối diện, Lê Thốc có chút nghi hoặc hỏi một câu.

"Bàn tính lớn gì chứ, đó là Cùng Kỳ!" Ngô Tà liếc xéo thằng nhóc này một cái, rồi tìm thấy một cơ quan trên vách đá, sau khi ấn xuống, một cây cầu đá nổi lên từ dưới vực.

Đi dọc theo cầu đá qua bên kia, nhìn cơ quan Cùng Kỳ này.

Tô Cảnh đưa tay vỗ vỗ vai Ngô Tà.

"Nhiệm vụ mở khóa, giao cho cậu đấy!" Phải nói rằng, người có thể phá giải cơ quan của người nhà họ Trương, không ai sánh bằng Ngô Tà rồi… …… "Đây chẳng phải là bàn tính lớn sao?" Ngô Tà miệng lẩm nhẩm khẩu quyết, lướt tay điều khiển các hạt tính trên đó một cách trôi chảy.

Nhìn Lê Thốc ngây người ra.

"Ông chủ Ngô đây đánh bàn tính giỏi quá đi mất!" Nghe cậu ta lẩm bẩm bên cạnh, Hắc Hạt tử trực tiếp nói một câu.

"Đừng làm phiền cậu ta!" "Những hạt tính này có quy luật, gõ nhiều một lần, gõ thiếu một lần đều không được!" "Đây là cơ quan mà chỉ người nhà họ Trương mới có thể phá giải!" "Người nhà họ Trương?

Cậu ta không phải họ Ngô sao?" Lời của Hắc Hạt tử khiến Lê Thốc càng thêm ngơ ngác.

"Chẳng lẽ, vợ cậu ta là người nhà họ Trương?" Nghe vậy, Hắc Hạt tử lập tức bật cười.

Tô Cảnh cũng nhịn không được cười thầm.

"Nếu cậu đã nói như vậy, cũng không có gì sai cả!" …… Lúc này, Ngô Tà đã dừng động tác tay lại.

Rồi, cánh cổng đá cơ quan này liền từ từ mở ra trước mắt mấy người.

Cũng may Ngô Tà đang tập trung phá giải cơ quan, không chú ý nghe lời của Lê Thốc.

Nếu không thì thằng nhóc này, chắc chắn phải chịu chút khổ sở.

"Cửa mở rồi!" Ngô Tà cười nói một câu, liền gọi mọi người mau chóng đi vào.

Sau khi đi vào, cánh cổng đá liền nhanh chóng đóng lại.

Mọi người không để ý, mà cẩn thận kiểm tra tình hình bên trong.

"Đại điện này vậy mà trống rỗng, có chút thú vị đấy chứ!" Hắc Hạt tử lẩm bẩm bên cạnh một câu.

"Trong này chẳng lẽ có cơ quan gì sao?" Tô Nam có chút nghi hoặc hỏi Tô Cảnh một câu.

Quét mắt một vòng đại điện, Tô Cảnh trực tiếp gật đầu.

"Ngô Tà, còn diêm không?" "Có!" "Hạt tử, Lê Thốc, Ngô Tà, ba người đứng lên ba cái đài tròn này đi!" Bên trong này, nơi duy nhất có điểm đáng ngờ, chính là ba ngọn đèn dầu trên ba cái đài tròn hình tam túc đỉnh lập.

“Bây giờ ba người, đồng thời dùng diêm châm lửa những ngọn đèn này!” Tô Cảnh tiếp tục nói một câu, rồi Ngô Tà trực tiếp ném cho Lê Thốc và Hắc Hạt tử hai hộp diêm.

“Một, hai, ba!” Theo lời Tô Cảnh vừa dứt, ba người đồng thời ném diêm vào dầu đèn.

Theo đèn dầu sáng lên, trên các bức tường xung quanh đại điện đột nhiên hiện ra bảy phù điêu với hình thái khác nhau.

Phía trước Tô Cảnh thì xuất hiện một cánh cổng đá.

Cánh cổng đá dường như là một ổ khóa mật mã, mỗi khối vuông đều có một ký hiệu quái dị, dự đoán là cần ấn vào khối vuông có ký hiệu chính xác thì cánh cổng đá mới có thể mở ra. …… Mọi người đánh giá các phù điêu xung quanh, đều tấm tắc khen ngợi.

Tô Cảnh thì bước lên phía trước đánh giá cánh cổng đá này.

“Thế nào rồi, Tô gia, có manh mối gì chưa?” Lê Thốc ở bên cạnh, không nhịn được hỏi một câu.

“Đừng ồn ào!

Đừng ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh ấy!” Tô Nam ở bên cạnh liếc xéo Lê Thốc một cái, trực tiếp nói.

Tuy nhiên, lời vừa dứt, Tô Cảnh liền quay người lại, ánh đèn pin trực tiếp chiếu vào mặt Lê Thốc.

Khiến cậu ta vội vàng dùng tay che mắt.

“Tô gia, anh làm gì vậy?” “Cậu không phải vẫn luôn muốn biết tấm bản đồ trên lưng cậu rốt cuộc có tác dụng gì sao?” “Bây giờ, cởi áo ra!” “A?” Lê Thốc hiển nhiên là ngây người ra.

“Đừng nói nhảm, bảo cậu cởi thì cậu cởi đi!” Hắc Hạt tử vỗ vào gáy cậu ta một cái, trực tiếp nói.

Sau đó Lê Thốc liền rụt rè, cởi áo ngoài ra.

Tô Nam lúc này cũng hứng thú chuẩn bị xem Tô Cảnh thao tác thế nào.

Trước đây, hỏi bao nhiêu lần, đều bị ba bên giữ im lặng.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể để mình hiểu được tác dụng của tấm thất chỉ đồ này. …… "Được rồi, cởi cũng cởi rồi, xem cũng xem rồi, cháu có thể mặc áo vào được rồi chứ!" Bị mấy người nhìn chằm chằm vào lưng, Lê Thốc trong lòng cảm thấy thật sự có chút khó chịu.

"Vội gì chứ, cái thân hình nhỏ bé của cậu, phải tập luyện đấy!" Hắc Hạt tử cười ha ha nói một câu.

Rồi Tô Cảnh lại hỏi Ngô Tà.

"Ngô Tà, cậu nhìn ra chưa?" "Vâng!

Tô ca, các ký hiệu tạo thành thất chỉ đồ trên lưng cậu ta, giống hệt trên cánh cửa này!" "Chỉ cần chúng ta tìm ra quy luật, là có thể mở cánh cửa này!" Khả năng quan sát của Ngô Tà, không có gì để nói.

"Nói như vậy, mọi thứ cháu phải chịu đựng, chính là để cháu đến trước cánh cửa này!" "Đương nhiên, Hoàng Nham là bậc thầy cơ quan, ông ta làm như vậy, chắc chắn có dụng ý của mình!" "Vậy được!

Lại đây, cửa mở ra, các cậu đi vào, nhiệm vụ của cháu cũng kết thúc rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, rồi gọi Lê Thốc một tiếng.

"Lê Thốc, thấy những phù điêu kia chưa?" "Qua đó, học theo động tác của chúng!" "Từ trái sang phải, lần lượt học theo!" "A?" Lê Thốc còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị Hắc Hạt tử kéo đi.

"Đừng nói nhảm, học đi!" Mặc dù những động tác trên phù điêu

này, có chút đáng xấu hổ, nhưng Lê Thốc vẫn uất ức làm theo.

Ngô Tà cũng bừng tỉnh ngộ.

"Đúng rồi!

Động tác của những người trên phù điêu này quỷ dị như vậy, chắc chắn là có ẩn ý khác!" Lúc này, Hắc Hạt tử đang chỉ đạo động tác của Lê Thốc.

"Tay giơ cao một chút!" "Ngồi xổm xuống!" "A!" Nhưng đúng lúc này, Lê Thốc đột nhiên kêu đau một tiếng.

"Sao vậy?

Động tác trên bức vẽ khó đến vậy sao?" Hắc Hạt tử có chút nghi hoặc hỏi một câu.

"Không phải, lưng cháu đột nhiên có một chỗ nhỏ, đặc biệt đau!" Nghe Lê Thốc nói vậy, Ngô Tà và Tô Cảnh nhìn nhau, đều cười rộ lên.

"Thành công rồi!" "Ngô Tà, lấy bút giấy ra!" Gật đầu, lấy ra bút giấy từ trong túi, rồi vội vàng đi đến bên cạnh Lê Thốc.

"Lê Thốc, tiếp tục!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh chiếu đèn pin, theo Lê Thốc tiếp tục làm động tác kia.

Trên thất chỉ đồ trên lưng cậu ta, một ký tự Cổ Đồng Kinh nào đó đột nhiên sung huyết, trở nên vô cùng nổi bật.

Ngô Tà vội vàng vẽ lên giấy.

"Đùng đùng đùng!

Chương 271

Ngô Tà, được chưa?" "Được rồi!

Tiếp theo!" Vỗ vào thằng nhóc này một cái, rồi Ngô Tà liền đi đến trước phù điêu tiếp theo.

Lê Thốc xoa xoa lưng, cũng đi theo.

Mặc dù đau một lúc, nhưng sau đó, mình sẽ được giải thoát!

Đương nhiên sẽ không lúc này mà lười biếng không làm.

Những động tác quỷ dị này, có thể khiến thất chỉ đồ trên lưng Lê Thốc sản sinh phản ứng, chủ yếu cũng là vì tác dụng của cổ trùng Hắc Mao Xà.

Mấy người phối hợp, rất nhanh đã hoàn thành động tác của bảy bức tượng.

Ngô Tà cũng đã vẽ hết các hình mẫu lên giấy. …… Sau khi ghi chép xong, Ngô Tà mới gật đầu với Tô Cảnh.

Rồi cả đoàn người đi đến trước cánh cổng đá này.

Ngay sau đó, Ngô Tà liền bắt đầu ấn theo các hình mẫu đã ghi chép, theo thứ tự trên cánh cổng đá.

Nhưng khi ấn đến cái thứ ba, dị biến đột ngột xảy ra!

Trên vòm đại điện, dường như đã mở ra cửa ngầm, từng con rắn Hắc Mao Xà tuôn xuống như trút nước.

Thấy vậy, mấy người đều sắc mặt căng thẳng.

"Hai cái trước không vấn đề gì, chắc chắn là cái thứ ba có vấn đề rồi!" Nói rồi, Ngô Tà vội vàng kéo Lê Thốc chạy đến trước bức tượng thứ ba.

Thấy vậy, khóe miệng Tô Cảnh khẽ nhếch.

Ngô Tà này, kỹ năng diễn xuất vẫn khá tốt.

Dự kiến lát nữa sẽ cố ý để rắn Hắc Mao Xà cắn một cái.

Để Lê Thốc xác định, cậu ta thật sự đã trúng độc.

Hoàn thành màn giả chết thoát thân, đợi Lê Thốc ra khỏi Cổ Đồng Kinh.

Kế hoạch, chính thức bắt đầu! …… "Đau không!" Ngô Tà kéo Lê Thốc đến trước bức tượng thứ ba, rồi vội vàng bảo cậu ta tạo dáng.

Tuy nhiên, Lê Thốc không hề có cảm giác gì.

"Sao lại không đau chứ?" "Cậu giơ tay cao một chút!" "Không phải, anh có đau không?" "Tôi đau gì chứ, tôi đang hỏi cậu!" "Anh nhìn chân anh xem!" Lê Thốc sốt ruột nói một câu.

Nghe vậy, Ngô Tà cúi đầu nhìn.

Một con rắn Hắc Mao Xà đang cắn chặt lấy chiếc ủng da của mình.

Đương nhiên, không cắn xuyên qua.

Tuy nhiên, Ngô Tà vẫn làm ra vẻ đau đớn.

Lúc này, Hắc Hạt tử và Vương Bàn Tử cũng bị rắn Hắc Mao Xà bao vây.

Nhưng những con rắn Hắc Mao Xà này vừa đi qua trước mặt Tô Cảnh và Tô Nam, liền như thủy triều mà tản ra bỏ chạy.

Chủ yếu vẫn là vì huyết mạch của Tiểu Thanh và Tiểu Bạch áp chế. …… Lê Thốc lúc này, dưới sự chỉ huy của Ngô Tà, cũng đã tạo dáng chính xác.

“Đùng đùng!

Ngô Tà anh mau lên!” Nghe vậy, Ngô Tà vội vàng kiểm tra thất chỉ đồ trên lưng Lê Thốc.

Rồi gọi Vương Bàn Tử một tiếng.

“Thiếu mất hai điểm!” “Đi theo tôi!” Nói rồi, kéo Lê Thốc liền đi đến trước cửa.

Nhanh chóng ấn xuống hình mẫu chính xác, rồi lại chiếu theo trên giấy, bắt đầu ấn xuống mấy cái còn lại.

Cánh cổng đá từ từ mở ra!

Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên bị một con rắn Hắc Mao Xà quấn lấy cánh tay.

“Anh Béo!” Lê Thốc nhìn thấy không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Tôi không sao!

Các cậu vào trước đi!” Cả nhóm người tiến vào cánh cổng đá, Vương Bàn Tử đập mạnh hai cái vào cột đá, đập bay con rắn Hắc Mao Xà đang quấn lấy mình.

Chẳng qua, vẫn bị cắn một miếng.

Theo Vương Bàn Tử chạy vào trong cửa, cánh cổng đá mới từ từ đóng lại. …… Sau khi đi vào bên trong, tình hình nơi này mới hiện ra trước mắt mọi người.

Trông giống như một ngôi cổ miếu.

Trung tâm có một tượng Xà Bách khổng lồ.

“Nơi này chính là nơi chúng ta phải tìm sao!” “Một ngôi miếu ư?

Trông cũng chẳng có gì đặc biệt cả?” Lê Thốc vừa mặc áo khoác,

vừa nghi hoặc nói một câu.

“Không có gì đặc biệt ư?” “Nghĩ xem lúc đến có bao nhiêu người, bây giờ lại còn lại bao nhiêu người?” Hắc Hạt tử ở bên cạnh trêu chọc một câu.

“Cũng đúng!

Cháu có thể nhìn thấy bức tượng này đã là tạ ơn trời đất rồi!” “Nếu không phải vì cháu là bản đồ sống, có lẽ đã chết một vạn lần rồi!” Lê Thốc có chút cảm thán nói.

Hắc Hạt tử vỗ vỗ vai thằng nhóc này.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, thiếu niên!” “Thấy bức tượng hoành tráng như vậy, cậu chẳng lẽ không cảm thấy kinh ngạc tò mò sao?” Nói rồi, trực tiếp đi đến trước tượng Xà Bách này.

Ngô Tà lúc này cũng đang kiểm tra gần bức tượng.

Thấy vậy, Lê Thốc cũng đi theo.

“Thế nào rồi, ông chủ Ngô, có phát hiện gì không!” Nhìn Tô Cảnh đang đánh giá xung quanh cách đó không xa, Ngô Tà vỗ vỗ tay trực tiếp nói.

“Gần tượng Xà Bách này, có không ít vết đốt cháy!” “Điều đó chứng tỏ Xà Bách này được dùng để thờ cúng!” “Chắc chắn có dị tộc nhân, đã từng tiến hành hoạt động thờ cúng ở nơi này!” “Cửu Đầu Xà Bách, chắc hẳn là vật tổ của họ!” “Tuy nhiên, cậu không cần biết những thứ này!” Ngô Tà nói xong, Tô Cảnh cũng đi tới nói một câu.

“Mọi người xem, trên tượng Xà Bách này, đã dựng sẵn một tầng giàn giáo, điều đó chứng tỏ hàng trăm năm sau chắc chắn có người cận đại đã từng đến đây!” “Nhưng, chắc hẳn lối vào của họ khác với chúng ta, chắc hẳn là đã tiến hành nổ phá ở phía trên!” “Nếu không, đường đi của những giàn giáo này, không thể là từ trên xuống dưới!”

“Vì cách đây khoảng bảy mươi năm.” “Lối vào bên ngoài này đã bị gió cát xâm thực và che lấp rồi!” Dự đoán, chính là nhóm người Phật Gia năm đó!

Mọi người nhìn giàn giáo, đều có chút kinh ngạc.

“Người của bảy mươi năm trước, họ đã làm thế nào?” Lê Thốc nghi hoặc cất tiếng.

“Những giàn giáo này, bên trong đều có ống thép xuyên qua, đây tuyệt đối là một công trình lớn được xây dựng với nhân lực và vật lực khổng lồ từ bên ngoài!” Tô Nam ở bên cạnh giải thích một câu.

“Mặc dù không biết công trình này dùng để làm gì, nhưng chắc chắn là để thăm dò, khai thác và bảo vệ nơi này!” Ngô Tà cũng giải thích một câu.

Chẳng qua nói xong, một bên thì thốt lên.

Vương Bàn Tử dường như đã mất hồn.

Bắt đầu đi đi lại lại, miệng còn luôn lẩm bẩm.

“Thăm dò, khai thác, lợi dụng, bảo vệ!” Cả người như một cái máy bị kẹt băng!

Sau đó, Ngô Tà cũng bước vào trạng thái tương tự.

“Ối, cái này sao rồi?

Kẹt băng rồi sao?” Hắc Hạt tử tò mò nói một câu.

Rồi giơ tay vỗ vào đầu Vương Bàn Tử một cái.

“Quả nhiên kẹt băng rồi!

Giống hệt cái máy ghi âm nhà tôi, kẹt băng rồi vỗ một cái là được!” “Cái này đã tốt chỗ nào chứ?

Nhìn là biết máy chết rồi mà!” Nhìn Vương Bàn Tử ngây người

ra, Lê Thốc có chút cạn lời nói một câu.

“Họ đã trúng độc rồi!” Nhìn Ngô Tà đi qua bên cạnh mình, Tô Cảnh một tay giữ lấy vai cậu ta.

“Hạt tử, lấy dây thừng trói họ lại!” “Được rồi!” Kéo hai người lại một chỗ, trói lại.

Rồi, mấy người mới bắt đầu xem xét tình trạng của hai người.

“Chắc là bị rắn Hắc Mao Xà cắn, trúng độc rồi!” “Bây giờ hai người họ, đã mất đi khả năng giao tiếp cơ bản.” “Tiếp theo chúng ta phải tự mình nghĩ cách thoát ra ngoài!” Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

“Vậy hai người họ thì sao?” “Chúng ta cõng họ ra ngoài ư?” Nghe vậy, Tô Cảnh nhìn Lê Thốc với ánh mắt khác.

Chương 272

Nhưng vẫn lắc đầu.

“Không được, hai người họ đã trúng độc rắn, cho dù chúng ta cõng họ ra ngoài, cũng không kịp cứu chữa!” “Hơn nữa bên ngoài là cả một vùng sa mạc, kéo theo hai người không thể hành động, không có cách nào thoát ra được!” Lê Thốc bỗng chốc bối rối.

“Vậy làm sao đây, cũng không thể để họ ở đây chờ chết chứ!” “Trời ơi!” “Cháu chỉ là một học sinh ôn thi đại học không đỗ, sao lại để cháu gặp phải chuyện như thế này!” “Cậu đã hoàn toàn không thể quay lại được nữa rồi!” Hắc Hạt tử thản nhiên nói.

Lê Thốc không khỏi ngẩn ra, rồi nhìn về phía Tô Cảnh.

“Hắc gia, sao anh lại nói giống Tô gia vậy!” “Cháu vẫn là cháu, tại sao lại không quay lại được?” “Không phải đã nói với cậu rồi sao?” Đứng dậy nhìn Lê Thốc, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Đợi cậu trở lại trường học, cậu sẽ coi thường tất cả mọi người xung quanh!” “Họ đều là người bình thường, còn cậu, đã hoàn toàn trở nên khác biệt rồi!” “Đây là sự thay đổi về tâm lý, hơn nữa, liên quan đến những trải nghiệm của cậu!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Lê Thốc cũng có chút không chắc chắn.

Lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Rồi trực tiếp nói.

“Trước tiên đừng nghĩ những thứ lộn xộn này, giải quyết chuyện trước mắt đã rồi nói sau!” “Bây giờ làm sao đây?” “Còn nhớ cái máy ghi âm kia không?” Nghe vậy, Lê Thốc lập tức phản ứng lại.

“Tô gia… anh là nói huyết thanh ư?” “Thằng nhóc có thể dạy dỗ

được mà!" Hắc Hạt tử vỗ vỗ vai cậu ta, cười ha ha nói.

"Cái huyết thanh đó có tác dụng không?

Chưa nói có phải dùng để giải độc hay không, đã qua lâu như vậy rồi, chẳng lẽ còn dùng được sao?" "Cho dù còn dùng được, chẳng lẽ người năm xưa cướp đi huyết thanh đó còn sống đến bây giờ sao?" Lê Thốc có chút nghi hoặc hỏi.

"Đừng quên cái dấu tay kia!" Tô Cảnh nhắc nhở một câu, rồi tiếp tục nói.

"Đây là cách duy nhất hiện tại, chỉ có thể liều chết mà chữa bệnh thôi!" "Chuyện đó không nên chậm trễ!

Tô gia, chúng ta mau đi thôi!" Lê Thốc thở dài, nói thẳng.

Nhưng lúc này, Tô Cảnh lại lắc đầu.

"Không phải chúng ta, mà là hai cậu!" "Hạt Tử, cậu đưa thằng bé này đi!" "Cũng được, vậy Tô gia cứ đợi ở đây nhé!" "Thằng bé, đi thôi!" Hắc Hạt Tử không nói nhiều, kéo Lê Thốc quay về đường cũ.

"Thằng bé, cầm lấy cái này!" Tô Cảnh liếc thấy con dao chân chó Ngô Tà vứt trên đất.

Anh nhấc chân đá một cái, con dao liền bay đến trước mặt Lê Thốc.

"Hạt Tử, nếu tìm được con quái vật kia, mang nó về đây cho tôi luôn!" "Được!" Cầm lấy con dao, Lê Thốc và Hắc Hạt Tử nhanh chóng đi ra ngoài.

Sau khi hai người họ đi ra, Tô Nan mới lên tiếng hỏi.

"Sao không đi cùng?" "Nếu đi cùng, cơ hội tìm thấy huyết thanh sẽ lớn hơn một chút chứ?" Thấy Tô Nan có vẻ nghi hoặc, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Sau đó, anh đi đến trước mặt Ngô Tà, nhấc chân đá cậu ta một cái.

"Xem ra, cô cũng bị thằng bé này lừa rồi!" "Ngô Tà, đừng giả vờ nữa!" "Giả vờ ư?" Tô Nan vẫn còn đang thắc mắc, thì thấy ánh mắt đờ đẫn của Ngô Tà đột nhiên khôi phục.

Khóe miệng cậu ta nở một nụ cười.

"Xem ra vẫn không giấu được Tô gia!" "Nhưng tôi thì không sao, còn Vương Mông kia là trúng độc thật rồi!" Nghe lời đó, Tô Cảnh trước tiên cởi trói cho cậu ta.

Sau khi được cởi trói, Ngô Tà mới đứng dậy bắt đầu kiểm tra tình hình của Vương Mông.

"Chuyện này... là sao vậy?" "Tại sao Ngô Tà phải giả vờ trúng độc?" Lúc này Tô Nan vẫn còn mơ hồ.

"Chắc là để mê hoặc Lê Thốc, giả chết để thoát thân thôi!" Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà bên cạnh cũng gật đầu.

"Tô Nan, tuy tôi không biết cô có thật lòng đi theo Tô gia bên này, không định quay về Uông gia nữa không..." "Nhưng đã là Tô gia tin tưởng cô, thì tôi cũng chỉ có thể tin tưởng cô!" Nhìn Tô Nan, Ngô Tà có chút nghiêm túc nói.

Sau đó, cậu ta kể lại kế hoạch của mình.

Dù sao, cậu ta tin Tô Cảnh, với thủ đoạn của Tô gia, hoàn toàn có thể kiểm soát được người phụ nữ này.

"Vậy là, các anh muốn lợi dụng Lê Thốc, một người ngoài không thuộc Cửu Môn, để xâm nhập Uông gia, rồi theo kế hoạch của anh, từng bước trở thành người của Uông gia thật sự, sau đó truyền ra vị trí căn cứ của Uông gia..." "Nhưng tôi đoán, quan trọng nhất, vẫn là bộ phận Vận Toán đúng không?" Tô Nan nghe xong kế hoạch của Ngô Tà, khá chắc chắn nói.

“Đúng vậy!” “Tôi muốn mượn cái chết giả để bản thân từ chỗ sáng chuyển vào bóng tối.

Sau khi Lê Thốc ra khỏi Cổ Đồng Kinh, ánh mắt các bên đều sẽ chuyển dời sang thằng bé!” “Thằng bé đã vào Cổ Đồng Kinh với tôi, hơn nữa, còn có thể đọc được pheromone!” “Tôi tin, Uông gia chắc chắn sẽ không bỏ qua một nhân tài như vậy!” “Nhất định sẽ đưa thằng bé về Uông gia!” Ngô Tà cảm thấy kế hoạch của mình hoàn hảo không tì vết.

Dù sao, kế hoạch này cậu ta đã vạch ra gần mười năm!

“Trước đây tôi từng suy đoán, Uông gia có hai căn cứ!” “Tô Nan cũng đã giúp tôi xác thực điểm này!” “Trong đó một cái là căn cứ thí nghiệm, chuyên cải tạo những người có năng lực, còn một cái là căn cứ huấn luyện!” “Cả hai căn cứ đều có cường giả trấn giữ!” “Ngô Tà, kế hoạch của cậu quả thực không vấn đề, nhưng cậu đã bỏ qua một chuyện...” “Nếu Uông gia có người giống tôi thì sao?” “Kẻ đó dựa vào năng lực của bản thân, có thể đứng ở thế bất bại!” “Cho nên, kế hoạch của cậu, có lỗ hổng rất lớn!” “Nhưng, tôi sẽ giúp cậu!” “Chúng ta có cùng mục đích, là tiêu diệt Uông gia!” “Sau khi Lê Thốc rời khỏi Cổ Đồng Kinh, cậu hãy ẩn mình phía sau bắt đầu bố cục đi!” “Tìm ra những nội gián tiềm tàng trong Cửu Môn, còn tôi, sẽ tiến thẳng đến căn cứ thí nghiệm của Uông gia!” “Khi tôi tiêu diệt căn cứ thí nghiệm xong, sẽ giúp cậu từ bên ngoài!” “Hy vọng kế hoạch của cậu, có thể moi ra vị trí căn cứ huấn luyện của Uông gia nhé...” Tô Cảnh thản nhiên nói với Ngô Tà.

Căn cứ thí nghiệm và căn cứ huấn luyện có phương thức liên lạc đặc biệt.

Một khi căn cứ thí nghiệm xảy ra chuyện, bên căn cứ huấn luyện sẽ càng thêm cảnh giác.

E rằng độ khó để tìm ra vị trí của nó sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng Tô Cảnh nhất định phải cắt đứt căn cứ thí nghiệm chuyên chế tạo người có năng lực của Uông gia trước.

Nếu không, bách túc chi trùng, chết mà không cứng, ai biết chúng có quay lại không.

Tô Nan nghe xong kế hoạch, trong lòng đương nhiên chấn động mãnh liệt.

Có lẽ, lần này Uông gia thật sự sẽ bị diệt sạch!

Gia tộc khiến cô ta căm ghét này...

đáng lẽ đã không nên tồn tại trên đời.

Sau khi cùng Ngô Tà xác định thêm một số chi tiết kế hoạch, Tô Cảnh mới kiểm tra tình trạng của Vương Mông.

Để Lê Thốc và Hắc Hạt Tử đi lấy huyết thanh, chỉ là để tách Lê Thốc ra.

Anh vốn không đặt quá nhiều hy vọng vào loại huyết thanh đó.

Cũng không thể thật sự trông cậy vào thứ huyết thanh đó để cứu người.

Hơn bảy mươi năm, hơn nửa thế kỷ, nó đã sớm biến chất rồi.

"Sao rồi, Tô ca, giải được độc này không?" "Không vấn đề lớn!" Tô Cảnh gật đầu, trực tiếp đặt tay lên vết thương của Vương Mông.

Sau đó vận dụng Kim Tàm Cổ.

Rất nhanh, từng sợi máu đen đã chảy ra từ vết thương.

Cho đến khi máu đen chuyển thành màu đỏ tươi, Vương Mông mới ho sặc sụa một tiếng.

Toàn thân cậu ta mới hồi phục khả năng hành động.

“Tô gia, nhờ ngài cả!” Nhìn Tô Cảnh, Vương Mông cười khổ nói một câu.

Cậu ta chỉ mất khả năng hành động, nhưng không có nghĩa là đầu óc không tỉnh táo.

Những chuyện xảy ra trước đó, bao gồm cả cuộc nói chuyện của Tô Cảnh và Ngô Tà, Vương Mông đều biết rất rõ.

Cũng tự trách mình đại ý, nếu không, sao lại trúng độc.

Nếu thật sự đặt hy vọng vào ống huyết thanh kia, e rằng mình đã phải đoản mệnh rồi.

Thấy hai người đều không có vấn đề gì, Tô Cảnh trực tiếp đi đến trước bức tượng Xà Bách.

Anh nhấc chân đạp mạnh xuống, liền xuất hiện một cánh cửa bí mật.

Thấy vậy, mấy người đều có chút kinh ngạc.

“Cái này là gì?” Tô Nan nghi hoặc hỏi.

“Hầm mỏ!” Tô Cảnh nói, trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra số lương thực và nước đủ cho ba người dùng nửa tháng.

Trước đó, khi Tô Cảnh và Ngô Tà thảo luận kế hoạch, Ngô Tà đã nói rằng mình sẽ đợi đến khi Lê Thốc quay lại Cổ Đồng Kinh lần nữa.

Hiện tại bên ngoài, đã có rất nhiều thứ liên quan đến Cổ Đồng Kinh được gửi đến cho cậu ta theo kế hoạch, bao gồm cả trang bị để quay lại sa mạc.

Khi cậu ta quay lại đây lần nữa, đó sẽ là thời điểm then chốt của kế hoạch.

Sau đó, Ngô Tà sẽ đi đến Tuyết Sơn.

Còn Lê Thốc, sẽ bị người của Uông gia đưa đi.

Khi Ngô Tà trở về từ Tuyết Sơn, đó sẽ là lúc tiêu diệt Uông gia.

"Tôi đã để lại cho các cậu phần ăn và nước của ba người, đủ dùng nửa tháng!" "Sau khi chúng ta đi, các cậu cứ ở đây chờ thời cơ đi!" "Một tháng là đủ để hoàn thành những kế hoạch này!" "Lần này, thực sự là nên kết thúc rồi..." Tô Cảnh không khỏi cảm thán.

Mười năm trước đã đối phó với Uông gia, mười năm sau, cuối cùng cũng phải triệt để thanh lý chúng.

Tin rằng Văn Cẩn và Hoắc Linh cũng sẽ rất vui.

Khi bao vây tiêu diệt Uông gia, sẽ gọi cả hai cô ấy đi cùng, để họ cũng được giết chóc thỏa thích!

Chờ không bao lâu, Tô Cảnh liền nghe thấy tiếng Hắc Hạt Tử và Lê Thốc từ bên ngoài vọng vào.

"Ngô Tà, Vương Mông, phải trói hai cậu lại thôi!" Nói với hai người một câu, Tô Cảnh cầm dây thừng, lại một lần nữa trói hai người lại.

Chương 273

Cả hai cũng lập tức giả vờ như đang trúng độc.

Phải nói là, tuyệt đối là diễn xuất tầm cỡ ảnh đế!

Không lâu sau, Hắc Hạt Tử và Lê Thốc đã bước vào thần miếu.

Trên vai Hắc Hạt Tử còn vác một thân ảnh bị trói chặt, hơi thở thoi thóp.

Thân hình gầy gò, da xanh xám, rõ ràng là đã không thể gọi là người nữa rồi.

"Tô gia, chúng cháu về rồi!" Lê Thốc vừa vào đã gọi Tô Cảnh một tiếng.

Hai người đi tới, Hắc Hạt Tử trực tiếp ném người biến dị trên vai xuống đất.

"Tìm được huyết thanh chưa?" "Rồi!" Nghe Tô Cảnh hỏi, Hắc Hạt Tử gật đầu.

Sau đó nhìn người biến dị kia nói.

"Huyết thanh ở ngay trên người nó.

Người biến dị này chính là chủ nhân của dấu tay bốn ngón mà chúng ta thấy trước đó!" "Cháu đoán, là do độc xà lông đen gây ra biến dị, biến thành một sinh vật không phải người cũng không phải hắc phi tử." "Nhưng, nó lại giữ được một phần thần trí, nó nhận ra vết thương của Phật gia!" Nghe lời này, Tô Cảnh gật đầu.

"Xem ra thí nghiệm năm đó của bọn họ, có lẽ đã thành công một nửa!" "Người biến dị này rất hữu dụng với tôi, tôi sẽ mang nó đi!" "Ngài cứ tự nhiên!

Dù sao thì cháu cũng đã giúp Tô gia ngài trói nó về rồi!" Hắc Hạt Tử vô tư vẫy tay, rồi đi đến trước mặt Ngô Tà.

"Thằng bé, đưa huyết thanh đây!" "Ồ, được!" Lê Thốc vội vàng lấy hộp huyết thanh từ trong túi ra, rồi đi đến chỗ Hắc Hạt Tử.

Nhưng vừa đến nơi, cậu ta đã thấy Ngô Tà đột nhiên ngẩng đầu.

Trong mắt chỉ còn lại một màu trắng dã.

"Trời đất!

Chuyện gì thế này?" "Biến dị rồi!

Cần tiêm huyết thanh càng sớm càng tốt!" Hắc Hạt Tử vội nói một câu.

Nhưng trong mắt Tô Cảnh và Tô Nan, chỉ có thể nói diễn xuất của Ngô Tà là quá tinh xảo.

"Huyết thanh chỉ có một ống à!" Mở hộp ra, Lê Thốc mới phát hiện, chỉ có một ống huyết thanh.

Điều này khiến người ta rất tuyệt vọng.

Nhưng Hắc Hạt Tử trực tiếp lấy một ống tiêm từ trong túi ra đưa cho Lê Thốc.

"Một ống thì một ống, chỗ này chắc không có ống huyết thanh thứ hai đâu!" "Cứu được một người là một người, chẳng lẽ lại tiêm mỗi người một nửa sao?" Lê Thốc gật đầu, vội vàng dùng ống tiêm hút huyết thanh.

Sau đó đi đến trước mặt Ngô Tà, nhưng lại vô cùng rối rắm.

Nhìn Tô Cảnh đang đi tới, cậu ta không khỏi hỏi.

"Tô gia, cháu nên cứu ai?" Nhưng lời vừa dứt, Ngô Tà đã giật lấy ống huyết thanh, tiêm vào người Vương Mông.

“Ngô Tà, anh làm gì thế?” Nhìn Ngô Tà, Lê Thốc kinh ngạc nói.

Nhưng Ngô Tà lại khàn giọng nói một câu.

“Mau rút lui!” “Rút lui?” “Đi đi!” “Cút!” Nghe thấy vậy, sắc mặt Lê Thốc lập tức trở nên lạnh nhạt.

“Ngô Tà, ý anh là, cháu có thể đi rồi sao?” Lúc này, Vương Mông ho sặc sụa hai tiếng, dường như đã hồi phục, rồi quay đầu gọi Ngô Tà một câu.

“Ông chủ, anh đưa huyết thanh cho tôi rồi, anh thì sao?” Nhưng Ngô Tà không hề để ý đến cậu ta, chỉ nói với Lê Thốc một câu.

“Mọi chuyện, đã kết thúc rồi!” “Được thôi, cháu đi đây, huyết thanh của anh, tự anh lo liệu đi!” Nói rồi, như hờn dỗi, Lê Thốc trực tiếp quay lưng đi ra ngoài, nhưng Hắc Hạt Tử lại gọi cậu ta lại.

“Khoan đã!” “Túi của cậu đây, bên trong có vật tư và trang bị, đủ để cậu sống sót rời khỏi sa mạc.

Cứ theo đường cũ mà về, là có thể rời khỏi đây!” “Bên trong có một số điện thoại, sau khi ra ngoài nhớ gọi cho nó!” Nhận lấy ba lô, Lê Thốc lại nhìn Ngô Tà một cái với ánh mắt phức tạp.

“Ngô Tà, cảm ơn anh đã cho cháu trải qua tất cả những điều này!” Nói xong, cậu ta không quay đầu lại mà rời đi.

“Ài, thằng bé này đúng là tuyệt tình thật, nói đi là đi ngay!” Hắc Hạt Tử có chút cảm khái nói một câu.

Tô Cảnh thì không nghĩ vậy, vừa cởi trói cho Ngô Tà và Vương Mông, vừa nói.

“Tôi thấy cậu ta có vẻ không nỡ rời xa Ngô Tà.

Các cậu nói xem, thằng bé này không phải mắc hội chứng Stockholm đấy chứ?” “Con tin yêu kẻ bắt cóc ư?” Tô Nan bật cười

khúc khích.

Ngô Tà cũng bất đắc dĩ cười cười.

“Tô ca, anh nói vậy có thể sao?” “Thằng bé đó không hận tôi đã là tạ ơn trời đất rồi!” “Ông chủ, vừa rồi anh tiêm một cái đau thật đấy!” “Tôi sẽ không sao chứ?” Lúc này Vương Mông cũng xoa xoa cánh tay nói.

Thấy hai người này cứ như không có chuyện gì, Hắc Hạt Tử không khỏi ngẩn ra.

Sau đó rất nhanh đã phản ứng lại.

“Hay lắm, Tiểu Tam Gia, dám lừa cả tôi!” “Đây chẳng phải là cố gắng đạt được sự chân thật sao?” “Hắc gia, khoảng thời gian tiếp theo, chúng ta sẽ phải cùng nhau sống dưới lòng đất này rồi...” Ngô Tà cười nói một câu, sau đó nhìn Tô Cảnh, tiếp tục.

“Tô ca, tiếp theo, tôi sẽ đi tìm ký ức của Uông Tàng Hải!” “Nếu kế hoạch thuận lợi, ký ức của Uông Tàng Hải tôi sẽ đánh tráo rồi giao cho Trương Nhật Sán...” “Thời gian sẽ không quá lâu, tôi đoán lúc đó, anh đã xử lý xong căn cứ thí nghiệm của Uông gia rồi!” “Đến lúc đó, còn phải nhờ anh và Trương Hội trưởng đi một chuyến!” “Lần này, chúng ta đã không còn đường lui nào nữa, nhất định phải triệt để thanh lý Uông gia!” Tô Cảnh gật đầu, không nói nhiều.

“Các cậu tự mình cẩn thận!” Nửa đầu kế hoạch đã hạ màn.

Tiếp theo, có thể kéo ra một màn đại hí khác rồi.

Tô Cảnh không dừng lại quá lâu ở đây, thu người biến dị kia vào không gian hệ thống, rồi đưa Tô Nan quay lại mặt đất.

Tuy nhiên, không gặp Lê Thốc, thằng bé này mạng lớn, chắc cũng sẽ không sao.

Đối mặt với biển cát trắng bao la vô tận này, Tô Cảnh trực tiếp trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Nan đã cho Tiểu Thanh và Tiểu Bạch hóa ra bản thể.

Hai con cự xà màu xanh trắng, lớn như xe lửa, biết nói tiếng người, uốn lượn trên cát trắng.

Tô Cảnh ngồi lên đỉnh đầu Tiểu Bạch.

Sau khi xác định phương hướng, chúng liền nhanh chóng bơi về phía xa.

Nhìn hai con cự xà này, lòng Tô Nan tràn đầy chấn động.

Có loại mãng xà khổng lồ gần như yêu quái thế này, Uông gia trừ tộc trưởng Uông Đại Sơn ra, ai có thể chống cự được?

Mặc dù thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ của Tiểu Thanh và Tiểu Bạch không hề chậm.

Chưa đầy hai tiếng, chúng đã rời khỏi vùng biển cát trắng này.

Sau đó không xa, phát hiện những chiếc xe của đội Lan Đình trước đó dừng ở đây.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp bảo Tiểu Thanh và Tiểu Bạch dừng lại, rồi chúng lại hóa thành những con rắn nhỏ bằng chiếc đũa, quấn quanh cổ tay Tô Cảnh.

Không dừng lại quá lâu ở đây, anh thu những chiếc xe còn lại vào không gian hệ thống, hai người lái một chiếc xe, liền trực tiếp rời khỏi sa mạc.

Tuy nhiên, Tô Cảnh cũng không quên để lại cho Lê Thốc một chiếc, nếu không chỉ bằng đôi chân, thằng bé đó sẽ không thể đi ra khỏi sa mạc mà chết dọc đường.

Lê Thốc sẽ quay về kinh đô, còn Tô Nan thì lái xe đưa Tô Cảnh

thẳng tiến về phía Tây Bắc.

Để không đánh rắn động cỏ, vẫn là tạm thời không về kinh đô trước, mà hãy đến căn cứ thí nghiệm của Uông gia trước đã.

Cụ thể thì, cứ xem Tô Nan sẽ thao tác thế nào...

Kinh đô.

Một khu biệt thự nào đó.

Một người phụ nữ lạnh lùng quyến rũ mặc váy dài thêu kim tuyến và một thiếu nữ tóc bạc dài, mặc áo loli đen trắng, đang đứng trên mái một biệt thự.

Hai người đang giám sát một căn biệt thự không xa.

"Huyền Nữ tỷ, một Uông Tiểu Viện thôi mà cần cả hai chúng ta đến sao?" Buồn chán ngồi trên mái nhà, thiếu nữ tóc bạc không khỏi lẩm bẩm.

"Chủ nhân rất coi trọng cô ta.

Người phụ nữ này dường như cũng là người trường sinh, theo lời Chủ nhân, cô ta hẳn đã sống gần trăm tuổi rồi!" "Hơn nữa còn đã qua cải tạo, Tiểu Tuyết, không thể lơ là được!" Nghe thấy vậy, thiếu nữ được gọi là Tiểu Tuyết tuy vẫn có chút không đồng tình, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người đó chính là Huyền Nữ và Tuyết Lang Vương Tô Tuyết.

Sau khi Tô Cảnh rời khỏi Cổ Đồng Kinh, anh đã thông qua Kim Tàm Cổ truyền tin tức cho Vân Thải.

Người phụ nữ Uông Tiểu Viện này, vẫn là nên kiểm soát trong tay mình trước rồi nói.

Việc anh đi đến căn cứ thí nghiệm của Uông gia lần này, mục đích chính là hủy bỏ những mảnh vỡ cây đồng thanh dùng để cải tạo

người có năng lực của Uông gia.

Sau đó tìm thấy thứ thu thập dấu ấn linh hồn của người Uông gia, hủy diệt nó xong, thì cho dù anh sử dụng nô dịch đan để kiểm soát Uông Tiểu Viện, Uông gia cũng sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường.

Đến lúc đó, chỉ cần cô ta và Lê Thốc phối hợp, liền có thể nhanh chóng khiến Lê Thốc nhận được sự công nhận của người Uông gia.

Sau đó tìm ra vị trí của bộ phận Vận Toán của Uông gia.

Chương 274

Sự cẩn thận của tộc trưởng Uông gia, Tô Cảnh đương nhiên biết.

E rằng Uông Tiểu Viện đến bây giờ cũng không biết căn cứ huấn luyện của Uông gia nằm ở vị trí nào.

Theo lời Tô Nan, Uông gia có một quy trình chuyên biệt.

Mỗi người Uông gia khi rời căn cứ huấn luyện để thực hiện nhiệm vụ đều phải bị bịt mắt và che tai.

Có nhân viên chuyên trách đưa đón.

Cho nên, vẫn cần Lê Thốc truyền ra tọa độ.

Căn cứ huấn luyện, còn quan trọng hơn căn cứ thí nghiệm.

Uông gia có thể không có người có năng lực, nhưng nhất định phải có bộ phận Vận Toán.

Đây là căn bản để Uông gia thống trị thế giới.

Quan trọng nhất, Mẫu xà mắt lớn rời khỏi động quỷ, cũng đang ở căn cứ huấn luyện.

Đây đều là những thông tin Tô Cảnh moi được từ miệng Tô Nan bằng cách hỏi vòng vèo.

Mặc dù vì nguyên nhân cấm chế linh hồn, cô ta không thể nói quá nhiều, nhưng chỉ vài lời rời rạc cũng đủ để Tô Cảnh suy đoán ra rất nhiều thứ rồi.

Uông Tiểu Viện là quân cờ then chốt liên quan đến việc Lê Thốc có thể nhanh chóng hòa nhập vào Uông gia hay không.

Cho nên Tô Cảnh vẫn khá coi trọng.

Sau khi để Vân Thải thông báo cho các cô gái ở nhà.

Tô Tuyết là người đầu tiên nhận nhiệm vụ này, nhưng các cô gái khác đều sợ không an toàn, nên cuối cùng Huyền Nữ cũng đi cùng.

Thông qua mạng lưới tình báo của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong biết rằng, hai người bạn của Lê Thốc trước đây là Tô Vạn và Dương Hảo.

Hai thằng nhóc này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải không có nguyên nhân.

Mặc dù nói là để tìm Ngô Tà, nhưng sau khi điều tra, dường như Uông Tiểu Viện đội lốt Thẩm Quỳnh đã dẫn dụ hai người họ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau đó, Thẩm Quỳnh còn gặp mặt thằng nhóc Tô Vạn một lần.

Mục đích dường như là muốn Tô Vạn vẽ sơ đồ bố cục của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người phụ nữ này, chắc chắn có mục đích không thể nói ra.

Nhưng, cho dù cô ta có được sơ đồ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong cũng không sợ cô ta vào được.

Chẳng lẽ Tô Cảnh lưu lại vật phẩm không lời bên cạnh các cô gái là để trưng bày sao?

Sau khi Tô Cảnh để Vân Thải thông báo cho các cô gái có thể ra tay.

Doãn Nam Phong nhanh chóng điều tra ra hành tung của Thẩm Quỳnh.

Những món đồ chuyển phát nhanh mà Ngô Tà trước đó đã sắp xếp người gửi cho Lê Thốc, toàn bộ đều bị Tô Vạn mang về nhà mình.

Hôm nay Uông Tiểu Viện đã hẹn Tô Vạn sẽ đến.

Mục đích chính là vì những món đồ chuyển phát nhanh này.

Tô Vạn vẫn luôn thầm yêu Thẩm Quỳnh, hiện tại Uông Tiểu Viện đội lốt Thẩm Quỳnh muốn đến nhà cậu ta, cậu ta đương nhiên cầu còn không được.

Cho nên, Huyền Nữ và Tô Tuyết mới không ngừng nghỉ chạy đến khu biệt thự này, ở đây chờ đợi.

Hai cô gái chờ không lâu, liền thấy một người phụ nữ ăn mặc trẻ trung xinh đẹp bước vào khu biệt thự, đến trước cửa nhà Tô Vạn.

"Huyền Nữ tỷ, đến rồi!" "Uông Tiểu Viện này, trông đúng là y hệt Thẩm Quỳnh muội muội..." "Đã sống gần trăm năm rồi, vậy mà còn giả vờ non nớt!" Tô Tuyết không khỏi lầm bầm một câu.

"Cho dù cô ta có giống Thẩm Quỳnh đến mấy, cô ta cũng sẽ không bao giờ là Thẩm Quỳnh!" Huyền Nữ thản nhiên nói một câu.

Trước đó Thẩm Quỳnh bị xà lông đen ký sinh, phải tốn rất nhiều công sức mới cứu về được.

Cô gái mồ côi cả cha lẫn mẹ này lúc đầu trầm mặc ít nói, sau này mới dần dần cởi mở.

Hiện giờ đã thân thiết với các chị em trong Tứ Hợp Viện.

Một thiếu nữ học bá văn tĩnh, không chỉ nghe lời hiểu chuyện, mà còn xinh đẹp như vậy, ai mà không thích chứ?

Các cô gái đều đã coi cô bé ấy như em gái.

"Đi thôi!

Đừng để cô ta chạy thoát!" Huyền Nữ nói xong, xách kiếm trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã ở bên cạnh biệt thự nhà Tô Vạn.

Thấy Huyền Nữ sốt ruột như vậy, Tô Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó cũng lóe lên một cái, biến mất tại chỗ.

Lúc này, Tô Vạn đã hớn hở đón Uông Tiểu Viện vào biệt thự.

"Thẩm Quỳnh, em đến tìm anh có việc gì sao?" Hân hoan nhìn Uông Tiểu Viện, Tô Vạn hỏi thẳng một câu.

"Sao, không có việc gì thì không được đến tìm anh sao?" Nghe Uông Tiểu Viện nói vậy, Tô Vạn rõ ràng sững lại.

Sau đó nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

"Được chứ!

Được chứ!" "Em có thể đến nhà anh chơi bất cứ lúc nào!" Nhìn bộ dạng ân cần của cậu ta, trong mắt Uông Tiểu Viện không khỏi xẹt qua một tia chán ghét.

Nhưng, Tô Vạn dường như không hề nhận ra.

Ngược lại, còn dẫn "Thẩm Quỳnh" vào phòng mình.

Vừa vào phòng, "Thẩm Quỳnh" đã không muốn nói nhảm với cậu ta nữa.

Bởi vì cô ta đã nhìn thấy những gói chuyển phát nhanh lớn nhỏ chất đống trong phòng.

Vì vậy, cô ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Tô Vạn, sao anh mua nhiều đồ chuyển phát nhanh thế?" Thấy "Thẩm Quỳnh" có vẻ hứng thú với những gói hàng này.

Tô Vạn vội vàng giải thích một câu.

"Đây không phải của em, đều là gửi cho Lê Thốc cả!" "Em thấy chúng chất đầy dưới lầu nhà thằng bé, nên mới bảo người mang hết về đây!" Nghe vậy, trong mắt "Thẩm Quỳnh" lóe lên một tia thất

hiểu.

Những gói hàng ở đây đều dính không ít cát trắng, rõ ràng là mang về từ Cổ Đồng Kinh.

Nếu là gửi cho Lê Thốc, vậy chẳng phải là Lê Thốc sắp quay về từ Cổ Đồng Kinh rồi sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Uông Tiểu Viện vui vẻ hẳn lên.

Có lẽ đến lúc đó có thể trực tiếp khống chế cậu ta.

Ép cậu ta nói ra mục đích Ngô Tà đến Cổ Đồng Kinh.

Tuy nhiên, Uông Tiểu Viện vẫn hứng thú với những gói hàng này.

Trước đó Tô Vạn đã tìm cô ta, cho cô ta nghe một đoạn ghi âm.

Trong đó có người nhắc đến cái tên Thẩm Quỳnh.

Đã là có người mang từ Cổ Đồng Kinh về gửi cho Lê Thốc, vậy có lẽ bên trong còn có thứ gì đó liên quan đến mình.

Thân phận của cô ta không thể bị lộ ra ngoài.

Càng không thể để người khác biết rằng cô ta từng tham gia vào công trình 056 ở Cổ Đồng Kinh.

Vì vậy, nhất định phải kiểm tra xem trong những gói hàng này có thứ gì liên quan đến mình hay không.

Im lặng một lát, bầu không khí có chút gượng gạo.

Mặc dù Tô Vạn trông không đến nỗi xấu, nhưng với tính cách của cậu ta, e rằng không cô gái nào sẽ chọn cậu ta làm bạn trai.

Uông Tiểu Viện đã học được cách tự mình phá vỡ sự gượng gạo.

“Tô Vạn, anh không tò mò bên trong này là gì sao?” “Hay là mở ra xem thử?” “Cái này... không hay lắm đâu!” Tô Vạn yếu ớt nói một câu.

Nhưng không ngăn được Uông Tiểu Viện khuyên nhủ.

“Anh với Lê Thốc không phải là anh em tốt sao?” “Mở gói hàng ra xem thì có sao chứ?” “Vậy...

được thôi!” Theo yêu cầu của nữ thần, Tô Vạn vứt bỏ tình anh em sang một bên.

“Để em đi tìm con dao đã!” Cậu ta lục lọi trong ngăn kéo một lúc, lấy ra một con dao gọt trái cây.

Chương 275

Trong một đống gói hàng, Tô Vạn lấy ra một cái nhỏ, trực tiếp rạch phong bì.

“Đồng hồ?

Lê Thốc lại thích thứ này sao?” Chỉ thấy, bên trong hộp có một chiếc đồng hồ đeo tay khá cao cấp.

Tô Vạn cầm lên không khỏi ngạc nhiên nói một câu.

Nhưng Uông Tiểu Viện thì liếc mắt đã nhận ra chiếc đồng hồ này.

Chủ nhân của nó, là cha của Thẩm Quỳnh!

Uông Tiểu Viện không khỏi trong lòng thắt lại.

Chẳng lẽ, những di vật của những người chết ở Cổ Đồng Kinh đều được gửi cho Lê Thốc sao?

Nghĩ đến đây, Uông Tiểu Viện trực tiếp đi qua lấy một gói hàng khác.

Nhưng, sau khi mở ra, đồng tử của Uông Tiểu Viện co rụt lại ngay lập tức.

Thấy cô ta không nói gì, Tô Vạn có chút tò mò lại gần.

Nhưng Uông Tiểu Viện trực tiếp đóng hộp gói hàng lại.

“Sao vậy, Thẩm Quỳnh?” Tô Vạn có chút khó hiểu hỏi một câu.

“Không có gì, chỉ là hơi nóng thôi!” “Tô Vạn, em đến nhà anh mà anh không mời em ly nước nào sao?” “Ối ối!

Em đợi anh chút!” Nghe vậy, Tô Vạn vỗ trán một cái, như thể vừa mới phản ứng lại, vội vàng xuống lầu.

Thấy cậu ta rời đi, Uông Tiểu Viện mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại mở hộp gói hàng ra.

Bên trong, kinh ngạc thay, là một tấm thẻ công tác.

Mở ra, trên đó dán ảnh chân dung của cô ta.

Trên đó viết "Công trình 056 Cổ Đồng Kinh".

Tên, chính là Thẩm Quỳnh!

Từ hơn bảy mươi năm trước, cô ta đã sử dụng tên Thẩm Quỳnh này.

Theo lý mà nói, cô ta còn lớn tuổi hơn cả cha mẹ của Thẩm Quỳnh.

Nhưng ai mà ngờ được, bảy mươi năm sau, lại xuất hiện một cô bé trông y hệt mình, cũng tên là Thẩm Quỳnh.

Điều này đương nhiên tiện lợi cho cô ta, để mạo danh thân phận của cô bé ấy.

Tấm thẻ công tác này, tuyệt đối không thể bị người khác phát hiện.

Sau khi lấy ra, "Thẩm Quỳnh" cất vào túi.

Sau đó lại rút ra một con dao găm.

Cô ta đã nảy sinh sát ý với Tô Vạn!

Ai biết trong những gói hàng này còn có thứ gì liên quan đến mình hay không.

Giết Tô Vạn, đốt luôn biệt thự, bất kể có bao nhiêu thứ, đều sẽ được giải quyết một lần là xong.

Cô ta cẩn thận đi xuống lầu, muốn thừa lúc Tô Vạn không chú ý mà cho cậu ta một nhát dứt khoát.

Lúc này, Tô Vạn thì đang tìm một cái khay, rồi bỏ đồ ăn vặt vào.

Hứng chí bừng bừng, không biết cậu ta là ngốc thật hay giả ngốc, sự kỳ quái của Uông Tiểu Viện, ai cũng có thể phát hiện ra.

Hay là, do hào quang nữ thần khiến cậu ta giảm trí thông minh?

Đứng bên ngoài biệt thự, nhìn Tô Vạn qua khung cửa sổ lớn, Tiểu Tuyết không khỏi lầm bầm một câu.

"Lời Chủ nhân nói quả nhiên không sai!" "Chó liếm không có kết cục tốt!" Huyền Nữ thì không đáp lời, chỉ rút kiếm ra, toàn thân khí thế ngưng tụ, thẳng tiến về phía Uông Tiểu Viện đang cẩn thận đi xuống lầu.

Cảm nhận được luồng khí thế mạnh mẽ này, Uông Tiểu Viện trong lòng giật mình.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy hai mỹ nhân, một cao một thấp, có thể nói là quốc sắc thiên hương đang chằm chằm nhìn mình.

Thấy Huyền Nữ và Tô Tuyết, Uông Tiểu Viện tự biết hôm nay muốn giết Tô Vạn là không có hy vọng, cô ta lộn người từ cầu thang nhảy xuống, rồi trực tiếp lao về phía hai cô gái.

Ba người rất nhanh đã rời khỏi phạm vi biệt thự.

Tô Vạn hớn hở bưng khay đồ ăn lên lầu, lại không thấy bóng dáng Uông Tiểu Viện, điều này khiến cậu ta thất vọng một hồi lâu.

Lúc này, trong vườn hoa của khu biệt thự, ba cô gái đồng thời dừng bước.

Nhìn Huyền Nữ và Tiểu Tuyết, Uông Tiểu Viện lạnh giọng hỏi.

"Các người là ai!" "Chúng tôi là ai không quan trọng!

Cô cần phải đi một chuyến với chúng tôi!" Huyền Nữ tùy tay múa một đường kiếm hoa, sau đó lạnh giọng nói.

“Chậc chậc~” “Uông Tiểu Viện, Chủ nhân nhà tôi đích thân chỉ đích danh cô đấy...” “Cho nên...

đừng phản kháng nữa...” Tiểu Tuyết nói rồi, hai tay đột ngột biến thành móng vuốt sói, bật ra những móng sắc nhọn dài một thước!

“Người có năng lực!” Uông Tiểu Viện trong lòng giật mình.

Không chỉ phái người có năng lực đến, mà còn biết thân phận của mình.

Có loại năng lực này, thân phận của kẻ đứng sau đã hiện rõ mồn một.

“Các người là Tô Cảnh phái đến?” Hai cô gái không đáp lời, một trái một phải nhanh chóng bao vây Uông Tiểu Viện.

Nhờ sự chỉ dạy thường xuyên của Tô Cảnh, đạo lý phản diện chết vì nói nhiều, hai cô gái vẫn hiểu rõ.

Mặc dù, bản thân họ không phải là phản diện gì.

Tốc độ của hai cô gái khiến Uông Tiểu Viện trong lòng giật mình.

Những vảy đen lấp lánh cũng nổi lên trên cơ thể cô ta.

Khiến cô ta trông có một vẻ đẹp yêu dị.

Thân thể uốn lượn như linh xà.

Sau đó chỉ trong gang tấc tránh được thanh kiếm dài của Huyền Nữ.

Rồi vung con dao găm trong tay, đâm về phía Tiểu Tuyết.

Ban đầu còn tưởng có thể nhân thế hạ gục Tiểu Tuyết, rồi khống chế cô ấy để nhanh chóng trốn thoát.

Nhưng ai ngờ, cô ta cũng đánh giá thấp năng lực của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết dễ dàng né tránh được, rồi một cú đá giáng vào bụng

cô ta.

Uông Tiểu Viện đã sống gần trăm tuổi, có sự tích lũy của thời gian, khả năng chiến đấu tự nhiên không hề kém.

Nhưng khoảnh khắc này, cô ta không những không né tránh, mà còn đón lấy cú đá này.

Sau đó mượn lực của cú đá, kéo giãn khoảng cách với hai người.

Thực lực của hai người phụ nữ này căn bản không cùng đẳng cấp với cô ta.

Hơn nữa Uông Tiểu Viện có thể khẳng định, vừa rồi cả hai đều chưa ra tay toàn lực.

Nếu không mình tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu.

Dã thú, vốn dĩ có cảm giác cực kỳ nhạy bén với nguy hiểm.

Uông Tiểu Viện là kẻ được cải tạo gen xà lông đen, tự nhiên cũng thừa hưởng trực giác hoang dã này.

Hiện tại cô ta chỉ có một ý niệm, đó là chạy trốn!

Nếu không phải hai người họ không có sát ý, Uông Tiểu Viện cảm thấy, hôm nay mình chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Nhưng nhìn tình hình thì, Tô Cảnh đã căn dặn hai người họ phải bắt sống.

Vậy thì cơ hội chạy thoát của mình, có thể tăng lên khoảng ba phần!

Thế nên Uông Tiểu Viện sau khi lăn một vòng đứng dậy, trực tiếp ném con dao găm về phía Tiểu Tuyết, rồi nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Con dao găm bị Huyền Nữ dễ dàng vung kiếm chặt làm đôi.

Nhìn bóng lưng Uông Tiểu Viện, trên người cô ấy ánh sáng sét vàng cuồn cuộn.

Khiến cô ấy trông hệt như một nữ võ thần.

Chương 276

“Huyền Nữ Kiếm: Tam Thiên Yến Phản!” Kèm theo một tiếng quát khẽ, Huyền Nữ vung kiếm.

Những con rắn sét quanh thân thi nhau thoát ly cơ thể hóa thành từng luồng sét, với tốc độ cực hạn, bắn về phía Uông Tiểu Viện.

Chỉ trong chớp mắt, liền bao trùm Uông Tiểu Viện.

Sau đó từng đạo rắn sét quấn quanh cô ta, trực tiếp khiến cô ta mất khả năng phản kháng, ngã nặng xuống đất.

Trong lúc mơ màng, Uông Tiểu Viện thấy hai người phụ nữ kia không nhanh không chậm đi về phía mình.

“Tiên Nữ tỷ, chị không đánh chết cô ta chứ?” “Không có!

Em đã thu lực rồi!” “Đi thôi, đưa cô ta về trước đã!” Chỉ vừa nghe thấy vài câu, Uông Tiểu Viện liền mất đi ý thức.

Và Huyền Nữ cùng Tiểu Tuyết cũng nhanh chóng đưa cô ta rời khỏi đây.

Hai cô gái đã hoàn thành hoàn hảo nhiệm vụ Tô Cảnh giao phó.

Lúc này, Tô Cảnh đã rời khỏi sa mạc, tiến về phía Tây Bắc ngoài biên giới...

Sau cuộc hành trình dài đằng đẵng hai ngày, Lê Thốc cuối cùng cũng rời khỏi sa mạc.

Cuối cùng, cậu bé mình đầy vết thương được phát hiện và trực tiếp đưa đến bệnh viện ở Kinh đô.

Chắc hẳn sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy những gói chuyển phát nhanh mà Ngô Tà đã sắp xếp cho người gửi, cậu sẽ nhận ra rằng mình từ

một cái bẫy lại rơi vào một cái bẫy khác.

Cậu vĩnh viễn không thể trở lại làm một người bình thường nữa.

Tuy nhiên, có lẽ cậu cũng không muốn làm người bình thường.

Chàng trai nào mà chẳng có ước mơ cứu vớt thế giới cơ chứ?

Thể hiện bản thân trước mọi người, cậu nhóc này chắc sẽ thích thú lắm.

Trong khi đó, tại nội viện Tô gia.

Uông Tiểu Viện đang run rẩy ngồi trên ghế sofa.

Đối diện là bốn người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Hai người là Huyền Nữ và Tô Tuyết, những người đã bắt cô đến đây trước đó.

Hai người còn lại, một là thiếu nữ xinh đẹp mặc trang phục dân tộc Dao, người kia thì mặc một chiếc váy dài màu đen, mái tóc đen như mực tùy ý thả sau đầu, toàn thân toát ra một thứ uy áp vô song, tựa như một nữ đế uy nghiêm coi thường thiên hạ, lạnh lùng và cao quý!

Đôi mắt xanh thẳm sâu hun hút, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần dường như sẽ rơi vào vực thẳm vô tận.

Hai người đó chính là Vân Thải và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dưới sự áp chế khí thế của bốn người phụ nữ này, Uông Tiểu Viện run rẩy không dám có bất kỳ hành động bất thường nào.

Chưa kể hai cao thủ Huyền Nữ và Tô Tuyết, ngay cả Vân Thải cô cũng không thể đánh lại.

Cô vẫn chưa quên, khi vừa đến căn tứ hợp viện này, người phụ nữ kia đã dùng một con bọ cạp xanh biếc to bằng bàn tay chích cô một

cái.

Bây giờ cô vẫn chưa hoàn hồn, dù không đến mức không thể hành động, nhưng năng lực cơ thể đã giảm sút đáng kể so với người bình thường.

Người phụ nữ này tuyệt đối là một Đại Cổ Sư!

Ba người này đã đáng sợ như vậy, huống chi người phụ nữ cao quý lạnh lùng được ba người họ bảo vệ ở giữa kia.

Uông Tiểu Viện có trực giác rằng người đó thậm chí có thể giết chết cô ngay lập tức.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Đối mặt với uy thế của tứ nữ, Uông Tiểu Viện căn bản không thể nảy sinh ý nghĩ phản kháng. "Đây là người mà phu quân đã điểm danh sao?" "Ta thấy cũng chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua trên người có một luồng khí tức của loài rắn…" "Rất giống con rắn lông đen trong nhà!" Tinh Tuyệt Nữ Vương đánh giá Uông Tiểu Viện, có chút không đồng ý nói.

Nàng giơ tay lên, ngay lập tức bảy tám con rắn bám rễ bò lại gần. "Con rắn lông đen đó, ngoài việc nọc độc có thể lưu trữ ký ức, dường như cũng không có gì đặc biệt." "Chẳng trách người phụ nữ này yếu như vậy!" Khi một con rắn bám rễ bò lên vai Uông Tiểu Viện, cơ thể nó lóe lên ánh sáng đỏ.

Những lời muốn phản bác của cô liền bị nuốt ngược trở lại.

Nhìn Uông Tiểu Viện, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên một tia sáng xanh u tối, sau đó sắc mặt lạnh đi. "Uông Tiểu Viện, người của Uông gia trà trộn vào Trương gia, được Trương Khải Sơn lựa chọn tham gia Kế hoạch Lớp Học Thanh Niên!" "Trở thành vật thí nghiệm duy nhất sống sót." "Sau đó tham gia Kế hoạch Cổ Đồng Kinh

056, giả chết thoát thân, rồi quay về Uông gia." "Theo lý mà nói, địa vị của cô ở Uông gia chắc hẳn không thấp…" "Những điều cô biết chắc không ít chứ?" "Tiếp theo ta hỏi cô, cô chỉ cần trả lời 'phải' hoặc 'không'…" Không đợi Uông Tiểu Viện suy nghĩ, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bắt đầu hỏi.

Nàng đương nhiên biết, người của Uông gia đều có cấm chế trên người, không thể nói ra thông tin mình biết về Uông gia.

Nhưng chỉ cần có thể chứng minh phỏng đoán của mình là đúng thì được rồi.

Sau nửa ngày chất vấn Uông Tiểu Viện, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã chứng minh được một số điều Tô Cảnh đã đoán trước đó.

Cự Mục Xà Mẫu quả nhiên đang ở Uông gia!

Đối với kẻ phản bội đã lấy Mộ Trần Châu của mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định sẽ tự mình ra tay thanh lý.

Tuy nhiên, hành động vẫn phải đợi Tô Cảnh trở về rồi mới nói. "Vân Thải, đưa cô ta đến căn cứ, nhốt lại trước, đợi phu quân về xử lý!" "Vâng, Tỷ Thiền!" Người phụ nữ này, các cô gái cũng không hề có ý định giữ cô ta lại tứ hợp viện.

Một người phụ nữ đã sống gần trăm tuổi, đừng thấy cô ta trông như một nữ sinh trung học, ai mà biết được tâm tư cô ta sâu sắc đến mức nào.

Đã là tù binh, vậy thì phải có dáng vẻ của tù binh.

Đừng thấy Thẩm Quỳnh, người có gương mặt giống cô ta, có thể ăn ngon mặc đẹp dưỡng thương ở Tô gia.

Nhưng cô ta làm sao có thể so sánh với Thẩm Quỳnh… Vì vậy, Uông Tiểu Viện đã rất bi thảm khi bị Vân Thải đưa đến một tòa nhà bỏ hoang mà Tập đoàn Cảnh Ninh đã mua ở ngoại ô Kinh đô.

Mặc dù bên trên là tòa nhà bỏ hoang, nhưng bên dưới lại là một căn cứ ngầm cực kỳ cao cấp.

Uông Tiểu Viện coi như là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay rồi. …Và lúc này.

Sau hai ngày một đêm dài hành trình, Tô Cảnh đã cùng Tô Nam đến một thị trấn nhỏ ở biên giới phía Tây Bắc.

Ngoài thị trấn, hai người dừng xe lại. "Đến rồi?" "Chưa, nhưng, khi vào thị trấn này, có nghĩa là đã bước vào sự giám sát của Uông gia…" "Tôi cần liên hệ với người tiếp đầu, sau đó để anh ta đưa đến căn cứ không người của Uông gia ở khu vực biên giới." "Ước chừng còn cần một ngày đường nữa." "Đại lão gia, bây giờ, cần ngài bắt đầu diễn rồi!" Nghe Tô Nam nói vậy, Tô Cảnh gật đầu. "Không phải chỉ là giả dạng xác chết thôi sao, đơn giản…" Tô đại quan nhân lần này đã hy sinh hình tượng của mình rồi.

Có kế hoạch chu đáo như vậy mà còn không trà trộn được vào căn cứ Uông gia, thà chết còn hơn!

Chỉ cần có thể tiến vào căn cứ, có Bất Ngôn Kỵ cùng Tiểu Thanh Tiểu Bạch, những người có năng lực trong đó, không đáng một đòn.

Sau khi chuẩn bị xong, Tô Nam trực tiếp lái xe vào thị trấn.

Sau đó dừng lại ở cửa một siêu thị trong thị trấn.

Ở quầy tính tiền của siêu thị, một thanh niên có vết sẹo trên mặt đang cầm điện thoại chơi game.

Cho đến khi Tô Nam đến trước mặt, cậu ta mới phản ứng lại. "Uông Nam, cậu về rồi?" "Liên hệ căn cứ, tôi đã giết Tô Cảnh, mang xác hắn về!" Nghe vậy, thanh niên kia sững sờ, rồi rất nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng liên hệ với căn cứ. …Và lúc này, tại căn cứ ngầm dưới sa mạc ở khu vực không người.

Uông Đại Sơn cũng nhận được tin tức từ cấp dưới. "Đã mang thi thể Tô Cảnh về sao?" "Có bao nhiêu phần trăm là thật?" Uông Đại Sơn trầm ngâm một lát, hỏi thanh niên áo đen đang đứng nghiêm trước mặt. "Năm mươi phần trăm!" "Uông Lâm đã kiểm tra thi thể mà Tô Nam mang về, quả thực là Tô Cảnh!" "Hơn nữa, người chết là do trúng độc, có lẽ Uông Nam thật sự đã thành công!" "Thế nhưng, Uông gia chúng ta đã tổn thất nhiều nhân lực như vậy dưới tay Tô Cảnh, nếu Uông Nam thật sự có thể dễ dàng hạ gục Tô Cảnh như vậy, quả thực có chút khó tin." "Cho nên tôi mới nói có năm mươi phần trăm là thật, còn một khả năng khác, là Uông Nam đã phản bội Uông gia, thi thể Tô Cảnh mang về là giả!" Nghe vậy, Uông Đại Sơn gật đầu.

Nếu thi thể là giả, vậy mục đích của họ là gì?

Chẳng lẽ là để định vị vị trí căn cứ Uông gia.

Uông Đại Sơn căn bản không hề đoán được Tô Cảnh sẽ giả chết, sau đó trà trộn vào Uông gia.

Hoặc có thể nói, ông ta căn bản không hề nghĩ đến phương diện này.

Nhưng, dù chỉ có năm mươi phần trăm xác suất, cũng đủ để dụ dỗ Uông Đại Sơn đánh cược một phen.

Ông ta vẫn luôn muốn giải mã bí mật ẩn giấu trên người Tô Cảnh.

Dù sao đi nữa, thi thể này, Uông Đại Sơn đã quyết định tiếp nhận.

Ngay cả khi có vấn đề, ông ta cũng đủ tự tin để đối phó. "Thông báo xuống, khởi động cảnh giới cấp một!" "Thi thể Tô Cảnh, chúng ta sẽ nhận!" "Dù chỉ có năm mươi phần trăm là thật, cũng phải đánh cược một phen!" "Nếu có thể phá giải bí mật trong cơ thể hắn, chúng ta hoàn toàn có thể sở hữu một đội quân siêu cấp hùng mạnh!" "Thế giới này là của chúng ta!" Lời Uông Đại Sơn nói hùng hồn, trong mắt

thanh niên đứng trước mặt cũng hiện lên một tia kích động. "Có Tộc trưởng dẫn dắt chúng ta, nhất định có thể khống chế thế giới!" Nịnh bợ một chút, thanh niên liền lui xuống, sau đó truyền đạt mệnh lệnh của Uông Đại Sơn đến tất cả người Uông gia trong căn cứ.

Tô Nam ở thị trấn biên giới lúc này đã lên đường.

Chương 277

Trong khi đó, Uông Đại Sơn ngồi trên ghế một lúc, rồi đứng dậy đi đến bức tường phía sau.

Vì căn cứ này được cải tạo từ một ngôi mộ cổ, nên vẫn giữ lại một số phong cách của mộ cổ.

Ông ta ấn vào một viên gạch đá.

Sau đó, một cánh cửa bí mật từ từ mở ra trên bức tường đá.

Uông Đại Sơn bước thẳng vào.

Căn phòng bí mật cực kỳ rộng rãi, ở trung tâm đặt một chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Sau khi đi tới, ông ta gõ vài cái có quy luật vào vài chỗ trên nắp quan tài đồng xanh.

Rất nhanh, bên trong vang lên tiếng bánh răng chuyển động.

Nắp quan tài như cánh hoa sen, từ từ mở ra.

Bên trong, một người đàn ông trung niên mặc Đường trang đang nằm.

Làn da hồng hào, tuyệt đối không phải thi thể.

Hơn nữa, hai tay ông ta khoanh lại đặt trên bụng dưới, trong tay nắm một đoạn cành cây màu xanh biếc, trên đó tỏa ra một sự dao động huyền dị.

Và lúc này, Uông Đại Sơn gật đầu nhìn về phía đầu của "người" này.

Đó hóa ra là một khuôn mặt y hệt Uông Đại Sơn!

Đối với điều này, Uông Đại Sơn không hề ngạc nhiên chút nào.

Bởi vì đây vốn là bản sao của ông ta.

Năm đó sau khi bản sao bị Tô Cảnh tiêu diệt, ông ta lại dùng Thanh Đồng Thần Thụ để tạo ra một bản sao khác.

Những năm qua, ông ta còn bí mật cải tạo nó thành một phân thân độc đáo của mình.

Ông ta có thể mượn Thanh Đồng Thần Thụ để phân tách một nửa linh hồn và truyền vào cơ thể này, từ đó đạt được hiệu quả một hồn hai thể!

Hơn nữa, thứ mà ông ta ôm trong lòng, cũng là một đoạn cành của Thanh Đồng Thần Thụ.

Uông gia đã có được hai đoạn cành của Thanh Đồng Thần Thụ, cùng với một phần mảnh vỡ từ Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Một đoạn cành được dùng làm vật chứa dấu ấn linh hồn của mỗi người Uông gia, và cũng có thể thông qua nó để gieo cấm chế cho mỗi người Uông gia.

Quan trọng nhất, có thể thông qua nó để sao chép, thậm chí phát triển niệm lực.

Còn một đoạn cành Thanh Đồng Thần Thụ khác, chính là đoạn mà bản sao trong quan tài này đang nắm giữ. …Vì thi thể Tô Cảnh do Tô Nam mang đến chỉ có năm mươi phần trăm độ chính xác.

Dù không muốn bỏ lỡ, nhưng một khi là giả, Uông gia lại sẽ rơi vào thế bị động.

Vì vậy, Uông Đại Sơn dự định tự mình rút lui trước!

Ngay cả khi căn cứ thật sự gặp phải đòn hủy diệt, nhưng chỉ cần

bản thân ông ta còn sống, thì có thể trong thời gian cực ngắn xây dựng một căn cứ khác.

Chỉ cần tế tự cành cây Thanh Đồng Thần Thụ, mượn sức mạnh huyền bí của nó.

Mọi thứ sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Vì vậy, Uông Đại Sơn dự định để bản sao của mình ở đây.

Bản thân ông ta sẽ đến căn cứ huấn luyện trước.

Ngay cả khi bản thân và bản sao cách xa ngàn dặm, cũng có thể thông qua sự cộng hưởng linh hồn để điều khiển hành động của nó.

Uông Đại Sơn tin rằng, bước đi này của mình đứng ở tầng thứ chín!

Chỉ cần mình còn sống, Thanh Đồng Thần Thụ và mảnh vỡ của Thanh Đồng Môn còn đó, thì Uông gia vẫn còn!

Chết vài người thì đáng gì?

Hơn nữa người phụ nữ kia vẫn đang ở căn cứ huấn luyện, cô ta là người dị giới đã sống từ nghìn năm trước đến nay, thực lực sâu không lường được, bản thân ở căn cứ huấn luyện tuyệt đối an toàn.

Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì cứ để cô ta chịu thay.

Chỉ cần mình còn sống, dù Uông gia bị hủy diệt, cũng có thể xây dựng lại Uông gia! …Lấy ra đoạn cành Thanh Đồng Thần Thụ mà bản sao đang cầm, Uông Đại Sơn nâng hai tay, cung kính đặt lên một chiếc giá bên cạnh, rồi thành kính cúi lạy.

Sau đó, ông ta lại đi đến trước quan tài đồng, rồi đặt tay lên đỉnh đầu bản sao.

Tiếp đó, điên cuồng thúc đẩy niệm lực.

Hai mắt đồng thời lóe lên ánh bạc, quần áo không gió tự động, trán nổi gân xanh.

Không lâu sau, khuôn mặt vốn tĩnh lặng của bản sao, đột nhiên có những cử động nhỏ.

Khi Uông Đại Sơn thu tay lại, ánh bạc trong mắt biến mất.

Bản sao đột ngột mở trừng hai mắt.

Thấy vậy, Uông Đại Sơn khóe miệng khẽ nhếch lên. "Lát nữa ta sẽ rời khỏi căn cứ, nếu có biến cố, sắp xếp tộc nhân rút lui, bảo vệ tốt cành Thanh Đồng Thần Thụ!" "Yên tâm!" Một linh hồn điều khiển hai cơ thể, vậy mà còn nói chuyện với nhau, quả là thừa thãi.

Tên này chắc chắn có vấn đề lớn rồi. …Tạm không nói đến bên Uông Đại Sơn.

Sau khi kiểm tra xem Tô Cảnh có thực sự chết hay không, có dấu vết cải trang không, người tiếp đầu của Tô Nam mới lái một chiếc xe tải đến.

Sau đó đặt Tô Cảnh vào thùng xe tải.

Còn lấy thêm thiết bị làm lạnh để ngăn thi thể phân hủy, rồi lái xe đưa Tô Nam và Tô Cảnh đến khu vực không người ở biên giới.

Ở thùng xe phía sau, Tô Nam đang túc trực bên cạnh Tô Cảnh.

Sau khi xe bắt đầu chạy, Tô Nam mới kéo phéc-mơ-tuya của túi đựng xác.

Sau đó, Tô Cảnh đột ngột mở trừng hai mắt.

Khuôn mặt vốn tái nhợt dần dần hồng hào trở lại.

Môi cũng không còn tái xanh nữa.

Thấy vậy, Tô Nam không khỏi kinh ngạc thốt lên. "Anh thật sự lợi

hại đấy!" "Nếu cậu có thể hoàn toàn kiểm soát mọi bộ phận trên cơ thể mình, cậu cũng có thể làm được mức độ này." "Chẳng qua chỉ là một số ứng dụng thô thiển của việc điều khiển cơ bắp thôi." Tô Cảnh thản nhiên nói, rồi quét mắt nhìn toàn bộ thùng xe.

Bên trong không hề lắp đặt thiết bị giám sát hay thứ gì tương tự.

Điều này khiến Tô Cảnh thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cứ phải giả làm xác chết đến tận Uông gia, cậu chắc chết ngạt mất. "Tô Nam, đến căn cứ thì đại khái mất bao lâu?" "Khoảng một ngày, trong khoảng thời gian này, chúng ta không thể ra khỏi thùng xe này…" "Anh cũng không thể lộ diện, nếu lộ diện, người trong căn cứ có lẽ sẽ kích hoạt thiết bị tự hủy, sau đó trực tiếp rút lui!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi bĩu môi.

Chỉ là không muốn đến nơi rồi lại tay trắng, nếu không cậu đã trực tiếp xông lên rồi.

Uông gia ranh mãnh như vậy, chắc sẽ không đối đầu trực diện với mình.

Cho nên chỉ có thể bất ngờ đánh úp vào bên trong, sau đó mới tiêu diệt từng người một.

Đối với hành động lần này, Tô Cảnh cũng khá tự tin, ngay cả khi có bất kỳ sự cố nào, cũng không ảnh hưởng lớn.

Nếu không thể tiếp quản căn cứ này, vậy thì cứ trực tiếp cho nó bốc hơi tại chỗ. …Sáng sớm khởi hành từ thị trấn nhỏ.

Mãi đến nửa đêm, người tiếp đầu của Uông gia mới đưa Tô Nam và Tô Cảnh (giả chết) đến khu vực không người ở biên giới.

Nửa đêm mười hai giờ, họ dừng lại bên ngoài một căn cứ được bao quanh bởi hàng rào thép gai.

Kiến trúc này có quy mô tương đương một khu dân cư nhỏ.

Bên trong lác đác hơn hai mươi tòa nhà cao tầng màu nâu đất, hòa mình vào môi trường xung quanh.

Căn cứ sáng đèn, bên trong có không ít người Uông gia mặc đồ đen, cầm súng trường tấn công đi lại.

Thậm chí mỗi tòa nhà đều bố trí lính bắn tỉa.

Tất cả hệ thống giám sát đều được bật, mọi ngóc ngách trong căn cứ đều nằm dưới sự giám sát.

Trận địa này, e là một con muỗi cũng không bay vào được.

Bản thể của Uông Đại Sơn đã rời khỏi đây, bí mật đến căn cứ huấn luyện.

Chương 278

Ở lại đây chỉ là bản sao do Uông Đại Sơn điều khiển.

Lúc này, trong một phòng họp.

Uông Đại Sơn ngồi ở ghế chủ tọa, đối diện là một màn hình khổng lồ, kết nối với hệ thống giám sát bên ngoài.

Bên dưới là ba người đàn ông trung niên đang ngồi.

Uông Xà, người mạnh nhất trong việc cải tạo gen loài rắn của Uông gia, đồng thời là nhà khoa học trưởng, phụ trách nghiên cứu huyết thanh.

Uông Niệm, người có niệm lực chỉ đứng sau Uông Đại Sơn.

Uông Viêm, người được cải tạo gen trùng hồ lô lửa.

Trong căn cứ, quyền lực của ba người này chỉ đứng sau Uông Đại Sơn.

Lúc này, cả bốn người đều dán mắt không chớp vào màn hình.

Trên đó là hình ảnh giám sát cổng căn cứ.

Thấy xe tải từ từ lái đến, Uông Đại Sơn trực tiếp cầm bộ đàm lên. "Toàn thể cảnh giới!

Lính bắn tỉa chuẩn bị!" Một lệnh ban ra, toàn bộ căn cứ lập tức bước vào trạng thái căng thẳng cao độ.

Uông Xà thì đầy vẻ hưng phấn, nhìn màn hình giám sát.

Là một nhà khoa học, hắn đã sớm muốn đặt Tô Cảnh lên bàn thí nghiệm để giải mã bí mật cơ thể hắn rồi.

Bây giờ cơ hội ở ngay trước mắt, hắn làm sao có thể không phấn

khích.

Dù chỉ có một nửa khả năng là thật, thì cũng đáng để đánh cược. …Và lúc này, chiếc xe tải từ từ dừng lại ở cổng.

Bên trong, Tô Nam và Tô Cảnh cảm nhận được xe dừng lại, đều có chút phấn khích. "Đến rồi!" Nghe Tô Nam nói vậy, Tô Cảnh gật đầu. "Trời tối gió lớn, đêm giết người đây mà ~" Cảm thán một câu, cậu giơ tay lên, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch lập tức từ ống tay áo bò ra. "Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, lát nữa các ngươi ở bên ngoài căn cứ, tuyệt đối không được để bất kỳ người Uông gia nào trốn thoát!" "Hôm nay cho phép các ngươi ăn máu tươi!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, trong mắt Tiểu Thanh và Tiểu Bạch lóe lên một tia hưng phấn.

Đã gần bốn năm năm rồi chúng không được ăn máu tươi.

Cũng không phải không muốn ăn thịt người, chẳng qua vì Tô Cảnh không thích.

Nhưng bây giờ có sự cho phép của Tô Cảnh, đương nhiên phải thả sức ăn cho no rồi!

Hai con rắn một xanh một trắng được Tô Cảnh đưa cho Tô Nam, chui vào ống tay áo của anh.

Sau khi xuống xe, chúng sẽ âm thầm ẩn nấp bên ngoài căn cứ.

Về phần Tô Cảnh, cậu lại một lần nữa điều khiển trạng thái của bản thân, biến thành dáng vẻ trúng độc.

Sắc mặt Tô Nam cũng bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh, thùng xe đã được người bên ngoài mở ra.

Một đội ngũ người Uông gia trang bị đầy đủ đứng bên ngoài xe.

Bên cạnh còn đặt một chiếc cáng.

Sau đó, người dẫn đầu trong số họ gật đầu về phía Tô Nam, rồi

hai người tiến lên khiêng túi đựng Tô Cảnh.

Sau khi đặt lên cáng, họ nhanh chóng đi vào trong căn cứ. "Uông Nam, Tộc trưởng đang đợi cậu ở phòng họp!" "Mau qua đó, lần này cậu làm rất tốt!" Đội trưởng dẫn đầu nói với Tô Nam, rồi dẫn đám người Uông gia đi theo bên cạnh chiếc cáng chở Tô Cảnh, tiến vào bên trong căn cứ.

Tô Nam cũng nhảy xuống xe, theo sát phía sau.

Vào trong căn cứ, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đã lặng lẽ trượt ra khỏi ống tay áo Tô Nam. …Tô Cảnh lúc này dù đang nằm trong túi đựng xác, nhưng vẫn có thể thông qua Hoàng Kim Đồng quan sát tình hình xung quanh.

Nhìn thấy những tòa nhà giống ký túc xá xung quanh, Tô Cảnh không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Uông gia này thật sự nghèo kiết xác… Sau đó, tâm niệm vừa động, hàng chục luồng khí đen cuồn cuộn lặng lẽ từ túi đựng xác tràn ra, rồi ẩn mình vào màn đêm.

Có Bất Ngôn Kỵ cùng Tiểu Thanh Tiểu Bạch phong tỏa toàn bộ căn cứ, Tô Cảnh hoàn toàn có thể yên tâm.

Chỉ cần một lệnh ban ra, dù là một con ruồi cũng không bay thoát khỏi căn cứ.

Tô Cảnh cũng cảm nhận được hàng chục họng súng đang chĩa vào mình và Tô Nam.

Chỉ có thể nói, Uông gia thực sự quá thận trọng.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến Tô Cảnh có chút khinh thường họ.

Ngay cả một thi thể cũng đáng để làm rùm beng như vậy, có thể thấy nỗi sợ hãi mà mình mang lại cho họ lớn đến mức nào.

Mọi người nhanh chóng khiêng Tô Cảnh vào một tòa nhà ở trung tâm.

Bên trong khá trống trải.

Tô Cảnh cũng cảm nhận được sau khi vào tòa nhà này, xung quanh không còn lính bắn tỉa theo dõi mình nữa.

Chẳng lẽ đây chính là trung tâm của căn cứ?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Tô Cảnh vẫn chưa ra tay.

Vẫn phải đợi gặp được cao tầng của Uông gia rồi mới nói.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo xảy ra lại khiến Tô Cảnh sững sờ.

Chỉ thấy đội trưởng dẫn đầu, ở một cây cột gần cửa, xoay một cây đèn.

Sau đó, trung tâm căn phòng đột nhiên nứt ra một cái hố khổng lồ, cực kỳ sâu thẳm, kèm theo tiếng bánh răng chuyển động, bên dưới nhanh chóng nâng lên một bục hình vuông.

Tiếp đó, một nhóm người cùng Tô Nam bước lên bục.

Rồi nhanh chóng rơi xuống.

Lúc này Tô Cảnh mới hiểu, hóa ra phía trên chỉ là kiến trúc phụ của căn cứ Uông gia, phía dưới mới là căn cứ thí nghiệm thực sự.

Khoảng ba phút, họ đã xuống đến tầng dưới cùng.

Sau đó, mọi người khiêng Tô Cảnh vào một đường hầm sâu thẳm.

Tô Cảnh tâm niệm vừa động, lại phóng ra thêm vài chục âm binh Bất Ngôn Kỵ, ẩn mình vào trong căn cứ.

Điều Tô Cảnh cần làm, chính là thông qua chúng, tìm ra trung tâm giám sát của Uông gia, cũng như vị trí cành Thanh Đồng Thần Thụ và

nơi phụ trách ghi lại dấu ấn linh hồn của người Uông gia.

Trước tiên cắt đứt tất cả giám sát, sau đó Tiểu Thanh Tiểu Bạch và Bất Ngôn Kỵ bên ngoài có thể bắt đầu hành động.

Có âm binh Bất Ngôn Kỵ ở đó, căn cứ ngầm này có thể đi bất cứ đâu.

Chỉ cần gặp được cao tầng của Uông gia ở căn cứ này, mình có thể bắt đầu tàn sát! …Không thể không nói, căn cứ này thực sự rất lớn.

Theo thông tin mà Bất Ngôn Kỵ truyền về, dường như nó được cải tạo từ một ngôi mộ cổ.

Tuy lớn, nhưng cũng không ngăn cản được Bất Ngôn Kỵ, dù sao chúng là âm binh, cơ quan tường vách hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khoảng mười lăm phút sau, đã có Bất Ngôn Kỵ tìm thấy phòng giám sát của Uông gia.

Bố cục của toàn bộ căn cứ mộ cổ, Tô Cảnh lúc này cũng đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tổng cộng năm trăm hai mươi bảy người, đang làm nhiệm vụ riêng của mình trong căn cứ ngầm này.

Số người được cải tạo có tới ba mươi người!

Tuy nhiên, thực lực của họ không đủ để cảm nhận sự tồn tại của Bất Ngôn Kỵ.

Vì vậy, kế hoạch của Tô Cảnh tiến hành vô cùng thuận lợi.

Rất nhanh, cũng có Bất Ngôn Kỵ ở sâu trong căn cứ, phát hiện một cánh cửa Thanh Đồng Môn nhỏ.

Hơn nữa từ bên trong cảm nhận được sự dao động của linh hồn.

Rõ ràng, đây chính là nơi Uông gia đặt cành Thanh Đồng Thần Thụ.

Dưới sự điều khiển của Tô Cảnh, mười mấy Bất Ngôn Kỵ đã tập trung trước Thanh Đồng Môn.

Nơi này có bốn người có năng lực cải tạo canh gác, rõ ràng Uông gia rất coi trọng điều này.

Chương 279

Lúc này, toàn bộ căn cứ đã nằm trong tầm kiểm soát của Tô Cảnh.

Chẳng qua, Tô Cảnh không để Bất Ngôn Kỵ tiếp cận nơi có sự dao động từ trường sinh mệnh mạnh nhất.

Bên trong đó tổng cộng có bốn từ trường mạnh mẽ khác nhau, chắc hẳn đó là nơi ở của cao tầng Uông gia.

Uông Đại Sơn?

Nghĩ đến lão gian xảo này, trong lòng Tô Cảnh đã không kìm được sự phấn khích.

Năm đó ông ta dùng bản sao để thoát chết một kiếp, lần này, có lẽ có thể triệt để tiêu diệt ông ta.

Chẳng qua, Tô Cảnh hiện tại vẫn chưa biết.

Lão gian xảo kia, quả nhiên là lão gian xảo.

Ở lại đây vẫn là bản sao, bản thể đã rời đi rồi.

Có lẽ nguyện vọng của Tô Cảnh sẽ thất bại, chỉ có thể đợi đến khi bắt đầu bao vây căn cứ huấn luyện của Uông gia, mới có thể triệt để tiêu diệt ông ta.

Bị khiêng đi, mất nửa tiếng đồng hồ, Tô Cảnh mới được khiêng đến phòng họp.

Có thể thấy căn cứ mộ cổ này rộng lớn đến mức nào. …Trong phòng họp, thấy trên đường đi không có bất kỳ sự cố nào.

Uông Đại Sơn và ba người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, có lẽ đây thực sự là thi thể của Tô Cảnh.

Nhìn vào màn hình giám sát, mọi người đã đến bên ngoài phòng thí nghiệm.

Uông Đại Sơn đứng dậy, có chút phấn khích nói. "Thật không ngờ, Uông Nam lại thành công." "Hãy ra đón anh hùng của Uông gia chúng ta đi!" "Uông Niệm, mở cửa!" Nghe vậy, Uông Niệm ngồi ở cuối bàn vuông gật đầu, đứng dậy đi đến cửa, rồi nhập mật mã mở cửa vào khóa mật mã ở cửa.

Phòng họp này, về cơ bản chỉ có cao tầng Uông gia mới có thể ra vào tùy ý.

Những người khác muốn vào, dù là cấp bậc như Tô Nam, cũng phải cần Tộc trưởng gật đầu.

Uông Đại Sơn kiểm soát Uông gia đến từng tộc nhân.

Uông Niệm nhập mật mã xong, cửa phòng họp từ từ mở ra.

Và bên ngoài, đoàn người cũng khiêng cáng bước vào phòng họp. "Lại đây, đặt hắn lên bàn!

Ta muốn xem kỹ!" Trong mắt Uông Xà đầy vẻ hưng phấn, hắn đã có chút sốt ruột.

Hai tộc nhân Uông gia đặt Tô Cảnh lên bàn họp.

Sau đó Uông Đại Sơn trực tiếp cho họ giải tán ra ngoài. "Tất cả ra ngoài đi, Uông Nam ở lại!" Nghe vậy, những người đó vội vàng lui ra.

Rồi Uông Nam thuận thế đóng cửa lớn từ bên trong. "Tô Cảnh à!" "Đối đầu với Uông gia chúng ta bao nhiêu năm, cuối cùng cũng để chúng ta có được ngươi!" Uông Xà kéo khóa túi đựng xác.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tô Cảnh, không khỏi cảm thán một câu. "Tộc trưởng, ngài kiểm tra một chút, sau đó tôi sẽ chuẩn bị giải mã dữ liệu cơ thể hắn, tranh thủ sớm nghiên cứu ra bí mật

khiến hắn mạnh mẽ như vậy!" Uông Đại Sơn gật đầu, trực tiếp đưa tay sờ lên mặt Tô Cảnh.

Nhưng đúng lúc này, dưới ánh mắt kinh hãi của vài người.

Tô Cảnh đột ngột mở trừng hai mắt, đôi mắt hí hửng nhìn chằm chằm Uông Đại Sơn.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị. "Uông Tộc trưởng… đã lâu không gặp!" Uông Đại Sơn:!!!! "Ngươi vậy mà giả chết!" "Uông Nam, ngươi đã phản bội Uông gia!" Uông Đại Sơn phản ứng cực nhanh, niệm lực bùng phát, lập tức đè ép về phía Tô Cảnh và Tô Nam.

Nhưng, không có tác dụng gì.

Tô Cảnh đồng thời sử dụng niệm lực, đối chọi với Uông Đại Sơn.

Trong không gian lập tức lóe lên tia lửa điện.

So với sắc mặt tái xanh và gân xanh nổi trên trán Uông Đại Sơn, Tô Cảnh có vẻ ung dung hơn nhiều.

Thậm chí còn dư sức khống chế ba người có năng lực khác.

Không vội không vàng nhảy xuống từ bàn họp.

Sau đó đi đến ngồi ở ghế chủ tọa.

Tô Nam lúc này cũng đã đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Rồi lạnh lùng nói với Uông Đại Sơn. "Uông Tộc trưởng, bây giờ tôi họ Tô, không họ Uông!" Nghe vậy, sắc mặt Uông Đại Sơn đen lại. "Uông Nam à, Uông Nam, ngươi vậy mà thật sự đã phản bội Uông gia!" "Ngươi không sợ ta kích hoạt cấm chế, khiến ngươi chết không có chỗ chôn sao?" Tô Nam chưa kịp nói gì, Tô Cảnh đã khinh thường cười lạnh. "Uông Đại Sơn, ông thật sự nghĩ tôi đến đây mà không làm gì sao?" Nói rồi, cậu giơ tay búng tay một cái.

Hình ảnh giám sát trên màn hình phòng họp lập tức biến thành tuyết.

Và lúc này, Bất Ngôn Kỵ cùng Tiểu Thanh Tiểu Bạch trong căn cứ cũng đã nhận được mệnh lệnh.

Trực tiếp bắt đầu tàn sát!

Trên mặt đất, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch lập tức hóa thành bản thể, biến thành những quái vật khổng lồ to như một đoàn tàu hỏa.

Người Uông gia đang cảnh giới trong căn cứ suýt nữa bị dọa ngất.

Họ điên cuồng nổ súng bắn phá.

Nhưng đạn bắn vào Tiểu Thanh Tiểu Bạch hoàn toàn không phá được phòng ngự.

Hai con rắn khổng lồ bắt đầu chế độ tàn sát, quấn quanh những tòa nhà cao tầng, chỉ cần hơi dùng sức, liền có thể biến chúng thành phế tích.

Nhanh chóng nuốt chửng những tộc nhân Uông gia này.

Và Bất Ngôn Kỵ cũng toàn bộ lộ diện.

Trên người chúng bốc cháy vô lượng nghiệp hỏa, mỗi khi xuyên qua cơ thể một tộc nhân Uông gia, liền sẽ thiêu đốt họ thành tro bụi. …Căn cứ ngầm lúc này cũng là một mớ hỗn độn.

Từng người Uông gia đang làm nhiệm vụ bị âm binh Bất Ngôn Kỵ đột ngột xuất hiện lấy mạng.

Bao gồm cả những người được gọi là cải tạo giả.

Không còn cách nào khác, ai bảo Tô Cảnh lại bật hack cơ chứ?

Lúc này, những âm binh trước đó tụ tập trước Thanh Đồng Môn, cũng đã giết chết những người canh giữ có năng lực.

Bạo lực phá vỡ Thanh Đồng Môn.

Sau đó, chúng xông vào trong, lấy ra cành Thanh Đồng Thần Thụ, nhanh chóng chạy về phía Tô Cảnh. …Và lúc này, Uông Đại Sơn vẫn chưa biết tình hình đang diễn ra trong căn cứ.

Ông ta đang dốc toàn lực đối đầu niệm lực với Tô Cảnh. "Tô Cảnh, tuy niệm lực của ngươi mạnh hơn ta, nhưng ngươi thật sự nghĩ rằng, một mình có thể giết xuyên qua căn cứ của chúng ta?" "Ông thật sự nghĩ, chỉ có một mình tôi thôi sao?" Tô Cảnh cũng hỏi ngược lại một câu.

Uông Đại Sơn trong lòng giật mình, rồi nhìn thấy hình ảnh giám sát trên màn hình biến thành tuyết.

Trong lòng ẩn ẩn có một dự cảm không lành. "Ngươi đã đưa người lẻn vào?" "Không thể nào!" "Vậy nếu không phải là người thì sao?" Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tô Cảnh, Uông Đại Sơn lập tức sững sờ.

Chết tiệt!

Sao mình lại quên hắn có thể ra lệnh cho âm binh!

Sắc mặt trở nên dữ tợn, ông ta cắn mạnh đầu lưỡi.

Một tia máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, mượn cơn đau, Uông Đại Sơn điên cuồng thúc đẩy niệm lực, toàn bộ phòng họp đã bị phá hủy tan tành.

Chỉ có chiếc ghế dưới thân Tô Cảnh vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.

Tuy nhiên, mục đích của Uông Đại Sơn không phải là phản công Tô Cảnh, mà là phá vỡ sự khống chế của Tô Cảnh đối với ba người còn lại.

Chương 280

Rồi dùng niệm lực phá bung cửa phòng họp. "Uông Niệm, thúc đẩy niệm lực giúp ta!" "Uông Xà, Uông Viêm, đi lấy thánh vật!" Uông Đại Sơn gào lên khản cả giọng.

Uông Niệm rất nhanh đã liên thủ với Uông Đại Sơn chống lại Tô Cảnh.

Thậm chí còn khiến Tô Cảnh bắt đầu có chút chật vật.

Nhưng Tô Cảnh đâu phải chỉ có niệm lực là kỹ năng duy nhất.

Kim Quang Chú thúc đẩy, một bàn tay Kim Quang khổng lồ đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng tóm lấy Uông Đại Sơn và Uông Niệm.

Uông Đại Sơn vẫn gian xảo, lập tức bỏ mặc Uông Niệm.

Hắn lướt người tránh né, đẩy Uông Niệm về phía trước, khiến hắn bị hai bàn tay Kim Quang khổng lồ tóm chặt.

Uông Niệm điên cuồng thúc đẩy niệm lực phòng ngự, nhưng Tô Cảnh chỉ khẽ nắm tay một cái, liền phá vỡ phòng ngự của hắn, nghiền nát hắn thành thịt băm.

Tô Cảnh đương nhiên không thể để Uông Đại Sơn chạy thoát, niệm lực vẫn luôn khóa chặt hắn, sau đó bàn tay Kim Quang khổng lồ cũng tấn công về phía hắn.

Nhưng tên này có lẽ là đã bộc phát rồi.

Thất khiếu chảy máu, niệm lực thúc đẩy vậy mà cũng cản được đòn tấn công của Tô Cảnh.

Tuy nhiên, Uông Xà và Uông Viêm đều đã chạy thoát.

Nhìn thấy họ rời đi, Uông Đại Sơn không khỏi điên cuồng cười

lớn. "Tô Cảnh, ngươi đã sơ suất rồi!" "Chỉ cần hai người bọn họ lấy được thánh vật, mượn sức mạnh của thánh vật, không những tên phản đồ Uông Nam mà cả ngươi đều sẽ chết!" Nghe vậy, Tô Cảnh khẽ cười ra tiếng. "Thánh vật?

Ông nói, là cái này sao?" Nói rồi, chỉ thấy các bức tường xung quanh phòng họp lập tức đổ sụp, hàng chục Bất Ngôn Kỵ mặc giáp vàng đỏ, đeo mặt nạ quỷ dữ, trên người bốc cháy vô lượng nghiệp hỏa xuất hiện trong tầm mắt của Uông Đại Sơn.

Vị Quỷ Tướng Quân dẫn đầu đang siết chặt hai bóng người.

Đó chính là Uông Xà đã biến thành người rắn, và Uông Viêm đang cháy lửa trùng hồ lô lửa.

Hai người lúc này đã bị vô lượng nghiệp hỏa nuốt chửng, trong chớp mắt đã hóa thành tro bụi ngay dưới mắt Uông Đại Sơn.

Và lúc này, một âm binh xuất hiện bên cạnh Tô Cảnh, quỳ một gối xuống, hai tay nâng một cành Thanh Đồng Thần Thụ lên.

Nhìn thấy vậy, Uông Đại Sơn, hai hàm răng nghiến chặt!

Lúc này, trong lòng ông ta chỉ có một ý niệm… Căn cứ, xong rồi!

“Đây chính là cái gọi là thánh vật?” Tô Cảnh đón lấy cành cây đồng thần thụ mà Bất Ngôn Kỵ đưa đến trước mặt.

Trong lòng bàn tay Tô Cảnh, kình lực khẽ phun ra.

Thái Cực Băng Kình tu luyện đến cực hạn bùng phát, cành cây đồng thần thụ kia lập tức vỡ vụn.

Khí tức thần bí trên toàn bộ cành cây cũng biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại một đống mảnh vụn đồng xanh.

Khoảnh khắc Tô Cảnh hủy đi cây đồng thần thụ, tất cả người nhà họ Uông đều chấn động trong lòng.

Giống như xiềng xích trói buộc linh hồn lập tức đứt gãy.

Mỗi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, như thể gông cùm đã được tháo bỏ.

Lúc này, Tô Nam cũng vui mừng lên tiếng với Tô Cảnh: "Cấm chế của em được giải trừ rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh mới gật đầu.

Sau đó nhìn Uông Đại Sơn với vẻ mặt dữ tợn.

"Uông tộc trưởng, xem ra thánh vật của các người cũng không ghê gớm lắm nhỉ!" "Dựa vào một vật chết để khống chế tộc nhân Uông gia, thậm chí thông qua nó để có được sức mạnh, rốt cuộc cũng không đáng mặt!" "Nhưng ít ra, nó sẽ không khiến tôi buồn ngủ nữa!" Tô Cảnh thản nhiên nói khi nhìn Uông Đại Sơn đang liều chết chống cự niệm động lực của mình.

Sau đó, anh khẽ nâng tay, từng luồng lôi xà màu vàng dũng động trong lòng bàn tay.

"Ngũ Lôi Chính Pháp!" Theo một tiếng quát khẽ, từng đạo lôi xà bay ra, ngưng tụ thành một đầu rồng khổng lồ.

Tiếp đó, kèm theo một tiếng rồng ngâm ẩn hiện, miệng rồng mở lớn, một cột sét vàng kim bắn thẳng ra, trực tiếp tấn công Uông Đại Sơn.

Thấy vậy, Uông Đại Sơn quát lớn một tiếng.

Niệm động lực toàn bộ thu về trước người, gân xanh trên trán nổi rõ, máu tươi văng khắp nơi.

Liều chết thúc đẩy lá chắn niệm động lực chống đỡ, Uông Đại Sơn cũng đã triệt tiêu được tám phần sức mạnh của cột sét.

Nhưng cuối cùng, lá chắn phòng ngự vẫn bị đánh nát, và anh ta bị cột sét với hai phần sức mạnh còn lại đánh trúng nửa bên người.

Dù chỉ còn hai phần sức mạnh, nhưng nó vẫn hủy đi nửa bên cơ thể của Uông Đại Sơn.

Tại vết thương, một mảng cháy đen.

Với vết thương nặng như vậy, Uông Đại Sơn không thể duy trì niệm động lực được nữa.

Anh ta ngã xuống đất ầm ĩ, nhưng điều bất ngờ là tên này lại không chết.

Mặt đầy máu, trông như quỷ dữ.

Tuy không chết, nhưng cũng không còn sống được bao lâu nữa.

"……." Nhìn Tô Cảnh đứng dậy đi đến trước mặt mình, khóe miệng đầy máu của Uông Đại Sơn đột nhiên nở một nụ cười rợn người.

"Tô Cảnh, anh thật sự nghĩ mình thắng rồi sao?" "Tôi!

Uông Đại Sơn sẽ không bao giờ chết!" "Giết một tôi, sẽ còn vô số Uông Đại Sơn khác!" "Anh sẽ không đạt được gì cả!" Thấy vẻ mặt đó của hắn, Tô Cảnh khẽ nhíu mày.

Chẳng lẽ lão cáo già này lại là bản sao?

Nhưng Tô Cảnh cũng không chần chừ quá nhiều.

Bản sao thì là bản sao, đến một thì giết một!

Đến hai thì giết một cặp!

"Uông tộc trưởng, đi đường bình an!" Tô Cảnh thản nhiên lên tiếng, khẽ nâng tay, sau đó mạnh mẽ nắm chặt.

Đầu Uông Đại Sơn lập tức nổ tung như quả dưa hấu.

Nhưng vào khoảnh khắc Uông Đại Sơn chết đi, bên trong căn cứ đột nhiên vang lên tiếng chuông báo động chói tai.

Nghe thấy vậy, Tô Cảnh nhíu mày.

"Chuyện gì vậy?" "Không xong rồi, thiết bị tự hủy của căn cứ đã kích hoạt!" "Đếm ngược năm phút, chúng ta mau ra ngoài!" "Em đoán Uông Đại Sơn đã kết nối thiết bị kích hoạt tự hủy của căn cứ với chính bản thân hắn, một khi tim hắn ngừng đập, căn cứ sẽ lập tức kích hoạt tự hủy!" Tô Nam vội vàng giải thích.

Tô Cảnh không ngờ rằng đến cuối cùng lại bị Uông Đại Sơn chơi một vố.

Anh vẫy tay về phía Bất Ngôn Kỵ.

"Tìm kiếm tài liệu thí nghiệm của căn cứ!" Lời vừa dứt, hàng chục Bất Ngôn Kỵ liền tản ra.

Tô Cảnh thì ôm lấy eo Tô Nam, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trên người anh, lôi quang dũng động, chỉ để lại một tàn ảnh tại chỗ.

Chỉ mất một phút, anh đã vọt lên mặt đất.

Lúc này, bên ngoài đã trở thành một đống phế tích.

Tiểu Thanh và Tiểu Bạch hóa thành hình người, ngồi trên một bức tường đá, nở nụ cười mãn nguyện.

Bữa huyết thực hôm nay khiến hai cô gái ăn no nê.

Thấy Tô Cảnh đi ra, hai cô vui mừng lên tiếng: "Chủ nhân..." Nhưng vừa gọi một tiếng đã bị Tô Cảnh ngắt lời: "Đi mau!" Nghe vậy, hai cô gái ngẩn người, nhanh chóng theo kịp bước chân của Tô Cảnh.

Các Bất Ngôn Kỵ đang đợi bên ngoài cũng đều được Tô Cảnh thu hồi vào Câu Linh Không Gian.

Mấy người bọn họ tốc độ không chậm, rất nhanh đã rời xa khu

căn cứ.

Chỉ trong một phút rưỡi, họ đã chạy xa mấy cây số.

Sau đó, kèm theo một tiếng nổ long trời lở đất, một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên trên bầu trời căn cứ.

Thấy vậy, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đều giật mình.

Cấp độ này, nếu tự mình ở trong trung tâm vụ nổ, e rằng cũng phải bỏ mạng ở đó!

"Chủ nhân, tình hình sao vậy ạ?" "Bị chơi một vố!" Tô Cảnh xua tay, có chút bất lực nói.

Vốn dĩ còn muốn phái người tiếp quản căn cứ này.

Nhưng giờ thì, nó đã nổ tung, biết đi đâu mà lý luận.

Chỉ có thể tự trách mình không cẩn thận.

Nhìn đám mây hình nấm ở đằng xa, không lâu sau, từng bóng đen từ bốn phương tám hướng nhanh chóng lao tới.

Chương 281

Cuối cùng, chúng chỉnh tề xếp hàng trước mặt Tô Cảnh, quỳ một gối.

Chính là những Bất Ngôn Kỵ được Tô Cảnh phái đi lục soát căn cứ.

Nhưng nhìn thấy tay không của họ, rõ ràng là không có thu hoạch gì.

Tiếp nhận thông tin mà Bất Ngôn Kỵ truyền tới, sắc mặt Tô Cảnh không khỏi lạnh đi.

"Hay cho một Uông Đại Sơn!" Bên trong căn cứ, căn bản không có bất kỳ tài liệu thí nghiệm nào.

Bao gồm cả huyết thanh gen!

Xem ra, Uông Đại Sơn này, tám phần là giả!

Còn Uông Đại Sơn thật thì đã sớm ôm theo tài liệu quan trọng mà chạy trốn rồi.

"Tô Nam, Uông Đại Sơn còn có bản sao sao?" Tô Cảnh nhìn Tô Nam, trực tiếp hỏi một câu.

"Bản sao ư?" "Cái này em không biết, hắn không tin bất kỳ ai trong chúng ta!" "Chẳng lẽ, người anh vừa giết là bản sao của hắn?" Tô Cảnh kinh ngạc hỏi.

Nghe vậy, Tô Cảnh có chút bất đắc dĩ gật đầu.

"Khả năng cao là vậy!

Các tài liệu quan trọng trong căn cứ, bao gồm cả huyết thanh gen đều biến mất không còn dấu vết!" "Phải rồi, lão cáo già Uông Đại Sơn

làm sao có thể tự mình mạo hiểm chứ?" "Chắc là đã mang theo những thứ quan trọng này mà rời đi trước rồi!" "Căn cứ huấn luyện, hắn chắc chắn đã đến căn cứ huấn luyện!" Tô Nam chắc chắn nói.

"Căn cứ huấn luyện còn ẩn mật hơn nhiều so với căn cứ thí nghiệm, hơn nữa bên trong có không dưới một trăm người cải tạo!" "Thậm chí còn có Cự Mục Xà Mẫu, nghe nói là một con xà yêu!" "Cả Uông gia, cũng chỉ có Uông Đại Sơn mới có thể mời nó ra tay!" Vừa nói, Tô Nam vừa liếc nhìn Tiểu Thanh và Tiểu Bạch.

Tô Cảnh đã hủy đi cành cây đồng thần thụ, cấm chế được giải trừ.

Một số điều mà trước đây vì cấm chế mà không thể nói ra, giờ Tô Nam đã có thể thốt ra.

"Cự Mục Xà Mẫu à!" "Tôi và nó, còn có một món nợ phải tính!" "Tô Nam, giờ cấm chế đã giải trừ, em có thể nói cho anh biết thông tin về căn cứ huấn luyện của Uông gia không?" Nghe vậy, Tô Nam lắc đầu.

"Em không rõ về căn cứ huấn luyện!" "Nhưng nó chắc chắn còn bí mật hơn căn cứ thí nghiệm nhiều, hơn nữa lần này chúng ta đã bại lộ, căn cứ thí nghiệm bị hủy, e rằng căn cứ huấn luyện sẽ càng đề phòng nghiêm ngặt hơn." "Cách làm trước đây của chúng ta sẽ không còn hiệu quả nữa, hơn nữa, Uông Đại Sơn có mối liên hệ nhất định giữa bản sao và bản thân hắn, những gì xảy ra ở đây, có lẽ hắn đã biết rồi." "Em cũng đã có tên trong danh sách đen của Uông gia, e rằng không thể liên hệ với người tiếp đầu được nữa." Thấy Tô Nam có vẻ hơi sa sút tinh thần, Tô Cảnh xua tay tỏ vẻ không sao.

"Nếu đã không có cách, vậy thì thôi!" "Uông gia chúng ta không thể vào, vậy thì để bọn họ tự dẫn người của chúng ta vào Uông gia!" "Đi thôi!

Về Kinh Đô, tiếp tục thực hiện kế hoạch chưa hoàn thành...” “Tôi muốn đi gặp thằng nhóc Lê Thốc đó!” Bên ngoài biên giới tây nam, tại một vùng hoang vu hẻo lánh sâu trong sa mạc Gobi.

Từng tòa kiến trúc màu vàng đất sừng sững mọc lên.

Diện tích đủ rộng bằng một sân bóng đá.

Bên ngoài được bao quanh bởi hàng rào dây thép gai.

Nhiều nơi còn có tháp canh.

Bên trong, camera được lắp đặt ở mỗi góc, phòng bị cực kỳ nghiêm ngặt.

Từng bóng người mặc đồng phục đen của Uông gia, trang bị đến tận răng, qua lại tuần tra.

Mỗi đội trưởng đều có khí thế vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng tất cả đều là năng lực giả.

Nơi này, chính là căn cứ huấn luyện của Uông gia.

“……” Lúc này, trong một căn phòng bí mật, bản thể của Uông Đại Sơn đang khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Bên cạnh là một người đàn ông gầy gò, có râu, khoảng ba mươi tuổi.

Đừng thấy cơ thể anh ta mỏng manh, nhưng nhìn uy áp tỏa ra từ người anh ta, liền biết trong cơ thể gầy guộc này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại.

Người này chính là Uông Lỗi, giáo quan hắc khóa của căn cứ huấn luyện Uông gia!

Uông gia có một quy trình hoàn chỉnh để thu nạp “máu tươi” mới.

Bạch khóa sẽ giảng về lịch sử Uông gia, tẩy não người mới.

Hắc khóa sẽ huấn luyện năng lực chiến đấu của họ.

Sau đó thông qua bộ phận tính toán dữ liệu lớn của Uông gia để phân tích, nếu mức độ nguy hiểm giảm xuống zero, thì có nghĩa là sẽ không phản bội Uông gia.

Hơn nữa, mức độ nguy hiểm của tất cả người Uông gia đều được cập nhật theo thời gian thực.

Một khi vượt quá sáu mươi phần trăm, vậy thì tốt, trực tiếp hủy diệt theo nhân đạo.

Uông gia... chính là cẩn thận như vậy.

Đương nhiên, điều này vẫn chưa phải là tất cả.

Mỗi khi một người mới chính thức trở thành người Uông gia, đều sẽ bị cành cây đồng thần thụ lấy đi một tia linh hồn, đồng thời gieo cấm chế.

Chỉ có như vậy, Uông Đại Sơn mới cảm thấy vạn vô nhất thất.

"……" Uông Lỗi có thể nổi bật trong số đông tộc nhân Uông gia để trở thành tổng giáo quan của căn cứ huấn luyện, đủ để thấy thực lực của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Thậm chí có thể đấu ngang sức với Uông Đại Sơn.

Nhưng dù hắn rất mạnh, trước mặt Uông Đại Sơn vẫn cực kỳ cung kính, không hề dám có ý nghĩ chống đối.

Bởi vì, hắn là con trai của Uông Đại Sơn...

Con trai đối mặt với cha, tự nhiên là cung kính.

Uông Đại Sơn đang chuyên tâm thao túng bản sao, đối kháng Tô Cảnh.

Uông Lỗi thì canh giữ ở đây, đảm bảo an toàn cho Uông Đại Sơn.

Nhìn thấy cha mình mặt tái mét, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, Uông Lỗi trong lòng vô cùng lo lắng.

Nhưng rất nhanh, Uông Lỗi thấy cha mình đột nhiên mặt trắng bệch như tờ giấy kim tiền.

Một ngụm máu tươi phun ra, sau đó thẳng tắp ngã xuống đất.

Thấy vậy, Uông Lỗi vội vàng kêu lên một tiếng, rồi cúi xuống đỡ ông dậy.

"Cha!" Nghe con trai gọi mình, Uông Đại Sơn yếu ớt mở mắt, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ!

"Chết tiệt!

Quả nhiên bị lừa rồi!" "Uông Nam đã phản bội Uông gia, đưa Tô Cảnh giả chết đến căn cứ thí nghiệm!" "Căn cứ thí nghiệm đã bị hủy rồi!" "Thật không ngờ, Tô Cảnh này lại mạnh đến vậy!" "Chỉ cần ra tay một chút, đã đạt đến cực hạn của nhân loại!" "Ngay cả khi niệm động lực của ta được thúc đẩy bằng cách điên cuồng đốt cháy sinh mệnh của bản sao, đạt đến trình độ toàn thịnh, vậy mà cũng không làm gì được hắn!" Nghe lời Uông Đại Sơn nói, Uông Lỗi nhíu mày.

"Cha, người không sao chứ?" "Không sao, chỉ là tiêu hao quá lớn!" "Hơn nữa linh hồn bị tổn thương, niệm động lực có lẽ chỉ đạt được bảy tám phần so với thời kỳ toàn thịnh!" "Nhưng mà, căn cứ thí nghiệm đã bị hủy rồi!" "Sát thần Tô Cảnh đó, không để lại một kẻ sống sót nào!" "Thậm chí còn hủy cả thánh vật của Uông gia chúng ta!" "Tuy nhiên, may mà ta đã kết hợp công tắc tự hủy của căn cứ với trái tim của bản sao." "Tô Cảnh giết bản sao của ta, căn cứ tự hủy, hắn dù không chết, cũng sẽ không dễ chịu!" Dưới sự đỡ của Uông Lỗi, Uông Đại Sơn khó khăn đứng dậy, nói với vẻ mặt dữ tợn.

"Vậy thánh vật bị hủy thì phải làm sao?" "Tạm thời cứ như vậy

đi, ổn định tâm tình tộc nhân, vì tạm thời không có cấm chế ràng buộc, những ai có mức độ nguy hiểm đạt trên năm mươi phần trăm, lập tức thanh trừ!" "Một khi có tộc nhân dẫn người không rõ thân phận vào Uông gia, lập tức thanh trừ!" "Ngoài ra, không có lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được ra vào căn cứ!" "Kế hoạch Cổ Đồng Kinh tiếp tục tiến hành, ta cần ký ức của lão tổ tông!" "……" Từng mệnh lệnh được Uông Đại Sơn hạ xuống.

Uông Lỗi bên cạnh chỉ đành gật đầu vâng lời, sau đó nghiêm túc đi chấp hành mệnh lệnh của Uông Đại Sơn.

Vốn dĩ Uông Lỗi muốn đưa Uông Đại Sơn đi chữa trị vết thương trước, nhưng lại bị Uông Đại Sơn từ chối.

Sau khi Uông Lỗi rời đi, Uông Đại Sơn trực tiếp đi đến nơi biên giới nhất của căn cứ huấn luyện Uông gia.

Trong phạm vi một trăm mét, chỉ có một tòa lầu các cô độc.

Nơi này cũng bị tất cả người Uông gia coi là cấm địa.

Từng có không ít người muốn vào thám hiểm, nhưng tất cả đều chết không toàn thây.

Chưa từng có ai sống sót trở ra.

Chỉ có một số cao tầng của Uông gia mới biết tình hình bên trong.

Nơi đó ở một con yêu quái sống không biết bao nhiêu năm!

Cự Mục Xà Yêu!

"……" Bên ngoài lầu các, Uông Đại Sơn đứng chắp tay, cung kính hô vọng vào bên trong một tiếng.

"Xà Mẫu đại nhân, Uông gia tộc trưởng có việc cầu kiến!" Hết cách rồi, cái này thật sự phải cung phụng như tổ tông.

Cự Mục Xà Mẫu đối với Uông gia, có thể nói là một loại vũ khí

chiến lược.

Có nó ở đây, chính là một sự uy hiếp.

Năm đó Uông Đại Sơn đã hứa hẹn rất nhiều lợi ích mới khiến Xà Mẫu ở lại Uông gia.

Chỉ là, tuy nó ở lại Uông gia, nhưng sẽ không giúp Uông gia làm việc, trừ khi Uông gia gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Quan trọng nhất, Cự Mục Xà Mẫu cần tìm một nơi an toàn để luyện hóa Mặc Trần Châu thành Long Châu, một khi hóa rồng!

Uông gia, không nghi ngờ gì, là lựa chọn tốt nhất.

Đây là một kết quả đôi bên cùng có lợi, thậm chí chỉ cần nó ban cho một ít máu của mình, là có thể khiến Uông gia thay mình tìm kiếm phần lớn những thứ mình muốn.

Dù mục đích khác với Uông gia, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa Cự Mục Xà Mẫu và Uông gia.

Chương 282

"……" "Vào đi!" Uông Đại Sơn đợi một lát bên ngoài, bên trong mới truyền ra một giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Nghe vậy, Uông Đại Sơn vui mừng.

Chỉ thấy cánh cửa lầu các từ từ mở ra, Uông Đại Sơn liền vội vàng bước vào, sau đó trực tiếp đi lên tầng cao nhất của lầu các.

Dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng khi Uông Đại Sơn nhìn thấy người phụ nữ này, trong mắt vẫn hiện lên một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc trường bào đen in hình đôi mắt kỳ dị đang ngồi quay lưng về phía Uông Đại Sơn.

Tóc đen dài đến eo, dù chỉ là bóng lưng, nhưng Uông Đại Sơn vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp tuyệt trần của người phụ nữ này.

Khí tràng trên người cô ta đặc biệt quỷ dị, dường như chỉ cần nhìn một cái là sẽ rơi vào vực sâu vô tận.

Lúc này, trong tay người phụ nữ đang chơi đùa một viên châu màu đỏ rực hình con mắt.

Năng lượng dao động ẩn hiện trên đó khiến Uông Đại Sơn cũng phải kinh ngạc vô cùng.

"Xà Mẫu đại nhân!" Đối mặt với người phụ nữ đang quay lưng về phía mình, Uông Đại Sơn căn bản không dám có bất kỳ sự vượt giới nào.

So với hai lần thất bại trước Tô Cảnh, Uông Đại Sơn thậm chí còn cảm thấy người phụ nữ này đáng sợ hơn Tô Cảnh.

Chỉ cần một ánh mắt, là có thể khiến mình mất đi tất cả sức chiến đấu.

Nếu thế gian có thần minh, thì có lẽ cũng chỉ đến vậy.

"Uông tộc trưởng, lâu rồi không gặp!" Cự Mục Xà Mẫu thản nhiên lên tiếng, không quay đầu lại.

Mà Uông Đại Sơn biết, đây không phải là cô ta coi thường mình, mà là vì bản thân mình căn bản không thể chống lại uy áp từ đôi mắt đó của cô ta.

Nuốt một ngụm nước bọt, Uông Đại Sơn trực tiếp nói ra mục đích: "Xà Mẫu đại nhân, trước đây tôi đã nói với ngài, Uông gia gặp phải kẻ địch cả đời!" "Người đàn ông này, đã hoàn toàn vượt qua giới hạn của nhân loại!" "Hôm nay, hắn đã hủy đi căn cứ thí nghiệm mà Uông gia chúng tôi khổ cực kinh doanh, đồng thời hủy cả thánh vật!" "Tôi đến tìm ngài, là muốn ngài giúp kích hoạt một đoạn cành cây thánh thụ khác!" "Cũng hy vọng, nếu có một ngày hắn thật sự tìm đến đây, ngài có thể ra tay, giúp Uông gia chúng tôi một tay!" "……" Nói xong, chỉ thấy Cự Mục Xà Mẫu im lặng rất lâu, sau đó mới tiếp tục lên tiếng.

"Vậy ngươi có thể trả cái gì?" Nghe vậy, Uông Đại Sơn giật mình.

"Ngài... muốn tôi trả cái gì?" "Vẫn Ngọc!" Uông Đại Sơn: "……" Cái này mẹ kiếp, là động đến căn cơ của Uông gia rồi...

Tô Cảnh còn chưa chắc đã tìm được căn cứ huấn luyện của mình.

Nếu mình có thể lấy được ký ức của lão tổ tông, chắc chắn sẽ có cách đối phó Tô Cảnh.

Đến lúc đó, cũng không cần giao dịch với Cự Mục Xà Mẫu này nữa.

Mọi thứ vẫn là ẩn số, nhưng để an toàn hơn.

Uông Đại Sơn suy nghĩ một chút, vẫn đồng ý.

"Được!" Uông Đại Sơn tự cho rằng đã ôm được đùi Cự Mục Xà Mẫu.

Nào ngờ, Cự Mục Xà Mẫu từ trước đến nay chưa từng coi Uông gia ra gì.

Năm đó, nó đã đánh cắp Mặc Trần Châu của Tinh Tuyệt Nữ Vương để đến xã hội loài người.

Có lẽ có ý niệm tham luyến sự phồn hoa của nhân gian, nhưng chủ yếu vẫn là để trốn tránh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Năm đó, sau khi bị Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hoán từ dị không gian ra, nó đã ký kết khế ước với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng, trong một lần chứng kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương sử dụng Mặc Trần Châu, nó liền nảy sinh lòng tham lam.

Thân là Cự Mục Xà Mẫu, năm đó nó đã là thân rắn.

Có lẽ trước đó mục tiêu của nó là tu luyện hoàn toàn thành hình người.

Nhưng khi nhìn thấy Mặc Trần Châu, dã tâm của nó liền bị phóng đại vô hạn.

Nó muốn hóa rồng!

Lấy đan phượng hoàng do địa mẫu hóa thành làm cơ sở, luyện hóa nó thành Long Châu, có năm mươi phần trăm khả năng hóa rồng phi thăng!

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương chết, nàng ta đã lên kế hoạch phục sinh sau ngàn năm, để mình canh giữ lăng mộ cho nàng.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương chết đi, Cự Mục Xà Mẫu đã luôn sống dưới cái bóng của nàng ta.

Đừng thấy Cự Mục Xà Mẫu thực lực cường hãn, thậm chí chỉ một ánh mắt cũng có thể áp chế Uông Đại Sơn.

Nhưng rốt cuộc nó vẫn là do Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hoán từ thế giới khác ra.

Trấn áp nó, chỉ cần nhấc tay.

Thêm vào đó đã ký kết khế ước, bất đắc dĩ Cự Mục Xà Mẫu cũng chỉ có thể canh giữ lăng mộ cho nàng.

Nhưng nhìn Mặc Trần Châu, lòng tham lam của Cự Mục Xà Mẫu ngày càng lớn.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, nó đã vươn tay về phía Mặc Trần Châu.

Đương nhiên, trước đó nó thậm chí không tiếc tổn thương linh hồn, chỉ để hủy đi hồn khế đã định với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, đoạt được Mặc Trần Châu, nó liền nhanh chóng trốn khỏi động quỷ, rồi đến xã hội loài người.

Trong cơ duyên xảo hợp, nó đến Uông gia, sau đó liền ở lại đó, vừa tu bổ linh hồn bị tổn thương, vừa tu bổ Mặc Trần Châu.

Nhưng mười năm trước.

Nó đột nhiên nhận thấy, người phụ nữ mạnh mẽ từng uy hiếp các quốc gia, nô dịch mình đã phục sinh.

Nhưng lúc đó có lẽ nàng ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên không thông qua liên hệ khế ước còn sót lại trong linh hồn để cảm nhận được vị trí của mình.

Nhưng Cự Mục Xà Mẫu quả thật đã cảm ứng được, và lập tức

quyết đoán, trực tiếp cắt đứt phần linh hồn bị nhiễm khế ước còn sót lại đó.

Dù có thêm một ngàn năm nữa, cũng không thể xóa bỏ cái bóng mà Tinh Tuyệt Nữ Vương để lại cho nó.

Ngay cả khi Tinh Tuyệt Nữ Vương không khôi phục đỉnh phong, thì đó cũng không phải là thứ mà nó có thể chống lại.

Vì vậy, mười năm qua, nó không ngừng luyện hóa Mặc Trần Châu, muốn trước khi Tinh Tuyệt Nữ Vương tìm đến, triệt để luyện hóa nó, một sớm hóa rồng.

Có lẽ, sau khi hóa rồng, mới có thể phân cao thấp với người phụ nữ kia.

Hơn nữa, những năm gần đây, thông qua nghiên cứu đặc tính của Mặc Trần Châu, Cự Mục Xà Mẫu phát hiện, nếu khi luyện hóa Mặc Trần Châu mà dung nhập Vẫn Ngọc, có lẽ có thể tăng xác suất hóa rồng lên một thành!

Vì vậy, nó mới thực hiện giao dịch này với Uông Đại Sơn.

Ngay cả khi không có giao dịch này, khi mình sắp hóa rồng, nó cũng sẽ đoạt Vẫn Ngọc về dùng cho mình.

Nhưng nếu có thể giao dịch, đạt được mối quan hệ tốt với một thế lực khổng lồ, thì sao lại không vui chứ?

Ở xã hội loài người mấy năm, nó đã nhìn thấu những điều này.

Hơn nữa, sau mười năm, Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi phục sinh, làm sao có thể không phát triển thế lực của mình chứ.

Cự Mục Xà Mẫu cũng hy vọng có người dưới trướng để sử dụng.

Tô Cảnh mà Uông Đại Sơn nói, nó từ trước đến nay chưa từng để

vào mắt.

Có lẽ, hắn sẽ phải trả giá cho sự khinh miệt của mình ~ Sau khi nhận được sự đồng ý của Cự Mục Xà Mẫu, Uông Đại Sơn liền rời khỏi lầu các.

Hắn đi liên hệ thuộc hạ để chuẩn bị công tác "khải linh" cành cây đồng thần thụ.

Đồng thời, tìm thầy thuốc chữa trị vết thương của mình.

Trước đó, Tô Cảnh đã giết bản sao của Uông Đại Sơn, nhưng điều đó đã khiến cơ thể Uông Đại Sơn bị tổn thương cực lớn.

Không nhắc đến bên đó nữa.

Lúc này Tô Cảnh đã lên đường về Kinh Đô.

Hai ngày sau, anh kéo Tô Nam, giống như một cặp tình nhân vừa đi du lịch về Kinh Đô, lặng lẽ xuất hiện ở sân bay quốc tế Kinh Đô.

"Đúng vậy!

Anh về rồi!" "Lan Đình và ba người phụ nữ kia đã được sắp xếp ổn thỏa chưa?" "Vẫn còn ở khách sạn ư?" "Thế này đi, để Lan Đình theo em, bảo Linh Lung dẫn dắt cô ấy một chút, năng lực của cô ấy cũng không tệ!" "Còn ba cô gái kia, em nói với Hữu Tuyết một tiếng, bảo họ đến Hoắc gia!" "……" Vừa xuống máy bay, Tô Cảnh liền gọi điện thoại cho A Ninh.

Hỏi thăm những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Những việc anh đã sắp xếp, tất cả đều đã hoàn thành.

Thẩm Quỳnh đã được cứu về, hiện tại đang ở trong tứ hợp viện.

Còn Uông Tiểu Viện giả mạo Thẩm Quỳnh, cũng đã theo phân phó của anh, được Huyền Nữ và Tiểu Tuyết mang về.

Lê Thốc, Tô Vạn Cân và Dương Hảo ba người cũng đang bị giám sát.

Chỉ là, Lê Thốc vẫn chưa phát hiện sự mất tích của Uông Tiểu Viện.

Xem ra lần này trở về, phải tìm cơ hội để cậu ta phát hiện.

Thuận theo dây leo mà tìm quả, dẫn dắt cậu ta điều tra đến Ngô Sơn Cư.

Chương 283

Đợi cậu ta từ Ngô Sơn Cư đi ra, kế hoạch liền có thể tiến hành đến giai đoạn tiếp theo.

Lan Đình và ba người phụ nữ của đội nhiếp ảnh cũng đã theo phân phó của Tô Cảnh trở về Kinh Đô.

Thiên Sứ (Angel) - thuộc hạ của Tô Nam, sau khi đi theo sang đây, thì không ở cùng ba người họ.

Cô ấy vẫn ở một khách sạn nào đó ở Kinh Đô đợi Tô Nam trở về.

Bốn người phụ nữ còn lại vì không có phân phó của Tô Cảnh, A Ninh và những người khác cũng không sắp xếp.

Vừa rồi Tô Cảnh gọi điện thoại cho A Ninh, chính là để sắp xếp hướng đi sau này cho bốn người phụ nữ này.

Lan Đình thân là người cải tạo, năng lực tự nhiên không cần phải nói nhiều.

A Ninh quản lý Tập đoàn Cảnh Ninh, tự nhiên cần phó thủ giúp đỡ.

Trước đây có Linh Lung, nhưng cùng với việc Tập đoàn Cảnh Ninh ngày càng phát triển lớn mạnh, A Ninh hiển nhiên đã có chút lực bất tòng tâm.

Hoắc Tú Tú cũng đã được sắp xếp sang đó, giúp quản lý mấy công ty con của tập đoàn.

Còn về Hoắc Linh, cô ấy đang cùng Trần Văn Cẩn quản lý Thính Vũ Hiên, với tư cách là thế lực đứng đầu giới đồ cổ Kinh Đô.

Nhân lực cần thiết tự nhiên không ít, Dương Tuyết Lỵ, Diệp Diệc

Tâm đều đang giúp đỡ ở Thính Vũ Hiên.

Hoắc Linh thậm chí còn không quản lý Cẩm Thượng Châu của Hoắc gia nữa, giao lại cho Hoắc Hữu Tuyết.

Hoắc Hữu Tuyết trở thành người đứng đầu Hoắc gia, việc đầu tiên chính là đi khắp thế giới thu thập trẻ mồ côi, bồi dưỡng từ nhỏ.

Lứa gia phó Hoắc gia hiện tại, tất cả đều là những trẻ mồ côi được thu thập năm đó.

Tô Cảnh càng tạo ra một hệ thống bồi dưỡng hoàn chỉnh cho Hoắc gia, đảm bảo sự trung thành của những cô gái này.

Ba người phụ nữ kia, đưa đến Hoắc gia không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Không lâu sau, họ sẽ có thể lột xác.

"……" Vừa ra khỏi sân bay, liền có hai thiếu nữ mặc y phục đen lặng lẽ xuất hiện trước mặt Tô Cảnh.

Tô Nam không khỏi kinh ngạc.

Với thực lực của cô ấy, hoàn toàn không cảm nhận được có người tiếp cận.

"Tô gia!" Đứng lại trước mặt Tô Cảnh, hai thiếu nữ khẽ cúi đầu cung kính hô một tiếng.

Tô Nam càng đánh giá càng kinh ngạc.

Một người là của nước Mao Hùng, người kia thì là người Hạ Quốc.

Cả hai đều khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Khí tức ẩn hiện trên hai thiếu nữ này đều khiến cô ấy cảm thấy nguy hiểm!

Trên ngón tay đeo những chiếc nhẫn kim cương sắc lạnh, nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

Nhưng nhìn Tô Cảnh thì thấy anh đã quen với cảnh này rồi.

"Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Hủ, sao lại là hai em đến đón anh vậy!" "Vân Thải đâu rồi?" Thấy hai cô gái này, Tô Cảnh không khỏi mỉm cười.

Hai cô gái, một tên Hoắc Ngư Nhi, một tên Hoắc Hủ, đều là trợ thủ đắc lực của Hoắc Hữu Tuyết.

Nhưng trước khi đến, Tô Cảnh dự định để Vân Thải đến đón mình, sau đó trực tiếp đến căn cứ ngoại ô.

Không ngờ người đến lại là hai cô gái này.

"Chị Vân Thải ở căn cứ, trong thời gian ngắn không thể đến được!" "Vừa hay hai chúng em đang chấp hành nhiệm vụ ở gần đây, nên đến đón ngài ạ..." Nghe vậy, Hoắc Hủ cung kính nói một câu.

"Được, vậy đi thôi, đưa anh đến căn cứ." "Vâng, Tô gia, lối này ạ!" Tô Cảnh gật đầu, nói một câu, sau đó hai người liền đón Tô Cảnh và Tô Nam đến trước một chiếc xe không xa.

Nhìn Tô Cảnh, trong mắt hai cô gái tràn đầy sự ngưỡng mộ và sùng bái.

Tô Nam nhờ trực giác của phụ nữ mà biết rằng mối quan hệ giữa họ không đơn giản.

Vì vậy, cô ấy cũng chủ động tỏ ra thiện chí với hai cô gái.

Rất nhanh, bốn người ngồi lên xe.

Hoắc Hủ lái xe trực tiếp đến căn cứ ngoại ô.

Trên xe, Tô Cảnh cũng hỏi hai cô gái về tình hình của Uông Tiểu Viện.

“Uông Tiểu Viện đó bây giờ sao rồi?” “Sau khi chị Huyền Nữ đưa cô ta về, hình như đã thẩm vấn một lần.” “Sau đó liền bảo chị Vân Thải đưa cô ta đến căn cứ!” “Cô ta chắc hẳn đã được tiêm huyết thanh gen rắn đen không hoàn hảo, với tư cách là vật thí nghiệm duy nhất sống sót, chắc chắn có những nguyên nhân khác.” “Chị Vân Thải đang sắp xếp người giải thích cấu tạo gen của cô ta.” Hoắc Ngư Nhi ngồi ở ghế phụ, quay đầu nói với Tô Cảnh.

Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Trong nhà có Tinh Tuyệt Nữ Vương trấn giữ, những cô gái khác cũng không phải dễ đối phó.

Một Uông Tiểu Viện chắc cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Lần này đến căn cứ không chỉ để xử lý Uông Tiểu Viện, mà còn phải mang Cửu Đầu Xà Bách đến.

Con Cửu Đầu Xà Bách sống đã ngàn năm này, hiển nhiên đã thành tinh quái.

Nếu có thể giải thích được gen của nó, có lẽ có thể tạo ra một nhóm người cải tạo có năng lực của Cửu Đầu Xà Bách.

Nhưng lúc này Tô Nam lại có chút nghi hoặc lên tiếng hỏi một câu.

“Uông Tiểu Viện?” “Người của anh vậy mà bắt được cô ta sao?” “Em hồi nhỏ đã từng nghe nói về người phụ nữ này ở Uông gia.” “Kể từ đó đến nay, dung mạo của cô ta không hề thay đổi, hơn nữa địa vị ở Uông gia cũng không thấp!” “Một số huyết thanh gen của Uông gia đều được giải thích từ máu của cô ta!” “Hơn nữa thực lực rất mạnh, chỉ kém giáo quan hắc khóa của Uông gia một bậc!” “Vậy mà lại có thể dễ dàng bắt được cô ta, xem ra người của anh thực lực rất mạnh đó?” Tô Cảnh còn chưa nói gì, Hoắc Hủ ở phía trước đã có chút tự

hào nói một câu.

"Đương nhiên rồi, chị Huyền Nữ từng là giáo quan của chúng em!" "Kiếm thuật của chúng em, đều là do chị ấy dạy đó!" "Trong số các phu nhân, thực lực của chị Huyền Nữ chỉ kém Nữ Vương đại nhân một bậc!" "Nữ Vương đại nhân?" "Đây là biệt danh sao?" Tô Nam tò mò hỏi một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh mỉm cười.

"Đương nhiên không phải, cô ấy là một vị Nữ Vương chân chính!" "Đợi sau khi về nhà với anh, em sẽ được gặp!" Nữ Vương chân chính?

Vẻ nghi hoặc trong mắt Tô Nam càng sâu.

Không nghĩ ra được!

Đột nhiên cảm thấy, dường như mình không hợp với bọn họ...

Nghĩ đến đây, Tô Nam không khỏi bĩu môi.

Thấy vẻ mặt của cô ấy, Tô Cảnh không khỏi an ủi một câu.

"Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Hủ đã đi theo anh gần mười năm rồi, những gì họ hiểu, còn nhiều hơn cả Uông gia hiểu nữa!" Nghe vậy, Tô Nam mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Chiếc xe di chuyển trong dòng xe cộ tắc nghẽn, dưới tay lái điêu luyện của Hoắc Hủ, tốc độ cũng không quá chậm.

Khoảng hai tiếng sau.

Mới đến bên ngoài một khu núi ở ngoại ô.

Trông có vẻ bình thường, nhưng sau khi xuống xe, Tô Nam lại cảm thấy một cảm giác nguy hiểm đột ngột ập đến.

Nhưng, sau khi Tô Cảnh vẫy tay, xung quanh vang lên một trận

tiếng sột soạt.

Tô Nam lúc này mới phát hiện, bốn phía không biết từ khi nào đã tụ tập đủ loại rắn độc.

Rắn đen, gà rừng, thậm chí còn có Cự Mục Xà.

Cái này mẹ kiếp, là hang vạn rắn sao?

Và sau đó, hai bóng người mặc trường bào đen, toàn thân che khuất dưới mũ trùm đầu, lập tức xuất hiện trước mặt Tô Cảnh và mấy người.

Sau đó tháo mũ trùm đầu xuống, hai thanh niên nhìn Tô Cảnh, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái.

Cung kính cúi chào Tô Cảnh.

"Tô gia!" "Lui xuống đi, giữ vững vị trí của mình, anh vào căn cứ có chút việc!" Tô Cảnh xua tay, hai người cung kính gật đầu, liền lập tức biến mất tại chỗ.

Chính là hai trong số tám trăm Cổ sư mà Vân Thải đã mang về từ tộc địa năm xưa.

Những năm này Tô Cảnh cũng không bạc đãi họ.

Vì là giúp mình làm việc, mỗi người đều được an cư lạc nghiệp ở Kinh Đô.

Căn cứ không được phép có bất kỳ sai sót nào, những Cổ sư này về cơ bản sẽ luân phiên canh gác ở đây.

Ngoài những con rắn độc này, toàn bộ khu núi bên trong, hầu như đều là cổ trùng.

Nếu không có ủy quyền, muốn tiến vào nơi này, đơn giản là khó như lên trời.

“……” Suốt quãng đường này, chỉ mới được chứng kiến một góc nhỏ tảng băng trôi bên cạnh Tô Cảnh, đã khiến Tô Nam khá kinh ngạc rồi.

Hai người vừa rồi, khí tức hoàn toàn không kém gì cô ấy.

Nếu sinh tử đối chiến, Tô Nam cũng không nắm chắc có thể chém giết họ.

Chương 284

Sự sùng bái và cuồng nhiệt trong mắt họ không phải là giả tạo, từ đó có thể thấy được địa vị của Tô Cảnh trong lòng họ.

Điều này nếu đặt ở Uông gia, tuyệt đối không thể xảy ra.

Ngay cả tử sĩ do Uông Đại Sơn huấn luyện, cũng sẽ không có loại tình cảm này.

Những người đó chỉ là những cỗ máy tuân theo mệnh lệnh mà thôi!

Chỉ có thể nói Tô Cảnh có phương pháp trị hạ thuộc hạ rất tốt...

"……" Sau khi vào khu núi.

Tô Cảnh liền dẫn Tô Nam vào một hang động.

Hoắc Hủ và Hoắc Ngư Nhi thì từng bước theo sau.

Sau khi vào động núi, mắt Tô Nam lập tức sáng lên, nơi đây đã được xây dựng thành một pháo đài kim loại.

Sau khi đi mười phút.

Phía trước bỗng nhiên rộng mở, Tô Nam nhìn thấy mười mấy chiếc thang máy.

Sau khi trải qua chứng nhận vân tay và mống mắt, cửa thang máy mở ra, mấy người liền bước vào.

Nhấn thử nút tầng lầu, có tới ba mươi tầng!

Tô Nam có chút khó mà tưởng tượng được, Tô Cảnh đã phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, mới tạo ra một căn cứ dưới lòng đất như vậy.

“Căn cứ này, anh gọi nó là Tổ Ong!” “Chủ yếu dùng để giải thích các loại sinh vật kỳ dị trong các ngôi mộ cổ!” “Ví dụ như Hồng Hống, Thi Quái, rắn đen, gà rừng, Cửu Đầu Xà Bách, cũng như Vẫn Ngọc...” “Và còn cổ trùng do Cổ sư luyện chế, hy vọng bằng phương pháp khoa học, tiến hành cải tạo gen, luyện chế ra cổ trùng cường đại hơn!” “Những thứ này, đều nằm trong phạm vi nghiên cứu của căn cứ thí nghiệm này.” “Thế nào, có phải là xa hoa hơn nhiều so với của Uông gia không?!” Tô Cảnh cười hỏi Tô Nam một câu.

Tô Nam gật đầu, trong mắt vẫn còn chút chấn động.

Trong khi nói chuyện, thang máy đã đến tầng dưới cùng.

Sau khi cửa thang máy mở ra, một bóng người xinh đẹp mặc áo khoác trắng liền lao thẳng về phía Tô Cảnh.

Chính là Vân Thải.

“Chủ nhân, em nhớ anh chết mất!” Ôm lấy cô gái này, Tô Cảnh không khỏi mỉm cười.

“Nhớ anh ư?

Anh thấy em hình như béo lên hai cân rồi đó...” “Chẳng lẽ là nhớ anh đến mức đó sao?” Nghe vậy, Vân Thải có chút ngượng nghịu nhảy xuống khỏi người Tô Cảnh, vén vén sợi tóc.

“Đâu có đâu ~” “Được rồi, đi thôi!” “Đưa anh đi xem người phụ nữ kia, đưa báo cáo giải tích huyết thanh rắn đen trên người cô ta cho anh xem!” “Thôi, hay là đến phòng thí nghiệm trước đi!” “Lần này anh mang về một thứ tốt, tim của Cửu Đầu Xà Bách ngàn năm!” “Có lẽ em có thể mượn thứ này, để nâng cao uy lực khi luyện chế cổ trùng!” “……” Vừa nói, Tô Cảnh và mấy người vừa đi vào bên trong.

Từng bóng người mặc áo khoác trắng đi lại bên trong.

Tai không nghe chuyện bên ngoài, thấy vậy, Tô Cảnh hài lòng gật

đầu.

Đây đều là bảo bối của mình!!

Hiện tại điều quan trọng nhất là gì?

Nhân tài!

Có nhân tài, sẽ có tất cả!

Đương nhiên, Tô Cảnh cũng có thủ đoạn kiểm soát họ, thêm vào đó là ân uy cùng lúc, chặn đứng khả năng phản bội.

Nhưng, Tô Cảnh lại cảm thấy, ngay cả khi không có thủ đoạn kiểm soát, những người này cũng sẽ bán mạng cho mình.

Có thể cho phép họ nghiên cứu những thứ này, chính là ân huệ lớn nhất đối với họ...

Những người này, vừa là thiên tài, vừa là kẻ điên.

Bất kể thế nào, chỉ cần có thể tạo ra giá trị cho mình là được.

Về mặt nhân tài, Tô Cảnh không hề kén chọn, chỉ cần có năng lực, vậy thì sẽ trọng dụng!

Vì vậy, từ khi phòng thí nghiệm được xây dựng đến nay, chỉ mới ba năm, đã giải thích được gen của Hồng Hống, tạo ra huyết thanh.

Đồng thời đã nhân bản được Hồng Hống con, thậm chí còn dung hợp gen của Tịnh Kiến A Hàm và gà rừng, tạo ra một loài vật hoàn toàn mới.

Cùng với vô số thành quả khác.

Vì vậy, phòng thí nghiệm này, không được phép có bất kỳ sai sót nào!

Trên suốt chặng đường đi, sự kinh ngạc trong mắt Tô Nam chưa từng vơi bớt.

Khác với Uông gia, Tô Cảnh không có sự hỗ trợ của thân cây Thanh Đồng Thần Thụ, nhưng người của anh ta vẫn có thể chiết xuất huyết thanh gen.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã vượt trội Uông gia quá nhiều.

Thanh Đồng Thần Thụ, suy cho cùng cũng chỉ là vật chết.

Tô Nam thậm chí còn nhìn thấy không ít vật thể biến dị gen được ngâm trong những chiếc hộp, ví dụ như rắn hai đầu lai tạo từ cổ gà rừng và rắn đen, thậm chí còn có một số côn trùng cực kỳ đặc biệt: nhện to bằng đầu người, bọ cạp xanh biếc to bằng bàn tay.

Tất cả những thứ này đều là sản phẩm của việc cải tạo gen.

Đội ngũ cổ sư do Vân Thải dẫn dắt, bây giờ nếu luyện chế cổ trùng, đều dùng những sinh vật biến dị này.

Càng nhìn, Tô Nam càng kinh hãi.

Tô Cảnh không chỉ có thực lực bản thân mạnh mẽ, mà thế lực trong tay anh ta cũng không hề yếu.

Uông gia tuy có nhiều người có năng lực, nhưng cấp dưới của Tô Cảnh há chẳng phải cũng có những người tài năng sao?

Dưới sự dẫn dắt của Vân Thải và Tô Cảnh, sau một loạt xác minh danh tính, mấy người đến một không gian ngầm rộng bằng cả sân vận động.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, tường hoàn toàn bằng kim loại đặc chế màu bạc sáng loáng.

Từng bóng người mặc áo blouse trắng đi lại bên trong.

Căn cứ ngầm này có gần ba trăm người sinh sống.

Năm người đứng đầu là những chuyên gia sinh vật học nổi tiếng thế giới.

Thậm chí có vài người từng bị một số quốc gia nhỏ bắt cóc để nghiên cứu vũ khí sinh hóa.

Nhưng cuối cùng họ đều bị Tô Cảnh "hớt tay trên" và đưa về làm việc cho mình.

Vừa xuống đến tầng thấp nhất, mấy người Tô Cảnh đã nghe thấy hai giọng nói già nua đang cãi nhau, bàn luận toàn là những thuật ngữ học thuật.

Tô Cảnh thì hiểu được, nhưng những người khác thì lại mịt mờ.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng gọi một câu: "Nghiêm lão, Trương lão!

Hai vị sao lại cãi nhau nữa rồi?" Lời Tô Cảnh vừa dứt, hai ông lão quay đầu nhìn thấy anh, hai mắt sáng rực, vội vàng chạy tới.

Chân cẳng rất nhanh nhẹn, đương nhiên là vì đã được tiêm huyết thanh gen Hồng Hống.

Hai ông lão có thể tạo ra giá trị cho mình, Tô Cảnh sao nỡ để họ chết.

Huống chi nói đến chuyện phản bội, dấu ấn linh hồn của tất cả mọi người đều bị Tô Cảnh dùng Câu linh khiển tướng nắm giữ.

Ai có ý định đó, sẽ trực tiếp bị "hủy diệt nhân đạo".

"Tô tiên sinh, ngài đến rồi!" Nghiêm lão già nua mặt mày cười tươi như hoa cúc.

Đối với ông chủ Tô Cảnh này, ông ta vô cùng hài lòng.

Không chỉ cứu mạng mình, mà còn cho phép mình nghiên cứu những thứ yêu thích, hơn nữa về mặt tài chính thì luôn hào phóng.

Quan trọng nhất là ngay cả gia đình mình cũng được sắp xếp ổn thỏa, khiến mình không còn lo lắng gì.

Ân huệ lớn của Tô Cảnh, ông ta hận không thể sống thêm một trăm năm nữa để báo đáp.

Cười gật đầu, Tô Cảnh hỏi một câu: "Hai vị sao lại cãi nhau nữa rồi?" Nghe vậy, Lâm lão bên cạnh thổi râu trừng mắt nhìn Nghiêm lão, không nhịn được mắng: "Vừa nãy đang thảo luận về phương án nghiên cứu huyết thanh rắn đen với lão già này, kết quả lão già này lại nói hướng nghiên cứu của tôi là sai!" "Tôi đã trải qua ba lần thí nghiệm, mỗi lần hiệu quả đều cực kỳ khả quan." Nghe vậy, Tô Cảnh vẫy tay: "Vậy thì làm thêm vài lần thí nghiệm nữa để chứng minh thành quả nghiên cứu của hai vị!" "Không nói chuyện này nữa, hôm nay tôi đến đây, còn mang theo một thứ tốt nữa!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, hai ông lão hai mắt liền sáng lên: "Thứ gì?" "Trái tim Cửu Đầu Xà Bách nghìn năm!

Hai vị lại phải vất vả rồi!" Vừa nói, Tô Cảnh vừa đi đến một cái bệ vuông.

Lật tay một cái, liền lấy ra một vật thể hình trái tim, to bằng đầu người, toàn thân xanh biếc.

Bên trong ẩn ẩn có chất lỏng lưu động.

Nhìn qua, chất liệu cực kỳ đặc biệt, không phải kim loại cũng không phải ngọc.

Đây chính là trái tim của Cửu Đầu Xà Bách đã tồn tại nghìn năm ở Sa Hải, cũng có thể nói là tinh hoa năng lượng của nó.

Đặt lên bàn thí nghiệm xong, hai ông lão nóng lòng tiến lên kiểm tra.

"Trước tiên hãy phân tích dữ liệu, mục tiêu nghiên cứu giai đoạn tiếp theo chính là nó." "Hiện tại, vẫn tập trung nghiên cứu huyết thanh gen Hắc Mao Xà.

Dù sao thì cũng đã có mẫu vật…" Tô Cảnh nói xong, hai ông lão liền gật đầu, nóng lòng gọi trợ lý, sử dụng thiết bị chuyên dụng để phân tích.

Khi đã vào trạng thái làm việc, những nhân viên nghiên cứu khoa học này thật sự là "hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ".

Chương 285

Thấy vậy, Tô Cảnh cũng không nán lại quá lâu, tránh làm họ mất tập trung.

“Vân Thải, dẫn tôi đến chỗ Uông Tiểu Viện.” “Vâng!” Gật đầu, mấy người đi thang máy trở lại tầng mười lăm.

Toàn bộ tầng mười lăm đã được cải tạo thành một nhà tù bí mật giam giữ các đối tượng thí nghiệm.

Vừa bước vào, Tô Nam liền nhìn thấy những sinh vật kỳ lạ bị giam giữ ở hai bên: Thủy Hầu Tử, Hồng Hống, mãng xà to bằng người, thậm chí là thi quái phát ra sát khí mạnh mẽ.

Tất cả những thứ này đều là đối tượng nghiên cứu của Tô Cảnh.

Ngoại trừ Hồng Hống được nuôi cấy bằng công nghệ nhân bản, tất cả những con vật khác đều là dị thú được Tô Cảnh phái người bắt về từ các mộ cổ lớn.

Thấy những sinh vật này, trong mắt Tô Nam tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng ba cô gái Vân Thải thì đã quen rồi, thậm chí Vân Thải còn thò tay vào lồng vuốt ve đầu con Hồng Hống.

Những con Hồng Hống này đều là ấu thể được nuôi dưỡng nhân tạo, Vân Thải đã tiếp xúc với chúng từ khi còn nhỏ, sớm đã có tình cảm sâu sắc.

Mấy con vật này, còn mạnh hơn nhiều so với đám chó nhà Ngô gia nuôi.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa kể cho Tô Nam nghe về tình hình căn cứ: “Trước đây chúng tôi nghiên cứu huyết thanh gen Hồng Hống, đã đạt đến tỷ lệ thành công 99.8%.

Sau khi tiêm, ít nhất có thể nâng cao chức năng cơ thể con người lên gấp mười lần.

Tuy nhiên, nó đòi hỏi thể chất cực kỳ cao ở người sử dụng.

Các chỉ số cơ thể phải đạt trên giá trị yêu cầu mới có thể tiêm huyết thanh." "Hiện tại, chúng tôi đang tiến hành nghiên cứu huyết thanh gen Hắc Mao Xà.

Uông Tiểu Viện, trong kế hoạch Thanh Thiếu Niên của Trương Đại Phật Gia năm đó, là đối tượng thí nghiệm duy nhất còn sống sót.

Vì vậy, việc chiết xuất mẫu gen từ cô ta hoàn toàn có thể rút ngắn đáng kể thời gian nghiên cứu của chúng ta." Nói chuyện, mọi người đã dưới sự dẫn dắt của Vân Thải, đến bên ngoài một phòng giam.

Sau khi xác nhận bằng vân tay và mống mắt, cánh cửa nhà giam từ từ mở ra.

Tình hình bên trong liền hiện ra trước mắt mấy người.

Uông Tiểu Viện, người bị Vân Thải gieo cổ độc, đang nằm vô thần trên giường.

Cô ta hoàn toàn không có khả năng phản kháng, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ bệnh tật.

Thấy vậy, Tô Cảnh ngạc nhiên nhìn Vân Thải một cái: "Vân Thải, cô đã làm gì cô ta vậy?" Lè lưỡi, Vân Thải cười hì hì nói một câu: "Chỉ là rút máu hơi nhiều thôi!" "Nhưng chủ nhân yên tâm, mỗi lần rút máu đều được sắp xếp nhân viên nữ thao tác… Người phụ nữ này trông y hệt Thẩm Quỳnh, em đoán chủ nhân chắc sẽ có hứng thú…" Tô Cảnh tán thưởng nhìn Vân Thải một cái, rồi trực tiếp bước vào.

Năng lực làm việc của Vân Thải không có gì phải bàn cãi, quả không hổ là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của mình!

Nghe tiếng cửa phòng mở, Uông Tiểu Viện quay đầu nhìn về phía cửa, vừa đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Tô Cảnh.

Trong mắt cô ta không khỏi lóe lên một tia sợ hãi và một tia giải thoát.

Mấy ngày nay, đối với cô ta, người đã sống gần trăm năm, không nghi ngờ gì là hai ngày đen tối nhất.

Toàn bộ cơ thể đã bị rút đi một nửa lượng máu, nếu không phải vì cơ thể mình đã từng được tiêm huyết thanh, khả năng phục hồi mạnh hơn nhiều so với người bình thường, e rằng đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

Tuy nhiên, cho dù là thân thể bằng sắt thép, cũng không thể chịu đựng được việc rút máu như vậy.

Mỗi lần rút máu, Uông Tiểu Viện đều cảm thấy mình như vừa trải qua một lần cái chết, thật sự có chút không chịu nổi.

Vì vậy, khi nhìn thấy Tô Cảnh, người đứng sau mọi chuyện xuất hiện, cô ta mới có cảm giác được giải thoát.

Nhìn Tô Cảnh, Uông Tiểu Viện run rẩy nói một câu: "Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện… Đến đây đi, cho ta một cái chết thoải mái!" "Cho cô một cái chết thoải mái ư?" Tô Cảnh nhìn người phụ nữ này, có chút buồn cười hỏi một câu: "Tâm lý cô không ổn rồi… Sống gần trăm năm rồi mà ngay cả chút áp lực này cũng không chịu nổi?" "Để ngươi bị rút một nửa máu thử xem!" Uông Tiểu Viện run rẩy nói một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh ngạc nhiên nhìn Vân Thải một cái.

Sau đó cô gái này liền gãi đầu, hắc hắc cười một tiếng: "Em đây chẳng phải muốn giữ lại nhiều tài liệu thí nghiệm sao…" "Giữ lại nhiều tài liệu thí nghiệm, may mà cô không làm cô ta thiếu tay cụt

chân.

Bằng không cô xem tôi sẽ xử lý cô thế nào!" Tô Cảnh có chút cạn lời than thở một câu.

Người phụ nữ này, mình còn có đại dụng.

Nếu thật sự chết rồi, đúng là sẽ khá phiền phức.

Mắng Vân Thải một câu, Tô Cảnh liền đi đến bên giường.

Sau đó Hoắc Hủ rất có mắt nhìn đã mang một cái ghế đến.

Sau khi Tô Cảnh ngồi xuống, cô lại giúp anh xoa bóp vai.

Nhìn Uông Tiểu Viện, Tô Cảnh thản nhiên lên tiếng: "Uông Tiểu Viện, chín mươi tuổi… Từng tham gia kế hoạch Thanh Thiếu Niên của Trương Khải Sơn thuộc Cửu Môn, và trở thành đối tượng thí nghiệm duy nhất còn sống sót, hoàn hảo dung hợp gen Hắc Mao Xà, kéo dài đáng kể tuổi thọ.

Cứ mười năm một lần, sẽ lột xác như loài rắn, khôi phục trạng thái mười tám tuổi.

Luôn làm việc dưới trướng Trương Khải Sơn, được giao trọng trách.

Là một trong những người phụ trách kế hoạch Linh Ngũ Lục ở Cổ Đồng Kinh, phụ trách phát triển huyết thanh gen Hắc Mao Xà.

Nhưng đã thất bại, sau đó giả chết thoát thân, trở về Uông gia…" "Uông Tiểu Viện, rốt cuộc tôi nên nói cô là người Uông gia, hay là người Trương gia?" Tô Cảnh như đếm từng hạt châu mà nói ra tư liệu của cô ta.

Nghe vậy, Uông Tiểu Viện rụt vai một cái, đáy mắt hiện lên một tia sợ hãi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Nhìn Tô Cảnh, Uông Tiểu Viện trực tiếp hỏi một câu: "Muốn làm gì, đương nhiên là muốn cô

làm việc cho tôi!" "Có lẽ ngay cả Uông gia cũng không biết, cô thực ra là người Trương gia.

Vừa làm việc cho Trương Khải Sơn, vừa tuân theo mệnh lệnh của Uông gia, có thể nói là gián điệp hai mang." "Chỉ có điều, cuối cùng cô vẫn phản bội Trương gia, đầu quân cho Uông gia.

Nhưng, chẳng lẽ cô thật sự có cảm giác thuộc về Uông gia?" Uông Tiểu Viện nhắm mắt lại, không nhịn được thở dài một hơi: "Năm đó, ở Cổ Đồng Kinh, Cửu Đầu Xà Bách và Hắc Mao Xà bạo động, hàng trăm người đã chết.

Vốn dĩ, tôi có thể rút lui cùng đại đội!

Nhưng bọn họ lại bỏ rơi tôi!

Có lẽ là do đã tiêm huyết thanh gen Hắc Mao Xà, những con Hắc Mao Xà đó coi tôi là đồng loại.

Tôi đã bò ra khỏi đống rắn!

Đã bỏ rơi tôi, thì làm sao tôi có thể tiếp tục trung thành với Trương gia.

Chi bằng cứ triệt để trở thành người Uông gia!" "Nhưng cô đối với Uông gia, thật sự có cảm giác thuộc về sao?

Trong cơ thể cô, đang chảy dòng máu của Trương gia!" Tô Cảnh trực tiếp tiếp lời: "Hãy làm việc cho tôi đi, Uông gia dám đối đầu với tôi, đã định trước sẽ bị hủy diệt!" "Căn cứ thí nghiệm đã bị tôi giải quyết rồi, bây giờ chỉ còn lại căn cứ huấn luyện.

Tôi cần cô giúp tôi, khiến Lê Thốc triệt để trở thành người Uông gia!

Hai người các cô phối hợp ở bên trong, tìm ra bộ phận vận hành của Uông gia, điều tra ra vị trí căn cứ của Uông gia." Nghe vậy, Uông

Tiểu Viện căn bản không suy nghĩ, trực tiếp từ chối thẳng thừng: "Không thể nào!

Tôi không quay lại được đâu!

Ngươi cứ chết cái tâm tư này đi, đừng hòng từ chỗ tôi mà có được nửa điểm tin tức của Uông gia!" Thấy cô ta có vẻ cứng đầu không nghe khuyên, Tô Cảnh sắc mặt lạnh đi: "Cô đây là kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!" "Thực ra, tôi không muốn dùng thủ đoạn này cho lắm… Nhưng ai bảo cô không nắm bắt cơ hội chứ?" Tô Cảnh lật tay một cái, một viên đan dược màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay.

Thực ra nếu có thể, Tô Cảnh không muốn cho Uông Tiểu Viện ăn Nô Dịch Đan.

Nhưng hiện tại xem ra, không ăn là không được rồi.

Nếu không có cô ta, Lê Thốc trong thời gian ngắn rất khó được người Uông gia chấp nhận.

Hoặc, có thể để Thẩm Quỳnh thay thế Uông Tiểu Viện vào Uông gia, nhưng dù sao cô ấy cũng chỉ là một cô bé mười tám tuổi.

Tuy trông giống Uông Tiểu Viện y hệt, nhưng tính cách chênh lệch rất lớn, quá nhiều sơ hở.

Vì vậy, Uông Tiểu Viện mới là lựa chọn tốt nhất.

Chưa kịp để cô ta phản ứng, Tô Cảnh đã banh miệng cô ta ra và ném viên đan dược vào.

Tan chảy ngay khi vào miệng, sau khi dùng Nô Dịch Đan, tất cả các hiệu ứng tiêu cực đều biến mất.

Sắc mặt Uông Tiểu Viện hồng hào trở lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong ánh mắt nhìn Tô Cảnh, tràn đầy sùng bái và ái mộ.

Nô Dịch Đan, Yyds (luôn đỉnh)!

Nếu không phải vì mình đã tiêu diệt căn cứ thí nghiệm Uông gia, phá hủy thân cây Thanh Đồng Thần Thụ là vật mang dấu ấn linh hồn của họ, thì Nô Dịch Đan sẽ không thể dùng được.

Dù sao sau khi ăn vào, ngay cả cấm chế trong linh hồn cũng sẽ bị xóa bỏ.

Điều này nếu quay lại Uông gia, rõ ràng là có vấn đề.

Nhưng hiện tại, điều đó không còn quan trọng nữa.

Uông Tiểu Viện hoàn toàn có thể trở thành một quân cờ ẩn của mình để thâm nhập vào nội bộ Uông gia.

Đến lúc đó phối hợp với Lê Thốc.

Một khi truyền được vị trí căn cứ huấn luyện của Uông gia, mình liền có thể dẫn người phát động tổng tấn công!

"Chủ nhân!" Uông Tiểu Viện đứng dậy quỳ một chân xuống đất, kích động hô một tiếng.

Thấy cô ta như vậy, Tô Cảnh gật đầu: "Sau này, cô sẽ gọi là Hoắc Tiểu Viện!

Từ hôm nay bắt đầu theo Hoắc Hủ, một thời gian nữa sẽ cùng Hoắc gia đến Cổ Đồng Kinh… Sau đó dẫn theo Lê Thốc trở về với người Uông gia.

Nhớ kỹ nhiệm vụ của cô!" "Vâng!

Chương 286

Chủ nhân!" Giải quyết xong chuyện của Uông Tiểu Viện, không, Hoắc Tiểu Viện, mấy người Tô Cảnh liền cùng nhau rời khỏi căn cứ.

Lái xe đến Hoắc gia.

Sắp xếp xong Hoắc Tiểu Viện, Tô Cảnh liền dẫn Tô Nam trở về đại viện Tô gia.

Biết Tô Cảnh trở về, các cô gái đều đã sớm về nhà hôm nay.

Dù sao Tô Cảnh đã đi vắng lâu như vậy, các cô gái đương nhiên là rất nhớ.

Tô Nam cũng như ý nguyện đã gặp được "Nữ Vương đại nhân" trong lời Hoắc Hủ và Hoắc Ngư Nhi.

Khi biết đó chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương của Tinh Tuyệt quốc năm đó, Tô Nam suýt chút nữa rớt quai hàm.

Đây mới là người trường sinh thật sự.

Đương nhiên, cũng càng thêm bội phục Tô Cảnh, những người phụ nữ của anh, không ai là nhân vật đơn giản.

Không nói đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngay cả cô gái lạnh lùng tóc vàng óng đó, lại chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, đại tướng quân dưới trướng Tây Vương Mẫu ở Cổ Tây Vực năm đó, mà đều bị Tô Cảnh thu vào tay.

Tô Nam chỉ có thể nói một câu: bội phục.

Còn có cô bé tóc bạc trắng đáng yêu kia, bạn có tin thể gốc của cô ấy thực ra là một con sói tuyết không?

Quan trọng nhất, trong sân còn trồng một cây cổ thụ to bằng hai

người ôm.

Nếu mình không nhìn nhầm, đó hẳn là Cửu Đầu Xà Bách… Nhưng tại sao những người này lại chào hỏi nó, gọi nó là Tư Đằng?

Cộng thêm hai con rắn Tiểu Thanh Tiểu Bạch kia.

Hóa ra trong nhà Tô Cảnh, toàn là yêu ma quỷ quái a… Tuy Tô Nam thầm than, nhưng thực ra vẫn khá tận hưởng cảm giác cả đại gia đình ở bên nhau này.

Quan trọng nhất, những người phụ nữ này cũng không khó chung sống.

Tô Cảnh cũng như ý nguyện đã gặp được cô bé học bá Thẩm Quỳnh.

Dáng vẻ mềm mại yếu ớt của cô ấy, quả thực có thể khiến người ta nảy sinh ý muốn bảo vệ.

Sau khi trò chuyện với cô bé, Tô Cảnh liền vui vẻ có thêm một cô em gái nuôi… Điều này khiến các cô gái khác không khỏi trêu chọc.

Vào đêm.

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Tô Cảnh mới rời giường dưới sự phục vụ của Tử Y, vị thánh nữ Cổ Tây Vực này.

Các cô gái trong nhà đều có công việc riêng của mình, sáng sớm thức dậy, cũng không thấy mấy ai.

Tô Nam bị Hoắc Linh và Dương Tuyết Lỵ mấy cô gái kéo đi Thính Vũ Hiên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì nhàn rỗi ở nhà chẳng đi đâu, dù sao cũng là Nữ Vương đại nhân!

Thế là Tô Cảnh liền dẫn Tử Y và Tinh Tuyệt Nữ Vương cùng nhau ra ngoài.

Sau đó đến trường cấp ba số ba ở Kinh Đô, trường trung học mà Lê Thốc đang học lại.

Thằng nhóc này, vẫn phải dẫn nó quay lại cuộc chơi thôi… Trường cấp ba số ba Kinh Đô.

Ngoài cổng trường.

Một chiếc xe Land Rover đậu bên đường.

Sau đó một nam hai nữ bước xuống xe.

Chính là Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tử Y.

Khiến người đi đường đều phải ngoái nhìn, không chỉ vì khí chất độc đáo của ba người.

Quan trọng nhất, sau khi xuống xe, hai cô gái mỗi người một bên ôm cánh tay Tô Cảnh.

Phúc phận diễm lệ này khiến người khác phải ghen tị.

Tử Y mặc váy dài màu tím, mái tóc dài màu tím nhạt búi cao sau gáy bằng một chiếc trâm ngọc tinh xảo, toát lên khí chất cao quý của thánh nữ cổ đại.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì mặc một chiếc sườn xám rồng đen, làm nổi bật vẻ uy nghiêm vương giả của cô ấy.

Dung mạo hai người cũng là tuyệt đỉnh chi tư, có hai người phụ nữ như vậy đi bên cạnh, e rằng phụ nữ cũng phải ghen tị.

Xuống xe xong, mấy người cũng không để ý ánh mắt của người đi đường, đi thẳng về phía cổng trường.

“Chủ nhân, chuyện này phái người đến là được rồi, hà tất phải tự

mình đến?" Vừa đi, Tử Y vừa phàn nàn với Tô Cảnh một câu.

Theo cô ấy thấy, với thân phận của chủ nhân mình, đâu cần phải tự mình đến tìm một học sinh.

"Thằng nhóc này liên quan đến một mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch, vẫn cần phải coi trọng một chút." "Vừa hay cũng đến cảm nhận không khí trường học, Tử Y, cô không thấy nhìn những học sinh này, mình cũng cảm thấy trẻ ra sao?" Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương lườm một cái rõ đẹp: "Chẳng lẽ chúng ta hiện tại không trẻ sao?

Hay là, chàng chê chúng ta già rồi?

Thiếp thấy chàng muốn đến xem mấy em học sinh thì đúng hơn?" Tô Cảnh có chút cạn lời nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái: "Có các nàng xem không phải đủ rồi sao, xem học sinh làm gì!

Đi thôi đi thôi!

Gặp Lê Thốc xong, còn phải đến Tân Nguyệt Khách Sạn một chuyến!

Tối nay ba chúng ta sẽ ăn ở Tân Nguyệt Khách Sạn!" Nói rồi, Tô Cảnh liền kéo hai cô gái đi nhanh vào trường.

Xem mấy cô bé học sinh ư?

Tô Đại Quan nhân đâu có nông cạn đến thế!

Cô em gái Thẩm Quỳnh ở nhà chẳng phải thơm hơn sao?

Oai phong lẫm liệt bước vào trường, vị bảo vệ họ Tần ở phòng gác cổng cũng không dám cản.

Làm bảo vệ trường mấy chục năm, ông ta vẫn có mắt nhìn.

Vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, mình là một bảo vệ sao dám cản.

Trực tiếp cho qua!

Bước vào xong, Tô Cảnh lấy điện thoại ra mở WeChat của Thanh Thanh Mạn xem một chút.

Tổng cộng đã gửi cho mình ba tài liệu: Lê Thốc, Dương Hảo, Tô Vạn.

Bên trong ghi chép tư liệu của họ, vô cùng chi tiết.

Mở tài liệu của Lê Thốc, xem vị trí lớp học lại của cậu ta.

Sau đó ba người liền đi về phía đó.

Lớp 12/9.

Lớp học lại.

Cũng chính là lớp của Tô Vạn và Lê Thốc.

Ba người Tô Cảnh đi đến cửa phòng học.

Qua ô cửa sổ trên cửa, có thể nhìn thấy cô giáo chủ nhiệm Dương Tinh Mật đang giảng bài.

Tinh thần cao ngạo viết viết vẽ vẽ trên bảng đen.

Nâng tay gõ cửa, cô Dương Tinh Mật bên trong quay đầu nhìn ra, thấy bóng người ngoài cửa, vội vàng đi ra mở cửa.

Ánh mắt của các học sinh cũng chăm chú nhìn về phía cửa.

Mở cửa nhìn thấy Tô Cảnh xong, Dương Tinh Mật không khỏi ngẩn ra: "Ngài là?" Tô Cảnh còn chưa nói gì, liền nghe thấy trong lớp truyền ra một tiếng kinh hô: "Tô Gia?!!" Quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Lê Thốc bật đứng dậy từ chỗ ngồi: "Lê Thốc, lại gặp mặt rồi!" Tô Cảnh cười gật đầu, sau đó nói với cô Dương Tinh Mật một tiếng: "Cô là cô giáo chủ nhiệm của Lê Thốc, cô Dương phải không?

Tôi đến tìm Lê Thốc, có thể cho cậu ấy ra ngoài một lát không?"

“Mạo muội hỏi một câu, ngài là gì của Lê Thốc?” Cô Dương Tinh Mật không lập tức gật đầu đồng ý, mà lại hỏi thêm một câu.

Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra, sau đó nhìn Lê Thốc một cái: “Tôi là biểu ca xa của Lê Thốc!

Lê Thốc, lại đây, có chút chuyện muốn nói với cậu!” Tô Cảnh nói xong, cô Dương Tinh Mật nhìn Lê Thốc một cái.

Thấy cậu ta gật đầu, sau đó mới vẫy tay: “Lại đây đi!” Đợi Lê Thốc đi ra ngoài, trong lớp lập tức trở nên ồn ào: “Người kia thật sự là biểu ca của Lê Thốc sao?

Đẹp trai quá đi mất!” “Hai cô gái xinh đẹp kia là ai?

Ai cũng có khí chất quá!” “Đừng nghĩ nữa, khẳng định là bạn gái của biểu ca Lê Thốc!” “Thế không phải có hai người sao?” “Làm sao cậu biết bạn gái của anh ấy không phải hai người?” “Thôi được rồi!

Im lặng!” “Tiếp tục học bài đi!” Cô Dương Tinh Mật gõ gõ bàn, lúc này mới khiến những học sinh này yên tĩnh lại.

Nhưng rất nhiều người vẫn còn lơ đãng.

Tiết học này còn mười phút nữa là tan học, những học sinh này đều có chút nóng lòng muốn ra ngoài xem náo nhiệt.

Tuy nhiên, người có tâm trạng khẩn thiết nhất vẫn là Tô Vạn đang ngồi cạnh Lê Thốc.

Chương 287

Cậu ta và Lê Thốc chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.

Chưa bao giờ nghe nói Lê Thốc có biểu ca nào.

Trong lòng không khỏi dấy lên một nỗi lo lắng ẩn chứa.

Liên tưởng đến mấy ngày nay vẫn liên tục có những gói chuyển phát nhanh gửi đến chỗ mình, mở ra bên trong toàn là một số thiết bị dã ngoại.

Lại còn cái tiếng "Tô Gia" vừa rồi Lê Thốc thốt ra.

Rất rõ ràng, người vừa rồi chính là người đã bắt cóc Lê Thốc!

Nhưng tại sao Lê Thốc lại không từ chối?

Điều này khiến Tô Vạn có chút khó hiểu.

Đồng thời, người lơ đãng còn có cô hoa khôi của lớp, Lạc Vũ Vi.

Nhìn thấy Tô Cảnh xong, cả người cô ấy đều có chút khó kiềm chế.

Sức hấp dẫn của Tô Đại Quan nhân, không phải mấy thằng nhóc con đó có thể sánh bằng.

Mấy cô bé bây giờ, vốn dĩ đã thích kiểu anh trai, chú bác.

Đương nhiên không thể chống lại sức hấp dẫn của Tô Cảnh.

Đơn giản mà nói, là yêu từ cái nhìn đầu tiên!

Đơn giản hơn nữa, là "thấy sắc khởi ý"!

Thân là hoa khôi, có sự kiêu ngạo của hoa khôi, đương nhiên muốn tìm một người bạn trai không tệ về mọi mặt.

Tô Cảnh, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, Lạc Vũ Vi căn bản không nhìn thấy ánh mắt Tô Cảnh có dừng lại trên người mình.

Cộng thêm hai người phụ nữ bên cạnh anh ta, mỗi người một vẻ khí chất, nhưng đều vô cùng hoàn mỹ.

Trong lòng không khỏi nảy sinh một cảm giác thất bại.

Tuy nhiên, cô bé mà, cảm xúc đến nhanh đi cũng nhanh.

Vạn nhất hai người phụ nữ kia chỉ là bạn của anh ta thì sao?

Lạc Vũ Vi đã quyết định rồi, tan học sẽ chạy ra xin WeChat.

Lúc này.

Mấy người Tô Cảnh đã đến chỗ cầu thang bộ.

Nhìn Tô Cảnh, Lê Thốc trong lòng ẩn ẩn có chút kích động.

Từ Cổ Đồng Kinh trở về, cậu đã nhận ra rằng mọi chuyện còn lâu mới kết thúc.

Những gói chuyển phát nhanh không xa xôi, dính đầy cát trắng Cổ Đồng Kinh chính là bằng chứng tốt nhất.

Vì vậy, hiện tại cậu đang tràn đầy nghi hoặc.

Hơn nữa, cậu cũng thật sự phát hiện ra rằng, sau khi trở về, mình thật sự có chút không hòa hợp với những người xung quanh.

Quả thực có một cảm giác coi thường họ.

Đây là sự thay đổi về tâm lý.

"Phu quân, đây chính là tiểu gia hỏa mà chàng nói sao?

Rất thú vị!

Cái thứ trong cơ thể cậu ta, hẳn là thủ đoạn của chàng chứ?" Đánh giá Lê Thốc, khóe miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương cong lên một nụ cười đẹp, hỏi Tô Cảnh một câu.

Vốn dĩ bị Tinh Tuyệt Nữ Vương đánh giá, Lê Thốc còn có chút ngại ngùng.

Nhưng nghe thấy lời cô ấy nói, không khỏi ngẩn ra: "Tô Gia, trong cơ thể cháu, có thứ gì sao?" Tô Cảnh chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu: "Cái này cậu không cần biết, nhưng, nó không có hại gì cho cậu đâu!" "Hơn nữa, có thể bảo vệ mạng sống của cậu vào thời điểm quan trọng!

Thế nào, mấy ngày nay sau khi trở về, có cảm giác gì không?" Bị Tô Cảnh ngắt lời như vậy, Lê Thốc cũng không hỏi nữa.

Sau đó mặt mày khổ sở, có chút bất lực nói: "Có cảm giác gì đâu, cứ vậy thôi ạ!

Tô Gia, Ngô Tà có phải vẫn chưa chết không?

Cháu về đây bao nhiêu ngày, vẫn liên tục có chuyển phát nhanh mang theo cát trắng Cổ Đồng Kinh gửi đến chỗ cháu.

Địa chỉ người gửi đều là Ngô Tà!

Anh ấy có ý gì?

Không phải nói đã kết thúc rồi sao?" Thấy cậu ta như vậy, Tô Cảnh đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta: "Kết thúc ư?

Mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi!

Lê Thốc, đây là số mệnh của cậu, không thể trốn thoát được đâu!

Không lâu nữa, cậu sẽ biết tất cả!

Có thắc mắc gì, cứ đến Ngô Sơn Cư đi!

Ngô Sơn Cư ở Hàng Thành!

Tôi sẽ đợi cậu ở đó!" Nhìn thằng nhóc này, Tô Cảnh không giải thích quá nhiều.

Nói xong hai câu này, liền trực tiếp quay người rời đi.

Chỉ để lại Lê Thốc đứng ngẩn người tại chỗ.

Nói những điều này với Lê Thốc ở trong trường học, không phải là một lựa chọn tốt.

Gần đây rất có khả năng có tai mắt của Uông gia.

Nếu ở lại quá lâu với Lê Thốc, nhất định sẽ gây ra sự chú ý của bọn họ.

Rất có thể sẽ ảnh hưởng đến việc Lê Thốc có được sự tin tưởng của Uông gia sau này.

Vì vậy, nhất định phải chọn một phương thức thỏa đáng.

Hơn nữa đến Ngô Sơn Cư, có bà chủ Ngô Sơn Cư là bậc lão nhân gia cùng Lê Thốc "đánh bài tình cảm".

Tô Cảnh tin rằng, Lê Thốc nhất định sẽ quay lại Cổ Đồng Kinh để tìm kiếm Ngô Tà.

Thằng nhóc này, giống như Ngô Tà năm đó, rất trọng tình cảm.

Không lâu sau khi Tô Cảnh rời đi, chuông tan học cũng vang lên.

Học sinh trong lớp ùa ra khỏi phòng học như ong vỡ tổ.

Định đi xem Tô Cảnh, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu, đành chịu.

Vẫn là Tô Vạn nhìn thấy Lê Thốc đang đứng ngẩn ngơ ở chỗ cầu thang.

"Áp Lê!

Áp Lê!

Cậu không sao chứ?

Anh ta có phải là người đã bắt cóc cậu lúc trước không?

Sao lại tìm đến trường nữa?

Không làm gì cậu chứ?" Thấy Tô Vạn lo lắng như vậy, Lê Thốc không khỏi thấy ấm lòng: "Không sao, Tô Vạn!

Anh ấy sẽ không hại mình đâu, chỉ là nói với mình vài chuyện thôi!" Thấy Lê Thốc thực sự không sao, Tô Vạn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó liền nghe Lê Thốc tiếp tục nói: "Tô Vạn, mình cần cậu giúp mình một việc!

Cậu và Hảo Ca giúp mình điều tra địa điểm Ngô Sơn Cư này, Ngô Sơn Cư ở Hàng Thành!" "Ngô Sơn Cư?

Áp Lê cậu muốn làm gì?" "Cậu còn nhớ không, phong bì chúng ta thấy trên gói chuyển phát nhanh trước đó?

Trên đó không phải có ghi 'nếu có thắc mắc, xin mời đến Ngô Sơn Cư' sao?

Mình quyết định rồi, phải đi một chuyến!" Lê Thốc trước đó đã muốn đến Ngô Sơn Cư, hôm nay nghe Tô Cảnh nói với cậu, càng kiên định suy nghĩ này.

Vì manh mối quan trọng ở Ngô Sơn Cư, vậy thì mình cứ đi một chuyến.

"Được!

Đợi tối mình liên hệ Hảo Ca, cùng nhau giúp cậu tra!" "À đúng rồi, Áp Lê, gần đây cậu có gặp Thẩm Quỳnh không?

Chương 288

Mấy hôm trước cô ấy còn đến nhà mình chơi, có lẽ mình chọc cô ấy giận, cứ im lặng bỏ đi.

Mấy ngày nay mình không gặp cô ấy rồi.” Tô Vạn gật đầu, sau đó lại hỏi Lê Thốc một câu.

Vừa nghe vậy, trong lòng Lê Thốc liền “lộp bộp” một tiếng.

Sau đó hồi tưởng lại ký ức đã hiện lên trong đầu mình khi ở địa cung trước đó.

Theo Tô Gia nói, dường như là năng lực gì đó của Độc Thủ Phi Lạc Mông?

Mình đã nhìn thấy Thẩm Quỳnh… Đó hẳn là vào bảy mươi năm trước, tại sao mình lại nhìn thấy một người phụ nữ trông y hệt Thẩm Quỳnh, cũng tên là Thẩm Quỳnh?

Câu hỏi này đã đè nặng trong lòng Lê Thốc một thời gian dài rồi.

Thẩm Quỳnh mà mình quen từ nhỏ, chắc chắn có liên quan gì đó với chuyện này.

Có lẽ, sự biến mất vô duyên vô cớ của Thẩm Quỳnh, rất có thể có liên quan đến chuyện này!

Tuy nhiên, cậu không dám nói ra suy đoán của mình với Tô Vạn, chỉ lên tiếng an ủi một câu: “Bố Thẩm Quỳnh không phải làm nghề buôn lậu sao?

Chắc là đi cùng bố cô ấy rồi!

Cậu cứ bớt lo đi!” Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, tối nay phải đến nhà Thẩm Quỳnh xem sao.

Hai người đang trò chuyện.

Thì nhìn thấy hoa khôi Lạc Vũ Vi đi tới, nhìn thấy cô gái này, Lê Thốc hai mắt sáng lên.

Thiếu niên tuổi thanh xuân luôn có cảm tình ngây thơ với những cô gái xuất sắc bên cạnh.

Cậu ta trực tiếp quay người lại, quay lưng về phía Lạc Vũ Vi, ánh mắt ưu sầu bốn mươi lăm độ ngước nhìn bầu trời.

Thấy cậu ta như vậy, Tô Vạn gãi đầu, có chút tò mò hỏi: "Áp Lê, cậu làm gì vậy?" "Đừng nói chuyện!" Lê Thốc hạ thấp giọng nói một câu, sau đó, Tô Vạn nhìn thấy Lạc Vũ Vi đi tới lúc này mới bàng hoàng nhận ra.

Sau đó trực tiếp chuồn đi, không làm bóng đèn cho anh em mình.

Lê Thốc không khỏi thầm khen người anh em tốt của mình.

"Lê Thốc, cậu đứng đây làm gì vậy?" Nghe thấy giọng Lạc Vũ Vi phía sau, khóe miệng Lê Thốc cong lên một nụ cười mà cậu ta tự cho là tà mị.

Thản nhiên lên tiếng: "Đừng lại gần tôi, tôi là một người đàn ông nguy hiểm!" Nói rồi, quay đầu nhìn về phía vị hoa khôi này.

Nếu bị Tô Cảnh nhìn thấy, chắc chắn sẽ cười chết mất.

Quả nhiên, hành vi trẻ con!

Ai đi tán gái kiểu này chứ?

"Ai lại gần cậu!

Ngây thơ!" Tuy nhiên, lời Lạc Vũ Vi nói tiếp theo lại khiến Lê Thốc khá ngượng ngùng: "Thế cậu qua đây làm gì?" Nghe câu này, Lạc Vũ Vi mím môi, vuốt nhẹ sợi tóc: "Cái đó, Lê Thốc, cậu có thể đẩy WeChat của biểu ca cậu cho mình không, mình muốn làm quen

với anh ấy!" Nghe vậy, Lê Thốc đập một cái vào đầu, trong lòng lập tức có chút tuyệt vọng.

Thôi rồi!

Tình yêu còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi!

Nói thật, mình và Tô Gia thực sự không có gì để so sánh.

Tuy nhiên, Lê Thốc cũng không muốn người phụ nữ mình thầm yêu, biến thành "hình trạng" của người khác.

"Xin lỗi, Lạc Đại Giáo Hoa, biểu ca tôi có bạn gái rồi!

Hơn nữa, là hai người!" Lê Thốc lạnh nhạt nói một câu với Lạc Vũ Vi, rồi trực tiếp lách người đi về phía phòng học.

Lạc Vũ Vi: "…" Hung dữ cái gì mà hung dữ!

Chúc cậu độc thân cả đời!

Lạc Vũ Vi nghiến răng nguyền rủa Lê Thốc một câu, lúc này mới thở dài.

Lời Lê Thốc nói, cô ấy không tin một chữ nào.

Tuy nhiên, nếu lấy cậu ta làm bước đột phá, e rằng không được rồi.

Có lẽ, có thể mua chuộc người anh em của cậu ta?

Nghĩ đến đây, mắt cô ấy không khỏi sáng lên.

Sau đó đi về phía Tô Vạn đang đứng không xa.

Tô Cảnh đương nhiên không biết, mình lại bị một cô bé để mắt tới.

Nếu không, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Cảm thán một chút về sức hấp dẫn chết người của mình, sau đó "chiếu đơn toàn thu"!

Trước đó Tô Cảnh quả thực đã nhìn thấy cô bé xinh đẹp trong lớp Lê Thốc, tuy nhiên, Tô Đại Quan nhân sao lại chịu hạ mình đi trêu chọc người ta.

Huống chi mục đích lần này là vì Lê Thốc, Tô Cảnh cũng không có tâm tư khác.

Ra khỏi trường học xong, Tô Cảnh liền bảo Tử Y lái xe đến Tân Nguyệt Khách Sạn.

Còn phải đi gặp lão già Trương Nhật Sán kia.

Nghe nói ông ta đã bắt được một người Uông gia, dù thế nào Tô Cảnh cũng phải đi xem một chút, sau đó sắp xếp nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo cho ông ta.

Hơn nữa, tối nay còn phải đi nhà Thẩm Quỳnh một chuyến.

Để Lê Thốc lần nữa quay lại cuộc chơi, Thẩm Quỳnh chính là một điểm đột phá rất tốt.

Chỉ cần để cậu ta phát hiện Thẩm Quỳnh mất tích, hơn nữa liên quan đến Cổ Đồng Kinh.

Cộng thêm Ngô Tà sống chết không rõ.

Thằng nhóc này trọng tình trọng nghĩa, chẳng lẽ sẽ không quay lại Cổ Đồng Kinh sao?

Tô Đại Quan nhân mỗi bước đều tính toán rõ ràng mạch lạc!

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chiếc xe màu tím của Tử Y dừng lại trước cửa, sau khi ba người xuống xe, một nhân viên phục vụ ở cửa nhanh chóng chạy tới. "Cô gia!

Phu nhân!" Anh ta cung kính chào Tô Cảnh và hai người phụ nữ, rồi chính mình vội vàng ném chìa khóa xe cho nhân viên khác. "Đậu xe

cẩn thận!" "Vâng!" "Cô gia, tiểu thư đang đợi ngài ở lầu ba!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho anh ta, rồi kéo hai cô gái đi vào trong.

Vừa bước vào, đại sảnh đã có không ít khách đang dùng bữa.

Thanh Thanh Mạn đang đứng ở đại sảnh, nhìn thấy Tô Cảnh và hai người phụ nữ thì vội vàng đón tiếp. "Cô gia!" "Em Thiền, chị Tử Y!" "Mạn, dẫn tôi đi tìm Trương Nhật Sán!" Tô Cảnh gật đầu với Thanh Thanh Mạn, trực tiếp ra lệnh. "Vâng!" "Cô gia, mời đi lối này!" Gật đầu, Thanh Thanh Mạn dẫn mấy người lên lầu hai.

Cảnh tượng này khiến thực khách xung quanh liên tục ngoảnh đầu nhìn.

Đây là đâu?

Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Đến một nhân viên phục vụ trong này cũng không phải người mà họ có thể đắc tội, huống chi lại là quản lý sảnh chính Thanh Thanh Mạn đích thân ra tiếp đón.

Vậy thì thân phận của người này tuyệt đối không tầm thường!

Tuy nhiên, một số người biết thân phận Tô Cảnh thì trực tiếp cảnh cáo những kẻ đang hồ đồ đoán mò kia.

Vị gia kia, chính là Cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Làm sao có thể để những kẻ vô tri này bàn tán sau lưng được?

Lên lầu hai, Doãn Nam Phong dẫn ba người Tô Cảnh đến trước một cánh cửa có biển "Quản lý sảnh chính".

Sau đó, cô trực tiếp gõ cửa. "Trương hội trưởng, Cô gia nhà cháu đến rồi!" "Cứ vào đi, cửa không khóa!" Ngay sau đó, một giọng nam trẻ tuổi truyền ra từ bên trong.

Thanh Thanh Mạn trực tiếp đẩy cửa phòng ra, Tô Cảnh liền nhìn thấy những thanh tre được dựng thành khung.

Trương Nhật Sán này, vậy mà lại đục thông cả hai tầng trên dưới của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hiện giờ, ông ta đang ở dưới.

Bên cạnh là La Tước, và một người phụ nữ bị cấm cố trên giường sắt. "Tô gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi!" Nhìn Tô Cảnh, Trương Nhật Sán cười nhẹ lên tiếng.

Chương 289

"Hai phu nhân cũng đi cùng sao!" "Xem ra bên cạnh Tô gia không thể thiếu mỹ nhân a..." Trương Nhật Sán trêu ghẹo một câu, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tử Y cũng gật đầu, coi như đã chào hỏi. "Mạn, em đi sắp xếp người dọn một bàn ở lầu hai, gọi cả Nam Phong qua, cùng ăn một bữa!" "Vâng!" Gật đầu, Thanh Thanh Mạn liền lui xuống.

Sau đó, Tô Cảnh nhảy vọt một cái, từ cửa ra vào cao bốn năm mét nhảy xuống.

Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tử Y cũng theo sát phía sau.

Rất nhanh, ba người liền nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nhìn Tô Cảnh, La Tước vốn đang đứng bên cạnh Trương Nhật Sán vội vàng đi đến trước mặt Tô Cảnh, cung kính cúi đầu nói. "Tô gia!" "La Tước à!

Cậu nhóc này vẫn lạnh lùng như vậy, cười nhiều một chút đi!" Giơ tay vỗ vỗ vai cậu ta, Tô Cảnh cười ha ha nói.

Nghe vậy, khóe miệng La Tước cũng hiếm hoi nở một nụ cười.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán cười mắng một câu. "Thằng nhóc này, tôi và Doãn Nam Phong ký hợp đồng thuê, thế mà tôi bỏ tiền ra cũng chưa thấy nó cười với tôi như vậy bao giờ!" "Ông có thể giống tôi sao, La Tước là người của tôi mà!" "Tôi nghe nói Trương hội trưởng đã bắt sống một người Uông gia, chính là người phụ nữ này?" "Sao lại ra nông nỗi này?" Tô Cảnh đi đến trước mặt Trương Nhật Sán, La Tước cũng đi theo, cung kính đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Nhìn người phụ nữ bị trói trên giường sắt, Tô Cảnh nghi hoặc hỏi Trương Nhật Sán. "Người phụ nữ này cầm bom muốn tấn công tôi,

nhưng lại rơi vào cái bẫy tôi thiết lập dưới đất, cuối cùng gậy ông đập lưng ông!" "Nhưng cô ta cũng coi như số lớn, không bị nổ chết!" Trương Nhật Sán thản nhiên giải thích.

Nghe vậy, Tô Cảnh có chút cạn lời nhìn ông ta một cái. "Trương Nhật Sán, ông cứ thế mà làm loạn Tân Nguyệt Phạn Điếm à?" "Nam Phong trước đó nói đuổi ông đi, là tôi đáng thương ông cái ông già cô độc này, mới để ông ở lại đây." "Ông không thể mang ra ngoài đánh nhau sao?" "Sàn nhà Tân Nguyệt Phạn Điếm chẳng lẽ không tốn tiền à?" Trương Nhật Sán không khỏi đen mặt. "Tô gia, ngài không nắm bắt được trọng điểm sao?" "Quan trọng là đã bắt sống được người Uông gia này, rất có khả năng có thể hỏi ra được thông tin gì đó từ cô ta!" Vẫy tay, Tô Cảnh thờ ơ nói. "Dựa vào người Uông gia để ép cung tin tức, không thể nào!" "Người phụ nữ này vừa nhìn đã biết là lính quèn!" "Căn bản sẽ không biết quá nhiều thông tin, yên tâm đi, kế hoạch của chúng ta rất hoàn hảo!" "Hai ngày trước, tôi đã cho nổ tung căn cứ thí nghiệm của Uông gia rồi!" "Chỉ cần làm theo kế hoạch, từng bước một, sẽ tìm được vị trí căn cứ huấn luyện của Uông gia, cũng như bộ phận vận toán!" Nghe Tô Cảnh nói những điều này, người phụ nữ bị cấm cố trên giường không ngừng giãy giụa.

Trong lòng cô ta mơ hồ có một dự cảm không lành.

Uông gia, vẫn luôn nghĩ rằng mình đang tính toán những người này.

Nhưng hiện tại xem ra, là Uông gia đã rơi vào tính toán của bọn họ rồi. "Thôi được rồi!" "Vậy nói như vậy, người Uông gia này không còn tác dụng nữa?" Trương Nhật Sán có chút bất lực hỏi. "Ông còn giữ cô ta làm gì?" "Chẳng lẽ Trương hội trưởng ông muốn phụ nữ rồi?" "Thân phận như ông, tìm một cô gái gia thế trong sạch, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Trương Nhật Sán vội vàng xua tay, cười khổ nói. "Tô gia, ngài đừng có trêu tôi nữa!" "Từ thế kỷ trước

sống đến bây giờ, đã thấy quá nhiều sinh ly tử biệt rồi!" "Thay vì nhìn người yêu của tôi dần dần già đi, còn bản thân vẫn trẻ trung như thiếu niên, chi bằng cứ sống cô độc như vậy." "Giúp giữ gìn cơ nghiệp của Phật gia..." Nhìn bộ dạng của ông ta, Tô Cảnh cũng thở dài một hơi.

Nếu chỉ có một mình mình có thể trường sinh, vậy hẳn là một chuyện vô cùng đau khổ đi.

Đáng tiếc, mình không thể lý giải cảm giác của Trương Nhật Sán.

Ai bảo mình có cách để những cô gái bên cạnh cũng có thể trường sinh đâu?

Trước đó, khi điểm danh, mình đã "Âu hoàng" (may mắn) một phen.

Lấy được một bộ công pháp, "Thái Sơ Âm Dương Quyết".

Chỉ cần luôn đi theo mình, những cô gái này căn bản không thể già đi.

Dù sao, "Lục Khố Tiên Tặc" phiên bản cải tiến, cũng không phải cô gái nào cũng có thiên phú tu luyện...

Nỗi phiền muộn kiểu này của Trương Nhật Sán, Tô Cảnh cũng căn bản không thể giúp được.

Chẳng lẽ mình phải trở thành kẻ trộm mộ?

Không thể nào! "Đi thôi, đi thôi!" "Cùng nhau ăn cơm, rồi bàn bạc kế hoạch tiếp theo!" "Ước chừng không bao lâu nữa, Ngô Tà sẽ liên hệ với ông thôi!" "Được!" Trương Nhật Sán gật đầu, lại hỏi Tô Cảnh một câu. "Vậy Tô gia, người phụ nữ này xử lý thế nào?" "Xử lý thế nào?" "La Tước, giết đi, dìm xuống sông Vĩnh Định!

Đỡ lãng phí tài nguyên của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Tô Cảnh xua tay, thản nhiên nói.

Sau đó La Tước cung kính gật đầu. "Vâng!" Trương Nhật Sán vốn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Tô Cảnh không cho phép từ chối, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Chỉ là một người Uông gia thôi, giết thì giết vậy... "Đi thôi, Trương hội trưởng, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!" Tô Cảnh cười nói với Trương Nhật Sán, trực tiếp nhảy lên lầu hai, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tử Y cũng theo sát phía sau.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán cũng đành đi theo.

Bốn người ra ngoài, đi đến phòng riêng ở lầu hai.

Và lúc này, La Tước thì lấy ra một cây cần câu.

Tùy tiện cài vào giường sắt, trực tiếp bẻ thẳng nó ra.

Lạnh lùng nhìn người phụ nữ không ngừng giãy giụa này, La Tước thản nhiên lên tiếng. "Xin lỗi!" "Tô gia nói muốn cô chết, vậy cô không thể sống!" Sau đó, anh ta thờ ơ đâm cần câu vào giữa trán cô ta.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phòng riêng lầu hai.

Tô Cảnh ngồi giữa, bên cạnh là mấy cô gái.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tử Y, Doãn Nam Phong, và Thanh Thanh Mạn đang đứng sau lưng xoa bóp cho anh.

Vốn dĩ Doãn Nam Phong hôm qua còn nói muốn dẫn Thẩm Quỳnh, cô em gái vừa mới dưỡng thương xong, ra ngoài đi dạo.

Nhưng lại bị Tô Cảnh từ chối.

Nếu không hôm nay còn có thể thấy Thẩm Quỳnh.

Dù sao Uông Tiểu Viện là nội gián mà Tô Cảnh chuẩn bị cài vào Uông gia.

Nếu để người Uông gia nhìn thấy Thẩm Quỳnh có dung mạo giống hệt Uông Tiểu Viện lại còn ở cùng mình, chắc chắn sẽ tăng cao cảnh giác.

Biết đâu sẽ trực tiếp từ bỏ Uông Tiểu Viện tộc nhân này.

Sau khi Tô Cảnh phá hủy căn cứ thí nghiệm, sự cẩn thận của Uông Đại Sơn đã tăng lên gấp bội.

So với dàn mỹ nhân vây quanh Tô Cảnh, Trương Nhật Sán lại có vẻ cô độc.

Doãn Nam Phong vừa đến đã bắt đầu kể lể với Tô Cảnh. "Lão công, cái lão già này, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của em ăn không ở không thì thôi đi, trước đó còn làm hỏng sàn nhà của em nữa!" "Thậm chí hai hôm trước, còn thông đồng với Vương Bàn Tử, ở chỗ em cướp trắng một chiếc máy ghi âm cũ." "Không những không trả tiền, giải mã được thông tin cũng không chia sẻ cho em." "Anh biết em ghét cái thằng Vương Bàn Tử đó mà, trước đó cùng Ngô Tà và Trương Khởi Linh đập phá cửa hàng của em, món nợ hai trăm triệu còn chưa trả, ngay cả tiền nước trà cũng chưa thanh toán!" "Lần này lại đến, thật sự coi Tân Nguyệt Phạn Điếm của em là nơi để bọn họ bòn rút sao?" "Lão công, anh phải giúp em dạy dỗ ông ta một trận!" Doãn Nam Phong cằn nhằn nửa ngày, xem ra oán khí với Trương Nhật Sán rất lớn.

Nghe vậy, Trương Nhật Sán đen mặt.

Thật sự không ngờ Doãn Nam Phong lại xem thường mình đến vậy, dù sao mình cũng là bậc trưởng bối mà. "Nam Phong à, ngay cả khi bà nội Doãn Tân Nguyệt của cháu còn sống, cũng chưa từng dám nói chuyện với ta như vậy đâu..." "Ta cũng coi như trưởng bối của cháu, cháu có thể nói chuyện với trưởng bối như thế sao?" Thấy Trương Nhật Sán bày ra vẻ trưởng bối, Doãn Nam Phong càng thêm

tức giận. "Lão già, bớt bày đặt trưởng bối ra đi!" "Anh em còn phải rõ ràng sòng phẳng, chuyện trước đây em không tính toán nữa, nhưng sau này nếu ông còn ăn không ở không ở chỗ em, em sẽ nhờ chồng em ra tay đó." Nghe vậy, Trương Nhật Sán có chút cạn lời nhìn Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh cũng chỉ bất lực nhún vai. "Trương hội trưởng, hai công ty Khung Kỳ và Bảo Thắng của ông, không thiếu số tiền này đâu!" "Thôi được rồi, đừng bàn chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện chính sự đi." Trương Nhật Sán cũng chỉ đành bất lực gật đầu, so với Doãn Tân Nguyệt, ông ta càng không dám chọc Doãn Nam Phong.

Dù sao, chồng cô ấy chính là vị gia trước mặt này...

Vừa ăn, Tô Cảnh vừa trò chuyện với Trương Nhật Sán về những sắp xếp tiếp theo.

Và lúc này, La Tước cũng đã xử lý xong thi thể người Uông gia kia.

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, La Tước kéo một chiếc vali hành lý lớn đi ra.

Anh ta nhẹ nhàng kéo nó đến bên một chiếc xe đang đậu ở bãi đỗ xe.

Mở cốp sau ra rồi đặt vào.

Sau đó lái xe thẳng đến sông Vĩnh Định.

Đôi khi, xử lý một thi thể chỉ đơn giản như vậy.

Khả năng phản trinh sát của La Tước cực kỳ mạnh, chuyện như thế này anh ta đã làm không ít lần.

Cảnh quay lại bên phía Tô Cảnh.

Doãn Nam Phong thật sự không muốn nhìn thấy Trương Nhật Sán, ăn được vài miếng liền trực tiếp rời đi.

Tiện thể, còn dẫn cả Tử Y đi cùng để mua sắm.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải không thích hoạt động này, thì Doãn Nam Phong chắc chắn cũng sẽ dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương theo.

Chương 290

Vừa tận hưởng Thanh Thanh Mạn xoa bóp, Tô Cảnh vừa được Tinh Tuyệt Nữ Vương đút cho ăn.

Thật sự khiến Trương Nhật Sán cô đơn đối diện ghen tỵ. "Vậy theo lời Tô gia ngài nói, đợi Lê Thốc xuất phát đến Ngô Sơn Cư xong, tôi cũng trực tiếp lên đường." "Cũng phải, đến lúc nên nói cho Lê Thốc một số chuyện rồi." "Nếu không kế hoạch này thật sự không thể tiếp tục tiến hành được." Trương Nhật Sán vừa thong thả ăn bít tết vừa nói. "Nhưng trước đó..." Ăn một miếng bít tết do Tinh Tuyệt Nữ Vương cắt sẵn đưa qua, Tô Cảnh dừng lại một chút mới tiếp tục nói. "Chúng ta còn cần phải cho Lê Thốc một lý do không thể không đi sa mạc!" "Chỉ riêng Ngô Tà thôi, vẫn chưa đủ!" "Mặc dù, khả năng rất cao sau khi gặp Lão thái thái Ngô gia, Lê Thốc sẽ đưa ra quyết định, nhưng chúng ta vẫn cần phải thêm lửa cho cậu ta!" "Ví dụ như?" Trương Nhật Sán đặt dao dĩa xuống, nhướng mày hỏi. "Để cậu ta phát hiện Thẩm Quỳnh mất tích thì sao?" "Người bạn thân từ nhỏ cùng lớn lên này, đối tượng thầm yêu của người anh em tốt của cậu ta." "Nếu phát hiện cô ấy mất tích, và có liên quan đến Cổ Đồng Kinh." "Lê Thốc có kiên định quyết tâm trở lại Sa Hải hơn không?" Nghe vậy, Trương Nhật Sán sững người. "Tô gia, Thẩm Quỳnh cô ấy...?" "Có lẽ ông có thể đổi cách gọi, người Uông gia!" "Một Thẩm Quỳnh thật sự, một người Uông gia giống hệt Thẩm Quỳnh!" "Nhưng, đều đã là người của tôi rồi!" Nhìn vẻ mặt lão luyện của Tô Cảnh, Trương Nhật Sán không nhịn được giơ ngón cái lên. "Tô gia, vẫn phải là ngài!" "Cứ làm theo lời ngài nói!" Mọi mặt đều được sắp xếp rõ ràng!

Tô Cảnh gật đầu, dường như lại nhớ ra điều gì, lại tiếp tục nói. "À đúng rồi, đợi Lê Thốc đến Hàng Châu xong, chúng ta cùng đi qua

đó!" "Cũng đã đến lúc, nên đi ghé thăm Lão thái thái Ngô gia và Nhị gia rồi!" "Chuyện liên quan đến sống chết của cháu trai ông ấy, ước chừng Nhị gia chắc sẽ không từ chối giúp đỡ chứ?" Trương Nhật Sán và Tô Cảnh nhìn nhau cười.

Mặc dù Ngô Nhị Bách nói mình không nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì trong Cửu Môn.

Nhưng lần này, lại liên quan đến Ngô Tà.

Chắc chắn phải kéo con cáo già này xuống nước cùng! "Trong tay ông, hẳn là có đồ chỉ Cổ Đồng Kinh chứ?" "Đến lúc đó nhớ mang theo!" "Cậu bé bên cạnh Lê Thốc đó, cũng có tác dụng lớn, để cậu ta ghi nhớ đồ chỉ này, đến lúc đó đợi bọn họ xuống Cổ Đồng Kinh, có thể bảo toàn mạng sống cho bọn họ!" "Kéo những đứa trẻ này vào cuộc, nếu thật sự để chúng chết, thì có chút không nói được rồi!" "Đúng vậy!" "Yên tâm đi, Tô gia, chuyện này tôi sẽ làm tốt!" Tô Cảnh gật đầu, lúc này mới tiếp tục nói. "À đúng rồi, Lê Thốc chắc chắn còn sẽ điều tra Ngô Sơn Cư, ông cứ đăng một tấm ảnh lên mạng, để bọn họ tự tìm!" "Cụ thể, ông tự sắp xếp!" "Được!" Đêm hôm đó.

Sau khi gặp Tô Cảnh vào ban ngày, cả người Lê Thốc có chút mơ màng.

Thêm vào đó, crush của cậu ta lại đòi xin WeChat của Tô gia, tình yêu còn chưa bắt đầu đã kết thúc, điều này càng khiến Lê Thốc thêm u uất.

Thêm vào việc Tô Vạn nói mấy ngày rồi không thấy Thẩm Quỳnh, cảnh tượng Quan Vũ và Thẩm Quỳnh mà cậu ta nhìn thấy ở Cổ Đồng Kinh.

Cùng với việc Ngô Tà tại sao lại gửi những kiện hàng này cho mình.

Từng chuyện một đều bị cậu ta đè nén trong lòng, không có ai để nói, cả người đều có chút khó thở.

Tâm trạng càng thêm bực bội.

Thế là, tối về nhà, thấy bố mình đã lâu không gặp đang uống rượu.

Lê Thốc trực tiếp trở nên cứng rắn, cầm một chai rượu tu ừng ực.

Bị bố mắng vài câu, cậu ta liền chạy thẳng ra khỏi nhà.

Đi đến ban công mà thường xuyên cùng Tô Vạn lén lút uống rượu.

Cầm một chai rượu, vừa uống vừa nhìn chằm chằm vào nhà Thẩm Quỳnh.

Trong đầu cậu ta không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng đã nhìn thấy.

Thẩm Quỳnh và một người đàn ông mặc quân phục báo cáo tình hình thí nghiệm.

Nhưng đó là bảy mươi năm trước?

Tại sao lại có một người giống hệt Thẩm Quỳnh, cô ấy rốt cuộc là một người khác, hay nói là, chính là Thẩm Quỳnh?

Lê Thốc cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

Nhìn điện thoại, cũng không có tin nhắn đến.

Trước đó đã liên hệ với Tô Vạn và Dương Hảo, nhờ hai người họ giúp điều tra Ngô Sơn Cư.

Kiện hàng Ngô Tà gửi đến có ghi rằng đến Ngô Sơn Cư có thể giải quyết nghi vấn trong lòng mình.

Tô Cảnh cũng nói nên đi Ngô Sơn Cư, Lê Thốc đương nhiên để tâm đến nơi này.

Mình có rất nhiều nghi hoặc đang chờ được giải đáp.

Mặc dù đã quyết định sẽ đi, nhưng vẫn định điều tra trước.

Rất rõ ràng, Tô Vạn và Dương Hảo hiện tại vẫn chưa điều tra ra được tin tức gì.

Vô ý ngẩng đầu nhìn về phía nhà Thẩm Quỳnh một lần nữa.

Lê Thốc lập tức kinh hãi trong lòng, chút say còn sót lại cũng ngay lập tức tỉnh táo.

Trong nhà Thẩm Quỳnh, vậy mà đèn lại sáng, còn xuất hiện một cái bóng đen!

Nhìn hình dáng, hẳn là một người phụ nữ!

Thấy vậy, Lê Thốc trực tiếp vứt chai rượu xuống, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, lao thẳng về phía nhà Thẩm Quỳnh.

Và lúc này, ở một nơi cách nhà Lê Thốc một con phố.

Một chiếc Audi màu đen đậu bên đường.

Cửa sổ phía sau mở, một đốm lửa đỏ yếu ớt ẩn hiện.

Tô Cảnh ngồi ở hàng ghế sau, ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương, miệng ngậm một điếu thuốc lá.

Còn ở phía trước, Trương Nhật Sán đang ngồi ở ghế phụ lái.

Ghế lái thì trống không.

Ba người chìm vào im lặng, âm thanh điếu thuốc cháy trong tay Tô Cảnh, vào khoảnh khắc này, bị phóng đại vô hạn.

Mãi một lúc sau, khi điện thoại của Trương Nhật Sán "đinh" một tiếng.

Điều này mới phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Lấy điện thoại ra nhìn một cái, Trương Nhật Sán mới quay đầu lại nói với Tô Cảnh. "Tô gia, thành công rồi!" "Cậu ta đã phát hiện Thẩm

Quỳnh mất tích rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh mới gật đầu, rồi trực tiếp nói. "Gửi tin nhắn cho La Tước, bảo cậu ta sau khi về thì giám sát mấy đứa trẻ này..." "Một khi bọn họ có bất kỳ hành động nào, lập tức thông báo cho tôi ngay!" "Vâng!" Gật đầu, Trương Nhật Sán cầm điện thoại, lại gửi một tin nhắn cho La Tước đang đi phi tang thi thể.

Nhìn Trương Nhật Sán cứ như một ông già, vẫn đang dùng tay viết để nhập liệu.

Tô Cảnh lắc đầu, có chút cạn lời.

Trong nhà mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô thiếu nữ lớn tuổi kia, chơi điện thoại còn siêu lắm.

Trương Nhật Sán đúng là người già tâm cũng già rồi...

Không lâu sau, một bóng người nhanh chóng chạy về phía chiếc Audi.

Sau đó mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Chính là tiểu đệ của Ngô Tà, Khảm Kiên.

Từ khi Ngô Tà đi Cổ Đồng Kinh xong, anh ta đã bảo Khảm Kiên đến tìm Trương Nhật Sán.

Nhìn Tô Cảnh một cái, Khảm Kiên cung kính nói. "Tô gia..." "Tôi đã làm theo lời ngài dặn, rải không ít cát trắng từ Cổ Đồng Kinh ở nhà Thẩm Quỳnh." "Thằng nhóc đó rất dễ dàng có thể liên tưởng đến việc Thẩm Quỳnh mất tích có liên quan đến Cổ Đồng Kinh." "Ước chừng rất nhanh cậu ta sẽ bắt đầu hành động!" Tô Cảnh gật đầu. "Ừm, làm tốt lắm!" "Lát nữa về Tân Nguyệt Phạn Điếm, tìm Thanh Thanh Mạn, đến phòng tài vụ lĩnh năm vạn tệ!" Đối với những người làm việc cho mình, Tô Cảnh chưa bao giờ keo kiệt.

Tiền?

Đối với mình mà nói thì đó chỉ là giấy vụn!

Thấy Tô gia mà mình sùng bái lại khen ngợi mình, Khảm Kiên có chút kích động. "Không, không cần!" "Có thể làm việc cho Tô gia là vinh hạnh của cháu!" "Bảo cậu đi thì cứ đi, nói nhiều lời vô nghĩa làm gì!" "Nếu không Ngô Tà về rồi, còn phải nói tôi ngược đãi cậu!" Tô Cảnh tùy tay búng tàn thuốc, rồi thản nhiên nói.

Khảm Kiên cũng chỉ đành gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn Tô Cảnh càng thêm sùng bái và kính trọng.

Thế nên nói, đôi khi chỉ cần bỏ ra một chút tiền nhỏ không đáng kể, liền có thể thu phục được lòng trung thành của cấp dưới. "Đi thôi, đưa Tô gia về trước, rồi về Tân Nguyệt Phạn Điếm!" "Hôm nay ước chừng mấy đứa nhóc này sẽ tìm được tấm ảnh tôi đăng lên mạng thôi..." Trương Nhật Sán nói với Khảm Kiên.

Sau đó Khảm Kiên liền khởi động xe, đạp ga lao đi.

Và lúc này.

Trong nhà Thẩm Quỳnh.

Theo dấu cát trắng mà Khảm Kiên để lại, Lê Thốc đã phát hiện ra cánh cửa bí mật phía sau tủ quần áo.

Đi vào bên trong, cậu ta liền nhìn thấy một chiếc rương gỗ chất đầy trang bị dã ngoại.

Thấy vậy, tim Lê Thốc lập tức giật thót một cái.

Chương 291

Hiện tại cậu ta cũng không còn bận tâm đến vấn đề thân phận của Thẩm Quỳnh nữa.

Cảnh tượng trong đầu cậu ta hiện ra ở Cổ Đồng Kinh trước đó.

Thẩm Quỳnh kia tuyệt đối không phải Thẩm Quỳnh mà cậu ta quen biết.

Là bạn thân từ nhỏ, Lê Thốc rất chắc chắn rằng Thẩm Quỳnh mà cậu ta quen biết từ bé đến lớn chỉ có một người.

Một cô gái ngoan ngoãn như cô ấy, lại làm sao có thể dính líu đến Cổ Đồng Kinh?

Lê Thốc lại nhớ đến việc sau khi Thẩm Quỳnh đi du lịch về nhà, không những bố mẹ cô ấy mất tích, mà cả người cô ấy cũng trở nên kỳ lạ.

Thậm chí còn mang về không ít những chiếc hộp dính đầy cát trắng Cổ Đồng Kinh.

Lúc này Thẩm Quỳnh, rất có khả năng đã không còn là Thẩm Quỳnh nữa.

Hoặc nói cách khác, đã bị người khác đánh tráo.

Trước đó Lê Thốc đã từng nghe Tô Vạn nói, cậu ta bị bắt đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Gặp người đàn ông tên Trương Nhật Sán, sau đó bị đưa đến một căn phòng.

Nhìn thấy đầy tường những khuôn mặt người, không những có của mình, mà còn có của cô giáo chủ nhiệm Dương Tinh Mật.

Cái thứ đó, rất có khả năng chính là mặt nạ da người!

Thẩm Quỳnh mà mình quen biết, tuyệt đối sẽ không liên quan đến Cổ Đồng Kinh.

Vậy Thẩm Quỳnh xuất hiện sau đó, rất có khả năng là người khác đội mặt nạ da người giả mạo.

Thẩm Quỳnh thật sự, có lẽ sau khi kỳ thi đại học kết thúc, đã mất tích!

Sự mất tích của cô ấy, cái tên Trương Nhật Sán kia tuyệt đối có hiềm nghi rất lớn!

Trong lòng Lê Thốc lại có thêm một nghi hoặc.

Và lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên một tiếng, khiến Lê Thốc giật mình.

Nhìn một cái, là Tô Vạn gửi cho mình một tấm ảnh.

Trên ảnh, Trương Nhật Sán và Ngô Tà rõ ràng đang đứng cạnh nhau.

Trên đó còn có một câu khẩu hiệu, "Nhiệt liệt hoan nghênh Chủ tịch Bảo Thắng Trương Nhật Sán tham gia lễ khai trương Ngô Sơn Cư..." Thấy vậy, lông mày Lê Thốc nhíu lại.

Nhanh chóng gọi lại cho Tô Vạn một cuộc điện thoại. "Alo!

Lê Thốc, cậu thấy tấm ảnh đó chưa?" "Tớ và Hảo ca đã tra Ngô Sơn Cư, chỉ tìm thấy cái này thôi!" "Cái tên Ngô Tà đó, quả nhiên quen biết Trương Nhật Sán!" Chưa kịp nói gì, Tô Vạn bên kia đã líu lo nói một tràng.

Lê Thốc xoa xoa trán, hiện tại trong lòng cậu ta đang rất rối loạn.

Cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Hét thẳng vào điện thoại. "Tô Vạn, cậu nghe tớ nói đã!" "Thẩm Quỳnh mất tích!" "Hơn nữa, tớ phát hiện có liên quan đến Cổ Đồng Kinh!" "Tớ nhất định phải đến Ngô Sơn Cư một chuyến rồi!" "Chuyện cụ thể đợi gặp mặt tớ sẽ nói với cậu, cậu đang ở đâu?" Nói chuyện nửa ngày, Lê Thốc mới cúp điện thoại.

Không thể không nói, chỉ số thông minh của Lê Thốc tiểu tử này quả thực không thấp.

Chỉ thông qua những manh mối này, liền có thể suy luận ra Thẩm Quỳnh mà cậu ta nhìn thấy trước đó không phải là người Thẩm Quỳnh mà cậu ta quen biết.

Mặc dù quá trình có chút sai lệch, nhưng kết quả cuối cùng suy luận ra quả thực không sai.

Trương Nhật Sán vô cớ bị đổ oan...

Tuy nhiên, điều này đối với kế hoạch của Tô Cảnh, cũng không có ảnh hưởng gì.

Nên cứ để cậu ta hiểu lầm cũng tốt thôi ~ Đối với người anh em tốt của mình, Lê Thốc cũng không hoàn toàn nói ra suy luận của mình.

Thẩm Quỳnh thật sự đã mất tích lâu như vậy.

Rất có khả năng đã không còn trên đời nữa.

Lê Thốc sợ người anh em tốt của mình không chịu nổi đả kích.

Nên đã chọn cách giấu đi sự thật, ba phần thật, bảy phần giả.

Nhưng dù vậy, Tô Vạn vẫn tỏ ra như trời sập.

Nhất quyết đòi cùng Lê Thốc đi Ngô Sơn Cư.

Lê Thốc cũng chỉ đành đồng ý dẫn cậu ta đi cùng.

Tô Vạn tiểu bằng hữu này, tuổi còn trẻ đã tinh thông đạo lý nịnh

nọt, sau này thành tựu không thể lường trước được!

Cúp điện thoại, Lê Thốc trực tiếp chạy về nhà Tô Vạn.

Trước khi đi Hàng Châu, còn có không ít chuyện cần xử lý.

Về trường xin nghỉ phép, sắp xếp những kiện hàng vẫn đang không ngừng gửi đến.

Quan trọng nhất, là Tô Vạn vừa nói trên điện thoại, vừa rồi Dương Hảo đã mở một thùng hàng.

Bên trong nhảy ra một thây khô!

Người anh em tốt gặp nạn, Lê Thốc đương nhiên phải nhanh chóng chạy qua.

Hơn nữa, kiện hàng này là gửi cho mình, nếu Tô Vạn xảy ra chuyện, Lê Thốc cảm thấy mình sẽ hối hận cả đời.

Tuy nhiên, điều cậu nhóc này không biết là, một chiếc taxi, vẫn luôn theo sát phía sau cậu ta.

Trong xe, chính là La Tước cải trang dán ria mép.

Miệng ngậm một cây kẹo mút, không nhanh không chậm lái xe theo sau cậu ta.

Sau khi nhận được tin nhắn của Trương Nhật Sán, La Tước liền nhanh chóng chạy đến.

Giết người phi tang thi thể, theo dõi bám sát.

Những việc này đều là sở trường của La Tước...

Và lúc này, Tô Cảnh vẫn còn ở trên xe.

Khảm Kiên đang lái xe về khu tứ hợp viện.

Chuẩn bị đưa Tô Cảnh về trước, sau đó mới về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng vừa đi được nửa đường, Tô Cảnh đã nhận được điện thoại của Thanh Thanh Mạn. "Mạn, có chuyện gì vậy?" "Cô gia, ba đứa trẻ đó đã tìm thấy tấm ảnh rồi!" "Ồ ~ nhanh thật đấy chứ!" "Được, tôi biết rồi!" "Đặt hai vé máy bay, ngày mai em đi Hàng Châu cùng tôi!" "Đặt xong thì về nhà đi, sáng mai hai chúng ta sẽ xuất phát!!" Trò chuyện vài câu với Thanh Thanh Mạn, Tô Cảnh liền cúp điện thoại.

Sau đó nói với Trương Nhật Sán. "Trương hội trưởng, hai đứa trẻ kia đã phát hiện ra tấm ảnh rồi!" Nghe vậy, Trương Nhật Sán không khỏi cười nhẹ. "Cái này mà còn không phát hiện được, thì phải trực tiếp đưa đến tận mắt bọn chúng thôi!" "Tô gia, ngày mai ngài sẽ đi Hàng Châu trước sao?" Nói xong, Trương Nhật Sán lại hỏi tiếp. "Ừm!

Ngày mai sẽ đến Ngô Sơn Cư một chuyến trước!" "Trước tiên gặp Lão thái thái Ngô gia, và Nhị gia." "Ngô gia chỉ có Ngô Tà là đứa con độc nhất, sao cũng phải báo bình an với Lão thái thái chứ!" "Hai đứa trẻ kia, ước chừng phải đến trưa ngày kia mới có thể đến Hàng Châu." "Trương hội trưởng không cần vội, chuẩn bị xong đồ chỉ Cổ Đồng Kinh rồi xuất phát cũng không muộn!" "Cũng tốt!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Trương Nhật Sán gật đầu. "Thật sự không cần vội, tôi còn phải làm một số chuẩn bị nữa!" "Ước chừng Lê Thốc vừa rời đi, hai nhóm người theo dõi cậu ta cũng sẽ động thân." "Người Uông gia chắc chắn sẽ trà trộn vào đó, đến lúc đó còn phải nghĩ cách, để mình tạm thời thoát khỏi tầm mắt của bọn họ!" "Rắc rối thật!

Những người Uông gia này, cứ như chuột cống vậy..." "Gai trong mắt, gai trong mắt vậy!" Trương Nhật Sán xoa xoa thái dương, có chút lo lắng nói.

Nhưng Tô Cảnh lại không cảm thấy có gì khó khăn. "Ông cứ mang La Tước theo, bảo cậu ta đội mặt nạ da người, giả làm ông để đánh lừa tầm mắt của những người đó." "Chỉ cần một giờ đồng hồ, không

có khó khăn lớn..." Đây cũng không phải là một cách tồi, mắt Trương Nhật Sán không khỏi sáng lên. "Tô gia, La Tước có học biến giọng không?" "Ông nói xem?" "Cậu ta là do tôi bảo Nam Phong trọng điểm bồi dưỡng, đã ở bên cạnh ông một thời gian rồi, bắt chước ông, không có vấn đề lớn đâu." Có sự bảo đảm của Tô Cảnh, Trương Nhật Sán mới hài lòng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, xe cũng đã dừng trước cửa biệt thự Tô gia.

Tô Cảnh kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương xuống xe, rồi bảo hai người họ quay về.

Thấy hai người rời đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới khoác tay Tô Cảnh bước vào sân. "Phu quân, chàng mới về được mấy ngày, lại phải ra ngoài rồi sao?" Vừa đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa oán trách một câu. "Không còn cách nào khác, phu quân ta số phận vất vả mà ~" "Giải quyết triệt để Uông gia, là có thể yên tâm về sau rồi..." Tô Cảnh cười nói. "Vậy em cũng đi cùng chàng nhé?" "Dù sao ở nhà em cũng không có việc gì làm, công việc của mấy muội muội, em cũng không giúp được..." "Em là Nữ Vương đại nhân, chỉ cần hưởng thụ thôi là được rồi..." Tô Cảnh nhướng mày, trêu ghẹo một câu. "Chàng nói có dẫn em đi không!" Thấy Nữ Vương đại nhân trừng mắt nhìn mình, Tô Cảnh lúc này mới cười gật đầu đồng ý. "Được được được, dẫn em đi!" "Ngày mai ba chúng ta cùng đi!" Vừa nói, anh vừa lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Thanh Thanh Mạn.

Chương 292

Chủ yếu là đã lâu không dẫn Thanh Thanh Mạn cùng đi ra ngoài, Tô đại quan nhân bao giờ lại bạc bẽo như vậy.

Tất cả các cô gái, đều như nhau.

Nhưng Nữ Vương đại nhân đã lên tiếng, vậy thì dẫn đi cùng thôi.

Tô Cảnh cũng chỉ coi chuyến đi Hàng Châu này như một lần du lịch.

Gửi xong, Tô Cảnh lúc này mới tiếp tục nói. "À đúng rồi, Tiểu Thiền, theo thông tin ta có được..." "Cự Mục Xà Mẫu đã đánh cắp Mậu Trần Châu của em, hẳn là đang ở trong căn cứ Uông gia." "Một thời gian nữa, chuyện giữa các em, cũng có thể kết thúc rồi..." Gật đầu, ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh lẽo. "Cái tên phản đồ đó, đã dám phản bội ta, thì nên chuẩn bị tinh thần trả giá rồi." "Đồ của ta, không dễ lấy như vậy đâu!" "Đợi khi phu quân chàng phát động tổng công kích, nhất định phải dẫn em theo, em phải tự tay kết thúc nó!" "Bản Vương cả đời, ghét nhất phản đồ!" Nhìn vẻ bá khí của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tô Cảnh càng nhìn càng thích. "Yên tâm, nhất định không bỏ quên em!" "Có Nữ Vương đại nhân của ta ra tay, Uông gia chẳng phải dễ như trở bàn tay sao!" "Nhưng, bây giờ nói chuyện này, có phải hơi mất hứng rồi không..." "Đến lúc ngủ rồi, Nữ Vương đại nhân!" Thấy Tô Cảnh vẻ mặt cười mờ ám, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức mặt đỏ bừng.

Đêm khuya!

Ngày thứ hai.

Sáng sớm tinh mơ sau khi được Thanh Thanh Mạn phục vụ thức dậy, nói một tiếng với các cô gái trong nhà.

Sau đó dẫn theo Tinh Tuyệt Nữ Vương, ba người liền thẳng tiến ra sân bay.

Tối qua Tô Cảnh rất bận rộn, ngược lại không có thời gian xem tin nhắn điện thoại.

Trên xe, vừa mở điện thoại ra, liền nhìn thấy Trương Nhật Sán tối qua đã gửi mấy tấm ảnh.

Chính là ảnh Lê Thốc, Tô Vạn, Dương Hảo ba người lén lút đào hố chôn thây khô bên bờ hồ chứa nước.

Cùng với thông tin chuyến bay của Tô Vạn và Lê Thốc.

Hai đứa trẻ này, khoảng trưa ngày mai sẽ đến Hàng Châu.

Thấy vậy, Tô Cảnh gật đầu, gửi tin nhắn trả lời Trương Nhật Sán.

Mọi việc hành động theo kế hoạch.

Làm mất khoảng ba giờ đồng hồ, ba người Tô Cảnh mới xuống máy bay ở Hàng Châu.

Không xa, một thanh niên đang đứng hút thuốc dưới đất, nhìn thấy ba người Tô Cảnh bước ra khỏi sân bay, hai mắt liền sáng lên.

Nhanh chóng vứt tàn thuốc, rồi đứng dậy cười tươi nghênh đón. "Tô gia!" Đi đến trước mặt Tô Cảnh, đứng thẳng tắp, cung kính hô một tiếng. "Cậu là người của Ngô gia?" Nhìn thanh niên trước mặt này, tóc tết bím, trên mặt có một vết sẹo, Tô Cảnh thản nhiên hỏi. "Vâng, Tô gia, Nhị gia sai cháu đến đón ngài!" "Xưng hô thế nào?" "Tô gia cứ gọi cháu là Bạch Xà!" Hơi cúi người, cười ha ha nói một câu, Bạch Xà liền dẫn Tô Cảnh đến bên một chiếc xe gần đó.

Sau đó cung kính mở cửa ghế phụ lái. "Tô gia, mời ngài!" Đợi Tô Cảnh ngồi ổn định xong, lại cung kính mở cửa ghế sau cho Thanh

Thanh Mạn và Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Hai phu nhân, mời!" Tiếng "phu nhân" này khiến hai cô gái nở mày nở mặt.

Giúp đóng cửa xe xong, Bạch Xà mới tí tởn chạy đến ghế lái.

Sau đó đạp ga lao đi.

Vừa lái, vừa nói với Tô Cảnh. "Tô gia, ngài và hai phu nhân đến Ngô Sơn Cư, Lão thái thái vui mừng khôn xiết!" "Trong nhà đã dọn sẵn một bàn cơm đang đợi ngài đó!" "Nhị gia cũng đã từ công ty về rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi cười cười.

Nghe vậy, Bạch Xà lập tức có chút lúng túng cười cười. "Tô gia... ngài biết đó, Ngô gia chúng cháu chỉ có Tiểu Tam Gia là đứa con độc nhất!" "Lần này cậu ấy làm chuyện này, Nhị gia và Lão thái thái căn bản đều không đồng ý, quá nguy hiểm." "Nhưng Tiểu Tam Gia cố chấp, cũng không có cách nào..." "Lão thái thái đây chẳng phải đang lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Tam Gia sao..." Nghe Bạch Xà nói vậy, Tô Cảnh cười mắng một câu. "Cậu nhóc này, đúng là biết nói chuyện..." "Thôi được rồi, không cần giải thích, tôi hiểu mà!" "Lái nhanh một chút đi, lát nữa gặp Nhị gia và Lão thái thái nhà cậu, tôi còn có một số chuyện muốn bàn bạc với họ..." Tại Ngô Sơn Cư, Tô Cảnh cùng vài người khác xuống xe ở cổng.

Thanh Thanh Mạn nhìn cánh cổng lớn của Ngô gia, thản nhiên nói một câu: “Ngô Sơn Cư của Ngô gia này, trông cũng thật khí phái đấy chứ!”.

Bạch Xà cười tủm tỉm giải thích: “Ngô gia từ khi Cẩu Ngũ gia khởi đầu, vẫn luôn ở đây.

Trải qua bao nhiêu năm, mấy vị gia tộc khác cũng chưa từng phân gia.

Cùng với sự hưng vượng của nhân khẩu Ngô gia, trạch viện này

cũng đã mở rộng mấy lần rồi.

Nhìn tự nhiên là khí phái hơn rất nhiều!".

Nói xong, Bạch Xà tiến lên gõ cửa.

Nhìn người làm giữ cửa của Ngô gia, Bạch Xà nói thẳng: "Đi thông báo với lão thái thái và Nhị gia, nói Tô gia đã đến!".

"Vâng!".

Đợi người làm Ngô gia quay người rời đi, Bạch Xà mới cười tủm tỉm nói với Tô Cảnh và hai phu nhân: "Tô gia, hai vị phu nhân, mời vào trong!

Lão thái thái và Nhị gia đang đợi các vị ở tiền sảnh!".

Tô Cảnh gật đầu, đi theo Bạch Xà vào Ngô Sơn Cư.

Đi lòng vòng một hồi cuối cùng cũng đến tiền sảnh.

Nhìn lão thái thái Ngô gia đang được người hầu đỡ, cùng với Ngô Nhị Bách đang đứng bên cạnh, khóe miệng Tô Cảnh nở một nụ cười.

Anh bước nhanh tới: "Lão thái thái, lâu rồi không gặp, gần đây sức khỏe người có tốt không?

Nhị gia, ngài cũng phong thái như ngày nào!".

Nhìn Tô Cảnh, Ngô Nhị Bách gật đầu, nhưng không nói gì.

Rõ ràng tâm trạng không tốt, chắc chắn là vì chuyện của Ngô Tà.

Nhưng lão thái thái thì nhiệt tình hơn nhiều.

Bà tiến lên kéo tay Tô Cảnh: "Tiểu Cảnh, con lâu rồi không đến thăm ta, lão thái bà này rồi đấy!".

"Đi thôi, vào nhà nói chuyện!".

Tô Cảnh cười gật đầu, cũng không từ chối.

Sau khi đi theo lão thái thái vào nhà, Tô Cảnh liền thấy bên trong đã bày sẵn một bàn tiệc.

Sau khi ngồi xuống, Ngô Nhị Bách cho người hầu lui ra, mấy người lần lượt ngồi vào chỗ.

Chỉ để lại một mình Bạch Xà đứng hầu bên cạnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh liếc nhìn Bạch Xà thêm hai lần.

Xem ra tên nhóc này là tâm phúc của Ngô Nhị Bách.

"Tiểu Cảnh, còn chưa hỏi, hai vị này là ai?".

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thanh Thanh Mạn bên cạnh Tô Cảnh, lão thái thái hỏi.

"Hai vị này đều là vợ của tôi, Tô Thiền và Thanh Thanh Mạn!".

Tô Cảnh giới thiệu.

Hai cô gái cũng cười gật đầu với lão thái thái.

Nghe vậy, lão thái thái không khỏi cảm thán: "Ôi… Con nói tiểu Tà với con quan hệ tốt như vậy, sao nó lại không học con, mang về cho ta một đứa cháu dâu chứ…".

Tô Cảnh không khỏi cười: "Người cứ mong chờ đi, sớm muộn gì cũng có ngày đó.

Chỉ là, thằng bé bây giờ còn có chuyện chưa làm xong!

Con nhớ Ngô Tà từng nói với con, nó đã lập một 'thập niên lịch'.

Viết tất cả những việc chưa hoàn thành lên đó.

Năm nay, chính là năm cuối cùng rồi!

Đợi khi nó làm xong những việc muốn làm, thì cháu dâu mà người mong muốn, chẳng phải sẽ được nhắc đến sao?".

"Thôi thôi, lão thái bà ta chỉ mong chờ ngày đó thôi!

Ăn cơm trước đã, ăn cơm trước đã!

Ăn cơm xong, tiểu Cảnh con hãy kể cho ta nghe chuyện của tiểu Tà…".

Lão thái thái thở dài, sau đó chào hỏi Tô Cảnh và mọi người nhanh chóng dùng bữa.

Nhưng Tô Cảnh lại lắc đầu: "Lão thái thái, con biết, người có rất nhiều thắc mắc!

Chương 293

Còn Nhị gia, ngài cũng không cần phải khó chịu như vậy… Hôm nay con đến, chính là để giải đáp những nghi hoặc trong lòng các vị!

Hơn nữa, sau này còn cần lão thái thái giúp một việc nhỏ…".

Dừng một chút, Tô Cảnh lại tiếp tục nói: "Đương nhiên, đây cũng là ý của Ngô Tà!

Cơm, tạm thời chưa vội ăn…".

Thấy Tô Cảnh vẻ mặt bình tĩnh, Ngô Nhị Bách cuối cùng cũng không ngồi yên được.

Trước đó luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị là vì lão thái thái đã dặn, đừng vì lo lắng cho Ngô Tà mà nói sai lời, đắc tội với người khác.

Đừng thấy lão thái thái đã già, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Những năm nay, Tô Cảnh quả thực đã giúp Ngô gia rất nhiều, đây là Ngô gia nợ anh!

Hơn nữa, Tô Cảnh cũng không phải người mà Ngô gia có thể chọc vào.

"Tô Cảnh, tôi chỉ muốn biết, tiểu Tà và mấy cậu bây giờ đang làm gì?

Tôi đã không liên lạc được với nó rồi, nhưng tôi biết, chuyện nó làm nhất định rất nguy hiểm, thậm chí kéo cả Cửu Môn vào trong đó.

Ngô gia chúng ta, chỉ có một đứa con độc nhất… Nếu nó xảy ra chuyện, Ngô gia phải làm sao?

Bây giờ nó rốt cuộc là sống hay chết?".

Ngô Nhị Bách cảm xúc vô cùng kích động.

Nhưng Tô Cảnh lại xua tay, ý bảo ông bình tĩnh lại: "Nhị gia, bình tĩnh!

Con sẽ từ từ nói cho các vị nghe, nhưng, cẩn thận vách tường có tai!

Vị huynh đệ này, có thể tin tưởng được không?".

Liếc nhìn Bạch Xà một cái, Tô Cảnh nhàn nhạt hỏi.

"Có thể tin!

Bạch Xà là tâm phúc của tôi!".

Nghe vậy, Tô Cảnh mới gật đầu.

Ngô Nhị Bách đừng thấy bây giờ cảm xúc có chút kích động, nhưng thực ra trong lòng lại bình tĩnh hơn ai hết.

Đây là một lão hồ ly không bao giờ để lộ cảm xúc ra mặt.

Vì đã nói không vấn đề, vậy nhất định không vấn đề.

Ban đầu mình đã nói cho ông ta đặc điểm của người Uông gia, lão hồ ly này chưa đầy một ngày đã dùng thủ đoạn sấm sét thanh trừng Ngô gia.

Vì là tâm phúc của ông ta, bất kể thân phận hay bối cảnh, Ngô Nhị Bách chắc chắn đều đã điều tra rõ ràng.

Hơn nữa Tô Cảnh cũng có cách phán đoán của riêng mình, nhìn Thanh Thanh Mạn một cái.

Thấy cô gật đầu, Tô Cảnh mới yên tâm.

Thanh Thanh Mạn đã gật đầu, vậy chứng tỏ nhịp tim của Bạch Xà không có vấn đề.

Nhìn Ngô Nhị Bách và lão thái thái, Tô Cảnh lúc này mới từ từ nói:

“Trước hết hãy giải đáp thắc mắc đầu tiên của các vị.

Ngô Tà bây giờ, không có chết!

Cậu ấy vẫn ở Cổ Đồng Kinh!

Nếu có tin tức về cái chết của cậu ấy, hai vị cũng không cần lo lắng.

Nếu không phải do tôi nói, thì tin tức đó là giả!

Ngô Tà đã gọi tôi một tiếng Tô ca, thì tôi nhất định sẽ không để cậu ấy xảy ra chuyện, cho dù, chuyện đang làm bây giờ vô cùng nguy hiểm!”.

Nghe Tô Cảnh nói vậy, lão thái thái rõ ràng thở phào một hơi.

Sau đó bà lại tiếp tục nói: “Tiểu Tà cũng giống như Lão Tam vậy, Lão Tam ta đã không quản được nữa rồi, bao nhiêu năm nay, cũng không về nhà, thậm chí sống hay chết cũng không biết… Nhưng tiểu Tà, chừng nào ta còn sống, thì không thể để nó đi theo con đường của Lão Tam!

Tiểu Cảnh, con có thể nói cho lão thái bà ta biết, các con rốt cuộc đang làm gì không?

Tiểu Tà lại vì sao phải đến Cổ Đồng Kinh?

Năm đó đã chết nhiều người như vậy, Trương Đại Phật gia đã minh lệnh cấm chỉ, vì sao nó vẫn muốn chạm vào lằn ranh này!”.

Lão thái thái có chút kích động nói.

Nghe vậy, Tô Cảnh không lập tức giải thích.

Chỉ hỏi ngược lại một câu: “Lão thái thái, người cảm thấy, Ngô Tà là một người như thế nào?”.

“Hiếu kỳ nặng!

Trọng tình trọng nghĩa!

Không nghe lời!”.

Chưa đợi lão thái thái nói, Tô Cảnh đã tự mình tiếp tục nói: “Người hẳn biết, cậu ấy có hai người bạn phải không, cùng cậu ấy trải qua rất nhiều cuộc phiêu lưu kỳ huyễn!

Một béo, một tiểu ca!

Nhưng mười năm trước, tiểu ca đó đã rời đi!

Cậu ấy rời đi, là vì Ngô Tà!

Bọn họ đã ước định, mười năm sau, cùng nhau đón tiểu ca đó về nhà!

Nhưng, Ngô Tà cậu ấy nghĩ là, trước khi đón tiểu ca về, cũng phải giúp cậu ấy làm một số việc trong khả năng của mình!

Ví dụ như, giải quyết kẻ thù truyền kiếp của cậu ấy!

Đương nhiên, cũng là kẻ thù của tôi!

Cho nên, trên núi tuyết, Ngô Tà đã lập ra một kế hoạch vô cùng lớn!

Rồi sau đó, tìm đến tôi!

So với lão thái thái và Nhị gia, hai vị hẳn cũng biết.

Uông gia!

Kẻ chủ mưu đứng sau thao túng Cửu Môn!

Mười năm trước, chuyến đi Trương gia Cổ Lâu.

Tôi đã thanh trừng phần lớn ám tử Uông gia, trong Trương gia Cổ Lâu, càng bày cục diệt đi quá nửa Uông gia.

Nhưng bách túc chi trùng, tử nhi bất cương!

Nếu không thanh tẩy toàn bộ bọn chúng, không bao lâu sau, sẽ lại hồi sinh!

Ngô Tà đã tìm đến tôi, cùng tôi thực hiện kế hoạch này.

Đằng sau bố trí mê cục, Cổ Đồng Kinh, chỉ là để mê hoặc người Uông gia mà thôi!

Mục đích cuối cùng, là để triệt để thanh trừng người Uông gia lẫn lộn trong Cửu Môn, tìm ra căn cứ của Uông gia, để thanh tẩy bọn chúng hoàn toàn!

Thập niên lịch của Ngô Tà, đây chính là việc thứ mười phải hoàn thành!

Kế hoạch một khi đã bắt đầu, thì không thể dừng lại!".

Nghe Tô Cảnh từ từ kể, Ngô Nhị Bách trong lòng tràn đầy chấn động.

Ông ta thật sự không ngờ, đứa cháu trai lớn của mình lại đang bày một ván cờ lớn như vậy.

"Hồ đồ!

Hồ đồ!".

Ngô Nhị Bách thật sự có chút tức giận, kích động vỗ mạnh xuống bàn: "Thằng nhóc này tưởng mình là ai?

Nó có năng lực lớn như vậy sao?

Nếu nó chết rồi, Ngô gia phải làm sao?".

Thấy ông ta như vậy, Tô Cảnh nhàn nhạt nói: "Nhị gia, bình tĩnh!

Ngô Tà thật sự có năng lực đó!

Cậu ấy sớm đã không còn là Thiên Chân Ngô Tà của ngày xưa nữa rồi!

Tuy rằng không thể bằng ngài, nhưng cũng gần bằng rồi.”.

Chương 294

Ngô Nhị Bách còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị lão thái thái trực tiếp ngăn lại: "Lão Nhị, con đừng nói nữa!

Tiểu Cảnh, con tiếp tục đi!".

Gật đầu, Tô Cảnh cười, rồi tiếp tục nói: "Mặc dù kế hoạch này rất nguy hiểm, nếu chỉ có một mình Ngô Tà, cậu ấy tuyệt đối mười phần chết không sống được!

Nhưng mà, có rất nhiều người đang giúp cậu ấy!

Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử, chắc lão thái thái người cũng biết!

Quan trọng nhất, là Ngô Tà đã tìm đến tôi!

Mười năm trước, tôi đã không đội trời chung với Uông gia rồi… Hai người vợ của tôi, đều bị Uông gia làm hại sâu sắc.

Đối với Uông gia, tôi luôn là có giết nhầm, không bỏ sót!

Nhưng cuối cùng, vẫn không tìm được hang ổ của bọn chúng!

Nguyên nhân trong đó liên quan quá nhiều, chỉ có thể nói Uông gia ẩn giấu quá tốt.

Nhưng nếu theo kế hoạch của Ngô Tà, nhất định có thể tìm ra hang ổ của Uông gia.

Mục đích của chúng ta nhất quán, đều là để diệt Uông gia.

Cho nên hai vị không cần lo lắng an nguy của Ngô Tà!

Nhị gia hẳn hiểu rõ thực lực của tôi, chỉ cần tìm được hang ổ của Uông gia, cho dù tôi một mình một ngựa đi qua, một mình cũng có thể diệt Uông gia!".

Nghe vậy, Ngô Nhị Bách không khỏi gật đầu.

Ông ta đã điều tra Tô Cảnh, tự nhiên biết thực lực đáng sợ của anh.

"Vì tiểu Cảnh con đã nói như vậy, lão thái bà ta cũng không thể không tin con!

Đứa trẻ tiểu Tà này, vì đã không còn đường lui rồi, vậy ta cũng không ngăn cản được!

Cũng chỉ có thể xin tiểu Cảnh con hãy chiếu cố nhiều hơn!".

"Ta không cầu gì khác, chỉ cầu nó có thể sống mà trở về nhà!".

Lão thái thái thở dài, nhìn Tô Cảnh nói thẳng.

"Chuyện này người cứ yên tâm, Ngô Tà sẽ không chết đâu!".

Gật đầu, Tô Cảnh lại tiếp tục nói: "Nói nhiều như vậy, tin rằng hai vị cũng đã hiểu đại khái.

Cho nên, có một việc còn cần hai vị giúp đỡ!".

Ngô Nhị Bách trầm ngâm một lát, rồi gật đầu: "Cứ nói không sao!".

"Thứ nhất!

Ngô Tà đã nhờ Giải Tiểu Hoa giúp điều tra những người Uông gia lẫn vào Cửu Môn, không lâu nữa danh sách sẽ được lập ra.

Đến lúc đó, những người Uông gia cao tầng lẫn trong Cửu Môn, đều sẽ bị bày cục dẫn đến Cổ Đồng Kinh, những người cao tầng này, giao cho tôi là được!

Còn những người khác, thì cần Nhị gia ngài ra tay rồi!

Đương nhiên, đây cũng là ý của Ngô Tà!".

Ban đầu Ngô Nhị Bách còn đang do dự, dù sao ông ta đã sớm

không còn hỏi đến chuyện của Cửu Môn nữa rồi.

Nhưng vì là ý của cháu trai mình, vậy cũng chỉ có thể đồng ý.

"Được!".

Thực ra, chỉ là Tô Cảnh muốn kéo ông ta xuống nước mà thôi… Những người Uông gia lẫn lộn trong Cửu Môn, phần lớn đều là tiểu lâu la.

Chỉ có số ít ngồi được vào vị trí cao tầng.

Ví dụ như Trần Đinh Cự của Trần gia… Những người cao tầng này, không nhiều, ước chừng không quá mười lăm người.

Nhưng ít nhất cũng có ba bốn mươi người, ở các vị trí cấp thấp trong Cửu Môn.

Tô Cảnh không muốn lãng phí nhân lực của mình.

Ngô Nhị Bách, không nghi ngờ gì nữa, chính là một "công cụ nhân" khá tốt.

Ước chừng Trương Nhật Sán cũng sẽ khá hài lòng.

"Vậy Nhị gia cứ chờ tin tức là được!".

Thấy Ngô Nhị Bách đồng ý, Tô Cảnh mới gật đầu, tiếp tục nói: "Còn về thứ hai!

Thì cần làm phiền lão thái thái rồi!".

Nói rồi, Tô Cảnh nhìn về phía lão thái thái Ngô gia.

"Tiểu Cảnh, con nói đi, lão thái bà ta nhất định sẽ giúp!".

Nghe vậy, Tô Cảnh cười: "Yên tâm, lão thái thái, không phải chuyện gì khó đâu!

Kế hoạch đã tiến hành đến phần cuối cùng!

Chúng ta đã chọn một người ngoài cuộc, là một cậu bé học sinh

cấp ba.

Ngô Tà đã đưa cậu bé đó đến Cổ Đồng Kinh, chìa khóa của kế hoạch, nằm ở trên người cậu bé đó.

Đứa trẻ này, sau khi rời khỏi Cổ Đồng Kinh, kế hoạch mới chính thức bắt đầu.

Ngô Tà mất tích, sống chết không rõ, vậy những người bên ngoài, đều sẽ đổ dồn ánh mắt vào đứa trẻ này, dù sao, bọn họ không dám đắc tội với tôi…".

Lời này cũng không phải Tô Cảnh tự thổi phồng.

Tô đại quan nhân bất kể là thực lực bản thân, hay thế lực, đều là quái vật khổng lồ mà bọn họ không dám chọc vào.

Bao gồm cả Uông gia!

Cho nên bọn họ vì muốn loại bỏ Tô Cảnh, kẻ thù truyền kiếp này, mới phải lập ra kế hoạch gì đó.

Nếu có thực lực, trực tiếp giết Tô Cảnh chẳng phải dễ hơn sao?

"Đứa trẻ này tuy đã trở về, nhưng cậu ta nhất định còn phải một lần nữa quay lại Cổ Đồng Kinh!

Đến lúc đó kế hoạch mới thực sự đi vào quỹ đạo.

Lần này tôi đến, chính là để tại Ngô Sơn Cư này, nói cho cậu ta sự thật.

Trước đó, tôi đã châm một mồi lửa cho cậu ta, củng cố ý niệm quay lại Cổ Đồng Kinh của cậu ta.

Nhưng, vẫn chưa đủ!

Tên nhóc này cũng là người trọng tình trọng nghĩa!

Cho nên, lão thái thái, phiền người hãy đánh bài tình cảm với cậu

ta!”.

Tô Cảnh chỉ nói đại khái, nhưng lão thái thái đã hiểu rồi.

Bà cũng là một người thông minh.

Cho nên lập tức đồng ý: “Lão thái bà ta hiểu rồi!

Đứa trẻ này với Ngô Tà quan hệ chắc chắn không đơn giản… Yên tâm, ta nhất định sẽ thuyết phục nó, để nó đi giúp Ngô Tà.

Nhưng mà, đứa trẻ này vì đã bị các con kéo vào, vậy nhất định phải đảm bảo an toàn cho nó!”.

Gật đầu, Tô Cảnh nói thẳng: “Chuyện này tự nhiên là khẳng định rồi!

Nhưng mà, cũng không trách chúng ta kéo cậu ấy vào cuộc, đây là mệnh của cậu ấy, không thể thoát được!

Đứa trẻ này, chú định không thể trở thành người bình thường.

Nếu không phải Ngô Tà không có bạn gái, tôi còn nghi ngờ tên nhóc này là con riêng của cậu ấy nữa, quá giống với cậu ấy ngày xưa!”.

Nói đến đây, Tô Cảnh không khỏi cười.

Lão thái thái trong lòng thoáng giật mình, tuy không hỏi nhiều, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, muốn thăm dò một chút.

“Vậy đứa trẻ này bây giờ ở đâu?”.

“Khoảng trưa mai là có thể đến!”.

Ngô Nhị Bách gật đầu, trực tiếp dặn Bạch Xà một câu: “Bạch Xà, con hãy chú ý nhiều hơn!”.

“Vâng, Nhị gia!”.

Nói chuyện với lão thái thái và Ngô Nhị Bách nửa ngày, nói đến

khô cả họng, Tô Cảnh lúc này cũng sai người dọn cơm.

Chương 295

Sau khi ăn xong, từ chối lời mời nhiệt tình của lão thái thái, Tô Cảnh trực tiếp dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thanh Thanh Mạn rời Ngô Sơn Cư.

Trực tiếp đến một khách sạn gần đó, Bạch Ngọc Kinh!

Nơi này không xa Ngô Sơn Cư, đợi khi Lê Thốc và Tô Vạn đến, hai người họ chắc chắn sẽ chọn nơi này làm chỗ nghỉ chân.

Tô Cảnh và hai cô gái, tự nhiên sẽ chọn nơi này để "thủ chu đãi thỏ".

Cùng lúc đó, tại Kinh Đô.

Lê Thốc và Tô Vạn đã đặt vé máy bay đến Hàng Châu.

Đã quyết định khởi hành vào ngày mai.

Hiện tại thì quay về trường xin nghỉ phép.

Còn Trương Nhật Sán bên này, cũng đang gấp rút chế tạo mặt nạ da người của mình.

Đồng thời, cũng lấy được bản vẽ thiết kế Cổ Đồng Kinh từ công ty Khung Kỳ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cùng với chuyến bay của Lê Thốc và Tô Vạn khởi hành, Trương Nhật Sán cũng dẫn La Tước và Khảm Kiên lên máy bay.

Còn trong bóng tối, không ít người đang theo dõi động tĩnh của Trương Nhật Sán và Lê Thốc, cũng đồng thời khởi hành.

Ví dụ như, Trần Đinh Cự của Trần gia!

Kẻ ám tử Uông gia được cài vào Cửu Môn này, dẫn theo người

của Trần gia, cũng khởi hành đến Hàng Châu.

Ở Kinh Đô, Lê Thốc có người âm thầm bảo vệ.

Ở Hàng Châu, chẳng phải muốn tùy tiện nắm bắt cậu ta sao?

Trần Đinh Cự tự tin một cách mù quáng.

Cho dù Trương Nhật Sán cũng đã đến Hàng Châu, nhưng ông ta căn bản không hề để Trương Nhật Sán vào mắt!

Không có trợ giúp, chỉ một mình ông ta, làm sao địch lại những người này của mình được.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tô Cảnh liền liên hệ với Ngô Nhị Bách.

Nhờ ông phái người canh ở cửa Ngô Sơn Cư.

Nếu có hai đứa trẻ tìm Ngô Tà, nhất định phải thông báo cho mình.

Vứt những chuyện vặt vãnh này cho Ngô Nhị Bách lo lắng.

Tô Cảnh thì ở trong khách sạn ngủ say như chết.

Đến gần giữa trưa.

Lê Thốc và Tô Vạn hai người mới xuống máy bay ở sân bay Hàng Châu.

Sau khi ra ngoài, bắt một chiếc taxi, liền đi thẳng đến Ngô Sơn Cư.

Tài xế đi vòng vèo, cuối cùng dừng lại ở một con hẻm.

Bên cạnh là một bức tường trắng lớn, giữa có một cánh cửa gỗ cổ kính.

Trên biển hiệu viết ba chữ vàng: Ngô Sơn Cư!

“A Lỗi, đây là Ngô Sơn Cư sao?”.

Hai người xuống xe, nhìn ngắm nơi này, Tô Vạn yếu ớt hỏi một câu.

Vì nữ thần của mình, cậu ta cũng coi như đã lấy hết dũng khí, chạy đến đây.

Sự mất tích của Thẩm Quỳnh, đã giáng một đòn không nhỏ vào cậu ta.

Luôn ủ rũ không phấn chấn, nghe Lê Thốc nói Ngô Sơn Cư có lẽ có thể tìm được manh mối của Thẩm Quỳnh.

Cậu ta mới đi theo.

"Đi theo định vị không sai, trên tấm biển kia chẳng phải có viết sao?".

"Đi thôi, vào trong!".

Nhìn điện thoại, Lê Thốc nhàn nhạt nói một câu.

Sau đó trực tiếp đi đến cổng.

Vừa đẩy cửa ra, Lê Thốc và Tô Vạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị bốn cánh tay kéo mạnh vào trong.

Hai người vừa đứng vững, đã bị hai người khác vây quanh.

Nhìn môi trường xung quanh, dòng người tấp nập, khắp nơi đều là tiếng mặc cả.

Cả hai đều nhíu mày.

Lúc này, hai người vây quanh Tô Vạn và Lê Thốc, mỗi người cầm một món đồ sứ liền bắt đầu chào hàng: "Cậu xem bát của tôi này!

Hoàng Hữu Vân Long Văn Quỳ, thai mỏng chất tốt, hàng hạng nhất, mua đi!".

Hai người cứ thế nói không ngừng, đẩy Lê Thốc và Tô Vạn vào

một góc.

Nhìn hai người này, trên mặt Lê Thốc chỉ có thể nở một nụ cười gượng gạo.

Vừa định rút lui, thì thấy đối diện lại đi tới một thanh niên gầy gò râu ria đầy mặt: "Ài!

Hai vị gia này!

Hai vị, mấy thứ của bọn họ ấy, toàn là hàng đại lục cả!".

Chỉ vào những thứ trên tay hai người kia, thanh niên này trực tiếp từ trong lòng móc ra một món đồ.

Đặt trước mắt hai người: "Hai vị xem món này của tôi!

Ngọc Tông thời Lương Chử, đây là đồ thời kỳ Đồ đá mới đó!

Hôm nay hai vị coi như đã vớ bở rồi!

Nào, hai vị gia xem qua một chút!".

Vừa nói, liền ném món đồ đó về phía hai người.

Sự nhiệt tình này, Tô Vạn và Lê Thốc không thể chịu nổi: "Không không!

Chúng tôi không mua đồ!".

Lê Thốc xua tay, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói.

"Không mua đồ hai vị đến đây làm gì?".

"Tìm người!

Chúng tôi đến tìm người!".

Tô Vạn ôm cặp sách, yếu ớt nói một câu.

Nghe vậy, thanh niên gầy gò râu ria kia lập tức vui vẻ: "Tìm người?

Tìm người thì tốt quá!

Hai vị theo tôi!”.

Nói rồi, trực tiếp khoác vai kéo hai người vào trong: “Ài, cẩn thận, đừng đụng đầu!

Hai vị tìm người, gặp được tôi coi như đã vớ bở rồi!

Vị ‘bách sự thông’ trong Ngô Sơn Cư này, chính là huynh đệ của tôi!

Hai vị mời đi lối này!”.

Buông vai hai người ra, thanh niên gầy gò dẫn đường phía trước.

“Ngô Sơn Cư rốt cuộc là nơi nào?”.

Nhìn từng gian hàng bên trong, trên đó bày đủ thứ đồ vật kỳ lạ, Lê Thốc không khỏi hỏi một câu.

“Cậu là thật không biết hay giả không biết, Ngô Sơn Cư này chính là chợ cổ vật lớn nhất Hàng Châu đó!

Cậu muốn đào đồ cổ, nhất định phải đến Ngô Sơn Cư này!

Hai vị đừng có mà chạm vào lung tung, nhanh đi thôi!

Huynh đệ của tôi ở phía trước!”.

Chương 296

Nhưng đi sâu vào trong một đoạn, Lê Thốc đột nhiên bị một cánh cửa gỗ thu hút ánh mắt.

Huých huých Tô Vạn, Lê Thốc nói thẳng: "Tô Vạn, cậu nhìn kìa!".

"Sao thế, A Lỗi?".

"Qua đó xem xem!".

Lê Thốc nói một câu, dẫn Tô Vạn đi đến cổng, vừa định đẩy cửa, đã bị thanh niên gầy gò đó ngăn lại: "Ấy ấy ấy!

Hai vị gia, chỗ này chúng ta không thể vào đâu!".

Nghe câu này, Lê Thốc lập tức cảm thấy không đúng: "Tại sao?".

"Chỗ này là khu dân cư tư nhân, người ngoài miễn vào!".

Thanh niên gầy gò cười tủm tỉm nói một câu.

Sau đó kéo hai người rời khỏi đó: "Hai vị không tìm người sao?".

"Đến rồi!

Chính là đây!".

Chỉ vào nơi phía trước bị một đám đông bao vây, thanh niên gầy gò nói thẳng.

Sau đó kéo hai người chen vào.

Bên trong, trên mặt đất ngồi một thanh niên mặc áo vest, trên mặt có hai vết sẹo dao, nhưng trông vẫn khá tuấn tú.

Đang biểu diễn Tam Tiên Quy Động.

Người này chính là Bạch Xà đang chờ ở đây theo lệnh của Ngô Nhị Bách!

Thấy thanh niên gầy gò dẫn Lê Thốc và Tô Vạn đến.

Bạch Xà và hắn trao đổi ánh mắt, rồi gật đầu.

Ước chừng hai đứa trẻ này, chính là cái mà Tô gia đã nói đến.

"Hai vị không tìm người sao?".

"Hỏi hắn!".

"Xin chào, cậu có biết…".

Nhưng Lê Thốc còn chưa nói hết, đã thấy Bạch Xà đưa tay ra: "Cậu đây là ý gì?".

"Tiểu gia, phí tư vấn thông tin cá nhân chưa nghe nói qua sao?".

Nghe vậy, Lê Thốc bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, rồi huých huých Tô Vạn.

"Ưm ưm!".

Tô Vạn lúc này mới phản ứng lại, lấy ví ra, trực tiếp ném 500 tệ xuống.

Nhưng lại bị Bạch Xà trực tiếp ném vào hộp tiền phía trước: "Ấy!

Anh này, tiền này không phải để chơi game đâu!!".

"Chơi game trước, rồi tư vấn sau mà~ Không ảnh hưởng gì cả, tiểu gia cậu nói có đúng không?".

Nhìn Lê Thốc, khóe miệng Bạch Xà hơi cong lên.

Nhị gia đã nói, xác nhận hai đứa trẻ này tìm đến Ngô Sơn Cư thì thông báo cho Tô gia là được.

Còn những việc khác, không cần quan tâm.

Tạm thời, vẫn chưa cần cho hai đứa nhỏ này vào Ngô Sơn Cư… Mọi việc, vẫn phải đợi chỉ thị của Tô gia… Dù sao, Tô Cảnh còn đang đợi dùng Lê Thốc để câu mấy con cá lớn ra mà… Trong lúc nói

chuyện, Bạch Xà đã xoay chuyển những chiếc bát úp trên mặt đất.

Trò chơi này rất đơn giản, hai chiếc bát đựng số hạt dưa không đều nhau, hai chiếc bát trống.

Sau khi thay đổi vị trí của các bát, rồi chọn một trong số đó, đoán số hạt dưa.

Rõ ràng, Bạch Xà là cao thủ trong môn này.

Sau khi chọn một chiếc, những người khác liền nhao nhao bắt đầu đoán.

Nghe tiếng ồn ào xung quanh, Lê Thốc nhíu mày.

Trực tiếp hỏi Bạch Xà: "Tôi muốn hỏi, ở đây các người có người tên Ngô Tà không?".

Nhưng Bạch Xà lại tỏ vẻ như mình không nghe thấy.

Lê Thốc nâng cao giọng, hỏi hai lần sau đó, hắn vẫn nói mình không nghe thấy.

Nhìn vẻ mặt hắn, Lê Thốc liền biết, tên này đang trêu mình!

Đơn giản là trực tiếp hét lớn một tiếng: "Ngô Tà!

Tôi hỏi anh có biết Ngô Tà không!".

Tiếng hét này vừa vang lên.

Ngô Sơn Cư vốn đang ồn ào náo nhiệt, lập tức trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Lê Thốc.

Điều này khiến Tô Vạn sợ hãi một phen: "A Lỗi, chuyện gì thế?".

"Không sao!".

Lê Thốc tuy trong lòng rất hoảng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn như thường.

Chăm chú nhìn Bạch Xà: “Ngô Tà!

Xin hỏi Ngô Sơn Cư có người tên Ngô Tà không?

Tôi tìm cậu ấy, có chuyện rất quan trọng!”.

“Không có không có!

Ngô Sơn Cư không có người tên Ngô Tà đâu!”.

Bạch Xà cười mỉm nói một câu.

Nhìn vẻ mặt hắn, Lê Thốc đột nhiên cười phá lên.

Phản ứng của những người này, lại nói với mình là không có người tên Ngô Tà?

Lừa người ngốc sao?

“Thật sao?

Vậy từ nơi nào, có thể có được tin tức của Ngô Tà?”.

“Cái này tôi không biết!

Tiểu gia, cậu còn chơi game không?”.

Nhìn Lê Thốc, Bạch Xà trực tiếp chuyển chủ đề.

Nhìn vẻ mặt hắn, Lê Thốc liền biết, từ trên người hắn lấy được tin tức không dễ dàng.

Cho nên đã nảy ra ý định rời đi.

Trước đó đã phát hiện ra cánh cửa gỗ thông đến khu dân cư tư nhân.

Lê Thốc có một trực giác, có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó ở đó.

Nhưng mà, bây giờ thì không thể vào được.

Cho nên Lê Thốc đã hạ quyết tâm: “Đột nhập Ngô Sơn Cư vào ban

đêm!”.

“Không chơi nữa!

Không chơi nữa!”.

“Tô Vạn, chúng ta đi!”.

Lê Thốc kéo Tô Vạn, trực tiếp đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người, Bạch Xà trực tiếp xua tay với thanh niên gầy gò râu ria bên cạnh.

Sau đó, hắn gật đầu, trực tiếp từ một lối ra khác rời khỏi Ngô Sơn Cư.

Thay đổi một bộ trang phục, cạo đi bộ râu trên mặt.

Chương 297

Lập tức biến thành một diện mạo khác, đeo kính râm, lái taxi trực tiếp đi về phía lối ra mà Lê Thốc và Tô Vạn đã đi.

Bạch Xà cũng nhanh chóng dọn hàng, rồi trực tiếp rời khỏi đó, đi vào khu dân cư.

Hai đứa trẻ này, chắc chắn chính là cái mà Tô gia đã nói.

Vì bọn họ đã đến rồi, vậy mình nhất định phải đi báo cáo cho Nhị gia.

Rồi sau đó thông báo cho Tô gia!

Lúc này.

Tô Vạn và Lê Thốc đã ngồi lên chiếc taxi do thanh niên kia cải trang lái.

"Sư phụ, đến khách sạn gần nhất!".

Lên xe nói với tài xế một câu, Lê Thốc liền chìm vào suy tư.

Còn Tô Vạn bên cạnh cũng hỏi một câu: "A Lỗi, cậu nói kế hoạch là gì?".

"Không, chỉ có ở đây mới có thể tìm được!".

Lê Thốc lại nói một cách vô cùng tự tin: "Vừa nãy người kia chẳng phải nói không có sao?".

"Huynh đệ, cậu còn non lắm!

Cái tên đó rõ ràng là đang nói dối!

Hơn nữa phản ứng của những người khác cậu chẳng lẽ không nhìn ra?

Cửa hàng của Ngô Tà, chính là Ngô Sơn Cư!

Vì Ngô Tà là ông chủ, bọn họ sao có thể không biết Ngô Tà?

Trước tiên tìm một khách sạn ở lại, tôi có một kế hoạch, lát nữa sẽ nói cho cậu nghe!".

Chẳng cần nói đến Lê Thốc và Tô Vạn bên này.

Khách sạn Bạch Ngọc Kinh!

Trong khách sạn, Tô Cảnh đang ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương ngủ say sưa.

Thì bị Thanh Thanh Mạn gọi dậy.

"Cô gia, tỷ Thiền, dậy đi!".

"Trương hội trưởng đã đến rồi!".

Mở mắt, Tô Cảnh từ trên giường bò dậy, vươn vai.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, ngáp một cái.

Dường như có chút mệt mỏi quá độ.

Thanh Thanh Mạn phục vụ Tô Cảnh mặc quần áo, căn bản không cần Tô Cảnh động tay, nhìn Thanh Thanh Mạn đang nghiêm túc chỉnh sửa vạt áo của Tô Cảnh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không khỏi cười: "Mạn, em cứ thế này mãi, e rằng sẽ nuôi phu quân thành phế vật mất!".

"Cô gia đâu phải phế vật!".

"Hơn nữa, em thích phục vụ cô gia!".

Thanh Thanh Mạn lên tiếng phản bác, rồi cười với Tô Cảnh.

Hôn cô gái này một cái, Tô Cảnh đắc ý nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đang có chút cạn lời một cái.

Sau đó mới hỏi Thanh Thanh Mạn: “Mạn, hai đứa nhỏ đó đã đến chưa?”.

Thanh Thanh Mạn gật đầu, rồi nói thẳng: “Đã đến rồi, bên Nhị gia vừa truyền tin tức đến!

Còn bên tiểu thư, sau khi Trương hội trưởng và Lê Thốc rời Kinh Đô, Trần gia cũng có một đội người rời Kinh Đô!

Cô gia, xem ra bọn họ không ngồi yên được nữa rồi!”.

Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu: “Xem ra dụ được hai con cá lớn ra, không thành vấn đề!

Đi thôi, đi gặp Trương Nhật Sán!”.

Mười lăm phút sau.

Trong một phòng riêng của khách sạn.

Trương Nhật Sán dẫn La Tước và Khảm Kiên đi tới.

Vừa vào, La Tước liền đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Thấy vậy, sắc mặt Trương Nhật Sán tối sầm lại, nhưng không nói gì.

May mà Khảm Kiên vẫn ở lại bên cạnh mình.

“Tô gia, hai vị phu nhân!”.

Trương Nhật Sán chào hỏi Tô Cảnh đang ăn uống ngon lành, rồi mới ngồi xuống.

“Trương hội trưởng, người Trần gia cũng đi theo, ông biết không?”.

Nhìn Trương Nhật Sán ngồi xuống, Tô Cảnh liền hỏi.

“Người Trần gia?”.

“Xem ra bọn họ không ngồi yên được nữa rồi!”.

Trương Nhật Sán nghe vậy, trực tiếp nói một câu.

Tô Cảnh cũng gật đầu, vừa nhận Thanh Thanh Mạn đút ăn.

Vừa tiếp tục nói: "Những người này cũng chỉ là tiểu lâu la mà thôi, không làm nên sóng gió gì.

Hôm qua tôi đã đến Ngô gia, nói chuyện với lão thái thái và Ngô Nhị Bách, đã nói rõ với họ rồi!

Đợi từ Hàng Châu trở về, là có thể bắt đầu giai đoạn kế hoạch tiếp theo rồi.

Ước chừng Ngô Tà lúc đó cũng sẽ có tin tức.

Nói đến đây, Tô Cảnh dừng lại, rồi lại tiếp tục nói: "Đợi sau khi Lê Thốc xuất phát đến Cổ Đồng Kinh, tin rằng những người trong Cửu Môn giống Trần gia đang rục rịch, cũng nên không ngồi yên nữa.

Đợi khi bọn họ cũng rời đi, ông có thể giao danh sách do Giải Tiểu Hoa điều tra ra cho Ngô Nhị Bách, để ông ấy thanh lý những người Uông gia đó.

Còn những người còn lại, thì sẽ bị tóm gọn một mẻ ở Cổ Đồng Kinh!

Nhưng danh sách còn chưa có, cái này thì không vội.

Hai đứa trẻ đó đã đến đây rồi, hôm nay hãy nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Ngày mai chúng ta cùng đi Ngô gia!

Còn về hai đứa nhỏ đó, cứ để chúng nó lang thang bên ngoài.

Có bọn chúng làm mồi nhử, nói không chừng ngoài những người Trần gia còn có thể câu thêm mấy con cá lớn!".

Trương Nhật Sán nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Người Uông gia?".

Thấy Tô Cảnh gật đầu, Trương Nhật Sán mới tiếp tục nói: "Đều nghe Tô gia ngài sắp xếp!".

Sau đó, Trương Nhật Sán lại cùng Tô Cảnh bàn bạc về kế hoạch tiếp theo.

Làm thế nào để giải thích mọi chuyện cho Lê Thốc.

Làm thế nào để Tô Vạn tự nguyện ghi nhớ bản đồ cấu trúc của Cổ Đồng Kinh.

Làm thế nào để tránh sự giám sát của những người đó.

Những điều này đều phải được sắp xếp chi tiết.

Tô Cảnh và mấy người đang nói chuyện trong phòng riêng, còn ở đại sảnh bên ngoài.

Lê Thốc và Tô Vạn đã gọi món và bắt đầu ăn.

Vừa ăn, Tô Vạn vừa hỏi: "A Lỗi, cậu nói kế hoạch là gì?".

"Trước đó chúng ta chẳng phải đã thấy một cánh cửa gỗ, người kia nói bên trong là khu dân cư tư nhân.

Khu dân cư tư nhân này lại nối liền với Ngô Sơn Cư.

Ngô Tà lại là ông chủ của Ngô Sơn Cư.

Vậy chứng tỏ bên trong chắc chắn là nơi Ngô Tà đã từng ở.

Chương 298

Vì trong Ngô Sơn Cư có manh mối, vậy khả năng lớn nhất chính là ở nhà Ngô Tà!".

"Tên đó vừa nãy, rõ ràng là không muốn nói cho chúng ta!

Thay vì hỏi hắn, chi bằng chúng ta tự mình điều tra!

Tối nay, hai chúng ta sẽ đột nhập Ngô Sơn Cư!".

Sáng chủ nhật, mười giờ.

Tại sảnh Bạch Ngọc Kinh, Lê Thốc và Tô Vạn đang ăn sáng một cách uể oải.

Tối hôm qua, hai người đã lén lút đột nhập vào Ngô Sơn Cư một chuyến.

Nhưng kết quả, không những không tìm được manh mối nào, mà còn có khả năng trở thành nỗi ám ảnh cả đời cho cả hai.

Trong một căn phòng sáng đèn, qua bóng phản chiếu, hai người thấy một bóng người mặc tạp dề, tay cầm dao phay, đang dùng sức chặt cái gì đó.

Trẻ con mà, trí tưởng tượng luôn phong phú, họ trực tiếp nghĩ ngay đó là kẻ đồ tể đêm khuya, làm cả hai sợ chết khiếp.

Lúc bỏ chạy thì gây ra động tĩnh, người bên trong đuổi theo.

Dao phay kéo lê trên đất phát ra tiếng soạt soạt, hai đứa trẻ lại tưởng họ muốn giết mình.

Thế là bỏ chạy thục mạng ra khỏi Ngô Sơn Cư.

Thế nhưng, thực tế, chỉ là Bạch Xà đang chuẩn bị đồ ăn cho chó ở Ngô Sơn Cư vào ngày hôm sau.

Chỉ có thể trách hai đứa nhỏ đã tưởng tượng quá mức.

Nửa đêm hôm qua về, cả hai đến rạng sáng mới ngủ được.

Nhìn đôi mắt thâm quầng như gấu trúc của Lê Thốc, Tô Vạn rụt rè hỏi một câu: "A Lê, chúng ta còn đi Ngô Sơn Cư không?" Nghe vậy, Lê Thốc lập tức lắc đầu: "Không đi nữa!

Không đi nữa!

Cháu đã đặt xe rồi, lát nữa ăn xong sẽ ra sân bay!

Ngô Sơn Cư… có đại khủng bố!

Manh mối gì ở Ngô Sơn Cư đều là vớ vẩn hết!

Cháu không muốn bị người ta đặt lên thớt đâu!" …… Nghe vậy, Tô Vạn cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng người anh em của mình nghĩ không thông.

"Đúng rồi, đúng rồi!

Manh mối chúng ta có thể tìm ở chỗ khác!

Thẩm Quỳnh mất tích, chúng ta cũng có thể báo cảnh sát!

Đúng, báo cảnh sát, A Lê, chúng ta về rồi sẽ đến đồn công an!" Tô Vạn luyên thuyên nói, nhưng lại bị Lê Thốc cắt ngang: "Cứ về rồi nói!

Nhanh ăn đi!

Ăn xong ra sân bay!" Tô Vạn gật đầu, vùi đầu ăn cơm.

Lê Thốc nhìn xung quanh, có chút thắc mắc: "Hôm nay khách sạn ít người quá!" Nhưng lời vừa dứt, bên cạnh có một nhân viên phục vụ trực tiếp bưng một đĩa thức ăn lên.

Mở nắp ra, là một đĩa thịt sống thái lát mỏng, bên trên còn dính tơ máu.

Nhìn thấy cảnh này, cả hai đều sững người.

“A Lê, cái này cậu gọi à?” “Sao tôi có thể gọi thứ ghê tởm thế này chứ?” “Tôi còn tưởng cậu gọi đấy!” Lê Thốc có chút ghét bỏ nói.

Vừa nhìn thấy, trong đầu cậu ta đã hiện lên hình ảnh kẻ đồ tể đêm khuya.

“Cũng không phải tôi gọi mà?” Tô Vạn có chút khó hiểu nói.

“Thế ai gọi?” Lê Thốc mơ hồ cảm thấy không ổn.

Sau đó, một giọng nói vang lên từ không xa: “Tôi gọi!” Ngay sau đó, một thanh niên lịch sự đeo kính gọng vàng, cùng một trung niên thô kệch với bộ râu quai nón, từ bàn ở góc không xa đứng dậy, đi thẳng về phía Lê Thốc và Tô Vạn.

Người lên tiếng chính là trung niên thô kệch kia.

Nhìn thấy hai người này, Lê Thốc lập tức có linh cảm xấu.

“Tô Vạn!

Tô Vạn!

Đi thôi!” Vừa nói vừa kéo Tô Vạn định rời đi.

“Đi?

Đi đâu?” Người đàn ông thô kệch lại lên tiếng, sau đó không biết từ đâu xông ra bốn năm thanh niên mặc vest đen, trực tiếp bao vây hai người, rồi ấn Lê Thốc và Tô Vạn trở lại chỗ ngồi.

Lúc này, người đàn ông trung niên và thanh niên đeo kính gọng vàng cũng đến bên bàn, kéo ghế ngồi xuống.

“Các người, các người là ai?

Làm gì mà ghê gớm thế, xã hội đen à?

Bây giờ là xã hội pháp luật đấy!

Có tin tôi báo cảnh sát ngay không!" Tô Vạn hiếm khi trở nên cứng rắn, rút điện thoại ra định gọi báo cảnh sát.

Nhưng lại bị một thanh niên bên cạnh giật lấy điện thoại, ấn cánh tay xuống bàn.

"Ối!

Các người làm gì thế!" Lê Thốc vừa nói vừa đứng dậy muốn kéo Tô Vạn ra, nhưng chính mình lại bị một thanh niên mặc đồ đen trực tiếp ấn xuống.

"Đông đông!" "Các người rốt cuộc muốn làm gì?

Muốn tiền sao?

Buông tôi ra!

Tôi cho các người tiền!" Tô Vạn giãy giụa nói.

Nhưng trung niên thô kệch lại liếc cậu ta một cái, đầy sát khí nói: "Cháu bé, tốt nhất cháu nên im miệng!

Chúng ta không có hứng thú gì với cháu đâu.

Nếu còn luyên thuyên nữa, tôi sẽ khâu miệng cháu lại!" Nghe vậy, Tô Vạn lập tức im bặt.

Còn Lê Thốc trong lòng lại giật thót một cái.

"Các người là ai?" Thanh niên đeo kính gọng vàng nhìn Lê Thốc hai mắt, rồi quay sang Trần Đinh Cự hỏi: "Đây… chính là đứa trẻ mà Ngô Tà gửi về từ sa mạc sao?

Tôi thấy cũng không có gì đặc biệt cả…" Nói xong, lại nhìn về phía Lê Thốc: "Cháu bé, muốn biết thân phận của chúng ta, cháu còn chưa đủ tư cách đâu!" Nghe vậy, Lê Thốc lập tức cau mày.

"Cậu ta có thể được Ngô Tà đưa đi sa mạc, chẳng lẽ cậu có thể

nói cậu ta là đứa trẻ bình thường sao?" Sau đó, người đàn ông trung niên thô kệch, trước tiên nói với thanh niên, rồi lại quay sang Lê Thốc: "Cháu bé, tôi cho cháu hai lựa chọn!

Thứ nhất, ở đây nói rõ mọi chuyện giữa cháu và Ngô Tà!

Thứ hai, tôi đưa cháu về từ từ nói chuyện…" Nhìn hai người này, Lê Thốc mím môi, ánh mắt có chút phức tạp.

Trong lòng còn mắng tổ tông mười tám đời của Ngô Tà một lượt.

Ngô Tà chết tiệt hại tôi!

Nhìn hai người, Lê Thốc gượng cười: "Hay là… đến nhà Ngô Tà nói chuyện?" Nghe vậy, trung niên thô kệch lập tức cười lớn: "Nhóc con!

Cậu không thành thật nha!

Đã vậy, tôi sẽ đưa cậu về, từ từ tra hỏi!

Đi!" …… Đang áp giải Lê Thốc và Tô Vạn, một đoàn người định rời khỏi biệt thự, vừa đi đến thang máy thì thấy cửa thang máy mở ra.

Một thanh niên mặc áo gi lê, dắt theo một con chó béc-giê đen, xuất hiện trước mắt mọi người.

Anh ta nhấc chân đá bay thanh niên mặc đồ đen đang đứng ở cửa thang máy, rồi trực tiếp đánh lộn với những người đó.

"Là anh?!" Người đến chính là Bạch Xà!

Nhìn thấy Bạch Xà, Lê Thốc không khỏi kinh hô.

Lúc này Bạch Xà cũng không khỏi cảm thán khả năng liệu sự như thần của Ngài Tô.

Mình đến đúng lúc thật!

Xem ra những người này chính là những con cá lớn mà Ngài Tô đã nói!

Nếu động thủ thì vẫn phải dẫn họ đến Ngô Sơn Cư!

Nghĩ đến đây, Bạch Xà trực tiếp đá bay thanh niên mặc đồ đen đang đè Lê Thốc và Tô Vạn, rồi đẩy hai người vào thang máy.

Chương 299

Con chó béc-giê đen cũng tỏ vẻ dữ tợn nhe răng gầm gừ cảnh cáo những người bên ngoài.

“Nhanh đến Ngô Sơn Cư!” La lớn một tiếng với hai người, Lê Thốc lúc này mới phản ứng kịp, nhanh chóng ấn thang máy.

Lúc này, Bạch Xà cũng bị những người đó bao vây.

Mặc dù những thanh niên mặc đồ đen này đều là cao thủ, nhưng Bạch Xà cũng không phải dạng vừa, đánh qua đánh lại rất kịch liệt.

Thấy vậy, trung niên thô kệch liếc nhìn thanh niên yếu ớt bên cạnh, nhàn nhạt hỏi: “Cậu lên, hay tôi lên?” “Tôi lên, nhanh lên một chút!

Nhanh chóng đuổi kịp hai thằng nhóc đó!” Vừa nói, thanh niên yếu ớt bước về phía Bạch Xà, rồi trực tiếp nhấc chân đá tới.

Bạch Xà dùng thùng rác chắn đỡ, nhưng thùng rác bằng sắt trực tiếp bị đá xuyên một lỗ lớn.

Từ đó có thể thấy sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong cơ thể thanh niên yếu ớt này!

Một cú đá trực tiếp khiến Bạch Xà ngã xuống đất không dậy nổi.

“Khiêng cậu ta lên!

Đến Ngô Sơn Cư!” ……. Lê Thốc và Tô Vạn ra khỏi khách sạn, bên ngoài có một ông lão mặc trường sam đang đợi.

Thấy hai người, ông vội vẫy tay: “Nào!

Bên này!" Thấy vậy, Lê Thốc và Tô Vạn liền đi theo ông lão.

Không lâu sau khi mấy người họ rời đi, trong khách sạn cũng có bảy tám người ùa xuống, áp giải Bạch Xà, đi về phía Ngô Sơn Cư.

Lúc này, trên nóc một tòa nhà cao tầng.

Một thanh niên đội mũ lưỡi trai đang cầm ống nhòm quan sát từ trên nóc nhà.

Thấy đoàn người của Lê Thốc rời đi, anh ta liền cầm lấy bộ đàm bên cạnh: "Đứa trẻ đó đi rồi!

Uông Cự đã theo lên, chúng ta cũng nên hành động rồi!" Nói xong, thanh niên định rời khỏi nóc nhà.

Thế nhưng, trong bộ đàm lại không có bất kỳ phản hồi nào.

Điều này khiến anh ta giật thót trong lòng.

"Người đâu?

Uông Kim, Uông Lệ?" Kêu hai tiếng, vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Nhưng đúng lúc này, phía sau anh ta truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Không tìm thấy đồng bọn của ngươi sao?

Đừng vội, ta sẽ đưa ngươi đi gặp bọn họ ngay!" Nghe vậy, thanh niên lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy một người phụ nữ toàn thân phủ trong áo choàng đen chậm rãi đi lên sân thượng.

Mũ áo choàng che kín mặt, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo.

"Ngươi là ai?" "Kẻ giết ngươi!" Người phụ nữ áo choàng đen tháo mũ áo choàng ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện vào mắt thanh

niên.

Cao quý, uy nghiêm.

Đối diện với đôi mắt như hồ nước xanh biếc của nàng.

Thanh niên cảm thấy đây là màu sắc đẹp nhất mà mình từng thấy trong đời.

Tuy nhiên, đây cũng trở thành màu sắc cuối cùng anh ta nhìn thấy trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời.

Người đến chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Khi đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng xanh, thanh niên trước mắt này dường như bị xóa sổ khỏi thế giới, lập tức biến mất không còn chút dấu vết.

Thấy thanh niên biến mất, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, nàng đã bước ra từ một con hẻm, và đã thay một bộ thường phục.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, lên xe, nàng mới lấy điện thoại ra gọi cho Tô Cảnh.

Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười rạng rỡ: "Phu quân~ lũ chuột đã được dọn sạch rồi…" …… Lúc này, tại Ngô gia.

Trong đại sảnh.

Ngô lão thái thái đang ngồi chính giữa, Khảm Kiên và Ngô Nhị Bách đứng hai bên.

Phía sau lần lượt là hơn mười người làm của Ngô gia.

Tô Cảnh thì chống cằm, lười biếng dựa vào ghế bên cạnh.

Thanh Thanh Mạn đứng phía sau, giúp anh xoa bóp vai.

Không lâu sau, động tác của Thanh Thanh Mạn khựng lại, rồi nàng lên tiếng: "Cô gia, bọn họ đến rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh mới lấy lại tinh thần.

"Bà nội, lát nữa phải nhờ bà phát huy rồi!" Cười ha ha nói một câu, Tô Cảnh liền nhìn về phía cửa.

Rất nhanh, quản gia Ngô gia liền dẫn Lê Thốc và Tô Vạn từ cửa bước vào.

Bên cạnh còn đi theo một con chó béc-giê đen.

"Ngài Tô?" Nhìn thấy Tô Cảnh, Lê Thốc không khỏi kinh hô.

Khẽ gật đầu với thằng nhóc này, Tô Cảnh cười ha ha nói: "Đến rồi!

Có vấn đề gì, lát nữa hẵng hỏi!" Bà nội cũng bắt đầu đánh giá hai đứa trẻ này.

Nhìn Lê Thốc, bà nội dường như nhìn thấy Ngô Tà lúc nhỏ.

"Bà nội, Nhị gia, Ngài Tô!

Người… đã mang về rồi!

Bạch Xà chưa về!" Quản gia phủ Ngô gật đầu với Tô Cảnh và mấy người, rồi lên tiếng nói.

Lúc này, bên ngoài cũng vang lên tiếng đập cửa.

"Cá lớn đến rồi!" Thanh Thanh Mạn nghiêng tai lắng nghe, rồi trực tiếp nói.

Nghe vậy, Ngô Nhị Bách trực tiếp vẫy tay với hai người: "Hai đứa, trốn sau bình phong!" Nghe vậy, hai người sững sờ.

Lê Thốc theo bản năng nhìn Tô Cảnh, thấy anh gật đầu, lúc này mới kéo Tô Vạn chạy đến sau bình phong.

Lúc này, cánh cửa lớn bên ngoài trực tiếp bị phá tung.

Trung niên thô kệch và thanh niên yếu ớt dẫn theo bảy tám thủ hạ áp giải Bạch Xà đi vào.

Vừa bước vào, nhìn thấy trận thế này, rõ ràng đã sững sờ một chút.

"Ngô lão thái thái, Ngài Tô, sao mọi người lại ở đây?" "Ngài Tô, tám năm không gặp, gần đây có khỏe không?" Thanh niên yếu ớt bước lên hỏi, ánh mắt u ám.

"Hoắc Đạo Phu, Trần Đinh Cự, hai người sao lại hợp tác với nhau thế!

Một kẻ là cháu bất hiếu bị Hoắc Tiên Cô trục xuất khỏi gia phả Hoắc gia, một kẻ là trợ thủ đắc lực của thằng Trần Kim Thủy!

Hai người, thật đúng là cấu kết với nhau mà~" Bà nội nói chuyện căn bản không nể mặt hai người họ.

Hoắc Đạo Phu thì không phản bác, chỉ nhàn nhạt cười nhìn về phía Tô Cảnh.

Ánh mắt oán độc căn bản không hề che giấu. …… Nhìn thấy kẻ này, Tô Cảnh cũng có chút kinh ngạc.

Nghĩ lại năm xưa, kẻ này vì vị trí chưởng môn Hoắc gia mà hãm hại Hoắc Tú Tú.

Nếu không phải Hoắc lão thái nhớ tình huyết thống, dù sao cũng là cháu ruột của mình, mà cầu xin anh tha mạng, thì anh đã hủy hoại cuộc đời hắn rồi.

Nhưng dù vậy, anh vẫn đánh hắn tàn phế nửa thân người, rồi sai

người ném thẳng ra nước ngoài đi ăn xin.

Sau này anh cũng quên mất chuyện này.

Dù sao, đó chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Hoắc Tú Tú có pháp khí phòng ngự do anh chế tạo, còn có Bất Ngôn Kỵ bảo hộ, bản thân cô bé thực lực cũng không tệ.

Làm sao có thể sợ những âm mưu của kẻ này chứ?

Nhưng mà, đã bảy tám năm rồi, thằng nhóc này lại trở về lành lặn sao?

Điều này khiến Tô Cảnh vô cùng khó hiểu.

Tuy nhiên, cảm nhận được năng lượng ẩn chứa trong cơ thể hắn, Tô Cảnh chợt vỡ lẽ.

Uông gia!

Mẹ kiếp!

Chương 300

Uông gia thực sự không tiếc liên kết tất cả các thế lực để đối phó với mình.

Một kẻ tàn phế nửa thân người, xương cốt toàn thân gãy nát, mà họ còn có thể bỏ ra cái giá lớn để cải tạo.

Thật đúng là có chút bệnh nặng! …… Hoắc Đạo Phu không lên tiếng, Trần Đinh Cự lại trực tiếp la lối om sòm: "Ngô lão thái thái!

Chính là ông chủ Ngô đây không nói lý trước!

Cháu tìm một đứa trẻ hỏi chuyện, giữa đường lại bị người của Ngô Sơn Cư các người cướp đi!

Chúng cháu không đến Ngô Sơn Cư tìm bà, thì tìm ai chứ?" Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi khẽ cười.

"Mạn, tát!" "Vâng, cô gia!" Thanh Thanh Mạn gật đầu, thoắt cái đã xuất hiện trước mặt Trần Đinh Cự.

Trên tay nàng còn đeo một đôi găng tay tơ tằm.

Chưa kịp để kẻ đó phản ứng, nàng trực tiếp giáng hai bạt tai lên mặt hắn.

Sau đó, liền lui về bên cạnh Tô Cảnh.

"Ngươi!" Trần Đinh Cự ôm mặt loạng choạng lùi lại mấy bước.

Rồi chỉ vào Thanh Thanh Mạn trợn mắt tròn xoe, định chửi rủa.

Nhưng lại bị Hoắc Đạo Phu trực tiếp ngăn lại.

Khác với Trần Đinh Cự kẻ không có não, sau khi gia nhập Uông gia, Hoắc Đạo Phu vì báo thù, vì muốn đoạt lấy Hoắc gia, đã tỉ mỉ

nghiên cứu tài liệu của Tô Cảnh.

Nhưng Hoắc Đạo Phu không ngờ rằng, một người phụ nữ bên cạnh Tô Cảnh lại mạnh đến mức này.

Vừa rồi hai chiêu đó, ngay cả mình cũng không thể đỡ được.

Vậy thì bên cạnh Tô Cảnh, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu cao thủ như vậy?

Trong lòng Hoắc Đạo Phu dậy sóng.

"Ngài Tô, ý của ngài là gì?" Nhìn Tô Cảnh, Hoắc Đạo Phu trực tiếp hỏi một câu.

"Ý gì?

Hai người các ngươi, lại kiêu ngạo đến thế à?

Trực tiếp phá cửa mà vào, có ai đến thăm nhà mà làm vậy không?

Hoắc Đạo Phu, xem ra năm xưa ta dạy dỗ ngươi chưa đủ hả!

Năm xưa đánh ngươi tàn phế nửa thân người, ném đi nước ngoài, bây giờ xem ra, ngươi đã khỏi vết thương mà quên đi nỗi đau rồi hả?

Tám năm sau, lăn lộn trở về, không biết kẹp đuôi làm người, lại còn kiêu ngạo như vậy?

Ngươi… không coi ta ra gì sao?" Nhàn nhạt nhìn Hoắc Đạo Phu, Tô Cảnh chậm rãi lên tiếng.

Một áp lực vô hình trực tiếp bao trùm lên người hắn.

Ngay cả khi hắn đã được Uông gia cải tạo, khí thế này, hắn cũng không có khả năng chống đỡ.

Trực tiếp bị áp xuống quỳ trên mặt đất.

"Thật bá khí!

A Lê, anh ta là ai?" "Ngài Tô!" Phía sau bình phong, Tô Vạn và Lê

Thốc nhìn dáng vẻ bá khí của Tô Cảnh, hai mắt sáng rực, khẽ thì thầm.

Lúc này, Tô Cảnh cũng thu hồi khí thế.

Cảm thấy áp lực trên người biến mất, Hoắc Đạo Phu vội vàng đứng dậy: "Ngài Tô!

Là lỗi của tôi!" Trong mắt lóe lên một tia âm độc, Hoắc Đạo Phu cúi đầu nói.

Trần Đinh Cự ôm mặt cũng đi tới.

Hắn cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại.

Tô Cảnh không hổ là kẻ thù cả đời của Uông gia!

Kẻ nằm vùng như mình, trước mặt người ta, vẫn phải khiêm tốn một chút.

"Ngô lão thái thái, vừa rồi là chúng cháu sốt ruột quá!

Lát nữa sẽ chuyển tiền đền bù cửa lớn vào tài khoản Ngô Sơn Cư của bà!" Nghe vậy, Ngô Nhị Bách bên cạnh cũng nói: "Thế thì tốt nhất!

Đến một nơi, phải tuân thủ quy tắc của nơi đó!" Nghe lời này, Trần Đinh Cự lập tức nổi giận.

Hắn trước tiên nhìn Tô Cảnh một cái, rồi mới lên tiếng phản bác: "Quy tắc?

Nhị gia, nhưng là Tiểu Tam Gia Ngô gia các người đã phá vỡ quy tắc trước!

Chúng ta cứ nói thẳng!

Hôm nay chúng ta đến chính là vì Cổ Đồng Kinh!" Nghe vậy, bà nội thở dài một tiếng: "Năm đó Trương Đại Phật Gia dẫn người

xuống Cổ Đồng Kinh, Cửu Môn đã tổn thất nguyên khí nặng nề!

Từ đó về sau, đã định ra một quy tắc: Phàm người Cửu Môn, không được vào Cổ Đồng Kinh!" Hoắc Đạo Phu lập tức cười.

"Lão thái thái, Trần gia đưa tôi từ nước ngoài về, chính là muốn cùng hợp tác khai thác Cổ Đồng Kinh!

Năm đó tôi đã bị trục xuất khỏi Hoắc gia, không còn là người Cửu Môn!

Quy tắc này, không có hiệu lực với tôi.

Hơn nữa, Ngô Tà đã phá vỡ quy tắc này, vậy tại sao mấy nhà khác lại không thể phá?

Chẳng lẽ nói, Ngô lão thái thái bà sẽ đứng ra giải quyết chuyện này, cho mọi người một lời giải thích sao?" Hoắc Đạo Phu miệng lưỡi sắc bén.

Nhưng bà nội cũng không phải dạng vừa: "Năm đó định ra quy tắc này, là để chỉ tổn, không phải để phòng họa!

Ngô Tà đã phá vỡ, vậy thì cứ để cậu ta đi đi!

Dù sao cũng là độc đinh truyền thừa của Ngô gia chúng ta." Trần Đinh Cự không nhịn được phản bác: "Ngô lão thái thái, Cổ Đồng Kinh đâu có họ Ngô!

Ngô Tà động được, tại sao chúng tôi không động được?

Bà đừng có ỷ già khinh người!

Ngô Tà từ Cổ Đồng Kinh gửi ra một đứa trẻ, bà giao nó ra đây, chúng tôi lập tức đi!

Nhưng nếu không giao ra…" Chưa kịp để hắn nói xong, Tô Cảnh đã trực tiếp cắt ngang: "Không giao ra, thì sẽ thế nào?" Hai người nhìn Tô Cảnh, lại không dám tiếp lời.

Thấy vẻ mặt của họ, Tô Cảnh khinh thường cười.

Lúc này, bà nội cũng tiếp lời: "Những năm này, Ngô Sơn Cư tuy người thưa thớt, nhưng nuôi chó thì rất nhiều đó!" Nói xong, bà lắc chiếc chuông nhỏ bên tay.

Sau đó xung quanh vang lên từng tràng tiếng chó sủa.

Con chó béc-giê đen dưới chân bà cũng làm tư thế tấn công những người này, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ.

Thấy những người này có chút e dè, bà nội lại lắc chiếc chuông trong tay.

Sau đó, tiếng chó sủa lập tức dừng lại.

Rồi, bà mới quay sang Khảm Kiên nói: "Khảm Kiên, đưa hai đứa trẻ đó đến đây!" Nghe vậy, Khảm Kiên gật đầu, rồi đi ra sau bình phong, đưa Tô Vạn và Lê Thốc ra ngoài.

"Lại đây, cháu bé, lại đây!" Bà nội vẫy tay với Lê Thốc.

Đợi cậu bé đi đến gần, bà mới lên tiếng hỏi: "Cháu bé, cháu họ gì?" Nhìn Lê Thốc, bà nội cười hỏi.

"Cháu họ Lê!" "Ối!

Cháu họ Ngô!

Tên Ngô Tiểu Mao!" "Sao còn không gọi bà nội?" Nghe vậy, Lê Thốc rất nhanh đã phản ứng kịp: "Đúng!

Cháu họ Ngô, tên Ngô Tiểu Mao!

Chào bà nội ạ!" Bà nội lúc này mới hài lòng gật đầu: "Xem, đây là đứa trẻ của Ngô gia ta!

Các người muốn đưa nó đi, ta không đồng ý đâu!" Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự nhìn nhau, trong mắt đều bùng lên lửa giận.

Nhưng vẫn bị hai người đè nén xuống.

Dù sao, người ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, huống hồ, Tô Cảnh còn ở đây… Mặc dù mệnh lệnh của gia tộc là phải có được đứa trẻ này, nhưng rõ ràng hôm nay là không thể rồi.

Chỉ có thể tìm cơ hội khác, đưa nó về Uông gia.

Đến Uông gia thì nó sẽ không còn tự do nữa.

Dù cho, nó là người của Ngô gia!

Chương 301

“Ngô lão thái thái, bà muốn chỉ hươu bảo ngựa, hôm nay chúng tôi xin nhận thua!

Tiền đền bù cửa lớn sẽ được chuyển vào tài khoản Ngô Sơn Cư của bà!

Còn nữa Ngài Tô, hôm nay ngài ở đây chống lưng cho Ngô gia, phần tình này cộng với chuyện trước đây, Hoắc Đạo Phu vẫn luôn ghi nhớ!

Sơn thủy hữu tương phùng, chúng ta hẹn ngày khác gặp lại!

Chúng ta đi!” Hoắc Đạo Phu lạnh lùng hừ một tiếng, ra hiệu cho Trần Đinh Cự và những thuộc hạ, quay đầu bỏ đi.

Chủ yếu là tình hình hôm nay, thực sự bất lợi cho hắn!

Không nói gì khác, chỉ riêng một mình Tô Cảnh đã khiến hắn có chút không thở nổi rồi.

Xem ra, Ngô gia đã bám vào cái đùi lớn này rồi.

Kẻ thù cả đời của Uông gia, làm sao có thể dễ đối phó như vậy!

Tuy nhiên Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự lại kiên tin mình đã ẩn giấu rất tốt, tuyệt đối không để lộ ra mình là người Uông gia.

Chỉ có thể nói hai người này có chút tự tin một cách khó hiểu.

Ngài Tô đã nhìn thấu tất cả rồi!

Nhìn bóng lưng hai người, đầu ngón tay Tô Cảnh bắn ra hai đạo kim quang, trực tiếp bay về phía hai người.

Tuy nhiên, không có bất kỳ ai chú ý.

Hai người này, giữ lại rốt cuộc sẽ là hậu họa khôn lường.

Trong lòng Tô Cảnh đã sớm nảy sinh sát ý.

Nhưng, hai người này tạm thời vẫn còn hữu dụng, nếu giết họ, sẽ bất lợi cho việc lôi ra những kẻ nằm vùng của Uông gia ẩn nấp trong Cửu Môn.

Cho nên Tô Cảnh chỉ là đã làm chút thủ đoạn trên người hai người.

Nếu anh muốn, chỉ một ý niệm là có thể khiến hai người đó nổ tung mà chết! …… Thấy những người đó rời đi, bà nội mới cho người làm cởi trói cho Bạch Xà.

Lúc này, Lê Thốc và Tô Vạn cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tô Cảnh, bọn họ chính là những con cá lớn mà cậu nói sao?" Ngô Nhị Bách không nhịn được hỏi một câu.

"Chỉ là hai trong số đó mà thôi!

Trong bóng tối còn ẩn nấp tám kẻ nữa!" Lời vừa dứt, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền từ cửa bước vào.

Nhìn thấy nàng, Tô Cảnh mới khẽ cười nói: "Nhưng, đã bị người phụ nữ của tôi giải quyết rồi!" Đi đến trước mặt Tô Cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cười nói: "Đã xử lý sạch sẽ rồi!

Chỉ còn lại hai kẻ vừa đi ra ngoài đó thôi!" Nhưng Ngô Nhị Bách lại có chút khó hiểu: "Nghe ý này, Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự cũng là người của bọn họ sao?" Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp nói: "Đúng!

Nhưng, hai người này tạm thời cứ để họ sống!

Vẫn phải dựa vào họ, để lôi ra nhiều kẻ nằm vùng hơn ẩn nấp

trong Cửu Môn!

Trương hội trưởng, ông nói có đúng không?" Nhìn về phía bên cạnh mọi người, Tô Cảnh trực tiếp cười nói.

"Ngài Tô nói đúng!" Nghe thấy giọng nói từ phía sau, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy Trương Nhật Sán bước ra.

Ngô Nhị Bách trực tiếp bất mãn nói: "Trương hội trưởng, ông đến muộn rồi!

Người đã đi hết rồi!" "Không muộn!

Đến đúng lúc rồi!" Nhìn Lê Thốc, Trương Nhật Sán khẽ cười nói. …… Hai đứa trẻ này vốn đang nghe Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách nói chuyện, bị dọa cho sợ chết khiếp.

Lê Thốc thì còn đỡ hơn một chút.

Còn Tô Vạn, cái miệng cứ nhắc đi nhắc lại chuyện giết người, đã dọa cho cậu ta run rẩy chân tay, căn bản không dám ngẩng đầu.

Đặc biệt không dám nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Tô Cảnh.

Nếu vừa rồi không nghe lầm thì nàng ta đã giết tám người rồi.

Mãi đến khi nhìn thấy Trương Nhật Sán đến, hai người mới lấy lại tinh thần.

"A Lê!

Chính là ông ta!

Trong ảnh chính là ông ta!

Trước đây tôi và Hảo ca đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là bị ông ta giam lại, đưa đến căn phòng chứa đầy mặt nạ da người!

Việc Thẩm Quỳnh mất tích, chắc chắn có liên quan đến ông ta!" Tô Vạn có chút kích động nói với Lê Thốc.

Nhưng, Lê Thốc lại khá bình tĩnh, trực tiếp lên tiếng hỏi: "Ông, chính là Trương Nhật Sán?" "Là tôi!" Trương Nhật Sán gật đầu, rồi mới quay sang bà nội nói: "Lão thái thái, làm phiền bà rồi, phải mượn Ngô Sơn Cư của bà để nói chuyện với hai đứa trẻ này!" "Phó quan à, Ngô Trương hai nhà chúng ta, cũng coi như có duyên phận không cạn, đừng nói lời khách sáo đó nữa!

Đứa trẻ này, ta nhìn thấy rất thích!

Thật giống Ngô Tà hồi nhỏ!" Bà nội cười nói, rồi nhìn về phía Lê Thốc: "Cháu bé, cháu tên là gì?" "Cháu tên Ngô Tiểu Mao!" Nghe vậy, Tô Cảnh không nhịn được cười: "Được rồi, đừng có giở trò thông minh vặt nữa!" "Lê Thốc, cháu tên Lê Thốc!" Nhìn Tô Cảnh một cái, Lê Thốc vội vàng nói lại.

Gật đầu, bà nội cười: "Cái tên hay!

Lê Thốc à, cháu cứ cùng bạn bè ở Ngô Sơn Cư hai ngày, tránh đầu sóng ngọn gió đi!

Đợi Tiểu Cảnh và Phó Quan nói chuyện xong với cháu, hãy đến tìm bà nội!

Bà nội còn rất nhiều chuyện về Ngô Tà muốn hỏi cháu!" Nhưng, Ngô Nhị Bách lại cau mày: "Để nó ở Ngô Sơn Cư, có chút không ổn phải không?

Chuyện đã giải quyết xong rồi, đợi Phó Quan và Tô Cảnh nói chuyện xong với nó, thì đưa chúng đi đi!" Nghe vậy, Trương Nhật Sán liếc Ngô Nhị Bách, nhàn nhạt nói: "Nhị Bách, cậu tự xưng là tinh minh vô nhị thiên hạ, chẳng lẽ còn không nhìn rõ sao?

Chúng ta chỉ là đang giúp Ngô Tà một tay!

Cậu để nó rời đi, là tổn thất của Ngô gia cậu đấy!" Ngô Nhị Bách còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị bà nội cắt ngang: "Được rồi, lão Nhị, không cần nói nhiều nữa!

Để hai đứa trẻ này ở lại đây, năm đó lão Tam không về, ta phải để cháu trai ta về nhà!" …… Lê Thốc và Tô Vạn nghe mà mơ hồ.

"Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?" Lê Thốc không nhịn được hỏi một câu.

Nghe vậy, bà nội trực tiếp ra hiệu cho các người làm: "Giải tán đi!

Nhị Bách, đỡ ta về!

Để Tiểu Cảnh và Phó Quan nói chuyện với hai đứa trẻ đi!" Đợi mọi người đều đi hết.

Trương Nhật Sán mới kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Nhìn Tô Cảnh một cái, trực tiếp nói: "Ngài Tô, cậu nói trước đây sao không phát hiện thằng nhóc này vô dụng đến thế?

Đáng lẽ nên chọn Tô Vạn và Dương Hảo thì hơn!" Không nhịn được cười, Tô Cảnh nói: "Trương hội trưởng, ông cảm thấy Tô Vạn và Dương Hảo sẽ thích hợp hơn Lê Thốc sao?" Nhìn hai người họ ngươi một câu ta một câu trò chuyện, Lê Thốc không nhịn được cau mày: "Ngài Tô, anh cũng quen Trương Nhật Sán, Ngô Tà cũng quen Trương Nhật Sán… Các người rốt cuộc có quan hệ gì?

Tại sao lại muốn cháu đến Ngô Sơn Cư?

Còn nữa, Trương Nhật Sán, ông đừng có lấy anh em của cháu ra nói chuyện!

Cháu biết ông là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn làm mặt nạ da người!

Cháu hỏi ông, việc Thẩm Quỳnh mất tích, có phải liên quan đến ông không?" Tô Vạn bên cạnh cũng tiếp lời, mạnh dạn hỏi Trương Nhật Sán: "Đúng vậy!

Có phải liên quan đến ông không, nhanh chóng thả Thẩm Quỳnh ra, tôi đã báo cảnh sát rồi!" Trước đây Lê Thốc và Tô Vạn đã nói, việc Thẩm Quỳnh mất tích có thể liên quan đến Trương Nhật Sán.

Vì người phụ nữ của mình, cậu ta đương nhiên không thể lùi bước!

Trương Nhật Sán sững sờ, nhìn về phía Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh lại nhún vai, vẻ mặt vô ngữ.

Ai mà biết hai kẻ này nghĩ gì, lại suy đoán việc Thẩm Quỳnh mất tích là do Trương Nhật Sán.

Trương Nhật Sán phản ứng không chậm.

Nhìn hai người một cái, trực tiếp nói: "Xem ra hai cậu biết không ít nhỉ…" "Đúng vậy!

Tôi quả thực biết Thẩm Quỳnh đang ở đâu!" "Ở đâu?" Lê Thốc vội vàng hỏi một câu.

"Cổ Đồng Kinh!" Nghe vậy, Lê Thốc lại nhìn Tô Cảnh một cái.

Thấy Tô Cảnh gật đầu, trong lòng cậu bé liền giật thót.

Nhưng chưa kịp để hai người họ hỏi, Tô Cảnh đã trực tiếp lên tiếng: "Cậu không cần hoài nghi, thân phận của Thẩm Quỳnh, không hề đơn giản như vậy, cậu biết mà, phải không?

Cho nên, cậu cũng không cần quá lo lắng!

Cậu cứ yên tâm ở đây hai ngày, hai ngày sau, cậu sẽ biết mình nên làm gì!" "Trương hội trưởng!" Vừa nói, Tô Cảnh gọi một tiếng Trương Nhật Sán.

Chương 302

Gật đầu, Trương Nhật Sán trực tiếp rút ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi, đưa thẳng cho Lê Thốc: "Đây là số tiền còn lại!

Mật mã là ngày cậu ra khỏi sa mạc!

Theo lời Ngài Tô mà làm, hai ngày này ở lại Ngô Sơn Cư, còn về người anh em của cậu!" "Tôi sẽ đưa cậu ta đi!" Vừa nói, Trương Nhật Sán trực tiếp ấn một cái vào cổ Tô Vạn.

Lập tức đứa trẻ này ngất đi.

Thấy vậy, thần sắc Lê Thốc không khỏi căng thẳng: "Ông làm gì vậy?" "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì nó đâu!

Chỉ là có một số việc, cần nó giúp đỡ!" Trương Nhật Sán nói, trực tiếp khiêng Tô Vạn đi ra ngoài.

Lê Thốc thì bị Thanh Thanh Mạn ngăn lại.

"Chị ơi, đừng ngăn em mà!" Thấy Lê Thốc cầu xin, Thanh Thanh Mạn lại cười lắc đầu: "Không được!" "Ngài Tô!!" Thấy vậy, Lê Thốc trực tiếp gọi một tiếng Tô Cảnh.

"Yên tâm đi, nhóc con!

Anh em của cậu, sẽ không có chuyện gì đâu!

Tôi đảm bảo!

Hơn nữa sau khi nó tỉnh lại, ngày mốt, cậu sẽ có thể nhìn thấy nó ở Ngô Sơn Cư!" Thấy Tô Cảnh như vậy, Lê Thốc cũng chỉ có thể gật đầu.

Đứng dậy kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương đi đến trước mặt Lê Thốc, vỗ vỗ vai cậu bé, Tô Cảnh cười đầy ẩn ý: "Bảo quản tốt tấm thẻ đó!

Hẹn gặp lại ngày mai!" Sau đó liền dẫn hai người phụ nữ trực tiếp rời khỏi Ngô Sơn Cư.

Tô Cảnh đi rồi.

Lê Thốc suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên phản ứng lại.

Vội vàng rút thẻ ra xem.

Mặt sau của tấm thẻ, lại là một tấm bản đồ… Lê Thốc lập tức hai mắt sáng lên, trong lòng đã có suy đoán.

Hẹn gặp lại ngày mai sao?

Bảo mình đến Ngô Sơn Cư, sao có thể chỉ là để đưa mình một tấm thẻ chứa tiền còn lại chứ? …… ~ … Tô Cảnh dẫn theo hai người phụ nữ, rất nhanh đã đuổi kịp Trương Nhật Sán.

"Ngài Tô, đứa trẻ đó có thể phản ứng kịp không?" "Đừng xem thường nó, đứa trẻ này rất thông minh!

Tối nay, buộc thằng nhóc này phải ghi nhớ tất cả các bản vẽ!" Nhìn Tô Vạn đang được Trương Nhật Sán dìu, Tô Cảnh trực tiếp nói.

Nghe vậy, Trương Nhật Sán trực tiếp đáp một tiếng: "Yên tâm, Ngài Tô!" Gật đầu, Tô Cảnh lại tiếp tục nói: "Đúng rồi, còn nữa!

Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự, hai người này, ông liên hệ Tiểu Hoa, điều tra mạng lưới quan hệ xã hội của họ!

Đại đa số đều sẽ là người Uông gia!

Nhưng, tạm thời đừng hành động khinh suất, nếu không rất có khả năng đánh rắn động cỏ!!

Đi thôi, về trước đã, ngày mai lại đến Ngô Sơn Cư!" …… Đoàn người Tô Cảnh trở về Bạch Ngọc Kinh.

Lúc này, Lê Thốc cũng cùng bà nội đến Hồ Tâm Đình.

Bên bàn đá, một già một trẻ ngồi đối diện nhau uống trà.

Lúc này bà nội trong lòng đã bắt đầu tính toán làm thế nào để tạo mối quan hệ tình cảm tốt đẹp với Lê Thốc.

Giống như bà đã nói trước đó.

Ngô Tam Tỉnh chưa về, Ngô Tà nhất định phải về!

"Bà nội, lần này thật sự cảm ơn bà!" "Không cần cảm ơn ta, nếu muốn cảm ơn, thì cháu hãy đi cảm ơn Tiểu Cảnh đi, nếu không có cậu ta ở đây trấn giữ, Ngô Sơn Cư của ta còn không thể trấn áp được những người đó…" "Ngài Tô?" Lê Thốc gãi gãi đầu, có chút nghi hoặc.

"Bà nội, cháu biết Ngài Tô rất lợi hại, nhưng anh ấy rốt cuộc là thân phận gì?

Bà và anh ấy quen lắm sao?" "Quen lắm!

Cậu ta à, mười năm trước đã quen Tiểu Tà rồi… Cứu Tiểu Tà rất nhiều lần, hơn nữa cũng giúp Ngô gia không ít trong công việc làm ăn!

Đứa trẻ này thật không đơn giản, chỉ dùng vài năm đã xây dựng nên Thành phố đồ cổ lớn nhất Kinh Đô hiện nay, Thính Vũ Hiên!

Có thể nói là một truyền kỳ rồi!

Chỉ có điều vẫn luôn là những người phụ nữ của cậu ta quản lý, cho nên cháu mới không hiểu rõ về cậu ta… Huống hồ, cháu căn bản không thể tiếp xúc được những thứ này!" "Những người phụ nữ?" Khóe mắt Lê Thốc giật giật.

Bà nội cũng biết mình đã nói lỡ lời, không khỏi ngượng ngùng ho khan hai tiếng: "Nếu cháu tiếp xúc với Tiểu Cảnh nhiều hơn, cháu sẽ biết cậu ta rốt cuộc là người như thế nào!

Người đàn ông thành công, có vài người phụ nữ, rất bình thường… Thôi được rồi, không nói về cậu ta nữa, bây giờ cháu tìm hiểu những thứ này còn quá sớm!

Bà nội hỏi cháu một câu, cháu phải thành thật trả lời bà!" Nói xong, sắc mặt bà nội trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Lê Thốc cũng theo bản năng thẳng người.

"Bà nội, bà hỏi đi!" "Lê Thốc, bà nội hỏi cháu: Cháu rốt cuộc có phải là con trai của Ngô Tà không?

Bà vừa nhìn thấy cháu, liền dường như nhìn thấy Ngô Tà năm xưa!" "À?" Lời của bà Ngô khiến Lê Thốc đờ người.

Thấy cậu ta như vậy, bà Ngô không khỏi thở dài. "Những năm nay, tôi cũng không biết nó ở bên ngoài làm gì!" "Tôi nghi ngờ nó có thể đã có phụ nữ ở ngoài!" "Nhưng tại sao lại không dám nói với tôi?

Tôi đã lớn tuổi thế này rồi, còn có ý kiến gì được chứ?" "Cháu à, bà nhìn cháu lần đầu tiên đã thấy cháu có chút giống Ngô Tà!" "Cháu nói thật với bà, Ngô Tà, có phải là ba của cháu không?" Nghe vậy, Lê Thốc dở khóc dở cười. "Bà ơi, bà là bà của cháu, nhưng Ngô Tà, anh ấy thật sự không phải ba của cháu!" Thấy cậu ta nói chắc như đinh đóng cột, bà Ngô không khỏi thở dài, vẻ mặt có chút thất vọng.

Xem ra thật sự không phải, cũng trách Ngô Tà không biết tranh giành, nếu không thì mình đã có thằng cháu đích tôn rồi!

Thấy bà lão tâm trạng sa sút, Lê Thốc uống một ngụm trà, chuyển đề tài. "Bà ơi, Ngô Sơn Cư của chúng ta thật sự rất lớn đó ạ!" Thằng nhóc này kỳ thực cũng rất tinh tế, tấm bản đồ trên thẻ ngân hàng rõ ràng là đang nói cho mình biết ngày mai phải đến một nơi nào đó trong Ngô Sơn Cư.

Mình không thể không đi dò xét trước, nếu không một nơi lớn như

vậy, chẳng phải là mò kim đáy biển sao?

Bà lão nghe vậy, cười nói. "Rất lâu trước đây ở đây vẫn là một ngôi nhà nhỏ, nhưng cùng với sự thịnh vượng của gia tộc Ngô, nó cứ thế được mở rộng, cuối cùng mới lớn như vậy đó!" "Đi thôi, bà dẫn cháu đi dạo Ngô Sơn Cư!" "Vâng!" Lê Thốc cười gật đầu, vội vàng đứng dậy đỡ bà lão.

Không lâu sau, bà Ngô dẫn Lê Thốc vào một căn phòng.

Chỉ tiếp xúc với thằng nhóc này trong thời gian ngắn như vậy, bà lão đã có thể cảm nhận được, đây là một đứa trẻ trọng tình trọng nghĩa.

Đối với việc thuyết phục cậu ta giúp Ngô Tà, đánh vào tình cảm, bà càng có lòng tin hơn.

Nếu để cậu ta biết Ngô Tà là người như thế nào, cộng thêm lời thỉnh cầu của bà già này, chắc chắn có thể mở một vết thương trong trái tim đứa trẻ này. "Vào đây xem đi, đây chính là phòng của Tiểu Tà!" Trong phòng, thứ nổi bật nhất chính là bức tường dán đầy lịch mười năm.

Nó trực tiếp thu hút ánh mắt của Lê Thốc. "Tiểu Tà nói, những việc nó muốn làm trong đời đều ở trên bức tường này!" "Đây là lịch mười năm ạ?" Lê Thốc nghi hoặc lên tiếng. "Đúng vậy!" "Tính toán ngày tháng, những việc nó muốn làm, thời gian cũng sắp đến rồi..." Bà Ngô thở dài, sau đó tiếp tục nói. "Đến đây, ngồi đi!" "Bà có chuyện muốn nói với cháu..." Hai người ngồi xuống, bà lão mới nhìn chằm chằm Lê Thốc nói. "Lê Thốc à!" "Bà đưa cháu đến đây, không phải chỉ để kể chuyện cho cháu nghe!" "Mà là muốn cháu biết, Tiểu Tà là người như thế nào!" Nhìn Lê Thốc vẻ mặt khó hiểu, bà lão dường như nhớ ra điều gì, đứng dậy run rẩy lấy một cuốn album ảnh từ chiếc tủ phía sau. "Đúng!

Đưa cho cháu cái này, cháu xem đi, xem đi!" Lê Thốc tò mò nhận lấy, rồi trải ra trên bàn.

Bên trong toàn bộ là ảnh của Tiểu Ca, Bàn Tử và Ngô Tà.

Trên ảnh, Ngô Tà cười một cách thiên chân vô tà... "Anh ấy trước đây... trông có vẻ vui vẻ mà..." "Phải đó!" "Nhưng mấy năm nay, lúc nào cũng nặng trĩu tâm sự, cũng không biết nó đang nghĩ gì." "Bà già này đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nụ cười của nó..." Bà Ngô thở dài nói. "Hai người trên ảnh là ai vậy ạ?" Lê Thốc lại tiếp tục hỏi. "À, đó là hai người bạn tốt nhất của Tiểu Tà!" "Lúc trước đã gây ra không ít họa, rước lấy không ít phiền phức..." "Còn bị người ngoài đặt cho biệt danh Tam Giác Sắt!" "Lê Thốc à, bà muốn nói với cháu, nếu Tiểu Tà muốn nhờ cháu giúp đỡ, bà hy vọng cháu có thể tin tưởng nó!" "Bà càng hy vọng, nó nhất định sẽ trở về!" Lê Thốc nhìn bà Ngô, ánh mắt có chút phức tạp. "Cháu còn có thể gặp lại anh ấy không ạ?" "Đương nhiên!

Nếu không thì nó làm sao lại để cháu đến Ngô Sơn Cư chứ?" "Ngô Sơn Cư là nhà của nó, nó là muốn cháu thay nó về nhà rồi!" Nghe vậy, Lê Thốc cũng gật đầu.

Nói xong, bà Ngô liền đứng dậy. "Được rồi, Lê Thốc à, cháu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi!" "Nếu rảnh rỗi, cháu cũng có thể đi dạo Ngô Sơn Cư!" "Tối nay, bà sẽ dẫn cháu đi một nơi khác!" "À đúng rồi, cái này cho cháu!" Nói rồi bà lão lấy một tờ giấy từ trên bàn xuống.

Trên đó viết mật khẩu wifi.

Chương 303

Sau khi bà lão rời đi, nhìn mật khẩu trên đó, Lê Thốc không khỏi khẽ cười thành tiếng. "Thiên chân vô tà?" "Có lẽ, Ngô Tà của ngày xưa thật sự là thiên chân vô tà..." Nhìn bức ảnh Ngô Tà cười thiên chân vô tà trong cuốn album, khoảnh khắc này Lê Thốc dường như cảm thấy một chút xót xa.

Rốt cuộc đã trải qua những gì, mới khiến anh ấy từ một người thiên chân vô tà của ngày xưa, trở thành bộ dạng hiện tại.

Nghĩ đến đây, Lê Thốc lại nhìn về phía bức tường dán đầy lịch mười năm.

Thời gian cuối cùng dừng lại ở tháng Tám năm nay, trên đó dùng bút đỏ khoanh tròn ngày mười lăm.

Cách hiện tại, cũng chỉ còn hai tháng.

Trên đó rõ ràng viết: Trường Bạch Sơn, đón Tiểu Ca về nhà!

Mối tình giữa Ngô Tà và Tiểu Ca, sao có thể dùng thời gian để đo lường được chứ...

Dùng mười năm của tôi, đổi lấy một đời thiên chân vô tà của anh.

Một Tiểu Ca như vậy, Ngô Tà làm sao có thể nỡ buông tay?

Thôi không nói đến bên này.

Lúc này, tại Cổ Đồng Kinh xa xôi.

Ngô Tà, Hắc Hạt Tử, Vương Mông.

Ba người thương tích đầy mình từ khoáng động trong thần miếu bò ra ngoài.

Hiển nhiên, đã trải qua một trận đại chiến. "Cuối cùng cũng chạy

ra ngoài rồi, lão bản, vừa rồi đó, là Chúc Long đúng không?" Vương Mông ngồi dưới đất, thở hổn hển.

Ngô Tà gật đầu, Hắc Hạt Tử thì cười vỗ vỗ vai Ngô Tà. "Ngô Tà, thân thủ cậu tiến bộ đó!" "Được rồi, không chết là chúng ta may mắn!" "Nhưng, con rắn lưu trữ hình ảnh của tôi và Tam Thúc tôi đã được thả vào rồi." "Ký ức của Uông Tàng Hải cũng đã được chúng ta gửi ra ngoài, dù chết cũng đáng giá!" Ngô Tà ngồi bệt xuống đất, khẽ cười thành tiếng. "Hạt Tử, lấy điện thoại vệ tinh, gửi tin nhắn cho Tô gia!" "Ước tính đồ vật chắc sắp đến rồi!" "Bảo họ mang đến biên giới Trung Miến, năm xưa Trần Bì A Tứ đã xây một địa cung ở đó!" "Tô gia biết phải làm gì!" "Ván cờ này, nhất định có thể giúp Lê Thốc giành được sự tin tưởng của Uông gia!" "Chúng ta cứ ở đây, đợi thằng nhóc đó quay về đi!" "Uông gia, ngày lành không còn dài nữa đâu!" Hắc Hạt Tử gật đầu, lấy ra một bộ thiết bị, bắt đầu thao tác.

Không lâu sau đã gửi đi một tin nhắn.

Nghe lời Ngô Tà nói, Vương Mông nhíu mày. "Ngô Tà, cậu thật sự tin thằng nhóc đó sao?" "Hai năm nay, tôi rất ít khi nhìn lầm người..." "Thằng nhóc đó, giống hệt tôi năm xưa, nhưng, nó đáng tin!" "Hơn nữa còn có Tô gia ở đó, tin rằng anh ấy sẽ có cách, khiến thằng nhóc đó càng đáng tin hơn!" "Cứ chờ xem đi!" Cảnh quay trở lại bên Tô Cảnh.

Không lâu sau khi Hắc Hạt Tử gửi tin nhắn, điện thoại của Tô Cảnh liền nhận được một tin nhắn lạ. "Đồ vật đã đến!

Nhanh chóng đến biên giới Trung Miến!" Trong phòng, Tô Cảnh dựa vào ghế sô pha, sau khi nhìn thấy tin nhắn này, trầm ngâm một lát.

Sau đó liền gọi điện thoại. "Huyền Nữ, lát nữa tôi gửi cho em một địa chỉ, em tự mình đi một chuyến, lấy đồ về, mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm!" "Chiều mai, tôi sẽ lên đường về kinh!" Bạch Ngọc Kinh.

Trong phòng, nghe thấy Tô Cảnh lại gọi điện cho Huyền Nữ, Thanh Thanh Mạn không khỏi có chút kinh ngạc. "Cô gia, thứ gì mà đáng để Huyền Nữ tỷ tự mình ra tay vậy ạ?" "Ký ức của Uông Tàng Hải!" "Đối với tôi mà nói, không có tác dụng gì, nhưng, thứ này khá quan trọng trong kế hoạch." "Tạm thời không thể để người nhà họ Uông phát hiện!" "Huyền Nữ đi, sẽ ổn thỏa hơn một chút!" Gật đầu, Thanh Thanh Mạn lại tiếp tục hỏi. "Cô gia, anh có phải lại sắp ra ngoài không?" "Phải đó!" "Đi một chuyến biên giới Trung Miến, chỉ có ba ngày thôi!" "Xử lý xong chuyện này, vậy thì chỉ cần chờ tin tức nữa là được!" "Cổ Đồng Kinh, còn phải đi một chuyến nữa!" "Đến lúc đó, là có thể triệt để thanh trừ tất cả ám tử của Uông gia trong Cửu Môn rồi." "Trước tiên chặt một cánh tay của Uông gia, đợi thằng nhóc Lê Thốc gửi vị trí ra ngoài xong, là có thể tiến hành tổng tấn công rồi." Tô Cảnh vươn vai, sau đó ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương, có chút mong chờ nói.

Ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục nói. "Đi thôi!

Đến báo cho Trương Nhật Sán một tiếng, tiện thể xem thằng nhóc kia được 'điều giáo' thế nào rồi!" Hai cô gái gật đầu, sau đó đứng dậy đi cùng Tô Cảnh đến phòng của Trương Nhật Sán.

Lúc này, trong một căn phòng VIP của khách sạn.

Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự ngồi đối diện nhau. "Tám người!

Tám người sống sờ sờ, làm sao có thể biến mất một cách vô cớ!" "Đó là những người mà lão tử khó khăn lắm mới xin điều động từ Uông gia đến giúp đỡ!" Trần Đinh Cự phẫn nộ gào thét. "Đừng để sự phẫn nộ làm mờ lý trí!" Hoắc Đạo Phu nhàn nhạt lên tiếng. "Tám người đó, e rằng lành ít dữ nhiều!" "Lại không ngờ, Tô Cảnh cũng sẽ đến đây, hơn nữa còn ở cùng khách sạn với chúng ta." "Với năng lực của anh ta, tám người bị phát hiện rất bình thường, không cần ôm hy

vọng nữa." "Chúng ta nên may mắn, anh ta không biết thân phận của chúng ta, nếu không chúng ta không thể sống sót rời khỏi Ngô Sơn Cư!" Nói rồi, trong mắt Hoắc Đạo Phu lóe lên một tia sợ hãi. "Là kẻ thù lớn nhất của Uông gia, anh ta không đơn giản như vậy!" "Dù thế nào đi nữa, thằng nhóc đó nhất định phải đưa về Uông gia!" "Tô Cảnh rất có khả năng đã biết khả năng giải độc pheromone của thằng nhóc đó, cho nên anh ta và Ngô Tà mới đưa nó đến Cổ Đồng Kinh!" "Nhưng anh ta chắc chắn không nghĩ tới, trong Cổ Đồng Kinh lại phong ấn ký ức của Uông Tàng Hải!" "Uông Tàng Hải đã từng thấy Chung Cực!" "Chỉ cần giải mã được Chung Cực, mượn sức mạnh này, nhất định có thể giải quyết anh ta!" Trần Đinh Cự bình tĩnh lại cảm xúc, sau đó gật đầu.

Sau đó Hoắc Đạo Phu lại tiếp tục nói. "Tạm thời, đừng quản Lê Thốc nữa, tộc đã chuẩn bị đi Cổ Đồng Kinh rồi, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút." "Trực tiếp về kinh, chờ tin tức đi!" Hai người này, Tô Cảnh đều không quá chú ý.

Trong mắt anh, chỉ là những tên hề nhảy nhót mà thôi.

Có thể bóp chết bất cứ lúc nào!

Lúc này, ngoài cửa phòng Trương Nhật Sán.

Tô Cảnh gõ cửa.

Rất nhanh Trương Nhật Sán liền mở cửa. "Tô gia, ngài đến rồi!" Thấy Tô Cảnh, Trương Nhật Sán gật đầu, đón mấy người đi vào. "Ngô Tà có tin tức rồi, ngày mai giải quyết xong việc, trước tiên về kinh đô lấy món đồ đó, sau đó lập tức lên đường đi biên giới Trung Miến!" "Chúng ta chỉ có ba ngày!" Trong mắt Trương Nhật Sán có chút kinh ngạc. "Đồ vật đã đến rồi sao?

Nhanh vậy ạ?" "Thời gian không chờ đợi ai cả!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Trương Nhật Sán mới tiếp tục nói. "Được!

Lấy được món đồ đó, chúng ta sẽ lập tức lên đường!" Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đến phòng khách.

Trên ghế sô pha, Tô Vạn bị trói chặt bằng dây cước trong suốt.

Miệng bị nhét một chiếc khăn bông, đang giãy giụa trên ghế sô pha.

La Tước thì khoanh tay đứng một bên.

Trên bàn trà, bày mấy tấm bản đồ cổ kính.

Thấy Tô Cảnh đến, La Tước vội vàng đi đến trước mặt, cúi người cung kính gọi. "Tô gia!" Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp đi đến ghế sô pha ngồi xuống.

Thấy Tô Vạn không ngừng giãy giụa, trực tiếp hỏi Trương Nhật Sán. "Hội trưởng Trương, thằng nhóc này xem ra không mấy an phận nhỉ!" Trương Nhật Sán không khỏi cười bất lực. "Thằng nhóc này tỉnh dậy là muốn chạy, chỉ có thể trói lại thôi!" Thấy vẻ mặt tủi thân của cậu ta, Tô Cảnh xua tay. "La Tước, cởi trói cho nó!" "Vâng, Tô gia!" Gật đầu, La Tước đi đến trước mặt thằng nhóc đó, vuốt nhẹ sau lưng cậu ta.

Dây cước liền lập tức tuột ra, bị La Tước rút về.

Còn Tô Vạn thì vội vàng ngồi dậy, rút chiếc khăn bông trong miệng ra, sau đó vẻ mặt kinh hãi hỏi Tô Cảnh. "Các người rốt cuộc muốn làm gì?" "Tôi chỉ là một học sinh bình thường!" "Nếu các người muốn tiền, tôi có thể gọi điện cho ba tôi, các người đừng giết tôi!" Thấy cậu ta như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Thanh Thanh Mạn đều không nhịn được bật cười. "Phu quân, thằng nhóc này có chút thú vị..." Thanh Thanh Mạn thì hỏi Tô Vạn. "Thằng nhóc, cậu có biết thân phận của Cô gia nhà tôi không?" "Một trăm công ty của nhà cậu, cũng không bằng, yên tâm, không đòi tiền cậu, cũng không giết cậu!" Tô

Cảnh gật đầu, giơ tay gõ gõ bàn, nhìn thẳng vào mắt Tô Vạn trực tiếp nói. "Tiểu bằng hữu, tôi biết cậu là huynh đệ tốt của Lê Thốc." "Tôi nhớ, hình như cậu thích Thẩm Quỳnh đúng không?" "Nhưng cô ấy hiện tại mất tích, chẳng lẽ cậu không muốn tìm cô ấy?" Tô Vạn lập tức kích động. "Tô gia, tôi biết ngài quen Lê Thốc!" "Hơn nữa còn cứu Lê Thốc, ngài là người tốt!" "Tôi cầu xin ngài nói cho tôi biết, Thẩm Quỳnh rốt cuộc đang ở đâu?" Thấy cậu ta như vậy, Tô Cảnh nhìn Trương Nhật Sán một cái, rồi nhún vai - đơn giản như vậy thôi!

Cần gì phải trói nó chứ?

Sau đó mới nhìn Tô Vạn cười nói. "Đưa cậu đến đây, chính là vì chuyện này!" "Sự mất tích của Thẩm Quỳnh, có liên quan đến Cổ Đồng Kinh!" "Tôi tin Lê Thốc đã nói với cậu rồi!

Tôi cũng đã nhận được tin tức, cô ấy đã đến Cổ Đồng Kinh!" "Nếu cậu muốn tìm cô ấy, thì nhất định phải đến đó!" Nói rồi, Tô Cảnh gõ gõ bàn. "Trên bàn bày, chính là bản đồ cấu trúc của Cổ Đồng Kinh!" "Lê Thốc sau này còn phải đi Cổ Đồng Kinh một chuyến, nếu cậu muốn tìm Thẩm Quỳnh, thì cùng đi!" "Đương nhiên, tiền đề là phải học thuộc những bản đồ này!" "Cổ Đồng Kinh cực kỳ nguy hiểm, những bản đồ này vào thời điểm quan trọng, có thể cứu mạng các cậu!" Tô Vạn nghe những lời này, mạnh mẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc! "Tôi sẽ học thuộc!

Tôi muốn đi cứu Thẩm Quỳnh!" "Được!

Cần chính là thái độ này của cậu!" Tô Cảnh giơ ngón tay cái về phía thằng nhóc đó, sau đó lại tiếp tục nói. "Nhưng, cậu chỉ có một buổi tối thôi!" "Nhớ nắm bắt tốt!" "Hội trưởng Trương, La Tước, giám sát tốt nó!" "Tôi về trước đây!" Nói xong, Tô Cảnh liền đứng dậy kéo hai cô gái đi ra ngoài.

Chương 304

Ra khỏi cửa, Thanh Thanh Mạn mới bật cười thành tiếng. "Cô gia, thằng nhóc này sao có vẻ không thông minh lắm vậy, anh nói gì nó cũng tin?" "Chỉ là dùng chút thủ đoạn nhỏ, làm sâu sắc thêm sự tin tưởng của nó đối với tôi!" "Hơn nữa, nó thật sự không thông minh lắm..." "Tuy nhiên, tôi làm vậy đều là vì tốt cho bọn họ, điều này có thể cứu mạng đó!" Tô Cảnh cười ha ha nói. "Lại không ngờ, thằng nhóc này lại si tình Thẩm Quỳnh muội muội đến vậy..." Tinh Tuyệt Nữ Vương ở bên cạnh cũng cảm thán một câu.

Nhưng Thanh Thanh Mạn thì phản bác. "Thẩm Quỳnh muội muội đâu có thích thằng nhóc này..." "Đây không phải là si tình, đây gọi là liếm chó!" Tô Vạn đương nhiên không biết hai cô gái đang nói xấu mình.

Cái mác 'liếm chó' này, cậu ta hoàn toàn không thể thoát được rồi.

Dưới sự đốc thúc của Trương Nhật Sán và La Tước, thằng nhóc này điên cuồng ghi nhớ bản đồ.

Tô Cảnh thì dẫn hai cô gái về phòng.

Hôm nay đã có thể nghỉ ngơi rồi, chỉ đợi ngày mai thông báo cho Lê Thốc mọi chuyện.

Sau đó có thể lên đường về kinh, rồi đi đến biên giới Trung Miến để cất giấu ký ức của Uông Tàng Hải mà Ngô Tà gửi ra.

Món đồ này sau này có tác dụng lớn, có thể giúp Lê Thốc tiến thêm một bước giành được sự tin tưởng của người nhà họ Uông, đương nhiên cần phải coi trọng...

Đêm đó.

Ngô Sơn Cư!

Bà lão dẫn Lê Thốc đến một gian phòng phụ. "Vào đi!" "Bà ơi, đây là nơi nào vậy ạ?" "Năm xưa, Tiểu Tà nói với bà, một khi có người nó đưa về Ngô Sơn Cư, bảo bà nhất định phải dẫn đến đây!" "Bà đi bật đèn trước!" Dẫn Lê Thốc vào, bà lão run rẩy đi đến góc phòng, kéo công tắc xuống.

Dưới ánh đèn vàng vọt, cảnh tượng bên trong liền hiện ra trong mắt Lê Thốc. "Sao lại có nhiều linh bài thế này ạ?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lê Thốc không khỏi nghi hoặc lên tiếng. "Đây, là từ đường của Cửu Môn!" Bà lão châm nến thắp hương, cắm vào lư hương.

Sau đó lên tiếng nói. "Cửu Môn?

Bà ơi, rốt cuộc Cửu Môn là gì vậy ạ?" Lê Thốc nhíu mày, không khỏi tiến lên hỏi.

Vấn đề này đã đè nặng trong lòng cậu ta rất lâu rồi. "Cửu Môn, chính là chín gia tộc lớn của thế kỷ trước!" "Liên kết lại với nhau, được mọi người gọi là Lão Cửu Môn, lúc thịnh vượng, đã chiếm gần nửa thành Trường Sa đó!" "Gia đình Ngô của chúng ta, gia đình Trương của Trương Nhật Sán, đều thuộc về một trong Lão Cửu Môn!" "Vậy sau này thì sao ạ?" Lê Thốc tiếp tục hỏi. "Sau khi lập quốc, đều mạnh ai nấy đi, tự tìm lối thoát!" "Đồng loạt thành lập doanh nghiệp, liên kết lại với nhau, tạo thành Cửu Môn Hiệp Hội!" "Hôm nay cháu gặp Trương Nhật Sán, anh ấy chính là hội trưởng của Cửu Môn Hiệp Hội!" "Nhưng những người này, đều là lúc tốt lúc xấu, chỉ là dựa vào mối quan hệ của thế hệ trước mà duy trì quan hệ bề ngoài mà thôi!" "Vậy Tô gia thì sao?

Chẳng lẽ thế lực của Tô gia, còn lớn hơn cả chín gia tộc này liên kết lại sao?" "Nếu không Trương Nhật Sán tại sao lại kính trọng anh

ấy như vậy?" Lê Thốc có chút tò mò hỏi. "Tiểu Cảnh à, là một kỳ tài!" "Quan trọng nhất, Hoắc gia và Tề gia của Cửu Môn, đều có quan hệ mật thiết với nó!" "Người đứng đầu của hai gia tộc lớn, hiện tại đều là phụ nữ của nó, cháu nói thế lực của nó có lớn không?" Nghe vậy, Lê Thốc có chút cạn lời. "Bà ơi, trên những linh bài này, tại sao chỉ có họ mà không có tên?" "Hơn nữa thời gian đều là cùng một ngày?" Lê Thốc khéo léo chuyển đề tài.

Nếu không, mình sẽ ghen tị mà tan nát cõi lòng - thật đáng ghét!

Mình lại còn chưa từng yêu lần nào!

Cuộc sống của Tô gia, thật quá xa vời!

Nghe vậy, bà lão cũng lên tiếng giải thích. "Sự việc xảy ra quá đột ngột!" "Chúng ta căn bản không kịp thống kê, cho nên mới thành ra như vậy!" "Chuyện gì vậy ạ?" "Đương nhiên vẫn là chuyện ở Cổ Đồng Kinh!" "Năm xưa Trương Đại Phật Gia, dẫn mấy trăm người của Cửu Môn đến Cổ Đồng Kinh làm một công trình gì đó, đến bây giờ bà cũng không biết công trình đó như thế nào!" "Họ đều chết trong Cổ Đồng Kinh sao?" Lê Thốc lên tiếng hỏi. "Phải đó!" "Họ vĩnh viễn ở lại trong Cổ Đồng Kinh, từ đường lớn được xây dựng hiện tại, chính là để kỷ niệm những người Cửu Môn đã hy sinh!" "Cho nên, từ đó về sau, Cổ Đồng Kinh đã trở thành một điều cấm kỵ của người Cửu Môn, đó là không ai được phép đến Cổ Đồng Kinh!" "Bà còn tưởng rằng, cho đến khi bà chết cũng sẽ không có ai nhắc đến chuyện này!" "Lão Cửu Môn hiện tại tuy đã thành lập Cửu Môn Hiệp Hội, nhưng vẫn tiếp tục cấm kỵ này, bà cũng không biết Tiểu Tà đã động tâm niệm nào, nhất định phải động đến Cổ Đồng Kinh này!" "Chẳng phải, bị hiệp hội hỏi tội, cũng là điều có thể tưởng tượng được..." "Ngô Tà động Cổ Đồng Kinh, tại sao ngay cả bà cũng giấu vậy ạ?" Lê Thốc có chút không hiểu hỏi. "Nó làm vậy, đương nhiên có tính toán của riêng nó, nhưng hiện tại Ngô Sơn Cư và công ty Khung Kỳ đã bị

đẩy lên đầu sóng ngọn gió." "Bà cũng không biết còn có thể trụ được bao lâu nữa!" "Lê Thốc, bà hy vọng, chuyện của Tiểu Tà sau này cháu hãy giúp đỡ nó nhiều hơn, bà ở đây cúi lạy cháu!" Nói rồi trực tiếp đứng dậy cúi lạy Lê Thốc một cái.

Thấy vậy, Lê Thốc hoảng hốt vội vàng đỡ bà dậy. "Bà ơi, cháu không dám nhận!" "Lê Thốc à, bà đã hành lễ xong rồi, chuyện sau này, cháu nên biết phải làm gì rồi!" Bà lão ánh mắt rực sáng nhìn Lê Thốc nói.

Đối với cách làm này của bà, Lê Thốc hoàn toàn không có cách nào.

Làm sao có thể nhẫn tâm từ chối một người già chứ. "Được ạ!" "Có lời cam đoan của cháu, bà liền yên tâm rồi!" "Cháu phải nhớ, những việc các cháu làm tuy nguy hiểm, nhưng Tiểu Tà sẽ không hại cháu, nó dù có chết cũng sẽ tìm cách bảo toàn mạng sống của cháu!" Bà lão thấy Lê Thốc đồng ý, lúc này mới tiếp tục nói.

Có được lời cam đoan của Lê Thốc, lá bài tình cảm này của mình cũng coi như không uổng phí.

Đứa trẻ này, bà lão nhìn rất thấu.

Giống hệt Ngô Tà năm xưa, một khi đã hứa, sẽ không thất hứa.

Bà lão hoàn thành nhiệm vụ của mình, Ngô Nhị Bách cũng nên bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, Trương Nhật Sán cũng tìm đến Tô Cảnh.

Giải Tiểu Hoa, đã có tin tức!

Anh ấy đã lấy được một phần danh sách.

Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều chưa được xác nhận.

Cho nên, định bày một cục diện giả chết.

Trương Nhật Sán nói xong với Tô Cảnh, Tô Cảnh cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi đưa ra một số chi tiết, liền trực tiếp thông báo cho Giải Tiểu Hoa.

Sau khi đào ra những ám tử của Uông gia ẩn nấp trong Cửu Môn, Trương Nhật Sán liền có thể liên thủ với Ngô Nhị Bách tiến hành thanh trừ.

Ngày hôm sau.

Để Thanh Thanh Mạn và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở lại Bạch Ngọc Kinh.

Tô Cảnh và Trương Nhật Sán thì sáng sớm đã đi đến Ngô Sơn Cư.

Đến địa điểm đã hẹn đợi Lê Thốc.

Nơi này, tuyệt đối là một trong những nơi bí mật nhất trên thế giới.

Đây là mật thất mà Ngô lão cẩu đã xây dựng năm xưa, và được giữ nguyên cho đến bây giờ.

Chìa khóa mở mật thất, chỉ có một.

Đó chính là cặp song hưởng hoàn trong tay Trương Nhật Sán.

Lê Thốc cũng không phải kẻ ngốc, hôm qua khi đi dạo Ngô Sơn Cư, đã dò xét địa điểm rồi.

Cho nên, sáng sớm đã lén lút đến nơi này.

Trên khóa mật mã, nhập ngày mình ra khỏi sa mạc.

Quả nhiên, đây chính là mật mã chính xác.

Sau khi vào, là một hành lang dài như mộ đạo, toàn bộ được lát bằng gạch đá xanh.

Lê Thốc cẩn thận đóng cửa lại, bật đèn pin trên điện thoại, sau đó đi vào.

Sau khi qua một khúc cua.

Trương Nhật Sán bất ngờ xuất hiện trước mắt. "Cậu quả nhiên ở đây!" "Tô Vạn đâu?

Anh không làm gì cậu ta chứ?" Lê Thốc tiến lên, trực tiếp hỏi. "Nó rất tốt!" "Đợi chúng ta rời đi, nó sẽ quay lại!" "Đi thôi, đưa cậu đến một nơi, đừng để Tô gia đợi lâu!" Nói rồi, Trương Nhật Sán trực tiếp quay người đi vào bên trong.

Lê Thốc dừng lại một lát, sau đó mới vội vàng đi theo.

Nhìn những công cụ rải rác trên mặt đất, cùng với những thứ kỳ hình quái trạng treo trên tường.

Lê Thốc không khỏi hỏi. "Đây đều là những thứ gì vậy ạ?" "Đồ nghề kiếm cơm của Cửu Môn!" Trương Nhật Sán nhàn nhạt nói một câu, sau đó tháo cặp song hưởng hoàn trên tay cắm vào lỗ khóa đặc chế trên một bức tường.

Rất nhanh, cửa đá liền từ từ mở ra! "Vào với tôi!" Hô một tiếng với Lê Thốc, Trương Nhật Sán liền dẫn đầu đi vào.

Lê Thốc cũng đi sát theo sau.

Bên trong, là một mật thất cực kỳ rộng rãi, xung quanh đặt không ít giá sắt, bên trên dường như bày không ít bình thủy tinh.

Trong bóng tối, Lê Thốc nhìn thấy một bóng đen đứng cách đó không xa, một chút ánh lửa đỏ rực ẩn hiện.

Chương 305

Trương Nhật Sán trực tiếp đi tới. "Tô gia, người đã đưa đến rồi!" Gật đầu, Tô Cảnh cầm lấy diêm trên bàn, châm một ngọn đèn dầu.

Nhìn Tô Cảnh, Lê Thốc nghi hoặc hỏi. "Tô gia, đây là nơi nào vậy ạ?" "Một nơi khó tìm nhất trên thế giới!" "Đến đây đi!" Nhàn nhạt nói một câu với Lê Thốc.

Tô Cảnh liền lấy hai bình thủy tinh từ trên giá xuống.

Đợi Lê Thốc đến gần, lúc này mới lên tiếng hỏi. "Hai thứ này, nhận ra không?" "Rắn đen, Cửu Đầu Xà Bách!" Lê Thốc gật đầu, trực tiếp lên tiếng nói.

Trong bình rõ ràng là tiêu bản của hai sinh vật này. "Tô gia, hai thứ này tại sao lại ở đây?" Tô Cảnh thì nhìn Trương Nhật Sán một cái. "Vậy cậu phải hỏi anh ấy!" Nghe vậy, Lê Thốc có chút nghi hoặc nhìn về phía Trương Nhật Sán. "Còn nhớ những lu sắt trong Cổ Đồng Kinh không?" "Phần lớn đều được đưa đến đây!" "Tại sao vậy ạ?" Lê Thốc càng không hiểu. "Cái tính tò mò đến tận cùng này của cậu, cũng khá giống Ngô Tà đó!" Trương Nhật Sán không nhịn được cười. "Cậu chỉ cần biết, sau khi ra khỏi đây, đừng tin bất kỳ ai!" "Và nhiệm vụ của cậu, chính là tìm ra gia tộc thứ mười đã biến mất!" Nghe vậy, Lê Thốc không khỏi ngẩn ra - "Gia tộc thứ mười?

Các người không phải là Cửu Môn sao?" "Gia tộc này, là một gia tộc cực kỳ cực đoan và bí ẩn, trước đây người Cửu Môn chết rất nhiều ở Cổ Đồng Kinh, có liên quan đến bọn họ!" "Hơn nữa, toàn bộ Cửu Môn của chúng ta, cũng luôn sống dưới sự giám sát và xâm nhập của bọn họ!" "Thế hệ trước sau khi phát hiện, đều không nhắc đến bọn họ, cho nên hiện tại thế hệ mới hầu như không có mấy người

biết sự tồn tại của bọn họ." Trương Nhật Sán nhàn nhạt giải thích. "Bọn họ, rốt cuộc là gì?" Nghe vậy, Tô Cảnh ở bên cạnh nhàn nhạt lên tiếng. "Bọn họ, chính là Uông gia!" "Tôi và Uông gia, mười năm trước đã kết oán, tuy tôi không thuộc người Cửu Môn, nhưng vợ tôi là người trong Cửu Môn, bị Uông gia hãm hại sâu sắc, cho nên, năm xưa tôi đã thực hiện một kế hoạch." "Trong một địa cung, dẫn người tiêu diệt phần lớn người Uông gia, không thiếu cao tầng Uông gia!" "Nhưng bách túc chi trùng, chết mà không cứng, bọn họ trải qua mười năm dưỡng sức, đã khôi phục phần lớn." "Hơn nữa bọn họ, giống như lũ chuột cống vậy, ẩn nấp cực kỳ sâu!" "Trước đây khi ra khỏi Cổ Đồng Kinh, tôi mới tìm được một căn cứ thí nghiệm của bọn họ, và đã phá hủy nó!" "Nhưng, quan trọng nhất, vẫn là căn cứ huấn luyện của bọn họ!" "Trước đây Ngô Tà tìm tôi, nói đã lập ra một kế hoạch." "Anh ấy đề nghị, tìm một người ngoài cuộc, để người đó thực hiện kế hoạch thanh tẩy!" "Và người đó, chính là cậu!" "Hơn nữa, cũng chỉ có cậu!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Lê Thốc cả người dường như mất hết sức lực, dựa vào bàn bên cạnh. "Cho nên, các người ngay từ đầu đã chọn tôi rồi sao?" "Hoàng Nham, Ngô Tà, và cả các người..." "Một ván cờ lớn thật khéo!" "Nhưng tại sao lại là tôi?" Lê Thốc có chút không hiểu hỏi. "Bởi vì, cậu và Ngô Tà là cùng một loại người!" "Trong Cổ Đồng Kinh, cậu có phát hiện mình có thể đọc được một số ký ức không thuộc về mình không?" "Độc tố của rắn đen, có thể lưu trữ những cảnh tượng đã từng nhìn thấy, và cậu, chính là có khả năng giải mã loại thông tin này!" "Uông gia, cần cậu!" "Cho nên, chỉ có thể là cậu, chúng ta cũng chỉ có thể chọn cậu!" "Lê Thốc, đây là số mệnh của cậu!" "Sau khi ra khỏi đây, đừng tin bất kỳ ai, bởi vì mỗi một người, đều có thể là người của Uông gia!" "Kế hoạch một khi đã bắt đầu, sẽ không dừng lại, cậu đã nhập cuộc, thì đã không còn đường lùi nữa rồi!" "Tất cả những điều này, chỉ khi triệt để thanh tẩy Uông gia, mới kết thúc!" "Cậu yên tâm, người của chúng ta, sẽ bảo vệ

tốt cậu!" "Cho nên, cậu có thể yên tâm mà làm!

Hơn nữa, tôi tin tưởng cậu!" Tô Cảnh nhìn Lê Thốc, nhàn nhạt cười nói.

Nhưng Lê Thốc lại mặt không biểu cảm, dường như không để tâm đến lời Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh tin rằng, thằng nhóc này sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

Nhìn đồng hồ, Tô Cảnh lại tiếp tục nói. "Để nó tự mình tĩnh tâm đi!" "Chúng ta cũng nên đi rồi!" "Được!" "Thằng nhóc, lát nữa cậu tự mình rời đi nhé!

Tô Vạn lát nữa sẽ đến Ngô Sơn Cư!" Trương Nhật Sán gật đầu, sau đó lại nói với Lê Thốc một câu.

Tiếp đó cùng Tô Cảnh rời khỏi mật thất này.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lê Thốc hít sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm.

Xem ra, mình thật sự không thể trở lại làm người bình thường nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Lê Thốc không khỏi cười khổ.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Lê Thốc đột nhiên reo lên. "Alo, Hảo ca, có chuyện gì vậy?" "Lê Thốc, khi nào cậu về?

Lại có người gửi cho cậu hai xe chuyển phát nhanh!

Là hai xe đó!" "Bên trong còn có quan tài, làm sao bây giờ?" Nghe vậy, Lê Thốc khá bình tĩnh. "Đừng hoảng, Hảo ca, cậu giúp tôi thuê một nhà kho, trước tiên cứ để những thứ này vào đó!" "Tôi sẽ về ngay!" Lúc này, cậu ta cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự của những gói chuyển phát nhanh này.

Mang theo trang bị, trở lại Cổ Đồng Kinh!

Nghĩ đến vẻ mặt cúi người khẩn cầu của bà lão, cùng với những kỷ niệm nhỏ nhặt khi ở cùng Ngô Tà trước đây.

Đương nhiên, còn có sự mất tích của Thẩm Quỳnh và mối liên hệ với Cổ Đồng Kinh.

Trong lòng Lê Thốc đã hạ quyết tâm.

Đã như vậy, vậy thì trở lại Cổ Đồng Kinh!

Thổi tắt đèn dầu, Lê Thốc sau đó cũng rời khỏi mật thất này.

Còn Tô Cảnh và Trương Nhật Sán sau khi ra ngoài, thì trực tiếp lái xe về Bạch Ngọc Kinh.

Không dừng lại quá lâu ở nơi này, họ lên đường đến sân bay, lập tức bay về kinh.

Sau khi Tô Cảnh cùng đoàn người lên máy bay.

Lê Thốc cũng tái ngộ cùng Tô Vạn.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Lê Thốc càng tin rằng ý của họ là muốn mình trở lại Cổ Đồng Kinh.

Cho nên cũng trực tiếp đặt vé trên mạng, trước tiên về kinh đô.

Kiểm kê những gói chuyển phát nhanh đã gửi cho mình rồi tính sau.

Chiều hai giờ.

Tô Cảnh cùng đoàn người xuất hiện bên ngoài sân bay.

Trước khi đến Tô Cảnh đã bảo Thanh Thanh Mạn sắp xếp xe đến.

Vừa ra ngoài, liền ngồi xe trực tiếp trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong đang ngồi trong văn phòng, đợi Tô Cảnh đến.

Trên bàn, bày một chiếc hộp hình chữ nhật dài.

Không lâu sau, Tô Cảnh liền dẫn Thanh Thanh Mạn và Tinh Tuyệt Nữ Vương đi vào. "Ông xã!" Thấy Tô Cảnh đến, Doãn Nam Phong đứng dậy cầm lấy chiếc hộp đưa cho Tô Cảnh. "Huyền Nữ đã mang nó từ chỗ Vương Bàn Tử về rồi!" "Tiện thể xử lý ba tên người Uông gia giám sát Vương Bàn Tử!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Trực tiếp mở chiếc hộp, bên trong rõ ràng là một con rắn đen bị phong ấn trong vật liệu dạng hổ phách.

Sau khi nhìn một cái xác nhận không có sai sót, Tô Cảnh lúc này mới nói với Doãn Nam Phong. "Nam Phong, sắp xếp cho anh bảy tám cao thủ!

Anh muốn đi đến biên giới Trung Miến!" Nghe vậy, Doãn Nam Phong trực tiếp gật đầu. "Được!" "Khi nào anh về?" "Ba ngày!" "Chuyện này, không thể chậm trễ!" "Trong kế hoạch sau này, nó sẽ có tác dụng rất lớn!" "Xử lý xong chuyện này, lại lên đường đi Cổ Đồng Kinh một chuyến, bắt gọn tất cả người Uông gia trong Cửu Môn!" "Sau đó, chúng ta chỉ cần chờ tin tức là được!" "Đến lúc đó, là có thể phát động tổng tấn công vào Uông gia!" "Giải quyết Uông gia, nỗi lo trong lòng anh cũng coi như đã được loại bỏ..." Ngày hôm sau, Tô gia và đoàn người xuất hiện trên một ngọn núi tại biên giới Trung - Miến.

Trên núi, cây cối cao lớn rậm rạp.

Trần gia và Hồng gia của Cửu Môn năm xưa từng hoạt động ở đây, sau này một phần người ở lại định cư, sống bằng nghề khai thác ngọc thụ hóa.

Hôm qua, sau khi có được con rắn, Tô Cảnh và Trương Nhật Sán liền dẫn người cùng nhau cấp tốc đến đây suốt đêm.

Thời gian hẹn với Ngô Tà chỉ có ba ngày, nhất định phải sắp xếp mọi thứ ổn thỏa trong ba ngày này.

Khi dòng sông ngầm dưới lòng Cổ Đồng Kinh xuất hiện, Lê Thốc và nhóm của cậu ta nhất định sẽ đến được Cổ Đồng Kinh trong vài ngày tới và gặp lại Ngô Tà.

Sau đó, có thể thông qua việc Giải Tiểu Hoa giả chết, dàn xếp để tìm ra người của Uông gia ẩn mình trong Cửu Môn, đồng thời dẫn người của Cửu Môn đến Cổ Đồng Kinh, rồi ở đó, quét sạch những nhân vật cấp cao của Uông gia trong Cửu Môn.

Khoảng thời gian này, nhất định phải hoàn thành trong vòng mười ngày.

Và Lê Thốc, cũng sẽ vào ngày thứ mười, gặp những người của Uông gia đã tiến vào Cổ Đồng Kinh.

Sau khi cậu ta bị họ mang đi, kế hoạch mới có thể bước vào giai đoạn cuối cùng.

Một nhóm người đứng rải rác trên đỉnh núi.

Tô Cảnh thì tựa vào thân cây bên cạnh, nghịch điện thoại.

Một cô gái tóc dài buộc sau gáy, mặc một bộ đồ da màu đen, gương mặt tinh xảo, đứng bên cạnh Tô Cảnh, đang nghịch những chiếc dao găm đặc chế đeo trên ngón tay.

Chính là Hoắc Hủ.

Nghe Tô Cảnh muốn đến biên giới Trung - Miến, Hoắc Hữu Tuyết liền sắp xếp cô đi cùng.

Trên lưng cô còn đeo một hộp gỗ hình chữ nhật dài, bên trong đựng chính là con rắn mà Ngô Tà đã gửi về.

Nhìn những bức ảnh Thanh Thanh Mạn gửi đến trên điện thoại,

Tô Cảnh gật đầu.

Rồi nói với Trương Nhật Sán một câu: “Trương hội trưởng, mấy đứa trẻ đó đã phát hiện thi thể trong bưu kiện rồi.

Chắc là rất nhanh sẽ xuất phát thôi!

Chương 306

Chúng ta cũng phải nhanh lên!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Trương Nhật Sán nhìn đồng hồ.

"Tô gia, người của Hồng gia sắp đến!

Giải Tiểu Hoa chắc cũng đã xuất phát rồi!" Nói xong, Trương Nhật Sán nhìn xung quanh, rồi tiếp tục nói thêm một câu: "Chúng ta đi đến đây, khắp nơi đều là đá vụn và vết nổ.

Điều đó cho thấy người ở đây chắc là muốn phá núi để đào thứ gì đó ra.

Nhưng nơi này bây giờ lại không thấy một bóng người nào, rất bất thường, mọi người cẩn thận một chút!" Tuy nhiên, lời vừa dứt, không xa đã có một thôn dân đeo gùi, bịt một mắt, trên mặt còn có mấy vết sẹo dao, đi tới.

Thấy người này, một thuộc hạ bên cạnh liền tiến lên chắp tay hỏi bằng tiếng Miến: "Lão hương, chúng tôi từ nơi khác đến, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?" Rồi thôn dân đó nói một tràng dài lằng nhằng, sau đó liền rời đi.

Lúc này, thuộc hạ đó mới giải thích với mọi người: "Thôn dân này nói họ đang giúp thủ lĩnh ở đây khai thác ngọc thụ hóa, chỉ là đi ngang qua đây thôi!" Nghe vậy, Hoắc Hủ đang đứng cạnh Tô Cảnh lại nhíu mày: "Hắn ta không phải người bình thường, trên người có mùi máu tanh!

Không thể che giấu được, chắc chắn đã giết người!" La Tước bên cạnh cũng gật đầu: "Thân thủ cũng không tệ!" Trương Nhật Sán gật đầu: "Xem ra nơi này nhất định có bí mật gì đó không thể tiết lộ, mọi người cẩn thận một chút!

Chúng ta chỉ có ba ngày thôi!" Tô Cảnh thì không nói gì, nhìn bóng lưng thôn dân đi xa, đôi mắt hơi híp lại, khiến người khác không thể nhìn rõ tâm tư của anh.

Người đó nói, chắc là đồng bọn của Trần gia Cửu Môn.

Vừa nãy Tô Cảnh đã nhìn thấy vết chai ở kẽ ngón cái và ngón trỏ của hắn ta.

Chỉ những người thường xuyên luyện tập sử dụng Cửu Trảo Câu mới có.

Xem ra, Trần Kim Thủy vẫn luôn để mắt đến những thứ trong địa cung bên dưới.

Chuyến này, chắc sẽ không nhàm chán rồi… Đợi khoảng mười lăm phút.

Sau đó, từ con đường núi không xa, một người đàn ông trung niên mặc áo ba lỗ chạy đến.

Chính là người phụ trách của Hồng gia ở đây, Lão Thiết.

"Trương hội trưởng!" "Lão Thiết, xảy ra chuyện gì vậy?" Người đàn ông được gọi là Lão Thiết này, quanh năm ở biên giới Trung - Miến, đương nhiên không nhận ra Tô Cảnh.

Nhưng lại rất quen thuộc với Trương Nhật Sán, vị hội trưởng Cửu Môn này.

Cuộc đối thoại của hai người cũng thu hút sự chú ý của Tô Cảnh.

Ban đầu mục đích đến đây là để tìm địa cung mà Trần Bì A Tứ đã xây cho Phật gia năm xưa.

Nơi đó có một thứ gì đó liên quan đến Cổ Đồng Kinh.

Nhưng Tô Cảnh đến đây, không mấy hứng thú với thứ đó.

Mục đích chính là mượn cơ quan trong địa cung để giấu con rắn mà Ngô Tà gửi về.

Những con rắn mà Uông gia mang ra từ Cổ Đồng Kinh, chỉ là cơ quan xà ghi lại ký ức của Ngô Tà.

Một khi Lê Thốc đã vào Uông gia, con rắn này sẽ trở thành bùa hộ mệnh của Lê Thốc.

Nhưng cuối cùng, muốn cậu ta giành được sự tin tưởng của Uông gia, điều quan trọng nhất vẫn là con hắc mao xà thật sự ghi lại ký ức của Uông Tàng Hải này.

Hơn nữa, nó còn có thể bảo vệ an toàn cho Lê Thốc.

Nhưng bây giờ xem ra, nơi này dường như đã xảy ra một số bất ngờ.

"Tôi cũng không biết nữa!

Trương hội trưởng, từ sau khi gia chủ Giải gia đến đây vào tháng trước, nơi này đã xảy ra không ít chuyện lạ!" "Chuyện lạ gì?" Tô Cảnh dẫn Hoắc Hủ đi tới, trực tiếp lên tiếng hỏi một câu.

"Vị này là?" "Vị này là Tô gia!

Cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Nghe Trương Nhật Sán nói vậy, Lão Thiết lập tức kính cẩn.

Rồi chắp tay vái Tô Cảnh, cung kính nói một câu: "Thì ra là Tô gia, đã nghe đại danh từ lâu!" Tuy chưa từng gặp mặt Tô Cảnh, nhưng cũng đã nghe về sự tích Tô Cảnh thắp liên tiếp chín ngọn thiên đăng chỉ để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân năm xưa.

Đó mới là đại gia thực sự!

Huống hồ thiên hạ đồn đại, vị Tô gia này không chỉ là Cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà còn là Cô gia của Hoắc gia.

Người như vậy, một đầu mục Cửu Môn bình thường như mình, căn bản không thể đắc tội.

Đương nhiên phải cung kính một chút.

Thấy hắn ta như vậy, Tô Cảnh xua tay: "Không cần đa lễ, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nghe vậy, sắc mặt Lão Thiết lập tức thay đổi.

"Chuyện này, khó nói quá!

Tô gia, Trương hội trưởng, tôi vẫn là nên dẫn hai vị tự mình đi xem đi!" Thấy Tô Cảnh và Trương Nhật Sán đều gật đầu, hắn ta mới dẫn mọi người đi về phía xa.

"Thúc Thiết, tại sao Cửu Môn lại còn có công việc ở một nơi hẻo lánh như vậy?" Vừa đi, Khảm Kiên vừa nghi hoặc hỏi một câu.

"Năm xưa Cửu Môn từng hoạt động ở đây, sau này chúng ta liền ở lại, bao nhiêu năm nay, cũng đã sớm coi đây là nhà rồi!" Lão Thiết cảm thán một câu.

Rồi nhanh chóng nói với Trương Nhật Sán: "Trương hội trưởng, phía trước chính là rồi!" Đoàn người tăng tốc, rất nhanh đã đến một khoảng đất trống trên đỉnh núi.

Tình hình dưới núi, nhìn một cái là thấy rõ.

Mà dưới núi, hóa ra là từng hố lớn.

Lúc này Lão Thiết cũng lên tiếng giải thích: "Hôm qua dân làng ở đây khai thác ngọc thụ hóa, phát hiện ra một cánh cửa đồng!

Bọn họ vốn định phá cánh cửa đồng này ra, xem bên trong có gì.

Nhưng không ngờ, lại gây ra động đất!

Thế nên mới xuất hiện những hố lớn này!" Lão Thiết giải thích xong, Tô Cảnh không khỏi sáng mắt lên.

Có lẽ, cánh cửa đồng đó chính là lối vào địa cung!

"Đi thôi, xuống khám phá thôi!

Tôi muốn xem xem, rốt cuộc là tình huống gì!" Dưới núi!

Một nhóm người đến trước một hố lớn.

Nhìn tình hình bên trong, ai nấy đều biến sắc.

Bên trong, hóa ra có bốn năm xác khô mặc quần áo khác nhau, nằm ngang dưới đáy hố trong tư thế cực kỳ kỳ dị.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán cúi xuống, dùng ngón tay bốc một nhúm đất, đưa lên mũi ngửi.

Tô Cảnh đứng bên cạnh, nhìn tình hình bên dưới.

Rồi ra hiệu cho đám thuộc hạ phía sau: "Xuống đó mang thi thể lên cho tôi!" "Vâng, Tô gia!" Đáp lời, hai thuộc hạ liền nhảy xuống.

Phối hợp với người ở trên, họ lần lượt đưa thi thể lên, xếp thành một hàng chỉnh tề.

Rồi Hoắc Hủ đi tới, cúi người kiểm tra một chút.

Rất nhanh liền phát hiện ra manh mối: "Tô gia, những người này chết giống nhau, đều là bị người ta chôn sống trong đất." Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, rồi cúi xuống nhặt chiếc ba lô trên người thi thể.

Đổ đồ bên trong ra, toàn bộ đều là công cụ xuống mộ.

"Mục đích giống nhau, cách chết giống nhau, vấn đề chắc là xuất hiện ở vị trí đào hố!" Tô Cảnh thản nhiên nói.

Trương Nhật Sán bên cạnh cũng hưởng ứng gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì… xuống mộ!" Nói rồi, mỉm cười nhìn Tô Cảnh.

Xem ra, địa cung bên dưới, không ít người đang để mắt tới!

"Xuống mộ?

Trương hội trưởng, đây là địa bàn của Trần gia!

Chúng ta mạo hiểm xuống, e rằng sẽ bị mang tội danh xé bỏ hiệp định mất!" Lão Thiết bên cạnh lo lắng nói.

"Ai dám có ý kiến, giết là được rồi…" Hoắc Hủ bên cạnh thản nhiên nói.

Nhìn cô gái này, Lão Thiết cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Tiểu Hủ, đừng có động một tí là muốn giết người thế!

Bây giờ là xã hội pháp trị, chúng ta là người văn minh mà!" Tô Cảnh vươn vai lười biếng, thản nhiên nói.

"Cô gia dạy phải!" Nghe vậy, Hoắc Hủ cười đáp một câu.

Nhìn Trương Nhật Sán, Tô Cảnh lại tiếp tục: "Trương hội trưởng, vì đây là địa bàn của Trần gia, vậy chúng ta cứ đi chào hỏi một tiếng đi!

Tin rằng người của Trần gia sẽ không có ý kiến gì đâu!" "Được!

Vậy chúng ta đi một chuyến!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, Trương Nhật Sán liền cười gật đầu.

Sau đó, đoàn người liền dưới sự dẫn dắt của Lão Thiết, đi đến địa điểm trú quân của Trần gia.

Địa điểm trú quân của Trần gia.

Đoàn người Tô Cảnh vừa đến, liền nghe thấy bên trong truyền ra từng trận âm thanh đánh nhau.

Chương 307

Dường như là vì một chút khẩu chiến, hai thuộc hạ đã đánh nhau.

Nhưng bên cạnh lại còn có tiếng reo hò cổ vũ.

Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi lắc đầu: "Qua đó thấy hổ báo, người của Trần gia đều như vậy, Trần Kim Thủy, vị gia chủ đứng đầu này, có thể tốt đến đâu được?" Lúc này, một thuộc hạ ở cửa, thấy đoàn người Tô Cảnh đến, liền cười hì hì chạy tới, gọi Trương Nhật Sán một tiếng: "Ôi!

Trương hội trưởng!" "Người phụ trách bên ông đâu?" Nhìn thuộc hạ này, Trương Nhật Sán thản nhiên hỏi một câu.

Nhưng Trần gia quả thực đã mục nát đến tận xương tủy, cùng thuộc một hiệp hội.

Đối với Trương Nhật Sán, vị hội trưởng này, hoàn toàn không có chút kính trọng nào.

"Trương hội trưởng tìm người phụ trách khu vực của chúng tôi có việc gì à?

Mã gia của chúng tôi bận trăm công nghìn việc, ngài muốn gặp Mã gia, thì ít nhất cũng phải…" Thuộc hạ này âm dương quái khí nói, rồi đưa ngón tay ra vẫy vẫy về phía Trương Nhật Sán.

Thấy cái dáng vẻ bố đời của tên này, Tô Cảnh nhíu mày, cười lạnh một tiếng: "Đúng là Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi!

Tiểu Hủ, giết!" "Vâng, Cô gia!" Gật đầu, Hoắc Hủ từ trong túi lấy ra những chiếc dao găm bằng thép tinh luyện, rồi đeo vào ngón trỏ.

Một cái lướt nhẹ liền biến mất tại chỗ.

Rồi xuất hiện trước mặt tên kia.

Sau đó, thuộc hạ này liền ngã vật xuống đất.

Một vết cắt dài và hẹp trên cổ họng phun ra dòng máu nóng hổi.

Chỉ co giật một lát, liền mất đi hơi thở.

Thấy vậy, Lão Thiết trong lòng thắt lại, có chút nghi hoặc lẩm bẩm một câu: "Không phải nói xã hội pháp trị sao?

Sao lại còn giết người?" Liếc nhìn Lão Thiết một cái, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong lên: "Ở cái rừng sâu núi thẳm này, nói với tôi cái gì mà xã hội pháp trị?

Ai thấy tôi giết hắn ta?

Rõ ràng là hắn ta tự mình ngã đập đầu vào cành cây mà đứt cổ họng!" Nghe vậy, rất nhiều thuộc hạ bao gồm cả La Tước và Khảm Kiên đều vội vàng hưởng ứng.

Tô đại quan nhân là người giảng đạo lý nhất!

Tiên phong văn minh!

Trương Nhật Sán cũng không nhịn được cười.

"Tô gia nói đúng!" Lão Thiết: "……" "Đi thôi, tôi muốn xem xem Mã gia này là thần thánh phương nào, lại bày đặt ra vẻ lớn như vậy!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi đi về phía căn nhà gỗ phía trước.

La Tước đi trước, đẩy cửa gỗ ra, rồi vén rèm cửa lên.

Tô Cảnh bước vào, liền nhìn thấy hai thanh niên đang vật lộn trên sàn nhà, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng đối phương.

Thấy vậy, Tô Cảnh một cước đá qua: "Chó tốt không cản đường!" Hai thuộc hạ trực tiếp bị Tô Cảnh một cước đá bay.

Rất nhiều thuộc hạ bên trong, trực tiếp bị Tô Cảnh chấn động.

Người đàn ông trung niên ngồi giữa bàn, đầu trọc lóc, chắc là Mã gia mà tên đoản mệnh kia vừa nói đến.

Nhưng lúc này, hắn ta cũng ngẩn người một chút.

"Ngươi… chính là người phụ trách khu vực này?" "Mẹ kiếp ngươi là ai!

Sao lại kiêu ngạo như vậy?" Mã gia nghe Tô Cảnh lên tiếng, lúc này mới phản ứng lại, rồi sắc mặt trầm xuống, lập tức cảm thấy mất mặt.

Hắn ta đập bàn đứng dậy.

Rất nhiều thuộc hạ bên cạnh cũng phản ứng lại, mỗi người đều cầm lấy đồ vật bên cạnh.

"Ngươi không nhận ra Tô gia, lẽ nào ngay cả ta cũng không nhận ra sao?" Lời Mã gia vừa dứt, liền nghe thấy một giọng nói từ phía sau Tô Cảnh truyền đến.

Rồi liền nhìn thấy Trương Nhật Sán bước đến bên cạnh Tô Cảnh.

"Trương hội trưởng?

Gió nào đã thổi ngài đến cái nơi chim không thèm ỉa này của tôi vậy?" "Các ngài muốn xuống mộ phải không?

Trương hội trưởng ngài cũng có hứng thú sao?" Nghe vậy, Mã gia âm dương quái khí nói.

"Xuống mộ thì được, nhưng để tôi vào lấy một thứ trước đã!

Dựa vào cái gì?

Làm ăn mà, thứ này tôi nhất định phải có được!

Ngài ra giá đi!" Trương Nhật Sán thản nhiên nói.

“Cái giá này, tôi không ra được!

Dù sao chúng ta cũng là đồng bào Cửu Môn, ngài lại là hội trưởng, tôi cũng không muốn đắc tội ngài!

Đương nhiên, tuy không biết vị Tô gia bên cạnh ngài có lai lịch thế nào, nhưng chắc hẳn cũng không phải vai vế đơn giản!” Dù sao, vừa vào Trương Nhật Sán đã đứng sau Tô Cảnh một bước, Mã gia đương nhiên đã nhìn thấy.

Bây giờ thân phận của Tô Cảnh không hề đơn giản!

Nhưng vừa nãy Tô Cảnh lại khiến hắn ta mất mặt.

Cho nên, hắn ta vừa mới nghĩ ra một cách giải quyết tạm thời.

“Nhưng, vị Tô gia này vừa vào đã ra tay làm bị thương hai thuộc hạ của tôi, cái cục tức này tôi không nuốt trôi được!

Thế này nhé!

Anh em, mang hai bình rượu ra đây!

Hai vị, uống hết hai bình rượu này, vậy thì chuyện này, cứ thế mà định!” Mã gia cười hì hì nói một câu.

Nhìn cái tên này, Tô Cảnh không khỏi bật cười nhẹ: “Mã gia phải không… Ai cho ngươi cái ảo giác rằng chúng ta đang thương lượng với các ngươi!

Đến đây một chuyến, cũng coi như đã chào hỏi các ngươi rồi!

Không cần phải xin phép các ngươi đâu!

Bởi vì, các ngươi không hề có thực lực để lật bàn!” Tô Cảnh nói rồi, trực tiếp đập mạnh xuống bàn, hai bình rượu bị chấn vỡ, rượu bắn tung tóe!

Anh lấy ra một cái bật lửa, mở ra rồi ném về phía bọn họ.

Ngay lập tức, rượu bén lửa, bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Những người này lập tức hoảng loạn dập lửa trên người.

Còn Tô Cảnh và đoàn người thì trực tiếp bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Mã gia dẫn những thuộc hạ không bị lửa thiêu đuổi theo, rồi liền nhìn thấy thi thể bên ngoài.

Ngay lập tức vẻ mặt đầy phẫn nộ: "Ngươi lại còn giết người của ta sao?

Mối thù này, chúng ta đã kết rồi!

Có bản lĩnh thì báo tên ra!" Tô Cảnh không quay đầu lại, nhưng Hoắc Hủ thì lại ném ra một con dao găm về phía sau, trực tiếp sượt qua đỉnh đầu Mã gia, gọt mất một mảng lớn da đầu, máu bắn tung tóe.

Còn giọng nói của Tô Cảnh cũng kịp thời truyền đến: "Nói với Trần Kim Thủy, người giết người là Tô Cảnh!

Xem hắn ta có cái gan đó không, để ra tay với tôi!" Mã gia quanh năm ẩn mình trong sơn cốc, tuy không nhận ra Tô Cảnh.

Nhưng bằng thái độ của anh hôm nay, cùng với mức độ kính trọng của Trương Nhật Sán, vị hội trưởng Cửu Môn đối với anh.

Tuyệt đối không phải vai vế đơn giản nào.

Bây giờ trong lòng hắn ta mơ hồ có một dự cảm, mình đã chọc phải người không nên chọc rồi.

Hắn ta thậm chí còn không có dũng khí đuổi theo, chỉ có thể nhìn Tô Cảnh và đoàn người ngang ngược rời đi.

"Chết tiệt!

Đại Phi, ngươi đi nói chuyện này cho gia chủ biết!

Những người khác đi cùng ta dập lửa!" Ngoài một hố lớn nào đó.

Tô Cảnh và đoàn người đứng rải rác.

Nhìn tình hình bên trong, Tô Cảnh gật đầu với Trương Nhật Sán.

Rồi vẫy tay về phía đám thuộc hạ đang đứng bên cạnh: "Đi mang thi thể dưới đó lên!" Rất nhanh, mấy thuộc hạ liền nhanh nhẹn mang thi thể từ dưới lên.

Nhìn bốn năm cái cửa hang bên trong hố, Hoắc Hủ trực tiếp lên tiếng hỏi: "Cô gia, chúng ta phải đi vào cửa hang nào?" "Mấy cái cửa hang này, đều không vào được!" Nhìn vào trong hố, Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Nghe vậy, mọi người đều ngẩn người.

Chỉ có Trương Nhật Sán vỗ tay.

Chương 308

"Tô gia quả nhiên có nhãn lực tốt!

Tôi từng xem qua một loại địa cung trong cổ tịch, tên là Cô Lăng!

Sẽ được xây dựng theo một phương thức cực kỳ độc ác.

Nếu không tìm được lối vào chính xác, đi vào chính là đường chết!

Những thi thể này, chết một cách quỷ dị, nằm rạp trong hang, hiển nhiên là đã chạm vào cơ quan nào đó!

Cho nên lối vào thực sự, không nằm trong mấy cái cửa hang này!" Trương Nhật Sán giải thích xong, mọi người lúc này mới gật đầu.

Sau đó, Tô Cảnh nhảy vút lên, nhẹ nhàng đáp xuống đáy hố.

Kim quang lóe lên trong mắt, anh nhìn xung quanh một chút, rất nhanh liền phát hiện ra manh mối.

Anh giơ tay vẽ một vết tích trên một bức vách động bên cạnh.

Rồi mới nhảy ra ngoài hố, Hoắc Hủ vội vàng lấy khăn tay ra, lau tay cho Tô Cảnh.

"Mấy người các ngươi cầm công cụ, đào sâu vào hai mét ở chỗ tôi đã đánh dấu!" "Vâng, Tô gia!" Đám thuộc hạ nhận lệnh, lần lượt lấy công cụ ra, nhảy xuống đáy hố.

"Đợi một lát đi!

Đợi bọn họ đào được lối vào từ chỗ tôi vừa đánh dấu rồi nói!" Nghe vậy, Trương Nhật Sán cũng gật đầu.

Khảm Kiên bên cạnh thì khá ngạc nhiên.

"Tô gia quả nhiên là Tô gia, nhanh như vậy đã có thể tìm được lối

vào chính xác…” “Theo Tô gia, ngươi còn nhiều điều phải học!” La Tước liếc nhìn hắn ta một cái, thản nhiên lên tiếng.

Nghe hai người này nói vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười nhẹ.

Nhưng đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Lấy điện thoại ra, Tô Cảnh nhìn ghi chú.

“Vương Bàn Tử?

Xem ra ba tên tiểu quỷ kia, đã bắt đầu hành động rồi!” Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi nhấc máy.

“Alo!

Tô gia, cái mông đó của ngài, tôi đã lau dọn sạch sẽ rồi nhé!

Mấy đứa nhỏ kia đã phát hiện thi thể trong bưu kiện, có đứa còn bị hắc mao xà cắn một miếng, thằng nhóc đó đúng là mẹ kiếp xui xẻo…” Trên đường cao tốc Bắc Tam Hoàn ở kinh đô, Vương Bàn Tử lái một chiếc xe tải lớn, thao thao bất tuyệt qua điện thoại.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh nhíu mày: “Bàn Tử, cái tật nói nhiều của ngươi có sửa được không!

Với lại, đó không phải mông của tôi, là mông của Ngô Tà!

Thôi được rồi, không có việc gì thì cúp máy đây!” Nói hai câu, Tô Cảnh liền cúp điện thoại.

“Được rồi, đều là người một nhà, mông ai cũng là mông tôi!” Nghe thấy tiếng tút tút của điện thoại bên kia, Vương Bàn Tử bất lực thở dài một hơi.

Còn bên Tô Cảnh.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Cảnh liền nhìn về phía Trương Nhật Sán: “Trương hội trưởng, chúng ta cũng phải nhanh lên một chút rồi!”

Lúc này, thuộc hạ bên dưới cũng hô lên một câu: "Tô gia, đào được một cái hang rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, rồi thản nhiên lên tiếng: "Khảm Kiên, ngươi dẫn tám người bọn họ canh giữ bên ngoài!

Những người khác, đi cùng tôi xuống mộ!" Sự sắp xếp của Tô Cảnh, mọi người đương nhiên không có dị nghị.

Một đám thuộc hạ cũng đều trèo lên, Tô Cảnh và đoàn người đang chuẩn bị xuống.

Nhưng lại nghe thấy một giọng nói thô khàn từ phía sau truyền đến: "Khoan đã!

Tô gia!

Ngài khoan đã!" Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên để râu quai nón, mặc áo choàng lớn, dẫn theo bảy tám người nhanh chóng đi tới đây.

Trong số đó còn có Mã gia kia, nhưng trông hắn ta mũi xanh mặt sưng, hiển nhiên đã bị một trận đòn.

Thấy những người này, đám thuộc hạ lập tức cảnh giác.

Thấy họ lấy cung ra, La Tước đưa tay ra sau lưng cũng chuẩn bị rút cần câu ra bất cứ lúc nào.

Hoắc Hủ cũng đeo dao găm vào ngón tay, cảnh giác đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Nhìn tư thế này, nhóm người đối diện lập tức ngây ra.

Rồi người đàn ông trung niên kia liền tươi cười đi tới: "Tô gia, hiểu lầm!

Hiểu lầm!

Đừng động thủ nhé!" Tô Cảnh lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên này nhưng không lên tiếng.

Trương Nhật Sán thì thản nhiên hỏi một câu: “Trần Kim Thủy, ngươi đến đây, là muốn báo thù cho thuộc hạ của ngươi sao?” “Hiểu lầm lớn quá!

Trương hội trưởng, hiểu lầm lớn quá!

Ngài và Tô gia đến đây, tôi mừng còn không kịp!

Thuộc hạ này của tôi, đã đắc tội với Tô gia, tôi hoảng sợ quá!

Cái này không phải vội vàng dẫn đến xin lỗi sao?” Nói rồi vẫy tay, Mã gia với vẻ mặt thiểu não đi tới.

“Tô gia, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng chấp nhặt với tôi!” Thấy hắn ta như vậy, Tô Cảnh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Trần Kim Thủy đến đây, nào có thể đơn giản là xin lỗi.

“Xin lỗi?

Chỉ với thái độ này thôi sao?” Nghe lời này, sắc mặt Trần Kim Thủy chợt cứng lại.

Rồi một cước đá Mã gia ngã vật xuống đất.

Sau đó tháo Cửu Trảo Câu từ bên hông ra, ném về phía hắn ta.

Cửu Trảo Câu mở rộng, móng vuốt cắm vào đầu Mã gia.

Trần Kim Thủy giật mạnh, chín móng vuốt trực tiếp đâm sâu vào xương sọ của Mã gia.

Hắn còn chưa kịp phản ứng đã chết ngay tại chỗ!

Thu hồi Cửu Trảo Câu, Trần Kim Thủy lúc này mới cười nhìn Tô Cảnh: “Vì Tô gia không hài lòng, vậy thì tôi sẽ để hắn ta lấy cái chết tạ tội!” Nhìn chằm chằm hắn ta hồi lâu, Tô Cảnh đột nhiên cười khẽ: “Trần Kim Thủy à Trần Kim Thủy, bản lĩnh của Trần Bì thì chưa học được, nhưng cái vẻ lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn này thì lại học

được tám phần… Thôi được rồi, ngươi cũng không cần lấy cái đó làm cớ, có chuyện gì thì nói thẳng đi!" Cười hắc hắc, Trần Kim Thủy xoa xoa tay: "Tôi đây không phải nghe nói, hai vị muốn xuống mộ sao?

Nói là muốn lấy một món đồ bên trong… Hai vị đều là nhân vật lớn, muốn đồ bên trong, tôi Trần Kim Thủy đương nhiên không thể không đưa!

Nhưng mức độ nguy hiểm bên trong không phải là cao bình thường, mấy cao thủ dưới trướng tôi đều đã bỏ mạng ở đó.

Họ có thể chết, nhưng tôi không thể để hai vị chết trên địa bàn của Trần gia tôi được… Cho nên, cái này không phải tôi đến để hộ tống bảo vệ sao?" Nhìn cái dáng vẻ ngụy biện của hắn ta, Tô Cảnh không khỏi cười cười: "Trần Kim Thủy, ngươi nghĩ, ta cần ngươi đến để hộ tống bảo vệ sao?" Thấy Tô Cảnh không nể mặt như vậy, sắc mặt Trần Kim Thủy trầm xuống.

"Nhưng…" "Hợp tác cũng không phải không thể!" Nhưng sau khi Tô Cảnh nói xong, sắc mặt lập tức chuyển từ u ám sang tươi tắn.

Tốc độ biến sắc này, còn nhanh hơn nghệ thuật biến diện của Tứ Xuyên.

"Vậy cứ quyết định như vậy đi!

Tôi thấy thuộc hạ của ngài đã đào được lối vào rồi!

Vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, đi nhanh thôi?" Trần Kim Thủy nói xong, có chút nóng nảy dẫn người nhảy xuống đáy hố trước.

"Tô gia, tại sao phải đồng ý hợp tác với hắn ta?

Vừa nhìn đã thấy hắn ta không có ý tốt!" Khảm Kiên có chút khó hiểu, hỏi Tô Cảnh một câu.

"Mục đích của hắn ta rất rõ ràng, cũng là vì những thứ trong địa

cung!

Hơn nữa, hắn ta chắc hẳn đã phát hiện ra một thời gian rồi.

Có lẽ những vết nổ mà chúng ta thấy trên đường, đều là do hắn ta phái người gây ra!

Mục đích chính là vì địa cung bên dưới!

Hắn ta muốn đi cùng chúng ta xuống, chẳng qua là muốn mượn thủ đoạn của chúng ta để lấy được đồ bên trong.

Nhưng ai là thợ săn, ai là con mồi còn chưa biết được… Chúng ta sao lại không cần bia đỡ đạn chứ?" Tô Cảnh thản nhiên nói, rồi vẫy tay về phía trước: "Đi thôi, xuống mộ!

Khảm Kiên, ngươi và tám người bọn họ canh giữ bên trên!

Nếu có ai muốn gây chuyện bên ngoài…" "Giết!" "Vâng, Tô gia!" Nói xong, Tô Cảnh, Hoắc Hủ cùng Trương Nhật Sán và La Tước liền lần lượt nhảy xuống hố sâu.

Trần Kim Thủy đã dẫn người vào lối vào đường hầm vừa được đào.

Liếc nhìn vào bên trong, Tô Cảnh liền đi vào trước.

Những người khác theo sát phía sau.

Không lâu sau, bên trong liền rộng rãi thoáng đãng, đi vào một đường hầm được xây bằng gạch đá xanh.

Chương 309

Nhưng mặt đất lại được trải bằng cát, không có lát gạch đá xanh.

Mấy người đi không chậm, rất nhanh liền đuổi kịp Trần Kim Thủy và đoàn người.

Nhưng, nhóm người này lại có chút hỗn loạn, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

Tô Cảnh và mấy người đi tới.

Liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa đồng, bên trên khắc một bức tượng Phật khổng lồ, cùng với một số văn tự không rõ tên.

Trước cánh cửa đồng, một thuộc hạ của Trần Kim Thủy đang quỳ rạp trên mặt đất trước cánh cửa đồng.

Toàn bộ khuôn mặt đều vùi trong đất.

Bên cạnh còn có ba bốn thi thể, cũng đều trong tư thế đó.

"La Tước!" Tô Cảnh hô một tiếng, La Tước gật đầu, lấy cần câu ra, dây câu trực tiếp quăng ra, móc lưỡi câu vào cổ áo thuộc hạ này.

Dùng sức kéo mạnh, liền kéo hắn ta đứng dậy.

Rồi những thuộc hạ của Trần Kim Thủy bên cạnh vội vàng đỡ hắn ta.

Thuộc hạ này cũng với vẻ mặt thoát chết.

Trần Kim Thủy thấy vậy, nói với Tô Cảnh một câu: "Tô gia, thuộc hạ của ngài, thân thủ tốt thật!" "Chuyện này là sao?" Tô Cảnh không trả lời hắn ta, chỉ quan sát xung quanh.

Trương Nhật Sán thì hỏi một câu: "Hội trưởng… ngài có biết

không, tôi đã canh giữ ở đây suốt mười năm!

Thuộc hạ của tôi vừa đến đây liền biến thành bộ dạng này, ngài xem cái này, Tiểu Nghĩa, cao thủ đã đi theo tôi sáu năm, Tiểu Thiên, đó là người đầy công phu, còn cái này, tôi không biết, nhưng cũng là thuộc hạ của tôi!

Đến trước cánh cửa này đều như trúng tà, sống sờ sờ tự mình nghẹn chết!

Ngài là hội trưởng Cửu Môn, Tô gia lại là Cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tề gia và Hoắc gia đều nghe theo Tô gia… Hai vị mà có chuyện gì, tôi đây không biết ăn nói thế nào!" Trần Kim Thủy giả tạo nói.

Trương Nhật Sán lười biếng không muốn đôi co với hắn ta.

Tô Cảnh càng trực tiếp phớt lờ hắn ta.

Chỉ hỏi thuộc hạ của Trần Kim Thủy một câu: "Có vôi không?" "Có, có!" "Lấy ra rải xuống đất." Nghe vậy, thuộc hạ này lập tức làm theo.

Khi vôi được rải xuống, từng con côn trùng màu xám nâu nhỏ bằng hạt gạo như nhện bò ra từ cát, chạy tán loạn.

Thấy vậy, những thuộc hạ này liền muốn tiến lên giẫm chết những con côn trùng này.

Nhưng lại bị Tô Cảnh trực tiếp gọi lại: "Đừng động!" Trần Kim Thủy lúc này cũng vẻ mặt nghi hoặc: "Hừ!

Đây là cái gì?" Tô Cảnh không trả lời hắn ta, chỉ tự mình đi đến trước cửa đồng kiểm tra.

Trần Kim Thủy tuy tức giận, nhưng lại không biểu lộ ra.

Ngược lại vẻ mặt cầu giáo nhìn về phía Trương Nhật Sán.

“Đây là Thổ Sắt, sau khi chết, sẽ phóng ra một loại độc tố gây ảo giác.

Thuộc hạ của ngươi chắc là trong lúc đào hố, không cẩn thận giết chết những con Thổ Sắt này, cho nên mới trúng độc!” Trương Nhật Sán thản nhiên giải thích một câu.

“Ồ, là chuyện này à!

Vậy vì những con Thổ Sắt này đã bò ra ngoài, vậy có phải là không sao rồi không?” Thấy Trương Nhật Sán gật đầu, Trần Kim Thủy lúc này mới hô một tiếng với thuộc hạ của mình: “Lại đây, lại đây, mấy người qua đây dọn dẹp mấy cái xác này đi!

Không thấy Tô gia còn không có chỗ đặt chân sao?” Mấy thuộc hạ vội vàng tiến lên, dọn dẹp những thi thể đó.

Rồi Trần Kim Thủy lúc này mới đi tới: “Tô gia, ngài có phát hiện gì không?” Không để ý đến hắn ta, Tô Cảnh đưa hai ngón tay lướt nhẹ trên cánh cửa đồng.

Rồi chỉ vào Hàng Ma Xử mà bức tượng Phật phù điêu cầm trên tay.

Sau đó dùng sức đâm mạnh vào bên trong, hai ngón tay trực tiếp xuyên qua một lớp đồng mỏng ở chỗ này, lọt vào ổ khóa ẩn bên trong.

Rồi khẽ xoay, kèm theo tiếng bánh răng chuyển động, cánh cửa đồng liền từ từ mở ra.

“Đây là… Song Chỉ Tham Động của Trương gia?

Không ngờ Tô gia lại luyện được đến trình độ thuần thục tinh xảo như vậy!

Không hổ là Tô gia!

Vì cửa đã mở, vậy mấy vị cứ vào trước đi?

Chúng tôi ở phía sau giúp đỡ đoạn hậu!" Trần Kim Thủy nhìn thủ pháp của Tô Cảnh, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Rồi liền cười khẽ lên tiếng: "Mấy vị, mời đi!" Cung kính đưa tay về phía cánh cửa đồng, Trần Kim Thủy lại tiếp tục nói thêm một câu.

Thấy hắn ta như vậy, ánh mắt Trương Nhật Sán hơi ngưng đọng.

Cái tên Trần Kim Thủy này, đúng là không phải loại tốt lành gì.

Nhưng Tô Cảnh chỉ nhìn hắn ta thật sâu một cái, rồi bước vào cánh cửa đồng.

Cái tên Trần Kim Thủy này, sớm muộn gì mình cũng đưa hắn ta xuống uống canh Mạnh Bà!

Giết hắn ta, công việc làm ăn của Trần gia hoàn toàn có thể giao cho Trần Văn Cẩm tiếp quản.

Mình đây đâu có chê tiền nhiều!

Cái tên này dùng mưu kế tính toán mình, hơn nữa Tô Cảnh còn cảm nhận được sát ý bị hắn ta che giấu.

Không giết còn giữ lại làm gì?

Chỉ là nếu hắn ta chết bây giờ, những người Uông gia trà trộn vào Trần gia sẽ vui mừng khôn xiết.

Nói không chừng sẽ một bước lên vị trí gia chủ.

Vị trí gia chủ Cửu Môn bị người Uông gia trà trộn vào chiếm giữ, thật là một sự châm biếm!

Hơn nữa cũng không có lợi cho việc dụ những người Uông gia đó lộ diện.

Dù sao cũng phải giết, giết muộn một chút cũng không có gì khác biệt!

Cổ Đồng Kinh, chính là nơi chôn thây của bọn chúng.

Sau khi Tô Cảnh đi vào, Hoắc Hủ theo sát phía sau, Trương Nhật Sán và La Tước cũng vội vàng đi theo.

Trần Kim Thủy nhìn mấy người họ an toàn đi vào, lúc này mới hô một tiếng với đám thuộc hạ: "Để ba người ở bên ngoài canh giữ, những người còn lại đi cùng tôi vào!" Sau khi vào cánh cửa đồng, đường hầm không quá dài.

Nhưng trên mặt đất lại nằm rải rác không ít xương khô, xem ra từ rất lâu trước đây, đã có người đến đây rồi.

Đoàn người rất nhanh liền đi ra ngoài, rồi trước mắt rộng rãi thoáng đãng, là một địa cung cực lớn.

Phía trước là một mê cung dây thép chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn.

Cao hơn một người, trên từng sợi dây thép dày bằng chiếc đũa, còn treo vô số gai thép.

Mê cung này, cao hơn một người, trừ hai bên có hai lối vào, những nơi khác bao gồm cả phía trên đều bị vô số sợi dây thép treo đầy gai thép phong tỏa.

Còn phía trước, là một pho tượng Phật khổng lồ, giống hệt với bức phù điêu trên cánh cửa đồng.

Dưới tượng Phật, dường như có mấy ngọn trường minh đăng, đoàn người đi vào làm không khí lưu thông, khiến lửa bùng cháy.

Cả địa cung cũng không hề u ám.

Thuộc hạ của Trần Kim Thủy đi đầu, nhưng lại đột nhiên dừng lại, ôm chặt cánh tay mình.

Thấy vậy, Trần Kim Thủy liền mắng: "Mẹ kiếp, đừng rề rà, đi

nhanh lên!" "Kim gia, cái gai sắt này làm tôi bị thương rồi!" "Bị thương thì sao chứ, nhanh lên!" "Các ngươi, đến gần ta!" Trần Kim Thủy chỉ huy đám thuộc hạ bao quanh mình, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Còn bên Tô Cảnh, trái lại, lại tỏ ra không hề vội vã.

Cánh tay Trương Nhật Sán cũng không cẩn thận bị một vết cắt.

Thằng nhóc La Tước cũng bị mấy vết thương.

Nhưng hai người cũng không để ý, vẫn tiếp tục đi đầu mở đường.

Tô Cảnh thấy vậy, liền gọi hai người dừng lại. "Khoan đã!" "Sao vậy, Tô gia?" Trương Nhật Sán quay đầu hỏi Tô Cảnh. "Hai người các ngươi lẽ nào không nhận ra chỗ bị thương có gì đó không đúng sao?" Tô Cảnh có chút bất lực.

Trương Nhật Sán và La Tước ngớ người ra, vội vàng nhìn xuống vết thương.

Sau đó liền thấy từng làn sương máu từ vết thương tản ra.

Tình huống quỷ dị này khiến hai người trong lòng trầm xuống. "Chỗ này, lại biết hút máu sao?" La Tước kinh ngạc thốt lên, rồi vội vàng băng bó vết thương. "Không chỉ hút máu, nếu chúng ta đi theo con đường nhìn thấy, vĩnh viễn cũng không thể đi đến đối diện!

Chương 310

Nơi này không đơn giản như vậy, các ngươi thấy ngọn đèn trường minh đằng kia không?" "Ánh sáng từ ngọn nến ở đó sẽ khiến chúng ta bị ảo giác!" "Vì vậy, mắt thấy chưa chắc là thật!" "Đây chính là lý do tại sao nhìn thấy mạng lưới dây thép rất xa, nhưng vẫn bị thương." Nghe Tô Cảnh giải thích, mấy người chợt hiểu ra.

Nhìn mạng lưới dây thép bên cạnh, Tô Cảnh đưa tay chạm vào.

Quả nhiên, đó căn bản chỉ là ảo ảnh.

Thấy vậy, Tô Cảnh nói thẳng: "Tiếp theo ta sẽ đi trước, các ngươi đi theo ta!" Trần Kim Thủy và nhóm người cũng đã nhận ra điều bất thường.

Thấy nhóm Tô Cảnh cứ như đi vào chỗ không người, đã sắp đi ra khỏi mê cung, Trần Kim Thủy cau mày.

Sau đó nắm lấy một thuộc hạ rồi đẩy sang một bên.

Người thuộc hạ này sợ đến la oai oái, nhưng lại xuyên thẳng qua mạng lưới dây thép, không hề hấn gì.

Rõ ràng đó cũng là ảo ảnh do ánh nến gây ra. "Tôi không sao!

Tôi không sao!" Người thuộc hạ này vừa nãy suýt nữa thì sợ tè ra quần, thấy mình không bị tổn hại gì, không nhịn được mà kích động la lên. "Đừng có mẹ kiếp lải nhải nữa!

Nhanh lên!" Tìm ra cách, tốc độ của Trần Kim Thủy cũng tăng lên đáng kể, rất nhanh.

Hai nhóm người đã đi ra khỏi mê cung mạng lưới dây thép.

Phía trước, là một pho tượng Phật cao lớn, tượng Phật tay nâng

hoa sen, liền với vách đá.

Ngồi trang nghiêm trên đài sen, xung quanh đài sen là vài ngọn đèn trường minh.

Càng có mấy chục bộ thây khô!

Nhìn tượng Phật khổng lồ phía trước, Hoắc Hủ vừa định tiến lên xem xét.

Nhưng lại bị Tô Cảnh kéo lại.

Nhìn cô gái này, Tô Cảnh lắc đầu.

Thấy vậy, Hoắc Hủ lập tức nghiêm mặt.

Lúc này, Trần Kim Thủy cũng dẫn người đến bên cạnh Tô Cảnh và mấy người kia.

Nhìn tượng Phật, ánh mắt càng thêm kích động: "Trưởng hội Trương, đây chính là pho tượng mà Phật gia năm xưa đã sai người tạo ra trước khi đi Cổ Đồng Kinh phải không?" Thấy Trương Nhật Sán gật đầu, Trần Kim Thủy không nhịn được mà bước tới hai bước. "Mười năm rồi!" "Không ngờ lại ở ngay dưới chân ta, đúng là được không tốn chút công sức mà!" "Tô gia, Trưởng hội Trương, ta thật sự phải cảm ơn hai ngài thật nhiều!" Vừa nói, Trần Kim Thủy liền bật cười ha hả.

Sau đó hô hoán đám thuộc hạ của mình: "Anh em, bắt đầu làm việc thôi!" Một đám người liền đi về phía tượng Phật.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán không nhịn được mà lắc đầu.

Tô Cảnh cũng khinh thường cười một tiếng: "Bắt đầu rồi!" Lời vừa dứt, Trần Kim Thủy và đám người cứ như bị trúng tà, lắc đầu vẫy vẫy.

Sau đó cứ như thây ma cơ giới đi về phía tượng Phật.

Những vết thương trên người không ngừng tản ra sương máu, rõ ràng tượng Phật này chính là nguồn gốc hút máu. "Tô gia, bọn họ bị làm sao vậy?" Hoắc Hủ nghi hoặc hỏi một câu. "Tôn tượng Phật này đặt ở đây, tất nhiên là để trấn áp thứ gì đó!" "Chắc là bọn họ đã bị ảnh hưởng của thứ đó, bị mê hoặc tâm trí rồi." "Nhưng như vậy cũng tốt, cứ để bọn họ đi dò đường cho chúng ta!" Tô Cảnh lạnh nhạt nói một câu.

Tuy nhiên, lời vừa dứt, cả địa cung đột nhiên bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ.

Sau đó vách đá sụp đổ diện rộng, trực tiếp chặn kín lối ra.

Trần Kim Thủy và đám người cũng coi như là trong họa có phúc.

Bị chấn động lớn này mà tỉnh lại tâm trí. "Chuyện gì vậy?

Sao lại sập rồi?" Trần Kim Thủy hồi phục tinh thần, liền vẫy tay ra hiệu cho đám thuộc hạ: "Các ngươi đi mở lối vào ra!" Nghe vậy, đám thuộc hạ liền đi qua chuẩn bị di chuyển những tảng đá chắn đường.

Nhưng Tô Cảnh lúc này lại trực tiếp lên tiếng nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng di chuyển những tảng đá đó, nếu không gây ra sập lần hai, không gian hoạt động của chúng ta sẽ càng nhỏ hơn." Nói xong, liền nhìn quanh.

Vẫn giữ vẻ khí định thần nhàn.

Nghe vậy, Trần Kim Thủy cau mày, sau đó gọi đám thuộc hạ của mình quay lại. "Một đám phế vật!

Đừng có di chuyển nữa!

Không nghe Tô gia nói sao?" Mắng đám thuộc hạ của mình một câu, Trần Kim Thủy giả tạo cười nói, hỏi Tô Cảnh: "Tô gia, theo ý ngài, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Liếc nhìn kẻ đó một cái, Tô

Cảnh lạnh nhạt nói: "Xem ra chủ nhân nơi này, không muốn chúng ta rời đi a!" "Trần Kim Thủy, ngươi không phải là chủ nhân nơi này sao?

Lẽ nào không biết cách đi ra?" "Ta là đương gia, đây là địa bàn của ta, nhưng những chuyện này chỉ có Tứ a công Trần Bì biết thôi!" "Trần Bì?" Trương Nhật Sán kinh ngạc thốt lên. "Không sai, ta cũng là sau khi lên làm đương gia mới biết chuyện này!" "Rất nhiều năm trước, Tứ a công đã làm một giao dịch với Trương Khải Sơn!" "Là một phần của giao dịch, Tứ a công phải xây cho ông ấy một mê cung ngầm!" "Nhưng chúng ta đều không biết, mê cung này lại ở dưới cái cây cổ thụ này!" "Càng không ngờ, pho tượng đá này lại ở đây!" Trần Kim Thủy giải thích.

Nghe vậy, Trương Nhật Sán liền hỏi tiếp: "Vậy nói cách khác, ngươi không biết nội dung cụ thể của giao dịch?" "Không biết!

Tứ a công khi sống luôn kín miệng, còn nói thẳng rằng, dù ông ấy có chết, ai cũng không được động đến những thứ dưới lòng đất!" Trần Kim Thủy nói xong, Tô Cảnh không khỏi khẽ cười ra tiếng: "Vậy Trần Bì vừa chết, ngươi liền bắt đầu nhòm ngó địa cung này…" "Đứa cháu bất hiếu?" "Tô gia, ngài không hiểu, Tứ a công khi sống đã làm nhiều đại sự như vậy, chết đi không để lại chút gì, ngài tin sao?" "Ta dám khẳng định, những thứ đó, đều đã được ông ấy đặt ở đây!" "Vậy nên, ngươi đã phái nhiều người xuống đây như vậy, nhưng kết quả cuối cùng, không phải đều chết hết ở đây sao…" "Cửu Môn a, không còn như xưa nữa rồi!" Trương Nhật Sán thở dài. "Chuyện Trần Bì không làm được, Trần Kim Thủy ta nhất định làm được!" Nghe vậy, Trần Kim Thủy đứng một bên hùng hồn tuyên bố.

Nhìn bộ dạng hắn, Tô Cảnh không nhịn được mà lắc đầu: "Ngươi có thể so với Trần Bì sao?" Tuy lời này có chút sỉ nhục hắn, nhưng đó lại là sự thật. "Khác chỗ nào?" Trần Kim Thủy sắc mặt trầm xuống.

Nhưng Tô Cảnh chỉ nhấc chân đá ra một viên đá, trúng vào một bộ thi thể khô.

Sau đó, một đám thi miết dày đặc liền bò ra.

Hơn nữa có hai ba con bò lên viên đá bị đá tới.

Thậm chí trong chốc lát đã cắn nát nó.

Thấy vậy, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Tô Cảnh liền chỉ vào đám thi miết, ra hiệu cho Trần Kim Thủy: "Ngươi nói mình mạnh hơn Trần Bì!" "Vậy, thử xem?" "Hắc hắc, Tô gia, ngài nói đùa rồi!" "Ta thực sự không thể sánh bằng Tứ a công!" Nhìn đám thi miết, Trần Kim Thủy ngớ người một lúc.

Sau đó quay sang Tô Cảnh cười nói.

Thấy hắn như vậy, ánh mắt Tô Cảnh lóe lên một tia khinh thường.

Trần Kim Thủy tuy nhìn thấy, nhưng cũng không để ý. "Tô gia, ta nghĩ kỹ rồi, chúng ta bây giờ đều bị mắc kẹt ở đây, không bằng hợp tác một chút!" "Đồng tâm hiệp lực cùng nhau ra ngoài mới là thượng sách!" "Tuy nhiên, đã xuống đây rồi, ta không thể ra về tay trắng!" "Còn nữa, hai ngài, không thể động đến đồ của Trần gia ta!" Tô Cảnh ngồi xuống một tảng đá bị sập, nhìn Trần Kim Thủy, ánh mắt có chút trêu tức: "Ngươi yên tâm, đối với những thứ bên trong đây, ta không có hứng thú gì cả!" Lạnh nhạt nói một câu, Tô Cảnh ngước mắt nhìn lên tượng Phật: "Đỉnh tượng Phật này, hẳn là thông với bên trên.

Chúng ta leo lên có lẽ có thể đào ra một lối đi ra ngoài." Nhưng nghe Tô Cảnh nói vậy, Trần Kim Thủy có chút sốt ruột: "Chỗ này có nhiều thi miết như vậy, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, còn muốn leo lên, leo bằng cách nào?" Tô Cảnh khóe miệng khẽ nhếch, trêu tức nhìn Trần Kim Thủy: "Sao lại không có chỗ đặt chân, các ngươi không phải đó sao?" Vừa nghe vậy, Trần Kim Thủy lập tức lấy

ra móc chín móng, cảnh giác nhìn Tô Cảnh.

Nhưng thấy Hoắc Hủ và La Tước cũng đã bày ra tư thế tấn công, cùng với vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Cảnh.

Trần Kim Thủy trầm mặc một lát, sau đó nắm lấy một thuộc hạ, một cước liền đá vào đám thi miết.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh người thuộc hạ này đã mất đi sinh khí, trên người bò đầy thi miết. "Vẫn chưa đủ!" Tô Cảnh liếc nhìn chân tượng Phật, ánh mắt kim quang lóe lên, lạnh nhạt nói một câu.

Sau đó Trần Kim Thủy lại ra tay, đẩy hai thuộc hạ nữa vào đám thi miết.

Rất nhanh, trên thi thể của ba thuộc hạ đã mất đi sinh khí, bò đầy thi miết.

Những con thi miết này, toàn bộ đều bò đến gặm nhấm thi thể của ba người thuộc hạ.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới đứng dậy đi về phía trước: "Đi thôi, những con thi miết này có máu tươi hấp dẫn, tạm thời sẽ không tấn công những người khác nữa!" "Nhanh chóng leo lên tượng Phật!" Nghe vậy, cả đoàn người vội vàng đi theo.

Mấy người thân thủ không tệ, nhanh chóng vượt qua đám thi miết, sau đó leo lên tượng Phật.

Mấy người mượn lực nhảy lên, liền vọt lên lòng bàn tay của tượng Phật.

Còn mấy thuộc hạ của Trần Kim Thủy, thì vẫn đang cố sức leo trèo bên dưới.

Thấy vậy, ánh mắt Tô Cảnh lóe lên.

Niệm động lực phát động, mấy thuộc hạ còn lại cũng đều rơi xuống.

Thi miết đã gặm nhấm xong thi thể của ba người kia, thấy mấy người này rơi xuống, lập tức xúm vào, kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh mấy người này cũng mất đi sinh khí.

Thấy sương máu từ thi thể của họ không ngừng tuôn trào vào bên dưới tượng Phật.

Tô Cảnh lúc này mới hài lòng gật đầu.

Trước đây khi Tô Cảnh di chuyển tới, đã phát hiện một con đường ngầm dưới đài sen của tượng Phật.

Nơi này hẳn là điểm đến của mình rồi.

Chỉ có điều con đường ngầm này chỉ có thể chứa một người bò sát tiến vào, và quan trọng nhất, thứ mà Trương Đại Phật Gia dùng tượng Phật để trấn áp, chính là ở bên dưới.

Chương 311

Huyết Ma Thụ, một loại ngọc biến dị từ cây, có thể phản ứng với nguyên tố sắt trong cơ thể người, nếu mạo hiểm đi xuống.

Chắc chắn sẽ bị hút thành xác khô.

Vì vậy Tô Cảnh mới để Trần Kim Thủy và đám người đi theo, những thuộc hạ này chết đi, máu bị Huyết Ma Thụ hút cạn, khiến nó đạt đến trạng thái bão hòa, tự nhiên sẽ không gây uy hiếp cho người đi xuống.

Chỉ cần đề phòng những cơ quan cạm bẫy thôi.

Dưới sự thăm dò của Hoàng Kim Đồng của Tô Cảnh, sau khi hấp thu máu của năm người, rõ ràng không còn sương máu nào hòa vào bên dưới đài sen nữa.

Vậy tiếp theo, liền có thể lên kế hoạch tiến vào con đường ngầm rồi.

Nhưng trước đó, phải tống khứ cái tên ngu xuẩn Trần Kim Thủy này đi!

Những chuyện mình làm ở đây, nếu để hắn biết, tiết lộ ra ngoài, để Uông gia biết, sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa tên ngu xuẩn này tạm thời còn chưa thể chết, nếu chết rồi, vậy thì việc dẫn dụ người của Uông gia đang ẩn nấp trong Trần gia sẽ phải tốn thêm chút công sức. ... "Hít!

Sao đều rơi xuống rồi?" "Một đám phế vật!" Thấy đám thuộc hạ của mình không thể leo lên được, Trần Kim Thủy chửi rủa ầm ĩ.

Trên mặt hắn căn bản không thấy một chút đau lòng nào.

Loại người này đối với người nhà còn tàn nhẫn như vậy.

Trần gia làm sao mà hưng thịnh được?

Trần Bì mà biết Trần Kim Thủy như thế này, chắc tức đến mức bật dậy từ quan tài để giết chết cái tên cháu bất hiếu này!

Tô Cảnh lắc đầu, đợi khi kẻ này không còn giá trị lợi dụng.

Tuyệt đối là kẻ chết đầu tiên!

Sau đó lại để Trần Văn Cẩn tiếp quản Trần gia!

Trần gia tuy không bằng trước kia, nhưng gia sản cũng không ít.

Tô đại gia không chê tiền nhiều. ... "Tô gia, chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Trương Nhật Sán hỏi Tô Cảnh.

Tô Cảnh đưa mắt ra hiệu cho ông ấy một cái, Trương Nhật Sán bất động thanh sắc lắc đầu.

Thấy vậy, Trương Nhật Sán gật đầu.

Lúc này, Trần Kim Thủy ở không xa nghe thấy lời Trương Nhật Sán, cũng hô một tiếng về phía Tô Cảnh: "Đúng vậy, pho tượng đá này trơn tuột, căn bản không có chỗ bám víu, chúng ta làm sao mà lên được!" Nghe vậy, Tô Cảnh dậm chân mạnh.

Sau đó pho tượng đá liền rung lắc dữ dội.

Không ít đá vụn rơi xuống từ bên trên.

Và pho tượng đá cũng đã tách rời khỏi vách đá một phần, giữa hai bên lộ ra một khe nứt kéo dài đến đỉnh!

Thấy vậy, Tô Cảnh lạnh nhạt nói một câu: "Chẳng phải vậy là có thể lên được rồi sao!" Trần Kim Thủy lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng vừa định leo lên, ánh mắt liếc thấy một cái hộp sắt kẹt giữa khe nứt của tượng Phật.

Chắc là bị chấn động mạnh này làm rơi ra. "Tô gia, đây là thứ gì?" Hoắc Hủ cũng phát hiện ra vật này, vừa định đưa tay lấy nó.

Nhưng vừa định đi tới, liền thấy Trần Kim Thủy vung móc chín móng ra, tóm lấy vật đó. "Quả nhiên có bảo bối!

Trần Bì quả nhiên đã đặt đồ ở đây!!" Cầm hộp sắt trong tay, Trần Kim Thủy kích động thốt lên.

Sau đó rút ra một bó thuốc nổ, trực tiếp cắt đứt cánh tay tượng Phật, mạnh mẽ nhảy lên khe nứt vừa lộ ra.

Thấy vậy, La Tước rút cần câu ra liền định ra tay với Trần Kim Thủy.

Nhưng lại bị Tô Cảnh ngăn lại. "Không cần để ý đến hắn, chuyện của chúng ta còn chưa làm xong!" "Nếu không phải hắn còn có ích, hôm nay hắn sẽ không ra khỏi địa cung này!" Tô Cảnh nhìn Trần Kim Thủy, lạnh lùng nói. "Tô gia, hắn đáng chết!" Hoắc Hủ cũng vẻ mặt phẫn nộ. "Yên tâm, hắn không nhảy nhót được bao lâu đâu!" "Đợi Giải Tiểu Hoa chỉnh lý xong danh sách, hắn mất đi giá trị lợi dụng, là có thể đi chết rồi!" "Không phải thích những bảo vật trong Cổ Đồng Kinh sao?" "Vậy thì để hắn ở lại Cổ Đồng Kinh, vĩnh viễn canh giữ chúng đi!" Còn Trần Kim Thủy lúc này, đã nhanh nhẹn leo lên đến đỉnh, sau đó tìm được lối ra.

Nhìn nhóm Tô Cảnh, tên đó cười lớn hét lên: "Tô gia, Trưởng hội Trương!" "Hai ngài đều nói ta không bằng Trần Bì!" "Vì đã coi trọng Trần Bì như vậy, ta sẽ đưa hai ngài đi gặp ông ta!" Vừa nói, một bó thuốc nổ liền bị hắn ném về phía tượng Phật mà Tô Cảnh và mấy người kia đang đứng trên cánh tay.

Sau đó Trần Kim Thủy nhanh nhẹn kéo dây leo trườn ra ngoài.

Thấy vậy, La Tước trực tiếp quăng cần câu ra.

Móc lấy thuốc nổ liền quăng về phía xa.

Một tiếng "bang" vang lên, địa cung lại sụp đổ gần hết.

Nhưng Tô Cảnh lại không hề để ý.

Trực tiếp nhảy xuống tượng Phật, mấy người kia cũng nhanh chóng theo sau.

Trần Kim Thủy đã rời đi rồi, vậy thì có thể bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ xuống địa cung rồi. ...

Rơi xuống mặt đất, sau khi dùng niệm động lực nghiền nát toàn bộ đám thi miết biến dị.

Tô Cảnh lúc này mới đi đến trước đài sen của tượng Phật.

Trên đài sen tìm thấy một cơ quan, sau khi vặn, một cánh cửa ngầm liền xuất hiện trên đài sen.

Sau đó Tô Cảnh lúc này mới nói với mấy người đi theo: "Dưới tượng Phật này, trấn áp một loại sinh vật tên là Huyết Ma Thụ, những thuộc hạ của Trần Kim Thủy, cũng coi như là đã giúp chúng ta mở đường." "Thứ này có thể phản ứng với nguyên tố sắt trong cơ thể người, một khi đến gần sẽ bị hút cạn máu, vì vậy ta mới để Trần Kim Thủy dẫn người theo vào." "Máu của những thuộc hạ của hắn, hoàn toàn có thể làm Huyết Ma Thụ hấp thụ máu đến bão hòa!" "Như vậy chúng ta tiến vào đường hầm, mới tương đối an toàn!" Nghe thấy vậy, mấy người mới chợt hiểu ra.

Sau đó Tô Cảnh tiếp tục nói: "Tiểu Hủ, đưa đồ cho La Tước!" "La Tước, ngươi đeo ngọc bội xuống đi!" "Sau khi vào trong, ta sẽ nói cho ngươi biết phải làm gì!" "Vâng, Tô gia!" ...

Trong địa cung.

La Tước có chút lếch thếch bò ra từ đường hầm.

Đứng dậy phủi bụi trên người, sau đó nhìn về phía Tô Cảnh: "Tô gia, may mắn không phụ mệnh!" Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp nói: "Làm rất tốt!" "Đặt thứ này vào, thì không còn lo lắng gì nữa rồi!" "Đi thôi, chúng ta cũng nên ra ngoài rồi!" Vì mục đích của chuyến đi này đã đạt được, tự nhiên phải nhanh chóng ra ngoài.

Nghe vậy, Trương Nhật Sán và mấy người kia đều gật đầu.

Sau đó, La Tước quăng cần câu lên tượng Phật.

Mượn dây câu, cả đoàn người nhảy lên khe nứt giữa tượng Phật và vách đá.

Sau đó men theo khe nứt leo lên đỉnh tượng Phật.

Rất nhanh liền tìm thấy lối ra. ...

Sau mười lăm phút.

Từ nhà bếp bên ngoài căn nhà gỗ trú địa của Trần gia trước đó, mấy người lần lượt chui ra.

Nơi này, đã sớm không còn một bóng người.

Chắc là Trần Kim Thủy sau khi ra ngoài, đã dẫn người rời đi rồi.

Dù sao, hắn cũng không tin địa cung này có thể nhốt được nhóm Tô Cảnh.

Dù sao cũng đã lấy được đồ rồi, bỏ chạy cũng không mất mặt!

Rút điện thoại ra xem giờ.

Sau đó Tô Cảnh mới nói với mấy người: "Tính thời gian, đương gia của Giải gia cũng sắp đến rồi!" "La Tước, ngươi đi một chuyến, đón ông ấy về." "À đúng rồi, cầm cái này!" Vừa nói, Tô Cảnh lấy ra một khối ngọc bội, ném cho La Tước. "Vâng, Tô gia!" Nhận lấy ngọc bội, La Tước cung kính cúi đầu.

Sau đó liền quay người rời đi.

Tuy biết chuyến đi này vô cùng hung hiểm, nhưng La Tước cũng không hề từ chối.

Giải Tiểu Hoa đến đây, Uông gia tất nhiên sẽ để mắt tới.

Với phán đoán của bọn họ và cách làm của Giải Tiểu Hoa thể hiện ra, không nghi ngờ gì sẽ khiến bọn họ cho rằng, Giải Tiểu Hoa là đến để giao danh sách.

Vì vậy chắc chắn sẽ tìm cách phục kích trên đường.

Chương 312

Tô Cảnh tuy nói là để La Tước đi đón người, nhưng thực chất cũng là phái một ngoại viện cho Giải Tiểu Hoa.

Thân thủ của hai người hoàn toàn có thể giải quyết những năng lực giả thông thường.

Nhưng Tô Cảnh để phòng ngừa, vẫn đưa cho La Tước một ngọc bội gắn Bất Ngôn Kỵ.

Đối phó với người của Uông gia phục kích nửa đường, cũng không khó khăn.

Sau khi La Tước rời đi, Tô Cảnh cũng không nán lại nơi này quá lâu.

Trực tiếp dẫn người rời đi.

Có Hoắc Hủ bầu bạn, Tô Cảnh chờ đợi cũng không quá nhàm chán. ...

Biên giới Trung Miến.

Trong một thị trấn nhỏ nào đó.

La Tước lái xe đến đây.

Sau đó, tại một nhà trọ, anh đã gặp Giải Tiểu Hoa đang vội vã đến. "Giải thiếu gia, Tô gia sai tôi đến đón ngài!" Nhìn Giải Tiểu Hoa, La Tước lạnh nhạt nói: "Không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền xuất phát!" "Khi đến, tôi đã phát hiện không ít kẻ bám đuôi ở phía sau!" "Nơi này không thích hợp để ra tay, chúng ta đưa bọn chúng ra ngoài biên giới rồi hãy nói!" "Có ngài giúp đỡ, những kẻ này, không đáng ngại!" Khóe miệng Giải Tiểu Hoa nhếch lên một nụ cười lạnh.

Sau đó không chần chừ gì nữa, cùng La Tước lái xe rời khỏi thị trấn.

Không lâu sau khi hai người rời đi, bảy tám người qua đường gần nhà trọ cứ như nhận được mệnh lệnh.

Lên hai chiếc xe địa hình, sau đó nhanh chóng đuổi theo hai người.

...

Trên một con đường biên giới.

Hai chiếc xe địa hình đuổi sát chiếc xe phía trước.

Rất nhanh, chiếc xe phía trước đạp phanh dừng lại bên đường.

Chiếc xe địa hình phía sau nhấn ga vượt qua, sau đó chặn ngang đường.

Hai chiếc xe trước sau, kẹp Giải Tiểu Hoa và La Tước ở giữa.

Sau đó, bảy bóng người mặc đồng phục, đội mặt nạ, cầm dao găm nhanh chóng xuống xe.

Thấy vậy, Giải Tiểu Hoa và La Tước nhìn nhau, sau đó cũng đồng loạt xuống xe.

Nhìn những người này, Giải Tiểu Hoa khẽ cười một tiếng: "Uông gia quả nhiên huấn luyện nghiêm chỉnh!" Nghe vậy, một trong những người cầm đầu, trực tiếp lên tiếng: "Giải thiếu gia có mắt nhìn thật!" "Hôm nay chúng ta xuất hiện ở đây, chính là để chứng minh với ngài, kế hoạch của ngài, Uông gia chúng ta có thể tùy ý can thiệp và phá hoại!" Cây gậy trong tay Giải Tiểu Hoa múa một vòng.

Nhìn những người này, ánh mắt có chút khinh thường: "Cũng có thể, dù sao các ngươi đông người mà không phải sao?" "Biết vậy thì tốt, hai vị không đánh lại chúng ta đâu." "Không bằng bó tay chịu trói, giao đồ ra đi!" Nhìn những người này, Giải Tiểu Hoa đột nhiên cười

một tiếng: "Được thôi!" Lời vừa dứt, lại trực tiếp ra tay.

Một gậy đâm vào trán một tên Uông gia.

Lực đạo lớn đến nỗi, trực tiếp làm vỡ xương đầu hắn, xương trắng vỡ nát xuyên thịt mà ra, chết ngay tại chỗ! "Chết đi!" Tên Uông gia cầm đầu giận dữ gầm lên.

Dao găm trong tay thoát tay mà bay ra, đâm thẳng vào giữa trán Giải Tiểu Hoa.

Nhưng lại bị La Tước dùng cần câu trực tiếp đánh bay.

Hai người lưng tựa lưng, đối mặt với những người của Uông gia này, trong mắt không những không có sợ hãi, ngược lại còn có một tia hưng phấn. "Thi đấu xem ai giết nhiều người hơn!" Giải Tiểu Hoa lạnh nhạt nói. "Được thôi!" La Tước cũng tỏ ra hứng thú đáp lời.

Sau đó, hai người trực tiếp bắt đầu tấn công những người của Uông gia.

Côn pháp của Giải Tiểu Hoa được sử dụng xuất thần nhập hóa.

Cần câu của La Tước cũng như có cánh tay chỉ huy.

Tuy là hai chọi sáu, nhưng lại không hề yếu thế. "Nhanh giải quyết bọn chúng, đừng để Tô gia đợi lâu!" La Tước nói với Giải Tiểu Hoa.

Sau đó móc câu dưới sự điều khiển của anh, trực tiếp đâm vào mắt một tên Uông gia.

Tay anh rung lên, móc câu liền xuyên sâu và nghiền nát đại não của hắn.

Lại một tên Uông gia chết ngay tại chỗ! "Hay!" Giải Tiểu Hoa đáp lời, cây gậy trong tay vung vũ mật không kẽ hở.

Nhưng đúng lúc này, tên Uông gia cầm đầu trước đó, lại đột nhiên bùng nổ, một cước đá vào ngực Giải Tiểu Hoa.

Cú đá này lực mạnh như vũ bão, nếu không phải anh kịp thời đặt cây gậy ngang ngực, e rằng xương sườn đã sụp xuống rồi.

Lúc này La Tước cũng phát hiện ra sự biến đổi của tên Uông gia này.

Cả người dường như phình to ra một vòng, quần áo bị cơ bắp xé rách, chiều cao tăng vọt lên hai mét.

Gân xanh trên cổ hiện rõ, hai mắt tràn đầy tơ máu.

Rõ ràng, đây là một kẻ được cải tạo.

Người của Uông gia tuy được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thủ cao siêu.

Nhưng những kẻ có địa vị cao, vĩnh viễn đều là năng lực giả.

Chỉ cần sống sót từ việc cải tạo, vậy thì đó là một bước lên trời, đạt được sức mạnh mà người thường không thể nào sánh kịp. "Giải thiếu gia!" La Tước lo lắng gọi Giải Tiểu Hoa một tiếng. "Tôi không sao!

Đừng phân tâm!" Giải Tiểu Hoa dùng một cú 'cá lượn' bật dậy từ dưới đất, sau đó lại lần nữa lao vào kẻ cải tạo này.

Hai bên nhất thời đánh nhau có qua có lại.

La Tước thấy vậy, cũng chuyên tâm đối phó với những người của Uông gia còn lại.

Tuy nhiên, móc câu bay lượn, hai tên Uông gia chết ngay tại chỗ.

Nhưng La Tước và Giải Tiểu Hoa đều không ngờ rằng, trong số những người này lại còn có một kẻ cải tạo nữa.

Chỉ có thể nói hắn tâm tư thâm trầm, nhẫn nại.

Lợi dụng lúc La Tước đang đánh nhau bất phân thắng bại với hai

tên khác, hắn đột nhiên bùng nổ.

Cơ thể bao phủ một lớp vảy, hai mắt biến thành mắt rắn.

Vung con dao găm trong tay về phía cổ La Tước.

La Tước tuy phản ứng kịp, nhưng đã không kịp né tránh.

Ngay khi dao găm sắp sửa chém tới, một luồng ánh sáng đen như tia chớp vụt qua người La Tước, nhanh chóng xuyên qua cơ thể của kẻ cải tạo này.

Thời gian dường như bị đóng băng, động tác của kẻ cải tạo này lập tức ngừng lại.

Sau đó "bang" một tiếng nổ tung, hóa thành bột phấn.

Sự biến đột ngột này xảy ra, mọi người đều ngớ người.

Nhưng Giải Tiểu Hoa rất nhanh đã phản ứng lại, một cước đá bay tên cải tạo này.

Sau đó lui về bên cạnh La Tước.

Khói đen lơ lửng trên không cũng lúc này hóa thành một bóng người cao lớn cầm yển nguyệt đao, mặc áo giáp kim hồng, đội mặt nạ quỷ dữ.

Cơ thể bốc cháy ngọn lửa vô lượng nghiệp hỏa màu xanh biếc.

Trên người tỏa ra một luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ.

Thấy vậy, La Tước ngớ người.

Nhưng rất nhanh liền nhớ lại ngọc bội mà Tô Cảnh đã đưa cho mình trước khi đi.

Sau đó liền vui mừng ra mặt.

Giải Tiểu Hoa cũng không nhịn được mà thốt lên cảm thán: "Xem ra hắn là bút tích của Tô gia rồi!" "Không ngờ Tô gia thực sự có thể

hiệu lệnh âm binh, xem ra lời đồn không sai!" Thấy tôn Bất Ngôn Kỵ này, mấy tên Uông gia kia trong lòng không khỏi dâng lên một tia sợ hãi.

Kẻ cải tạo cầm đầu lập tức quyết đoán: "Chạy!" Sau đó mấy người liền nhanh chóng lên xe, hai chiếc xe tản ra bỏ chạy.

Nhưng, có Bất Ngôn Kỵ ở đây, bọn chúng làm sao có thể thoát được.

Chương 313

Bất Ngôn Kỵ giơ yển nguyệt đao phủ đầy vô lượng nghiệp hỏa lên, trực tiếp ném về phía chiếc xe vừa chạy ra không xa.

Trong chớp mắt đã xuyên thủng nó.

Cả xe lẫn người, trong chớp mắt bị vô lượng nghiệp hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Còn chiếc xe còn lại, Bất Ngôn Kỵ giương cung bắn tên, trực tiếp bắn xuyên qua đầu của tên Uông gia đang điều khiển ghế lái.

Hủy thi diệt tích, một mạch hoàn thành.

Vô lượng nghiệp hỏa tỏa ra trên người, nuốt chửng toàn bộ thi thể của những người Uông gia sạch trơn.

Sau đó gật đầu với Giải Tiểu Hoa và La Tước, Bất Ngôn Kỵ liền lại hóa thành một luồng khói đen dung nhập vào ngọc bội trong túi La Tước.

Trong mắt hai người đều lóe lên một tia chấn động. "May nhờ Tô gia có tiên kiến chi minh, nếu không, hôm nay hai chúng ta ít nhất có một người phải bỏ mạng ở đây!" La Tước gật đầu, sau đó trực tiếp lên xe: "Đi thôi, đừng để Tô gia đợi lâu!" Hai người tiếp tục lái xe xuất phát, tại chỗ chỉ còn lại một vũng bột phấn và những hình bóng người bị thiêu cháy.

Nhưng cùng với gió cát nổi lên, những dấu vết này cũng dần ẩn mình vào trong cát bụi. ...

Biên giới Trung Miến.

Một thị trấn nhỏ nào đó thuộc trú địa của Hồng gia.

Lão Thiết đã sắp xếp cho nhóm Tô Cảnh một nhà trọ có quy cách cao nhất.

Mặc dù nói là quy cách cao nhất, nhưng dù sao cũng nằm ở biên giới, thực chất cũng chỉ là bình thường.

Nhưng Tô Cảnh không kén chọn, lúc này đang chùm chăn ngủ say.

Không lâu sau, Hoắc Hủ đẩy cửa vào, đánh thức Tô Cảnh. "Tô gia, La Tước đã đưa đương gia của Giải gia trở về rồi!" Nghe thấy vậy, Tô Cảnh dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, đứng dậy vươn vai.

Sau đó cầm điện thoại xem giờ: "Tốc độ cũng không chậm, đi thôi, qua xem!" "Sắp xếp xong những chuyện tiếp theo, chúng ta có thể trực tiếp về kinh đô rồi!" Phục thị Tô Cảnh mặc quần áo xong, Hoắc Hủ liền dẫn anh đến phòng của Giải Tiểu Hoa và mấy người kia.

Đến cửa, hai người đẩy cửa vào.

Trương Nhật Sán và Giải Tiểu Hoa đang nói chuyện gì đó, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại, thấy Tô Cảnh, Trương Nhật Sán gật đầu.

Sau đó Giải Tiểu Hoa và La Tước đều đứng dậy cung kính hô một tiếng: "Tô gia!" "Ngồi đi, thế nào rồi, thuận lợi không?" Tô Cảnh vẫy tay, sau đó ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, khẽ cười hỏi một câu. "Vẫn ổn!

Nhờ có âm binh mà Tô gia phái đi rồi!" "Tổng cộng bảy người của Uông gia, hai kẻ cải tạo, xem ra bọn họ rất coi trọng danh sách!" Giải Tiểu Hoa ngồi xuống nói.

Còn La Tước thì đi đến trước mặt Tô Cảnh, hai tay dâng lên khối ngọc bội đó.

Nhận lấy, tùy tiện đút vào túi, Tô Cảnh lúc này mới tiếp tục nói: "Uông gia trong mười năm này, tốn hết tâm tư phái nhiều ám tử trà

trộn vào Cửu Môn, thậm chí có kẻ còn ngồi lên vị trí cao tầng, nếu một khi bị đào ra, chẳng phải công sức đổ sông đổ biển sao?" "Vì vậy Uông gia tự nhiên coi trọng!" "Nhưng bọn họ luôn tự cho rằng có thể khống chế mọi thứ, là thợ săn, nhưng nào biết, bọn họ mới chính là con mồi!" "Sau khi về, ngươi cứ tạm thời ở khách sạn Tân Nguyệt!" "Vì đã giả chết, vậy thì phải làm cho trọn vẹn!" "Tang lễ nhất định phải tổ chức lớn!" "Người của Cửu Môn, tuy không dám gây sự trong tang lễ của ngươi!" "Nhưng nếu bị người của Uông gia xúi giục, vậy thì chuyện lại khác rồi!" Tô Cảnh nói xong, Giải Tiểu Hoa gật đầu: "Tô gia yên tâm, mọi ngóc ngách trong Giải phủ đều đã lắp đặt giám sát, mọi hành động của những người tham dự tang lễ đều sẽ bị chúng ta giám sát!" "Người của Cửu Môn không nhất định sẽ tin tôi đã chết, nhưng người của Uông gia, nhất định sẽ tin!" Khóe miệng Giải Tiểu Hoa nhếch lên một nụ cười tự tin: "Lần này, thuận theo dây mà tìm ra gốc, nhất định có thể đào ra toàn bộ người của Uông gia trong Cửu Môn!" "Tiểu Hủ, đi đặt vé máy bay, Tiểu Hoa ngươi đi hóa trang, thay đổi trang phục." "Chúng ta trực tiếp về kinh đô!" Tô Cảnh nói xong, mấy người đều gật đầu.

Kế hoạch, đã bước vào giai đoạn tiếp theo… ...

Nhóm Tô Cảnh liền đêm đó quay về kinh đô.

Sau đó liền liên hệ với người Giải gia thông báo tin tử của Giải Tiểu Hoa, chuẩn bị tang lễ.

Giải Tiểu Hoa có quyền khống chế tuyệt đối Giải gia.

Ngay cả khi anh ta muốn giả chết, người Giải gia cũng tự nhiên sẽ phối hợp.

Hơn nữa, con dấu của Bảo Thắng, anh ta cũng đã giao cho Tô Cảnh.

Thứ này, Tô Cảnh định để Hoắc Tú Tú quản lý.

Cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Nếu không có ai tiếp quản, Bảo Thắng chắc chắn sẽ bị mấy gia tộc khác chia cắt.

Công việc kinh doanh này, bọn họ vẫn luôn thèm muốn lắm.

Những chuyện này, Tô Cảnh cũng không cần nhúng tay vào.

Chỉ cần chờ đợi cùng mấy gia tộc Cửu Môn tiến vào Cổ Đồng Kinh là được.

Đến lúc đó tiêu diệt toàn bộ ám tử của Uông gia, cùng với tên ngu xuẩn Trần Kim Thủy kia xong.

Kế hoạch coi như đã bước vào hồi kết.

Chỉ cần Lê Thốc bị người của Uông gia đưa về, mình không bao lâu nữa, là có thể biết được tổng bộ của bọn chúng ở đâu.

Đến lúc đó dẫn người, trực tiếp nghiền nát bọn chúng là được!

Những kẻ cải tạo năng lực giả bao gồm tộc trưởng Uông gia Uông Đại Sơn không đáng lo ngại.

Quan trọng nhất vẫn là mẫu xà mắt khổng lồ của Uông gia… Con xà thần dị giới này, mới là thứ mà Tô Cảnh coi trọng.

Bây giờ Tô Cảnh cũng không cần làm gì, cứ vậy ở nhà bầu bạn với các cô gái. ...

Tô Cảnh đắm chìm trong giường ấm chiếu êm.

Còn lúc này.

Lê Thốc đã trải qua nghìn khó vạn khổ, cuối cùng cũng đến Cổ Đồng Kinh.

Đến được Biển Cát trắng!

Sau khi hội hợp trong sa mạc, trời đã tối.

Ba người dựng lều, đốt lửa trại.

Sau đó Lê Thốc liền bắt đầu kể cho Tô Vạn Cân và Dương Hảo về tình hình lần trước đến sa mạc. "Mấy người biết không, lần trước tôi đến đây, chỗ này nguy hiểm hơn bây giờ nhiều!" "Dưới cát, có một loại thực vật ăn thịt người, tên là Cửu Đầu Xà Bách!" "Tôi suýt chút nữa thì chết trong tay thứ đó!" "Cái thứ quỷ dị đó thân thể cao bằng mười tầng lầu, nói đến đây, không thể không nhắc đến Tô gia, lúc đó Tô gia thật sự cứ như thiên thần giáng thế…" Lê Thốc đang kể say sưa, nhưng Tô Vạn Cân và Dương Hảo lúc này lại vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía sau lưng Lê Thốc.

Thấy hai người như vậy, Lê Thốc lập tức ngớ người ra: "Tô Vạn, Hảo ca, hai người bị làm sao vậy?" "Lê Thốc, ngươi, ngươi nhìn phía sau, lửa ma trơi!" Nghe Dương Hảo nói vậy, sắc mặt Lê Thốc cứng đờ, quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên, một ngọn lửa bập bùng sáng rực đang trôi về phía này.

Thấy vậy, Lê Thốc kinh hô một tiếng.

Sau đó ba người vội vàng tụm lại một chỗ, cầm dao khoa tay múa chân về phía ngọn lửa ma trơi này.

Nhưng cùng với cái gọi là lửa ma trơi này đến gần, mấy người lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là một người đang cầm một chiếc đèn dầu.

Thấy người này, Lê Thốc ngớ người ra, sau đó vội vàng chạy lên phía trước vui mừng thốt lên: "Ngô Tà?

Anh thật sự không chết sao!" “Nhóc con, vất vả cho cậu rồi, không ngờ cậu thật sự có thể đi đến bước này!” Ngô Tà cười hì hì nói một câu.

Lê Thốc lúc này vẫn có chút không dám tin, đưa tay tới nhéo mặt Ngô Tà.

Nhưng lại bị Ngô Tà một chưởng đánh văng sang một bên.

Lê Thốc thì không để tâm, ngược lại còn hơi kích động hỏi: "Tôi điên mất!

Anh thật sự không chết à!" "Anh không phải bị mắc kẹt sao?" Nhìn Tô Vạn và Dương Hảo đang run rẩy bên cạnh, khóe miệng Ngô Tà nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Sau đó mới nói với Lê Thốc: "Bây giờ rất ít nơi có thể giữ chân tôi, mấu chốt là phải tìm được trợ thủ giỏi để bù đắp những thiếu sót của cậu!" "Vậy nên, ở điểm này, cậu phải học hỏi tôi cho kỹ!" "Anh không phải trúng độc rắn đen sao?" "Sau này giải bằng cách nào?" "Còn Mông ca và Hắc gia đâu rồi?" "À đúng rồi, tôi còn thấy Tô gia ở bên ngoài, sao các anh không đi cùng Tô gia?" "Tôi còn tưởng anh chết thật rồi chứ!" Lê Thốc đầy rẫy nghi hoặc, nóng lòng muốn Ngô Tà giải đáp.

Nhưng nói được nửa ngày, nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của Ngô Tà.

Lê Thốc đột nhiên phản ứng lại: "Không phải... anh đang diễn à?" "Mẹ nó, anh là ảnh đế sao?

Diễn giống y như thật vậy?" Ngô Tà vỗ vai Lê Thốc, không giải thích nhiều: "Thằng nhóc này, vấn đề của cậu đúng là nhiều thật!" "Nhưng mà, vì cậu đã đến đây được, chắc Tô gia cũng đã nói với cậu một phần rồi..." "Có gì ăn không?

Chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện!" Nói rồi, Ngô Tà đi đến bên đống lửa ngồi xuống.

Sau đó Tô Vạn vội vàng đưa một hộp bánh quy.

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn, Lê Thốc không nhịn được mở miệng hỏi: "Tôi nói ông chủ Ngô, rốt cuộc anh muốn 'chơi' tôi đến

bao giờ?" Nghe vậy, Ngô Tà ăn một miếng bánh quy, rồi mới không nhanh không chậm bắt đầu nói: "Thằng nhóc này, nhân duyên của cậu cũng khá đấy, người đến cũng không ít!

"Không như tôi năm xưa, khổ cực đến thế!" "Lê Thốc à, cái thứ gọi là vận mệnh, cậu cứ mãi hỏi tại sao, không thấy hơi làm màu sao?" Im lặng một lát, Lê Thốc mới tiếp tục nói: "Tất cả những chuyện này, đều do anh sắp đặt phải không..." "Ở Ngô Sơn Cư, tôi nghe Tô gia nói, đây là kế hoạch do anh vạch ra!" "Gửi đồ cho tôi, kéo tôi vào cuộc, đưa tôi đến đây..." "Tôi chỉ không ngờ Hoàng Nham lại độc ác như vậy, nếu tôi không làm thế, tấm bản đồ trên lưng cậu đủ để khiến cậu trở thành mục tiêu của mọi người." Ngô Tà nhàn nhạt nói.

"Vậy ba tôi đâu?

Còn Thẩm Quỳnh nữa?

Rốt cuộc cô ta đang ở đâu?" "Ban đầu khi các anh giám sát cô ta, hẳn đã phát hiện cô ta không phải Thẩm Quỳnh thật rồi phải không?" Lê Thốc vội vàng hỏi thêm một câu.

Ngô Tà rõ ràng có chút ngạc nhiên, không ngờ thằng nhóc này lại có thể phát hiện Thẩm Quỳnh là giả.

"Ba cậu đã được tôi sắp xếp người bảo vệ rồi, chuyện này cậu cứ yên tâm!" "Nhưng Thẩm Quỳnh, tôi thật sự không biết!" Lê Thốc không hỏi thêm, nhưng Tô Vạn thì lo lắng: "Không biết, làm sao anh lại không biết được?" Ngô Tà khẽ cười một tiếng, nhìn Tô Vạn: "Tôi đâu phải thần, làm sao có thể biết mọi thứ?" "Nhưng có một điều tôi có thể nói cho cậu biết, từ khi cô ta trở về từ Cổ Đồng Kinh, Thẩm Quỳnh đó đã không còn là Thẩm Quỳnh mà cậu quen biết nữa rồi!" "Cậu muốn tìm đáp án, chỉ có thể đến Cổ Đồng Kinh!" Tô Vạn mím môi, có chút không biết phải làm sao.

Dương Hảo sau đó tò mò hỏi Ngô Tà: "Ông chủ Ngô, nhìn anh cũng là một nhân vật có máu mặt, đến đây rốt cuộc là để tìm thứ gì?" "Phần trung tâm của Cổ Đồng Kinh, có một tòa cổ thành!" "Ngày xưa, sau khi quân đội Kinh Đại mang về bản đồ Cổ Đồng Kinh, một vị kham dư sư tài năng đã phác họa ra bản đồ cấu trúc dưới lòng đất của Cổ Đồng Kinh!" "Bản đồ cấu trúc?" Lê Thốc kinh ngạc thốt lên, rồi nhìn Tô Vạn: "Các cậu đoán không sai, trong đầu thằng nhóc này, chính là bản đồ cấu trúc dưới lòng đất của Cổ Đồng Kinh!" "Người xưa từng cố gắng trùng tu Cổ Đồng Kinh, hòng lấy được kho báu trong thành, nhưng đều thất bại!" "Bảy mươi năm trước, Trương Đại Phật gia đã cố gắng trùng tu Cổ Đồng Kinh, nhưng cuối cùng không rõ vì sao, ông ấy tự mình phong ấn Cổ Đồng Kinh, việc trùng tu kết thúc trong thất bại, và chuyện này cũng cứ thế mà chìm vào quên lãng!" "Chúng ta trước đây tuy chưa từng xuống tầng sâu nhất, nhưng nếu không có Tô gia bảo vệ, thì ngay cả việc sống sót trở ra cũng khó!" "Chúng ta cũng đến thám hiểm, vậy tiếp theo phải làm gì?" Tô Vạn mở miệng hỏi một vấn đề then chốt.

Chương 314

Ngô Tà gật đầu với Tô Vạn, rồi tiếp tục nói: "Bản đồ trong đầu cậu, chính là chìa khóa để các cậu sống sót!" "Bất kể các cậu dùng cách nào, nhất định phải sống sót qua ba ngày tới!" "Rồi giúp tôi làm một việc nữa, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc!" "Chuyện gì?" Lê Thốc vội hỏi.

"Ba ngày nữa, một nhóm người sẽ đến đây!" "Cậu phải gia nhập cùng bọn họ, và tìm ra vị trí tổng bộ của họ!" Ngô Tà nói xong, đứng dậy cầm đèn đi về phía xa.

"Này, Lê Thốc, chuyện này nghe sao mà không đáng tin cậy chút nào vậy?" "Hay là chúng ta cứ đi thôi?" Dương Hảo bắt đầu nhụt chí, nói với Lê Thốc đang im lặng.

Và lúc này, Lê Thốc đột nhiên đứng dậy.

Nhìn Ngô Tà càng lúc càng đi xa, trong lòng Lê Thốc muôn vàn suy nghĩ.

"Ngô Tà!

Tiếp theo tôi phải đi đâu?" "Cậu tự mình để lại dấu hiệu, chẳng lẽ quên rồi sao?" Ngô Tà không quay đầu lại đáp một tiếng, rồi biến mất trong màn đêm.

Trong lòng Lê Thốc chợt nhớ ra một địa điểm: Ly Nhân Bi!

Sau đó liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc: "Tô Vạn, Hảo ca, thu dọn đồ đi, tôi biết phải đi đâu rồi!" … Và lúc này, trên cồn cát cách đó không xa, Ngô Tà đứng lặng.

Không lâu sau, từ phía sau chiếc xe tạp đang nửa chôn dưới cát trắng, hai bóng người lần lượt bước ra, đi đến bên cạnh Ngô Tà.

“Ông chủ, tôi cứ cảm thấy, làm như vậy vẫn hơi mạo hiểm!” Đứng bên cạnh Ngô Tà, Vương Mông nhíu mày nói, nhìn ba người Lê Thốc đang thu dọn trang bị ở đằng xa.

“Từ sau khi trở về từ Tây Tạng, tôi rất ít khi nhìn lầm người!” “Ba thằng nhóc này, đáng tin cậy!” “Có Tô ca, có cậu, có Hạt tử, tôi cũng có thể yên tâm rồi!” “Kế hoạch do tôi vạch ra, Tô ca lại hoàn thiện phần lớn.

Chỉ cần Lê Thốc tiến vào tổng bộ Uông gia, có thể truyền ra vị trí của Uông gia, chúng ta đã xem như thành công một nửa!” “Cậu so với trước đây, thật sự đã thay đổi rất nhiều!” Đứng bên cạnh, Hắc Hạt tử không nhịn được cảm thán một câu khi nhìn Ngô Tà.

“Cậu nghĩ cậu còn giống như trước đây sao?” “Thậm chí có đôi khi, tôi còn cảm thấy, cậu có phải họ Trương không!” “Người họ Trương thì không biết đau, ít nhất tôi vẫn còn biết đau...” Hắc Hạt tử nhàn nhạt phản bác một câu.

Nghe vậy, ánh mắt Ngô Tà nhìn ba người Lê Thốc dần phân tán, suy nghĩ miên man.

“Vậy thì tôi không bằng cậu...” “Mười năm trước, trái tim tôi đã không còn biết đau nữa rồi...” Nói đến đây, Ngô Tà hoàn hồn.

“Vương Mông, đi thôi!” “Hạt tử, ba đứa trẻ kia, nhờ cậu cả đấy...” Nhìn bóng lưng Ngô Tà mang Vương Mông rời đi.

Hắc Hạt tử khẽ cười một tiếng: “Yên tâm, bọn chúng mà chết, tôi không có cách nào giao phó với Tô gia được đâu!” “Cậu tự mình cẩn thận một chút, đừng có mà ‘chơi’ chết mình, đến lúc đó không ai thu xác cho cậu đâu!” Lời Hắc Hạt tử nói không phải là hù dọa.

Ngô Tà một khi rời khỏi Cổ Đồng Kinh, tất nhiên sẽ rơi vào nguy hiểm.

Nhưng, chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào chính hắn tự mình xử lý.

Hắn chỉ có hai con đường, chết, hoặc giả chết qua mắt người của Uông gia.

Chỉ có như vậy, Lê Thốc mới thật sự được người của Uông gia chấp nhận.

Bước chân khựng lại, Ngô Tà đưa tay nắm lấy miếng ngọc bội đang đeo trên ngực, lúc này mới yên tâm hơn nhiều.

Sau đó không quay đầu lại vẫy tay: "Yên tâm!" "Lần này, chúng ta sẽ không thua!" Cổ Đồng Kinh.

Ba người Lê Thốc tìm thấy Ly Nhân Bi, sau đó rơi xuống kiến trúc bị chôn vùi dưới cát trắng.

Hắc Hạt tử âm thầm đi theo phía sau, bảo vệ ba thằng nhóc.

Cuộc thám hiểm Cổ Đồng Kinh chính thức bắt đầu.

Chuyện của bọn họ tạm thời không nhắc tới.

Kinh đô.

Giải phủ.

Tang lễ của Giải Tiểu Hoa đã được sắp xếp ổn thỏa.

Cả phủ đệ toát lên một cảm giác trang nghiêm và u buồn.

Ngoài cửa bày hai vòng hoa lớn.

Trên đường phố, các loại xe cổ màu đen xếp thành hàng dài.

Từng bóng người mặc y phục đen, cài hoa trắng trên ngực, đứng sẵn bên xe.

Đó chính là những thuộc hạ do các nhân vật phụ trách Cửu Môn đến điếu viếng mang theo.

Hai người làm của Giải gia đứng rũ tay hai bên cổng.

Quản gia Giải phủ đứng ở cổng, tiếp đón các vị khách đến viếng.

Không lâu sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng trước cổng.

Phía sau là một chiếc Audi thương vụ theo sát.

Cửa xe Rolls-Royce được người lái phụ mở ra.

Hoắc Hủ mặc áo da đen bước xuống xe, sau đó mở cửa xe phía sau.

Tiếp đó, Hoắc Hữu Tuyết mặc một chiếc váy dài màu đen, không trang điểm cầu kỳ, bước xuống xe.

Sau đó tháo kính râm.

"Cô cô, vất vả cho ngài đã đích thân đến!" Lão quản gia thấy vậy, tiến lên cúi người nói một câu.

"Tiểu Hoa còn trẻ như vậy, sao lại xảy ra chuyện thế này..." "Công ty Bảo Thắng lớn như vậy, bây giờ cũng chỉ còn lại một mình quản gia ông thôi." "Thật sự có chút khiến người ta cảm thương mà..." Hoắc Hữu Tuyết thốt lên cảm thán một câu, mặc dù đã nghe Tô Cảnh nói qua nguyên nhân sự việc.

Nhưng vở kịch cần diễn, vẫn phải diễn!

Đương nhiên không thể phá hỏng kế hoạch của người đàn ông của mình.

"Thế sự khó lường..." Lão quản gia cảm thán một câu, sau đó nghiêng người nhường đường: "Cô cô, mời vào trong..." Hoắc Hữu Tuyết vừa định bước đi, liền nghe thấy một giọng nói kiêu ngạo từ bên cạnh truyền đến: "Cô cô, ngài cũng đến góp vui sao?" "Ồ, Hoắc Hủ muội tử, cô cũng đi theo à, tôi đã biết ngay, một địa cung cỏn con làm sao có thể giữ chân Tô gia và Trương hội trưởng được chứ..." Kẻ

đến chính là Trần Kim Thủy, dẫn theo Trần Đinh Cự và Hoắc Đạo Phu!

"Đó là đương nhiên!

Một địa cung cỏn con, thật sự không giữ chân được cô gia nhà tôi!" Hoắc Hủ nhàn nhạt nói một câu.

Kẻ này, trong mắt Hoắc Hủ, đã là một người chết rồi.

Cũng không quá để hắn ta vào mắt.

Hoắc Hữu Tuyết liếc hắn ta một cái đầy khinh thường: "Trần Kim Thủy nhà anh không phải cũng đến nhanh nhẹn lắm sao?" "Tôi sao không biết anh và Tiểu Hoa có tình cảm tốt đến vậy?" "Hơn nữa, anh thật sự nghĩ Hoắc gia chúng tôi không dám xé rách mặt với Trần gia các anh sao?" "Dám ra tay với Tô gia, anh thật to gan!" Hoắc Hữu Tuyết lạnh nhạt nói với hắn ta, nhưng Trần Kim Thủy lại không quá để ý.

"Tôi Trần Kim Thủy động thủ với Tô gia lúc nào, không có chứng cứ, cô cô, ngài không thể nói lung tung!" "Hơn nữa, nếu ngài thật sự muốn xé rách mặt với tôi, cũng sẽ chẳng được lợi lộc gì!" Nghe hắn ta nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết cũng chỉ có thể cảm thán kẻ này đúng là giỏi ngụy biện.

Cũng lười đi đáp lời hắn ta.

Dù sao, mình không cần thiết phải so đo với một kẻ sắp chết.

Thấy Hoắc Hữu Tuyết quay đầu đi, Trần Kim Thủy không khỏi cười cười.

Sau đó mới đi đến trước mặt lão quản gia, trực tiếp hỏi một câu: "Quản gia, vở kịch diễn cũng khá nghiêm túc đấy nhỉ!" "Thôi đủ rồi, không thì sẽ bị quá đà đấy!" "Trong này đều có ai đến rồi?" "Ông chủ Tề, cô Doãn của Tân Nguyệt Phạm Điếm, Trương hội trưởng, Hà lão

của Hồng gia, ông chủ Lý...

Các nhân vật phụ trách của Hiệp hội Cửu Môn, đều đã sớm đến rồi!" Lão quản gia nhàn nhạt nói.

"Xem ra, có người còn sốt ruột hơn chúng ta rồi!" Nghe Trần Đinh Cự nói vậy, Hoắc Hữu Tuyết lạnh nhạt nhìn hắn ta một cái: "Chúng ta?" "Hoắc gia chúng tôi không cùng đường với anh đâu!" "Anh đi chỗ mát mà ngồi đi!" Hoắc Hữu Tuyết nói xong liền dẫn Hoắc Hủ nhanh chóng bước vào Giải gia đại trạch.

Thấy dáng vẻ đó của nàng, Trần Kim Thủy khinh thường nhổ một bãi nước bọt: "Mẹ kiếp, con ranh thối tha này kiêu căng cái gì!" "Chẳng phải Hoắc gia chỉ dựa dẫm vào Tô Cảnh cái tên 'đùi lớn' đó sao?" "Cả nhà đều dựa vào đàn ông hết thôi!" Nghe vậy, Hoắc Đạo Phu bên cạnh kéo cánh tay Trần Kim Thủy: "Suỵt!

Thận trọng lời nói!" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Trần Kim Thủy có chút bất mãn: "Có gì mà không nói được, vốn dĩ là sự thật mà!" Hoắc Đạo Phu lắc đầu, có chút bất lực: "Ông chủ Trần, có một câu nói, họa từ miệng mà ra!" "Năng lực của Hoắc gia không thể xem thường, nếu thật sự muốn đối phó với Trần gia các anh, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào!" Mặc dù Hoắc Hữu Tuyết trực tiếp phớt lờ hắn, một người thuộc chi nhánh của Hoắc gia.

Nhưng ngay cả như vậy, Hoắc Đạo Phu cũng không dám ra tay.

Trần Kim Thủy không hiểu sự đáng sợ của Tô Cảnh, chỉ nghe loáng thoáng vài lời trên đường.

Nhưng Hoắc Đạo Phu thì hiểu rõ!

Mặc dù hắn nói là sự thật, nhưng Hoắc gia phát triển đến nay, ngay cả không dựa vào Tô Cảnh, cũng có thể áp đảo Trần gia.

Huống chi Tô Cảnh cực kỳ bảo vệ người thân, nếu lời này truyền

đến tai anh ấy.

Trần Kim Thủy đoán chừng hôm nay sẽ phải bỏ mạng tại đây rồi.

Nghe lời Hoắc Đạo Phu nói, Trần Kim Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Cũng đi theo vào Giải gia đại trạch.

Trong nhà, từng nhóm ba bốn người tụ tập lại với nhau.

Trên mặt cũng không có quá nhiều sự bi thương.

Cái chết của Giải Tiểu Hoa, những người này tuy không tin.

Nhưng chỉ cần người của Uông gia tin là được.

Dưới một camera ở góc khuất, một thanh niên mặc đồ đen đang âm thầm quan sát từng người trong nhà.

Đó chính là Giải Tiểu Hoa đã cải trang để tham gia tang lễ của chính mình.

Còn Hoắc Hữu Tuyết sau khi vào, liền đi thẳng vào phòng.

Ngoài cửa có hai man bào của Tân Nguyệt Phạm Điếm canh gác, thấy Hoắc Hữu Tuyết, mới mở cửa cho vào.

Chương 315

Bên trong, Doãn Nam Phong đang cùng Thanh Thanh Mạn và Tề Án Mi nói chuyện gì đó.

"Phong tỷ, Mạn Mạn, Án Mi!" Thấy Hoắc Hữu Tuyết dẫn Hoắc Hủ vào, Doãn Nam Phong gật đầu với hai người: "Đến rồi!" Dẫn Hoắc Hủ ngồi xuống, Hoắc Hữu Tuyết mới hỏi: "Cảnh ca đâu?

Anh ấy không nói là sẽ đến trước sao?" "Lão công đi đón Tú Tú rồi..." "Hai nhà Trần Lý này, tôi thấy vẫn còn lòng tham không đáy, Cổ Đồng Kinh còn chưa động đến, đã lại nhắm vào Bảo Thắng của Tiểu Hoa!" "Tôi thấy Trần gia còn mời cả Hoắc Đạo Phu, người thân bên ngoại của Hoắc gia về nữa, năm xưa tên nhóc này từng bị lão công đánh gãy tứ chi rồi ném ra nước ngoài." "Không ngờ lại mệnh lớn đến vậy, đoán chừng trở về là muốn mượn sức mạnh của Trần gia để lật đổ Cẩm Thượng Châu đây." "Hữu Tuyết em phải cẩn thận một chút..." Doãn Nam Phong nói xong, Hoắc Hữu Tuyết gật đầu.

Nhưng Tề Án Mi đang ôm mèo bên cạnh lại khinh thường nói một câu: "Đều là lũ tiểu nhân hèn mọn mà thôi!" "Có thể gây ra sóng gió gì chứ?" "Dù sao đi nữa, vở kịch chúng ta cần diễn vẫn phải diễn!" "Không thể làm hỏng kế hoạch của lão công được." Nghe Doãn Nam Phong nói vậy, mấy cô gái đều gật đầu.

"Vậy lát nữa, chúng ta cứ theo kế hoạch mà hành sự..." "Tang lễ hôm nay kết thúc, những ám tử của Uông gia đang ẩn mình chắc cũng bị đào ra gần hết rồi, ngày mai em sẽ trực tiếp dẫn người đi cùng bọn họ đến Cổ Đồng Kinh." "Còn về những người của Uông gia bên ngoài, Cảnh ca nói đã có Nhị gia Ngô gia đối phó, các em cũng không cần lo lắng, cứ chờ tin tốt của em và Cảnh ca là được." Hoắc Hữu

Tuyết chống cằm, nhàn nhạt nói.

Các cô gái gật đầu, sau đó tiếp tục trao đổi chi tiết kế hoạch.

Và lúc này, Tô Cảnh đang đưa Hoắc Tú Tú trên đường đến.

Tính toán thời gian, chắc là sẽ kịp tham gia màn kịch hay này.

Trong đại viện.

Những người của Uông gia đang ẩn náu trong Cửu Môn đang kích động những người khác.

Trần gia, Lý gia, Giải gia đều có người lộ diện!

Người của Cửu Môn không tin Giải Tiểu Hoa đã chết, nhưng Uông gia nhất định sẽ tin.

Nếu Giải Tiểu Hoa không chết, thì cũng phải coi như cô ấy đã chết.

Bảo Thắng là một miếng thịt lớn như vậy, đương nhiên ai cũng muốn nuốt vào miệng.

Một khi có người đứng ra gây sự, như Trần Đinh Cự, Hoắc Đạo Phu, thì đó chắc chắn là người của Uông gia!

Toàn bộ chuyện này đều bị Giải Tiểu Hoa đang ẩn mình trong bóng tối nhìn thấy, sau đó cô âm thầm ghi nhớ tên của những người đó.

Chỉ cần điều tra mạng lưới quan hệ của những người này, từng người một, người của Uông gia tự nhiên sẽ không bị bỏ sót!

Trương Nhật Sán một mặt chơi cờ với Hà lão, một mặt mắt nhìn khắp nơi.

Thấy tình hình của những người đó, không khỏi mỉm cười đầy ẩn ý với Ngô Nhị Bách đang ngồi bên cạnh: "Nhị Bách à, hai ngày này,

anh cũng sẽ bận rộn lắm đấy...” Trong Giải gia đại trạch.

Mấy gia đình bên ngoài này, mỗi người một tâm tư.

Lại có người của Uông gia trà trộn vào đó để kích động.

Thật sự là một vở kịch hay.

Và lúc này.

Xa xôi ở Tây Tạng.

Ngô Tà và Vương Mông đang ngồi trong một chiếc xe, đỗ bên đường.

Trên xe, Ngô Tà đang xem điện thoại, trên đó phát sóng rõ ràng tình hình bên trong Giải gia đại trạch.

“Ông chủ, đi Mặc Thoát thật sự quan trọng hơn đến tang lễ nhà Hoa nhi sao?” Ngồi ở ghế phụ lái, Vương Mông vươn cổ nhìn video trên điện thoại Ngô Tà, rồi hỏi một câu: “Một đám tang giả, đâu có cần thiết gì...” “Anh nói những người của Uông gia ẩn náu nhiều năm như vậy, chỉ xem video thôi mà cũng tìm ra được sao?” “Ông chủ, anh cũng quá lợi hại rồi đấy chứ?” “Bây giờ đã tìm thấy mấy người của Uông gia rồi?” Vương Mông tò mò hỏi.

“Tám người!” “Cậu tin được không?

Những người có thể đến tham gia tang lễ của Tiểu Hoa, đều là cao tầng Cửu Môn!” “Không ngờ ám tử mà Uông gia phái vào Cửu Môn, lại đều ngồi đến vị trí này trong Cửu Môn!” Ngô Tà nói xong, cất điện thoại đi.

Sau đó nghiêng người lấy một cái túi từ ghế sau.

“Ông chủ, sao không xem nữa?” “Không cần thiết nữa rồi, những người này, chắc hẳn đều đã bị Tiểu Hoa ghi lại rồi.” “Đợi tang lễ kết thúc, Tô gia và bọn họ chắc sẽ ra tay!” “Được rồi, đoạn đường tiếp

theo, tôi tự mình đi!" Nói xong, Ngô Tà đeo túi lên, liền xuống xe.

Thấy vậy, Vương Mông vội vàng đi theo xuống: "Ông chủ, hay là tôi đi cùng anh nhé?" "Nếu Uông gia đuổi tới, tôi và anh còn có thể có sự tương trợ, không thì anh chết thật thì sao?" Thấy vẻ mặt lo lắng đó của hắn, Ngô Tà không nhịn được cười.

Bước tới vỗ vai hắn: "Đừng lo lắng nữa, tôi sẽ không chết, cũng không thể chết!" "Hơn nữa, tôi còn có hậu chiêu Tô gia để lại!" "Sau khi trở về, trực tiếp đi Kinh đô tìm Bàn Tử!" "Đợi thời cơ đến, tôi sẽ quay về!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Vương Mông cũng chỉ có thể bỏ qua.

Nhìn bóng lưng Ngô Tà, Vương Mông không nhịn được hét lên một câu: "Ông chủ, nhất định phải sống sót trở về!" "Anh còn nợ tôi nhiều tiền lương lắm đấy!" "Đợi tôi trở về, sẽ trả hết cho cậu một lần!" Ngô Tà không quay đầu lại vẫy tay, dần đi xa.

Giải phủ.

Lúc này lão quản gia đã gọi người bắt đầu cử hành nghi thức điếu viếng.

"Mây mù giăng lối, cỏ cây đều sầu!

Giải trạch rơi lệ, Cửu Môn tiếc thương!" "Kính gửi các vị phụ trách Hiệp hội Cửu Môn, các bậc tiền bối!" "Nghi thức điếu viếng, xin được bắt đầu!" Nhìn đám đông đang đứng thành một đội hình vuông phía trước, lão quản gia đau buồn thốt lên.

Sau đó chắp tay vái chào Hà lão của Hồng gia đang ngồi cạnh bàn đá chơi cờ với Trương Nhật Sán.

"Hà lão, xin ngài đi trước!" Vị tiền bối cao tuổi đức cao vọng trọng của Cửu Môn cũng không từ chối, đứng dậy đi đến, liền thắp một nén hương.

Vừa định quay về, liền nghe thấy ông chủ Lý gia Lý Thủ Náo mở

miệng nói một câu: “Xin dừng bước!” “Hà lão, Giải Tiểu Hoa chết rồi, vậy chuyện kinh doanh của Giải gia phải làm sao?” “Ngài không chủ trì một chút sao?” Lý Thủ Náo không nói gì, Trần Kim Thủy đứng bên cạnh liền tiếp lời: “Hà lão, công ty Bảo Thắng lớn như vậy, bây giờ không có người quản lý, việc kinh doanh cũng không ai lo!” “Nếu tôi nói...” “Nếu anh nói thì phải làm sao?” “Nếu tôi nói, có thể chia cho mấy nhà chúng tôi một chút chứ!” “Đương nhiên, việc kinh doanh logistics của Bảo Thắng, cũng chỉ có Trần gia tôi mới có thể đảm nhiệm được!” Trần Kim Thủy cười nói.

“Trần Kim Thủy, tôi thấy không chỉ là logistics, anh còn muốn nuốt chửng cả Giải gia thì có phải không?” “Anh thật sự nghĩ rằng, mời được một kẻ bị Hoắc gia ruồng bỏ là có thể che trời lấp đất sao?” Hoắc Hữu Tuyết khoanh tay lạnh lùng cười nói bên cạnh.

“Ông chủ Trần xem ra rất tự tin đấy nhỉ...” Tề Án Mi bên cạnh lại nói một câu đầy ẩn ý.

“Sao vậy, cô cô, Trần gia tôi không xứng, chẳng lẽ Cẩm Thượng Châu của các người thì xứng sao?” Trần Kim Thủy liếc xéo Hoắc Hữu Tuyết một cái, lạnh lùng cười nói.

Sau đó lại đưa mắt nhìn Tề Án Mi: “Hay là nói ông chủ Tề, Bát Diện Hằng Thông của các người thì xứng?” “Ông chủ Trần, anh lấy đâu ra tự tin, Trần gia có thể sánh với Tề gia và Hoắc gia sao?” Doãn Nam Phong vuốt tóc, nhàn nhạt nói một câu.

Thấy Doãn Nam Phong lên tiếng, Trần Kim Thủy khựng lại một chút, sau đó sắc mặt trầm xuống.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Doãn Nam Phong nói quả thực là sự thật!

“Sao vậy, ông chủ Doãn cũng có hứng thú với Bảo Thắng này sao?” “Ông chủ Tề, ông chủ Hoắc, ông chủ Doãn, ba người các cô là

cùng một phe." "Chẳng lẽ các cô cũng muốn nhắm vào Bảo Thắng này?" "Nếu các cô muốn độc chiếm Bảo Thắng, Trần gia tôi sẽ không đồng ý!" Trần Kim Thủy nói với vẻ mặt hung dữ.

Lý Thủ Náo cũng phụ họa bên cạnh, rất rõ ràng, hai nhà Tề Hoắc và Tân Nguyệt Phạm Điếm là cùng một lòng.

Nếu muốn chia phần miếng thịt béo bở Bảo Thắng này, tất nhiên phải hợp tác với Trần Kim Thủy!

"Đúng vậy!

Lý gia tôi cũng không đồng ý!" Thấy dáng vẻ của hai người đó, Hoắc Hữu Tuyết không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Khinh thường liếc nhìn hai người đó: "Các anh nghĩ nhiều rồi, Bảo Thắng trong mắt các anh là miếng thịt béo bở, nhưng trong mắt chúng tôi, có cũng được, không có cũng chẳng sao..." "Tuy nhiên, cho dù chúng tôi không quản, cũng không đến lượt Trần gia và Lý gia các anh!" Bình tĩnh lại cơn giận trong lòng, Trần Kim Thủy liếc nhìn Hoắc Đạo Phu.

Gật đầu, Hoắc Đạo Phu liền đứng ra: "Nếu tôi nói, việc kinh doanh của Bảo Thắng, có thể chia thành mấy khu vực cho mọi người cùng quản lý chứ!" "Hơn nữa Ngô Tà còn ở Cổ Đồng Kinh, cứ để hắn ta làm loạn như vậy, nếu động chạm đến nền tảng của mấy công ty khác, đó sẽ là họa vô cùng đấy!" "A, một kẻ bị Hoắc gia ruồng bỏ, anh có tư cách gì mà nói ở đây?" Miệng Tề Án Mi khá là độc, câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt Hoắc Đạo Phu lập tức trầm xuống.

"Hoắc tiên sinh là quân sư mà Trần Kim Thủy tôi mời về, đương nhiên có thể đại diện cho Trần gia chúng tôi!" Lời Trần Kim Thủy vừa dứt, Trương Nhật Sán từ bàn đá bên cạnh đứng dậy đi tới.

Nhìn vẻ mặt của những người này, Trương Nhật Sán bất lực thở

dài: “Trần Kim Thủy, anh cứ thế này, Trần gia sớm muộn cũng bại dưới tay anh!” “Cổ Đồng Kinh không có bảo bối, tôi nói khô cả môi rồi, nhưng vẫn có người không tin à...” “Lão già, chúng tôi đang nói chuyện nghiêm túc đấy!

Ông bớt xen vào đi!” “Hôm nay xử lý xong chuyện này, mấy gia đình chúng tôi sẽ lên đường ngay trong đêm đến Cổ Đồng Kinh, bắt Ngô Tà trở về!” Lời Trần Kim Thủy vừa dứt, hắn ta ngẩng mắt nhìn sắc mặt của Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi, Doãn Nam Phong.

Thấy bọn họ không hề lên tiếng phản bác, trong lòng hắn ta lại vững tâm hơn không ít.

Xem ra bọn họ không có hứng thú với Bảo Thắng, nhưng cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ của Cổ Đồng Kinh.

Trần Kim Thủy cũng không ngốc, đến nơi Cổ Đồng Kinh đó, đương nhiên không thể chỉ một mình gia đình hắn ta đi.

Mọi người cùng đi, bảo bối kẻ nào có năng lực thì lấy!

Biết đâu còn có thể kéo bọn họ ra làm bia đỡ đạn.

Bàn tính nhỏ gõ lách cách, nhưng nào biết mấy cô gái Doãn Nam Phong chỉ đang làm theo lời Tô Cảnh dặn mà thôi.

Cổ Đồng Kinh?

Bảo bối bên trong mấy cô gái căn bản đều không thèm lấy!

Nhiều hơn nữa có thể sánh bằng sản nghiệp của Tô gia sao?

Và lúc này, Ngô Nhị Bách nghe thấy lời Trần Kim Thủy nói, liền bật cười.

Bước tới trước mặt hắn ta.

Mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt tràn đầy sát khí, khiến Trần Kim Thủy cũng phải giật mình.

“Bắt trở về?” “Tôi thấy anh là muốn giết Ngô Tà thì có?” “Ngô gia chúng tôi, chỉ có độc nhất một mầm mống này!

Mặc dù tôi không quản chuyện của Cửu Môn, nhưng liên quan đến Ngô Tà...” Nói rồi, ánh mắt Ngô Nhị Bách trở nên càng thêm sắc bén.

“Nếu anh dám động đến Ngô Tà...” “Tôi sẽ chôn sống tất cả người của Trần gia các anh ở Cổ Đồng Kinh!” Dáng vẻ của Ngô Nhị Bách như vậy, quả thực đã chấn động tất cả mọi người có mặt.

Chỉ có thể nói không hổ danh là Nhị gia Ngô gia.

Người đầu tiên chịu trận là Trần Kim Thủy, hắn ta không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Ngô Nhị Bách.

Nếu mình thật sự động đến Ngô Tà, ông ta tuyệt đối có thể làm ra chuyện như vậy...

Mình không muốn vô cớ rước lấy một kẻ thù.

Nói trắng ra, chính là nhụt chí...

“Nhị gia ngài nói đùa rồi, chỉ cần Ngô Tà ngoan ngoãn, tôi tuyệt đối sẽ không động đến một sợi lông tơ của cậu ấy!” “Như vậy là tốt nhất!” Ngô Nhị Bách lạnh nhạt nhìn Trần Kim Thủy một cái, rồi lạnh giọng nói.

“Đương nhiên, đây cũng là tôi nể mặt Nhị gia ngài!” Trần Kim Thủy cười hì hì gật đầu.

Chương 316

"Vì Bảo Thắng cũng đã không còn người quản lý, yêu cầu ông chủ Trần đưa ra cũng không quá đáng!" "Hơn nữa cô cô Hoắc gia, cùng ông chủ Tề cũng không có ý định gì với Bảo Thắng." "Vậy việc kinh doanh của Bảo Thắng, cứ để ông chủ Trần và ông chủ Lý..." Hà lão ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Đang nói thì, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: "Ai nói Bảo Thắng không có người quản lý?" Nghe thấy vậy, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba bóng người đẩy cửa bước vào, chính là Tô Cảnh, Hoắc Tú Tú, và cả Vương Bàn Tử.

Người vừa lên tiếng, đương nhiên là Tô Cảnh.

Thấy Tô Cảnh dẫn người xuất hiện.

Trương Nhật Sán và Ngô Nhị Bách nhìn nhau mỉm cười.

Đợi Tô Cảnh mấy người đi tới.

"Lão công!" Doãn Nam Phong kêu một tiếng với Tô Cảnh, rồi dẫn mấy cô gái xúm lại bên cạnh Tô Cảnh.

Nhìn thấy khí thế này, Trần Kim Thủy, Lý Thủ Náo, hai gia chủ này, cùng với Hoắc Đạo Phu, Trần Đinh Cự và những người của Uông gia khác đều biến sắc.

"Tô Cảnh!

Mặc dù anh là cô gia của Hoắc gia và Tân Nguyệt Phạm Điếm, nhưng chuyện của Hiệp hội Cửu Môn, anh vẫn không thể nhúng tay vào được!" "Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đã nói rồi, họ không thèm Bảo Thắng!" "Chẳng lẽ anh muốn nuốt lời độc chiếm?" Hoắc Đạo Phu đẩy gọng kính, nói với vẻ mặt u ám.

Hắn ta hoàn hảo đóng vai một quân sư quèn.

Trần Đinh Cự, người của Uông gia, đương nhiên phụ họa.

Còn Trần Kim Thủy và Lý Thủ Náo, hai gia chủ này, cũng một bộ dạng nghĩa chính ngôn từ mà chỉ trích.

Nhìn dáng vẻ ồn ào của bọn họ, Tô Cảnh chỉ không để lại dấu vết nhìn thoáng qua một người mặc đồ đen đứng ở góc phòng.

Thấy hắn ta gật đầu, trong lòng Tô Cảnh liền hiểu rõ.

Sau đó mới đưa mắt nhìn về phía những người này.

"Tô Cảnh, đừng nhìn bọn họ đều gọi anh một tiếng Tô gia, nhưng trong mắt tôi, anh chỉ là một tên tiểu bạch kiểm dựa dẫm vào phụ nữ mà thôi!" "Bọn họ sợ anh, tôi thì không sợ anh!" "Hôm nay anh có nói đến trời sập, cũng đừng hòng nuốt chửng Bảo Thắng!" Lý Thủ Náo kiêu ngạo nói.

Thấy dáng vẻ đó của hắn, Hoắc Đạo Phu thầm mắng một tiếng ngu xuẩn.

Trương Nhật Sán và Ngô Nhị Bách đều không nhịn được bật cười.

Lý Thủ Náo này, thật sự là không biết thì không sợ.

Cũng tại Tô Cảnh hành sự quá kín đáo.

Hai nhà Trần Lý này, trước đây đều không có mấy tiếp xúc, đương nhiên không hiểu rõ thực lực thật sự của anh ấy, cho nên mới xuất hiện cảnh tượng như bây giờ.

Nhìn kẻ này, Tô Cảnh còn chưa nói gì.

Mấy cô gái bên cạnh anh ấy đã không vui rồi.

"Mạn, tát vào mặt hắn!" Doãn Nam Phong khép lại chiếc quạt

đang phe phẩy trong tay, sắc mặt lạnh xuống.

Thanh Thanh Mạn nhìn Lý Thủ Náo, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Nghe tiểu thư nhà mình ra lệnh, cô liền bước thẳng đến trước mặt Lý Thủ Náo.

Vừa đi vừa đeo một chiếc găng tay kim tuyến vào.

"Cô muốn làm gì?" Lý Thủ Náo lập tức lùi lại hai bước, sau đó hai người làm cao to lực lưỡng bên cạnh chắn trước mặt hắn.

Tuy nhiên, lại bị Thanh Thanh Mạn một cước đá bay xa năm mét!

Sau đó giơ tay lên tát thẳng vào mặt Lý Thủ Náo.

Tốc độ ra tay nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, Lý Thủ Náo lập tức sưng vù như đầu heo.

Khinh ghét nhìn kẻ này một cái, Thanh Thanh Mạn nhàn nhạt nói: "Còn dám ăn nói bất kính với cô gia nhà tôi, chết đi!" Cú này, trực tiếp chấn động tất cả mọi người có mặt.

Hoắc Đạo Phu và Trần Đinh Cự đều không dám lên tiếng.

Ngược lại Trần Kim Thủy mặc kệ hai người kia cản lại mà nói một câu: "Sao vậy, đã bắt đầu động thủ rồi à?" "Tô gia đây là chuẩn bị dùng thủ đoạn bạo lực để đoạt Bảo Thắng sao?" Người làm của Lý gia đỡ Lý Thủ Náo dậy, sau đó kẻ này ôm mặt run rẩy nói với Hà lão và Trương Nhật Sán: "Hà lão, Trương hội trưởng, hai vị tiền bối chẳng lẽ không quản sao?" "Cứ dung túng cô ta ngang ngược với người của Hiệp hội Cửu Môn chúng tôi sao?" Nhưng nghe thấy vậy, Trương Nhật Sán và Hà lão đều im lặng.

Lý Thủ Náo dù có mắng nhiếc thế nào, cũng biết những người này đều là một phe rồi.

Và lúc này, Hoắc Hủ đã mang ghế đến cho Tô Cảnh, đợi sau khi

anh ngồi xuống, Tô Cảnh vắt chéo chân, lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng: "Bây giờ là xã hội pháp trị, tôi nào dám dùng bạo lực?" "Hơn nữa các anh nói cũng không sai, tôi không thuộc Hiệp hội Cửu Môn, cho nên cũng không có tư cách quản chuyện của Bảo Thắng..." "Huống chi, tôi thật sự không có hứng thú gì với Bảo Thắng!" "Nhưng cho dù tôi không có hứng thú, Bảo Thắng cũng không đến lượt các anh quản!" "Chúng tôi không quản, vậy còn ai có tư cách?" Trần Kim Thủy lên tiếng phản bác.

"Đương nhiên là Tú Tú nhà chúng tôi rồi!" Tô Cảnh và Hoắc Tú Tú bên cạnh nhìn nhau cười, thẳng thắn nói.

"Cô ta?" "Cô ta có tư cách gì?

Lại còn mặc một thân hồng bào đến đây, cô là đến điếu viếng hay là đến kết hôn vậy?" Trần Kim Thủy có chút khinh thường bĩu môi.

"Có chuyện gì?" "Mặc hồng bào liên quan quái gì đến anh?

Trần Kim Thủy anh quản chuyện sao mà rộng vậy?" Vương Bàn Tử dường như đã say mèm, lảo đảo nói bên cạnh.

Tô Cảnh cũng có chút bất lực với kẻ này, mấy năm nay hắn ta đã thành một tên bợm rượu rồi.

Trước khi đến còn ăn một bữa với anh, vậy mà cứ kéo anh uống hết một chai Mao Đài.

"Vương Bàn Tử anh đừng có kiêu ngạo, chuyện này còn chưa đến lượt anh nói!" "Tôi vẫn giữ câu nói đó, con bé này không có tư cách quản Bảo Thắng!" Trần Kim Thủy lạnh giọng nói một câu.

Nhưng lại bị Hoắc Hữu Tuyết cắt ngang: "Trần Kim Thủy, Tú Tú nhà chúng tôi tuy không quản Hoắc gia." "Nhưng cô ấy là tổng tài điều hành của Thính Vũ Hiên, thành cổ ngoạn lớn nhất Kinh đô, năng lực không có vấn đề, hơn nữa cũng là người trong Cửu Môn!" "Cùng

Tiểu Hoa tình như chị em ruột, Tiểu Hoa không còn, Tú Tú đến tiếp quản, về tình về lý, anh nói xem làm sao lại không có tư cách?" Hoắc Hữu Tuyết lời lẽ sắc bén, Trần Kim Thủy mặt trầm như nước.

Và lúc này, Hoắc Tú Tú cũng bước ra.

"Hà lão, Ngô Nhị gia, cùng các vị tiền bối của Hiệp hội Cửu Môn, các vị có nhận ra thứ này không?" Từ trong túi lấy ra một chiếc USB, Hoắc Tú Tú hỏi mọi người: "Tôi nhận ra, đây là USB cá nhân của ông chủ Giải!" "Cái này là mấu chốt để Bảo Thắng vận hành bình thường!

Bên trong ghi chép các hạng mục cơ mật của Bảo Thắng!" Lão quản gia Giải phủ kinh ngạc thốt lên.

Nghe thấy vậy, mọi người nhìn nhau.

"Bây giờ thứ này đang ở trong tay tôi, người của Bảo Thắng các vị, có bằng lòng nghe lệnh tôi không?" Nhìn lão quản gia, Hoắc Tú Tú nhàn nhạt nói.

"Tất cả các công ty con của Bảo Thắng, đều nghe theo sự điều khiển!" Lão quản gia cùng đông đảo người làm của Giải gia cúi người chắp tay.

Thấy vậy Vương Bàn Tử trực tiếp hét một tiếng: "Đừng ngẩn ra nữa, vỗ tay đi!" "Lấy cái này làm chứng, Hoắc Tú Tú chính là CEO mới của Bảo Thắng!" Tiếng vỗ tay vang lên, Trần Kim Thủy lập tức có chút giận tái mặt.

Thấy người nhà mình vỗ tay, hắn ta trực tiếp tiến lên động thủ: "Vỗ cái mẹ gì mà vỗ?

Tất cả đừng vỗ tay!" Nhưng lại bị Trần Đinh Cự và Hoắc Đạo Phu kéo lại: "Bình tĩnh!" "Bây giờ hãy chuyển mục tiêu sang chiếc USB kia!

Xem có đoạt được không!" "Nếu không đoạt được, bỏ Bảo Thắng, nhanh chóng lên đường đến Cổ Đồng Kinh!" Hoắc Đạo Phu nói khẽ.

Đương nhiên, đây cũng là hắn ta muốn mượn Trần Kim Thủy để thăm dò một chút.

Nhưng khả năng lớn là Bảo Thắng đã vuột khỏi tay rồi.

Nếu động thủ mạnh bạo, Tô Cảnh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ không được lợi lộc gì.

Chọc giận sát thần này, những người có mặt ở đây tuyệt đối không thể ra khỏi cửa Giải gia!

Hắn ta không muốn chết, chỉ cần không chết, sẽ có cơ hội báo thù!

Ngay cả khi so với Tô Cảnh như kiến với voi.

Nhưng kiến nhiều thì cũng có thể cắn chết voi!

Nghe Hoắc Đạo Phu nói, cơn giận trong lòng Trần Kim Thủy cũng bị hắn ta mạnh mẽ đè xuống.

"Hoắc Tú Tú, chiếc USB này cô rốt cuộc lấy ở đâu ra?" "Chẳng lẽ là cô giết Giải Tiểu Hoa?" "Hay là nói, chiếc USB này của cô là giả?" Theo lời Hoắc Đạo Phu chỉ dạy, Trần Kim Thủy lên tiếng thăm dò một chút.

"Trần Kim Thủy, ông quản quá nhiều rồi!" "Dù sao đi nữa, của cải hiện tại đang ở chỗ tôi!" "Bảo Thắng, tôi nói là được!" Hoắc Tú Tú lạnh giọng nói.

Lão quản gia cũng hùa theo một bên.

"Bảo Thắng chúng tôi đã có đương gia mới, cho nên, không cần đương gia Trần phải bận tâm nữa!" "Ngươi!" Nghe vậy, Trần Kim Thủy nổi trận lôi đình, nhưng bị Hoắc Đạo Phu ngăn lại.

“Bỏ qua Ubàn, đừng phí thời gian ở đây nữa, mau chóng đến Cổ Đồng Kinh!” Trần Kim Thủy khựng lại, rồi hất tay quay đầu bước ra ngoài.

“Người nhà họ Trần, chúng ta đi!” “Ông chủ Trần, đợi tôi với!” Lý Thủ Nháo cũng vội vàng dẫn người đi theo.

Trong khuôn viên trạch viện rộng lớn, vốn đông đúc một đám người, thoáng chốc đã đi hết hơn nửa.

Thấy vậy, Tô Cảnh ra hiệu cho Hoắc Hữu Tuyết.

Sau đó cô liền gật đầu với Tô Cảnh, rồi cũng dẫn Hoắc Hủ đi theo.

Lão quản gia cũng bắt đầu tiễn khách, những người không muốn làm nữa đều bỏ đi hết.

Chẳng mấy chốc, trong nhà chỉ còn Tô Cảnh cùng các cô gái, Trương Nhật Sán, Ngô Nhị Bách, lão quản gia và Vương Bàn Tử cùng những người khác.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới lên tiếng nói một câu.

“Béo, anh đi đóng cổng lớn lại!” “Được thôi!” Sau khi cổng lớn của trạch viện được đóng lại, Tô Cảnh mới tiếp tục nói.

“Tiểu Hoa, có thể ra rồi!” Lời vừa dứt, một người áo đen liền đẩy cửa từ căn phòng bên cạnh bước ra.

Sau đó tháo mặt nạ da người trên mặt xuống.

Chương 317

"Tô Gia!

Hội trưởng!

Nhị gia!" Không phải Giải Tiểu Hoa thì là ai.

Thấy cậu ta, những người có mặt đều không quá kinh ngạc.

Trương Nhật Sán trực tiếp lên tiếng hỏi một câu.

"Tiểu Hoa, danh sách đã xác định chưa?" "Đều ở đây cả rồi!" Giải Tiểu Hoa gật đầu, móc từ trong lòng ra một cuốn sổ tay màu đen, rồi đưa cho Trương Nhật Sán.

Sau khi mở sổ ra, danh sách tên người mà Giải Tiểu Hoa ghi lại, đủ đến hơn trăm người!

Thấy vậy, sắc mặt Trương Nhật Sán trầm xuống.

"Không ngờ lại có nhiều người Uông gia trà trộn vào đến vậy!" "Hơn nữa còn có không ít người đã leo lên cấp cao của Cửu Môn!" "Trần Đinh Cự, Lý Song Thành, Giải Băng, Triệu Quát..." "Thật là một Uông gia tinh vi!" Ngô Nhị Bách ở bên cạnh cũng tối sầm mặt lại.

Bởi vì trong những cái tên mà Trương Nhật Sán đọc ra, cũng có người nhà họ Ngô!

Thấy dáng vẻ của họ, Tô Cảnh không khỏi mỉm cười.

"Chẳng phải rất bình thường sao?" "Mấy năm nay các nhà các người mở rộng chuỗi lợi ích, lại chiêu mộ nhiều người như vậy, không có người Uông gia trà trộn vào mới là có quỷ ấy!" "Các anh xem Tân Nguyệt Phạn Điếm, Cẩm Thượng Châu và Bát Diện Hằng Thông của chúng tôi đi." "Người đều có số lượng, hơn nữa mỗi

người sau khi vào, đều sẽ bị kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt." "Đừng nói là dịch dung, đến phẫu thuật thẩm mỹ chúng tôi cũng không nhận!" "Hơn nữa thân phận bối cảnh của mỗi người, đều tuyệt đối trong sạch!" Tô Cảnh nói xong, bất kể là Ngô Nhị Bách hay Giải Tiểu Hoa, đều có chút không giữ nổi thể diện.

Mặc dù không có nhân vật nào leo lên cấp cao, nhưng số lượng người trà trộn vào các bàn khẩu thì không ít.

Chủ yếu là bàn khẩu của Ngô gia, từ sau khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, vẫn luôn do Ngô Tà quản lý.

Ngô Nhị Bách cũng không nhúng tay vào.

Nếu không thì làm sao lại có người Uông gia trà trộn vào được.

"Đã có danh sách rồi, Nhị Bách à, đến lúc anh ra tay rồi!" "Tiểu Hoa sẽ ở bên ngoài giúp anh!" Trương Nhật Sán thản nhiên nói một câu, rồi lại nhìn về phía Tô Cảnh.

"Tô Gia, chúng ta cũng nên lên đường đến Cổ Đồng Kinh rồi!" Nghe vậy, Tô Cảnh mỉm cười gật đầu.

Trần Kim Thủy và Lý Thủ Nháo sau khi mật mưu, đã đạt được hợp tác, chuẩn bị tiến về Cổ Đồng Kinh.

Hoắc Hữu Tuyết tuy trước đó đã châm chọc họ vài câu, nhưng sau khi thể hiện sự hứng thú với Cổ Đồng Kinh, hai người cũng không từ chối hợp tác cùng.

Cổ Đồng Kinh lớn như vậy, một nhà chắc chắn không thể nuốt trôi.

Vì vậy, ba nhà đã đạt được hợp tác.

Đương nhiên, Hoắc gia dẫn người đến không phải vì Cổ Đồng Kinh.

Chủ yếu vẫn là để đối phó Uông gia.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ba nhà liền cùng nhau xuất phát tiến về Cổ Đồng Kinh.

Trương Nhật Sán còn dịch dung thành một chuyên gia tinh thông cổ văn tự.

Còn Tô Cảnh, căn bản không cần che giấu, đường hoàng đi theo.

Chuyến đi này, mục đích chỉ có hai, vấn đề không lớn.

Thứ nhất, đưa Hoắc Tiểu Viện về Uông gia.

Đến lúc đó ở Uông gia, có Hoắc Tiểu Viện giúp đỡ, Lê Thốc tất nhiên có thể trở thành người Uông gia thực sự.

Quan trọng nhất, Lê Thốc có khả năng tỷ lệ giảm xuống bằng không.

Một khi giảm xuống bằng không, thì có thể tiến vào bộ phận vận toán của Uông gia.

Trời mới biết Uông gia đã bố trí bộ phận vận toán đó ở đâu?

Mục đích thứ hai, chính là thanh lý những người Uông gia đã trở thành cấp cao của Cửu Môn.

Chẳng cần tốn quá nhiều sức lực.

Vì vậy Tô Cảnh tự nhiên không để trong lòng.

Trong khi Tô Cảnh cùng đoàn người tiến về Cổ Đồng Kinh, bên ngoài hành động thanh lý cũng đang tiến hành như vũ bão.

Ngô Nhị Bách đã sử dụng thủ đoạn sắt máu, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Thu thập không ít vũ khí nóng, những người Uông gia này, không ai sống sót!

Mãi đến khi Tô Cảnh cùng đoàn người đến Cổ Đồng Kinh.

Tô Cảnh mới nhận được tin tức từ Ngô Nhị Bách.

Thanh lý hoàn tất!

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi hài lòng gật đầu.

Trên bãi cát trắng.

Ba nhà đã dựng xong lều trại.

Không vội vàng đi xuống, họ trực tiếp tổ chức một bữa tiệc nướng thịt soạn ngay trên đó.

Ăn mừng đã đến Cổ Đồng Kinh thuận lợi.

Mà lúc này, mùi thịt nướng thơm lừng cùng tiếng ồn ào của mọi người cũng đã truyền xuống dưới lòng đất.

Đám người Uông gia này, kẻ cầm đầu chính là con trai của tộc trưởng Uông gia, Uông Đại Sơn, Uông Lỗi!

Cũng là giáo quan của Hắc Khóa Uông gia.

Trước khi những người Cửu Môn đến, hắn đã gặp Lê Thốc.

Hơn nữa còn chứng minh được khả năng đọc ra pheromone của Lê Thốc.

Lại phát hiện ra bản đồ bảy ngón tay trên lưng Lê Thốc, tác dụng thực sự của bản đồ này, kỳ thực là đánh dấu nơi cất giấu ký ức của Uông Tàng Hải.

Uông Lỗi thông qua bản đồ, đã lấy được con rắn chứa ký ức Uông Tàng Hải bị Ngô Tà đánh tráo.

Lúc này đang chuẩn bị rút lui.

“Đại ca, bên trên đang ăn tiệc nướng, chắc là người của Cửu Môn!” “Lần này chúng ta đến toàn là người năng lực, người của Cửu

Môn tuyệt đối không chống lại được!" "Hơn nữa chúng ta cũng có..." "Chúng ta có nên tiêu diệt hết bọn họ không?" Nghe vậy, Uông Lỗi cũng động tâm tư.

Sau đó gật đầu.

"Tháo hết khớp mềm của thằng nhóc đó ra!" "Đừng để nó chết, thằng nhóc này là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của Ngô Tà!" "Hơn nữa Tô Cảnh cũng khá coi trọng nó, cho nên nhất định phải nắm giữ trong tay!" "Tất cả khống chế hơi thở, hạ thấp giọng xuống!

Chúng ta đã có thể cảm nhận được động tĩnh bên trên, bọn họ nhất định cũng có thể cảm nhận được động tĩnh của chúng ta." "Các ngươi phải nhớ kỹ, tuy chúng ta là người năng lực, nhưng cũng không phải vô địch!" "Vũ khí nóng vẫn có thể làm chúng ta bị thương!

Trừ phi đạt đến tầng thứ như tộc trưởng!" "Tất cả cẩn thận một chút!

Đi, chúng ta lên!" Mà lúc này, trên bãi cát trắng, trong một căn lều của Hoắc gia.

Tô Cảnh đang gối đầu lên đùi Hoắc Hữu Tuyết, nhìn Hoắc Tiểu Viện đứng trước mặt.

"Tiểu Viện, người của Uông gia đã lên rồi!" "Con nhất định phải nhớ kỹ nhiệm vụ ta giao cho con!

Về Uông gia, giúp ta đưa tỷ lệ của Lê Thốc về không!" "Lát nữa con cứ nhân lúc hỗn loạn rời đi, cùng Uông gia trở về!" "Vâng, chủ nhân!" Bên ngoài lều.

Hoắc Đạo Phu, Trần Đinh Cự, Trần Kim Thủy ba người tụ lại một chỗ.

Nhìn Trương Nhật Sán đang dịch dung thành chuyên gia cổ văn tự ở không xa đang ăn uống.

Trong mắt Trần Kim Thủy chợt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Tiên sinh Hoắc, ông nói người này có vấn đề sao?” “Cô cô Hoắc gia không phải nói đây là chuyên gia bà ấy mời đến sao?” Nghe vậy, khóe miệng Hoắc Đạo Phu không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Chuyên gia?” “Làm gì có chuyên gia nào!” “Ông ta dịch dung đó, ông nhìn ngón trỏ và ngón giữa của ông ta đi!” “Trên thế giới này chỉ có người Trương gia mới có loại ngón tay này!” “Rất rõ ràng, cái gọi là chuyên gia này, chính là Trương Nhật Sán!” Vừa nghe vậy, Trần Kim Thủy liền nổi giận.

Nhanh chóng đến trước mặt Trương Nhật Sán sau khi dịch dung.

“Ông chủ Trần, có chuyện gì sao?” “Đừng giả vờ nữa!

Trương Nhật Sán!

Tôi biết là ông!” Động tĩnh bên phía hai người này, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tô Cảnh và Hoắc Hữu Tuyết nghe thấy động tĩnh bên ngoài cũng bước ra.

Thấy Trần Kim Thủy như vậy, Trương Nhật Sán sau khi dịch dung không nhịn được mà bật cười.

Giơ tay liền tháo mặt nạ da người xuống.

“Quả nhiên là ông!” Lý Thủ Nháo ở không xa cũng lạnh giọng kêu lên.

“Không ngờ lại nhanh như vậy đã bị các người phát hiện, tôi còn muốn chơi thêm một lúc nữa!” Trương Nhật Sán ném mặt nạ da người vào chậu lửa, thản nhiên nói.

Chương 318

"Trương Nhật Sán, ông có ý gì?" "Trước đó nói không nhúng tay vào, sao giờ lại dịch dung đi theo?" "Còn đương gia Hoắc, bà che giấu không nói, là có ý gì?" "Ra đến đây, chúng ta đều mang theo vũ khí nóng, hiện tại ở Cổ Đồng Kinh, không đến lượt các người một tay che trời!" Lý Thủ Nháo lớn tiếng hô.

Cùng lúc đó, người của Lý gia cũng đều rút súng ra.

"Em xem, nguyên hình lộ hết rồi!" Tô Cảnh cười nói với Hoắc Hữu Tuyết một câu.

Hoắc Hữu Tuyết lạnh lùng nhìn Lý Thủ Nháo, giơ tay lên, các cô gái của Hoắc gia liền đeo móng tay thép tinh xảo vào, bày ra tư thế tác chiến.

Mà lúc này, Trương Nhật Sán nhìn những người này, sắc mặt cứng lại.

"Các người biết, tại sao lại đến đây không?" "Không phải đều vì tiền sao?

Trương Nhật Sán, ông cũng vậy thôi, làm gì phải giả vờ thánh nhân?" Trần Đinh Cự lớn tiếng hô.

"Những người có mặt ở đây, ai họ Uông, trong lòng các người tự biết!" "Là để tôi chỉ đích danh từng người ra, hay các người tự mình đứng ra?" Nghe vậy, sắc mặt những người có mặt đều thay đổi.

"Hoắc Đạo Phu, người Uông gia!

Trần Đinh Cự, người Uông gia!

Triệu Huống, Tạ Băng, Lý Song Thành, Hoắc Tiểu Viện, người Uông gia!!" Trương Nhật Sán lần lượt chỉ đích danh những người

này, lập tức khiến sắc mặt của họ thay đổi.

"Người Uông gia bên ngoài đã bị quét sạch, vậy thì, chỉ còn lại các vị có mặt ở đây!" "Các người thật sự nghĩ, Tô Gia chúng tôi đến đây, là vì bảo tàng của Cổ Đồng Kinh sao?" "Trong Cổ Đồng Kinh, không có bảo bối!" "Mục tiêu của chúng tôi, từ trước đến nay, đều là người Uông gia các người!" Trương Nhật Sán thản nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt của Trần Kim Thủy và Lý Thủ Nháo hai vị đương gia này đều thay đổi.

Những người bị điểm danh, cũng liền kéo giãn khoảng cách với mọi người, lấy Hoắc Đạo Phu làm chủ, tụ lại một chỗ.

Bao gồm cả Hoắc Tiểu Viện!

Điều này chỉ là để cô bé có thể nhanh chóng tiếp xúc với Uông gia mà thôi!

"Thì ra, các người đã sớm biết thân phận của chúng tôi rồi..." Hoắc Đạo Phu nhìn Tô Cảnh với ánh mắt âm u, lên tiếng nói.

"Ông thật sự nghĩ, mấy trò vặt vãnh của ông có thể qua mắt tôi sao?" "Hôm nay các người đã định phải ở lại Cổ Đồng Kinh này rồi!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

"Thật sao?

Cái đó chưa chắc đâu!" Hoắc Đạo Phu nói, trên người liền tuôn ra từng lớp vảy rắn.

Khí thế tăng cường không chỉ gấp mười lần.

Bao gồm Trần Kim Thủy và những người khác cũng đều có sự biến hóa.

Rõ ràng, những kẻ có thể trà trộn lên cấp cao của Cửu Môn này, đều là người năng lực.

“Tách ra mà giết thoát!” Hoắc Đạo Phu lạnh giọng nói một câu.

Sau đó liền tản ra bỏ chạy.

Nhưng theo cái vẫy tay của Tô Cảnh.

Những cô gái Hoắc gia phía sau ngay lập tức xông lên.

Những người này hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt này.

Trên cồn cát không xa đột nhiên xông xuống một đám người áo đen, khăn che mặt.

Rõ ràng, đó chính là đám người Uông gia do Uông Lỗi dẫn đầu.

Những người này toàn bộ đều là người năng lực, trong đó đặc biệt hung hãn nhất là kẻ có thể thao túng quỷ biều trùng và quỷ hỏa.

Giết cho người của Trần gia và Lý gia phải chạy trốn tứ phía.

Trương Nhật Sán cũng tiến lên đối đầu với vài tên người cải tạo của Uông gia, nhất thời cũng đánh ngang tài ngang sức.

Tô Cảnh không lập tức ra tay, mà nhìn về phía cồn cát xa xa.

Uông Lỗi đang kẹp Lê Thốc, đứng trên cồn cát.

Thấy hắn, khóe miệng Tô Cảnh không khỏi hơi cong lên.

Sau đó kín đáo vẫy tay với Hoắc Tiểu Viện, cô gái này lập tức chạy về phía cồn cát.

Những người Uông gia kia cũng vừa đánh vừa lui.

Rất nhanh sẽ thoát khỏi vòng vây của các cô gái Hoắc gia.

Hơn nữa, tên người Uông gia điều khiển quỷ hỏa kia, xem tình hình đã định tự bạo để mở đường thoát cho đồng bọn rồi.

Thấy vậy, khóe miệng Tô Cảnh nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Tâm niệm vừa động, Niệm Động Lực tuôn trào.

Những người Uông gia đó, có một thì tính một, tất cả đều bị Niệm Động Lực bao bọc, lơ lửng trên không trung.

Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Còn Tô Cảnh thì lại nhìn về phía cồn cát một lần nữa, lộ ra một hàm răng trắng lạnh lẽo.

Giơ tay dùng sức siết chặt, đầu của những người Uông gia chưa kịp trốn thoát đó, tất cả đều vỡ tung như dưa hấu!

Hoắc Đạo Phu, Trần Đinh Cự... những người này tất cả đều ôm hận mà chết.

Thấy vậy, Uông Lỗi lập tức dựng tóc gáy.

Vội vàng hét lớn một tiếng về phía Hoắc Tiểu Viện vừa chạy tới cùng mấy người Uông gia khác.

"Chạy!" Các cô gái Hoắc gia mang đến đều là tinh nhuệ, đối kháng những người năng lực này, hoàn toàn không hề yếu thế.

Vì vậy không ai bị thương.

Nhưng người Trần gia và Lý gia thì tổn thất thảm trọng.

Lý Thủ Nháo tên này rúc vào góc tường run lẩy bẩy.

Trần Kim Thủy thì có đánh một trận với người Uông gia.

Nhưng bị vài tên người năng lực vây công, đã đứt lìa hai chân.

"Hội trưởng Trương, Cửu Môn đã được quét sạch rồi!" "Chúng ta cũng nên quay về thôi!" Nhìn Trương Nhật Sán đang xử lý vết thương, Tô Cảnh thản nhiên nói.

"Lê Thốc đã bị người Uông gia đưa về rồi!" "Người của tôi cũng đã trà trộn vào, đoán chừng rất nhanh có thể tìm được tổng bộ Uông

gia!" "Sau khi về, mau chóng chuẩn bị đi!" "Chẳng quá nửa tháng nữa, chúng ta có thể phát động tổng công kích vào Uông gia rồi!" Nghe vậy, Trương Nhật Sán tuy bị thương, nhưng vẫn không che giấu được vẻ hân hoan trên mặt.

"Mấy trăm năm rồi, cuối cùng cũng có thể kết thúc mọi chuyện với bọn họ rồi!" "Tô Gia cứ yên tâm, về tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị!" "Nhưng, ngài định xử lý bọn họ thế nào?" Trương Nhật Sán nói, rồi nhìn về phía Lý Thủ Nháo và Trần Kim Thủy.

Lúc này hai người họ đã được người nhà nâng dậy, đang định chuồn đi.

Dù sao thì thực lực mà Tô Cảnh vừa thể hiện ra, đã hoàn toàn dọa sợ bọn họ rồi.

Chỉ trong cái vẫy tay đã nghiền nát đầu của hơn chục người!

Cái quái gì thế này còn có thể gọi là người sao?

Đây là ma quỷ!

Đặc biệt là Trần Kim Thủy, vừa nghĩ đến những chuyện mình đã làm trong địa cung lúc trước, liền hối hận muốn tự tát cho mình hai cái.

Chẳng phải là đã kết thù với Tô Cảnh sao?

"Đơn giản!" Tô Cảnh liếc Trần Kim Thủy một cái, tâm niệm vừa động, Niệm Động Lực khống chế cát trắng bò lên người Trần Kim Thủy.

Sợ đến mức người của Trần gia đang đỡ hắn vội vàng né sang một bên.

"Trần Kim Thủy phải chết!" "Trước đó giữ lại mạng hắn, là vì hắn vẫn còn hữu dụng!" "Nhưng bây giờ, đã không còn giá trị lợi

dụng nữa!" Tô Cảnh nói, cát trắng toàn bộ bị Niệm Động Lực ép vào cơ thể hắn.

Cát trắng tinh khôi thoáng chốc nhuộm lên một màu máu.

Khống chế cát không ngừng xâm thực trong cơ thể hắn, đây là một loại trải nghiệm sống không bằng chết!

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, Trần Kim Thủy hoàn toàn hòa mình vào cát trắng của Cổ Đồng Kinh.

Ở đây trông giữ bảo bối trong Cổ Đồng Kinh, chẳng phải rất hợp ý hắn sao?

Những người còn lại đều sợ ngây người.

Nằm rạp trên đất căn bản không dám nói lời nào.

"Trần gia tôi sẽ phái người tiếp quản!

Còn ngươi, Lý Thủ Nháo, giao ra sản nghiệp Lý gia, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!" Bất kể là người của Trần gia, hay Lý Thủ Nháo đều điên cuồng gật đầu.

Dù sao thì, sống sót vẫn là quan trọng nhất.

Chương 319

Nhìn thủ đoạn bạo lực của Tô Cảnh, trên mặt Trương Nhật Sán không khỏi hiện lên một nụ cười khổ.

Xem ra Cửu Môn này, sau này phải trở thành "nhất ngôn đường" của Tô Gia rồi...

Tuy nhiên, trong lòng Trương Nhật Sán cũng không có quá nhiều kháng cự.

Dù sao thì Tô Cảnh vẫn có một sức hút cá nhân nhất định...

Xử lý xong những người này, Tô Cảnh liền trực tiếp quay về lều.

Sáng sớm mai, sẽ rời sa mạc về kinh, Cổ Đồng Kinh cũng không định xuống nữa, dù sao cũng không có gì đáng giá.

Hiện tại Cửu Môn đã được quét sạch, Lê Thốc cũng đã được đưa về Uông gia.

Bây giờ chỉ cần chờ tin tức là được.

Một khi Lê Thốc truyền tin tức ra, thì có thể phát động tổng công kích để kết thúc tất cả chuyện này rồi.

Kinh Đô.

Sau khi Tô Cảnh cùng đoàn người trở về từ Cổ Đồng Kinh.

Tất cả mọi người đều bắt đầu làm công tác chuẩn bị.

Giải Tiểu Hoa phụ trách vũ khí trang bị, Ngô gia phụ trách hậu cần.

Trương Nhật Sán, Ngô Nhị Bách, Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử, Vương Mông, Khảm Kiên tất cả những người này đều hội tụ lại một chỗ.

Chỉ chờ phát động tổng công kích.

Tô Cảnh cũng đã hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu cấp một cho người nhà mình.

Hoắc gia, Hoắc Hữu Tuyết đã điểm ra hai mươi cô gái sau khi được Tô Cảnh huấn luyện, không ngoại lệ đều là cao thủ.

A Ninh thì điều động về một đội lính đánh thuê được trang bị tinh nhuệ từ nước ngoài.

Khoảng ba mươi người, phụ trách hỗ trợ vũ khí nóng.

Về nhân lực, ở tinh, không ở nhiều.

Thêm cả các cô gái trong nhà Tô Cảnh, trực tiếp đánh nổ tổng bộ Uông gia!

Công tác chuẩn bị trước chiến tranh, làm rung chuyển cả Kinh Đô, gió nổi mây phun.

Vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông!

Ngay lúc mọi người ở Kinh Đô đang chuẩn bị như vũ bão, thì ở Tây Tạng xa xôi.

Ngô Tà cũng bắt đầu thực hiện bước cuối cùng của kế hoạch.

Giả chết!

Lê Thốc là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch, Uông gia tự nhiên biết rõ.

Hơn nữa cậu ta từ khi được chọn, đến khi tiến vào Uông gia.

Mỗi bước đi đều có dấu vết, cho nên, Uông gia không thể thật sự tin tưởng cậu ta.

Bởi vì, rất có thể Lê Thốc tiến vào Uông gia, cũng nằm trong kế hoạch của Ngô Tà.

Nhưng nếu Ngô Tà chết, thì tất cả những suy đoán này sẽ tự động sụp đổ.

Vì vậy, Ngô Tà phải chết, hay nói đúng hơn là giả chết.

Chỉ có như vậy, tỷ lệ của Lê Thốc mới có thể thật sự về không.

Mới có thể triệt để trở thành người Uông gia, từ đó tìm được bộ phận vận toán của Uông gia.

Với sự xảo quyệt âm hiểm của Uông gia, bộ phận vận toán không thể nào đặt ở tổng bộ!

Rất có khả năng ở một nơi bí mật khác.

Nếu không cùng lúc quét sạch bộ phận vận toán, e rằng Uông gia vẫn sẽ tái sinh từ đống tro tàn.

Tây Tạng.

Một nhóm người Uông gia đang triển khai một cuộc truy đuổi Ngô Tà.

Một người rắn dẫn đầu, mang theo bốn người Uông gia áo đen bịt mặt đang bám sát phía sau Ngô Tà.

"Nhanh lên!" Phi như bay trên con đường núi phủ đầy tuyết, nhìn thấy vách núi xuất hiện phía trước, trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia vui mừng.

Sau đó lại tăng nhanh bước chân, rất nhanh đã đến bên vách núi, rồi mới dừng lại.

"Hừ ~ không chạy được nữa rồi chứ?" "Ngô Tà, mày thật sự nghĩ có thể trốn thoát sự giám sát của Uông gia bọn tao sao?" "Hôm nay, chính là ngày chết của mày!" Tên người Uông gia dẫn đầu, toàn thân phủ đầy vảy đen, thè lưỡi rắn ra.

Giọng khàn khàn nói.

Nghe vậy, Ngô Tà không nhịn được mà cười.

"Đồ quái vật xấu xí, mày nói làm tao sợ quá đi!" "Bớt nói nhảm đi, Ngô Tà, tao cho mày hai lựa chọn!" "Thứ nhất, chúng tao sẽ giết mày ở đây!" "Thứ hai, gia nhập Uông gia bọn tao, giao hết kế hoạch của mày ra!

Cùng bọn tao đối phó Tô Cảnh!" "Tao cho mày một phút để suy nghĩ!" Tên người năng lực của Uông gia dẫn đầu lạnh giọng nói.

"Tôi không phải là một người có nội tâm mạnh mẽ, cho nên kế hoạch tôi lập ra, không có công tắc, một khi bắt đầu, chỉ có sau khi kết thúc mới có thể dừng lại!" "Ngay cả khi tôi chết, kế hoạch này cũng sẽ tiếp tục vận hành bình thường!" "Gia nhập Uông gia, hơn nữa còn phải quay lại giúp các người đối phó Tô Cảnh." "Các người nghĩ có khả năng sao?" Ngô Tà vừa nói, vừa kín đáo mò ra một bó thuốc nổ từ trong túi.

Lời vừa dứt, liền trực tiếp ném về phía mấy người Uông gia kia.

Kèm theo một tiếng nổ long trời lở đất, đường núi bị nổ đứt.

Đá vụn văng tung tóe, tất cả mọi người đều bị thổi xuống vách núi.

Trong quá trình rơi xuống, nhìn những người Uông gia kia, khóe miệng Ngô Tà nhếch lên một nụ cười lạnh.

Sau đó giơ tay nắm chặt ngọc bội trước ngực.

Ngay sau đó một luồng năng lượng vô hình tuôn ra từ đó, bao bọc quanh cơ thể Ngô Tà.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều rơi xuống đáy vực.

Trừ tên người năng lực của Uông gia kia, bốn người Uông gia còn lại đều chết thảm ngay tại chỗ.

Dù sao thì, sau khi được cải tạo, thể chất của hắn mạnh hơn rất nhiều so với mấy tên kia.

"Khốn nạn!

Không ngờ lại bị gài bẫy!" Lảo đảo đứng dậy, hắn nhổ ra một bãi nước bọt lẫn máu.

Nhìn bốn đồng bọn chết thảm, tên người năng lực Uông gia này mặt trầm như nước.

Sau đó quay người đi về phía Ngô Tà rơi xuống.

Nhưng sau khi đến gần.

Hắn lại phát hiện Ngô Tà cũng đã đổ gục trong vũng máu.

Thấy vậy, tên người năng lực Uông gia này không khỏi sững sờ.

"Chết rồi?" Hắn bước tới thăm dò hơi thở và nhịp tim của Ngô Tà.

Quả nhiên không có chút động tĩnh nào.

"Thật không ngờ, lại chết dễ dàng như vậy!" "Ngô Tà à Ngô Tà, mày cũng có ngày hôm nay!" Tên người năng lực Uông gia lạnh lùng cười.

Sau đó từ bên cạnh bê lên một tảng đá lớn bằng cái cối xay, trực tiếp đập vào đầu Ngô Tà.

Sau đó hắn mới phủi tay, lấy thiết bị ra chụp mấy tấm ảnh.

Rồi mới quay người rời đi.

"Thế này thì, không chết cũng phải chết rồi!" Tên người năng lực Uông gia này quay về báo cáo.

Mà không lâu sau khi hắn đi.

Tảng đá lớn đè trên đầu Ngô Tà, liền vỡ vụn.

Bên dưới không phải cảnh máu me bắn tung tóe như tưởng tượng.

Ngô Tà, hoàn toàn không hề hấn gì, ngồi dậy từ trên mặt đất.

Lượng máu tươi ban nãy vương vãi trên đất cũng như bốc hơi giữa không trung mà biến mất sạch sẽ.

"Tô ca, pháp khí này quả thực rất dễ dùng!" "Phòng ngự + ảo thuật, tên người năng lực kia chắc hẳn đã bị lừa rồi." Nhìn về hướng tên người năng lực kia rời đi, khóe miệng Ngô Tà hơi cong lên.

Sau đó quay người đi về hướng ngược lại.

Kế hoạch thành công viên mãn!

Chương 320

Cùng lúc đó.

Lê Thốc cũng đã đến Uông gia.

Được sắp xếp tạm thời nghỉ ngơi.

Sau đó nọc rắn từ con rắn mang về cũng đã được sắp xếp người đi tinh luyện.

Chẳng mấy chốc, liền có thể khiến Lê Thốc giải mã được tin tức bên trong.

Hơn nữa còn có máy dò nói dối, Lê Thốc một khi nói dối, thì sẽ vĩnh viễn mất đi sự tin nhiệm của Uông gia.

Vì vậy Ngô Tà đã lợi dụng hình ảnh của mình được lưu trữ trong nọc rắn, đã báo cho Lê Thốc biết tất cả những chuyện này.

Mà lúc này.

Trong một mật thất.

Uông Đại Sơn đang nghe báo cáo của Uông Lỗi.

"Những mật thám cài vào Cửu Môn toàn quân bị tiêu diệt, nhưng tôi đã đưa Lê Thốc về rồi!" "Thằng nhóc này, tuyệt đối là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của Ngô Tà." "Nhưng không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy Tô Cảnh không quá để tâm đến nó." "Hoặc có lẽ, thằng nhóc này bị đưa đến Uông gia, cũng nằm trong kế hoạch của bọn họ?" "Mục đích là muốn cài vào đây một nội gián sao?" Nghe lời Uông Lỗi nói, Uông Đại Sơn sắc mặt ngưng trọng.

"Bất kể thế nào, thằng nhóc này nhất định phải nằm trong tay chúng ta!" "Tổ tiên từng để lại lời dặn, nếu Uông gia gặp phải kẻ địch

không đối phó được, thì hãy đi tìm câu trả lời trong ký ức của hắn!" "Một khi dùng nó đọc được ký ức của tổ tiên, thì Tô Cảnh có gì đáng sợ chứ?" "Hơn nữa tôi đã xin được sự đồng ý của Xà Mẫu đại nhân, nếu Uông gia thật sự đến lúc sinh tử tồn vong, bà ta sẽ ra tay giúp chúng ta một lần!" "Năng lực của Xà Mẫu đại nhân, dù không thể giết Tô Cảnh, cũng có thể bảo vệ gia tộc chúng ta bình an vô sự!" "Uông Lỗi, cứ yên tâm mà làm!" Đang nói thì, điện thoại của Uông Lỗi đột nhiên truyền đến một tin tức.

"Ngô Tà chết rồi?" "Ừm?

Uông Kiệt đã thành công sao?" Nghe vậy, Uông Đại Sơn lên tiếng hỏi một câu.

"Đúng vậy!

Uông Kiệt nói Ngô Tà rơi xuống vách núi chết rồi, hắn lại đập nát đầu thi thể Ngô Tà, đã vạn vô nhất thất!" "Tốt!

Nếu Ngô Tà đã chết..." "Vậy khả năng thằng nhóc Lê Thốc là nội gián cũng không còn lớn nữa!" "Ngươi hãy kéo bè kết phái nó cho tốt, cố gắng biến nó thành người nhà thực sự của chúng ta!" "Nó đối với chúng ta, bất kể là hiện tại hay sau này, đều sẽ có tác dụng lớn!" "Vâng!" Nhận được chỉ thị của Uông Đại Sơn.

Uông Lỗi liền bắt đầu không ngừng tẩy não Lê Thốc.

Các khóa Bạch Khóa, Hắc Khóa luân phiên chiêu đãi.

Tuy nhiên có Hoắc Tiểu Viện hỗ trợ, Lê Thốc ở Uông gia sống cũng tạm ổn.

Hơn nữa trong tin tức thu được từ việc giải mã pheromone.

Ngô Tà còn gieo ám thị tâm lý cho cậu ta.

Khiến cậu ta tránh khỏi việc bị Uông gia tẩy não triệt để.

Sau khi nhận được chỉ thị của Ngô Tà, Lê Thốc đã kể tất cả những gì Ngô Tà nói cho Uông gia.

Hơn nữa cũng đã lấy được ký ức thật sự của Uông Tàng Hải.

Điều này mới khiến cậu ta triệt để giành được sự tin nhiệm của Uông gia.

Hơn nữa tỷ lệ cũng đã giảm xuống bằng không.

Được Uông Lỗi dẫn đến bộ phận vận toán bí ẩn nhất của Uông gia.

Có sự giúp đỡ của Hoắc Tiểu Viện, cộng thêm những kiến thức Ngô Tà giao cho cậu ta, Lê Thốc cuối cùng cũng đã biết được vị trí chính xác của Uông gia.

Vào một đêm khuya, thông qua khinh khí cầu tự chế, cậu ta đã truyền thiết bị phát tín hiệu ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Ngô Tà ở trên núi tuyết xa xôi, cũng đã nhận được tin tức của Lê Thốc.

"Tất cả, đều sắp kết thúc rồi..." Nhìn ngọn núi tuyết trắng xóa, khóe miệng Ngô Tà nhếch lên một nụ cười nhạt.

Kinh Đô.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong một phòng họp, Tô Cảnh ngồi ở vị trí đầu.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đứng phía sau.

Phía dưới là Trương Nhật Sán, Ngô Nhị Bách, Hắc Hạt Tử, Giải Tiểu Hoa, Vương Bàn Tử cùng những người khác.

Trên bàn họp, một thiết bị thu đang chậm rãi vận hành.

Bên trong truyền ra giọng nói của Lê Thốc.

"Tổng bộ Uông gia tọa độ 123 độ kinh đông, 27 độ kinh tây!" "Bộ phận vận toán, nằm dưới lòng đất của trường học trong một thôn làng cách tổng bộ mười dặm về phía tây bắc!" "Tổng bộ Uông gia, có gần trăm người năng lực!

Nhất định phải cẩn thận!" Nghe vậy, tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, trên mặt nở nụ cười.

"Thằng nhóc Lê Thốc này, quả thực không tệ!" "Ngô Tà không nhìn nhầm nó!" Trương Nhật Sán khẽ cười lên tiếng.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh với vẻ mặt nôn nóng đập bàn, rồi trực tiếp nói.

"Được rồi!

Chư vị!

Vị trí Uông gia đã biết rồi, chúng ta mau chóng xuất phát thôi!" "Đại pháo của Béo gia đã khát máu lắm rồi!" "Tô Gia, ngài cho một câu!" Tô Cảnh gập thiết bị thu lại, sau đó quét mắt nhìn mọi người có mặt.

Rồi thản nhiên lên tiếng.

"Béo, anh đi dẫn người đến đón Ngô Tà trước!" "Những người khác chuẩn bị đầy đủ trang bị và nhân lực, chúng ta sẽ xuất phát ngay trong đêm!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, mọi người đều gật đầu.

Sau đó nhanh chóng quay về triệu tập nhân lực.

Tô Cảnh thì trực tiếp thông báo cho A Ninh và Hoắc Hữu Tuyết, cùng các cô gái trong nhà.

Hai giờ sau.

Hoắc Hữu Tuyết, Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú và Trần Văn Cẩn dẫn

theo hai mươi cô gái Hoắc gia được vũ trang đầy đủ xuất hiện tại cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

A Ninh, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Huyền Nữ, cùng Vân Thái bốn cô gái cũng đi theo.

Còn những người khác, Tô Cảnh không định đưa đi nữa.

Đội hình như vậy, đã quá đủ!

Đợi đến khi Trương Nhật Sán và đoàn người của họ tới, mọi người liền lái xe xuất phát ngay trong đêm tiến về biên giới.

Tuyết Sơn.

Trong sân chùa.

Ngô Tà đang ăn cơm, liền nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"U, Thiên Chân, đang ăn đấy à?" "Xem ra chúng ta lo lắng cho chú vô ích rồi, chú sống cái cuộc sống này thật là không tệ nha!" Ngô Tà nghe vậy, trên mặt nở một nụ cười thật lớn.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Vương Bàn Tử đang đường hoàng đứng ở không xa.

"Mọi người đến hết rồi sao?" "Đến rồi!

Chỉ chờ chú thôi!" "Chúng ta phải nhanh chóng đi hội hợp với Tô Gia thôi!" Vương Bàn Tử né người ra.

Ngô Nhị Bách, Khảm Kiên, Vương Mông, Hắc Hạt Tử cùng những người khác liền bước vào từ ngoài cửa.

Thấy bọn họ, nụ cười trên khóe miệng Ngô Tà càng rạng rỡ.

"Xuất phát!" Mưu tính đã lâu như vậy.

Trận quyết đấu cuối cùng với Uông gia, đã kéo màn.

Sau khi hội hợp với Tô Cảnh cùng đoàn người, vào chiều hai ngày sau.

Mọi người mới đến một ngọn núi ở xa căn cứ Uông gia.

Đội lính đánh thuê mà A Ninh điều về đang thử nghiệm trang bị.

Các loại vũ khí hạng nặng được sắp xếp rõ ràng.

Chỉ riêng lựu đạn đã mang theo mười thùng.

Thêm vào trang bị mà Giải Tiểu Hoa kiếm được, những thứ này đủ để vũ trang cho gần hai trăm người đến tận răng!

Lúc này Vương Bàn Tử đang dẫn người phân phối trang bị cho người của Ngô gia và Giải gia.

Nhìn căn cứ Uông gia chiếm giữ đủ bốn năm ngọn đồi ở xa.

Trương Nhật Sán không nhịn được mà lên tiếng cảm thán một câu.

"Mấy trăm năm rồi, cuối cùng cũng tìm được nơi này rồi!" "Tô Gia, lát nữa chúng ta sẽ hành động thế nào?" Nói xong, lại lên tiếng hỏi Tô Cảnh đang được các cô gái vây quanh bên cạnh một câu.

"Chỉ mấy ngọn đồi bé tí thế này, theo tôi thì cứ trực tiếp san bằng là được!" Hắc Hạt Tử vác đao, nói một câu đầy khinh thường.

Chương 321

“Anh ~ em thấy Hạt Tử nói có lý đó, anh lại triệu hoán Bất Ngôn Kỵ ra, trực tiếp là có thể nghiền ép qua!” A Ninh đứng bên cạnh Tô Cảnh, cũng lên tiếng nói.

Nghe lời họ nói, Tô Cảnh mới thu lại ánh mắt từ phía căn cứ Uông gia.

“Căn cứ Uông gia này, không đơn giản như các ngươi nghĩ đâu!” “Hơn nữa bên trong còn có một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ...” Nói rồi, Tô Cảnh nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái.

“Tiểu Thiền, em cũng cảm nhận được rồi chứ?” “Là cô ta!” “Hơn nữa, còn có khí tức của Mộ Trần Châu!” Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, nhìn về hướng của luồng khí tức kia, ánh mắt hơi lạnh.

“Vậy thì...

Ngô Tà!” Tô Cảnh suy nghĩ một chút, rồi gọi Ngô Tà đang cầm ống nhòm quan sát căn cứ Uông gia bên cạnh một tiếng.

“Tô ca!” “Cậu dẫn người đi thanh lý bộ phận vận toán của Uông gia!” Tô Cảnh nói, rồi lấy ra một khối ngọc bội.

“Trong này có năm mươi Bất Ngôn Kỵ, cậu dẫn theo cùng đi!” “Khi cần dùng đến bọn họ, cứ đập vỡ ngọc bội!” “Được!” Ngô Tà gật đầu, kéo Vương Bàn Tử dẫn theo năm mươi người được vũ trang đến tận răng trực tiếp xuất phát tiến về bộ phận vận toán của Uông gia.

Sau đó Tô Cảnh mới tiếp tục nói.

“Hoắc Hủ, cô dẫn một đội người mai phục bên ngoài, đề phòng có cá lọt lưới chạy thoát.” “Có các cô và Tiểu Hoa dẫn người tạo thành

vòng vây hai lớp, khả năng người Uông gia chạy thoát không lớn!" "Hạt Tử, Hội trưởng Trương, hai người dẫn người từ bên sườn tấn công vào." "A Ninh, em dẫn đội lính đánh thuê tấn công trực diện!" "Uông Đại Sơn giao cho tôi đối phó, Tiểu Thiền, em đi đối phó Xà Mẫu!" Tô Cảnh phân phó một cách có trật tự.

Mọi người cũng vô điều kiện chấp hành.

Sắp xếp xong nhiệm vụ của từng người.

Tô Cảnh mới vẫy tay về phía dưới núi.

"Xuất phát!" Đoàn người rất nhanh đã đến dưới núi, nhưng bên ngoài căn cứ Uông gia này, dày đặc bố trí rất nhiều tượng đá.

Tạo thành một mê hồn trận cực kỳ lớn, ở trong đó rất dễ bị mất phương hướng.

Nhưng Tô Cảnh rất nhanh đã tìm ra quy luật, mê hồn trận này cũng tự động bị phá giải.

Sau đó, mọi người liền chia thành hai nhóm, tấn công bất ngờ từ hai bên sườn và trực diện.

Tô Cảnh một tiếng ra lệnh, đội lính đánh thuê mà A Ninh điều về không nói hai lời, trực tiếp bắt đầu tấn công trực diện.

Mười quả pháo phản lực cùng bay, nổ tan tành cánh cổng lớn của Uông gia.

Sau đó mọi người ồ ạt xông vào, căn cứ Uông gia cũng nhanh chóng vang lên tiếng còi báo động.

Quanh Tô Cảnh từng luồng khói đen cuồn cuộn, bắn ra tứ phía.

Hóa thành từng con Quỷ Binh khát máu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu với Tô Cảnh, sau đó trực tiếp lao về phía gác lầu ở góc tây bắc.

Trận chiến, đã bắt đầu!

Tiếng pháo vang trời rung chuyển cả Uông gia.

Những người trong tộc Uông gia đang tuần tra ở ngoại vi còn chưa kịp phản công đã bị hỏa lực cực mạnh áp chế.

Lúc này, Uông Đại Sơn đang ở trong văn phòng chính của tòa nhà chính theo dõi camera giám sát cũng phát hiện Tô Cảnh và đồng bọn xâm nhập, sắc mặt không khỏi trầm xuống. "Uông Lỗi!

Tập hợp tất cả bộ chúng Uông gia quay về phòng thủ!" "Tô Cảnh dẫn người tấn công rồi!" "Tất cả mọi người, báo động cấp một!" "Dẫn người đi tìm Lê Thốc, thằng nhóc này đã tiết lộ địa chỉ của Uông gia!" Từng mệnh lệnh được truyền đi.

Từng thành viên Uông gia vũ trang đầy đủ, cùng với các dị năng giả của Uông gia, tập hợp thành đội ngũ chạy ra từ tòa nhà chính và các tòa nhà phụ, bắt đầu phản công.

Uông Lỗi cũng đích thân dẫn người đến phòng huấn luyện tìm Lê Thốc.

Đồng thời, Uông Lỗi cũng có một dự cảm chẳng lành trong lòng.

Bộ phận tính toán, chắc cũng đã bị lộ vị trí!

Nghĩ đến đây, sát ý của Uông Lỗi đối với Lê Thốc không thể kiềm chế được.

Tuy nhiên, may mắn là ở bộ phận tính toán có không ít dị năng giả canh gác, chắc vấn đề không lớn!

Nhưng hắn không biết rằng, Ngô Tà đã dẫn theo năm mươi Bất Ngôn Kỵ đi cùng!

Đủ để đánh xuyên cả bộ phận tính toán!

Trong phòng huấn luyện, Lê Thốc còn chưa kịp phản ứng chuyện

gì đang xảy ra, thì đã thấy Hoắc Tiểu Viện xông vào. "Lê Thốc, chạy mau!

Tô gia dẫn người tấn công Uông gia rồi!" "Chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện ra là cậu đã tiết lộ vị trí căn cứ, không muốn chết thì đi theo tôi!" "Được!" Lê Thốc vội vàng đáp một tiếng, sau đó đi theo Hoắc Tiểu Viện chạy ra ngoài.

Từ trước đó, Hoắc Tiểu Viện đã bí mật liên lạc với Lê Thốc.

Hơn nữa, cô còn nói cho cậu biết mình là người do Tô Cảnh phái đến.

Quan trọng nhất là cô còn kể ra kế hoạch của Ngô Tà để chứng minh lời mình nói.

Cô cũng báo cho Lê Thốc biết Thẩm Quỳnh chưa chết, vì vậy lúc này Lê Thốc hoàn toàn tin tưởng Hoắc Tiểu Viện.

Hai người chạy ra ngoài, nhưng vừa định xuống lầu, ở chỗ rẽ đã thấy Uông Lỗi dẫn người đuổi theo.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu Viện sắc mặt biến đổi.

Vừa định ra tay, thì thấy một bóng người phá cửa sổ xông vào.

Cô mặc bộ đồ da đen, tóc buộc gọn gàng thành đuôi ngựa.

Ngón trỏ đeo móng vuốt thép. "Tiểu Viện, đưa Lê Thốc rời đi!" "Được!" Đó chính là Hoắc Ngư Nhi của nhà họ Hoắc, cô gái Mao Mị – là cô gái thuộc tộc chiến đấu, lại được Tô Cảnh đặc biệt huấn luyện, năng lực đương nhiên không kém.

Không nói nhiều lời, cô trực tiếp ra tay với Uông Lỗi.

Uông Lỗi là con trai của Uông Đại Sơn, đương nhiên đã trải qua cải tạo.

Không chỉ có niệm động lực, hắn còn có thể thôi động sức mạnh

huyết mạch để biến thân.

Sau khi Hoắc Ngư Nhi tấn công, toàn thân hắn nhanh chóng cao lớn hơn hai mét.

Đôi mắt đỏ ngầu như máu, thái dương nổi gân xanh, đây là biểu hiện của niệm động lực đã được thôi động đến cực hạn.

Mấy người Uông gia đi cùng hắn không phải dị năng giả, nên không đáng lo ngại.

Uông Lỗi mạnh về khả năng chiến đấu, niệm động lực không mạnh lắm, chỉ có thể gây ra một chút trở ngại cho Hoắc Ngư Nhi.

Hai người nhanh chóng giao chiến.

Hoắc Tiểu Viện cũng nhân lúc đó dẫn Lê Thốc chạy thoát.

Phi đao bay lượn, mấy người Uông gia lập tức bị cắt cổ.

Lê Thốc sau thời gian huấn luyện này, năng lực cũng đã tăng lên không ít.

Hơn nữa, trong cơ thể cậu còn có cổ trùng rắn đen, dưới sự kích thích của máu, một nguồn sức mạnh cũng được dẫn ra.

Đôi mắt bị nhuộm đen, nhưng chức năng cơ thể cũng đạt đến đỉnh cao.

Đối phó với những người Uông gia chặn đường này, cậu cũng không hề kém cạnh.

Sau khi Hoắc Tiểu Viện và Lê Thốc chạy thoát, Hoắc Ngư Nhi cũng nắm lấy cơ hội kết liễu mạng sống của Uông Lỗi.

Sau khi Uông Lỗi biến thân, tuy trở nên vô cùng mạnh mẽ, một quyền có thể xuyên thủng tường, nhưng tốc độ cũng chậm đi rất nhiều.

Nắm lấy một cơ hội, móng vuốt của Hoắc Ngư Nhi trực tiếp lướt qua cổ hắn.

Nhìn Uông Lỗi nằm trên đất đã mất hơi thở, Hoắc Ngư Nhi túm tóc hắn, trực tiếp ném hắn ra ngoài qua cửa sổ.

Sau đó cũng gia nhập vào cuộc vây giết những người Uông gia khác!

Đứng trên tường thành nhìn những người Uông gia đổ ra như cá chép, Tô Cảnh trực tiếp hạ lệnh.

Từng Bất Ngôn Kỵ hiện thân.

Trong làn mưa đạn điên cuồng vây giết bộ chúng Uông gia.

Tuy nhiên, những dị năng giả này cũng có chút bản lĩnh, cộng thêm quen thuộc địa hình Uông gia.

Trong chốc lát, cuộc chiến diễn ra giằng co.

Hơn nữa, những vũ khí lạnh mà họ cầm, lại có thể hấp thụ âm sát chi lực của Âm binh.

Điều này khiến Tô Cảnh có chút bất ngờ.

Ước chừng Uông Đại Sơn đã phòng bị nước cờ này của mình, tìm được dược liệu đặc biệt để chế tạo những binh khí này.

Rất có khả năng là mảnh Vẫn Ngọc!

Không thể không nói, quả thực có một tay!

Chương 322

Nhưng Bất Ngôn Kỵ há lại dễ đối phó như vậy? "Linh Linh, Văn Cẩm, hai người dẫn người cùng Bất Ngôn Kỵ đi đối phó những dị năng giả đó!" "Được!" Hai cô gái gật đầu, dẫn các cô gái nhà họ Hoắc, trực tiếp xông lên.

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh sở hữu năng lực Vô Lượng Nghiệp Hỏa, đối phó với những dị năng giả này không quá khó khăn.

Chủ yếu là mối đe dọa của niệm động lực tương đối lớn.

Tuy nhiên, dưới sự vây công của các cô gái, chúng cũng không chống đỡ nổi.

A Ninh thì cầm súng Barrett hạng nặng, bắn tỉa những tay súng bắn tỉa đang ẩn nấp trên lầu.

Đội lính đánh thuê dùng hỏa lực mạnh mẽ áp chế, dùng lựu đạn ném bừa bãi vào các kiến trúc của Uông gia.

Trương Nhật Sán, Hắc Hạt tử và những người khác cũng dẫn theo nhóm người Cửu Môn bắt đầu tấn công từ bên sườn.

Sau khi tiếp cận những dị năng giả, họ cũng bắt đầu cận chiến.

Áo Trương Nhật Sán rách toạc, hình xăm Kỳ Lân hiện ra.

Sức mạnh huyết mạch Trương gia đủ để nghiền nát những kẻ cải tạo đó.

Bây giờ, trận chiến đã rơi vào hỗn loạn.

Lúc này Tô Cảnh cũng đã tiến vào chiến trường.

Ra tay tàn nhẫn, quyết đoán, trực tiếp giết ra một con đường máu, máu tươi văng tung tóe, tàn chi đoạn tay rơi rải rác.

Một đường xông thẳng vào tòa nhà chính!

Trong cảm ứng của Tô Cảnh, khí tức của Uông Đại Sơn đang ở trong tòa nhà này!

Qua camera giám sát, nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Uông Đại Sơn đã cắn chặt răng.

Hắn không hiểu, tại sao Cự Mục Xà Mẫu đã đạt thành hợp tác với mình đến giờ vẫn không có động tĩnh.

Hắn chửi bới rồi đá vỡ chiếc ghế bên cạnh.

Uông Đại Sơn cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Bởi vì hắn đã thấy Tô Cảnh tiến vào tòa nhà chính!

Sau đó, hắn nhanh chóng đi đến một giá sách trong căn phòng này.

Hắn lấy một cuốn sách trên đó, một cánh cửa bí mật ngay lập tức hiện ra.

Trong mật thất, một bệ đá đặt ở chính giữa.

Phía trên có một lồng kính hình tròn trong suốt.

Bên trong chính là cành cây thần đồng mà Uông Đại Sơn đã mang đến.

Trên đó, những tia sét xanh lam uốn lượn, tỏa ra khí tức đáng sợ.

Trước đây, hắn đã nhờ Cự Mục Xà Mẫu giúp khởi động, cành cây này đã có được một loại năng lực khác.

Có thể dung hợp với con người, trong nháy mắt đạt được sức mạnh cực hạn.

Nhưng tổn hại đối với cơ thể con người cũng cực kỳ lớn.

Nhưng bây giờ bị Cự Mục Xà Mẫu cho ăn bơ, Uông Đại Sơn không có lựa chọn.

Niệm lực tuôn trào, trực tiếp nghiền nát lồng kính, trên cành cây thần đồng bên trong, ánh sét xanh lam lập tức khuếch đại gấp mười lần.

Uông Đại Sơn trực tiếp tiến lên, rạch một vết ở lòng bàn tay, máu tươi trào ra, sau đó trực tiếp nắm chặt cành cây thần đồng.

Theo sự xâm nhập của máu.

Cành cây thần đồng ngay lập tức hóa thành một khối chất lỏng màu xanh lam, trực tiếp chui vào vết thương của Uông Đại Sơn.

Ngay lập tức trên cánh tay hắn, gân xanh nổi lên, sau đó cả cánh tay phình to cực nhanh, biến thành một cái vuốt thú đồng lớn thô ráp, hung tợn.

Nửa khuôn mặt cũng bị bao phủ bởi lớp vảy xanh thô to, cả người nhìn đầy sát khí, khí thế mạnh hơn trước không chỉ gấp mười lần! "Tô Cảnh!!" "Đến đây!

Ta muốn mạng ngươi!" Kèm theo một tiếng gầm giận dữ, Uông Đại Sơn đấm xuyên sàn nhà, sau đó trực tiếp nhảy xuống dưới.

Lúc này, Cự Mục Xà Mẫu mà Uông Đại Sơn coi là cọng rơm cứu mạng, cũng đã tự thân khó bảo toàn!

Bên trong căn cứ đang chiến đấu hừng hực.

Bên ngoài, những người Uông gia đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng phần lớn đã rút lui vào trong nhà, lợi dụng địa hình thuận lợi, vừa đánh vừa rút lui.

Quan trọng nhất là bên trong có vô số cơ quan, nên trong chốc lát cũng không thể ngừng lại được.

Ở góc tây bắc của căn cứ, bên ngoài một tòa gác xép dường như tách biệt với thế giới bên ngoài.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc áo choàng đen và Cự Mục Xà Mẫu cũng mặc áo choàng đen, nhìn nhau từ xa.

Cả hai đều là những mỹ nhân đẹp như tiên giáng trần, mỗi người một vẻ đặc trưng, khó phân thắng bại. "Xem ra giao dịch với Uông Đại Sơn phải hủy bỏ rồi…" "Đại nhân Nữ vương, thật không ngờ người có thể tìm đến đây…" Cự Mục Xà Mẫu nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, khóe môi nở một nụ cười mê hoặc lòng người.

Đôi mắt yêu dị của cô ta phát ra một luồng dao động quỷ dị, tràn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chỉ là theo ánh sáng xanh lam lóe lên trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương, luồng năng lượng quỷ dị này lập tức bốc hơi giữa không trung.

Sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương khinh thường liếc nhìn Xà Mẫu một cái, nhàn nhạt cất tiếng. "Mặc Ngọc, ngươi không cần phải khoe khoang năng lực trước mặt ta…" "Ngoan ngoãn chịu trói, Bản vương sẽ tha cho ngươi một mạng!" "Mặc Ngọc… ta suýt nữa đã quên cái tên này rồi…" "Đây vẫn là tên do Nữ vương người đặt cho ta, năm xưa ta còn vui mừng rất lâu…" Cự Mục Xà Mẫu có chút cảm khái nói. "Ngươi không quên là tốt rồi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó giữa hư không lập tức sinh ra từng đóa Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi như máu.

Như những bàn tay của địa ngục, bao bọc quanh người cô. "Năm xưa ta triệu hồi ngươi từ địa ngục, ban cho ngươi danh xưng, ban cho ngươi quyền lực, coi ngươi là đồ đằng của Tinh Tuyệt quốc…" "Nhưng ngươi đã đền đáp ta như thế nào?" "Không đợi ta tỉnh lại, tự ý rời khỏi Quỷ động!" "Còn lấy đi chí bảo của ta, Mộ Trần Châu, sợ ta tìm thấy ngươi thậm chí không tiếc phân tách linh hồn để giải trừ khế ước…" "Ngươi nghĩ, ngươi có xứng đáng với ta không?" Nghe

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói vậy, Cự Mục Xà Mẫu lắc đầu. "Đại nhân Nữ vương, người không hiểu!" "Người không hiểu nỗi ám ảnh Hóa Long của ta!!" "Ta nhất định phải có được Mộ Trần Châu!" "Nếu không phải sợ bị người đưa về nơi không có ngày mai đó, năm xưa ta đã ra tay rồi…" "Nhưng bây giờ, ta đã có được Mộ Trần Châu, có sức mạnh của nó, Hư Không Chi Nhãn của người không thể trục xuất ta được!" Nhìn bộ dạng đắc ý của cô ta, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút khinh thường. "Nói ít lời vô nghĩa thôi, giao Mộ Trần Châu ra, Bản vương tha cho ngươi một mạng!" "Người vẫn kiêu ngạo như vậy!" Cự Mục Xà Mẫu sắc mặt hơi biến, sau đó nói. "Mộ Trần Châu ở ngay đây, xem ngươi có lấy được không!" Mở lòng bàn tay ra, một viên châu đỏ rực hình con mắt lập tức xuất hiện.

Chỉ là, Cự Mục Xà Mẫu trực tiếp nuốt Mộ Trần Châu xuống.

Sau đó, thân hình nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt biến thành một con cự xà dài hàng trăm mét!

Trên đỉnh đầu có những khối thịt hình mắt, hai bên khối thịt còn mọc ra hai khối u lớn.

Bụng có hai vuốt.

Đã hóa thành giao long!

Nếu thật sự để cô ta có được sức mạnh của Mộ Trần Châu, nói không chừng thật sự có thể biến đổi thành rồng!

Thấy vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương không chút do dự, giơ tay vẫy một cái.

Vô số Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi như máu cuốn về phía Cự Mục Xà Mẫu.

Cự Mục Xà Mẫu điên cuồng vặn vẹo thân thể, tất cả những đóa hoa Bỉ Ngạn đang xâm thực đều bị nghiền nát tan tành.

Nhưng thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương đâu chỉ có vậy.

Ánh sáng xanh lam trong đôi mắt lóe lên, từng con Hồng Hống khổng lồ bước ra từ hư không.

Dưới sự chỉ huy của Tinh Tuyệt Nữ Vương, tất cả đều lao về phía Cự Mục Xà Mẫu cắn xé.

Sau đó, quanh người Cự Mục Xà Mẫu, lại có vô số hoa Bỉ Ngạn mọc ra từ hư không, như thể đang ở trong biển hoa, tuy đẹp đẽ nhưng lại vô cùng chết chóc!

Dưới sự vây công của Hồng Hống, Cự Mục Xà Mẫu không kịp để ý đến sự ký sinh của hoa Bỉ Ngạn.

Từng đóa hoa Bỉ Ngạn đâm rễ vào da thịt, hấp thụ năng lượng huyết nhục của cô ta, theo đó cánh hoa trở nên càng thêm yêu mị.

Thấy vậy, khóe môi Tinh Tuyệt Nữ Vương nở một nụ cười lạnh.

Trận chiến này, không hề có bất kỳ hồi hộp nào!

Nhưng ngay sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đột nhiên biến sắc.

Chỉ thấy Cự Mục Xà Mẫu trực tiếp cuộn mình trên gác xép.

Sau đó ngửa mặt lên trời gầm thét, một luồng năng lượng đặc biệt tuôn ra từ cơ thể cô ta.

Chương 323

Dưới tác dụng của luồng năng lượng này, trên bầu trời nhanh chóng tụ tập một mảng mây đen lớn.

Sau đó, một tia sét lớn bằng thùng nước đổ xuống.

Trực tiếp cuốn về phía Cự Mục Xà Mẫu.

Rất nhanh, toàn thân cô ta đã tắm mình trong ánh sét.

Bị thiên lôi lan đến, tất cả hoa Bỉ Ngạn đều bị tiêu diệt thành tro bụi, Hồng Hống cũng đều bị điện giật thành than.

Thấy vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hiểu ý đồ của Cự Mục Xà Mẫu. "Thế mà lại lấy Mộ Trần Châu làm cơ sở ngưng tụ Long Châu, dẫn xuống Hóa Long Thiên Kiếp, mượn thiên lôi để đối phó Bản vương…" "Thật là thủ đoạn cao minh!

Nhưng, thế này vẫn chưa đủ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy có chút kinh ngạc, nhưng không có nghĩa là cô sợ thiên lôi này!

Lúc này, Cự Mục Xà Mẫu đã tiêu hóa xong tia thiên lôi đầu tiên!

Thiên lôi của kiếp Hóa Long này, tiếp theo còn có ba mươi mốt tia!

Mặc dù bề mặt cơ thể bị điện giật cháy đen, thậm chí lộ ra da thịt đỏ tươi.

Nhưng khí thế của cô ta không hề suy giảm.

Đôi mắt rắn lấp lánh rực rỡ.

Há miệng máu rồng gầm thét về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau đó, kèm theo tia thiên lôi đổ xuống, trực tiếp lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhìn Cự Mục Xà Mẫu đang tắm mình trong ánh sét, hung tính đại phát, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên ánh sáng u ám.

Không gian quanh Cự Mục Xà Mẫu vỡ vụn như gương, từng vết nứt đen kịt hiện ra.

Cơ thể đồ sộ của cô ta lập tức bị cắt thành từng vết nứt.

Đây chính là một loại năng lực khác của Hư Không Chi Nhãn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, sức mạnh không gian!

Tiếng gầm thét thảm thiết xen lẫn tiếng sấm vang lên.

Lại một tia thiên lôi đổ xuống.

Nhưng mục tiêu của thiên lôi, chỉ là Cự Mục Xà Mẫu.

Ngay cả khi có dư chấn lan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô cũng tùy tiện tiêu diệt.

Đôi mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương ánh xanh càng rực rỡ, không gian quanh Cự Mục Xà Mẫu, dường như đông cứng thành một bàn tay khổng lồ, giam cầm chặt chẽ cô ta ở trong đó!

Thắng bại, vẫn không có gì phải nghi ngờ!

Lúc này, một Lưỡi Dao Không Gian được Tinh Tuyệt Nữ Vương điều khiển đâm vào cơ thể Cự Mục Xà Mẫu.

Một vết thương lớn xuất hiện ở bụng Cự Mục Xà Mẫu, sau đó Mộ Trần Châu mà cô ta đã nuốt vào bụng liền bị Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng năng lực dẫn dắt mà phá thể mà ra.

Dù sao, chủ nhân thực sự của nó, từ trước đến nay vẫn là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mộ Trần Châu được dẫn dắt lơ lửng trên lòng bàn tay Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó liền hóa thành một luồng sáng đỏ rực, chui vào giữa trán cô.

Một vết ấn quỷ nhãn màu đỏ rực hiện ra, nhưng rất nhanh liền ẩn đi.

Sau khi lấy ra Mộ Trần Châu, Cự Mục Xà Mẫu cũng nhanh chóng hóa thành hình người.

Nằm trên mặt đất quần áo rách nát, khóe môi chảy máu, ôm lấy vết thương ở bụng, máu tươi chảy ròng ròng từ kẽ ngón tay, nhìn vô cùng thê thảm.

Lúc này, mây sấm trên trời cũng từ từ tiêu tán.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, Cự Mục Xà Mẫu cười thảm thiết. "Không hổ là đại nhân Nữ vương…" "Ta thua rồi, ra tay đi!" "Cho ta một cái chết thống khoái, chỉ cầu xin người đừng đưa ta đến cái thế giới không có ngày mai đó…" "Cho ngươi một cái chết thống khoái?" Tinh Tuyệt Nữ Vương bước đến trước mặt Cự Mục Xà Mẫu.

Giơ ngón trỏ nâng cằm cô ta lên, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ này. "Vậy chẳng phải là tiện cho ngươi sao?" "Phu quân của Bản vương từng dạy Bản vương một môn Huyết khế chi pháp!" "Ký huyết khế đi, Bản vương vừa hay thiếu một nô bộc!" Trong lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương nói chuyện, một pháp trận màu xanh lam ngưng tụ từ khí tức trực tiếp hiện ra dưới chân hai người.

Đối mặt với ánh mắt thờ ơ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Cự Mục Xà Mẫu cười khổ.

Sống tổng tốt hơn chết… Há miệng phun ra một ngụm tâm huyết, bắn lên pháp trận, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng ép ra một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay.

Khế ước thành lập!

Thuật Huyết khế cổ xưa mà Tô Cảnh đã dạy Tinh Tuyệt Nữ Vương, khác với khế ước mà hắn và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ký

năm xưa.

Rõ ràng là bá đạo hơn, Cự Mục Xà Mẫu có thể cảm nhận được, khế ước này đã khắc sâu vào cốt lõi linh hồn mình.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ cần một ý niệm, liền có thể nắm giữ sinh tử của cô ta.

Hiểu rõ điều này, Cự Mục Xà Mẫu quỳ phục trên đất. "Mặc Ngọc… tạ Nữ vương không giết ân!" Thấy cô ta ngoan ngoãn như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới hài lòng gật đầu.

Người phụ nữ này, thực lực không tồi.

Giết thì cũng đáng tiếc, vì Mộ Trần Châu đã lấy lại được.

Chi bằng thu cô ta làm nô bộc, có lẽ có thể dùng được việc lớn!

Để Mặc Ngọc đứng dậy xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền hướng ánh mắt về phía tòa nhà chính.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng khí tức mạnh mẽ từ bên trong truyền ra. "Xem ra phu quân đã đối đầu với tộc trưởng Uông gia rồi…" "Đi thôi, cùng Bản vương đi xem!" "Vâng…" Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn Mặc Ngọc, thẳng tiến đến tòa nhà chính.

Lúc này, trong tòa nhà chính, Tô Cảnh trực tiếp dừng lại ở sảnh lớn tầng một.

Trong cảm giác của hắn, có một luồng khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng tiếp cận mình.

Quả nhiên.

Chỉ trong tích tắc.

Trần nhà trên đỉnh liền đổ sập, sau đó một bóng đen mang theo sát khí khổng lồ từ trên cao rơi xuống.

Sàn nhà cũng bị đạp vỡ vụn như mạng nhện.

Trong khói bụi, hai luồng sáng máu lập tức bùng lên.

Sau đó, một cái vuốt thú xanh thô ráp, hung tợn từ trong đó vọt ra tấn công Tô Cảnh.

Bóng người Uông Đại Sơn theo sát phía sau.

Đồng thời, Tô Cảnh cũng cảm thấy không khí xung quanh ép về phía mình.

Nhưng lại bị Tô Cảnh dùng niệm động lực dễ dàng chặn lại.

Nhưng nhìn thấy Uông Đại Sơn, hắn vẫn có chút ngạc nhiên. "Uông Đại Sơn, sao lại biến thành bộ dạng quỷ quái này?" "Còn không phải là do ngươi ban cho sao!" "Tô Cảnh!

Ta muốn mạng ngươi!" "Giết ngươi, tất cả tổn thất của Uông gia ta đều có thể bù đắp lại!

Chết đi!" Uông Đại Sơn gầm lên, lộ ra hàm răng trắng hếu sắc bén.

Người này rõ ràng đã không còn là người bình thường nữa.

Đơn giản như ác quỷ!

Vuốt sắc màu xanh đáng sợ cuộn quanh tia sét, mang theo niệm động lực tuôn trào, cuốn về phía Tô Cảnh. "Chỉ có chừng này, vậy thì ngươi có thể chết rồi!" Nhìn Uông Đại Sơn, ánh mắt Tô Cảnh thờ ơ.

Kim quang tuôn trào từ cơ thể, sau đó khí lực ngưng tụ chuyển hóa thành lôi điện màu vàng kim.

Từng tia sét uốn lượn quanh người, sau đó hội tụ trên cánh tay phải của Tô Cảnh.

Rồi mạnh mẽ vung quyền đấm vào Uông Đại Sơn đang lao đến

gần.

Hai nắm đấm không cân xứng va chạm vào nhau.

Một luồng sóng xung kích vô hình từ chỗ hai nắm đấm giao nhau bắn ra.

Cuốn quét cả tòa nhà lớn.

Kim quang sét và lam quang sét va chạm, từng tia sét bắn ra tứ phía.

Trực tiếp phá hủy toàn bộ kết cấu tòa nhà.

Các tầng sụp đổ, khói bụi bốc lên tứ phía.

Chương 324

Rất nhanh đã biến thành một đống đổ nát.

Cảnh tượng này khiến những người đang dốc sức chiến đấu giữa Cửu Môn và Uông gia đều chấn động.

Sau đó, liền thấy trong đống đổ nát một bóng người bay ngược ra như một quả đạn.

Chính là Uông Đại Sơn!

Chỉ là lúc này hắn nhìn vô cùng thê thảm, cánh tay dị biến sau khi dung hợp với cành cây thần đồng đã hóa thành mảnh vụn trong cuộc va chạm với Tô Cảnh.

Ánh sáng sét vàng kim đó, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là đòn hủy diệt.

Chỉ mới một chiêu đối mặt, hắn đã trọng thương hấp hối.

Ngay cả niệm lực mà hắn tự hào cũng bị tiêu diệt như mục nát. "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Thấy Uông Đại Sơn nằm bệt trên đất như một con chó chết, những người Uông gia còn lại đều kinh hô thất thanh, vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng!

Lúc này, người của Cửu Môn cũng đã phản ứng lại.

Cực kỳ hưng phấn tăng cường hỏa lực tấn công!

Sĩ khí của Uông gia đã bị phá vỡ, bị các cô gái dẫn người đánh cho thua tan tác.

Lúc này, trong đống đổ nát của tòa nhà chính, một luồng kim quang vọt lên trời.

Một bóng người từ từ bước ra từ trong đó.

Không phải Tô Cảnh thì là ai!

Lúc này Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dẫn Mặc Ngọc lập tức xuất hiện bên cạnh Tô Cảnh. "Phu quân ~" Nhìn Mặc Ngọc, trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia thấu hiểu. "Đây chính là Cự Mục Xà Mẫu đã lấy Mộ Trần Châu của nàng sao?" "Vâng!

Cô ấy tên Mặc Ngọc!" "Nếu giết thì tiện cho cô ấy quá!

Em đã ký huyết khế với cô ấy rồi!

Bây giờ cô ấy là phó nhân của em!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu. "Được!" "Các nàng đi giúp tiêu diệt những người Uông gia còn lại, ta đi giải quyết Uông Đại Sơn!" Tô Cảnh nói xong, trực tiếp đi về phía Uông Đại Sơn đang nằm bệt ở đằng xa.

Thấy Tô Cảnh đến, Uông Đại Sơn lại nôn ra một ngụm máu đen.

Đòn đánh vừa rồi, luồng kim quang tuôn trào, đã phá hủy chức năng cơ thể của hắn.

Nếu bây giờ cải tạo cho hắn, có lẽ có thể giữ được một mạng.

Nhưng, Tô Cảnh không muốn nuôi một con sói bên cạnh.

Uông Đại Sơn này, sớm nên chết rồi! "Ha ha ha!" "Tô Cảnh à Tô Cảnh, không ngờ vẫn là đã coi thường ngươi!" "Ngay cả khi ta đã làm đến mức này, cuối cùng vẫn công dã tràng…" "Trong tất cả đối thủ đã giao đấu với Uông Đại Sơn ta, ta nguyện xưng ngươi là mạnh nhất!" "Lải nhải, sao mà lắm chuyện thế?" Tô Cảnh có chút cạn lời bĩu môi.

Sau đó trong tay bùng lên một đoàn Vô Lượng Nghiệp Hỏa, trực tiếp ném vào người Uông Đại Sơn.

Rất nhanh, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

Uông Đại Sơn trong ngọn lửa xanh lam, hóa thành một nắm tro bụi.

Kể cả linh hồn, cũng hoàn toàn cháy rụi! "Giờ thì, đã thiêu sạch sẽ rồi!" Một cường giả nắm quyền Uông gia, Uông Đại Sơn, cứ thế kết thúc cuộc đời… Lúc này, Trương Nhật Sán cũng đi tới. "Tô gia, những người Uông gia còn lại tổng cộng năm mươi ba người, đã buông vũ khí đầu hàng!" "Ngài nói xử lý thế nào?" Nghe vậy, Tô Cảnh ngẩng đầu nhìn lên.

Từng thành viên Uông gia còn sót lại ôm đầu ngồi xổm trên đất.

Lính đánh thuê do A Ninh dẫn đến mỗi người một khẩu súng trường tấn công, dí vào đầu bọn họ.

Trong số đó không thiếu dị năng giả.

Trong hơn năm mươi người, dị năng giả chiếm một phần năm.

Nhưng lúc này tất cả đã bị Bất Ngôn Kỵ khống chế.

Ngồi xổm trên đất run rẩy, đã mất đi ý chí phản kháng. "Giết hết đi!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi.

Sau đó nhàn nhạt cất tiếng nói. "Những tàn dư Uông gia này, dù có giữ lại cũng là tai họa!" "A Ninh!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, A Ninh liền gật đầu, sau đó vẫy tay ra hiệu cho những lính đánh thuê đang khống chế người Uông gia.

Theo đó, từng tràng tiếng súng lạch cạch vang lên.

Tất cả những tàn dư Uông gia còn lại đều bị một phát súng bắn nát đầu!

Mùi máu tanh tràn ngập, nhìn căn cứ Uông gia bị đánh xuyên, và những thi thể trên mặt đất.

Mọi người đều có chút cảm thán.

Tai họa Uông gia này, cuối cùng cũng được loại bỏ. "Dọn dẹp chiến trường!

Sau đó châm lửa, thiêu sạch sẽ nơi này!" Tô Cảnh vẫy tay, liền ngồi trở lại xe.

Những người khác cũng làm theo phân phó của Tô Cảnh, bắt đầu dọn dẹp thi thể người Uông gia.

Trong lúc đó còn phát hiện không ít người sống sót, mọi người cũng không nương tay.

Cả Uông gia, toàn bộ, đều bị tiễn xuống suối vàng!

Còn về Lê Thốc, thằng nhóc này đã chứng kiến một trận đại chiến đẫm máu như vậy.

Lúc này đang chạy ra góc nôn tháo, năng lực chịu đựng tâm lý vẫn chưa đủ.

Tuy nhiên, nếu sau này thằng nhóc này muốn lăn lộn trên đạo, trận đại chiến này hoàn toàn có thể trở thành vốn để cậu khoe khoang với người khác.

Lúc này, trên xe Tô Cảnh cũng nhận được điện thoại của Ngô Tà. "Tô ca!" "Thế nào, chuyện bên này đã kết thúc rồi!" "Đã tiễn tất cả người Uông gia đi gặp Thượng Đế!" Nghe giọng Ngô Tà, Tô Cảnh trực tiếp hỏi một câu. "Yên tâm, Tô ca!" "Bộ phận tính toán bên này cũng đã kết thúc rồi!" "Em không ngờ, Uông gia lại để Thanh Nhãn Hồ Thi ở đây!" "May nhờ ngài đã dặn em mang theo Bất Ngôn Kỵ!" "Kết thúc là tốt rồi!" "Phá hủy bộ phận tính toán, sau đó qua đây hội quân!" "Vâng!" Tập hợp thi thể người Uông gia lại một chỗ.

Trực tiếp chất thành một ngọn núi xác chết.

A Ninh đứng trước mặt, giơ tay búng một cái.

Một đốm lửa xanh lam rơi xuống thi thể, sau đó nhanh chóng lan rộng nuốt chửng cả ngọn núi xác chết.

Trên mặt Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, cũng hiện lên một tia hả hê.

Năm xưa Uông gia đã khiến hai người họ sống dở chết dở mười mấy năm.

Đến bây giờ, mới coi như hoàn toàn giúp hai cô gái trút được nỗi uất hận.

Dặn thuộc hạ đặt thuốc nổ khắp căn cứ Uông gia, sau khi mọi người rời khỏi căn cứ Uông gia.

A Ninh mới cầm điều khiển kích nổ thuốc nổ.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, cả Uông gia hoàn toàn biến thành đống đổ nát, hóa thành một biển lửa.

Một giờ sau, trên đường cao tốc.

Đội xe của Ngô Tà và đoàn người của Tô Cảnh hội quân.

Sau khi tìm hiểu tình hình cụ thể với Ngô Tà, và xem video của Ngô Tà, Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu.

Đến đây, cuộc chiến với Uông gia, mới coi như hoàn toàn kết thúc! "Giờ thì, cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc ngon lành rồi!" Ngô Tà lần đầu tiên lộ ra nụ cười thật tâm sau bao nhiêu năm. "Đã mười năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy cậu cười chân thành như vậy!" Vương Bàn Tử có chút cảm khái nói. "Đây không phải là đã dọn dẹp xong Uông gia, sắp đi đón Tiểu Ca về nhà rồi sao!" Nhắc đến Tiểu Ca, trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia mong đợi.

Năm xưa Tiểu Ca đã thay cậu trấn giữ Thanh Đồng Môn.

Ngô Tà vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhưng may mắn thay, chính mình cũng đã giúp anh giải quyết kẻ thù sinh tử là Uông gia.

Nhìn thấy thời hạn mười năm sắp đến.

Chương 325

Ngô Tà đương nhiên phải đến Trường Bạch Sơn một chuyến. "Đúng vậy!

Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng nên ra rồi!" Vương Bàn Tử miên man suy nghĩ, cũng cảm thán một câu. "Cậu nói Tiểu Ca có phải đã ra từ sớm rồi, lại tự mình đi đâu đó rồi không?" "Cái tính này của nó, làm ra chuyện như vậy là phải!" "Chúng ta à, chính là quá lương thiện!" "Nếu hắn thật sự dám làm như vậy, thì hắn đã đắc tội với tôi rồi!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó nhắm mắt bắt đầu cầu nguyện. "Đúng vậy!" "Thượng Đế, Diêm Vương, Ngọc Hoàng Đại Đế, Phật Tổ phù hộ!" "Chúng ta sắp phải xuất phát rồi!" "Hy vọng các vị đại lão phù hộ chúng ta bình bình an an đưa Tiểu Ca về, ba người trùng tụ thiết tam giác, sau đó cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc viên mãn, tiến thẳng lên tiểu khang!" Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt một hồi.

Mọi người đều bật cười, Ngô Tà thì liếc xéo Bàn Tử một cái. "Cậu có phải già rồi không, sao nói nhiều thế!" "Tôi đây không phải là hy vọng chuyến này của chúng ta được thuận lợi sao?

Nói nhiều vài câu thì sao nào?" Ngô Tà không thèm đáp lại hắn, sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô ca, ngài có muốn góp vui, đi cùng chúng tôi một chuyến không?" "Em nghĩ Tiểu Ca, cũng muốn gặp ngài, người quen cũ này, ngay lập tức!" Nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử cũng phụ họa gật đầu. "Đúng vậy, Tô gia, nếu Tiểu Ca không nhận ra chúng ta, lên đến nơi lại đánh chúng ta, ngài cũng có thể kéo lại một chút!" Nhưng Tô Cảnh trực tiếp xua tay, từ chối hai người. "Thôi!" "Tôi sẽ không đi, các cậu đón Tiểu Ca về xong, đến lúc đó về Kinh Đô, tôi sẽ cùng các cậu uống một trận thật vui!" "Những ngày

này bận đối phó với Uông gia, bây giờ thì đương nhiên phải dành thời gian tốt đẹp cho các cô gái của tôi!" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu, sau đó giơ tay ôm eo A Ninh và Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh.

Mọi người cũng đều lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. "Cũng không biết Tô gia ngài có ăn nổi không nữa!" Hắc Hạt tử còn buông lời trêu chọc một câu, nhưng Tô Cảnh cũng không để ý. "Mấy người quản chuyện bao đồng à!" "Theo tôi thì các người ai nấy cũng lớn cả rồi, đến lúc nên lập gia đình rồi đó!" Hoắc Linh trực tiếp đáp trả một câu.

Sau đó quay ánh mắt về phía Ngô Tà. "Đặc biệt là cậu, Ngô Tà!" "Em nghe Tô ca của cậu nói, bà nội cậu còn coi Lê Thốc như con trai cậu rồi đấy!" "Đón Trương Khởi Linh về rồi, thì lo mà tĩnh tâm lại, đừng để bà nội cậu lo lắng nữa!" Lời nói của Hoắc Linh khiến Ngô Tà lập tức sầm mặt, cười khổ nói một câu. "Cô cô, chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa!" Hoắc Linh còn muốn nói, nhưng bị Tô Cảnh kéo một cái.

Ngô Tà và Tiểu Ca mới là chân ái, còn cần đối tượng gì nữa? "Thôi được rồi, chúng ta cũng không ở đây lãng phí thời gian nữa!" "Khởi hành, về Kinh!" Tô Cảnh phát lệnh, mọi người cũng đều gật đầu. "Tô ca, em sẽ không về cùng ngài đâu!" "Được, cái này cậu và Bàn Tử cầm lấy!" "Lúc quan trọng có thể cứu mạng các cậu đấy!" Tô Cảnh gật đầu, Ngô Tà vội vã như vậy cũng nằm trong dự liệu.

Dù sao cũng đã đợi mười năm rồi! "Cảm ơn ngài!" "Ối dồi ôi, đây đúng là đồ tốt!

Tô gia, đợi tôi với Thiên Chân dẫn Tiểu Ca về, Bàn gia tôi mời bữa, chúng ta sẽ uống một trận ở Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Hai người nhận lấy ngọc bội mà Tô Cảnh đưa cho.

Món đồ này được luyện chế từ Thần Cơ Bách Luyện, là pháp khí hộ thân, trước đây Ngô Tà đã tiêu hao mất một cái ở Tuyết Sơn.

Biết được tác dụng của món đồ này, hai người cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy. "Vậy thì tôi đợi đấy nhé!" "Đừng có như lần trước, đến tiền trà nước cũng không trả!" "Nam Phong nhà chúng tôi mà nổi giận, muốn ném cậu xuống sông, tôi cũng không cản nổi đâu!" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu.

Vương Bàn Tử lập tức dựng tóc gáy, vội vàng xua tay. "Yên tâm, yên tâm, Vương Bàn Tử tôi nói lời giữ lời!" "Vậy Tô gia, chúng tôi xuất phát đây!" Ngô Tà gật đầu với Tô Cảnh, trực tiếp nói. "Đi đi!

Đừng quên mang theo cuốn sổ tay mà Tiểu Ca đã đưa cho cậu!" "Có thứ đó, hắn không dám không nhận ra cậu đâu!" Tô Cảnh ánh mắt đầy ý cười, khi xem cuốn sổ tay đó năm xưa, hắn đã biết Bình Tà CP này đời này mình sẽ ủng hộ đến cùng!

Diêm Vương cũng không cản nổi! "Người nhà họ Ngô, lên xe!" Ngô Tà hô một tiếng, tất cả người của Ngô gia đều lên xe.

Trong xe cầm lấy bộ đàm, Ngô Tà nhàn nhạt nói. "Chúng ta đi đây, mọi người chào Tô gia một tiếng!" "Chúng ta tìm một nơi mát mẻ, để trải qua mùa hè này!" "Xuất phát!" Trong tiếng còi xe vang dội, Ngô Tà dẫn đội xe tiến về Trường Bạch Sơn. "Chúng ta cũng đi thôi!" "Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi!" Tô Cảnh vươn vai, sau đó trực tiếp lên xe.

Mọi người không dừng lại lâu, trực tiếp quay về Kinh Đô.

Kinh Đô.

Sau khi trở về, cuộc sống của Tô Cảnh cũng bắt đầu an nhàn.

Gia chủ Trần gia đã chết ở Cổ Đồng Kinh, Tô Cảnh đã để Trần Văn Cẩm tiếp quản.

Sau đó sáp nhập sản nghiệp của Lý gia và Trần gia lại với nhau, thành lập một công ty mới.

Giao cho Trần Văn Cẩm quản lý.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi lấy lại Mộ Trần Châu, cũng đã hoàn toàn giúp Dương Tuyết Lỵ giải trừ lời nguyền.

Các sản nghiệp lớn của Tô gia ngày càng phát đạt, có thể nói thông qua các cô gái, đã thống trị toàn bộ Cửu Môn.

Hiện tại cuộc sống của Tô Cảnh rất thoải mái, mỗi ngày chỉ là cùng các cô gái của mình đi làm ở công ty, không có việc gì thì đi Tân Nguyệt Phạn Điếm nghe nhạc.

Lê Thốc, Tô Vạn Dương và Hạo Nhi bọn họ, cũng lại tụ tập lại với nhau.

Hơn nữa Tô Cảnh đã thuyết phục họ, gia nhập công ty của mình.

Ba cậu bé này, tương lai có thể dùng được việc lớn.

Còn Thẩm Quỳnh, cô gái này đã trở thành bạn tốt với Hoắc Tiểu Viện.

Dù sao hai người trông giống hệt nhau, hơn nữa năm xưa chính Hoắc Tiểu Viện đã đưa Thẩm Quỳnh về.

Cũng coi như gián tiếp cứu mạng cô.

Hai cô gái ở cùng nhau, có thể nói là cặp song sinh nhân tạo rồi.

Đầu tháng chín, mùa tựu trường đại học, cô bé Thẩm Quỳnh cũng coi như đã thoát khỏi bóng đen cha mẹ qua đời.

Được Tô Cảnh sắp xếp vào đại học Thanh Hoa ở Kinh Đô, bắt đầu cuộc sống mới.

Cho đến ba tháng sau, Tô Cảnh mới nhận được tin tức của Ngô Tà.

Trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng đã đón Tiểu Ca về.

Mặc dù Tiểu Ca lại mất trí nhớ, nhưng vẫn còn nhớ tên Ngô Tà và Bàn Tử.

Thêm vào đó, khi nhìn thấy cuốn sổ tay mà mình đã giao cho Ngô Tà.

Đương nhiên anh vô cùng tin tưởng hai người.

Sau khi về Kinh, mời Giải Tiểu Hoa, Hắc Hạt tử và những người khác, mọi người cùng nhau uống một trận ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, ăn mừng Tiểu Ca trở về.

Tuy nhiên, sau khi uống rượu xong, Ngô Tà lại nói rằng ba người họ chuẩn bị cùng nhau ẩn cư.

Một là để Tiểu Ca nghỉ ngơi thật tốt, hai là vì cảm thấy cuộc đời mất đi phương hướng, rơi vào mê mang.

Nghe vậy, Tô Cảnh trực tiếp bật cười.

Nhưng vẫn đưa cho họ một địa chỉ, Vũ Thôn, Phúc Kiến!

Khi nghe Tô Cảnh nói, nơi này có một loại vũ tử tham ăn vào có thể khôi phục ký ức, Ngô Tà liền nóng lòng dẫn Tiểu Ca và Bàn Tử đến đó.

Tuy nhiên theo Tô Cảnh, bọn họ cũng không ẩn cư được bao lâu.

Trước đây Tô Cảnh từng dùng Hoàng Kim Đồng kiểm tra cơ thể Ngô Tà, phổi của cậu đã bắt đầu bệnh biến.

Mặc dù cậu từng ăn Kỳ Lân Kiệt, có thể chống lại các loại độc khí trong mộ, hơn nữa còn có thể chống lại nọc rắn.

Nhưng cậu cũng sẽ tiêu hao quá mức chức năng cơ thể, cộng thêm cậu giải độc pheromone quá độ.

Cơ thể đã đạt đến cực hạn, ước chừng không mất quá nhiều thời gian, cậu sẽ phát hiện mình bị ung thư phổi.

Đến lúc đó, cũng sẽ bắt đầu cốt truyện Thính Lôi.

Chủ yếu là tình trạng của cậu, trừ truyền thuyết về Lôi Thành có thể san bằng mọi hối tiếc, chỉ dựa vào các thủ đoạn y học hiện tại căn bản không thể chữa khỏi.

Thời gian trôi nhanh, rất nhanh đã trôi qua hai năm… Hai năm sau.

Đế đô.

Tô phủ.

Trong đình nghỉ mát, Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách ngồi đối diện nhau. "Vũ Vi, pha trà cho Nhị gia đi!" Tô Cảnh lấy ra một điếu thuốc, châm lửa rồi hít một hơi thật sâu.

Sau đó anh quay sang cô gái mặc váy trắng đang ngồi bên cạnh mình, Lạc Vũ Vi, nói một câu.

Cô gái này chính là hoa khôi của trường Trung học số 3 Kinh đô năm xưa.

Trước đó, khi đưa Thẩm Quỳnh về thăm trường cũ, anh đã gặp cô bé đang ôn thi lại.

Chương 326

Cô bé khá bạo dạn, trực tiếp đến xin thông tin liên lạc của Tô Cảnh.

Đại quan nhân Tô Cảnh đương nhiên không thể từ chối.

Hiện tại cô bé đang học cùng Thẩm Quỳnh tại Đại học Thanh Hoa.

Tuy nhiên, Thẩm Quỳnh hiện tại đang học năm thứ ba, đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, nên thời gian ở trường khá dài, mỗi tháng chỉ về nhà hai chuyến.

Nếu không thì cô bé ở cùng Tô Cảnh sẽ chẳng thể nào tĩnh tâm học tập được.

Còn về Lạc Vũ Vi, giờ mới năm thứ hai, cơ bản là mỗi tuần lại chạy về một chuyến.

Các cô gái khác trong nhà đều đã đi làm, ai nấy đều bận rộn với công ty của mình.

Hôm nay, Tô Cảnh nhận được tin nhắn của Ngô Nhị Bách, nói có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

Vì vậy, anh và Lạc Vũ Vi đã ở lại nhà.

Vốn dĩ hôm nay Tô Cảnh định đi căn cứ thí nghiệm thị sát một chút, tiện thể thăm bé cưng Cửu Đầu Xà Bách của mình.

Con Cửu Đầu Xà Bách đó, nửa tháng trước, thông qua sự khai linh không ngừng của Tô Cảnh, cuối cùng đã có đủ tư chất để sử dụng hóa hình đan.

Ngay lập tức, nó được gửi đến căn cứ thí nghiệm, để Vân Thải ngày ngày trông chừng.

Tiện thể nhờ những người trong phòng thí nghiệm giải mã các thông số trong quá trình hóa hình.

Có lẽ có thể nghiên cứu ra điều gì đó cũng nên.

Nhưng vì Ngô Nhị Bách đến, nên anh đã ở nhà chuyên tâm tiếp đón ông ta.

Lạc Vũ Vi ngoan ngoãn rót trà cho Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh.

Tô Cảnh lúc này mới tiếp tục nói. "Nhị gia, mời dùng trà, đây là Đại Hồng Bào núi Vũ Di tôi mới tìm được, trên thị trường có giá mà không có hàng!" "Tô gia, hôm nay tôi không phải đến tìm cậu uống trà..." "Tôi có chuyện chính sự!" Ngô Nhị Bách thở dài một hơi, sắc mặt trông khá tệ.

Nhìn dáng vẻ ông ta, Tô Cảnh trong lòng khẽ động.

Chắc là sắp mở ra cốt truyện Thính Lôi rồi! "Chuyện chính sự gì?

Nhị gia cứ nói thẳng!" "Ngô Tà bị bệnh, xơ hóa phổi!

Giai đoạn cuối!

Cùng lắm chỉ sống được thêm nửa năm!" Nghe xong, Tô Cảnh trong lòng lập tức hiểu rõ.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của mình.

Nói xong, Ngô Nhị Bách lại tự mình nói tiếp. "Hai năm nay, sau khi đón Trương Khởi Linh về, ba đứa chúng nó đã ẩn cư ở Vũ thôn!" "Gần nửa năm nay Ngô Tà và Vương Bàn Tử mới quay lại Ngô Châu!" "Gia đình đã giao Ngô Sơn Cư cho nó, thằng bé này còn kiêm một chức cố vấn ở Cục Bảo tồn Văn vật nữa." "Khoảng một tuần trước, có một ông chủ công trường tìm đến Ngô Tà, nói trong công trường có động đất làm nứt ra một cái hố lớn..." "Phía dưới là một đại mộ, Ngô Tà và Vương Bàn Tử xuống đó rồi mang lên một chiếc quan

bột." "Không biết Tô gia có biết quan bột không?" Tô Cảnh gật đầu, nói thẳng. "Thứ này khi tiếp xúc với mặt đất sẽ sinh ra phản ứng hóa học, tạo thành khí độc, thông thường người ta sẽ treo quan tài lên, rồi dùng chậu đồng hứng lấy quan bột." "Đúng là như vậy!" "Nhưng sau khi Ngô Tà mang quan tài lên, những công nhân thao tác sai sót, trực tiếp làm đổ chiếc chậu đồng đựng quan bột." "Tất cả mọi người trong công trường đều hít phải khí độc!" "Nhưng may mắn là thao tác kịp thời, không ai có vấn đề lớn." "Ai ngờ lần này nhập viện, lại kiểm tra ra vấn đề phổi của Ngô Tà..." "Nếu không phải tôi ra tay, thằng bé này đã giấu tôi một thời gian dài rồi!" "Ngô gia chúng tôi chỉ có duy nhất một cây độc miêu này, Ngô gia chúng tôi ai cũng có thể chết, nhưng Ngô Tà không thể chết!" Ngô Nhị Bách kích động nói. "Bà lão thái thái có biết chuyện này không?" Lắc đầu, Ngô Nhị Bách nói thẳng. "Không dám nói với bà lão thái thái, sau khi nhận được tin tức, tôi lập tức nghĩ đến cậu!" "Nhị gia, tôi không phải thần tiên, ông nên biết, Ngô Tà vì hấp thụ quá nhiều độc rắn để giải độc hormone nên mới dẫn đến vấn đề cơ thể!" "Tuy đã ăn Kỳ Lân Kiệt, bách độc bất xâm, nhưng cũng sẽ tiêu hao chức năng cơ thể của nó, bây giờ đã đến giới hạn rồi!" "Ngay cả khi tôi tiêm huyết thanh gen cho nó, cũng không có cách nào cứu nó được!" "Cơ thể nó không chịu nổi sự cải tạo của huyết thanh..." "Nhưng, tôi có thể giúp nó sống thêm nửa năm!" "Nửa năm..." Ngô Nhị Bách trầm ngâm một lát, rồi gật đầu "Thêm nửa năm thời gian, đủ rồi!" "Không biết, Tô gia có từng nghe nói về Lôi Thành không?" Nghe vậy, Tô Cảnh cuối cùng cũng nở một nụ cười.

Quả nhiên, Ngô Nhị Bách lão hồ ly này, cái gì cũng biết! "Lôi Thành..." "Truyền thuyết nói có thần khí của Nam Hải Vương, người vào Lôi Thành, có thể xua tan mọi tiếc nuối!" "Nhị gia muốn tìm Lôi Thành để cứu Ngô Tà sao?" Tô Cảnh nhàn nhạt hỏi một câu.

Ngô Nhị Bách gật đầu. "Không sai, tuy không biết thật giả, nhưng

dù sao cũng phải thử mới biết!" "Hơn nữa những năm nay, tôi vẫn luôn điều tra chuyện lão Tam mất tích." "Không phải Giải Liên Hoàn, mà là Ngô Tam Tỉnh thật." "Năm đó lão Tam còn có Hoắc Linh và Văn Cẩm, đều tham gia vào một công trình 044." "Đó chính là địa cung của Nam Hải Vương!" "Bọn họ, đã tiến hành một hoạt động Thính Lôi trong địa cung!" "Sau đó, bọn họ mới đi mộ dưới biển Tây Sa... rồi Giải Liên Hoàn về nhà, những người khác không rõ tung tích!" "Tôi nghi ngờ, sự mất tích của lão Tam, cũng liên quan đến Thính Lôi!" "Bất kể là vì lão Tam hay bệnh của Ngô Tà, chuyến Lôi Thành này, không đi không được!" "Vì vậy, hôm nay tôi đến cũng là muốn tìm Hoắc Linh và Văn Cẩm, hỏi xem năm đó họ đã xảy ra chuyện gì trong địa cung Nam Hải Vương..." "Thứ hai, là muốn mời Tô gia giúp đỡ đi tìm Lôi Thành, giá cả cũng sẽ không bạc đãi cậu!" "Dù thế nào đi nữa, dù sao cũng phải đi Lôi Thành thử một lần mới biết kết quả!" Ngô Nhị Bách nói xong, Tô Cảnh bóp tắt đầu thuốc trong tay.

Suy nghĩ một lát, anh mới nói. "Lôi Thành này, tôi quả thực khá hứng thú!" "Hơn nữa quen biết Ngô Tà nhiều năm như vậy, tôi là anh trai nó, cũng không thể thấy chết mà không cứu, chuyện này, vẫn phải giúp!" "Nhưng Linh Linh và Văn Cẩm, ông cũng không cần đi hỏi họ, chuyện địa cung Nam Hải Vương, hai người họ không hiểu biết nhiều." "Chúng ta cứ tuần tự điều tra là được!" "Vì ông biết công trình 044 này, có lẽ có thể bắt đầu từ vài người khác trong đội khảo cổ!" Lời Tô Cảnh nói có lý, Ngô Nhị Bách cũng không nói thêm.

Trực tiếp gật đầu đồng ý. "Cũng được, vậy tôi ở đây xin cảm ơn Tô gia đã ra tay giúp đỡ!" Ngô Nhị Bách biết gia thế của Tô Cảnh.

Dù cho mình chuẩn bị đưa anh một trăm triệu tiền thù lao, nhưng người ta căn bản không quan tâm, không thiếu chút tiền này!

Giống như anh đã nói, ra tay đều là vì tình nghĩa từ trước đến nay!

Nhưng một trăm triệu này mình vẫn phải đưa, tuy với giá trị thị trường hàng trăm tỷ của công ty mình, một trăm triệu này không đáng là bao, nhưng dù sao quy tắc vẫn là quy tắc.

Bất kể nói thế nào, Tô Cảnh hôm nay đã đồng ý, bất kể cuối cùng Ngô Tà có sống sót hay không, thành hay bại, Ngô gia đều nợ anh một ân tình trời biển.

Ngô Tà, người này, quen biết mình nhiều năm như vậy, Tô Cảnh cũng không muốn thấy nó yểu mệnh.

Có thể giúp một tay, tự nhiên phải giúp một tay, chủ yếu là mình cũng đã tĩnh quá lâu rồi, nhàn rỗi hai năm, tuy cuộc sống trôi qua khá an nhàn, lại có nhiều cô gái bầu bạn, nhưng cuộc sống không thể nào quá an nhàn như vậy mãi được.

Cứ nhàn rỗi nữa, xương cốt cũng sẽ cứng đờ mất, dù sao cũng phải vận động một chút.

Hơn nữa, Tô Cảnh cũng rất hứng thú với Lôi Thành!

Có thể xua tan mọi tiếc nuối, tuy mình không có tiếc nuối, nhưng không ngăn cản mình mang thần khí của Nam Hải Vương về nghiên cứu!

Tô Cảnh đang trò chuyện với Ngô Nhị Bách thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Tô Cảnh lấy ra xem một lát, rồi quay sang Ngô Nhị Bách cười nói một câu. "Ngô Tà!" "Nhị gia, xem ra cháu trai lớn của ông có cùng suy nghĩ với ông đó..." "Nghe máy không?" "Nghe đi!" Ngô Nhị Bách gật đầu, rồi tiếp tục nói "Nhưng...

đừng nói tôi biết tình hình của nó, rồi đến tìm cậu!" "Cũng đừng nói với thằng bé chuyện của chú Ba nó!" "Nhị gia, đừng coi thường cháu trai lớn của ông!" "Ông không nói, nó cũng sẽ tự mình điều tra ra

thôi!" "Chắc là hai ngày nữa nó sẽ đến tìm ông đó!" Tô Cảnh nói xong, trực tiếp nghe điện thoại. "Ngô Tà!" Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, rồi mới lên tiếng. "Tô ca, em bị bệnh!" "Kiểm tra ra ung thư phổi, giai đoạn cuối!

Bác sĩ nói đại khái còn khoảng ba đến sáu tháng nữa!" "Anh có thể giúp em kéo dài thêm nửa năm!" Ngô Tà lại im lặng một lát, rồi hơi yếu ớt nói. "Tô ca, em muốn dùng khoảng thời gian cuối cùng này để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng!" "Nửa đời này, đã trải qua bao nhiêu cuộc phiêu lưu kỳ huyễn, nếu nói là tiếc nuối, thì vẫn là chú Ba của em!" "Em muốn đi tìm chú ấy, Tô ca, anh có thể giúp em không!" "Dù có chết, em cũng muốn chết trên đường đi!" "Được!" Nghe Tô Cảnh đồng ý, Ngô Tà mới nở một nụ cười. "Cảm ơn Tô ca!" "Em đã có chút manh mối rồi!

Sự mất tích của chú Ba em, có liên quan đến Thính Lôi!" "Hôm qua Bàn Tử tìm ra chiếc điện thoại năm đó chú Ba tặng em, rồi em phát hiện một tin nhắn, là mật mã độc quyền của chú Ba." "Sau khi giải mã, theo manh mối, em và Bàn Tử tìm được một trạm khí tượng bị bỏ hoang mà chú ấy để lại cho em!" "Từ bên trong tìm được một bộ thi thể, còn có số lượng lớn băng từ, trên đó ghi lại toàn bộ tiếng sấm!" "Người chết này tên là Dương Đại Quảng, trên người ông ta có một cuốn chứng minh thư công tác, còn có một bức ảnh." "Trên đó đều có đánh dấu ba chữ số 044, em đoán, chắc là mã số của một công trình nào đó!" "Sau khi về, em nghe từng tiếng sấm trong băng từ, đúng vào đêm mưa tối qua, em đã nghe thấy tiếng sấm mà Dương Đại Quảng đã nghe thấy mười năm trước!" "Tần suất y hệt, loại tiếng sấm có tần suất này, tuyệt đối không chỉ xuất hiện một lần!" "Trong đó, chắc chắn ẩn chứa bí mật gì đó!" "Chú Ba đã để lại mê cung này cho em, điều đó chứng tỏ chú ấy hy vọng em sẽ giải mã bí mật này!" "Có lẽ, có thể thông qua chuyện này, tìm được chú Ba!" Tô Cảnh bật

loa ngoài, những lời Ngô Tà nói, Ngô Nhị Bách nghe không sót một chữ nào.

Lúc này sắc mặt ông ta cũng có chút khó coi.

Xem ra, ông ta không muốn Ngô Tà tham gia vào, nhưng với cái tính bướng bỉnh của Ngô Tà, làm sao có thể chiều theo ý Ngô Nhị Bách được. "Vậy tiếp theo em muốn anh làm gì?" Tô Cảnh hỏi thẳng sau khi Ngô Tà nói xong. "Em định đến chỗ nhị thúc thăm dò, lão hồ ly đó, biết chuyện chắc chắn nhiều hơn em!" "Thế này nhé, Tô ca, anh đợi tin em!" "Được!" ...

Trò chuyện thêm vài câu với Ngô Tà, Tô Cảnh liền cúp điện thoại.

Lúc này Ngô Nhị Bách mới tức giận mắng một câu. "Thằng ranh này, dám nói tôi là lão hồ ly!" "Chẳng lẽ không phải sao?" Tô Cảnh nhún vai, vô ngữ nói một câu.

Lời Ngô Tà nói, không sai chút nào!

Ngô Nhị Bách: …… "Thôi được rồi, Nhị gia, đừng vì chuyện nhỏ này mà nổi giận!" "Như ông thấy đó, dù ông không muốn Ngô Tà đi tìm, nhưng nó cũng đã bị cuốn vào rồi!" "Cái tin nhắn kia, rất có thể là Ngô Tam Tỉnh để lại trước khi mất tích!" "Giờ nó biết mình không còn sống được bao lâu, nên nó không thể nghe lời ông, ngoan ngoãn ở lại Ngô Sơn Cư đâu!" Ngô Nhị Bách thở dài, ông ta sao lại không biết tính nết của cháu trai mình chứ. "Dù sao cũng phải thử một lần!" "Hiện tại tình trạng sức khỏe của nó không thể lạc quan, nếu còn đi làm những chuyện nguy hiểm như vậy, tôi sợ còn chưa tìm được Lôi Thành, đã phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh rồi!" "Nếu nó muốn tham gia, vậy cứ để nó đi, đừng để nó đến những nơi nguy hiểm là được!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, cũng không biết Ngô Nhị Bách có nghe lọt tai không. "Được rồi, Tô gia!

Vậy tôi xin cáo từ!" "Thằng Ngô Tà đó không phải còn nói muốn

đến tìm lão hồ ly tôi thăm dò sao?" "Tôi về Ngô Châu đợi nó đây!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Rồi anh cùng Lạc Vũ Vi tiễn Ngô Nhị Bách ra cổng.

Nhưng khi đi đến cửa, Tô Cảnh lại nhớ ra một chuyện. "À phải rồi, Nhị gia!" "Vừa nãy quên hỏi ông, Tiết Ngũ, là người của Ngô gia các ông đúng không?" "Tiết Ngũ, địa bàn của hắn ở Ngô Châu giờ làm ăn cũng không nhỏ, có chút hợp tác với Ngô gia chúng tôi!

Sao vậy, hắn đã đắc tội Tô gia à?" "Cũng không phải chuyện gì to tát!

Hôm qua Hữu Tuyết nói với tôi, có một kẻ không biết điều, muốn chen chân vào việc buôn bán của nhà đấu giá Cẩm Thượng Châu..." "Nhưng đã bị cô ấy sai người đánh một trận rồi ném ra ngoài, nhưng người ta không phục, nói muốn cho Cẩm Thượng Châu đẹp mặt!" "Tôi lần đầu tiên thấy người kiêu ngạo như vậy!" "Vốn dĩ tôi định dùng chút thủ đoạn, khiến địa bàn của hắn phá sản, rồi sai người xử lý hắn..." "Nhị gia ông biết tôi có khả năng này, nhưng Hữu Tuyết nói, hắn có chút quan hệ với Ngô gia các ông, không muốn làm quá khó coi..." "Vốn dĩ Hữu Tuyết muốn mua đồng thiêm của ông, nhờ ông đứng ra hòa giải chuyện này!" "Nhưng giờ xem ra, ông vẫn chưa biết!" "Tôi ghét nhất là đũa người khác cắm vào bát không nên cắm, chuyện này, ông xem mà giải quyết đi!" .....

Tô Cảnh nói xong, sắc mặt Ngô Nhị Bách lập tức trầm xuống. "Tô gia cậu yên tâm, chuyện này chắc chắn sẽ giải quyết thỏa đáng cho cậu!" "Không cần mua đồng thiêm của cậu chứ?" Tô Cảnh cười hỏi một câu. "Không cần không cần!" "Tuy hắn không phải người của Ngô gia tôi, nhưng dù sao cũng có chút hợp tác!" "Xảy ra chuyện này, Ngô gia cũng có trách nhiệm!" "Thế này nhé!

Tô gia, cậu cứ để cô Hoắc ngày mai đến chỗ tôi!" "Tôi sẽ gọi Tiết

Ngũ đến, nói chuyện tử tế với hắn!" "Đảm bảo sẽ khiến cậu và cô Hoắc hài lòng!" Ngô Nhị Bách đã nói vậy, Tô Cảnh tự nhiên không có ý kiến.

Chương 327

"Được!

Vậy làm phiền Nhị gia rồi!" "Ngày mai tôi cũng sẽ đến đó, giải quyết xong chuyện này, tiện thể đi gặp cháu trai lớn của ông, trước tiên tìm cách làm dịu bệnh tình của nó!" "Vậy thì làm phiền Tô gia rồi!" Ngô Nhị Bách gật đầu, tài xế của ông lúc này cũng xuống xe mở cửa sau.

Sau khi từ biệt Tô Cảnh, Ngô Nhị Bách liền trực tiếp lên ghế sau.

Sau đó quay trở lại Hàng Thị. .....

Ngô Nhị Bách đi rồi, buổi chiều Tô Cảnh lại đến căn cứ thí nghiệm một chuyến.

Anh xem xét con Cửu Đầu Xà Bách đang hóa hình, bị kén máu bao bọc.

Nó đã chuyển hóa được một phần, để thực sự hóa hình thành công, ước tính còn mất nửa tháng nữa.

Tô Cảnh đã bắt đầu mong đợi.

Buổi tối về nhà, Tô Cảnh lại kể cho các cô gái nghe về cuộc trò chuyện với Ngô Nhị Bách hôm nay.

Đối với quyết định của Tô Cảnh, các cô gái cũng đều hết sức ủng hộ.

Không chỉ vì cứu Ngô Tà, chủ yếu là các cô gái cũng khá hứng thú với Lôi Thành, nơi có thể xua tan mọi tiếc nuối.

Nếu không phải vì có công việc không đi được, họ đều muốn đi chơi cùng Tô Cảnh một chuyến rồi.

Cuối cùng, suất này lại thuộc về Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mặc Ngọc.

Nhắc đến Mặc Ngọc, nữ hoàng cự mục xà, Tô Cảnh sợ huyết khế của Tinh Tuyệt Nữ Vương không an toàn, thậm chí còn cho cô ta uống một viên nô dịch đan.

Vì vậy bây giờ cô ta đã hoàn toàn trung thành với Tô Cảnh.

Hai cô gái đi cùng Tô Cảnh, các cô gái khác cũng yên tâm... .....

Tuy nhiên, sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh chỉ đưa Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Hủ đến sân bay, hai người không đưa thêm ai khác theo.

Dù sao chuyến này chỉ là đi thăm dò, tìm manh mối, tiện thể giải quyết vấn đề của Tiết Ngũ.

Đợi đến khi hành động chính thức bắt đầu, đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương đi cùng cũng không muộn.

Hơn nữa, sau đó còn phải đi Đông Nam Á, đại quan nhân Tô Cảnh không quen bên cạnh không có các cô gái bầu bạn.

Dù sao cũng có điều kiện mà.

Gần trưa, Tô Cảnh cùng hai cô gái Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Hủ mới xuống máy bay ở Ngô Châu. ..... "Tô gia, Nhị gia sai tôi đến đón ngài!" Ngô Châu.

Tô Cảnh và hai cô gái vừa ra khỏi sân bay.

Một người đàn ông mặc vest chỉnh tề, khoảng chừng bốn mươi tuổi, cằm để râu lởm chởm, trực tiếp bước đến.

Sau đó cung kính cúi đầu nói với Tô Cảnh. "Nhị Kinh à..." Nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, Tô Cảnh gật đầu. "Đi thôi!" Tuy biết lai lịch của tên này, nhưng Tô Cảnh cũng không biểu lộ ra ngoài.

Năm đó, những người nghe Lôi giả giả làm đội khí tượng bị Ngô

Tam Tỉnh phát hiện.

Nhị Kinh là một trong số những người nghe Lôi đó, và giống như Ngô Tam Tỉnh, anh ta bị giam vào tử đương khu của Thập Nhất Thương để nghe Lôi, mong muốn phá giải bí mật của Lôi Thành.

Năm đó Ngô Tam Tỉnh đã bỏ lại Điền Hữu Kim, tức là ông chủ Tiêu hiện tại.

Rồi đưa Nhị Kinh trốn thoát khỏi tử đương khu.

Sau đó lại lợi dụng hắn để giành được sự tin tưởng của đội nghe Lôi, rồi đuổi hắn đi.

Khiến hắn không thể cùng tiến vào Lôi Thành, giành lấy bảo tàng bên trong.

Vì vậy hắn đã ghi hận Ngô gia.

Thay đổi diện mạo, ẩn phục bên cạnh Ngô Nhị Bách.

Tên này cực kỳ có thủ đoạn, ngay cả Ngô Nhị Bách lão hồ ly cũng không thể phát hiện ra thân phận của hắn.

Quan trọng nhất, hắn có thể nhẫn nhịn!

Theo Ngô Nhị Bách hai mươi năm, năm đó không chỉ cứu mạng Ngô Nhị Bách, mà còn cứu mạng Ngô Tà.

Luôn luôn tỏ ra trung thành...

Chỉ để chờ đợi thời cơ, khống chế Ngô gia, rồi tìm được Lôi Thành, lấy được bảo tàng bên trong.

Đây cũng là điểm Tô Cảnh khâm phục hắn nhất.

Gần bằng con rùa nghìn năm rồi...

Tô Cảnh định nhắc nhở Ngô Nhị Bách một chút.

Nhưng cụ thể làm thế nào, còn phải xem Ngô Nhị Bách tự mình

quyết định.

Dù sao cũng là người của lão Ngô gia ông ta, Tô Cảnh cũng không tiện nhúng tay.

Hơn nữa, Nhị Kinh này vẫn còn giá trị lợi dụng.

Dù sao cũng thuộc đội ngũ nghe Lôi giả đó, hai mươi năm trước đã từng tham gia nghe Lôi.

Biết đâu lại biết một số bí mật. .....

Lên xe, đi khoảng một giờ đồng hồ.

Nhị Kinh mới đưa ba người Tô Cảnh đến chỗ ở của Ngô Nhị Bách.

Nằm trong một biệt thự hào trạch ở vành đai hai Ngô Châu.

Xuống xe, Nhị Kinh dẫn ba người Tô Cảnh vào đại trạch. "Tô gia!" "Tô gia!" .....

Dọc đường, từng người một mặc vest chỉnh tề đang đứng gác của Ngô gia đều cúi mình.

Đi qua một hành lang dài.

Nhị Kinh liền nói với ba người Tô Cảnh. "Tô gia, Hoắc đương gia, Nhị gia bảo sau khi mấy vị đến thì cứ vào thẳng!" "Tôi ở bên ngoài, đợi Tiết Ngũ!" "Được!" Đáp lời, Tô Cảnh dẫn hai cô gái trực tiếp vào đại sảnh.

Mười bảy, mười tám thanh niên mặc trang phục khác nhau, quỳ rạp thành một hàng bên trong.

Đều cúi đầu, im lặng không nói.

Ngô Nhị Bách đang ngồi khoanh chân ở phía trước nhất, quay lưng về phía mọi người, cầm tay cầm đang chơi quyền hoàng. "Anh ơi ~

Những người này đều là thủ hạ của Tiết Ngũ!" Hoắc Hữu Tuyết liếc nhìn những người đang quỳ rạp một lượt.

Rồi khẽ nói với Tô Cảnh một câu.

Gật đầu, Tô Cảnh dẫn hai cô gái trực tiếp đi qua, đến chỗ Ngô Nhị Bách. "Nhị gia quả là có hứng thú tốt đó!" Nhìn Ngô Nhị Bách chơi đùa hăng say, Tô Cảnh không nhịn được cười.

Nghe thấy giọng Tô Cảnh phía sau, Ngô Nhị Bách vội quay đầu nhìn một cái.

Rồi cũng nhe răng cười. "Tô gia, Hoắc đương gia, hai vị đến rồi..." "Nhị gia!" Hoắc Hữu Tuyết chào Ngô Nhị Bách một tiếng, coi như đã chào hỏi xong. "Hoắc đương gia, cô xem, những kẻ trước đây đến gây sự ở Cẩm Thượng Châu, đều ở đây cả rồi!" "Tiết Ngũ này đúng là người tinh ranh, sáng sớm đã sai người đến quỳ ở đây rồi!" "Chắc lát nữa hắn cũng sẽ đến!" Ngô Nhị Bách giải thích một câu.

Tiết Ngũ người này, hai năm nay phất lên, làm ăn đồ cổ, Ngô Nhị Bách cũng coi như là nửa thầy của hắn.

Nhưng người này rõ ràng không phải loại tốt lành gì, bất kể việc làm ăn của nhà nào, hắn cũng muốn nhúng tay vào một chút, điều này cũng khiến nhiều người trong giới bất mãn.

Nhưng từ trước đến nay, những kẻ hắn đối phó đều là những vai vế nhỏ.

Tuy người ta bất mãn, nhưng Tiết Ngũ lại giương cờ Ngô gia, nên những người đó cũng chỉ dám tức giận mà không dám nói gì.

Hai năm nay làm ăn ngày càng lớn, tên này trong lòng cũng có chút bành trướng.

Thậm chí còn đánh chủ ý lên Hoắc gia, muốn chia một phần lợi nhuận trong nhà đấu giá Cẩm Thượng Châu.

Chương 328

Hắn không hiểu thủ đoạn của Hoắc gia, càng không biết phía sau Hoắc gia là Tô Cảnh.

Nhưng, chắc là tên này cũng không hiểu Tô Cảnh, nếu không đám thủ hạ này của hắn, thấy Tô Cảnh rồi còn thờ ơ sao?

Chỉ có thể nói, lần này hắn đã đụng phải thiết bản! "Tiểu Lục, đi pha một ấm trà mang đến!" Phân phó một câu với người hầu đang đứng bên cạnh, rồi Ngô Nhị Bách mới tiếp tục nói. "Tô gia, hay là đến chơi vài ván?" "Tiện thể đợi tên Tiết Ngũ này!" "À phải rồi, lát nữa Ngô Tà cũng sẽ đến, đến lúc đó ngài có thể trò chuyện với nó!" ..... "Được thôi, vậy thì cứ chơi vài ván trước đã!" "Đợi họ đến rồi nói sau!" "Hữu Tuyết, Tiểu Hủ, hai em ngồi đó đợi một lát, anh và Nhị gia so tài một chút!" "Vâng ạ!" Tô Cảnh nhìn cũng có chút ngứa tay, dù sao đại quan nhân Tô Cảnh này từng được mệnh danh là tiểu vương tử quyền hoàng mà!

Cứ chơi vài ván trước đã!

Lát nữa xử lý xong chuyện, Tô Cảnh còn định trò chuyện thêm với Ngô Nhị Bách về chuyện Lôi Thành.

Hai manh mối, một là Dương Đại Quảng, một là Mẫu Tuyết Hải.

Đều là thành viên của công trình 044, từng xuống địa cung Nam Hải Vương cùng Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao ở Ngô Châu, đây là địa bàn của Ngô gia.

Chuyện tìm người như vậy, vẫn phải nhờ ông ta làm. .....

Chơi hai ván với Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó Tô Cảnh liền nghe thấy người hầu Ngô gia bên ngoài gọi Tiểu Tam Gia. "Nhị gia, cháu trai lớn của ngài đến rồi!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, Ngô Tà mặc một chiếc áo sơ mi, bên ngoài khoác một chiếc áo len cổ chữ V màu trắng liền bước vào.

Không còn là vẻ ngây thơ vô tội của mười mấy năm trước, cũng không phải khí chất lão luyện mưu mô trong Sa Hải.

Ngược lại có một cảm giác thư sinh khiêm tốn.

Tuy nhiên, rất rõ ràng, có thể thấy một chút bệnh tật trên người cậu ta.

Thằng bé vừa mới vào, nhìn thấy những người đang quỳ dưới đất, rõ ràng sững sờ một chút.

Rồi rất nhanh, liền chú ý đến Hoắc Hữu Tuyết đang uống trà, và Hoắc Hủ đang đứng sau Hoắc Hữu Tuyết.

Sau đó mới đặt ánh mắt lên Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh đang chơi game.

Rõ ràng có chút ngạc nhiên.

Phản ứng đầu tiên của cậu ta là Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách gặp mặt, nói về bệnh tình của cậu ta.

Dù sao cậu ta vẫn không muốn nói cho người khác biết mình không còn sống được bao lâu.

Nhưng rất nhanh cậu ta đã phản ứng lại, có Hoắc Hữu Tuyết ở đây, chắc là vì chuyện khác.

Hơn nữa, Ngô Tà cũng tin Tô Cảnh sẽ tôn trọng ý kiến của mình, sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. "Cô Cô!" Bước đến, chào Hoắc Hữu Tuyết một tiếng.

Rồi Ngô Tà mới đi đến bên cạnh hai người đang chơi game. "Tô

ca!

Nhị thúc!" "Nào, Ngô Tà, ngồi xuống chơi với Nhị gia một lát, anh hút điếu thuốc!" Tô Cảnh vẫy tay với Ngô Tà, rồi đưa tay cầm game cho Ngô Tà. "Tô ca, anh đến tìm nhị thúc em làm gì vậy?" "Có chút chuyện nhỏ cần giải quyết!" Ngô Tà cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống liền bắt đầu thao tác tay cầm game.

Tô Cảnh thì ngồi xuống bên cạnh Hoắc Hữu Tuyết, uống một tách trà, châm một điếu thuốc.

Rất nhanh liền có người hầu Ngô gia mang đến một cái gạt tàn thuốc.

Vừa hút thuốc, Tô Cảnh vừa mở Hoàng Kim Đồng, quan sát tình trạng cơ thể của Ngô Tà.

Quả nhiên, không thể lạc quan được!

Tế bào ung thư đã lan rộng, mô phổi xơ hóa, đã gần như bị hoại tử rồi.

Tình huống này, Tô Cảnh thực sự không có cách nào giúp giải quyết triệt để.

Không giống như các cô gái nhà mình, nếu bị trọng thương, có thể thông qua Thái Sơ Âm Dương Quyết để giúp họ hồi phục.

Chủ yếu cũng không tồn tại bệnh nan y.

Cả ngày được chân khí tưới nhuần, ngay cả cảm cúm cũng không có, huống chi là ung thư...

Tô Cảnh hiện tại nhiều nhất chỉ có thể dùng chân khí để giúp cậu ta kéo dài thêm nửa năm.

Cũng chỉ khi đến Lôi Thành, mới có thể chữa trị triệt để cho cậu ta được. "Nhị thúc, tình huống gì đây?" "Sao lại quỳ hết cả ở đây rồi!"

Ngô Tà không vội vàng bàn bạc hành động với Tô Cảnh.

Dù sao hôm nay cậu ta đến, chủ yếu là để thăm dò Ngô Nhị Bách. "Sáng nay khi thức dậy, thì đã quỳ hết ở đây rồi!" "Ông chủ của chúng nó đã thọc đũa vào bát cơm của Cẩm Thượng Châu." "Tiết Ngũ, cháu chắc biết, năm xưa đến Ngô gia ăn vạ cầu xin tôi dạy hắn làm ăn." "Hiện tại có chút hợp tác với Ngô gia chúng ta, cũng coi như là người của chúng ta!" "Hoắc đương gia, không muốn làm quá khó coi, nên muốn tôi đứng ra hòa giải một chút." "Vậy tên Tiết Ngũ này đúng là không biết tốt xấu..." "Nhị thúc, cắt đứt hợp tác với hắn đi, đừng để Tô ca khó xử!" Ngô Tà liếc mắt nhìn Tô Cảnh mấy người, rồi trực tiếp nói. "Còn cần cháu thằng nhóc thối này dạy à?" Ngô Nhị Bách cười mắng một câu, rồi mới nói. "Lát nữa đưa hắn một cây đồng thiêm, chuyện này phải để Tô gia hài lòng!" "Nếu không phải Hoắc đương gia nói hắn có quan hệ với Ngô gia chúng ta, hắn đã xuống địa phủ uống canh rồi!" Ngô Tà gật đầu, cậu ta tự nhiên biết nhị thúc mình nói không hề khoa trương.

Đây cũng là hắn may mắn, nhờ có chút quan hệ với Ngô gia, nên mới giữ được mạng. ..... "Nhị thúc, cháu nhận được một tin nhắn của chú Ba!" "Tin nhắn đó, là thủ đoạn mã hóa độc quyền của chú ấy." "Cháu nghĩ chú ấy có thể vẫn chưa chết!" .....

Ngô Tà nói vậy, Ngô Nhị Bách tuy nghe lọt tai, nhưng cũng giả vờ như không nghe thấy.

Chuyên tâm chơi game.

Nhìn dáng vẻ ông ta, Ngô Tà có chút bất lực nhìn sang Tô Cảnh.

Tô Cảnh thì vô vị cười một tiếng.

Đừng nhìn Ngô Nhị Bách hiện tại không muốn Ngô Tà tham gia vào, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Cái tính bướng bỉnh của Ngô Tà, không phải Ngô Nhị Bách có thể lay chuyển được. .....

Bóp tắt đầu thuốc, Hoắc Hủ lại rót cho Tô Cảnh một tách trà.

Vừa nhấp một ngụm.

Liền thấy Nhị Kinh từ cửa bước vào.

Cúi đầu với Tô Cảnh, rồi mới đi đến bên cạnh Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, hắn đến rồi!" "Ừm!

Cho hắn vào đi!" Vừa vặn Ngô Nhị Bách và Ngô Tà cũng đã chơi xong một ván. "Chế độ một người, cháu cứ luyện tập tốt đi!" Vỗ vỗ vai Ngô Tà, Ngô Nhị Bách đứng dậy đi đến chỗ Tô Cảnh.

Lúc này Nhị Kinh cũng đã dẫn Tiết Ngũ vào.

Khẽ cúi đầu chào Tô Cảnh, Ngô Nhị Bách mới nhìn về phía Tiết Ngũ đang bước vào.

Tô Cảnh cũng quay đầu liếc nhìn một cái.

Tóc chải ngược, khóe miệng có hai sợi ria mép bát tự, thân hình gầy gò.

Trông có vẻ bình thường, nhưng Tô Cảnh có thể cảm nhận được, sự hiểm độc và xảo trá từ sâu trong xương tủy của tên này. "Nhị gia!" Nhìn thấy Hoắc Hữu Tuyết và Tô Cảnh, Tiết Ngũ rõ ràng sững sờ.

Tuy không quen Tô Cảnh.

Nhưng Hoắc Hữu Tuyết, đương gia của Cửu Môn Hoắc gia, hắn tự nhiên rất quen thuộc.

Lúc này trong lòng lập tức dấy lên một dự cảm chẳng lành. "Nhị gia!

Cô Cô!" Chào hai vị này mỗi người một tiếng, Tiết Ngũ trong lòng

có chút thấp thỏm.

Nhưng Hoắc Hữu Tuyết ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, không thèm liếc mắt nhìn hắn.

Tiết Ngũ tuy trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng cố nhịn không phát tác.

Dù sao, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Chương 329

"Ngũ gia!" "Đám mẹ kiếp này im hết mồm đi!" Nghe thấy thủ hạ gọi mình là Ngũ gia, Tiết Ngũ trừng mắt mắng một câu. "Nhị gia là thầy dạy tôi làm ăn!" "Trước mặt Nhị gia, nhớ gọi tôi là Ngũ ca!

Hiểu chưa?" Cái dáng vẻ nịnh bợ đó quả thực khiến người ta buồn nôn.

Ánh mắt Tô Cảnh lộ vẻ khinh thường.

Đây chẳng qua chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi...

Một đám thủ hạ bị mắng đến mức không dám ngẩng đầu, rồi Tiết Ngũ mới đi đến trước mặt Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, thứ bậc không thể hỗn loạn!" "Nào!

Ngồi đi!" Sâu sắc nhìn Tiết Ngũ một cái, Ngô Nhị Bách liền trực tiếp đi đến bên cạnh bàn trà khác ngồi xuống.

Tiết Ngũ cũng vội vàng đi theo. "Tạ Nhị gia!" Ngồi xuống xong, Nhị Kinh tiến lên rót một chén trà, rồi đi đến sau lưng Ngô Nhị Bách đứng khoanh tay.

Tiết Ngũ lúc này lại nhìn Hoắc Hữu Tuyết một cái, rõ ràng có chút thấp thỏm. "Nhị gia!

Hôm nay ngài đây là..." "Tiết lão bản, gần đây làm ăn không tệ..." Ngô Nhị Bách không đợi hắn nói hết, liền lên tiếng cắt ngang.

Trên mặt cũng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. "À, Nhị gia quá khen!" Tiết Ngũ cười gượng nói. "Nhưng... ngươi phải hiểu một điều!" "Tuyệt đối đừng được voi đòi tiên!

Hơn nữa, phải có nhận thức rõ ràng về bản thân!" "Ngươi thật sự cho rằng địa bàn của ngươi, có thể sánh được với Cẩm Thượng Châu

sao?" "Dám đi tranh giành việc làm ăn của Hoắc gia, gan ngươi cũng đủ lớn đấy!" "Nếu không phải ngươi có chút giao tình với Ngô gia chúng ta, cái mạng này của ngươi đã mất rồi!" "Hoắc đương gia, không muốn làm mọi chuyện quá khó coi!" "Vì vậy mới tìm tôi đứng ra hòa giải!" Nghe vậy, Tiết Ngũ vội vàng đứng dậy. "Ai ui!

Cái này chẳng phải là hiểu lầm sao?" "Nhị gia, Hoắc đương gia, cái này chắc chắn là do người dưới tay tôi không hiểu chuyện làm ra mà!" "Tiết Ngũ tôi làm sao dám đi tranh giành việc làm ăn của Hoắc gia?" "Cho tôi mười lá gan cũng không dám à!" Hoắc Hữu Tuyết có chút vô ngữ liếc nhìn Tiết Ngũ một cái, lạnh nhạt nói. "Tiết lão bản chuyện này ngài tự mình biết rõ!" "Vì ngài có chút quan hệ với Ngô gia, nên tôi cũng không muốn truy cứu quá nhiều nữa!" "Còn về việc làm thế nào, ngài tự mình xem mà giải quyết!" Tiết Ngũ: "……" Hít một hơi thật sâu, nén lại cơn tức giận trong lòng.

Tiết Ngũ nhấc chân đá thẳng vào một tên thủ hạ. "Đám mẹ kiếp này tao đã nói với chúng mày bao nhiêu lần rồi!" "Có những việc làm ăn không được đụng vào!" "Chúng mày còn dám đi gây phiền phức ở Cẩm Thượng Châu, đáng đời bị đánh!" Mắng xong, Tiết Ngũ mới chắp tay với Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, đa tạ ngài đã giúp tôi dạy dỗ đám thủ hạ!" "Đợi về tôi sẽ quản thúc chúng nó thật tốt, ngài xem chuyện này thì sao?" "Ngươi không thấy, một cú đánh không đau không ngứa như vậy, quá thiếu thành ý sao?" "Nếu chỉ có mức độ này, vậy tôi e là phải cân nhắc xem có nên ném ngươi xuống sông không rồi đó!" Ngô Nhị Bách còn chưa nói, Tô Cảnh liền nhàn nhạt lên tiếng nói một câu. "Tôi đang nói chuyện với Nhị gia, đến lượt ngươi nói à?" Tiết Ngũ lập tức nổi giận, hét lên với Tô Cảnh. "Thật sự đến lượt đấy!" ... "Tiết lão bản, chẳng lẽ ngươi không biết vị này là ai sao?" Ngô Nhị Bách nhàn nhạt nói một câu. "Ai?" Tiết Ngũ lúc này trong lòng đã bắt đầu hoảng sợ...

Mình sao lại nói hớ một câu như vậy chứ?

Người có thể ngồi cùng với Hoắc Hữu Tuyết, ít nhất cũng phải là cấp bậc đương gia của Cửu Môn! "Tô gia!" "Tô gia, vị Tô gia nào?" "Ông nói vị nào?" Tiết Ngũ lập tức biến sắc, rồi đứng không vững quỳ rạp xuống đất.

Sau đó kinh hoàng nhìn về phía Tô Cảnh.

Lúc này, Tô Cảnh tuy đang cười, nhưng Tiết Ngũ lại cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương. "Nhị gia, ngài nói giải quyết thế nào!

Thì giải quyết thế đó!" Tiết Ngũ quay đầu liền dứt khoát nói với Ngô Nhị Bách.

Tuy mới vào nghề vài năm, nhưng Tiết Ngũ cũng đã nghe nói phía sau Cửu Môn Hoắc gia, có một vị Tô gia.

Giết người như ngóe, quyền thế ngút trời!

Nhưng thật không ngờ, lại trông trẻ tuổi như vậy, đây chính là nguyên nhân khiến Tiết Ngũ không coi trọng anh. "Hai lựa chọn: Một là Tô gia nói có thể dùng thủ đoạn, khiến địa bàn của ngươi phá sản, rồi ném ngươi xuống sông!

Hai là bồi thường cho Hoắc gia một ngàn vạn tiền tổn thất, ngươi và đám thủ hạ này, mỗi người tự bẻ gãy một ngón tay, sau đó đội chiếc đồng thiêm và chén trà này đi ra ngoài!

Chỉ cần trà bên trong không đổ, đi đến cổng là mọi chuyện sẽ kết thúc!" Ngô Nhị Bách từ ống đựng thiêm trên bàn lấy ra một chiếc đồng thiêm, rồi cầm lấy một chén trà, đặt lên trên. "Không biết làm như vậy, Tô gia và Hoắc đương gia có hài lòng không?" Tô Cảnh liếc nhìn Hoắc Hữu Tuyết, rồi cô gái này liền gật đầu, môi hồng khẽ mở. "Được!" Tiết Ngũ tuy lộ vẻ khó xử, nhưng nhìn thấy Hoắc Hủ đã đeo

nhẫn thép đầu ngón tay, chuẩn bị ra tay.

Hắn lúc này mới dứt khoát đồng ý!

Dù sao hắn cũng không muốn chết!

Chỉ có thể trách mình lần này bị quỷ mê tâm trí, dám muốn chia một phần lợi nhuận từ tay Hoắc gia. "Được!" "Một ngàn vạn, sau khi tôi về, sẽ chuyển vào tài khoản Cẩm Thượng Châu ngay!" "Chúng mày cái đám chết tiệt này còn đứng đực ra đó, tự mình bẻ gãy ngón tay đi!" Vừa nói, Tiết Ngũ lòng dứt khoát, trực tiếp bẻ gãy một ngón tay.

Sau đó kèm theo một loạt tiếng xương cốt gãy, đám thủ hạ của hắn cũng giúp đỡ nhau bẻ gãy một ngón tay.

Rồi thông qua sự giúp đỡ của thủ hạ, Tiết Ngũ đội chiếc đồng thiêm và chén trà lên đầu.

Nhìn Tô Cảnh và Hoắc Hữu Tuyết, Tiết Ngũ chắp tay. "Chuyện hôm nay, Tiết Ngũ tôi nhận thua!" "Chúng ta đi!" .....

“Tạ Ngũ đối với mình đúng là đủ tàn nhẫn!” Sau khi Nhị Kinh cùng Tạ Ngũ rời đi, Ngô Tà lúc này mới không nhịn được nói một câu.

“Đó là sợ chết!” Ngô Nhị Bách thản nhiên nói một câu.

“Từ khi Tô gia dẫn mấy đứa diệt nhà họ Uông, danh tiếng của cậu ta trên giới đạo mộ đã hoàn toàn truyền khắp rồi!” “Một số thế lực có liên hệ mật thiết với Cửu Môn đều biết Tô gia.” “Tạ Ngũ này tuy chưa từng gặp mặt Tô gia, nhưng cũng biết không thể chọc vào!” “Hôm nay nếu anh ta làm quá đáng, e là không thấy mặt trời ngày mai đâu!” Nghe vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

“Nhị gia thật biết nói đùa, giờ là xã hội pháp trị, tôi nào dám giết người?” Ngô Tà:...!

E là anh ta cứ nghĩ mình không thấy Hoắc Hủ chuẩn bị ra tay à?

Ngô Nhị Bách cười ha ha, cũng không vạch trần Tô Cảnh.

“Thế này thì, không biết Tô gia đã hài lòng chưa?” “Phải xem Hữu Tuyết nhà chúng ta có hài lòng không đã~” Nghe thấy vậy, Hoắc Hữu Tuyết mỉm cười với Tô Cảnh.

“Cũng tạm hài lòng!

Đã hả giận rồi!” “Vậy thì tốt!” Tô Cảnh gật đầu cười nói.

“Đã như vậy, chuyện này của chúng ta cũng coi như đã lật trang!” “Nhưng Nhị gia, tôi phải nhắc ông, Tạ Ngũ này không phải thứ tốt lành gì, đừng để anh ta làm bại hoại danh tiếng nhà họ Ngô của các ông!” “Yên tâm!

Lát nữa tôi sẽ tung tin, nhà họ Ngô đoạn tuyệt mọi hợp tác với anh ta!” Ngô Nhị Bách gật đầu nói.

“Vậy Nhị thúc đã giải quyết xong chuyện, cũng phải nghe cháu nói vài lời rồi!” “Nhị thúc, cháu không đùa với chú, cháu thật sự nhận được tin nhắn mã hóa đặc biệt của Tam thúc!” “Cháu định đi điều tra tung tích của Tam thúc, anh ấy rất có khả năng chưa chết!” “Trong tay chú có nắm giữ manh mối nào không?” Nhìn Ngô Nhị Bách, ánh mắt Ngô Tà sáng rực.

Ngô Nhị Bách trầm mặc một lát, sau đó mới nói.

“Tiểu Tà, cháu cũng không còn nhỏ nữa, chú biết cháu luôn có suy nghĩ của riêng mình!” “Nhưng những năm gần đây, cháu luôn đi đường vòng!” “Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, cháu phải nghĩ đến cha mẹ và người thân của mình!” “Chuyện của Tam thúc cháu, chú sẽ xử lý, cháu đừng lo nữa!” Ngô Tà vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa định nói.

Thì thấy Nhị Kinh bước vào, đặt chén trà lên bàn.

“Nhị gia, Tạ Ngũ đi rồi!” Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó trực tiếp phân phó.

“Nhị Kinh, cậu xuống điều tra xem anh ta có những hợp tác nào với nhà họ Ngô, cắt đứt tất cả!” “Vâng!” Đợi Nhị Kinh đi xuống, Ngô Nhị Bách lục lọi trong ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra một xấp ảnh.

Nhìn dáng vẻ Ngô Tà muốn nói lại thôi, ông tiếp tục.

“Chú biết, cháu là người thích gây chuyện!” “Nhưng Nhị thúc đây, cũng không phải người tùy tiện!” “Lại đây!

Cháu xem!

Mấy cô gái này, đều là Nhị thúc tìm cho cháu đó, cháu xem thích cô nào!” “Nếu không được, Nhị thúc lại chọn cho cháu!” Ngô Nhị Bách cười, ném ảnh đến trước mặt Ngô Tà.

Trải ra trên bàn, từng tấm ảnh cô gái lọt vào mắt Ngô Tà.

Phía trên còn ghi rõ tuổi tác, học vấn.

Ngô Nhị Bách quả thật là rất dụng tâm.

Ngô Tà: “.....” Thấy vẻ mặt Ngô Tà mộng lung như vậy, Tô Cảnh không nhịn được bật cười.

Đứng dậy đi tới.

“Nào, để tôi xem!” Cầm lấy những tấm ảnh, tùy ý lật xem, quả thật đều là những cô gái không tồi.

“Được đó!

Chương 330

Ngô Tà, Nhị gia nói không sai, cậu cũng nên lập gia đình rồi!" "Bà nội vẫn luôn mong cháu có chắt mà!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà biến sắc, cười khổ nói.

"Tô ca, anh đừng trêu em nữa, tình huống của em anh đâu phải không biết?" Nói xong lại nhìn về phía Ngô Nhị Bách, ho khan một tiếng.

"Nhị thúc, cháu còn nhỏ!

Cháu bây giờ phải lấy sự nghiệp làm trọng!" Ngô Nhị Bách sa sầm nét mặt.

"Đừng có lải nhải với chú!" "Cháu gần bốn mươi rồi, thế này còn nhỏ à?" "Chọn một cô!

Được không?

Nhà chú mua cho, xe chú cũng mua cho!

Bây giờ cháu phải để lại huyết mạch cho nhà họ Ngô chúng ta rồi!" "Chuyện để lại huyết mạch này, cháu thấy chú cũng có thể mà, chú vẫn chưa già đâu!" Ngô Tà cười hì hì nói.

"Nếu cháu không làm theo lời chú nói, vậy chúng ta tính sổ tổng!" Ngô Nhị Bách trầm mặc một lát, sau đó nhếch mép cười.

"Chú tính xem, khoản tiền nhà họ Ngô đã chuyển đi, đại khái là ba trăm bảy mươi lăm vạn sáu ngàn lẻ mấy, chú làm tròn số cho cháu!" "Ba trăm bảy mươi lăm vạn chẵn!" "Nhị thúc, chú thế này hơi bắt nạt người rồi, cháu đến không phải để nói chuyện tiền bạc!" Ngô Tà có chút vô ngữ nói.

Ngô Nhị Bách ngừng lại, nhìn Ngô Tà ánh mắt khó hiểu.

“Tiểu Tà, chú nói thẳng cho cháu biết, chuyện của Tam thúc cháu, không cần cháu quản, cháu cũng không quản được!” “Chuyện của anh ấy chú sẽ tiếp tục truy tra!” “Nếu anh ấy còn gửi tin nhắn cho cháu, thì cứ để anh ấy đến tìm chú!” “Vậy việc anh ấy mất tích, nếu thật sự có liên quan đến Thính Lôi thì sao?” “Có liên quan cũng không liên quan đến cháu!” “Cháu đừng có không phục, cái việc kinh doanh ở Ngô Sơn Cư cháu còn quản lý không tốt, thì còn quản lý được chuyện gì?

Lo trông nom cửa hàng của cháu đi!” Ngô Nhị Bách giận dữ nói.

Ngô Tà quả thật có chút bất đắc dĩ, cầu cứu nhìn về phía Tô Cảnh.

Sau đó liền thấy Tô Cảnh nháy mắt ra hiệu cho cậu.

Ngô Tà trong lòng lập tức hiểu ra.

“Thôi được rồi Nhị thúc, chú đừng nói với cháu chuyện này nữa!” “Chú không giúp cháu, cháu tự mình đi tra!” “Xin cáo từ!” Nói xong Ngô Tà lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Hừ!

Cái thằng nhóc thối này!” Ngô Nhị Bách tức giận đập bàn “binh bang”.

“Thôi mà Nhị gia, ông đừng giận nữa!” “Tính cách của Ngô Tà chú là Nhị thúc còn không hiểu sao?” “Nghe tôi đi, tìm cơ hội hợp tác với cậu ấy, như vậy còn có thể trông chừng cậu ấy!” “Đỡ cho cậu ấy tự mình chạy đến những nơi nguy hiểm!” Thở dài, Ngô Nhị Bách cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

“Vậy sau này thằng nhóc đó phiền Tô gia cậu chiếu cố nhiều hơn!” Ngô Nhị Bách vừa nói, vừa lại móc ra vài tấm ảnh từ trong túi.

“Cái thằng nhóc thối này, chạy thật nhanh, chú còn chưa kịp giới thiệu mấy ‘mỹ nhân’ chất lượng cao này cho nó.” Nhìn mấy tấm ảnh

này, Ngô Nhị Bách trực tiếp ném tất cả lên bàn.

"Ngô Tà nếu không muốn, Nhị gia ông tự mình ra tay..." "Ông bây giờ cũng chưa coi là già lắm đâu, mấy cô gái trẻ bây giờ chẳng phải đều thích kiểu đàn ông chú chú sao?" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu.

"Đừng đùa nữa, đời này của tôi, cũng cứ thế mà qua đi thôi!" "Bây giờ nguyện vọng lớn nhất, chính là có thể bảo vệ được cái 'độc miêu' này của nhà họ Ngô chúng tôi!" Ngô Nhị Bách sầu não nói.

"Nhị gia, hôm nay không chỉ vì chuyện của Tạ Ngũ!" "Tôi phát hiện ra một manh mối khác!" Ngô Nhị Bách hoàn hồn, vội vàng hỏi.

"Manh mối gì?" "Ngô Tà ở trạm khí tượng đã phát hiện ra thi thể của Dương Đại Quảng, người từng tham gia đội khảo sát 044." "Cậu ấy đã tìm thấy những cuộn băng ghi lại tiếng sấm!" "Nhưng bây giờ, còn có một người vẫn còn sống, người này tên là Mục Tuyết Hải!" Tô Cảnh vẫy tay về phía Hoắc Hủ, bảo cô gái đó mang điện thoại của mình tới.

Sau đó Tô Cảnh mở một tài liệu ra, đưa cho Ngô Nhị Bách.

"Nhị gia, bây giờ người này, đang ở Ngô Châu!" "Đây là địa bàn của ông, vị trí cụ thể của người này, còn phải phiền ông phái người đi điều tra một chút!" Ngô Nhị Bách nhìn nội dung tài liệu, lúc này mới gật đầu.

"Được!" Ngô Nhị Bách rất nhanh đã tìm người dưới quyền đi điều tra địa chỉ của Mục Tuyết Hải.

Tô Cảnh cũng ở lại nhà Ngô Nhị Bách không đi, chỉ bảo Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Hủ về kinh trước.

Về phía Ngô Tà, cũng gửi tin nhắn cho Tô Cảnh.

Nói là muốn cùng Bàn Tử đi nhà cũ của Dương Đại Quảng xem có

manh mối gì không.

Đợi về rồi, sẽ liên hệ lại với Tô Cảnh.

Bảo anh ổn định Ngô Nhị Bách trước.

Tô Cảnh nhìn Ngô Tà và Nhị thúc đấu trí đấu dũng, cũng thấy vui.

Nhà cũ Dương Đại Quảng ngoài tấm bản đồ đó ra, còn có một thiết bị Thính Lôi nhỏ.

Cũng không có thứ gì có giá trị, Tô Cảnh không mấy hứng thú.

Ngoài mấy con cá quái vật ăn thịt người bên trong, cũng không có nguy hiểm nào khác.

Phỏng chừng Tiểu Ca đến lúc đó cũng có thể đến kịp, vấn đề không lớn.

Bảo Ngô Tà từ nhà Dương Đại Quảng về rồi liên hệ lại với mình, Tô Cảnh liền cúp điện thoại.

Sau đó liền ở lại nhà Ngô Nhị Bách, cùng ông uống trà, tiện thể đợi tin tức.

Không thể không nói, Ngô Nhị Bách ở Ngô Châu vẫn tương đối có quyền lực.

Không mất bao lâu, cấp dưới liền tìm được địa chỉ chính xác.

"Nhị gia, địa chỉ của Mục Tuyết Hải đã tìm thấy rồi!" Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách ngồi trên ghế mây, vừa uống trà vừa nghe Nhị Kinh báo cáo.

Nghe anh ta nói xong, Ngô Nhị Bách lúc này mới gật đầu.

"Tô gia, cùng đi một chuyến chứ?" "Được!" "Nhị Kinh, đi chuẩn bị xe!" "Vâng, Nhị gia!" Nhị Kinh đáp một tiếng, liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Nhị Kinh, Tô Cảnh nhấp một ngụm trà, thản nhiên

nói với Ngô Nhị Bách một câu.

"Nhị gia, Nhị Kinh theo ông bao nhiêu năm rồi?" Ngô Nhị Bách sững sờ.

"Tô gia, sao cậu lại hỏi chuyện này..." "Đại khái, cũng hai mươi năm rồi nhỉ, lâu quá rồi, tôi cũng không nhớ rõ nữa?" Thấy Ngô Nhị Bách vẻ mặt có chút cảm thán.

Tô Cảnh cũng gật đầu.

"Tuy anh ta đã theo ông hai mươi năm, nhưng Nhị gia..." "Phải nhắc nhở một câu, người này trời sinh phản cốt, uy danh cả đời của ông, cuối cùng đừng để đổ sông đổ biển vì anh ta!" "Trời sinh phản cốt?

Tô gia, cậu đùa rồi, Nhị Kinh bao năm nay, vẫn luôn trung thành tận tụy, tôi đã quen bên cạnh có người như vậy rồi." "Năm đó anh ta đã cứu tôi mấy lần, còn cứu cả mạng Ngô Tà, làm sao có thể phản bội nhà họ Ngô!" Ngô Nhị Bách xua tay, không để tâm nói.

"Nửa đời này của tôi, nhìn người chưa từng sai lầm!" "Bất kể ông có tin hay không, dù sao đề phòng thêm một lớp thì luôn tốt, ngàn vạn lần đừng để cả ngày đi bắt chim lại bị chim mổ vào mắt!" "Ông tự mình xem xét đi!" Thấy Tô Cảnh nói vậy không giống đang đùa, Ngô Nhị Bách sắc mặt mới trầm xuống.

Nếu Nhị Kinh thật sự sẽ phản bội mình, vậy có nghĩa là bộ dạng trung thành tận tụy hai mươi năm nay của anh ta đều là giả...

Nếu thật sự như vậy, thì người này quá đáng sợ rồi.

Nhất định là có mưu đồ lớn!

Đây là chuyện nội bộ của nhà họ Ngô ông, mình cũng không tiện nhúng tay vào.

Nhưng... nhìn dáng vẻ Ngô Nhị Bách như vậy, hẳn là đã nghe lọt tai rồi.

Lão hồ ly vạn năm này, mưu trí thâm sâu, đối phó một Nhị Kinh chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Không lâu sau, Nhị Kinh lại từ cửa bước vào.

"Nhị gia, Tô gia, xe đã chuẩn bị xong rồi!" Lúc này Ngô Nhị Bách mới hoàn hồn, sau đó cảm kích nhìn Tô Cảnh một cái.

Sau đó khi nhìn về phía Nhị Kinh, trong mắt rõ ràng có thêm một tia dò xét.

Ông ta đã định sẽ điều tra lại lý lịch của cánh tay trái cánh tay phải này.

Nếu thật sự có vấn đề, thì nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước!

Gia nghiệp của nhà họ Ngô, không thể vì một sai lầm của mình mà bại hoại trong tay mình.

"Đi thôi!" Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó lại nói với Tô Cảnh một câu.

"Tô gia, mời!" Nhị Kinh lái xe, đưa Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách trực tiếp đi đến địa chỉ đã điều tra ra.

Hơn ba tiếng sau, mới đến đích.

Nằm ở cổng một khu dân cư cũ nào đó ở Ngô Châu.

Nhị Kinh dừng xe, mở cửa cho hai người ngồi ghế sau.

Mấy người đứng lại ở cổng khu dân cư.

Chỉ vào một tòa nhà không xa, Nhị Kinh trực tiếp nói.

"Tô gia, Nhị gia, chính là chỗ này!" "Đi thôi!" Ngô Nhị Bách gật

đầu, cất bước đi trước.

Mấy người theo cầu thang lên lầu hai.

Sau đó Nhị Kinh lúc này mới tiếp tục nói.

“Đây là nơi Mục Tuyết Hải hiện đang ở, nhưng tôi đã sắp xếp người hỏi thăm hàng xóm của ông ta, nói rằng Mục Tuyết Hải này hình như có vấn đề về thần kinh.” “Người này tuy là thành viên đội khảo cổ 044, nhưng từ thập niên tám mươi đã im hơi lặng tiếng rồi!” Tô Cảnh bước tới, giơ tay đẩy cửa.

Bên trong bị khóa trái, nhưng với ngũ quan siêu việt người thường, anh vẫn nghe thấy tiếng người thở bên trong.

Hai mắt hơi nheo lại, một quyền trực tiếp giáng xuống khóa cửa.

Chương 331

Sau đó Tô Cảnh liền trực tiếp phá cửa xông vào.

Sau khi mấy người đi vào, Ngô Nhị Bách vẫy tay ra hiệu Nhị Kinh đóng cửa lại, sau đó mới bắt đầu nhìn quanh.

Căn phòng này, đại khái khoảng ba mươi mét vuông.

Trên tường dán đầy báo, phía trên vẽ đầy những họa tiết quái dị không rõ tên.

Nhìn vào có một cảm giác áp bức.

"Không có người?" Ngô Nhị Bách nghi hoặc lên tiếng.

"Có, trốn dưới gầm giường rồi!" Tô Cảnh khoanh tay thản nhiên nói một câu.

Nghe vậy, Nhị Kinh vội vàng tiến lên, lôi ra một người đàn ông trung niên quần áo rách rưới từ dưới gầm giường.

Tóc tai bù xù, đeo kính, thân hình hơi phát tướng.

Vừa đẩy Nhị Kinh ra, miệng vừa lẩm bẩm.

"Đừng bắt tôi vẽ nữa!

Đừng bắt tôi vẽ nữa!" "Tôi thật sự không vẽ ra được!

Đừng quản tôi nữa, cứ để tôi tự sinh tự diệt đi!" Ngô Nhị Bách nhìn Tô Cảnh một cái, thấy Tô Cảnh gật đầu.

Sau đó mới lên tiếng hỏi.

"Vẽ?" "Anh vẽ cái gì?" "Tiếng sấm!" "Vẽ tiếng sấm?" Tô Cảnh sờ sờ cằm, nhìn những hình vẽ quỷ dị trên tường.

Trong lòng trực hô hảo gia hỏa!

Mấy người Thính Lôi này thật sự bị điên rồi, tiếng sấm mà cũng vẽ ra được à?

Đồ ngốc!

"Ông có biết Ngô Tam Tỉnh và Dương Đại Quảng không?" "Đừng ép tôi!

Đại Quảng!

Tôi không biết phục chế bích họa!" "Tôi không biết!" Mục Tuyết Hải nghe thấy cái tên Dương Đại Quảng, dường như bị kích thích.

Ôm đầu hét lớn, cảm xúc hiển nhiên có chút mất kiểm soát.

"Có vẻ, Dương Đại Quảng này hình như lúc còn sống đã từng giam cầm ông ta để phục chế bích họa." "Có lẽ là do bị tra tấn phi nhân đạo nào đó, mới khiến ông ta bây giờ điên loạn như vậy." Tô Cảnh thản nhiên nói, sau đó quay đầu nhìn Ngô Nhị Bách.

"Nhị gia, có lẽ ông nên phái người đi tra xem, kẻ này ở đây bao nhiêu năm, là ai đã tài trợ cho ông ta..." Ngô Nhị Bách gật đầu, lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

"Tôi gửi cho cậu một tài liệu, giúp tôi điều tra xem ai là người đứng sau tài trợ cho ông ta!" "Có tin tức lập tức báo cho tôi!" Sau khi cúp điện thoại, Ngô Nhị Bách lại nói với Nhị Kinh một câu.

"Nhị Kinh, tìm một bác sĩ cho người này, khám kỹ lưỡng một chút!" "Vâng!" Sau khi mọi người rời đi không lâu, Ngô Nhị Bách liền nhận được một video do cấp dưới gửi tới.

"Ông chủ Tiêu... mê mẩn Thính Lôi, hồi trẻ nhờ đồ cổ mà phát tài, bây giờ định cư Đông Nam Á." "Những năm gần đây chính là người này, vẫn luôn phái người chăm sóc Mục Tuyết Hải!" Ngô Nhị Bách đưa điện thoại cho Tô Cảnh, sau đó giải thích một câu.

“Cứ phái người đi tra đi Nhị gia, nói không chừng có thể thu hoạch được gì đó từ người ông ta.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Nhị Bách gật đầu.

Sau đó cầm điện thoại gọi một cuộc.

“Nhị gia!

Có chuyện gì?” “Hạt Tử, tôi có một việc này, cậu có thời gian không!” “Vâng, Nhị gia gọi, tôi Hắc Hạt Tử tự nhiên có thời gian, đợi tin tôi!” Ngô Nhị Bách cúp điện thoại, lúc này mới nói với Tô Cảnh.

“Tô gia, với bản lĩnh của Hắc Hạt Tử, điều tra tin tức không khó!” “Cứ đợi tin anh ta là được!” Gật đầu, Tô Cảnh lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

“Được, Ngô Tà vừa nãy nhắn tin cho tôi, nói đã xuất phát đi nhà cũ Dương Đại Quảng rồi!” “Chắc là sẽ tìm được vài manh mối, Tiểu Ca đi cùng, không cần lo lắng an toàn của cậu ấy!” “Đợi ngày mai cậu ấy về, tôi sẽ đưa họ đến chỗ Nhị gia ông, cậu ấy đã hạ quyết tâm muốn điều tra chuyện của Ngô Tam Tỉnh, ông cũng không ngăn được đâu!” “Đến lúc đó cứ đưa cậu ấy đi cùng, còn có thể trông chừng cậu ấy!” Ngô Nhị Bách thở dài, cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

“Được rồi, vậy thì làm phiền Tô gia bận tâm rồi!” Ở lại nhà Ngô Nhị Bách một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh nhận được điện thoại của Ngô Tà.

Nói là từ nhà Dương Đại Quảng, tìm thấy một số mảnh bích họa.

Bị cuộn trong một tấm da người, để trong ống tre.

Tuy giấu rất kỹ, nhưng vẫn bị mấy người tìm thấy.

Thứ này chắc là từ Nam Hải Vương Địa Cung ra, muốn tìm địa cung, thì phải phân tích từ cái này.

Vì vậy Ngô Tà đã tìm Kim Vạn Đường, liên hệ với một đại sư.

Theo Kim Vạn Đường nói, tương đối khó tính.

Thằng nhóc này bây giờ vốn đã yếu, hôm qua dính một trận mưa, bây giờ đang ở bệnh viện truyền nước.

Cho nên muốn Tô Cảnh đi cùng, để ý một chút.

Nghe vậy, Tô Cảnh tự nhiên đồng ý.

Dù sao, Tô Cảnh đối với vị đại sư đó cũng khá có hứng thú.

Thiếu nữ "hình xăm" bất lương.

Chậc~ Tô đại quan nhân giỏi nhất chính là đối phó loại thiếu nữ bất lương này!

Trưa.

Tô Cảnh xuất hiện bên ngoài một nhà xưởng bỏ hoang, gặp Tiểu Ca, Bàn Tử và Kim Vạn Đường.

"Tô gia, lâu rồi không gặp!" Thấy Tô Cảnh, Vương Bàn Tử cười ha hả muốn tiến lên ôm Tô Cảnh một cái.

Nhưng lại bị Tô Cảnh tránh ra với vẻ mặt ghét bỏ, đá vào mông Bàn Tử một cước.

"Cút đi, tránh xa tôi ra!" Tô Cảnh cười mắng một câu, sau đó gật đầu với Tiểu Ca.

"Tô gia!" Kim Vạn Đường cũng tiến lên cung kính chào.

"Đem đồ đến chưa?" "Đây này!" Nghe Tô Cảnh hỏi, Vương Bàn Tử giơ tay vỗ vỗ ống tre kẹp dưới nách.

"Đi thôi!

Vào trong!" Tô Cảnh gật đầu, sau đó một hàng người đi vào trong nhà xưởng.

Vừa đi, Vương Bàn Tử còn vừa lải nhải.

"Thiên Chân bây giờ sức khỏe đúng là yếu thật, dính tí mưa đã cảm sốt, già rồi!" "Nhưng cậu ấy cũng sốt ruột, Dương Đại Quảng, Tam thúc của cậu ấy, đột nhiên mất tích, bị nghi là tư thôn văn vật rồi trốn chạy vì sợ tội!" "Các ông nói Thiên Chân này sao mà không uất ức được?" "Tôi biết cậu ấy muốn minh oan cho Tam thúc, tôi cũng tin Tam thúc không phải người làm loại chuyện này." "Nhưng người đâu?" Vương Bàn Tử thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đây không phải có manh mối rồi sao?" "Cứ theo manh mối này mà điều tra, mọi chuyện rồi sẽ có ngày sáng tỏ!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói một câu.

Sau đó lại nhìn về phía Kim Vạn Đường.

"Lão Kim, sao đại sư mà ông tìm lại ở chỗ như thế này?" Vương Bàn Tử nghe Tô Cảnh nói vậy, cũng vẻ mặt nghi hoặc hỏi một câu.

"Này, tôi nói lão Kim!

Chỗ này vừa nhìn đã biết không phải nơi làm chuyện tốt đẹp gì rồi!" "Người ông tìm có đáng tin không đấy?" "Hai vị gia cứ yên tâm, các ông còn không tin tôi sao?" Kim Vạn Đường vỗ ngực nói.

"Vị đại sư tôi tìm này, là cao nhân trong các cao nhân, người tài trong các người tài!!" "Chỉ là tính tình hơi cổ quái một chút!" "Đại sư nào mà chẳng thế!" "Người ta là nghệ nhân phục chế văn vật cấp quốc gia, còn là tiến sĩ hậu y học đấy!" "Nhưng bây giờ lại mở một tiệm xăm ở chỗ này, còn kiêm phục chế đồ cổ." "Tô gia, bác sĩ phục chế đồ cổ, lại còn biết xăm hình, nghe sao mà không đáng tin cậy thế nhỉ?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

"Bàn gia, tôi có thể nói cho ông biết, người ta bây giờ là dựa vào duyên mắt để chọn khách đó!" "Nếu khách không hợp duyên mắt của

người ta, ông có cho bao nhiêu tiền cũng vô dụng!" Tô Cảnh trong mắt lóe lên ý cười, càng ngày càng cảm thấy hứng thú với cô ta.

"Hợp duyên mắt, cái này cũng được!" "Vị đại sư này quả thật thú vị!" Vương Bàn Tử bĩu môi, rõ ràng có chút cạn lời.

"Hợp duyên mắt?

Người không biết còn tưởng là xem mắt chứ!" "Thứ của các ông, chính là từ Nam Hải Vương Địa Cung ra, muốn tìm địa cung, chẳng phải phải nhờ cao nhân phân tích sao?" "Nào, đến đây, chúng ta tới rồi!" Đại Kim Nha vừa nói, vừa dẫn mấy người đến trước một ống khói xây bằng gạch đá.

Nhìn thứ này, Vương Bàn Tử không nhịn được nói một câu.

"Sao vậy?

Cao nhân thì ở chỗ cao à?" "Không không không, tầng hầm thứ hai!

Tầng hầm thứ hai!" Xuống dưới, Tô Cảnh liền thấy phía trước treo một tấm biển khá thô kệch.

Phục chế đồ cổ, xăm hình theo yêu cầu...

Trên tường hành lang đầy những hình vẽ kỳ quái.

Còn có một số bích họa đã được phục chế.

Trước cửa, còn đậu một chiếc xe máy.

Có vẻ cô gái này còn là một thiếu nữ mê xe máy.

Sau khi đi vào, từng dãy kệ hàng đập vào mắt mấy người, tuy là tầng hầm thứ hai, nhưng nơi này chắc chắn đã tốn rất nhiều tiền để cải tạo.

Chương 332

Khả năng xuyên sáng cũng khá tốt.

Cũng không tính là âm u ẩm ướt.

Trong phòng bật nhạc khá sôi động, Vương Bàn Tử vừa vào đã bịt tai.

"Chà!

Cái này đúng là ồn ào thật!" Tô Cảnh thì không quá để ý, đi đến trước kệ hàng xem những món đồ cổ bày trên đó.

Đều là những món đồ đã được phục chế nhân tạo, xem ra cái danh hiệu nghệ nhân phục chế văn vật cấp quốc gia của cô ta không phải hữu danh vô thực.

Về cơ bản không nhìn ra chỗ nào bị hư hại, thủ đoạn cực kỳ cao minh.

Hơn nữa cô gái này y thuật còn khá cao minh.

Trong nguyên tác, Ách Nữ đã chuyển qua nhiều bệnh viện như vậy, đều không thể phát ra âm thanh.

Nhưng qua tay cô gái này, không lâu sau cổ họng đã phục hồi.

Quả đúng với câu nói đó.

Tuy tôi hút thuốc xăm mình chơi xe máy, nhưng tôi là một cô gái tốt!

Cô gái này, tuyệt đối là một nhân tài!

Tô đại quan nhân quý trọng nhất, chính là nhân tài!

"Đại sư!" "Đại sư!" Kim Vạn Đường gọi mấy tiếng, Tô Cảnh

mới thấy một đôi chân dài trắng nõn như ngà voi xuất hiện ở góc cầu thang.

Chân đi guốc gỗ, giẫm trên cầu thang phát ra tiếng "đông đông".

Lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Rất nhanh, một thiếu nữ tết tóc dreadlock, trang điểm mắt khói bước xuống từ phía trên.

Mặc một chiếc quần yếm ngắn, xăm hai cánh tay.

Trông có một khí chất khác biệt.

Chủ yếu vẫn là trông đẹp, nhan sắc quyết định tất cả, câu này không phải nói suông.

"Hey!

Girl!" Nhìn cô gái này vừa xuống, liền dựa vào lan can, cào ngón tay im lặng không nói.

Vương Bàn Tử huýt sáo, cười toe toét nói.

"Tôi muốn hun hun ôm ôm bế lên cao!" "Đây là thiếu nữ có vấn đề à!" "Bàn gia, ông nói gì vậy?" Kim Vạn Đường nói khẽ một câu.

Sau đó nhìn cô thiếu nữ có vấn đề kia, mặt cười tươi như hoa cúc.

"Đại sư!

Đừng chấp nhặt với bạn tôi!" "Tiểu Đường!

Lại mang cái gì tốt cho tôi đây?" Người phụ nữ này không ngẩng đầu lên, lên tiếng gọi một câu.

"Đương nhiên là đồ tốt rồi, không thì đại sư ngài xem qua một chút nhé?" Vương Bàn Tử lớn tiếng nói một câu, sau đó lấy ống tre đang kẹp, trực tiếp đặt lên mặt bàn.

Sau khi mở ra, lấy ra một tấm da người đã khô cứng, mở ra, phía

trên dùng len buộc từng mảnh bích họa.

“Kiểu dáng này đúng là khá cổ quái, là Tần hay là Hán nhỉ?

Hơi khó xác định!” Kim Vạn Đường nhìn thứ này, “chậc chậc” khen ngợi.

Sau đó hỏi A Thấu một câu.

“Hay là đại sư ngài xem qua một chút?” Nghe vậy, A Thấu mới đưa mắt nhìn những mảnh bích họa trên bàn.

“Những mảnh đá này, mép đều không chỉnh tề, chắc là từ đâu đó cạy xuống!” “Hoa văn phía trên cũng cái nọ nối cái kia, cũng không liền mạch, hay là đại sư ngài phục hồi lại một chút?” Vương Bàn Tử cười hì hì nói.

Nhưng A Thấu nhìn hai cái, liền dời mắt đi.

Sau đó có chút ghét bỏ nhìn Vương Bàn Tử một cái.

“Xấu như ông, không hứng thú!” “Này!

Sao lại nói xấu như tôi?” “Bàn gia tôi đây đẹp trai hơn Phan An!

Sao, có hai hình xăm là thành đại sư rồi à?” Vương Bàn Tử lập tức có chút tức tối nói.

Tô Cảnh lập tức bật cười.

Cô thiếu nữ hình xăm này, quả thật có cá tính!

“Bàn Tử à, người ta phải có chút tự biết mình chứ!” “Tô gia, anh nói vậy, Vương Bàn Tử tôi dù sao cũng phải có một phần mười của anh chứ?” Tô Cảnh không để ý đến gã này, ngẩng mắt nhìn A Thấu.

“Cánh tay cô, là do bỏng da để lại sẹo, nên mới dùng hình xăm che đi đúng không?” Nghe vậy, A Thấu lập tức ánh mắt ngưng lại, chăm chú nhìn Tô Cảnh.

“Sao anh biết?” “Đương nhiên là tôi nhìn ra rồi, khó phát hiện lắm sao?” Tô Cảnh nhún vai, thản nhiên nói.

“Thế này đi, hay chúng ta làm một giao dịch?” “Cô giúp chúng tôi giải thích nội dung của thứ này, tôi giúp cô xóa vết sẹo thì sao?” “Giao dịch?

Tôi lấy gì để tin anh?” A Thấu rõ ràng có chút động lòng, nhưng vẫn cứng miệng nói.

“Lấy gì ư?

Cứ bằng việc anh ấy tên là Tô Cảnh!

Tô gia!” “Cô cứ đi hỏi xem, với bản lĩnh của Tô gia, giúp cô xóa vết sẹo thì có khó gì!” Vương Bàn Tử tự hào nói.

“Tô Cảnh?” A Thấu nghe Vương Bàn Tử nói vậy, nhìn Tô Cảnh ánh mắt sáng rực.

“Thì ra anh chính là Tô Cảnh, tôi cứ tưởng là nhân vật ba đầu sáu tay gì chứ, không phải chỉ là đẹp trai một chút thôi sao...” Bước tới trước mặt Tô Cảnh, A Thấu lại tiếp tục nói.

“Với thế lực của anh, muốn tìm một đại sư phục chế đồ cổ không khó chứ?” “Tại sao lại tìm đến tôi?

Ngay cả khi hôm nay tôi không giúp anh, tôi cũng tin anh vẫn còn những lựa chọn khác!” “Tại sao lại phải dùng việc giúp tôi chữa lành vết sẹo làm giao dịch?” Nhìn khuôn mặt thanh tú của cô thiếu nữ có vấn đề này ngay cả khi trang điểm đậm cũng không thể che giấu.

Tô Cảnh nhếch mép cười.

“Vì không muốn phiền phức!” “Đã đến đây rồi, lại chạy đến nơi khác nữa, chẳng phải là lãng phí thời gian sao...” “Hơn nữa...

Tôi là người yêu tài!

Cô chắc khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi nhỉ, có thể ở tuổi này đạt được chứng nhận nghệ nhân phục chế văn vật cấp quốc gia, lại còn có học vị tiến sĩ hậu y học, cô mà nói mình không phải thiên tài, tôi cũng không tin!" "Bỏ ra một ít cái giá, có được thiện cảm của một nhân tài như cô, tôi tính thế nào cũng không thiệt!" "Anh chắc chắn không phải muốn cưa tôi chứ?" A Thấu khóe miệng hơi cong, lời nói kinh người.

Tô Cảnh lập tức thấy hứng thú, tính cách cô gái này, khá hợp khẩu vị của mình!

"Có lẽ sẽ có khả năng đó!

Sao, cô sợ à?" "Sợ?

Tôi A Thấu chưa từng sợ!" "Tôi nghe nói, Tô gia ở Tứ Cửu Thành, năm đó ở Tân Nguyệt Quán đã liên tiếp đốt chín ngọn Thiên Đăng, ôm người đẹp về đó!" "Có mỹ nhân như Doãn Nam Phong của Tân Nguyệt Quán rồi, anh còn có thể để mắt đến tôi sao?" "Cũng phải đổi khẩu vị chứ, đúng không?" Tô Cảnh cười khẽ nói một câu.

Nhưng A Thấu không tiếp lời, chỉ liếc Tô Cảnh một cái.

Dừng một lát, lúc này mới lên tiếng nói.

"Nếu... anh thật sự có thể giúp tôi phục hồi vết sẹo, sau này có văn vật nào cần phục hồi, đều có thể đến tìm tôi!

Miễn phí!" Nhìn dáng vẻ cô ta, Tô Cảnh liền biết đã thành công.

Yêu mến nhân tài?

Tô đại quan nhân quả thực yêu mến nhân tài.

Nhưng đối với A Thấu, đó chỉ đơn thuần là thèm khát cô ta mà thôi!

Nếu không thì đã chẳng đi cùng đến đây!

Bây giờ chẳng phải đã bắt được mối với cô gái này rồi sao?

“Yên tâm, lời tôi nói, sẽ không thất hứa!” “Trước hết giúp tôi phân tích thứ này đi!” “Ngày mai đến Kinh Đô, người của tôi sẽ ra sân bay đón cô, đến lúc đó sẽ có người giúp cô xóa vết sẹo trên cánh tay!” A Thấu gật đầu, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Nếu không phải vì trên cánh tay có vết sẹo, mình sao lại xăm hình?

Cô gái nào lại thích trên người mình có những vết sẹo vặn vẹo đó?

Ngay cả khi đã xăm hình, không quá lộ rõ, nhưng mỗi khi chạm vào, vẫn sẽ cảm thấy những vết sẹo đó.

Đây đã trở thành nỗi lòng của A Thấu.

Biết danh tiếng của Tô Cảnh, A Thấu cũng không nghĩ anh đang lừa mình.

Chương 333

Có lẽ, anh ta thật sự có khả năng giúp mình.

“Được rồi, lấy đồ qua đây cho tôi xem đi!” “Đừng giữ nữa, nói ông đấy, Bàn Tử xấu xí!” A Thấu nhìn Vương Bàn Tử nói một câu, sau đó quay đầu đi về phía bàn làm việc.

“Này!

Cho dù là Bàn Tử!

Bàn gia tôi cũng là một Bàn Tử đẹp trai!” Phản bác một câu, Vương Bàn Tử lúc này mới cười hì hì giơ ngón cái với Tô Cảnh.

“Vẫn phải là Tô gia đó!” Kim Vạn Đường cũng vội vàng đi theo.

Đến đó xem A Thấu bày biện những mảnh bích họa đó.

Trong khi đó, Tiểu Ca thì đi đến bên cạnh Tô Cảnh.

Quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh, cảm nhận được ánh mắt của cậu, Tô Cảnh nhìn cậu một cái.

“Sao vậy, Tiểu Ca?” “Anh có thể giúp Ngô Tà sống thêm bao lâu nữa...” Lợi dụng lúc Bàn Tử đi xem đại sư làm việc, Tiểu Ca khẽ hỏi một câu.

Nhìn thấy trong mắt Tiểu Ca hiếm hoi lóe lên một tia buồn bã.

“Nửa năm!” “Xong xuôi cái này, tôi sẽ đến Ngô Sơn Cư giúp cậu ấy kéo dài mệnh!” Tiểu Ca gật đầu, cũng không hỏi tiếp.

Chỉ là bóng lưng trông cực kỳ cô độc.

“Yên tâm!

Cũng không phải là không có cách sống sót!” Nghe vậy, Tiểu Ca

đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Cảnh.

Môi run rẩy, thốt ra bốn chữ.

"Cách gì vậy?" "Lôi Thành!" "Cứ cùng cậu ấy điều tra tiếp đi, cuối cùng nhất định sẽ được như ý nguyện!" "Dù sao, nơi đó có thể xóa bỏ mọi tiếc nuối trong lòng!" Tiểu Ca không nói gì, chỉ là ánh mắt trở nên kiên định hơn rất nhiều.

Trong khi đó.

A Thấu đã ghép xong bích họa, đang cầm kính lúp quan sát.

"Những mảnh đá này, được cắt ra từ bích họa của một cổ mộ thời Hán!" "Nhân vật đơn giản thô mộc, màu sắc đơn giản tươi sáng, phù hợp đặc trưng mỹ thuật thời Hán!" "Chắc là được cắt ra từ các bích họa khác nhau trong cùng một cổ mộ." "Hơn nữa, thứ này, hẳn là da của một cổ thi!" A Thấu vừa nói vừa cúi đầu ngửi miếng da cổ thi.

Sau đó trong mắt mới lóe lên một tia hiểu rõ.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh.

"Tôi đoán, anh chắc là đang tìm vị trí cổ mộ có bích họa này!" "Tôi đã biết rồi!" "Hả?

Ngửi một cái là biết sao?" "Cái này cũng quá thần kỳ rồi đấy!" Vương Bàn Tử có chút không tin hỏi.

"Béo chết tiệt!

Cậu đang nghi ngờ chuyên môn của tôi sao?" A Thấu quay đầu trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

"Được!

Lại béo chết tiệt, ngài là đại sư được chưa, tôi im miệng, ngài nói tiếp đi, đừng tấn công cá nhân nữa mà…" Vương Bàn Tử vẻ mặt bất lực.

Không thèm để ý đến tên này, A Thấu nhìn Tô Cảnh đang đi tới gần, tiếp tục nói.

"Da của cái xác này có hàm lượng muối rất lớn, hẳn là được chôn dưới đất gần biển, do ngâm nước biển lâu ngày mà thành!" "Chỉ có ở bãi biển ven biển mới xuất hiện, cứ men theo bãi biển mà tìm!

Có bãi biển nào thì đi đến đó!" "Được!" "Bàn Tử, thu dọn đồ đạc, về Ngô Sơn Cư!" "Được ngay!" Tô Cảnh gật đầu, nói với Vương Bàn Tử một câu.

Sau đó lại lấy điện thoại ra gửi tin nhắn thoại cho Thanh Thanh Mạn.

"Mạn, trưa mai ra sân bay đón một người, thông tin lát nữa anh gửi qua điện thoại em nhé!" "Vâng!" …… Vết sẹo của A Thấu, đối với Thi Cơ hóa hình từ ma dụ thi hương mà nói, chỉ cần động ngón tay là có thể xóa bỏ.

Dù sao thì, đây chính là thiên phú của nàng!

"Được rồi, ngày mai đi Kinh Đô, sẽ có người đón cô!" "Tôi sẽ không thất hứa!" Nhìn A Thấu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Sau đó liền dẫn mấy người cùng nhau rời khỏi đây.

Nhìn bóng lưng Tô Cảnh, ánh mắt A Thấu có phần phức tạp. …… Hai giờ sau.

Sau khi chia tay Kim Vạn Đường, Tô Cảnh và Tiểu Ca, Bàn Tử đến Ngô Sơn Cư.

"Thiên Chân, cái thân thể yếu ớt của cậu này, thật sự không ổn chút nào!" "Nhìn Tiểu Ca xem, lớn tuổi như vậy rồi mà thân thể vẫn cường tráng!" Nhìn Ngô Tà đang quấn chăn ngồi trên ghế sofa, Vương Bàn Tử nói.

“Tô ca, anh đến rồi!” Không thèm để ý đến tên này, Ngô Tà gật đầu chào Tô Cảnh.

“Cậu đã nói như vậy, tôi còn có thể không đến sao?” “Này, ăn cái này đi!” Tô Cảnh lật bàn tay, một viên thuốc màu trắng sữa xuất hiện trong tay, sau đó tùy tiện ném cho Ngô Tà.

Sau khi nhận lấy, Ngô Tà dò hỏi nhìn về phía Tô Cảnh.

“Nửa năm?” Thấy Tô Cảnh gật đầu, Ngô Tà mới hít một hơi thật sâu, trực tiếp nuốt xuống.

Viên thuốc lập tức tan ra, một luồng sinh cơ nồng đậm tràn vào tứ chi bách hài của Ngô Tà.

Rất nhanh, tinh thần Ngô Tà liền chấn động, cảm giác lồng ngực cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

Viên thuốc này chính là tinh hoa năng lượng mà Thi Cơ ngưng tụ ra trước khi Tô Cảnh đến.

Chứa đựng sinh cơ cực kỳ mạnh mẽ.

“Nửa năm cái gì?” “Tô gia, Thiên Chân, hai vị đang nói chuyện bí ẩn gì thế?” “Không có gì, ý tôi là, viên thuốc này còn có thời hạn sử dụng nửa năm!” Ngô Tà nói lung tung, Vương Bàn Tử cũng không hỏi nhiều.

“Tôi thấy ăn viên thuốc này vào, sắc mặt Thiên Chân cậu đã tốt hơn không ít rồi!” “Tô gia, viên thuốc nhỏ của ngài còn không?

Cho tôi một viên đi, gần đây cứ thấy đau lưng mỏi gối!” Vương Bàn Tử cười hì hì nói.

“Sau này đừng tự mình động thủ nữa, nên thu tâm tìm một bà vợ đi!” Tô Cảnh nhìn Vương Bàn Tử, ánh mắt có chút kỳ quái, giơ tay vỗ

vỗ vai hắn.

Vương Bàn Tử: "……" …… Vương Bàn Tử vẻ mặt u oán, Ngô Tà và Tiểu Ca đều không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Sau đó Tô Cảnh liền chuyển đề tài.

"Cảm giác thế nào?" "Cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều rồi!

Tô ca, lần này thật sự phải cảm ơn anh rồi!" Ngô Tà nhìn Tô Cảnh, ánh mắt đầy cảm kích.

Giúp mình tranh thủ thêm nửa năm thời gian, vậy xác suất mình tìm thấy Tam thúc lại lớn hơn một chút.

Cảm ơn Tô Cảnh xong, Ngô Tà mới nhìn về phía Bàn Tử.

"Bàn Tử, đại sư mà Lão Kim dẫn các cậu đi tìm nói sao?

Có manh mối gì không?" "Vị đại sư này bản lĩnh thì khỏi phải nói!

Chỉ là tính cách hơi kỳ quái, may mà có Tô gia!" "Nếu không thì còn phải nhờ người khác nữa!" "Vị đại sư đó nói, nếu chúng ta muốn tìm Địa cung Vua biển Nam Hải, thì cứ men theo bãi biển ven biển mà tìm, nhất định sẽ tìm thấy!" Bàn Tử không làm trò nữa, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Bãi biển?" Ngô Tà hất chăn ra, chạy đến bên máy tính.

Sau đó từ trên bàn lấy một bức ảnh ra xem.

Chính là bức ảnh tìm thấy trên thi thể của Dương Đại Quảng, trên đó còn có bóng dáng Tam thúc của cậu.

Bối cảnh của bức ảnh này, chính là một bãi biển ven biển.

Ngô Tà lập tức mở máy tính bắt đầu tìm kiếm.

"Bàn Tử, cậu gọi đồ ăn ngoài đi!" "Tô ca, anh nghỉ ngơi chút đã, đợi em một lát!

Em có chút manh mối rồi!" "Được thôi!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng, Tô Cảnh cũng gật đầu.

Tìm một chỗ ngồi xuống, chơi điện thoại. …… Đúng lúc đồ ăn ngoài đến, Ngô Tà cũng đã tìm thấy manh mối.

"Tìm thấy rồi!" Vương Bàn Tử vừa cầm đũa lên, đã nghe thấy Ngô Tà kêu một tiếng.

Nhìn Tô Cảnh, sau đó nói với Ngô Tà.

"Hắc!

Cậu cũng thật đúng lúc đó!" "Địa điểm ở đâu?" "Nơi giống nhất với bối cảnh trong bức ảnh này, là bãi biển gần Bình Hà!" Ngô Tà giơ bức ảnh trong tay lên, giải thích một câu.

"Vậy thì sao?

Đi một chuyến chứ?" "Nhất định phải đi một chuyến chứ!" "Cái thân thể yếu ớt của cậu có ổn không?

Tôi thật sự có chút lo lắng cho cậu đó…" Vương Bàn Tử cười hì hì nói.

Ngô Tà khẽ cười một tiếng.

Chương 334

“Nhất định được!” Tuy nhiên, hai người đều không nhìn thấy Tiểu Ca nhìn Ngô Tà bằng ánh mắt đau lòng.

“Được rồi!

Thu dọn đồ đạc đi!” Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói.

“Thu dọn xong, cùng tôi đi gặp Nhị gia!” Vừa nghe thấy vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều ngẩn người.

“Không, sao, sao lại đi gặp Nhị thúc?” Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

Ngô Tà cũng vẻ mặt nghi hoặc.

“Ngô Tà, cậu hẳn phải biết, Nhị thúc của cậu không muốn cậu điều tra, nhưng ông ấy cũng không khuyên nổi cậu, vì vậy, tôi đã đề nghị với ông ấy, các cậu cùng hợp tác!” “Có người của Nhị thúc cậu giúp đỡ, chẳng phải cũng là sự bán công bội sao?” Tô Cảnh giải thích xong, Ngô Tà liền lắc đầu liên tục.

“Không không không, tôi không muốn!” “Tô ca, anh phải giúp tôi đó!” “Hợp tác với ông ấy, vậy áp lực của tôi sẽ lớn đến mức nào chứ?” “Cậu chỉ có hai lựa chọn, một là hợp tác với ông ấy, nghe lời ông ấy chỉ huy hành động, hai là ông ấy sẽ trói cậu lại mang đến trước mặt bà cụ.” Ngô Tà: “……” Tô Cảnh đã nói như vậy, thì điều đó có nghĩa là thái độ của Nhị thúc mình cực kỳ kiên quyết.

Xem ra, cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Được rồi được rồi!” Thấy Ngô Tà gật đầu, Tô Cảnh mới nói.

“Vậy thì thu dọn đồ đạc đi, ngày mai xuất phát!”

…… Tô Cảnh không có gì phải thu dọn, chỉ đợi ngày mai Tinh Tuyệt Nữ Vương và Cự Mục Xà Mẫu đến.

Vậy là bên mình lại có các cô gái bầu bạn.

Lúc Ngô Tà và Bàn Tử về phòng thu dọn đồ đạc, Tô Cảnh liền bắt đầu liên hệ với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bảo nàng ngày mai trực tiếp đến Bình Hà, đến lúc đó sẽ hội họp tại đó.

Còn lúc này, trong phòng Ngô Tà, cậu đang ngẩn người nhìn một con dao chân chó.

Đây là con dao cậu tự chọn khi Hạt Tử dạy cậu dùng dao năm xưa.

Hai năm trước khi giải quyết Uông gia, cậu đã cất con dao này, con dao mà cậu phải mang theo cả khi đi vệ sinh.

Tưởng rằng cả đời sẽ không dùng đến nữa, nhưng ai ngờ, nhanh như vậy lại phải cầm nó lên lần nữa.

"Khụ!

Khụ khụ!" Kèm theo một trận ho khan dữ dội, Ngô Tà ôm ngực ngồi xuống mép giường.

Tiểu Ca đứng tựa cửa, ánh mắt phức tạp.

"Nhất định phải đi sao?" "Tôi nhất định phải đi!" "Vậy tôi đi cùng cậu!" Tuy chỉ là vài câu đơn giản, nhưng Tiểu Ca đã coi đó là lời hứa của mình đối với Ngô Tà.

Nhớ lại câu nói của Tô Cảnh.

Người vào Lôi Thành, có thể xóa bỏ mọi tiếc nuối trong lòng.

Ánh mắt Tiểu Ca càng trở nên kiên định.

"Tiểu Ca, tôi muốn hỏi cậu một câu!" "Cậu đã sống hàng trăm năm, tôi cảm thấy cậu đã nhìn thấu sinh tử rồi." "Nếu bây giờ cậu là tôi, cậu sẽ làm thế nào?" Nhìn Tiểu Ca, Ngô Tà ánh mắt sáng rực.

"Không có câu trả lời!" Im lặng một lát, Tiểu Ca mới thản nhiên nói.

Khóe miệng Ngô Tà nhếch lên một nụ cười.

Cũng không biết là cay đắng, hay là có loại cảm xúc nào khác xen lẫn trong đó.

"Ngày xưa ấy, bất kể gặp vấn đề gì, đều là cậu và Bàn Tử chăm sóc tôi!" "Thậm chí cậu không có ở đó, tôi cũng có thể đi tìm Tô ca…" "Cho nên bây giờ vừa nghĩ đến chuyện ngày xưa, tôi liền mờ mịt!" "Tôi luôn nói mình bị số mệnh đẩy đưa, thân bất do kỷ." "Nhưng mãi đến khi bị bệnh tôi mới phát hiện, không phải như vậy!" Ngô Tà nói xong, quay đầu đối diện với ánh mắt Tiểu Ca.

"Tôi thích cuộc sống như thế này!

Thích cùng các cậu mạo hiểm!" "Tôi từng nói với Tô ca một câu, nếu tôi thật sự sẽ chết, tôi hy vọng sẽ là trên đường!" Nói xong, hai người nhìn nhau cười. …… Thu dọn xong đồ đạc, cả đoàn người liền cùng nhau rời khỏi Ngô Sơn Cư.

Trên xe, Vương Bàn Tử lái xe, rõ ràng có chút phấn khích.

"Xuất phát!" "Bàn gia tôi đã chờ đợi khoảnh khắc lịch sử này từ lâu lắm rồi!" "Tam giác sắt tái xuất giang hồ, hợp thể!" "Thiên Chân làm đầu, Tiểu Ca làm tứ chi!" "Dưới sự dẫn dắt của Tô gia, sở hướng phi mỹ, đi Địa cung Vua biển Nam Hải dạo một vòng!" …… Trong tiếng la hét ầm ĩ của Bàn Tử, cả đoàn người một lần nữa đến tứ hợp viện của Ngô Nhị Bách. …… Trong đại sảnh, Ngô Nhị Bách

đang uống trà, rõ ràng đã chờ đợi từ lâu.

Hai ngày nay, ông ấy không chỉ điều tra chuyện của đội khảo cổ 044.

Mà còn phái tâm phúc, điều tra kỹ lưỡng thân phận của Nhị Kinh.

Lúc này mới phát hiện ra một số chi tiết nhỏ đã bị bỏ qua năm xưa.

Đôi khi, biểu hiện càng bình thường, càng sạch sẽ, thì càng có vấn đề.

Tuy rằng vẫn chưa điều tra ra thân phận thật sự của hắn.

Nhưng điều này không ngăn cản Ngô Nhị Bách nảy sinh lòng cảnh giác đối với hắn.

Tuy rằng từng cứu mình, cứu Ngô Tà.

Nhưng nếu hắn có vấn đề, tương đối bất lợi cho Ngô gia, bất lợi cho Ngô Tà!

Thì Ngô Nhị Bách cũng sẽ không mềm tay.

Lão hồ ly này, tuyệt đối không phải loại dễ đối phó!

Nhưng hiện tại chưa tìm thấy bằng chứng gì, Ngô Nhị Bách cũng tạm thời không chuẩn bị ra tay với hắn, để tránh cấp dưới lạnh lòng.

Quan trọng nhất, vẫn là muốn xem hắn nhẫn nhịn hơn hai mươi năm, rốt cuộc là vì đạt được mục đích gì. …… "Nhị gia, Tô gia và Tiểu Tam Gia đã đến rồi!" Không lâu sau, Nhị Kinh từ cửa đi vào.

Ngô Nhị Bách gật đầu, đứng dậy, sau đó nhìn về phía cửa.

Rất nhanh, liền nhìn thấy Tô Cảnh cùng ba người Ngô Tà.

"Nhị gia, cháu trai lớn của ngài tôi đã đưa đến rồi!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Ngô Tà cười hắc hắc, gọi một tiếng.

"Nhị thúc!" Ngô Nhị Bách gật đầu, vỗ tay.

Sau đó Mẫu Tuyết Hải đầu tóc rối bời liền bị hai thuộc hạ kéo vào.

Thấy nhiều người như vậy, tâm trạng Mẫu Tuyết Hải rõ ràng có chút mất kiểm soát, hai tay ôm đầu.

"Hoàng đế xếp người giấy, người giấy không nhìn thấy!" …… Miệng cứ lặp đi lặp lại câu này, rõ ràng là có hàm ý đặc biệt nào đó.

Ngô Tà lập tức nhíu mày.

Nhớ lại câu chuyện Vua biển Nam Hải mà Kim Vạn Đường kể ở nhà Dương Đại Quảng.

Giao tiếp với trời, ba tiếng sấm vang lên.

Tiếng thứ nhất sau, biển cả tuôn ra vô số hải chương lang.

Tiếng thứ hai, bò ra vô số rùa hình người.

Tiếng thứ ba, tất cả người giấy ngựa giấy đều sống lại, giúp hắn giết địch.

Cuối cùng trở thành hoàng đế, được người ta gọi là Vua biển Nam Hải.

Chẳng phải ứng với câu nói này sao?

"Hoàng đế xếp người giấy, người giấy không nhìn thấy?" "Nhị thúc, bà ta là ai?

Có liên quan đến Địa cung Vua biển Nam Hải sao?" Lời Ngô Tà vừa dứt, Ngô Nhị Bách có chút tán thưởng nhìn cháu trai lớn của mình một cái.

"Không sai!

Bà ta tên Mẫu Tuyết Hải, là thành viên của đội khảo cổ năm xưa cùng với Tam thúc và Dương Đại Quảng xuống Địa cung Vua biển Nam Hải." "Bà ta sau khi lên thì bị điên!" "Thấy chưa, đây chính là kết cục của việc đi Địa cung Vua biển Nam Hải!" "Cho dù cậu không đi, tôi cũng nhất định sẽ truy lùng tiếp!" "Nếu cậu muốn đi, vậy thì hợp tác với tôi, nghe lệnh tôi hành sự!" Ngô Nhị Bách thản nhiên nói.

"Nhị thúc, ông biết đó, trình độ này căn bản không ngăn được tôi!" "Sự mất tích của Tam thúc có liên quan đến Thính Lôi, bất kể thế nào, tôi cũng phải đến Địa cung Vua biển Nam Hải một chuyến!" Ngô Tà nhíu mày nói.

"Vậy thì hợp tác tốt với tôi, nghe lời tôi!" "Cho dù cậu tự mình đi, cậu có thể xin được giấy phép khảo cổ chính thức sao?" "Không có giấy phép, cậu làm vậy, chính là phạm pháp!" Ngô Nhị Bách nói xong, Ngô Tà mới có chút bực bội nói.

"Được được được!

Hợp tác!

Nhưng Nhị thúc, tôi nói trước với ông, sau khi đến đó đừng chuyện gì cũng chiều chuộng tôi!" "Tôi cũng nói trước với cậu, rất nhiều chuyện, cậu nhất định phải nghe lời tôi!" Nghe thấy vậy, Ngô Tà đành bất lực gật đầu.

Ai bảo đây là Nhị thúc của mình chứ?

Nói xong, Ngô Nhị Bách liền nhìn về phía Tô Cảnh, vừa định lên tiếng, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

"Alo, Hạt Tử!" "Nhị gia, tôi đã đến rồi, chuẩn bị vào Tiêu Trạch!" "Tôi sẽ điều tra rõ ràng manh mối trong tay hắn, chờ tin tốt!" "Được!" Cúp điện thoại, Ngô Nhị Bách mới nói với mọi người.

"Nhị Kinh, cậu xuống sắp xếp nhân lực, chuẩn bị trang bị!"

“Không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát!” Nói xong lại nhìn về phía Tô Cảnh.

“Tô gia, ngài thấy sao?” “Được!” Đối với điều này Tô Cảnh đương nhiên không có bất kỳ ý kiến nào.

Chương 335

Thảo luận một chút phương án hành động với Ngô Nhị Bách, sau khi Nhị Kinh chuẩn bị xong trang bị, mọi người liền trực tiếp xuất phát đi Bình Hà. …… Ngày hôm sau.

Gần trưa, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dưới sự tháp tùng của Mặc Ngọc, trực tiếp đi máy bay đến Bình Hà.

Sau khi hai cô gái rời Kinh Đô, một cô gái khác đến sau, đã đến sân bay quốc tế Kinh Đô.

Mặc một bộ trang phục hip-hop cực ngầu, trang điểm mắt khói và tết tóc kiểu dreadlock nhỏ.

Chính là A Thấu!

Hiện tại văn hóa Đông Tây va chạm, trang phục của A Thấu cũng không tính là độc đáo.

Cùng lắm là khiến người ta nhìn thêm vài lần, cảm thán cô gái này thật xinh đẹp.

Kéo vali bước ra khỏi cổng sân bay.

A Thấu liền nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce màu hồng, trên đó còn dán một tấm bảng: "A Thấu?" "Đón mình sao?" Đi qua có chút ngạc nhiên nhìn hai lần, sau đó liền thấy cửa xe từ từ hạ xuống.

Lộ ra một khuôn mặt tươi cười đầy tiên khí.

Chính là Thanh Thanh Mạn.

"Lên xe!" "Cô là?" "Tô gia bảo tôi đến đón cô!

Người có thể giúp cô xóa sẹo đã đến rồi, đi với tôi đi!" A Thấu gật đầu, trực tiếp lên xe.

Sau đó tỉ mỉ đánh giá Thanh Thanh Mạn vài lần.

Trong lòng lại không kìm được nảy sinh một cảm giác tự ti.

Người phụ nữ này, thật sự rất đẹp!

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” “Tân Nguyệt Phạn Điếm!” …… Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thanh Thanh Mạn đưa A Thấu đến một căn phòng.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh lục, dung mạo mê hoặc đang ngồi trên ghế mây bên cửa sổ, tay ôm một cuốn sách đọc say sưa.

Nghe thấy có người vào, mới khép sách lại.

“Thi Thi, người tôi đã đưa đến rồi, tiếp theo giao cho cô!” Gật đầu với Thi Cơ, Thanh Thanh Mạn liền trực tiếp rút lui ra ngoài.

Còn lúc này, Thi Cơ cũng đứng dậy đi về phía A Thấu.

Một đôi tử đồng, tỏa ra ánh sáng quyến rũ.

“Cô là bác sĩ mà Tô Cảnh nói có thể giúp tôi chữa vết sẹo sao?” “Đương nhiên!” Thấy Thi Cơ gật đầu, trên mặt A Thấu mới lộ ra một tia vui mừng.

“Lại đây đi, cởi áo nằm xuống, tôi giúp cô loại bỏ vết sẹo trên người!” “Giải quyết xong sớm, tôi còn phải về nhà xem phim nữa…” A Thấu: “……” “Loại bỏ vết sẹo… nhanh lắm sao?” A Thấu đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mặt này không đáng tin lắm.

“Nếu không thì cô nghĩ sao?” “Bớt nói nhảm đi, nhanh lên!” Có lẽ là ôm tâm lý chữa lợn lành thành lợn què, A Thấu cởi áo khoác, để lộ hai cánh tay đầy vết sẹo.

Tuy nhiên, rất nhanh cô liền cảm thấy hai mắt tối sầm.

Một giây cuối cùng trước khi ngất, cô dường như nhìn thấy người

phụ nữ kia lấy ra một con dao nhỏ.

"Cơ trí như ta!!" Thi Cơ không kìm được tán thưởng sự cơ trí của mình.

Nếu để cô ta nhìn thấy quá trình chữa trị, e rằng còn phải tốn sức giải thích.

Như vậy thì đỡ phiền phức rồi! …… Cầm con dao nhỏ lướt trên vết sẹo ở cánh tay cô ta, rạch ra từng vết máu.

Nhưng Thi Cơ kiểm soát lực độ rất tốt, người phụ nữ này sẽ rơi vào hôn mê sâu hai giờ.

Như vậy thì mình muốn làm gì thì làm!

Ngay sau đó, bàn tay liền được một luồng ánh sáng xanh bao phủ, áp lên cánh tay cô ta… Đêm đó.

Trong phòng khách của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

A Thấu mơ mơ màng màng mở mắt.

Đánh giá một chút môi trường xung quanh, rất nhanh, liền cảnh giác sờ lên quần áo trên người.

Thấy quần áo chỉnh tề, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó vặn vặn cái cổ đau nhức.

"Lại dám đánh ngất tôi, trong hồ lô bán thuốc gì?" Vừa mới làu bàu một câu, đã nghe thấy tiếng bước chân từ cửa truyền đến.

Rất nhanh, tách một tiếng.

Đèn trong phòng lập tức sáng trưng.

Lúc này A Thấu mới nhìn rõ người đến, chính là Thanh Thanh Mạn hôm nay đã đến đón cô.

"Tỉnh rồi!" Thấy A Thấu ngồi dậy, tựa vào đầu giường.

Thanh Thanh Mạn thản nhiên nói một câu, sau đó đi tới.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn cơm, hôm nay cô cứ ngủ lại căn phòng này một đêm, ngày mai cô tự mình rời đi!” Vừa nghe lời này, A Thấu liền tức giận.

“Cái gì mà rời đi, Tô Cảnh bảo tôi đến để trị sẹo, hay là để chịu uất ức?” “Người phụ nữ kia rốt cuộc là ai?

Tại sao lại đánh ngất tôi?” …… Nhảy xuống giường, miệng A Thấu như súng máy liên thanh bắt đầu bắn ra.

Nhìn người phụ nữ này, trong mắt Thanh Thanh Mạn lóe lên một tia nghi hoặc.

“Không phải đã giúp cô trị lành rồi sao?” “Yên tâm, lời Tô gia tôi nói khẳng định là đáng tin!” “Không những giúp cô trị lành, còn giúp cô xóa cả hình xăm!” “Đánh ngất cô là vì không tiện để cô nhìn thấy quá trình chữa trị!” A Thấu ngẩn người, sau đó mới chú ý đến cánh tay của mình.

Vết sẹo vốn có đã biến mất, thay vào đó là cánh tay trắng nõn mịn màng như ngà voi.

Nhìn thấy điều này, trong mắt A Thấu không kìm được vương hơi nước, run rẩy đưa tay vuốt ve.

“Tôi còn có việc, đi trước đây, cô đói thì nhớ xuống lầu ăn cơm!” Thấy cô ta như vậy, Thanh Thanh Mạn thản nhiên nói một câu, sau đó quay người rời khỏi phòng.

A Thấu lúc này cũng đã kiểm soát được cảm xúc.

Cô ta cũng không ngốc, từ lúc mình đến đây đến giờ, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ có khoảng sáu giờ đồng hồ.

Không những có thể loại bỏ vết sẹo của mình mà không để lại

chút dấu vết nào, còn xóa cả hình xăm.

Tuyệt đối không phải trình độ y thuật hiện đại có thể đạt được.

Dưới tay lại có loại năng nhân dị sĩ như vậy, Tô Cảnh này quả nhiên không hề đơn giản.

So với Thi Cơ, cô ta bây giờ càng tò mò hơn về Tô Cảnh.

Người đàn ông này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, mới khiến những người tài dị sĩ như vậy phục vụ hắn.

Chẳng lẽ thật sự như hắn nói là vì hắn yêu tài sao?

A Thấu vô cùng khó hiểu. …… Ngày hôm sau, sau khi A Thấu rời Kinh Đô.

Thanh Thanh Mạn mới gửi tin nhắn cho Tô Cảnh.

Còn Tô Cảnh đã sắp đến bãi biển giống nhất với bối cảnh trong bức ảnh lấy từ trên người Dương Đại Quảng về.

Tối hôm qua, Tô Cảnh đã hội họp với Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mặc Ngọc.

Trên xe, gối đầu lên đùi Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau khi trả lời Thanh Thanh Mạn một câu, Tô Cảnh liền tắt điện thoại.

Chuyện của A Thấu, Tô Cảnh cũng không quá bận tâm.

Tuy nhiên giúp cô ta một lần, hẳn là đã nhận được không ít thiện cảm của cô ta rồi.

Có lẽ có thể thu về phục vụ mình, chỉ cần bồi dưỡng một chút, hoàn toàn có thể tự mình đảm đương một mặt! …… "Mặc Ngọc, hỏi Bàn Tử, còn bao lâu nữa thì đến." "Vâng!" Tô Cảnh vươn vai, sau đó thẳng người dậy.

Không thể không nói, Ngô Nhị gia thật sự biết làm việc.

Trực tiếp sắp xếp cho Tô Cảnh một chiếc xe motorhome, đây đâu phải là đến thám hiểm.

Rõ ràng là đến nghỉ dưỡng mà ~ "Tiểu tử, chủ nhân nhà tôi hỏi, còn bao lâu nữa thì đến?" Mặc Ngọc đứng dậy đi đến vị trí đầu xe.

Hỏi Bàn Tử đang lái xe một câu.

Bàn Tử cười hắc hắc, bị Mặc Ngọc gọi như vậy cũng không tức giận.

Thuở xưa tham gia trận chiến Uông gia, hắn đã từng chứng kiến sự đáng sợ của người phụ nữ này!

Chương 336

Hơn nữa, cô ta còn không phải là người!

Đừng nói là gọi tiểu tử, gọi thằng ngốc mình cũng phải cười tươi.

Bàn Tử là người cực kỳ quý mạng.

Sợ Mặc Ngọc cho mình một đòn, tiễn mình xuống uống canh.

"Khoảng mười phút nữa…" Ấp úng nói một câu, sau đó thấy Mặc Ngọc quay về, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Chạy sát theo đoàn xe phía trước. …… Mười phút sau.

Một bãi biển nào đó gần Bình Hà.

Bốn chiếc xe địa hình và một chiếc xe motorhome đậu bên bờ biển.

Sau khi mọi người xuống xe, thuộc hạ của Ngô Nhị Bách nhanh chóng dựng trại.

Ngô Nhị Bách thì dẫn Ngô Tà đi đến mép nước biển.

Sau khi xuống xe, Tô Cảnh dẫn hai cô gái cũng đi qua.

"Thế nào rồi, Nhị gia, có phải là nơi này không?" Nghe Tô Cảnh hỏi, Ngô Nhị Bách trực tiếp nói với Ngô Tà một câu.

"Ngô Tà, đưa bức ảnh cho tôi!" "À!

Được!" Nhận lấy bức ảnh, so sánh bối cảnh bức ảnh và môi trường xung quanh.

Ngô Nhị Bách mới gật đầu.

"Hẳn là chỗ này rồi!" Tuy nhiên lúc này, mấy người đột nhiên

nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc.

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Nhị Kinh đang kéo Mẫu Tuyết Hải xuống xe.

"Không thể xuống đó!" "Bọn họ đều chết ở đây!" "Không thể xuống đó!" "Hoàng đế xếp người giấy, mè làm mắt, mè cháy rồi, người giấy không nhìn thấy!" "Hoàng đế Ách Ba!!

Hoàng đế Ách Ba ở dưới đó!!" Nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng của bà ta, Tô Cảnh cười cười.

"Vừa đến gần bãi biển đã bắt đầu mất kiểm soát cảm xúc." "Xem ra quả thực tìm đúng nơi rồi!" Ngô Tà gật đầu, sau đó lại nghi hoặc hỏi.

"Hẳn là không sai được nữa rồi!" "Nhưng bà ta lẩm bẩm cái gì vậy?" "Hoàng đế Ách Ba!" Ngô Nhị Bách thản nhiên nói.

"Hoàng đế Ách Ba này lại là cái quỷ gì?" Ngô Tà nhíu mày, có chút không hiểu nhưng lại cảm thấy rất lợi hại.

"E rằng liên quan đến những gì bà ta đã trải qua trước đây, được rồi Nhị Kinh, đưa bà ta về xe!" "Được!" Ngô Nhị Bách gọi Nhị Kinh một tiếng, sau đó mấy người liền quay trở lại.

Vừa đi, ông ấy vừa giải thích về nguồn gốc của Hoàng đế Ách Ba.

"Truyền thuyết nói rằng, nơi Bình Hà này, ngày xưa được gọi là đảo Hải Đàn." "Trên đảo sống một người Ách Ba, mỗi ngày đều xếp binh lính giấy ngựa giấy!" "Vì vậy dân làng trên đảo đều gọi ông ta là Hoàng đế Ách Ba!" "Hoàng đế Ách Ba có một bà vợ, chết vì khó sinh, để lại một cô con gái vô cùng xinh đẹp." Nói rồi, mọi người đi đến chiếc lều vừa dựng xong không lâu.

Ngô Nhị Bách vén rèm cửa, dẫn mấy người đi vào, ngồi xuống bên cạnh bàn hội nghị dài.

Sau đó mới tiếp tục nói.

"Con gái dần dần lớn lên, nương tựa vào Ách Ba mà sống, nhưng cảnh đẹp chẳng bao lâu, hoàng đế lúc bấy giờ biết được vẻ đẹp của con gái Ách Ba, liền phái binh cướp cô bé đi." Vừa nói, Ngô Nhị Bách vừa thao tác trên máy tính bảng mở một file ppt, đẩy đến trước mặt mấy người.

"Ách Ba không còn cách nào khác, chỉ có thể mỗi ngày ngồi bên bờ biển rửa mặt bằng nước mắt." "Lúc này mây đen bao phủ đỉnh đầu, tiếng sấm rung trời, Lôi Công cưỡi mây đạp gió đến trước mặt Ách Ba." "Ách Ba cầu xin Lôi Công cứu con gái về, Lôi Công bị tấm chân tình đau thương của Ách Ba cảm động, đồng ý lời thỉnh cầu của Ách Ba!" "Sau một tiếng sấm vang dội, khắp nơi trong quốc gia đó tuôn ra vô số hải chương lang tấn công thần dân của hắn, nhưng hoàng đế không hề lay chuyển!" "Lại một tiếng sấm vang dội nữa, tất cả vỏ sò vỏ ốc ven biển đều bò lên bờ, binh sĩ thương vong thảm trọng, nhưng Ách Ba cũng bị dồn đến bờ biển!" "Sau tiếng sấm thứ ba, tất cả người giấy ngựa giấy sống lại, cứu con gái ra!" "Nhưng hoàng đế vẫn không buông tha, Ách Ba chỉ có thể gấp một con thuyền giấy, đẩy con gái ra biển sâu!" …… "Sau tiếng sấm cuối cùng, con gái hắn biến thành một quái vật tên là Ái Cáo Công Chúa, cuối cùng đã giết chết hoàng đế!" "Từ đó về sau, Ách Ba trở nên mạnh mẽ, khắp nơi chinh chiến, thu gom của cải, thay thế vị trí của hoàng đế." "Người dân để tưởng nhớ hắn, liền gọi hắn là Vua biển Nam Hải, gọi con gái hắn là Công chúa Ách Ba." "Chỉ là nước Nam Hải này không biết vì sao lại đột nhiên biến mất trong dòng chảy lịch sử!" Ngô Nhị Bách nói xong, Tô Cảnh sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Trong câu chuyện, tổng cộng có bốn nhân vật quan trọng." "Ách Ba, con gái Ách Ba, hoàng đế, Lôi Công!" "Hoặc là, Ách Ba bị sét đánh trúng, có được một loại năng lực đặc biệt." "Có thể điều khiển

người giấy ngựa giấy, hải chương lang và vỏ sò vỏ ốc." "Trên thế giới cũng không phải không có tiền lệ như vậy, sau khi bị sét đánh, rất có khả năng đã kích phát tiềm năng cơ thể hắn." "Vì vậy nước Nam Hải mà hắn thành lập sau này, mới có sự theo đuổi điên cuồng đối với tiếng sấm, tin rằng tiếng sấm có thể giao tiếp với trời." "Có được năng lực đặc biệt, hắn không thể cam chịu bình phàm, vì vậy liền khởi binh tạo phản." "Còn về con gái hắn, hẳn là giống Ách Ba, bị sét đánh trúng kích phát tiềm năng, chỉ có điều khác với Ách Ba là, Công chúa Ách Ba biến thành quái vật!" "Trong Địa cung Vua biển Nam Hải này, hẳn là không đơn giản như tưởng tượng!" "Mẫu Tuyết Hải sau khi ra khỏi đó, liền trở nên tinh thần bất thường, rất có khả năng là đã gặp phải một thứ gì đó đáng sợ." "Hoặc là có thể mạnh dạn giả thuyết một chút, trong địa cung này, giam giữ Công chúa Ách Ba!" "Cũng có thể nói, là con quái vật tên là Ái Cáo Công Chúa đó!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, Ngô Nhị Bách và Ngô Tà đều kinh ngạc trong lòng.

"Nếu thật sự là như vậy, thì rắc rối lớn rồi…" Ngô Nhị Bách trầm giọng nói một câu.

"Có chủ nhân của tôi ở đây, sợ gì?" Mặc Ngọc ôm ngực đứng sau Tô Cảnh, không kìm được chen vào một câu.

Ngô Nhị Bách ngẩn người một lát, gật đầu.

Cũng đúng, mình lo lắng cái gì chứ.

Nếu thật sự gặp phải loại quái vật trong truyền thuyết này, chẳng phải vẫn có Tô gia làm chỗ dựa sao.

Tô Cảnh cũng ừ một tiếng.

"Ừm!

Nhị gia, ông cứ yên tâm mà làm theo kế hoạch của ông đi!" "Đợi tìm được vị trí của địa cung, tôi cũng xuống đó vận động gân cốt một

chút!" "Nếu thật sự có loại quái vật này, vậy thì đúng như ý tôi!" Tô Cảnh nói như vậy, Ngô Nhị Bách lập tức yên tâm hẳn.

"Vậy làm phiền Tô gia rồi!" "Vị trí bãi biển thì đã tìm đúng rồi, nhưng Địa cung Vua biển Nam Hải chúng ta không rõ vị trí, chỉ còn thiếu định vị chính xác thôi!" …… Vừa nói xong, bên ngoài liền truyền đến giọng điệu cà lơ phất phơ của Vương Bàn Tử.

"Hắc!

Tiểu Ca, cậu nói xem, Nhị thúc này thật sự coi tôi là hậu cần à!" Ngô Nhị Bách nhìn về phía cửa, sau đó liền thấy Tiểu Ca và Bàn Tử đi vào.

"Nhị thúc, ông ở đây này!" "Tô gia, chị dâu!" Chào hỏi xong, Bàn Tử mới hỏi: "Nhị thúc, Khảm Kiên đâu?

Chúng ta nhân lực không đủ đó!

Bận không xuể!" "Khảm Kiên bị tôi phái đi đón một cao nhân rồi!" "Cao nhân?

Tô gia ở đây, ai dám tự xưng là cao nhân?" "Tiểu Ca cậu dám sao?" Vương Bàn Tử có chút không tin hỏi một câu.

"So với Tô gia thì không bằng, nhưng so với cậu thì thừa sức!" "Người ta là đại cố vấn của đội khảo cổ đó!" "Cầm lấy, xem kỹ đi!" Ngô Nhị Bách nói xong, từ trong túi tài liệu chất đống trên bàn rút ra một cái, đưa cho Vương Bàn Tử.

Sau đó nói với Tô Cảnh một câu.

"Tô gia, ngài cứ nghỉ ngơi trước đi, tôi ra ngoài xem sao!" Ngô Nhị Bách đi ra ngoài, Vương Bàn Tử cũng mở túi tài liệu.

Lấy tài liệu bên trong ra nhìn một cái, có chút khinh thường bĩu môi.

“Tôi tưởng là ai chứ, hóa ra là thằng nhóc này!” “Cậu quen cao thủ này à?” Ngô Tà nghi hoặc lên tiếng, sau đó nhận lấy tài liệu trong tay hắn.

“Cao thủ cái gì chứ?” “Tôi đánh bài ở Phan Gia Viên, thằng ranh này từng tìm tôi gây sự, cái mặt quỷ của hắn!

Hóa thành tro tôi cũng nhận ra!” Vương Bàn Tử ngồi xuống, từ trong túi lấy ra hai nắm hạt dưa, vừa cắn vừa nói.

“Lưu Tang!” “Thế hệ 9x, giữa chừng mới bắt đầu chơi đồ cổ, nghe nói thăm dò mộ cực kỳ chuẩn!” “Dùng phương pháp gì?” “Thính Lôi thăm mộ!

Nghe nói là một loại cổ pháp, hơn nữa ở khu Quan Trung đã thất truyền từ lâu!” “Chính là trên trời vừa đánh sấm, ‘rầm’ một tiếng, hắn vừa nghe thấy, liền có thể tìm thấy mộ!

Đây chẳng phải là sống nhờ vào trời sao?

Ít nhiều cũng phải dựa vào chút vận khí chứ, đúng không?” Vương Bàn Tử kể lại một cách sống động.

“Nghe nói, tai của tên này, sánh ngang với Thanh Thanh Mạn của Tân Nguyệt Phạn Điếm!” “Chỉ là không biết Tô gia có nghe nói đến thằng nhóc này chưa?” Nói rồi, Vương Bàn Tử nhìn về phía Tô Cảnh.

Gật đầu, Tô Cảnh nhận lấy tài liệu trong tay Ngô Tà.

“Ồ!

Nhị gia này điều tra cũng rõ ràng phết!” “Tôi biết thằng nhóc này, năm ngoái chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn cùng Mạn Mạn nhà chúng ta so tài thính lực!” “Kết quả thì sao?” Vương Bàn Tử vẻ mặt hứng thú hỏi.

“Cậu nói xem?

Đương nhiên Mạn Mạn nhà chúng ta thắng rồi!" "Cậu ta và Mạn Mạn đều có thiên phú dị bẩm, lại thêm uống thuốc cải tạo sau này, huấn luyện cường độ cao, mới có thể đạt được trình độ này." "Nói là Thính Lôi thăm mộ, thực ra chính là dựa vào âm thanh để thăm dò vị trí mộ huyệt." "Quan trọng nhất, vẫn là dựa vào khả năng phân biệt âm thanh!" "Từ các loại âm thanh được phóng đại, tìm thấy thông tin mình muốn!" "Tuy nhiên để nói sánh ngang với Mạn Mạn, thì không thể nào!" "Thằng nhóc này cùng lắm chỉ có thể nghe được âm thanh trong vòng năm trăm mét, nhưng Mạn Mạn ít nhất là hơn nghìn mét." Lời Tô Cảnh vừa dứt, đặt tài liệu trong tay xuống.

Chỉ có điều còn một câu chưa nói, chính mình còn từng chỉ điểm cho thằng nhóc này vài câu.

Vương Bàn Tử gật đầu tiếp lời.

"Cũng đúng!" "Hắn làm sao mà bằng chị dâu được!" "Tuy nhiên, nếu nói khoác một chút, đây chính là một máy nghe trộm di động!" Nghe thấy vậy, Ngô Tà không khỏi bật cười.

"Tốt thật!

Chẳng phải giống con dơi sao?" "Con dơi?

Sao mà con dơi lợi hại bằng được!

Còn cấp cho hắn mặt mũi nữa chứ!" Vương Bàn Tử nhổ hạt dưa, nhướng mày nói. …… Còn lúc này, bên ngoài ga tàu hỏa Bình Hà.

Một thanh niên kéo vali kéo màu bạc, mặc vest kẻ sọc bước ra khỏi ga.

Để tóc dài ngang vai, buộc ra sau gáy, dung mạo gầy gò, đeo một chiếc ba lô đen.

Chính là Lưu Tang mà Vương Bàn Tử nhắc đến!

Mặc dù đeo tai nghe, nhưng những âm thanh ồn ào của người qua lại bên ngoài ga tàu hỏa cũng không ngừng ù vào tai hắn.

Vừa ra ngoài, hắn liền chạy đến bên thùng rác nôn mửa.

Chỉ riêng điểm này, hắn đã không bằng Thanh Thanh Mạn.

Dù sao Tô Cảnh cũng không ít lần dạy cô cách kiểm soát, Thanh Thanh Mạn hoàn toàn có thể tự chủ động lọc bỏ những âm thanh đó, hệt như người bình thường.

Khó khăn lắm mới ổn định lại, Lưu Tang mới từ từ đứng dậy.

Chương 337

Lấy khăn giấy ra lau miệng, tiếp tục đi ra ngoài. …… "Đón cao nhân!

Đón cao nhân!" Khảm Kiên dẫn theo hai thuộc hạ, ngồi trên nắp ca-pô xe, bên cạnh còn dựng một tấm bảng viết "Đón cao nhân".

Thấy Lưu Tang, một thuộc hạ lập tức mắt sáng lên.

"Hắc!

Nhìn xem kìa!

Có phải là cao nhân mà chúng ta cần đón không?" "Cao nhân nhà ai lại ăn mặc như thế?

Đó là một môi giới bất động sản được không?" Lời Khảm Kiên vừa dứt, đã thấy Lưu Tang đi đến gần, trực tiếp kéo vali kéo đến chân một thuộc hạ.

"Nhị gia bảo các cậu đến à?" "Anh chính là cao nhân đó sao?" "Đi thôi!

Đừng chậm trễ thời gian!" "Tôi nghe nói, Tô gia cũng ở đó sao?" Lưu Tang vừa nói, vừa tháo ba lô xuống, ném cho thuộc hạ còn lại.

"Đương nhiên, Tô gia cũng có hứng thú với Địa cung Vua biển Nam Hải!" "Lại thêm Nhị gia thịnh tình mời, tự nhiên đã đến rồi!" Khảm Kiên nói xong, sắc mặt Lưu Tang vui mừng.

"Đi nhanh!" Hắn ném lại một câu, liền nhanh chóng lên xe.

"Vội thế sao?" Khảm Kiên ngẩn người một lát, sau đó cũng gọi mấy người cùng lên xe, trực tiếp lái về phía doanh trại.

Mấy năm nay, Lưu Tang tự cho mình thính lực siêu phàm, trong

giới đồ cổ cũng coi như làm ăn phát đạt, tự nhiên kiêu căng ngạo mạn.

Đặc biệt là đối với thính lực của mình!

Nhưng nghe người ta nói, Thanh Thanh Mạn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó mới là cao thủ thực sự trong lĩnh vực này!

Lưu Tang tự nhiên không phục, vì vậy năm ngoái liền đến Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn tìm Thanh Thanh Mạn so tài một chút.

Kết quả, bất kể là ở phương diện nào, đều không bằng người ta.

Quan trọng nhất, cô ta mạnh hơn mình ở chỗ, có thể vào lúc không cần thiết, tự động lọc bỏ những âm thanh đó, hệt như người bình thường.

Đây mới là điều Lưu Tang khao khát nhất!

Vốn dĩ, chỉ cần có thể học được kỹ năng này, bất kể phải trả giá thế nào mình cũng có thể chấp nhận.

Nhưng chẳng đặng lòng người ta căn bản không dạy, nói là Tô gia không đồng ý.

Lưu Tang tự nhiên biết người ta nói là ai, chính là Tô gia nổi tiếng trong giới!

Tô Cảnh!

Vì vậy, hắn liền túc trực ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cuối cùng cũng gặp được Tô Cảnh.

Hơn nữa vừa gặp mặt, hắn đã nói ra hiện trạng và những vấn đề mình đang gặp phải.

Lập tức khiến Lưu Tang kinh ngạc đến mức tôn sùng!

Ngay tại chỗ muốn bái sư, nhưng Tô đại quan nhân có thói quen nhận đồ đệ nam từ bao giờ?

Tùy tiện chỉ điểm vài câu, liền đuổi hắn rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng rõ ràng, Lưu Tang thông qua sự chỉ điểm của Tô Cảnh để vận dụng thính lực của mình, rõ ràng đã học được không ít điều.

Nếu không thì sao lại phấn khích đến vậy, đây chính là thần tượng số một của mình!

Lần này đến giúp Ngô Nhị gia, chẳng phải là có thể ở bên Tô gia nhiều thời gian hơn sao?

Biết đâu có thể khiến sự chân thành của mình cảm động, nhận mình làm đồ đệ sao?

"Cái thằng này nổi danh không phải nhờ thính lực đâu!

Mà là cái thằng này nó tà tính đến mẹ kiếp luôn!

Mẹ của Lưu Tang chết vì khó sinh, bố nó đưa nó về quê, nửa đường thì bị một bà cô mù bắt đi!

Bà cô mù này có thính lực khác người thường, là thuận phong nhĩ nổi danh khắp vùng Tây Bắc!

Thằng Lưu Tang này, sống cùng bà cô mù lâu ngày, nó đã học được cái thính lực dị thường đó!"Trong lều, Vương Bàn Tử đang kể câu chuyện về Lưu Tang một cách sinh động, nhưng không hề hay biết Lưu Tang, người đã đến trại, đang lắng nghe."Sau đó thì sao?" Ngô Tà tỏ vẻ khá hứng thú, tiếp lời hỏi."Sau đó à, cái thằng nhãi Lưu Tang này lớn lên, khóc lóc đòi đi tìm bố, đi đâu cũng kêu tìm bố của tôi!

Mà đừng nói, sau này nó thật sự tìm được!

Bố nó không nhận nó!

Ngài đoán sau đó thì sao?

Cái thằng nhãi Lưu Tang này vậy mà phóng hỏa thiêu chết bố nó!

Ngài nói cái thằng này có tà tính không!" Vương Bàn Tử nói xong, Tô Cảnh không nhịn được bật cười."Thật hay giả đấy?" "Ngài đừng không tin!

Tôi nói đây là sự thật trăm phần trăm!" Vương Bàn Tử ngồi ở góc, vừa nhâm nhi hạt dưa, hệt như bà thím già ngồi ở cổng làng buôn chuyện cô Bảy dì Tám.

Nói năng thì rành mạch đâu ra đấy.Nhưng lúc này, bên ngoài lều đột nhiên vọng tới một giọng nói.

"Trăm phần trăm sự thật?

Cái gì là trăm phần trăm sự thật?" Vừa dứt lời, Ngô Nhị Bách liền vén rèm cửa bước vào."Hắc hắc, tôi nói ngài đẹp trai trăm phần trăm sự thật!" Vương Bàn Tử đứng dậy, vội vàng nịnh nọt.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn liền cứng lại, chỉ thấy một thanh niên gầy gò mặc âu phục kẻ ô từ sau lưng Ngô Nhị Bách bước ra.

Hắn nhìn Vương Bàn Tử, trong mắt ẩn chứa vẻ giận dữ."Giới thiệu một chút, đây là cao nhân tôi tìm được, Lưu Tang!" "Đây là Bàn Tử, Ngô Tà..." "Còn vị này chắc hẳn cậu đã biết!" Lưu Tang gật đầu, sau đó đi đến trước mặt Tô Cảnh, cung kính cúi chào."Tô gia, lại gặp ngài rồi!" "Hắc!

Tô gia, ngài quen cái thằng này à?" "Không cần đa lễ!" Hướng về phía Lưu Tang gật đầu, Tô Cảnh lúc này mới nói với Bàn Tử.

"Năm ngoái từng gặp một lần ở Tân Nguyệt Phạn Điếm."Tô gia, ngài là thần tượng của tôi, có thể chụp chung một tấm ảnh được không?" Lưu Tang lúc này, tỏ ra vô cùng kích động.

Nhìn dáng vẻ hắn, mọi người nhìn nhau."Nhị thúc, xem ra cao nhân ngài tìm được còn là fan cuồng của Tô gia đấy!" Bàn Tử nói

nhỏ.

Ngô Nhị Bách: "....."Nhìn dáng vẻ của thằng nhóc này, Tô Cảnh cũng không nỡ từ chối.

Chỉ đành cười gật đầu."Tiểu Thiền, Mặc Ngọc, hai em nhường chỗ cho cậu ấy!" Hai cô gái ngoan ngoãn né sang một bên.

Lưu Tang vội vàng lấy điện thoại ra xoay người, chụp một tấm tự sướng, nhưng vẫn đứng trước sau với Tô Cảnh, cách nhau khá xa."Tô gia, nếu lần hành động này có gì không đúng, tôi mong ngài có thể chỉ điểm thêm!" Lưu Tang cẩn thận cất giữ bức ảnh quý giá, sau đó mới quay đầu cung kính nói.

Nếu thật sự có thể nhận được vài lời chỉ điểm, chuyến đi này của hắn coi như kiếm lớn rồi!Được thôi!

Đứa trẻ này có chí tiến thủ, Tô Cảnh cũng coi như nâng đỡ hậu bối.

Sau này có cơ hội có thể để người dưới tiếp xúc, để hắn giúp mình làm việc.

Tô đại gia đây từ trước đến nay chưa từng làm ăn lỗ vốn...

Thằng nhóc này là nhân tài, bồi dưỡng tốt rồi, có thể dùng vào việc lớn!Lưu Tang phấn khích gật đầu, sau đó kéo vali hành lý bước vào hai bước.

Ánh mắt hắn hướng về Tiểu Ca đang nghỉ ngơi tựa đầu giường.

Lấy điện thoại ra chụp lia lịa năm tấm ảnh liên tiếp."Nhị gia, hóa ra vị này không những là fan cuồng của Tô gia, mà còn là fan cuồng của Tiểu Ca nữa chứ!" "Kiểu gì gặp ai cũng muốn chụp hai tấm ảnh à?" "Cậu xóa đi!

Tôi là người quản lý của Tiểu Ca đó!" "Đã trả tiền đâu mà cậu

dám chụp?" Vương Bàn Tử tức giận nói.Nghe vậy, Lưu Tang mới thờ ơ liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái.

"Béo chết tiệt, câm miệng cho tôi!" "Tôi đoán mấy người còn chưa biết đâu, lần này Ngô Tà đến, bên ngoài có người đang cá cược đó!" "Tỷ lệ cược của mấy người là một ăn bảy!

Tất cả mọi người đều đặt cược Ngô Tà không lên được!" Lưu Tang nói xong, Vương Bàn Tử liền cười toe toét.

"Sao nào, thằng nhãi kia?

Cậu cũng đặt cược chúng tôi không lên được à?" "Đó là vì bọn họ không biết Tô gia ra tay, còn tỷ lệ cược một ăn bảy nữa chứ!" "Bàn gia đây sẽ đặt toàn bộ gia sản lên đó, cho bọn chúng thua chết!""Được rồi!" "Đừng có như trẻ con nữa, lẽ nào còn muốn đánh nhau à?" "Mau chuẩn bị làm việc đi!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, hai người lập tức im bặt.

"Ái!

Được được!" "Làm việc ngay đây!" Vương Bàn Tử cười hì hì đáp một tiếng, sau đó lườm Lưu Tang một cái.

"Không nghe thấy à?

Tô gia bảo mau làm việc đi, đừng có lề mề nữa!" Tô Cảnh không để ý đến hai người này, trực tiếp dẫn hai cô gái ra khỏi lều.

Ngô Nhị Bách cũng đi theo.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử liền lôi Ngô Tà và Tiểu Ca lải nhải bước ra."Tiểu Ca cậu thấy không?

Cái thằng nhãi Lưu Tang này học cậu xăm mình đấy!" "Xăm chưa xong mà không phải là không tôn trọng cậu sao?" Lưu Tang đi theo phía sau, cũng không thèm để ý đến tên Béo này.

Hắn cầm một thứ giống cái chum đất đi ra.

Sau đó chôn xuống đất, bắt đầu dùng thiết bị để lắng nghe.

Mọi người dựa vào xe, nhìn Lưu Tang thao tác ở đó.

“Nhìn cái thằng cháu này, biết cách ra vẻ chưa?” Vương Bàn Tử vừa nhâm nhi hạt dưa, vừa chế giễu một câu.Tô Cảnh liếc hắn một cái, thản nhiên nói.

“Béo này, cậu biết đó là thứ gì không?” “Thử tôi đấy à?

Chương 338

Tô gia!" Vương Bàn Tử cười toe toét, sau đó quan sát một lát.

"Thứ đó, là bô đi tiểu à?" Tô Cảnh liếc trắng mắt nhìn hắn.

"Bảo cậu không có kiến thức thì cậu lại không vui!

Thứ đó gọi là Địa thính, đã tồn tại từ thời Chiến Quốc rồi!

Khi đánh trận, có thể nghe được tiếng vó ngựa của quân địch!" Vương Bàn Tử ngớ người ra.

"Hắc, thật sự đã mở mang tầm mắt!"Thấy hắn ngồi nghe ở đó cả nửa ngày, Ngô Nhị Bách liền lên tiếng hỏi.

"Thế nào rồi?

Có phát hiện gì không?" "Không được rồi, Nhị gia, chôn sâu quá!

Cần thêm người, phải phá nổ để định vị sóng âm!" Ngô Nhị Bách gật đầu, vẫy tay về phía Vương Bàn Tử và mấy người kia.

"Lại đây, nghe đây...

Từ bây giờ, và cả mấy đứa nữa, đều nghe chỉ huy của cậu ấy!" Nói xong, điện thoại của Ngô Nhị Bách đột nhiên vang lên một tiếng thông báo.

Mở ra xem một cái, ông mới nhìn về phía Tô Cảnh.

"Tô gia, Hắc Hạt Tử có tin nhắn rồi!

Ngài qua đây giúp tôi xem một chút!" Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, sau đó đi theo Ngô Nhị Bách trở về lều.Bên ngoài, Lưu Tang đang chỉ huy Ngô Tà và những người khác chôn ống mìn theo các điểm định vị, làm việc hăng say.

Trong lều, Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh ngồi đối diện nhau.

Cầm một tấm ảnh vừa được in ra từ máy in, quan sát một lát, Ngô Nhị Bách liền đưa cho Tô Cảnh.

“Tô gia, cái tai đồng này bị Tiêu Lão Bản giấu cực kỳ sâu, nhưng vẫn bị Hắc Hạt Tử trộm ra được!

Ngài xem giúp tôi xem thứ này có ý nghĩa gì?” Nghe vậy, Tô Cảnh gật đầu, sau đó nhận lấy và cẩn thận quan sát.“Những lỗ tai trên tai đồng này, chắc là dùng để định vị!

Các hoa văn trên đó, đại diện cho sông ngầm!

Thứ này, gọi là Hà Nhĩ, ghi lại vị trí của sông ngầm!

Nếu tôi không nhầm, Tiêu Lão Bản này hẳn là đang tìm Nam Hải Lạc Vân Quốc, quốc vương của đất nước này chính là Nam Hải Vương!

Cổ quốc này được kết nối bởi sông ngầm, Tiêu Lão Bản chắc chắn muốn thông qua sông ngầm để tìm đến cổ quốc này!” Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó nhíu mày nói.“Nhìn địa hình trên Hà Nhĩ này, hẳn là nằm trong rừng rậm phía Bắc Đông Nam Á!

Theo lý mà nói thì phải ở biên giới duyên hải Đông Nam, hai nơi này chắc chắn có liên quan với nhau!

Địa phương đó nhất định có truyền thuyết đặc biệt hoặc dị tượng!

Tôi sẽ liên hệ Hắc Hạt Tử, bảo hắn qua đó điều tra một chút!” Ngô Nhị Bách nói rồi, liền định gọi điện cho Hắc Hạt Tử.

Nhưng lại bị Tô Cảnh ngăn lại.“Khoan đã!

Nhị gia, ngài không thấy, chuyện này tiến triển quá thuận lợi sao?” Ngô Nhị Bách là cáo già, vừa nghe đã hiểu ngay, hai mắt liền lộ ra một tia tinh quang.

“Ngài nói là?” “Ừ!” Tô Cảnh gật đầu.

“Cái Hà Nhĩ này rất rõ ràng là manh mối quan trọng nhất để tìm Nam Hải Lạc Vân Quốc, tại sao Hắc Hạt Tử lại có thể dễ dàng lấy được như vậy?

Có lẽ, đây là cái bẫy mà Tiêu Lão Bản giăng ra, mượn tay chúng ta để tìm ra thông tin ẩn giấu trong Hà Nhĩ này!” Ngô Nhị Bách nhếch miệng cười.“Vậy nếu đã như thế, chúng ta cứ tương kế tựu kế!

Tôi có linh cảm, chuyện hắn và lão Tam mất tích, có lẽ có một mối liên hệ nào đó!” Tô Cảnh cũng hơi cong môi.“Cứ để Hắc Hạt Tử đi điều tra trước đã, nhưng, sau khi tìm được manh mối, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, một khi phát hiện có chỗ nào bất ổn, hãy bảo hắn lập tức thông báo cho chúng ta!

Đợi sau khi thám hiểm xong địa cung, chúng ta lập tức lên đường đến Đông Nam Á!

Tiêu Lão Bản này muốn tọa thu ngư ông chi lợi, vậy chúng ta sẽ cho hắn một đợt phục kích ngược!

Đúng ý tôi!” Ngô Nhị Bách đáp một tiếng, sau đó liên hệ với Hắc Hạt Tử.Đợi đến khi trăng tròn treo cao, Lưu Tang chỉ huy mọi người mới hoàn thành công tác chuẩn bị.

Tô Cảnh đang đứng ngoài lều, nhìn họ thao tác.

“Chủ nhân, trời lạnh rồi, khoác thêm áo vào đi ạ!” Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn Mặc Ngọc từ trong lều bước ra.

Mặc Ngọc cầm một chiếc áo khoác choàng lên vai Tô Cảnh.

“Ừ!

Một lát nữa tôi chuẩn bị xuống mộ, Tiểu Thiền, Mặc Ngọc, hai em cứ ở lại phía trên!

Nhớ chú ý cảnh giới, nếu có thứ gì đó chạy ra từ mộ, tuyệt đối giết không tha!" Tô Cảnh siết chặt chiếc áo khoác Mặc Ngọc choàng lên, dặn dò hai cô gái một câu.

"Vâng, phu quân ~"Tô Cảnh đang nói chuyện với hai cô gái thì bên Lưu Tang cũng bắt đầu hành động.

"Những người không liên quan tránh ra!" Lưu Tang cầm bộ đàm hô một tiếng.

Mọi người liền nhanh chóng tránh xa chỗ chôn ống mìn.

"Thiên Chân, chúng ta cũng ở lại, Bàn gia đây muốn xem cái thằng này có thể giở trò gì mèo quấy?" Vương Bàn Tử ngồi trên vali, vừa nhâm nhi hạt dưa vừa khinh thường nói.

Ba người bọn họ đều ở lại đó, còn những người khác thì rút lui hết ra xa."Chuẩn bị nổ!" Lưu Tang cầm thiết bị, áp sát vào Địa thính.

"Năm, bốn..." Theo tiếng đếm ngược kết thúc, hắn trực tiếp nhấn công tắc.

Các ống mìn được chôn thành một vòng tròn lần lượt phát nổ.

Nhưng sau khi kết thúc, sắc mặt Lưu Tang liền trầm xuống.

Trên bầu trời, vô số loài chim bay đến, dường như bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó, từng con từng con đều rơi thẳng từ trên trời xuống.

Thậm chí có con còn đâm đầu vào vách núi gần đó, tự sát.

Biến cố đột ngột này khiến Ngô Nhị Bách và những người từ trong lều bước ra cũng có sắc mặt trầm trọng.

"Chết tiệt!

Trong địa cung dường như có thứ gì đó, bị tiếng nổ kích động phát ra sóng âm thứ cấp!" "Chạy mau!" Lưu Tang hét lớn một tiếng, sau đó liền nhanh chóng chạy về phía này, ba người Ngô Tà cũng dùng hết

sức bình sinh mà chạy.

Nhưng kèm theo một trận đất rung núi chuyển, nền đất đột nhiên sụt lún, bốn người đó đều rơi xuống.

“Ngô Tà!” Ngô Nhị Bách lo lắng hô một tiếng.

Thấy dáng vẻ của ông, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Đừng lo lắng, Nhị gia!

Tôi sẽ đi xuống thám hiểm, tìm cơ hội gửi tín hiệu định vị cho mọi người!” Lời vừa dứt, thân hình Tô Cảnh khẽ lóe lên, cả người như tên rời cung lao xuống.

Sau đó, hắn nhảy vọt một cái, lao xuống khe nứt sụt lún.

“Tô gia!” “Cái này...” Ngô Nhị Bách nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mặc Ngọc.

“Nghe phu quân tôi nói!

Không cần lo lắng!” Nói xong, cô liền cùng Mặc Ngọc trở về lều nghỉ ngơi.

Dù sao, với thực lực của phu quân cô, cũng không thể gặp phải nguy hiểm gì!

“Đừng ngẩn ra nữa, mau cứu người!” Ngô Nhị Bách hô một tiếng, mọi người liền bắt đầu hành động.Còn lúc này.

Tô Cảnh đã nhảy xuống dưới, vừa vặn rơi xuống cạnh Ngô Tà.

“Tô gia!

Sao ngài cũng xuống đây rồi?” Thấy Tô Cảnh, Ngô Tà gạt cát trên người bò dậy.

“Vụ nổ làm sụt lún nền đất, vừa hay mở ra một con đường tiến vào địa cung Nam Hải Vương.” “Tôi đương nhiên phải xuống xem

rồi, thế nào, cậu không sao chứ?" "Tôi không sao, Tiểu Ca với Bàn Tử họ đâu rồi?" Ngô Tà xua tay, sau đó nhìn quanh.

Rất nhanh, hắn liền dừng mắt tại một đống cát, nhìn thấy một góc áo lộ ra trên đống cát.

Ngô Tà trong lòng giật mình, vội vàng chạy tới, vừa đào vừa gọi.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!" "Đừng có gọi nữa, Béo chết tiệt mệnh cứng, chưa chết đâu!" Nhưng bên cạnh truyền đến một giọng nói, lập tức khiến Ngô Tà trong lòng giật mình.

Hắn quay đầu nhìn một cái, mới thấy Lưu Tang đang đi tới.

"Tô gia!" Hướng về phía Tô Cảnh gật đầu, Lưu Tang lúc này mới lại dừng mắt trên người Ngô Tà.

Hắn đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

"Béo chết tiệt chưa chết, nhưng Ngô Tà cậu sắp chết rồi!" Nghe vậy, Ngô Tà lập tức ngớ người.

"Tôi chỉ nói với Tiểu Ca và Tô gia, sao cậu lại biết?" "Tai hắn có thể nghe ra được!" Tô Cảnh vỗ vỗ vai Ngô Tà, thản nhiên nói.

Lưu Tang gật đầu.

"Không sai!

Chương 339

Ngô Tà, tôi có một câu hỏi, cậu sắp chết rồi, tại sao còn muốn xuống đây?" "Tôi có lý do bất khả kháng phải đến, Lưu Tang, tôi hy vọng cậu giúp tôi giữ bí mật!

Cho dù cậu có nói với người khác, tôi cũng sẽ không thừa nhận đâu!" Lưu Tang nhìn Tô Cảnh hỏi ý kiến, thấy anh gật đầu.

Hắn lúc này mới đồng ý.

"Được rồi được rồi!

Dù sao đây là chuyện của cậu, tôi cũng không quản được!

Tô gia, sao ngài cũng xuống đây rồi, có cách nào lên không?" Nghe vậy, Tô Cảnh thu lại ánh mắt đang đánh giá xung quanh.

"Cách lên thì luôn có thôi, cho dù chúng ta không tìm, Nhị gia cũng sẽ nghĩ cách cứu chúng ta lên!

Đã xuống đến đây rồi, đương nhiên phải thám hiểm cái địa cung Nam Hải Vương này!

Đừng có lề mề ở đây nữa, chúng ta mau đi thôi, lát nữa chỗ này sẽ xảy ra sụt lún lần hai, bùn cát sẽ đổ ập xuống, không đi là không đi được nữa đâu!" "Vậy mau đi thôi!

Tô gia, từ sau khi được ngài chỉ điểm, khả năng phân biệt âm thanh của tôi lại thăng tiến không ít, chúng ta tìm một chỗ an toàn trước, tôi lắng nghe kỹ một chút, là có thể nghe ra được đại khái bố cục của địa cung này!" Nghe Tô Cảnh nói xong, Lưu Tang gật đầu, cười hì hì nói.

"Không được!

Tô gia, Tiểu Ca và Bàn Tử vẫn chưa tìm thấy mà?" "Yên tâm, tôi vừa nghe một chút, họ không sao đâu..." Thấy Ngô Tà sốt ruột, Lưu Tang thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, liền nghe thấy tiếng của Bàn Tử.

"Tào tào tào!

Thiên Chân!

Mày đâu rồi?

Mau giúp tôi với, có gián biển!" Sau đó, mấy người liền thấy Vương Bàn Tử càu nhàu đi về phía này.

Hắn không ngừng cào gãi trên người, sau đó trực tiếp thò tay vào quần, lôi ra một con gián biển to lớn.

Rồi nhảy lên dậm mạnh hai chân.

"Chết tiệt!

Suýt nữa thì Bàn gia đây tuyệt hậu rồi!" Nhổ một bãi nước bọt, Vương Bàn Tử chửi bới.

Thao tác này khiến mấy người không nhịn được bật cười.

"Tô gia, ngài cũng xuống đây rồi à?" "Thiên Chân, có thấy Tiểu Ca không?" "Không à?

Tiểu Ca không ở cùng cậu sao?" Nhưng, lời Ngô Tà vừa dứt, mọi người liền thấy Tiểu Ca từ đằng xa đi tới.

"Đi theo tôi, tôi tìm thấy lối ra rồi!" Tiểu Ca thản nhiên nói một câu, sau đó liền quay đầu đi về phía sau, mọi người vội vàng đi theo.

"Ngay phía trước rồi!" Tiểu Ca chỉ chỉ về phía trước, sau đó Tô Cảnh liền thấy một hang động.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lại có một trận đất rung núi

chuyển.

Vách đá hai bên bắt đầu khép lại, bùn cát phía trên bắt đầu đổ ập xuống.

“Mau vào!

Ngô Tà, bắn tín hiệu cho tam thúc cậu!” Tô Cảnh hô một tiếng, mọi người liền nhanh chóng chạy về phía trước.

Ngô Tà lấy súng tín hiệu ra, trực tiếp bắn một phát lên trời.

Nhưng lúc này, Tô Cảnh lại đột nhiên nghe thấy Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Sau đó liền thấy hắn dẫm hụt chân, lăn vào một hang động.

“Bàn Tử!” Ngô Tà lo lắng hô một tiếng, nhưng nào ngờ bùn cát đổ ập xuống, cũng không có cách nào qua được, trực tiếp bị Tô Cảnh kéo vào một hang động.

Tiểu Ca cũng kéo Lưu Tang, tiến vào một hang động khác.

Sau đó, khe nứt do vụ nổ gây ra này, liền bị lấp kín hoàn toàn.

Trên nền đất chỉ còn lại một khe nứt đen kịt rộng chưa đến nửa mét.

Quả đạn tín hiệu bắn ra, cũng giúp Ngô Nhị Bách định vị được vị trí Tô Cảnh và mấy người kia tiến vào địa cung.

Phía trên công tác cứu hộ bắt đầu rầm rộ, Tô Cảnh cũng đã tìm thấy cánh cổng lớn của địa cung Nam Hải Vương!“Khụ khụ!” “Tô ca, đây là đâu?” “Tiểu Ca với Bàn Tử họ đâu rồi?” Từ dưới đất bò dậy, Ngô Tà ho khan hai tiếng, cầm đèn pin nhìn quanh.“Địa cung Nam Hải Vương!

Không cần lo lắng, họ cũng chắc là đã vào rồi, chỉ là không ở cùng một chỗ với chúng ta thôi!

Tai của Lưu Tang có thể nghe được âm thanh cách xa nhất năm trăm mét!

Cứ vào trước đi, cậu dùng tiếng gõ mật mã liên lạc với họ, rất nhanh sẽ hội hợp được thôi!" Tô Cảnh nhìn tấm biển trên cổng đá, thản nhiên nói."Được!" Ngô Tà gật đầu.

Tô Cảnh trực tiếp đẩy cánh cửa đá ra, sau đó dẫn Ngô Tà bước vào.

Bên trong là một hành lang chằng chịt các ngả.

Vừa đi, Ngô Tà vừa gõ lên vách đá, dùng phương thức liên lạc độc đáo của mình để liên hệ với Bàn Tử.

Tô Cảnh thì cẩn thận quan sát xung quanh.

Vị trí hiện tại chắc vẫn còn ở ngoại vi địa cung, chưa đi vào khu vực lõi thực sự.

Những hành lang chằng chịt bên ngoài này, hệt như một mê cung.

Nếu không tìm được lộ tuyến chính xác, chỉ có thể loanh quanh mãi ở bên ngoài.

Hơn nữa, trong hành lang này, cứ cách một đoạn lại đặt một bức tượng Lôi Công.

Chúng hẳn được chế tác từ loại đá đặc biệt, phát ra dao động năng lượng có thể khiến người ta sinh ra ảo giác một cách vô thức.

Nếu không tìm cách tránh né, thì chỉ có thể dưới ảnh hưởng của ảo giác mà cứ loanh quanh mãi ở ngoại vi địa cung."Ngô Tà, lại đây!" "Sao thế?

Tô ca?" Nghe Tô Cảnh gọi mình, Ngô Tà nghi hoặc đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Sau đó liền thấy Tô Cảnh giơ tay vẽ hư không hai cái, trực tiếp

điểm vào giữa trán mình.

Lập tức Ngô Tà liền cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, dường như vừa trút bỏ được gánh nặng nào đó.

Đầu óc trở nên tỉnh táo chưa từng có.

"Cái này?" "Đừng nhìn chằm chằm vào tượng Lôi Công, thứ này có thể ảnh hưởng đến đại não con người, sẽ sinh ra ảo giác!

Vừa nãy tôi đã niệm một Thanh Tâm Chú cho cậu, sau này chú ý một chút là được!" Ngô Tà trong lòng giật mình, sau đó có chút cảm kích nhìn Tô Cảnh một cái.

"Vâng!"Hai người tiếp tục đi về phía trước, đến một hành lang khá rộng rãi.

Trên tường còn có một lỗ thông gió bị rào đá phong bế lại.

Nhưng lúc này, trong lỗ thông gió đột nhiên vang lên một tràng âm thanh sột soạt.

Lập tức thu hút ánh mắt của hai người.

Rất nhanh, từng con gián biển to lớn từ lỗ thông gió và các khe nứt trên sàn bò ra.

Ngô Tà vội vàng giơ chân đạp.

Nhưng, số lượng gián biển ngày càng nhiều, rất nhanh đã bò đầy cả hành lang, Tô Cảnh trực tiếp kéo Ngô Tà đẩy vào một góc.

Rất nhanh, đàn gián biển như một dòng lũ đỏ chiếm lĩnh toàn bộ hành lang, may mà Tô Cảnh không mắc chứng sợ đám đông.

Nhưng vẫn không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Anh búng tay một cái, một đốm lửa xanh u tối rơi xuống chân, sau đó lập tức khuếch tán, nhanh chóng nuốt chửng những con gián biển

này.

Thấy vậy Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi!” Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, sau đó liền dẫn Ngô Tà tiếp tục đi sâu vào hành lang.Suốt dọc đường lại thấy không ít tượng Lôi Công.

Nhưng lại không thấy nhiều gián biển.

Rõ ràng cả khu vực này đã bị Tô Cảnh một mồi lửa thiêu sạch.

“Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người có ở đây không!” Ngô Tà tiếp tục gõ lên vách đá.

Khác với trước đây, lần này rất nhanh nhận được hồi đáp.

“Tôi là Bàn Tử!” Nghe ra ý nghĩa của tiếng gõ mật mã, sắc mặt Ngô Tà vui mừng!

“Tô ca, Bàn Tử ở gần đây!” Nói rồi, hắn trực tiếp lên tiếng hô.

Khoảng cách mà tiếng gõ mật mã có thể truyền được là một trăm mét, Bàn Tử tự nhiên sẽ không ở quá xa.

“Bàn Tử!

Cậu ở đâu?” Rất nhanh, liền nhận được hồi đáp của Bàn Tử.

Chương 340

“Thiên Chân!

Thiên Chân!

Cậu đâu rồi?” “Bàn Tử, cậu ở đâu vậy?” Ngô Tà vừa gọi vừa chạy về phía có tiếng vọng lại.

Tô Cảnh thì không nhanh không chậm đi theo phía sau.

“Thiên Chân, tôi chắc là ở khá gần cậu!” “Cậu ở cùng ai đó?” “Cùng tôi!” “Tô gia?” “Bàn Tử, cậu đứng yên đó đừng động, tôi tìm thấy cậu rồi!” Tô Cảnh nói một câu, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, anh đi đến một góc, sau đó nhấc chân dùng sức dẫm một cái, sàn nhà nứt ra từng tấc, rồi sụp xuống.“Hay lắm, Tô gia, hóa ra các ngài ở phía trên à?” Ngô Tà chạy tới, cầm đèn pin chiếu xuống dưới.

Sau đó liền thấy Bàn Tử cà nhắc đi tới.

“Bàn Tử, cậu không sao chứ?” “Có chuyện chứ!

Nuốt mấy ngụm bùn rồi!

Ợ hơi cũng toàn mùi bùn!

Chân còn không chịu thua kém, bị trẹo một cái, lát nữa cậu phải xoa bóp cho tôi đấy!” Vương Bàn Tử nhíu mày nói.“Cậu xuống đây bao lâu rồi?” “Ngã dập mông rồi, tôi biết đâu!

Tiểu Ca không ở cùng cậu sao?” “Không, nhưng tôi đã bắn tiếng gõ mật mã cho cậu ấy rồi!

Chắc là ở cùng Lưu Tang!” Ngô Tà lắc đầu, sau đó giải thích một câu.

“Địa cung này, hẳn là có cấu trúc đa tầng, vị trí hiện tại của chúng ta vẫn là hành lang tiền điện, Bàn Tử cậu lên đây trước đã!

Chúng ta hội hợp trước, rồi thám hiểm sâu vào bên trong!” “Được thôi, Tô gia, ngài kéo tôi một tay!” Tô Cảnh gật đầu, cúi xuống đưa tay ra, sau đó nhẹ nhàng nhấc Vương Bàn Tử lên.

Nhưng lúc này mới phát hiện, bụng hắn phình to như người có bầu!“Tôi nói Bàn Tử, bụng cậu giấu cái thứ gì vậy?” Ngô Tà nhìn hai lần, có chút cạn lời hỏi một câu.

“Lại đây lại đây, các cậu xem này!” Vương Bàn Tử cười hì hì, như khoe báu vật, lấy thứ giấu trong quần áo ra.

“Bàn gia tôi lần này chịu tội lớn như vậy!

Nhất định phải có thu hoạch chứ!

Nếu không thì nửa đời sau, chắc chắn sẽ sống trong day dứt!

Đây là một pho tượng Lôi Công tôi tìm thấy ở dưới đó, bằng vàng đấy!

Lần này Bàn gia tôi phải phát tài rồi!” Nhìn dáng vẻ phấn khích của Vương Bàn Tử, Tô Cảnh và Ngô Tà nhìn nhau, đều nhịn cười với vẻ mặt kỳ quái.“Bàn Tử, cậu chắc chắn đây là tượng Lôi Công bằng vàng không?” “Chắc chắn!

Mắt tôi cậu còn không biết sao?

Tinh tường lắm!

Một trăm phần trăm vàng ròng!” Nghe Ngô Tà nghi ngờ mình, Vương Bàn Tử kích động nói.

Tô Cảnh bất lực lắc đầu, sau đó lại dùng không khí vẽ ra một đạo phù lục màu vàng, ấn vào giữa trán Vương Bàn Tử.

“Cậu xem lại đi!” Vương Bàn Tử ngớ người, sau đó đột nhiên

chớp chớp mắt.

Lại nhìn pho tượng Lôi Công đang cầm trong tay.

Hắn trực tiếp bị dọa cho giật mình la làng.

“Mẹ kiếp!

Cái thứ quỷ quái gì vậy!” Pho tượng Lôi Công vốn dĩ vàng chói lọi, vậy mà lại biến thành một cái đầu người tròn trĩnh!

Máu thịt khô héo, màu xanh xám, hốc mắt trũng sâu.

Lúc này, trong lòng Vương Bàn Tử như có vạn con ngựa bùn cỏ chạy qua.

Hắn khổ sở nhăn mặt, sụp đổ nói.

“Báu vật của tôi sao lại biến thành cái thứ này chứ?” “Lúc cậu xuống dưới, có phải đã nhìn thấy không ít tượng đá Lôi Công không?” “Những bức tượng đó chất liệu đặc biệt, có tác dụng gây ảo giác!” Vương Bàn Tử chửi bới lia lịa.

“Mẹ kiếp, tôi nói sao mấy cái tượng đó nhìn có hơi quỷ dị!

Nếu không phải quá nặng, vốn dĩ còn định khiêng một cái ra ngoài!

May mà Bàn gia không khiêng!

Đúng là đồ xui xẻo!”Ngô Tà không nhịn được bật cười.

“Được rồi, đừng lải nhải nữa!

Chúng ta đi sâu vào trong thám hiểm đi, tôi trước đó đã bắn tín hiệu cho nhị thúc rồi, tìm được Tiểu Ca rồi nói sau!

Cậu đừng có tùy tiện đụng vào cái gì nữa, kẻo lại trúng bẫy!” Nhưng Vương Bàn Tử lại không cho là như vậy.

“Không sao!

Đến đây để làm gì?

Bàn gia tôi phải lấy ít bảo bối, làm phí tổn thất tinh thần của tôi!

Có Tô gia ở đây, tôi còn có thể trúng bẫy à?" Hắn nhìn Tô Cảnh cười hì hì nói một câu, Vương Bàn Tử lúc này mới xua xua tay.

"Đi đi đi, thám hiểm vào trong, rồi nghĩ cách hội hợp với Tiểu Ca!

Hai cái chân của các cậu phải đợi cái chân rưỡi của tôi đấy!"Dáng vẻ của Bàn Tử như vậy, Ngô Tà đành bất lực lắc đầu.

"Đi thôi!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Sau đó đi theo sau Vương Bàn Tử đang cà nhắc đi phía trước.

Vừa đi, Ngô Tà còn vừa gõ ám hiệu với Vương Bàn Tử, liên hệ với Tiểu Ca.

Chỉ là mãi không nghe thấy hồi đáp của Tiểu Ca.

Đi về phía hành lang phía trước, khoảng chừng mười phút.

Ngô Tà đột nhiên dẫm phải một cơ quan.

Sau đó liền thấy một cánh cửa đá ở bên cạnh từ từ mở ra.

"Cửa à?" "Vào xem thử không?" Thấy Vương Bàn Tử đột nhiên hưng phấn, Tô Cảnh cười hỏi hắn một câu.

"Xem chứ!

Nhất định phải xem!" Nói rồi, hắn dẫn đầu chạy vào!

"Hoắc!

Đây là Bồi táng khanh mà!

Đủ lớn đấy, phong thái của Nam Hải Vương thật sự không nhỏ!" Chiếu đèn nhìn tình hình bên trong, Vương Bàn Tử kinh hô thành tiếng.

Tô Cảnh vừa bước vào, liền thấy hai bên đặt hai hàng tượng Lôi Công.

Mỗi pho tượng đều ôm một xác khô.

Và bên cạnh các pho tượng, lại đứng hai binh sĩ giấy, trông như người thật sống động, nhưng xuất hiện trong Bồi táng khanh này thì lại có vẻ hơi quỷ dị.

Hơn nữa, Tô Cảnh có thể cảm nhận được, trên người chúng đang tỏa ra từng tia tà khí."Bồi táng khanh thường nằm gần thần đạo, vậy gần đây chắc chắn có hành lang dẫn đến chủ điện, chúng ta đi thôi!" "Đừng mà!

Xem thêm chút nữa!" Vương Bàn Tử cười hì hì nói, giơ tay gõ gõ vào tượng.

"Chậc chậc, cái này nhìn là biết đồ tốt rồi!" Sau đó rất nhanh bị một bức bích họa hấp dẫn, vội vàng hô một tiếng.

"Tô gia, Thiên Chân, hai người mau lại xem!

Bức bích họa này có hơi kỳ lạ đấy!" Nghe vậy, Ngô Tà vội vàng hướng ánh mắt về phía Vương Bàn Tử, sau đó liền muốn đi qua cẩn thận quan sát.

Nhưng lại bị Tô Cảnh kéo lại!

"Tô gia?" Tô Cảnh lắc đầu, sau đó gọi một tiếng Bàn Tử.

"Bàn Tử, đừng lại gần bức bích họa kia!

Những bức tượng Lôi Công ở đây có tác dụng gây ảo giác, còn trên bức bích họa này, toàn là bào tử ký sinh mà mắt thường không thể nhìn thấy, nếu bay vào mắt các cậu, sẽ tạm thời gây mù!

Ở trong địa cung mà không nhìn thấy gì, chẳng khác nào đường chết!" Lời này khiến Vương Bàn Tử giật mình, sau đó vội vàng chạy tới.

Còn Ngô Tà từ xa quan sát bức bích họa này, thì nhíu mày.

“Kiểu mai táng và bích họa ở đây sao đều kỳ lạ vậy?

Nam Hải Vương là người thăng long, bích họa hẳn phải là phong cách tả thực, nhưng tại sao bức bích họa này lại vẽ trừu tượng đến vậy?” “Bởi vì, nó vẽ Lôi Thanh!” Lời Tô Cảnh vừa nói ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử trong lòng đều giật mình.

“Sao thế?

Tiếng sấm còn có thể vẽ ra được à?” Vương Bàn Tử cảm thấy có chút khó tin.

“Các cậu xem những bức tượng Lôi Công trong địa cung này thì biết thôi, Nam Hải Vương có một sự theo đuổi cuồng nhiệt đối với Lôi Thanh!

Chương 341

Hắn tin rằng trong Lôi Thanh ẩn chứa bí mật của thượng thiên, hắn không thỏa mãn chỉ nghe thấy Lôi Thanh, mà còn muốn dùng tranh vẽ để ghi lại thông tin trong Lôi Thanh!

Mẫu Tuyết Hải!

Suốt những năm qua cô ta vẫn bị Tiêu Lão Bản sắp xếp người nuôi dưỡng trong một khu dân cư cũ, chính là để cô ta vẽ Lôi Thanh." "Nhưng tôi nghĩ, đều là nói dối!" Lời này khiến Vương Bàn Tử hoàn toàn đồng tình.

"Tô gia nói đúng, chính là nói dối!

Vẽ trừu tượng như vậy, tôi đoán ngay cả bản thân Nam Hải Vương cũng không hiểu nổi!" Cái thằng này nói đúng là sự thật lớn!

"Được rồi, chỗ này không nên ở lâu, tôi luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ!

Chúng ta mau rời khỏi đây đi, tìm được Tiểu Ca trước đã!" Ngô Tà quan sát xung quanh một chút, sau đó nhíu mày nói.

"Được!

Vậy đi thôi!" Vương Bàn Tử đang chuẩn bị quay đầu ra ngoài, sau đó liền nghe thấy một tiếng "rầm".

Một xác khô đang ôm trong lòng một pho tượng đột nhiên đổ sập xuống đất.

Khiến hai người giật mình.

Tiếng động này, dường như đã kích hoạt công tắc nào đó, toàn bộ căn phòng mai táng đột nhiên bị một đạo ánh sáng đỏ sẫm bao phủ.

Hơn nữa, không có nguồn sáng, dường như xuất hiện từ hư không.

"Tô gia, tình huống gì đây?

Lẽ nào là ảo giác?" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Tô Cảnh quét mắt một vòng, rất nhanh dừng mắt trên những binh sĩ giấy kia, hai mắt hơi nheo lại.

"Không phải ảo giác!

Nói theo kiểu huyền huyễn một chút, đây là một loại Lãnh Địa!

Giải thích theo khoa học một chút, chính là có thứ gì đó đã thay đổi từ trường xung quanh!

Nguồn gốc là từ những binh sĩ giấy đó!

Nam Hải Vương này, thật sự không tầm thường chút nào!

Xem ra hắn thật sự đã thu được một số bí mật từ Lôi Thanh!" Hai người hướng ánh mắt về phía những binh sĩ bên cạnh, Ngô Tà lẩm bẩm nói.

"Sau tiếng sấm thứ ba, binh sĩ giấy và ngựa giấy phục sinh..." Vương Bàn Tử có chút lắp bắp nhìn Tô Cảnh hỏi.

"Tô gia, thứ này sẽ không thật sự phục sinh chứ?" Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử liền cảm thấy sau lưng có một đôi mắt dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn run rẩy quay đầu lại, liền thấy binh sĩ giấy phía sau đột nhiên mở to đôi mắt đen kịt.

Một cú đấm nhắm thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Nhưng, rất nhanh Vương Bàn Tử liền thấy cánh tay của binh sĩ giấy này bị cắt đứt tận gốc.

Sau đó từ vết cắt bùng lên một ngọn lửa xanh u tối, rất nhanh bao trùm toàn thân nó, trong chớp mắt liền hóa thành tro bụi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu ngón tay Tô Cảnh vẫn còn nhảy nhót một tia lửa xanh lam.

"Hắc hắc!

Tô gia, cảm ơn ngài!" "Ngô Tà, cậu và Bàn Tử tránh xa ra một chút!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, sau đó sau khi hai người họ tránh ra, những binh sĩ giấy đó lần lượt đều phục sinh.

Không thấy Ngô Tà và Bàn Tử, chúng đều lao về phía Tô Cảnh.

Tay cầm mâu, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn có thể thấy tàn ảnh.

Thật sự khiến Tô Cảnh cảm thấy có chút bất ngờ.

Khẽ giơ tay, từng sợi roi ánh sáng vàng từ đầu ngón tay tuôn ra, được Tô Cảnh điều khiển vung vẩy tạo ra tàn ảnh.

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, từng binh sĩ giấy bị đánh nát thành từng mảnh.

Ánh sáng đỏ thẫm rút đi, nơi này lại khôi phục bình thường.

Nghe thấy bên trong không còn tiếng động, Vương Bàn Tử và Ngô Tà mới thò đầu ra nhìn một cái từ bên ngoài.

Thấy một đống mảnh vụn, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tô gia Yyds!" Vương Bàn Tử khoa tay múa chân nịnh nọt một câu, nhưng lại bị Tô Cảnh đá vào mông một cái.

"Đừng có lảm nhảm nữa, đi thôi!""Được thôi!" Ba người dọc theo hành lang tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Rất nhanh, lại phát hiện một mộ thất mới.

Trên tường toàn là bích họa, nhưng lần này thì không còn trừu

tượng đến vậy.

Vẽ chính là câu chuyện về Ách Ba Hoàng Đế cứu con gái.

Tô Cảnh trước đó đã nhắc nhở Ngô Tà và Bàn Tử, nên hai người họ cũng không dám lại gần bích họa, chỉ có thể quan sát từ xa.

Ngô Tà giải thích cho Bàn Tử nghe về xuất thân của Ách Ba Hoàng Đế.

Tên Béo này lại nói một câu khiến Tô Cảnh rất đồng tình.

"Đây đâu phải là truyền thuyết gì?

Rõ ràng là chuyện đã thật sự xảy ra!

Binh sĩ giấy và gián biển đều đã xuất hiện, khẳng định là Nam Hải Vương trong Lôi Thanh, đã biết được bí mật ghê gớm gì đó, học được phương pháp có thể khống chế những thứ này!

Tôi nói cho mà nghe, năm đó tam thúc của cậu và Dương Đại Quảng họ xuống đây, chính là muốn phiên dịch Lôi Thanh để giải mã những bí mật này!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, mấy người liền nghe thấy bên dưới tế đàn ở trung tâm, đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh xương cốt cọ xát "cạc cạc".

Lập tức hai người kia trong lòng giật mình.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của hai người, một cái xác với làn da xanh xám, máu thịt khô héo, trực tiếp phá vỡ phiến đá tế đàn.

Bốn chi chống đất, nhanh chóng bò về phía mấy người.

"Ối!

Thi biến rồi à?

Thiên Chân, thể chất mở quan tài là ra thi thể của cậu, sao lại biến thành xuống mộ là ra thi thể rồi?" Lời châm chọc này của Vương Bàn

Tử khiến Ngô Tà không thể phản bác.

Tô Cảnh cũng cười một tiếng, sau đó khẽ giơ tay, một đạo kim quang bắn ra, trực tiếp đánh nát đầu của con thi quái này.

Trong mộ thất riêng này, ba người Tô Cảnh nghỉ ngơi một lát.

Sau đó Ngô Tà tìm thấy một cái máy ghi âm trong túi đeo của con thi quái bị hạ.

Sửa xong cái máy ghi âm này, Ngô Tà cuối cùng cũng tìm ra mục đích năm xưa Ngô Tam Tỉnh đến địa cung Nam Hải Vương Thính Lôi.

Tiếng sấm sẽ cộng hưởng với các phiến hoàng đồng tạo thành một loại ngôn ngữ cổ cực kỳ đặc biệt.

Mục đích của đoàn người Ngô Tam Tỉnh chính là để giải mã loại ngôn ngữ cổ này.

Nhưng ở cuối tần số âm thanh, dường như đã xảy ra chuyện gì đó kinh khủng, khiến tần số bị ngắt quãng.

Điều này càng củng cố quyết tâm tìm ra sự thật của Ngô Tà.

Sau khoảng hai mươi phút nghỉ ngơi, Tô Cảnh liền gọi Ngô Tà và Bàn Tử bắt đầu hành động.

Nhưng đột nhiên Bàn Tử "suỵt" một tiếng.

"Suỵt!

Thiên Chân, cậu nghe không?

Có phải Tiểu Ca không?" Trong mộ thất tĩnh mịch, từng trận tiếng gõ có quy luật cực kỳ rõ ràng truyền đến tai mấy người.

"Có chuyện rồi, Bàn Tử, đi!" Ngô Tà sửng sốt, rồi cầm ba lô vọt ra ngoài.

"Ê!

Đợi tôi với!" "Cậu tính đi thi Olympic hay sao mà chạy ghê vậy?" "Ngày thường có thấy cậu hăng hái thế đâu, sao Tiểu Ca gọi cái là như tiêm thuốc kích thích vậy?" Bàn Tử vừa nói vừa bất lực nhìn Tô Cảnh một cái.

"Tô gia, tôi đi với cậu ta trước nhé!" Nói xong liền đuổi theo Ngô Tà.

Tô Cảnh bật cười, không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Tiểu Ca gọi, Ngô Tà mà không hăng hái mới lạ!

"Tiểu Ca!

Cậu ở đâu vậy?" Ngô Tà vừa rọi đèn, vừa gọi Tiểu Ca.

Nhưng không nhận được hồi đáp của Tiểu Ca.

Chương 342

“Thiên Chân, cậu chậm lại chút!

Đợi tôi với!” Vương Bàn Tử vừa lê vừa quặt đuổi theo sau, la lớn với Ngô Tà.

“Bàn Tử!” Ngô Tà vừa quay đầu lại, liền cảm thấy một bàn tay đặt lên vai, nhanh như cắt kéo cậu vào một khe nứt trên tường.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử trong lòng hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới.

“Thiên Chân!” Nhưng cậu ta cũng bị một bàn tay thò ra từ bên trong túm lấy cổ áo, kéo thẳng vào trong.

“Mẹ kiếp, chuyển nhà à!” “Thiên Chân?!” Vương Bàn Tử bò dậy từ dưới đất, lớn tiếng gọi một câu.

“Tôi đây!” Ngô Tà xoa xoa gáy, bò dậy, rọi đèn nhìn quanh.

Rõ ràng đó là một khe nứt rộng hai mét, trên vách đá xung quanh mọc đầy những cái hang lớn nhỏ khác nhau.

“Bàn Tử, cậu vào bằng cách nào vậy?” Ngô Tà hỏi một câu.

“Hình như có một bàn tay kéo tôi một cái, xoẹt một cái là vào rồi!” Vừa nói, Vương Bàn Tử liền thấy bộ hài cốt bị mục nát dựa vào vách đá.

“Tôi điên mất!

Sao lại nhiều thi thể thế này?” “Chỗ này như cái tổ ong vò vẽ ấy, sẽ không phải là hố chôn theo nào nữa chứ?” Ngô Tà sắc mặt nghiêm trọng, vội vàng nói.

“Chỗ này tôi cảm thấy không đúng lắm!” “Tô ca đâu?” “Tô gia ở

phía sau!" "Đi, chúng ta nhanh chóng ra ngoài!

Tập hợp với Tô gia trước, rồi mới đi tìm Tiểu Ca!" Nhưng lời Ngô Tà vừa dứt, từ từng cái lỗ trên vách đá liền thò ra từng cái vuốt sắc nhọn màu xám xanh, trực tiếp ghim chặt hai người lên vách đá.

"Mẹ kiếp!

Thứ quỷ quái gì thế này?" "Bàn Tử, cái này chắc là Nhân thủ bối được ghi lại trong câu chuyện về Nam Hải Vương!" "Chúng ta đã vào hang ổ của chúng rồi!" Ngô Tà vừa giãy giụa vừa sốt ruột nói.

Nhưng sức mạnh của Nhân thủ bối này cực lớn, căn bản không thể giãy thoát được.

Hơn nữa, lòng bàn tay còn có một cái miệng lớn mọc đầy răng sắc, cắn khiến hai người kêu đau liên tục.

"Tô gia!

Tô gia!

Cứu mạng!" Vương Bàn Tử la lớn, Ngô Tà cũng liều mạng gõ ám hiệu lên tường, liên lạc với Tiểu Ca.

Ngay lúc bàn tay người thò ra từ hang động sắp tóm lấy mặt Vương Bàn Tử, một thanh cổ đao hắc kim trực tiếp từ trên trời giáng xuống, chặt đứt bàn tay của Nhân thủ bối!

Tiểu Ca từ trên cao nhảy xuống!

Chỗ này nên có nhạc nền!

"Tiểu Ca!!!" Vương Bàn Tử dường như nhìn thấy cứu tinh, Ngô Tà cũng mừng rỡ ra mặt.

Sau khi tiếp đất, Tiểu Ca giơ tay múa vài đường đao, trực tiếp chặt đứt những Nhân thủ bối đang túm lấy hai người, giúp họ khôi phục khả năng hành động!

Nhưng một lượng lớn Nhân thủ bối từ trong hang động tràn ra, như thủy triều cuốn về phía ba người.

"Chạy mau!" Tiểu Ca người ít nói nhưng ra tay tàn nhẫn, kéo hai người liền chuẩn bị rời khỏi nơi này, nhưng không ngờ lối vào cũng bị Nhân thủ bối chặn lại.

"Mẹ kiếp!

Danh tiếng oai hùng của Bàn gia cả đời, lẽ nào lại hủy ở đây?" "Tiểu Ca, làm sao đây?

Bàn gia không muốn bị chúng nó ăn thịt rồi biến thành tương đâu!" Ba người lưng tựa lưng, cầm vũ khí phòng thủ chống lại sự tấn công của những Nhân thủ bối này.

Mặc dù từng cá thể không mạnh, nhưng số lượng thì nhiều không chịu nổi.

Nhưng ngay lúc này, từ khe nứt lối vào, đột nhiên xông vào ba sợi roi vàng kim.

Sau khi quấn lấy ba người, chúng trực tiếp kéo họ bay ra ngoài.

Tiếp theo, chỉ thấy những đốm lửa xanh biếc bắn vào, tản mát trên những Nhân thủ bối.

Chớp mắt liền biến thành thế lửa cháy lan đồng cỏ!

Kèm theo từng trận tiếng kêu thảm thiết tức tức, những Nhân thủ bối này bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa không ngừng khuếch đại bao trùm, chớp mắt liền hóa thành tro bụi.

Lúc này, ba người cũng đã rơi xuống một hành lang.

Rồi họ nhìn thấy Tô Cảnh đang đứng ở bên ngoài.

Cùng với Lưu Tang đứng bên cạnh Tô Cảnh.

“Người thân đây rồi!” Vương Bàn Tử mắt chứa lệ nóng, liền muốn chạy lên ôm Tô gia một cái.

Nhưng lại bị Tô Cảnh ghét bỏ đạp một cước vào mông.

“Cút đi!” “Cho hai cậu chạy nhanh thế, đáng lẽ không nên cứu các cậu!” Ngô Tà gãi đầu, có chút lúng túng.

Dù sao thì cậu ta thấy Tiểu Ca sốt ruột quá mà...

Sau khi Tô Cảnh nói xong, liền nhìn về phía Tiểu Ca.

“Tiểu Ca, cậu với Lưu Tang ở cùng nhau, ở trong địa cung này có phát hiện gì không?” “Cả địa cung được bảo tồn khá tốt, chắc là Ngô Tam Tỉnh đã làm biện pháp bảo vệ trước khi đi lên...” “Minh khí bên trong được bảo tồn rất tốt, cơ quan cũng không bị phá hủy, hơn nữa diện tích cực lớn, nếu không phải Lưu Tang nghe thấy tin tức các cậu gửi cho tôi, tìm các cậu còn phải mất chút thời gian!” “Thần tượng, tiện tay giúp thôi ạ!” Lưu Tang cười hì hì nói một câu.

Tiểu Ca không để ý đến cậu ta, ngồi xổm xuống đất nhặt một viên đá, rồi vẽ lên đất.

“Ngoại vi địa cung này đầy những hành lang và đường hầm, chúng ta cứ quanh quẩn trong đó!” “Căn bản không hề tiếp cận phạm vi cốt lõi!” “Hiện tại lối ra đã bị chôn vùi, chúng ta phải tự mình tìm lối ra ngoài...” Lời Tiểu Ca vừa dứt, Ngô Tà xoa xoa gáy, rồi nói thẳng.

“Lối ra năm xưa Tam Thúc thoát ra chắc chắn vẫn còn!” “Chúng ta tìm dấu vết của Tam Thúc, chắc chắn sẽ tìm được lối ra!” “Tô gia, địa cung này được xây dưới bãi triều, nhất định có đường hầm thông với nước ngầm, năm xưa Ngô Tam Tỉnh chắc là đã thoát ra từ đó!” “Tai tôi xa nhất có thể nghe được âm thanh năm trăm mét, chúng ta tiến sâu thêm chút nữa, chắc sẽ nghe được tiếng nước ngầm chảy.” “Lúc đó là có thể tìm được đường ra rồi!” Lưu Tang nói với Tô Cảnh.

“Ừ!” “Đi thôi, đã xuống rồi thì cứ thăm dò hết địa cung này rồi nói sau!” Tô Cảnh ra lệnh, mọi người tự nhiên không ai không tuân theo.

“Đi thôi!

Đi thôi!” Bàn Tử vừa nói, vừa chống tường đứng dậy, nhưng lại bị chuột rút, may mà Tiểu Ca đỡ cậu ta một cái.

“Sao thế Bàn Tử?” “Sao tôi cảm thấy có chút thể lực không đủ ấy nhỉ?

Đúng là già rồi sao?” Lắc lắc đầu, Vương Bàn Tử líu lưỡi nói.

“Tôi đây, vẫn còn hơi khó thở!” “Sao tim còn đập nhanh thế!” “Sao còn vui vẻ thế nữa?” Vương Bàn Tử lảo đảo lẩm bẩm một mình.

Tiểu Ca nhíu mày, kéo cánh tay Ngô Tà.

Xắn tay áo lên nhìn một cái, rồi nhìn về phía Tô Cảnh.

“Nhân thủ bối này có độc!” Tô Cảnh khoát tay, rồi lấy điện thoại ra bật quay video.

“Đừng lo!” “Độc của Nhân thủ bối này không gây chết người, nhưng sẽ kích thích thần kinh khiến họ hưng phấn!” “Nói đơn giản thì giống như say rượu vậy!” Tô Cảnh vừa nói, vừa cầm điện thoại hướng về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Lưu Tang cũng đầy vẻ thú vị nhìn về phía hai người.

Lúc này Vương Bàn Tử đã bắt đầu nghêu ngao hát.

Tiểu Ca thấy dáng vẻ cậu ta, không khỏi giật giật khóe mắt.

Cái thứ này, chắc chắn sẽ là lịch sử đen tối!

Tô đại quan nhân tự nhiên không thể bỏ lỡ, chức năng quay video của điện thoại, đã được bật!

Ngô Tà ha ha cười lớn, rồi đi theo kiểu chính bộ, đến gần Vương

Bàn Tử.

Rồi theo điệu nhạc của Vương Bàn Tử mà bắt đầu nhún nhảy.

Hai người vừa nhảy vừa cởi quần áo.

Vứt áo khoác đi, hai người càng thêm hưng phấn!

"Khởi phi!" "Đi đánh yêu ma quỷ quái đi!" Bàn Tử la một câu, nhưng sau đó lại khóc òa lên.

"Bàn Tử, cậu còn nhớ chúng ta đi cung mẫu Tây Vương Mẫu không?" "So với xà mẫu, Nhân thủ bối đó chỉ là một cái rắm!" Ngô Tà kéo Bàn Tử lại, lớn tiếng la lên.

"Chỉ là một cái rắm!" Bàn Tử cũng hưởng ứng.

Hai người ôm nhau, Bàn Tử khóc lóc thảm thiết.

"Lúc đó chúng ta còn trẻ mà!" "Tôi có một câu không biết bây giờ nói với cậu có hợp không!" "Hợp!

Hợp!

Cậu nói đi!" "Ái la ốc hựu!

Tôi tỏ tình với cậu!

Tôi đã yêu cậu lâu lắm rồi!

Cho tôi hôn một cái!" Nhìn Vương Bàn Tử ôm đầu Ngô Tà định hôn lên, Tô Cảnh cười không ngậm được miệng.

"Thảo nào, thảo nào!

Chương 343

Hóa ra cái thằng Bàn Tử này thích Ngô Tà à!" Lưu Tang vuốt cằm, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Tiểu Ca ngồi bên cạnh, ăn bánh quy nén, không nỡ nhìn thẳng.

"Cút!

Cút!

Thằng Bàn Tử chết tiệt!" Ngô Tà liều mạng đẩy Bàn Tử ra, rất khó khăn mới đẩy được cậu ta.

Thằng Bàn Tử này ngồi phịch xuống đất, lại bắt đầu gào khóc.

"Các cậu đều trẻ hơn tôi!

Tôi nhìn tôi mà xem, ôi chao, như bố các cậu vậy!" "Cậu nói tôi sao còn mặt mũi mà ở cùng các cậu chứ?" "Tôi có phải sắp chết rồi không!" "Chắc chắn phải chết trước các cậu!" "Bàn Tử, cậu nhìn xem!

Cậu nhìn rõ này!

Tôi chắc chắn chết trước cậu!" Ngô Tà vỗ vỗ ngực, la lớn với Bàn Tử.

Nhưng lại bị Bàn Tử đẩy ra!

"Cậu nói cái gì thế?" "Cậu không thể chết!

Cậu không thể chết trước tôi!" "Thiên Chân!

Không thể để người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh!

Cậu không thể chết trước tôi!" "Cậu đồng ý với tôi!

Cậu đồng ý với tôi!" Vương Bàn Tử gào khóc thê lương.

Nhưng Ngô Tà dường như bị tiếng gào này làm tỉnh lại, đứng sững tại chỗ, sắc mặt có chút thất vọng.

"Không, tôi nhất định chết trước các cậu!" "Ô ô ô, các cậu chết rồi, tôi biết làm sao đây!

Tôi còn sống làm gì nữa?" Bàn Tử trực tiếp nằm lăn ra đất, co quắp khóc lóc.

Thấy họ như vậy, Tô Cảnh mới dừng quay video, lưu vào điện thoại.

"Tô gia, cậu làm gì thế?" Ngô Tà thấy động tác của Tô Cảnh, trán lập tức nổi mấy đường gân đen.

"Không có gì, ghi lại cho các cậu, đợi ra ngoài rồi cho các cậu xem!" "Thôi được rồi, đừng để ý mấy chi tiết đó, vả cho Bàn Tử hai cái tát, để cậu ta tỉnh lại!" Tô Cảnh không để lại dấu vết nào cất điện thoại đi, rồi tiếp tục nói.

"Độc tố của Nhân thủ bối, sẽ khiến các cậu thần kinh hưng phấn, giống như say rượu vậy, nhưng vừa rồi các cậu náo loạn như thế, đã thải hết ra ngoài rồi!" "Nhanh chóng đánh thức cậu ta dậy, chúng ta phải xuất phát rồi!" Ngô Tà sắc mặt quái dị.

"Tô gia, vừa rồi tôi có làm chuyện gì mất mặt không?" Tô Cảnh chỉ mỉm cười.

Tiểu Ca và Lưu Tang cũng khẽ cười.

"Không, nụ cười này là ý gì?" "Tô ca, cho tôi xem cái cậu đã quay đi!" "Miễn bàn, ra ngoài rồi nói, có niềm vui thì tự nhiên phải chia sẻ cùng nhau!" "Đi thôi!" Tô Cảnh khoát tay, xoay người trực tiếp đi sâu vào hành lang.

Tiểu Ca và Lưu Tang cũng đi theo.

“Đi thôi Bàn Tử!

Mất mặt to rồi!” Đạp cho Bàn Tử một cước, cậu ta mới u u tỉnh lại.

“Sao thế?

Vừa rồi cảm giác còn khá sướng ấy chứ!” “Sướng cái rắm, đi thôi!” Ngô Tà trừng mắt nhìn cậu ta một cái, vừa rồi trong đầu cậu ta đột nhiên hiện ra cảnh Vương Bàn Tử định hôn cậu ta.

Liên tưởng đến sắc mặt của Tô Cảnh và mọi người, Ngô Tà lập tức cảm thấy ghê tởm.

“Tô ca, đợi tôi với, cậu cứ cho tôi xem trước đi!” “Đừng chạy mà Ngô Tà, đợi một chút, hay là chúng ta nuôi hai con này đi, cũng khá sướng đấy!” “Chân tôi cũng khỏi rồi!” Vương Bàn Tử vừa nói vừa nhặt quần áo rơi trên đất, vừa mặc vừa chạy theo mấy người.

Dựa vào Hoàng Kim Đồng để nhìn xuyên thấu, cộng thêm khả năng nghe và phân biệt phương hướng của Lưu Tang.

Sau khi loay hoay mãi, và đục xuyên một vách đá, cuối cùng họ cũng thoát khỏi mê cung, đi vào một hành lang độc lập ở bên ngoài.

Tô Cảnh không chịu nổi sự cằn nhằn của Ngô Tà và Bàn Tử, đã cho họ xem đoạn video đặc sắc.

Lập tức khiến hai cậu ta có cảm giác muốn độn thổ.

“Tô gia, chúng ta có thể đừng lan truyền không?” Vương Bàn Tử đáng thương nhìn Tô Cảnh nói một câu.

Nhưng Tô Cảnh lại không đáp lời cậu ta.

Chuyện cười!

Tô đại quan nhân chưa bao giờ là người ăn một mình!

Lưu Tang phụt cười một tiếng, nhìn Vương Bàn Tử một cái.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, sau này nói chuyện với tôi lịch sự một chút!” “Nếu không chuyện này tôi sẽ truyền khắp Phan Gia Viên đấy!” Sắc mặt Vương Bàn Tử tối sầm.

“Được!

Tang bối nhi, Bàn gia tôi chịu thua cậu rồi!” “Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, các cậu nhìn hành lang này!” Ngô Tà đã chấp nhận số phận, lúc này căn bản không còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

Vừa nghĩ tới là nổi hết da gà, may mà không để cái thằng Bàn Tử chết tiệt đó hôn trúng!

Ngô Tà đã đặt tâm trí vào địa cung.

“Hành lang này được xây dựng chỉnh tề như vậy, chắc chắn có thợ thủ công của Thăng Long tham gia tu sửa!” “Ai, các cậu nhìn phía trước, có một tấm bia đá!” Cả nhóm đi nhanh hai bước, đến gần bia đá.

Rọi đèn lên trên, Ngô Tà trực tiếp đọc nội dung trên bia văn.

“Đi tiếp trăm trượng nữa, kẻ vào không có đường về, vĩnh viễn không thấy mặt trời!” “Lại có thêm một tấm bia nữa, nói chuyện cũng ma quái thật chứ!

Lại còn kẻ vào không có đường về nữa!” Vương Bàn Tử đứng đại liệt liệt ở một bên, bình luận một câu.

“Cậu tin không?

Dù sao thì tôi không tin!” Ngô Tà nhàn nhạt nói.

“Tôi tin cậu, cậu ma quái lắm mà!” Vương Bàn Tử nhe răng cười, nói một câu.

“Tô ca, cậu nói sao?” Nhìn Tô Cảnh, Ngô Tà hỏi một câu.

“Tiếp tục đi!” “Tôi muốn xem, bên trong có thứ gì!” Tô Cảnh vừa nói, trực tiếp vượt qua bia đá, tiếp tục đi về phía trước.

Mấy người vội vàng theo sau, rất nhanh liền phát hiện một cái hang đủ để một người đi qua.

“Có một cái hang?” Vương Bàn Tử bò tới nhìn hai cái, rồi Ngô Tà giải thích một câu.

“Cái này chắc là hang động tự nhiên...” “Nhưng tại sao lại sợ một cái hang như vậy?” “Mặc kệ tại sao?

Vào xem không phải là được rồi sao?” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa cởi ba lô, trực tiếp chui vào.

“Nào, Bàn gia tôi mở đường!” “Các cậu vào trước, tôi chặn hậu!” Tô Cảnh nhàn nhạt nói, Tiểu Ca và mấy người cũng không từ chối, lần lượt bò vào.

Đường hầm này không hề ngắn.

Tô Cảnh và mấy người bò khoảng nửa tiếng, mới tìm thấy lối ra.

Rồi đi vào một mộ thất đầy nước đọng.

“Chỗ quái quỷ gì thế này, đen như mực vậy?” Sau khi vào, Vương Bàn Tử rọi đèn nhìn quanh, bình luận một câu.

Rất nhanh, liền phát hiện một chiếc chuông đồng lớn treo lơ lửng giữa không trung.

“Các cậu nhìn kìa!” Ngô Tà vội vàng đi tới, tỉ mỉ quan sát.

“Sao cái này lại giống với động tàng bảo của Dương Đại Quảng thế nhỉ?” “Đúng, thiết bị thu thập tiếng sấm!” Ngô Tà gật đầu.

“Có quan tài không?

Có quan tài là có bảo vật!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn.

Rồi rất nhanh, liền phát hiện một cỗ quan tài ngâm trong nước.

Tô Cảnh trực tiếp tiến lên giơ tay vén nắp quan tài.

Vương Bàn Tử rọi đèn qua, lập tức vẻ mặt thất vọng.

"Sao không có gì cả?" "Chỉ là một cỗ cổ thi bình thường!" Tiểu Ca quan sát một chút, nhàn nhạt nói.

"Chỗ này chắc là một gian thiên điện, chôn theo là đại thần của Nam Hải Vương!" "Chủ điện chắc không xa nữa!" Tô Cảnh quan sát xung quanh, nhàn nhạt nói.

"Các cậu nhìn kìa!" Tô Cảnh vừa nói, vừa đi tới một vách tường.

Vừa nghe thấy vậy, mọi người vội vàng vây lại.

Trên vách tường, rõ ràng là từng hàng phiến hoàng đồng!

"Tôi biết rồi, nguyên lý của chỗ này giống với động tàng bảo của Dương Đại Quảng, đều dùng cái chuông lớn đó để thu thập tiếng sấm, rồi thông qua phiến hoàng đồng, phiên dịch thành cổ ngữ." Ngô Tà nói một câu, rồi vội vàng cởi ba lô đặt xuống đất lật tìm.

Chương 344

"Hóa ra đây là một cái buồng cộng hưởng lớn à!" Vương Bàn Tử cảm thán một câu, rồi mới chú ý đến động tác của Ngô Tà.

"Thiên Chân, cậu làm gì vậy?" "Thính Lôi!" "Không được!

Cậu quên cái băng đó rồi sao?" "Tiếng sấm vừa vang lên là có chuyện lớn xảy ra, yêu quái lại khiến cậu chiêu vào thì sao?" Vương Bàn Tử vội vàng ngăn cản, nhưng Tô Cảnh lại khoát tay.

"Cứ để cậu ta Thính Lôi!" Tô Cảnh đã nói vậy, Vương Bàn Tử tự nhiên không dám phản bác.

Ngô Tà cũng giải thích.

"Ban đầu, tôi tưởng Tam Thúc đã phát hiện bí mật của tiếng sấm ở địa cung Nam Hải Vương!" "Nhưng sau đó phát hiện không đúng, ông ấy cũng là đến địa cung Nam Hải Vương Thính Lôi!" "Tôi chỉ có Thính Lôi ở đây, mới có thể biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì!" Vừa nói, Ngô Tà đã lấy ra máy ghi âm, lắp băng vào.

"Được!

Vậy thì làm đi!

Bàn gia tôi sẽ ở bên cậu!" "Dù sao thì cái mạng này của tôi cũng là của cậu!" Vương Bàn Tử nói với vẻ khoát lác.

"Nhưng bây giờ cũng đâu có sấm sét đâu?" "Thiên Chân, cậu có chiêu gì không?" "Tôi có băng Thính Lôi của họ lúc đó, bên trong có tiếng sấm!" Ngô Tà vừa nói, vừa lấy băng ra nhét vào máy ghi âm.

Rồi trực tiếp nhấn nút khởi động.

Nhưng theo tiếng sấm vang lên, chuông lớn đột nhiên bắt đầu rung

động kịch liệt, sau đó, là cả địa cung!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lập tức bịt tai lại, tiếng sấm này, sau khi cộng hưởng với các phiến hoàng đồng, dường như đã biến thành một loại sóng âm đặc biệt.

Người bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất vẫn là Lưu Tang, hai tai đã rỉ máu.

Tiểu Ca mặc dù thể chất cường hãn, nhưng cũng bị ảnh hưởng.

Thấy vậy, Tô Cảnh giơ tay vẫy một cái, một đạo kim quang tức thì bao bọc mấy người.

Tình trạng của họ lúc này mới đỡ hơn nhiều.

Nhưng, loại sóng âm đặc biệt này, cũng đã đánh thức những yêu ma quỷ quái trong địa cung!

Từng Chỉ nhân binh sĩ phục hồi, đạp lên Nhân thủ bối và Hải chương lang hợp thành dòng lũ tiến vào hành lang mà Tô Cảnh và mọi người đã đi qua trước đó.

Cuốn về phía mộ thất này.

Ngô Tà và mấy người lắc lắc đầu, cảm giác khó chịu vừa biến mất liền thấy cửa mộ của hành lang vừa đi vào bắt đầu rung động điên cuồng.

"Ngô Tà, lần này chơi lớn rồi!" "Tô gia, xem ra những yêu ma quỷ quái đó bị dẫn đến rồi!" "Tìm lối ra!

Ngô Tà, tôi nhớ cậu từng nói dưới quan tài của động tàng bảo Dương Đại Quảng có một cái giếng, nếu kết cấu giống nhau thì dưới cái quan tài này cũng có một cái giếng!" Tô Cảnh nói xong, loáng một cái liền xuất hiện trước cửa mộ.

Rồi kim quang tuôn ra, chặn kín cửa mộ.

Tô Cảnh nhìn xuyên qua, có thể thấy rõ ràng, trong hành lang đầy rẫy Nhân thủ bối, Hải chương lang và Chỉ nhân binh sĩ!

Dưới sự xông kích của chúng, cửa mộ đã nứt ra từng khe hở!

"Đúng đúng đúng!

Tìm lối ra!" Vương Bàn Tử sốt ruột quay vòng vòng, rồi cùng Ngô Tà và Lưu Tang hợp sức di chuyển quan tài.

Lúc này, Tô Cảnh tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay liền bùng lên Vô Lượng Nghiệp Hỏa màu xanh biếc.

Mạnh mẽ vỗ lên cửa mộ, xuyên qua từng khe nứt, trực tiếp cuốn về phía những sinh vật trong hành lang.

Lập tức vang lên từng trận tiếng kêu thảm thiết rợn người.

Lúc này, Ngô Tà và mấy người cũng hợp sức di chuyển quan tài, tìm thấy lối ra.

"Tô ca!

Lối ra tìm thấy rồi!" Tô Cảnh gật đầu, giơ tay vẫy một cái, kim quang liền hóa thành một bàn tay lớn tóm lấy quan tài, trực tiếp cắm xuống trước cửa mộ.

Quan tài cắm sâu xuống đất một nửa, nhưng vừa vặn có thể kẹt chặt cửa mộ.

Mặc dù dùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt những quái vật đó, nhưng dù sao số lượng đông đảo, chúng trước sau tiếp nối xông về phía cửa mộ, nếu không chặn lại, chắc chắn sẽ phá vỡ cửa mộ.

Mặc dù không sợ những thứ quỷ quái này, nhưng cũng không chịu nổi sự ghê tởm...

Nhưng lúc này, Tô Cảnh đột nhiên nghe thấy Lưu Tang kinh hô một tiếng.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, có phải cậu tắt đèn pin rồi không, sao tối thế này?” “Không có mà?” Vương Bàn Tử vẫn còn ngơ ngác, nhưng Ngô Tà rất nhanh phát hiện ra điều bất thường.

Vội vàng tiến lên vẫy tay trước mắt cậu ta, kết quả không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Lập tức khiến Ngô Tà trong lòng trầm xuống.

“Lưu Tang, sao mắt cậu không nhìn thấy gì nữa vậy?” “Mắt tôi cũng không nhìn thấy gì nữa!” Tiểu Ca đứng bên cạnh, cũng nhàn nhạt nói một câu.

Nghe thấy vậy, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức biến sắc.

“Đừng vội!

Cứ bình tĩnh!” “Có Tô gia ở đây thì không có vấn đề gì!” “Đúng đúng đúng, Tô gia cậu có cách nào không?” Tô Cảnh rũ bỏ kim quang, đi đến trước mặt mấy người.

“Họ chắc là đã xem bích họa, bào tử trên đó bay vào mắt, gây ra tình trạng mất thị lực tạm thời.” “Vấn đề không lớn, chắc chắn sẽ sớm hồi phục!” Tô Cảnh giải thích xong, Lưu Tang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thật sự không nhìn thấy gì nữa, vậy thì chuyến xuống đây của mình, thật sự là tổn thất nặng nề rồi!

“Tô gia, không có cách nào giúp họ hồi phục ngay lập tức sao?” “Không có!

Loại bào tử này bám vào thủy tinh thể của mắt, nếu cố gắng loại bỏ thì chắc chắn sẽ gây tổn thương cho mắt!” “Chỉ cần đợi một thời gian, là có thể hồi phục!” “Vậy cái giếng sâu này xuống bằng cách nào?” Ngô Tà gãi gãi đầu, nhíu mày nói.

Rọi đèn xuống, lại không nhìn thấy đáy!

Đủ để thấy cái giếng sâu này sâu đến mức nào!

Nhưng, lại có khá nhiều xà ngang đá phức tạp.

“Tiểu Ca, xem ra là lúc thử thách sự ăn ý của chúng ta rồi!” Vương Bàn Tử cười hì hì vỗ vỗ vai Tiểu Ca.

“Tôi với Thiên Chân sẽ làm mắt của cậu!” “Thế còn Lưu Tang?” “Chỗ này sâu không thấy đáy, nếu sơ suất rơi xuống, chỉ có đường chết!” Ngô Tà nhìn Lưu Tang một cái, Tiểu Ca với mình có ăn ý, nhưng Lưu Tang thì không có chứ?

“Yên tâm, tai tôi còn thính hơn mắt nhiều!” “Được rồi, xuống đi!” “Mặc dù Tiểu Ca và Lưu Tang tạm thời mất thị lực, nhưng vấn đề không lớn!” “Dù có rơi xuống, tôi cũng có thể kéo họ lại ngay lập tức!” Tô Cảnh đã nói như vậy, thì mấy người tự nhiên yên tâm.

“Đến đây!

Ba mét bên trái, xuống một mét!” Lời Ngô Tà vừa dứt, Tiểu Ca liền nhảy xuống, đứng vững trên xà ngang đá.

Lưu Tang động động tai, rồi cũng nhảy xuống.

Tai thính đến một mức độ nhất định, hoàn toàn có thể thay thế mắt.

Sau khi Tô Cảnh và mấy người đều nhảy xuống giếng sâu, cửa mộ bị thạch quan chặn lại liền nổ tung.

Nhân thủ bối và Hải chương lang như thủy triều kèm theo từng Chỉ nhân binh sĩ tràn ra.

Dưới sự thiêu đốt của Vô Lượng Nghiệp Hỏa, phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Rất nhanh, cả mộ thất liền hóa thành biển lửa!

Nhưng những Nhân thủ bối và Hải chương lang trong hành lang vẫn trước sau tiếp nối, tiếp tục thêm nhiên liệu cho ngọn lửa này.

"Đi thôi!

Đừng ngây người ra nữa!" Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía trên, và ánh lửa xanh biếc phản chiếu từ miệng giếng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lên hai cái.

Rồi liền thấy một Chỉ nhân binh sĩ giãy giụa lao đến miệng giếng.

Rất nhanh liền hóa thành một nắm tro bụi...

Nói với hai người một câu, Tô Cảnh liền tiếp tục nhảy xuống.

Hai người cũng đã hoàn hồn.

Rồi nói vị trí cho Tiểu Ca, còn Lưu Tang thì nghe âm thanh để phân biệt phương hướng, cũng coi như là hữu kinh vô hiểm.

Tô Cảnh và đoàn người đi sâu xuống đáy giếng.

Lúc này, trên bãi triều cũng xảy ra dị biến!

Ngô Nhị Bách vốn dĩ đã kéo đến thiết bị chuyên nghiệp để thăm dò từ trường địa cung.

Muốn tìm vị trí chính xác để mở lối vào địa cung cứu viện.

Nhưng, không có tác dụng gì.

Ngô Nhị Bách đứng ngoài lều, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

"Nhị gia, vẫn không tìm thấy sao?" "Không biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì, từ trường của địa cung, đã hoàn toàn hỗn loạn rồi!" Nghe thấy lời Khảm Kiên, Ngô Nhị Bách lấy ra một cái la bàn mà kim chỉ nam liên tục quay tròn.

Chương 345

Hiển nhiên, từ trường của nơi này đã hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng lúc này, một người cộng sự đang làm việc ở không xa đột nhiên kinh hô.

Chỉ thấy trên bãi triều, từng Nhân thủ bối và Hải chương lang từ trong cát tràn ra, cuốn về phía mọi người.

Trên trời cũng bay đến một đàn chim biển, không ngừng từ trên không trung rơi xuống.

"Tình huống gì vậy?" Khảm Kiên kinh hô, rồi đứng chắn trước Ngô Nhị Bách.

"Ngô Tà và bọn họ chắc là đang ở vị trí bên dưới nơi chim rơi này!" "Họ rất có thể đã chạm vào cơ quan gì đó!" Những Hải chương lang và Nhân thủ bối này cuốn tới, những con chim chết rơi trên mặt đất đều bị nuốt chửng.

Nhưng Ngô Nhị Bách không hề hoảng sợ, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Đã phân tích được đại khái!

Nhiều cộng sự tản ra bỏ chạy, ngay lúc những thứ quỷ quái này đến gần doanh địa, một bóng người mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện trước Ngô Nhị Bách và Khảm Kiên.

"Phu nhân!" Khảm Kiên lập tức mừng rỡ.

Nghiêng đầu khẽ cúi chào, dưới chân Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên mọc ra từng đóa hoa bỉ ngạn cháy rực Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Dường như địa ngục, lan tràn về phía những Nhân thủ bối và Hải

chương lang này.

Khoảnh khắc chạm vào Vô Lượng Nghiệp Hỏa, liền sẽ hóa thành tro bụi.

Rất nhanh, những thứ quỷ quái này liền bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt sạch sẽ.

Lúc này, chim biển trên trời cũng tản ra bỏ chạy, dường như tình hình dưới lòng đất, đã ổn định trở lại.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, những đóa hoa bỉ ngạn kia mới hóa thành những đốm lửa tan biến hết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng quay người trở lại lều.

Nhìn những thuộc hạ đang chìm trong ngây dại, Ngô Nhị Bách trực tiếp la lớn một tiếng.

“Đừng ngây người ra nữa!

Tiếp tục đi!” “Hãy vẽ ra khu vực này, tranh thủ thời gian!” Cảnh tượng lại chuyển về phía Tô Cảnh.

Lúc này, đoàn người đã xuống đến đáy giếng sâu.

Rõ ràng là một đường hầm đầy nước.

“Nước này sâu thật đấy!” “Ha ha ha, không có chuyện gì cả!

Ăn ý thật!” Vương Bàn Tử vọc nước, ha ha cười lớn.

Nhưng lại bị Tô Cảnh vả một cái vào gáy.

“Đừng cười nữa!

Tất cả hãy đề cao cảnh giác một chút!” “Trong giếng sâu của nhà Dương Đại Quảng, có loại cá ăn thịt người đó, nói không chừng chỗ này cũng có!” “Hãy cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh!” Nghe thấy vậy, mọi người đều gật đầu.

Rồi men theo dòng nước tìm lối ra.

Vừa qua một khúc cua, Lưu Tang đột nhiên la lớn một tiếng.

"Cẩn thận!" "Tôi nghe thấy có thứ gì đó đang bơi dưới nước!" Ngô Tà và Bàn Tử lập tức lưng tựa lưng cảnh giác nhìn về phía mặt nước, Tiểu Ca cũng rút cổ đao hắc kim ra.

Rất nhanh, một con cá đen dài vài mét liền xông ra khỏi mặt nước.

Mở cái miệng lớn như chậu máu lao về phía Lưu Tang.

Thấy vậy, kim quang từ tay Tô Cảnh tuôn ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh trường đao, trực tiếp chém nó làm đôi.

Máu tanh hôi lập tức bắn đầy mặt Lưu Tang.

"Phì phì phì!

Thối quá!" "Thôi được rồi, đã chết rồi!" "Tiếp tục đi thôi!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Tà và mọi người cũng vội vàng theo sau.

Đi khoảng hai mươi phút, Tô Cảnh liên tiếp chém mười bảy, mười tám con cá quái màu đen này.

Cuối cùng mới phát hiện một lối mộ thất bị ngâm trong nước ở phía trước.

Thấy vậy, sắc mặt Tô Cảnh vui vẻ, trực tiếp dùng kim quang ngưng tụ thành một cây búa lớn, phá cửa mà vào.

Bên trong đã bị nước ngầm ngập nửa thân.

Nhưng, hai bên lại dán tường đứng từng bì dũng!

Tô Cảnh có thể cảm nhận được, trên đó tỏa ra một làn thi khí nhàn nhạt.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử không khỏi kinh hô.

“Đừng la!” “Sao thế?” Lưu Tang hỏi một câu.

“Không có gì!

Hai bên đều là bì dũng, chắc là đều được may bằng da người!” “Nhưng không giống Chỉ nhân binh sĩ, thứ này chỉ là vật chết, không thể gây uy hiếp cho chúng ta!” “Nhưng nếu bị Nhân thủ bối ký sinh thì khó nói rồi!” “Một khi tiếng sấm vang lên, Nhân thủ bối sẽ điều khiển vật chủ phát động tấn công!” Tô Cảnh nhàn nhạt giải thích một câu, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử còn thở hổn hển vỗ vỗ ngực.

“Không có uy hiếp là tốt rồi!

Không có uy hiếp là tốt rồi!” “Vậy thì đi thôi?!” Tô Cảnh gật đầu, dẫn đầu đi về phía trước.

Ngô Tà và mọi người cũng xếp thành một hàng, lần lượt theo sau.

Đường hầm có bì dũng này không dài, không mất nhiều thời gian, Tô Cảnh và đoàn người liền đi ra.

Phía trước, là một đường hầm hình chữ T.

Nhưng lúc này, Ngô Tà lại đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Kia là thứ gì thế?” Nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử vội vàng rọi đèn nhìn qua.

Chỉ thấy một bì dũng nữ giới, từ bên trái theo dòng nước trực tiếp trôi đến.

“Bì dũng?

Lại còn là cô em bì dũng nữa chứ!

Lẽ nào trong địa cung cũng có diễm ngộ à?” Vương Bàn Tử cười hì hì nói một câu không đứng đắn.

“Nếu cậu thích thì có thể ôm về nhà!” Tô Cảnh liếc Vương Bàn Tử một cái, nhàn nhạt nói.

“Thôi thôi, tôi không dám nhận đâu!” Vương Bàn Tử nghĩ một chút, không khỏi rùng mình, liên tục khoát tay.

Tô Cảnh không để ý đến cậu ta, nhìn bì dũng này, hai mắt khẽ nheo lại.

“Đợi một chút, tôi đi xem bì dũng này, trên người cô ta có một làn dao động linh hồn yếu ớt!” Mọi người đều sửng sốt.

“Dao động linh hồn?

Thật hay giả thế?” “Lẽ nào trên đời này thật sự có ma quỷ sao?” Lưu Tang dường như có chút không tin, Vương Bàn Tử nghe thấy vậy không khỏi phản bác một câu.

“Này Tang bối nhi, cậu nghi ngờ năng lực của Tô gia à?” “Cậu chưa thấy không có nghĩa là không có!

Tô gia chúng ta là người đàn ông có thể hiệu lệnh âm binh đấy, cậu mà nhìn thấy e là sợ đến tè ra quần luôn!” “Thằng Bàn Tử chết tiệt!

Tôi nói không tin Tô gia rồi sao?” Lưu Tang chửi ầm ĩ định cãi nhau với Vương Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng cãi nhau!” Nghe thấy lời Tô Cảnh, hai cậu ta lập tức im lặng.

Sau khi khiến hai cậu ta yên tĩnh lại, Tô Cảnh liền muốn đi qua nghiên cứu cô em bì dũng này.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, bì dũng này lại tự mình rẽ một vòng, trôi về phía Tô Cảnh.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, Ngô Tà lập tức hít một hơi khí lạnh,

nhưng không hề lên tiếng.

Tô Cảnh thì nhíu mày một cái, rồi tiến lên hai bước.

Rồi cúi người, nắm lấy vai bì dũng.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa tiếp xúc với cô ta.

Một giọng nói yếu ớt đột nhiên xuất hiện trong đầu Tô Cảnh.

“Cứu... công chúa...” Nghe thấy giọng nữ yếu ớt này, Tô Cảnh liền sửng sốt. "Công chúa?

Chương 346

Ách Ba công chúa?" Vớ lấy bù nhìn da, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng hỏi.

Ngô Tà mấy người nghe xong thì ngây người. "Tô gia… ngài đang nói chuyện với ai vậy?" Lưu Tang nuốt nước bọt, căng thẳng hỏi một câu. "Thì bù nhìn da chứ còn ai nữa?" Vương Bàn Tử tuy ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có chút chột dạ.Lúc này, Tô Cảnh cũng đang đợi âm linh phụ vào bù nhìn da kia hồi đáp.

Thế nhưng, có vẻ câu nói vừa rồi đã hao tốn không ít sức lực của nó, dao động linh hồn càng trở nên yếu ớt.

Chắc hẳn không còn cách nào để nói ra lời nữa.Cảm nhận được tình trạng của nó, Tô Cảnh khẽ nhíu mày.

Sau đó lòng bàn tay hắc khí cuồn cuộn, Câu linh khiển tướng phát động.

Một linh thể yếu ớt liền bị câu vào tay.

Rồi nhờ sức mạnh phản bổ của Bất Ngôn Kỵ, linh thể này lập tức mạnh lên không ít.Sau đó, một bóng hình hư ảo hiện ra trước mặt Tô Cảnh. "Chủ nhân!" Sau khi xuất hiện, bóng hình này liền thi lễ vạn phúc với Tô Cảnh, rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Giọng nói cực kỳ thanh thoát, dung mạo cũng rất tú lệ, mái tóc dài buông xõa sau lưng.

Nàng mặc bộ cung trang màu xanh lục giống hệt bù nhìn da.Nhìn thấy bóng hình này, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Tuy nhiên, họ lại không nghe thấy âm thanh của nữ quỷ.

Tô Cảnh gật đầu, rồi trực tiếp một ngón tay điểm vào mi tâm của

nàng, trực tiếp cộng hưởng ký ức của nàng. (Một khi đã bị Câu linh khiển tướng triệu hồi, thì đã là quỷ của mình rồi.

Xem xét ký ức, nhẹ nhàng dễ dàng).Vừa rồi nghe nàng ta nói, khiến Tô Cảnh có cảm giác như đang ở trong sương mù.

Cứu công chúa?

Chẳng lẽ Ách Ba công chúa thật sự vẫn còn ở trong địa cung này?

Sau khi xem xét ký ức của nữ quỷ, Tô Cảnh mới hiểu sơ lược.Nam Hải Vương và Ách Ba công chúa, quả thực đều có năng lực đặc biệt.

Nam Hải Vương có thể thao túng hải chương lang, nhân thủ bối để giết địch, hơn nữa còn có thể chế tạo một loại chỉ nhân binh sĩ cực kỳ mạnh mẽ.

Còn về Ách Ba công chúa, quả thực có thể biến thành quái vật tên Ai Cáo Cung Chủ.

Truyền thuyết về Nam Hải Vương, đúng là thật.Chỉ có điều, không có cái gọi là Lôi Công.

Năng lực của bọn họ từ đâu mà có, tiểu thị nữ này cũng không biết.

Nhưng Nam Hải Vương đã truyền ra rằng ông ta nhờ vào tiếng sấm để giao tiếp với thượng thiên, mới có được những năng lực này.

Vì vậy thần dân Nam Hải Lạc Vân quốc mới cuồng nhiệt với tiếng sấm đến vậy!

Ai lại không muốn trở thành Nam Hải Vương tiếp theo?Sau khi Ách Ba trở thành Nam Hải Vương, liền xây dựng vương cung.

Ách Ba công chúa cũng trở thành công chúa đúng nghĩa.

Nàng chính là lúc này được trưng triệu nhập cung, trở thành thị nữ

của Ách Ba công chúa.

Ách Ba công chúa đối xử với nàng cực tốt.

Nàng cũng một lòng trung thành với công chúa.

Tuy nhiên, cảnh đẹp chẳng được bao lâu, thân thể Ách Ba công chúa xuất hiện vấn đề.Tuy nàng có thể hóa thân thành Ai Cáo Cung Chủ, nhưng ý thức cũng sẽ dần bị quái vật này thôn phệ.

Một khi ý thức bị thôn phệ hoàn toàn, sẽ trở thành một con quái vật khát máu chỉ biết giết chóc.

Nam Hải Vương lợi dụng năng lực của Thiên Ngoại Thần Khí, phong ấn Ai Cáo Cung Chủ, nhưng tác dụng phụ cũng khiến Ách Ba công chúa hoàn toàn mất đi ký ức, sau đó rơi vào giấc ngủ sâu.Nam Hải Vương bèn xây dựng địa cung này, để Ách Ba công chúa vĩnh viễn ngủ say tại đây.

Lại bố trí trùng trùng cơ quan, cùng vô số hải chương lang, nhân thủ bối và chỉ nhân binh sĩ ở đây để bảo vệ con gái mình.

Tiểu thị nữ này cũng rất trung thành.

Cam tâm tình nguyện được chế tác thành bù nhìn da, đời đời kiếp kiếp bảo vệ công chúa.

Chỉ có điều, nàng đã chết, nhưng không chết hoàn toàn, mà hóa thành âm linh.Vốn dĩ nàng đã trải qua ngàn năm, trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng mấy chục năm trước, nhóm Ngô Tam Tỉnh đến địa cung thính lôi.

Phong ấn ý thức của Ai Cáo Cung Chủ bị nới lỏng, áp chế ý thức của công chúa, hóa thân thành quái vật.

Nếu không phải nàng liều chết ngăn cản, không để quái vật này

thoát ra ngoài, năm đó Ngô Tam Tỉnh và bọn họ đều đã chết ở đây.

Cũng là bọn họ may mắn, ngay cả quái vật cũng không chạm mặt, liền chạy thoát.

Xem ra tiểu thị nữ này, vẫn là một con quỷ tốt!

Cũng vì giao chiến với quái vật kia một trận, nàng mới trở nên yếu ớt như vậy.Sau đó, Ai Cáo Cung Chủ liền co rút trở lại trong cơ thể Ách Ba công chúa.

Tuy nhiên, những năm qua, phong ấn nới lỏng càng lúc càng nghiêm trọng.

Không chừng lúc nào đó, nó sẽ hoàn toàn phá vỡ phong ấn, triệt để chiếm giữ thân thể Ách Ba công chúa.Tiểu thị nữ này, biết được không nhiều thứ, đều liên quan đến Ách Ba công chúa.

Còn về những bí ẩn của thính lôi, thì hoàn toàn không biết.

Bao gồm cả những ngôn ngữ cổ được dịch từ tiếng sấm thông qua phiến đồng.

Vốn dĩ Tô Cảnh còn muốn thông qua Ách Ba công chúa để tìm hiểu.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng chỉ có thể bỏ qua.

Ký ức đã bị xóa sạch, linh hồn hiện tại chính là một trang giấy trắng.Tuy không thể biết những bí mật này, nhưng có lẽ có thể thu hoạch được một Ách Ba công chúa.

Hơn nữa Tô Cảnh đối với Thiên Ngoại Thần Khí của Nam Hải Vương, càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Trong ký ức của tiểu thị nữ, thứ đó được gọi là Thiên Ngoại Thần Khí.

Hơn nữa lại còn có thể tác dụng lên linh hồn.Có lẽ, thứ này căn

bản không thuộc về thế giới này… Tô Cảnh lắc lắc đầu, cũng không nghĩ sâu xa.

Bất kể thế nào, thứ đó mình nhất định phải có!

Vẫy vẫy tay, tiểu thị nữ này liền hóa thành một đạo hắc khí dũng nhập vào cơ thể hắn.Hiện tại Tô Cảnh cũng đã biết mục đích của nàng.

Trước khi Ai Cáo Cung Chủ phá vỡ phong ấn chiếm giữ thân thể Ách Ba công chúa, hãy hủy diệt thân thể Ách Ba công chúa!

Hoặc là, xóa bỏ ý thức của Ai Cáo Cung Chủ!

Chủ yếu là nàng cảm nhận được năng lượng khổng lồ trên người Tô Cảnh, nên mới cầu xin hắn.

Cũng là nước cờ cuối cùng rồi.Tô Cảnh tự nhiên chọn vế sau!

Dù sao, Câu linh khiển tướng khắc chế linh thể!

Chỉ có thể nói, đây là may mắn của Ách Ba công chúa…"Tô gia, Tô gia?" Vương Bàn Tử thấy Tô Cảnh ngẩn người, không nhịn được gọi hai tiếng.

Nghe vậy, Tô Cảnh mới hoàn hồn. "Sao vậy?" "Vừa rồi đó là quỷ à?

Tình hình thế nào?" "Không có gì!" "Tôi đã biết tình hình địa cung từ nàng ta rồi, đi theo tôi!" Tô Cảnh xua tay, những bí mật mà hắn tìm hiểu được này, không định nói cho bọn họ biết.Có lẽ nói ra bọn họ cũng không tin, không cần thiết phải lãng phí lời nói.

Búng tay một cái, một đốm lửa xanh lam rơi xuống bù nhìn da, trong nháy mắt đã thiêu rụi nó thành tro tàn."Được thôi!" Vương Bàn Tử ứng một tiếng, kéo Tiểu Ca liền theo sau Tô Cảnh, Ngô Tà và Lưu Tang cũng nhanh chóng đi theo.

Sau khi xem xét ký ức của âm linh, cấu tạo của địa cung này đối với Tô Cảnh tự nhiên không còn là bí mật gì.

Rất nhanh, hắn liền dẫn một đoàn người tìm thấy một lối thông lên phía trên."Nào, lên đi!" Tô Cảnh vừa nói, vừa mấy lần mượn lực trên vách tường, liền nhảy lên.

Sau đó trực tiếp thả xuống một sợi dây thừng.

Rất nhanh Ngô Tà và những người khác cũng theo dây thừng mà leo lên."Không khó chút nào!

Không khó chút nào!" Vương Bàn Tử nhảy nhảy, rũ rũ nước, cười ha ha nói một câu. "Đây là đâu?" Tiểu Ca cũng nhàn nhạt hỏi một câu. "Nhĩ Thất!

Anh em ơi, chúng ta đến Nhĩ Thất rồi!" "Nơi này rất có giá trị khảo cổ!" Ngô Tà chiếu đèn nhìn xung quanh, rồi có chút phấn khích nói.

Tô Cảnh nhìn quanh một lượt, khóe miệng cũng khẽ nhếch.Ách Ba công chúa, chính là ở trong chủ điện.

Đã không còn xa mình nữa!

Sau khi xóa bỏ ý thức của Ai Cáo Cung Chủ, Ách Ba công chúa tự nhiên sẽ có thể nắm giữ sức mạnh này.

Nếu mình đưa nàng ra ngoài, chẳng phải sẽ có được một chiến lực mạnh mẽ có thể tùy thời biến thân thành quái vật sao?

Quan trọng nhất, còn như một trang giấy trắng có thể tùy ý mình vẽ lên.

Tô đại quan nhân thích làm thầy, trong lòng càng thêm mong đợi."Ơ?

Chương 347

Mắt tôi nhìn thấy được rồi!" Tô Cảnh đang quan sát xung quanh, tìm kiếm cơ quan của cửa chính chủ điện.

Rồi đột nhiên nghe thấy Lưu Tang kinh hỉ kêu lên một tiếng.

Nghe vậy, Ngô Tà và Bàn Tử vội vàng nhìn về phía Tiểu Ca. "Tiểu Ca, cậu nhìn thấy được rồi à?" Tiểu Ca chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười gật đầu. "Đúng là song hỷ lâm môn mà!" "Không chỉ tìm được chủ điện, mà mắt mấy người còn khỏi rồi!" "Thế này thì sướng quá!" Vương Bàn Tử phấn khích nói một câu."Được rồi, đừng lải nhải nữa!" "Công tắc cửa chính chủ điện chắc là ở trên tượng Lôi Công này!" Tô Cảnh nói, một cú nhảy, liền vọt lên tượng Lôi Công lớn bị xích sắt khóa ở giữa mộ thất.

Sau đó giơ tay trực tiếp cắm vào tai tượng Lôi Công.

Dùng sức vặn một cái.

Kèm theo từng trận tiếng bánh răng chuyển động, cánh cửa lớn của chủ điện từ từ mở ra."Ái!

Cửa mở rồi!

Vào đi!" Vương Bàn Tử nhe răng cười, dẫn đầu bước vào.

Thấy dáng vẻ đó của hắn, Ngô Tà bất đắc dĩ cười một tiếng, rồi cũng đi theo. "Đi thôi!" Tô Cảnh nói với Tiểu Ca và Lưu Tang một tiếng.

Sau khi một đoàn người bước vào, lập tức bị cấu tạo bên trong chủ điện thu hút ánh mắt."Thiên Chân!

Cậu nhìn xem, thiết bị thính lôi!" "Cái này so với cái của Dương Đại Quảng gia thì xa hoa hơn nhiều a!" Vương Bàn Tử chỉ về phía

trước, phấn khích nói.

Trung tâm chủ điện là một cái ao hình vuông, bên trong chứa đầy nước tù.

Giữa ao là một cái bệ, trên đó là một con thuyền dài đến hơn mười mét.Trên thuyền, thì dùng xích sắt treo lơ lửng thiết bị thính lôi kia.

Bốn phía chủ điện là từng bức bích họa.

Trông vô cùng hùng vĩ. "Không chỉ có thiết bị thính lôi đâu, mấy cậu nhìn xem, bù nhìn da ở đây cũng không ít!" Tô Cảnh nhìn quanh, nhàn nhạt nói.

Mọi người chiếu đèn cẩn thận nhìn, quả nhiên, ở trong góc, từng con bù nhìn da đứng sát tường.

Cứ như những binh sĩ, canh gác thiết bị thính lôi ở trung tâm."Thôi được!

Phải cẩn thận một chút!" "Mấy thứ này mà sống dậy hết thì đủ khổ đấy!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi nhanh chóng đi về phía bệ đá trong nước. "Tôi qua đó xem trên thuyền có bảo bối gì không đã, mấy cậu đợi một lát nhé!" Thấy dáng vẻ sốt ruột này của Vương Bàn Tử, Ngô Tà cũng không ngăn cản."Cẩn thận một chút!" "Tôi cũng đi xem xung quanh!" "Đừng lại gần mấy bức bích họa đó mà xem!" Tô Cảnh dặn dò một câu, Ngô Tà sảng khoái đáp lời. "Hiểu rồi!

Tôi không muốn bị mù đâu!" Tiểu Ca và Lưu Tang cũng tản ra thám thính.

Tô Cảnh không ngăn cản, trực tiếp ngồi trên bậc thang châm một điếu thuốc lá.Trong ký ức của tiểu thị nữ, Ách Ba công chúa chính là ở dưới lòng đất trung tâm chủ điện.

Tiếng sấm thông qua thiết bị thính lôi chuyển hóa thành ngôn ngữ

cổ, liền có thể đánh thức Ai Cáo Cung Chủ.

Đến lúc đó tự nhiên có thể tự mình bò ra từ dưới lòng đất.

Năm đó Ngô Tam Tỉnh và bọn họ thính lôi, đánh thức Ai Cáo Cung Chủ, tiểu thị nữ đã dùng hết tất cả năng lượng, mới ngăn cản không cho nó ra ngoài.

Nếu không thì bọn họ căn bản không thể sống sót thoát ra."Thiên Chân, ở đây không có quan tài, xem ra cái của Dương Đại Quảng gia chính là được mang ra từ chỗ này!" Vương Bàn Tử vừa loay hoay bò lên thuyền, vừa la lớn về phía Ngô Tà."Béo à, cậu lên đó chú ý boong thuyền một chút, Tam thúc thường thích giấu đồ xuống dưới, biết đâu có manh mối gì!" Ngô Tà đáp lại một câu, rồi lại tiếp tục xem bích họa. "Được thôi!" "Túi nước nóng, bình nước vỡ!

Chắc là đồ của Tam thúc bọn họ, sao lại giấu ở đây?" "Hắc!

Có một thứ lớn đây này!" Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Hắn loay hoay lật giáp bản, rồi trực tiếp phát hiện một ngăn ẩn giấu.

Vừa mở ra xem, lập tức phấn khích kêu lên."Thiên Chân!

Toàn bộ là băng từ!" Nghe vậy, Ngô Tà đang xem bích họa vội vàng chạy tới. "Nhanh lên!

Lấy hết xuống!"Rất nhanh, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đã mang băng từ đến bậc thang.

Rồi lấy ra máy ghi âm chuẩn bị bắt đầu nghe nội dung bên trong."Vừa rồi tôi xem mấy bức bích họa đó, kể về câu chuyện Nam Hải Vương cầu cứu Lôi Công cứu con gái." "Nhưng ở phần cuối cùng, lại có ba bức bích họa Lôi Công, nhưng phần pháp khí trong tay mỗi Lôi Công đều bị người ta cố ý cắt bỏ." "Tôi nghi ngờ bên trong này có thể ẩn giấu tin tức gì đó." "Hoặc có lẽ trong băng từ này sẽ có

câu trả lời." Ngô Tà vừa nói, vừa lắp băng từ.

Nhưng lại không thể đọc được bất kỳ nội dung nào từ băng từ.Tô Cảnh thấy vậy, trực tiếp đi tới.

Một tay cầm một cuốn băng từ, bắt đầu cân đo.

Tuy ban đầu thấy động tác này của Tô Cảnh, mấy người có chút mơ hồ.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Ngô Tà vội vàng học theo dáng vẻ của Tô Cảnh, cũng bắt đầu so sánh trọng lượng của băng từ.

Rất nhanh, Tô Cảnh liền phát hiện một cuốn băng từ hơi nặng hơn một chút so với phần lớn băng từ khác, liền ném cho Ngô Tà. "Cuộn này có vấn đề!

Mở ra xem đi!"Nhận lấy, Ngô Tà liền nhanh chóng tháo băng từ ra tung tóe.

Rất nhanh liền phát hiện vấn đề. "Hai cuộn?" "Cha mẹ ơi, giấu kỹ thật đấy!" Vương Bàn Tử cảm thán một câu, Ngô Tà cũng mừng rỡ.

Sau đó lấy ra cuốn băng từ ẩn giấu bên trong, cuộn lại. "Nào!

Nghe xem!" "Xem bảo bối lớn của tôi rốt cuộc ở đâu!"Sau khi Ngô Tà lắp xong băng từ, Vương Bàn Tử trực tiếp nhấn nút khởi động máy ghi âm. "Hôm nay, là ngày cuối cùng tôi ở trong chủ điện này!" "Sau khi tôi ra ngoài, tôi sẽ không còn là tôi nữa!" "Tất cả đều bắt nguồn từ việc tôi đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa!" Trong máy ghi âm, chậm rãi phát ra lời tự thuật của Mẫu Tuyết Hải.

Chủ yếu là nói, sau khi bà ta thính lôi trong chủ điện, bên tai thường xuyên xuất hiện một âm thanh.

Cuối cùng bà ta phát hiện, nguồn gốc của âm thanh này, là ở trong

bích họa.

Thông qua sự chỉ dẫn của âm thanh này, bà ta từ trong bích họa, tìm thấy bản đồ đi đến Lôi Thành."Trong bích họa có bản đồ ư?" "Lôi Thành?" "Trời đất quỷ thần ơi!

Cái Lôi Thành này tuyệt đối có biến lớn!" Vương Bàn Tử phấn khích nói một câu. "Một loạt sự việc xảy ra năm đó, đều là sau khi thính lôi!" "Tôi nhất định phải tìm được manh mối của Tam thúc tôi!" "Không còn thời gian nữa, tôi phải thính lôi ở đây!" Ngô Tà vừa nói, vừa trực tiếp từ trong túi lấy ra cuộn băng từ ghi lại tiếng sấm trước đó.

Rồi đặt vào máy ghi âm."Thôi được, thôi được!

Tuy cái tiếng sấm này cứ vang lên là y như rằng không có chuyện tốt!" "Nhưng Béo này tôi ủng hộ cậu!" Vương Bàn Tử cầm lấy xẻng công binh, cảnh giác nhìn quanh, chuẩn bị ứng phó với những bất ngờ có thể xảy ra tiếp theo.

Tô Cảnh cũng gật đầu.

Không thính lôi, làm sao đánh thức Ách Ba công chúa?

Năm đó Mẫu Tuyết Hải bị âm thanh cổ quái kia dẫn dụ, tìm thấy bản đồ Lôi Thành.

Có lẽ chính là chịu sự cám dỗ của Ai Cáo Cung Chủ.

Nó muốn Mẫu Tuyết Hải tìm được Lôi Thành, lợi dụng thần khí giúp mình giải phong.

Nhưng ai ngờ, Mẫu Tuyết Hải phát điên, Dương Đại Quảng chết.

Kế hoạch của nó, cũng đành thất bại.Tô Cảnh vẫy tay một cái, kim quang cuồn cuộn xuất hiện, trực tiếp bảo vệ cả đoàn người ở bên trong.

Ngô Tà thấy vậy, lúc này mới nhấn nút khởi động.

Kèm theo tiếng sấm vang lên, thiết bị thính lôi nhanh chóng có phản ứng.

Phiến đồng bắt đầu rung động, một làn sóng âm cực mạnh từ chiếc chuông lớn treo lơ lửng bên trên phun ra.

Ao nước tù đều bị sóng âm xông lên những con sóng cao mấy mét.

Cũng may mắn mọi người có kim quang hộ thể, nếu không thì cú này đủ để chịu đựng rồi.Tiếng sấm liên tục vang lên, toàn bộ địa cung cũng bắt đầu rung lắc.

Lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Nước tù trong ao không ngừng sôi sục.

Dưới lòng đất còn truyền đến một tiếng gầm rống cực kỳ quái dị.

Nghe thấy vậy, Ngô Tà và những người khác sắc mặt lập tức thay đổi. "Chết tiệt!

Thiên Chân, có phải tiếng sấm đã đánh thức quái vật gì rồi không?""Nam Hải Vương này đúng là một kẻ thực tế, truyền thuyết về hải chương lang, nhân thủ bối, chỉ nhân binh sĩ đều đã ứng nghiệm từng cái một, bây giờ chỉ còn thiếu Ai Cáo Cung Chủ thôi, dưới lòng đất này sẽ không phải là thứ đó chứ?" Vương Bàn Tử kinh hô thành tiếng.

Ngô Tà sắc mặt cực kỳ khó coi, vội vàng tắt máy ghi âm.

Chương 348

Tiếng sấm đột ngột dừng lại, nhưng tiếng gầm rống từ dưới đất truyền đến lại càng lúc càng rõ ràng.Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Từng luồng khí vụ màu đen đỏ từ ao nước tù phun ra.

Một cột nước vọt thẳng lên trời.

Rồi một cái động khẩu rộng lớn hiện ra trong mắt mọi người.

Nước tù chảy ngược, khí vụ đen đỏ cuồn cuộn trong động khẩu.

Rất nhanh, một cái móng vuốt sắc nhọn phủ đầy vảy đen to bằng đầu người trực tiếp thò ra từ động khẩu, sau đó bám vào mép động khẩu.Ngay sau đó, một con quái vật cực kỳ to lớn trong nháy mắt đã vọt ra khỏi động khẩu.

Cao đến bốn mét, toàn thân phủ đầy vảy đen hình thoi dày đặc.

Một đôi mắt đỏ rực như hai ngọn đèn pha.

Trên đầu mọc hai chiếc sừng nhọn.

Trong cái miệng rộng như chậu máu, mọc hai hàng răng sắc nhọn.

Giữa những hơi thở, khí vụ đen đỏ từ miệng và mũi phun ra.

Giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.Nhìn về phía mọi người, nó há miệng rộng như chậu máu rống lên một tiếng dữ dội.

Chân Vương Bàn Tử và Lưu Tang đều bắt đầu run rẩy. "Ai Cáo Cung Chủ!" Ngô Tà ánh mắt hơi ngưng đọng, vẻ mặt cảnh giác.

Tiểu Ca cầm tiểu hắc kim, sẵn sàng đợi lệnh.

Tuy nhiên, trong ánh mắt Tô Cảnh lại lộ ra một tia hưng phấn.

Con quái vật to lớn như vậy, không biết có thể một quyền đánh cho nó khóc hay không!"Mẹ kiếp!

Cái thứ này làm sao đây?" Vương Bàn Tử lập tức có chút không chịu nổi, chửi thề.

Cái thứ này chỉ đứng đó thôi, khí thế đã áp cho hắn thở không ra hơi.

Tuy nhiên, Ai Cáo Cung Chủ này không lập tức tấn công.

Mà ngược lại đứng tại chỗ, trong mắt có chút giằng xé.

Chắc là ý thức của Ách Ba công chúa đang giằng co với nó."Để tôi cản nó!" Tiểu Ca ít nói, cầm dao liền muốn xông lên.

Nhưng lại bị Tô Cảnh kéo lại. "Giao cho tôi đi!" "Mấy cậu cẩn thận một chút, tiếng sấm lần này, đã đánh thức tất cả nhân thủ bối, hải chương lang và chỉ nhân binh sĩ trong toàn bộ địa cung!" "Tiểu Ca, cậu dẫn họ leo lên trên trước đi!" "Đợi tôi giải quyết con quái vật này xong, rồi tìm cách ra ngoài!"Tô Cảnh chỉ vào thiết bị thính lôi phía trên, nói với mọi người.

Thiết bị thính lôi này bị xích sắt to lớn treo lơ lửng giữa mộ thất.

Mượn xích sắt leo lên, cũng không khó khăn. "Được!" Tiểu Ca ứng một tiếng.

Lời vừa dứt, Lưu Tang liền cảnh giác nhìn về phía lối vào chủ điện. "Bọn chúng đến rồi!"Ngay sau đó, cánh cửa lớn chủ điện ầm ầm vỡ nát.

Hải chương lang và nhân thủ bối kéo theo chỉ nhân binh sĩ như thủy triều tràn vào.

Những chỗ bích họa bị thiếu trước đó Ngô Tà phát hiện, cũng xuất hiện từng vết nứt.

Vô số hải chương lang từ bên trong tràn vào đại điện.

Chỉ nhân binh sĩ bên trong chủ điện cũng toàn bộ sống lại, tấn công về phía mọi người.Tô Cảnh thao túng kim quang biến hóa, trực tiếp giúp Ngô Tà mấy người dọn sạch một vùng chướng ngại vật. "Nhanh lên!" "Khí độc dưới này cũng đã xông lên rồi, nếu hít phải quá nhiều khí độc, thân thể mấy cậu sẽ không chịu nổi đâu!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu.

Ngay cả khi đối mặt với tình huống này, hắn vẫn không thay đổi sắc sắc mặt.Tiểu Ca không nói hai lời, kéo Ngô Tà liền chạy đến rìa đại điện.

Dù sao, Tiểu Ca biết tình trạng cơ thể của Ngô Tà.

Trực tiếp kéo cậu ấy leo lên xích sắt.

Vương Bàn Tử và Lưu Tang cũng vội vàng theo sau. "Tô gia, ngài tự mình cẩn thận!" Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng, rồi leo lên xích sắt.

Tô Cảnh quay lưng lại với họ, giơ tay làm dấu OK.

Hắn liền chuyển ánh mắt về phía Ai Cáo Cung Chủ.Tiểu Ca mấy người rất nhanh đã thoát khỏi phạm vi tấn công của hải chương lang, nhân thủ bối và chỉ nhân binh sĩ, leo lên thiết bị thính lôi.

Những thứ quỷ quái này lập tức nhắm mục tiêu tấn công Tô Cảnh, như thủy triều xông về phía hắn.

Nhưng có kim quang hộ thể, mấy thứ này căn bản không thể phá vỡ phòng thủ.

Kim quang chấn động một cái, liền đánh lui toàn bộ bọn chúng.Lúc này Tô Cảnh còn không dám phóng hỏa, một khi đốt cháy khí độc gây ra nổ.

Bản thân hắn thì không chết được, nhưng Ngô Tà và những người khác thì khó nói.

Vẫn là phải giải quyết Ai Cáo Cung Chủ này trước đã!

Khắp người kim quang cuồn cuộn, chư tà tránh né.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người đang treo trên thiết bị thính lôi không khỏi lộ ra một tia chấn động trong mắt. "Đạt đến cảnh giới như Tô gia, đã tương đương với thần minh tại thế rồi nhỉ…" Lưu Tang chấn động nói ra, trong giọng nói có thể cảm nhận được sự sùng bái tràn đầy.Còn lúc này, Tô Cảnh đã có hành động.

Sàn nhà dưới chân hắn nứt vụn từng tấc.

Sau đó cả người hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở trên đỉnh đầu Ai Cáo Cung Chủ.

Một cây đại chùy ngưng tụ từ kim quang, thẳng tắp giáng xuống nó.

Sự thanh tỉnh trong mắt Ai Cáo Cung Chủ lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khát máu và điên cuồng.Nó rống lên một tiếng về phía Tô Cảnh, một làn sóng âm vô hình từ miệng phun ra.

Nhưng lại căn bản không thể ngăn cản kim chùy giáng xuống.

Thấy vậy, Ai Cáo Cung Chủ này trực tiếp giơ lên móng vuốt sắc nhọn to như quạt bồ đề, vồ về phía Tô Cảnh.

Lợi thế về thể hình thậm chí khiến nó tự mãn đến mức muốn liều mạng cứng đối cứng.

Nhưng, chỉ có thể nói nó quá ngây thơ.Khoảnh khắc chạm vào kim chùy.

Ai Cáo Cung Chủ lập tức khuỵu hai chân, quỳ rạp xuống đất.

Một làn sóng xung kích vô hình hất tung toàn bộ đám chỉ nhân binh

sĩ, nhân thủ bối và hải chương lang đang tràn tới.

Sàn nhà dưới thân Ai Cáo Cung Chủ nứt vụn từng tấc, thậm chí xương cốt cơ thể nó còn phát ra âm thanh không chịu nổi sức nặng.Tô Cảnh nhanh chóng nhấc chùy lên, quay tròn rồi lại giáng xuống, trực tiếp đánh nó gục xuống đất.

Con quái vật mạnh mẽ trong truyền thuyết này, trong tay Tô Cảnh lại không chịu nổi một đòn.

Dưới sức mạnh khổng lồ của kim chùy, thân thể nó nứt vụn từng tấc, vẩy vỡ tan tành, máu bắn tung tóe.

Thậm chí còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu đau, đã bị Tô Cảnh một chùy phong bế miệng.

Hải chương lang, nhân thủ bối và chỉ nhân binh sĩ xung quanh dường như bị sát khí trên người Tô Cảnh dọa sợ, toàn bộ co rút lại bốn phía đại điện.Cảnh tượng bạo lực này, khiến Ngô Tà mấy người nhiệt huyết sôi trào. "Tô gia!

Cố lên!" "Đánh chết!

Con quái vật này!" Vương Bàn Tử thậm chí còn hô khẩu hiệu.

Nhưng Tô Cảnh lại không thèm đáp lại hắn ta, thấy Ai Cáo Cung Chủ đã mất đi năng lực phản kháng.

Nằm trên đất không ngừng co giật, Tô Cảnh mới dừng lại động tác trong tay.

Kim chùy hóa thành một đạo lưu quang tiêu tán vô hình.Đi đến bên cạnh đầu nó, trong mắt Tô Cảnh lóe lên một tia kinh thán.

Tuy rằng dưới tay mình nó như một con gà con.

Nhưng không thể phủ nhận, sức mạnh của nó quả thực rất cường đại.

Ít nhất, tuyệt đối đủ sức chịu đòn!

Sinh mệnh lực ngoan cường!

Bấy nhiêu chùy mà nó vẫn chưa chịu chết, chính là bằng chứng tốt nhất."Cái này, Tô gia vì sao lại dừng lại?" Lưu Tang nhìn Ngô Tà mấy người, nhưng bọn họ cũng vẻ mặt khó hiểu.

Đều không hiểu ý đồ của Tô Cảnh.

Còn lúc này, Tô Cảnh thì trực tiếp ngồi xổm xuống.

Giơ tay đặt lên đỉnh đầu nó.

Hai mắt ngân mang bùng nổ.

Chương 349

Từng đạo hắc khí từ trong cơ thể cuồn cuộn xuất ra, theo lòng bàn tay dũng nhập vào cơ thể Ai Cáo Cung Chủ.Sau đó, Tô Cảnh liền cảm giác mình tiến vào một không gian hỗn độn.

Chắc là hải ý thức của Ách Ba công chúa và Ai Cáo Cung Chủ.

Rất nhanh, Tô Cảnh liền phát hiện một thiếu nữ đang lơ lửng giữa không trung không xa.

Nàng mặc cung trang, hai mắt nhắm chặt, búi tóc phức tạp cài những trang sức tinh mỹ.

Quả thực giống như trong truyền thuyết, sinh đẹp vô cùng.

Nhưng quỷ dị là, phía sau nàng, có một đoàn sương đen ngưng kết thành quái vật, chính là Ai Cáo Cung Chủ.

Sương đen bao phủ nửa bên thân thể nàng, vẫn không ngừng xâm thực sang bên kia.Ý thức của Ai Cáo Cung Chủ cũng phát hiện ra Tô Cảnh.

Lập tức gào thét về phía Tô Cảnh, trong mắt tràn đầy oán độc.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi nhếch khóe miệng. "Không hoan nghênh tôi sao?" "Cái này thì không do ngươi quyết định!" "Câu linh… khiển tướng!"Giơ tay khẽ vẫy về phía ý thức thể của Ai Cáo Cung Chủ.

Một bàn tay khổng lồ hội tụ từ hắc khí trong nháy mắt bay ra, một phát nắm lấy nó kéo đến trước mặt Tô Cảnh.

Tách khỏi linh hồn của Ách Ba công chúa trong nháy mắt. "Ai Cáo Cung Chủ!" "Ngươi quá mạnh rồi!" "Nhất định phải xóa bỏ ý thức của ngươi!" Ai Cáo Cung Chủ: "……" Tô Cảnh không hề do

dự quá nhiều.

Hắc khí độc quyền của Câu linh khiển tướng cuồn cuộn xuất ra.

Ý thức của Ai Cáo Cung Chủ bị xóa sổ trong nháy mắt.

Sau đó hóa thành một đoàn năng lượng vô chủ.

Quái vật mà ngay cả Nam Hải Vương với Thiên Ngoại Thần Khí cũng bó tay chịu trói, cứ như vậy bị Tô Cảnh dễ dàng xóa bỏ ý thức.Buông lỏng khống chế nó, đoàn năng lượng này liền cuồn cuộn về phía linh thể của Ách Ba công chúa.

Sau đó, phía sau nàng hội tụ thành hình dạng của Ai Cáo Cung Chủ.

Một khi nàng điều động sức mạnh của nó, liền sẽ hóa thân thành Ai Cáo Cung Chủ.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới thoát khỏi không gian ý thức của Ách Ba công chúa.Không nhắc đến bãi lầy phía trên.

Trong địa cung.

Sau khi ý thức Tô Cảnh rời khỏi không gian tinh thần của Ách Ba công chúa.

Thân thể Ai Cáo Cung Chủ liền hóa thành khí vụ đen đỏ từ từ tiêu tán.

Rồi một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, liền xuất hiện trong mắt mọi người.

Chính là Ách Ba công chúa, chỉ có điều nàng không lập tức tỉnh lại.Chắc là cơ thể đã khởi động cơ chế tự bảo vệ.

Dù sao nàng và Ai Cáo Cung Chủ ý thức tương liên, trước đó Tô Cảnh gây thương tổn cho Ai Cáo Cung Chủ, nàng cũng cảm nhận được tương tự.

Lúc này chắc là đang hấp thu năng lượng của Ai Cáo Cung Chủ để chậm rãi hồi phục.

Đợi khi chức năng cơ thể nàng hồi phục, dung hợp sức mạnh của Ai Cáo Cung Chủ, liền sẽ tỉnh lại.

Tô Cảnh cũng không vướng mắc, trực tiếp ôm nàng lên.

Sau đó mới bắt đầu đối phó với đám nhân thủ bối, hải chương lang và chỉ nhân binh sĩ xung quanh.Nhìn thấy Ai Cáo Cung Chủ biến hóa thành thiếu nữ, Ngô Tà và những người khác trong nháy mắt trợn tròn mắt. "Mẹ kiếp!

Con quái vật này sao lại biến thành gái rồi?" Vương Bàn Tử kinh ngạc chửi tục. "Đây chắc là Ách Ba công chúa!" "Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, còn phải xem Tô gia nói thế nào!" Ngô Tà trấn tĩnh lại cảm xúc, rất nhanh đã phân tích ra."Suỵt!

Đừng nói chuyện đã!" Nhưng lúc này Lưu Tang đột nhiên lên tiếng nói một câu, rồi nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, sau đó sắc mặt vui mừng. "Là Nhị gia!

Nhị gia chuẩn bị cho nổ!" "Tô gia, nhanh lên!

Nhị gia chuẩn bị cho nổ rồi!" "Năm, bốn…" Nghe vậy, Tô Cảnh vội vàng ôm Ách Ba công chúa, sau đó nhảy lên một cái, liền nắm lấy xích sắt.

Còn lúc này, Lưu Tang cũng đã đếm xong con số cuối cùng.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một tiếng "bùng", địa cung rung lắc dữ dội, cát lầy phía trên rơi xuống, lộ ra một lối đi."Nhị gia!" "Thiên hàng kỳ binh a!" "Chúng cháu ở đây, Nhị thúc!"Nghe thấy giọng Ngô Tà và Vương Bàn Tử, Ngô Nhị Bách trên bãi lầy lập tức phân phó cho thuộc hạ. "Nhanh!

Đưa máy cẩu lại đây!" "Ngô Tà bọn họ ở ngay dưới!"Rất nhanh

dưới sự chỉ huy của Ngô Nhị Bách, phía trên liền thả xuống một sợi dây thừng. "Thiên Chân, nắm lấy!

Cậu lên trước đi!" Vương Bàn Tử phấn khích kêu lên một tiếng, Ngô Tà cũng không từ chối, nắm lấy dây thừng liền leo lên.

Các thuộc hạ nhà họ Ngô phía trên hợp lực kéo dây thừng.

Rất nhanh, liền kéo Ngô Tà lên."Tô gia!

Ngài ôm công chúa này lên trước đi!" Nhìn xuống phía dưới một cái, Tô Cảnh lắc đầu. "Mấy cậu lên trước đi!" "Mấy thứ quỷ quái dưới này không thể để chúng thoát ra, tôi còn phải phóng hỏa!" Tiểu Ca và những người khác cũng không từ chối, gật đầu rồi từng người một được kéo lên."Phu quân của thiếp đâu?" Thấy Tô Cảnh mãi không lên, Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng cách đó không xa vội vàng dẫn Mặc Ngọc đi tới.

Lên tiếng hỏi Ngô Tà và những người khác. "Tô gia nói muốn phóng hỏa!

Phu nhân cứ yên tâm!" "Chắc lát nữa sẽ lên thôi!" Lưu Tang nằm trên đất, thở hổn hển, sau đó giải thích với Tinh Tuyệt Nữ Vương một câu.Lời vừa dứt, liền nghe thấy phía dưới truyền đến một trận tiếng nổ kịch liệt.

Cát lầy từ động khẩu phun ra, lẫn với ngọn lửa xanh lam.

Tô Cảnh thì mượn lực xung kích này, trực tiếp lao ra khỏi động khẩu.

Mọi người vội vàng né tránh, khi hoàn hồn lại.

Lúc này mới thấy Tô Cảnh xuất hiện ở mép động khẩu."Tô gia!

Ngài không sao chứ!" "Cái này…" Ngô Nhị Bách vội vàng tiến lên hỏi một câu, nhưng nhìn thấy cô gái Tô Cảnh đang ôm trong lòng.

Lập tức sững sờ."Tôi không sao!" "Chuyện dưới đất lát nữa hãy nói!" "Mấy người tránh ra đã, chỗ này sắp sập rồi!" Tô Cảnh vừa nói, vừa trực tiếp chạy về phía hai nữ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rồi cùng nhau rời xa cái động khẩu vừa bị nổ tung này.

Những người khác thấy vậy cũng vội vã tháo chạy.Đợi khi mọi người toàn bộ trở về phía doanh địa, chỗ động khẩu bị nổ tung ầm ầm sụp đổ.

Cát lầy đổ ngược vào, chủ điện trực tiếp bị chôn vùi.

Dưới tác động của nước biển, bãi lầy lại nhanh chóng khôi phục bằng phẳng.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Thiền, Mặc Ngọc, đưa nàng ấy vào lều dọn dẹp thay quần áo đi.""Nhị gia, đi thôi, cháu sẽ thuật lại tình hình dưới đất với chú!" Ách Ba công chúa trên người dính không ít bùn đất, giao nàng cho hai cô gái, Tô Cảnh phân phó một tiếng.

Mới gọi Ngô Nhị Bách vào một cái lều khác.

Ngô Tà mấy người cũng vội vàng theo vào.Bên bàn hội nghị.

Tô Cảnh châm một điếu thuốc, nhìn Ngô Tà. "Ngô Tà, thuật lại tình hình dưới đó với Nhị thúc cháu một lần đi!""Vâng!" Ngô Tà gật đầu, rồi liền bắt đầu thuật lại những gì đã thấy và nghe được trong cung điện dưới lòng đất.

Chủ yếu vẫn là kể về lời tự thuật của Mẫu Tuyết Hải trong băng từ.

Sau đó đưa mục tiêu cuối cùng, chỉ về phía Lôi Thành. "Quả nhiên là Lôi Thành sao?" Ngô Nhị Bách thở dài, lẩm bẩm nói."Nhị thúc, chú biết Lôi Thành ư?" "Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Tà nghe vậy, vội vàng sốt ruột hỏi. "Chuyện năm đó, không có gì để nói

cả!" "Chuyện sau đó, cháu cũng đã biết gần hết rồi!" "Chú chỉ có thể nói cho cháu biết, sự mất tích của Tam thúc cháu, nhất định có liên quan đến Lôi Thành!" "Nếu muốn điều tra, nhất định phải đến Lôi Thành một chuyến, còn phải xem Hắc Hạt Tử bên kia có tìm được manh mối gì không!"Ngô Nhị Bách nói xong, lại nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô gia, vừa rồi Ngô Tà nói, ngài ở dưới đó còn gặp Ai Cáo Cung Chủ ư?" "Chẳng lẽ cô gái ngài mang lên, chính là Ách Ba công chúa sao?" "Không sai!" Tô Cảnh gật đầu, rồi lúc này mới giải thích."Trên bích họa có độc tố đặc biệt, có thể ngăn cản nhân thủ bối và hải chương lang.

Năm đó sau khi Mẫu Tuyết Hải bố trí bích họa, bọn họ lại tiếp tục thính lôi!" "Tiếng sấm đã đánh thức nhân thủ bối và hải chương lang trong địa cung, chúng xuyên qua bích họa tiến vào đại điện." "Bọn họ bất đắc dĩ mới rời khỏi chủ điện, nhưng Mẫu Tuyết Hải lại lao vào ngay khoảnh khắc chủ điện đóng lại." "Bên trong bà ta đã ráp nối được bản đồ Lôi Thành, sau đó Dương Đại Quảng xuất hiện, cứu Mẫu Tuyết Hải đi.""Nguyên nhân Mẫu Tuyết Hải phát điên, rất có thể là do bà ta đã gặp Ai Cáo Cung Chủ!" "Thậm chí việc bà ta tìm được bản đồ, cũng là do bị Ai Cáo Cung Chủ cám dỗ." "Mục đích của quái vật này, chắc là Thiên Ngoại Thần Khí của Nam Hải Vương bên trong Lôi Thành!" "Nó muốn lợi dụng Mẫu Tuyết Hải tìm được thần khí, đạt thành mục đích nào đó của mình!" "Nhưng Mẫu Tuyết Hải phát điên, Dương Đại Quảng thân vong, nó cũng chỉ đành bỏ cuộc.""Lần này ở dưới đó, tiếng sấm đã đánh thức con quái vật này, sau khi giải quyết nó, liền biến thành Ách Ba công chúa…" "Kỳ thực Ai Cáo Cung Chủ, trong tiếng Mân Nam có nghĩa là Ách Ba công chúa!" "Gọi nó là Ai Cáo Cung Chủ thực ra không hoàn toàn chính xác, chỉ là âm dịch của Ách Ba công chúa!" "Hoặc có lẽ, có thể gọi nó là Thiên Ngoại Dị Tộc!""Những ngôn ngữ cổ được thiết bị thính lôi của Nam Hải Vương dịch ra, có thể chính là ngôn ngữ dị tộc." "Việc ông ta thính lôi

không phải là nghe bí mật của thượng thiên, mà là đang tiếp nhận chỉ lệnh của dị tộc!" Suy đoán này của Tô Cảnh, khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc. "Cái thằng này, thật sự có cái thứ gọi là Thiên Ngoại Dị Tộc sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, có chút không dám tin.Ngô Nhị Bách thì vô cùng đồng tình với suy đoán của Tô Cảnh. "Suy đoán của Tô gia cực kỳ hợp lý!" "Trong truyền thuyết Nam Hải Vương, nhân thủ bối, hải chương lang, chỉ nhân binh sĩ, Ai Cáo Cung Chủ đều đã ứng nghiệm từng cái một." "Nhưng vừa rồi mấy cậu có chú ý đến Tô gia nói về thần khí không?" "Thần khí?

Đó là cái gì?" Ngô Tà nhíu mày, khó hiểu hỏi."Truyền thuyết về Nam Hải Vương mà trước đây tôi kể cho mấy cậu, không hoàn chỉnh!" "Có một phần tôi đã không nói cho mấy cậu!" "Trong truyền thuyết, khi Nam Hải Vương triệu hoán Lôi Công, trong tay còn cầm một Thiên Ngoại Thần Khí!" "Nếu dựa theo suy đoán của Tô gia mà suy luận, thần khí này, chắc là thiết bị liên lạc với văn minh dị tộc, Lôi Công trong truyền thuyết nhìn thấy, chắc là hóa thân của Thiên Ngoại Dị Tộc.""Và thần khí này, xét theo đủ loại manh mối hiện tại, chắc là ở Lôi Thành!" Nói đến đây, Ngô Nhị Bách nhìn về phía Ngô Tà. "Có lẽ, Tam thúc cháu chính là đã phát hiện ra điểm này, rất có khả năng đã đi Lôi Thành tìm kiếm thần khí!" Lời nói của Ngô Nhị Bách càng khiến Ngô Tà kiên định ý định đi Lôi Thành.

Với tình trạng hiện tại của cậu ấy, bất kể là ai cũng không thể khuyên nhủ được.

Biết mình không còn sống được bao lâu, cậu ấy cũng chẳng còn gì để sợ hãi nữa.

Ngô Nhị Bách ghi chép lại toàn bộ thông tin thu được từ địa cung.

Chương 350

Sau đó, ông mới cho mọi người giải tán. "Việc thám hiểm địa cung Nam Hải Vương đến đây là kết thúc!" "Nơi này tôi đã báo cáo cho đội khảo cổ, tạm thời sẽ phong tỏa, chờ khi có kỹ thuật phù hợp sẽ tiến hành khai quật!" "Mọi người về thu dọn đồ đạc đi, lát nữa chúng ta sẽ rút lui!" Những người khác lục tục quay về thu dọn đồ đạc, nhưng Tô Cảnh thì được Ngô Nhị Bách giữ lại. "Tô gia, cô gái đó ngài định xử lý thế nào?" "Lát nữa hãy thông báo xuống dưới, phong tỏa tin tức này!" "Sức mạnh của công chúa này không thể xem thường!" "Tôi sẽ nghĩ cách khống chế cô ấy!" Tô Cảnh đã nói vậy, Ngô Nhị Bách đương nhiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, ông lại nói với Tô Cảnh. "À phải rồi, có một chuyện nữa, lại phải phiền Tô gia ngài giúp đỡ!" "Năm xưa, trước khi Lão Tam mất tích, từng ở Thập Nhất Thương một thời gian!" "Hơn nữa còn tự biến mình thành hàng hóa cất vào Tử Đương Khu!" "Tôi định một thời gian nữa sẽ sắp xếp Ngô Tà vào đó!" "Dẫn dắt cậu ấy đi điều tra mục đích năm xưa Lão Tam đến Thập Nhất Thương!" Nghe vậy, Tô Cảnh có chút khó hiểu. "Nhị gia, Thập Nhất Thương không phải vẫn do anh quản lý sao, anh chẳng lẽ không biết chuyện gì đã xảy ra?" "Quả nhiên ngài biết..." Ngô Nhị Bách không khỏi cười khẽ. "Thập Nhất Thương quả thật do tôi quản lý không sai, nhưng quyền lực quản lý cũng không mạnh!" "Bên trong thế lực phức tạp, hơn nữa còn có thế lực của 'người ở trên' nhúng tay vào." "Không trách!" Thấy Ngô Nhị Bách chỉ chỉ lên đầu, Tô Cảnh gật đầu, trong lòng lập tức hiểu rõ. "Đương nhiên, cũng không chỉ là để Ngô Tà đi điều tra chuyện của Lão Tam." "Quan trọng nhất là Thập Nhất Thương hiện giờ đã dần vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi." "Bên trong có rất nhiều yếu tố bất ổn, vì vậy

tôi cần Ngô Tà đi khuấy động vũng nước này!" "Cặp tai nghe đồng đó, hẳn có thể tìm ra manh mối của Lôi Thành!" "Một khi có phương hướng, tôi định đi thám thính trước!" "Thời gian này sẽ không quá ngắn, một khi tôi biến mất, những yếu tố bất ổn trong Thập Nhất Thương nhất định sẽ mất kiểm soát!" "Khi đó cả Thập Nhất Thương thậm chí Ngô gia đều sẽ bị liên lụy!" "Không thể mặc kệ được!" "Vậy nên lúc này cần Ngô Tà ra tay..." "Tuy nhiên, với năng lực của Ngô Tà, muốn thanh trừng các yếu tố bất ổn trong Thập Nhất Thương, rồi tìm ra manh mối Lão Tam để lại." "Sẽ không quá dễ dàng, vì vậy, tôi cần Tô gia ngài giúp đỡ!" Ngô Nhị Bách nói rồi, lấy ra một huy hiệu Phó Thương Quản của Bộ Vận Duy. "Tô gia, ngài giữ lấy cái này!" "Tôi vẫn có khả năng sắp xếp một Phó Thương Quản rảnh rỗi!" "Đến lúc đó hy vọng ngài có thể hỗ trợ Ngô Tà ở Thập Nhất Thương nhiều hơn..." "Với thân phận của ngài, những người khác cũng sẽ không có ý kiến gì." "Thương Quản hiện tại của Bộ Vận Duy là Bạch Hạo Thiên của Bạch gia, Bạch gia từng tham gia xây dựng Thập Nhất Thương." "Bộ Vận Duy luôn do họ quản lý, cô bé Bạch gia đó rất ngưỡng mộ ngài đấy!" Ngô Nhị Bách nhìn Tô Cảnh với ánh mắt đầy ẩn ý nói. "Bạch Hạo Thiên..." Tô Cảnh dùng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, trầm ngâm một lát.

Sau đó trực tiếp cầm lấy huy hiệu Phó Thương Quản của Bộ Vận Duy. "Được!" "Chuyện này tôi giúp!" "Giải quyết chuyện Thập Nhất Thương, ước chừng không tốn quá nhiều thời gian!" "Nếu Nhị gia anh gặp chuyện gì, nhớ truyền tin cho tôi sớm nhất có thể!" "Để kịp thời đến cứu viện các anh!" "Chuyện này chắc chắn rồi, bây giờ chỉ còn chờ tin tức của Hắc Hạt Tử thôi!" Ngô Nhị Bách cười gật đầu.

Nhưng lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Cầm lên nhìn cái tên, chính là Hắc Hạt Tử. "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!" "Hạt Tử, chắc là có phát hiện rồi!" Ngô Nhị Bách cho Tô

Cảnh xem cái tên, sau đó mới nghe điện thoại, rồi bật loa ngoài. "Hạt Tử, có manh mối gì chưa?" "Có, nhưng Nhị gia, tôi cần chi viện!" "Tôi phát hiện một thôn Ách Ba ở Đông Nam Á này!" "Ở đây có một truyền thuyết kỳ lạ, nói rằng người thôn Ách Ba có thể giao tiếp với trời, biết được bí mật của trời, nên họ mới bị câm." "Tôi cảm thấy nó liên quan đến Thính Lôi.

Tôi đã hỏi thăm xung quanh, trong làng có một miếu thần cực kỳ đáng ngờ." "Đêm qua tôi lẻn vào làng, muốn vào miếu thần tìm manh mối, nhưng..." "Miếu thần này có không ít lính canh, hơn nữa họ có thể phát ra sóng âm tấn công, tôi suýt chết ở trong đó!

Khó khăn lắm mới trốn thoát được..." Hắc Hạt Tử nói xong, Tô Cảnh lập tức hứng thú. "Tấn công bằng sóng âm?

Hạt Tử, anh miêu tả kỹ hơn xem!" "Tô gia, ngài cũng ở đó à!" "Đúng vậy, tấn công bằng sóng âm, những lính canh này tuy đều là người câm, nhưng vừa mở miệng là có thể phát ra sóng âm cực mạnh!" "Hơn nữa bất kể là sức mạnh hay tốc độ, đều vượt xa người thường!" "May mà tôi chạy nhanh, nhưng vẫn bị thương!" Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách nhìn nhau, trong lòng lập tức có kết luận. "Lại có dị năng giả, xem ra thôn Ách Ba này, tám chín phần có liên quan đến Nam Hải Vương." Tô Cảnh trầm ngâm một lát, điềm nhiên nói. "Tô gia, tôi cần chi viện!" "Chỉ mình tôi, là không dám vào miếu thần nữa đâu!" "Nhiều người vây đánh một mình tôi, cái thân nhỏ bé này của tôi không chịu nổi đâu." Hắc Hạt Tử oán giận đầy đủ nói. "Vậy anh cứ tìm một nơi an toàn trú ẩn, đợi tôi đến rồi chúng ta sẽ cùng thám hiểm thôn Ách Ba này!" "Tô gia ngài muốn đến sao?

Vậy thì tốt quá!" "Lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho ngài, đến nơi tôi sẽ cho người ra đón ngài!" Hắc Hạt Tử nói xong, trực tiếp cúp điện thoại. "Tô gia, ngài thấy sao về chuyện này?" Ngô Nhị Bách cất điện thoại, trầm ngâm một lát mới hỏi. "Không có gì để bàn cãi!" "Bất kể là

truyền thuyết, hay đặc điểm của thôn Ách Ba cũng như sự tồn tại của dị năng giả bên trong, đều đủ để chứng minh nó có liên quan đến Nam Hải Vương!" "Cái miếu thần mà Hạt Tử nói, khẳng định là manh mối then chốt!" "Ngày mai tôi sẽ lên đường đến Đông Nam Á, đi thám thính trước!" Tô Cảnh đưa ra quyết định này, Ngô Nhị Bách đương nhiên cầu còn không được. "Vậy tôi sẽ sắp xếp cho ngài!" "Ừm!" Gật đầu, Tô Cảnh dường như lại nhớ ra điều gì. "À phải rồi, Nhị gia!" "Anh còn nhớ tôi từng nói với anh không?" "Cặp tai nghe đồng đó, rất có thể là mồi nhử mà Tiêu lão bản cố ý thả ra!" "Tôi dám khẳng định, bây giờ người của hắn đang giám sát Hạt Tử!" "Một khi Hạt Tử có phát hiện gì, hắn sẽ ngồi mát ăn bát vàng!" "Thế này đi, anh sắp xếp, thuê tất cả các công ty bảo an ở Đông Nam Á!" "Nếu hắn dám lộ diện, thì trực tiếp dạy cho hắn biết mùi đời!" "Tên này chắc chắn biết nhiều manh mối hơn!" "Bắt được hắn rồi ép hỏi manh mối hắn biết, chắc chắn có thể tiết kiệm cho chúng ta nhiều thời gian hơn." "Được!" "Vậy Tô gia tôi chờ tin của ngài!" "Có cần sắp xếp người khác đi cùng ngài không?" Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó lại hỏi một câu. "Không cần!" "Tôi sẽ dẫn người của tôi đi!" "Nhưng trước khi đi, phải về kinh thành một chuyến đã!" Sau khi rút khỏi Bình Hà và trở về kinh thành.

Tô Cảnh trước tiên sắp xếp cho Ách Ba công chúa ở tại nhà mình.

Mượn cái quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc của Tinh Tuyệt Nữ Vương để giúp cô ấy hồi phục.

Sau đó, anh và Ngô Nhị Bách chia hai ngả.

Tô Cảnh thì dẫn Huyền Nữ đến Đông Nam Á.

Dù sao thì bên cạnh cũng cần có người.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không đi cùng, bởi vì Ách Ba công chúa là một yếu tố bất ổn.

Nếu cô ấy mất kiểm soát, ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, những người khác căn bản không thể trấn áp.

Vì vậy cô ấy được giữ lại ở nhà.

Còn Ngô Nhị Bách, sau khi tổng hợp các manh mối Thính Lôi đã biết, vào ngày thứ hai sau khi Tô Cảnh rời đi, cũng dẫn Ngô Tà và những người khác đến Đông Nam Á.

Tuy nhiên, ông dẫn người đi liên hệ với tất cả các công ty bảo an ở Đông Nam Á.

Một khi Tô Cảnh truyền tin chính xác, Tiêu lão bản xuất hiện, sẽ lấy tốc độ nhanh như chớp để vây giết hắn.

Ba ngày sau.

Một chiếc xe địa hình dừng lại ở cửa một thôn làng ở Đông Nam Á.

Hắc Hạt Tử và con nuôi của anh ta, cũng chính là thủ lĩnh của lực lượng vũ trang ở đây, đứng ở cửa làng.

Thấy chiếc xe địa hình dừng lại, lập tức mừng rỡ.

Hắc Hạt Tử vội vàng chạy tới, với vẻ mặt nịnh nọt mở cửa xe.

Sau đó, liền thấy Tô Cảnh và Huyền Nữ đang ngồi ở ghế sau. "Tô gia!

Ngài cuối cùng cũng đến!" "Tôi nhớ ngài chết đi được!" Thấy Tô Cảnh, Hắc Hạt Tử như thấy người thân.

Vừa la làng vừa định nhào tới ôm Tô Cảnh, nhưng giây tiếp theo, đã bị Tô Cảnh đẩy ra một bên với vẻ mặt ghét bỏ. "Cút ngay!" "Tôi nói Hạt Tử, anh không phải bị thương sao?" "Tôi thấy anh có sao đâu?" Vừa nói, Tô Cảnh vừa xuống xe, Huyền Nữ cũng từ phía bên kia bước xuống.

Sau đó đến đứng cạnh Tô Cảnh. "Sao lại không bị thương?

Tô gia, tôi bị thương nội thương mà!" "Đi đi, chúng ta vào trong nói chuyện!" Hắc Hạt Tử nói một câu đầy phẫn uất, sau đó liền dẫn Tô Cảnh đi vào trong thôn. "Thiên Nhi, lại đây!" Hắc Hạt Tử vẫy tay với con nuôi đang đứng ở cửa thôn, đợi cậu bé đi tới, Hắc Hạt Tử mới cười toe toét giới thiệu với Tô Cảnh. "Tô gia, đây là con nuôi của tôi, trước kia từng theo Trần Bì A Tứ đấu. " "Bây giờ tách ra tự lập thế lực vũ trang, cũng khá ổn!" "Thiên Nhi, chào Tô gia!" "Tô gia!

Đã sớm nghe danh ngài!

Thường xuyên nghe cha nuôi nói về ngài!" Lời của Hắc Hạt Tử vừa dứt, tên này liền xán lại gần Tô Cảnh, vươn tay ra cười hì hì nói một câu. "Hạt Tử, tôi thật sự không ngờ, anh lại còn có sở thích nhận con nuôi này chứ..." Tô Cảnh gật đầu với cậu ta, liếc nhìn Hắc Hạt Tử.

Có chút không nói nên lời mà châm chọc. "Haizz!

Đó là chuyện quá khứ rồi!" "Bên trong đã chuẩn bị tiệc đón tiếp ngài, chúng ta đi nhanh một chút." Trong một đình nghỉ mát giữa thôn.

Hắc Hạt Tử và con nuôi của anh ta dẫn Tô Cảnh và Huyền Nữ ngồi xuống.

Sau đó mới gọi người bắt đầu dọn món.

Tô Cảnh lấy một chai rượu đế, dùng ngón cái bật nắp.

Uống một ngụm xong, anh châm một điếu thuốc.

Sau đó mới từ từ hỏi. "Kể về tình hình của thôn Ách Ba đi!" Thấy Tô Cảnh đi thẳng vào vấn đề, Hắc Hạt Tử cũng không vòng vo. "Trước khi tôi đến đây, tôi đã cùng Thiên Nhi tìm hiểu tình hình của thôn Ách Ba." "Người ở đây, sống biệt lập, hầu như không giao lưu với người ngoài." "Hơn nữa hoàn toàn là người câm, nghe nói vừa

sinh ra nghe tiếng sấm sẽ bị câm." "Tô gia ngài cũng biết, nếu có thôn làng nào phong tục kỳ lạ, hoặc lưu truyền những truyền thuyết cổ quái." "Thì cơ bản đều là hậu duệ của những người giữ lăng mộ, nhưng địa cung Nam Hải Vương đã được phát hiện rồi, nên tôi dám khẳng định, nơi này tuyệt đối có những thứ phi phàm hơn." "Tôi bảo Thiên Nhi cho người đưa tôi đến ngoại vi thôn." "Sau đó lợi dụng ban đêm lẻn vào." "Rồi tôi phát hiện ra nơi đáng ngờ nhất của thôn - miếu thần!" Hắc Hạt Tử nói rồi, trực tiếp lấy điện thoại ra, mở một đoạn video, đẩy đến trước mặt Tô Cảnh. "Tô gia, ngài xem, đây là tôi lén quay được!" "Miếu thần này canh gác nghiêm ngặt, bốn người này, toàn bộ đều là dị năng giả, có thể phát ra sóng âm tấn công!" "Hơn nữa bên trong còn có một ông lão, thực lực còn mạnh hơn!" "Lần trước tôi lẻn vào, chính là bị ông lão đó phát hiện, sau đó bị sóng âm của ông ta làm bị thương." "Khó khăn lắm mới trốn thoát được, nếu ngài không đến, tôi thật sự không dám đi nữa..." Hắc Hạt Tử dang tay, có chút bất lực nói.

Tô Cảnh gật đầu, đẩy điện thoại lại.

Cũng đã hiểu khái quát về miếu thần này. "Người ngoài có thể vào thôn Ách Ba này không?" Trầm ngâm một lát, Tô Cảnh hỏi con nuôi của Hắc Hạt Tử. "Cái này có thể..." "Tuy họ rất ít giao lưu với người ngoài, nhưng cũng không phải là thật sự biệt lập!" "Trước kia cũng có người từng vào, nhưng cần trả phí đường đi để vào thôn." "Trong thôn cũng có nhà trọ đón khách, chỉ là thu phí rất đắt!" "Hơn nữa không được chạm vào những điều cấm kỵ của họ, ví dụ như miếu thần, nếu không chắc chắn sẽ bị cả thôn vây đánh." "Người trong thôn này, đều là thần kinh, chúng tôi hầu như ít khi giao thiệp với họ!" "Nếu không phải cha nuôi mấy hôm trước bị thương trở về, tôi còn không biết cái thôn này lại có cái gọi là dị năng giả." Con nuôi của Hắc Hạt Tử lúc này vẫn còn có chút không dám tin. "Anh chưa thấy,

không có nghĩa là không có!" Tô Cảnh điềm nhiên nói một câu, sau đó lại nhìn về phía Hắc Hạt Tử. "Vì thôn này người ngoài có thể vào, vậy thì cứ vào trong thôn thám thính trước!" "Lần này không chỉ vì manh mối Thính Lôi, còn có một con cá lớn đang đợi chúng ta câu!" "Được!

Vậy ăn xong chúng ta đi!" Hắc Hạt Tử gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Một giờ sau.

Con nuôi của Hắc Hạt Tử đưa mấy người đến cửa thôn.

Chương 351

"Cha nuôi, vẫn là cô bé hai hôm trước đưa mọi người đi!" "Cái này cha cầm lấy!" Vừa nói, cậu ta vừa móc từ thắt lưng ra một khẩu Hoàng Kim Sa Mạc Chi Ưng đưa cho Hắc Hạt Tử. "Nếu có chuyện gì, cũng có cái để chống đỡ!" "Cái này hỏa lực mạnh lắm, khó khăn lắm mới lấy được, cái đám dị năng giả vớ vẩn đó, một phát là gục!" Hắc Hạt Tử cười cười, nhận lấy. "Được!

Lòng tốt của con ta ghi nhận!" "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, có Tô gia ở đây, dù là Long Đàm Hổ Huyệt cũng không đáng sợ!" Lời vừa dứt, một chiếc SUV màu đỏ rượu liền dừng ở cửa thôn.

Cửa kính xe hạ xuống, một cô bé đội mũ trông chỉ mười bốn mười lăm tuổi thò đầu ra.

Nhưng riêng về ngũ quan, quả thật là một mỹ nhân trong tương lai.

Chỉ là làn da hơi đen, cộng thêm cơ thể chưa phát triển hoàn chỉnh.

Vì vậy không mấy nổi bật.

Cô bé da đen này vừa nhai kẹo cao su, vừa ra vẻ ngầu lòi ra hiệu cho con nuôi của Hắc Hạt Tử. "Đưa cho anh!" Con nuôi của Hắc Hạt Tử lấy ra ba cuộn tiền vứt vào trong xe của cô bé này. "Đưa ba người này đến thôn Ách Ba!" Cô bé da đen ra hiệu OK với Tô Cảnh và mấy người. "Tô gia, cha nuôi, thượng lộ bình an!" Gật đầu với mấy người, con nuôi của Hắc Hạt Tử liền lên trước mở cửa xe.

Lên xe xong, cô bé này liền đạp ga lao đi.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lái xe thì thật sự rất dữ tợn...

Trên xe.

Cô bé này vừa lái xe, vừa qua gương chiếu hậu lén nhìn Tô Cảnh và Huyền Nữ đang ngồi ở ghế sau.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Huyền Nữ, ánh mắt không khỏi lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Cô gái nào mà chẳng yêu cái đẹp?

So với Huyền Nữ, tự nhiên cô bé cảm thấy có chút tự ti.

Tô Cảnh đương nhiên đã chú ý đến hành động nhỏ của cô bé này.

Đợi cô bé lại lén nhìn sang, anh liền nở một nụ cười toe toét.

Thấy mình bị phát hiện, cô bé này lập tức như con thỏ bị giật mình, rụt ánh mắt lại.

Hắc Hạt Tử cũng nhận ra cô bé này đang lén nhìn, không khỏi trêu chọc một câu. "Cô bé, sao thế?

Trúng tiếng sét ái tình với Tô gia của chúng ta rồi à?" Nghe vậy, cô bé da đen trực tiếp trừng mắt nhìn Hắc Hạt Tử.

Sau đó khoa tay múa chân hai cái.

Hắc Hạt Tử ngẩn ra, sau đó có chút tức giận nói. "Này!

Cô bé này, sao lại mắng người thế?" "Con mới là đồ ngốc!" Tô Cảnh lập tức bật cười.

Cô bé này tính tình cũng khá bướng bỉnh. "Thôi đi Hạt Tử, anh so đo với cô bé làm gì?" "Người ta còn vị thành niên..." "Cô bé, nhỏ thế đã lái xe, có bằng lái không?" Nhìn cô bé này, Tô Cảnh trêu chọc một câu.

Sau đó cô bé da đen này có chút tức giận.

Qua gương chiếu hậu trừng mắt nhìn Tô Cảnh, sau đó nhanh chóng khoa tay múa chân. "Anh mới là vị thành niên!

Cả nhà anh đều là vị thành niên!" "Tôi mười tám rồi!" "Hơn nữa đây là nước ngoài, cần gì bằng lái?" "Còn nữa, tôi tên Tô Nguyệt, đừng gọi tôi là cô bé!!" "Mười tám?" Hiểu được ý cô bé, Tô Cảnh không khỏi lộ vẻ mặt kỳ lạ.

Cái thân hình này cứ như cây giá đỗ, trông chỉ mười bốn mười lăm tuổi.

Nói cô bé mười tám, Tô Cảnh cũng hơi không tin...

Thấy vẻ mặt của Tô Cảnh, cô bé này lườm một cái, cũng lười tranh cãi nữa.

Chỉ có Hắc Hạt Tử không khỏi bật cười. "Tô Nguyệt, hóa ra cùng họ với Tô gia!" "Tô gia, cô bé này không phải con riêng của ngài đó chứ?" "Cút ngay!" "Theo lời anh nói thì những người họ Tô dưới trời này đều có họ hàng với tôi hết à!" Hắc Hạt Tử cười gượng, cũng không nói gì thêm.

Tô Cảnh thì đánh giá cô bé này.

Tính cách cô bé này, quả thật rất hợp khẩu vị của anh.

Sinh ra ở nơi chiến loạn không ngừng như thế này, tuyệt đối không phải những cô bé được nuông chiều mà có thể sánh bằng.

Cũng coi như là một hảo miêu tử.

Có lẽ, có thể đưa cô bé về, bồi dưỡng thật tốt.

Chiếc xe chạy bốn giờ, cuối cùng cũng đến ngoại ô thôn Ách Ba.

Suốt chặng đường trêu chọc cô bé này, cũng không đến nỗi nhàm chán.

Xe vừa dừng lại, bốn năm gã đàn ông vạm vỡ cầm AK liền vây quanh. "Chủ nhân, có cần giết không?" Huyền Nữ lạnh nhạt nhìn mấy người này, sau đó hỏi ý kiến Tô Cảnh.

Nghe vậy, Hắc Hạt Tử nhếch mép.

Người phụ nữ này, sát khí vẫn nặng như vậy...

Có lẽ chỉ có Tô gia mới chịu đựng nổi.

Cô bé da đen thì có chút không thể tin nổi nhìn cô tỷ tỷ xinh đẹp này.

Sau đó khoa tay múa chân hai cái với Tô Cảnh.

Đợi cô bé nói xong, Tô Cảnh mới gật đầu. "Không cần, Tiểu Nguyệt nói những người này chỉ muốn thu phí đường đi thôi!" "Giết họ có thể làm kinh động rắn." Huyền Nữ khẽ gật đầu, Tô Cảnh đã nói vậy, cô đương nhiên sẽ không ra tay. "Đi thôi, xuống xe!" "Tiếp theo, chúng ta phải tự đi bộ vào!" Vừa nói, Tô Cảnh vừa trực tiếp kéo cửa xe.

Hắc Hạt Tử và Huyền Nữ cũng nhanh chóng xuống xe.

Cô bé da đen thì đi giao thiệp với mấy người kia.

Nhìn vẻ ngoài của cô bé, quả thật có chút không sợ trời không sợ đất.

Sau khi giao tiếp bằng thủ ngữ xong, cô bé da đen vẫy tay với Tô Cảnh và mấy người.

Đợi mấy người đi tới, cô bé mới dùng thủ ngữ nói. "Đưa cho họ hai ngàn!" Hắc Hạt Tử gật đầu, móc trong túi ra hai cuộn tiền trực tiếp ném qua.

Bắt được xong, tên cầm đầu đếm một chút.

Sau đó mới phất tay, nhường đường. "Cô bé, đi thôi!" Giơ tay xoa đầu cô bé này, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong lên.

Sau đó dẫn Hắc Hạt Tử và Huyền Nữ đi vào thôn Ách Ba.

Nhìn bóng lưng Tô Cảnh, cô bé này bĩu môi, vẻ mặt có chút phức tạp.

Sau đó lên xe, trực tiếp quay đầu trở lại. "Hạt Tử, đợi nhiệm vụ này kết thúc, anh và con nuôi của anh đưa cô bé này cho tôi có vấn đề gì không?" Bên ngoài thôn Ách Ba là một vùng ao hồ rộng lớn, phía trên có một cây cầu gỗ bắc ngang.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa hỏi Hắc Hạt Tử một câu. "Tô gia, ngài không phải thật sự để ý đến cô bé này đó chứ?" Hắc Hạt Tử có chút ngạc nhiên. "Tính cách cô bé này rất hợp với khẩu vị của tôi, hơn nữa tôi có thể thấy, là một hảo miêu tử!" "Bồi dưỡng thật tốt, có thể phát huy tác dụng không nhỏ." "Thì ra là vậy..." Hắc Hạt Tử gật đầu, sau đó trực tiếp nói. "Bên con nuôi tôi không có vấn đề gì, chỉ xem cô bé này có đồng ý hay không thôi!" "Nhưng tôi thấy vấn đề không lớn, với mị lực của Tô gia ngài, còn không dụ được một cô bé sao?" Thấy vẻ mặt đê tiện của anh ta, Tô Cảnh lập tức sa sầm mặt.

Tô đại quan nhân làm gì có tâm tư đen tối nào!

Thấy Tô Cảnh vẻ mặt có chút không vui, Hắc Hạt Tử cười gượng.

Sau đó liền vội vàng chuyển chủ đề. "À đúng rồi Tô gia, ngài nói lần này chúng ta còn phải câu một con cá lớn." "Con cá lớn này là ai?" Lạnh nhạt nhìn Hắc Hạt Tử một cái, Tô Cảnh trực tiếp nói. "Tôi nói Hạt Tử, anh là thật sự không biết hay giả vờ không biết?" "Anh không phát hiện có người đang giám sát anh à?" "Lẽ nào anh thật sự nghĩ, cặp tai nghe đồng đó bị lấy đi mà không ai phát hiện?" Hắc Hạt Tử hít một hơi khí lạnh, nghiến răng ken két.

Chương 352

"Tô gia, ngài nói...?" "Tôi bị lợi dụng làm súng à?" "Anh thấy sao?" "Trước đó ở chỗ con nuôi anh, tôi đã phát hiện có người đang giám sát anh!" "Tên cáo già đó, rất hiển nhiên là không thể giải mã bí mật trên tai nghe đồng, nên mới cố ý để anh lấy đi." "Nếu tôi đoán không lầm, một khi chúng ta có phát hiện gì, Tiêu lão bản sẽ dẫn người đến, ngồi mát ăn bát vàng." Tô Cảnh giải thích xong, Hắc Hạt Tử tức giận vô cùng. "Quá thâm!

Quá thâm!" "Nhưng..." "Bây giờ âm mưu của hắn đã bị tôi nhìn thấu, vậy thì tự nhiên không đáng lo ngại." "Anh biết vì sao Nhị gia không đến không?" "Bây giờ hắn đang sắp xếp người liên hệ từng công ty bảo an ở Đông Nam Á!" "Một khi tôi gửi tin tức, sẽ dẫn người đến ngay lập tức." "Đánh hắn một trận trở tay không kịp!" "Tiêu lão bản chắc chắn biết không ít manh mối về Thính Lôi, đến lúc đó chúng ta chẳng phải sẽ ngồi mát ăn bát vàng sao?" Hắc Hạt Tử: "……" Trầm mặc một lát, không khỏi giơ ngón cái lên với Tô Cảnh. "Quả nhiên, người chơi chiến thuật tâm địa đều bẩn!" "Nhưng tôi thích!" "Tô gia, vẫn phải là ngài!" "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?" "Đơn giản thôi!" "Cứ tìm chỗ ở trước, tối nay cùng đi thám hiểm miếu thần!" "Tin tức chúng ta xuất phát, Tiêu lão bản chắc hẳn đã nhận được rồi, cứ chờ đợi là được!" Vừa nói, ba người đã đến trong thôn.

Sự xuất hiện đột ngột của người ngoài, rất nhanh đã thu hút ánh mắt của dân làng.

Cái bầu không khí tĩnh mịch này, quả thật có chút quỷ dị.

Hắc Hạt Tử xoa xoa cánh tay, cảm giác đều nổi một tầng da gà.

Ba người đi về phía trung tâm thôn.

Rất nhanh, liền bị một cảnh tượng kỳ lạ thu hút ánh mắt.

Một nhóm dân làng cởi trần, ngồi thành một vòng, giữa vòng có một bà lão đầy hình xăm trên mặt đang chuyên tâm xăm hình cho một cỗ thi thể.

Thấy vậy, Hắc Hạt Tử trực tiếp lấy điện thoại ra, mở chế độ quay phim.

Nhưng giây tiếp theo, những người dân này đột nhiên như phát điên, bắt đầu múa may quay cuồng, miệng phát ra những âm thanh ú ớ.

Rất nhanh, bầu trời liền tụ tập một mảng mây đen.

Tô Cảnh lập tức nhíu mày, thấp giọng nghi hoặc nói. "Cầu mưa?" Tô Cảnh có thể cảm nhận được, những âm thanh mà những người dân này phát ra, dường như có một loại năng lượng dao động đặc biệt.

Đột nhiên hội tụ một mảng mây đen, tuyệt đối không phải trùng hợp!

Kèm theo những tiếng kêu than ma quái của họ, cùng với những động tác kỳ lạ.

Không lâu sau, những hạt mưa to bằng hạt đậu liền rơi xuống. "Trời đất!

Thế mà thật sự có mưa?" Hắc Hạt Tử giơ tay che đầu, ngữ khí kinh ngạc nói. "Thôn làng này không đơn giản!" "Anh thấy những người dân kia không?

Mỗi người đều là dị năng giả!" "Chỉ là rất yếu..." "Cơn mưa này không phải trùng hợp, thật không ngờ, những người này lại có thể thay đổi thiên tượng, càng ngày càng thú vị rồi." Tô Cảnh khẽ nheo

mắt, đầy hứng thú nói.

Xuyên thấu qua, trong đầu mỗi người đều có một cây quạt màu vàng.

Não người, chỉ được phát triển khoảng năm phần trăm.

Rất có thể loại cổ pháp này, có thể mở ra một khu vực cấm nào đó trong não, từ đó khiến họ có được khả năng khác thường này. "Tô gia, chúng ta tìm chỗ trú mưa trước đã!" Hắc Hạt Tử nói rồi, chạy về phía một cái gác lửng bên cạnh.

Tô Cảnh dẫn Huyền Nữ cũng đi theo.

Đứng trên ban công gác lửng, ba người tiếp tục quan sát hoạt động của họ. "Hạt Tử, tiếp tục quay!" Ngoài trời mưa như trút nước, tiếng sấm không ngừng vang vọng.

Những người dân này dường như không bị ảnh hưởng chút nào, tiếp tục làm những động tác kỳ lạ đó.

Những động tác này, tuy riêng lẻ thì không có gì đặc biệt.

Nhưng kết hợp lại với nhau, lại có một cảm giác huyền ảo.

Trong đó, có lẽ cũng ẩn chứa bí mật gì đó!

Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hắc Hạt Tử gật đầu, lấy điện thoại ra tiếp tục quay.

Huyền Nữ thì giúp Tô Cảnh chỉnh sửa vạt áo, phủi đi những hạt nước trên áo choàng.

Nhưng đúng lúc này, nắp của một cái vại lớn bên ngoài hàng rào, đột nhiên bị lật xuống.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo phông trắng, từ trong vại đứng dậy.

Trong tay còn cầm một thiết bị ghi hình, vừa hay quay trúng Tô Cảnh và ba người.

Nước mưa xối lên người cô gái, mái tóc đẹp bị đánh thành từng lọn.

Khá có một vẻ đẹp lộn xộn.

Nhìn cô gái này, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra.

Suýt nữa thì quên mất cô gái này.

Đây không phải Ách Nữ Sở Sở sao...

Từng có một đoạn tình cảm ngắn ngủi với Hắc Hạt Tử, nhưng bây giờ thì...

Hạt Tử và Tiểu Hoa đang rất tốt, người thứ ba đừng nên xen vào nữa!

Thấy Tô Cảnh và ba người, cô gái này rõ ràng cũng ngẩn ra.

Ánh mắt dừng lại trên người Tô Cảnh và Huyền Nữ rất lâu.

Chủ yếu là vì nhan sắc của cả hai đều cực kỳ xuất chúng. "Cô gái này từ đâu ra?" "Chẳng lẽ là người của Tiêu lão bản phái đến?" Hắc Hạt Tử sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói.

Vừa nói, anh ta liền nhanh như chớp cướp lấy máy ảnh trong tay cô gái, sau đó đưa cho Tô Cảnh. "Tô gia, ngài xem thử!" Tô Cảnh nhận lấy máy ảnh, vẫy tay với Hắc Hạt Tử. "Tiếp tục quay, đừng bỏ lỡ chi tiết nào!" Nói xong, liền bắt đầu xem nội dung trong máy ảnh của cô gái.

Bị cướp mất máy ảnh, cô gái này lập tức lo lắng.

Bước những bước chân dài trực tiếp xông ra.

Sau đó liền muốn cướp lấy máy ảnh trong tay Tô Cảnh.

Nhưng lại bị Huyền Nữ dùng kiếm đỡ ngang ngực.

Đối mặt với đôi mắt vô cảm của Huyền Nữ, cô gái này vội vàng lùi lại bên cạnh lan can, giơ hai tay lên. "Huyền Nữ, đừng dọa người ta!" "Cho cô ấy qua đây!" Đơn giản lướt qua một lượt, Tô Cảnh liền thu lại ánh mắt.

Trong máy ảnh này không có gì.

Vừa rồi Hắc Hạt Tử nói vậy, Tô Cảnh cũng thật sự có chút nghi ngờ người phụ nữ này.

Dù sao thì mình đến thế giới này, rất nhiều chuyện đều âm thầm phát sinh thay đổi.

Cốt truyện trong trí nhớ, chỉ có thể dùng làm tham khảo.

Nhưng bây giờ xem ra, cô ấy hẳn không có liên quan gì đến Tiêu lão bản.

Lời vừa dứt, Huyền Nữ liền thu hồi trường kiếm, khoanh tay lùi về bên cạnh Tô Cảnh.

Ách Nữ thấy vậy, vội vàng đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Sau đó giơ tay vỗ vỗ cánh tay Tô Cảnh, sốt ruột khoa tay múa chân, lại trừng mắt thật mạnh nhìn Hắc Hạt Tử. "Xin lỗi!

Tôi không cố ý quay trúng mọi người!" "Cũng không liên quan gì đến cái tên Tiêu lão bản ngốc nghếch mà cái tên kia nói!" "Có thể trả lại máy ảnh cho tôi không, tôi đã ở đây ba tháng, chính là vì muốn quay được cảnh hoạt động này!" "Những thứ trong máy ảnh, đối với tôi rất quan trọng!" "Không biết nói chuyện?

Tô gia, cô ấy có phải người của thôn Ách Ba không!" Hắc Hạt Tử hỏi Tô Cảnh một câu với vẻ dò hỏi. "Đồ ngốc!

Không biết nói chuyện thì nhất định phải là người trong thôn à?"

Ách Nữ tức giận khoa tay múa chân. "Vừa từ vại nước ra, tôi cứ tưởng cô là cô tiên ốc đấy!" "Cầm lấy!

Cô tiếp tục đi, nhưng quay xong, phải sao chép cho tôi một bản!" Tô Cảnh nói rồi, trực tiếp ném máy ảnh cho cô ấy, sau đó vẫy tay với Hắc Hạt Tử. "Hạt Tử, cô ấy không có vấn đề gì!" "Anh đừng quay nữa, người ta có thiết bị chuyên nghiệp, đợi cô ấy quay xong, sao chép một bản!" "Được!" Hắc Hạt Tử gật đầu, ứng một tiếng. "Mưa tạnh rồi!" Lúc này, cơn mưa như trút nước ngoài trời cũng đã tạnh, mây đen tan đi.

Những người dân trong sân lại bắt đầu giơ cao hai tay, kêu than ma quái.

Bà thần bà trong vòng tròn, châm một cây đuốc.

Từ từ đi về phía cỗ thi thể vừa được bà ta xăm xong.

Nói ra cũng kỳ lạ, vừa mới mưa xong, trên thi thể đầy nước.

Chương 353

Nhưng vừa tiếp xúc với đuốc, liền bốc cháy hừng hực.

Rất nhanh bao trùm toàn thân.

Cái giường gỗ bên dưới, lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào bởi lửa.

Theo nhịp điệu tiếng hô hoán của những người dân này tăng nhanh.

Từng tia năng lượng kỳ lạ từ đỉnh đầu họ bay ra, dũng mãnh nhập vào cỗ thi thể kia.

Ngọn lửa theo đó không ngừng khuếch đại!

Một mùi khét lẹt, rất nhanh đã xộc vào mũi mấy người. "Tô gia, cái này hơi kỳ lạ à!" Hắc Hạt Tử xoa xoa cằm, hỏi. "Đợi tra rõ bí mật của thôn làng này, anh sẽ không thấy kỳ lạ nữa đâu!" Vừa nói, Tô Cảnh vừa nhìn về phía Ách Nữ đang nhón chân quay phim ở gần đó.

Góc quay của cô bé bị những bàn tay giơ cao của dân làng che khuất hoàn toàn, lúc này đang rất sốt ruột.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Tô Cảnh, cô bé này quay đầu nhìn một cái.

Sau đó đột nhiên cười một tiếng, trực tiếp chạy thẳng về phía Tô Cảnh. "Chủ nhân?" "Không sao!

Cho cô ấy lại đây!" Đến gần xong, Ách Nữ giơ tay vỗ vỗ cánh tay Tô Cảnh.

Sau đó khoa tay múa chân. "Anh... thế nào rồi?" Hiểu được ý cô bé, Tô Cảnh vẻ mặt kỳ lạ. "Cô hỏi cái này làm gì?" "Anh cứ nói được hay

không được đi!" "Đương nhiên là được!" Cái eo của Tô đại quan nhân, tuyệt đối mã lực tràn đầy!

Ách Nữ cười hì hì nhảy ra sau lưng Tô Cảnh, sau đó ấn anh ngồi xổm xuống.

Trực tiếp cưỡi lên cổ anh.

Lúc này Tô Cảnh mới hiểu ý cô bé này, hóa ra là muốn mình cõng lên để quay phim.

Anh cũng không tức giận, đàn ông mà, chuyện này cũng có thể chấp nhận.

Vỗ vỗ đùi lộ ra ngoài của cô bé, Tô Cảnh trực tiếp đứng thẳng người dậy.

Vịn chặt đùi cô bé, cõng vững vàng. "Quay đi!" Trong lúc Tô Cảnh giở trò, Ách Nữ chuyên tâm quay phim.

Chủ yếu là vì cô hoàn toàn đắm chìm vào việc quay phim, căn bản không hề nhận ra.

Thấy hai người như vậy, Hắc Hạt tử ngầm giơ ngón cái.

Đúng là Tô gia có khác!

Lúc này, tiếng hô hoán của đông đảo dân làng bỗng chốc dừng lại.

Hai bàn tay giơ cao cũng hạ xuống, xung quanh lập tức chìm vào một bầu không khí tĩnh lặng quỷ dị.

Chỉ có thi thể đang cháy trong lửa bập bùng kêu xì xèo.

Khi thi thể gần như chỉ còn trơ khung xương, mụ thần bà vẫy vẫy tay.

Dân làng xung quanh lại giơ cao hai tay, bắt đầu hô hoán.

Lửa lập tức tắt.

Sau đó, mụ thần bà liền run rẩy cầm dao nhỏ bắt đầu mổ xẻ cái xác khô.

Toàn bộ quá trình này đã được Ách Nữ dùng máy ảnh ghi lại trọn vẹn.

Rất nhanh, mụ thần bà liền từ trong đầu thi thể lấy ra một thứ, dùng vải trắng lau sạch rồi cầm lên giơ cao.

Dân làng xung quanh lập tức rơi vào trạng thái phấn khích, điên cuồng vẫy tay, la hét ầm ĩ.

Nhưng ngay lúc này, trên gác lầu cách đó không xa, một đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi phát hiện ra mấy người họ, la lên một tiếng.

Lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó tất cả dân làng đều quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh và đoàn người.

Không khí lập tức trở nên có chút quỷ dị.

Hắc Hạt tử cười gượng gạo, giơ tay làm động tác đầu hàng.

Ách Nữ cũng vội vàng đeo máy ảnh ra sau lưng.

Rồi cô vỗ vỗ Tô Cảnh ra hiệu bảo anh thả mình xuống.

Sau khi xuống, cô vội vàng dùng thủ ngữ nói: “Chúng ta đi mau!” Nói rồi kéo Tô Cảnh chạy khỏi đó.

Huyền Nữ và Hắc Hạt tử thấy vậy cũng vội vàng theo kịp.

Rất nhanh, họ đã rời khỏi tầm mắt của dân làng.

“Được rồi!

Con gái con đứa đừng có kéo kéo giằng giằng!” Tô Cảnh thoát khỏi tay cô nhóc, chỉnh lại quần áo.

“Em còn không muốn kéo anh đấy chứ!” “Nếu không đi nhanh, đám dân làng này sẽ tấn công chúng ta!” Ách Nữ trừng mắt nhìn Tô

Cảnh, rồi dùng thủ ngữ nói.

“Một chuyện bớt còn hơn một chuyện thêm!” Lúc này Hắc Hạt tử và Huyền Nữ cũng đã theo kịp.

“Tô gia, tiếp theo chúng ta làm gì?” “Trước tìm chỗ trú chân đã, tối hẵng hành động!” Tô Cảnh nói, nhìn về phía Ách Nữ.

“Cô nhóc, khách sạn của thôn này ở đâu?” “Đừng gọi tôi là cô nhóc, tôi tên Sở Sở!” “Đi theo tôi!” Vẫy hai cái, cô nhóc liền quay đầu đi về phía trước.

Vừa đi vừa mân mê chiếc máy ảnh của mình.

Thấy cô như vậy, Tô Cảnh không nhịn được bật cười.

“Đi thôi!

Theo cô ấy.” Đi theo Sở Sở, loanh quanh khoảng mười phút, họ đến một sân lớn.

“Chính là chỗ này!” “Nơi này không tệ!” Tô Cảnh gật đầu, cũng khá hài lòng với môi trường ở đây.

Dù sao cũng chỉ là chỗ tạm dừng chân một lát.

“Vào đi!” “Tôi sẽ sao chép video cho anh một bản!” Sở Sở ra hiệu với Tô Cảnh một cái, rồi trực tiếp đi vào phòng.

Tô Cảnh thấy vậy cũng đi theo.

Vừa vào đã thấy một béo một gầy hai thanh niên đang vây quanh bàn làm việc.

Thấy mấy người họ đi vào, lập tức sững sờ.

“Sở Sở, mấy người này là ai?” “Không quen!

Nhưng vừa nãy họ giúp tôi quay được tang lễ, tôi cần sao chép video cho họ một bản!” “Anh tránh ra!” Sở Sở đi tới, đẩy gã béo ra,

liền ngồi trước máy tính bắt đầu sao chép video.

“Không được, Sở Sở, chúng ta mất ba tháng mới quay được cái video đó.” “Em có biết nó quan trọng thế nào với chúng ta không, bộ phim tài liệu này phải đi thi đấy!

Nếu họ phát tán ra ngoài thì sao?” Gã béo lập tức nói với vẻ sốt ruột.

Gã gầy cũng phụ họa bên cạnh.

Thấy họ như vậy, Tô Cảnh khẽ cười một tiếng.

“Yên tâm, chúng tôi không phải quay phim tài liệu, chỉ là khá hứng thú với tang lễ này của họ, nên muốn mang về nghiên cứu!

Sẽ không phát tán ra ngoài đâu!” “Đừng có lôi thôi!

Lỡ mà phát tán ra, tôi không được giải thì tìm ai mà nói lý đây!” Gã béo trợn mắt tròn xoe, tiến lên hai bước định cãi lý với Tô Cảnh.

Nhưng ngay giây sau, một thanh trường kiếm vàng lạnh lẽo tuốt ra khỏi vỏ, trực tiếp kề ngang cổ hắn.

Tên này lập tức biến sắc, vô cùng nịnh nọt nói: “Huynh đệ, chúng ta có gì từ từ nói!

Được giải hay không tôi cũng không quan tâm… Huynh đệ cứ thoải mái phát tán!” Thấy anh trai mình như vậy, Sở Sở không nói nên lời trợn trắng mắt.

Rồi cô dùng thủ ngữ nói với Tô Cảnh: “Đưa điện thoại cho tôi!” Gật đầu, Tô Cảnh đưa điện thoại cho cô gái.

Tô Cảnh lúc này mới vẫy tay ra hiệu cho Huyền Nữ.

Thấy vậy, Huyền Nữ mới thu kiếm vào vỏ.

Gã béo lập tức thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chương 354

“Huynh đệ, tôi tên Sở Phong, vị này là Thác Ni.

Đội của chúng tôi chuyên nghiên cứu bệnh hiếm gặp, đã ở thôn này ba tháng rồi!

Không dám nói là hiểu hết, nhưng cũng hiểu được phần lớn về thôn này!

Tôi thấy các ngài là khách du lịch đúng không?

Có gì không hiểu cứ hỏi tôi bất cứ lúc nào!” Sở Phong gật đầu khúm núm cười nói.

Chủ yếu là thái độ rút kiếm chém người không hợp lời của Huyền Nữ vừa nãy thực sự đã dọa hắn sợ hãi.

Kể cả Thác Ni, vẻ ẻo lả, cũng đã bị dọa đến phát khóc.

Trong ba người này, chỉ có Sở Sở là không sợ trời không sợ đất.

“Cứ gọi tôi là Tô Cảnh là được, đây là Hắc Hạt tử!” “Chúng tôi là phóng viên chuyên mục của tòa soạn, đến đây để thu thập tài liệu!” “Tôi có một vấn đề…” Tô Cảnh tùy tiện bịa ra một thân phận, hai tên này tuy căn bản không tin, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Phóng viên gì mà không hợp ý là rút kiếm chém người?

Sở Sở càng bĩu môi, trong lòng không nhịn được mà cằn nhằn.

“Ngài cứ hỏi!

Ngài cứ hỏi!

Chúng tôi nhất định biết gì nói nấy!” Tô Cảnh kéo ghế ngồi xuống, rồi châm một điếu thuốc.

“Dưới miếu thần trong thôn này, có phải có một con sông ngầm không?” “Đúng là có một con sông ngầm, thôn này sống nhờ đánh cá dưới sông ngầm đó!” “Huynh đệ, ngài muốn đến miếu thần à?” Gã béo nói rồi, đột nhiên sững sờ, rồi ngạc nhiên hỏi một câu.

Thấy Tô Cảnh gật đầu, hắn ta mới vội vàng nói: “Không được đâu, huynh đệ!” “Một trong số ít điều cấm kỵ của thôn là cấm người ngoài vào miếu thần!

Mỗi ngày đều có dân làng cầm súng canh gác luân phiên.

Nếu người ngoài tự ý xông vào, chắc chắn là đường chết!” Nghe thấy vậy, Hắc Hạt tử trầm ngâm một lát.

“Tô gia, xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi!” “À phải, còn một vấn đề!” “Anh nói anh nghiên cứu bệnh hiếm gặp, vậy nguyên nhân dân làng này bị câm là gì?” “Tôi nghĩ có hai nguyên nhân!” Sở Phong còn chưa nói, đã bị Sở Sở sao chép xong video một tay đẩy sang một bên.

Rồi cô tự mình ngồi xuống đối diện Tô Cảnh.

Đưa điện thoại qua, cô liền dùng thủ ngữ nói.

“Một là do thổ nhưỡng, nhưng nước ở đây không có vấn đề, nên loại trừ!

Một là di truyền gen, nhưng dân làng ở đây không hợp tác, nên cũng không có cách nào kiểm chứng được!” …… Hắc Hạt tử sờ cằm, có chút khó hiểu nhìn Tô Cảnh: “Tô gia, ngài thấy sao?” “Lát nữa tôi sẽ nói với anh!” Tô Cảnh vẫy tay với Hạt tử, rồi lại tiếp tục hỏi Sở Sở.

“Cô có thể hiểu thủ ngữ của dân làng này không?” “Vâng!” Vừa nghe vậy, Sở Sở lập tức kiêu ngạo gật đầu.

Anh trai cô, Sở Phong cũng phụ họa bên cạnh.

“Em gái tôi thông minh lắm, học một cái là biết ngay!” “Nếu đã vậy, tôi thuê cô làm phiên dịch cho chúng tôi nhé?” Tô Cảnh nói rồi, vẫy tay với Hạt tử.

Hạt tử liền từ trong túi lấy ra ba bốn cọc tiền giấy ném lên bàn.

Sở Sở còn chưa kịp phản ứng, thì anh trai cô và Thác Ni đã đồng ý ngay tắp lự.

Không còn cách nào, anh ta đưa quá nhiều tiền!

Thiếu kinh phí mà, cần tiền mà!

Trong phòng.

Sở Sở giận dỗi vì anh trai và tên đồng đội Thác Ni này, đã vì tiền mà “bán” mình.

Còn Tô Cảnh thì dẫn Hạt tử và Huyền Nữ đứng ở ban công bên ngoài, bàn bạc kế hoạch.

Anh đã gửi video sao chép từ điện thoại sang điện thoại của A Ninh, bảo cô ấy sắp xếp người phân tích.

“Tô gia, chúng ta tiếp theo phải làm gì?” Nghe thấy Hắc Hạt tử nói vậy, Tô Cảnh mới cất điện thoại.

“Trước đây Nhị gia hẳn đã nói với anh rồi, mục tiêu cuối cùng của chúng ta là Lôi Thành!

Lối vào Lôi Thành chính là một con sông ngầm!

Điều này đã khớp với sông ngầm dưới miếu thần!

Thêm vào đó, truyền thuyết ở đây nói rằng ai sinh ra mà nghe thấy tiếng sấm sẽ bị câm, hơn nữa họ còn sùng bái Lôi Công một cách lạ thường.

Chỗ này, chắc chắn 100% là nơi chúng ta cần tìm!” “Tối nay,

chúng ta sẽ đi thám hiểm, xem bên trong có tình huống gì!

Thám hiểm xong, chúng ta sẽ quay về chỗ con trai nuôi của anh!

Tôi đoán, tai mắt của Tiêu lão bản tạm thời sẽ không rời khỏi thôn của hắn!

Vì vậy điều chúng ta cần làm là tung tin ra ngoài!

Sau đó dẫn dụ con cá lớn này đến!

Khi bắt được hắn, moi ra bí mật về Thính Lôi trong miệng hắn, rồi cùng Nhị gia dẫn người vào!" Nghe Tô Cảnh sắp xếp, Hắc Hạt tử không kìm được giơ ngón cái.

"Tô gia, vẫn là ngài đỉnh nhất!" "À phải, Hạt tử, lát nữa anh đi thăm dò trong thôn, xem mụ thần bà hôm nay chủ trì tang lễ mổ xác ở đâu!

Tối nay thám hiểm sông ngầm xong, cũng bắt bà ta đi!

Mụ già này có địa vị không thấp trong thôn, nói không chừng sẽ biết bí mật gì đó!" "À thì ra Tô gia ngài nói thuê cô gái câm làm phiên dịch là có ý này…" Hắc Hạt tử gật đầu, ứng tiếng.

"Được!

Lát nữa tôi sẽ đi tìm!" "Ừ!

Đừng chủ quan!" Tô Cảnh dặn dò một câu, rồi giải thích.

"Mụ thần bà này rất quan trọng với tôi!

Anh có nhận ra, trong thôn này không hề có trẻ sơ sinh không!!" "Một ngôi làng giữ lăng mộ đã sinh sống và phát triển ở đây lâu như vậy, làm sao có thể không có lấy một đứa trẻ nào!

Nhỏ nhất cũng phải bảy tám tuổi, vậy những đứa dưới bảy tám tuổi đâu?" "Tô gia, ngài nói họ giấu những đứa trẻ này đi à?

Vì sao?" Hắc Hạt tử nghi hoặc hỏi.

"Vì chúng biết nói!" "Họ hẳn đã thông qua một loại cổ pháp nào đó, cấy miếng hoàng phiến vào xương sọ của trẻ em, ảnh hưởng đến vùng ngôn ngữ, nên mới biến thành người câm.

Nhưng đồng thời cũng có được năng lực khác thường.

Đây có lẽ là thủ đoạn đặc biệt mà Nam Hải Vương dùng để Thính Lôi.

Nếu có thể phân tích ra nguyên lý, hoàn thiện nó, hẳn sẽ có thể sản xuất hàng loạt những người có năng lực này!" Tô Cảnh cắt một bức ảnh từ video của Ách Nữ, chính là cảnh thần bà lấy miếng hoàng phiến ra, đưa cho Hắc Hạt tử xem, từ từ nói.

"Tê… Thì ra là vậy!

Không ngờ Tô gia ngài lại có thể suy đoán nhanh đến thế!

Tôi đi tìm chỗ ở của mụ thần bà đó ngay đây, thám thính trước đã!" Hắc Hạt tử nói rồi, chuẩn bị hành động, nhưng lại bị Tô Cảnh một tay kéo lại, ngẩng mắt nhìn về phía cửa.

"Chờ chút!

Có người đến!" Vừa dứt lời, gã tráng hán lúc trước gặp ở cửa thôn cầm AK liền dẫn người hung hăng xông vào.

Tiếng động lớn nhanh chóng thu hút sự chú ý của Ách Nữ và những người khác, họ đều đi ra.

Vừa vào sân, gã tráng hán dẫn đầu, cũng là Đại đương gia của thôn Ách Ba, vẫy tay.

Mười mấy thuộc hạ cầm súng vây quanh họ.

Bốn năm người xông vào phòng.

Rất nhanh đã mang theo máy tính và một số thiết bị quay phim đi ra.

Bị súng chỉ vào, Sở Phong và Thác Ni vội ôm đầu ngồi xuống.

"Sở Sở, mau ngồi xuống!" Sở Phong run rẩy kéo ống quần em gái, sốt ruột kêu lên một tiếng.

Bị nhiều súng chỉ vào như vậy, lúc này trong lòng hắn hoảng loạn tột độ.

Nhưng Ách Nữ lại không hề lay động.

Thấy các thiết bị quay phim bị người khác lấy ra, cô định xông lên giành lại.

Nhưng bị một dân làng dùng súng dí vào đầu.

Đại đương gia nhìn các thiết bị, rồi vẫy tay ra hiệu cho hai dân làng mang chúng đi.

Ách Nữ thấy vậy nhanh chóng dùng thủ ngữ tranh cãi với Đại đương gia: "Các người dựa vào đâu mà cướp đồ của chúng tôi!

Mau trả đồ cho tôi!" Hiểu được ý của cô, Đại đương gia cầm AK bắn xẹt qua trước mặt mấy người, cát đá bụi bay tứ tung.

Ách Nữ sợ hãi ôm đầu dậm chân.

Chương 355

Thấy cô như vậy, Tô Cảnh trực tiếp kéo cô về phía sau mình.

Đại đương gia đưa súng cho thuộc hạ rồi bắt đầu dùng thủ ngữ ra hiệu cho Tô Cảnh và mọi người.

Phương thức giao tiếp thủ ngữ của thôn Ách Ba khác biệt lớn so với thủ ngữ thông thường bên ngoài.

Tô Cảnh đương nhiên là không hiểu gì, nhưng may mắn là Ách Nữ có thể hiểu ý họ.

"Ý gì?" "Ông ta nói trước đây chúng ta quay lén tang lễ là bất kính với Lôi Công, nên đã lấy đi thiết bị quay phim của chúng ta, ném xuống sông ngầm để tế bái Lôi Công.

Bây giờ bắt chúng ta giao nộp các thiết bị điện tử và vũ khí trên người, rồi rời khỏi thôn.

Nếu không sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế!" Ách Nữ phẫn hận nói.

Nghe vậy, Tô Cảnh lập tức bật cười.

"Đã lâu lắm rồi không có ai dám uy hiếp tôi như vậy!

Xem ra chúng ta phải hành động sớm hơn rồi!

Huyền Nữ, khống chế tất cả bọn họ lại!!

Kiểm soát lực đạo một chút, đừng giết chết, những người này vẫn còn hữu dụng!" "Vâng!" Ách Nữ còn chưa hiểu ý Tô Cảnh, đã thấy Huyền Nữ giơ tay rút trường kiếm.

Khi dân làng còn chưa kịp phản ứng, cô ấy nhanh chóng cắm kiếm xuống đất.

Từng luồng lôi xà vàng kim bao quanh người cô, theo trường kiếm trực tiếp dẫn xuống đất.

Sau đó, từng con lôi xà bò lên người đám dân làng, khiến họ co giật đổ gục xuống mà không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết nào.

Chứng kiến cảnh tượng vượt quá nhận thức của mình, Ách Nữ, cùng anh trai Sở Phong và Thác Ni, đều trừng lớn mắt, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời. …… Thấy những người này toàn bộ bị chế phục, Tô Cảnh mới gật đầu.

Rồi anh vẫy tay với Hắc Hạt tử.

"Hạt tử, bây giờ anh đi dò vị trí của mụ thần bà trong thôn.

Tìm được rồi, chúng ta sẽ đi thẳng đến miếu thần." Một chiêu vừa rồi của Huyền Nữ có thể khiến họ hôn mê cả một ngày.

Đương nhiên không cần lo những người này còn có thể phản công.

Khoảng cách thực lực quá lớn mà.

"Được, Tô gia!" Hắc Hạt tử ứng tiếng, rồi trực tiếp rời đi.

Lúc này Ách Nữ và những người khác mới hoàn hồn.

Sở Phong nuốt nước bọt, rồi thăm dò hỏi Tô Cảnh: "Huynh đệ… không, Tô gia, rốt cuộc ngài là thân phận gì, đến đây làm gì?" "Anh cho dù có biết, thì có ý nghĩa gì sao?" Tô Cảnh liếc nhìn tên này một cái, nhàn nhạt nói.

Sở Phong há hốc mồm, vẻ mặt xoắn xuýt, cuối cùng vẫn chìm vào im lặng.

Nhưng Ách Nữ, người không sợ trời không sợ đất, căn bản không quan tâm đến thân phận của Tô Cảnh, nhanh chóng đi đến trước mặt anh.

Cô đang dùng thủ ngữ ra hiệu thì bị Tô Cảnh một tay giữ lại, rồi né sang một bên.

Ách Nữ vốn dĩ trừng mắt một cái, vừa định mắng Tô Cảnh vài câu.

Nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng chói tai, sau đó là tiếng "phanh" lớn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ cô vừa đứng, mặt đất nổ tung, cát đá văng tứ tung.

Huyền Nữ sắc mặt nghiêm nghị, thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Đại đương gia.

Ánh sáng vàng của lôi quang ngưng tụ thành một con mãng xà khổng lồ màu vàng, giáng xuống người hắn.

Khiến hắn hoàn toàn mất ý thức.

"Chủ nhân…" Huyền Nữ có chút áy náy nhìn Tô Cảnh, muốn nói gì đó.

Nhưng bị Tô Cảnh xua tay ngắt lời.

"Được rồi, không trách em!" "Là Đại đương gia của thôn Ách Ba, có chút bản lĩnh cũng là bình thường!

Chỉ là không ngờ hắn lại dai sức đến vậy." Tô Cảnh phủi phủi quần áo, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chỉ là vì Huyền Nữ đủ mạnh, nên Đại đương gia mới trở nên yếu ớt.

Nhưng nếu so với người thường, hắn hoàn toàn là một thế nghiền ép.

Mặc dù những dân làng này có năng lực đặc biệt.

Tô Cảnh cũng không để mắt đến họ.

Anh gọi Sở Phong và Thác Ni một tiếng, bảo họ kéo tất cả dân làng lại một chỗ.

Hai người này cũng không dám từ chối.

Dù sao Huyền Nữ vẫn còn cầm kiếm đứng đó, sợ cô ấy tặng cho mình một nhát.

Trong lúc đợi Hắc Hạt tử quay lại, Tô Cảnh một mặt liên hệ với Ngô Nhị Bách.

Kể cho anh ta tình hình bên này.

Biết được sông ngầm dưới miếu thần, chính là lối vào Lôi Thành.

Ngô Nhị Bách cũng vô cùng kích động.

Tuy nhiên, dù sao cũng là để câu Tiêu lão bản – con cá lớn kia, nên hiện tại chỉ có thể án binh bất động.

Vừa cúp điện thoại, Tô Cảnh đã thấy Ách Nữ – cô nhóc này đứng trước mặt mình.

"Có chuyện gì?" "Các anh muốn vào sông ngầm phải không?" "Đúng!" "Vậy có thể dẫn em theo không?" Ách Nữ sắc mặt vui mừng, nhanh chóng dùng thủ ngữ ra hiệu.

"Cô cũng thấy rồi đấy, chúng tôi không phải người bình thường, hơn nữa còn có mục đích riêng!" "Cô không sợ sau khi biết mục đích của chúng tôi sẽ bị giết người diệt khẩu sao?" Tô Cảnh nhếch mép cười, nói với giọng âm trầm.

Sở Phong sắc mặt biến đổi, vội chạy đến kéo em gái mình đi.

Vừa kéo vừa nịnh nọt Tô Cảnh: "Tô gia, em gái tôi chỉ nói linh tinh thôi!" "Ngài cứ yên tâm, chúng tôi không nhìn thấy gì cả, cũng không biết gì hết!

Lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi đây ngay!" "Sở Sở, còn không mau đi!" Nói rồi, Sở Phong trừng mắt nhìn em gái mình, kéo cô định vào nhà.

Nhưng Ách Nữ hất tay anh ta ra.

Cô căm hận trừng mắt nhìn anh ta một cái, rồi lại chạy đến trước mặt Tô Cảnh.

"Em không sợ!" "Thiết bị và tài liệu quay phim của chúng ta đều bị bọn họ ném xuống sông ngầm rồi." "Nhất định phải lấy lại!" "Nếu không thì công sức của chúng ta sẽ uổng phí!" "Hơn nữa, em cảm thấy anh sẽ không làm hại em!" "Cho dù anh không đưa em đi, sau khi các anh xuất phát em cũng sẽ tự mình đi theo!" "Dù sao em cũng biết miếu thần ở đâu ~" Thấy cô bé vẻ mặt kiên quyết, lại còn làm trò "vô lại", Tô Cảnh không nhịn được bật cười.

"Cô dựa vào đâu mà nghĩ tôi sẽ không làm hại cô?" "Trực giác!

Trực giác của phụ nữ!" Ách Nữ ngẩng cằm, nở nụ cười tự tin.

"Được thôi!" "Nếu cô không sợ, thì cứ đi theo!" "Tôi đoán dân làng sẽ không mất nhiều thời gian để phát hiện ra chuyện ở đây!" "Nếu không muốn ăn đạn thì hai người cầm súng ra ngoài thôn đợi đi!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói với Sở Phong và Thác Ni, rồi lại chỉ vào Ách Nữ.

"Không cần lo cho cô ấy, tiền lúc trước các người đã nhận rồi, vậy thì cô ấy phải thực hiện trách nhiệm phiên dịch." "Tôi còn cần cô ấy để giao tiếp với dân làng ở đây, sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện gì đâu!" Tô Cảnh đã nói như vậy, hai người cũng không từ chối được.

Chỉ có thể dặn dò Ách Nữ vạn phần cẩn thận.

Ách Nữ thì không quá lo lắng, cô không biết bản lĩnh của Tô Cảnh đến đâu, nhưng người phụ nữ cầm kiếm kia mạnh đến thế, lại còn

gọi anh là chủ nhân.

Chắc chắn anh không phải nhân vật đơn giản.

Cô cũng không hoàn toàn vì những thiết bị kia mà muốn theo xuống sông ngầm.

Chủ yếu là cô đã có hứng thú không nhỏ với Tô Cảnh.

Muốn tiếp xúc với anh nhiều hơn.

Mặc dù thời gian quen biết không dài, nhưng qua một vài chi tiết, cô cũng nhận ra Tô Cảnh không có ác ý gì với mình.

Bởi vậy Ách Nữ mới chắc chắn rằng anh sẽ không làm hại cô.

Cô xua tay cắt ngang lời cằn nhằn của anh trai.

Ách Nữ nhặt hai khẩu AK mà đám dân làng trước đó cầm lên, nhét vào lòng hai người, bảo họ mau ra khỏi thôn.

Hai người tuy bất đắc dĩ, nhưng ngay cả em gái mình thái độ cũng cương quyết như vậy, đành chịu, ngoan ngoãn quay về thu dọn đồ đạc.

Mang theo một số thứ quan trọng, họ liền ra ngoài thôn chờ đợi.

Không lâu sau khi hai người rời đi, Hắc Hạt tử cũng quay lại.

“Thế nào rồi?

Tìm được chưa?” “Tìm được rồi Tô gia, không xa miếu thần!” “Mụ thần bà này có địa vị chắc hẳn rất cao trong thôn!” “Tô gia, ngài nói quả không sai, bà ta tuyệt đối biết không ít chuyện.” “Hoặc có thể, rất có thể đã từng gặp Tam gia!” Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp đứng dậy.

“Đợi bắt bà ta đi rồi, có khối thời gian để moi thông tin từ miệng bà ta!” “Không thể đợi đến tối được, bây giờ đi miếu thần ngay!”

“Nếu không, đám dân làng này phát hiện ra chuyện ở đây, vây công chúng ta thì còn tốn không ít thời gian!

Chương 356

Tranh thủ lúc chưa bị phát hiện, thám hiểm miếu thần tìm được lối vào sông ngầm, chúng ta sẽ dẫn mụ thần bà rời đi trước.” Tô Cảnh đã đưa ra quyết định, Hắc Hạt tử đương nhiên không có ý kiến.

“Được!

Vậy bây giờ chúng ta xuất phát!” Hắc Hạt tử nói rồi, nhặt hai khẩu AK đeo lên người, tay lại cầm thêm một khẩu.

Dường như định chơi một trận áp chế hỏa lực.

“Chờ chút!” Tô Cảnh không vội, quay đầu gọi vào trong phòng.

“Cô nhóc, xuất phát rồi!” Rất nhanh, Ách Nữ đã thay một bộ đồ thể thao, đeo ba lô chạy ra từ trong phòng.

Cô đi đến trước mặt Tô Cảnh, trừng mắt nhìn anh, rồi giơ tay ra hiệu hai cái.

“Đã bảo đừng gọi tôi là cô nhóc, tôi không có tên sao?

Hơn nữa, tôi nhỏ chỗ nào?” Thấy cô gái vô thức ưỡn ngực, Tô Cảnh đưa tay sờ cằm.

“Đúng là không nhỏ…” Cảm nhận được ánh mắt của Tô Cảnh, Ách Nữ lập tức đỏ bừng mặt.

Cô khẽ đấm anh một cái, rồi quay mặt đi.

“Tô gia, cô ấy cũng đi theo à?” “Vậy chẳng phải là vướng víu sao?” Hắc Hạt tử lên tiếng cằn nhằn một câu, Ách Nữ đang thẹn thùng bỗng chốc biến sắc.

“Đồ ngốc, anh nói ai là vướng víu hả!” “Tô gia, cô ấy mắng tôi!” Hắc Hạt tử ấm ức nhìn Tô Cảnh.

“Chịu đi!” Hắc Hạt tử: “……” (Cái tên này, thực sự không muốn nói nhiều nữa.

Còn vướng víu, cũng chỉ có tầm nhìn hạn hẹp thế thôi…) “Đi thôi, xuất phát!” “Hạt tử, dẫn đường!” …… Hắc Hạt tử dẫn đường, đi vòng vèo trong thôn.

Men theo lối nhỏ, tránh tầm mắt dân làng, dẫn mọi người lẻn vào hậu sơn thôn Ách Ba.

Miếu thần được xây dựng giữa rừng rậm trên hậu sơn.

Sau một bụi cây, đoàn người đang quan sát miếu thần cách đó không xa.

Miếu thần có kiến trúc cổ kính, bên ngoài còn dựng đứng từng pho tượng Lôi Công.

Bốn gã tráng hán cầm súng tuần tra qua lại trước cổng miếu thần.

Qua cánh cửa miếu thần, có thể thấy bên trong có một bóng người khòm lưng, đeo mặt nạ đang ngồi xếp bằng.

Thân hình gầy gò, mặc một bộ lễ phục tế tự.

Bất kể là những gã tráng hán bên ngoài, hay vị tế tự bên trong, Tô Cảnh đều có thể cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ lạ dao động trên người họ.

Hoàn toàn giống với luồng năng lượng trên người Đại đương gia thôn Ách Ba.

Hơn nữa, vị tế tự bên trong, thậm chí còn có khí tức tương tự như Ách Ba Công chúa khi hóa thân thành Ai Cáo Cung chúa.

Rõ ràng, tất cả đều không phải người bình thường.

Có nhiều người có năng lực như vậy trấn giữ ở đây, đủ để chứng

minh tầm quan trọng của miếu thần đối với thôn Ách Ba.

"Tô gia, lần trước tôi bị bốn người đó đánh bị thương!" "Chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Cường công à?" Hắc Hạt tử thăm dò nhìn Tô Cảnh.

"Không vội!" "Thấy mấy tượng Lôi Công đó không?" "Giống hệt trong địa cung Nam Hải Vương!" "Mấy thứ này chất liệu đặc biệt, nhìn lâu sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác!" Trong lúc nói, Tô Cảnh đã vẽ ra ba đạo phù lục vàng kim, đánh vào giữa trán ba người.

"Bây giờ thì ổn rồi!

Đi thôi, không cần che che giấu giấu nữa, trực tiếp đi qua!" "Huyền Nữ, em trông chừng cô ấy!" Dặn dò Huyền Nữ một câu, bảo cô ấy trông chừng Ách Nữ, Tô Cảnh liền trực tiếp bước đi.

Đoàn người rất nhanh đã đến bên ngoài quần thể tượng Lôi Công.

Lúc này, bốn gã tráng hán bên ngoài cũng phát hiện ra họ, đồng loạt giơ súng xông tới.

Vị tế tự bên trong cũng đột ngột đứng dậy, nghiêng tai lắng nghe một chút, rồi bước ra ngoài.

Rõ ràng, ông ta là một người mù, nhưng thính lực lại vô cùng nhạy bén.

Thấy những người này xông tới, Tô Cảnh không nói nhiều, trực tiếp ra tay.

Vốn dĩ là đến đây để đột nhập cấm địa, còn cần phải lôi thôi với họ làm gì, cứ đánh thôi.

Có câu nói thế nào nhỉ, phản diện chết vì nói nhiều!

Những người này cũng có suy nghĩ tương tự Tô Cảnh.

Họ dứt khoát nổ súng bắn thẳng vào mọi người.

Rõ ràng là do Hắc Hạt tử lần trước đến gây sự, khiến họ cảnh giác cao độ.

Hơn nữa, họ đã nhận ra Hắc Hạt tử, đương nhiên sẽ không nương tay.

Miếu thần là cấm địa, đương nhiên không thể cho người ngoài xâm nhập.

Huyền Nữ kéo Ách Nữ nấp sau tượng đá, Hắc Hạt tử cầm súng trực tiếp bắn trả.

Nhưng những gã tráng hán này chỉ bắn thử vài phát đạn.

Ngay sau đó tất cả đều há to miệng, lập tức phát ra một làn sóng âm thanh chói tai.

Hơn nữa lại có thể hô ứng với những tượng Lôi Công, khuếch đại sóng âm lên gấp mấy lần.

Cỏ cây xung quanh bị chấn động kêu xào xạc, rồi nổ tung.

Nhưng Tô Cảnh phản ứng cực kỳ nhanh chóng, dùng kim quang che chắn cho mọi người.

Nhờ vậy mà họ không bị ảnh hưởng bởi sóng âm.

Trường kiếm trong tay Huyền Nữ tuốt ra, phía sau cô đột nhiên xuất hiện một con lôi long màu vàng kim tụ hợp từ lôi quang.

Một kiếm chém xuống, lôi long theo thế mà lao ra.

Lôi quang bắn tứ tung, nơi nó đi qua tượng đá vỡ vụn, mặt đất nổ tung.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, nó lao về phía mấy gã tráng hán kia.

Cú này nếu trúng mục tiêu, bốn gã tráng hán đó chắc chắn sẽ nổ tung tại chỗ.

Mấy người kia cảm nhận được uy hiếp chết người, đang chuẩn bị tản ra bỏ chạy.

Nhưng lại phát hiện hai chân như bị dính chặt vào đất, căn bản không thể điều khiển được.

Bị uy thế của lôi long áp chế cứng ngắc tại chỗ.

Nhưng ngay khi sắp cuốn qua người họ.

Vị tế tự vừa bước ra ngoài miếu thần đột nhiên bùng lên từng luồng khói đen.

Thể hình bằng mắt thường có thể thấy được đang trương to, rất nhanh, đã phình lên cao hơn ba mét.

Áo quần tan nát, biến thành một quái vật cơ bắp cuồn cuộn.

Đầu mọc hai chiếc sừng cong.

Trên cơ thể mọc từng búi lông đen như kim thép.

"Ôi trời, Minotaur biến thân à?" Hắc Hạt tử kinh hô.

Ách Nữ càng ngớ người, vẻ mặt ngây dại.

Hắc Hạt tử nói cũng hình tượng, thứ này đúng là một con Minotaur.

Trong chớp mắt, nó đã xuất hiện trước bốn gã tráng hán kia, một móng vuốt tóm lấy đầu con lôi long đang lao tới.

Từng luồng khí đen hóa thành trường long, trói chặt lôi long, rất nhanh tiêu diệt nó trong hư vô.

Tô Cảnh thấy con Minotaur này, sắc mặt vui mừng.

Thứ này hẳn cũng là một Dị tộc ngoài hành tinh, cộng sinh với vị

tế tự này!

Hình thức biểu hiện sức mạnh cực kỳ giống Ai Cáo Cung chúa của Ách Ba Công chúa, nhưng thực lực thì khác một trời một vực.

Nhưng cũng chỉ là so với Ai Cáo Cung chúa.

"Hạt tử, may mà lần trước anh chạy nhanh đấy!" "Nếu không, tôi đã không đến chi viện cho anh, mà là đến thu xác cho anh rồi!" Tô Cảnh vỗ vai Hắc Hạt tử, nhàn nhạt nói.

Hắc Hạt tử: "…" "Được rồi, tuy sự thật là vậy… Nhưng Tô gia ngài có thể đừng nói thẳng thế được không?" Hắc Hạt tử khổ sở nói.

Đối mặt với quái vật này, hắn thật sự không có nắm chắc phần thắng!

"Lần sau nhất định!" Tô Cảnh cười cười, từ từ đi về phía con Minotaur.

"Thứ này, giao cho tôi đi!" "Các anh trốn kỹ vào!" Trong lúc nói chuyện, kim quang trong cơ thể tuôn ra như thác, ngưng tụ thành một cây búa lớn trong tay Tô Cảnh.

Chương 357

“Xem ra, nó đã hoàn toàn bị Dị tộc đồng hóa rồi!” “Vậy cũng tốt, vừa hay đang thiếu vật thí nghiệm!” “Quyết định là nó rồi!” Dứt lời, Tô Cảnh tăng tốc, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt quái vật.

Một búa giáng xuống đầu nó!

“Hống hống hống!” Thấy kim chùy giáng xuống, con Minotaur rống lên một tiếng.

Hai móng vuốt nắm chặt thành quyền, không lùi mà tiến, đấm thẳng vào cây búa đang vung tới của Tô Cảnh.

Hai bên va chạm, một làn sóng xung kích vô hình khuếch tán ra.

Bốn gã tráng hán phía sau Minotaur lập tức bị hất bay ra ngoài.

Nằm trên đất quằn quại đau đớn.

Minotaur vừa chống đỡ được một lúc, cũng bị sức mạnh khổng lồ từ kim chùy đánh bật ra.

Cú tấn công đầy vẻ đẹp bạo lực này khiến Ách Nữ không chớp mắt.

Đôi mắt cô tràn đầy sự sùng bái dành cho Tô Cảnh.

Minotaur bị đánh bật ra, Tô Cảnh không cho nó cơ hội thở dốc.

Bước chân khẽ động, cả người anh lập tức xuất hiện trước mặt Minotaur.

Kim chùy trong tay bao quanh bởi từng luồng lôi xà, kim mang đại thịnh.

Với thế không thể cản phá, mang theo sức mạnh cuồng bạo giáng xuống Minotaur.

Đừng thấy nó cao to vạm vỡ, nhưng vẫn bị cú búa này đánh gục xuống đất.

Phiến đá dưới thân Minotaur, lấy nó làm trung tâm, nứt ra từng vết rạn như mạng nhện.

Còn nó thì phun ra một ngụm máu đen, cơ thể như đồ sứ bị đập vỡ từng mảnh.

Lôi xà hoành hành trên cơ thể nó, một mùi khét lẹt đột ngột bốc lên.

Thứ này đã hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.

"Huyền Nữ!" Vừa gọi một tiếng, Huyền Nữ liền dẫn Ách Nữ đi đến.

Hắc Hạt tử thì lon ton chạy đến bên cạnh bốn gã tráng hán kia, mỗi tên đá mạnh hai cước vào người.

Coi như cũng báo được thù cho mình.

Vừa đến, Ách Nữ đã hưng phấn dùng thủ ngữ nói với Tô Cảnh: "Anh giỏi quá!" Nhìn cô nàng này cười cười, Tô Cảnh mới vẫy tay ra hiệu cho Huyền Nữ.

"Phong ấn nó lại!" "Vâng!" Gật đầu, Huyền Nữ liền đi đến trước mặt con Minotaur.

Sau đó kết vài thủ ấn huyền ảo.

Lấy Minotaur làm trung tâm, đột nhiên xuất hiện một trận pháp ngũ mang tinh lôi đình huyền ảo.

Sau đó, ở các góc trận pháp, lôi quang vàng kim ngưng tụ thành năm con lôi xà, khóa chặt Minotaur, rồi ẩn mình vào trong cơ thể nó.

Sau khi kết thúc, Huyền Nữ khẽ cúi đầu với Tô Cảnh.

Tô Cảnh thấy vậy vẫy tay, Minotaur lập tức biến mất tại chỗ.

Hai búa trước đó đã đánh nát xương cốt toàn thân nó, lại bị Huyền Nữ phong ấn sức mạnh.

Bây giờ nó đã hoàn toàn mất đi uy hiếp.

Chỉ có như vậy, nó mới được coi là một vật thí nghiệm hoàn hảo.

Thấy cảnh này, Ách Nữ cũng không ngạc nhiên.

Bây giờ Tô Cảnh có nói mình là thần minh hạ phàm, cô cũng sẽ không nghi ngờ.

Những gì cô thấy hôm nay đã hoàn toàn phá vỡ tam quan của cô.

Càng khiến cô có chút may mắn vì quyết định đi theo.

Nếu không đi theo, làm sao cô có thể thấy được những thứ này?

Bóng dáng Tô Cảnh đã khắc sâu vào tâm trí cô.

"Một lần gặp Tô Cảnh, cả đời mắc phải" ~ Câu này không phải chỉ nói chơi.

Phụ nữ mà, thường sẽ nhất kiến khuynh tâm với người đàn ông mạnh mẽ.

Đương nhiên, người đàn ông đó còn phải đẹp trai. …… "Hạt tử, đừng chơi nữa!" "Vào miếu thần!" Hắc Hạt tử nghe vậy, mới dừng việc tra tấn bốn gã tráng hán kia.

"Được thôi!

Tô gia!" "Các ngài vào trước đi, tôi sẽ tặng cho mấy tên này một đòn cuối cùng." Tô Cảnh cũng không từ chối, Hắc Hạt tử trước đó đã bị mấy tên này đánh, tâm trạng muốn báo thù có thể hiểu được.

Anh dẫn Huyền Nữ và Ách Nữ vào miếu thần trước.

Lúc này, nhìn bốn gã tráng hán bị mình kéo lại một chỗ, Hắc Hạt tử nở một nụ cười ranh mãnh.

Vừa tháo dây lưng ở eo, vừa đi đến chỗ bốn gã tráng hán với ánh mắt kinh hãi của chúng.

"Hôm nay Hắc gia sẽ dạy cho bọn mày một bài học miễn phí!

Để bọn mày biết ai là người không nên chọc!" Trong lúc nói, hắn cầm dây lưng quất điên cuồng vào mặt bốn gã tráng hán.

Tiếng "pặc pặc" vang lên, bốn gã tráng hán rất nhanh bị quất đến nỗi ngay cả mẹ chúng cũng không nhận ra.

Giải tỏa xong cơn tức, Hắc Hạt tử mỗi tên đá một cước vào đầu, trực tiếp đá cho chúng ngất đi.

Rồi hắn mới chạy vào miếu thần, theo kịp Tô Cảnh và mọi người.

Bên trong miếu thần.

Ở trung tâm thờ phụng một pho tượng Lôi Công khổng lồ cao tới ba mét, phía trước còn có một tế đàn.

Từng ngọn nến lay động, khiến nơi đây trở nên vô cùng quỷ dị.

Đặc biệt là pho tượng Lôi Công lớn ở giữa, bất kể nhìn từ góc nào, dường như cũng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ách Nữ lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, không kìm được nắm chặt vạt áo của Tô Cảnh.

"Tô gia, xem ra ngôi thần miếu này quả nhiên có vấn đề lớn!" Hắc Hạt tử bước vào, quan sát xung quanh một lượt rồi lên tiếng nói.

"Ngôi miếu này chịu ảnh hưởng rất sâu sắc từ văn hóa Hán, cách bài trí cũng liên quan đến phong thủy!" "Ám chỉ ý nghĩa của việc dẫn phong cố thủy!" "Rõ ràng dân làng Ách Ba này là từ nơi rồng bay lên thiên di đến đây!" Tô Cảnh gật đầu, lên tiếng nói.

“Không chỉ vậy, Tô gia nhìn này!” Vừa nói, Hắc Hạt tử ngồi xổm xuống góc tường, dùng tay sờ sờ trên đất.

“Các mối nối giữa tường và gạch lát sàn đều bị vôi vữa bịt kín.” “Trong vôi có chứa rất nhiều lá gai dầu và than củi, xem ra bên dưới đây hẳn là có một không gian rất sâu, hơn nữa sẽ thường xuyên phát ra âm thanh lớn.” “Để không cho người ngoài phát hiện, nên đã làm xử lý cách âm!” “Lối vào con sông ngầm này, nhất định là ở bên trong thần miếu!” Hắc Hạt tử nói đến đây, có chút nghi hoặc nhìn xung quanh.

“Xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nhưng lối vào ở đâu?” Tô Cảnh không nói gì, chỉ có đáy mắt lóe lên một tia kim mang.

Anh quan sát một lượt trong thần miếu, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tượng Lôi Công.

Sau đó, khóe môi khẽ cong, anh đi đến trước bức tượng thần này.

Giơ tay trực tiếp cắm vào tai tượng Lôi Công, dùng sức nhấn một cái.

Rất nhanh, một trận tiếng kẽo kẹt vang lên.

Mấy người nghe tiếng đi tới, trên sàn nhà phía sau tượng Lôi Công, đột nhiên hiện ra một cánh cửa bí mật!

“Thì ra là ở đây!” “Tô gia, vẫn là phải nhờ ngài!” “Vậy chúng ta bây giờ xuống sao?” Hắc Hạt tử hỏi dò nhìn Tô Cảnh.

Thấy anh gật đầu, hắn mới dẫn đầu bước vào cửa bí mật.

“Tô gia, tôi xuống dò đường trước!” Rất nhanh, bên dưới đã truyền đến tiếng của Hắc Hạt tử.

“Tô gia, bên dưới không có vấn đề gì!” “Đi thôi, chúng ta cũng xuống.” Tô Cảnh vẫy tay về phía hai cô gái, sau đó cùng nhau xuống

đường hầm.

Đi qua một khúc cua, liền bước vào một hành lang khá rộng rãi.

Hắc Hạt tử đón lại, sau đó chỉ vào những ngọn đuốc thắp sáng trên tường.

“Tô gia, xem ra những dân làng này thường xuyên xuống đây hoạt động!” “Nơi này hẳn là một hang động tự nhiên, sau đó lại được những dân làng này cải tạo đơn giản.” “Đi thôi, vào xem sao!” Tô Cảnh nói một câu, liền dẫn đầu bước về phía trước.

Theo hành lang ngoằn ngoèo đi khoảng mười phút, trước mắt mấy người đột nhiên sáng bừng.

Hiện ra trước mặt là một hang động khổng lồ.

Một cầu thang cổ kính, dẫn thẳng đến một bệ tế ở sâu bên trong.

Trên bệ tế đặt một pho tượng Lôi Công bằng đá khổng lồ.

Bốn phía thắp sáng rất nhiều nến lửa.

Chương 358

Hai bên cầu thang, dưới ánh nến lấp lánh phản chiếu.

Rõ ràng đó là một con sông ngầm.

Thấy vậy, A Ninh hưng phấn lấy điện thoại ra, bắt đầu quay phim.

Cô còn dùng ngôn ngữ ký hiệu giải thích với Tô Cảnh.

"Đây chính là nơi họ thường ngày đánh cá!" "Lên đó xem thử!" Thấy cô bé này lén lút dùng điện thoại quay mình, Tô Cảnh cũng không nói gì.

Anh nhàn nhạt nói một câu, rồi đi về phía bệ tế.

Lên đến nơi, A Ninh đột nhiên với vẻ mặt vui mừng chạy về phía bàn tế.

Máy quay và sổ ghi chép đã bị dân làng lấy đi trước đó, lại đột nhiên được đặt trên đó.

Nhưng Tô Cảnh không quan tâm đến những thứ này.

Lúc này anh đang cẩn thận quan sát bệ tế.

"Tô gia, ngài xem!" Hắc Hạt tử chỉ vào hai bức tranh treo trên cột đá bên cạnh, kinh ngạc gọi Tô Cảnh một tiếng.

"Hoa văn này, tôi đã từng thấy ở trang viên của Tiêu lão bản." Tô Cảnh cẩn thận nhìn hai mắt, sau đó nhảy vọt lên, liền giật hai bức tranh này xuống.

"Những dân làng này bị khảm Hoàng Phiến vào đầu, mới có được năng lực đặc biệt." "Đây chính là đồ giải của loại cổ pháp này!" "Không ngờ lại treo ở đây!" Vui mừng nói một câu, Tô Cảnh trực tiếp

thu vào không gian hệ thống.

Trên bức tranh này không chỉ có đồ giải, còn có chú giải bằng chữ viết, sau khi mang về, tìm chuyên gia dịch ra, vậy thì bản thân anh cũng có thể nắm giữ loại cổ pháp này.

“Tô gia, ngài nói, bọn họ thật sự có thể giao tiếp với tiếng sấm sao?” Hắc Hạt tử nghi hoặc hỏi.

“Tôi nghĩ đó chỉ là thủ đoạn của Nam Hải Vương để che giấu bí mật của con sông ngầm này.” “Không chỉ có thể khiến họ trở thành những người có năng lực đặc biệt, sở hữu sức mạnh càng lớn để bảo vệ bí mật nơi đây, mà còn có thể khiến họ biến thành người câm, ngăn chặn việc tiết lộ bí mật!” Nam Hải Vương không thể nào thực sự khiến họ nghe hiểu bí mật trong tiếng sấm, hoặc nói, hiểu được ẩn mật của dị tộc ngoài hành tinh.

Dù sao, nhà vua chỉ cần một người!

Tế Ti kia có thể hóa thân thành người đầu trâu, Tô Cảnh lại cảm thấy hẳn là thông qua một thủ đoạn nào đó, tiếp nhận sức mạnh dị tộc.

Không giống với sự khẩn cầu và lời nguyền, không hề cộng sinh với Tế Ti này.

Ban đầu, anh còn tưởng là người đầu trâu đã nuốt chửng ý thức của Tế Ti, nhưng sau này Tô Cảnh mới phát hiện ra khi Huyền Nữ phong ấn.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ có một linh hồn.

Vì vậy, đây tuyệt đối là hậu chiêu mà Nam Hải Vương để lại, để người canh lăng tiếp nhận sức mạnh dị tộc đồng hóa, đạt được thực lực mạnh mẽ để bảo vệ bí mật của Lôi Thành.

Tuy nhiên, để đạt được loại sức mạnh này, hẳn là điều kiện cực

kỳ khắc nghiệt.

Nếu không thì tại sao chỉ có Tế Ti này mới có thể hóa thân thành dị tộc?

Suy đoán này của Tô Cảnh, Hắc Hạt tử khá đồng tình, hắn sờ sờ cằm, rơi vào trầm tư.

"Nếu nói như vậy, cũng không phải là không có khả năng…" … "Được rồi, những điều này chỉ là suy đoán, nghĩ nhiều như vậy cũng vô ích!" "Đợi tìm được Lôi Thành, mọi bí ẩn tự nhiên sẽ được giải đáp!" "Vừa nãy tôi quan sát một chút, xung quanh hang động này còn có không ít đường hầm chằng chịt." "Muốn tìm manh mối Lôi Thành, phải bố trí người chia nhau ra tìm!" "Hiện tại đã tìm thấy lối vào sông ngầm, còn lại đợi Nhị gia dẫn người đến rồi tính!" "Chúng ta đi trước, đến lúc "câu cá" rồi!" Hắc Hạt tử gật đầu, nghe Tô Cảnh nói chuẩn bị rời đi, A Ninh đang cầm máy quay ghi hình cũng hoàn hồn.

Cô bé vừa định đi tới cùng Tô Cảnh ra ngoài, nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Một tiếng gầm không phải bò cũng không phải thứ gì khác vang vọng khắp hang động.

Sóng nước sông cuộn trào, một cái đầu lâu khổng lồ vọt lên khỏi mặt nước.

Đầu mọc hai sừng, không phải rắn cũng không phải giao long.

Bề mặt cơ thể bao phủ vảy hình thoi như thủy tinh xanh lam.

Đôi mắt xanh với đồng tử dọc to như bóng đèn chằm chằm nhìn mọi người.

Con quái vật đột nhiên xuất hiện này, dọa A Ninh sợ đến mức chân run rẩy.

“Trời ơi!

Cái thứ quỷ quái gì thế này?” Hắc Hạt tử chửi thề một tiếng, giơ AK chĩa vào con quái vật.

Huyền Nữ cũng rút kiếm, sẵn sàng ứng phó.

Dường như cảm nhận được địch ý của mọi người, con quái vật gầm lên một tiếng.

Nó há to cái mồm như chậu máu, lao thẳng về phía A Ninh đang ở gần nhất.

Cô bé này sợ hãi ngã ngồi xuống đất, hai tay che trước người, nhắm chặt mắt.

Nhưng đợi nửa ngày, không cảm thấy mình bị cắn.

A Ninh cẩn thận hé mắt nhìn về phía trước, lập tức thần sắc vui mừng.

Chỉ thấy Tô Cảnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt cô.

Toàn thân bao phủ trong kim quang, một bàn tay vàng khổng lồ vươn ra từ sau lưng, nắm chặt “thất thốn” của con quái vật.

Lúc này con quái vật đang điên cuồng giãy giụa, hai đồng tử tràn ngập màu máu, hiển nhiên đã bị Tô Cảnh triệt để chọc giận.

Nhưng vô ích, mặc kệ nó giãy giụa thế nào, bàn tay kim quang kia cũng không chút nhúc nhích.

Hắc Hạt tử cầm AK xông tới, dứt khoát nổ súng vào nó.

Nhưng chỉ bắn ra từng tia lửa, bị đạn bắn vào người, khiến nó càng thêm phẫn nộ.

Kèm theo một tiếng gầm giận dữ, trên cơ thể nó đột nhiên xuất

hiện từng luồng hồ quang điện màu xanh chói mắt.

“Thứ quỷ gì?

Còn biết phóng điện à?” “Chẳng lẽ là xà nhân biến dị?

Nhưng sao lại mọc sừng?” Hắc Hạt tử kinh hô.

Huyền Nữ tiến lên kéo A Ninh dậy, đưa cô bé lùi về nơi an toàn.

Nhìn dòng hồ quang điện dày cỡ cánh tay trẻ con nhảy múa trên người con quái vật.

Tô Cảnh có chút vui mừng, thứ này có giá trị nghiên cứu đáng kể.

Nhưng Huyền Nữ lúc này lại biến sắc.

“Đây là Lôi Xà!” “Huyền Nữ, em từng thấy sao?” Tô Cảnh kinh ngạc nhìn cô tỳ nữ nhỏ của mình một cái, nhưng nghĩ lại cũng phải, năm xưa thân là Cửu Thiên Huyền Nữ, đệ nhất tướng quân dưới trướng Tây Vương Mẫu.

Chinh chiến khắp nơi, từng gặp một số dị thú cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, sau khi nghe Huyền Nữ truyền âm, sắc mặt Tô Cảnh đột nhiên trở nên kỳ lạ.

“Chủ nhân!

Năm xưa Vương Mẫu vì tôi mà cải tạo, thứ được ghép vào chính là trái tim và máu của một con Hoàng Kim Lôi Xà Vương…” Hảo gia hỏa!

Hảo gia hỏa!

Không ngờ lại có sự liên kết kỳ ảo như vậy?

Tô Cảnh im lặng một lát, sau đó mới lên tiếng nói.

“Loại Lôi Xà này, có lẽ là sinh vật độc nhất vô nhị trong Lôi Thành!” “Con này hẳn là do dân làng nơi đây nuôi dưỡng.” “Xem ra

bên trong Lôi Thành không hề đơn giản như vậy!" Vừa nói, Tô Cảnh một tay ra hiệu, dòng hồ quang điện trên người Lôi Xà như thể bị kéo về, toàn bộ tập trung vào lòng bàn tay.

Sau khi bị nén thành một viên châu to bằng quả bóng bàn, anh trực tiếp ném về phía đầu Lôi Xà.

Khoảnh khắc tiếp xúc, ánh sáng xanh bùng lên.

Một cái đầu lâu khổng lồ, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Tiện tay ném nó vào không gian hệ thống, Tô Cảnh lúc này mới thu lại kim quang.

Thi thể thứ này mà vứt đi thì tiếc lắm, mang về xem có thể giải mã gen của chúng không.

Có lẽ có thể bồi dưỡng ra một đội quân Lôi Xà của riêng mình.

Thậm chí nếu có thể nghiên cứu ra huyết thanh gen Lôi Xà, cũng có thể bồi dưỡng những người có năng lực hệ Lôi như Huyền Nữ. … "Đi thôi!

Ra ngoài trước đã!" "Ở đây hẳn chỉ có duy nhất một con Lôi Xà này, nhưng Lôi Thành thì chưa chắc đâu!" "Chuyện này phải thông báo cho Nhị gia một tiếng, bảo ông ấy mang theo một số trang bị có thể chống lại loại Lôi Xà này." Nhìn Hạt tử, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

Sau đó liền dẫn họ rời khỏi thần miếu. … Trong lúc này, dân làng Ách Ba đã phát hiện ra những dân làng bị Huyền Nữ đánh ngất.

Hiện tại đã bắt đầu quét sạch toàn thôn, tìm kiếm tung tích của mấy người họ.

Mặc dù không phát hiện ra Tô Cảnh và nhóm của anh, nhưng Sở Phong và Thác Ni thì lại bị bắt gặp.

Hai người này vốn dĩ không yên tâm về Sở Sở, thấy cô bé đi lâu

như vậy vẫn chưa ra, sợ xảy ra chuyện, nên chuẩn bị lẻn về thôn.

Nhưng còn chưa vào được thôn, đã bị dân làng phát hiện.

Chương 359

May mà hai người họ chạy nhanh, không bị bắt.

Tuy nhiên cũng không rời đi toàn thây, tên Sở Phong to con này, bị một phát bắn trúng mông. … Sau khi Tô Cảnh và nhóm người rời khỏi thần miếu, dân làng tìm đến đây cũng phát hiện sự bất thường của thần miếu.

Sau khi giải cứu bốn tên bị đánh đến mức mẹ đẻ cũng không nhận ra, mới biết cấm địa đã bị người đột nhập.

Hơn nữa, Đại Tế Ti bảo vệ thôn làng cũng bị người ta phế đi và bắt đi.

Nhưng vô ích, người đã biến mất.

Tiến vào sông ngầm kiểm tra, lại phát hiện Lôi Xà mất tích.

Đây là trợ thủ được thôn làng nuôi dưỡng dùng để xua đuổi đàn cá, giúp đánh bắt cá.

Thế nhưng hiện tại, cũng giống như Đại Tế Ti, biến mất không dấu vết.

Những dân làng này tuy tức giận, nhưng cũng không còn cách nào.

Đại đương gia sau khi bị đánh thức, biết được những tin tức này, suýt nữa thì ngất xỉu.

Phải rất khó khăn mới hoàn hồn, liền dẫn dắt dân làng chuẩn bị đi tìm Thần Bà cầu cứu, xem bà lão có chỉ thị gì không.

Thần Bà này vừa sinh ra đã được chọn làm Nữ Thần, trong thôn làng này, địa vị có thể nói ngang với Đại Tế Ti, độc nhất vô nhị.

Nhưng họ lại không biết rằng, Thần Bà mà họ chuẩn bị cầu cứu

cũng đã bản thân khó giữ. … Trong lúc các dân làng đang lùng sục khắp thôn, Tô Cảnh và nhóm người tránh khỏi tầm mắt của họ, lặng lẽ đến bên ngoài căn nhà tre gần thần miếu nhất.

"Hạt tử, Thần Bà ở bên trong à?" "Tô gia, tôi tận mắt thấy bà ấy bị người ta dìu vào, không sai được!" Hắc Hạt tử khẳng định chắc nịch nói.

"Được, mấy người ở đây đợi, tôi ra ngay!" Dứt lời, Tô Cảnh lập tức biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở bên trong nhà tre.

Cảm ứng một chút, Tô Cảnh liền bước lên tầng hai.

Rất nhanh, anh đến trước cửa một căn phòng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bên trong, một bóng người đang khoanh chân ngồi trên đất, như thể đang cầu nguyện.

Không phải Thần Bà thì là ai?

Nghe thấy tiếng động ở cửa, Thần Bà đột nhiên mở choàng mắt.

Sau đó liền nhìn thấy Tô Cảnh bước vào.

Bà run rẩy đứng dậy lùi lại hai bước, dùng ngôn ngữ ký hiệu ra hiệu mấy lần về phía Tô Cảnh.

Nhưng anh cũng không hiểu ý bà là gì.

"Bà lão, đành phải làm phiền bà đi cùng tôi một chuyến rồi!" Tô Cảnh khẽ cười một tiếng.

Anh nhanh chóng tiến lên, dùng một thủ đao gõ vào cổ bà lão này, làm bà ta ngất đi.

Tô Cảnh không ngờ, bà lão này lại yếu như vậy.

Có thể cơ thể cứng cáp hơn bà lão bình thường một chút, nhưng thực tế cũng không khác người bình thường là bao.

Giữa những dân làng Ách Ba này, những người dù mạnh hay yếu đều có năng lực đặc biệt, bà ta thực sự có chút không mấy nổi bật.

Cũng không biết tại sao lại trở thành Thần Bà.

Có lẽ, thân phận này mang ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Tô Cảnh cũng không nghĩ nhiều, đã Thần Bà đã nằm trong tay mình.

Vậy thì không cần phải lãng phí thời gian ở đây nữa.

Nắm lấy cổ áo bà ta, Tô Cảnh liền nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhanh chóng hội hợp với Hắc Hạt tử và mấy người kia.

"Hạt tử, cõng bà lão này, chúng ta đi!" "Được thôi!" Nhận lấy Thần Bà từ tay Tô Cảnh, Hắc Hạt tử cõng bà lên lưng.

Sau đó cả đoàn lặng lẽ rời khỏi làng Ách Ba mà không gây tiếng động. … Nhưng khi đến điểm hẹn đã định với Sở Phong, lại không thấy bóng dáng hai người đó đâu.

Tô Cảnh thấy vậy, lập tức cau mày.

"Tô gia, hai người họ có khi nào chạy trước rồi không?" Hắc Hạt tử thăm dò hỏi một câu.

"Không hẳn!" "Có lẽ đã xảy ra chuyện rồi!" "Sở Sở, em có liên lạc được với anh trai mình không?" A Ninh trừng mắt nhìn Hắc Hạt tử với vẻ tức giận.

"Anh trai em không thể nào bỏ em lại một mình mà đi đâu!" "Anh đừng nói lung tung!" Nói xong bằng ngôn ngữ ký hiệu với Hắc Hạt tử, A Ninh mới gật đầu với Tô Cảnh.

“Có ạ!” “Nếu anh trai em ở gần đây, em có thể liên lạc được với anh ấy!” Nhìn xung quanh, A Ninh kéo ra chiếc vòng cổ trên cổ.

Phía dưới treo, đột nhiên là một cây sáo bạc.

Ngậm vào miệng, lập tức phát ra một tiếng huýt gió chói tai.

“Một tiếng sáo xuyên mây, nghìn quân vạn mã đến tương kiến này!” Hắc Hạt tử bĩu môi, lẩm bẩm một câu.

Lời vừa dứt, từ bụi cây cách đó không xa liền truyền đến một trận tiếng sột soạt.

Mấy người nhìn qua, rất nhanh một bóng người liền đi ra.

Chính là Thác Ni, một thành viên khác trong đoàn làm phim tài liệu của A Ninh.

Chỉ có điều hình ảnh của anh ta lúc này, có thể nói là có chút thảm hại.

Thấy mọi người, anh ta òa một tiếng khóc nấc, ngón tay hoa lan, tủi thân nói.

“Mấy người cuối cùng cũng đến rồi!” “Sở Sở, anh trai em bị thương rồi, mau qua xem đi!” Nghe vậy, A Ninh lập tức thần sắc căng thẳng.

Vội vàng đi theo người kia.

“Chuyện gì vậy?” A Ninh với vẻ mặt sốt ruột ra hiệu mấy lần.

“Em và Phong ca thấy em không về, có chút lo lắng!” “Ban đầu định vào thôn tìm em, nhưng lại bị những dân làng đó phát hiện.” “Chưa nói gì đã nổ súng bắn chúng em, may mà chạy nhanh!” “Nhưng anh trai em vẫn trúng một phát.” Vừa nói, mấy người đi đến chỗ họ đang trốn.

Sau đó liền nhìn thấy Sở Phong đang nằm thoi thóp trên đất.

Thấy anh trai mình ra nông nỗi này, A Ninh vội vàng chạy tới.

Lúc này anh ta đã mất máu quá nhiều, rơi vào hôn mê.

Sắc mặt tái nhợt, cực kỳ suy yếu.

Nếu không xử lý kịp thời, nhất định sẽ bỏ mạng.

Thấy anh trai mình như vậy, cô gái này lập tức có chút hoảng loạn.

Ánh mắt chuyển sang Tô Cảnh, lập tức hai mắt sáng bừng.

Cô nhanh chóng chạy đến trước mặt Tô Cảnh.

"Cứu anh trai em!" "Cầu xin anh!" "Em có thể đồng ý bất cứ điều gì anh muốn!" Tô Cảnh vỗ vỗ vai cô bé, nhàn nhạt nói.

"Đừng hoảng." "Hạt tử, liên hệ con nuôi của anh, bảo nó phái người lái xe đến đón chúng ta!" "Được!

Tô gia, tôi liên hệ ngay!" Hắc Hạt tử gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho con nuôi của hắn.

Tô Cảnh thì đi đến trước mặt Sở Phong.

Anh giơ tay vỗ một cái vào mông anh ta, một vệt máu lập tức bắn ra từ lỗ đạn.

Vỏ đạn bên trong cũng bị đẩy ra.

Sau đó, đầu ngón tay lóe lên một tia hồ quang điện vàng, được Tô Cảnh khống chế chạy vào vết thương của anh ta.

Một mùi khét cháy lập tức bốc lên, nhưng máu cũng đã ngừng chảy.

"Thác Ni, anh qua đây băng bó đơn giản cho anh ta một chút!" "Không cần lo lắng, máu đã ngừng chảy rồi, đợi rời khỏi đây tìm bác sĩ chuyên nghiệp xử lý một chút, là sẽ không sao." Nghe vậy, A Ninh

mới lau nước mắt, với vẻ mặt cảm kích gật đầu với Tô Cảnh.

“Cảm ơn anh!” … Bị dòng điện kích thích, Sở Phong cũng từ từ tỉnh lại.

Sau khi Thác Ni băng bó xong vết thương cho anh ta, liền dìu anh ta cùng rời khỏi đây.

Hắc Hạt tử cũng đã liên hệ xong với con nuôi của hắn.

Không mất nhiều thời gian, Hắc Nha Đầu Tô Nguyệt liền lái hai chiếc xe đến.

Đón Tô Cảnh và mọi người về làng của thế lực vũ trang của con nuôi Hắc Hạt tử.

Chương 360

… Trong thôn làng cách làng Ách Ba mười dặm.

Con nuôi của Hắc Hạt tử đã chuẩn bị cho mọi người một căn phòng khách.

Sở Phong được đưa đến bệnh viện trong thôn.

Là một thế lực vũ trang, người dưới quyền thường xuyên bị thương.

Các bác sĩ ở đây đã xử lý những vết thương nghiêm trọng hơn Sở Phong rất nhiều, với trình độ như anh ta thì đương nhiên dễ như trở bàn tay.

Lúc này vết thương của người kia đã được bác sĩ xử lý tốt và khâu lại, vấn đề không lớn.

Ngủ say như chết!

Trong lúc này, trong phòng.

Tô Cảnh ngồi bên cạnh bàn, Trần Thiên, con nuôi của Hắc Hạt tử, cung kính đặt điện thoại của mình trước mặt Tô Cảnh.

Thần Bà đã tỉnh lại, đang bị trói vào chiếc ghế phía sau Tô Cảnh.

Hắc Hạt tử và Huyền Nữ đứng gác hai bên.

Điện thoại đang bật video call, đối diện là Đại đương gia của làng Ách Ba.

Ông ta cũng không ngốc, Hắc Nha Đầu Tô Nguyệt là người của Trần Thiên.

Cô ta đã đưa Tô Cảnh và nhóm của anh đến làng Ách Ba, bây giờ Đại Tế Ti và Thần Bà trong thôn đều bị bắt đi.

Vậy thì nhất định phải tìm Trần Thiên để đòi một lời giải thích, không phải sao, một cuộc gọi video đã đến rồi.

Các thủ lĩnh thế lực vũ trang ở những nơi này, dù là đối địch nhau, về cơ bản đều có phương thức liên lạc. … "Đại đương gia, Đại Tế Ti và Thần Bà của các ngươi quả thực đều đang ở chỗ tôi!" "Ông cũng không cần phí lời!" "Đợi tôi có được thứ tôi muốn biết, tự nhiên sẽ thả bà ấy về!" "Tôi khuyên các ngươi tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không, Thần Bà của các ngươi có thể sẽ khó giữ được mạng!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, nhàn nhạt nói với đối phương.

Đại đương gia này vốn định dẫn người đến đánh thẳng.

Nhưng hiện tại nghe Tô Cảnh nói vậy, cũng tạm thời bình tĩnh lại một chút.

Trong lòng tuy tức giận, nhưng Thần Bà và Đại Tế Ti đều nằm trong tay đối phương.

Ông ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Sau khi Tô Cảnh cúp điện thoại, Trần Thiên bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Những người Ách Ba này đúng là đổi tính rồi, nếu là trước đây mà chọc giận họ, chắc lúc này đã dẫn người đến đánh rồi!" "Họ không dám, bởi vì bà ấy còn trong tay tôi!" "Tầm quan trọng của Thần Bà này đối với làng Ách Ba là không cần phải nói!" "Hạt tử, cởi trói cho bà ấy!" Tô Cảnh quay đầu nhìn Thần Bà một cái, nhàn nhạt nói.

"Được thôi!" Hắc Hạt tử đáp một tiếng, liền cởi bỏ dây trói trên người bà ta.

Sau khi có thể cử động, Thần Bà liền nhìn Tô Cảnh với vẻ mặt tức giận.

“Các người rốt cuộc là ai?” “Thôn làng của chúng tôi từ trước đến nay đều yên bình, tại sao lại muốn quấy rầy cuộc sống của chúng tôi?” Đợi A Ninh dùng ngôn ngữ ký hiệu phiên dịch xong.

Tô Cảnh chỉ lấy điện thoại ra.

Anh cho bà xem bức ảnh cắt từ đoạn video quay trước đó.

Trên đó chính là đoạn anh lấy Hoàng Phiến ra từ hộp sọ người chết.

“Tôi đến đây, đương nhiên là vì bí mật mà thôn làng các người đang canh giữ!” “Hẳn là cái này đúng không?” “Dân làng ở đây bị câm, không phải vì bệnh di truyền nào cả!” “Mà là đều bị khảm Hoàng Phiến này vào đầu!” “Làm phẫu thuật cho họ khi còn rất nhỏ!” “Thông qua Hoàng Phiến này, có thể giúp dân làng có được năng lực đặc biệt, thậm chí có thể giao tiếp với trời, nghe được bí mật trong tiếng sấm!” “Kỹ pháp các người lợi dụng Hoàng Phiến để có được năng lực đặc biệt này, tôi rất hứng thú!” Tô Cảnh nói xong, Thần Bà lập tức thần sắc căng thẳng, vội vàng ra hiệu bằng ngôn ngữ ký hiệu.

A Ninh ở bên cạnh phiên dịch, Tô Cảnh hiểu ý bà.

“Chúng tôi ở đây sống ẩn dật, cho dù có sức mạnh này cũng không dùng để hại người, tại sao anh lại nhắm vào chúng tôi?” “Cũng không phải tôi nhất định muốn đến, là thứ này đã đưa tôi đến!” Vừa nói, Tô Cảnh mở điện thoại phát ra một đoạn tiếng sấm.

Nghe thấy tiếng sấm này, Thần Bà bật dậy khỏi ghế.

“Những tiếng sấm này từ đâu ra?” “Có người nhờ tôi mang đến cho bà nghe, tôi có ác ý với các người hay không, tùy thuộc vào việc bà có hợp tác hay không!” “Đoạn tần suất tiếng sấm này, đã xuất hiện hai lần, một lần là mười mấy năm trước!” “Một lần, là gần đây ở Ngô Châu thuộc Hạ Quốc!” “Tôi muốn biết bí mật ẩn giấu trong đoạn

tiếng sấm này!" Sau khi tiếng sấm phát xong, Tô Cảnh cất điện thoại đi, nhàn nhạt nói.

Thần Bà thở dài một tiếng, sau đó run rẩy ngồi xuống ghế bắt đầu kể lại, A Ninh thì ở bên cạnh phiên dịch cho Tô Cảnh.

"Đoạn tiếng sấm này, tôi từng nghe được một lần!" "Truyền thuyết từ rất nhiều năm trước, tổ tiên của chúng ta, là những pháp sư đến từ cổ quốc Nam Hải." "Được Nam Hải Vương ban cho sức mạnh hóa thân thành thánh thần!" "Nghe nói Nam Hải Vương, có một bản lĩnh vô cùng lợi hại, ông ấy có thể giao tiếp với tiếng sấm!" "Nam Hải Vương ra lệnh tổ tiên chúng ta, đi khắp nơi tìm kiếm những nơi sấm sét dày đặc, để xây dựng Thính Lôi Thánh Địa!" "Theo sự chỉ dẫn của tiếng sấm, tổ tiên đã dẫn chúng ta thiên di đến đây!" "Tổ tiên nghe thấy dưới đất có hệ thống sông ngầm, mọi người đào sâu ba thước, quả nhiên có nước chảy ra, đào sâu hơn nữa, liền phát hiện ra sông ngầm." "Ông ấy một mình đi vào sông ngầm, thăm dò đến tận cùng nơi sấm sét dày đặc!" "Sau khi bẩm báo Nam Hải Vương, Nam Hải Vương liền dẫn người đến nơi sấm sét dày đặc ở cuối sông ngầm, xây dựng cái gọi là Thính Lôi Thánh Địa, cũng chính là Lôi Thành." "Sau khi Nam Hải Vương rời đi, ra lệnh tổ tiên canh giữ nơi này, không được để người ngoài tiến vào, lại truyền thụ kỹ pháp khảm Hoàng Phiến vào đầu cho họ!" "Tổ tiên dẫn người định cư ở sông ngầm, sống bằng nghề đánh cá." "Lợi dụng kỹ pháp của Nam Hải Vương, khảm Hoàng Phiến vào đầu tất cả mọi người." "Nói là có thể giao tiếp với trời, đạt được năng lực đặc biệt, nhưng cái giá phải trả là sẽ bị câm." "Trong số mọi người, quả nhiên có rất nhiều người đã thức tỉnh năng lực đặc biệt." "Sau đó liền tin tưởng tuyệt đối vào việc đả khổng thính lôi có thể thăm dò được bí mật của thượng thiên." "Vì vậy, trong những ngày sau đó, liền bắt đầu nghe sấm ngày này qua ngày khác!" "Tổ tiên mang thánh thú từ thánh địa về, canh giữ sông

ngầm.” “Lại chọn Tế Ti và Nữ Thần trong tộc!” “Nữ Thần truyền thụ kỹ pháp đả khổng thính lôi, Tế Ti thì kế thừa năng lực hóa thân thành thánh thần.” “Cứ thế một đời truyền lại một đời.” “Tế Ti cần cả đời canh giữ thần miếu, Nữ Thần thì đảm nhận chức vụ đả khổng thính lôi, thức tỉnh năng lực cho các thành viên mới sinh trong tộc.” “Vì vậy, trong thôn làng, Nữ Thần và Tế Ti đều có địa vị tối cao vô thượng.” “Tôi… chính là Nữ Thần đời thứ 84!” “Từ thời tổ tiên, chúng tôi đã định cư ở đây qua nhiều thế hệ!” “Tập tục đả khổng thính lôi cũng kéo dài đến tận ngày nay, truyền thuyết nói rằng nếu không khảm Hoàng Phiến vào đầu, thì sẽ không thể nhận được sự che chở của thiên thần.” “Sông ngầm cũng trở thành thánh địa của chúng tôi, người ngoài không được phép vào!” “Chỉ có người trong thôn mới có tư cách tìm kiếm thánh địa!” … Thần Bà nói xong, Hắc Hạt tử nhìn Tô Cảnh một cái.

“Tô gia, suy đoán của ngài quả nhiên là chính xác!” Tô Cảnh gật đầu, tiêu hóa một chút những bí ẩn mà bà vừa kể.

Cái gọi là đả khổng thính lôi, xem ra hẳn là thủ đoạn đặc biệt mà Nam Hải Vương có được khi giao tiếp với dị tộc.

Truyền thụ cho tổ tiên của họ, mục đích chính là để họ có năng lực bảo vệ lối vào Lôi Thành qua nhiều thế hệ.

Quan trọng nhất là biến thành người câm, có thể ngăn chặn họ truyền bá bí mật này ra ngoài.

Thần Bà này, mặc dù không thức tỉnh được năng lực mạnh mẽ nào, nhưng vẫn có được địa vị tôn quý như vậy trong thôn.

Nguyên nhân chính là bà nắm giữ bí pháp đả khổng thính lôi này, có thể giúp dân làng thức tỉnh năng lực.

Còn Tế Ti kia biến thành người đầu trâu, chính là cái gọi là thánh thần.

Thực tế chính là sức mạnh dị tộc ngoài hành tinh mà Nam Hải Vương ban cho.

Đã được tổ tiên của họ truyền thừa qua nhiều thế hệ.

Còn về cái gọi là thánh thú mà tổ tiên mang từ thánh địa về, hẳn chính là con Lôi Xà mà mình vừa giết. … Sau khi Thần Bà nói xong, dường như bà nhớ ra điều gì đó, lại dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi Tô Cảnh.

“À đúng rồi, anh có quen một người tên là Ngô Tam Tỉnh không?” Sau khi A Ninh phiên dịch xong, Tô Cảnh ra hiệu cho Hắc Hạt tử.

Sau đó Hắc Hạt tử liền vội vàng nói.

“Đúng!

Ông ấy là cha tôi, tôi đang tìm ông ấy!” “Bà ơi, bà có biết ông ấy đi đâu rồi không?” … “Ông ấy cùng con trai tôi, đã đi Tiên Cảnh!” “Bọn họ bây giờ đều ở trên trời!” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Cảnh nhàn nhạt lên tiếng hỏi một câu.

“Năm xưa Ngô Tam Tỉnh đến chỗ chúng tôi, trong tay cũng mang theo đoạn tiếng sấm này của anh!” “Nói là được tiếng sấm dẫn dắt, đến đây tìm Tiên Cảnh!” “Năm đó, con trai tôi ra ngoài, khi trở về thì mang theo một người lạ.” “Người này tự xưng là Ngô Tam Tỉnh, nói rằng mình bị tiếng sấm thu hút mà đến.” “Hy vọng con trai tôi có thể dẫn ông ấy vào sông ngầm, lúc đó tôi đang bị bệnh nặng, con trai tôi vì muốn chữa bệnh cho tôi, liền đồng ý yêu cầu của ông ấy!” “Tôi tuy đã khỏi bệnh, nhưng con trai tôi thì không bao giờ trở về nữa!” “Mạng của tôi, là dùng mạng con trai tôi để đổi lấy, vì nó, vì tộc nhân, tôi không thể ý chí suy sụp được.” “Vừa sinh ra tôi đã được chọn làm Nữ Thần, được Nữ Thần đời trước truyền thụ kỹ pháp đả khổng thính lôi, tộc nhân cần tôi!” “Nhưng thực ra, tôi căn bản không muốn làm Nữ Thần gì cả, chỉ muốn được ở bên con trai mình!” Thần Bà nói

xong, vẻ mặt bi thống.

Mặc dù trong lời nói của bà, đã tiết lộ không ít thông tin.

Nhưng vẫn chưa nói ra điều mà Tô Cảnh muốn biết nhất.

“Những chuyện này, tạm thời gác sang một bên, trong đoạn tiếng sấm này, rốt cuộc bà có thể nghe ra được tin tức hữu ích nào không?” Nghe Tô Cảnh hỏi vậy, Thần Bà bất lực lắc đầu.

“Thực ra kỹ pháp đả khổng thính lôi này, căn bản không có cách nào giúp người ta có được năng lực nghe hiểu tiếng sấm.” “Tộc nhân ngày này qua ngày khác nghe sấm, thực ra đều là làm công cốc.” “Tuy nhiên, chúng tôi có thể nghe ra được các tần suất khác nhau của tiếng sấm.” “Còn về việc bên trong ẩn chứa thông tin gì, có lẽ chỉ có Nam Hải Vương mới có thể nghe hiểu được!” Thấy từ miệng Thần Bà cũng không thể hỏi ra được tin tức hữu ích nào, Tô Cảnh cũng dừng lại ở đó.

“Bà rất hợp tác, yên tâm, tôi sẽ không làm hại những dân làng đó, nhưng bà vẫn chưa thể quay về!” “Tôi cần bà nắm giữ loại kỹ thuật đả khổng khảm Hoàng Phiến, thức tỉnh năng lực này.” “Chỉ cần trình diễn một lần, bà có thể rời đi rồi!” “Còn về việc giúp ai làm, người này tôi sẽ tìm giúp bà!” Tô Cảnh cũng không cho phép bà từ chối.

Mặc dù đã có đồ giải của loại kỹ pháp này, nhưng vẫn cần một video thực tế thao tác toàn diện để tham khảo.

Tiêu lão bản để làm phẫu thuật này, thì khá thích hợp.

Ông ta không phải muốn Thính Lôi sao?

Vậy thì mình sẽ khảm Hoàng Phiến vào cho ông ta, để ông ta Thính Lôi!

Thái độ của Tô Cảnh cứng rắn, bà ta cũng chỉ có thể đồng ý.

Anh hài lòng gật đầu, Tô Cảnh mới gọi Hắc Hạt tử và con nuôi của hắn, cùng nhau ra ngoài. … “Hạt tử, Thiên nhi, hai người lại đây!” “Huyền Nữ, em cũng đến!” … Trên bầu trời sấm sét vang rờn, những hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống.

Nhìn cảnh mưa bên ngoài, Tô Cảnh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi quay đầu nhìn Hắc Hạt tử và Trần Thiên đang đi theo.

“Hạt tử, bây giờ có thể bắt đầu ‘dụ rắn ra khỏi hang’ rồi!” Hắc Hạt tử sắc mặt vui mừng, hưng phấn hỏi.

“Tô gia, chúng ta phải làm thế nào?” “Thiên nhi, con hãy bảo thuộc hạ của con, truyền bá tin tức trong thôn.” “Cứ nói là đã đưa Thần Bà của làng Ách Ba về, đã biết được bí mật của làng Ách Ba.” “Bảo họ chuẩn bị sẵn sàng, khai chiến với làng Ách Ba!” “Tin tức này truyền ra ngoài, kẻ giám sát đang ẩn nấp trong bóng tối nhất định sẽ mắc câu!” “Hạt tử, anh đưa Thần Bà đi bệnh viện chụp X-quang não!” “Kết hợp với tin tức Trần Thiên tung ra, kẻ giám sát kia thấy anh đến bệnh viện, nhất định sẽ theo dõi!” “Huyền Nữ, em hãy bí mật theo dõi Hạt tử, một khi phát hiện kẻ giám sát này, hãy bắt sống hắn về!” Tô Cảnh bình tĩnh phân công nhiệm vụ cho từng người.

“Được thôi, vậy Tô gia, tôi và Thiên nhi đi sắp xếp ngay đây!” “Đi đi, tôi còn phải liên hệ với Nhị gia!” Hắc Hạt tử đáp một tiếng, liền cùng Trần Thiên quay vào nhà mang Thần Bà rời đi trước.

“Chủ nhân, tôi cũng đi đây!” Huyền Nữ gật đầu với Tô Cảnh, thân hình lập tức biến mất tại chỗ. … Họ đi rồi, Tô Cảnh lại gọi điện cho Ngô Nhị Bách.

“Tô gia, có phát hiện gì sao ạ?” “Ừm!

Nhị gia, lối vào sông ngầm đã tìm thấy rồi!” “Hơn nữa, sự mất tích của Ngô Tam Tỉnh quả thực có liên quan đến Lôi Thành, năm xưa ông ta cũng từng đến làng Ách Ba, trong con sông ngầm này, hẳn là có

manh mối về Lôi Thành!" "Tôi đã sắp xếp Hạt tử tung tin, tin rằng không lâu sau Tiêu lão bản sẽ xuất hiện!" "Bên ông chuẩn bị thế nào rồi?" "Mọi việc thuận lợi, đã liên hệ với tất cả các công ty bảo an, chỉ chờ tin tức từ ngài!" … Nói chuyện với Ngô Nhị Bách vài câu, sau khi kể cho ông ta tình hình làng Ách Ba và con sông ngầm, Tô Cảnh cúp điện thoại.

Làm thế nào để đối phó với năng lực sóng âm của dân làng, cùng với loại Lôi Xà trong sông ngầm, thì xem Ngô Nhị Bách tự mình sắp xếp.

Làm xong những việc này, Tô Cảnh liền trở về phòng.

Bên trong chỉ còn lại A Ninh, lúc này đang tựa vào cửa sổ ngắm màn mưa bên ngoài mà xuất thần.

Tô Cảnh trước tiên lấy ra hai bức đồ giải cổ kỹ pháp "đả khổng thính lôi" mà anh đã lấy từ sông ngầm, chụp ảnh gửi về kinh đô.

Sau đó cất điện thoại và hai bức đồ giải đi, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh A Ninh.

"Cảm ơn anh đã cứu anh trai em!" Hoàn hồn, thấy Tô Cảnh đến, A Ninh dùng ngôn ngữ ký hiệu ra hiệu một chút.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi!" "Vết thương của anh trai em không nghiêm trọng, em cũng không cần lo lắng!" Vừa nhắc đến anh trai, cô bé này liền quay đầu đi, lau lau nước mắt.

Chương 361

“Sao lại còn khóc nữa?” Tô Cảnh ngạc nhiên nhìn cô bé một cái.

“Anh có thấy em rất tùy hứng không?” “Nếu em không đi theo anh xuống sông ngầm, anh trai em cũng sẽ không bị thương!” “Bây giờ em thực sự rất lo lắng cho anh ấy!” Tô Cảnh mỉm cười, ghé sát vào bên cạnh cô, ôm lấy vai cô.

“Để anh nói cho em biết, chuyện này không phải lỗi của em!” “Anh không hy vọng, em vì chuyện này mà thay đổi bản thân, biến thành một cô gái ngoan ngoãn chỉ biết nghe lời người nhà!” “Sở Sở không sợ trời không sợ đất mới quyến rũ hơn đúng không?” Tô đại quan nhân, cố vấn cuộc đời phụ nữ, đã online.

“Anh thực sự nghĩ vậy sao?” Trong mắt Sở Sở rõ ràng lóe lên vẻ vui mừng.

“Đương nhiên!

Hơn nữa, anh nghĩ nếu em có thể mở miệng nói chuyện, hẳn sẽ còn quyến rũ hơn!” “Cô bé, em có muốn chữa khỏi cổ họng của mình không?” Tô Cảnh dùng giọng điệu đầy mê hoặc nói một câu.

Sở Sở lập tức hai mắt sáng bừng, nhưng rất nhanh lại tối sầm xuống. "Cổ họng của tôi... không chữa được!", "Đây là khiếm khuyết bẩm sinh, cháu đã đi rất nhiều bệnh viện, nhưng đều không có cách nào...", "Tôi nằm mơ cũng muốn được nói chuyện..." Sở Sở thất thần dùng thủ ngữ nói.

Tô Cảnh vỗ vỗ đầu cô bé, tự tin nói: "Bệnh viện không chữa được, không có nghĩa là người của anh không chữa được!".

Thấy Tô Cảnh như vậy, cô gái câm đột nhiên dấy lên một tia hy

vọng. "Được rồi, bây giờ anh tuyên bố, công việc phiên dịch của em kết thúc!". "Chờ anh trai của em hơi hồi phục một chút, anh sẽ sắp xếp người đưa hai người rời đi!". "Em cũng không cần lo lắng cho anh trai mình, nhiều nhất cũng chỉ nằm trên giường một thời gian thôi!".

Sở Sở cảm kích nhìn Tô Cảnh gật đầu, sau đó lại hỏi một câu: "Nếu chúng ta rời đi, còn anh thì sao?". "Anh còn có chuyện phải làm, nhưng em ra ngoài rồi, người của anh sẽ sắp xếp ổn thỏa cho em!". "Em không thích hợp ở nơi như thế này...". "Vậy... chúng ta còn có thể gặp lại không?".

Sở Sở thử thăm dò dùng thủ ngữ hỏi Tô Cảnh.

Thấy ánh mắt cô bé đầy mong chờ, Tô Cảnh mỉm cười, giơ tay nhéo nhéo má cô bé: "Đương nhiên!". "Có lẽ, không cần đợi quá lâu đâu!".

Nghe Tô Cảnh nói vậy, cô gái câm mới vui mừng gật đầu. "Đi thôi, anh đói rồi, đi ăn cơm cùng anh nhé!". "Được ạ~".

Trong lúc đó, Hắc Hạt Tử và con nuôi của hắn đã bắt đầu hành động.

Trần Thiên đã truyền tin xuống, cho cấp dưới chuẩn bị tấn công miếu thờ ẩn chứa bí mật của Ách Ba Thôn.

Hiện tại cả thôn đang bàn tán về chuyện này.

Hắc Hạt Tử cũng không cố ý che giấu hành động, bây giờ cả thôn đều biết, Thần bà là con tin của Ách Ba Thôn.

Chủ yếu là để cho kẻ giám sát ẩn mình trong bóng tối có cơ hội hành động.

Hắc Hạt Tử lái xe ba bánh chở Thần bà ung dung đi đến bệnh viện.

Trong lúc đó, tại một căn gác xép, một người phụ nữ mặc áo da màu đen đang nấp sau cửa sổ, trong tay cầm một khẩu súng bắn tỉa, quan sát bên ngoài qua ống ngắm.

Thấy Hắc Hạt Tử và Thần bà, khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

Bộ đồ da bó sát hoàn hảo tôn lên vóc dáng của cô ta, mái tóc dài buộc đuôi ngựa cao, trông vô cùng mạnh mẽ.

Cô ta toát ra một khí chất xa cách, nếu Tô Cảnh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì người phụ nữ này, có thể nói là giống A Ninh như đúc từ một khuôn mẫu vậy.

Đặt khẩu súng bắn tỉa xuống, người phụ nữ này cầm điện thoại trên bàn lên, gọi một số. "Boss, kế hoạch của ngài đã thành công!". "Họ đã giải mã bí mật trên Thanh Đồng Nhĩ, lối vào địa hạ hà nằm trong một ngôi làng ở Đông Nam Á.". "Theo điều tra của tôi, có lẽ nó nằm dưới miếu thờ trong ngôi làng đó, 80% có manh mối về Lôi Thành!". "Gửi vị trí làng cho tôi, ngày mai tôi sẽ đến đó!". "Tiếp tục giám sát!

Chờ tin của tôi!".

Từ phía đối diện vọng lại giọng một người đàn ông trung niên, nói đơn giản vài câu rồi cúp máy.

Trong giọng nói không giấu được sự hưng phấn.

Cất điện thoại đi, người phụ nữ này cũng bắt đầu hành động.

Đội một chiếc mũ lưỡi trai, cải trang đơn giản rồi rời khỏi gác xép.

Bệnh viện.

Hắc Hạt Tử đã đưa Thần bà đi chụp X-quang não.

Lúc này đang nghe bác sĩ trình bày tình hình cụ thể. "Ngài xem!

Miếng kim loại này, chắc chắn là được cấy ghép vào sau này.". "Khi con người còn nhỏ, xương sọ vẫn chưa liền lại!". "Nhất định có người đã thông qua phẫu thuật, cấy miếng kim loại vàng vào giữa các khe hở xương sọ!". "Mục đích làm như vậy là để xương sọ của cô ấy hoàn toàn không thể liền lại!".

Bác sĩ chỉ vào phim X-quang trên máy tính, giải thích cho Hắc Hạt Tử.

Nhìn Thần bà bên cạnh, Hắc Hạt Tử lại tiếp tục hỏi bác sĩ: "Vậy cách làm này, có dẫn đến mất tiếng không?". "Chỉ riêng việc khoan lỗ không thể khiến người ta mất tiếng!". "Nhưng miếng kim loại vàng này, thực sự rất kỳ lạ!". "Lại đây, ngài nhìn chỗ này!".

Bác sĩ chỉ vào một chỗ bóng mờ trên phim X-quang, sau đó tiếp tục nói: "Chỗ này, có một phần kéo dài, vừa vặn cắm vào khu vực ngôn ngữ và một khu vực chưa biết trong não người.". "Nếu bị câm thì chắc chắn là do chỗ này có vấn đề.". "Kỹ thuật này vô cùng lợi hại, nhất định phải thông qua phẫu thuật thần kinh cực kỳ tinh vi mới có thể hoàn thành!".

Hắc Hạt Tử trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu, rồi dẫn Thần bà rời khỏi bệnh viện.

Lúc này, từ sau tấm màn xanh, người phụ nữ trước đó lặng lẽ đi ra.

Thấy bóng dáng Hắc Hạt Tử đã biến mất, người phụ nữ này đi thẳng đến chỗ bác sĩ, sau đó giơ tay gỡ phim X-quang treo bên cạnh xuống. "Cô là ai?". "Làm sao cô vào được?".

Bác sĩ bị người phụ nữ đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình.

Nhưng sau khi bị cô ta trừng mắt, bác sĩ lập tức im bặt, mồ hôi lạnh toát ra sau lưng.

Sau đó để mặc người phụ nữ này nghênh ngang đi ra ngoài.

Lấy được phim X-quang, cô ta định quay lại tiếp tục giám sát.

Một khi những người này có bất kỳ hành động nào nữa, sẽ lập tức thông báo cho ông chủ.

Nhưng sau khi cô ta bước ra khỏi bệnh viện, lập tức sững sờ tại chỗ. "Hello~".

Hắc Hạt Tử đứng ở cửa, nhe răng cười với cô ta, vẫy vẫy tay.

Người phụ nữ này lập tức cảm thấy một mối đe dọa chết người.

Đương nhiên, không phải vì Hắc Hạt Tử.

Mà là vì người phụ nữ tóc vàng đứng cách đó không xa.

Chương 362

Trực giác đặc biệt về nguy hiểm này, trên chiến trường đã nhiều lần cứu cô ta.

Nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như lần này.

Vì vậy cô ta lập tức quyết định, chọn một hướng để chạy trốn.

Thấy cô ta bỏ chạy, Hắc Hạt Tử không nhúc nhích chân.

Dù sao, lần này thực hiện nhiệm vụ bắt giữ, không phải là mình.

Giây tiếp theo, Huyền Nữ đứng cách đó không xa lập tức biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, đã đứng trước mặt người phụ nữ kia.

Trường kiếm chưa rút vỏ, một tay nắm lấy vỏ kiếm, với tốc độ sét đánh, đã điểm vào mấy huyệt vị trên người cô ta.

Một cú đá chân tiên tung ra, người phụ nữ kia liền bay ra ngoài.

Nằm trên đất mất khả năng phản kháng, chỉ có thể giãy giụa vô ích.

Hắc Hạt Tử không nhanh không chậm đi đến trước mặt cô ta, rút Hoàng Kim Sa Ưng dí vào đầu cô ta. "Đừng lộn xộn nha!".

Cảm nhận được họng súng lạnh lẽo dí vào đầu, cô ta lập tức bỏ cuộc kháng cự. "Chậc chậc~ không ngờ cô lại trông giống hệt người phụ nữ kia!".

Nhìn khuôn mặt giống A Ninh như đúc, Hắc Hạt Tử chậc chậc tán thưởng. "Đáng tiếc họ không phải là một người!".

Huyền Nữ đi đến gần, nhìn người phụ nữ kia nhàn nhạt nói, sau đó một tay kéo cô ta đứng dậy. "Đi với tôi một chuyến đi, chủ nhân

của tôi muốn gặp cô!".

Hai mươi phút sau, người phụ nữ này bị trói năm hoa mang đến trước mặt Tô Cảnh. "Chủ nhân, người đã mang đến rồi!".

Huyền Nữ nói một câu, sau đó ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tô Cảnh.

Ngồi trên ghế, Tô Cảnh tỉ mỉ đánh giá người phụ nữ này, không khỏi chậc chậc tán thưởng. "Giống!

Thực sự quá giống!".

Vừa nói, anh vừa rút điện thoại chụp một tấm ảnh, truyền vào nhóm nội bộ của Tô gia. "Tiểu nha đầu, nói đi!".

Tô Cảnh vừa dứt lời, người phụ nữ này đã hung ác trừng mắt nhìn anh, trên mặt hiện rõ vẻ thà chết không chịu khuất phục. "Hả?".

Thấy vẻ mặt nhỏ bé này của cô ta, Tô Cảnh bật cười. "Không ngờ, cô lại trung thành đến vậy!". "Lão bản Tiêu đã trả cho cô bao nhiêu tiền?". "Không bằng tôi trả cho cô gấp đôi, làm việc cho tôi thì sao?".

Nhìn tiểu nha đầu này, ánh mắt Tô Cảnh đầy vẻ trêu chọc. "Tôi có đạo đức nghề nghiệp của riêng mình, không phải là thứ anh có thể mua chuộc được!". "Hôm nay rơi vào tay anh, tôi nhận thua!". "Đạo đức nghề nghiệp?

Lính đánh thuê các người, không phải ai trả tiền nhiều thì giúp người đó sao?". "Nếu không mua chuộc được cô, vậy chỉ có thể nói tiền tôi đưa chưa đủ nhiều!". "Trả cô gấp ba thì sao, tôi chỉ cần cô nói cho tôi biết thời gian cụ thể lão bản Tiêu xuất hiện!".

Nghe đến đây, người phụ nữ này mới phản ứng lại. "Sao anh biết tôi đang giúp lão bản Tiêu làm việc?".

Trên trán Tô Cảnh hiện lên vài vạch đen. "Tiểu nha đầu này, cô có phản xạ thật chậm chạp đấy!". "Lão bản Tiêu tự cho rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, muốn mượn tay chúng ta để giải mã bí mật của Thanh Đồng Nhĩ, sau đó tọa thu ngư ông chi lợi.". "Hắn ta cho rằng mình là Hoàng Tước, cho rằng mình đã dự đoán được mọi thứ!". "Nhưng than ôi, tôi đã dự đoán được sự dự đoán của hắn!". "Chúng tôi rất hứng thú với bí mật về Thính Lôi mà hắn ta biết!". "Tiểu nha đầu, nể tình cô và người phụ nữ của tôi trông giống hệt nhau, tôi có thể bỏ qua cho cô!". "Thậm chí có thể trả cho cô mức thù lao cao gấp ba lần lão bản Tiêu, điều kiện này đã không tệ rồi!". "Cô chỉ cần nói với hắn rằng chúng ta đã xuất phát tiến vào địa hạ hà, sau đó giúp tôi xác nhận thời gian cụ thể hắn sẽ đến!". "Vì sao không chọn một ông chủ trả nhiều tiền hơn kia chứ?".

Tô Cảnh châm một điếu thuốc, cười tủm tỉm nói.

Người phụ nữ này mím môi, trầm mặc một lúc, sau đó mới gật đầu. "Được!". "Nhưng, anh phải đồng ý với tôi một điều kiện!". "Tiểu nha đầu, cô đừng được voi đòi tiên!".

Ánh mắt Tô Cảnh hơi lạnh, nhàn nhạt nói. "Điều kiện của tôi, đối với anh mà nói không hề khó!".

Dường như không thấy sắc mặt hiện tại của Tô Cảnh, người phụ nữ này lại tiếp tục nói: "Tôi muốn gặp người phụ nữ mà anh nói trông giống hệt tôi!".

Vừa nghe lời này, Tô Cảnh tỉ mỉ quan sát một chút, trong mắt tiểu nha đầu này, lại ẩn chứa một tia kích động.

Thấy vậy, Tô Cảnh không khỏi ngẩn ra.

Thân phận người phụ nữ này, mình biết, dường như tên là Tam Diệp.

Mặc dù trông giống hệt A Ninh, nhưng trên thực tế hai người không có bất kỳ mối quan hệ nào.

Giống như Hoắc Tiểu Viện và Thẩm Quỳnh.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như bên trong còn có chuyện gì đó...

Tô Cảnh xoa xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Thấy Tô Cảnh không nói gì, Tam Diệp thần sắc căng thẳng, thử thăm dò hỏi một câu: "Kia, điều kiện này chắc không quá đáng chứ?". "Quả thật không quá đáng!".

Hoàn hồn lại, Tô Cảnh gật đầu, khóe miệng nhếch lên một đường cong: "Tiểu nha đầu, cô có phải đang đợi tôi nói ra điều này không?". "Cô muốn gặp A Ninh?".

Thấy tâm tư của mình bị Tô Cảnh nói trúng, Tam Diệp cũng không giả vờ được nữa. "Cô ấy tên là A Ninh sao?".

Vui mừng nói một câu, cô ta mới gật đầu. "Không sai!". "Tôi thực sự muốn gặp cô ấy!". "Tôi chỉ là người làm việc vì tiền, ai trả tiền nhiều hơn thì tôi giúp người đó!". "Không thể nói là tôi trung thành với lão bản Tiêu được!". "Tôi giúp anh cũng được, nhưng tôi muốn gặp người phụ nữ tên A Ninh này, người trông giống hệt tôi!". "Vì sao?

Chương 363

Cho tôi một lý do?".

Tô Cảnh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vào tay vịn, trầm ngâm một lúc, trực tiếp hỏi một câu. "Bởi vì cô ấy có thể là em gái của tôi!".

Tam Diệp lên tiếng, kích động nói với Tô Cảnh.

Bình phục lại cảm xúc, cô ta mới tiếp tục giải thích cho Tô Cảnh: "Mẹ tôi trước khi qua đời, từng nói với tôi rằng tôi có một người em gái song sinh.". "Chỉ là khi còn rất nhỏ, đã bị người ta trộm mất rồi.". "Nhiều năm như vậy, cho dù không biết cô ấy còn sống hay đã chết, tôi cũng chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm cô ấy!". "Vì chúng ta là song sinh, nên diện mạo có khả năng rất lớn là giống nhau!". "Tôi muốn làm xét nghiệm huyết thống với cô ấy!". "Nếu anh đồng ý điều kiện này của tôi, sau này tôi có thể vô điều kiện cống hiến cho anh!".

Tô Cảnh lúc này đã không biết nói gì cho phải.

Tóm lại, tâm trạng khá phức tạp.

Tình huống này, hơi cẩu huyết a.

Có lẽ, là hiệu ứng hồ điệp do mình mang đến?

Khiến A Ninh và Tam Diệp trở thành chị em song sinh?

Nếu nói như vậy, quả thật có khả năng, Giang Tử Toán và A Ninh tuy nói là anh em, nhưng thực tế không có quan hệ huyết thống.

A Ninh chỉ là được cha mẹ nuôi của Giang Tử Toán nhận nuôi, sau khi cha mẹ nuôi của họ gặp chuyện và qua đời, hai anh em họ mới được đưa vào trại trẻ mồ côi.

Như vậy xem ra, Tam Diệp quả thật có khả năng là chị em với A

Ninh.

Vậy nói như vậy, người phụ nữ này chính là chị dâu mình?

Tô Cảnh nghĩ đến đây, không khỏi có vẻ mặt kỳ quái.

Sau đó một cuộc gọi video cho A Ninh đã được thực hiện.

Chỉ reo hai tiếng, A Ninh liền bắt máy. "Ca~ có chuyện gì không?".

Vừa bắt máy, A Ninh liền cười tủm tỉm vẫy tay với Tô Cảnh.

Nhìn môi trường xung quanh cô ấy, chắc là đang ở văn phòng công ty.

Tô Cảnh cũng không trêu chọc A Ninh, trực tiếp quay camera lại hướng vào Tam Diệp đang bị trói năm hoa ngồi trên ghế. "Em không xem nhóm chat sao?". "Anh lần này ở Đông Nam Á, dường như đã tìm thấy chị gái song sinh của em...".

Lời nói này của Tô Cảnh, lập tức khiến A Ninh ngẩn người. "Chị gái song sinh?".

Hơi khó tin mở to mắt, A Ninh đánh giá Tam Diệp. "Ca~ người phụ nữ này sao lại giống em thế?". "Chẳng lẽ em thực sự có một người chị gái song sinh sao?".

Tô Cảnh quay camera lại, sau đó gật đầu với A Ninh: "Có khả năng!". "Người phụ nữ này cũng là một lính đánh thuê, được lão bản Tiêu thuê phái đến giám sát chúng ta, đã bị anh bắt được!". "Thấy cô ta trông giống hệt em, anh đương nhiên không nỡ ra tay tàn nhẫn!". "Vốn định chiêu phản cô ta, nhưng cô ta nói phải gặp em một lần mới đồng ý giúp anh làm việc.". "Còn nói em là em gái song sinh thất lạc của cô ta...".

Chờ Tô Cảnh giải thích xong, A Ninh thần sắc phức tạp. "Ca~ anh cảm thấy, có khả năng không?". "Khả năng không nhỏ!". "Dù sao, em

và Tử Toán cũng không phải là anh em ruột thịt.". "Anh đưa điện thoại cho cô ta, hai người tự nói chuyện đi!". "Huyền Nữ, cởi trói cho cô ta!". "Vâng!".

Gật đầu, Huyền Nữ cởi trói cho Tam Diệp.

Hoạt động cổ tay bị dây trói siết đỏ ửng, Tam Diệp mong đợi nhìn về phía Tô Cảnh. "Đây, ra ngoài nói chuyện với cô ấy đi!".

Vui mừng nhận lấy điện thoại, Tam Diệp bước ra khỏi phòng tránh mặt mọi người. "Tô gia, hay là tôi ra ngoài canh chừng?".

Hắc Hạt Tử hỏi dò Tô Cảnh. "Không cần!

Anh cảm thấy, cô ta có thể chạy đi đâu?".

Vẫy vẫy tay, Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Cảnh cũng không cố ý nghe nội dung cuộc trò chuyện của hai cô gái.

Chỉ thấy Tam Diệp ở đó vừa khóc vừa cười, rất nhanh, hai cô gái liền kết thúc cuộc gọi.

Sau đó Tam Diệp bước vào phòng, đưa điện thoại cho Tô Cảnh xong.

Trong mắt không giấu được vẻ vui mừng. "Tô boss, cảm ơn!". "Tuy vẫn chưa giám định, nhưng trực giác của tôi không thể sai được, A Ninh chính là em gái tôi!". "Tôi sẽ không chia lìa với em ấy nữa, sau này tôi chính là người của ngài!". "Đúng rồi, tôi tên là Tam Diệp!".

Vừa nói, Tam Diệp vừa chìa bàn tay nhỏ ra với Tô Cảnh.

Khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong, nắm lấy tay cô ta. "Yên tâm, làm việc cho tôi, cô sẽ không bị thiệt thòi đâu!". "Khoảng một tuần nữa, tôi sẽ về nước, khi đó sẽ sắp xếp cho cô và A Ninh đi bệnh viện giám

định!". "Được~".

Theo lời Tam Diệp ứng hạ, Tô đại quan nhân lại một lần nữa thu nạp thêm một nữ lính đánh thuê xinh đẹp làm cấp dưới. "Boss, có tin tức mới!". "Tên Hạt Tử đó chuẩn bị ngày mai dẫn người tấn công Ách Ba Thôn, tiến vào địa hạ hà.". "Trang bị của họ không được tinh nhuệ cho lắm, chúng ta có thể dùng chiêu úng trung tróc miết!". "Rất tốt!

Tam Diệp, chú ý động thái của bọn họ!". "Đặc biệt là tên Hạt Tử đó, Thanh Đồng Nhĩ vẫn còn trong tay hắn, thứ này tôi nhất định phải lấy lại!". "Ngày mai khi họ tấn công Ách Ba Thôn, cô hãy phục kích từ chỗ tối, tôi hy vọng có thể gây ra cảnh tượng thảm khốc một chút!". "Như vậy mới dễ tọa thu ngư ông chi lợi.". "Vâng, boss!". "Chờ tôi liên hệ với ngài nhé, tôi đã dẫn người xuất phát rồi!".

Chờ lão bản Tiêu nói xong, hắn liền cúp điện thoại.

Chương 364

Sau đó Tam Diệp liền nhìn về phía Tô Cảnh đang ngồi một bên. "Boss, lão bản Tiêu đã cắn câu rồi!". "Rất tốt!".

Gật đầu, Tô Cảnh vẫy vẫy tay với Hắc Hạt Tử. "Hạt Tử, anh đi tìm con nuôi của anh, bảo hắn kiểm kê cấp dưới, tối nay xuất phát, trước tiên chiếm Ách Ba Thôn!". "Cứ đợi ngày mai lão Tiêu cắn câu, chúng ta và Nhị gia sẽ trong ứng ngoại hợp!". "Tam Diệp, cô cũng đi chuẩn bị đi!". "Được thôi, Tô gia tôi đi tìm con trai tôi đây!".

Hắc Hạt Tử đáp một tiếng, sau đó liền ra ngoài sắp xếp.

Tam Diệp gật đầu rồi cũng rời khỏi đó.

Tô Cảnh trầm ngâm một lúc, sau đó liền gọi điện thoại cho Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, các người chuẩn bị xong chưa?". "Xong rồi, người và trang bị đều đã tập hợp đầy đủ rồi!". "Được, vậy có thể xuất phát rồi!". "Bên tôi đã chiêu phản một cấp dưới của lão bản Tiêu, đã dẫn hắn ta cắn câu rồi!". "Tối nay tôi sẽ dẫn người xuất phát, trước tiên chiếm Ách Ba Thôn!". "Chờ ngày mai hắn ta đến, chúng ta sẽ làm một trận trong ứng ngoại hợp!". "Các người cứ mai phục bên ngoài Ách Ba Thôn, chờ tin tức của tôi!". "Được!

Vậy thì chờ tin tức của Tô gia ngài!".

Ngô Nhị Bách đáp một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

Sau khi sắp xếp đâu vào đấy, Tô Cảnh lúc này mới nhìn về phía Thần bà đang ngồi bên cạnh. "Bà không phải nói không có ác ý với chúng ta sao?

Vì sao còn muốn tấn công thôn của chúng ta?".

Thần bà vẻ mặt căm phẫn, thấy Tô Cảnh nhìn qua, khoa tay múa

chân bằng thủ ngữ. "A bà, chuyện này còn phải xem thôn của các người có phối hợp hay không!". "Nói thật với bà, ngày mai còn có một nhóm thế lực khác đến, mục tiêu của bọn họ cũng là địa hạ hà của thôn các người!". "Nhưng bọn họ không dễ nói chuyện như tôi đâu, có lẽ sẽ tàn sát thôn của các người cũng không chừng!". "Nếu dân làng các người chịu phối hợp với chúng ta, thì tôi đảm bảo thôn của các người sẽ an toàn vô sự!". "Tôi sau khi có được thứ mình muốn, các người có thể khôi phục cuộc sống như trước...".

Thủ ngữ đặc biệt của Ách Ba Thôn, Tô Cảnh xem vài lần cũng đã đại khái hiểu được.

Nói xong không nhanh không chậm, liền bắt đầu chờ Thần bà lựa chọn.

Là nữ thần của thôn, Tô Cảnh tin bà ta biết nặng nhẹ. "Được!

Tôi sẽ thuyết phục người trong thôn phối hợp với anh!". "Nhưng, hy vọng anh giữ lời hứa, sau khi mọi chuyện kết thúc thì mau chóng rời đi, đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa!".

Trầm mặc một lúc, Thần bà lúc này mới dùng thủ ngữ nói.

Lựa chọn của bà ta, Tô Cảnh đã đoán trước. "Rất tốt!". "Hy vọng bà có thể thuyết phục những dân làng đó, nếu không thuyết phục được, những người chết cứng không phối hợp...". "Thì tôi không ngại thực sự huyết tẩy cả thôn này!".

Tô Cảnh nói xong, liền dẫn Huyền Nữ rời khỏi phòng.

Ngoài hiên.

Trần Thiên đã kiểm kê xong cấp dưới, bảo bọn họ tự đi chuẩn bị trang bị.

Hắn và Hắc Hạt Tử thì ngồi ở hiên uống rượu.

Tô Cảnh vốn định đi bệnh viện thăm Sở Sở đang chăm sóc Sở Phong.

Nhưng vừa đi qua, liền bị hai người họ gọi lại. "Lại đây lại đây, Tô gia uống chút đi!". "Các người không sợ uống rượu làm hỏng chuyện sao?".

Ngồi xuống, Tô Cảnh lấy một chai bia bật nắp uống một ngụm, nhàn nhạt nói một câu. "Yên tâm đi, Tô gia, không làm chậm trễ chính sự đâu!".

Hắc Hạt Tử cầm chai rượu cụng với Tô Cảnh. "Ừm!". "Thiên Nhi, người của cậu đã chuẩn bị xong chưa?".

Vừa nói, Tô Cảnh lại nhìn về phía Trần Thiên hỏi. "Yên tâm đi, Tô gia, tôi đã sắp xếp xong rồi!". "Khoảng hai mươi người, đảm bảo đều là tinh nhuệ!". "Hơn nữa vũ khí cũng đều là loại tinh lương nhất, Cán Đa nói rồi, có ngài ở đây, cộng thêm hỏa lực của chúng ta, chiếm Ách Ba Thôn là dư sức.".

Trần Thiên gật đầu với Tô Cảnh, lên tiếng nói.

Nghe hắn đã sắp xếp xong, Tô Cảnh cũng không hỏi nhiều nữa.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, cả đoàn người liền tập hợp đầy đủ ở cổng thôn.

Tô Nguyệt lái xe chở Tô Cảnh và Huyền Nữ, dẫn theo một đoàn xe trực tiếp đi đến Ách Ba Thôn.

Trên đường, Tô Cảnh còn bảo Trần Thiên liên hệ với Đại đương gia của Ách Ba Thôn.

Gần tối, cả đoàn người mới đến cổng Ách Ba Thôn.

Đại đương gia dẫn dân làng cầm đuốc đứng đợi ở cổng thôn, nghiêm chỉnh đề phòng.

Sau khi xuống xe, Tô Cảnh trực tiếp bảo Hắc Hạt Tử dẫn Thần bà đến. "A bà, đến lượt bà rồi!".

Nói với bà ta một câu xong, Thần bà liền từ xa giao tiếp với dân làng Ách Ba Thôn.

Những dân làng này tuy giận dữ, nhưng căn bản không dám manh động.

Dù sao Thần bà và Đại tế tự vẫn còn trong tay Tô Cảnh.

Hơn nữa Thần bà cũng đã nói với họ những gì Tô Cảnh dặn dò.

Cuối cùng họ cũng chỉ có thể đồng ý hợp tác với Tô Cảnh, vẫy tay với Tô Cảnh và đoàn người của anh, sau đó nhường ra một lối đi vào thôn. "Hạt Tử, Thiên Nhi, dẫn người theo!".

Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, liền dẫn đầu đoàn người đi vào thôn.

Sau khi Thần bà được thả về, những dân làng này cũng không làm khó Tô Cảnh và đoàn người.

Dù sao Đại tế tự vẫn còn trong tay Tô Cảnh, cộng thêm sự khuyên nhủ của Thần bà, hiện tại Đại đương gia đang quản lý thôn cũng chỉ có thể phối hợp.

Nơi mà Sở Sở và đoàn người của cô từng ở trong thôn, đã được Đại đương gia sắp xếp cho Tô Cảnh và đoàn người của anh, trở thành cứ điểm tạm thời.

Trong phòng.

Tô Cảnh, Huyền Nữ và Tam Diệp ngồi bên bàn.

Chương 365

Đối diện là Hắc Hạt Tử và con nuôi của hắn, cùng với cô nhóc Tô Nguyệt.

Lúc này Tô Cảnh đang nói với mọi người về kế hoạch tiếp theo.

Tóm lại là trước tiên dẫn lão bản Tiêu và đoàn người của hắn vào thôn, sau đó Ngô Nhị Bách sẽ kẹp lại hai mặt.

Nói xong, mọi người đều gật đầu, không có ý kiến gì. "Tô gia, nếu những dân làng này không phối hợp thì sao?".

Hắc Hạt Tử trầm ngâm một lúc, lên tiếng hỏi.

Kế hoạch này, vấn đề lớn nhất là phải để những dân làng này phối hợp.

Dù sao tin tức mà Tô Cảnh để Tam Diệp truyền đi là mọi người đã chiếm được Ách Ba Thôn, sắp chuẩn bị tiến vào địa hạ hà.

Những dân làng ở đây chắc chắn đều phải ẩn nấp trước, mới có thể tạo ra ảo giác rằng thôn đã bị chiếm, để dụ quân vào bẫy. "Yên tâm, bọn họ sẽ phối hợp!".

Ngón tay Tô Cảnh gõ nhịp nhàng lên bàn, khóe miệng khẽ cong.

Nếu không nắm chắc, lại làm sao sắp xếp như vậy. "Thần bà sẽ giúp tôi thuyết phục bọn họ, nếu không thuyết phục được, những người chết cứng không phối hợp...". "Thì tôi không ngại thực sự huyết tẩy cả thôn này!".

Trong khi Tô Cảnh đang họp với mọi người, Thần bà cũng triệu tập những dân làng này.

Nói với họ về những lợi hại trong chuyện này, thuyết phục họ

phối hợp với Tô Cảnh.

Quan trọng nhất, địa vị của Thần bà trong thôn là độc nhất vô nhị.

Lời bà ta nói, dân làng tự nhiên sẽ không dám không nghe.

Cho nên, kế hoạch sắp xếp như vậy của Tô Cảnh, về cơ bản sẽ không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Ngay cả khi có sai sót, Tô đại quan nhân cũng có thể sửa lại được sao?

Sáng sớm hôm sau.

Tô Cảnh và đoàn người đã bắt đầu sắp xếp trong thôn.

Số lượng dân làng này không nhiều, kể cả người già yếu, phụ nữ và trẻ em cũng chưa đến hai trăm người.

Lực lượng chiến đấu thực sự là thanh niên trai tráng, cũng chỉ khoảng ba bốn mươi người.

Những người già yếu, phụ nữ và trẻ em đều được sắp xếp vào mấy căn nhà tre ở rìa thôn.

Còn những thanh niên trai tráng này, bao gồm cả Đại đương gia, đều bị trói lại, thậm chí còn bôi đầy máu giả lên người, bố trí ở quảng trường tế tự Lôi Công trong thôn.

Đương nhiên, không phải là trói thật, những người này chỉ cần động tay là có thể thoát ra, hơn nữa trên người đều giấu súng.

Chủ yếu là để mê hoặc lão Tiêu.

Những dân làng này sau khi được Thần bà thuyết phục, tự nhiên vô cùng phối hợp.

Những người do Trần Thiên mang đến, Tô Cảnh thì bảo họ ẩn nấp ở gần đó.

Một khi nhận được lệnh, những dân làng này có thể lợi dụng âm ba công kích, đánh úp bất ngờ.

Tô Cảnh chỉ huy mọi người làm tốt công tác chuẩn bị, sau đó liền gọi điện thoại cho Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, các người đến đâu rồi?". "Chúng tôi đến rồi, thằng nhóc Ngô Tà này lại đưa ra một ý tưởng tồi!". "Chúng tôi hiện đang mai phục mìn!". "Một khi bọn họ bỏ chạy, tuyệt đối có thể làm nổ tung bọn họ bất ngờ!". "Nhanh lên, vừa rồi nhận được tin tức, lão bản Tiêu sắp đến rồi!". "Làm xong thì chú ý ẩn nấp, đừng để bị phát hiện!". "Được, chúng tôi cũng sắp xong rồi!".

Cúp điện thoại xong, Tô Cảnh lại gọi Tam Diệp đến. "Boss!". "Lão bản Tiêu bọn họ đến đâu rồi?". "Khoảng mười phút nữa sẽ đến cổng làng, boss, có thể chuẩn bị rồi!".

Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp đi đến trước mặt Đại đương gia đang bị trói trước tượng Lôi Công. "Đại đương gia, đừng diễn hỏng!". "Phối hợp tốt, sẽ không thiếu lợi ích cho các người đâu!". "Ừm!".

Đại đương gia tuy không có thiện cảm gì với Tô Cảnh, nhưng nhớ đến lời Thần bà nói, vẫn miễn cưỡng gật đầu.

Tô Cảnh cũng lười quản suy nghĩ của họ, dù sao chỉ cần kết quả làm mình hài lòng là được.

Dẫn Huyền Nữ và Hắc Hạt Tử trốn vào gác xép gần đó, liền bắt đầu thủ châu đãi thỏ.

Tam Diệp thì ở lại bên ngoài, dù sao, lão bản Tiêu vẫn chưa biết cô ta đã bị Tô Cảnh chiêu phản.

Vừa vặn có thể đánh úp bất ngờ.

Lưới đã giăng xong, chỉ chờ lão bản Tiêu tự mình nhảy vào.

Cũng không phải Tô Cảnh sợ tên đó, mới cẩn thận như vậy.

Chẳng qua, trong tiềm thức có một cảm giác, lão già này tuyệt đối không phải người bình thường!

Dù sao đây cũng là boss trong đoạn kịch tình Thính Lôi.

Hồ điệp Tô Cảnh này đã vỗ cánh, rất nhiều thứ đã âm thầm thay đổi.

Cộng thêm Tô Cảnh cũng âm thầm sắp xếp người đi điều tra lão Tiêu.

Nếu chỉ là một người giàu có thuần túy, thì Tô Cảnh còn không để trong lòng, nhưng đủ loại dấu hiệu cho thấy, tên này rất có khả năng là một người có năng lực.

Cẩn thận một chút dù sao vẫn tốt.

Tô Cảnh không muốn vì khinh địch, mà thất bại dưới tay tên này.

Khoảng mười phút sau.

Bên ngoài Ách Ba Thôn.

Hàng chục chiếc xe địa hình cùng hai chiếc bán tải dừng lại ở cổng thôn.

Sau đó từng người lính đánh thuê trang bị đầy đủ, đeo mặt nạ xuống xe, nhanh chóng đứng cảnh giới xung quanh.

Tổng cộng đông đảo lên đến gần trăm người!

Một nửa số lính đánh thuê nhanh chóng chạy vào trong Ách Ba Thôn, đi trước mở đường cảnh giới.

Số còn lại thì ở lại tại chỗ phụ trách chi viện tiếp ứng.

Chờ họ tiến vào Ách Ba Thôn, một người đàn ông trung niên mặc vest trắng, ăn mặc cực kỳ hào nhoáng, từ chiếc xe đầu tiên bước xuống.

Sau đó chống gậy từng bước đi vào trong thôn.

Bên cạnh còn có một người đàn ông da trắng duy nhất không đeo mặt nạ, chắc là thủ lĩnh của nhóm lính đánh thuê này. "Boss, trong thôn này xem ra không lâu trước đã xảy ra một trận chiến súng đạn.".

Người đàn ông da trắng quan sát tình hình xung quanh, sau đó nói với lão bản Tiêu bằng tiếng Anh.

Những dấu vết này, tự nhiên là thủ bút của Tô Cảnh, đã diễn kịch thì đương nhiên phải diễn trọn bộ. "Vậy thì đúng rồi!". "Nhóm người đó chắc đã vào địa hạ hà rồi, chúng ta phải nhanh lên một chút!".

Sau khi đi qua cây cầu gỗ dẫn vào trong thôn, rất nhanh liền đến quảng trường tế tự Lôi Công.

Từng người lính đánh thuê trang bị đầy đủ, nhanh chóng bao vây những dân làng đang bị trói ngồi trên đất.

Tam Diệp vốn đang ôm súng bắn tỉa dựa vào tượng Lôi Công, thấy người đến liền lập tức đứng thẳng dậy đi tới.

Chương 366

"Boss!". "Bọn họ đã vào bao lâu rồi?".

Lão bản Tiêu vẫy vẫy tay, trực tiếp hỏi. "Khoảng nửa tiếng!". "Tên Hạt Tử đó dẫn người chiếm giữ nơi này, sau khi trói bọn họ lại, thì đi đến miếu thờ sau núi!".

Lão bản Tiêu gật đầu, bước đi đến trước tượng Lôi Công.

Giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, ánh mắt mê mẩn. "Cuối cùng cũng để tôi tìm thấy rồi!".

Lẩm bẩm một câu, sau đó liền đi đến bên cạnh Tam Diệp.

Nhìn những dân làng bị trói, lão bản Tiêu tâm trạng đại hảo. "Tên Hạt Tử đó đến nhà tôi trộm đồ, tôi đã biết có người đang tìm thứ giống tôi!". "Bí mật của hai chiếc Thanh Đồng Nhĩ đó, tôi vẫn luôn không giải được, vì vậy tôi cố ý thả hắn đi!". "Thấy chưa, sẽ luôn có thợ săn giúp tôi thăm dò đường đi!". "Jack, để người của cậu dọn dẹp những con chuột nhỏ khác trong thôn, những người còn lại, đi cùng tôi đến miếu thờ!".

Nghe vậy, Jack, cũng chính là tên lính đánh thuê da trắng cầm đầu, ra hiệu bằng thủ ngữ chiến thuật cho cấp dưới.

Sau đó mười mấy người tách ra đi dò xét từng nhà trong thôn. "Để hai người canh chừng những dân làng này, chờ tôi từ địa hạ hà ra, tôi còn muốn xem bọn họ truyền lại cổ pháp đục lỗ Thính Lôi đó!". "Làm cho tên Hạt Tử đó là thích hợp nhất!".

Lão bản Tiêu khí thế hừng hực, cảm thấy mình thắng chắc trong tay.

Đang chuẩn bị dẫn người đi đến miếu thờ, liền cảm thấy một

họng súng lạnh lẽo dí vào đầu mình.

Điều này khiến hắn không khỏi ngẩn ra, sau đó giơ hai tay lên, nhóm lính đánh thuê cũng có chút bối rối, rõ ràng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Phía sau hắn, chính là Tam Diệp.

Họng súng nặng trịch, dí vào gáy lão bản Tiêu.

Chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò, cả đầu hắn sẽ như quả dưa hấu mà nổ tung. "Tam Diệp, tôi đã bỏ ra cái giá lớn để thuê cô, vì sao lại phản bội tôi?".

Nhưng, ngay cả khi bị họng súng bắn tỉa dí vào đầu.

Lão bản Tiêu vẫn sắc mặt như thường. "Không có cách nào, boss mới của tôi trả quá nhiều tiền!".

Khóe miệng Tam Diệp nhếch lên, nhàn nhạt nói. "Boss mới của cô?". "Là tôi!".

Lão bản Tiêu vừa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh.

Quay đầu nhìn qua, Tô Cảnh chậm rãi đi về phía này.

Bên cạnh chỉ đi theo một mình Hắc Hạt Tử.

Trong lúc đó, chưa kịp đợi lão bản Tiêu phản ứng lại.

Mười mấy tên lính đánh thuê trước đó bị phái đi định dọn dẹp những dân làng khác trong thôn như những bao rác rách rưới, bị ném từ trên mái nhà bên cạnh xuống.

Người đứng ở trên đó, không phải Huyền Nữ thì là ai. "Còn không ra tay?".

Tô Cảnh nhìn Đại đương gia, nhàn nhạt nói một câu.

Sau đó Đại đương gia và những dân làng đang bị trói liền nhanh chóng thoát khỏi dây trói đứng dậy.

Trong miệng phát ra âm ba chói tai, khiến những lính đánh thuê này không tự chủ mà bịt chặt hai tai.

Lúc này Trần Thiên cũng dẫn cấp dưới phá cửa sổ xông ra, chỉ trong mười mấy giây, liền nhanh chóng khống chế được những lính đánh thuê này.

Bọn họ căn bản không kịp phản ứng, liền toàn bộ bị súng dí vào đầu.

"Ta còn tưởng là ai chứ?

Ra là Tô gia!!" "Quả nhiên thủ đoạn cao cường!" Nhìn thấy người của mình bị khống chế, sắc mặt Tiêu lão bản lúc này mới trầm xuống, cất tiếng nói với Tô Cảnh.

"Tiêu lão bản… nhận ra tôi?" "Sao có thể không nhận ra, Tô gia ngài chính là kẻ tàn nhẫn đã diệt Uông gia đó…" "Sao, ngài cũng có hứng thú với Lôi Thành?" Tiêu lão bản khinh thường cười một tiếng, đáy mắt tràn đầy khinh miệt.

"Chẳng lẽ, Tô gia ngài cũng vì tài bảo trong Lôi Thành?" "Hay là, ngài cũng muốn đạt được trường sinh ở Lôi Thành??" "Ngươi quả nhiên biết một vài điều!" Tô Cảnh nghe tên này nhắc đến trường sinh, liền biết hắn ta chắc chắn biết một số bí mật của Lôi Thành.

Anh đã điều tra, tài sản của hắn ta đủ để hắn sống xa hoa cả chục đời.

Vậy thứ hấp dẫn hắn ta không thể nào là những tài bảo hư vô mờ mịt trong Lôi Thành.

Đến trình độ của hắn ta, thứ theo đuổi có lẽ chỉ có trường sinh.

Hơn nữa, Tô Cảnh có thể cảm nhận được, trong cơ thể tên này tồn tại một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại, không hề thua kém Tà Cáo Cung Chủ.

Vì vậy, dù bị Tam Diệp dùng họng súng chĩa vào, hắn ta vẫn tỏ ra vẻ không hề sợ hãi.

"Đương nhiên ta biết!" "Nhưng dựa vào đâu mà ta phải nói cho ngươi?" "Tiếng sấm sẽ dẫn lối ta tìm thấy Lôi Thành, những thứ ở đó chỉ thuộc về một mình ta!" "Không ai có thể cướp đi!" "Tô Cảnh, người khác sợ ngươi, nhưng ta thì không!" Tiêu lão bản ánh mắt trêu tức nhìn Tô Cảnh, rồi cả người bỗng hóa thành một tia điện quang, thoát khỏi họng súng của Tam Diệp.

Thậm chí trong nháy mắt, hắn ta đã hất bay tất cả thủ hạ của Trần Thiên và dân làng Ách Ba.

Nhìn thấy hắn ta phô bày thực lực, Tô Cảnh mới gật đầu.

Cũng không trách hắn ta kiêu căng, quả thực rất mạnh!

Rất có thể là lúc trước ở khu Tử Đương của Thập Nhất Thương, hắn ta đã thính Lôi, rồi giao tiếp được với dị tộc ngoài Thiên ngoại, từ đó đạt được năng lực này.

"Đây là chỗ dựa khiến ngươi không sợ hãi sao?" Tô Cảnh phất tay về phía Tam Diệp đang ngây người, ra hiệu cô tránh ra.

Rồi anh bước tới hai bước, thản nhiên nói.

"Đây là sức mạnh tiên thần ban tặng cho ta, Tô Cảnh, ngươi lấy gì mà đấu với ta!" Cả người Tiêu lão bản lôi quang cuồn cuộn, khiến đám lính đánh thuê trợn mắt há mồm.

"Jack, dẫn người giết bọn chúng, bắt lấy con rết kia, lấy lại Tai đồng của ta!" Lời vừa dứt, nhóm lính đánh thuê của Jack mới phản ứng lại, Hắc Hạt Tử và những người khác cũng lập tức cảnh giác.

Hai bên lập tức giương cung bạt kiếm.

Lúc này, Tiêu lão bản đã ung dung bước về phía Tô Cảnh.

Mỗi bước đi, lôi quang trên người lại càng mạnh thêm một phần.

Huyền Nữ định ra tay, nhưng lại bị Tô Cảnh ngăn lại.

"Huyền Nữ, giải quyết đám lính đánh thuê này đi, hắn ta để tôi tự mình đối phó!" "Vâng!" … Lời vừa dứt, Tiêu lão bản cũng đã đi vào trong phạm vi mười mét của Tô Cảnh.

Khí thế đã đạt đến đỉnh điểm, giữa những tia lôi mang lóe sáng, cả người hắn ta bỗng biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, kinh ngạc thay, hắn ta đã ở cách Tô Cảnh chỉ một bước chân.

Một quyền vung về phía Tô Cảnh, điện hồ nhảy múa trên cơ thể.

Quyền này bị Tô Cảnh đỡ bằng một tay, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc, Tô Cảnh lập tức bị lôi quang từ lòng bàn tay hắn ta phun trào ra nuốt chửng, đánh bay xa tít tắp.

Sức mạnh của đòn này, Tô Cảnh có thể nói, ngang ngửa với Uông Đại Sơn!

Nhắc đến Uông Đại Sơn, cỏ mọc trên mộ hắn đã cao ba thước rồi.

Trình độ như thế này, vẫn không thể làm mình bị thương.

Nhưng lão Tiêu lại hoàn toàn không có nhận thức rõ ràng về Tô Cảnh.

Hắn ta bĩu môi, dường như có chút khinh thường Tô Cảnh.

Lôi mang lóe lên trên cơ thể, hắn ta liền biến mất tại chỗ, bám sát theo Tô Cảnh. … Thấy vậy, đám lính đánh thuê khí thế dâng cao.

Trực tiếp nổ súng khai màn trận chiến với Hắc Hạt Tử, Huyền Nữ

và những người khác.

Huyền Nữ thì vung kiếm xông lên, với tốc độ phản ứng của cô, đạn dược căn bản không có tác dụng gì.

Chương 367

Nhưng một khi những tên lính đánh thuê này bị áp sát, thì chỉ có nước chết dưới kiếm của Huyền Nữ.

Tam Diệp cũng nhanh chóng tìm chỗ nấp, bắt đầu dùng súng bắn tỉa nhắm vào những tên lính đánh thuê này.

Nhìn Huyền Nữ và Tam Diệp đại sát tứ phương, mọi người cũng đều khí thế hừng hực.

Nhưng Trần Thiên thì có chút lo lắng cho Tô Cảnh.

Núp sau chỗ ẩn nấp, một mặt bắn súng về phía đám lính đánh thuê, một mặt lo lắng hét về phía Hắc Hạt Tử: "Cha nuôi, Tô gia sẽ không sao chứ?" "Yên tâm!" "Đó là Tô gia mà!" Hắc Hạt Tử và Tô Cảnh quen biết đã lâu, cũng hiểu rõ bản lĩnh của anh.

Hơn nữa, ngay cả Huyền Nữ cũng không có biểu hiện gì, điều đó chứng tỏ Tô Cảnh chắc chắn không sao.

Bằng không, hắn cũng không thể ở đây giết đám lính đánh thuê này, mà đã sớm đi theo giúp Tô Cảnh đối phó Tiêu lão bản rồi. … Bên này mọi người đang đánh nhau ác liệt.

Bên ngoài Ách Ba thôn, đám lính đánh thuê kia cũng chú ý đến tình hình bên này, nhưng vừa định lên chi viện thì Tiểu Ca bỗng xuất hiện, như hổ xông vào đàn dê, đánh cho bọn chúng trở tay không kịp. … Hắc kim cổ đao múa may trong tay Tiểu Ca, mỗi nhát đao chắc chắn cướp đi sinh mạng một tên lính đánh thuê.

Thân hình anh chuyển động thoăn thoắt, thêm vào đó có một chiếc xe làm vật che chắn, những viên đạn mà đám lính đánh thuê bắn ra đều trượt mục tiêu.

Thậm chí Tiểu Ca còn bắt lấy một tên lính đánh thuê làm lá chắn, vừa đỡ đạn vừa áp sát tấn công đám lính đánh thuê.

Rất nhanh, hơn năm mươi tên lính đánh thuê này đã thương vong thảm trọng.

Trong cơn giận dữ, bọn chúng thậm chí còn lấy ra súng phóng lựu, nhưng cũng chỉ khiến chiếc xe nổ tan tành.

Tiểu Ca thì trực tiếp chạy về phía rừng cây không xa.

Đám lính đánh thuê không kịp nghĩ nhiều, cầm súng ống gào thét xông lên.

Lúc này, Lưu Tang và Vương Bàn Tử đang ẩn mình sau một bụi cây.

Vương Bàn Tử cầm trong tay một bộ điều khiển.

Lưu Tang thì ghé tai lắng nghe động tĩnh, rất nhanh sắc mặt anh ta vui mừng.

Giơ tay nắm chặt, Vương Bàn Tử không chút do dự gạt tất cả các công tắc trên bộ điều khiển.

Lập tức một loạt tiếng nổ dữ dội vang lên từ không xa.

Đá vụn và đất cát bắn tung tóe xa đến trăm mét.

Có thể thấy Ngô Nhị Bách và bọn họ đã chôn bao nhiêu thuốc nổ ở đây.

Những tên lính đánh thuê vừa mới bước vào khu vực mìn đều bị nổ tung, lật ngửa!

Cả người đẫm máu nằm la liệt trên đất, rõ ràng là thở ra nhiều hơn hít vào.

Có kẻ thậm chí bị nổ tan xác tại chỗ.

Bàn Tử và Lưu Tang cũng bị chấn động của vụ nổ làm cho mặt mày xám xịt.

Đạn như mưa bắn ra từ trong rừng, khiến những tên lính đánh thuê thoát chết phải tháo chạy tán loạn.

"Tình hình không ổn, địch tình không rõ!" "Rút!

Rút!" "Boss muốn thứ đó vẫn chưa lấy được, chúng ta phải rút sao?" "Số lượng kẻ địch ít nhất gấp ba lần chúng ta!" "Ngươi lẽ nào muốn nhìn anh em chúng ta chết vô ích?" Đám lính đánh thuê này căn bản không dám tiếp tục dây dưa, bên Huyền Nữ, đám lính đánh thuê kia cũng bị giết tan tác.

Vừa đánh vừa chạy về phía ngoài thôn, hội quân với những tên lính đánh thuê không bị nổ chết.

Ban đầu đoàn lính đánh thuê có hơn trăm người, giờ đây trực tiếp mất hơn một nửa.

Hiện tại chỉ còn lại hơn ba mươi người, hơn nữa tất cả đều bị thương, tổn thất thảm trọng, chỉ có thể chật vật lái xe bỏ chạy. … "Thằng nhóc nhà ngươi, cái ý tưởng quỷ quái này không tệ chút nào!" Trên sườn dốc không xa, Ngô Nhị Bách cầm ống nhòm quan sát chiến trường, tâm tình không khỏi rất tốt.

"Nếu cháu mà ở chung với bọn họ, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn!" Ngô Tà cười hì hì nói bên cạnh.

"Bỏ ý định đó đi, Tiểu Tam Gia, mức độ này không khác gì đánh một trận chiến tranh nhỏ rồi!" "Nhị gia không thể nào để cháu tham gia vào!" Nhị Kinh cất tiếng nói bên cạnh.

Nghe vậy, Ngô Tà cười méo xệch, đúng là không muốn hợp tác với Nhị thúc của mình là vì thế này.

Quá nhiều hạn chế!

Nhìn thấy những người kia lái xe bỏ chạy, Ngô Nhị Bách phất tay về phía Nhị Kinh.

"Những người này đều là những khuôn mặt lạ, đeo mặt nạ để che giấu thân phận, hẳn là một tổ chức lính đánh thuê nào đó." "Đuổi theo sau rồi giết sạch, không cần giữ lại người sống!" "Nhị Kinh, ngươi dẫn một đội người đuổi theo đi!" "Những người khác đi theo ta, đến hội hợp với Tô gia!" Ngô Nhị Bách sắp xếp Nhị Kinh đi truy kích đám lính đánh thuê đang bỏ chạy.

Còn mình thì dẫn những người còn lại dọn dẹp chiến trường, điểm danh sơ bộ những tên lính đánh thuê còn sống sót, rồi khống chế bọn chúng lại.

Sau đó hội hợp với Hắc Hạt Tử và những người khác ở Ách Ba thôn.

"Tô gia đâu?" Vương Bàn Tử nhìn quanh trái phải, không thấy bóng dáng Tô Cảnh, liền thắc mắc hỏi.

"Tô gia đi đối phó Tiêu lão bản rồi!" Hắc Hạt Tử cài súng vào thắt lưng, cất tiếng giải thích.

"Tiêu lão bản?" Ngô Nhị Bách nghi hoặc lên tiếng.

"Nhị gia, ngài đừng có coi thường Tiêu lão bản này!" "Hắn ta là một dị năng giả!" Nghe lời này, Ngô Nhị Bách nhíu mày.

"Đi!

Chúng ta đi chi viện Tô gia!" Nhưng lời vừa dứt đã bị Hắc Hạt Tử ngăn lại.

"Nhị gia, chúng ta có đi cũng chẳng có tác dụng gì, Huyền Nữ đã đi qua đó rồi!" "Vấn đề chắc không lớn đâu, chúng ta cứ chờ tin tốt từ Tô gia đi!" Lời Hắc Hạt Tử nói, Ngô Nhị Bách cũng biết là có lý.

Nhưng dù sao cũng không biết rõ tình hình của Tiêu lão bản, lo lắng cho Tô Cảnh cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng đây dù sao cũng là trận chiến giữa các dị năng giả, những người anh mang theo tuy đều là tinh nhuệ của các công ty an ninh lớn ở Đông Nam Á, nhưng dù sao cũng chưa thoát khỏi phạm trù của người thường.

Đang do dự thì thấy từ xa trong thôn, một đạo lôi quang chói mắt xông thẳng lên trời.

"Mẹ kiếp!

Đây là độ kiếp à?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh hãi kêu lên.

"Ở đó!" Tiểu Ca thản nhiên nói một câu, rồi vung đao lao nhanh về phía đó.

"Tôi đi giúp!" "Tiểu Ca cẩn thận!" Thấy Tiểu Ca chạy đi, Ngô Tà vội vàng hét lên một câu.

Mọi người ở đây sốt ruột chờ đợi kết quả trận chiến.

Lúc này, bên ngoài thần miếu.

Những bức tượng Thạch điêu Lôi Công trước đó dày đặc đã biến thành một đống phế tích.

Lôi quang trên người Tiêu lão bản dần rút đi, hắn ta nhìn đống phế tích, vẻ mặt điên cuồng, cười lớn nói: "Tô Cảnh à Tô Cảnh!

Cứ tưởng ngươi ghê gớm đến mức nào!" "Cuối cùng chẳng phải vẫn chết trong tay ta sao!" "Dám đối đầu với ta?" "Ta là sứ giả của tiên thần!

Có thần lực do trời ban tặng!

Ngươi lấy gì mà đấu với ta?" Trước đó lôi quang phun trào, đánh bay Tô Cảnh, Tiêu lão bản căn bản không cho Tô Cảnh cơ hội phản

ứng.

Hắn ta ra đòn liên tiếp, đánh Tô Cảnh đến tận đây.

Sau đó triệu hồi thiên lôi, tung ra một đợt chiêu lớn.

Lão Tiêu rất tự tin, tuyệt đối sẽ không có ai sống sót dưới sức mạnh của thiên uy như vậy!

"Đây là thần miếu sao?" Giải tỏa cảm xúc xong, lão Tiêu liền đưa mắt nhìn ngôi miếu cổ kính phía trước.

Nhưng vừa định đi qua, thì nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai.

"Dám làm thương chủ nhân của ta, đáng chết!" Tiêu lão bản lập tức cảm thấy một nguy cơ cực lớn, lông gáy dựng đứng.

Cả người hắn ta bỗng hóa thành một tia lôi quang, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, một con lôi long khổng lồ được tạo thành từ vô lượng nghiệp hỏa và điện hồ màu vàng kim trực tiếp lao thẳng về vị trí Tiêu lão bản vừa đứng.

Kèm theo một tiếng nổ lớn, mặt đất lập tức bị nổ thành một hố sâu đến năm mét.

Lôi quang trước thần miếu lại một lần nữa ngưng tụ ra thân hình của Tiêu lão bản.

Nhìn thấy sức phá hoại cực lớn của con lôi long này, Tiêu lão bản không khỏi đồng tử co rút.

Sau đó hắn ta đưa mắt nhìn Huyền Nữ đang nhanh chóng tiếp cận từ phía này.

Mặc dù kinh ngạc trước vẻ đẹp của Huyền Nữ, nhưng sát khí kinh người tỏa ra từ cô lại không thể xem thường.

Đứng lại trước đống phế tích, Huyền Nữ mặt trầm như nước, đôi mắt rắn vàng khó che giấu sát ý.

"Chủ nhân?" "Chủ nhân của ngươi đã chết rồi!" "Chỉ có hư danh!" "Mỹ nhân, hay là nhận ta làm chủ thì sao?" "Đợi ta tìm được Lôi Thành, có thể cùng ngươi hưởng trường sinh!" Tiêu lão bản dang rộng hai tay, thề thốt nói.

"Ngươi cũng xứng?" "Chết đi!" Đối mặt với sự khiêu khích của Tiêu lão bản, sát khí tỏa ra từ Huyền Nữ lại càng nặng thêm mấy phần.

Chương 368

Cô đã không thể kìm nén sát ý trong lòng nữa.

Vừa định vung kiếm xông về phía Tiêu lão bản, nhưng từ trong đống phế tích đột nhiên truyền đến một tiếng nói.

"Huyền Nữ, tôi không sao!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Huyền Nữ lập tức kinh hỉ kêu lên.

"Chủ nhân!" Nhưng Tiêu lão bản thì lại vẻ mặt khó tin.

"Không chết?" "Sao có thể?

Ngươi sao có thể sống sót!" "Lão Tiêu, ngươi cũng quá tự tin rồi!" Cùng với tiếng nói của Tô Cảnh vang lên, đống đá vụn lập tức bị một đạo lôi quang màu vàng kim xuyên phá.

Một bóng người từ từ bước ra khỏi lôi quang.

Ngoại trừ quần áo có chút xộc xệch, trên người căn bản không có bất kỳ vết thương nào.

Không phải Tô Cảnh có chuyện thì ai?

Huyền Nữ nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tô Cảnh, trong mắt tràn đầy sự quan tâm.

"Tôi không sao, đừng lo lắng!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi phủi phủi bụi trên người.

Lúc này mới nhìn về phía Tiêu lão bản.

"Lão Tiêu, trong số những kẻ địch tôi từng giao thủ, thực lực của ngươi có thể xếp thứ hai!" "Không thể không nói, ngươi quả thực rất mạnh!" "Nhưng đối với tôi mà nói vẫn chưa đủ đâu!" "Năng lực này của ngươi, hẳn là do thính Lôi mà có được phải không?" "Phải thì

sao?" "Mặc dù không biết ngươi dựa vào thủ đoạn gì mà sống sót, nhưng tiếp theo đây, ngươi sẽ không có vận may như vậy nữa đâu!" "Giết ngươi, thừa sức!" Tiêu lão bản trong mắt tràn đầy sát ý, siết chặt cây trượng sắt đặc chế trong tay, lạnh giọng nói.

"Cũng không biết ai đã cho ngươi dũng khí đó!" "Kẻ trước ngươi dám nói chuyện như vậy với tôi, xương cốt đều đã bị rải tro rồi!" Trong lúc nói chuyện, Tô Cảnh bước về phía Tiêu lão bản.

Từng đạo điện hồ màu vàng kim nhảy múa trên người anh.

Mỗi bước đi, điện hồ lại càng trở nên thô to hơn một phần, rất nhanh đã hóa thành từng con lôi xà hung tợn, quấn quanh cơ thể Tô Cảnh.

"Có lẽ ngươi còn chưa biết, nói về chơi lôi, ta có thể làm tổ tông của ngươi!" Cười lạnh nói một câu, thân hình Tô Cảnh lập tức biến mất.

Tại chỗ chỉ còn lại từng đạo lôi hồ màu vàng kim.

Cảm nhận được khí thế cực mạnh trên người Tô Cảnh, Tiêu lão bản trong mắt tràn đầy kinh hãi, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Lôi quang màu xanh lam lóe sáng trên người hắn ta, thân hình ảo ảnh, vừa định bỏ chạy, nhưng rất nhanh một bàn tay thon dài bao quanh bởi lôi xà vàng kim xuất hiện giữa không trung trước mặt hắn ta, trực tiếp ấn lên đỉnh đầu hắn.

Sau đó Tô Cảnh bỗng xuất hiện, một tay ấn Tiêu lão bản xuống đất.

Từng đạo lôi xà theo bàn tay Tô Cảnh bò lên người Tiêu lão bản, dần dần nuốt chửng lôi mang màu xanh lam đang trào ra từ người hắn ta.

Tấm đá xanh dưới chân dưới sự va đập của sức mạnh khổng lồ này, lấy Tiêu lão bản làm trung tâm, nứt toác từng tấc, rồi sụp đổ dữ dội.

Chỉ với một chiêu, Tiêu lão bản vốn tự tin đầy đủ, tự cho rằng có thể đánh bại Tô Cảnh, đã bị đánh cho nằm như một con chó chết.

Khóe miệng rỉ máu, tóc tai bù xù, hai mắt vô thần.

Bộ vest trắng trên người cũng dưới sự tàn phá của lôi xà vàng kim do Tô Cảnh phóng ra, trở nên rách nát thê thảm.

Da thịt nứt toác, máu tươi tuôn ra, bộ vest trắng dần dần thấm đẫm máu.

Thấy vậy Tô Cảnh nhếch mép cười, chuyển bàn tay đang ấn mặt hắn ta lên cổ hắn.

Một tay nhấc bổng hắn ta lên, lực trên tay dần tăng lên.

"Lão Tiêu, ngươi không phải rất tự tin sao?" "Tôi cứ đứng đây, đừng nói là giết tôi…" "Nếu ngươi có thể làm tôi bị thương, coi như tôi thua!" Bị siết chặt cổ, Tiêu lão bản mắt trợn tròn giận dữ, nhãn cầu đầy tơ máu, giơ tay túm lấy cánh tay Tô Cảnh, không ngừng giãy giụa.

Lôi mang màu xanh lam trên người hắn ta chớp tắt không ngừng, rõ ràng đã không còn sức phản kháng, chỉ có thể như một con chó bại trận, phát ra những tiếng khò khè.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn ta, Tô Cảnh trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Một tay quăng hắn ta đi, hắn ta ngã xuống dưới chân Huyền Nữ.

Tiêu lão bản định giãy giụa đứng dậy, nhưng trường kiếm của Huyền Nữ không chút lưu tình hạ xuống, theo tiếng kiếm xuyên vào

thịt vang lên, trường kiếm liền đâm xuyên qua vai hắn ta, ghim chặt hắn ta xuống đất.

Chịu đựng sự tra tấn này, lão Tiêu lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi Tiêu lão bản bị bắt, Tiểu Ca cũng đến chậm.

“Tiểu Ca?

Anh sao lại tới đây?” Tô Cảnh đi đến trước mặt Tiêu lão bản, đá một cước vào trán hắn ta.

Tên này lập tức ngất lịm, yên tĩnh hẳn.

“Nhị gia lo anh có chuyện!

Tôi đến giúp anh!” “Nhưng bây giờ xem ra, chắc không cần nữa rồi!” Nhìn Tiêu lão bản thê thảm, khóe mắt Tiểu Ca giật giật.

Chỉ thế thôi sao?

Mình đến để giúp bổ đao à?

“Haiz!

Tôi không sao đâu!” “Tên này còn chưa làm tôi bị thương được, nhưng anh đến đúng lúc đấy, vác hắn ta về đi!” “Được!” Tiểu Ca gật đầu, rồi vác Tiểu Hắc Kim lên lưng.

Sau đó một tay nhấc bổng Tiêu lão bản lên.

“Bên Nhị gia xong chưa?” Tô Cảnh phủi bụi trên người, vừa đi vừa hỏi.

“Ừm!” “Một phần đã chạy thoát, nhưng Nhị Kinh đã đi truy rồi!” Nghe vậy, Tô Cảnh sờ sờ cằm.

Ngô Nhị Bách này đúng là… Anh đã ám chỉ rồi, Nhị Kinh là kẻ có lòng phản trắc.

Để hắn ta đi truy đuổi những người còn lại, chẳng phải là công cốc sao?

Biết đâu chừng hắn sẽ thả người đi.

Tô Cảnh đã không còn hy vọng gì vào việc bắt lại đám lính đánh thuê đã chạy trốn kia nữa.

Tô Cảnh đang suy nghĩ chuyện của Nhị Kinh, lại không để ý đến Tiêu lão bản.

Lão già này có thể chất phi thường.

Cú đá vừa rồi của anh, vậy mà không làm hắn ta ngất hoàn toàn.

Đang đi vào trong thôn, lão già này bỗng nhân lúc mấy người lơ là cảnh giác, thoát khỏi tay Tiểu Ca.

Cả người hắn ta bỗng hóa thành một tia lôi quang, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

"Tô Cảnh, ta còn sẽ quay lại!" "Mối thù này không báo, thề không làm người!" Một giọng nói nghiến răng nghiến lợi truyền đến từ xa, rất nhanh mấy người đã không còn nhìn thấy bóng lưng Tiêu lão bản nữa.

Tiểu Ca: "……" Tô Cảnh: "……" "Xin lỗi!

Tôi không ngờ…" Tiểu Ca vẻ mặt áy náy nhìn Tô Cảnh, vừa nói được nửa câu đã bị Tô Cảnh phất tay ngắt lời.

"Không sao đâu!

Hắn ta còn sẽ quay lại mà!" "Lần này tạm thời tha cho hắn một mạng!" "Sơ suất rồi, không ngờ hắn vẫn còn sức để bỏ chạy!" Tiêu lão bản tuy đã chạy, nhưng Tô Cảnh cũng không quá để tâm.

Bắt được hắn ta một lần, thì sẽ bắt được lần thứ hai!

Lão Tiêu này, quả thực có chút bản lĩnh.

Xem ra tên này không chỉ có được năng lực điều khiển lôi điện, mà thể chất thậm chí còn vượt xa người thường.

Đã như vậy rồi, vậy mà vẫn còn sức để bỏ chạy.

Nhưng, đòn vừa rồi của mình, hẳn đã gây ra không ít thương tích cho hắn ta, cộng thêm Huyền Nữ lại thêm một kiếm.

Hắn ta vẫn có thể bùng phát tiềm lực, hóa lôi quang độn tẩu.

Rất có thể đã sử dụng bí pháp nào đó có tác dụng phụ cực lớn.

Ước chừng cũng không trụ được bao lâu!

Huyền Nữ cũng nhìn ra tình trạng của hắn ta, nhíu mày hỏi Tô Cảnh một câu.

"Chủ nhân, hắn ta chắc không trụ được lâu nữa, có cần em đi truy hắn không?" "Thôi đi!

Sức mạnh của tên này đều đến từ dị tộc ngoài Thiên ngoại, rất có thể còn có những chiêu bài khác!" "Nếu em đi, hắn ta khó tránh khỏi sẽ chó cùng rứt giậu, tôi không muốn em bị thương!" "Yên tâm đi, hắn ta còn sẽ quay lại mà!" "Tai đồng chúng ta đang giữ, đây là chìa khóa để tìm Lôi Thành!" "Mục tiêu của hắn ta là Lôi Thành!" "Không thể nào bỏ cuộc manh mối này!" "Chúng ta cứ chờ đợi là được!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi dẫn Tiểu Ca và Huyền Nữ đến chỗ Ngô Nhị Bách.

Bây giờ đã nắm rõ thực lực của tên này, Tô Cảnh trong lòng cũng có kế sách rồi.

Mặc dù tên này khá khó đối phó, nhưng cũng không thể gây ra uy hiếp gì. …… Rất nhanh, ba người liền đến sân viện nơi Ngô Nhị Bách và đoàn người đang tạm trú ở Ách Ba thôn.

Chiến trường đã được Ngô Nhị Bách sắp xếp người cùng dân làng Ách Ba đến dọn dẹp.

Dân làng Ách Ba, sau trận chiến này, cũng đã hiểu rằng không thể giữ được bí mật của thôn.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tiêu lão bản và Tô Cảnh, họ đã không còn ý định đối địch với Tô Cảnh và những người khác nữa.

Chương 369

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Bí mật về sông ngầm họ không thể giữ được!

Thay vì để Tiêu lão bản và những người kia đắc ý, thà dâng tặng cho Tô Cảnh và đồng bọn.

Tiêu lão bản vừa đến đã muốn đồ sát thôn, Tô Cảnh ít nhất còn lựa chọn hợp tác với họ.

Mặc dù có yếu tố uy hiếp bên trong, nhưng vẫn mạnh hơn Tiêu lão bản.

Hơn nữa, nhìn thấy lực lượng vũ trang mà Ngô Nhị Bách mang đến, với hỏa lực mạnh mẽ như vậy, nếu thôn thực sự liều chết phản kháng, thì cuối cùng cũng chỉ có kết cục bị đồ sát thôn, chi bằng hợp tác tốt.

Có thể một số dân làng ngu muội không nhìn rõ tình thế, nhưng thần bà thì nhìn rõ.

Vị trí của bà trong thôn là độc nhất vô nhị, bà đã ra lệnh, dân làng cũng không dám không nghe. … Dưới sự giúp đỡ của những dân làng này, những thi thể được tập trung lại một chỗ, rồi tiến hành hỏa thiêu.

Những kẻ còn sống thì bị lùa lại một chỗ, bị tinh nhuệ của công ty an ninh vây quanh dùng súng khống chế.

Lúc Tô Cảnh đến, Ngô Nhị Bách và bọn họ vẫn đang bàn bạc cách xử lý những người này.

Sau khi nhìn thấy Tô Cảnh, Ngô Nhị Bách và vài người vội vàng đi tới.

“Boss!” Tam Diệp đi đến trước mặt Tô Cảnh, cất tiếng gọi một câu, rồi đứng phía sau Tô Cảnh.

“Tô gia, không bị thương chứ?” “Không, Nhị gia, bản lĩnh của tôi ngài còn chưa biết sao?” “Tiêu lão bản này tuy quả thực có chút bản lĩnh, nhưng vẫn chưa uy hiếp được tôi đâu!” “Không bị thương là tốt rồi!” Gật đầu, Ngô Nhị Bách lúc này mới yên tâm.

“Tô ca, còn Tiêu lão bản thì sao, không bắt được à??” Ngô Tà có chút thắc mắc hỏi.

“Haiz, đừng nhắc nữa, sơ suất rồi!” “Hắn ta đã chạy mất, nhưng lần này đã nắm rõ được bài của hắn ta rồi, lần sau nhất định có thể bắt được hắn, Tai đồng còn trong tay chúng ta, hắn ta nhất định sẽ quay lại thôi!” Tô Cảnh phất tay, thản nhiên nói.

“Chạy thì chạy đi, nhưng Tô gia, tôi nghe Hạt Tử nói, hắn ta vẫn là một dị năng giả?” “Tình hình này là sao?” Ngô Nhị Bách lại cất tiếng hỏi.

“Hắn là năng lực có được thông qua tiếng Lôi!” “Hắn ta rất có thể cũng nắm giữ thủ đoạn giao tiếp với dị tộc ngoài Thiên ngoại!” “Hơn nữa, hắn là biết một số bí mật liên quan đến Lôi Thành, tôi nghe hắn ta nói, là vì trường sinh!” Nghe lời Tô Cảnh nói, Ngô Nhị Bách không khỏi rơi vào trầm tư.

“Mặc kệ hắn ta rốt cuộc biết điều gì, dù sao manh mối của Lôi Thành hiện đang nằm trong tay chúng ta.” “Đợi hắn ta quay lại, tôi sẽ bắt hắn ta tra hỏi ra!” “Nhưng trước đó, chúng ta hãy xuống sông ngầm thám hiểm đã, lúc trước tôi xuống đó, bên trong đường hầm thông suốt tứ phía.” “Nếu muốn tìm manh mối, còn cần nhiều nhân lực hơn!” “Tô gia nói có lý!” Vương Bàn Tử gật đầu, hi hi ha ha nói một câu.

“Chúng ta bây giờ không thiếu gì, chỉ có nhân lực là nhiều thôi!”

“Không phải sao!” Ngô Tà cũng ở bên cạnh cười hì hì phụ họa.

“Được!” “Trước tiên ở đây chỉnh đốn, rồi sau đó sẽ sắp xếp!” Ngô Nhị Bách gật đầu, lên tiếng nói.

“Tô gia, vậy đám lính đánh thuê này xử lý thế nào?” Nói xong lại nhìn về phía những tàn binh bại tướng đang bị khống chế, hỏi Tô Cảnh một câu.

“Còn có thể làm thế nào?

Giết đi thôi?” “Lẽ nào còn nuôi sống bọn chúng, những người này đều là lính đánh thuê được Tiêu lão bản thuê, cũng chẳng có tác dụng gì lớn!” “Huống chi kẻ thì đứt tay, kẻ thì gãy chân, sống cũng là tra tấn, thà cho bọn chúng một cái chết sảng khoái còn hơn.

À đúng rồi, giữ lại một tên còn sống, tôi còn dùng!” Người có thể nói chuyện giết người một cách “thanh tân thoát tục” như vậy, e rằng chỉ có Tô đại quan nhân của chúng ta mà thôi.

Đại đương gia Ách Ba thôn bên cạnh nghe xong, trán cứ giật giật.

Khoảnh khắc này ông vô cùng may mắn vì đã nghe theo lựa chọn của thần bà.

Nếu không hợp tác, thì hậu quả… không dám tưởng tượng!

Ngô Nhị Bách nghe Tô Cảnh nói vậy, cũng không phản bác.

Phất tay về phía những tinh nhuệ của công ty an ninh bên cạnh.

Rất nhanh, kèm theo những tràng súng tí tách, những tàn binh này đều ngã xuống trong vũng máu.

Đám lính đánh thuê này tên nào mà trên người chẳng mang vài mạng người?

Giết chúng, Tô Cảnh trong lòng không hề có gánh nặng.

“Tô gia, đã để lại cho ngài một tên còn sống!” Vương Bàn Tử dẫn một tên lính đánh thuê toàn thân đầy vết thương, kéo đến trước mặt Tô Cảnh.

“Đem xuống khống chế lại, lát nữa sắp xếp cho hắn một cuộc phẫu thuật nhỏ, làm một thí nghiệm!” “Được thôi!” Vương Bàn Tử gật đầu, trong ánh mắt kinh hãi của tên lính đánh thuê, trực tiếp đưa hắn ta đi.

Sau đó để lại những tinh nhuệ của công ty an ninh ở đây dọn dẹp chiến trường.

Tô Cảnh và đoàn người thì đi đến sân viện mà đại đương gia trong thôn đã sắp xếp để tạm thời nghỉ ngơi.

Lại sắp xếp dân làng chuẩn bị một bàn đầy rượu và thức ăn.

“Nhị gia, Nhị Kinh đi truy đuổi những người còn lại rồi à?” Tô Cảnh đột ngột hỏi Ngô Nhị Bách.

“Ừm!” “Vậy những tên lính đánh thuê đó hẳn là không bắt lại được rồi!” “Nhị gia, những gì tôi nói trước đó, ngài phải để tâm đấy!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Nhị Bách gật đầu.

“Yên tâm Tô gia, tôi có chừng mực mà!” “Ừm!” Gật đầu, Tô Cảnh không nói thêm nữa.

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã đến biệt viện mà đại đương gia sắp xếp xong.

Thần bà đang ở trong sân, thấy đoàn người đến, run rẩy đi đến bên cạnh Tô Cảnh.

“Những gì ông nói, chúng tôi đã làm theo rồi!

Khi nào thì rời khỏi thôn chúng tôi?” Hiểu ý thần bà, Tô Cảnh phất tay.

“Còn nữa, đại tế tự đâu?” “Hãy thả đại tế tự của chúng tôi ra!” “Đừng vội đừng vội!” Tô Cảnh nhìn thần bà, khẽ cười.

“Đợi sau khi tìm được thứ chúng tôi muốn ở sông ngầm, tự nhiên sẽ rời đi!” “Sẽ không quấy rầy thôn các người quá lâu đâu!” “Hơn nữa, nhiệm vụ của bà cũng chưa hoàn thành!” “Đừng quên, bà còn cần diễn giải cho tôi xem toàn bộ quá trình phẫu thuật Đả Khổng Thính Lôi!” “Bây giờ bà có thể xuống sông ngầm chuẩn bị rồi!

Lát nữa tôi sẽ đưa người xuống đó!” “Còn về đại tế tự của các người, hắn ta đã chết trong tay đám người hôm nay rồi!” Đại tế tự đã nằm trong tay mình, sao có thể thả về được.

Hắn ta chính là đề tài nghiên cứu mới của mình.

Vì nghiên cứu, Tô Cảnh không ngại nói dối một chút.

Thần bà trầm mặc một lúc, mặc dù không biết Tô Cảnh nói thật hay giả.

Nhưng bà cũng không có cách nào kiểm chứng, hơn nữa hiện tại phe Tô Cảnh đang chiếm ưu thế.

Nếu là giả, thay vì vì đại tế tự mà xé toang mặt, chi bằng hy sinh hắn ta một mình để bảo toàn dân làng.

Vì vậy thần bà thà coi như đại tế tự đã thật sự chết rồi.

“Tôi đi chuẩn bị!” Dùng thủ ngữ ra hiệu với Tô Cảnh vài cái, thần bà liền lảo đảo rời đi.

Cuộc nói chuyện giữa Tô Cảnh và thần bà những người khác cũng không chú ý, lúc này đều đã ngồi vào chỗ.

Đợi Tô Cảnh đi tới, Ngô Nhị Bách mới kêu gọi mọi người nhanh chóng ngồi xuống.

Huyền Nữ và Tam Diệp đợi Tô Cảnh ngồi xuống, cũng ngồi vào

bên cạnh.

Mọi người vừa mới rót đầy rượu, Nhị Kinh cũng đã quay về.

"Nhị gia!" "Bắt được người chưa?" "Không, để bọn chúng chạy mất rồi!

Đám lính đánh thuê này vậy mà còn có người tiếp ứng!" Nhị Kinh vẻ mặt giận dữ nói.

"Thôi đi, chạy thì chạy đi!" "Ngồi đi!" Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh nhìn nhau một cái, rồi phất tay ra hiệu Nhị Kinh ngồi xuống.

Sau đó đứng dậy giơ chén rượu lên.

"Nào!

Vì thắng lợi lần này, cạn chén!" "Cạn chén cạn chén!" Uống cạn rượu trong chén, Ngô Nhị Bách mới phất tay ra hiệu mọi người.

"Tùy tiện thôi!" "Được thôi!" Mọi người ngồi xuống xong, Hắc Hạt Tử là người đầu tiên lên tiếng.

"Nào, để tôi giới thiệu cho mọi người một nhân vật quan trọng cái đã!" "Con nuôi của tôi, Trần Thiên!" "Hành động lần này, nó đã bỏ không ít công sức đấy!" "Nào nhóc!" Vỗ vỗ vai Trần Thiên, Hắc Hạt Tử ra hiệu chào hỏi.

"Các vị… mong được chiếu cố nhiều!" "Cha nuôi chính là cha ruột!

Ngài có chuyện gì, tôi tuyệt đối xông pha lửa đạn!" Trần Thiên chắp tay với mọi người, cười nói.

Nói xong, lại đưa mắt nhìn về phía Ngô Tà đang ngồi ở vị trí dưới tay Ngô Nhị Bách.

"Vị này… chắc hẳn là Tiểu Tam Gia rồi phải không?" "Cha nuôi thường xuyên nhắc đến ngài, tôi kính ngài một ly!" "Nào!" Sau khi hai

người uống cạn một ly, Vương Bàn Tử lúc này mới lên tiếng.

"Theo tôi mà nói, người mà chúng ta nên kính nhất, chính là Tô gia!" "Nào, Tô gia, tôi kính ngài một ly!" Tô Cảnh cười cười, cụng ly với Bàn Tử một cái.

Uống xong, anh mới đưa mắt nhìn Tam Diệp bên cạnh Tô Cảnh.

"Tô gia, tôi nghe nói ngài đã chiêu hàng một thủ hạ của lão Tiêu!" "Chính là cô ấy phải không?" "Sao lại giống A Ninh đến vậy?" Lời này của Vương Bàn Tử vừa nói ra, mọi người cũng nhìn về phía Tô Cảnh như muốn hỏi.

Trước đó đã muốn hỏi, chỉ là không có cơ hội.

Lúc này Bàn Tử đã hỏi ra, thì tự nhiên hợp ý họ.

"Giới thiệu một chút, Tam Diệp!" "Chị ruột của A Ninh!" Tô Cảnh đơn giản nói một chút, mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Ối, vậy thì phải kính một ly rồi!" Vương Bàn Tử lại một lần nữa nâng chén uống một ly, sau đó vỗ vỗ bụng, nhìn mọi người có chút cảm thán, lần lượt điểm qua.

"Hạt Nam, Ách Bắc, Tà Đông, Tây không có, Trung Bàn gia!" "Dưới sự dẫn dắt của Nhị thúc và Tô gia, loảng xoảng cái đã hội hợp xong!" "Đánh cho bọn chúng như cháu trai vậy, cái này cũng quá lợi hại rồi chứ!" … Một nhóm người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Chương 370

Một tiếng đồng hồ sau mới kết thúc.

Ăn xong, mọi người cũng không nhàn rỗi, bắt đầu làm việc chính.

Ngô Nhị Bách đi sắp xếp lại những tài liệu đã thu thập, chuẩn bị lát nữa sẽ họp.

Lưu Tang thì được sắp xếp đi gỡ mìn ở các thôn xung quanh.

Khu vực này khắp nơi đều là bãi mìn, nếu xuống sông ngầm, việc vận chuyển vật tư vào thôn sẽ cực kỳ bất tiện.

Vì vậy chuẩn bị để anh ta mở ra một con đường.

Còn về Tô Cảnh, thì dẫn vài người cùng với Bàn Tử đi xuống sông ngầm. …… Trên tế đài của sông ngầm.

Thần bà đang loay hoay với một thiết bị hình dáng như cung tên.

Tên lính đánh thuê còn sống sót trước đó, bị trói năm hoa, vẻ mặt kinh hãi quỳ ngồi trên một tấm bồ đoàn bên cạnh.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn thần bà dùng vải trắng lau chùi mũi tên trên cây cung ngắn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, rồi nhìn về phía Tô Cảnh đang loay hoay với máy quay phim.

“Tô gia, tiếp theo đây là làm gì vậy?” Sau khi ăn cơm xong, Vương Bàn Tử vốn định nhân lúc mọi người đều bận rộn mà đi dạo khắp nơi.

Nhưng lại bị Tô Cảnh phân phó đưa tên lính đánh thuê còn lại đến đây.

Vừa vào đã thấy thần bà đang loay hoay với cây cung ngắn kia, lúc này vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

“Thôn này truyền thừa một thủ pháp đặc biệt, Đả Khổng Thính Lôi!” “Cái này Nhị gia hẳn đã nói với các cậu rồi!” “Dân làng Ách Ba, dù mạnh hay yếu đều có khả năng dùng sóng âm làm thương người, nguyên nhân chính là ở đây!” “Tôi định ghi lại toàn bộ quá trình phẫu thuật này, mang về nghiên cứu một chút.

Tuy tác dụng phụ là sẽ biến thành người câm, nhưng cũng có điểm khả thủ!” “Biết đâu có thể nghiên cứu ra kỹ pháp không có tác dụng phụ, sản xuất hàng loạt dị năng giả sóng âm!” Tô Cảnh giải thích một chút, Vương Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ.

Nhìn tên lính đánh thuê kia, thương hại tặc lưỡi hai tiếng.

“Hóa ra tên này ngài giữ lại để làm chuột bạch à!” …… Rất nhanh, thần bà đã hoàn tất công tác chuẩn bị, sau đó dùng thủ ngữ ra hiệu với Tô Cảnh vài cái.

“Tô gia, lão thái thái này nói gì vậy?” “Bảo anh đến giúp một tay!” “Bàn Tử, cậu qua đó giữ lấy tên lính đánh thuê kia!” Trong lúc nói chuyện, Tô Cảnh mở máy quay phim, bắt đầu ghi hình.

Nói về quay phim, Tô đại quan nhân của chúng ta chắc chắn là chuyên nghiệp!

“Được thôi!” Đáp lời một tiếng, Vương Bàn Tử đi qua, giữ chặt tên lính đánh thuê đang không ngừng giãy giụa.

Sau đó thần bà liền từ khay đặt bên cạnh lấy lên một con dao cạo, bắt đầu cạo tóc cho hắn ta.

Sau khi cạo trọc đầu người lính đánh thuê, bà đồng lau sạch những sợi tóc còn sót lại trên đầu hắn.

Sau đó, bà ta cực kỳ chuyên nghiệp bôi cồn lên, ra hiệu cho Vương Bàn Tử kéo hắn đến trước cái cung sắt ngắn đã được chuẩn bị sẵn.

Bà ta đặt mũi tên vào đúng đỉnh đầu hắn, vị trí vô cùng chính xác.

Sau khi căn chỉnh xong, bà ta thả dây cung, mũi tên lập tức xuyên qua da thịt, cắm sâu vào.

Tô Cảnh đến gần, ghi lại toàn bộ quá trình không sai một ly.

Rút mũi tên ra, máu tươi không ngừng trào ra, người lính đánh thuê đau đớn giãy giụa nhưng chẳng có tác dụng gì.

Độ dài của mũi tên cực kỳ chuẩn xác, vừa đủ để xuyên qua xương sọ nhưng không làm tổn thương não bộ.

Bà đồng lại lấy ra một lá bùa màu vàng từ chiếc mâm, trực tiếp cắm vào vết thương trên đỉnh đầu hắn.

Người lính đánh thuê lập tức trợn tròn mắt, gân xanh nổi đầy trên đầu rồi ngất lịm đi.

Sau đó, bà ta lại lấy kim chỉ ra khâu lại, cuối cùng đắp thuốc.

Toàn bộ nghi lễ mới kết thúc.Tô Cảnh kết thúc quay chụp, sau đó lại chụp một loạt ảnh cận cảnh toàn diện về công cụ đã dùng để khoan.

Cất thẻ nhớ vào túi xong, anh mới vẫy tay về phía bà đồng.

Bà đồng gật đầu, cúi người chào Tô Cảnh rồi run rẩy rời khỏi sông ngầm dưới sự dìu đỡ của hai dân làng.

Tô Cảnh cũng bảo Bàn Tử vác tên lính đó ra ngoài.

Lên đến nơi, Vương Bàn Tử giao hắn cho mấy người làm đang chờ bên ngoài thần miếu. "Hai người các cậu đưa hắn đi quản thúc cho tốt!""Đừng để xảy ra sai sót gì!" "Vâng, Tô gia!" Hai người làm đáp lời rồi kéo tên lính đánh thuê đi.Vương Bàn Tử bên cạnh lại có chút khó hiểu. "Tô gia, giữ hắn lại làm gì nữa?" "Dù phẫu thuật đã xong, nhưng tình hình hồi phục sau này và quá trình thức tỉnh năng lực đều cần được ghi chép chi tiết.""Khi mọi việc ở đây kết thúc, người

này tôi vẫn phải đưa về!" Tô Cảnh giải thích với Vương Bàn Tử xong, điện thoại của anh liền reo.

Anh lấy ra xem tin nhắn, sau đó đi về phía trong thôn. "Đi thôi, Bàn Tử!""Nhị gia gọi chúng ta họp rồi!"Trong phòng họp tạm thời, Ngô Nhị Bách đã tổng hợp xong các manh mối.

Ông trực tiếp chiếu lên màn hình lớn.Sau khi Tô Cảnh dẫn Vương Bàn Tử vào, anh gật đầu chào mọi người, rồi đi đến ngồi cạnh Huyền Nữ và Tam Diệp.

Thấy mọi người đã đông đủ, Ngô Nhị Bách mới lên tiếng. "Tô gia đã đến, vậy chúng ta bắt đầu thôi!""Mọi người xem đây!" Cầm bút laser chỉ lên màn hình, Ngô Nhị Bách chiếu ra một bức ảnh. "Mục đích của lão Tiêu, bây giờ xem ra đã rất rõ ràng!""Chính là vì Lôi Thành!""Hơn nữa, Tô gia trước đó đã nói, ông ta là vì trường sinh.""Cho nên trong tay ông ta chắc chắn còn nắm giữ một số bí mật mà chúng ta không biết.""Những lính đánh thuê này, trên người đều có cùng một hình xăm con hải mã.""Người da trắng này tên là Jack, là thủ lĩnh của nhóm lính đánh thuê này.

Bọn họ thành lập một tổ chức tên là Ba Lan, chuyên cung cấp vũ khí trang bị cho một số thế lực!""Những lính đánh thuê như thế này lẽ ra phải xuất hiện trên chiến trường, việc lão Tiêu có thể tìm được bọn họ cho thấy thủ đoạn của ông ta!" Ngô Nhị Bách chiếu ảnh của những lính đánh thuê đó, nói cho mọi người biết thông tin đã điều tra được. "Lần này chúng ta tuy đã đánh bại bọn họ, nhưng không loại trừ khả năng khi lão Tiêu quay trở lại sẽ mang theo nhiều lính đánh thuê trang bị tinh nhuệ hơn.""Vì vậy, mọi người vẫn không thể lơ là cảnh giác, nhất định phải cẩn thận."Nói đến đây, Ngô Nhị Bách lại chiếu hình ảnh hộp đồng hình tai lên, rồi nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô gia, ngài trước đó đã vào sông ngầm thám hiểm, rốt cuộc bên trong tình hình thế nào?" Tô Cảnh nhẹ nhàng gõ ngón trỏ lên tay vịn ghế,

thản nhiên lên tiếng. "Con sông ngầm này chắc chắn không ngắn, nếu muốn đi đến tận cùng, e rằng phải mất vài tháng.""Ngô Tam Tỉnh đã vào Lôi Thành từ rất lâu rồi, khả năng sống sót cực kỳ mong manh.""Tôi nghĩ, mọi người không cần ôm quá nhiều hy vọng!""Tôi đã tổng hợp lại các manh mối đã phát hiện trước đó, tiến triển quan trọng nhất là việc tìm thấy cuộn băng ghi hình của Mẫu Tuyết Hải Lục trong địa cung.""Trong đó nói rằng cô ta đã phát hiện bản đồ Lôi Thành trong bích họa.""Vị trí Lôi Thành được đánh dấu trên bản đồ, theo phân chia cương vực hiện tại, chính là ở khu vực Đông Nam Á này!""Truyền thuyết nói rằng cương vực của Nam Hải Lạc Vân Quốc rất rộng lớn, nhưng phần lớn đều nằm dưới sông ngầm!""Vì vậy, Lôi Thành có lẽ nằm ở tận cùng sông ngầm!" Tô Cảnh nói xong, mọi người đều gật đầu đồng tình. "Tô gia nói không sai!""Nam Hải Quốc rất có thể được xây dựng ở phần giữa nơi nước thấm xuống lòng đất!""Nhưng về hướng đi của phần giữa đó, chúng ta vẫn chưa rõ!""Nếu tính theo đường chim bay, để đến được điểm cuối phải mất hơn một nghìn hai trăm cây số!""Nhưng nếu không phải đường thẳng, rất có thể phải lên đến vạn cây số!" "Không chỉ có vậy!" Ngô Nhị Bách nói đến đây, Tô Cảnh lại tiếp lời. "Trước đó khi tôi vào sông ngầm, còn gặp một loại dị thú gọi là Lôi Xà.""Thân hình cực kỳ to lớn, hơn nữa lực phòng ngự của vảy rất mạnh!""Quan trọng nhất, nó có thể phóng điện, đủ sức giết chết người trong chớp mắt.""Thứ này, theo lời mô tả của bà đồng, là do tổ tiên của thôn Ách Ba mang ra từ thánh địa.""Và thánh địa này, chính là Lôi Thành!""Trong sông ngầm, không thể chỉ tồn tại một con dị thú như vậy.""Nếu không chuẩn bị, tùy tiện xông vào, chỉ có nước đi tìm chết!"Ngô Tà xoa cằm, có chút kinh ngạc. "Lôi Xà?

Trên thế giới có loại sinh vật này sao?" "Trước đó tôi không phải đã nói với các cậu rồi sao, Nam Hải Vương sở hữu thần khí ngoài hành tinh, không gì là không làm được!""Thần khí này, rất có thể là

sản phẩm của văn minh ngoài hành tinh.""Mặc dù chúng ta không hiểu công năng của nó, nhưng chắc chắn không đơn giản như vậy.""Phỏng đoán của tôi là, thần khí này thông qua tiếng sấm để liên lạc với một chủng tộc ngoài hành tinh.""Nhưng cũng không loại trừ, nó có khả năng điều khiển mọi loài vật tiến hóa!""Lôi Xà loại dị thú này, rất có thể là một loài rắn bình thường, bị thần khí ảnh hưởng mà sinh ra dị biến.""Có lẽ trường sinh mà lão Tiêu mong muốn cũng không thể tách rời khỏi thần khí này." Tô Cảnh nói ra suy đoán của mình, mọi người đều gật đầu đồng tình. "Nếu nói như vậy..." "Thần khí này đúng là một thứ tốt!" "Nếu bán đi, phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?" Vương Bàn Tử cảm thán một câu, mặt có chút phấn khích. "Toàn biết tiền!

Bàn Tử, thần khí này nếu thực sự có những năng lực đó, thì không thể dùng tiền mà đo lường được!" Đối với cái tính cứ nhắc đến bảo bối là phấn khích của Vương Bàn Tử, Ngô Tà đã hết lời để nói.

Trầm ngâm một lát, Ngô Tà lại khó hiểu nói. "Dưới đó nguy hiểm như vậy, hơn nữa còn có thể có Lôi Xà loại dị thú này, nếu không có trang bị, nhân lực, cũng như đội ngũ chỉ đạo chuyên nghiệp.""Vậy xuống đó chẳng khác nào chịu chết?""Tam thúc là người ranh mãnh như vậy, tại sao lại vẫn xuống đó?"..."Cậu xem, cậu còn hiểu, lẽ nào tôi lại không biết sao?""Tấm bản đồ mất tích đó, rất có thể nằm trong tay Tam thúc cậu!""Tôi cũng đã nghĩ về logic của ông ấy, nhưng thực sự không nghĩ thông được!" Ngô Nhị Bách thở dài, xoa xoa thái dương. "Có lẽ, cũng là vì thần khí của Nam Hải Vương?" Vương Bàn Tử thử dò hỏi một câu, nhưng lại bị Ngô Tà trực tiếp phủ nhận. "Không thể nào!""Tam thúc tôi không phải loại người đó!" Cười gượng gạo, Vương Bàn Tử nuốt lại những lời còn lại vào bụng. "Dù sao đi nữa, mọi đáp án đều nằm trong sông ngầm!" Tô Cảnh gõ gõ bàn, thu hút sự chú ý của mọi người. "Bất kể là manh mối về Lôi Thành, hay tin tức về Ngô Tam Tỉnh, đều cần phải xuống sông ngầm

tìm kiếm.""Trong tay chúng ta còn có cặp hộp đồng hình tai kia, thứ này, không chỉ là vật ghi lại vị trí sông ngầm.""Rất có thể còn là chìa khóa của một cơ quan nào đó!""Ở đây cho dù có bàn bạc mười ngày nửa tháng, cũng chẳng ra kết quả gì.""Hãy nhanh chóng chuẩn bị xuống sông ngầm thôi!" Lời vừa dứt, mọi người đều gật đầu đồng tình.

Sau đó liền ai nấy tự mình đi chuẩn bị.Đợi mọi người chuẩn bị xong, liền lần lượt đến khu vực thần miếu.

Ngô Tà và Bàn Tử hai người đang đứng trước thần miếu trò chuyện.

Hắc Hạt Tử liền chạy đến đưa cho mỗi người một chai nước. "Cho này!""Ô!

Ra oai ghê nha, Hạt Tử!""Cho bọn tôi hả?

Mở ra đi chứ!" Vương Bàn Tử trêu chọc một câu. "Uống thì uống, không uống thì thôi!""Uống chứ!

Sao lại không uống?" Khó khăn lắm mới kiếm được đồ từ Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử giữ ý niệm không uống thì phí, liền trực tiếp nhận lấy.

Sau đó đưa cho Ngô Tà một chai.

Thấy hai người mở ra uống, khóe miệng Hắc Hạt Tử khẽ nhếch lên.

Lúc này, Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách cũng dẫn theo những người đã chuẩn bị xong đến nơi. "Tô gia!""Nhị thúc!"...

Ngô Tà mấy người vội vàng chào hỏi, Ngô Nhị Bách gật đầu rồi đi đến bậc thang của thần miếu.

Ông quay đầu nhìn mọi người. "Mọi người nghe cho rõ đây!""Từ

đây xuống là sông ngầm!

Nếu chúng ta muốn đến Lôi Thành, nhất định phải thám hiểm sông ngầm cho rõ!""Mặc dù chúng ta đã dự đoán mọi khả năng và mang đầy đủ trang bị, nhưng dưới đó vẫn sẽ đầy rẫy hiểm nguy!""Mọi người nhất định phải nâng cao cảnh giác!""Bất kể xảy ra chuyện gì, nhất định phải báo cáo trước tiên cho tôi hoặc Tô gia!""Lão Tiêu có thể quay lại bất cứ lúc nào, những người ở lại bên ngoài, nhất định phải canh giữ chặt chẽ các điểm cao xung quanh!""Lần này chúng ta xuống, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!""Hành động!" "Rõ!" Những người bên dưới liên tiếp đáp lời, sau đó mang theo trang bị lần lượt tiến vào sông ngầm.

Những người ở lại bên ngoài cũng nhanh chóng phân tán, chiếm giữ các địa hình có lợi xung quanh.Huyền Nữ và Tam Diệp đều được Tô Cảnh giữ lại bên ngoài.

Chương 371

Để đề phòng lão Tiêu, dù ông ta có quay lại, vết thương cũng không thể hồi phục nhanh như vậy.

Có Huyền Nữ ở đây, cho dù không hạ gục được ông ta, cũng có thể cầm chân.

Bàn Tử và Ngô Tà định đi vào thần miếu.

Nhưng lại bị Nhị Kinh ngăn lại. "Hai người các cậu đừng xuống đó thì hơn?" "Cái gì mà 'chúng tôi đừng đi'?" Ngô Tà có chút khó hiểu, sau đó gọi Ngô Nhị Bách một tiếng. "Chuyện gì vậy Nhị thúc?" "Đúng vậy, chuyện... chuyện gì?" Vương Bàn Tử khoanh tay đứng bên cạnh, vẻ mặt khó chịu.

Ngô Nhị Bách không thèm để ý đến họ, nhìn Hắc Hạt Tử. "Tôi nói Hạt Tử, cậu làm việc này kiểu gì vậy?" Hắc Hạt Tử không nói gì, giơ tay lần lượt co ngón tay lại.

Năm giây sau, anh ta quay đầu chỉ vào Bàn Tử. "Ý gì?

Cậu làm gì?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời, liền cảm thấy một trận choáng váng, sau đó ngã xuống đất bất tỉnh.

Ngô Tà thấy vậy ngẩn người, nhìn Ngô Nhị Bách, rồi lại nhìn Hắc Hạt Tử, lập tức hiểu ra. "Chai nước đó?" Lời vừa dứt, cậu cũng theo gót Vương Bàn Tử. "Hạt Tử, tôi bảo cậu tìm cách để bọn họ đừng xuống, cậu làm cái quái gì vậy?" Thấy hai người họ ngất đi, Ngô Nhị Bách không khỏi ngẩn người. "Tôi là người không giỏi nói chuyện, thích làm thẳng thừng hơn!" Hắc Hạt Tử cười với Ngô Nhị Bách, sau đó đi vào thần miếu.

Ngô Nhị Bách tuy bất lực, nhưng cũng đành chịu. "Lưu Tang, cậu

lái xe đưa bọn họ về Ngô Châu!" Vẫy tay với Lưu Tang, Ngô Nhị Bách mới nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô gia, chúng ta đi thôi!" "Được!" "Hai người các cô nhất định phải đảm bảo an toàn cho bản thân!" Gật đầu, Tô Cảnh dặn dò Huyền Nữ và Tam Diệp một câu, sau đó cùng Ngô Nhị Bách bước vào thần miếu.

Tiểu Ca và Nhị Kinh mấy người cũng đi theo vào.

Bất lực nhìn Ngô Tà và Bàn Tử, Lưu Tang vẫy tay với mấy người làm.

Bảo bọn họ đưa hai người lên xe, sau đó lái xe rời khỏi đây.Trong khi đó.

Tại một tòa biệt thự trên đỉnh núi ở Đông Nam Á.

Lão Tiêu với phần thân trên quấn đầy băng gạc đang ngồi trên ghế sofa, tay kẹp một điếu xì gà.

Đôi mắt ông ta đầy tia máu, sắc mặt âm trầm.

Trước mặt ông ta là Jack, thủ lĩnh của nhóm lính đánh thuê đã bỏ chạy trước đó.

Bên cạnh còn có một người đàn ông Hạ Quốc mặc bộ đồ tác chiến màu đen. "Jack, tiền công tôi sẽ trả cậu gấp ba, sau đó điều thêm người đến.

Thôn Ách Ba, tôi nhất định phải chiếm được!""Không chỉ vì tiền, đội ngũ của tôi đã đến rồi.""Lần này tôi đã điều động một lượng lớn hỏa lực, thậm chí còn mang theo hai chiếc trực thăng.""Không đánh chúng tan tành thì không xứng đáng với những anh em đã chết của tôi!" Jack bên cạnh cũng lộ vẻ tức giận, trong mắt tràn ngập sát ý. "Được!

Cứ xuống chuẩn bị đi!

Tiền công vẫn sẽ được trả đầy đủ!" Lão Tiêu gật đầu, đợi Jack rời đi, ông ta mới chuyển ánh mắt sang người đàn ông châu Á bên cạnh. "Uông San, thám tử ở lại thôn Ách Ba có tin tức gì không?" "Có!

Boss, Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách bọn họ đã toàn bộ tiến vào sông ngầm, chúng ta cũng nên bắt đầu hành động rồi!" Người đàn ông tên Uông San lên tiếng.

Lão Tiêu gật đầu, trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng mắt nhìn Uông San. "Cậu dẫn theo bốn dị năng giả, ba mươi tinh nhuệ Uông gia, đợi Jack chuẩn bị xong thì cùng đi qua đó!""Nhớ kỹ, đừng đối đầu trực diện với Tô Cảnh, hắn ta thực sự rất mạnh...

Chẳng trách có thể tiêu diệt Uông gia các cậu!" Lão Tiêu xoa xoa chỗ băng gạc trên người, ánh mắt âm u. "Hãy bắt những người ở lại bên ngoài, dùng tính mạng của họ để uy hiếp!""Đợi Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách ra khỏi sông ngầm, thì ép họ nói ra những manh mối mà họ tìm được dưới sông ngầm!""Vâng, Boss!" Lão Tiêu vẫy tay, bảo anh ta đi chuẩn bị.

Hút xì gà, dường như nghĩ đến điều gì, lão Tiêu bật cười. "Tô Cảnh à, Tô Cảnh!""Chắc mày cũng không ngờ tới đâu, tuy mày đã diệt Uông gia, nhưng những người Uông gia chạy trốn bên ngoài đều đã bị tao thu thập lại!""Năm dị năng giả, ba mươi tinh nhuệ Uông gia, cộng thêm một đội lính đánh thuê hỏa lực mạnh, mày xuống sông ngầm rồi, những người bên ngoài lấy gì mà đấu với tao?""Dùng tính mạng của họ để uy hiếp, không tin mày không ngoan ngoãn chịu phục!" Lão Tiêu dường như đã thấy trước được chiến thắng của mình.

Hơn nữa lần này ông ta không định tự mình đi.

Trước đó bị Tô Cảnh đánh trọng thương, còn phải tiêu hao sinh mệnh lực để bộc phát bỏ chạy, hiện tại sức mạnh bản thân chỉ còn một phần mười, tạm thời vẫn chưa thể hồi phục.

Nếu tự mình đi mà xảy ra bất trắc gì, muốn chạy cũng không chạy được.

Vì vậy ông ta dự định chỉ huy hành động này từ xa, loại bỏ mọi yếu tố bất lợi cho bản thân.

Chỉ có thể nói là một lão quỷ quyệt, hiểm độc.Bỏ qua lão Tiêu, hình ảnh quay trở lại phía Tô Cảnh.

Lần xuống này, còn có bà đồng dẫn đường.

Đến khu tế đàn, Ngô Nhị Bách không khỏi cảm thán. "Đây là một dạng địa mạo Karst điển hình, do dòng chính và các nhánh hợp lưu.""Phong thủy nói rằng, nơi có sông ngầm nhất định có quần thể hang động và hồ nước!""Nơi này thật tráng lệ, lão Tam nhà chúng ta rất biết chọn chỗ a!""À phải rồi bà đồng, năm đó con trai bà và Ngô Tam Tỉnh có phải cũng từ chỗ này đi vào không?" Nhìn bà đồng, Ngô Nhị Bách lên tiếng hỏi.

Tô Cảnh thấy bà đồng dùng ngôn ngữ ký hiệu, liền giải thích giúp. "Bà ấy nói con trai bà năm đó quả thật là từ chỗ này đi vào, nhưng bên trong bà ấy chỉ đi sâu nhất được sáu bảy cây số, những chỗ xa hơn thì không biết đi thế nào!""Nhị gia, các tuyến đường bên trong này phức tạp chồng chéo, nếu bà đồng dẫn chúng ta đi sáu bảy cây số mà vẫn không tìm thấy manh mối, chúng ta đành phải chia nhau hành động thôi!" Nghe vậy, Ngô Nhị Bách gật đầu. "Cứ xem đã rồi nói, nếu có thể không tách ra, thì cố gắng đừng tách ra!""Bà đồng, chúng ta đi đường nào?" Đợi bà đồng chỉ rõ phương hướng, đoàn người liền tiếp tục lên đường.Đi được khoảng nửa tiếng, mọi người tiến vào một lối đi có nhiều hố nước lớn nhỏ không đều, bên trong lờ mờ có thể thấy một số phế tích kiến trúc cổ xưa. "Đây có lẽ là quần thể kiến trúc cổ bị sụt lún địa hình và chìm xuống đây từ mấy nghìn năm trước!""Có lẽ là do tổ tiên thôn Ách Ba được Nam Hải Vương phái đến đây, xây

dựng để tìm kiếm Lôi Thành!""Bên trong có thể có một số điều huyền cơ, mọi người cẩn thận!" Ngô Nhị Bách nhìn tình hình bên trong, lên tiếng giải thích.

Sau đó đoàn người men theo rìa đi qua lối đi này.

Ra khỏi đó, là một ngã ba đường.

Bên ngoài còn dựng một tượng đá Lôi Công.

Nhìn hai ngã rẽ này, Ngô Nhị Bách nhìn về phía bà đồng.

Sau đó bà đồng lại dùng ngôn ngữ ký hiệu, giải thích tình hình một chút.

Tô Cảnh bên cạnh lên tiếng giải thích. "Bà ấy nói con đường bà ấy biết, chỉ đến đây thôi!" Nghe vậy, không chỉ Ngô Nhị Bách mà mọi người đều lâm vào thế khó. "Tô gia, ngài nói... nên làm thế nào?" "Tốt nhất là đi cùng nhau, nếu không xảy ra tình huống đột biến, rất có thể sẽ có thương vong.""Nếu thực sự không còn cách nào, thì cũng chỉ có thể chia nhau hành động!" Tô Cảnh gật đầu, đánh giá xung quanh.

Sau đó, một mũi tên đánh dấu đã thu hút ánh mắt của Tô Cảnh.

Thấy vậy, khóe miệng Tô Cảnh khẽ cong lên. "Tôi nghĩ, chúng ta không cần phải chia nhau đi!""Các cậu nhìn kia!" Theo hướng ngón tay Tô Cảnh chỉ, mọi người lập tức phát hiện ra mũi tên màu đỏ ẩn trong góc khuất. "Dấu hiệu?" Ngô Nhị Bách nghi hoặc lên tiếng, vội vàng đi đến xem xét kỹ lưỡng, lập tức vẻ mặt vui mừng, đứng dậy nói với mọi người. "Đây chắc chắn là dấu hiệu lão Tam để lại!""Chúng ta đi theo hướng mũi tên chỉ này!""Chúng ta không còn thời gian, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!" Nói xong, ông ta liền dẫn đầu đi về phía ngã rẽ mà mũi tên chỉ.

Đoàn người Tô Cảnh cũng vội vàng theo sau.Đi được khoảng nửa tiếng, họ lại phát hiện một manh mối.

Chiếu đèn vào bức tường bên cạnh, một đoạn chữ được khắc trên đó.

Tô Cảnh gọi Ngô Nhị Bách lại.

Sau khi ông đi đến, nhìn thấy tin tức trên tường.

Ngô Nhị Bách sắc mặt trầm xuống. "Chúng ta bị người khác uy hiếp, chôn giấu bảo vật của địa cung Nam Hải Vương dưới đất nhà Dương Đại Quảng.""Dương Đại Quảng bị ép thính lôi đến chết bệnh!""Mẫu Tuyết Hải không chịu nổi mà phát điên!""Kẻ trộm kiên trì Lôi Thành có bảo vật, có thể hóa giải mọi tiếc nuối!""Tôi bị uy hiếp cùng đi!""Hậu nhân nếu đến đây, hãy nhanh chóng đến chi viện!""Nếu Lôi Thành thật sự có bảo vật, tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ!""Ngô Tam Tỉnh!"..."Vậy là sao?

Lão Tam năm đó đi Lôi Thành, là bị người khác uy hiếp?" Ngô Nhị Bách ánh mắt âm u, lạnh giọng nói. "Chắc là vậy rồi!""Nhị gia, vậy thì nói như vậy, Tam gia không tư túi cổ vật, có thể rửa sạch hiềm nghi rồi!""Tiểu Tam Gia biết được, nhất định sẽ rất vui!" Nhị Kinh bên cạnh lên tiếng nói.

Tuy nhiên, Tô Cảnh lại bắt được một tia hận ý thoáng qua đáy mắt hắn.

Xem ra hắn vẫn còn canh cánh chuyện Ngô Tam Tỉnh năm đó đã gài bẫy loại hắn ra khỏi đội ngũ thính lôi giả.

Cũng phải, nếu không làm sao có thể nhẫn nhịn nhiều năm như vậy?

Ngô Tam Tỉnh đã tước đoạt quyền lợi của hắn được vào Lôi Thành để mượn bảo vật hóa giải tiếc nuối, cho nên hắn liền trút phần hận ý đó lên Ngô gia.

Vào thời khắc mấu chốt, sẽ giáng cho Ngô gia một đòn chí mạng!

Chương 372

"Ừm!

Ngô Tà vẫn luôn canh cánh chuyện của Tam thúc cậu ấy, điều này cũng coi như có thể cho cậu ấy một lời giải thích rồi!" Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó hỏi Tô Cảnh một câu. "Tô gia, ngài nhìn nhận chuyện này thế nào?" "Năm đó Mẫu Tuyết Hải bị giam hãm trong địa cung, Dương Đại Quảng một mình cứu cô ấy ra, sau đó lại mang đi bảo vật bên trong, hiển nhiên là không thể!""Những điều ghi trên đó không sai, rất có thể còn có một nhóm người khác!""Nhóm người này tạm gọi họ là thính lôi giả.""Những thính lôi giả này, có lẽ là một số người biết bí mật của Nam Hải Vương, đã liên kết với nhau, mục đích là vì kho báu trong Lôi Thành, cũng như thần khí có thể hóa giải mọi tiếc nuối.""Họ cứu Mẫu Tuyết Hải xong, uy hiếp Dương Đại Quảng và Mẫu Tuyết Hải thính lôi tìm kiếm manh mối, lại còn lấy đi bản đồ trong tay Mẫu Tuyết Hải!""Ngô Tam Tỉnh chắc chắn là đã nhận được lời cầu cứu của hai người họ, nên mới bị cuốn vào.""Sau đó bị uy hiếp đi vào Lôi Thành!"Vừa nói, mọi người vừa tiếp tục đi vào bên trong.

Lời Tô Cảnh vừa dứt, Hắc Hạt Tử liền lên tiếng hỏi. "Tô gia, ngài nói người này có phải là lão Tiêu không?" Nghe vậy, Ngô Nhị Bách cũng nhìn Tô Cảnh hỏi. "Không phải!" Tô Cảnh lắc đầu, nói thẳng. "Lão Tiêu hiển nhiên không thuộc về đội ngũ thính lôi giả.""Nếu không, ông ta không thể mạo hiểm để Hạt Tử lấy đi hộp đồng hình tai!""Nhưng, ông ta chắc chắn có liên quan đến thính lôi!""Năng lực đặc biệt mà ông ta có được chính là bằng chứng tốt nhất!""Nói không chừng, ông ta biết một số chuyện của Ngô Tam Tỉnh!" Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó chìm vào trầm tư.

Đoàn người tiếp tục tiến sâu vào sông ngầm, còn bên ngoài, người của lão Tiêu cũng đã đến thôn Ách Ba.

Cùng lúc đó, hai chiếc trực thăng gầm rú bay qua trên trời.

Những người ở lại bên ngoài lập tức cảnh giác.

Cảnh quay chuyển đến cửa thôn Ách Ba.

Hai mươi chiếc xe địa hình cùng hai chiếc bán tải tạo thành một đoàn xe đậu thành hàng.

Lính đánh thuê có đến gần hai trăm người, sau khi xuống xe dưới sự dẫn dắt của Jack nhanh chóng tập hợp xong.

Họ chia thành bốn đội, từ bốn phía thôn Ách Ba tiềm nhập vào.

Ba mươi tinh nhuệ Uông gia cũ, một phần tản ra, theo bốn đội tiến vào thôn Ách Ba.

Trên trời còn có hơn mười chiếc máy bay không người lái được điều khiển bay lên, không bỏ sót một chi tiết nào ghi lại tình hình bên dưới, truyền về cho lão Tiêu đang chỉ huy ở phía sau."Cẩn thận người phụ nữ cầm kiếm đó!""Uông San, cậu dẫn các dị năng giả Uông gia, cầm chân cô ta!""Những người khác trong thời gian này, nhanh chóng chiếm đóng thôn Ách Ba!" Giọng lão Tiêu truyền ra từ tai nghe, ra lệnh cho mọi người.

Dưới sự dẫn dắt của Uông San và Jack, cuộc chiến lập tức bùng nổ!

Trên trời, hai chiếc trực thăng phun ra từng luồng lửa, bắt đầu bắn phá không phân biệt vào thôn Ách Ba.

Nhưng rất nhanh, một chiếc trực thăng đột nhiên bị đứt cánh quạt, mất kiểm soát ngay lập tức, đâm sầm xuống trong thôn.

Trong một tòa gác xép nào đó của thôn, Tam Diệp thay đổi vị trí.

Sau đó thay băng đạn cho súng bắn tỉa. "Kỹ năng bắn súng tốt!" Huyền Nữ đứng bên cạnh, thấy chiếc trực thăng bị Tam Diệp bắn hạ bằng một phát súng, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Nếu đổi là mình, bắn hạ chiếc trực thăng này cũng không khó, nhưng chắc chắn không nhẹ nhàng như vậy. "Còn phải có một khẩu súng tốt nữa!" Tam Diệp vỗ vỗ khẩu súng bắn tỉa, cười với Huyền Nữ.

Sau đó nhanh chóng nhắm vào chiếc trực thăng còn lại, lại nổ một phát súng.

Trực tiếp xuyên qua kính, bắn nát đầu phi công bên trong.

Hai chiếc trực thăng không gây ra thương vong đáng kể nào, đã bị Tam Diệp hạ gục như bắn chim chỉ bằng hai phát súng.Kỹ năng bắn súng của Tam Diệp là thứ yếu, chủ yếu là hai chiếc trực thăng này bay thấp như tự tìm đến cái chết.

Chẳng phải điều này đã tạo cơ hội cho một xạ thủ bắn tỉa hàng đầu như cô sao? "Chết tiệt!""Quên mất Tam Diệp!""Jack, Uông San, các cậu chú ý, trong bóng tối còn có một xạ thủ bắn tỉa hàng đầu, hãy tìm ra cô ta!""Giết không tha!" Qua video, lão Tiêu thấy hai chiếc trực thăng bị rơi, lập tức ra lệnh cho bọn họ với vẻ mặt giận dữ.

Khi Jack tức giận truyền đạt tin tức này cho thuộc hạ, Huyền Nữ bên này cũng đã hành động.

Một cái lóe lên, cô lao ra khỏi gác xép, nhảy lên mái nhà, sau đó nhanh chóng khóa chặt mục tiêu.Các dị năng giả Uông gia, thấy Huyền Nữ xuất hiện, lập tức vây công.

Tuy nhiên, họ cũng chỉ có thể tạm thời cầm chân Huyền Nữ.

Hỏa lực của đám lính đánh thuê này tuy không yếu, nhưng Tô Cảnh và đoàn người tiến vào sông ngầm không hề mang theo quá

nhiều nhân lực, phần lớn tinh nhuệ của công ty an ninh đều được giữ lại bên ngoài.

Hơn nữa, dân làng Ách Ba cũng không phải là chiến lực.

Cộng thêm việc họ dùng năng lực sóng âm để quấy nhiễu, việc chặn đứng đám lính đánh thuê này không mấy khó khăn.

Hơn nữa, sau khi Tam Diệp phát hiện ra Jack, tên thủ lĩnh lính đánh thuê này, cô ta trực tiếp ra tay ám sát, một phát súng bắn nát đầu hắn.

Thủ lĩnh bị bắn nát đầu, đám lính đánh thuê trở nên vô chủ, tuy có lão Tiêu chỉ huy, nhưng vẫn hỗn loạn trận cước.

Huyền Nữ tuy bị các dị năng giả Uông gia vây công, nhưng vẫn ứng phó một cách dễ dàng.

Ba mươi người Uông gia, số dị năng giả chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tất cả đều là những tinh nhuệ Uông gia cũ từng làm nhiệm vụ bên ngoài khi Tô Cảnh dẫn người vây công tổng bộ Uông gia.

Uông gia bị diệt tận gốc, những tinh nhuệ Uông gia cũ này như chó nhà mất chủ, lẩn tránh sự truy sát của Cửu Môn.

Cuối cùng bị lão Tiêu mua chuộc, thu về dưới trướng.

Trong số này, dị năng giả tự nhiên không nhiều, chưa đến hai mươi người, Uông San là người mạnh nhất, nên trở thành thủ lĩnh của những người Uông gia cũ này.

Những người Uông gia khác tuy không phải dị năng giả, nhưng cũng thuộc hàng tinh nhuệ của tinh nhuệ.

Lão Tiêu lần này phái ra ba mươi người, đã coi như dốc hết vốn.

Nhưng trước mặt Huyền Nữ, những dị năng giả này cũng chẳng

có tác dụng gì, chỉ có thể nói lão Tiêu nghĩ quá ngây thơ, đã đánh giá thấp thực lực của Huyền Nữ.

Một kiếm quét qua, đẩy lùi năm dị năng giả, Huyền Nữ múa kiếm một vòng, cắm kiếm xuống đất.

Sau đó, từng con Lôi Xà vàng óng được dẫn xuống mặt đất, lao nhanh về phía mấy người kia.

Liên tiếp năm tiếng nổ vang lên, năm dị năng giả lập tức bị nổ bay ra ngoài, ngã xuống đất giãy giụa không đứng dậy nổi.Giải quyết xong những dị năng giả này, Huyền Nữ liền như hổ vào bầy cừu, lao vào đám lính đánh thuê đó.

Cộng thêm Tam Diệp từng người một bắn tỉa nổ đầu, dân làng Ách Ba dùng năng lực sóng âm công kích quấy nhiễu.

Hỏa lực tinh nhuệ của các công ty an ninh đã trực tiếp áp chế đám lính đánh thuê này, đánh cho chúng thảm bại.Nửa tiếng sau.

Thôn Ách Ba bị pháo hỏa tàn phá không còn ra hình dạng gì.

Nhưng đám lính đánh thuê này cũng thương vong nặng nề.

Gần hai trăm người, cuối cùng chỉ còn lại mười mấy tên tàn binh bại tướng.

Những kẻ còn lại, toàn bộ biến thành từng xác chết.

Năm dị năng giả Uông gia bị Huyền Nữ đánh ngất, đã bị Huyền Nữ chặt đứt gân tay gân chân, cùng với mười mấy tên tàn binh bại tướng còn lại bị khống chế. "Đưa bọn chúng đến phía thần miếu!" Huyền Nữ cầm một chiếc tai nghe, vẫy tay về phía những tinh nhuệ của công ty an ninh.

Sau đó những người này liền bị áp giải đến gần thần miếu.

Lúc này Tam Diệp đang nghịch một chiếc máy bay không người

lái, thấy bọn họ bị áp giải đi, mới đi đến trước mặt Huyền Nữ. "Cô xem, trên này có camera, có thể thông qua những chiếc máy bay không người lái này để xem tình hình bên này.""Lão Tiêu chắc chắn đang quan sát thông qua thứ này ở một nơi nào đó." Huyền Nữ nhìn chiếc máy bay không người lái, khóe miệng nở một nụ cười xinh đẹp.

Cô đeo chiếc tai nghe vừa lấy được từ người một lính đánh thuê lên tai.

Sau đó vẫy tay về phía camera trên máy bay không người lái. "Lão Tiêu, chủ nhân nhà tôi gửi lời hỏi thăm ông!"Trong khi đó, tại một tòa biệt thự trên đỉnh núi ở Đông Nam Á.

Lão Tiêu ấn tai nghe, nhìn khuôn mặt tươi cười của Huyền Nữ trên màn hình trước mặt, vẻ mặt trầm như nước.

Vốn dĩ nghĩ với chừng đó nhân lực có thể chiếm được thôn Ách Ba.

Nhưng ông ta đã bỏ qua một điểm quan trọng nhất, đó là thực lực của Huyền Nữ.

Cứ tưởng năm dị năng giả cho dù không đánh lại cô ta, thì cũng có thể cầm chân cô ta dư dả.

Những người khác nhanh chóng chiếm thôn Ách Ba, dùng dân làng và tính mạng thuộc hạ của Ngô Nhị Bách để uy hiếp, thì người phụ nữ này cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Nhưng ai ngờ cô ta lại coi việc đánh năm dị năng giả kia như trò đùa.

Còn có Tam Diệp, hai phát súng bắn rơi hai chiếc trực thăng.

Nếu trách, thì chỉ có thể trách bản thân đã phán đoán sai lầm.

Lão Tiêu vẫn có nhận thức rất rõ ràng về bản thân.

Đang định tắt video cho khỏi chướng mắt, còn về những tù binh kia, nhiệm vụ thất bại, lão Tiêu cũng lười quản sống chết của họ!

Đợi sau này sẽ nghĩ cách khác, để lấy được manh mối mà Tô Cảnh hoặc Ngô Nhị Bách tìm thấy từ sông ngầm.

Lão Tiêu đang đau đầu thì, đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên hiện lên một tin nhắn. "Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Lưu Tang, đã bị bắt giữ!" Thấy vậy, lão Tiêu lập tức lộ vẻ vui mừng, đây chắc chắn là một tin tốt.

Ông ta cầm máy bộ đàm lên, vẻ mặt âm trầm nói. "Phiền cô chuyển lời đến chủ nhân của cô...""Ngô Tà đang trong tay tôi!""Tôi muốn đàm phán với hắn ta!""Tiếp theo, người của tôi không thể chịu thêm bất kỳ tổn thất nào nữa, nếu không tính mạng của Ngô Tà sẽ không được đảm bảo!"Nghe thấy giọng nói truyền ra từ tai nghe.

Nụ cười của Huyền Nữ lập tức tắt đi.

Chương 373

"Sao vậy?" "Ngô Tà đang trong tay lão Tiêu!" Huyền Nữ nói xong, Tam Diệp lập tức cau mày. "Đi, đến thần miếu!""Tìm cách liên hệ với Boss!" Huyền Nữ gật đầu, sau đó cùng Tam Diệp chạy thẳng đến thần miếu.Cùng lúc đó, trong lòng sông ngầm.

Đi được khoảng một giờ, mọi người mới phát hiện phía trước xuất hiện một cửa động. "Phía trước có ngã rẽ!" Ngô Nhị Bách nói một câu, vội vàng dẫn đầu đi vào.

Những người khác lần lượt theo sau, sau khi vào, mới phát hiện bên trong lại là một thế giới khác.

Đó là một hồ nước cạn, trên mặt nước gần bờ còn dựng một pho tượng Lôi Công, hai tay trong tư thế nâng vật. "Chúng ta đến rồi!" Tiểu Ca giơ đèn pin đầu sói nhìn xung quanh, thản nhiên nói một câu.

Ngô Nhị Bách sắc mặt vui mừng, sau đó vẫy tay về phía Hạt Tử. "Hạt Tử, đặt cặp hộp đồng hình tai kia lên!" "Đặt ở đâu?" Hắc Hạt Tử lấy ra cặp hộp đồng hình tai, nghi hoặc hỏi. "Tư thế tay có điều kỳ lạ, đặt lên tay đi!" Tô Cảnh thản nhiên lên tiếng, chỉ vào hai tay của tượng đá Lôi Công.

Hắc Hạt Tử đang định đi tới, đặt hộp đồng lên.

Nhưng mặt nước đột nhiên bắt đầu sôi trào như nước đun.

Mọi người lập tức nâng cao cảnh giác, lùi lại hai bước, sau đó chiếu đèn về phía mặt nước.

Chỉ thấy dưới đáy hồ đột nhiên xuất hiện một khối bóng đen khổng lồ.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một cái đầu to bằng thùng

nước vỡ nước nhô lên.

Hai cái sừng đen nhánh, phát ra ánh sáng u tối, một đôi mắt to như đèn pha chết chóc nhìn chằm chằm vào Hắc Hạt Tử.

Tên này quay đầu nhìn mọi người một cái, cười gượng, sau đó bỏ chạy.

Tuy nhiên, sau khi Hắc Hạt Tử hành động, con quái vật này trực tiếp xông ra khỏi mặt nước đuổi theo anh ta.

Sau khi ra khỏi mặt nước, đoàn người mới nhìn rõ toàn bộ hình dạng của nó.

Hoàn toàn giống với con Lôi Xà mà Tô Cảnh đã mô tả trước đó!"Mẹ kiếp!

Sao lại đuổi theo tôi chứ!""Đừng có đứng đờ ra nữa, khai hỏa đi!

Bắn chết mẹ nó!" Ngô Nhị Bách cau mày, vẫy tay. "Bắn!" Lời vừa dứt, từng viên đạn bay vút về phía con Lôi Xà này.

Tuy nhiên chỉ có thể tạo ra từng vết xước nông trên lớp vảy của nó. "Không được rồi, Nhị gia, không phá được giáp!" Hắc Hạt Tử lẩn tránh sự truy sát của nó, thấy tình hình này, không khỏi vội vàng la lên. "Hạt Tử, đưa hộp đồng hình tai cho tôi, mục tiêu của nó là cái này!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hắc Hạt Tử vội vàng ném cặp hộp đồng hình tai cho Tô Cảnh.

Con Lôi Xà nhìn thấy hộp đồng đã đến tay anh, vội vàng quay đầu lao về phía này.

Chỉ là, Tô Cảnh không hề tránh né, đợi khi con Lôi Xà xông đến gần, há to cái miệng như chậu máu phát động tấn công.

Trong tay Tô Cảnh lập tức ngưng tụ ra một chiếc chùy vàng khổng lồ.

Anh mạnh mẽ đập xuống đầu nó, kèm theo hai tiếng vỡ nát liên tiếp vang lên.

Đôi sừng đen nhánh trực tiếp bị văng ra ngoài.

Đầu con Lôi Xà dưới tác dụng của lực mạnh cực lớn từ chiếc chùy, đã tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Một luồng máu tươi ồ ạt chảy ra từ dưới chiếc chùy, cùng lúc chiếc chùy vàng hóa thành luồng sáng tiêu tan.

Mọi người cũng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của con Lôi Xà, toàn bộ cái đầu của nó đã bị lún sâu xuống đất, những mảnh xương trắng bệch xuyên qua thịt.

Rõ ràng đã mất đi hơi thở...

"Đây chính là Lôi Xà sao?" Ngô Nhị Bách nhặt lên cái sừng đen bị băng bắn tới chân, có chút chấn động nhìn thi thể con rắn trước mặt Tô Cảnh.

"Không ngờ lại lớn đến vậy?" Hắc Hạt Tử thở hổn hển, vừa nãy suýt chút nữa bị thứ này nuốt chửng, giờ vẫn còn hơi sợ hãi.

"Vừa nãy mọi người cũng thấy rồi, loại dị thú này thật sự không dễ đối phó!" "Không những đao kiếm chẳng xuyên thủng, quan trọng nhất là nó có thể phóng điện!" "Nếu chúng ta trước đó xuống nước, thứ này mà phóng điện dưới nước thì tất cả đều phải bỏ mạng ở đây!" "Một hai con còn đối phó được, nhưng nếu gặp phải đàn Lôi Xà thì sao?" "Mức độ nguy hiểm của con sông ngầm này có thể thấy rõ!" "Sau khi ra ngoài, Nhị gia ngài tốt nhất nên tìm thêm một ít vũ khí có sức sát thương lớn hơn!" "Rồi trang bị cho mọi người quần áo cách điện, nếu không e rằng chưa đến Lôi Thành thì nhân lực đã chết sạch!" Trong lúc nói chuyện, Tô Cảnh tâm niệm vừa động, thu thi thể con Lôi Xà này vào không gian hệ thống.

Ngô Nhị Bách đứng bên cạnh gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

"Tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa!" "Tô gia, bây giờ đặt ốc tai bằng đồng lên đi!" "Trước tiên hãy xem có manh mối gì xuất hiện không!" Đi đến gần tượng thần, Tô Cảnh đưa tay đặt hai chiếc ốc tai bằng đồng lên lòng bàn tay tượng thần đang nâng lên.

Nhưng nhất thời không có gì thay đổi.

"Tắt hết đèn pin đi!" Tô Cảnh nhìn mặt nước, nhàn nhạt nói một câu.

Mọi người vội vàng tắt đèn pin.

Ngay sau đó, trên mặt nước sáng lên từng đốm huỳnh quang màu đỏ, từ từ tụ lại một chỗ.

Hợp thành một đồ án.

"Đây là cái gì?" Ngô Nhị Bách chỉnh lại kính, cúi người nhìn xuống mặt nước.

"Dưới nước có huỳnh thạch, tạo thành hiện tượng ảo ảnh (hải thị thận lâu), chỉ đường cho chúng ta đi xuống!" Tiểu Ca nhàn nhạt nói một câu, vừa nghe thấy vậy, Nhị Kinh lập tức mừng rỡ.

Lấy điện thoại ra định chụp ảnh.

Nhưng lại bị Ngô Nhị Bách ngăn lại.

"Không có tác dụng, thứ này không chụp được, không thành hình ảnh." "Thật sự là vậy!" Nhị Kinh không tin, lấy điện thoại chụp hai tấm, kết quả quả nhiên là một mảng mờ.

"Bản đồ này sẽ không tồn tại quá lâu, mau chóng ghi nhớ!" Tô Cảnh nhìn bản đồ, lên tiếng nói.

Bất kể những người khác có nhớ hay không, dù sao thì hắn đã nhớ rồi.

Khi Ngô Nhị Bách và những người khác đang ghi nhớ bản đồ, tượng Lôi Công cũng xuất hiện dị biến.

Từ đỉnh đầu bắt đầu, nó biến thành từng dòng cát chảy đổ xuống hồ.

Rất nhanh, bản đồ phản chiếu trên mặt nước liền từ từ tiêu tán.

"Hết rồi sao?" Hắc Hạt Tử có chút bất ngờ hỏi.

"Hết thì hết thôi, có thể cho chúng ta thấy đã là may mắn lắm rồi!" Ngô Nhị Bách lại nhìn rất thoáng, cũng không quá thất vọng.

"Có manh mối này, sẽ giúp ích rất nhiều cho hành động sau này của chúng ta!" "Đi thôi, về thôn trước đã!" "Đợi chuẩn bị thật kỹ lưỡng rồi, chúng ta sẽ quay lại!" Quyết định này, mọi người không ai phản đối.

Dù sao vừa rồi đã chứng kiến con Lôi Xà hung hãn kia, nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, sau này gặp lại thứ đó, chỉ có đường chết.

Đang chuẩn bị ra ngoài, Tô Cảnh lại nhận được một tin nhắn từ Huyền Nữ.

"Chủ nhân, Ngô Tà bị bắt rồi!" "Ông chủ Tiêu muốn đàm phán!" …… Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Cảnh không khỏi thở dài.

"Xem ra, chúng ta dù muốn không ra ngoài cũng không được rồi?" "Sao vậy, Tô gia?" Ngô Nhị Bách nghi hoặc nhìn Tô Cảnh.

"Ngô Tà bị bắt rồi!" …… Kể lại tình hình cho mọi người, sau đó cả đoàn liền tăng tốc.

Hai giờ sau, họ mới đi ra từ dòng sông ngầm.

Sau đó liền nhìn thấy Huyền Nữ và Tam Diệp đang đợi ở cửa.

"Tình hình thế nào?" Ngô Nhị Bách vì Ngô Tà bị bắt mà có vẻ sốt ruột.

Vừa ra ngoài liền vội vàng đi đến trước mặt hai cô gái hỏi.

Tô Cảnh lúc này cũng đi đến trước mặt hai cô gái, gật đầu.

"Nói đi!" "Vâng!" Sau khi kể vắn tắt cho hai người tình hình trước đó, Tô Cảnh mới hiểu ra.

Lão già đó cũng đủ cẩn thận, lại không đích thân đến.

Mặc dù người hắn phái tới đã bị Huyền Nữ và Tam Diệp cùng đội tinh nhuệ của công ty bảo an giữ lại toàn bộ.

Nhưng Ngô Tà, Bàn Tử và Lưu Tang ba người lại bị người của hắn chặn lại trên đường quay về.

Hắn hiện tại đang chuẩn bị dùng ba người họ để đổi lấy những người còn sống sót bị giữ lại, cũng như manh mối mà mọi người đã phát hiện trong dòng sông ngầm.

Quả thực là một kế hoạch hay. …… Trong một đình hóng mát ở thôn Ách Ba.

Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh ngồi cạnh nhau.

Trước mặt đặt một chiếc máy tính xách tay, trên đó đang mở một cuộc gọi video.

Sau khi ra ngoài, Tô Cảnh đã để những người còn sống sót liên hệ với lão Tiêu.

Lúc này hai mươi mấy người đó đang bị dí súng vào đầu, quỳ bên ngoài đình.

Chương 374

Trong video, lão Tiêu mặc vest bảnh bao, ngồi trên ghế sofa, tay kẹp một điếu xì gà.

Cười tươi nhìn Tô Cảnh và Ngô Nhị Bách.

“Tô Cảnh, tôi thừa nhận cậu rất mạnh!” “Vốn dĩ tôi định nhân lúc các cậu xuống dòng sông ngầm để chiếm thôn Ách Ba, nhưng tôi đã đánh giá thấp người phụ nữ bên cạnh cậu!” Chỉ vào Huyền Nữ đang đứng sau lưng Tô Cảnh, ông chủ Tiêu ánh mắt âm u.

“Tuy nhiên, dù người của tôi tổn thất nhiều như vậy, nhưng tôi vẫn chưa tính là thất bại!” “Ai bảo các cậu lại đưa Ngô Tà đi, cho tôi cơ hội chứ?” Thấy dáng vẻ đắc ý của hắn, Ngô Nhị Bách sắc mặt âm trầm.

“Đừng nói nhảm, cho tôi xem Ngô Tà và bọn họ trước!” “Không thành vấn đề!

Yêu cầu này đương nhiên có thể thỏa mãn cậu!” Ông chủ Tiêu giang tay ra, rồi xoay camera về phía sau.

Sau đó Ngô Nhị Bách liền nhìn thấy Ngô Tà ba người bị trói chặt năm hoa, vứt dưới đất.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ tác chiến màu đen cầm súng đứng một bên. …… Thấy Ngô Tà quả thật đang trong tay hắn, Ngô Nhị Bách không do dự nhiều.

“Nói đi, cần điều kiện gì!” “Nhị gia quả nhiên sảng khoái!” “Thứ nhất, thả những thủ hạ còn sống của tôi!” “Thứ hai, tôi muốn manh mối mà các cậu đã phát hiện trong dòng sông ngầm!” “Trước đây những ngã rẽ các cậu đã đi qua, tôi đều đã đánh dấu, nhưng đi xa hơn

thì không biết phải đi thế nào nữa!" "Tôi đoán, các cậu nhất định đã mượn ốc tai bằng đồng, kích hoạt một loại cơ quan nào đó, và nhìn thấy bản đồ Lôi Thành!" "Thỏa mãn hai điều kiện này của tôi, tôi có thể lập tức thả ba người bọn họ!" Ngô Nhị Bách hỏi ý Tô Cảnh.

Trầm ngâm một lát, Tô Cảnh gật đầu với ông chủ Tiêu.

"Được!

Nhưng chúng ta cần giao dịch trực tiếp!" "Điều đó đương nhiên không thành vấn đề, nhưng Tô Cảnh cậu quá mạnh, tôi không yên tâm!" "Cho nên, tôi đã làm chút thủ đoạn nhỏ trên người ba người bọn họ!" Xem ra lão Tiêu đã nghĩ đến tình huống này, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Thủ đoạn gì?" Ngô Nhị Bách sắc mặt căng thẳng.

"Đây là thần thuật mà tiên thần ban cho tôi!" "Tính mạng ba người bọn họ bây giờ, đã liên kết với tử sĩ này của tôi!" "Nếu trong lúc giao dịch, các cậu nuốt lời, hoặc muốn giết sạch người của tôi." "Hắn sẽ lập tức tự sát, Ngô Tà ba người bọn họ cũng sẽ không sống nổi." Lão Tiêu chỉ vào người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh Ngô Tà, đắc ý nói.

"Đương nhiên, nếu các cậu không tin tôi, cũng có thể làm chút gì đó trên người những thủ hạ của tôi…" Nghe lời hắn nói, Tô Cảnh không khỏi khịt mũi cười khẩy một tiếng.

"Lão Tiêu, ông nghĩ tôi sẽ tin ông quan tâm đến sống chết của những người này sao?" "Sao lại không?

Bên trong còn có năm trợ thủ đắc lực của tôi, tôi không muốn họ chết…" Thấy dáng vẻ thề thốt chắc nịch của hắn, sắc mặt Tô Cảnh càng thêm khinh thường.

"Chẳng qua là chó nhà Uông gia mất chủ thôi!" "Năm đó diệt Uông gia, những tiểu nhân vật này tôi còn lười quản, giao cho người

Cửu Môn xử lý.” “Không ngờ cuối cùng lại bị ông thu phục như bảo bối vậy.” “Những người này căn bản không ra gì, tôi không tin tính mạng họ có thể uy hiếp được ngài!” “Vậy thì không có cách nào rồi!” Ông chủ Tiêu giang tay ra, cười vô tư nói.

Dù sao Ngô Tà đang trong tay, người nắm giữ chủ động quyền là hắn!

“Cứ làm theo lời ông nói!” Tô Cảnh lười nói thêm với hắn, quyết định một lời.

Chỉ cần hắn đưa người đến, vậy thì không sợ hắn giở trò gì.

“Tốt!

Sảng khoái!” “Đợi người đưa đến rồi, hy vọng hai vị có thể giữ lời hứa!” Ông chủ Tiêu cười tủm tỉm nói một câu, rồi vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ bên cạnh.

“Đưa bọn họ đến thôn Ách Ba đổi người!” “Vâng, boss!” …… Thấy Ngô Tà và mấy người kia được đưa ra khỏi biệt thự của ông chủ Tiêu.

Ngô Nhị Bách dừng lại, rồi nói với ông chủ Tiêu.

“Manh mối tìm được ở dòng sông ngầm, tôi có thể đưa cho ông!” “Nhưng phải đợi đến khi tôi gặp Ngô Tà!” “Trước đó, ông còn cần trả lời tôi ba câu hỏi!” Ông chủ Tiêu lúc này tâm trạng không tệ, cũng không tính toán với Ngô Nhị Bách.

“Ba câu hỏi?” “Được!” “Câu thứ nhất, ông có biết em trai tôi Ngô Tam Tỉnh không?

Năm đó hắn bị người ta ép vào Lôi Thành, người đó có phải là ông không?” Nghe thấy cái tên Ngô Tam Tỉnh, ông chủ Tiêu sắc mặt có chút hồi ức.

“Ngô Tam Tỉnh!” “Không biết… nhưng, đã gặp qua!” “Có thể nói nếu không có hắn, tôi sẽ không có ngày hôm nay!” “Người ép hắn vào, tôi nghe hắn nhắc đến, nhưng không nói nhiều!” “Các ông đã làm gì?” Ngô Nhị Bách mặt lạnh lùng, tiếp tục hỏi.

“Em trai ông, gan rất lớn, tính hiếu kỳ cũng rất nặng!” “Người như vậy, cuối cùng không phải hại chết người bên cạnh, thì cũng là hại chết chính mình!” “Tôi rất may mắn…” “Không chết!” Lão Tiêu hai tay chống lên bàn, ghé sát camera từng chữ một nói.

Rõ ràng hai người bọn họ có liên quan đến nhau!

Ngô Nhị Bách cười cười.

“Điểm này tôi đồng ý!” “Câu hỏi thứ hai, tại sao ông nhất định phải đến Lôi Thành?” “Tại sao phải đến Lôi Thành?” Ông chủ Tiêu hỏi lại, sắc mặt có chút điên cuồng.

“Đương nhiên là vì sự chỉ dẫn của tiên thần, đến Lôi Thành để thành tiên!” “Được rồi, bây giờ là câu hỏi thứ ba!” Ông chủ Tiêu vỗ vỗ tay, cười nói.

“Tin nhắn mà cháu trai tôi nhận được có phải là ông gửi không?” “Tin nhắn?” “Tôi chưa từng gửi loại thứ đó, chuyện của cháu trai ông, không liên quan đến tôi!” “Tôi chỉ dụ dỗ Hắc Hạt Tử, vì thứ ốc tai bằng đồng đó tôi không biết dùng!” “Nhưng người Ngô gia các ngươi nhất định sẽ dùng!” Đợi hắn nói xong, Ngô Nhị Bách lập tức rơi vào trầm tư.

“Chẳng lẽ lão Tam thực sự còn sống?” “Hoặc có lẽ là lá bài tẩy hắn để lại cũng không chừng!” Tô Cảnh ở bên cạnh nhàn nhạt lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, hắn xoay máy tính xách tay về phía mình, vẫy tay với lão Tiêu.

“Cho người của ông mau chóng đưa Ngô Tà và bọn họ đến đây!” “Đợi bọn họ đến rồi, tôi sẽ tiếp tục liên hệ với ông, sau đó nói cho ông biết phương hướng đến Lôi Thành!” Nói xong không đợi ông chủ Tiêu lên tiếng, hắn liền trực tiếp cắt đứt video.

Sau khi cắt đứt, Ngô Nhị Bách cũng hoàn hồn nhìn Tô Cảnh.

“Tô gia, xem ra ông họ Tiêu này rất có khả năng đã cùng Lão Tam làm một chuyện lớn rồi!” “Bọn họ bất kể đã làm chuyện lớn gì, cũng không ảnh hưởng đến hành động của chúng ta!” “Ngài cũng chưa chắc có thể hỏi ra từ hắn!” Tô Cảnh vẫy vẫy tay, vô tư nói.

“Cũng phải!” “Đúng rồi Tô gia, ngài nói thủ đoạn hắn làm trên người Ngô Tà và bọn họ là thật sao?” Gật đầu, Ngô Nhị Bách lại tiếp tục hỏi.

“Chắc không giả đâu!” “Rất có khả năng là một loại thủ đoạn nào đó do dị tộc ban cho hắn!” “Nhưng Nhị gia ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không cho hắn cơ hội tự sát đâu!” Đáy mắt Tô Cảnh lóe lên một tia khinh thường.

Thủ đoạn có thể liên kết tính mạng bốn người, chỉ có thể tác dụng trên linh hồn.

Luận về sự hiểu biết về linh hồn, mình vẫn có thể làm tổ tông của ông chủ Tiêu! …… Thời gian chờ đợi, lúc nào cũng có vẻ dài.

Ngô Tà chưa đến trong khoảng thời gian này, Ngô Nhị Bách ngồi đứng không yên.

Nhưng may mắn là ông chủ Tiêu hành động không chậm, không lâu sau, một hàng xe đã dừng lại ở cổng thôn Ách Ba.

Sau đó một đội lính đánh thuê bước xuống, Ngô Tà ba người bị họ vây ở giữa.

Từng người đều bị trói năm hoa, hơn nữa còn bị băng dính bịt kín miệng.

Vừa vào thôn, liền nhìn thấy Tô Cảnh và những người khác đang trừng mắt nhìn.

Quan sát một lượt những người lính đánh thuê này, Tô Cảnh không khỏi nhíu mày.

Té ra lão Tiêu đã giấu một tay, không phái thủ hạ có liên kết tính mạng với Ngô Tà và bọn họ đến.

"Người đó không đến!" Ngô Nhị Bách cũng sắc mặt trầm xuống, nói với Tô Cảnh.

"Không sao!

Vấn đề không lớn!" "Mau chóng đưa Ngô Tà và bọn họ qua đây!" Ngô Nhị Bách vẫy tay, ra hiệu cho thủ hạ qua đón Ngô Tà và mấy người kia.

Nhưng những người lính đánh thuê này lại trực tiếp giơ súng chĩa vào mọi người.

"Xin lỗi!

Boss nói, cần các vị trước tiên cho hắn biết vị trí Lôi Thành!" Trong lúc nói chuyện, một người lính đánh thuê từ phía sau họ bước ra, trên tay còn cầm một chiếc máy tính bảng.

Trên đó chính là cuộc gọi video của ông chủ Tiêu.

"Ngạc nhiên không?" "Hai vị, tin rằng các vị đã phát hiện ra rồi chứ?" "Tử sĩ của tôi không hề qua đó!" Nói rồi, ông chủ Tiêu vẫy tay ra hiệu cho người bên cạnh, một người đàn ông trung niên mặc đồ tác chiến màu đen liền đi tới.

"Rất xin lỗi, tôi đã nói dối một chút!" "Nhưng không còn cách nào,

nếu hắn cũng đi rồi, tôi tin Tô gia chắc chắn sẽ ra tay trước khống chế hắn!" "Tôi làm như vậy, căn bản cũng không có tác dụng gì!" Nhìn cái bản mặt già nua của lão Tiêu cười toe toét như hoa cúc, Hắc Hạt Tử bên cạnh tức đến mức muốn chửi rủa.

"Tô gia, mẹ kiếp, tôi muốn thiến lão ta!" "Yên tâm!

Có cơ hội!" Tô Cảnh vỗ vỗ vai Hắc Hạt Tử, ánh mắt ra hiệu cho Huyền Nữ, rồi nhìn lão Tiêu đầy ẩn ý.

"Lão Tiêu, ông làm như vậy, có chút không đúng đạo lý rồi!" "Tôi vẫn luôn cho rằng mình là người giữ lời hứa!" "Nhưng xem ra, ông không tin tôi!" "Không!

Cậu không phải!" "Tôi mới là!" Ông chủ Tiêu lắc đầu, chỉ vào chính mình.

Trong lúc nói chuyện, Huyền Nữ đã lặng lẽ vòng ra sau lưng những người lính đánh thuê này.

"Các cậu yên tâm, sau khi tôi lấy được thứ mình muốn, bọn họ nhất định bình an vô sự!" "Tôi không tin!" Tô Cảnh lắc đầu, khịt mũi cười khẩy.

"Cho nên, bản đồ Lôi Thành ông sẽ không có được, những người này cũng phải ở lại đây!" Nghe thấy lời này, ông chủ Tiêu lập tức sắc mặt trầm xuống.

"Các cậu chẳng lẽ không muốn Ngô Tà và bọn họ sống sao?" Vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ bên cạnh, sau đó mọi người liền nhìn thấy trong video, hắn rút ra một con dao găm, trực tiếp rạch một đường trên cánh tay.

Đồng thời, Ngô Tà ba người ở cùng vị trí trên cánh tay cũng xuất hiện một vết máu!

"Thế nào, có phải rất đặc sắc không?" Ông chủ Tiêu trêu chọc nói.

“Đặc sắc thì đặc sắc thật, nhưng tôi là người cả đời ghét nhất bị người khác uy hiếp!” Lời Tô Cảnh vừa dứt, Huyền Nữ liền dứt khoát ra tay, trong chớp mắt chém ra hơn mười đạo kiếm mang ngưng tụ từ Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Trong tiếng kêu thảm thiết, những người lính đánh thuê bị trúng đòn lập tức biến thành tro bụi.

Ngô Tà ba người lập tức ngây người, sau đó phấn khích.

Mặc dù bị bịt miệng, nhưng vẫn có thể phân biệt được.

Mẹ kiếp!

Tô Cảnh cầm máy tính bảng, nhìn lão Tiêu đối diện, nhếch miệng cười.

Sau đó hắn thoắt một cái liền xuất hiện bên cạnh Ngô Tà và bọn họ, giơ lòng bàn tay lên.

Chương 375

Từng luồng khí đen từ lòng bàn tay tuôn ra, tụ thành ba bàn tay đen, trực tiếp đâm vào cơ thể họ.

Theo Tô Cảnh nắm chặt tay lại, ba mảnh hồn phách bị lập tức kéo ra, sau đó bị bàn tay ngưng tụ từ khí đen bóp nát.

Ngô Tà ba người lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Tất cả đều diễn ra trong chớp mắt, ông chủ Tiêu còn chưa kịp phản ứng.

Nhưng hắn biết, Tô Cảnh đã xé toạc mặt nạ với mình.

Hắn lấy con dao găm trên bàn trà, đứng dậy liền cắt cổ người thủ hạ bên cạnh.

"Tô Cảnh, cậu đã muốn xé toạc mặt nạ, vậy thì đừng trách tôi độc ác!" "Hãy chuẩn bị hậu sự cho Ngô Tà và bọn họ đi!" "Chuẩn bị hậu sự?" "Lão Tiêu, xem ra ông vẫn chưa nhận ra tình thế!" Tô Cảnh xoay camera, chĩa vào Ngô Tà ba người.

"Ông nghĩ, bọn họ cần chuẩn bị hậu sự sao?" "Không thể nào!" Ông chủ Tiêu phẫn nộ đập nát bàn trà trước mặt.

"Làm sao bọn họ có thể không sao?" "Là cậu làm sao?" Không để ý đến con chó điên này, Tô Cảnh gọi những người khác một tiếng.

"Đừng ngây ra nữa, cởi trói cho bọn họ đi!" "Những kẻ bắt cóc đó cũng vô dụng rồi, giết hết đi!" "Vâng!" Mọi người lúc này đều vô cùng phấn khích.

Một loạt tiếng súng vang lên, những kẻ bắt cóc đó đều bị bắn nát đầu.

Ngô Nhị Bách vội vàng đi đến trước mặt Ngô Tà, cởi trói cho hắn.

Tô Cảnh cho lão Tiêu xem tình cảnh thê thảm của thủ hạ của hắn, sau đó mới xoay camera về phía mình.

Hắn cười tủm tỉm vẫy tay với tên đó, lên tiếng nói.

"Lão Tiêu à, ông vẫn còn quá non nớt!" "Ông dựa vào cái gì mà cho rằng tôi không có cách nào với thủ đoạn ông làm trên người họ!" "Lần sau, đừng chủ quan như vậy nữa!" "Tôi rất mong chờ!" Nói móc tên đó một tràng, không đợi hắn nói gì, Tô Cảnh liền cúp video.

Lời Tô Cảnh nói, tức đến mức lão Tiêu phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn dĩ vết thương chưa hồi phục, lại càng thêm nặng.

"Tô Cảnh!!" "Mẹ kiếp, mày đợi đấy!!" Gầm lên một tiếng, lão Tiêu đập phá đồ đạc như một con chó điên để trút giận trong lòng. …… Lúc này, Ngô Tà và mấy người kia đã được cởi trói.

Nhưng Ngô Tà vừa đứng dậy, liền giật lấy khẩu súng của một người làm công bên cạnh, chạy thẳng ra ngoài thôn Ách Ba.

"Bên ngoài xe còn có người!" "Mau đuổi theo!

Đừng để bọn chúng chạy thoát!" Trong lúc nói chuyện, một trong số những chiếc xe đậu bên ngoài, nhanh chóng lao về phía xa.

Ngô Tà bắn hai phát, nhưng căn bản không trúng.

"Đừng đuổi nữa!

Quay lại!" "Quay lại!" Thấy dáng vẻ của hắn, Ngô Nhị Bách vội vàng lên tiếng gọi.

Nhìn chiếc xe khuất dần, Ngô Tà dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành chịu, quay người đi về.

Nhưng vừa đi được hai bước, liền bắt đầu ho sặc sụa.

Hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

Thấy dáng vẻ của hắn, mọi người trong lòng kinh hãi.

“Ngô Tà, cháu sao vậy?” Ngô Nhị Bách sắc mặt căng thẳng, định tiến lên kéo Ngô Tà dậy.

Lúc này Lưu Tang vừa được cởi trói, một tay xé băng dính bịt miệng, nhìn Ngô Tà ánh mắt phức tạp.

“Nhị gia, Ngô Tà sắp chết rồi!” “Phổi của hắn đã hỏng rồi!” “Lưu Tang, mày đừng nói bừa… khụ khụ!” Ngô Tà nghe thấy lời Lưu Tang, giãy giụa đứng dậy đi về phía này hai bước.

Nhưng còn chưa nói xong, liền lại ho sặc sụa dữ dội.

Ngô Nhị Bách vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy Ngô Tà, giận dữ nói.

“Bỏ tay ra!

Bỏ ra!” “Chuyện gì vậy?

Tang bối nhi, mày nói bậy bạ gì đấy?” Vương Bàn Tử ngây người một lát, rồi kéo áo Lưu Tang hỏi.

Ngô Nhị Bách lúc này kéo tay Ngô Tà đang che miệng ra, sau đó liền nhìn thấy vết máu dính trên tay.

Máu tươi vẫn không ngừng trào ra từ miệng mũi hắn.

Tiểu Ca đứng một bên, im lặng không nói, nhưng có thể cảm nhận được nỗi buồn trên người hắn.

Vương Bàn Tử lúc này đã hoàn toàn ngớ người.

Có lẽ để ứng với cảnh tượng, trên trời mây sấm tụ lại.

Một trận mưa như trút nước đổ xuống.

Ngô Tà tránh khỏi sự đỡ của Ngô Nhị Bách, quẹt quẹt vệt máu tươi trào ra từ khóe miệng.

Ngẩng đầu vô hồn nhìn về phía bầu trời.

Rồi lảo đảo một cái, vô lực ngã xuống.

Tiểu Ca nhanh chóng tiến lên, nhân lúc hắn chưa ngã xuống, đưa tay ôm lấy hắn.

Vương Bàn Tử và những người khác cũng phản ứng lại, nhanh chóng chạy lên kiểm tra tình hình của Ngô Tà.

"Thiên Chân!

Thiên Chân!" "Ngô Tà!" "Tiểu Tam Gia!" …… Thôn Ách Ba.

Trong một căn phòng của một ngôi nhà sàn.

Ngô Tà được đặt trên giường, Tô Cảnh thì ngồi bên giường đặt tay lên đầu hắn, dùng chân khí tẩm bổ cơ thể hắn.

Huyền Nữ và Tam Diệp một người ôm kiếm, một người ôm súng đứng bên cửa sổ, nhìn Tô Cảnh im lặng không nói.

Ngô Nhị Bách, Tiểu Ca, Bàn Tử vây quanh giường, mặt đầy sốt ruột.

Rất nhanh, Tô Cảnh liền rời tay khỏi đỉnh đầu Ngô Tà, thở ra một hơi dài.

Sắc mặt của thằng nhóc này, cũng từ tái nhợt trước đó trở nên hồng hào hơn rất nhiều.

"Được rồi, tạm thời sẽ không có chuyện gì!" Nhìn Ngô Nhị Bách ba người bọn họ, Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu.

"Tô gia, ngài không phải nói, còn có thể kéo dài thêm nửa năm tuổi

thọ cho Ngô Tà sao, tại sao bệnh tình của hắn đột nhiên trở nặng?" Thấy tình hình Ngô Tà chuyển biến tốt, Ngô Nhị Bách thở phào một hơi, rồi nghi hoặc hỏi Tô Cảnh.

"Trước đó tôi đã cho hắn uống thuốc, quả thật có thể kéo dài nửa năm!" "Chắc là thủ đoạn mà lão Tiêu lần này làm trên người hắn, đã gây ra không ít tổn hại cho cơ thể hắn." "Bàn Tử và Lưu Tang đều không bệnh tật gì, nhiều nhất là yếu đi hai ngày, nhưng Ngô Tà vốn dĩ thân thể đã yếu, tổn thương gây ra và bệnh tình của hắn chồng chất lên nhau, nên mới xuất hiện tình huống như trước." "Tôi vừa rồi đã giúp hắn ôn dưỡng cơ thể rồi, sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn." Giải thích đơn giản một chút, Ngô Nhị Bách mới gật đầu.

"Té ra Nhị thúc và Tô gia các ngài đều biết chuyện này à?" Vương Bàn Tử lúc này nhìn Ngô Tà, hiếm khi thu liễm cái vẻ lêu lổng thường ngày.

"Tiểu Ca, chú có biết không?" Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tiểu Ca.

Thấy Tiểu Ca gật đầu, tên này nhếch miệng cười một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Biết!" "Tiểu Ca chú cũng biết, Nhị thúc và Tô gia cũng biết!" "Thậm chí cả thằng cháu Lưu Tang kia cũng biết!" "Tại sao tôi lại không biết chứ?" "Thiên Chân à Thiên Chân!

Rốt cuộc mày có coi Bàn gia đây là anh em mày không hả!" …… "Khụ khụ!

Bàn Tử, xin lỗi nhé!" Tiếng nói chuyện của mọi người không nhỏ, Ngô Tà vừa mơ màng tỉnh dậy, liền nghe thấy Vương Bàn Tử đang than vãn ở đây.

Hắn yếu ớt nói một câu.

“Tỉnh rồi sao?” “Tiểu Ca, chú đi nấu cháo gạo cho Ngô Tà đi!” “Hiện tại tình hình của hắn, không thích hợp ăn những thứ khác!” Tô Cảnh thấy Ngô Tà vẫn còn hơi yếu, lên tiếng nói với Tiểu Ca.

Gật đầu, Tiểu Ca liền rời đi để chuẩn bị.

Vương Bàn Tử cũng quay người lại, rồi thở phào một hơi dài, bình tĩnh lại cảm xúc.

“Tôi chỉ muốn thay tôi mà nghĩ, tôi nên làm thế nào!” “Nếu Vương Bàn Tử tôi mà chết, Thiết Tam Giác sẽ khuyết một góc!” “Tôi nhất định sẽ nói cho mày biết đầu tiên, tôi không thể để mày cùng bọn cháu chắt rùa rụt cổ bên ngoài biết chuyện này đúng không?” “Tôi không giảng nghĩa khí như vậy sao!” “Có phải tôi nên gọi Thiên Chân không?” “Thiết Tam Giác chúng ta mà thật sự khuyết một góc, mày bảo chúng tôi phải sống thế nào?” “Tôi biết tìm ai mà nói lý đây?” Vương Bàn Tử nén nghẹn nói, rồi đóng sầm cửa rời đi.

Ngô Tà dựa vào đầu giường, rơi vào trầm mặc.

“Đừng nghĩ nhiều quá, Bàn Tử cũng chỉ là quan tâm cháu thôi!” Ngô Nhị Bách vỗ vỗ vai Ngô Tà, thở dài.

“Cháu biết mà!” “Nếu là cháu, tuyệt đối sẽ phản ứng còn kịch liệt hơn Bàn Tử bây giờ, là cháu đã xử lý không tốt!” Ngô Tà khóe miệng nở một nụ cười, rồi quan sát Ngô Nhị Bách và Tô Cảnh.

“Nhị thúc, không ngờ chú đã biết sớm, là Tô gia nói với chú sao?” “Tôi chưa từng nói!” “Ngô Tà, cháu thực sự nghĩ có thể qua mắt được Nhị thúc sao?” “Khi cháu gọi điện thoại báo cho tôi, Nhị gia đã ngồi cạnh tôi!” Tô Cảnh giang tay ra, bất lực nói.

“Nhị thúc, chú làm sao biết được?” Ngô Tà tò mò hỏi.

“Cháu không cần quan tâm chú làm sao biết được!” “Cuối cùng vẫn đi vào vết xe đổ của Tam thúc cháu, phủi mông bỏ đi vô lo vô

nghĩ, vậy cháu có từng nghĩ đến những người còn sống phải làm sao không?" Ngô Nhị Bách thở dài, rồi tiếp tục nói.

"Chuyện này, không ai có thể chuẩn bị trước được!" "Nhị thúc, chuyện của Tam thúc, cháu muốn tiếp tục điều tra!" Thấy cháu trai mình cố chấp như vậy, Ngô Nhị Bách cũng không muốn nói gì thêm.

"Sự việc có chút tiến triển, Tam thúc cháu bị người ta ép vào Lôi Thành, cho nên có thể rửa sạch nghi ngờ biển thủ văn vật rồi." "Tin nhắn cháu nhận được, rất có thể là do nhóm người đó thiết kế để dẫn cháu đi điều tra Lôi Thành!" "Nhị thúc, thủ pháp mã hóa của Tam thúc, không phải ai cũng biết đâu!" Ngô Tà mím môi, không cam lòng nói.

"Đây là những ghi chép điều tra mà chú đã làm trong những năm qua, cháu hãy mang về Ngô Châu, đọc kỹ đi!" "Chuyện của Tam thúc, chú sẽ tiếp tục điều tra!" "Có tiến triển gì, chú sẽ báo cho cháu biết!" "Tô gia, chúng ta đi thôi, để hắn tự nghỉ ngơi một chút!" "Cháu bên này còn có chút việc muốn nói với ngài!" "Nhị gia, chuyện gì vậy?" Mang theo Huyền Nữ và Tam Diệp đi theo Ngô Nhị Bách ra ngoài, Tô Cảnh mới hỏi Ngô Nhị Bách.

Chương 376

"Tô gia, tình hình sức khỏe của Ngô Tà ngài cũng thấy rồi!" "Dòng sông ngầm ẩn chứa đầy rẫy hiểm nguy, nếu hắn đi theo xuống, đừng nói nửa năm, tuần này cũng không sống nổi!" "Hắn đã muốn làm gì đó trước khi chết, vậy thì hãy để hắn đi đến Thập Nhất Thương mà làm loạn!" "Tô gia, sự an toàn của hắn vẫn phải nhờ ngài bận tâm nhiều hơn!" "Ông chủ Tiêu sau hai lần thảm bại này, tôi tin hắn sẽ không sớm quay lại nữa." "Tranh thủ thời gian này, tôi đích thân dẫn người xuống dòng sông ngầm." "Nếu có thể tìm được Lôi Thành, gặp được thần khí mà Nam Hải Vương nói, nói không chừng còn có thể chữa khỏi cho Ngô Tà!" …… "Có tôi ở bên ngoài, những chuyện khác ngài không cần lo lắng!" Gật đầu, Tô Cảnh lại tiếp tục nói.

"Bên ngài nếu có nguy hiểm gì, nhất định phải kịp thời báo cho tôi biết." "Đúng rồi, đừng quên lời tôi nói!" "Cẩn thận Nhị Kinh!" Hai người nói chuyện vắn tắt vài câu, sau đó Ngô Nhị Bách liền đi triệu tập những người khác để họp bàn kế hoạch hành động tiếp theo.

Tô Cảnh thì không đi theo, dẫn hai cô gái ra ngoài thôn.

Ngô Nhị Bách đã sắp xếp người liên hệ với chính quyền địa phương.

Để tiến hành cứu chữa cho người dân ở thôn Ách Ba.

Lúc này từng tốp y bác sĩ mặc áo blouse trắng đang khiêng thương binh đi ngang qua Tô Cảnh và hai cô gái.

Đi ra ngoài thôn.

Liền nhìn thấy Trần Thiên đang mặc áo blouse trắng, cầm đồ chơi trêu chọc mấy đứa trẻ trong thôn.

Sau chuyện lần này, Thần Bà và dân làng sau khi bàn bạc, đã quyết định bãi bỏ tập tục khoan tai nghe sấm.

Mặc dù đã kéo dài ngàn năm, hơn nữa còn có thể có được năng lực sóng âm.

Nhưng dù sao cũng sẽ mất đi quyền nói chuyện.

Bọn họ cũng không muốn thế hệ sau lại đi vào vết xe đổ. …… "Thiên nhi!" "Ôi!

Tô gia!

Ngài bận xong rồi sao?" "Ừm!

Thằng nhóc mày gom hết số tiền kiếm được, có thấy xót không?" Tô Cảnh vỗ vỗ vai Trần Thiên cười nói.

Để cứu giúp những người dân này, thằng nhóc này có thể nói đã quyên góp hết gia sản của mình.

"Cảm giác xót thì không có, nhưng lại có chút cảm xúc khác!" "Làm người tốt cảm giác thật tuyệt!" Trần Thiên cảm thấy mình dường như linh hồn đã thăng hoa vậy.

"Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa!" "Hạt Tử đi đâu rồi?" "Hắc hắc!" "Cha nuôi hắn đi điều động vật tư rồi, còn chưa về, ngài tìm hắn có việc gì sao?" Trần Thiên gãi gãi đầu, không lải nhải nữa, lên tiếng hỏi.

"Cũng không có chuyện gì lớn, chủ yếu là tìm mày!" "Tìm tôi?" Trần Thiên ngây người, rồi nói thẳng.

"Tô gia, có việc gì ngài cứ nói thẳng là được!" Gật đầu, Tô Cảnh cũng không nói gì thêm, quay đầu nhìn Tô Nguyệt đang lau chùi chiếc xe yêu quý của mình ở không xa.

"Tôi muốn đưa con bé Tô Nguyệt đi!" "Cái này…" Trần Thiên

nhìn Tô Nguyệt, có chút bối rối.

"Nó không phải người dưới trướng mày sao, cho nên muốn hỏi ý kiến mày." "Con bé này rất vừa mắt, tôi định đưa về chăm sóc bồi dưỡng thật tốt." "Dưới trướng mày toàn là đám đàn ông thô lỗ, con bé nhỏ tuổi đi theo mày cũng không thích hợp." "Hơn nữa nếu nó đi theo tôi, tôi còn có thể chữa khỏi cổ họng cho nó!" Nghe Tô Cảnh giải thích, Trần Thiên mới thở dài.

"Tô gia, nếu con bé Tô Nguyệt này có thể làm việc dưới trướng ngài, cũng là phúc phận của nó." "Nhưng, tôi tuy là ông chủ của nó, nhưng cũng không có quyền thay nó quyết định!" "Cuối cùng có đi theo ngài hay không, vẫn phải xem ý muốn của chính nó!" "Nếu nó muốn đi cùng ngài, tôi tuyệt đối không cản!" "Tôi sẽ gọi nó qua đây ngay!" Nói rồi, Trần Thiên liền đi về phía con bé đó.

Rồi dẫn nó đến trước mặt Tô Cảnh.

"Con bé, cụ thể thì để Tô gia tự nói với con đi!" "Cá nhân chú hy vọng, con có thể đi theo Tô gia." "Chỉ xem con có nắm bắt được cơ hội này không thôi!" Tô Nguyệt gật đầu, có chút bối rối nhìn Tô Cảnh.

"Con bé này, vừa mắt tôi!" "Hơn nữa rất có tiềm năng!" "Sau này có muốn giúp tôi làm việc không?" "Tôi có thể chữa khỏi cổ họng cho con!" Xoa xoa đầu con bé đó, Tô Cảnh nhẹ giọng nói.

"Thật… thật sự có thể chữa khỏi cổ họng cho cháu sao?" Vừa nghe có thể chữa khỏi cổ họng cho mình, Tô Nguyệt lập tức có chút kích động.

Dù sao, nguyện vọng lớn nhất của nó chính là có thể mở miệng nói chuyện.

Những năm qua làm việc dưới trướng Trần Thiên, số tiền kiếm được đều dành dụm lại, chỉ hy vọng có một ngày có thể phẫu thuật

phục hồi cổ họng cho mình.

Chỉ là dù có tiết kiệm hết mức, nhưng số tiền dành dụm được cũng chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Bây giờ nghe Tô Cảnh nói có thể chữa khỏi cổ họng cho mình, làm sao có thể không kích động?

Hiểu được ý nghĩa ngôn ngữ ký hiệu của nó, Tô Cảnh cười gật đầu.

"Đương nhiên!" "Vậy cháu đồng ý!" Được sự khẳng định của Tô Cảnh, con bé đó vội vàng đồng ý.

Nhưng sau khi đồng ý, lại rụt rè nhìn Tô Cảnh dùng ngôn ngữ ký hiệu nói.

"Chỉ là… giúp ngài làm việc, cháu sợ năng lực của mình không đủ!" "Không ai vừa bắt đầu đã có năng lực độc lập." "Làm việc dưới trướng tôi, không sợ con bé không biết, chỉ sợ con bé không học!" "Yên tâm đi, sẽ có rất nhiều chị gái dạy con bé!" Tô Cảnh vỗ vỗ vai nó, nhàn nhạt nói.

Chỗ đi của con bé này, Tô Cảnh trong lòng đã có sắp xếp.

Trần Văn Cẩm bên kia đã tiếp quản Trần gia, hai năm nay cũng bắt đầu phát triển theo mô hình của Hoắc gia.

Những cô gái nhỏ được sưu tầm từ khắp nơi trên thế giới, đều được bí mật sắp xếp vào căn cứ của Trần gia để huấn luyện.

Vừa hay có thể ném nó cho Trần Văn Cẩm, sau này trưởng thành rồi, hoàn toàn có thể trở thành phó thủ của cô ta.

"Được!" Tô Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, rồi xin lỗi nhìn Trần Thiên.

"Xin lỗi, ông chủ!" "Không sao đâu, con bé, sau này hãy giúp Tô

gia làm việc thật tốt, tiền đồ không thể hạn lượng!" "Chú hy vọng, lần sau gặp mặt, con đã có thể không cần dùng ngôn ngữ ký hiệu để giao tiếp với chú rồi." Trần Thiên vô tư vẫy tay, cười ha ha nói một câu.

"Tiểu Nguyệt, về thu dọn đồ đạc đi!" "Ngày mai chúng ta phải rời đi rồi!" "Sau khi về, tôi sẽ sắp xếp người chữa trị cổ họng cho con bé trước!" Sau khi cho con bé đó về thu dọn đồ đạc.

Tô Cảnh quay đầu nhìn Trần Thiên.

"Thiên nhi, vậy con bé này tôi sẽ đưa đi nhé!" "Tô gia, con bé này số khổ, ngàn vạn lần phải đối xử tốt với nó!" "Yên tâm đi, tôi sẽ đối xử tốt với con bé này!" …… Sau khi nói chuyện với Trần Thiên vài câu nữa, Tô Cảnh liền dẫn hai cô gái đi về phía xa.

Rồi nhìn thấy Sở Sở đang cầm máy ảnh quay video các nhân viên y tế cứu hộ những người dân này.

Cô gái này cũng nhìn thấy Tô Cảnh, vội vàng chạy tới.

"Em sao lại qua đây?" Cười hì hì lắc đầu, Sở Sở dùng ngôn ngữ ký hiệu giải thích với Tô Cảnh.

"Quay một số video, tiện thể đến tìm anh!" "Anh bận xong rồi sao?" Gật đầu, Tô Cảnh cười nói.

"Ừm!

Mọi việc tạm thời đã kết thúc!" "Ngày mai sẽ chuẩn bị về nước, xem ra lời trước đó nói thật đúng." "Xem ra em thật sự phải đi cùng anh rồi!" "Ngày mai đi sao?" "Vậy em sẽ bảo Thác Ni đưa anh trai em qua đây!" Thấy có thể cùng Tô Cảnh về nước, Sở Sở lập tức mặt đầy hân hoan, rồi lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thác Ni.

Dẫn Sở Sở đi dạo quanh làng, giúp cô bé quay thêm một số tư liệu làm phim tài liệu.

Sau khi Tô Nguyệt và anh trai của Sở Sở đến, lại sắp xếp chỗ ở cho họ.

Mọi thứ nhanh chóng đã được chuẩn bị xong xuôi.Ngày hôm sau, trời mưa phùn lất phất.

Ba chiếc xe tải đậu bên ngoài làng Ách Ba.

Sau đó, sáu người đàn ông bí ẩn mặc áo mưa đen, không nhìn rõ mặt, bước xuống xe.

Một trong số họ dường như là người dẫn đầu, lấy ra một cuốn sổ từ trong ngực, đi đến bên cạnh Ngô Nhị Bách đang che ô đứng bên đường, cung kính đưa qua.Bên trong làng Ách Ba, từng tốp người của Ngô Nhị Bách đang vận chuyển những chiếc rương gỗ lên xe tải.

Sáu người áo đen này chính là thành viên của Thập Nhất Thương.Để thực hiện hành động lần này, Ngô Nhị Bách đã đàm phán với chính phủ, nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ, hy vọng qua đó có thể tìm thấy Thành Lôi.

Một số cổ vật được đưa ra từ sông ngầm đã bị chính phủ thu giữ phần lớn, nhưng cũng có một phần nhỏ được Ngô Nhị Bách giữ lại, dự định nghiên cứu sau này.Để đảm bảo an toàn cho lô hàng này, nên ông đã liên hệ với Thập Nhất Thương.

Dù sao thì, về mặt này, họ là những người chuyên nghiệp!Không xa đó, dưới mái hiên, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng cạnh nhau.

Sau một đêm nghỉ ngơi, cơ thể cậu ta đã hồi phục không ít, ít nhất là có thể đi lại tùy ý.

Ở trong nhà cậu ta cũng không chịu ngồi yên, nên liền đi ra ngoài xem với Bàn Tử.Ngô Tà lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi, xé bao bì rút ra một điếu.

Vừa định châm lửa thì bị Vương Bàn Tử giật lấy, ngậm vào

miệng mình, châm lửa hít một hơi đầy sảng khoái."Thiên Chân, với cái cơ thể yếu ớt của cậu, đừng hòng hút thuốc!

Nếu không sớm muộn gì cũng toi đời!"Ngô Tà bất lực cười, nhét cả bao thuốc vào túi Bàn Tử."Được được được, tất cả cho Ngài!"Hút được hai hơi, Vương Bàn Tử liền tùy tiện búng tàn thuốc đi, nhìn ba chiếc xe tải cùng mấy thành viên Thập Nhất Thương ở phía xa, cảm thán nói."Cái công ty logistics này trông cũng ngầu phết nhỉ!""Đây là xe của Thập Nhất Thương!""Thập Nhất Thương?" Vương Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn Ngô Tà."Cậu không biết à?"Thấy Ngô Tà vẻ mặt ngạc nhiên, Vương Bàn Tử ấp úng nói: "Biết!

Sao mà không biết?

Thập Nhất Thương... không phải là mười một anh em cùng nhau khuân vác à?""Ngài cứ nói dóc đi!"Ngô Tà đã hoàn toàn hết cách với Vương Bàn Tử, liếc mắt khinh bỉ rồi giải thích: "Nghe nói Thập Nhất Thương này có lịch sử hơn trăm năm rồi!

Không ai biết vị trí cụ thể của nó ở đâu.

Kể cả thân phận của những người quản lý này cũng không ai rõ, phần lớn đều được Thập Nhất Thương bồi dưỡng từ nhỏ!

Bất kể là hàng hóa gì, đều có thể gửi ở Thập Nhất Thương.

Ngay cả sau trăm năm, chỉ cần có phiếu gửi nguyên vẹn, vẫn có thể lấy đồ ra từ Thập Nhất Thương!""Không đúng!

Thế thì không nên gọi là Thập Nhất Thương!" Vương Bàn Tử tặc lưỡi, nghiêm túc nói."Thế thì nên gọi là gì?""Nên gọi là Siêu Cấp Bách Niên Vũ Trụ Thập Nhất Thương!"Thấy cái tên này lại bắt đầu giở trò, Ngô Tà không nhịn được bật cười."Đừng có bỡn cợt nữa, phải rồi Bàn Tử, đồ đạc thu dọn xong chưa?

Tô gia bảo hôm nay đưa chúng ta về, lát nữa đừng có không

kịp!""Ngài còn không yên tâm về tôi sao?

Tối qua tôi đã dọn xong hết rồi!"Vương Bàn Tử nói xong, nhìn quanh một lượt, rồi lại khó hiểu nói: "Thiên Chân, cậu có thấy Tô gia đâu không?

Anh ấy bảo hôm nay đưa chúng ta về, mà chẳng thấy bóng người đâu cả?"Ngô Tà hai tay giang ra."Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết!

Ngài quản Tô gia đi đâu làm gì, đợi lúc đi chắc chắn sẽ đến tìm chúng ta thôi!""Cũng phải!" Vương Bàn Tử gật đầu, cũng không để ý.Thế nhưng lúc này Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tô Cảnh xuất hiện ở phía xa.

Phía sau còn có hai người làm công, khiêng một chiếc rương gỗ lớn dài tới hai mét."Bàn Tử, Ngài xem!"Đẩy đẩy cánh tay Vương Bàn Tử, Ngô Tà ra hiệu về phía đó."Ối!

Trong cái rương lớn kia của Tô gia đựng bảo bối gì thế?"Thấy chiếc rương gỗ lớn hơn gấp đôi những chiếc rương khác, Vương Bàn Tử đầy tò mò."Chờ lát nữa hỏi thử xem!"Trong lúc hai người nói chuyện, Tô Cảnh đã dẫn người đi đến chỗ Ngô Nhị Bách.

Sau đó, thành viên Thập Nhất Thương dẫn đầu liền đưa cuốn sổ vừa lấy từ tay Ngô Nhị Bách cho Tô Cảnh.Vừa điền thông tin, Tô Cảnh vừa nói: "Xác nhận là có thể vận chuyển hàng sống chứ!""Tô tiên sinh cứ yên tâm, tôn chỉ của Thập Nhất Thương là chỉ cần có tiền, có thể lưu trữ bất cứ thứ gì!"Gật đầu, Tô Cảnh đưa cuốn sổ đã điền xong.

Chương 377

Ra hiệu cho hai người làm công bên cạnh."Đưa đồ lên xe!"Đợi khi họ đã chất hàng lên xe, Tô Cảnh mới nói với người quản lý Thập Nhất Thương kia."Trong ba ngày, phải vận chuyển hàng của tôi về nước!

Ba ngày sau tôi sẽ liên hệ với Thập Nhất Thương để lấy hàng!"Những thành viên Thập Nhất Thương này đương nhiên đồng ý ngay lập tức, dù sao thì cái giá Tô Cảnh đưa ra, họ hoàn toàn không thể từ chối.Chủ yếu là không gian hệ thống của Tô Cảnh không thể chứa hàng sống.

Trong chiếc rương này đựng chính là tên lính đánh thuê trước đó đã bị phẫu thuật Thính Lôi đục lỗ.

Vừa hay Ngô Nhị Bách liên hệ với Thập Nhất Thương, nên anh cũng tiện thể gửi về luôn, đỡ phải phiền phức.Sau khi xe tải rời đi, Tô Cảnh châm một điếu thuốc, hỏi Ngô Nhị Bách với giọng điệu thờ ơ: "Nhị gia, đồ đạc đã được thu dọn ra hết chưa?""Ừm!

Phần lớn số hàng này đã bị chính phủ lấy đi, chúng ta chỉ giữ lại một phần nhỏ để nghiên cứu!

Tạm thời cứ để ở Thập Nhất Thương đã, đợi khi tìm được Thành Lôi rồi, hãy tiến hành nghiên cứu khác!"Ngô Nhị Bách gật đầu, sau đó lấy ra một tờ giấy từ trong túi."Phải rồi, Tô gia, tôi đã sắp xếp xong xuôi!

Hôm nay các Ngài ngồi xe buýt qua biên giới, sau đó liên hệ với người này, anh ta sẽ sắp xếp giúp các Ngài về nước!""Được!"Tiếp nhận tờ giấy, ghi nhớ số điện thoại trên đó, Tô Cảnh liền tiện tay hủy bỏ tờ giấy.Sau khi nói chuyện thêm vài câu với Ngô Nhị Bách, Tô

Cảnh liền quay đầu đi về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở phía xa."Tô gia, cái rương lớn thế kia, đựng bảo bối gì thế?"Vừa đến nơi, Vương Bàn Tử liền nháy mắt ra hiệu hỏi.Tô Cảnh vỗ vai Vương Bàn Tử, cười tủm tỉm nói: "Đựng tên lính đánh thuê lúc trước đấy, nếu Ngài ghen tỵ thì nhân lúc họ chưa đi xa, tôi có thể cho Ngài trải nghiệm cảm giác bị coi như hàng hóa mà vận chuyển về nước!""Ách… thôi thôi… Tôi không có phúc hưởng thụ đâu!" Vương Bàn Tử rụt rè, vội vàng lắc đầu nói."Thôi được rồi, về chuẩn bị một chút đi, lát nữa tập hợp ở cửa làng!

Chút nữa xe buýt sẽ đến, chúng ta phải đi rồi!""Vâng ạ!"Hai người gật đầu, sau đó cùng nhau rời đi thu dọn đồ đạc.Khoảng nửa giờ sau, một chiếc xe buýt cũ nát đậu ở cửa làng."Các em lên trước đi!"Nghe Tô Cảnh nói vậy, hai cô gái liền đi lên xe trước.

Thác Ni cũng dìu Sở Phong đang đi tập tễnh lên xe.

Ngô Tà và Bàn Tử thì giúp khiêng thiết bị của Sở Phong và những người khác vào cốp xe.Tô Cảnh không vội, đi đến bên cạnh Ngô Nhị Bách đang tiễn mọi người."Nhị gia, đừng quên những gì tôi đã nói.

Nếu có nguy hiểm, nhất định phải thông báo cho tôi kịp thời!"Gật đầu, Ngô Nhị Bách thờ ơ nói: "Yên tâm đi, Tô gia!

Tôi đã liên hệ bên ngoài, mua một lô thiết bị mới!

Đợi thiết bị đến, chúng ta sẽ chuẩn bị xuống sông ngầm, hơn nữa có Tiểu Ca và Hắc Tử ở đó, tai của Lưu Tang cũng có thể giúp chúng ta thăm dò đường đi, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu!""Nếu đã như vậy, vậy thì chúc Nhị gia thuận buồm xuôi gió!" Tô Cảnh khẽ cười nói, sau đó chào tạm biệt Ngô Nhị Bách, dẫn theo Huyền Nữ và Tam Diệp lên xe.Xe buýt đã được Ngô Nhị Bách bao trọn, nên cũng khá rộng rãi.

Đợi Ngô Tà và Vương Bàn Tử lên xe, tài xế mới từ từ khởi động

xe, chạy về phía biên giới."Đi một vòng lớn, đồ tốt thì đều bị Nhị thúc của cậu thu hết rồi.

Tiểu Ca thì bị kẹt lại, cậu lại ốm nặng, Ngài nói xem chúng ta làm vậy để làm gì?" Vương Bàn Tử cầm cốc nước kỷ tử, thở dài nói.Ngô Tà đang xem nhật ký điều tra của Ngô Nhị Bách những năm qua, không trả lời cậu ta.Nhìn Ngô Tà, Vương Bàn Tử đưa cốc nước qua khoảng trống."Đừng có đọc sách trên xe, dễ say xe lắm biết không?

Cái cơ thể yếu ớt của cậu chịu không nổi đâu!

Người đến tuổi trung niên thì phải uống nước kỷ tử này!""Ngài tự giữ mà bồi bổ đi!" Ngô Tà nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh đang đùa giỡn với Tô Nguyệt."Tô gia, tôi vừa phát hiện, trong nhật ký của Nhị thúc tôi, có một suy đoán rất thú vị.""Ồ?" Tô Cảnh đưa tay xoa mái tóc của Tô Nguyệt, sau đó nhìn Ngô Tà cười nói: "Suy đoán gì?""Trong nhật ký nói, lý do mà nhiều người đổ xô đến Thành Lôi là vì Thành Lôi có thể bù đắp mọi tiếc nuối!

Ngài thấy là thật hay giả?" Ngô Tà thăm dò hỏi.Tô Cảnh giải thích: "Nếu Thành Lôi thật sự có thể bù đắp mọi tiếc nuối, thì nguồn gốc này nhất định là từ thần khí của Nam Hải Vương.

Tương truyền thần khí này có thể thực hiện mọi điều ước, nhưng tôi thấy nói hơi khoa trương.

Tuy nhiên, thứ này dù sao cũng không phải phàm vật, nếu không vượt quá phạm vi năng lực của nó, có lẽ thật sự có thể bù đắp tiếc nuối của cậu cũng không chừng!

Sao vậy, cảm thấy cuộc đời có gì tiếc nuối à?""Tiếc nuối của tôi chính là Tam thúc tôi!

Tuy nhiên, vẫn không thể đặt tất cả hy vọng vào Thành Lôi, hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn!

Nếu như vậy, dù đến chết mà vẫn không tìm thấy, thì tôi cũng không hổ thẹn với lương tâm!"Dựa vào cửa sổ, nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài, Ngô Tà có chút cảm thán: "Chỉ khi trên đường, mới có thể chiêm ngưỡng phong cảnh khác biệt!""Thiên Chân, cậu lúc nào lại có tư tưởng giác ngộ thế này rồi!" Bàn Tử cười trêu chọc, sau đó tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại."Có thể bù đắp mọi tiếc nuối!

Mọi tiếc nuối, nghe có vẻ huyền bí thật!

Béo này có tiếc nuối gì đây nhỉ?

Chẳng lẽ đến Thành Lôi Béo này sẽ gầy đi sao?

Mà nói thật Tô gia, Ngài có tiếc nuối gì không?""Tôi á?" Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh chìm vào suy tư. "Không có gì tiếc nuối!

Cuộc đời này sống rất thấu đáo, cũng coi như nhân sinh viên mãn!"Lời của Tô Cảnh khiến mọi người có mặt đều có chút ngưỡng mộ."Cũng phải, Tô gia sống tiêu sái hơn chúng tôi nhiều!

Gia tài vạn quán, lại còn có nhiều chị dâu như vậy nguyện ý vì Ngài mà lo lắng bận rộn!

Cuộc đời này của tôi, nếu có thể tiêu sái như Tô gia, thì đúng là nhân sinh viên mãn!" Vương Bàn Tử nói với vẻ ngưỡng mộ."Yên tâm, Ngài không có cơ hội đâu!" Ngô Tà vỗ vai Bàn Tử, mỗi câu đều như cứa vào tim."Đừng ngưỡng mộ, biết đâu mùa xuân của Ngài cũng sắp đến rồi thì sao?" Tô Cảnh nghĩ đến Phiêu Phiêu, cười tủm tỉm nói.Dù sao đó cũng là nữ thần thời trẻ của Bàn Tử mà.Không biết vĩ nhân nào đã từng nói một câu.

Dù nơi đó đã biến thành hố đen, nhưng anh ta vẫn hướng về!

Bàn Tử và vị vĩ nhân này cũng chẳng khác là bao.

Nhưng vì cậu ta thích, nên mình chỉ có thể chúc phúc thôi.Nói

xong, Vương Bàn Tử nháy mắt ra hiệu, rồi quay sang nói chuyện với Ngô Tà.Thế nhưng lúc này, Sở Sở lại giận dỗi đánh Tô Cảnh một cái.Quay đầu nhìn cô gái này.

Chỉ thấy cô bé đầy vẻ tức giận, dùng thủ ngữ ra hiệu cho Tô Cảnh."Cái tên Béo chết bầm vừa nãy nói 'chị dâu' là có ý gì??

Rất nhiều à?""Ý nghĩa theo mặt chữ!" Tô Cảnh cũng không giải thích nhiều.Sở Sở: "....."Vốn dĩ thấy Tô Cảnh đường đường chính chính như vậy, định mắng anh vài câu.

Nhưng nghĩ lại, cô bé lại thấy mình không có tư cách gì.

Chỉ có thể ở một bên hờn dỗi.Thấy vẻ mặt cô bé như vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

Cô bé này, thật sự không giấu được cảm xúc.Nhưng Tô Cảnh cũng không giải thích thêm với cô bé, không cần phải nói nhiều.

Dù sao kết quả cuối cùng cũng đều như nhau.Ba ngày sau.Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã chia tay Tô Cảnh và mọi người ở biên giới để trở về Ngô Sơn Cư, còn những người khác được Tô Cảnh đưa đến Kinh đô; tại khu vực VIP của sân bay quốc tế, khi Tô Cảnh dẫn Huyền Nữ và những người khác bước ra, Sở Phong được Thác Ni dìu đi bên cạnh, lảm nhảm: "Tô gia, bệnh của em gái tôi thuộc loại bẩm sinh mất tiếng, trước đây cũng đã đi không ít bệnh viện lớn rồi, họ đều nói là vấn đề về dây thanh quản, không có giải pháp tốt." Vị bác sĩ bên Ngài..."Sở Phong nói rồi lại thôi, người sáng mắt đều có thể hiểu ý anh ta là gì.Sở Sở thấy vậy, vội vàng véo anh trai một cái, bắt anh ta im miệng.Tô Cảnh liếc nhìn anh ta, thờ ơ nói: "Tôi biết ý Ngài là gì, yên tâm, tôi còn chưa đến mức lừa gạt các Ngài đâu!

Vị bác sĩ này đáng tin cậy hơn nhiều so với những vị bác sĩ gọi là 'lớn' ở các bệnh viện lớn kia!""Thế thì tốt!

Thế thì tốt!" Nghe lời đảm bảo của Tô Cảnh, Sở Phong cười toe toét gật đầu.Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã đi ra khỏi lối đi sân bay.

Sau đó Tô Cảnh liền nhìn thấy Hoắc Hủ đang đợi bên ngoài."Cô gia!"Hoắc Hủ bước lên, cung kính gọi một tiếng."Ừm!

Đi thôi, về nhà trước!"Gật đầu, Tô Cảnh liền dẫn mọi người ra khỏi sân bay.

Sau đó liền nhìn thấy một hàng Rolls-Royce màu đen đậu bên ngoài."Đây là Rolls-Royce đúng không, em gái, em nhìn thấy chưa?

Anh nói cho em biết, từ hôm nay trở đi, anh chỉ nhận Tô gia làm em rể, em tự liệu mà làm đi!" Sở Phong có chút phấn khích, hạ giọng nói.Đối với phản ứng của ông anh mình, Sở Sở đã không còn sức để phàn nàn.Đứng bên cạnh chiếc xe đầu tiên, Tô Cảnh nhìn mọi người, sau đó phân công."Huyền Nữ, Tam Diệp, hai em đi với anh!

Mấy người còn lại, đưa họ đến Tân Nguyệt Quán!""Vâng!"Tô Cảnh nói với mấy gia phó nhà họ Hoắc, sau đó lại giải thích với Sở Sở và những người khác."Anh còn có việc, các em đến Tân Nguyệt Quán sẽ có người sắp xếp cho các em!

Hôm nay cứ ở đó nghỉ ngơi một ngày, ngày mai anh sẽ đưa bác sĩ đến!""Được!" Sở Sở nắm tay Tô Nguyệt, gật đầu, sau đó được gia phó nhà họ Hoắc dẫn lên xe, trực tiếp đi đến Tân Nguyệt Quán.Đợi họ đi, Tô Cảnh và vài người cũng lên xe, đi về phía nhà. "Tiểu Hủ, A Ninh và Văn Cẩm có ở nhà không?""Có ạ!

Biết Cô gia hôm nay về, các chị đều không đến công ty!"Gật đầu, Tô Cảnh nhìn Tam Diệp."Tam Diệp, lát nữa em và A Ninh gặp mặt trước nhé!""Được!"Cô gái này vừa nghe tin sắp được gặp A Ninh, lúc này trong mắt không giấu được vẻ kích động.Biết tâm trạng của cô gái này, Tô Cảnh cũng không nói gì nhiều.Hoắc Hủ thì thỉnh thoảng

liếc nhìn Tam Diệp qua gương chiếu hậu, trong mắt đầy vẻ tò mò.Tô Cảnh thì gọi điện cho A Thấu, liên hệ với cô bé này.Tình trạng bệnh của hai cô gái, dù sao cũng là khuyết tật bẩm sinh, nếu để thợ sửa cơ thể đến thì không có tác dụng gì.

Nhưng cô bé này rất chuyên nghiệp, sau khi là bác sĩ y khoa, còn có nghiên cứu rất sâu về đông y.Trong nguyên tác, chính cô bé đã chữa khỏi cho Sở Sở.

Vì vậy, lần này Tô Cảnh cũng chuẩn bị để cô bé đến, khi về đã liên hệ với cô bé này, lúc này cô bé chắc đã đến Kinh đô.Rất nhanh Tô Cảnh đã gọi được điện thoại cho cô bé, nói chuyện đơn giản vài câu, dặn cô bé chuẩn bị trước.

Đợi đến ngày mai, sẽ đưa Tô Nguyệt và Sở Sở đến chỗ cô bé để điều trị.

Hôm nay thì thôi, dù sao cũng đã đi vắng lâu như vậy, các cô gái ở nhà phải an ủi an ủi trước đã.

Huống chi, cảnh Tam Diệp và A Ninh nhận chị em quy mô lớn, Tô Cảnh sao có thể bỏ lỡ.Trong biệt thự lớn của Tô gia.Mấy người xuống xe ở cửa.

Hoắc Hủ thì lái xe vào gara ngầm.Tô Cảnh vừa định vào cửa, nhưng bị Tam Diệp túm lấy cánh tay.

Mím môi, Tam Diệp nhìn vào biệt thự, ánh mắt phức tạp, có cảm giác gần hương tình khiếp. "Khoan đã, Boss!"Tô Cảnh sững sờ một lát, nhìn cô bé cười."Sao vậy?

Đã đến cửa rồi, lẽ nào lại không muốn vào nữa?!

A Ninh đang đợi em đấy!""Không... không phải!

Em có chút hồi hộp...

Đã tìm kiếm bao nhiêu năm, hôm nay đột nhiên lại sắp gặp được, luôn có một cảm giác không chân thật!"Lắc đầu, Tam Diệp rụt rè nói."Không chân thật?

Em nghĩ nhiều rồi!

Nếu em thật sự có một người em gái song sinh, thì người đó khả năng lớn nhất chính là A Ninh!

Em cứ gặp mặt cô bé trước, sau đó đi bệnh viện kiểm tra.

Dù sao thì, đợi kết quả kiểm tra ra là biết ngay!"Tam Diệp im lặng một lúc, sau đó dùng sức gật đầu.

Được Tô Cảnh kéo tay bước vào biệt thự.Đi qua hành lang dài, băng qua một hồ nước nhân tạo.

Mới đi đến cửa chính của tòa nhà chính.Sau khi Tam Diệp được Tô Cảnh dẫn vào, nhìn thấy tình hình bên trong, cô bé liền sững sờ.Chết tiệt, cả căn phòng toàn là phụ nữ!

Hơn nữa, ai cũng đầy hứng thú đánh giá mình, điều này khiến lòng Tam Diệp thắt lại.Nhưng Tô Cảnh không để ý đến phản ứng của cô bé, đi qua từng người hôn một cái, sau đó như ông chủ ngồi giữa Hoắc Linh và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong lòng còn ôm cả Tiểu Tuyết.Sự tương tác giữa Tô Cảnh và các cô gái khiến Tam Diệp có chút ngây người."Đây là chị gái của A Ninh sao?

Đúng là khắc ra từ một khuôn!" Tinh Tuyệt Nữ Vương đánh giá Tam Diệp, thờ ơ nói."Cũng chưa chắc, Tiểu Viện và Thẩm Quỳnh còn giống nhau y đúc đấy thôi?

Chẳng phải cũng không có quan hệ huyết thống sao?

Vẫn phải điều tra mới biết được!" Bên cạnh, Hoắc Hữu Tuyết

kẹp một điếu thuốc lá dành cho phụ nữ bằng ngón tay thon dài, vừa nhả khói vừa khẽ cười nói."Được rồi, các em đừng dọa người ta!

A Ninh đâu rồi?" Tô Cảnh giật lấy điếu thuốc Hoắc Hữu Tuyết đang kẹp, ngậm vào miệng, sau đó mới hỏi.Hoắc Hữu Tuyết bĩu môi, có chút oán trách về hành vi cướp đoạt của Tô Cảnh, chỉ lên đỉnh đầu."Trên lầu, chắc lát nữa sẽ xuống!"Lời vừa dứt, mọi người liền nghe thấy tiếng động ở cầu thang.A Ninh mặc chiếc áo ba lỗ đen, nhanh chóng chạy xuống.

Thấy Tô Cảnh, liền vội vàng chạy đến ôm cổ anh từ phía sau, hôn lên má anh một cái."Anh Cảnh ~ em nhớ anh!""Nhớ anh thì tối nói sau, anh đã đưa chị gái em về rồi đây!" Tô Cảnh xoa đầu A Ninh, cười nói.Nghe vậy, A Ninh mới chú ý đến Tam Diệp đang đứng cách đó không xa.

Sau đó liền bước đến."Giống, thật sự quá giống!

Chị Tam Diệp, không tính các video trước đó, hôm nay coi như chúng ta lần đầu gặp mặt, xin phép tự giới thiệu chính thức nhé!

Em là Tô Ninh!

Chương 378

Chị có thể gọi em là A Ninh!"Nhìn người phụ nữ giống hệt mình trước mặt, A Ninh cười vươn tay.

Nhưng trong lòng chắc chắn không bình tĩnh như vẻ mặt. "Tô Ninh à?" Tam Diệp lẩm bẩm, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Sau đó bước lên hai bước, ôm chầm lấy A Ninh."Xin lỗi!

A Ninh..."Phản ứng này của cô bé khiến A Ninh không ngờ tới.Thực ra nói thật, đối với người thân trước đây, A Ninh căn bản không có khái niệm gì.

Trong mắt cô bé, Tô Cảnh và các chị em gái chính là gia đình của mình.Nhưng đột nhiên xuất hiện một người chị ruột, nói không vui là giả.

Dù sao huyết thống vẫn hơn nước lã.Nhưng dù sao cũng cảm thấy có chút không quen.Bị Tam Diệp ôm, A Ninh sững sờ một lát, sau đó cũng vòng tay ôm lấy lưng cô bé.Tam Diệp đang trút bỏ cảm xúc của mình.Các cô gái khác đều im lặng.Mãi đến khi Tô Cảnh lên tiếng: "Chúng ta lên lầu trước đi, để hai cô bé ấy ở lại một mình một lát!"Nhường chỗ cho hai cô gái, Tô Cảnh dẫn những người khác lên phòng khách trên lầu.

Sau đó kể lại quá trình sự việc lần này cho các cô gái nghe.Nói xong, lại nhìn về phía Trần Văn Cẩm."Phải rồi, Văn Cẩm, em không phải luôn than phiền rằng dưới tay không có nhân sự nào đáng tin cậy sao?

Lần này anh đã mang về cho em một nhân tài đấy!

Nhưng tạm thời anh đã sắp xếp cô bé ở Tân Nguyệt Quán, cổ

họng của cô bé bẩm sinh bị mất tiếng, đợi anh nhờ bác sĩ chữa khỏi, thì sẽ giao cho em bồi dưỡng!

Đợi khi cô bé trưởng thành, em có thể sắp xếp Trần gia cho cô bé quản lý!""Thật sao?" Trần Văn Cẩm lập tức đầy vẻ kinh ngạc, hỏi."Thế còn giả ư?

Cô bé đó thật sự là một nhân tài đấy!

Em có thể đưa về bên cạnh mình trước, dạy dỗ cô bé một chút...""Được ~ Vậy chồng à, ngày mai em và anh cùng đến Tân Nguyệt Quán, xem trước nhé!"Gật đầu, Trần Văn Cẩm nắm tay Tô Cảnh nói."Ừm!"Yêu cầu nhỏ này của Trần Văn Cẩm, Tô Cảnh đương nhiên đồng ý.

Vốn dĩ Tô Nguyệt là để chuẩn bị cho cô bé, để cô bé xem trước cũng không có gì.Sau khi trò chuyện với các cô gái một lúc, A Ninh và Tam Diệp mới nắm tay nhau đi lên. "Anh Cảnh ~""Nói chuyện xong rồi à!" Thấy hai cô gái lên, Tô Cảnh cười."Vâng!

Anh Cảnh ~ Em và chị Tam Diệp chuẩn bị đi xét nghiệm huyết thống ngay bây giờ." A Ninh gật đầu, dù sao thì, vẫn phải xét nghiệm trước rồi mới tính.

Nếu hai người không có quan hệ huyết thống, thì A Ninh đương nhiên sẽ đối xử với cô bé theo một cách khác. "Được, Loan Loan, em đưa hai cô bé ấy đi cùng nhé!

Làm ra kết quả nhanh nhất có thể!" Tô Cảnh vẫy tay về phía Lương Loan bên cạnh, ra hiệu.Vẫn phải tìm người chuyên nghiệp. "Được, loại xét nghiệm này em có thể làm được!

A Ninh, em đưa cô bé ấy đi bệnh viện với em nhé!"Mặc dù muốn ở bên Tô Cảnh thêm một lúc, nhưng vì anh đã ra lệnh.

Nên mình cũng không thể từ chối.Đợi Lương Loan đưa hai cô gái

đi, Tô Cảnh lại nói chuyện với các cô gái một lúc.

Sau đó thì mỗi người đi làm việc của mình.Thế nên mới nói, con gái mà đông, thì phải tìm việc cho họ làm.

Cũng để cho mình được thanh tịnh.Về mặt này, Tô Cảnh làm rất tốt.

Thêm vào đó, các cô gái ai cũng có chí tiến thủ trong sự nghiệp, có thể dành ra nửa ngày đợi Tô Cảnh về nhà, đã là đủ rồi.Còn về chuyện kia ư?

Đều là vợ chồng già rồi, không cần vội vàng.

Tô đại quan nhân tự nhiên sẽ mưa móc đều khắp.Đợi các cô gái đều trở về công ty, Tô Cảnh cũng bắt đầu làm việc chính.Công chúa Ách Ba vẫn đang nằm trong quan tài thần mộc Côn Luân ở mật thất.

Đương nhiên phải đi xem tình hình thế nào.Dẫn theo Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mặc Ngọc, Tô Cảnh liền xuống lầu đi đến mật thất nơi đặt Công chúa Ách Ba.Và lúc này.Ở Đông Nam Á xa xôi.Ngô Nhị Bách vừa họp xong với mọi người, đi ra sân hít thở không khí, chầm chậm châm một điếu thuốc.Thiết bị những ngày qua đã lần lượt được vận chuyển đến đây.Nhưng con đường trong sông ngầm quanh co phức tạp, nguy hiểm rình rập, dù có thiết bị tốt hơn, Ngô Nhị Bách cũng không có nhiều tự tin.May mắn là ở đây có Lưu Tang, một cao thủ có thể Thính Lôi định huyệt.

Thông qua sóng âm có thể thăm dò tình hình trong phạm vi năm trăm mét xung quanh, điều này đã giảm bớt rất nhiều áp lực cho Ngô Nhị Bách.Cuộc họp vừa rồi là để nghiên cứu bản đồ do Lưu Tang vẽ, cũng như sắp xếp một số biện pháp ứng phó khi gặp tình huống bất ngờ.Nhả ra một hơi thuốc, Ngô Nhị Bách lấy điện thoại ra xem.

Tính toán thời gian, sau đó gọi một cuộc điện thoại."Alo, Tiểu

Bạch!"Ngô Nhị Bách gọi điện thoại xong, thờ ơ nói: "Tiểu Bạch, thời gian không còn sớm nữa!"Rất nhanh đối diện liền truyền đến một giọng nói kích động của một cô gái trẻ, nghe chừng tuổi không lớn.Ngô Nhị Bách sững sờ, ho khan một tiếng: "À thì, Tiểu Bạch, Tô gia tôi đến lúc đó sẽ thông báo!

Nhưng không phải bây giờ, ý tôi là, em có thể chuẩn bị thư thông báo tuyển dụng Thập Nhất Thương cho Ngô Tà!""À?" Giọng cô gái đối diện rõ ràng có chút thất vọng."Thôi được rồi, Nhị gia, chi bằng Ngài đẩy thông tin liên hệ của Tô gia cho em đi!

Việc còn lại không cần Ngài bận tâm nữa!""Cái này không được!

Không có sự cho phép của Tô gia, em đừng có mơ mộng nữa!

Thôi được rồi, em điền xong thư tuyển dụng trước đã, đợi tin của tôi nhé!

Chắc cũng chỉ hai ngày nữa thôi, Ngô Tà bên đó tôi còn phải sắp xếp một chút.

Em yên tâm, Tô gia chắc chắn sẽ đến!

Cái huy hiệu Phó quản lý bộ phận vận hành mà em đưa cho tôi, Tô gia đã nhận rồi!

Hai ngày nữa em nhanh chóng nhập thông tin thân phận của anh ấy vào hệ thống Thập Nhất Thương.

Nhớ phải ràng buộc các thành viên Thập Nhất Thương bên dưới, bao gồm cả các quản lý Thập Nhất Thương của các em!

Bất kể đó là người của thế lực nào, kể cả những người được cấp trên điều động xuống!

Nếu dám đối xử thờ ơ với Tô gia, tôi không dám đảm bảo Tô gia sẽ không tức giận hủy diệt Thập Nhất Thương đâu!" Ngô Nhị Bách

nói, rồi lại nhắc nhở thêm.Lời ông ta nói, không hề khoa trương chút nào.Thập Nhất Thương vốn được giao cho Ngô Nhị Bách quản lý, nhưng vẫn luôn phụ thuộc vào Bạch gia của Ngô gia.

Không có sự phân chia cụ thể giữa bộ phận vận hành và các bộ phận khác.Nhưng sau này lại phân hóa thành hai bộ phận, Bạch gia chỉ quản lý bộ phận vận hành.

Thuộc về hoàng thân quốc thích, không có thực quyền lớn, chỉ đóng vai trò giám sát.Đây chính là thủ đoạn của các đại lão cấp trên.Vì vậy Ngô Nhị Bách mới bỏ mặc những tranh đấu nội bộ trong Thập Nhất Thương, dù thực quyền dần bị phân chia, ông cũng không quá để tâm.

Dù sao... không thể chọc vào!Nhưng Tô Cảnh thì khác, người ta là Cô gia của Tân Nguyệt Quán.

Doãn gia từ sau Phật gia, đã xây dựng mối quan hệ mật thiết với quân đội.

Thật sự nghĩ Tân Nguyệt Quán chỉ là một quán ăn sao?Chưa nói đến Tân Nguyệt Quán, chỉ riêng năng lực của Tô Cảnh.

Ngô Nhị Bách không tin, Tô Cảnh và cấp trên không có bất kỳ mối liên hệ nào."Nhị gia, em biết rồi!

Có em ở đây, không ai dám thờ ơ với Tô gia...""Thế thì tốt!"Nghe lời đảm bảo chắc nịch của Tiểu Bạch, Ngô Nhị Bách mới gật đầu.

Dù sao đã nói đến mức này rồi, nói thêm cũng vô ích."Cứ chuẩn bị trước đã, đợi tin của tôi!"Cúp điện thoại, Ngô Nhị Bách lại gọi một cuộc khác."Bạch Xà, phong tỏa tiệm của Ngô Tà!"Chưa kể đến Ngô Nhị Bách bên này.Ở Ngô Châu xa xôi.Trong một biệt thự ở ngoại ô.Một cô gái trẻ xinh đẹp tóc ngắn như giả trai mặc đồ ngủ ở nhà, tức giận đấm vào một chiếc gối ôm."A a a!

Ngô Nhị Bách!

Tức chết mất!

Đưa thông tin liên hệ của Tô gia cho em thì làm sao chứ?"Cô gái này chính là Bạch Hạo Thiên của Bạch gia.

Quản lý bộ phận vận hành của Thập Nhất Thương.

Cũng là tân sinh viên năm nhất của Đại học Ngô Châu.Quản lý bộ phận vận hành, thuộc về truyền thừa gia tộc của Bạch gia, cơ bản đều được tuyển chọn từ các hậu duệ Bạch gia đến tuổi phù hợp trong thế hệ tiếp theo.Bạch gia tuy phụ thuộc vào Ngô gia, nhưng lại đông con cháu hơn Ngô gia.

Cả dòng chính và dòng phụ cộng lại, có hơn hai trăm người.Theo lời Ngô Nhị Bách, quản lý Thập Nhất Thương có thể tích phúc.

Vì vậy dân số Bạch gia cũng ngày càng lớn mạnh.Có thể nổi bật từ rất nhiều người đến tuổi phù hợp, trở thành quản lý, cũng đủ thấy năng lực của Tiểu Bạch.Sau khi trút giận một lát, bình tĩnh lại.

Bạch Hạo Thiên ngồi khoanh chân trên ghế sofa thất thần, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng lấy điện thoại ra tra cứu.Sau đó lập tức cười tươi rói, mắt híp lại."Nhị gia, Ngài đã không nói cho em biết, vậy thì em tự mình đi tìm!"Trên điện thoại, rõ ràng là một tờ phiếu gửi, vị trí người gửi ghi tên chính là Tô Cảnh.

Ngày gửi hàng, chính là ngày mai!Thập Nhất Thương có dịch vụ đến tận nơi nhận và giao hàng, một khi Tô Cảnh liên hệ để hàng được gửi về.

Vậy thì mình có thể đi cùng!Tiểu Bạch đã mong chờ được gặp Tô Cảnh, nếu có thể xin thêm một chữ ký thì tiện quá.Còn về Ngô Tà ư?

Đợi Ngô Nhị Bách gửi tin nhắn rồi tính!Ô mặt, Tiểu Bạch không biết đã tưởng tượng ra điều gì, mặt đỏ bừng.Thế nhưng lúc này, trên

điện thoại đột nhiên hiện lên một thông báo tin nhắn.Nghe thấy âm thanh này, cô bé mới hoàn hồn, sau đó lấy điện thoại ra xem.

Lập tức cau mày."Chuyên nghiệp thợ săn đầu người Vương Tuấn Nghĩa?"Ban đầu Bạch Hạo Thiên còn nghĩ là một số tư vấn của công ty săn đầu người, vô tình có được thông tin liên hệ của mình, nên đã từ chối ngay lập tức.

Nhưng không ngờ đối phương lại tiếp tục thêm bạn.Trên tin nhắn xác thực, thì lại là một câu nói khác."Muốn giúp Tô Cảnh không?"Thấy vậy, Bạch Hạo Thiên lập tức cau mày.Suy nghĩ một lát, liền chấp nhận lời mời kết bạn.

Sau đó đối phương liền gửi một tin nhắn thoại.Mở ra, trong điện thoại liền truyền ra một giọng nói già nua."Bạch Hạo Thiên, muốn giúp Tô Cảnh không?

Thập Nhất Thương có tất cả những gì anh ấy muốn biết, nếu em muốn giúp anh ấy, thì hãy để Ngô Tà trở thành thành viên của Thập Nhất Thương."Sau đó Vương Tuấn Nghĩa này lại liên tiếp gửi mấy tin nhắn, giải thích một chút.Mặc dù Tiểu Bạch nghe không hiểu gì, nhưng lại nắm bắt được một thông tin.

Nhiệm vụ này, muốn mình dùng thủ đoạn để đưa Ngô Tà vào Thập Nhất Thương!Mặc dù không biết anh ta là ai, nhưng Bạch Hạo Thiên cũng không phải kẻ ngốc.

Người này, rõ ràng có mục đích của anh ta.Trọng tâm đều nằm ở Ngô Tà, còn việc nói có thể giúp Tô Cảnh, tất cả đều là cái cớ anh ta dùng để thuyết phục mình.Hơn nữa người này, rất am hiểu về Thập Nhất Thương.Chỉ có điều anh ta dường như không biết, Ngô Nhị Bách đã sắp xếp chuyện Ngô Tà vào Thập Nhất Thương rồi.Tiểu Bạch không khỏi nâng cao cảnh giác, nhưng không hề xé toạc mặt nạ với anh ta.

Dù sao mục đích không xung đột với Ngô Nhị Bách.Suy nghĩ một lát, Tiểu Bạch quyết định điều tra thân phận của anh ta, trước tiên là thăm dò. "Được!

Em sẽ sắp xếp!

Anh rốt cuộc là ai?""Tôi là ai không quan trọng!

Đợi Ngô Tà điều tra đến cuối cùng, tự nhiên sẽ gặp tôi!

Thần tượng Tô Cảnh của em cũng có thể lấy được tất cả những gì anh ấy muốn, hà cớ gì không làm?"Tiểu Bạch: "....."Thấy không thể thăm dò được thông tin gì từ tên này, Tiểu Bạch cũng không lãng phí thời gian nữa.

Lại gọi điện thoại cho Ngô Nhị Bách."Tiểu Bạch?

Sao vậy?""Nhị gia, vừa nãy có một người tự xưng là thợ săn đầu người chuyên nghiệp Vương Tuấn Nghĩa, đã thêm bạn bè với em.""Anh ta nói với em rằng Tô gia đang thực hiện một kế hoạch vĩ đại, nếu muốn giúp anh ấy, thì hãy đưa Ngô Tà vào Thập Nhất Thương.

Còn nói Ngô Tà đã sắp chết rồi.

Người này Ngài có quen không?"Ngô Nhị Bách: "....."Xem ra còn có một nhóm người khác luôn theo dõi Ngô Tà!

Chẳng lẽ là thế lực bí ẩn Thính Lôi năm xưa?"Ngô Nhị Bách cau mày, thầm nghĩ.Im lặng một lúc, Ngô Nhị Bách mới tiếp tục nói."Tiểu Bạch, cứ đồng ý với anh ta đi, điều này không xung đột với mục đích của tôi.

Anh ta sau này nhất định sẽ liên hệ với Ngô Tà!

Chương 379

Chuyện này tôi sẽ thông báo cho Tô gia, em không cần quá để tâm!"Nói chuyện đơn giản vài câu, Ngô Nhị Bách liền cúp điện thoại.

Sau đó gọi cho Tô Cảnh."Alo...

Tô gia!

Thế lực Thính Lôi bí ẩn năm xưa, dường như đã xuất hiện..." Trong mật thất, Tô Cảnh cúp điện thoại, chìm vào suy tư.

Vương Tuấn Nghĩa, thợ săn chuyên nghiệp?

Nhớ lại ký ức về người này, hình như trong nguyên tác không hề nói rõ thân phận của y.

Không ngờ, người này lại nhắm vào Tiểu Bạch.

Vương Tuấn Nghĩa này, nếu không nhầm thì chắc hẳn vẫn đang sống sót ở Tử đương khu.

Nhưng y hẳn phải có con đường nào đó để giám sát thế giới bên ngoài, điều này cho thấy y tuyệt đối có không ít đồng bọn bên trong Thập Nhất Thương.

Mục đích của y là dẫn Ngô Tà vào Thập Nhất Thương điều tra, củng cố ý niệm của Ngô Tà về việc tìm kiếm Lôi Thành.

Nếu y và Ngô Nhị Bạch không có quan hệ, thì chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, y chính là hậu thủ mà Ngô Tam Tỉnh để lại.

Những năm qua y vẫn luôn chú ý đến Ngô Tà, bao gồm cả tin nhắn đầu tiên, cũng là do y ra tay.

Mục đích là để Ngô Tà tìm được Lôi Thành.

Thứ hai, giống như Ngô Nhị Bạch đã nói, rất có thể y là một trong số những Thính Lôi giả năm xưa.

Có lẽ là người may mắn sống sót sau khi gặp phải nguy hiểm lớn ở Lôi Thành.

Có thể Ngô Tam Tỉnh đã làm điều gì đó khiến y tin rằng chỉ có người nhà họ Ngô mới có thể tìm thấy bí mật của Lôi Thành.

Bởi vậy mới sắp đặt một cục diện nhằm vào Ngô Tà, thông qua thông tin của Ngô Tam Tỉnh, dẫn Ngô Tà tìm đến Lôi Thành, còn y thì ngồi hưởng lợi ngư ông.

Cá nhân Tô Cảnh thì nghiêng về suy đoán thứ hai hơn.

Tuy nhiên, bất kể thế nào, mục đích của Vương Tuấn Nghĩa này tạm thời không xung đột với mình, nên không cần quá bận tâm.

Kể cả y là người sống sót trong số các Thính Lôi giả năm xưa, cũng không thể gây uy hiếp lớn cho mình.

Dù sao thì mục đích của y là muốn dẫn dắt Ngô Tà tìm được Lôi Thành.

Muốn ngồi hưởng lợi ngư ông ư?

Còn phải xem y có bản lĩnh đó không đã!

Dẹp bỏ những suy nghĩ lan man, Tô Cảnh tạm thời không bận tâm đến chuyện của Vương Tuấn Nghĩa. …… "Tiểu Thiền, cô tiếp tục nói đi!" Lúc này, Tô Cảnh lại tập trung sự chú ý vào Ách Ba Công chúa đang nằm trong quan tài gỗ thần Côn Luân trước mặt.

"Vâng!" "Cô nương này vẫn chưa tỉnh lại là vì luồng năng lượng khổng lồ trong cơ thể cô ấy, chắc hẳn chính là Ai Cáo Cung Chủ mà phu quân nói." "Hiện tại cô ấy đang trong kỳ dung hợp.

Chỉ khi hoàn toàn thích nghi được với luồng sức mạnh này, cô ấy mới tỉnh lại!" "Theo tiến độ hiện tại, có lẽ cần khoảng hai tháng!" Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương giải thích xong, Tô Cảnh mới gật đầu.

"Hai tháng, cũng không quá lâu!" "Vậy hai tháng này, cô hãy giúp ta trông chừng cẩn thận nhé!" "Quan trọng nhất là đừng để cô ấy mất kiểm soát, với sức mạnh của cô ấy, chỉ có cô và Mặc Ngọc mới có thể ngăn cản được!" Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mặc Ngọc gật đầu, Tô Cảnh đã phân phó thì hai cô gái đương nhiên sẽ làm theo.

Hơn nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng cực kỳ hứng thú với luồng sức mạnh Ai Cáo Cung Chủ trong cơ thể cô ấy.

Hình như có mối liên hệ nào đó với Quỷ Động.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong khoảng thời gian này vẫn luôn nhắc đến việc phân tích năng lượng trong cơ thể Ách Ba Công chúa.

Có lẽ có thể thông qua đó tìm ra tọa độ không gian tồn tại của chủng dị tộc ngoài không gian Ai Cáo Cung Chủ này.

Sau đó dùng Hư Không Chi Nhãn để đến không gian mà dị tộc đang ở.

Đối với điều này, Tô Cảnh đương nhiên cực kỳ ủng hộ.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, anh có thể diệt trừ tộc này, thu hoạch một thế giới thuộc về riêng mình. …… Kiểm tra xong tình hình của Ách Ba Công chúa, Tô Cảnh liền ra khỏi mật thất đến căn cứ một chuyến.

Đánh cho Đại Tư Tế biến thành Ngưu Đầu Nhân nửa thân bất toại, rồi để nhân viên căn cứ đi nghiên cứu.

Đương nhiên, còn có cả thi thể của con Lôi Xà đã bị anh tiêu diệt trước đó.

Hai thứ này đều là nền tảng cho sự phát triển khoa học kỹ thuật của căn cứ.

Tô Cảnh cũng không quên tên lính đánh thuê được Thập Nhất Thương mang về.

Anh liên hệ với nhân viên vận chuyển đã phụ trách trước đó, bảo y mang hàng của mình đến.

Thời gian và địa điểm hẹn là sáng mai tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi hoàn tất công việc, Tô Cảnh liền trở về nhà, dành thời gian cho các cô gái trong nhà.

Vào buổi tối, sau khi A Ninh và Tam Diệp trở về, họ cũng mang đến một tin tức nằm trong dự đoán của Tô Cảnh.

Hai người quả thật có quan hệ huyết thống, hơn nữa còn là ruột thịt.

Chỉ có thể nói là đại hỷ, mặc dù A Ninh vẫn chưa quen với việc đột nhiên có thêm một người chị, nhưng Tô Cảnh có thể thấy, thực ra trong lòng cô ấy rất vui.

Tam Diệp sau này cũng được A Ninh một tay sắp xếp.

Theo ý A Ninh, cô ấy muốn Tam Diệp giúp quản lý thế lực vũ trang dưới trướng mình.

Mặc dù A Ninh đã hỏi ý kiến Tô Cảnh, nhưng Tô Cảnh cũng không có ý định can thiệp.

Toàn quyền giao cho A Ninh xử lý.

Có thời gian đó, thà dành nhiều thời gian hơn để ở bên các cô gái trong nhà. …… Sau một đêm đầy ắp niềm vui.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Cảnh liền đi đón A Thấu.

Trần Văn Cẩm thì đi cùng Doãn Nam Phong đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tại cổng một khu dân cư cao cấp, Tô Cảnh dừng xe.

Không đợi lâu, anh liền thấy A Thấu, cô thiếu nữ bất lương với chiếc cặp bạc trên tay, đi tới.

"Tô gia, tôi nói ngài gia đại nghiệp lớn thế này, còn không tìm được một bác sĩ giỏi, sao lại nghĩ đến tôi chứ?" "Chính là người phụ nữ lần trước giúp tôi xóa vết sẹo đó, y thuật như vậy, chẳng lẽ không giỏi hơn tôi sao?" Vừa lên xe, cô nhóc này đã nói một câu đầy ẩn ý.

Tô Cảnh liếc nhìn cô bé, vừa khởi động xe vừa nói.

"A Thấu, em đừng quên lần trước đã nói thế nào nhé!" "Giúp em chữa lành vết sẹo, em phải làm việc cho anh đó!" "Sao, bây giờ muốn nuốt lời à?" Nghe vậy, A Thấu nhún vai, trong mắt thoáng hiện ý cười.

"Tôi nói là chữa lành vết sẹo, chứ có bảo ngài xóa cả hình xăm cho tôi đâu?" Thấy cô nhóc này kiếm cớ, Tô Cảnh đảo mắt trắng dã.

"Nếu em muốn hình xăm, anh sẽ tìm người xăm lại cho em!" "Hắc hắc ~ Không muốn ~" A Thấu ôm lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm nói.

"Được rồi, đừng có cà khịa với anh nữa!" "Hai bệnh nhân đó thuộc loại bẩm sinh mất tiếng, người của anh thật sự không chữa được cái này, đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?" "Yên tâm, đều ở đây cả!" A Thấu nghe vậy, cũng không cà khịa nữa, vỗ vỗ chiếc cặp đang ôm, cười nói.

"Có mấy phần nắm chắc?" "Không biết, phải xem tình hình cụ thể mới biết được.

Nhưng tôi nghĩ vấn đề không lớn, dù sao tôi cũng là tiến sĩ y học mà!" "Tìm tôi giúp đỡ, coi như ngài có mắt nhìn người đấy!" A Thấu vỗ vỗ cánh tay Tô Cảnh, đắc ý nói.

Từ khi vết sẹo trên cánh tay được chữa khỏi, lại xóa đi hình xăm, cả cô gái này đã trở nên cởi mở hơn không ít.

"Vậy thì xem em cả đấy!" Tô Cảnh gật đầu, tăng tốc xe. …… Một giờ sau, Tô Cảnh dẫn A Thấu vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thấy Tô Cảnh, tân quản lý của tiệm vội vàng đi tới.

"Tô gia!" "Ừm, căn phòng anh dặn chuẩn bị đã dọn dẹp xong chưa?" "Đã dọn dẹp xong rồi ạ, phu nhân và mấy vị khách hôm qua ngài đưa tới đã đến rồi ạ!" "Đưa tôi qua đó!" Gật đầu, phân phó một câu, rồi quản lý liền dẫn hai người lên tầng hai, đi đến trước cửa một phòng khách.

Vẫy tay ra hiệu cho quản lý lui xuống trước.

Tô Cảnh liền trực tiếp đẩy cửa, dẫn A Thấu đi vào.

Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và Trần Văn Cẩm đều ở bên trong.

Sở Phong thì với vẻ mặt nịnh nọt đang ngồi một bên nói chuyện gì đó với mấy cô gái.

Tô Nguyệt và Sở Sở khoác tay nhau ngồi bên cạnh, trông có vẻ ưu tư.

Thấy Tô Cảnh đi vào, trên mặt họ mới lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng.

"Đều ở đây à!" "Lại đây, giới thiệu một chút, đây là bác sĩ anh tìm cho các em, A Thấu!" "Sở Sở, Tiểu Nguyệt, lát nữa hai em để cô ấy

kiểm tra một chút nhé!" Nói xong, Tô Cảnh đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong và mấy cô gái ngồi xuống.

"Lại gặp mặt rồi, cô nương A Thấu!" Thanh Thanh Mạn cười nói chào hỏi cô gái này.

Chương 380

Gật đầu, coi như đáp lại, A Thấu chuyển mắt nhìn Sở Sở và Tiểu Nguyệt.

"Tô Cảnh, bệnh nhân anh nói là hai người họ sao?" "Có bệnh án đã kiểm tra trước đó không?" "Có ạ, có ạ!" Sở Phong vội vàng gật đầu, rồi lấy bệnh án ra đưa qua.

A Thấu nhận lấy, lật xem hai lượt, trong lòng đã nắm được đại khái.

"Còn cô bé này thì sao?

Trước đó chưa kiểm tra sao?" Xem xong, A Thấu thấy Tiểu Nguyệt vẫn ngẩn ngơ ngồi tại chỗ, có chút khó hiểu hỏi một câu.

"Không có!" "Nhưng anh đã xem trước đó rồi, tình trạng giống hệt Sở Sở.

Cả hai đều là dây thanh quản bẩm sinh phát triển không toàn diện, nếu đến bệnh viện lớn phẫu thuật, khả năng hồi phục rất nhỏ, chỉ xem em có cách nào không thôi!" "Cái này phải đợi tôi kiểm tra xong rồi mới nói được!" Tô Cảnh giải thích xong, A Thấu thờ ơ nói một câu.

Rồi gọi hai cô gái.

"Hai em, đi theo tôi!" Nói xong, liền trực tiếp xách cặp đi vào phòng trong.

Hai cô gái hỏi ý Tô Cảnh, thấy anh gật đầu, mới nắm tay nhau đi theo vào.

Đợi hai cô gái rời đi, Sở Phong lo lắng dò hỏi, rụt rè hỏi một câu.

“Tô gia, sao chúng ta không đến bệnh viện chính quy?” “Anh đã nói với chú rồi mà?” “Yên tâm đi, A Thấu là tiến sĩ y học, về năng lực, còn vượt xa các bác sĩ trong bệnh viện đó!” “Cô ấy cũng có giấy phép hành nghề y, hơn nữa ở đây cũng có giấy phép kinh doanh nữa!” Tô Cảnh nói xong, Sở Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi gãi gãi đầu, có chút ngập ngừng.

“Còn muốn hỏi gì nữa?” Thấy vẻ mặt của chú ta, Tô Cảnh có chút mất kiên nhẫn nói.

“Chỉ là… bác sĩ A Thấu này đã lợi hại như vậy, chi phí y tế chắc hẳn không rẻ đúng không ạ?” “Ngài có thể cho tôi biết trước được không?” Nhận thấy sắc mặt của Tô Cảnh, Sở Phong sợ hãi rụt người lại.

Phản ứng này khiến ba cô gái bên cạnh bật cười.

“Chi phí y tế anh đã thanh toán hết rồi, chú không cần bận tâm!” Sở Phong nét mặt vui mừng, vội vàng cúi gập người mấy cái với Tô Cảnh.

“Cảm ơn ngài rất nhiều, Tô gia!” “Ngài giúp Sở Sở như vậy, đợi con bé khỏi bệnh, tôi nhất định sẽ bảo nó báo đáp ngài tử tế!” Tô Cảnh xua tay, không quá để ý.

“Yên lặng đợi bên ngoài đi, rất nhanh sẽ có kết quả!” Đợi Sở Phong ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa, Tô Cảnh mới hỏi Trần Văn Cẩm.

“Cô bé đó thế nào, là một mầm non tốt chứ?” “Quả thật là một mầm non tốt!” “Không quá hai năm, tôi sẽ có thể bồi dưỡng cô bé, để cô bé có thể tự mình đảm đương một việc!” Trần Văn Cẩm cam đoan nói.

“Cô đã ưng ý thì được rồi, đợi cô bé làm phẫu thuật xong và tĩnh

dưỡng tốt, cô có thể đưa cô bé đi được rồi!" "Vâng!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, A Thấu liền từ phòng trong bước ra.

"Kiểm tra xong rồi sao?

Thế nào, có khả năng chữa khỏi không?" Nghe Tô Cảnh hỏi, A Thấu gật đầu.

"Dây thanh quản của hai người họ, quả thật đều là bẩm sinh phát triển không toàn diện!" "Hơn nữa đều có tổn thương, nhưng không nghiêm trọng!" "Tôi có thể dùng kim châm và hai miếng kim loại hình phiến màu vàng cắm vào trong cổ họng cô bé." "Dùng phiến kim loại thay thế dây thanh quản!" "Kỹ thuật này thoát thai từ thuật hóa trang cổ đại, đã được tôi cải tiến hoàn thiện một chút." "Nếu thành công, có tám mươi phần trăm nắm chắc, có thể phát ra âm thanh!" Tháo khẩu trang xuống, A Thấu nói với Tô Cảnh tình hình của hai cô gái và phương pháp điều trị.

Tô Cảnh xoa xoa cằm, trầm ngâm một lát, rồi lên tiếng hỏi.

"Loại phẫu thuật này có nguy hiểm không?" "Bất kỳ phẫu thuật nào cũng không có trăm phần trăm nắm chắc, rủi ro là chắc chắn có!" "Nhưng có thể thử một chút, không phải sao?" Gật đầu, Tô Cảnh lại hỏi một câu.

"Hai người họ nói thế nào?" "Hai người họ đương nhiên đồng ý!" "Vậy thì làm đi!" "Được!

Thời gian phẫu thuật cho hai người khoảng bốn tiếng, mọi người cứ ra ngoài đợi trước đi!" A Thấu nói xong, liền lại vào phòng trong.

"Đi thôi, chúng ta ra chỗ khác đợi!" Tô Cảnh dẫn mấy người rời khỏi đây, chờ đợi phẫu thuật kết thúc. …… Bốn giờ sau.

A Thấu mới nhắn tin cho Tô Cảnh.

Rồi Tô Cảnh liền dẫn Trần Văn Cẩm và Sở Phong đi xem tình hình.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn thì không mấy hứng thú, ai nấy đều bận việc riêng.

Vào phòng khách, Tô Cảnh liền thấy A Thấu khoanh tay ngồi trên ghế sofa.

Đối diện là Sở Sở và Tiểu Nguyệt với cổ quấn một lớp gạc.

Sở Phong thấy vậy vội vàng chạy đến bên Sở Sở ân cần hỏi han.

A Thấu đắc ý nhướng cằm về phía Tô Cảnh.

"May mắn không phụ sứ mệnh!" "Sự thật chứng minh, tôi đây là tiến sĩ y học, vẫn rất có trình độ!" "Hai người họ tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng là gần như được rồi, không ảnh hưởng đến hoạt động!" "Tuy nhiên khoảng thời gian này chỉ có thể ăn thức ăn lỏng!" "Thiên tài!" Tô Cảnh giơ ngón cái lên, tán thưởng một câu.

"Hay là sau này làm bác sĩ riêng của anh đi!" "Cũng không phải là không thể, nhưng tôi rất đắt đó nha ~" A Thấu nhún vai, kiêu ngạo nói.

"Em nghĩ anh không trả nổi tiền đó sao?" Tô Cảnh đưa tay xoa loạn mái tóc của cô gái này, khiến cô có chút tức giận bực bội.

"Một năm hai mươi triệu!" "Thành giao!" Ban đầu A Thấu cảm thấy mình đã nói quá nhiều rồi, nhưng không ngờ Tô Cảnh lại đồng ý nhanh như vậy.

Bĩu môi, đột nhiên cảm thấy mình đã đòi hơi ít.

Vẫn đánh giá thấp tài lực của anh… Cô nhóc này tự mình buồn bực, Tô Cảnh cũng không để ý, sải bước đi đến trước mặt Sở Sở và Tiểu Nguyệt.

“Thế nào?” “Cảm giác phát ra âm thanh, có phải rất kỳ diệu không?” Hai cô gái cười gật đầu.

Trong mắt tràn đầy lòng biết ơn.

“Cảm… ơn… Ngài…” “Giỏi… giỏi…” Mặc dù hơi khó khăn, lại có chút nói lắp bắp, nhưng ước tính sau một thời gian thích nghi, gần như có thể giao tiếp như người bình thường.

Thỏa mãn gật đầu, Tô Cảnh mới tiếp tục nói.

“Sở Sở, em cứ ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm tĩnh dưỡng trước, khoảng thời gian này đừng đi đâu cả!” “Còn chú nữa!” Nói rồi, Tô Cảnh lại nói với Sở Phong một câu.

“Ở đây có thể đảm bảo an toàn thân thể cho hai chú cháu, nếu rời đi, tôi sợ kẻ thù ở thôn Ách Ba trước đây sẽ ra tay với hai chú cháu!” Sở Phong nghe vậy, lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Tô gia, ngài yên tâm, tôi sẽ trông chừng em gái tôi, không đi đâu cả, tuyệt đối không gây phiền phức cho ngài!” Thấy chú ta vỗ ngực cam đoan, Tô Cảnh cũng không nói thêm.

Tin rằng họ hẳn biết nặng nhẹ.

Đưa tay xoa đầu Tô Nguyệt, Tô Cảnh gọi Trần Văn Cẩm lại.

“Tiểu Nguyệt, sau này em cứ đi theo chị Văn Cẩm, cô ấy sẽ dạy em, hy vọng sau này em có thể giúp anh tự mình đảm đương một việc!” “Vâng…” …… Sau khi mọi việc ở đây kết thúc, Trần Văn Cẩm liền đưa Tiểu Nguyệt rời Tân Nguyệt Phạn Điếm về Trần gia.

A Thấu và Sở Sở thì đi đến phòng khách đã chuẩn bị cho họ để nghỉ ngơi.

Bốn giờ phẫu thuật, nói mệt nhất vẫn là bác sĩ.

Mặc dù không tiêu hao quá nhiều thể lực, nhưng cũng không thể chịu nổi việc tinh thần tập trung cao độ.

Sau khi mọi người đi nghỉ, Tô Cảnh cũng không rời Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh cứ ở đây đợi Thập Nhất Thương đưa hàng đến.

Sau khi kết thúc một cuộc vui vẻ trong văn phòng với Doãn Nam Phong.

Tô Cảnh cuối cùng cũng đợi được điện thoại của Thập Nhất Thương.

"Có phải Tô tiên sinh không?

Thập Nhất Thương giao hàng đây!" Cúp điện thoại xong, Tô Cảnh vẻ mặt cổ quái, rất rõ ràng là giọng của một cô bé, hơn nữa tuổi tác hẳn không lớn.

Nhân viên vận chuyển của Thập Nhất Thương lại có cô bé sao?

Anh bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm với vẻ mặt nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy cô gái tóc ngắn đang cười tủm tỉm đứng cạnh kiện hàng ở cổng.

Tô Cảnh mới bừng tỉnh.

Đây chẳng phải là Tiểu Bạch sao!

"Thập Nhất Thương giao hàng!" "Tô tiên sinh, xin xuất trình đơn hàng của ngài!" Một trong hai nhân viên vận chuyển Thập Nhất Thương đứng cạnh kiện hàng thấy Tô Cảnh ra, vội vàng đi tới nói.

"Ừm, đây là đơn hàng!" "Hàng của tôi không bị làm sao chứ!" Lấy một tờ đơn hàng từ trong túi ra, đưa qua.

Trong lúc nhân viên này đối chiếu, Tô Cảnh lên tiếng hỏi.

Chưa kịp đợi nhân viên này nói, Tiểu Bạch đang chớp chớp đôi mắt to tròn, sáng ngời đứng cách đó không xa, vội vàng xua tay.

“Không có!

Không có!” “Ngài yên tâm, Thập Nhất Thương chúng tôi có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt về việc bảo quản hàng hóa!” “Đồ bên trong vẫn còn sống khỏe đấy ạ!” “Vậy thì tốt!” Tô Cảnh gật đầu, gọi hai côn nô đang đứng ở cổng lại.

“Hai người qua đây!” “Tô gia!” x2 Hai côn nô đi tới cung kính cúi đầu gọi một tiếng.

Tô Cảnh thì chỉ vào chiếc hộp gỗ dưới đất, tiếp tục nói.

“Mang chiếc hộp này vào trong!” “Vâng!” Hai côn nô không nói hai lời, khiêng chiếc hộp vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhân viên vận chuyển kia cũng đã đối chiếu xong đơn hàng, trả lại cho Tô Cảnh.

“Xác minh thân phận không có sai sót, Tô tiên sinh, vậy chúng tôi xin cáo từ trước!” “Nếu có hàng hóa cần dịch vụ lưu trữ, hoan nghênh tiếp tục liên hệ Thập Nhất Thương!” Nhân viên vận chuyển này nói xong, liền dẫn người còn lại quay đầu rời đi, lên xe rồi phóng vút đi.

Chỉ còn lại Tiểu Bạch với hai bàn tay nhỏ bé khoanh sau lưng, cười tủm tỉm đứng bên cạnh với vẻ mặt ngây ngô. …… Cô gái này trông cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Chương 381

Rõ ràng là thế hệ 2000 trở đi.

Mặc dù mặc bộ đồng phục Thập Nhất Thương hơi lỗi thời, nhưng vẫn có thể thấy được sức sống tuổi trẻ của cô ấy.

Huy hiệu cài trên ngực, trên đó ghi là LV7.

Xem ra cô gái này muốn che giấu thân phận quản lý kho hàng.

Cũng không biết cô ấy còn có mục đích gì khác.

"Em… còn có việc gì sao?" Nhìn cô gái này, Tô Cảnh có chút buồn cười hỏi.

"À… Tô gia, em không đi cùng họ đâu ạ!" "Ngoài đời ngài còn đẹp trai hơn trong ảnh!" Tiểu Bạch hoàn hồn, vội vàng xua tay nói.

"Em chính là Bạch Hạo Thiên mà Nhị gia nói đúng không?" Tô Cảnh bước tới, cười hỏi.

"Vâng vâng ~" "Tô gia, ngài cứ gọi em là Tiểu Bạch thôi ạ!" Tiểu Bạch gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, cười nói với vẻ mặt kích động.

"Em thích ngài!" "Ngài có thể ký tên cho em được không?" "Em muốn một chữ ký của Tô gia!

Em muốn một chữ ký của Tô gia!" Vừa nói vừa không biết từ đâu lấy ra một cây bút marker, nhào tới trước mặt Tô Cảnh, rồi kéo lấy cánh tay anh.

"Khoan đã, bình tĩnh đã!!" Tô Cảnh đột nhiên cảm nhận được cảm giác được fan cuồng theo đuổi như ngôi sao.

Sự nhiệt tình này… thật sự khiến người ta có chút không thể chống đỡ nổi a… Thấy Tô Cảnh dường như bị sự nhiệt tình của mình

làm cho sợ hãi.

Bạch Hạo Thiên có chút rụt rè đứng nguyên tại chỗ, rồi giơ cây bút marker trong tay lên.

“Anh… anh viết…” “Chúc Bạch Hạo Thiên sớm có bạn trai!” “Được… được không ạ?” Nhìn cô gái này, Tô Cảnh nhận lấy cây bút marker, nhướng mày cười hỏi.

“Em… là fan của anh sao?” “Không rõ ràng đến thế sao ạ?” Tiểu Bạch hơi cúi đầu, lắp bắp nói với vẻ mặt ngượng ngùng.

“Em suýt nữa thì viết bốn chữ ‘fan của Tô Cảnh’ lên mặt rồi, em nói xem có rõ ràng đến thế không?” “Thật không ngờ tôi đã lớn tuổi thế này rồi, còn có fan nữa chứ ~” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tiểu Bạch vội vàng lên tiếng.

“Đương nhiên có!” “Tô gia, em là hội trưởng nhóm fan hậu viện của ngài!

Dưới trướng có năm nhóm lớn ba nghìn người!” Nói đến đây, Tiểu Bạch mím môi cười, tinh quái lanh lợi nói.

“Hơn nữa ngài cũng không già, bất kỳ ai nhìn vào cũng sẽ thấy ngài chỉ lớn hơn em một chút xíu thôi ~” Tô Cảnh bật cười.

“Em năm nay bao nhiêu tuổi?” “Hai mươi mốt tuổi âm lịch ~” “Vậy chẳng phải là thế hệ 2000 trở đi sao?

Mấy đứa thế hệ 2000 bây giờ đều khoa trương như vậy sao?” “Còn năm nhóm lớn ba nghìn người, cũng khá đấy chứ!” “Hi hi!

Tô gia, ngài có ký cho em không ~” Tiểu Bạch thè lưỡi, rồi nũng nịu hỏi.

“Vậy thì ký một cái!” “Đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy fan nhiệt tình như em đó?” “Cảm ơn ~” Tiểu Bạch kinh ngạc gật đầu, rồi cởi

cúc áo khoác, cởi ra, để lộ chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

Quay lưng về phía Tô Cảnh.

"Ký vào đây ạ!" "Đúng rồi, viết gì ạ?" "Chúc Bạch Hạo Thiên sớm tìm được bạn trai!" "Được!" Mở nắp bút marker, Tô Cảnh vừa định bắt đầu viết, nhưng lại bị cô gái này gọi dừng lại.

"Ấy… đợi đã!" "Hay là… ngài viết Tiểu Bạch thôi ~" Quay đầu lại, Tiểu Bạch rụt rè nói một câu.

"Được!

Tiểu Bạch!" Tô Cảnh cười bất đắc dĩ, vỗ vỗ đầu cô gái này, rồi bắt đầu viết.

"To: Chúc Tiểu Bạch sớm tìm được bạn trai! – Tô Cảnh!" Nhưng vừa mới viết được hai nét, cô gái này liền rụt cổ lại bật cười.

"Đừng cười!

Em cứ lộn xộn thế này sao anh ký được?" Khẽ cấu vào cổ cô gái này một cái, Tô Cảnh có chút không nói nên lời.

"Em ngứa quá ~" "Đừng lộn xộn!" Giữ chặt vai cô nhóc này, Tô Cảnh nhanh chóng viết xong nội dung cần viết.

"Xong rồi!" "Đây!" Tô Cảnh ký xong, cười nói một câu.

Tiểu Bạch liền mặc áo khoác vào, rồi quay người nhận lấy cây bút marker đó.

Đôi mắt to chớp chớp, cười tủm tỉm nói một tiếng: "Cảm ơn ~" "Mấy đứa thế hệ 2000 bây giờ đều điên cuồng như vậy sao?" "Đâu có ~ Chẳng qua là gặp được Tô gia ngài, em có chút không kìm lòng được thôi ~" "Nếu những người trong nhóm biết em có chữ ký của ngài, tuyệt đối sẽ ghen tỵ chết đi được ~" Trong mắt Tiểu Bạch không giấu được sự phấn khích.

“Bây giờ chữ ký cũng đã ký cho em rồi, có phải nên nói chuyện chính sự không?” “Em đến tìm anh, chắc chắn không chỉ vì muốn có chữ ký đúng không?” Tô Cảnh lấy điện thoại ra xem giờ, rồi lên tiếng hỏi.

“À ~” Tiểu Bạch gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng cười.

Thực ra đúng là chỉ vì muốn có chữ ký… Nhưng Tô Cảnh đã nói vậy rồi, cô ấy cũng không muốn phủ nhận.

Sợ rằng sẽ để lại ấn tượng không tốt cho Tô Cảnh.

“Tô gia, em đến tìm ngài đi Thập Nhất Thương…” “Ngài hẳn đã xong việc rồi chứ?” “Nhị gia nói rồi, hai ngày này đợi tin của ông ấy, rồi bảo em đưa thư thông báo tuyển dụng cho Ngô Tà.” “Bên đó ông ấy không vội, thông tin thân phận của ngài em đã nhập vào hệ thống của Thập Nhất Thương rồi, nên em nghĩ đến tìm ngài để giới thiệu tình hình Thập Nhất Thương cho ngài.” “Rồi sau đó dẫn ngài vào làm quen…” Nhanh chóng nghĩ ra lý do như vậy, Tiểu Bạch cảm thấy mình thông minh một cách đáng kinh ngạc.

Tô Cảnh cũng không nghĩ nhiều, vốn dĩ định hai ngày nữa sẽ qua đó.

Đến lúc đó sẽ liên hệ với cô gái này.

Nhưng không ngờ cô ấy lại tìm đến mình trước, vậy thì đi sớm hai ngày cũng không sao.

Tô Cảnh quyết định vào Thập Nhất Thương, không chỉ để theo dõi Ngô Tà và tìm manh mối Lôi Thành.

Chủ yếu là vì những bảo bối ở Tử đương khu.

Ngựa không ăn cỏ đêm thì không béo, người không có của cải bất ngờ thì không giàu!

Vì đều là vật vô chủ, bản thân anh không ngại "cắt một mớ hẹ"!

Năm xưa Điền Hữu Kim, tức là Tiêu lão bản bây giờ.

Mặc dù đã mua chuộc một số nhân viên vận chuyển bên trong, vận chuyển ra một lượng lớn cổ vật, vơ vét được không ít tài sản.

Nhưng so với sự tích lũy trăm năm của Tử đương khu, chỉ có thể nói là chín trâu mất một sợi lông!

Những thứ này họ không nuốt trôi, nhưng Thính Vũ Hiên của anh thì nuốt trôi được.

Sau nhiều năm phát triển, mạng lưới của Thính Vũ Hiên đã trải rộng khắp cả nước.

Nuốt trọn hàng hóa trong Tử đương khu, dư sức!

Thời buổi này, ai lại chê tiền mình nhiều chứ?

"Hay là, em mời anh đi ăn nhé?" "Chúng ta vừa ăn vừa nói?" Tiểu Bạch rụt rè hỏi một câu, vẻ mặt đầy mong đợi.

Nói như vậy, còn có thể ăn cơm cùng Tô gia, mình quả nhiên thông minh một cách đáng kinh ngạc!

Tiểu Bạch thầm tự khen mình.

"Em mời anh đi ăn?" "Ở đây sao?" Tô Cảnh ngạc nhiên nhìn cô ấy, rồi lại quay đầu nhìn Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tiểu Bạch: "……" "Tô gia, ngài nên trải nghiệm một kiểu cuộc sống khác đi ạ!" "Bây giờ không bận chứ ạ?" "Không bận…" Tô Cảnh lắc đầu, chuẩn bị xem cô nhóc này muốn giở trò gì.

"Đi theo em!" Tiểu Bạch nói rồi, hưng phấn nắm tay Tô Cảnh, rồi rời Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn vẻ hoạt bát của cô gái này, Tô Cảnh đột nhiên cảm thấy tâm

trạng mình cũng trẻ lại không ít.

"Ai ai, chậm thôi!" "Chúng ta có rất nhiều thời gian!" "Đợi chút đã!" Tiểu Bạch dừng lại, có chút khó hiểu nhìn Tô Cảnh.

Cũng không tránh khỏi cô gái này, Tô Cảnh tay kia từ trong túi lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn thoại cho Doãn Nam Phong.

"Nam Phong, đồ đã đến rồi, em sắp xếp hai người đưa đến căn cứ nhé!" …… Nói xong cất điện thoại đi, Tô Cảnh mới cười tủm tỉm nhìn Tiểu Bạch.

"Được rồi!" "Bây giờ đi đâu?" "Sân bay!" Tiểu Bạch cười hắc hắc với Tô Cảnh, kéo Tô Cảnh chạy ra lề đường.

Chặn một chiếc taxi rồi thẳng tiến đến sân bay. …… Và lúc này.

Xa xôi ở Ngô Châu.

Trong một tiệm thuộc Ngô Sơn Cư, được giao cho Ngô Tà quản lý.

Ngô Tà đang cùng Bàn Tử bàn bạc bí mật một chuyện đại sự.

Đột nhập Thập Nhất Thương!

Mặc dù Ngô Tà bị Ngô Nhị Bạch đuổi về, nhưng sao cậu ấy có thể chịu ngồi yên.

Cậu ấy sẽ dùng cách của riêng mình để tiếp tục điều tra.

Vì vậy, cậu ấy liền nghĩ đến những lô hàng mà Ngô Nhị Bạch đã gửi vào Thập Nhất Thương.

Tượng Lôi Công hay gì đó Ngô Tà không định trộm, chủ yếu vẫn là những bức bích họa, và cả những phiến đồng màu vàng lấy ra từ vại da người.

Biết đâu có thể tìm được một số manh mối từ trên đó.

Thế là, cậu ấy liền cùng Bàn Tử lên kế hoạch một cuộc hành động đột nhập Thập Nhất Thương.

Chương 382

…… Trong sân Ngô Sơn Cư.

Vương Bàn Tử nhìn chiếc vại rượu lớn chỉ thấp hơn mình một cái đầu đang dựng trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác.

“Thiên Chân, mày không phải nói có cách đột nhập Thập Nhất Thương sao?

Vác một cái vại rượu lớn đến làm gì??” Thấy Ngô Tà cười tủm tỉm, Vương Bàn Tử lập tức rụt người lại, dường như cảm thấy một luồng ác ý sâu sắc.

“Béo này, tao có cách liên hệ với Thập Nhất Thương!” “Đợi họ đến tận nơi lấy hàng, tao sẽ lén lút đi theo phía sau.” “Tuyệt đối có thể tìm được vị trí của Thập Nhất Thương!” “Còn chú, thì cần phải chịu thiệt một chút rồi!” Ngô Tà đưa tay vỗ vỗ vại rượu, cười đầy ẩn ý nói.

Vương Bàn Tử: “…… “Không phải chứ Thiên Chân!” “Mày không định nhét tao vào cái vại rượu này chứ?” Ngô Tà không nói gì, rõ ràng là ngầm thừa nhận.

Vương Bàn Tử lập tức hít một hơi khí lạnh, có chút tức giận nói.

“Thật sự muốn tao vào đó sao?” “Mày nói mày, vì muốn vào Thập Nhất Thương trộm đồ!” “Tự mình không cần mạng, còn bắt anh em mày cùng bỏ mạng!” “Rốt cuộc mày có ý gì vậy?” “Trong vại rượu này toàn là rượu, mày định lấy anh em mày ngâm rượu cúng người ta à?” “Mày có ý đồ gì vậy, Thiên Chân nhỏ!” Vương Bàn Tử chỉ trỏ, hằn học nói. …… “Nói gì vậy?” “Tao có đến mức không trượng nghĩa như vậy sao?” “Tao có thể để anh em tao ngâm rượu cúng người ta sao?” “Mày lại đây!” Ngô Tà nghiêm mặt gọi Bàn Tử lại.

Rồi đưa tay rút chiếc nút đất sét phía trên ra.

"Mày có biết cái này dùng để làm gì không?" "Ngày xưa, đây là cách các gia đình quyền quý dùng để giấu người trốn thổ phỉ!" "Người được nhét vào, nút đất sét đậy lại, rồi đổ đầy rượu vào nút đó, nếu không hiểu cấu tạo này, cơ bản sẽ không ai phát hiện ra." "Lát nữa mày cứ vào đó, tao đậy nút đất sét lại, đổ đầy rượu rồi liên hệ người của Thập Nhất Thương vận chuyển qua." "Hai anh em mình làm một vụ lớn!" Ngô Tà nói với vẻ mặt phấn khích.

"Trốn thổ phỉ?

Tao gặp mày Thiên Chân mới chính là gặp thổ phỉ đấy!" Vương Bàn Tử thở dài, đã không còn sức để phàn nàn.

"Được rồi, cứ vui vẻ quyết định như vậy nhé!" "Tao đây sẽ liên hệ với Thập Nhất Thương ngay!" Ngô Tà căn bản không cho Bàn Tử từ chối, liền lấy điện thoại ra liên hệ với Thập Nhất Thương. …… Thập Nhất Thương ở Ngô Châu, nên tốc độ đến lấy hàng không chậm.

Không mất bao lâu, xe tải lớn của Thập Nhất Thương đã dừng bên ngoài tiệm.

Ngô Tà lúc này đã nhét Vương Bàn Tử vào vại rượu, làm tốt công tác chuẩn bị.

Việc đối tiếp với Thập Nhất Thương giao cho Vương Mông.

Còn mình thì lái chiếc xe Jinbei cũ nát dừng ở một góc nào đó bên ngoài tiệm, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Đợi nhân viên vận chuyển của Thập Nhất Thương giao tiếp xong với Vương Mông rồi rời đi, Ngô Tà liền lái xe theo sau.

Chính thức bắt đầu hành động. …… Chưa kể Ngô Tà và Vương Bàn Tử gây sóng gió ở Thập Nhất Thương thế

nào.

Tô Cảnh đã cùng Tiểu Bạch lên máy bay bay đến Ngô Châu.

Trên máy bay.

Nhìn Tiểu Bạch đang ngồi cạnh mình với nụ cười không ngớt trên mặt.

Tô Cảnh khá là không nói nên lời gõ gõ vào trán cô ấy.

"Tiểu Bạch, em mời anh đi ăn, có đến mức phải bay vượt hơn một ngàn hai trăm cây số đến Ngô Châu sao?" "Cái đó không giống nhau, đến Ngô Châu em mới là chủ nhà." "Tô gia, em nói với ngài, đồ ăn ngon ở Ngô Châu thật sự rất nhiều!" "Mặc dù không bằng Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng em tin ngài chắc chắn sẽ thích!" "Tô gia, thời gian hôm nay của ngài cứ giao cho em được không ~" Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to tròn, sáng ngời lay lay cánh tay Tô Cảnh nói.

Cái này… căn bản không thể chống đỡ nổi a… "Được ~ Vậy thì để em sắp xếp!" "Hắc hắc ~" Thấy Tô Cảnh đồng ý, Tiểu Bạch mới vui tươi hớn hở. …… Thời gian nhanh chóng đến tám giờ tối.

Ra khỏi sân bay, Tiểu Bạch gọi một chiếc taxi kéo Tô Cảnh đến một khu chợ đêm.

Bên cạnh bàn ở cổng một quán ăn bình dân.

Tô Cảnh nhận lấy một chai bia đã được Tiểu Bạch mở sẵn đưa qua, cầm lấy một xiên thịt cừu.

Có chút ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch.

"Đây chính là đồ ăn ngon mà em nói sao?" "Vâng!" "Em còn gọi đặc sản ở đây, bánh dầu vừng Ngô Sơn, và cả mì xào lươn nữa!" "Mỗi lần em từ Thập Nhất Thương ra, đều đến đây ăn một bát!" Tiểu

Bạch cười hi hi gật đầu.

“Thôi được!” “Vừa hay cũng lâu rồi không ăn quán bình dân, vậy thì nếm thử!” “Vâng vâng ~” Trong ánh mắt đầy mong đợi của Tiểu Bạch, Tô Cảnh cắn một miếng thịt cừu.

Rồi lập tức hai mắt sáng rực.

“Cũng không tệ!” “Tô gia thích là được rồi ~” “Lại đây, ngài ăn cái này đi!” …… Mặc dù cảm thấy ngồi máy bay nửa ngày trời chạy đến Ngô Châu chỉ để ăn một bữa đồ nướng có chút không đáng.

Nhưng cuộc sống mà, vui vẻ là được rồi!

Huống chi còn có cô gái tinh quái lanh lợi Tiểu Bạch bầu bạn, Tô Cảnh cũng không cảm thấy nhàm chán.

Vừa uống bia, vừa chuyên tâm nghe Tiểu Bạch kể về tình hình của Thập Nhất Thương.

Không biết từ lúc nào đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, Tiểu Bạch bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Cô ấy cũng không tránh Tô Cảnh, trực tiếp nghe máy đặt vào tai.

“Đinh chủ quản, có chuyện gì vậy ạ?” “Bạch chủ quản, Ngô Tà đã đột nhập Thập Nhất Thương lấy đi một lô hàng mà Nhị gia đã gửi!” “Ngô Tà vào Thập Nhất Thương rồi sao?” Tiểu Bạch nhìn Tô Cảnh một cái, rồi xoa xoa gò má hơi ửng hồng, trực tiếp nói.

“Cứ để cậu ta đi!” “Chuyện này tôi sẽ liên hệ Ngô Nhị Bạch xử lý!” Ngô Tà lại lẻn vào Thập Nhất Thương ư?

Xem ra hệ thống an ninh của mấy người ở Thập Nhất Thương chẳng ra sao cả!" Khi Tiểu Bạch gác máy, Tô Cảnh hứng thú nói.Cô bé xòe tay ra, có chút bất lực."Kẻ nào có thể lẻn vào thì coi như có bản

lĩnh!

Nhưng muốn toàn thân trở ra thì khó đấy, bên trong Thập Nhất Thương phức tạp, nếu người ngoài vào sẽ không tìm được lối ra!

Hơn nữa, ngoài một số khu vực chưa khai thác, Thập Nhất Thương còn bố trí camera giám sát khắp nơi!

Một khi có người lạ đột nhập, sẽ bị phát hiện ngay lập tức!

Tuy nhiên, dù sao cậu ta cũng là cháu của Nhị gia, lại lấy hàng mà Nhị gia gửi, cũng coi như là việc gia đình của họ, cứ để họ tự xử lý là được!" Tiểu Bạch ôm ly rượu, như một chú mèo con nhấp một ngụm rượu vang, rồi mỉm cười nói.Lời vừa dứt, điện thoại lại có tin nhắn mới."Đã bắt được Vương Béo, xử lý thế nào?" Tiểu Bạch nhìn tin nhắn, có chút bực bội gõ gõ vào đầu nhỏ đang lâng lâng."Thiệt tình, sao cái gì cũng phải hỏi mình chứ!

Tô gia, em hơi đau đầu...

Anh gọi điện thoại nói chuyện với Nhị gia giúp em được không ạ?" Cô bé chống cằm, híp mắt cười."Được thôi!

Anh sẽ liên hệ Nhị gia, nhưng từ bây giờ em đừng uống nữa!" Tô Cảnh đoạt lấy chai rượu bên cạnh Tiểu Bạch đặt xuống bàn, rồi lấy điện thoại gọi cho Ngô Nhị Bách."Tô gia!

Đã trễ thế này có chuyện gì sao?""Chuyện của Ngô Tà...

Tôi và Tiểu Bạch vừa gặp mặt, hiện đang ở Ngô Châu.

Vừa nãy có người ở Thập Nhất Thương gọi điện cho Tiểu Bạch, nói Ngô Tà đã lẻn vào Thập Nhất Thương và lấy đi món hàng mà anh gửi!

Tiểu Bạch đã để Ngô Tà đi rồi, nhưng Vương Béo thì bị giữ lại!""Cái thằng nhóc thối tha này, về nhà rồi mà vẫn không chịu yên!"

Ngô Nhị Bách cau mày, tức giận mắng."Tô gia, Tiểu Bạch có ở cạnh anh không?

Kêu em ấy nghe điện thoại!""Tiểu Bạch..." Tô Cảnh nhìn cô bé đang mơ màng chống cằm cười ngốc nghếch, lắc đầu."Thôi đi, nha đầu này say quá rồi!"Ngô Nhị Bách: "....."Tô gia, anh nhớ cẩn thận đấy!

Tiểu Bạch còn nhỏ!""Nhị gia nghĩ đi đâu vậy?

Cô bé này nói muốn mời tôi ăn cơm, kết quả tự mình uống say mèm, lát nữa tôi sẽ đưa em ấy về nhà!""Tôi hiểu!

Tôi hiểu mà!" Mặt Tô Cảnh đen lại.Anh hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, không tiếp lời mà chuyển sang chủ đề khác.Lão cáo già này, đúng là gừng càng già càng cay."Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa!

Nhị gia, tôi nghĩ chuyện này đúng lúc là một cơ hội tốt!

Anh có thể mượn cớ này để phong tỏa tiệm của Ngô Tà, cắt đứt đường lui của cậu ta, buộc cậu ta phải ngoan ngoãn đến Thập Nhất Thương."Ngô Nhị Bách nhướng mày."Xem ra Tô gia anh và tôi nghĩ giống nhau rồi!

Ban đầu tôi còn thấy trực tiếp phong tỏa tiệm của cậu ta hơi ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng không ngờ thằng nhóc này tự mình dâng lý do cho tôi.

Tô gia, tôi biết phải làm gì rồi!""Vậy thì tốt!

Hai ngày nay tiến triển thế nào rồi?" Tô Cảnh đổi giọng, tiếp tục hỏi."Cũng khá tốt!

Thiết bị đã được vận chuyển đến đầy đủ rồi, ngày kia sẽ chuẩn bị xuống dòng sông ngầm!

Từ bản đồ ghi chép trước đây, tôi đã tìm ra được chút manh mối, cũng coi như có chút nắm chắc!""Ừm!

Bên ngoài không cần lo lắng!

Nhất định phải giữ liên lạc thông suốt, nếu có nguy hiểm không giải quyết được, nhất định phải liên hệ với tôi kịp thời!

Thôi được rồi, không làm phiền anh nữa!

Chuyện của Ngô Tà hãy xử lý càng sớm càng tốt, sau đó tôi sẽ nhờ Tiểu Bạch sắp xếp cho cậu ta vào Thập Nhất Thương!

Thân phận của Vương Tuấn Nghĩa, tôi sẽ điều tra!

Lần này, nói không chừng còn có thể giúp anh hoàn toàn nắm quyền Thập Nhất Thương.""Vậy thì xin mượn lời của anh!".....Gác máy, Tô Cảnh gọi chủ quán tính tiền.

Sau đó dìu Tiểu Bạch rời đi."Bảo là mời tôi ăn cơm, không những bắt tôi trả tiền, còn phải chăm sóc cô mèo say xỉn này nữa!

Theo em ra đây tôi được cái lợi gì chứ?" Anh bất lực vỗ vỗ má cô bé, vừa định cõng em ấy lên lưng, thì nghe cô bé lẩm bẩm một địa chỉ."Đi đến... nhà em...""Được!

Anh đưa em đi!" Thở dài một hơi, Tô Cảnh cõng cô bé đi ra ven đường, bắt một chiếc xe đến địa chỉ em ấy nói.Ngồi vào xe, tựa vào Tô Cảnh, Tiểu Bạch híp mắt, khóe môi bất giác cong lên một nụ cười.Có câu nói rất hay... phụ nữ đều là diễn viên bẩm sinh.

Chương 383

Cô gái càng xinh đẹp thì càng giỏi lừa gạt người khác..... Cùng lúc đó, về phía Ngô Tà.Sau khi hẹn Vương Béo chia nhau ra chạy trốn.

Ngô Tà xách một cái hộp gỗ nhỏ, theo một đường ống thông gió trốn thoát khỏi Thập Nhất Thương.Nhưng chờ ở địa điểm đã hẹn với Vương Béo nửa ngày trời, lại mãi không thấy Vương Béo xuất hiện.

Điều này khiến Ngô Tà trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.Nhưng đúng lúc này, Vương Mông đột nhiên gọi điện đến."Sếp ơi, không biết ai gửi một cái thùng lớn đến tiệm, sếp mau về xem đi ạ!""Được!

Tôi về ngay!" Gác máy, Ngô Tà nhìn về phía xa, vẫn không thấy bóng dáng Vương Béo.Tám mươi phần trăm là bị người bên trong bắt rồi.

Thế nên Ngô Tà cũng không định chần chừ, trước tiên đưa đồ lấy được về, sau đó sẽ nghĩ cách cứu Vương Béo ra.....Khi Ngô Tà trở về tiệm thì đã là hai giờ sáng.Vương Mông đang sốt ruột đi đi lại lại trong sân.Giữa sân là một cái thùng gỗ khổng lồ dài ba mét.Ngô Tà chưa về, Vương Mông cũng không dám động vào.

Trước đó nghe thấy tiếng động bên trong, rất có thể là một con vật sống.Khi Ngô Tà ôm cái thùng gỗ xuất hiện ở cửa, Vương Mông vội vàng chạy tới."Sếp ơi, sao giờ sếp mới về?""Đừng hỏi nữa, đỡ giúp tôi một tay!" Vương Mông gật đầu, đỡ lấy cái thùng gỗ Ngô Tà đang ôm đặt xuống đất."Cái thùng này ai gửi vậy?" Vỗ vỗ bụi bẩn trên người, Ngô Tà nghi hoặc nhìn cái thùng lớn trong sân."Là Nhị gia, tối qua tôi thức dậy đi vệ sinh, thì thấy cái thùng này xuất hiện trong sân

rồi.

Bên trong còn có tiếng động, tôi thấy chắc là vật sống nên không dám mở ra xem!""Nhị thúc?" Ngô Tà giật mình, vội vàng đi tới, rất nhanh liền phát hiện tờ đơn dán trên đó.

Người gửi chính là Ngô Nhị Bách.Trên đó còn viết một câu."Ta đã giúp con gửi về, không có lần sau!"Ngô Tà trong lòng chấn động, rất nhanh phản ứng lại."Vương Béo!

Vương Mông, mau đi lấy xà beng!" Thấy Ngô Tà sốt ruột như vậy, Vương Mông vội vàng chạy vào nhà tìm xà beng."Vương Béo!

Vương Béo!" Ngô Tà gõ vào thùng gỗ gọi Vương Béo, nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.Rất nhanh Vương Mông đã mang xà beng tới, sau đó cùng Ngô Tà hợp sức cạy mở thùng gỗ.Rồi liền nhìn thấy Vương Béo tóc dựng ngược, mặt đỏ bừng nằm trong đó.Trên người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, say khướt không biết gì.Thấy tình hình của hắn, Ngô Tà lập tức thở phào nhẹ nhõm."Thằng Béo chết tiệt, làm tôi sợ chết khiếp!

Vương Mông, giúp một tay!

Đưa hắn ra ngoài!""Được thôi!".....Có thể nhanh chóng vận chuyển Vương Béo từ Thập Nhất Thương đến tiệm của Ngô Tà.

Chỉ có thể nói hiệu suất của Thập Nhất Thương rất cao.Và lúc này.Tô Cảnh cũng đã đưa Tiểu Bạch đến chỗ em ấy ở.Một khu chung cư cao cấp với mỗi tầng một hộ gia đình."Tiểu Bạch?

Tiểu Bạch?" Lắc lắc vai, Tô Cảnh quay đầu gọi hai tiếng Tiểu Bạch trên lưng.Thấy cô bé không lên tiếng, Tô Cảnh bất lực thở dài."Nếu em không đưa mật mã cửa và chìa khóa cho anh, hôm nay em chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi!""Trong túi..." Vừa nghe vậy, Tiểu

Bạch mới lẩm bẩm ư ử nói."Tô Cảnh nhếch môi.Nha đầu này giả say còn nghiện nữa chứ.

Trước đó anh không vạch trần em ấy, nhưng đã đến nơi rồi mà vẫn như vậy thì hơi quá đáng.Bàn tay đỡ cô bé nới lỏng, Tiểu Bạch lập tức kêu lên kinh ngạc, rồi đứng xuống đất.Chỉ là hai tay vẫn siết chặt lấy cổ Tô Cảnh."Ái chà~" Kéo bàn tay nhỏ đang quấn lấy mình ra, Tô Cảnh quay người nhìn chằm chằm vào đôi mắt to tròn lấp lánh của em ấy.

Còn chút nào say đâu chứ?"Giả say vui lắm sao?""Tô gia, anh giận rồi sao?" Thấy bị Tô Cảnh vạch trần, Tiểu Bạch đỏ mặt, rụt rè hỏi. "Em chỉ là... chỉ là muốn thân cận với Tô gia nhiều hơn một chút thôi mà...""Giận thì không giận..." Khóe môi Tô Cảnh khẽ cong lên, đưa tay xoa rối mái tóc của cô bé. "Nhưng... lần sau đừng giả say lừa anh nữa!

Muốn anh cõng thì cứ nói thẳng!

Anh không đến nỗi bất nhân tình đâu!""Thật sao?" Tiểu Bạch mặt mày hớn hở, vội vàng kéo tay Tô Cảnh. "Vậy Tô gia, em muốn anh cõng em về nhà!""Được rồi!

Lên đi!" Tô Cảnh quay lưng lại với Tiểu Bạch, vỗ vỗ vai.Sau đó cô bé liền vui vẻ nhảy lên lưng anh."Chỉ đường cho anh!

Hôm nay cứ ngủ tạm ở nhà em một đêm đã!" Đỡ cô bé, Tô Cảnh khẽ cười nói."Được ạ~ Tô gia, đi lối này~".....Ngủ một giấc đơn giản ở nhà Tiểu Bạch.Sáng hôm sau, sau khi ăn một bát mì do cô bé nấu, Tô Cảnh liền cùng em ấy đến Thập Nhất Thương.Chuẩn bị đi qua làm quen với môi trường.Cùng lúc đó.Về phía Ngô Tà.Vương Béo đang chơi bi-a, còn Ngô Tà thì ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm chiếc quạt đồng đặt trên bàn mà xuất thần."Tôi mà nói, cái Thập Nhất Thương đó có gì mà thần bí như vậy chứ!

Chẳng phải chúng ta muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao.

Hơn nữa đồ muốn lấy cũng lấy ra được rồi!""Vương Béo, tôi nói cho ông biết, chúng ta cũng chỉ mới loanh quanh ở vành ngoài của Thập Nhất Thương thôi, căn bản còn chưa vào đến trung tâm của nó!

Cho dù là ở bên ngoài, ông chẳng phải vẫn bị bắt đó sao, nếu không phải Nhị thúc biết chuyện, tôi còn phải nghĩ cách cứu ông ra ngoài đấy!" Nghe Vương Béo xem thường Thập Nhất Thương như vậy, Ngô Tà tỉnh lại, vội vàng giải thích."Vậy điều đó chứng minh điều gì?

Chứng minh Nhị thúc đã ém nhẹm chuyện này đó!

Chúng ta làm ầm ĩ như vậy, Thập Nhất Thương chẳng ho he gì, còn đưa tôi ra ngoài!

Địa vị của Nhị thúc, rõ ràng rồi!

Lão cáo già đó, không biết có quan hệ gì với Thập Nhất Thương nữa!" Vương Béo đoán bừa một hồi, không ngờ lại đoán trúng kha khá.Nhưng Ngô Tà lại không hứng thú với những điều này, treo chiếc quạt đồng lên, ôm máy ghi âm lại bật tiếng sấm."Tôi nói cậu, sáng sớm đã dậy nghiên cứu cái này, cậu đã tìm ra được gì chưa?""Chưa!

Hoàn toàn không có manh mối gì cả!" Ngô Tà lắc đầu, thở dài rồi nằm thẳng xuống bàn bi-a."Có lẽ, hướng nghiên cứu của tôi là sai rồi?""Thôi đi!

Cậu đúng là giỏi nghĩ lung tung!

Có thời gian này, cứ ở nhà mà nghỉ ngơi đi, chờ tin của Nhị gia!

Tôi nói thật với cậu, nếu chúng ta cứ khỏe mạnh, Nhị gia có gặp nguy hiểm gì, còn có thể ở phía sau hỗ trợ!

Cứ suốt ngày nghiên cứu ba cái thứ vớ vẩn này thì có ích gì chứ?

Chẳng phải vẫn không thu hoạch được gì sao?" Vương Béo ngồi bên cạnh lải nhải.Nhưng đúng lúc này.Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kinh hô của Vương Mông."Sếp!

Mau ra đây!

Sếp!"Nghe vậy, Ngô Tà và Vương Béo giật mình, rồi vội vàng chạy ra ngoài.Sau đó liền nhìn thấy Vương Mông đang cầm một cây chổi lớn đối đầu với một đám người."Bạch Xà?

Lâu rồi không gặp, nếu anh muốn tìm tôi ôn chuyện, cứ tự mình đến là được, dẫn theo nhiều người như vậy làm gì?" Cùng Vương Béo chạy xuống bậc thang, Ngô Tà nhìn người đàn ông đầu trọc, mặt đầy vết sẹo, mặc áo gi lê đang dẫn đầu mà nói.Người này chính là Bạch Xà, tâm phúc của Ngô Nhị Bách."Tiểu Tam gia, tôi cũng muốn tự mình đến!

Nhưng hôm nay có việc chính, Nhị gia đã dặn dò, bảo tôi dẫn người đến thu tiệm!

Tôi cũng là phụng mệnh hành sự, mong anh đừng làm khó tôi!" Bạch Xà xòe tay ra, bất lực nói."Thu tiệm?

Dựa vào cái gì chứ?""Này, tự anh nói với Nhị gia đi!" Bạch Xà trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Nhị Bách, bật loa ngoài."Tiểu Tà à!

Con đã ở tiệm Ngô Sơn Cư này bao nhiêu năm rồi?

Vừa tốt nghiệp là đến đây rồi phải không?

Bây giờ con sức khỏe không tốt, mà nhà chúng ta ở Ngô Châu cũng không chỉ có một căn này.

Con cứ dọn ra ngoài ở trước đi!

Vừa hay ta cũng có thể trang trí lại tiệm của con!"Ngô Nhị Bách

vừa nói xong, Ngô Tà lập tức không vui."Dựa vào cái gì chứ?

Anh làm như vậy có thương lượng với tôi chưa?

Ngô Nhị Bách, tôi nói cho anh biết, từ nhỏ đến lớn mọi chuyện trong nhà chúng ta đều do anh quyết định.

Cha tôi cũng nhường anh, anh... anh ít nhất cũng phải cho tôi chút thể diện chứ?" Ngô Tà nói với giọng điệu có chút thiếu tự tin."Chuyện con đến Thập Nhất Thương lấy đồ, ta đã biết rồi!

Nhị thúc không nên làm những chuyện quá đáng!

Nhưng ta nghĩ con trước hết đã là người trưởng thành rồi!

Có những chuyện tại sao không thể làm, vì một khi làm con sẽ mất đi những thứ quý giá!

Không sao cả, nghĩ thông suốt rồi nói với ta!

Tiệm sẽ trả lại cho con, nhưng không phải bây giờ!" Nói xong Ngô Nhị Bách liền gác máy."Tiểu Tam gia, anh phải biết, Nhị gia làm việc luôn công chính!

Nhị gia cưng chiều anh, nhưng anh có ngang bướng đến mấy, cũng phải nghĩ cho Nhị gia chứ?

Anh cứ chịu phạt đi!

Để anh em dưới trướng nhìn vào, nếu không thì Nhị gia còn sao phục chúng được nữa?

Sau này ai cũng như anh thì chẳng phải loạn hết cả sao!" Bạch Xà lên tiếng khuyên nhủ."Có Béo gia đây, hôm nay ai cũng không động được vào cái tiệm này!" Vương Béo tiến lên một bước, ác độc nhìn về phía Bạch Xà."Béo gia, lời của anh không tính!

Nhị gia đã dặn dò rồi, nếu anh cản trở, thì cứ đánh gãy chân!" Bạch Xà không nhún nhường nói.Nghe vậy, Vương Béo lập tức nổi

giận, tiến lên hai bước."Hắc!

Mày dám động vào Béo gia một sợi lông sao?"Sau đó, những người làm của Ngô gia phía sau Bạch Xà liền xông lên, mỗi người một cây gậy.Vương Béo: "....."Tiểu Tam gia, đừng làm khó tôi!"Tình huống này, dù Ngô Tà có không muốn đến mấy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng cục tức trong lòng thì không nuốt trôi được.Nếu có Tiểu Ca ở đây, có thể chịu được cái cục tức này sao?

Ngô Tà và Vương Béo cùng lúc nhớ đến Tiểu Ca. .....Và lúc này.Về phía Tô Cảnh, anh và Tiểu Bạch đã đến Thập Nhất Thương.Trải qua vài vòng xác minh thân phận, Tiểu Bạch mới đưa Tô Cảnh vào bên trong.Vừa đi, Tiểu Bạch vừa giới thiệu tình hình xung quanh cho Tô Cảnh."Tiêu chuẩn tuyển người của Thập Nhất Thương vô cùng nghiêm ngặt, thông thường phải theo dõi và điều tra bí mật hơn ba năm, sau khi không có vấn đề gì mới được tuyển vào!

Những quản lý kho này, không ai ngoại lệ, đều là những người gặp phải chuyện không thể đối mặt ở bên ngoài.

Thế nên mới chọn vào Thập Nhất Thương để trốn tránh hiện thực!

Nhưng Tô gia thì khác, nhà họ Bạch chúng em năm xưa đã tham gia xây dựng Thập Nhất Thương, thuộc về người bên Nhị gia, tuy hiện tại chỉ quản lý bộ phận Duy Vận, thực quyền không lớn, nhưng khả năng điều động một Phó chủ quản thì vẫn có.

Trong Thập Nhất Thương không phân biệt người tốt kẻ xấu, chỉ có người nghe lời và không nghe lời!

Cấp dưới phải vô điều kiện tuân lệnh cấp trên, cấp bậc hiện tại

của anh là LV13.

Tuy có thể sẽ có người có ý kiến với anh, nhưng cũng không ai dám đến gây phiền phức!" Tiểu Bạch nói xong, Tô Cảnh mới gật đầu, sờ sờ huy hiệu cài trên ngực.Quả thật đúng như Tiểu Bạch nói, suốt dọc đường đi qua, những quản lý kho bình thường gặp phải đều tránh đường.Tuy nhiên, dù sao cũng thuộc về bộ phận Duy Vận, hơn nữa còn là Phó chủ quản.

Ngoại trừ cấp bậc cao thuận tiện làm việc, cũng không có thực quyền đáng kể.Nghĩ lại cũng phải, ai lại để một người mới đến nắm giữ mọi thực quyền chứ, nếu thật sự có thể như vậy, Ngô Nhị Bách đã sớm độc chiếm đại quyền Thập Nhất Thương rồi.Thập Nhất Thương.

Văn phòng Chủ quản Duy Vận Bộ.Tô Cảnh ngồi trên ghế sofa, ưu sầu châm một điếu thuốc.Sau khi Tiểu Bạch dẫn anh đến, đã triệu tập không ít lão thành của bộ phận Duy Vận đến, sau đó giới thiệu một lượt.Tuy những người này ban đầu nhìn Tô Cảnh bằng ánh mắt khinh thường.

Nhưng vừa nghe đến danh tiếng của Tô Cảnh thì lập tức co rúm lại.

Ai nấy đều ra sức bắt chuyện, giả tạo đến mức không chịu nổi.Mãi mới tiễn được những người này đi.

Giao thiệp với loại người này, quả thật mệt mỏi."Thấy anh như vậy, Tiểu Bạch không nhịn được bật cười."Tô gia, anh đừng phiền, đây không phải là để mọi người đều quen biết anh sao~ Dù sao chúng ta cũng là người có quan hệ, không nói rõ thân phận của anh cho họ biết, không chừng sẽ có người gây phiền phức!

Trong Duy Vận Bộ còn có mấy quản lý kho cấp LV13, đều nhăm nhe vị trí Phó chủ quản, nhưng lại bị Tô gia anh là người được điều

động chiếm mất, chắc chắn sẽ có ý kiến!

Chương 384

Nhưng em triệu tập họ đến, nói cho họ biết thân phận của anh, cộng thêm là mệnh lệnh của Nhị gia, những người này dù có ý kiến cũng chỉ có thể chịu đựng!

Như vậy thì sẽ không có ai phá rối khi chúng ta làm việc nữa mà~" Tiểu Bạch giải thích một chút, Tô Cảnh cũng hiểu đạo lý này.Chỉ có thể bất lực gật đầu."Thôi được rồi!

Đúng rồi, Tiểu Bạch, sao không thấy người của Đặc Bị Bộ đến?""Vì Duy Vận Bộ không có thực quyền, chỉ tương đương với hoàng thân quốc thích, đóng vai trò giám sát Đặc Bị Bộ thôi!

Các chủ quản đương nhiệm trong Đặc Bị Bộ, phần lớn đều là người của cấp trên!

Đối với việc Duy Vận Bộ thêm một Phó chủ quản không có thực quyền, họ căn bản sẽ không quá để tâm!" Tiểu Bạch trên mặt có chút bất lực, nhưng lời vừa dứt.Bên ngoài văn phòng liền truyền đến một giọng nói the thé."Chủ quản Bạch, nghe nói Nhị gia điều động một Phó chủ quản đến Duy Vận Bộ.

Người đó đâu rồi?

Cho tôi làm quen với!"Vừa nói, một người đàn ông trung niên để tóc chải ngược, mặt mày sáng bóng bước vào.

Trên mặt nở nụ cười xã giao.

Đôi mắt híp thành một đường chỉ, khiến người ta không thể đoán được cảm xúc.Tiểu Bạch giật mình, rồi thu lại nụ cười trên mặt."Chủ quản Đinh?

Anh là chủ quản Đặc Bị Bộ sao lại quan tâm đến chuyện của Duy

Vận Bộ của tôi vậy?""Không phải tò mò sao?

Chủ quản Bạch, lẽ nào chính là chàng trai trẻ này?" Chủ quản Đinh cười tủm tỉm nhìn về phía Tô Cảnh, rồi đi tới chìa tay ra với Tô Cảnh."Hân hạnh, hân hạnh!

Hạ quan là Chủ quản Đinh Tam của Đặc Bị Bộ!

Có thể khiến Nhị gia coi trọng như vậy, đúng là trẻ tuổi tài cao thật!

Không biết xưng hô thế nào?"Nhìn Tô Cảnh, Chủ quản Đinh càng nhìn càng thấy quen mắt.Nhìn lão già này giả tạo như vậy, Tô Cảnh bỗng nhiên cười.Hoàn toàn không có ý định đứng dậy, ngay cả tay cũng không nâng lên, không hề nể mặt lão già này.Xem ra, Chủ quản Đinh này hẳn là người được cấp trên cài cắm vào.Tuy miệng hô là Nhị gia, nhưng cũng không thấy kính trọng Ngô Nhị Bách là bao.Có một người như vậy quản lý Đặc Bị Bộ, lại còn có liên hệ mật thiết với cấp trên.

Ngô Nhị Bách mà phân được thực quyền mới là lạ.Thấy Tô Cảnh căn bản không thèm mở mắt nhìn mình, đáy mắt Chủ quản Đinh lóe lên một tia âm u.Nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ cười tủm tỉm, ngượng ngùng rụt tay lại."Chủ quản Bạch, lẽ nào không giới thiệu một chút sao?

Dù sao sau này cũng là đồng nghiệp!

Cùng làm việc với nhau, ít nhất cũng phải quen biết chứ?"Cấp bậc của Chủ quản Đinh là LV14, tuy cao hơn Tô Cảnh, nhưng dù sao Tô Cảnh cũng là người được Ngô Nhị Bách điều động, hiển nhiên có quan hệ không nhỏ với anh ta.Anh ta cũng không đến nỗi lợi dụng điều khoản cấp bậc, cấp dưới phải vô điều kiện tuân lệnh cấp trên để sỉ nhục Tô Cảnh.Dù bản thân là người của cấp trên, nhưng nếu xé toạc mặt với Ngô Nhị Bách, ai cũng chẳng tốt đẹp gì."Vị này là Tô

Cảnh, Tô gia!

Không phải chứ?

Chủ quản Đinh, anh không thể nào chưa từng nghe nói đến chứ?" Tiểu Bạch đi đến sau lưng Tô Cảnh, hai tay đặt lên người anh, có chút mỉa mai giới thiệu với Chủ quản Đinh."Tô Cảnh?" Chủ quản Đinh trong lòng giật mình.Chẳng trách sao càng nhìn càng thấy quen mắt! Trong lòng không khỏi có chút may mắn vì vừa nãy mình đã không gây khó dễ cho Tô Cảnh.Đây chính là kẻ đáng gờm hơn cả Ngô Nhị Bách! Nhưng trong chốc lát, trong lòng lại dâng lên một dự cảm chẳng lành.Ngô Nhị Bách điều động một vị đại thần như vậy đến làm Phó chủ quản Duy Vận Bộ, chắc chắn có dụng ý của anh ta.Nói không chừng chính là vì muốn lật đổ phe phái của mình, độc chiếm đại quyền Thập Nhất Thương.Những năm qua anh ta ỷ vào sự bao che của cấp trên, đã làm không ít chuyện bẩn thỉu.

Nếu bị điều tra ra, chết một trăm lần cũng không đủ.Tuy chỉ là có thể người này được điều động đến để điều tra Thập Nhất Thương.

Nhưng dù chỉ có một tia khả năng, cũng phải bóp chết nó từ trong trứng nước!Tư tưởng của Chủ quản Đinh chuyển biến nhanh chóng, rất nhanh đã kiên định với suy nghĩ của mình.Sau đó nụ cười trên mặt càng thêm rộng."Thì ra là Tô gia, thất kính, thất kính!

Tô gia sao lại chạy đến cái nơi tồi tàn Thập Nhất Thương của chúng tôi vậy?

Chủ quản Bạch, tôi nhớ chúng ta có quy định phải không?

Thập Nhất Thương không thể kiêm nhiệm chứ, tôi nhớ Tô gia ở bên ngoài có một đống sản nghiệp mà!"Thấy anh ta tốn công sức để kiếm chuyện như vậy, Tô Cảnh không khỏi bật cười."Chủ quản Đinh, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi phải không?

Dưới danh nghĩa của tôi không có bất kỳ sản nghiệp nào cả!

Không tin anh có thể tự mình đi điều tra.

Tôi đến Thập Nhất Thương là vì rảnh rỗi không có việc gì làm, nhờ Nhị gia tìm cho một công việc!""Sao có thể chứ?" Chủ quản Đinh giật mình, có chút không dám tin nói."Không tin anh có thể tự mình đi điều tra đó sao?" Tô Cảnh xòe tay ra, vô tư nói.Chủ quản Đinh im lặng một lát, rồi vẻ mặt âm trầm bỏ đi.Thấy anh ta như vậy, Tiểu Bạch bật cười."Tô gia, xem ra anh ta nghĩ rằng anh sẽ uy hiếp địa vị của anh ta, không nhịn được mà gây khó dễ rồi!

Lão già này, những năm qua không biết đã làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu sau lưng.

Trông đã không giống người tốt rồi!

Đúng rồi, Tô gia, lời anh vừa nói là thật hay giả vậy?" Tiểu Bạch tò mò hỏi một câu."Cái này còn có giả sao?

Dưới danh nghĩa của tôi đúng là không có sản nghiệp nào cả!" Tô Cảnh cười tủm tỉm nói.Lời này quả thật không sai, bất kể là Thính Vũ Hiên hay Tập đoàn Cảnh Ninh các thứ.

Đều đứng tên các cô gái trong nhà, Tô đại nhân hoàn toàn tay trắng.Dù sao vị trí không tốt, chỉ có thể ăn bám..."Được rồi~" Tiểu Bạch dường như cũng nghĩ đến phương diện này, bĩu môi vẻ mặt có chút buồn bã.Tuy thần tượng là một kẻ đào hoa, nhưng cũng không ngăn cản mình làm fan của anh ấy~Suy nghĩ một lát, Tiểu Bạch rất nhanh liền hồi phục lại."Tiểu Bạch, vừa nãy nghe em nói Chủ quản Đinh này đã làm không ít chuyện bẩn thỉu, em có bằng chứng trong tay không?" Tô Cảnh khẽ gõ ngón trỏ lên tay vịn ghế, trầm ngâm một lát, rồi tiếp tục hỏi."Không có~""Vậy sao em biết?" Thấy Tiểu Bạch lắc đầu, Tô Cảnh có chút tò mò hỏi."Trực giác!

Lão già này vừa nhìn đã không giống người tốt rồi!" Gãi gãi đầu, Tiểu Bạch ngượng ngùng cười."Tô Cảnh: "....."Vậy trực giác của em đúng là chuẩn thật!" Mắng một câu, Tô Cảnh cũng không nói thêm."Thôi được rồi, không nói Chủ quản Đinh nữa...

Em hãy làm thư mời làm việc của Ngô Tà đi, anh sẽ mang qua cho thằng nhóc này!

Vừa nãy nhận được tin, tiệm của cậu ta đã bị phong tỏa rồi!

Trước tiên cứ đưa cậu ta vào Thập Nhất Thương đã!""Được ạ~" Tiểu Bạch gật đầu, rồi ngồi xuống bàn làm việc bắt đầu soạn thảo thư thông báo tuyển dụng.Tiểu Bạch vừa điền xong bản điện tử, thì nghe điện thoại truyền đến một tin nhắn.

Lấy ra xem, lập tức giật mình."Sao vậy?" Thấy em ấy như vậy, Tô Cảnh lên tiếng hỏi."Tô gia, Vương Tuấn Nghĩa lại gửi tin nhắn rồi!"Trước đó khi trò chuyện, đã nói qua về Vương Tuấn Nghĩa.

Tiểu Bạch đã biết Ngô Nhị Bách đã kể chuyện này cho Tô Cảnh."Để anh xem!" Tô Cảnh tiến lên cầm lấy điện thoại của Tiểu Bạch, rồi mở một đoạn ghi âm mới gửi đến."Bạch Hạo Thiên, tôi cần một bản thông báo tuyển dụng điện tử của Ngô Tà!

Bên đó, tôi sẽ liên hệ!

Hy vọng cô có thể giữ lời hứa, nhớ kỹ, giúp Ngô Tà, chính là giúp Tô Cảnh!"....."Tô gia, làm sao đây?""Đương nhiên là đồng ý với hắn rồi!

Vương Tuấn Nghĩa!

Xem ra người này bên ngoài vẫn luôn có đồng bọn giám sát Ngô Tà à...

Tiệm của Ngô Tà vừa bị Nhị gia phong tỏa, hắn đã đến tìm em để đòi thư thông báo tuyển dụng.

Tin tức truyền thật nhanh!""Vậy em gửi cho hắn nhé?" Tiểu Bạch thăm dò hỏi một câu."Gửi đi!

Mục đích của người này là muốn Ngô Tà vào Thập Nhất Thương!

Sau này chắc chắn còn sẽ liên hệ với Ngô Tà, theo dây tìm người, sẽ không mất quá nhiều thời gian để tìm ra người này!" Tô Cảnh gật đầu nhàn nhạt nói."Vâng~" Tiếp lấy điện thoại Tô Cảnh đưa qua, Tiểu Bạch liền bắt đầu thao tác.Gửi một bản thông báo tuyển dụng điện tử cho Vương Tuấn Nghĩa.

Sau đó lại in ra một bản, tìm một phong bì xanh lá cây chuyên dụng của Thập Nhất Thương bỏ vào.Nghĩ một lát, lại lấy một tờ giấy trắng viết một câu. "Sinh mệnh hữu hạn, sao không thử một lần!"Đồng thời lại điền một tờ séc trị giá mười nghìn, cùng bỏ vào phong bì."Tô gia, của anh!".....Cầm lấy phong bì, không nán lại lâu, Tô Cảnh liền rời khỏi Thập Nhất Thương.Chuẩn bị đi xem hai tên Ngô Tà và Vương Béo này.Và lúc này.Ngô Tà đang ngồi ở cửa tiệm than ngắn thở dài, còn Vương Béo thì ngồi bên cạnh chơi game.Bạch Xà đã dẫn người dọn sạch mọi đồ đạc ở Ngô Sơn Cư.Sau đó thông báo cho hai người.Trước tám giờ tối phải dọn khỏi tiệm, khi đó sẽ dán phong tỏa của gia tộc lên tiệm."Dựa vào cái gì chứ!

Vương Béo, ông nói xem dựa vào cái gì chứ?

Tôi ít nhất cũng là người sắp chết rồi, Nhị thúc anh ta sao có thể đối xử với tôi như vậy chứ?" Ngô Tà tựa vào cửa than vãn."Phải đó!

Cậu đã là người sắp chết rồi!

Nhưng tôi còn sống khỏe re đây này!" Vương Béo vừa chơi game, đầu cũng không ngẩng lên nói."Không được!

Tôi phải gọi điện cho Nhị thúc!""Thế nào?

Xin lỗi sao?

Thằng ngây thơ, mày nghĩ xin lỗi có tác dụng sao?"Ngô Tà: "....."Cho dù không có tác dụng tôi cũng phải thử!" Ngô Tà gãi gãi đầu, hít một hơi thật sâu.Sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Nhị Bách."Tiểu Tà à!" Nghe thấy giọng nói của Ngô Nhị Bách từ phía bên kia, Ngô Tà bỗng nhiên cười."Alo!

Nhị thúc!

Con xin lỗi, con xin lỗi!

Con không biết con sai ở đâu, tóm lại là con xin lỗi anh trước!

Mọi chuyện, con đều nhận sai với anh trước!

Anh cũng không thể nhẫn tâm với con như vậy chứ?

Đuổi con ra ngoài rồi, con ở đâu?

Dựa vào cái gì mà kiếm tiền?"Ta đã chuẩn bị cho con một công việc nhàn hạ, ngày mai con có thể đi làm rồi!" Ngô Nhị Bách nhàn nhạt nói.Nghe vậy, Ngô Tà lập tức hoảng hốt."Không...

Nhị thúc, chuyện tìm việc như vậy sao có thể làm phiền anh được chứ?

Con đã lớn như vậy rồi, đương nhiên phải tự mình đi tìm!

Con... con vẫn còn chút cốt khí này!"Nhưng vừa nói xong, tiếng tút tút bên kia đã vang lên một loạt."Ngô Tà: "....."Đây là Nhị thúc ruột của mày sao?""Đừng lo!

Béo gia sẽ chăm sóc mày!

Tao nuôi mày!

À!" Vương Béo vừa chơi game, vừa trêu chọc."Quả nhiên, lúc mấu chốt vẫn là anh em đáng tin!" Ngô Tà thở dài, vỗ vỗ vai Vương

Béo."Lúc này mới nhìn ra chứ gì?

Tao là anh em ruột của mày!

Cậu phải đi khám lại rồi đó, lát nữa chúng ta đi luôn, chỉ có giữ gìn sức khỏe, mới có thể đối phó với Nhị thúc của cậu chứ phải không?" Vương Béo vừa nói, vừa giật lấy điện thoại của Ngô Tà, rồi nhét điện thoại của mình vào tay cậu."Mày sắp chết rồi, đưa cho tao làm gì?" Ngô Tà nhìn tình hình trận game, thắc mắc hỏi một câu."Mày thì sắp chết rồi, tao vẫn còn sống đây này!

Dù sao tiền của mày cũng chẳng có ích gì nữa, cứ chuyển hết cho tao đi!"Ngô Tà: "....."Giật lấy điện thoại liền bắt đầu tranh giành với Vương Béo."Đừng, đừng giật!

Tao còn sống đây, mày ít nhất cũng phải để lại cho tao chút tiền sinh hoạt chứ?

Tao còn chưa chết đâu Vương Béo, mày còn là anh em ruột không vậy?"Hai người vừa đùa giỡn, tâm trạng chán nản vì tiệm bị phong tỏa cũng đã tốt hơn không ít. .....Chiều.

Bệnh viện Nhân dân số Một Ngô Châu.Vương Béo và Ngô Tà đã đăng ký số, đang ngồi ở đại sảnh chờ gọi số để tái khám.Thấy Ngô Tà vẻ mặt xuất thần, Vương Béo vỗ vỗ vai cậu."Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng đã đến rồi thì cứ khám cho đàng hoàng!

Tô gia chẳng phải đã nói sao, đã giữ cho cậu thêm nửa năm mạng sống!

Chúng ta cứ định kỳ kiểm tra sức khỏe, kiểm soát không cho bệnh chuyển biến xấu, mới có thời gian đi tìm Lôi Thành để tìm Tam thúc của cậu chứ phải không?

Ai cũng nói Lôi Thành có thể bù đắp mọi tiếc nuối!

Chương 385

Tuy có chút phóng đại, nhưng thần khí Nam Hải Vương chẳng phải cũng rất huyền bí sao?

Vạn nhất có thể chữa khỏi bệnh của cậu thì sao?!

Chúng ta ít nhất cũng phải có một hy vọng chứ!

Thế nên, cứ dưỡng bệnh cho tốt, Nhị thúc không đưa chúng ta đi, chúng ta cứ tự mình đi tìm Lôi Thành, tìm Tam thúc của cậu, tiện thể chữa bệnh!" Vương Béo thao thao bất tuyệt một tràng dài.Ngô Tà mỉm cười, cảm động vỗ vỗ cánh tay Vương Béo."Ông đó, chỉ là đã già rồi!

Sao nói nhiều thế không biết?""Hắc!

Thằng ngây thơ, tôi đây là vì tốt cho cậu đó!" Vương Béo vừa định cãi cọ với cậu, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thông báo."Mời quý cô Phiêu Phiêu đến quầy số ba!"Nghe thấy vậy, Vương Béo cũng không thèm nói Ngô Tà nữa, vội vàng quay đầu nhìn quanh."Ông làm gì vậy?" Thấy hắn như vậy, Ngô Tà có chút tò mò hỏi."Tôi còn tưởng là Phiêu Phiêu cơ!""Phiêu Phiêu nào?" Ngô Tà còn chưa kịp hỏi, thì nghe thấy phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.Vương Béo và Ngô Tà quay đầu nhìn lại, rồi liền nhìn thấy Tô Cảnh đột nhiên xuất hiện phía sau."Tô gia?

Sao ngài lại đến Ngô Châu?

Không phải trùng hợp vậy chứ?

Ngài có người quen ở bệnh viện sao?" Vương Béo giật mình, có chút kinh ngạc hỏi."Vương Béo, đừng có nói nhảm!

Tô ca chắc là đến tìm chúng ta!" Ngô Tà vỗ Vương Béo một cái,

rồi hỏi dò nhìn về phía Tô Cảnh."Không sai!

Có một cô bé nói muốn mời tôi ăn cơm, lôi tôi đến Ngô Châu, vừa hay tiện thể đến xem tình hình của cậu!

Lát nữa tái khám xong đưa hóa đơn cho tôi xem!" Gật đầu, Tô Cảnh đi đến bên cạnh Ngô Tà ngồi xuống.Hai người cũng không nghi ngờ gì, dù sao với bản lĩnh của Tô Cảnh, tìm thấy hai người họ dễ như trở bàn tay."Tiểu cô nương?

Ăn cơm?

Lẽ nào Tô gia lại...?" Thấy Vương Béo mặt mày gian xảo, Tô Cảnh lườm một cái."Cút ngay!

Ăn cơm đàng hoàng!"Nghe thấy vậy, Vương Béo chỉ cười mà không nói."Đừng nói tôi nữa, vừa nãy tôi nghe ông nói Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu nào vậy?" Tô Cảnh hứng thú hỏi một câu."Đương nhiên là nữ thần Phiêu Phiêu của tôi rồi!" Vừa nhắc đến cái này Vương Béo lập tức không còn buồn ngủ nữa.Thực ra, mục đích Tô Cảnh đến bệnh viện tìm hai người, chính là để xem cô Phiêu Phiêu này.Tuy luôn trêu chọc Vương Béo, nhưng quen biết lâu như vậy, nếu hắn có thể tìm được tình yêu đích thực, bản thân anh vẫn rất vui.Nếu anh không nhầm, cô Phiêu Phiêu này hình như con gái mắc bệnh nặng.Hãy xem Vương Béo và cô ấy có phát triển được không, nếu thật sự có thể đến với nhau.

Vậy thì anh không ngại giúp hắn một tay.Ngô Tà có Tiểu Ca, Vương Béo không thể cả đời cô đơn một mình phải không...

“Nữ thần?

Anh có bao nhiêu nữ thần như vậy, em nào biết là ai?” Ngô Tà ngồi bên cạnh, hơi cạn lời nói.

“Tôi nào có nhiều nữ thần đến thế?” “Chỉ có một!

Là cô nàng hồi đi học ấy!

Phiêu Phiêu!" "À, em nhớ rồi, là cái cô mà anh hay kể với em phải không?" Ngô Tà nhớ lại kỹ một chút, đột nhiên hiểu ra.

"Là cái cô mà anh nói ấy, hồi nhỏ người thì chưa lớn, chỉ đến ngang đùi người ta, vậy mà suốt ngày đi theo sau mông người ta mà đuổi theo…" Vừa nghe thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức tức tối bịt miệng Ngô Tà lại!

"Dừng, dừng, dừng!

Cậu đang báng bổ thanh xuân của tôi!

Báng bổ tình yêu của tôi đó!" "Em báng bổ à?" Ngô Tà ngồi thẳng người dậy, không nhịn được mà bật cười.

"Cậu nói vậy chính là báng bổ!" "Đâu có rõ ràng đến thế?" Ngô Tà nén cười nói.

"Béo này, không ngờ cậu còn có lịch sử như vậy đấy?" "Tôi cũng chưa từng nghe cậu kể?" Tô Cảnh cũng ở bên cạnh cười hỏi.

"Tô gia, ngài đừng nghe Thiên Chân nói lung tung, đó là hồi đó Béo này thấy mình không xứng với người ta, nên mới chọn buông tay!" "Đó chính là tình yêu!" "Nếu không thì, Bàn gia tôi mà ra tay, chưa có cô nào là không tán đổ đâu!" Vương Bàn Tử có chút ưu sầu nói.

"Thôi đi!" "Béo này, nếu cậu thật sự lợi hại như vậy, sao bao nhiêu năm nay vẫn ế chỏng chơ thế?" "Hắc!

Cậu cái đồ không có lương tâm!" "Tôi chẳng phải là vì muốn ở bên cậu và Tiểu Ca sao?" "Hai cậu đều vẫn còn độc thân, Bàn gia tôi làm sao có thể đi trước một bước chứ?" Bàn Tử bực bội vỗ vào vai Ngô Tà một cái, rồi lại có chút hồi ức nói.

"Mấy người là chưa từng thấy cái cô Phiêu Phiêu đó đâu, tôi nói

cho mà nghe, có nhan sắc có nhan sắc, có vóc dáng có vóc dáng!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa vẻ mặt kích động.

"Thế nên bất kể nhìn từ góc độ nào, ba trăm sáu mươi lăm độ cứ việc nhìn đi!" "Đó là cô ấy không gặp được thời tốt, nếu là bây giờ thì sao, Thiên Thần Victoria's Secret mấy người thấy rồi chứ?" "Cái khí chất ấy, cái vẻ phụ nữ ấy toát ra từ trong ra ngoài." "Khiến người ta nghẹt thở!" "Thật đấy!

Đặc biệt hợp với tôi!" Chỉ có thể nói không hổ là nữ thần thời niên thiếu của Bàn Tử!

Cái đánh giá này, không hề tầm thường!

"Đặc biệt hợp với cậu?" Ngô Tà hỏi một câu, thấy Vương Bàn Tử vẻ mặt khẳng định gật đầu, liền bật cười.

"Béo này, cậu có biết không, sau khi cậu nói xong câu cuối cùng này, tất cả những gì trước đó đều không thành lập!" "Đặc biệt hợp với cậu, cậu bảo tôi phải tưởng tượng thế nào đây?" "Nếu cậu nói hợp với Tô ca thì được, cậu nói tôi tin, nhưng hợp với cậu?" Ngô Tà không nói gì cả, mà lại như đã nói tất cả.

Vương Bàn Tử: "....." "Dù sao cũng là nữ thần thời niên thiếu của Bàn Tử, khoa trương một chút rất bình thường!" "Nhưng mà, Béo này, thời gian là con dao mổ lợn, cậu dám đảm bảo nữ thần của cậu vẫn còn như vậy sao!" Tô Cảnh cười mỉm hỏi.

"Đây không phải là đang hồi ức sao?" "Trong ký ức của tôi đều là hình ảnh đẹp nhất của cô ấy!" "Thật đấy, ai mà thấy, chỉ cần nhìn cô ấy một cái là không thể rời mắt được!" "Bây giờ tôi hối hận muốn chết rồi!" Bàn Tử thở dài, rầu rĩ nói.

"Mời Ngô Tà đến quầy số ba!" Nghe thấy gọi đến tên mình, Ngô Tà cũng lười nghe Bàn Tử lải nhải tiếp.

“Được rồi, được rồi!

Đừng nói nữa, tôi tin cậu rồi được chưa!” “Đi lấy máu trước đã!” Đẩy Bàn Tử ra, Ngô Tà đi đến quầy số ba gần đó.

“Hắc!

Đủ qua loa rồi đó!!” Vương Bàn Tử than thở một câu, nhưng đột nhiên, vẻ mặt anh ta ngây người.

Anh ta nhìn chằm chằm sang bên cạnh, khóe miệng không tự chủ được nở một nụ cười.

Tô Cảnh thấy vậy, nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Sau đó liền thấy một thiếu phụ đang đỡ một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi.

Cô bé đó sắc mặt tái nhợt, bước chân loạng choạng, xem ra bệnh không nhẹ.

Còn về người thiếu phụ kia, mặc dù khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn, trên tóc vẫn lờ mờ thấy không ít sợi bạc.

Nhưng có câu nói rất hay, thời gian không bao giờ đánh bại được mỹ nhân!

Lúc trẻ dung mạo tuyệt đối không hề kém.

Thấy Bàn Tử cứ như người mất hồn, Tô Cảnh đưa tay vỗ anh ta một cái.

Vương Bàn Tử giật mình, suýt chút nữa làm văng điện thoại ra ngoài.

Làm cặp mẹ con kia giật mình.

Sau khi phản ứng lại, Bàn Tử cười hì hì với hai người họ.

Cặp mẹ con này cũng không quá để ý, trực tiếp ngồi xuống ghế

đối diện chéo.

Ánh mắt của Bàn Tử cũng theo sát phiêu theo.

“Phiêu Phiêu?” Tô Cảnh liếc một cái, rồi huých Bàn Tử, thăm dò hỏi.

Nhưng Bàn Tử như thể không nghe thấy, miệng hơi hé ra, nhìn chằm chằm người ta, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Không thể nào trùng hợp đến vậy chứ?” Ngô Tà cũng phát hiện tình huống của Bàn Tử, sau khi lấy máu xong liền vội vàng quay lại, ngồi cạnh Bàn Tử, nhìn theo ánh mắt của anh ta.

“Đây thật sự là nữ thần Phiêu Phiêu của cậu sao?” Thấy Bàn Tử hoàn toàn không đáp lời mình, Ngô Tà đưa tay giúp anh ta khép cái miệng đang há ngày càng to lại.

“Nước dãi chảy ra cả rồi!” Lúc này Vương Bàn Tử mới hoàn hồn, vội vàng lau miệng.

“Mấy người xem, tôi đâu có lừa ai đâu chứ!” “Phiêu Phiêu vẫn đẹp như vậy!” Vương Bàn Tử có chút kích động nói.

“Quả thực không tệ!” Tô Cảnh đồng tình gật đầu.

“Xem ra Bàn Tử nói không sai, lúc trẻ người ta tuyệt đối là một mỹ nhân!” Nhưng vừa nói xong, Vương Bàn Tử lập tức vẻ mặt cảnh giác.

Thấy bộ dạng đó của anh ta, Tô Cảnh nào còn không hiểu cái gã này đang nghĩ gì.

Trên trán lập tức xuất hiện từng vệt hắc tuyến.

Ngô Tà không nhịn được, bật “phì” cười ra tiếng.

“Cậu yên tâm, tôi không có hứng thú với nữ thần của cậu!” Mặc dù thời gian không bao giờ đánh bại mỹ nhân, nhưng dù sao cũng là

một phụ nữ trung niên.

Tô đại quan nhân đâu có kén chọn đến mức này.

Huống hồ người ta còn có cả con gái rồi, chẳng lẽ lại đi thích làm cha dượng sao?

"Thế thì tốt, thế thì tốt!" Vương Bàn Tử nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi Béo này, không ai giành Phiêu Phiêu của cậu đâu!" "Nhưng mà cậu cũng thấy rồi đó, người ta thậm chí còn có cả con rồi!" Ngô Tà vỗ vai Bàn Tử cười nói.

"Vạn nhất ly hôn rồi thì sao?" "Nếu không thì dẫn con đến bệnh viện, sao lại chỉ có một mình cô ấy đến?" Vương Bàn Tử không cam tâm nói một câu.

"Được rồi!

Được rồi!" "Tôi thấy cậu đúng là bị ma ám rồi!" "Dù sao tôi cũng lấy máu xong rồi, có mấy hạng mục cần hai ngày nữa mới có kết quả, tôi về trước đây!" "Cố lên!

Anh em ủng hộ cậu!" Ngô Tà ghé sát lại nói nhỏ một câu, rồi lại ra hiệu cho Tô Cảnh.

"Vậy Tô ca, chúng ta đi trước nhé?" "Đi thôi!" Gật đầu, Tô Cảnh huých Bàn Tử hai cái.

"Béo này, tuyệt đối đừng nhụt chí!" "Không có điều kiện thì chúng ta tạo ra điều kiện, có gì cần cứ nói với tôi!" "Tuyệt đối giúp cậu tán đổ nữ thần!" "Được thôi!

Có câu nói này của Tô gia, tôi càng tự tin hơn rồi!" Vương Bàn Tử có chút bồn chồn chỉnh lại tóc, rồi lại thúc giục hai người.

Chương 386

"Được rồi, Tô gia, Thiên Chân, hai người nhanh đi đi!" "Ở đây ảnh hưởng tôi phát huy!" "Đi thôi, Ngô Tà, nghe rõ chưa, chê chúng ta ở đây vướng mắt!" Tô Cảnh đứng dậy cười với Ngô Tà, rồi dẫn Ngô Tà đi ra ngoài.

Nhưng khi đi qua sau lưng Phiêu Phiêu, Tô Cảnh không để lại dấu vết nào vỗ nhẹ vai cô ấy.

Cảm thấy có gì đó lạ, Phiêu Phiêu lập tức quay đầu nhìn một cái, rồi liền chạm mắt với Vương Bàn Tử.

Bị nữ thần phát hiện lén nhìn, Bàn Tử lập tức bối rối nhìn ngó xung quanh.

Đi đến cửa, Tô Cảnh vẫy tay với Bàn Tử.

Rồi ra hiệu bằng tay.

"Cố lên!

Đừng nhụt chí!" "Cậu làm được!" "Cái lão Béo này, đúng là có nữ thần thì quên anh em!" Ra khỏi bệnh viện cùng Tô Cảnh, Ngô Tà cười mắng một câu.

"Cái này không phải rất tốt sao?" "Béo này cũng lớn tuổi rồi, đã hơn bốn mươi rồi, không thể nào độc thân cả đời được chứ?" "Nếu thật sự có thể thành đôi với nữ thần của anh ta, thì cũng không tệ!" "Mặc dù con cái người ta đã lớn như vậy rồi, nhưng mà, thật sự có thể là đã ly hôn không?" "Hai mẹ con xem ra sống không dễ dàng, nếu Bàn Tử thỉnh thoảng giúp đỡ hai mẹ con họ, biết đâu lại thành!" Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà tán đồng gật đầu.

"Em rất hy vọng có thể thành, chỉ xem Bàn Tử tự mình có cố gắng

hay không thôi!" "Yên tâm đi, tôi thấy anh ta được đấy!" "Dù sao cũng là nữ thần thời niên thiếu, đừng thấy con cái đã lớn thế rồi, nhưng trong mắt Bàn Tử, người ta vẫn có sức hấp dẫn!" "Không nói Bàn Tử nữa, Ngô Tà, đưa phiếu kiểm tra cho tôi xem nào!" Nhận lấy phiếu báo cáo kiểm tra của Ngô Tà, Tô Cảnh vừa xem vừa tiếp tục hỏi.

"À phải rồi, tôi nghe nói, Nhị gia đã thu lại cửa tiệm của cậu rồi?" "À..." Ngô Tà thở dài, rồi khá bất đắc dĩ nói.

"Cũng không biết Nhị thúc nghĩ thế nào, không nể mặt em chút nào, nói phong là phong!" "Chẳng qua là đi Thập Nhất Thương lấy một món đồ, có đến mức đó không?" "Có đến mức đó không?" "Ngô Tà cậu còn không biết tính cách của Nhị gia sao, ông ấy công bằng và chính trực nhất." "Đừng thấy cậu là cháu trai của ông ấy, phạm lỗi thì vẫn phạt như thường!" Tô Cảnh khép báo cáo kiểm tra lại, nhìn cậu ta thản nhiên nói một câu.

"Em đã là người sắp chết rồi, Tô ca anh nói ông ấy không thể thông cảm cho em một chút sao?" "Làm như vậy, em ngay cả chỗ ở cũng không có, còn không có thu nhập!" "Em bây giờ vẫn chưa chết mà!" Ngô Tà cất tiếng oán trách.

"Cậu vẫn chưa chết, vậy thì hãy nghe lời Nhị gia đi!" "Báo cáo kiểm tra tôi đã xem xong rồi, tình trạng cơ thể của cậu vẫn ổn!" "Kiên trì nửa năm không thành vấn đề!" "Tôi nghe nói Nhị thúc đã tìm việc cho cậu rồi, cứ làm tạm đi!" Nhận lấy phiếu báo cáo, Ngô Tà bĩu môi.

"Tô ca, em lớn thế này rồi, cũng không đến nỗi không có cốt khí như vậy, để Nhị thúc giúp tìm việc!" "Chẳng lẽ cậu cho rằng, Nhị gia chỉ đơn thuần tìm cho cậu một công việc?" "Lão hồ ly này làm bất cứ chuyện gì cũng có dụng ý riêng của ông ấy!" "Cậu tự mình nắm bắt đi!" Thấy vẻ mặt đầy ẩn ý của Tô Cảnh, Ngô Tà ngây người.

"Tô ca, anh có biết điều gì không?" "Cậu tự đoán đi!" Tô Cảnh

cười mỉm nói một câu, không giải thích quá nhiều.

“Em đoán?

Em biết đoán ở đâu bây giờ?” Ngô Tà bất đắc dĩ cười cười, đang định tiếp tục truy hỏi.

Nhưng điện thoại đột nhiên vang lên một tiếng thông báo.

“Chuyên nghiệp săn đầu Vương Tuấn Nghĩa?” Ngô Tà lấy điện thoại ra, liền thấy có một người lạ thêm mình.

Đưa điện thoại cho Tô Cảnh xem, Ngô Tà trực tiếp hỏi.

“Tô ca, đây có phải là do Nhị thúc của em tìm đến không?” Bây giờ trong lòng cậu ta, đã xác định Tô Cảnh và Nhị thúc của mình có bí mật gì đó không thể tiết lộ.

“Tôi không biết!” “Được rồi, tôi còn có việc, đi trước đây!” “Nếu cậu đưa ra lựa chọn đúng đắn, chọn chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi!” Xem ra Vương Tuấn Nghĩa chắc là chuẩn bị dẫn Ngô Tà đến Thập Nhất Thương rồi.

Tô Cảnh thầm nghĩ trong lòng, rồi thu ánh mắt lại.

Anh ta nhún vai, cười mỉm nói một câu.

Nói xong cũng không để ý phản ứng của Ngô Tà, trực tiếp xoay người rời đi.

Rất nhanh đã biến mất ở góc phố.

Hôm nay đến đây, chính là để gieo một hạt giống vào lòng Ngô Tà.

Còn về việc tại sao không nói mục đích thực sự cho Ngô Tà.

Chủ yếu vẫn là quyết định của Ngô Nhị Bách.

Xem ý của ông ấy, chắc là không muốn Ngô Tà biết quá nhiều.

Chỉ là để kích thích sự tò mò của cậu ta, dẫn cậu ta đến hoàn thành

kế hoạch Thập Nhất Thương.

Nếu đã như vậy, thì cứ làm theo ý của ông ấy đi.

Trong một góc nào đó.

Nhìn Ngô Tà đang đứng tại chỗ, sốt ruột gãi tai, Tô Cảnh tâm niệm vừa động.

Một bóng hình hư ảo quỳ một gối phía sau anh.

Rồi một phong bì màu xanh lá cây xuất hiện giữa không trung, rơi vào tay anh.

"Theo dõi cậu ta, đem đồ vật này đưa đến nhà cậu ta!" "Đừng để bị phát hiện!" Bóng hình hư ảo phía sau cung kính rủ tay, rồi trực tiếp hóa thành một làn khói đen biến mất tại chỗ.

"Ngô Tà, chúng ta gặp nhau ở Thập Nhất Thương nhé!" Tô Cảnh lẩm bẩm một tiếng, rồi xoay người rời khỏi đây.

Ngô Tà dù đầy lòng nghi hoặc, nhưng Tô Cảnh đã đi rồi, cũng đành chịu.

Cậu ta lại chuyển ánh mắt về phía điện thoại.

Vừa rồi chưa đồng ý, lúc này lại có thêm bốn năm lời mời kết bạn.

Chẳng lẽ Nhị thúc sắp xếp công việc cho mình, thật sự như Tô ca nói, có dụng ý khác sao?

Ngô Tà nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không kìm được sự tò mò, đồng ý lời mời kết bạn của Vương Tuấn Nghĩa này.

"Xin chào, anh có phải là virus không?" Vừa đi, Ngô Tà vừa gõ một câu gửi đi.

Đi đến ven đường vẫy một chiếc xe, rồi thẳng tiến đến chỗ ở mới

mà Vương Bàn Tử đã tìm.

Rất nhanh, Vương Tuấn Nghĩa liền gửi đến một tin nhắn thoại.

"Tôi có một công việc muốn cung cấp cho cậu!" "Ngô lão bản, đây là một công việc được đo ni đóng giày riêng cho cậu!" Rồi còn chưa đợi Ngô Tà nói gì, đối diện lại gửi đến một tấm hình.

Mở ra phóng to nhìn một cái.

Ngô Tà lập tức rơi vào trầm mặc.

Thập Nhất Thương... lương tháng năm vạn...

Với mức lương tháng này dường như cũng không thể từ chối được!

Nhưng mà, tại sao lại là Thập Nhất Thương?

Chẳng lẽ Nhị thúc thật sự có dụng ý gì sao?

Ngô Tà vắt óc suy nghĩ, cũng không hiểu ra.

"Tôi sẽ cân nhắc!" Gửi một tin nhắn cho Vương Tuấn Nghĩa, Ngô Tà liền quay sang gọi cho Ngô Nhị Bách.

Vì Tô Cảnh không nói, vậy thì hỏi Nhị thúc.

Mặc dù ông ấy cũng rất có thể sẽ không nói cho mình, nhưng ít nhất cũng có thể thăm dò ý kiến.

Nhưng sau khi gọi đi, đầu dây bên kia lại là một loạt tiếng bận.

Hiển nhiên, Ngô Nhị Bách đã cho đứa cháu trai này vào danh sách đen rồi.

Ngô Tà: "....." Bây giờ cậu ta thậm chí còn nghi ngờ đây rốt cuộc có phải là Nhị thúc ruột của mình nữa không!

"Không nghe máy à?

Đợi tôi đến bốt điện thoại công cộng, trực tiếp gọi nổ máy của

ông!" Nói một câu đầy ác ý, Ngô Tà đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi trong lòng.

Gặp phải một người Nhị thúc như vậy cũng hết cách rồi.

Mặc dù Vương Tuấn Nghĩa này đã gửi cho mình phiếu báo trúng tuyển, nhưng Ngô Tà cũng không có ý định lập tức đồng ý.

Nói gì thì nói, vẫn là nên hỏi rõ tình hình trước đã.

Đầu tiên trở về tiệm, thu dọn đồ đạc.

Rồi Ngô Tà liền đến căn nhà tạm thuê của Bàn Tử trong thành phố.

Nhưng trước khi cậu ta vào cửa, một làn khói đen len lỏi qua cửa sổ tràn vào căn phòng.

Sau khi lượn một vòng trong phòng, ném một phong bì màu xanh lá cây lên bàn trà, rồi ung dung rời đi.

Ngô Tà vào rồi cũng không để ý, vứt vali ở phòng khách, rồi trực tiếp vào phòng ngủ.

Thấy tình hình bên trong, mới hài lòng gật đầu.

Sau đó ngồi vào chiếc ghế ông chủ bên bàn học nghỉ ngơi.

Vừa vào phòng không lâu, Bàn Tử liền vẻ mặt đắc ý xuân phong đi vào.

Trông tâm trạng anh ta khá tốt, còn đổi một kiểu tóc rất tinh thần.

"U!

Về rồi à!" "Cái kiểu tóc này làm thật không tệ!" "Mà nói chứ, nữ thần của cậu không phải thợ gội cắt sấy đấy chứ?" Ngô Tà chú ý đến kiểu tóc của Bàn Tử, trêu chọc nói.

"Xem cái cách cậu nói kìa, đó gọi là thợ làm tóc đẹp, thợ kiểu Tây

Thi ấy!" "Thiên Chân, tôi nói cho cậu biết, Bàn gia tôi không nhìn nhầm, Phiêu Phiêu bây giờ độc thân đấy!" "Trước kia gia đình cô ấy làm ăn lớn lắm, không ngờ lại sa sút đến vậy!" "Nhưng mà gặp lại nhau chính là duyên phận, Bàn gia tôi sẽ không để cô ấy khó khăn nữa đâu!" "Lần này đúng là được Tô gia nói lời hay, Bàn gia tôi đào hoa vận đến rồi!" Vương Bàn Tử cười ha hả nói, vẻ mặt không giấu nổi sự phấn khích.

Chương 387

"Ấy?

Tô gia đâu rồi?

Cậu không đưa anh ấy về cùng à?" "Bàn gia còn đang đợi Tô gia truyền thụ kinh nghiệm đây này!" Vừa nghe vậy, Ngô Tà thở dài.

"Đi rồi!" "Trước khi đi còn làm em đầy đầu nghi hoặc!" "Tô ca nói, rất có thể công việc Nhị thúc sắp xếp cho em có dụng ý của ông ấy." "Em thấy vẻ mặt Tô ca như vậy, chắc chắn biết điều gì đó!" "Nhưng mà lại không nói cho em, muốn hỏi Nhị thúc tình hình thế nào, ông ấy còn cho em vào danh sách đen rồi!" "Thật sự không hiểu ông ấy bán thuốc gì trong hồ lô nữa!" Nghe Ngô Tà than thở, Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Nhị thúc sắp xếp công việc gì cho cậu?

Một tháng bao nhiêu tiền?" "Thập Nhất Thương, một tháng năm vạn!" Ngô Tà mở album ảnh, tìm ra tờ giấy báo trúng tuyển đó đưa cho Bàn Tử xem.

"Năm vạn?" "Lại còn Thập Nhất Thương?" "Chúng ta vừa mới gây náo loạn ở Thập Nhất Thương một trận, quay đầu lại đã cho cậu đến Thập Nhất Thương báo danh à?" "Thiên Chân, nếu nói Nhị thúc mà không có dụng ý gì, thì tôi nhất định không tin!" "Vì đã không gọi điện thoại được, vậy thì đi Thập Nhất Thương xem sao!" "Dù nói thế nào đi nữa, tiền nhiều mà!" "Có tiền, chúng ta mới có thể tiếp tục điều tra!" "Đừng kén chọn với tiền, nhanh gọi điện thoại đi!" Vương Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột thúc giục.

"Dù thế nào, em cũng phải liên hệ với Nhị thúc một chút để thăm dò!" "Nếu ông ấy có dụng ý đặc biệt gì, thì chỉ có thể liên quan đến

Thính Lôi, em không nghĩ ra cái gì khác!!" "Tô gia giữ mồm giữ miệng như vậy, biết đâu chính là Nhị thúc của em bảo!" "Cho nên nhất định phải hỏi ông ấy rốt cuộc là tình hình thế nào!" Ngô Tà đã nói như vậy, Vương Bàn Tử cũng đành chịu.

"Được thôi, cậu tự xem mà làm!" "Tôi đi lấy đồ uống!" Trong khi nói chuyện, Vương Bàn Tử đi ra khỏi phòng ngủ vào phòng khách.

Nhưng rất nhanh sau đó liền truyền đến một tiếng kinh hô.

"Thiên Chân!

Thiên Chân!

Cậu mau lại đây xem!" Nghe thấy vậy, Ngô Tà trong lòng giật mình, vội vàng chạy ra.

Rồi liền thấy Bàn Tử nhặt lên một phong bì màu xanh lá cây từ trên bàn trà.

"Ngô Tà kính mở?" "Thiên Chân, đây là thư của ai gửi cho cậu?" Lắc đầu, Ngô Tà cầm lấy phong bì, trực tiếp xé phong ra.

"Hắc?

Một vạn tệ à!" Ngồi trên ghế sofa, Ngô Tà lấy đồ bên trong ra đặt lên bàn trà.

Vương Bàn Tử mắt tinh, liếc mắt một cái đã thấy tờ séc bên trong.

"Cậu xem!" Ngô Tà ngẩn ra, rồi vội vàng cầm lấy tập tài liệu đã gập lại mở ra nhìn một cái.

"Ngô Tà, chân thành dâng lên, sinh mệnh hữu hạn, không ngại thử một lần, kính mời quân tử, một kỳ một hội!" "Cũng có chút thú vị đấy!" Vương Bàn Tử đọc xong, sờ sờ cằm.

"Tờ khác là gì?" "Offer!

Offer của Thập Nhất Thương!" Cầm tờ giấy báo trúng tuyển này, ánh mắt Ngô Tà hơi ngưng lại.

"Béo này, chúng ta vừa mới chuyển đến đây, mà tờ giấy báo trúng tuyển này lại có thể xuất hiện lặng lẽ ở đây." "Xem ra, chúng ta vẫn luôn bị người của Nhị thúc theo dõi!" Nói đến đây, Ngô Tà có chút tức giận lấy điện thoại ra trực tiếp gửi một tin nhắn cho Vương Tuấn Nghĩa.

"Nhị thúc của tôi rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại phái người theo dõi tôi?" Rất nhanh đối diện liền gửi đến một tin nhắn thoại.

"Tôi và Nhị gia nhà họ Ngô không có quan hệ, Ngô lão bản, cậu đã cân nhắc thế nào rồi?" "Trong Thập Nhất Thương, có tất cả những gì cậu muốn biết!" "Tôi đã tốn rất nhiều công sức mới có được tờ giấy báo trúng tuyển này, hy vọng cậu đừng phụ lòng tốt của tôi." Nghe thấy vậy, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều ngây người.

"Không phải Nhị thúc?" Vương Bàn Tử kinh hô thành tiếng, Ngô Tà trầm ngâm một lúc, rồi nở nụ cười.

"Nếu không phải Nhị thúc sắp xếp, vậy thì đáng để suy nghĩ sâu xa rồi!" "Người này nhất định rất hiểu em, biết em không còn nhiều thời gian!" "Cho nên mới viết câu 'sinh mệnh hữu hạn, không ngại thử một lần' như vậy!" "Xem ra, việc anh ta để em vào Thập Nhất Thương có lẽ có một mục đích bí mật nào đó không thể nói ra." "Đương nhiên, cũng rất có thể là sự sắp xếp của Nhị thúc, chỉ là Vương Tuấn Nghĩa này không thừa nhận mà thôi!" "Trong Thập Nhất Thương có tất cả những gì em muốn biết?" "Mọi chuyện ngày càng trở nên thú vị!" "Vậy tính sao?" Vương Bàn Tử không để lại dấu vết nào nhét tờ séc vào túi, thăm dò hỏi Ngô Tà một câu.

"Còn có thể tính sao nữa?

Mặc kệ là Nhị thúc hay người khác, dù sao hai chúng ta vẫn luôn nằm dưới sự giám sát của bọn họ!" "Người ta đã lặng lẽ gửi cái này vào tận nhà rồi, vậy thì cứ đi gặp mặt xem sao!" Ngô Tà vẫy vẫy tờ thông báo trong tay, thản nhiên nói một câu.

"Dù sao em cũng là người sắp chết rồi, cũng chẳng có gì phải sợ!" "Mặc kệ là Long Đàm hay Hổ Huyệt, em đều dám xông vào!" "Được!

Vậy thì gặp mặt, Bàn gia tôi sẽ đi cùng cậu!" Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà, ra vẻ ủng hộ đến cùng.

Ngô Tà lập tức vẻ mặt cảm động.

"Vẫn phải là anh em!" Nhưng vừa nói xong, giọng điệu liền thay đổi.

"Đưa đây nào?" "Cái gì?" Thấy Vương Bàn Tử giả ngu, Ngô Tà trực tiếp đến lấy tờ séc ra từ túi anh ta.

"Làm gì?

Làm gì?" "Cái này là của tôi!" "Cái gì của cậu của tôi!" Vương Bàn Tử xen vào nói lung tung, đưa tay định giật lại.

Nhưng bị Ngô Tà một chưởng đánh văng ra.

"Cái gì của tôi!

Một vạn tệ là của tôi!" "Được rồi, ngủ sớm đi, tôi ngủ giường, cậu ngủ sofa!" "Dựa vào cái gì chứ?

Chia tôi một nửa tiền thì cho cậu ngủ giường!" "Nhiều hơn thì không có, hai trăm!" "Hai trăm thì hai trăm!

Ngày mai nhớ đưa tôi!" Không nói đến hai người đang đấu khẩu kia.

Mà nói về phía Tô Cảnh.

Ở nhà Tiểu Bạch.

Cô bé này đang nấu cơm cho Tô Cảnh, nói muốn để Tô đại quan nhân nếm thử tay nghề của mình.

Tô Cảnh đương nhiên sẽ không từ chối.

Tiểu Bạch đang bận rộn trong bếp, còn Tô Cảnh lúc này đang thoải mái nửa nằm trên ghế sofa, đang gọi video call, nghe Doãn Nam Phong báo cáo tiến độ.

"Người lính đánh thuê bị đánh lỗ Thính Lôi kia đã được đưa đến căn cứ." "Tôi đã cho Vân Thải sắp xếp người kiểm tra cho anh ta." "Kết quả cho thấy, sóng điện não của anh ta đang xảy ra những biến hóa không rõ, chắc là đã đến giai đoạn thức tỉnh năng lực." "Hai bản đồ giải cổ kỹ pháp kia, A Ninh cũng đã sắp xếp người đi giải thích, chắc rất nhanh sẽ có kết quả." "Còn chủng tộc lạ kia, gen đã giải mã được phần lớn, rất nhanh sẽ có thể chế tạo huyết thanh gen rồi…" … Gật đầu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

"Đi vào quỹ đạo là tốt rồi, bảo họ ưu tiên tiến hành mấy hạng mục gần đây." "Tôi hy vọng có thể thấy được thành quả trong thời gian ngắn!" "Vâng, em sẽ thông báo xuống!" Doãn Nam Phong đáp một tiếng, rồi lại tiếp tục hỏi.

"À phải rồi chồng ơi, sao anh lại chạy đến Ngô Châu rồi?" "Ngô Nhị Bách bảo anh đến Thập Nhất Thương giúp xử lý chút việc, thời gian sẽ không quá lâu!" "Vâng ạ~" "Vậy anh tự mình chú ý nhiều hơn nhé?" Nói chuyện với Doãn Nam Phong một lát, Tô Cảnh liền cúp điện thoại.

Rồi giây tiếp theo, một làn khói đen từ từ từ cửa sổ tràn vào trong phòng, bay vào trong cơ thể Tô Cảnh.

Nhận được tin nhắn nhiệm vụ "Bất Ngôn Kỵ" hoàn thành.

Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu.

Vì Ngô Tà đã thấy tờ giấy báo trúng tuyển, vậy đoán chừng ngày mai cậu ta sẽ đến Thập Nhất Thương báo danh.

Xem ra phía mình đây, cũng phải chuẩn bị một chút rồi.

Sờ sờ cằm, Tô Cảnh rơi vào trầm tư.

"Tô gia, đến ăn cơm thôi!" Tiểu Bạch từ bếp thò đầu ra, cười mỉm gọi một câu.

Tô Cảnh lúc này mới hoàn hồn, cười với cô bé này.

Rồi vào bếp giúp cô ấy bưng món ăn.

"Ái nha~ Tô gia, em tự làm là được rồi mà~" Tiểu Bạch nói một câu, rồi đẩy Tô Cảnh ra, ấn anh ngồi vào ghế bên bàn ăn.

Rồi rất nhanh liền bưng lên bốn món ăn và một món canh.

"Tô gia, anh ăn món cá này đi, ngon lắm đó!" Tiểu Bạch giúp gỡ sạch xương cá, gắp vào bát Tô Cảnh.

Cười mỉm nhìn Tô Cảnh ăn ngấu nghiến.

"Thế nào rồi, có ngon không ạ?" Thấy cô bé chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tô Cảnh thậm chí cảm thấy nếu mình nói không ngon thì như đang phạm tội vậy.

"Ngon, đương nhiên ngon rồi!" "Tiểu Bạch, không ngờ em còn có tay nghề này đấy!" Hướng về cô bé này giơ ngón cái, Tô Cảnh cười tán thưởng một câu.

"Hắc hắc~" "Tô gia anh thích là được rồi~" "Đến nếm thử cái này nữa~" Thấy được Tô Cảnh công nhận, trong mắt Tiểu Bạch khó giấu được vẻ vui mừng.

“Đừng nhìn anh ăn chứ, em cũng ăn đi!” Tô Cảnh ra hiệu một cái, rồi Tiểu Bạch gật đầu, cũng bưng bát cơm lên.

Vừa ăn, Tô Cảnh lại vừa hỏi.

“À phải rồi, Tiểu Bạch, ngày mai Thập Nhất Thương có phải đến lúc chiêu tân rồi không?” “Hả?

Sao vậy, Tô gia?” “Phía Ngô Tà đã nhận được thư thông báo rồi!” “Chắc ngày mai cậu ta sẽ qua đó, vừa hay kịp đợt chiêu tân của Thập Nhất Thương!” “Tiểu Bạch, Thập Nhất Thương của mấy em chiêu người mới phân phối thế nào?” “Phân phối thế nào ạ?” Tiểu Bạch cầm đũa chấm chấm môi, dừng một chút rồi mới nói.

“Cơ bản là mỗi bộ phận tự chiêu người của mình!” “Bộ phận duy vận đã lâu rồi không tìm người mới!” “Thông thường là bộ phận đặc biệt thiếu nhân sự, thường xuyên có một số quản lý kho vô cớ mất tích hoặc nghỉ việc.” “Chủ yếu là chiêu tân quá phiền phức, cần theo dõi và điều tra ngầm trên ba năm, trong thời gian này không được tiết lộ thông tin của Thập Nhất Thương mới được coi là đạt yêu cầu!” “Hơn nữa còn phải có chuyện không thể đối mặt ở bên ngoài, cơ bản những người vào Thập Nhất Thương đều là vì để trốn tránh.” “Thì ra là vậy…” Tô Cảnh trầm ngâm một lát, rồi lại tiếp tục nói.

“Vậy có cách nào, đưa Ngô Tà vào bộ phận đặc biệt không?” “Bộ phận đặc biệt?” “Cái này thì hơi khó khăn…” “Tô gia, tại sao lại muốn anh ấy vào bộ phận đặc biệt?” Tiểu Bạch có chút khó hiểu hỏi.

“Tại sao ư?

Để lật đổ lão Đinh!” “Để Ngô Tà thay thế!” “Lần này, là để Ngô gia giành lại quyền kiểm soát Thập Nhất Thương!” “Vậy thì, ngày mai lúc chiêu tân, chúng ta sẽ đến xem!” “Đến lúc đó anh và Ngô Tà sẽ thể hiện thân thiết một chút, ám chỉ lão Đinh này một phen.” “Đoán chừng với sự cẩn trọng của lão ta, biết Ngô Tà là cháu trai của Ngô

Nhị Bách, nhất định sẽ nghĩ cách chia hai chúng ta ra hai bộ phận khác nhau." "Ngô Tà rất có thể sẽ bị lão ta chuyển sang bộ phận đặc biệt, để cậu ta nằm trong tầm kiểm soát của mình." Tô Cảnh sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Vâng, Tô gia anh nói gì em phối hợp nấy ạ~" Tiểu Bạch cười hì hì gật đầu.

Thấy dáng vẻ phu xướng phụ tùy của cô bé, Tô Cảnh bật cười.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa!" "Tiểu Bạch, em vừa nói, những người vào Thập Nhất Thương đều là để trốn tránh thực tại, vậy em là để trốn tránh cái gì?" "Em á?" Tiểu Bạch ngẩn ra, rồi mím môi.

Trên má lập tức dâng lên một vệt hồng, cô bé đưa tay che mặt ấp úng nói một câu.

Chương 388

"Trốn hôn!" "Trốn hôn?" Tô Cảnh suýt chút nữa phun cơm ra, khóe mắt giật giật.

"Mấy đứa 0x này chơi dã man đến vậy sao?" "Trốn hôn của ai?" "Một tên phú nhị đại, nhắc đến là tức!" "Tên là Trần Tường gì đó!" Tiểu Bạch bĩu môi, vẻ mặt buồn bực.

"Trần Tường này có lai lịch thế nào?" "Dòng chính Trần gia Ngô Châu, Trần gia cũng là làm đồ cổ mà phất lên, rất có tiếng ở Ngô Châu..." "Người này chính là một tên phú nhị đại bất học vô thuật, năm đó là ông nội em định hôn ước từ nhỏ, trước đó gặp em một lần, liền cứ bám riết không buông, đặc biệt đáng ghét." "Mấy năm nay cứ chạy đến nhà em cầu hôn, ông nội em vì thể diện, tuy muốn hủy hôn, nhưng Trần gia cứ lần lữa." "Thế nên mới đưa em đến Thập Nhất Thương..." "Trần gia Ngô Châu?" "À à…" Ánh mắt Tô Cảnh lóe lên một tia khinh thường.

"Tôi thật sự chưa từng nghe nói đến!" "Một gia tộc hạng ba ở một nơi nhỏ bé, ngay cả Trần gia Cửu Môn cũng bỏ xa nó cả vạn dặm." "Tiểu Bạch, nếu em không muốn, anh giúp em xử lý hắn!" Vừa nghe vậy, Tiểu Bạch có chút kinh ngạc há to miệng.

"Xử lý hắn?" "Thôi đừng mà…" "Em không phải phiền hắn bám riết em sao?" "Nhưng cũng không thể giết người chứ…" "Nếu có thể, Tô gia anh giúp em lừa hắn đi~" Tiểu Bạch đảo mắt, thăm dò hỏi một câu.

Nói xong lè lưỡi, dường như cảm thấy yêu cầu của mình hơi quá đáng.

Tô Cảnh: "....." Khá lắm!

Đúng là khá lắm!

Không ngờ Tiểu Bạch lại cũng độc như vậy...

"Tô gia, có phải hơi quá đáng không?" Thấy Tô Cảnh không nói gì, Tiểu Bạch còn tưởng yêu cầu này hơi khó.

Đang định nói thôi vậy, thì thấy Tô Cảnh vẫy tay.

Rồi lấy điện thoại ra, trực tiếp gửi một tin nhắn thoại.

"Man, điều tra Trần Tường, dòng chính đời thứ ba của Trần gia Ngô Châu." "Bảo La Tước ra tay, lừa hắn!" "Làm cho sạch sẽ chút!" Cất điện thoại đi, thấy Tiểu Bạch vẻ mặt ngơ ngác.

Tô Cảnh cười búng trán cô bé một cái.

"Một chút cũng không quá đáng!" "Dám bám riết Tiểu Bạch, không xử lý hắn đã là nhân từ rồi!" "Anh đã sắp xếp rồi, thằng nhóc này ngày lành đã hết!" Hoàn hồn, Tiểu Bạch lập tức kinh ngạc vui mừng kêu lên.

"Yay!

Tô gia, em yêu anh chết mất!" Thấy dáng vẻ vui vẻ này của cô bé, tâm trạng Tô Cảnh cũng không tự chủ được mà tốt hơn rất nhiều.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Nụ cười này, để tôi bảo vệ!

Ăn cơm xong, Tiểu Bạch lại đi trải giường cho Tô Cảnh.

Trong số thế hệ 0x, đây là người đầu tiên Tô Cảnh thấy biết chăm sóc người khác đến vậy.

Nói chúc Tô Cảnh ngủ ngon, Tiểu Bạch liền về phòng mình.

Một đêm không lời.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Tô Cảnh và Tiểu Bạch liền đi đến Thập Nhất Thương.

Mà lúc này, về phía Ngô Tà.

Sau khi dậy, Ngô Tà dùng điện thoại công cộng gọi cho Ngô Nhị Bách mấy chục cuộc.

Lúc đầu thì có kết nối, nhưng nghe thấy là Ngô Tà, Ngô Nhị Bách không nói một lời, liền trực tiếp cúp máy.

Sau đó, không lần nào gọi được.

Cuối cùng thậm chí còn tắt máy luôn.

Ngô Tà vốn muốn hỏi rõ tình hình cũng chỉ đành về tay trắng.

"Thế nào rồi?

Không có kết quả chứ gì?" Thấy Ngô Tà về, vẻ mặt ủ rũ.

Bàn Tử đang vắt chân chữ ngũ ngồi trên ghế sofa, mãn nguyện uống trà sữa Hương Phiêu Phiêu, vẻ mặt như đã liệu trước nói.

"Gọi được rồi, nhưng lại tắt máy!" Thở dài, ngồi xuống ghế sofa.

Ngô Tà lấy điện thoại ra, trực tiếp gửi một tin nhắn cho Vương Tuấn Nghĩa.

"Tôi đã cân nhắc xong rồi, hôm nay đi Thập Nhất Thương được không?" "Luôn chờ đón ngài!" Rất nhanh, đối diện liền trả lời tin nhắn.

"Đi thôi Béo này, nếu đã như vậy, thì không chậm trễ nữa, đi Thập Nhất Thương gặp mặt xem sao, tôi muốn xem là tình hình thế nào!" "Được thôi!

Cứ đợi câu nói này của cậu!" "Nào, uống một ly Hương Phiêu Phiêu làm ấm bụng, chúng ta xuất phát thôi!" "Chậc~ Cậu nói cái thứ gọi là 'Phiêu Phiêu' này, sao cái gì cũng thơm thế không biết?" Nhận

lấy ly trà sữa Bàn Tử đưa tới, thấy anh ta cứ như bị ma ám.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật.

“Béo này, cậu đủ rồi đó!” Tại ngoại ô Ngô Châu, trong một tiệm sửa xe cũ kỹ, một chiếc xe hiệu Kim Bôi đậu trước cửa.

Ngô Tà và Bàn Tử xuống xe, tựa vào đầu xe, vừa cắn hạt dưa vừa quan sát xung quanh. "Chỗ này đúng là tiệm sửa xe thật à?" Bàn Tử nói. "Sửa xe mà một tháng trả năm vạn tệ?

Thế thì chả phải sửa đến chết à?

Việc này chúng ta không làm đâu!" "Cái thân thể của mày thì chỉ dán phim cách nhiệt ven đường thôi!" Vương Bàn Tử nhổ vỏ hạt dưa, châm chọc. "Chỗ này chúng ta từng đến rồi!" Ngô Tà nhìn chằm chằm vào bốt bảo vệ trước cửa, nói. "À?" "Thập Nhất Thương!

Chỗ này là Thập Nhất Thương!

Lần trước đến mày ở trong hầm rượu, tao ở phòng điều khiển chạy một mạch qua, chính là đi từ đây vào!" Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử, Ngô Tà giải thích. "Thế cũng không đúng!

Thiên Chân, nếu thật sự không phải Nhị thúc sắp xếp, không thể là hồng môn yến* chứ?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không chắc!

Lần trước Nhị thúc đưa mày ra, đã nói rõ là đã có kết thúc với Thập Nhất Thương rồi!

Hơn nữa, đây là Thập Nhất Thương!

Sao có thể dùng cách trung nhị* như vậy dẫn chúng ta đến?" Ngô Tà quay đầu nhìn Bàn Tử, dừng lại một chút rồi tiếp tục. "Chúng ta đến đã đủ trung nhị rồi!" Bàn Tử vô ngữ nói. "Được rồi, qua xem sao!" Ngô Tà không nói nhiều nữa, cắn xong hạt dưa trong tay, phủi tay đút túi rồi đi tới.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Vừa đến cửa, định bước vào, một nhân viên bảo an mặc đồng phục xám trắng liền chặn hai người lại.

Nhìn thắt lưng phình to của anh ta, rõ ràng là có trang bị súng. "Đợi đã, chỗ này không được tự tiện vào đâu!" "Là các người mời tôi đến!" Ngô Tà cười cười, lấy ra giấy báo trúng tuyển trong túi. "Vậy mời đến cửa sổ xuất trình giấy báo trúng tuyển của anh!" Nghe vậy, Ngô Tà gật đầu, rồi đi đến cửa sổ, đưa offer cho nhân viên bảo an bên trong.

Người bảo an nhận lấy thông báo, xem qua, rồi tìm kiếm trong hệ thống.

Chỉ khi đó anh ta mới mở thanh chắn.

Ngô Tà nhận lại offer rồi đi vào, Bàn Tử định đi theo nhưng bị nhân viên bảo an kia đẩy ra. "Anh ta có thể vào, anh không được!" "Hắc!

Còn có chỗ mà Vương Bàn Tử này không vào được à?" Bàn Tử tức tối nói bên ngoài, rồi định xông vào.

Nhưng người bảo an kia trực tiếp rút súng ra, chĩa thẳng vào Bàn Tử. "Không có offer không được vào, nếu không hợp tác, tôi sẽ phải áp dụng biện pháp rồi!" Ngô Tà thấy vậy vội vàng ngăn Bàn Tử lại. "Được rồi được rồi, đừng gây sự!

Cứ bình thường đi!

Để tao vào xem trước!

Mày về trước đi!

Ngoan!" Vỗ vai Bàn Tử, Ngô Tà khuyên một câu.

Bàn Tử liếc mắt coi thường người bảo an cầm súng, không nói gì

thêm.

Thật sự tưởng cầm súng là ghê gớm à?

Chọc giận là vẫn chơi khô máu! "Đi đây, điện thoại liên hệ!" Ngô Tà ra hiệu cho Bàn Tử, rồi theo người bảo an đi vào bên trong.

Chương 389

Thập Nhất Thương bên ngoài tuy là một tiệm sửa xe, nhưng bên trong lại là một thế giới khác.

Người bảo an dẫn Ngô Tà vào một căn phòng giống như nhà để xe.

Sau đó nhấn một nút, cả căn phòng liền hạ xuống như một thang máy.

Sau khi đi ra ngoài, đó mới là nơi Thập Nhất Thương thực sự tọa lạc.

Vừa ra ngoài, Ngô Tà liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên với mái tóc bóng mượt, bụng phệ, đang cầm điện thoại chờ ở bên ngoài.

Trên người mặc đồng phục của Thập Nhất Thương, trên bảng tên trước ngực ghi rõ cấp bậc, LV4.

Người bảo an vừa ra liền báo cáo với người đàn ông trung niên kia một câu. "Trưởng nhóm, người đã dẫn đến rồi!" Nghe vậy, người đó mới liếc mắt coi thường nhìn Ngô Tà. "Đã xác minh rồi chứ?" "Vâng, đã xác minh rồi!" "Vậy đi theo tôi!" Người đàn ông trung niên này gật đầu, rồi quay đầu đi sang bên cạnh. "Ngô tiên sinh nhậm chức ở đây, là ai tiếp anh?" "Tôi chưa từng liên hệ!" "Tôi nhớ Ngô tiên sinh có sản nghiệp riêng, ở đây không cho phép làm việc bán thời gian đâu!" Vừa nghe vậy, Ngô Tà liền bật cười. "Thế sao các người lại gửi offer cho tôi?" "Cái offer này không phải chúng tôi gửi, nhưng trong hệ thống quả thật có ghi lại!

Người phụ trách của anh là ai?" Người đó hỏi một cách tự nhiên. "Tôi không có người phụ trách, offer tự nhiên xuất hiện ở nhà tôi, cầm

đến thôi!" Người trưởng nhóm dẫn đầu quay đầu lại nhìn Ngô Tà một cách đầy ẩn ý.

Dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Nhưng rất nhanh liền che giấu cảm xúc trong mắt. "Đến đây làm việc, là anh tự nguyện sao?" "Thế còn phải xem cụ thể làm công việc gì đã!" Ngô Tà thản nhiên nói một câu.

Người trưởng nhóm không nói gì, quay đầu lại tiếp tục đi vào bên trong.

Rất nhanh, liền dẫn Ngô Tà đến một nơi giống như nhà kho dưới lòng đất.

Nơi này đã tụ tập không ít quản lý của Thập Nhất Thương mặc đồng phục công sở.

Còn có không ít người mặc thường phục giống Ngô Tà, bị vây quanh ở giữa. "Đến đây đến đây, vỗ tay, hoan nghênh đồng nghiệp mới!" Người trưởng nhóm kia đi đến đối diện, rồi hô một tiếng.

Xung quanh lập tức vang lên những tràng vỗ tay không ngớt, Ngô Tà tuy có chút không hiểu vì sao, nhưng vẫn vỗ tay theo.

Sau đó quét mắt nhìn một lượt xung quanh.

Rất nhanh liền phát hiện một ông lão tóc bạc, nhưng chải chuốt cực kỳ gọn gàng, bước lên bục cao.

Cầm loa phóng thanh, vẻ mặt hăng hái.

Nhưng Ngô Tà đã trải qua nhiều năm như vậy, ánh mắt cực kỳ tinh tường.

Chỉ nhìn tướng mạo là có thể thấy người này không phải người tốt.

Đây là một loại trực giác đã hình thành từ lâu.

Đang đánh giá ông lão này, Ngô Tà đột nhiên có cảm giác như bị gai đâm sau lưng.

Rất nhanh liền phát hiện một thanh niên đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chính là Lý Giai Lạc, kẻ trước đó bị Ngô Tà cướp xe, dùng dùi cui điện "mát xa" hai lần.

Ngô Tà cười với tên nhóc này, cũng không quá để ý.

Thấy thái độ thờ ơ của hắn, Lý Giai Lạc tức giận nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên.

Lúc này Đinh chủ quản trên bục cao, cũng bắt đầu phát biểu. "Nói ngắn gọn!" "Các vị, tất cả những người ở đây chúng ta đều đã theo dõi và liên hệ hơn ba năm!

Sau khi khảo sát xác nhận là phù hợp với công việc này.

Hơn nữa ba năm qua chưa từng tiết lộ thông tin về chúng ta, nên mới đi đến bước này!

Thập Nhất Thương có hơn một trăm năm lịch sử, bảo mật và nghiêm ngặt là hai đặc điểm lớn của chúng ta!

Chúng ta cung cấp dịch vụ lưu trữ và logistics cho các doanh nghiệp có nhu cầu, có thể nói rằng, bất cứ vật phẩm nào tồn tại trên thế giới này, đều có thể được lưu trữ tại Thập Nhất Thương!

Lý do chúng tôi chọn các vị, trước hết là sự ổn định!

Các vị trong cuộc sống của mình, đều đối mặt với những phiền toái mà bản thân không thể giải quyết, Thập Nhất Thương sẽ mang đến cho các vị phúc lợi tốt nhất, nhưng phải có một điều kiện!

Đó là các vị phải tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc của Thập Nhất Thương!

Trước khi các vị làm việc, tôi sẽ nói rõ những quy tắc này cho các vị biết!" Đinh chủ quản hùng hồn phát biểu trên bục cao.

Còn ở phía đối diện, trong một góc khuất mà mọi người bên dưới không nhìn thấy, Tô Cảnh và Tiểu Bạch đang tựa vào lan can, quan sát tình hình bên dưới. "Tô gia, anh nói Ngô Tà có chịu đựng nổi không?

Lần trước em nghe nói anh ấy đã hại Lý Giai Lạc thảm hại rồi, chắc chắn sẽ lợi dụng quy tắc để làm nhục Ngô Tà..." "Năm hào, anh cá Ngô Tà sẽ không rời đi!

Em quá coi thường sự tò mò của cậu ấy rồi!" Tô Cảnh và Tiểu Bạch thì thầm to nhỏ.

Lúc này, Đinh chủ quản trên bục cao, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, bắt đầu nói về các quy tắc của Thập Nhất Thương. "Quy tắc đầu tiên là, cấp dưới không được hỏi logic hành động của cấp trên!

Chỉ có tuân thủ!

Bất kể vì lý do gì, một khi vi phạm quy tắc, lập tức bị loại tên!" "Lý Giai Lạc!" Nói rồi, Đinh chủ quản hô một tiếng xuống dưới.

Sau đó nhìn chằm chằm vào Ngô Tà, tên nhóc kia lập tức đứng thẳng người. "Có mặt!" Thấy phản ứng đó, Đinh chủ quản mới hài lòng gật đầu.

Rồi thản nhiên nói. "Chống đẩy hai trăm cái!" "Vâng!" Rồi tên nhóc kia liền tiến lên một bước, trực tiếp bắt đầu chống đẩy.

Đinh chủ quản đi xuống phía dưới, vừa đi vừa tiếp tục nói. "Trong Thập Nhất Thương không có lợi lộc dư thừa, không hối lộ, không áp bức!!

Bởi vì cuộc sống ở đây rất đơn giản, tiếp nhận hàng hóa, lấy hàng hóa!

Vì vậy mối quan hệ nhân sự của các vị rất quan trọng!" Trong lúc nói, Đinh chủ quản đã bước đến bên cạnh Lý Giai Lạc. "Được rồi, đứng dậy đi!" Gọi hắn dậy xong, Đinh chủ quản vỗ vai hắn.

Rồi mới tiếp tục nhìn về phía mọi người hô lớn! "Do đó!

Các vị vĩnh viễn đừng quên, các vị đến đây, là để trốn tránh nỗi đau không muốn đối mặt trong cuộc sống hiện thực!

Không phải đến để đạt được thành công!

Ai muốn ở lại Thập Nhất Thương làm việc, hãy giống như anh ta, chống đẩy hai trăm cái!" Đinh chủ quản chỉ vào Lý Giai Lạc, lời vừa dứt, những tân binh này nhìn nhau.

Nhưng không do dự lâu, tất cả đều nằm rạp xuống đất bắt đầu chống đẩy.

Chỉ có Ngô Tà đứng sững giữa đám đông, không có bất kỳ động tác nào.

Đinh chủ quản khẽ cười, đi về phía Ngô Tà. "Tiểu Tam Gia, xem ra anh không hứng thú với chỗ chúng tôi..." Nói rồi ông ta liếc mắt không để lại dấu vết nhìn Tô Cảnh và Tiểu Bạch đang ẩn mình trong góc khuất phía trên.

Tô Cảnh bị Ngô Nhị Bách điều động đến Duy Vận Bộ.

Mà bây giờ cháu trai của ông ta cũng đến Thập Nhất Thương.

Nếu nói ông ta không có dụng ý gì, tuyệt đối không thể nào!

Đinh chủ quản suy nghĩ trước sau, cũng chỉ nghĩ đến việc Ngô Nhị Bách có thể muốn loại trừ dị kỷ ở Thập Nhất Thương.

Độc chiếm đại quyền!

Trước đó, người trưởng nhóm kia, chính là do ông ta sắp xếp đi dẫn Ngô Tà vào.

Trên người còn mang theo máy nghe lén, cuộc nói chuyện của hai người, đều bị ông ta nghe thấy.

Nhưng nghe Ngô Tà nói, Đinh chủ quản lại có chút băn khoăn.

Dường như Ngô Tà cũng không biết nội tình.

Điều này thật đáng để suy nghĩ...

Chương 390

Nhưng để đề phòng, Đinh chủ quản vẫn giở trò này, mục đích là để Ngô Tà biết khó mà lui. "Thập Nhất Thương tồn tại hàng trăm năm, quả nhiên có chiêu trò riêng!

Ngài đúng là một giảng sư vàng!" Ngô Tà bật cười thành tiếng, nhìn những người đang nằm rạp dưới đất chống đẩy như chó, trong lòng không khỏi có chút thương hại.

Dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói. "Nhưng tôi đột nhiên nhớ ra, tôi hình như là một phú nhị đại!

Vẫn là về nhà kế thừa gia nghiệp thôi!" "Không tiễn!" Đinh chủ quản mặt già cười như bông cúc, vẫy tay về phía cửa. "Xin cáo từ!" Ngô Tà bỏ lại một câu, rồi trực tiếp đi ra ngoài. ...

Thấy vậy, Tiểu Bạch bật cười. "Tô gia, em nói gì chứ..." "Đừng vội kết luận, đợi mà xem!

Ngô Tà muốn đi, người đầu tiên không đồng ý chính là Vương Tuấn Nghĩa đó!

Chắc chắn có cách khiến Ngô Tà tự nguyện ở lại!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Tiểu Bạch lập tức sững người. "Không thể nào?

Anh ấy lại không biết Ngô Tà muốn đi!" "Sao lại không biết?" Tô Cảnh hất cằm về phía màn hình giám sát trong góc. "Nếu anh không nhầm, Vương Tuấn Nghĩa này hiện tại nhất định đang giám sát Ngô Tà!

Cho nên anh mới đưa em đến góc chết của camera giám sát này!

Người này, trong Thập Nhất Thương chắc chắn có đồng bọn!"

Tiểu Bạch mắt đầy kinh ngạc. "Chẳng lẽ người này là cao tầng của Thập Nhất Thương?

Nhưng, rốt cuộc là ai?" "Cái này ai mà nói trước được, tất cả vẫn phải đợi điều tra có kết quả, mới có thể kết luận.

Cứ yên tâm mà xem đi!" Nghe vậy, Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Còn lúc này.

Ngô Tà vừa bước ra khỏi cửa, liền nghe điện thoại có tiếng tin nhắn báo.

Lấy ra xem, hóa ra là Vương Tuấn Nghĩa. "Ngô tiên sinh, hy vọng ngài tạm thời nhẫn nhịn!" Hắn gửi một đoạn văn bản, rồi còn đính kèm một đoạn video.

Ngô Tà sững người, mở ra xem.

Người bên trong chính là Ngô Tam Tỉnh! "Tôi hiện tại ở Thập Nhất Thương!

Chỗ này có vấn đề rất lớn!

Bên trong có tiếng sấm!

Tiếng sấm có vấn đề!" Chỉ vài giây video, trực tiếp làm loạn nhịp tim Ngô Tà.

Không chỉ vì Tam thúc của mình.

Mà còn vì mấy câu nói đó.

Trong Thập Nhất Thương lại có tiếng sấm?

Chẳng lẽ năm xưa Tam thúc đã 'Thính Lôi' ở Thập Nhất Thương?

Bên trong này, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Nếu Vương Tuấn Nghĩa này có liên quan đến Nhị thúc, chẳng lẽ

Nhị thúc muốn mình đến Thập Nhất Thương điều tra manh mối Tam thúc 'Thính Lôi' ở đây?

Nhưng nếu không liên quan đến Nhị thúc thì sao?

Vương Tuấn Nghĩa này lại là ai?

Ngô Tà đầy nghi hoặc, hít một hơi thật sâu, bình ổn cảm xúc. "Anh rốt cuộc là ai?" "Tôi có thể nói cho anh biết, vì sao Tam thúc của anh lại bị cuốn vào chuyện 'Thính Lôi' này!

Trong này, ẩn giấu một bí mật cực lớn!" ...

Ngô Tà ánh mắt khẽ ngưng, rất nhanh liền đưa ra quyết định.

Rồi lại quay đầu đi ngược trở lại. "Em xem, lại quay lại rồi đúng không?" Thấy Ngô Tà xuất hiện trở lại, Tô Cảnh cười nói với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch khẽ cau mày.

Nhìn xung quanh các camera giám sát. "Giám sát của Thập Nhất Thương, vẫn luôn do Duy Vận Bộ quản lý, chẳng lẽ Duy Vận Bộ có gián điệp?" "Xem ra cần phải điều tra kỹ lưỡng rồi..." ...

Dưới sân.

Đinh chủ quản sau khi Ngô Tà rời đi, tâm trạng đại hảo, có chút khiêu khích nhìn về phía Tô Cảnh.

Đối với hành vi đó của ông ta, Tô Cảnh càng thêm khinh thường.

Trực tiếp giơ ngón giữa.

Tuy ông lão này tức giận, nhưng cũng chỉ có thể bất động.

Dù sao có thể nhẫn nhịn lâu như vậy, cũng biết ai có thể trêu chọc được, ai không.

Hiển nhiên Tô Cảnh thuộc loại không thể trêu chọc. ...

Giả vờ không nhìn thấy, Đinh chủ quản cười ha ha gọi những tân binh đang chống đẩy dậy. "Được rồi, làm đến đây thôi!

Kia kìa, Hắc Bát, anh đưa bọn họ đến chỗ điểm danh!" Vẫy tay ra hiệu cho những người đó, rồi Hắc Bát liền dẫn những tân binh này rời đi.

Đợi những người này tản ra, Đinh chủ quản mới nhìn thấy Ngô Tà đang đi tới.

Khuôn mặt già nua đang cười như bông cúc chợt cứng lại. "Tiểu Tam Gia, sao anh lại quay lại rồi?" Ngô Tà xoa xoa tay, hắc hắc cười. "Tôi quyết định rồi, tạm thời không về làm phú nhị đại...

Trước hết đến Thập Nhất Thương làm ở tầng dưới, trải nghiệm cuộc sống!" Đinh chủ quản sắc mặt trầm xuống, dù ông ta là chủ quản, cũng phải tuân theo quy tắc của Thập Nhất Thương.

Dù sao Ngô Tà có offer.

Nghĩ một lát, ông ta quay người đi đến trước mặt Lý Giai Lạc, vỗ vai hắn trầm giọng nói. "Cậu xử lý cho tốt!

Anh ta có offer, chúng ta phải làm theo quy tắc!" Nói xong liền vung tay rời đi.

Vì Ngô Tà không bỏ cuộc, vậy thì phải giở trò một chút. ...

Thấy Đinh chủ quản rời đi, Tô Cảnh nhìn Ngô Tà đang đối đầu với Lý Giai Lạc.

Rồi gọi Tiểu Bạch một tiếng. "Tiểu Bạch, chúng ta cũng đi thôi!

Xem Đinh đại chủ quản thao túng thế nào!" "Ngô Tà bên đó không quản nữa sao?

Trước đó anh ấy đã hại Lý Giai Lạc thảm hại, chắc chắn sẽ bị làm khó." Tiểu Bạch hỏi Tô Cảnh với vẻ thăm dò. "Không cần quản,

chuyện nhỏ này Ngô Tà có thể xử lý tốt, chúng ta đợi cậu ấy nhập chức là được rồi...

À, Tiểu Bạch...

Anh nhớ Thập Nhất Thương hình như có con đường thăng cấp nhanh phải không?

Gọi là gì ấy nhỉ?

Chương 391

Em nói kỹ cho anh nghe xem..." "Chống đẩy hai trăm cái!" Đi đến trước mặt Ngô Tà, Lý Giai Lạc mắt đầy giận dữ, trầm giọng nói. "Lớn tuổi thế này một trăm cái được không?" Ngô Tà định mặc cả, nhưng Lý Giai Lạc dường như nắm được nhược điểm.

Lập tức quát lớn.

Nhưng chưa nói xong, đã bị Ngô Tà cắt lời. "Làm!" "Chẳng phải hai trăm cái chống đẩy sao?" Ngô Tà cười thờ ơ, nằm rạp xuống đất bắt đầu làm.

Trong phạm vi quy tắc, Lý Giai Lạc cũng không tiện phát tác, chỉ có thể lạnh lùng đứng nhìn.

Đợi Ngô Tà làm xong, Lý Giai Lạc mới trầm giọng nói. "Cút đi!" "Ách...

Lý...

Lý Giai Lạc đúng không?

Cút về hướng nào?" Thấy thái độ của Ngô Tà, Lý Giai Lạc mím môi, trừng mắt nhìn hắn.

Rồi chỉ một hướng. "Cảm ơn nhé!" Phủi phủi tay, Ngô Tà liền trực tiếp đi tới. ...

Quẹo hai khúc cua, Ngô Tà mới đi đến chỗ điểm danh.

Những tân binh trước đó, đã xếp thành một hàng.

Các quản lý của Thập Nhất Thương đứng xung quanh canh gác. "Anh là Ngô Tà?" "À?" "Lại đây!" Theo người quản lý gọi mình, Ngô Tà đi đến phía sau hàng người đang xếp.

Rồi người quản lý này lại lấy một phiếu thông báo từ cái bàn bên cạnh đưa cho hắn. "Đây là phiếu thông báo của anh, giữ cẩn thận!" "Cảm ơn!" Vừa đứng vào sau hàng, Ngô Tà liền nghe điện thoại lại có tiếng báo.

Lấy ra xem, lại là tin nhắn do Vương Tuấn Nghĩa gửi. "Bên trái là Đặc Bị Bộ của Đinh chủ quản, bên phải là Duy Vận Bộ!

Đi bên phải!" Thấy vậy, Ngô Tà vội vàng nhìn khắp xung quanh.

Rồi lại gửi một câu. "Anh ở đâu?" "Ngẩng đầu lên!" Ngô Tà trong lòng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, rất nhanh liền phát hiện mấy camera giám sát đang sáng đèn đỏ. "Anh là quản lý của Duy Vận Bộ à?

Trông không có địa vị cao như bên trái nhỉ!" "Đặc Bị Bộ giống như thừa tướng trên triều đình, nắm mọi thực quyền, phụ trách vận hành thực tế của Thập Nhất Thương!

Duy Vận Bộ thì là thân vương, phụ trách giám sát Đặc Bị Bộ, không có thực quyền!" Thấy vậy, Ngô Tà vô thức gật đầu. "Thảo nào!

Xem ra tôi là ngoại viện anh tìm rồi!" ...

Rất nhanh, người phía trước đã hoàn tất thủ tục, đến lượt Ngô Tà.

Sau khi thắp hương cho thần tượng, Ngô Tà định đi về phía Duy Vận Bộ.

Nhưng lại bị một quản lý chặn lại. "Đợi đã, anh là người của Đặc Bị Bộ, đi bên kia!" Nghe vậy, Ngô Tà không khỏi sững người.

Còn lúc này, trên bục cao phía Duy Vận Bộ, Tiểu Bạch nghe thấy vậy, sắc mặt vui mừng. "Tô gia, xem ra Đinh chủ quản đã mắc bẫy rồi!" "Trong dự liệu!" "Anh là do Nhị gia bổ nhiệm, hơn nữa vừa đến đã là LV13, ông ta tự nhiên không dám giở trò gì!

Nhưng Ngô Tà là tân binh vừa mới nhập chức!

Dù cậu ấy là cháu của Nhị gia, Đinh chủ quản chắc chắn cũng dám làm khó dễ!

Tách Ngô Tà ra khỏi anh, để mọi hành động của cậu ấy đều bị lộ dưới mí mắt mình!

Trong dự liệu!" Tô Cảnh thản nhiên giải thích. ...

Nghe lời người quản lý đó nói, Ngô Tà sững sờ.

Rồi trực tiếp hỏi. "Nhưng trên offer của tôi ghi là Duy Vận Bộ!" "Xin lỗi, Đinh chủ quản đã dặn dò, offer của anh in sai rồi, thực tế là Đặc Bị Bộ!

Đi theo tôi!" Người quản lý này đã nói vậy, Ngô Tà cũng không phản bác.

Theo anh ta đi sang phía bên kia.

Cùng các tân binh khác thay xong đồng phục, người quản lý này liền dẫn các tân binh bắt đầu làm quen với Thập Nhất Thương. "Tôi là chưởng đăng của Thập Nhất Thương, tức là quản lý tuần tra, Giả Khái Tử!

Chức cấp là LV2, các nhân viên mới đều phải bắt đầu từ trợ lý Manh bào LV1!

Tức là nhân viên mã hóa thực tập!" Trong lúc nói chuyện, Giả Khái Tử dẫn một nhóm tân binh đi đến khu nhận hàng của Thập Nhất Thương. "Đây là khu nhận hàng của Thập Nhất Thương, tất cả hàng hóa từ bên ngoài vào, đều sẽ được đặt ở đây!

Đinh chủ quản sẽ phụ trách phân khu hàng hóa!

Còn các vị chỉ cần đặt hàng hóa đến cửa khu Tinh Túc!

Manh bào sẽ đặt chúng vào đúng vị trí cần đặt!" "Thế sao không dùng máy tính?" Ngô Tà đi theo phía sau nghi hoặc hỏi.

Giả Khái Tử chỉ vào đầu mình, thản nhiên nói. "Một số thứ, đặt ở đây mới an toàn!

Tất cả đi theo!

Đưa các vị xem chỗ Manh bào làm việc!" Không lâu sau, Giả Khái Tử liền dẫn một đoàn người vào khu lưu trữ. "Đây là khu lưu trữ!

Khu lưu trữ chia thành hai mươi tám khu, đặt tên theo Tinh Túc!

Các vị xem, mỗi một hàng hóa đều có một nhãn dán huỳnh quang!

Cho nên mỗi một điểm huỳnh quang, đại diện cho một kiện hàng hóa." Nhìn những chấm sáng huỳnh quang dày đặc trên đầu, Ngô Tà tặc lưỡi, trong mắt xẹt qua một tia chấn động.

Đây chính là nội hàm của Thập Nhất Thương trăm năm! "Mã hóa Thập Nhất Thương, cần làm việc trong bóng tối!

Đây là phương thức mã hóa độc đáo của Thập Nhất Thương!

Có thể đảm bảo an toàn hàng hóa tối đa!" Ngô Tà không khỏi châm chọc một câu. "Tối đen như mực thế này, đúng là an toàn!

Nhưng bất tiện!" Các tân binh khác phụ họa gật đầu, Giả Khái Tử thấy vậy, chỉ nói một câu. "Đây là quy tắc, không được nghi ngờ!

Bây giờ các vị chỉ là trợ lý, không vào được chỗ này, đợi khi các vị thăng cấp thành Manh bào, sẽ có người hướng dẫn riêng cho các vị mã hóa!

Đi thôi!" ...

Không dừng lại quá lâu ở đây, đi thang máy Giả Khái Tử lại đưa mọi người đến khu sinh hoạt. "Các vị làm quen môi trường ở đây trước!

Sau này đây là nơi các vị sinh hoạt và làm việc!

Theo chức cấp, các vị là nhân viên mới nhập chức!

Cho nên sẽ sống và hoạt động trong doanh trại!

Khi nào các vị thể hiện đạt yêu cầu, thăng cấp, thì có thể về nhà ở!

Việc các vị cần làm bây giờ, là phải nhanh chóng làm quen môi trường ở đây!

Ngày mai còn phải đi làm, nhớ tuyệt đối đừng đến muộn!" "Đây là chỗ các vị ở, trên bàn có sổ tay nhân viên, có gì không hiểu thì có thể xem!" Dẫn một đoàn người đến chỗ ở của nhân viên, Giả Khái Tử từng người một phân phòng cho mọi người.

Chương 392

...

Bước vào phòng, Ngô Tà nhìn quanh một lượt.

Bên trong bày trí cực kỳ đơn giản, thở dài một hơi, ngồi xuống cạnh giường.

Ngô Tà lại gọi cho Ngô Nhị Bách một cuộc điện thoại.

Kết quả hiển nhiên, không gọi được.

Nhưng điện thoại của Ngô Nhị Bách không gọi được, Vương Tuấn Nghĩa lại gửi đến một tin nhắn. "Nếu anh có thể thăng đến cấp bốn của Thập Nhất Thương, tôi sẽ gửi cho anh đoạn video thứ hai về Ngô Tam Tỉnh!" Thở dài một hơi, Ngô Tà kìm nén sự tức giận trong lòng.

Hiện tại xem ra, Vương Tuấn Nghĩa này muốn đạt được mục đích nào đó thông qua mình.

Nhưng hắn lại nắm giữ thông tin về Ngô Tam Tỉnh, điều này đã nắm chặt Ngô Tà trong tay. "Anh rốt cuộc là ai?

Vì sao lại muốn chơi trò chơi với tôi?" "Đợi khi anh đạt đến cấp bốn, sẽ biết!" Vương Tuấn Nghĩa nói khiến Ngô Tà đầu óc mù mịt. "Cấp bốn sao?" Nghĩ một lát, Ngô Tà lại gọi cho Bàn Tử một cuộc điện thoại. "Alo, Béo à!" "Thiên Chân, sao rồi?" "Tao không sao!

Thập Nhất Thương đã tuyển tao!

Kẻ săn đầu người đó muốn tao vào Thập Nhất Thương, có liên quan đến Tam thúc của tao!" Vương Bàn Tử lập tức kinh ngạc. "Chuyện gì vậy?

Sao lại dính dáng đến Tam thúc nữa?" "Dù thế nào đi nữa, cũng phải điều tra mới biết được!

Tao quyết định sẽ ở lại Thập Nhất Thương một thời gian!

Tao cần đồ phòng thân, mày giúp tao tìm cách gửi vào!" Sáng sớm hôm sau.

Bàn Tử lái chiếc xe hiệu Kim Bôi của Ngô Tà, xuất hiện trước cửa Thập Nhất Thương.

Cầm lấy một cuộn chăn, giao cho người gác cổng, rồi nghênh ngang rời đi.

Sau đó có người chuyên trách vận chuyển đến khu sinh hoạt của quản lý.

Nhận được cuộn chăn Bàn Tử gửi đến.

Đóng chặt cửa phòng.

Ngô Tà mới vội vàng mở cuộn chăn trên giường.

Thấy con dao găm giấu bên trong, sắc mặt hắn lộ vẻ vui mừng. "Béo đúng là đáng tin cậy!" Khen Bàn Tử một câu, Ngô Tà liền giấu con dao găm sát người.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, sau khi gây ra một trận ầm ĩ khi vào Thập Nhất Thương, đã kết thù với không ít người, tự nhiên phải đề phòng nhiều hơn.

Vừa thu dọn xong, liền nghe bên ngoài có quản lý cũ hô một tiếng. "Ăn cơm!" Nghe vậy, Ngô Tà mới bước ra khỏi phòng, rồi theo đại đội đến nhà ăn.

Bước vào nhà ăn, Ngô Tà lập tức thu hút ánh mắt của không ít người.

Lúc lấy cơm còn có hai người cố ý chen ngang, vẻ mặt hống hách.

Rõ ràng là những kẻ thân cận với Lý Giai Lạc.

Ngô Tà cũng không để ý, nhiều năm qua, sớm đã có thể che giấu hỉ nộ rồi.

Lấy cơm xong.

Đang chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống.

Thấy một chỗ trống, Ngô Tà định đi qua ngồi.

Nhưng một người đàn ông béo đột nhiên giành trước một bước, đặt mâm cơm xuống bàn, rồi hung ác mắng Ngô Tà một câu. "Cút!

Về sau mà đứng!" Ngô Tà khẽ cau mày, nhưng cũng không định lý hội.

Đang định quay đầu rời đi, lại phát hiện một bóng người bất ngờ. "Tô ca?" Nghe Ngô Tà nói vậy, tất cả những quản lý đang ăn cơm đều đổ dồn ánh mắt về phía này. "Anh sao lại ở đây?" Ngô Tà kinh ngạc hỏi một câu. "Lát nữa nói!" Cười với Ngô Tà, Tô Cảnh nhìn về phía gã béo kia. "Nói lại lời vừa rồi xem!" Vừa nghe vậy, gã béo kia lập tức phản ứng lại, ung dung ngồi trên ghế, liếc mắt nhìn Ngô Tà. "Sao hả?

Không phục à?

Đây là tìm bạn đến giúp đỡ à?

Thằng nhóc, sao hả?

Muốn đứng ra giúp nó à?

Ngay cả đồng phục cũng không mặc, cấp trên của mày dạy mày thế nào hả?

Để tao nói lại lần nữa à?

Cút!

Cút!

Cút!

Ông đây nói với mày ba lần nữa!

Ở Thập Nhất Thương này, phải học cách làm người khiêm tốn!" Gã béo này vô cùng kiêu ngạo nói với Tô Cảnh.

Nhìn gã béo này, Ngô Tà trong mắt lập tức xẹt qua một tia thương hại.

Rồi giơ ngón cái lên. "Giỏi lắm!

Dám nói chuyện với Tô ca như thế, mày là người đầu tiên!" "Tô ca, Tô đệ gì đó, ở Thập Nhất Thương, phải tuân thủ quy tắc của Thập Nhất Thương, cấp dưới không được hỏi logic hành động của cấp trên!" Gã béo kia cười mỉm nói một câu, rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Vẻ mặt trêu tức nhìn Tô Cảnh. "Thằng nhóc, lau sạch sàn đi!" Những quản lý trong nhà ăn, đều ngồi trên ghế thích thú, chờ xem kịch vui.

Tô Cảnh nhe răng cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh nhạt.

Giây tiếp theo, một bàn tay chụp lấy vai gã béo kia, rồi trực tiếp nhấc bổng hắn lên, quăng xuống đất.

Cú này khiến hắn gãy mất hai xương sườn.

Gã béo kêu thảm thiết, cả nhà ăn lại trở nên im lặng như tờ. "Ồn quá, im miệng!" Tô Cảnh lạnh lùng nói một câu, cầm lấy đũa trong tay Ngô Tà tùy tiện ném ra.

Bàn tay trái của gã béo kia trong nháy mắt đã bị một chiếc đũa ghim chặt xuống sàn.

Đau đến mức hắn lập tức vã mồ hôi lạnh, nhưng vẫn nghiến răng

chịu đựng, không hé răng nửa lời.

Một chiếc đũa mà cũng có thể phát huy uy lực lớn như vậy, dọa những quản lý trong nhà ăn sợ đến mức cấm nhược hàn thiềm*.

Nhưng cũng có kẻ to gan, lấy hết can đảm hô một câu. "Anh đây là cố ý giết người!

Muốn bị Thập Nhất Thương loại tên sao?" Quay đầu nhìn người quản lý vừa nói, Tô Cảnh khinh thường cười một tiếng. "Loại tên?

Tôi làm theo quy tắc của Thập Nhất Thương, sao lại bị loại tên?!

Cấp dưới không được hỏi logic hành động của cấp trên!

Tôi là phó chủ quản cấp mười ba, bị một quản lý cấp hai làm nhục, anh nói ai nên bị khai trừ?" Trong lúc nói, Tô Cảnh lấy ra huy hiệu cấp mười ba, rồi cài lên ngực.

Kẻ vừa lớn tiếng kia, lập tức im miệng không nói gì.

Chương 393

Đi đến bên cạnh gã béo kia, Tô Cảnh đá một cước. "Cấp dưới không được hỏi logic hành động của cấp trên, bây giờ anh có ý kiến gì với tôi không?" "Không có!

Không có!" Cố nhịn đau bẻ gãy chiếc đũa, chật vật đứng dậy, gã béo kia liên tục lắc đầu. "Ai cho mày đứng lên!

Quỳ xuống nói chuyện!" Tô Cảnh khẽ cau mày, lạnh giọng quát.

Lập tức dọa hắn giật mình, hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống đất.

Tô Cảnh chỉ vào bãi nước bọt hắn vừa nhổ trên sàn. "Lau sạch sàn đi!

Lần sau, đừng xuất hiện trước mặt tôi!" "Vâng vâng vâng!" Gã béo kia điên cuồng gật đầu, rồi cởi áo khoác ngoài, chịu đựng cơn đau kịch liệt vội vàng lau sàn.

Loại vai vế nhỏ này, Tô Cảnh cũng lười chấp nhặt. "Đi thôi, Ngô Tà!" Liếc mắt nhìn Lý Giai Lạc đang im lặng ở đằng xa, Tô Cảnh gọi Ngô Tà rời đi.

Điều này cũng coi như giết gà dọa khỉ*, tránh cho Ngô Tà phải chịu tội.

Bị Tô Cảnh nhìn một cái, Lý Giai Lạc sau lưng lập tức vã ra một tầng mồ hôi lạnh. "Cái thằng họ Tô này rốt cuộc là ai?

Tàn bạo quá!" "Đúng vậy, đúng vậy!" "Lý ca, bây giờ phải làm sao?" ...

Đợi Tô Cảnh và Ngô Tà rời đi, nhà ăn lập tức loạn thành một mớ hỗn độn, tên tay sai bên cạnh hỏi Lý Giai Lạc một câu, hắn mới thoát

khỏi nỗi sợ hãi.

Lau mồ hôi trên trán.

Nhìn gã béo đang ôm tay rên rỉ, Lý Giai Lạc mím môi. "Cái chủ quản này và Ngô Tà có quan hệ không tầm thường, nhưng chắc là của Duy Vận Bộ!

Hai người, đưa nó đi phòng y tế băng bó!

Tôi đi tìm Đinh chủ quản!" ...

Động tĩnh náo loạn trong nhà ăn, Tô Cảnh hoàn toàn không để vào mắt.

Đừng nói tìm Đinh chủ quản, tìm ai cũng vô dụng.

Giải quyết mọi việc trong khuôn khổ quy tắc, ai cũng không thể nắm được nhược điểm.

Chỉ là trừng phạt nhỏ để răn đe, Tô đại quan nhân đã cảm thấy mình rất nhân từ rồi! "Thế nào, hả giận chưa?" "Tô ca, vẫn phải là anh!" Cười nhe răng với Tô Cảnh, Ngô Tà giơ ngón cái lên.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến một cửa phòng.

Tô Cảnh trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bên trong bày một bàn ăn, rõ ràng là nơi ăn uống của những quản lý cấp cao hơn. "Vào đi!" Theo Tô Cảnh đi vào, Ngô Tà liền nhìn thấy một cô gái tóc ngắn xinh đẹp từ chỗ ngồi đứng dậy, cười với mình. "Tiểu Tam Gia, đã nghe danh từ lâu!" Lúc này Ngô Tà đầy nghi hoặc, cau mày hỏi. "Cô quen tôi sao?

Cô là ai?

Tô ca, sao anh lại xuất hiện ở Thập Nhất Thương?

Hơn nữa còn thành phó chủ quản gì đó?" "Ngồi xuống đi, vừa ăn

vừa nói!" Tô Cảnh không nhanh không chậm ngồi xuống cạnh Tiểu Bạch, rồi ra hiệu cho Ngô Tà.

Ngô Tà thấy vậy cũng đành bưng mâm cơm ngồi xuống.

Nhận lấy đũa Tiểu Bạch đưa qua, Tô Cảnh ăn một miếng rau, đợi Ngô Tà ngồi xuống xong.

Tô Cảnh mới lên tiếng giải thích. "Cái huy hiệu này, là Nhị thúc của cậu đưa cho tôi!" "Nhị thúc của tôi?" Ngô Tà sững sờ, rồi vội vàng lấy điện thoại ra tìm đoạn video về Ngô Tam Tỉnh mà Vương Tuấn Nghĩa đã gửi cho mình. "Chẳng lẽ Nhị thúc sớm đã biết Tam thúc đã 'Thính Lôi' ở Thập Nhất Thương?

Cho nên tôi đến đây, cũng là do ông ấy sắp xếp?

Cái Vương Tuấn Nghĩa này, là người của ông ấy phải không?" "Đừng khách sáo!" Tô Cảnh thản nhiên cất tiếng, ra hiệu một chút.

Đợi Ngô Tà bình tĩnh lại, anh mới lên tiếng giải thích.

"Vì giờ em đã vào Thập Nhất Thương rồi, nên có vài chuyện anh có thể nói cho em biết rồi." "Việc em đến Thập Nhất Thương, ban đầu quả thực là do nhị thúc em sắp xếp!" "Bởi vì trên thực tế, người nắm quyền kiểm soát Thập Nhất Thương chính là nhị thúc em!" "Tuy nhiên, quyền lực phân tán, ông ấy không có quá nhiều thực quyền!" Lời nói của Tô Cảnh khiến đồng tử Ngô Tà chấn động.

"Hay lắm!

Nhị thúc cáo già này giấu kỹ thật!" "Vậy Tô ca, tại sao ông ấy lại để anh đến Thập Nhất Thương?" "Hơn nữa còn muốn đưa em vào đây?" Ngô Tà cảm thán một tiếng, sau đó lại nghi hoặc hỏi.

"Thứ nhất, Thập Nhất Thương hiện tại cá rồng lẫn lộn, những người bên trong đều có những mưu tính riêng.

Nhị thúc em đến Lôi Thành, không ngồi trấn giữ ở Ngô Châu, e rằng sẽ có biến cố!" "Thứ hai, Thập Nhất Thương cũng có liên quan mật thiết đến Thính Lôi.

Năm đó tam thúc em từng Thính Lôi ở trong Thập Nhất Thương, nhưng ông ấy không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nên cần phải điều tra!" "Đến Lôi Thành đường đi hiểm trở, nhị thúc em lo em không chịu nổi." "Nhưng ông ấy biết, cho dù có để em quay về, em cũng chắc chắn sẽ tự mình điều tra theo cách riêng, đây là tâm bệnh của em!" "Vậy nên chi bằng đưa manh mối đến trước mặt em, để em đến Thập Nhất Thương tương đối an toàn này, hơn nữa còn có anh ở đây, có thể đảm bảo an toàn cho em!" "Chỉ có thể nói Nhị gia vì đứa cháu trai lớn như em mà đã hao tổn tâm tư rồi!" Há hốc mồm, thần sắc Ngô Tà có chút phức tạp.

Tô Cảnh cũng không để ý đến phản ứng của cậu, tiếp tục nói.

"Vị này là Bạch Hạo Thiên của Bạch gia, thế lực phụ thuộc của Ngô gia các em, em có thể gọi cô bé là Tiểu Bạch!" "Cô bé vẫn luôn quản lý bộ phận Duy Vận Bộ của Thập Nhất Thương!

Thân phận Nhị gia giao cho anh là phó chủ quản của Duy Vận Bộ, tuy không có thực quyền, nhưng cấp bậc để đó, cũng tiện bề làm việc!" "Nhưng em thì không được, nhất định phải bắt đầu từ cấp thấp nhất!" "Dù sao, nhị thúc em tuy trên danh nghĩa là người kiểm soát Thập Nhất Thương, nhưng những người có thể nghe theo chỉ huy của ông ấy, cũng chỉ có Duy Vận Bộ và một số thế lực nhỏ thôi." "Những người còn lại đều là người của cấp trên, nên, em hiểu không?" "Có thể làm được đến mức này, đã là cực hạn rồi!" Gật đầu, Ngô Tà hoàn toàn có thể lý giải.

Giờ cậu cũng đã hiểu ra, mẹ kiếp, thu tiệm của mình là để cắt đứt đường lui của mình!

Chỉ có thể nói nhị thúc của mình quả là lão mưu thâm tính!

Tô Cảnh dừng lại một chút, rồi tiếp tục giải thích.

"Nhưng, lại không ngờ rằng, sẽ có một người bí ẩn, cũng ôm ý nghĩ tương đồng, muốn sắp xếp em vào Thập Nhất Thương!" "Người này, chính là Vương Tuấn Nghĩa!" "Hắn ta quả thực không phải người của nhị thúc em, để em đến Thập Nhất Thương, chắc chắn có mục đích của riêng hắn ta!" "Hắn ta có video của tam thúc em trong tay, hiển nhiên hắn ta chắc chắn cũng có liên quan đến Thính Lôi!" "Có lẽ, người này cũng đang nhòm ngó Lôi Thành, nên mới tìm đến em!" "Đương nhiên, cũng có thể là hậu thủ tam thúc em năm đó để lại!" "Mọi chuyện đều cần phải điều tra xong mới có thể thấy rõ được!" …… "Em gần như đã hiểu rồi…" "Bất kể vì lý do gì, vì tam thúc, em cũng sẽ tiếp tục điều tra!" Thở dài một hơi, Ngô Tà xoa xoa trán.

"Tuy nhiên, em thấy em vừa vào Thập Nhất Thương, những người ở đây đều không vui vẻ gì mấy!" "Yên tâm đi, hôm nay xử lý thằng béo kia một trận, cũng xem như là sát kê cảnh hầu rồi!" "Tin rằng bọn họ cũng không dám làm gì em đâu!" Tô Cảnh không để tâm nói một câu.

"Ăn cơm trước đã, ăn xong anh và Tiểu Bạch sẽ dẫn em đi tham quan một vòng, làm quen môi trường càng sớm càng tốt!" "Vâng!" Gật đầu, Ngô Tà nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Bạch… Bạch Hạo Thiên phải không, vậy làm phiền cô bé rồi!" "Không phiền!

Không phiền!" Tiểu Bạch cười cười, liên tục xua tay.

Tô gia đã nói vậy rồi, sao có thể nói là phiền phức được? …… Không nói đến bên này.

Lý Giai Nhạc lúc này đã đến văn phòng của Đinh chủ quản.

Và kể cho ông ta nghe tình hình xảy ra ở nhà ăn.

"Đinh chủ quản, cái tên họ Tô kia rốt cuộc là ai?" "Sao trước đây chưa từng nghe nói Duy Vận Bộ có một phó chủ quản nào vậy?" Trong mắt Lý Giai Nhạc tràn đầy nghi hoặc.

"Đồ ngu!

Trêu chọc Ngô Tà thì thôi đi, vậy mà còn đi chọc vào hắn ta?" Đinh chủ quản đập bàn một cái, mặt đầy tức giận mắng một câu.

Sau đó mới tiếp tục nói.

"Lý Giai Nhạc, anh đi thông báo cho thằng béo kia, hắn ta bị sa thải rồi!" "Người này, chắc chắn anh đã từng nghe nói đến!" "Ở Đế Đô kia có thể nói là nhân vật tai to mặt lớn!

Thà chọc Diêm Vương, chứ đừng chọc Tô Cảnh!" "Thằng béo kia không thể ở lại Thập Nhất Thương được nữa!" "Tô Cảnh?

Tô gia?" "Là hắn ta?" Trong mắt Lý Giai Nhạc không nhịn được lộ ra một tia sợ hãi.

"Tại sao hắn ta lại đến Thập Nhất Thương?" "Cái này không phải chuyện anh nên biết, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, đừng đi chọc vào hắn ta!" "Đi xuống đi!" Đinh chủ quản xua tay, trầm giọng nói.

Đợi Lý Giai Nhạc đi rồi, Đinh chủ quản thở phào một hơi, xoa xoa ấn đường đang nhức.

"Tô Cảnh à, Tô Cảnh…" "Sát kê cảnh hầu sao?" "Chẳng lẽ Ngô Nhị Bách thật sự muốn dựa vào anh và cháu trai ông ấy, để giành lại quyền kiểm soát Thập Nhất Thương sao?" "Cáo già!" "Rời khỏi Ngô Châu vậy mà còn để lại hậu thủ, xem ra muốn một mình nuốt trọn miếng bánh ngọt Thập Nhất Thương, đá ông ta ra khỏi cuộc chơi, khó

khăn rồi đây…” “Tuy nhiên, dù Tô Cảnh bên này không dễ đối phó, nhưng Ngô Tà bên này có lẽ có thể giở trò được…” Ngón tay có nhịp điệu gõ gõ mặt bàn, Đinh chủ quản chìm vào trầm tư. …… Chuyển cảnh về phía Tô Cảnh.

Ăn xong.

Tiểu Bạch liền dẫn Tô Cảnh và Ngô Tà đi tham quan trong Thập Nhất Thương.

“Tiểu Bạch, anh thấy em cũng chỉ tầm hai mươi tuổi phải không?” “Sao đã làm chủ quản của Duy Vận Bộ rồi?” Vừa đi, Ngô Tà vừa hỏi.

“Bạch gia năm đó từng tham gia xây dựng Thập Nhất Thương, Duy Vận Bộ vẫn luôn do Bạch gia quản lý!” Gật đầu, Ngô Tà liền hiểu ra.

Chương 394

"Hóa ra là chế độ kế thừa gia tộc." "Vậy Thập Nhất Thương này rốt cuộc là bị nhị thúc em tiếp quản từ khi nào?" "Nhiều năm như vậy, vậy mà lại không hề tiết lộ cho em một chút gió nào!" "Thật ra, Thập Nhất Thương rốt cuộc là ai thành lập, cũng không rõ ràng lắm!" "Chỉ biết là một thương nhân không rõ tên tuổi cách đây trăm năm!" Tô Cảnh nói xong, Tiểu Bạch liền tiếp lời giải thích.

"Sau đó trải qua biến cố, bị người ta thu mua, hiện giờ thì là một thương hiệu cũ." "Cung cấp dịch vụ kho bãi và logistics cho một số doanh nghiệp có nhu cầu." "Chỉ là trong đó có lợi nhuận rất lớn, nên đã bị người của cấp trên nhúng tay vào." "Trong thời kỳ biến cố năm đó, Thập Nhất Thương được lệnh bảo vệ những quốc bảo mà dân gian cất giữ trong lúc chạy nạn, nên đã cất giấu rất nhiều đồ cổ của Thập Nhất Thương vào sông." "Cả một con sông dài hai ba mươi dặm, bên dưới toàn bộ đều là đồ cổ!" "Sau đó lại qua sáu bảy năm, người thu mua đã xây dựng lại Thập Nhất Thương." "Dùng năm năm thời gian vớt từng món đồ cổ trong sông lên, sắp xếp lại từng món, nhưng Thập Nhất Thương vẫn còn rất nhiều nơi bị bỏ hoang, căn bản không ai vào, mọi người cũng đều không biết, bên trong rốt cuộc cất giữ thứ gì…" …… "Người thu mua đó là ai?" Ngô Tà xoa xoa cằm, nghi hoặc hỏi.

"Người đứng đầu Thượng Tam Môn của Lão Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia!" "Trương Đại Phật Gia xây dựng lại Thập Nhất Thương, năm đó các lão tiền bối của Cửu Môn đều từng góp sức!" "Trong đó còn có sự ngầm cho phép của cấp trên, hơn nữa lại còn sắp xếp người vào." "Sau này chuyển giao qua lại, mới bị nhị thúc em tiếp quản!" Tô Cảnh thản nhiên cất tiếng, giải thích một chút.

“Vậy, tỷ lệ lấp đầy của Thập Nhất Thương hiện tại như thế nào?” Nhíu mày, Ngô Tà hỏi vấn đề mà cậu quan tâm nhất.

“Chưa đến ba mươi phần trăm!” Tiểu Bạch dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói.

“Tiểu Tam gia, khu kho bãi mà anh từng đến trước đây, đó đều là những khu mới được phát triển sau này!” “Những khu kho cổ xưa hơn, bao quanh các khu mới.” “Hầu như đều nằm dưới lòng đất, diện tích cực kỳ rộng lớn!” “Nhưng về phân bố, lại không có quy luật nào cả!” “Thập Nhất Thương những năm nay vẫn luôn phát triển và khám phá những khu kho cổ xưa đó.” “À đúng rồi, Tiểu Tam gia, anh tuyệt đối đừng tự ý đi khám phá những khu kho đó, nếu không chuẩn bị kỹ càng, rất có khả năng sẽ bỏ mạng ở trong đó!” Thấy Tiểu Bạch nghiêm túc như vậy, Ngô Tà gật đầu, lại nhìn về phía Tô Cảnh.

“Tô ca, anh nghĩ tiếng Lôi ở đây sẽ có vấn đề gì?” “Bất kể có vấn đề gì, hay ẩn chứa bí mật gì, thì cũng chỉ có tự mình Thính Lôi qua mới biết!” “Cứ từ từ thôi, chỉ cần tìm được Vương Tuấn Nghĩa kia, bí ẩn tự nhiên sẽ được sáng tỏ!” …… Nghe thấy vậy, Ngô Tà cũng không còn bận tâm nữa.

Đang định tiếp tục cùng Tô Cảnh và Tiểu Bạch làm quen môi trường.

Nhưng lại thấy mấy tên thương quản đi thẳng tới.

“Ngô Tà!” Trong số đó, người dẫn đầu chính là Hắc Bát, tên thương quản đã dẫn Ngô Tà vào trước đó.

Gọi một tiếng Ngô Tà, lập tức thu hút sự chú ý của mấy người.

“Hắc Bát?

Anh muốn làm gì?” Tiểu Bạch vẻ mặt tươi cười bỗng trở nên nghiêm nghị, khí chất đột nhiên thay đổi.

“Bạch chủ quản, Tô chủ quản…” Hắc Bát cười hì hì chào hỏi.

“Tôi đang chuẩn bị đi vận chuyển hàng hóa, Đinh chủ quản dặn dò, để tôi dẫn dắt người mới, đây không phải là đến tìm Ngô Tà sao!” “Đi thôi, Ngô Tà!” Ngô Tà ngớ người một chút, sau đó trực tiếp lên tiếng từ chối.

“Không được đâu, em đang nhận huấn luyện mà!” “Ngô Tà, cậu là người của Đặc Bị Bộ, không thuộc về Duy Vận Bộ!” “Huấn luyện thì, Đặc Bị Bộ có người chuyên môn sẽ huấn luyện cậu!” “Quy tắc của Thập Nhất Thương là chấp hành không tìm cớ, sai lầm không tìm lý do, đâu ra lắm lời vô nghĩa như vậy?” Hỏi dò nhìn Tô Cảnh một cái, thấy anh gật đầu.

Ngô Tà mới đồng ý.

“Vậy được rồi!” “Đi!” “Hai vị chủ quản, Ngô Tà tôi xin phép đưa đi huấn luyện trước!” Hắc Bát cười cười với Tô Cảnh và Tiểu Bạch, sau đó liền khoác vai Ngô Tà đi ra ngoài. …… “Tô gia, tại sao lại để Ngô Tà đi cùng hắn ta?” “Chắc chắn đây là âm mưu của Đinh chủ quản!” Tiểu Bạch nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, anh đoán, Đinh chủ quản muốn chia Ngô Tà ra khỏi chúng ta, rồi ra ngoài vận chuyển hàng hóa thì ra tay với cậu ta!” “Cũng không thể nói là ra tay được, ông ta chưa có cái gan đó đâu!” “Chỉ có thể nói là gây áp lực hoặc làm nhục Ngô Tà, khiến cậu ta biết khó mà lui hoặc nắm được điểm yếu của cậu ta, trong khuôn khổ quy tắc mà khiến cậu ta rời khỏi Thập Nhất Thương!” “Lão già này giờ chắc đã hoảng loạn rồi!” Thấy Tô Cảnh vẻ mặt bình tĩnh, Tiểu Bạch cười toe toét.

“Tô gia, anh có cách rồi phải không?” “Đương nhiên!” “Quên chuyện trước đây anh đã sắp xếp người đi đối phó với vị hôn phu của em rồi sao?” “Ôi chao ~ vị hôn phu gì chứ?

Tô gia, anh lại trêu em!" Tiểu Bạch che mặt thẹn thùng nói.

"Bất kể là vị hôn phu hay cái gì, tóm lại muốn ức hiếp Tiểu Bạch của chúng ta, không được!" "Người của anh hôm nay đã đến Ngô Châu rồi!" "Ban đầu là muốn để hắn ta đi giải quyết tên Trần gia đó trước, nhưng giờ thì…" "Trước tiên cứ để hắn ta đi giúp Ngô Tà một tay đi…" Vỗ vỗ đỉnh đầu Tiểu Bạch, Tô Cảnh nhẹ giọng cười nói.

Nói rồi lấy điện thoại ra, liền gọi một cuộc.

"Alo, La Tước!" …… Chuyển cảnh sang phía Ngô Tà.

Hắc Bát dẫn Ngô Tà và hai thương quản khác, dừng lại bên ngoài một kho hàng.

Vừa xuống xe, Ngô Tà liền ngớ người.

Đây không phải là kho hàng của Tiết Ngũ sao?

Trong khoảnh khắc, tư tưởng cậu xoay chuyển trăm vòng.

Đưa mình đến đây, tuyệt đối là Đinh chủ quản cố ý làm vậy.

Dù sao Tiết Ngũ năm xưa đã đoạn chỉ để thêm vào việc xuất môn, nhị thúc lại cắt đứt mọi hợp tác với ông ta.

Có thể nói đã kết oán với Ngô gia, tình cảnh mình hiện giờ, đến đây thì Tiết Ngũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng.

"Sao rồi?

Quen biết à?" Đi đến trước mặt Ngô Tà, Hắc Bát đeo kính, ra vẻ hách dịch.

"Không quen!" Ngô Tà không muốn gây chuyện, trực tiếp phủ nhận.

"Đi thôi!

Không quen thì đi theo tôi!" Hắc Bát đút tay túi quần đi phía trước,

Ngô Tà và hai thuộc hạ khác theo sau.

Vừa vào sân, những người đang luyện đồ hay mua bán đồ đã phát hiện ra Ngô Tà.

"Ối!

Tiểu Tam gia, ngài đến rồi!" "Tiểu Tam gia xin chào!" "Ngài lâu lắm rồi không đến!" …… Những người bên trong vỗ tay, mặt tươi cười chào hỏi Ngô Tà.

Hắc Bát vốn đang đi phía trước chuẩn bị hưởng thụ ánh mắt sùng bái của những người này, chân khựng lại.

Bĩu môi, vội vàng kéo Ngô Tà vào chính sảnh.

Sau đó Ngô Tà liền nhìn thấy Tiết Ngũ đang ung dung ngồi trước bàn trà.

"Ối!

Hắc Bát, đến rồi à?" Ngô Tà và hai thương quản khác đứng ở cửa.

Tiết Ngũ nhìn Ngô Tà với ánh mắt đầy ẩn ý, sau đó cười mỉm chiêu tay với Hắc Bát.

"Ngũ gia!

Xem ra dạo này ngài làm ăn không tệ nhỉ!" Hắc Bát ngồi đối diện Tiết Ngũ, cười hì hì tâng bốc một câu.

"Nào, uống trà!" Rót cho Hắc Bát một chén trà, Tiết Ngũ mới tiếp tục nói.

"Gần đây lại có một đơn hàng lớn, phải đi tranh ở ngoài tỉnh!" "Lô hàng này cần phải nhanh chóng cất vào kho, vẫn phải nhờ cậy Hắc Bát anh nhiều rồi!" "Dễ nói dễ nói!" …… Hai người hàn huyên vài câu, Tiết Ngũ mới nhấp trà liếc xéo Ngô Tà.

“Hắc Bát, xem ra dạo này anh cũng làm ăn không tệ nhỉ!” “Dưới trướng có thêm không ít người mới, người bên cạnh trông có vẻ lạ mặt!” “À?” Hắc Bát quay đầu nhìn Ngô Tà, sau đó mới phản ứng lại.

“Ồ, cái này à!

Ngô Tà của Ngô gia!” “Ai da!

Anh xem trí nhớ của tôi này!” Tiết Ngũ vỗ đầu, nói một cách muộn màng.

Nhưng nhìn ánh mắt của Ngô Tà lúc này, lại có chút trêu tức.

“Tiểu Tam gia!” “Nào, ngồi!” “Tiết Ngũ gia đừng khách khí, tôi bây giờ chỉ là một thương viên nhỏ của Thập Nhất Thương, không phải cái gì Ngô gia Tiểu Tam gia cả!” Ngô Tà cười cười, lên tiếng từ chối.

“Ôi!

Đừng nói vậy!” “Trên dưới chúng ta ai mà không mang ơn Ngô gia?” “Nào, Tiểu Tam gia, ngồi!” Tiết Ngũ xua tay, lên tiếng nói.

“Nào, Ngô Tà, cùng Ngũ gia đều là người quen!

Chúng ta ngồi xuống nói chuyện!” Hắc Bát đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Tà, kéo cậu ngồi xuống.

Sau đó Tiết Ngũ liền đặt một chén trà xuống trước mặt Ngô Tà.

“Tiết Ngũ, tôi không uống trà!” Ngô Tà cười cười, đẩy chén trà trả lại.

Tiết Ngũ chỉ nhìn chằm chằm Ngô Tà mà không nói lời nào, cũng không nhận lại chén trà.

Vừa thấy dáng vẻ ông ta, Hắc Bát liền hiểu ra.

Lấy lại chén trà, đặt xuống trước mặt Ngô Tà.

“Không hiểu sao?

Ngũ gia là bảo cậu rót trà!” Ngớ người một chút, nhìn hai người này.

Ngô Tà dù có ngốc cũng hiểu ra, đây chẳng phải là cố ý gây khó dễ.

Cười khẩy một tiếng, Ngô Tà cũng không từ chối.

“Đây!

Ngũ gia mời uống trà!” Vừa nói vừa cầm ấm trà rót một chén, sau đó bưng đến trước mặt Tiết Ngũ.

Thấy vậy, ông ta mới hài lòng gật đầu, sau đó cầm chén trà uống cạn.

Lại đặt chén trà xuống trước mặt Ngô Tà.

Thật sự mà nói, đây đã là sự sỉ nhục trần trụi rồi.

Nhìn Tiết Ngũ lại đặt chén trà xuống trước mặt mình.

Ánh mắt Ngô Tà hơi ngưng lại, ngẩng mắt nhìn Tiết Ngũ một cái.

Tiết Ngũ nhếch mép cười nhẹ, ánh mắt tràn đầy trêu tức.

“Còn ngớ ra làm gì?” “Rót trà đi!” Hắc Bát thấy Ngô Tà ngây người, lên tiếng quát mắng một câu.

Sau đó cười hì hì nói với Tiết Ngũ.

Chương 395

“Ngại quá, Ngũ gia!” “Người mới, chưa được quản giáo, để ngài phải chê cười rồi!” Ngô Tà nén giận, nhìn Tiết Ngũ cười cười, sau đó rót một chén trà nữa đưa qua.

“Tiểu Tam gia cũng không tính là người mới nữa đâu!” Tiết Ngũ thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Thản nhiên nói một câu, sau đó lại ngửa đầu uống cạn.

“Sau này làm việc nhanh nhẹn chút!” Hắc Bát lại lên tiếng quát mắng một câu.

Hai người này một kẻ hát xướng, một kẻ phụ họa, trực tiếp chọc Ngô Tà tức đến bật cười.

Thấy Tiết Ngũ lại đưa chén trà qua, Ngô Tà cầm ấm trà trực tiếp đổ lên tay Tiết Ngũ.

“Á!” Nước trà nóng hổi đổ lên tay Tiết Ngũ, khiến ông ta lập tức kêu lên thảm thiết.

“Hỗn xược!

Cậu làm gì vậy?” Hắc Bát đập bàn một cái, mặt đầy tức giận mắng!

“Không phải anh bảo tôi nhanh nhẹn một chút sao?” Ngô Tà thản nhiên cười nói.

“Bảo cậu nhanh nhẹn một chút, tôi bảo cậu đổ trà lên người Ngũ gia à?” “Nếu không thì sao?” Thấy Ngô Tà vẻ mặt hiển nhiên như vậy.

Hắc Bát lập tức tức không chịu nổi.

“Xin lỗi Ngũ gia đi!” “Thôi thôi!

Chuyện nhỏ thôi!” “Đừng có thế, Ngũ gia!

Thập Nhất Thương có quy tắc của Thập Nhất Thương!

Tôi niệm tình cậu là lần đầu vi phạm!

Năm mươi cái chống đẩy!” “Ngay lập tức!” Hắc Bát và Tiết Ngũ một người đóng vai trắng, một người đóng vai đen.

Ngô Tà sao có thể không nhìn ra.

Trận hôm nay, không nghi ngờ gì là do Tiết Ngũ sắp đặt để trả thù!

Trong đó chắc chắn có bóng dáng của Đinh chủ quản!

Thấy Ngô Tà vẫn còn đứng ngây ra đó, Hắc Bát tiếp tục trầm giọng nói.

“Ngô Tà, cậu đừng quên lời Đinh chủ quản nói, không tuân thủ quản giáo, rời khỏi Thập Nhất Thương!” Im lặng một lát, Ngô Tà cười lạnh một tiếng.

“À!” “Hắc Bát, đừng quên chuyện xảy ra ở nhà ăn hôm nay!” Hắc Bát: “……” Vừa nghĩ đến kết cục của thằng béo ở nhà ăn hôm nay, Hắc Bát lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Nhưng nhớ lại lời bảo đảm của Đinh chủ quản, đáy lòng lập tức kiên định lại.

Phú quý hiểm trung cầu!

Dù sao đây không phải ở trong Thập Nhất Thương, có lẽ Ngô Tà cũng không có mặt mũi mà kể chuyện hôm nay cho Tô Cảnh.

Hơn nữa có Đinh chủ quản bảo vệ mình, sợ cái quái gì!

Sắc mặt lạnh đi, Hắc Bát trong lòng lập tức có thêm khí thế.

“Uy hiếp cấp trên!

Cộng thêm năm mươi cái nữa, làm đi!” ~…… Ngô Tà tuy tức giận, nhưng vẫn tạm thời nhẫn nhịn.

Vạn nhất bị nắm được điểm yếu, bị đuổi khỏi Thập Nhất Thương thì không hay chút nào.

Dù sao Thập Nhất Thương có liên quan đến tam thúc và Thính Lôi, trước khi điều tra rõ ràng, mình tuyệt đối không thể rời đi.

Không nói thêm gì, Ngô Tà nằm rạp xuống đất bắt đầu làm.

Thấy Ngô Tà mệt thở hồng hộc, đáy mắt Tiết Ngũ lóe lên một tia khoái ý.

Ngô Nhị Bách năm xưa đối xử với mình như vậy, không báo thù được ông ta, chẳng lẽ còn không báo thù được trên người cháu trai ông ta sao?

“Ngũ gia, tay không sao chứ?” Hắc Bát quan tâm hỏi một câu.

“Không sao!” Xua tay, Tiết Ngũ không để tâm nói một câu.

Sau đó chỉ vào Ngô Tà.

“Được rồi!

Làm hai cái cho có lệ thôi!” “Đừng thế chứ, Ngũ gia!” “Thập Nhất Thương có quy tắc của Thập Nhất Thương, nói bao nhiêu cái thì là bấy nhiêu cái!!” Tiết Ngũ giơ ngón tay cái lên.

“Thập Nhất Thương đúng là có quy tắc!” …… Thu xếp cho Ngô Tà làm xong chống đẩy, Tiết Ngũ mới xua tay với Ngô Tà.

“Nào, Tiểu Tam gia, ngồi đây nghỉ ngơi!” Nhưng Ngô Tà chỉ cười cười, không đi qua.

Hắc Bát thấy vậy, quát lạnh một tiếng.

“Ngô Tà, bây giờ chính thức xin lỗi Ngũ gia đi!” “Thôi, xin lỗi thì không cần nữa!” Tiết Ngũ nói rồi, quay đầu lấy ra một cây đồng thiêm từ bên cạnh.

“Tôi đây có một cây đồng thiêm của Ngô gia các cậu!” “Cậu cầm cây đồng thiêm này, đội chén trà này, đi ra cổng, chuyện giữa chúng ta coi như bỏ qua!” Nhìn Ngô Tà, ánh mắt Tiết Ngũ sáng rực.

Cảnh này, dường như tái hiện lại.

Chỉ là người đội thiêm giờ đã đổi thành Ngô Tà.

“Cảm tình hai người sớm đã hẹn trước rồi phải không?” Ngô Tà khinh thường cười một tiếng.

“Đừng quên quy tắc, Ngô Tà!” “Thương viên cấp một không tuân lệnh thương quản, lập tức rời khỏi Thập Nhất Thương!” …… “Tiết Ngũ, ông làm vậy, không sợ nhị thúc tôi sao?” Ngô Tà trừng mắt nhìn Tiết Ngũ, lên tiếng cảnh cáo.

“Nhị gia xưa nay công chính, tôi tin ông ấy sẽ lý giải thôi!” “Tiểu Tam gia, mời!” Tiết Ngũ cười mỉm đưa tay ra.

Gật đầu, Ngô Tà không nói thêm gì.

Lấy đồng thiêm và chén trà liền đội lên đỉnh đầu.

Sau đó cẩn thận từng chút một đi ra ngoài.

Nếu không phải vì muốn ở lại Thập Nhất Thương điều tra, thì sao có thể chịu cái cục tức này!

Giờ cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Đợi Ngô Tà đi ra ngoài, Tiết Ngũ và Hắc Bát nhìn nhau cười một tiếng, đứng dậy đi theo.

Nhưng vừa ra khỏi cửa.

Liền thấy chén trà trên đỉnh đầu Ngô Tà đột nhiên bị thứ gì đó đánh văng ra.

Bay thẳng vào mặt Tiết Ngũ.

"Ai da!" Chén trà đập vào trán Tiết Ngũ, lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh.

Tiết Ngũ lập tức ôm trán kêu la thảm thiết.

"Ai?

Mẹ kiếp là ai?" Hắc Bát vội vàng đỡ Tiết Ngũ, sau đó liền nghe Tiết Ngũ chửi bới ầm ĩ.

Nghe thấy tiếng động, năm sáu tên thuộc hạ của Tiết Ngũ vội vàng xông vào.

Ngô Tà ngớ người, còn chưa kịp phản ứng.

Đột nhiên cảm thấy cái thiêm trên đỉnh đầu bay vút ra ngoài.

Mọi người theo hướng cái thiêm bay đi mà nhìn, liền thấy trên mái nhà một bóng người tóc ngắn bạc trắng, mặc y phục trắng.

Miệng ngậm một cây kẹo mút, tay cầm cần câu cá.

Cái đồng thiêm kia thì đang được hắn ta đùa nghịch trong tay kia.

Thấy hắn ta, thần sắc Ngô Tà vui mừng.

"La Tước?" Gật đầu với Ngô Tà, La Tước từ trên mái nhà nhảy xuống.

Hạ cánh ổn định trong sân.

"Anh là ai?" Tiết Ngũ ôm trán mặt trầm như nước hỏi.

"Tiết Ngũ phải không?

Gần đây làm ăn không nhỏ nhỉ!" "Cái gan của ông cũng đủ lớn đấy, dám nhúng tay vào Tân Nguyệt Phạm Điếm?" La Tước thản

nhiên cất tiếng.

Trước đây Tô gia thông báo bảo đến giúp Ngô Tà một tay, La Tước liền điều tra một chút về Tiết Ngũ này.

Sau đó liền phát hiện người này không lâu trước đây đã nuốt một lô hàng mà một gia tộc nhỏ vốn định giao dịch với Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Cớ này chẳng phải đã có rồi sao?

Tiết Ngũ ngớ người.

Chương 396

Sau đó rất nhanh liền phản ứng lại, vốn tưởng mình làm rất kín đáo, hơn nữa đều đã đưa tiền bịt miệng rồi.

Nhưng không ngờ vẫn bị Tân Nguyệt Phạm Điếm điều tra ra… "Anh là người của Tân Nguyệt Phạm Điếm?" "Tân Nguyệt Phạm Điếm, La Tước!" "Đến để giảng đạo lý với Ngũ gia!" "Tân Nguyệt Phạm Điếm?

Anh biết Ngũ gia là ai không?

Là khách hàng lớn của Thập Nhất Thương chúng tôi!" "Đối đầu với Ngũ gia, chính là đối đầu với Thập Nhất Thương chúng tôi!" Hắc Bát lên tiếng hò hét.

Ngô Tà khoanh tay đứng một bên xem kịch, không nhịn được cười thầm.

Hắc Bát này, đúng là ngốc đến đáng yêu.

"Ồn ào!" "Anh có thể đại diện cho Thập Nhất Thương sao?" La Tước cười lạnh một tiếng, sau đó cây cần câu cá trong tay vung một cái, một gậy quất vào mặt Hắc Bát, đánh bay hắn ta ra xa.

"Ô ô ô ô…" Hắc Bát đau đến ngã xuống đất rên rỉ.

"Lên!" Tiết Ngũ quát lạnh một tiếng.

Mấy tên thuộc hạ xung quanh lập tức xông lên.

Nhưng lại bị La Tước đánh bay trong chốc lát, căn bản không phải đối thủ một hiệp!

"Thương quản cấp hai của Thập Nhất Thương bao giờ thì có thể đại diện cho Thập Nhất Thương rồi!" "Quay về nói với chủ quản của

các người, xem ông ta có chọn đối đầu với Tân Nguyệt Phạm Điếm không!" La Tước liếc nhìn Hắc Bát đang nằm rạp dưới đất, thản nhiên cất tiếng.

Sau đó mới nhìn về phía Tiết Ngũ.

"Tiếp theo tôi đại diện cho Tân Nguyệt Phạm Điếm, giảng đạo lý với Ngũ gia!" "Người không liên quan, mau rời đi!" Hắc Bát bị đánh một trận, lập tức ngoan ngoãn hơn không ít.

"Đi đi!" Không màng đến vẻ mặt khó coi của Tiết Ngũ.

Hắn ta ra hiệu cho hai thương quản khác đỡ mình dậy, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Ngô Tà cười hả hê, lập tức cảm thấy hả dạ không ít.

Gật đầu với La Tước, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Đợi Ngô Tà và Hắc Bát bọn họ rời đi.

La Tước nhếch mép cười với Tiết Ngũ.

"Ngũ gia, nói đi!

Giải quyết thế nào!" Tiết Ngũ khóe môi nở một nụ cười gượng gạo.

Trong lòng lại không nhịn được chửi thầm.

"Anh La, mời vào trong!" …… Không nói La Tước xử lý Tiết Ngũ thế nào, nhưng tóm lại không thể để ông ta dễ chịu được.

Hàng của Tân Nguyệt Phạm Điếm đâu dễ nuốt như vậy.

Dưới sự chứng kiến của những người bên ngoài, Hắc Bát ôm mặt lủi thủi đi ra.

"Thủ lĩnh, giờ phải làm sao?" "Còn làm sao được nữa?

Đưa tôi đến bệnh viện!" Hắc Bát đau đến hít một ngụm khí lạnh,

lên tiếng chửi mắng.

Ngô Tà cười khẩy một tiếng.

Theo lên xe.

Ngô Tà biểu cảm này Hắc Bát nhìn thấy, hắn ta tuy tức giận, nhưng cũng chỉ buông vài lời đe dọa.

"Ngô Tà, không cần hả hê, sau này còn có cậu phải chịu đựng!" Chuyện hôm nay tuy không thành, nhưng không có nghĩa là sau này không có cơ hội!

Dù sao sau lưng có Đinh chủ quản chống lưng, có khí thế!

Xua tay không để tâm, Ngô Tà ánh mắt đầy ý cười.

"Được thôi, tôi chờ!" "Nhưng, anh quản tốt bản thân mình trước đi!" "Một thương quản cấp hai, là có thể đại diện cho Thập Nhất Thương sao?" "Nếu Tân Nguyệt Phạm Điếm tìm đến Thập Nhất Thương, anh nói xem, Thập Nhất Thương có vì muốn kết giao với Tân Nguyệt Phạm Điếm mà bỏ rơi anh không?" Hắc Bát: "……" Lời Ngô Tà nói, rất có lý.

Đương nhiên, cho dù Tân Nguyệt Phạm Điếm không gây chuyện, cậu cũng đã quyết định kể chuyện hôm nay cho Tô Cảnh.

Ngô Tà bây giờ không phải là cái gì thánh mẫu, anh tốt tôi tốt mọi người cùng tốt.

Chỉ cần có thể đối phó hắn ta, tuyệt đối không nương tay!

Hắc Bát cũng ngậm bồ hòn làm ngọt, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thật sự mà nói, điều kiện của Thập Nhất Thương tốt như vậy, nếu bị đuổi ra ngoài, tuyệt đối sẽ khiến mình hối hận cả đời.

Cả gia đình già trẻ chỉ trông chờ vào lương của mình mà sống…

Nhưng giờ cũng không có cách nào, lời đã nói ra rồi, sao có thể rút lại được?

Giờ chỉ có thể cầu nguyện Tân Nguyệt Phạm Điếm đừng tìm đến Thập Nhất Thương… "Đừng đến bệnh viện nữa!

Về Thập Nhất Thương trước!" Lúc này hắn ta cũng không có thời gian để ý Ngô Tà, điên cuồng xoay chuyển suy nghĩ tìm đối sách.

Bất kể thế nào, vẫn nên về trước tìm Đinh chủ quản để trình bày rõ ràng.

Cứ xem ông ta có bảo vệ mình không… …… Hai mươi phút sau khi Ngô Tà và mấy người kia rời đi.

La Tước hiên ngang bước ra khỏi kho hàng của Tiết Ngũ.

Không lâu sau, Tiết Ngũ ôm cổ tay, đau đến nhe răng trợn mắt.

Bị mấy tên thuộc hạ đỡ vội vàng đi ra.

"Nhanh!

Đi nhanh lên!

Đến bệnh viện!" "Đau chết mất thôi!" Góc phố.

Thấy Tiết Ngũ được đỡ lên xe rời đi, La Tước khóe môi hơi cong lên.

Sau đó lấy điện thoại gọi cho Tô Cảnh.

Điện thoại vừa được kết nối.

La Tước theo bản năng đứng thẳng người, cung kính chào một tiếng.

"Tô gia!" "Thế nào rồi?" "Đã xong rồi!

Ngô Tà không sao!" "Trước khi tôi đến đã điều tra một chút, Tiết Ngũ đã nuốt một lô hàng của Tân Nguyệt Phạm Điếm, nên tiện thể

lấy cớ này, dạy cho ông ta một bài học." "Đã bắt ông ta nhả ra gấp đôi, lại còn chặt đứt một ngón tay của ông ta!" "Làm tốt lắm!" Nghe thấy Tô Cảnh khen ngợi, La Tước mặt mày hớn hở.

"Việc của thuộc hạ!" "Được rồi, làm xong việc kia nữa, em có thể quay về rồi!" "Tự mình đến bộ phận tài vụ Tân Nguyệt Phạm Điếm lĩnh tiền thưởng!" "À đúng rồi, nhớ giấu thân phận!" "Vâng!" …… Thập Nhất Thương.

Văn phòng của Tiểu Bạch.

Cúp điện thoại, Tô Cảnh cười mỉm nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Thế nào, anh đã nói người của anh đáng tin mà phải không?" "Quả thực!" Giơ ngón tay cái lên, Tiểu Bạch gật đầu một cách nghiêm túc.

Nhưng sau đó lại đổi giọng.

"Nhưng Tô gia, lần này Đinh chủ quản không đạt được mục đích, tiếp theo chắc chắn vẫn sẽ có những động thái nhỏ." "Không sao cả!

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!" "Cứ coi như là chơi đùa với ông ta để thêm chút thú vị cho cuộc sống nhàm chán của anh thôi!" "Lão già này, không thể gây ra sóng gió gì lớn đâu!" "Đợi tìm được điểm yếu của ông ta, cho dù là người của cấp trên, cũng không giữ được ông ta!" Xua tay, Tô Cảnh không để tâm cười nói.

"Hi hi ~ Tô gia, em tin anh ~" "Em đương nhiên phải tin anh!" "La Tước đã đi xử lý tên theo đuổi em rồi, không lâu nữa chắc sẽ giải quyết được thôi!" "Em định cảm ơn anh thế nào đây?" Thấy trong mắt Tô Cảnh tràn đầy ý trêu chọc, Tiểu Bạch không biết nghĩ đến điều gì, che mặt cười nói.

"Tô gia, anh đây không phải là hiệp ân đồ báo sao ~" "Hôm nay anh cứ hiệp ân đồ báo đấy!" "Vậy… vậy anh nhắm mắt lại!" "Được

~” Vừa nghe vậy, đáy mắt Tô Cảnh lóe lên một tia ý cười.

Sau đó nhắm hai mắt lại.

Tiểu Bạch hé mắt nhìn một chút, sau đó đứng dậy vịn bàn ghé sát vào Tô Cảnh.

Mím môi, trong mắt có chút do dự.

Nhưng rất nhanh liền kiên định lại, cúi người đưa mặt về phía Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh lại giả vờ vô tình quay đầu đi.

Thế nên… …… “Ai da ~” Cảm giác không đúng, Tiểu Bạch kinh hô một tiếng, sau đó quay lưng lại che mặt làm bộ như đà điểu.

Nhưng khóe môi lại vô ý cong lên một nụ cười.

Mím môi, dường như đang hồi vị điều gì đó ~ “Tô gia ~ anh sao có thể…” “Sao có thể…” “Có thể cái gì?” “Tiểu Bạch, món quà cảm ơn này của em, anh rất thích ~” Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô bé này, Tô Cảnh không nhịn được cười thầm. …… Suốt nửa ngày trời, Tô Cảnh trêu chọc cô bé này đến mức má cô bé lúc nào cũng ửng hồng.

Nhưng rõ ràng, cô bé cũng rất vui vẻ trong đó.

Tuy nhiên, bầu không khí này lại bị một tiếng gõ cửa làm gián đoạn.

Tiểu Bạch vội vàng chỉnh lại tóc, sau đó che mặt bình phục lại cảm xúc.

Chỉ trong vài hơi thở, má hồng đã tiêu tan.

Chương 397

Khiến Tô Cảnh phải thốt lên hay lắm.

Quả nhiên, phụ nữ đều là diễn viên bẩm sinh.

“Chắc là Ngô Tà!” Nghe thấy lời Tô Cảnh, Tiểu Bạch gật đầu, gọi ra ngoài một tiếng.

“Vào!” Sau đó Ngô Tà liền đẩy cửa bước vào.

“Tô ca!

Tiểu Bạch!” “Ngồi đi!

Thế nào rồi?

Không bị gây khó dễ chứ?” Đợi Ngô Tà ngồi xuống, Tô Cảnh cười mỉm hỏi.

“Không!” “May mắn gặp được La Tước, Tô ca, La Tước là anh sắp xếp phải không?” Ngô Tà thăm dò hỏi một câu.

Tô Cảnh cũng không phủ nhận, gật đầu.

Thấy vậy, Ngô Tà mới chợt hiểu ra!

“Tôi đã bảo mà!” “Nếu không phải La Tước, tôi đã làm mất hết mặt mũi của nhị thúc rồi!” “Hắc Bát chắc chắn là bị Đinh chủ quản chỉ thị, hẹn với Tiết Ngũ để hãm hại tôi một phen!” “Muốn tôi đội thiêm trà đi ra ngoài, nếu tôi từ chối, chắc chắn sẽ lấy cớ đó, đuổi tôi khỏi Thập Nhất Thương!” “Xem ra, tôi ở đây quả thực không được hoan nghênh!” Ngô Tà cười lạnh nói một câu.

“Không phải em không được hoan nghênh, mà là có vài người sợ em và anh điều tra ra những thứ bất lợi cho họ!” Tô Cảnh thản nhiên giải thích một câu.

“Cứ thế này, cũng không phải là cách!” “Tiểu Bạch, nếu như tôi đánh cho lũ Hắc Bát đó một trận, sẽ thế nào?” “Hoặc là, trong sách hướng dẫn người mới, có kẽ hở nào có thể lách luật không?” Ngô Tà nhíu mày hỏi Tiểu Bạch để xin lời khuyên.

“Không được!” “Chức cấp của anh bây giờ thấp hơn họ, sẽ bị xử phạt đấy!” Tiểu Bạch lắc đầu, cau mày nói.

“Thập Nhất Thương đã thành lập bao nhiêu năm nay rồi, nhiều quy tắc không được ghi trong cái gọi là sách hướng dẫn cho người mới đâu!” “Bây giờ họ không nói cho anh những quy tắc này, sau này anh chắc chắn sẽ chịu sự kiềm chế khắp nơi!” Ngô Tà ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Tiểu Bạch, vậy có cách nào để nhanh chóng thăng cấp không?” “Hiện tại tôi đã phát hiện ra rồi, nếu không thăng chức cấp, ai cũng có thể giẫm lên đầu tôi!” “Vương Tuấn Nghĩa kia cũng nói rồi, chỉ khi nào tôi thăng chức cấp lên LV4, hắn ta mới gửi cho tôi đoạn video thứ hai!” “Có thể nạp VIP không?” Tô Cảnh bật cười, mắng.

“Anh còn tưởng là chơi game nạp tiền à?

Còn nạp VIP?” “Thương viên của Thập Nhất Thương nếu muốn thăng chức cấp, chỉ có thể dựa vào thời gian mà từ từ tích lũy!” “Hoặc là phải có cống hiến to lớn cho Thập Nhất Thương!” “Vậy làm sao đây?” “Tôi không chờ đợi nổi nữa rồi?” “Có cách nào khác không?” Ngô Tà gãi gãi đầu, vẻ mặt sốt ruột hỏi.

“Yên tâm, tôi đã nghĩ kỹ đối sách cho anh rồi!” Tô Cảnh gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, giải thích cho cậu ấy nghe đi!” “Vâng!” Ứng một tiếng, Tiểu Bạch nhìn Ngô Tà thản nhiên nói.

“Trong Thập Nhất Thương còn có một quy tắc cũ, gọi là Nha

Quái!" "Có thể nhanh chóng thăng chức cấp!" "Trong Thập Nhất Thương có rất nhiều vật phẩm phi thường, không thể xử lý bằng các biện pháp thông thường!" "Nếu anh có thể giải quyết những vật phẩm đó, không chỉ có thể nhanh chóng thăng chức cấp, mà những vật phẩm đó cũng sẽ thuộc về anh!" "Hơn nữa, anh còn có thể nhận được sự tôn trọng của tất cả mọi người!" "Còn có chuyện tốt như vậy ư?" Ngô Tà sờ sờ cằm, lại tiếp tục nói.

"Tôi nghĩ những vật phẩm đó nhất định rất khó khăn, rất nguy hiểm phải không?" "Đúng vậy!" "Rất nhiều vật phẩm được đặt ở đây từ khi kho mới thành lập, bản thân chúng đã là một bí ẩn!" "Lại mấy chục năm không di chuyển, tôi lấy một ví dụ cho anh nhé." "Có vật phẩm không hiểu sao lại rỉ nước, người vừa chạm vào nó, sẽ gặp đủ loại tai nạn!" "Nha Quái chỉ cần giải được bí ẩn của vật phẩm, thì những vật phẩm đó sẽ thuộc về người đó!" "Nhưng làm Nha Quái rất khó, rất ít người có thể kiên trì đến cùng!" "Năm vật phẩm thần bí nhất trong Thập Nhất Thương, gọi là Ngũ Đại Quỷ Hóa, không biết đã làm cho bao nhiêu quản lý phát điên rồi!" Tiểu Bạch giải thích xong, Ngô Tà trầm ngâm một lát, rồi hạ quyết tâm.

Gõ gõ bàn, Ngô Tà nhìn Tô Cảnh và Tiểu Bạch với ánh mắt kiên định.

"Tôi muốn làm Nha Quái!" Tô Cảnh và Tiểu Bạch cũng không mấy ngạc nhiên.

Quyết định của Ngô Tà, trong dự liệu mà thôi. …… Thập Nhất Thương.

Khu lưu trữ.

Sau khi Ngô Tà đưa ra quyết định, anh ta chọn một trong những Quỷ Hóa để điều tra.

Đó chính là vật phẩm rỉ nước mà Tiểu Bạch đã nói.

Vì vậy, anh liền nhờ Tiểu Bạch dẫn đến khu lưu trữ.

Vừa đi, Tô Cảnh vừa gọi điện thoại cho Doãn Nam Phong.

"Đúng!" "Một quản lý cấp hai của Thập Nhất Thương, lại dám nói mình có thể đại diện cho Thập Nhất Thương, muốn che chở cho Tiết Ngũ!" "Người này, tôi không muốn nhìn thấy hắn trong Thập Nhất Thương nữa!" "Nam Phong, cô hãy nhân danh Tân Nguyệt Quán, gửi một bức điện tử cho bộ phận đặc biệt của Thập Nhất Thương!" …… Cúp điện thoại, Tô Cảnh mới gật đầu với Ngô Tà.

"Được rồi!" "Đợi cái tên Hắc Bát kia cút khỏi Thập Nhất Thương, hắn sẽ biết thế nào là họa từ miệng mà ra." "Đinh chủ quản còn chưa đến mức vì một quản lý nhỏ mà đắc tội Tân Nguyệt Quán đâu!" Trước đó vừa nghe Ngô Tà kể chuyện này, Tô Cảnh đã bật cười.

Con người ta, vẫn phải có nhận thức rõ ràng về thực lực của mình.

"He he!" "Tô ca, cảm ơn anh!" Ngô Tà cười hì hì cảm ơn.

Nỗi tức giận trong lòng đã vơi đi.

Đang nói chuyện, Tiểu Bạch đã dẫn hai người đến một góc của khu lưu trữ.

"Cái này, chính là một trong Ngũ Đại Quỷ Hóa!" Chỉ vào chiếc bình lớn bị nhốt trong lồng kính trước mặt, Tiểu Bạch nói.

"Đây không phải Hồn Bình sao?" Ngô Tà cau mày lên tiếng.

Nhưng lời vừa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

"Đúng vậy!" "Tiểu Tam Gia quả nhiên là Tiểu Tam Gia!" Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đinh chủ quản chắp tay sau lưng đi ra từ phía sau giá hàng.

"Thứ này chỉ là một vật tùy táng!

Cũng gọi là bình tang cốc, dùng để đựng ngũ cốc!" "Phòng trường hợp linh hồn đã khuất bị đói!" Đinh chủ quản thong thả đi tới, cười hì hì nói.

Nhìn thấy lão già này đột nhiên xuất hiện, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

"Đinh chủ quản đây là đến khu lưu trữ thị sát sao?" "Chẳng phải nghe nói Tiểu Tam Gia muốn làm Nha Quái, nên đến xem sao!" "Ngài này, thông tin thật là nhanh nhạy đấy!" Tô Cảnh nói một câu đầy ẩn ý.

Có thể theo kịp trong thời gian ngắn như vậy, lão già này chắc chắn đã cài người giám sát.

"Chỉ là trùng hợp thôi!" Đinh chủ quản cười mỉm nói, sau đó nhìn về phía Ngô Tà.

"Tiểu Tam Gia, thứ này khá là quỷ dị, ngài muốn làm Nha Quái, tôi không khuyên ngài điều tra thứ này!" "Hồn Bình này ngoài việc điêu khắc tinh xảo, thực ra cũng không có gì đặc biệt!" "Nhưng kỳ lạ là nó có thể tụ thủy!" "Khi chúng tôi phát hiện ra nó, nó đã bị nước ngấm ướt sũng, hơn nữa toàn thân mọc đầy rêu xanh!" "Thứ này, rất hung!" "Chính vì nó, sáu người đã gặp chuyện trong một thời gian cực ngắn!" "Hơn nữa rất kỳ lạ, khi chúng tôi kiểm tra nội bộ, đã đặc biệt trích xuất camera." "Rồi phát hiện ra, sáu người đó trước khi gặp chuyện một ngày, đều đã đến kho này, và đều đã chạm vào thứ này!" "Sau đó thì không ai dám chạm vào thứ này nữa!" Đinh chủ quản nói xong, ánh mắt hí hửng nhìn về phía Ngô Tà.

"Tiểu Tam Gia, tôi khuyên anh tốt nhất đừng xen vào chuyện bao đồng!" "Nha Quái ấy mà, đó là một công việc cần rất nhiều kinh nghiệm!" "Bắt tay vào điều tra những thứ trong khả năng của mình, hà tất phải rước lấy rắc rối như thế này chứ?" "Vạn nhất lại giống sáu người kia, thì được không bù mất!" …… "Chẳng lẽ Đinh chủ quản,

cũng từng làm Nha Quái?" Ngô Tà thản nhiên hỏi.

"Đinh chủ quản chính là nhờ Nha Quái mà nhanh chóng thăng chức cấp, mới ngồi được vào vị trí chủ quản đấy!" Tiểu Bạch dựa vào giá hàng bên cạnh, cười tủm tỉm giải thích.

"À ~" Ngô Tà gật đầu, rồi chuyển giọng.

"Vậy là, năm xưa ngài cũng đã điều tra cái Hồn Bình này rồi sao?" "Có phải vì sợ chết, nên mới không điều tra tiếp?" "Chẳng lẽ là sợ những chuyện mình không điều tra ra được, lại bị tôi điều tra ra, sẽ rất khó coi?" Nghe những lời này, Tô Cảnh và Tiểu Bạch lập tức bật cười.

Ngô Tà đúng là bậc thầy châm chọc rồi.

Đinh chủ quản tuy có chút tức giận, nhưng dù sao Tô Cảnh cũng ở đây, hắn cũng không tiện phát tác.

Chỉ có thể cố tỏ ra không để ý mà cười một tiếng.

"Anh không sợ chết sao?" "Sợ!

Đương nhiên là sợ rồi!

Nhưng chắc không sợ bằng anh đâu!" Đưa tay chỉ Ngô Tà, rồi lại nhìn Tô Cảnh.

Đinh chủ quản trực tiếp phất tay bỏ đi. …… "Tô ca, xem ra trong những Quỷ Hóa này, có bí mật lớn đây!" Ngô Tà khẽ cười lên tiếng.

"Đương nhiên có bí mật, nếu không, Đinh chủ quản vì sao lại sốt ruột đến ngăn cản chứ?" "Nhưng, không cần để ý, cứ tiếp tục điều tra đi!" "Đối với Ngũ Đại Quỷ Hóa này, tôi cũng rất hứng thú!" "Nói không chừng, có thể điều tra ra được thứ gì đó thú vị!" "Chính xác!

Tôi cũng rất hứng thú!" Ngô Tà nói xong, mỉm cười nhìn Tô Cảnh.

Sau đó lại quay đầu hỏi Tiểu Bạch.

"Đúng rồi Tiểu Bạch, những gì Đinh chủ quản vừa nói, có phải là thật không?" "Có hơi đáng sợ không!" Tiểu Bạch gật đầu, tiếp tục nói.

"Dân gian truyền thuyết, bên trong Hồn Bình giống như tử cung, có thể nuôi dưỡng linh hồn!" "Hồn Bình bao phủ linh hồn bên trong, nên được gọi là Cái Linh Thuật!" "Oa!

Bên trên còn dán bùa chú nữa này!" Ngô Tà đi đến gần nhìn vào bên trong, rồi phát hiện ra lá bùa vàng dán trên đó.

"Lá bùa này căn bản không có tác dụng gì!" "Hồn Bình này tôi cũng không cảm nhận được điều gì quỷ dị cả!" "Vì vậy, những người chết sau khi tiếp xúc Hồn Bình, vấn đề chắc chắn không nằm ở Hồn Bình!" Lời của Tô Cảnh vừa dứt.

Ngô Tà liền phản ứng lại.

"Tô ca, chẳng lẽ… kẻ giở trò là người?" "Điều tra tiếp thì sẽ biết thôi!" Gật đầu, Ngô Tà lại hỏi Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, còn tài liệu liên quan đến Hồn Bình này không?" "Trong phòng hồ sơ đều có, tôi đưa anh qua đó!" …… Phòng hồ sơ.

Ba người Tô Cảnh ngồi quanh bàn làm việc.

Đang xem xét những tài liệu về Hồn Bình được bày trên bàn.

"Ba người mất tích, ba người bị định là tự sát, kết luận vô lý như vậy mà Đinh chủ quản cũng có thể phê duyệt sao?" Ngô Tà nhìn tập tài liệu, vẻ mặt bất bình nói.

"Ông ta phê duyệt thế nào là việc của ông ta, anh nên điều tra thế nào, thì cứ điều tra thế đó!" "Này, xem cái này đi!" Tô Cảnh nói xong,

đưa qua một tờ giấy chứng tử.

"Những người này, rất có khả năng là bị giết, sau đó ngụy trang thành tự sát!" "Hơn nữa đều là chết hoặc mất tích trong vòng hai mươi bốn tiếng sau khi tiếp xúc Hồn Bình, cho nên rất có khả năng kẻ giết người, vẫn luôn giám sát Hồn Bình." "Đỗ Minh Hạ, chết vì ngộ độc nicotine!" "Nhưng, còn có một người em trai là Đỗ Minh Thu!" "Có lẽ, có thể bắt đầu từ người này!" Tiếp nhận tờ thông báo, Ngô Tà xem xét kỹ lưỡng, sau đó gật đầu.

"Được!" "Vậy thì bắt đầu từ hắn ta!" …… Tìm được hướng điều tra, Ngô Tà cũng không chậm trễ.

Nhanh chóng đi tìm Đỗ Minh Thu, muốn tìm hiểu tình hình.

Tô Cảnh và Tiểu Bạch thì không đi theo, trở về văn phòng đợi tin tức của Ngô Tà.

Chương 398

Mà lúc này.

Hắc Bát đã đến văn phòng của Đinh chủ quản.

Vốn dĩ bị Ngô Tà mắng mấy câu, tâm trạng cực kỳ tệ.

Nhưng sau khi về, lại bị Tân Nguyệt Quán trách vấn một hồi, yêu cầu giải thích.

Nghe Hắc Bát miêu tả chuyện ở bàn giao dịch của Tiết Ngũ, suýt nữa Đinh chủ quản đã không thở nổi.

"Đinh chủ quản, ngài phải bảo vệ tôi chứ!" "Bao nhiêu năm nay làm việc cho ngài, tôi không có công lao thì cũng có khổ lao!" "Nếu thật sự phải rời Thập Nhất Thương, tôi và cả gia đình biết sống sao đây?" Hắc Bát khổ sở cầu xin.

"Đồ ngu!

Ngươi lẽ nào không biết họa từ miệng mà ra?" "Ta không thể bảo vệ ngươi!" "Không thể nào vì ngươi là một quản lý cấp hai mà lại gây thù chuốc oán với Tân Nguyệt Quán!" "Ngươi tự thu dọn đồ đạc rời khỏi Thập Nhất Thương đi!" Nghe vậy, sắc mặt Hắc Bát đột nhiên trở nên hung tợn vô cùng.

"Đồ họ Đinh!

Ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa!" "Bao nhiêu năm nay những chuyện ngươi làm, ta đều biết rõ mồn một!" "Cả chuyện ngươi và Tiết Ngũ cấu kết nữa!" "Ngươi có tin ta sẽ nói tuốt ra hết không!

Dù ngươi là người trên, họ cũng không bảo vệ được ngươi đâu!" Đinh chủ quản trầm mặc một lát, đáy mắt lóe lên một tia sát ý.

Nhưng trên mặt lại nở một nụ cười.

“Hắc Bát à, đừng làm mọi chuyện trở nên quá khó coi!” “Lại đây, ngồi đi!” “Chúng ta bàn bạc kỹ càng!” Không để lộ dấu vết, hắn ta lấy ra một ống tiêm từ ngăn kéo, giấu sau lưng.

Rồi đi đến bên cạnh Hắc Bát.

“Đinh chủ quản, tôi cũng không muốn thế…” “Ngài mà sớm như vậy…” Hắc Bát còn chưa nói xong, Đinh chủ quản liền vẻ mặt hung tợn cắm ống tiêm vào lưng hắn ta.

Chỉ trong chốc lát, Hắc Bát đã mất ý thức ngã xuống đất.

Khinh thường liếc nhìn hắn một cái, Đinh chủ quản rút điện thoại gọi một cuộc.

“Đến đây một chuyến, giúp tôi xử lý chút đồ!” …… Kết cục của hắn ta, đã được định sẵn.

Dù sao, chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật.

Chưa nói đến bên này.

Phòng lưu trữ vật phẩm cá nhân của quản lý Thập Nhất Thương.

Ngô Tà cuối cùng cũng tìm thấy Đỗ Minh Thu mà mình tâm niệm.

Nhìn bóng dáng đang đứng trước tủ đồ.

Ngô Tà thử gọi một tiếng.

“Đỗ Minh Thu?” “Anh là ai?” Quay đầu lại, Đỗ Minh Thu liếc nhìn Ngô Tà với vẻ hách dịch.

“Ồ?

Đúng là ngài thật sao?” “Tôi là Ngô Tà, dạo này đang tìm anh!” “Ngô Tà?

Anh chính là Ngô Tà đó sao?” Đỗ Minh Thu đánh giá Ngô Tà từ

trên xuống dưới một lượt, khinh thường cười một tiếng.

"Cũng không thấy anh có gì đặc biệt!" "Tôi gần đây đang điều tra Hồn Bình!" Đối với thái độ đó, Ngô Tà cũng không để ý, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Nhưng vừa nghe đến hai chữ Hồn Bình, sắc mặt Đỗ Minh Thu liền trầm xuống.

Quay người đóng tủ đồ lại, như thể muốn quay người bỏ đi.

Nhưng lại bị Ngô Tà túm lấy.

"Anh trai anh cũng là một trong những nạn nhân!" "Tôi tin, chỗ anh nhất định có nhiều tư liệu hơn!" "Với cấp bậc của anh, muốn hỏi tôi chuyện gì, chẳng phải nên mời tôi ăn một bữa sao?" Đỗ Minh Thu trầm mặc một lát, rồi giơ tay gảy gảy huy hiệu của Ngô Tà.

Nhìn thấy chức cấp LV7 của hắn ta, Ngô Tà cười một tiếng.

"Được!

Chẳng phải chỉ là một bữa ăn thôi sao?" "Anh hỏi chuyện Hồn Bình, chẳng lẽ là muốn làm Nha Quái?" "À?" "Nha Quái xử lý những Quỷ Hóa kỳ lạ đó, là anh có thể làm được sao?" "Vậy thì đúng là tôi muốn làm là làm được đấy, đây chẳng phải là quy tắc của Thập Nhất Thương sao?" Ngô Tà thản nhiên cười.

"Tư liệu, đều nằm trong hồ sơ rồi…" "Bên trong ghi lại tất cả những gì có thể biết được vào lúc đó!" "Dù có bỏ sót gì đi nữa, nhưng đã lâu như vậy rồi, tôi cũng quên hết rồi!" "Ngoài ra, còn một chuyện nữa!" "Tôi không thích anh!

Sau này, đừng đến làm phiền tôi!" Đỗ Minh Thu liếc nhìn Ngô Tà, lạnh lùng nói.

Sau đó trực tiếp đẩy mạnh anh ra, rời khỏi đây.

Xoa xoa chỗ bị va chạm, khóe miệng Ngô Tà hơi nhếch lên.

Trong tay hiện ra một chiếc chìa khóa.

Lợi dụng lúc không có ai, Ngô Tà trực tiếp mở tủ đồ của Đỗ Minh Thu.

Sau đó từ bên trong lật tìm ra một cuốn sổ tay.

Trong cuốn sổ, kẹp một tấm ảnh cũ kỹ.

Ngô Tà đang xem thì.

Đỗ Minh Thu lại quay lại, đồng thời còn dẫn theo ba quản lý khác.

Cảm nhận được tiếng bước chân phía sau, Ngô Tà nhanh chóng nhét tấm ảnh vào ngực.

Quay đầu lại, liền nhìn thấy mấy người đang nhìn chằm chằm.

"Cái đó, anh đi rồi không đóng cửa cẩn thận…" "Tôi tiện tay lấy ra xem một chút…" Ngô Tà cười ngượng ngùng, đưa cuốn sổ trong tay qua.

Tiếp nhận cuốn sổ, Đỗ Minh Thu mặt không biểu cảm.

"Anh nghĩ… tôi tin sao?" Lời vừa dứt, hắn ta liền một cước đá vào người Ngô Tà.

"Đánh đi!" Mấy quản lý khác lộ vẻ cười nanh ác, bắt đầu vây đánh Ngô Tà.

Đỗ Minh Thu ném cuốn sổ vào tủ đồ, khóa cửa tủ lại xong.

Mới vẫy tay về phía mấy quản lý.

"Được rồi!" "Thằng nhóc, nhớ kỹ đó!

Anh không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với mày đâu!" "Chúng ta đi!" …… Đợi Đỗ Minh Thu dẫn người rời đi xong, Ngô Tà mới lấy tấm ảnh từ trong ngực ra.

Bên trong… chính là chiếc máy bay Quỷ Hóa đó!

Và trước máy bay, thì đứng một đôi song sinh, rõ ràng là hai anh em Đỗ Minh Thu, Đỗ Minh Hạ thời niên thiếu!

Trước đó Ngô Tà đến Thập Nhất Thương lấy đồ, đã vô tình giải quyết được cái Quỷ Hóa này.

Nhưng rõ ràng, Quỷ Hóa Hồn Bình và tàn tích máy bay đó, dường như còn có mối liên hệ nào đó!

Mình dường như, lại rơi vào một vòng xoáy khác.

Thập Nhất Thương.

Văn phòng Tiểu Bạch.

Ba người Tô Cảnh ngồi đối diện nhau.

"Tiểu Tam Gia, tôi nghe nói tối qua có người muốn giết anh?

Không sao chứ?" Nhìn thấy Ngô Tà mũi sưng mặt sưng.

Tiểu Bạch cau mày hỏi.

"Sao lại nói là lại bị thương?" Ngô Tà vẻ mặt không nói nên lời.

"Vết thương nhỏ thôi, không có gì đâu!" "So với manh mối tìm được, rất đáng giá!" "Tô ca, Tiểu Bạch, hai người xem này!" Lấy tấm ảnh cũ kỹ từ trong túi ra, Ngô Tà đẩy đến trước mặt hai người.

"Đây không phải chiếc máy bay Quỷ Hóa trong Thập Nhất Thương sao?" Tiểu Bạch ngớ người ra, có chút nghi hoặc hỏi.

Tô Cảnh cầm lên nhìn một cái, sau đó hỏi Ngô Tà.

"Tấm ảnh này, có gì đặc biệt sao?" "Vâng!" "Tôi đã tìm thấy Đỗ Minh Thu!

Từ trong tủ đồ của hắn ta, tìm thấy tấm ảnh này!" "Chiếc máy bay Quỷ Hóa này, trước đó tôi và Bàn Tử đến Thập Nhất Thương lúc đó

đã gặp, bên trên chắc hẳn có ký sinh một loại bào tử thực vật nào đó!" "Hút phải sẽ khiến người ta có cảm giác ngạt thở, chỉ cần dùng cồn lau sạch chiếc máy bay một lượt, chắc hẳn có thể loại bỏ những bào tử này!" "Tôi nghĩ, Thập Nhất Thương hẳn đã có người giải quyết được cái Quỷ Hóa này rồi phải không?" Thấy Tiểu Bạch gật đầu, Ngô Tà mới tiếp tục nói.

"Theo suy đoán của tôi, diễn biến sự việc hẳn là như thế này!" "Chiếc máy bay này, ba mươi năm trước đã bị rơi nát ở biên giới tây nam!" "Đâm vào một ngôi cổ mộ!" "Dân làng địa phương vào xem, có thể đã xảy ra chuyện!" "Quản sự của Thập Nhất Thương nhận nhiệm vụ, dẫn người mang toàn bộ hiện trường cùng với tàn tích máy bay, đều được cất vào Thập Nhất Thương!" "Cái Hồn Bình đó chắc hẳn là được khai quật từ ngôi cổ mộ bị máy bay đâm vào!" "Còn về hai anh em Đỗ Minh Hạ Đỗ Minh Thu, không biết vì lý do gì, cũng được đưa về Thập Nhất Thương." "Hướng suy đoán này có chính xác hay không, chúng ta bây giờ có thể đi xác nhận một chút!" Tiểu Bạch cầm tấm ảnh, ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Tà.

"Hồn Bình trong tấm ảnh này, quả thực chính là cái trong kho!" "Anh nói sao mà cứ như thật vậy?" "Bởi vì, ba mươi năm trước hiện trường vụ tai nạn máy bay này, tôi đã từng đến!" Trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia hồi ức.

"Vậy bây giờ anh muốn làm gì?" Tô Cảnh gõ gõ bàn, thản nhiên lên tiếng.

"Tôi nghĩ, phải xác định một chuyện khác trước!" …… Mười lăm phút sau.

Ba người một lần nữa xuất hiện trước Hồn Bình Quỷ Hóa được đặt trong khu lưu trữ.

"Trước đây tôi đã điều tra ra, sự kiện máy bay Quỷ Hóa và Hồn

Bình, đều xảy ra cùng một thời điểm!" "Hơn nữa phía sau liên quan đến rất nhiều người, thời gian cũng tương đối lâu rồi!" "Nhưng dù nói thế nào đi nữa, đây nhất định không phải là một sự kiện linh dị!" Ngô Tà vừa quan sát Hồn Bình, vừa giải thích.

Chương 399

“Trước đây khi chúng tôi điều tra, cũng nghĩ như vậy.” “Nhưng dù điều tra thế nào, mấy người tự sát kia, căn bản không có bất kỳ dấu vết bị sát hại nào.” “Nếu không phải sự kiện linh dị, vì sao những người này lại tự sát?” Tiểu Bạch cau mày hỏi.

Nhưng lời vừa dứt, liền thấy Tô Cảnh một tay xé xuống lá bùa vàng dán trên phong ấn.

“Tô Gia, anh làm gì thế?” “Cái này là cao tăng đã khai quang rồi mà!” Một tay túm lấy cánh tay Tô Cảnh, sắc mặt Tiểu Bạch sốt ruột.

“Thần cái mẹ gì cao tăng khai quang!” “Cô xem cao tăng nào lại dùng bùa chú của Đạo gia?” “Thứ này một chút tác dụng cũng không có!” Khinh thường bĩu môi, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Tô ca nói có lý!” “Hơn nữa, nếu chúng ta muốn điều tra, vẫn phải bắt đầu từ Hồn Bình!” Đang nói chuyện, Ngô Tà kéo cửa kính đi vào.

Chiếu đèn pin khắp nơi quan sát Hồn Bình.

“Không đúng!” “Chẳng phải nói Hồn Bình này có thể tụ thủy sao?” “Vì sao lại khô ráo như vậy?” Nghe vậy, Tiểu Bạch vội vàng tiến lên ghé sát nhìn một cái.

“Thật đúng là vậy?” “Tình huống gì thế này?” “Làm một thí nghiệm!” Ngô Tà trầm ngâm một lát, rồi không biết từ đâu tìm ra một chai nước khoáng.

Mở nắp chai, đặt bên cạnh Hồn Bình, sau đó đóng cửa kính lại.

“Đợi xem!” …… Thời gian trôi nhanh, Tô Cảnh kéo Ngô Tà chơi ba ván game.

Khoảng một tiếng sau, mới lấy chai nước ra.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, bên cạnh Hồn Bình có thể tụ thủy, mực nước của chai nước khoáng này, lại không hề giảm đi một chút nào!

"Kỳ lạ quá!" "Vì sao một chút nước cũng không tụ?" "Trước đây chúng ta đâu dám mang một chút nước nào đến đây!" Tiểu Bạch kinh ngạc kêu lên.

Mà giây tiếp theo, Ngô Tà lại đi vào phong ấn, đến trước Hồn Bình.

Giơ tay sờ soạng trên đó, rồi khóe miệng khẽ nhếch.

"Xem ra, cú đánh này của tôi không uổng công!" "Đi thôi, Tô ca, Tiểu Bạch, chúng ta về trước đã!" "Có một số chuyện, còn cần phải xác minh!" Ngô Tà hăm hở rời khỏi đây.

Thấy anh ta như vậy, Tiểu Bạch khó hiểu nhìn về phía Tô Cảnh.

"Tô Gia, Tiểu Tam Gia này đang đánh đố gì vậy?" "Không biết!

Nhưng, cứ chờ xem đi, tôi có linh cảm, chuyện này rất nhanh sẽ sáng tỏ thôi!" Nhìn bóng lưng Ngô Tà, Tô Cảnh lên tiếng cười nói.

"Đi thôi, sắp xếp cho tôi một căn phòng, hôm nay cứ ở lại đây!" "Đợi tin tức của Ngô Tà!" "Vâng ~" …… Đêm dần buông.

Ăn cơm xong, Tiểu Bạch liền đi sắp xếp phòng cho Tô Cảnh.

Ngô Tà thì một mình quay về ký túc xá.

Vừa đi, vừa gọi điện thoại cho Bàn Tử.

Kể cho hắn nghe về tiến triển điều tra, chuẩn bị nghe ý kiến của Bàn Tử.

"Bàn Tử, diễn biến đại khái của chuyện này là như vậy đó, anh chẳng phải tự xưng là Hoàng tử suy luận béo phì sao?" "Có suy nghĩ gì không?" "Không dám!

Không dám!

Tiểu hoàng tử đây!" Bàn Tử cười hì hì nói, khiêm tốn một chút.

Sau đó tiếp tục nói.

"Thiên Chân, cậu bị tôi ảnh hưởng, gần đây khả năng suy luận tiến bộ vượt bậc đó!" "Cái nhìn mà cậu nói với tôi, tôi vẫn tương đối đồng ý!" "Chuyện này chính là do con người gây ra!" "Nhưng bây giờ cậu phải làm rõ, khi chiếc máy bay này xảy ra tai nạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" "Và một điều nữa!" "Cậu phải tìm hiểu rõ tại sao đôi song sinh kia lại bị đưa về Thập Nhất Thương!" "Cậu chỉ dựa vào một tấm ảnh, mà muốn tôi cho cậu câu trả lời!" "Tôi đâu phải thần tiên, phải không!" "Tôi là Sherlock Holmes sao?

Tôi là Thám tử lừng danh Conan sao?

Đều không phải!" "Nhưng tôi có một số gen của Einstein!" …… Nghe Bàn Tử thao thao bất tuyệt, Ngô Tà không nhịn được bật cười.

"Được rồi, biết anh lợi hại rồi!" "Chuyện này nếu điều tra ra, chức cấp của tôi sẽ được thăng lên!" "Đến lúc đó sẽ có thể dọn ra ngoài ở rồi!" Đang nói chuyện, đã mở cửa phòng ký túc xá, đi vào.

Trong phòng tối đen như mực, Ngô Tà đang định bật đèn.

Một bóng đen lại đột nhiên xông ra.

Cầm dao găm vung về phía anh ta.

Nghe thấy động tĩnh, Ngô Tà sững sờ.

Rồi rất nhanh liền phản ứng lại.

Một cú đá xoay người, bóng người đó bay ra, đâm đổ bàn sách.

Đừng nhìn anh ta bây giờ đang bệnh, nhưng những gì Hắc Hạt Tử dạy năm đó anh ta đều không quên.

Bóng người đó vật lộn trên mặt đất hai cái, rất nhanh liền bò dậy, nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Ngô Tà vội vàng đuổi theo, nhưng cũng chỉ nhìn thấy một bóng lưng. …… “Thiên Chân?

Thiên Chân!” “Tình huống gì thế?

Người đâu?” …… Nghe thấy động tĩnh, Bàn Tử đang ngồi thảnh thơi trên ghế máy tính lập tức bật dậy.

Thấy kẻ muốn giết mình đã bỏ chạy mất, trong điện thoại còn truyền đến giọng nói sốt ruột của Bàn Tử, Ngô Tà liền không đuổi theo nữa.

Đặt điện thoại vào tai, Ngô Tà trầm giọng nói.

“Bàn Tử, nói ra anh có thể không tin!” “Vừa rồi có người muốn giết tôi!” “À?” Nghe Ngô Tà trả lời điện thoại, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nghe anh ta nói vậy, trong lòng liền giật mình.

“Cậu đến Thập Nhất Thương không phải là để kiếm tiền sao?” “Sao lại có người muốn giết cậu rồi?” “Thiên Chân, cậu không sao chứ?” “Tôi không sao!” “Tên đó còn chưa làm tôi bị thương!” “Nhưng chuyện hôm nay, đã chứng minh suy đoán của tôi!” “Đằng sau chuyện này, nhất định có ẩn tình!” “Tôi bây giờ điều tra cái Hồn Bình này, một số người đã không thể ngồi yên nữa rồi!” Lời của Ngô Tà vừa dứt, Bàn Tử thở dài một hơi, có chút bối rối nói.

“Có cần tôi qua đó một chuyến không?” “Không, tôi bây giờ qua đó cũng chẳng có tác dụng gì!” “Không, cậu, Thiên Chân, tôi nói với cậu, cậu nhất định phải tự bảo vệ mình thật tốt đó!” “Bàn gia tôi bây giờ muốn vì cậu mà xả thân, cũng không biết xả vào đâu!” “Không chỉ mình cậu, những người bên cạnh cậu cũng phải bảo vệ tốt!” “Cậu

nhớ kỹ một câu của tôi, những người bên trong Thập Nhất Thương, đều là biến thái!" "Yên tâm Bàn Tử!

Tôi không sao!" Ngô Tà trong lòng ấm áp, lên tiếng giải thích.

"Ở Thập Nhất Thương, tôi có người che chở!" "Tô ca cũng ở đây!" "Tô Gia?

Không phải, Tô Gia sao cũng chạy đến Thập Nhất Thương rồi?" Bàn Tử có chút như hòa thượng Trượng Nhị, không hiểu mô tê gì.

"Bởi vì đây là sự sắp xếp của Nhị Thúc!" "Chuyện bên trong rất phức tạp, trong điện thoại nói không rõ, đợi tôi có thể ra ngoài rồi sẽ gặp mặt giải thích cho anh!" "Anh không cần lo lắng cho tôi là được, Tô ca ở đây, ai cũng không thể làm gì!" "Được!

Vậy tôi yên tâm rồi!" Dẹp bỏ sự tò mò trong lòng, Bàn Tử gật đầu.

"Vậy cậu nhanh chóng kể lại chuyện vừa xảy ra cho Tô Gia nghe!" "Người này dám đến giết cậu, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai!" "Mai rồi nói với Tô ca cũng không muộn, muộn thế này không làm phiền anh ấy nghỉ ngơi!" "Đúng rồi Bàn Tử, tôi có rất nhiều nghi vấn về thân phận của Vương Tuấn Nghĩa đó." "Anh đi giúp tôi điều tra xem công ty săn đầu người đó rốt cuộc có lai lịch gì!" "Được!

Vậy cậu ngủ sớm đi!" Cúp điện thoại, Bàn Tử liền lập tức hành động.

Còn Ngô Tà thì chìm vào trầm tư, suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Kẻ muốn giết mình, lúc đầu anh ta nghi ngờ là Đỗ Minh Thu.

Nhưng hồi tưởng lại, bóng lưng của hai người rất khác nhau!

Người đó, càng giống bóng lưng của một người phụ nữ hơn.

Sức mạnh không mạnh, hơn nữa dáng người gầy yếu.

Nhớ lại trước đó Vương Tuấn Nghĩa hiểu biết về Thập Nhất Thương, hơn nữa còn muốn mình gia nhập bộ phận duy vận.

Tiểu Bạch lại là quản sự của bộ phận duy vận.

Ngô Tà không thể tránh khỏi nghi ngờ Tiểu Bạch.

Nhưng lại cảm thấy không thể nào, dù sao Tô Cảnh rất tin tưởng cô ấy.

Điều này lại mâu thuẫn lẫn nhau.

Dù sao, Tô ca không thể nào hại mình… Xoa xoa thái dương, Ngô Tà thở dài một hơi.

Trong tay nắm chặt dao găm, ngồi xuống ghế.

Tối nay, không thể ngủ được rồi… …… Sáng hôm sau.

Ngô Tà liên hệ với Tô Cảnh xong, liền gặp mặt ở nhà ăn.

“Tiểu Tam Gia, tôi nghe nói tối qua có người muốn giết anh?

Không sao chứ?” Vừa vào, Tiểu Bạch đã ngạc nhiên hỏi.

“Sao lại nói là lại bị thương?” Ngô Tà vẻ mặt không nói nên lời.

“Vết thương nhỏ thôi, không có gì đâu!” Ngô Tà lắc đầu, sau đó ngồi xuống.

“Chuyện gì vậy, kể rõ ràng xem nào?” Gật đầu, kể lại diễn biến sự việc cho Tô Cảnh xong, Ngô Tà lại tiếp tục nói.

“Lúc đầu tôi cứ tưởng là Đỗ Minh Thu, nhưng sau này nghĩ kỹ lại.” “Người đó thân thủ không tệ, nhưng sức mạnh không mạnh!” “Hơn nữa dáng người gầy yếu, cho nên, tôi nghi ngờ là một người phụ nữ!” Đang nói chuyện, Ngô Tà vô ý liếc nhìn Tiểu Bạch một cái.

Cảm nhận được ánh mắt của anh ta, Tiểu Bạch vẻ mặt ngạc nhiên

chỉ chỉ vào mình.

"Tôi nói này, Tiểu Tam Gia, anh không lẽ nghi ngờ tôi đó chứ?" Nghe vậy, Ngô Tà ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Chương 400

Thấy anh ta như vậy, Tô Cảnh liền biết Tiểu Bạch đoán đúng rồi.

“Ngô Tà, anh không cần nghi ngờ Tiểu Bạch, trước đây tôi đã nói với anh rồi, cô ấy là người nhà họ Bạch, nhà họ Bạch vẫn luôn phụ thuộc nhà họ Ngô, cô ấy sao có thể hại anh?” “Đương nhiên, quan trọng nhất là, tối qua Tiểu Bạch luôn ở cùng tôi!” Thấy Tiểu Bạch mím môi cười khẽ.

Ngô Tà đột nhiên hiểu ra điều gì đó, thở dài.

“Được rồi!” “Tôi biết rồi, may mà tối qua không nói với hai người…” “Nghĩ đi đâu vậy, đừng nghĩ lung tung!” Tô Cảnh lườm anh ta một cái.

“Tôi chỉ dẫn Tiểu Bạch đi dạo chợ đêm, cô ấy luôn ở cùng tôi, căn bản không có thời gian đi giết anh!” “Cho nên, đừng nghĩ nhiều!” “Ngô Tà, Tiểu Bạch đáng tin tưởng!” Nửa câu đầu Ngô Tà tuy có chút không tin, nhưng nửa câu sau thì lại tin rồi.

“Tôi biết rồi!” “Xin lỗi, Tiểu Bạch, tôi không nên nghi ngờ cô!” “Không sao!

Không sao!” “Cảnh giác một chút dù sao cũng tốt mà ~” Xua xua tay, Tiểu Bạch thản nhiên nói.

“Vậy kẻ muốn giết tôi rốt cuộc là ai?” “Quản lý nữ của Thập Nhất Thương cũng không nhiều, căn bản cũng không gặp được mấy người…” “Tiểu Bạch, tôi muốn đến phòng giám sát xem thử!” …… “Ăn cơm trước đã!

Ăn cơm xong rồi qua đó!” “Thực ra cũng không cần vội, có lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai!” “Đã để tôi biết rồi, nếu nó còn

dám đến nữa, nhất định không có khả năng cho nó chạy thoát!" Tô Cảnh lạnh lùng nói.

"Vậy thì ăn cơm trước đã, ăn cơm xong tôi đưa anh đến phòng giám sát!" Tiểu Bạch gật đầu, sau đó nói với Ngô Tà.

"Được!" …… Ăn cơm xong, ba người liền đến phòng giám sát.

Rồi nhờ Tiểu Bạch trích xuất camera giám sát.

"Đúng rồi, Tiểu Tam Gia, anh đã báo cảnh sát chưa?" "Không có bằng chứng, chỉ là được lập án!" "Tiểu Bạch, cô giúp tôi xem, cuối cùng cô ta đã đi đâu!" Nhìn bóng người trên màn hình, Ngô Tà xoa xoa thái dương.

Người này rõ ràng cực kỳ quen thuộc với cách bố trí camera giám sát của Thập Nhất Thương, căn bản không hề quay được mặt cô ta.

Tiểu Bạch tiếp tục trích xuất camera, nhưng bóng người đó lại biến mất ở một điểm mù của camera giám sát.

"Biến mất rồi?" Nhìn thấy tình huống này, Tiểu Bạch rõ ràng cũng có chút bất ngờ.

"Xem ra, cô ta hẳn là đã hành động có chủ ý!" "Hơn nữa cực kỳ quen thuộc với bố trí của Thập Nhất Thương." "Và cô ta cũng đã ngụy trang, bộ công phục mặc trên người cực kỳ rộng rãi, rõ ràng là để che giấu thân hình!" "Chỉ dựa vào bóng lưng này để đối chiếu thì, cũng không tìm được thông tin hữu ích nào!" "Bây giờ cũng chỉ có thể chờ cô ta quay lại thôi!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên lên tiếng.

"Vâng!

Cho dù cô ta không đến, cứ theo manh mối điều tra tiếp, cuối cùng cũng có thể điều tra ra cô ta!" "Tuy rằng chắc chắn không phải Đỗ Minh Thu, nhưng tôi nghĩ hắn ta nhất định còn có điều gì đó giấu

giếm!" "Tô ca, tôi định đi tìm hắn ta thêm một lần nữa, xem có thể ép hỏi ra được gì không!" Ngô Tà gật đầu nói với Tô Cảnh.

"Cũng được!

Vậy đi thôi, tôi đi cùng anh!" "Để tránh anh lại bị người ta vây đánh một trận!" "Tô ca, anh nghĩ Đỗ Minh Thu có chịu mở miệng không?" Sau khi tìm được vị trí của Đỗ Minh Thu qua camera giám sát, Tô Cảnh liền cùng Ngô Tà không ngừng nghỉ chạy đến.

Tên này hiện đang ở một mình trong nhà kho, vừa đúng lúc lẻ loi.

Vừa đi, Ngô Tà vừa không chắc chắn hỏi.

"Không mở miệng?

Vậy thì đánh cho hắn mở miệng!" "Chuyện ép cung này tôi có kinh nghiệm lắm!" "Mà này, Đỗ Minh Hạ chết thế nào?" Tô Cảnh thờ ơ xua tay, rồi hỏi tiếp.

"Đỗ Minh Hạ?

Hồ sơ ghi lại là chết vì ngộ độc nicotine!" "Ngộ độc nicotine ư?" Trầm ngâm một lát, Tô Cảnh dặn dò.

"Ngô Tà, đi tìm cho tôi một chai nước!" "Hôm nay chúng ta sẽ trị tội tên Đỗ Minh Thu này thật kỹ!" "Được thôi!" Lấy được một chai nước khoáng xong, không mất bao lâu hai người đã đến nhà kho.

Lúc này, Đỗ Minh Thu đang lục tung tủ đồ của mình, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Tìm gì đấy, Đỗ Minh Thu!" Nghe tiếng, Đỗ Minh Thu quay đầu nhìn một cái, nở một nụ cười lạnh.

"Ồ!

Lại là mày à?

Sao, lần này tìm được trợ thủ, muốn báo thù à!" "Có phải lần trước bị đánh chưa đủ không!" "Mày đang tìm cái này à?" Đánh giá người này một lượt, Tô Cảnh móc từ trong túi ra tấm ảnh cũ đó, thản nhiên hỏi.

"Ảnh của tôi sao lại ở chỗ anh?" "Ối!

Tôi biết rồi!

Bảo sao tìm mãi không thấy, Ngô Tà, là cậu lấy đúng không?" "Trả cho tôi!" Hằm hằm lườm Ngô Tà, Đỗ Minh Thu đưa tay định giật lại.

Nhưng giây tiếp theo, chân Tô Cảnh đã đá vào ngực hắn.

"Rầm!" Cùng với một tiếng động lớn, Đỗ Minh Thu va vào tủ chứa đồ phía sau.

Tủ sắt cũng bị đập lõm một hố lớn.

Đủ thấy lực đá này mạnh đến mức nào!

"Khụ khụ khụ!

Ọe!" Ôm ngực, Đỗ Minh Thu hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

Trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi.

Ngô Tà thấy vậy, lại xông lên bồi thêm một cú đấm, giáng thẳng vào mặt hắn.

Đánh hắn ngã xuống đất xong, lại liên tiếp đá thêm mấy cước.

Ngã trên mặt đất, Đỗ Minh Thu giãy giụa lùi lại, mặt đầy đau đớn cầu xin.

"Đừng đánh!

Đừng đánh!" "Tôi sai rồi!

Tiểu Tam Gia!" Ngô Tà nhìn Tô Cảnh hỏi ý, thấy anh gật đầu mới dừng lại việc đánh đập.

"Nào!

Đứng dậy!" Tô Cảnh xua tay ra hiệu, rồi ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Lấy ra một bao thuốc lá, rút năm điếu.

"Không biết vị này là ai?" Đỗ Minh Thu cố gắng đứng dậy, dựa vào tủ chứa đồ.

Sắc mặt tái nhợt, yếu ớt hỏi.

"Vị này là Tô gia!" "Tôi tin chắc anh đã nghe nói rồi!" Ngô Tà đứng một bên, lạnh giọng nói.

"Tô gia?" Đỗ Minh Thu nhíu mày, nhớ lại một chút, rồi lập tức thần sắc căng thẳng.

"Tô gia!

Hóa ra là ngài! " "Tôi biết lỗi rồi!

Không nên đánh Tiểu Tam Gia!" "Ngài tha cho tôi đi!" "Xem ra anh biết tôi là ai?" "Đừng căng thẳng, tôi chỉ đến hỏi anh vài câu thôi!" "Ngô Tà, cậu nói chuyện với hắn đi!" Lấy ra một cái cốc, đổ đầy nước.

Tô Cảnh vừa nói, vừa véo lá thuốc lá, đổ vào nước.

"Vấn đề gì?" "Đừng làm ra cái vẻ mặt như đang bị chúng tôi bắt nạt thế!" Thấy Đỗ Minh Thu co rúm, Ngô Tà cười nói.

"Tại sao anh không muốn tôi điều tra chuyện của anh trai anh?" "Anh trai tôi tự sát, đâu ra hung thủ?

Tôi không hiểu anh đang nói gì?" Ngô Tà khẽ nhếch môi.

“Vậy, chúng ta đổi cách suy nghĩ nhé!” “Giả sử anh và anh trai có quan hệ không tốt, hắn chết hay không anh cũng chẳng quan tâm!” “Nếu là như vậy, anh đang giữ tài liệu độc quyền, chia sẻ với tôi là có thể nhận được lợi ích!” “Tại sao anh không chia sẻ với tôi?” “Hơn nữa, phản ứng đầu tiên của anh khi biết chuyện này, là từ chối tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho tôi!” “Anh chắc chắn có điều che giấu!

Những việc anh đang làm hiện tại, đều là giúp đỡ hung thủ!” “Nhưng anh lại là người nhà của nạn nhân, không có lý do gì để giúp hung thủ!” “Vậy thì, chỉ có một nguyên nhân, anh chính là hung thủ!” Nghe Ngô Tà suy đoán như vậy, Đỗ Minh Thu phản ứng rất mạnh mẽ.

“Tôi không có!

Tôi không phải hung thủ!” “Anh đừng nói bậy!” “Nhìn này!

Sao lại vội vã thế!” Tô Cảnh lắc lắc cái cốc, để lá thuốc lá bên trong ngấm nước hoàn toàn.

Rồi không biết từ đâu lấy ra một cái ống tiêm, hút đầy một ống nước thuốc lá.

“Ngô Tà đây chẳng phải đang suy đoán sao?” “Anh phản ứng mạnh mẽ thế, lẽ nào anh trai anh thật sự là do anh giết?” “Tôi không phải!

Tôi không có!

Đừng nói bậy!” Đỗ Minh Thu lập tức phủ nhận ba lần!

“Đây chỉ là lời nói một phía của anh!” “Tôi không tin!” “Báo cáo khám nghiệm tử thi của anh trai anh tôi đã xem rồi!

Người chết là do ngộ độc nicotine!” “Thế nào?

Muốn thử một chút không?” Mặc dù trên mặt Tô Cảnh đầy nụ

cười, nhưng Đỗ Minh Thu lại hoàn toàn không cảm nhận được chút hơi ấm nào.

Một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nuốt nước bọt, hắn giãy giụa chạy về phía cửa.

Nhưng Tô Cảnh làm sao có thể để hắn chạy thoát, Ngô Tà đứng bên cạnh đã đề phòng từ trước.

Chương 401

Một cước đá vào người hắn ngay trước cửa, khiến hắn văng trở lại.

Chậm rãi đi đến trước mặt hắn, nụ cười trên môi Tô Cảnh càng thêm rạng rỡ.

Nắm lấy cánh tay hắn, trực tiếp đâm mũi kim vào.

“Không!

Đừng!

Tôi nói!

Tôi nói!” “Hắn giết nhầm rồi!” Cảm nhận được mũi kim đâm vào da thịt, phòng tuyến tâm lý của Đỗ Minh Thu lập tức sụp đổ, gào khóc thành tiếng.

Thấy vậy, Tô Cảnh trực tiếp rút mũi kim ra.

“Được rồi!

Vẫn chưa tiêm vào đâu!

Anh không chết được đâu!” Vỗ vỗ mặt hắn, Tô Cảnh tiếp tục cười nói.

“Nào!

Kể cặn kẽ xem, giết nhầm là sao?” Đỗ Minh Thu vội vàng gật đầu, cố gắng bò dậy từ trên đất.

Ba người ngồi đối diện nhau trên ghế dài.

Đỗ Minh Thu cúi đầu, vệt nước mắt nơi khóe mắt chưa khô.

“Bây giờ anh hãy kể chi tiết tình hình lúc đó cho tôi nghe!” Ngô Tà

lấy ra một cuốn sổ, chuẩn bị ghi chép.

Thở dài một hơi, sắp xếp lại ngôn ngữ.

Đỗ Minh Thu ngập ngừng bắt đầu kể.

"Thật ra, người đáng lẽ phải chết là tôi!" "Tôi và anh trai, đều được Thập Nhất Thương thu nhận nuôi dưỡng!" "Khi đến đây chúng tôi còn rất nhỏ, được giáo dục cũng tại Thập Nhất Thương!" "Nơi này, chính là nhà của chúng tôi!" "Vì vậy tình cảm đối với nơi này cũng khác, từ nhỏ chúng tôi đã chơi ở đây." "Nơi cái bình xuất hiện là một khu kho cũ, nên tiến hóa rất chậm!" "Chúng tôi rất quen thuộc với nơi đó, khi cái bình xuất hiện, tôi đã phát hiện ra điều bất thường ngay lập tức!" "Trực giác mách bảo tôi, cái bình đó trước đây tuyệt đối không ở chỗ đó!" "Thế là tôi đến gần kiểm tra, chạm vào một chút!" "Tôi phát hiện nó ẩm ướt, trong Thập Nhất Thương khô hạn vô cùng, cái bình này lại không ngừng rỉ nước ra ngoài!" "Đây nhất định là một tà vật, nên tôi rất sợ hãi, rất nhanh liền rời khỏi đó." "Sau này cũng không quá để ý, nhưng thỉnh thoảng nghe người khác nói, cũng từng nhìn thấy cái bình đó!" "Vì là người được nhận nuôi, nên tôi không hòa đồng lắm, cũng không tham gia vào các cuộc thảo luận của họ." "Sau đó, thì bắt đầu có chuyện!" "Lúc đó, kẻ điều tra quái dị, tức là Đinh chủ quản, nói với chúng tôi rằng, những người gặp chuyện đều đã chạm vào cái bình này." "Nhưng tôi quá yếu đuối, không dám thừa nhận, nhưng không ngờ, không lâu sau, anh trai tôi lại chết trong chính phòng của tôi!" "Vậy nên, anh rất sợ hãi!" "Anh sợ kẻ sát nhân biết đã giết nhầm người, sẽ ra tay với anh!" "Vì vậy liền giấu kín chuyện này!" Tô Cảnh bổ sung một câu.

Rồi nhìn về phía Ngô Tà.

"Xem ra, mấu chốt vẫn là ở hồn bình!" "Đi thôi, lời hắn nói hẳn là không giả!" "Trước tiên đi kiểm tra hồn bình một chút, xem có thể tìm

ra manh mối gì không!" "Ừ!" Gật đầu, Ngô Tà gấp cuốn sổ lại.

"Thôi được, không có chuyện gì của anh nữa đâu!" Xua tay về phía Đỗ Minh Thu, rồi tên này liền gật đầu khúm núm rời khỏi đây.

"Đi thôi!

Chúng ta đến chỗ hồn bình!" Thông báo cho Tiểu Bạch một tiếng, rất nhanh ba người đã tập hợp ở khu lưu trữ.

"Thế nào?

Có tìm được manh mối gì không?" Tiểu Bạch tò mò hỏi.

"Tô ca ép hỏi Đỗ Minh Thu, hắn mới chịu mở miệng!" "Thật ra người chết lúc đó lẽ ra phải là hắn, chứ không phải anh trai hắn." "Anh trai hắn bị làm thế mạng, sở dĩ hắn mới giấu kín." "Chính là sợ kẻ sát nhân biết được, sẽ ra tay với hắn!" "Bây giờ em càng khẳng định, những người trong vụ hồn bình, tuyệt đối không phải chết vì lời nguyền hay tai nạn!" "Nhất định là bị người mưu sát, vì chỉ có con người mới có thể nhầm lẫn cặp song sinh!" Ngô Tà giải thích lại sự việc cho Tiểu Bạch.

Bĩu môi, đối với cách làm của Đỗ Minh Thu, Tiểu Bạch đặc biệt khinh thường.

"Hả?

Sợ chết à!" "Con người mà, ai mà chẳng sợ chết chứ?" "Em có sợ chết không?" Vòng tay ôm lấy cổ Tiểu Bạch, Tô Cảnh cười nói.

"Em không sợ chết!" "Nhưng sợ chết một cách vô nghĩa!" "Đúng vậy!

Anh cũng sợ chết một cách vô nghĩa!" Ngô Tà thở dài, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đi đến trước hồn bình.

Tô Cảnh xé niêm phong, Ngô Tà mở cửa kính đi vào, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

Nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Gãi gãi đầu, Ngô Tà hỏi Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, anh hỏi em một câu nhé!" "Có phải sau khi mọi chuyện kết thúc, thứ này anh muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó không?" "Đúng!

Đây là hàng hóa của tử đương khu, sau khi hết thời hạn nhận hàng, sẽ thuộc về Thập Nhất Thương!" "Anh muốn làm gì?" Tiểu Bạch gật đầu, nhíu mày hỏi.

"Không làm gì cả!

Kiểm tra kỹ từ trong ra ngoài!" Ngô Tà nhe răng cười một tiếng, rồi trực tiếp đẩy hồn bình ngã xuống đất.

"Rầm" một tiếng, liền vỡ tan tành khắp nơi.

Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch lùi lại hai bước, né tránh những mảnh vỡ văng ra.

Thấy cảnh này, Tiểu Bạch lập tức phát hoảng.

"Anh còn chưa điều tra ra gì mà?

Sao lại đập nát rồi?" Ngô Tà không để ý, ngồi xổm xuống, chiếu đèn kiểm tra cẩn thận.

"Thế nào, có phát hiện gì không?" "Tô ca, anh nhìn này!" Gật đầu, Ngô Tà nhe răng cười.

Nhặt một mảnh vỡ đưa cho Tô Cảnh.

Tiểu Bạch ghé sát vào sờ lên đó, lập tức trợn tròn mắt.

"Có keo ở viền?" "Chuyện này quả nhiên là do con người làm!!"

“Tôi muốn làm một thí nghiệm!” Nhìn những mảnh vỡ này, Ngô Tà thản nhiên nói.

“Nhưng mà, cần phải nghĩ cách ghép cái bình này lại trước đã!” “Ngoài ra, tôi còn cần một con chó lớn nữa!” “Thằng nhóc này, đúng là biết bày việc cho tôi mà!” Thở dài, Tô Cảnh bất đắc dĩ nói.

“Tiểu Bạch, em đi tìm chó đi!” “Cái hồn bình này hai chúng ta ghép!” “Vâng!” Tiểu Bạch đáp một tiếng, liền đi tìm chó.

Tô Cảnh thì ngồi xổm xuống nhặt một mảnh vỡ.

“Ghép thôi!” Hai người phối hợp khá ăn ý.

Ngô Tà tìm đến keo nóng chảy, không mất bao lâu, đã ghép hồn bình lại hoàn chỉnh.

Lúc này Tiểu Bạch cũng đang ôm một chú chó Schnauzer màu trắng thở hổn hển chạy đến.

“Ghép xong nhanh thế?” Thấy hồn bình được ghép hoàn chỉnh, Tiểu Bạch không khỏi kinh ngạc.

“Chuyện nhỏ thôi!” “Tiểu Bạch, em có hiểu lầm gì về chó lớn không?” Nhìn chú Schnauzer đáng yêu, Ngô Tà than thở một câu.

“Có chó là tốt rồi!” “Bắt đầu thôi!” Tô Cảnh ôm lấy chó, ra hiệu cho Ngô Tà.

Gật đầu, Ngô Tà mở nắp hồn bình, rồi Tô Cảnh liền đặt chó vào trong.

“Tiếp theo phải làm gì?” Tiểu Bạch hứng thú hỏi.

“Đợi!” Nhìn đồng hồ, Ngô Tà thản nhiên nói.

Mười lăm phút sau.

Hồn bình cực kỳ quỷ dị bắt đầu rỉ nước ra ngoài.

Thấy vậy, Tiểu Bạch lập tức kinh ngạc.

"Rỉ nước rồi ư?" Trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia vui mừng.

"Tô ca, em đoán đúng rồi!" "Em cuối cùng cũng biết vì sao cái bình này lại rỉ nước!" "Nào, trước hết bế chó ra đi!" Sau khi bế chó ra, Tiểu Bạch mới nghi hoặc hỏi.

"Sao lại rỉ nước thế?

Tại sao?" "Bởi vì cái bình này đã bị người ta động tay động chân, hơn nữa nhiệt độ bên trong vốn đã thấp, khi có vật sống ở bên trong, sẽ tạo ra sự chênh lệch nhiệt độ!" "Có chênh lệch nhiệt độ sẽ tạo ra hơi nước, theo các đường vân ngưng tụ thành giọt nước không ngừng chảy ra, tạo thành hiện tượng rỉ nước!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên giải thích.

"Tô ca nói không sai, vậy nên, em nghi ngờ khi cái bình này rỉ nước, bên trong vẫn luôn có một người!" "Có người?" "Vậy nói như thế, khi chúng ta quan sát nó, bên trong vẫn luôn có một người đang nhìn chúng ta sao?" "Nhưng cái bình này nhỏ thế, em còn không chui vào được?" "Một người trưởng thành làm sao có thể chui vào bên trong này?" Tiểu Bạch kinh ngạc thốt lên.

"Người trong bình, nhất định là hung thủ!" "Người trưởng thành thì không chui vào được, nhưng trẻ con thì sao?" Tô Cảnh nói rồi nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, nếu anh không nhầm, Thập Nhất Thương hình như có một Tử thương khu đúng không?" "Em nhớ ra rồi!" Bị Tô Cảnh nhắc nhở như vậy, Tiểu Bạch kinh hô thành tiếng.

"Thập Nhất Thương quả thật có một nhà kho gọi là Tử thương, vì lối vào của Tử thương rất nhỏ, nên Thập Nhất Thương đã nhận nuôi rất nhiều trẻ nhỏ!" "Những đứa trẻ này sẽ định kỳ ra ngoài huấn

luyện, dạy chúng kỹ năng quản lý kho khi trưởng thành!" "Những đứa trẻ xuất sắc nhất, còn có vinh dự quản lý kho ảo!" "Vậy là đúng rồi còn gì?" "Sau đó thì sao?" Ngô Tà vỗ tay, kích động hỏi.

"Sau khi những đứa trẻ này dần trưởng thành, chúng sẽ rời khỏi Tử thương, Thập Nhất Thương lại thay một lứa trẻ khác vào!" "Nhưng sau này không biết vì lý do gì, Tử thương bị niêm phong!" "Vì vậy hiện tại Thập Nhất Thương không có trẻ nhỏ!" "Vậy tài liệu về những đứa trẻ đó còn tìm được không?" Ngô Tà lại hỏi một câu.

Lắc đầu, Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, tiếp tục nói.

"Không tìm được nữa, những đứa trẻ đó sau khi lớn lên, đều được phân đến những nơi khác, còn tài liệu trước đây, đều bị Đinh chủ quản tiêu hủy rồi." Nói đến đây, Tiểu Bạch khựng lại.

"Đinh chủ quản?" Xoa xoa cằm, Ngô Tà hít một hơi.

"Thú vị!

Xem ra Đinh chủ quản còn có liên quan đến chuyện này à!" Tô Cảnh thản nhiên cười nói.

"Tô ca, có cần đi thăm dò hắn một chút không?" "Không cần, con cáo già đó sẽ không nói thật với cậu đâu!" Xua tay, Tô Cảnh đưa tay xoa xoa hồn bình.

Chương 402

"Ngô Tà, lát nữa cậu đi lấy tài liệu của sáu nạn nhân ở phòng hồ sơ ra đây." "Mấu chốt của chuyện này, chính là ở Tử thương!" "Chúng ta muốn điều tra, vẫn phải tìm hiểu rõ mối liên hệ giữa sáu nạn nhân này và Tử thương trước." "Với lại, tại sao bọn họ đều chủ động đi tiếp xúc hồn bình!" "Nếu cần thiết, phải tìm cách vào Tử thương một chuyến, nhất định có thể tìm được câu trả lời ở bên trong!" Phòng làm việc của Tiểu Bạch.

Ngô Tà cầm một chồng tài liệu đặt lên bàn.

"Tô ca, em đã kiểm tra tài liệu của Tử thương năm đó ở phòng hồ sơ." "Quả thật giống như Tiểu Bạch nói, tất cả đều bị tiêu hủy rồi!" "Chuyện này có ghi chép trong hồ sơ, nhưng trên đó ghi là, phòng tài liệu bị cháy do hỏa hoạn bất ngờ, mới dẫn đến việc tài liệu bị hư hỏng!" Tiểu Bạch bĩu môi.

"Cái gì mà hỏa hoạn bất ngờ?

Rõ ràng là hắn ta phóng hỏa!" "Tài liệu hồ sơ của Thập Nhất Thương cực kỳ quan trọng, không thể nào xảy ra loại sai sót này!" "Hơn nữa người phát hiện cháy cũng là hắn ta, nếu không phải lão già này phóng hỏa, em sẽ ăn cái bàn này luôn!" "Vậy hắn ta làm như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?" Xoa xoa cằm, Ngô Tà trăm mối không hiểu.

"Bất kể hắn có mục đích gì, chỉ cần cứ theo đường dây này điều tra xuống, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra!" Nhìn tài liệu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Những tài liệu này là hồ sơ của sáu nạn nhân mà Ngô Tà tìm được.

Đơn giản xem qua một chút, Tô Cảnh liền phát hiện ra điều bất

thường.

“Không nói chuyện này nữa, Tiểu Bạch, Tử thương là mấy năm luân chuyển một lứa quản lý kho vậy?” “Bốn năm!” “Trẻ con lớn nhanh, sau bốn năm chúng sẽ không vào được Tử thương nữa!” Tiểu Bạch giải thích.

“Quả nhiên!” “Các em nhìn xem, độ tuổi chênh lệch của mấy nạn nhân này, đều là bốn tuổi!” “Vậy nên, anh có lý do để nghi ngờ, tất cả những nạn nhân này, đều là quản lý kho của Tử thương!” “Ấy?

Đúng là vậy thật!” Nhận lấy nhìn một cái, Tiểu Bạch kinh ngạc thốt lên.

Ngô Tà trầm ngâm một lát, rồi hỏi Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, trong Tử thương cất giữ những gì?” “Đều là những vật phẩm quý giá nhưng tà môn, người lớn tuổi mê tín, cho rằng trẻ con thuần khiết, sẽ không bị tà khí cám dỗ!” “Cho nên cứ cách một khoảng thời gian, sẽ chọn một đứa trẻ vào Tử thương lấy hàng, đứa trẻ này được ban cho danh hiệu tiểu quản lý kho, coi như một loại vinh dự.” Gật đầu, Ngô Tà tiếp tục nói.

“Suy luận của Tô ca rất có lý!” “Những người này rất có khả năng đều là tiểu quản lý kho của Tử thương!” “Vậy thì, hiện tại có hai vấn đề cần giải quyết!” “Thứ nhất, tại sao những quản lý kho từ Tử thương ra lại đi tiếp xúc hồn bình?” “Thứ hai, nếu người ẩn nấp trong hồn bình là một đứa trẻ, có phải cũng là quản lý kho của Tử thương không?” Nhíu mày, Tiểu Bạch tiếp lời.

“Những điều này đều không thể kiểm chứng, tiểu quản lý kho cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, sau khi Tử thương đóng cửa, Thập Nhất Thương cũng không còn một đứa trẻ nào nữa!” “Thú vị, chuyện này đúng là ngày càng thú vị rồi!” Đứng dậy đi đi lại lại hai vòng, trong mắt Ngô Tà lóe lên một tia cười.

Đối với bí mật ẩn giấu đằng sau sự kiện này, hắn ngày càng cảm thấy hứng thú.

Gõ gõ mặt bàn, Tô Cảnh thu hút sự chú ý của hai người.

"Hoặc là, chúng ta có thể mạnh dạn giả định một chút." "Bọn họ đi tiếp xúc hồn bình..." "Có lẽ là, cái hồn bình này chính là hàng hóa trong Tử thương!" "Còn về người ẩn nấp trong bình, nếu thật sự là tiểu quản lý kho." "Vậy có phải là tiểu quản lý kho cuối cùng này vẫn chưa trưởng thành?" "Đương nhiên, anh nói là về thân thể, người này, rất có khả năng là một người lùn!" "Hoặc là, người tấn công em trước đây, chính là tiểu quản lý kho này!" "Trong đoạn phim trước đó, khi người đó bỏ chạy, các em không thấy bước chân hắn đặc biệt kỳ quặc sao?" "Nói không chừng, tiểu quản lý kho này để che giấu thân phận, đã đi giày độn cao!" Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà và Tiểu Bạch lập tức sáng mắt.

"Nếu nói như vậy, quả thật rất có khả năng!" "Đương nhiên!

Đây chỉ là suy đoán thôi!" Tô Cảnh cầm lấy sáu hồ sơ nạn nhân, từ trong đó rút ra một bộ riêng.

"Nhưng chúng ta vẫn còn một đột phá khẩu!" "Đỗ Minh Thu!" "Hắn mới là người đã chạm vào hồn bình đó!" "Nếu suy đoán của chúng ta là chính xác, Đỗ Minh Thu, chính là một trong những tiểu quản lý kho của Tử thương!" "Tiểu Bạch, liên hệ Đỗ Minh Thu, bảo hắn đến đây một chuyến!" "Vâng!" Không lâu sau, Đỗ Minh Thu được triệu tập đã đến phòng làm việc của Tiểu Bạch.

Thấy ba người đang nhìn chằm chằm như hổ đói, hắn lập tức cảm thấy sợ hãi.

"Cái đó, Tô gia, Bạch chủ quản, Tiểu Tam Gia..." "Các vị tìm tôi còn có chuyện gì nữa ạ?" Đứng ở cửa, Đỗ Minh Thu ấp úng hỏi.

“Đừng căng thẳng thế!” “Ngồi đi!” Ra hiệu về phía ghế sofa, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Vâng!” Khóe miệng kéo ra một nụ cười gượng gạo, Đỗ Minh Thu cẩn thận đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống.

“Đỗ Minh Thu, kẻ muốn giết anh, thật ra là quản lý kho của Tử thương đúng không?” Ngô Tà bất ngờ hỏi một câu, lập tức dọa hắn giật mình.

“Cái...anh nói cái gì vậy?

Tôi...tôi không biết gì cả!” Đỗ Minh Thu bật dậy đứng thẳng, lắp bắp nói.

Nhìn vẻ mặt hắn như vậy, liền biết hắn còn có điều che giấu.

“Đỗ Minh Thu!

Anh hợp tác một chút đi!” “Anh từng là một trong những quản lý kho làm việc ở Tử thương phải không?” Tiểu Bạch trừng mắt nhìn hắn, hung dữ nói.

Nhưng cô làm ra vẻ mặt này, thật sự không có chút uy hiếp nào.

“Tôi thật sự không biết các vị đang nói gì!” Đỗ Minh Thu mặt đầy bất lực.

Thấy vẻ mặt lỳ lợm của hắn, Tô Cảnh ra hiệu cho Ngô Tà.

Gật đầu, Ngô Tà liền lấy một chai nước bên cạnh, tìm một cái cốc đổ nửa cốc.

Sau đó lấy hộp thuốc lá ra, rút hai điếu, rắc lá thuốc lá vào.

“Không phải chứ, lại nữa sao?” Thấy vậy, Đỗ Minh Thu kêu lên đầy tuyệt vọng.

“Đỗ Minh Thu, anh nghĩ kỹ rồi hẵng nói!” “Nếu không, lần này

thật sự sẽ tiêm nó vào cơ thể anh đấy!" Tô Cảnh chống cằm, cười mỉm nói.

Thấy Ngô Tà đã dùng ống tiêm hút đầy nửa ống nước thuốc lá.

Trán Đỗ Minh Thu toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn biết, lời nói của Tô Cảnh không phải là đùa.

Lúc này hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

"Không!

Không được!" "Các vị không thể giết tôi!

Tôi chết rồi, sẽ không ai biết bí mật của Tử thương nữa!" Đỗ Minh Thu thở hổn hển, mặt đầy hung tợn gào lên.

"Anh thật sự đã từng làm việc ở Tử thương sao?" "Tô gia, anh nói đúng rồi!" Tiểu Bạch mặt đầy kinh ngạc, giơ ngón cái về phía Tô Cảnh.

"Suỵt!

Giữ bí mật!" Tô Cảnh cười cười, nháy mắt với Tiểu Bạch.

Rồi mới nói với Đỗ Minh Thu.

"Nói đi!

Chuyện gì vậy?" Thở dài một hơi.

Đỗ Minh Thu cúi đầu, chậm rãi kể lại.

"Thập Nhất Thương lúc đầu chịu nhận nuôi chúng tôi, nên chúng tôi rất cảm kích!" "Tranh nhau đi vào Tử thương giúp đỡ, tôi được chọn, đến Tử thương giúp việc bốn năm!" "Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc Tử thương đã xảy ra chuyện gì?" "Tại sao những người chết trong vụ hồn bình, đều đi tiếp xúc hồn bình?" Ngô Tà nhíu mày hỏi.

"Thứ đó..." "Vốn dĩ là ở trong Tử thương!" "Không ai ngờ, tại sao

nó lại ở bên ngoài!" "Vừa bước vào nhà kho Tử thương, sẽ nhìn thấy một miếu thờ nhỏ!" "Ở vị trí cửa vào, quản lý kho tiền nhiệm sẽ nhắc nhở anh thắp hương tế bái!" "Miếu thờ đó, là để tế bái hồn bình!" "Quản lý kho tiền nhiệm nói với tôi, truyền thuyết Tử thương vì âm u bế tắc, nên cứ đến mùa mưa, sẽ vô cùng ẩm ướt!" "Hàng hóa bên trong sẽ bị mốc!" "Nhưng sau khi hồn bình này được cất vào, nó sẽ tự động hấp thụ hơi ẩm trong không khí, khiến Tử thương không còn ẩm ướt nữa!" "Vì vậy mới phải tế bái nó!" "Hồn bình đối với môi trường của Tử thương mà nói, vô cùng quan trọng!" "Tuyệt đối không thể bị lấy ra ngoài!" "Vậy nên khi nhìn thấy nó ở bên ngoài, những người từng là quản lý kho của Tử thương như chúng tôi, mới kinh ngạc đến thế, hơn nữa còn không tránh khỏi bị nó hấp dẫn!" "Anh làm công việc gì trong Tử thương?" Tiểu Bạch khoanh tay đứng bên cạnh, lại hỏi thêm một câu.

"Chỉ là công việc quản lý kho ra vào thôi!" "Chỉ là tương đối vất vả mà thôi!" "Vậy anh có biết những quản lý kho khác không?" Ngô Tà hỏi tiếp.

"Không biết!" "Những nhân viên làm việc ở Tử thương chúng tôi, chỉ gặp mặt nhau khi giao ca thôi!" "Những người không giao ca, đều không quen biết!" "Vậy... anh có biết tiểu quản lý kho cuối cùng của Tử thương không?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Đỗ Minh Thu lập tức mặt đầy lo lắng.

"Tôi không biết!

Tôi không biết!!" "Người không phải do tôi giết, tôi không có giết người!" Nhìn vẻ mặt hắn như vậy, trong lòng Tô Cảnh lập tức hiểu rõ.

"Được rồi, đừng la hét nữa!" "Không có việc của anh nữa đâu, đi đi!" Đỗ Minh Thu lập tức như được đại xá, quay đầu bước đi.

Thấy bóng lưng run rẩy của tên đó, Ngô Tà xoa xoa cằm.

"Tô ca, xem ra hắn ta hẳn là biết tiểu quản lý kho cuối cùng rồi!" "Đương nhiên, hắn rất sợ hãi!" "Điều này vừa đúng chứng minh sự tồn tại của tiểu quản lý kho này!" "Người tấn công anh, em đoán tuyệt đối không sai." "Chính là tiểu quản lý kho đi giày độn cao!" "Có lẽ vì một lý do nào đó, hắn ta không rời khỏi Tử thương, hơn nữa cũng vẫn luôn không lớn lên!" "Hắn ẩn nấp trong hồn bình, nhận ra từng quản lý kho Tử thương đến quan sát hồn bình, và đã xử lý bọn họ!" Nghe Tô Cảnh giải thích, Ngô Tà sâu sắc đồng tình.

Nhưng Tiểu Bạch lại có chút nghi hoặc.

"Vậy Tô gia, tại sao đứa trẻ này lại nhắm vào tất cả các quản lý kho của Tử thương?" "Cái này thì không thể biết được, tất cả câu trả lời đều ở trong Tử thương, có cách nào vào Tử thương không?" Tô Cảnh nhíu mày hỏi.

"Không có!

Lối vào Tử thương cực kỳ nhỏ, ngay cả em cũng không bò vào được!" "Hơn nữa là dùng sắt lỏng đổ, cho dù có dùng thuốc nổ cũng không phá ra được." "Muốn vào, trừ khi hai chúng ta sinh ra một đứa..." Nói đến đây, Tiểu Bạch chợt dừng lại, có chút ngượng ngùng che mặt.

Vỗ vỗ đầu cô bé, Tô Cảnh không khỏi bật cười.

"Hai chúng ta sinh ra, vậy phải mất bao lâu mới vào được Tử thương?" "Vẫn là nên nghĩ cách khác đi!" "Nhưng mà, trước đó, dẫn anh đi Tử thương xem thử!" Ngô Tà: "....." Đột nhiên cảm thấy mình có chút thừa thãi rồi...

Dỗ dành Tiểu Bạch đang ngượng ngùng xong.

Tiểu Bạch liền dẫn hai người đến lối vào của Tử thương.

“Đây chính là lối vào của Tử thương!” Chỉ vào cái lỗ hình vuông trên bức tường trước mặt, Tiểu Bạch nói.

“Cái này cũng nhỏ quá rồi!” Ngô Tà ngồi xổm xuống, chiếu đèn vào bên trong.

“Để em thử xem!” Đang nói, liền muốn cố gắng chen vào bên trong.

Nhưng cũng chỉ là vô ích.

“Nếu cậu mà bò vào được thì đúng là có quỷ rồi!” “Thôi được rồi, trước hết dùng thiết bị xem tình hình bên trong đã.” “Nếu không quá dài, có thể tìm người biết co xương chui vào xem thử!” Tô Cảnh nói, nắm lấy dây lưng quần của Ngô Tà kéo cậu ta ra.

“Được!” Phủi phủi bụi trên người, Ngô Tà nhận lấy thiết bị thăm dò mà Tô Cảnh đưa qua.

Buộc lên chiếc xe điều khiển từ xa, trên xe buộc chặt một sợi dây thừng.

Rồi điều khiển chiếc xe điều khiển từ xa đi vào bên trong.

Lúc này Tô Cảnh thì ngồi trên cái bệ xi măng bên cạnh, nghịch một cái máy tính bảng.

Rất nhanh, trên màn hình liền xuất hiện hình ảnh bên trong.

Chương 403

“Tô ca, có nhìn thấy không?” “Có thể!

Tiếp tục đi!” Gật đầu, Ngô Tà điều khiển chiếc xe điều khiển từ xa tiếp tục thăm dò vào bên trong.

Con đường kho này rất dài, nhưng không có quá nhiều khúc cua quanh co.

Nếu muốn co xương chui vào, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiểu Bạch dựa vào Tô Cảnh, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào máy tính bảng.

Khoảng chừng thăm dò vào bên trong mười mét.

Trong hình ảnh trên máy tính bảng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đầu tóc bù xù, trông như u hồn.

Trực tiếp lao vào chiếc xe điều khiển từ xa, rồi túm lấy sợi dây thừng buộc trên đó mà xé cắn.

“A!” Tiểu Bạch giật mình một cái, lập tức vùi mặt vào lòng Tô Cảnh.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Tà sững sờ, vội vàng quay đầu hỏi.

Nhưng giây tiếp theo, sợi dây thừng đặt bên cạnh lại như bị ai đó kéo, nhanh chóng lao vào đường kho.

“Tình huống gì vậy?” Thấy vậy Ngô Tà vội vàng nắm lấy sợi dây thừng, nhưng lại cảm thấy một lực kéo cực lớn truyền đến từ đầu bên kia.

“Bên trong, quả thật có một đứa trẻ!” Tô Cảnh an ủi Tiểu Bạch

một chút, đặt máy tính bảng xuống, đi đến trước mặt Ngô Tà.

Rồi một tay túm lấy sợi dây thừng, dùng sức kéo ra ngoài.

Rất nhanh, liền cảm thấy đối diện buông lỏng.

Sợi dây thừng liền bị Tô Cảnh nhanh chóng kéo ra.

Ngô Tà vội vàng nhặt lấy đầu dây bị cắn đứt nhìn một cái, kinh ngạc thốt lên.

"Bên trong... thật sự có một đứa trẻ sao?" "Không sai!

Muốn giải quyết vấn đề của vụ hồn bình, thì nhất định phải tìm thấy nó!" Gật đầu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

"Tô gia, vậy anh đã nghĩ ra cách nào chưa?

Làm sao để vào trong?" Tiểu Bạch háo hức hỏi.

Tô Cảnh còn chưa nói, Ngô Tà đã tiếp lời.

"Em nghĩ, có thể dùng đạm hóa lỏng!" "Tường bên trong đều là kim loại, nếu dùng đạm hóa lỏng, hẳn là có thể co lại một phần." "Cho dù co lại một phần, anh cũng không vào được!" "Nhưng mà, em hẳn là có thể vào được!" "Hay là thử một chút?

Em vào xem sao?" Chấm chấm môi, Tiểu Bạch hỏi ý Tô Cảnh.

"Không được!" "Em vào trong nhỡ có nguy hiểm thì sao?" Gõ vào trán cô bé một cái, Tô Cảnh trực tiếp từ chối.

Xoa xoa trán, Tiểu Bạch bĩu môi.

"Người ta cũng chỉ muốn giúp đỡ thôi mà~" "Anh đã nói không được là không được!" "Vâng ạ~" Tuy trên mặt có chút tủi thân, nhưng trong lòng Tiểu Bạch lại khá vui.

Dù sao thì, Tô Cảnh cũng là vì an toàn của cô mà nghĩ.

"Tô ca nói không sai, Tiểu Bạch, em vào trong nhỡ có nguy hiểm

thì sao?" "Cái đứa trẻ đó em cũng đã nhìn thấy rồi!" "Anh nghĩ kỹ rồi, đợi anh giảm cân, gầy đi mười mấy cân, hẳn là sẽ ổn thôi!" Vừa nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh liền vỗ vào gáy cậu ta một cái.

"Giảm cân?" "Cậu là thân hình nhỏ bé rồi, mà giảm thêm mười mấy cân nữa, tôi e là phải ăn cỗ tang cậu đấy!" "Tôi đã nói là không có cách khác sao?" Bị đánh một cái, Ngô Tà cũng không tức giận, chỉ xoa xoa đầu cười gượng.

Nhưng nghe Tô Cảnh nói có cách khác, sắc mặt lập tức vui mừng.

"Tô ca, còn có cách khác sao?" "Lẽ nào phải tìm một người ngoài biết co xương?" "Không cần!" Xua tay, Tô Cảnh đảo mắt nhìn xung quanh.

Rất nhanh liền phát hiện ra vài chỗ có camera giám sát.

Tâm niệm vừa động.

Mấy cái camera đó liền trực tiếp hỏng hóc.

Làm xong những việc này, Tô Cảnh mới vẫy tay.

Một luồng khói đen nhanh chóng thoát ra khỏi cơ thể, rồi hóa thành một tôn Bất Ngôn Kỵ thân khoác áo giáp kim hồng sắc quỳ một gối trước mặt anh.

Thấy vậy, Tiểu Bạch lập tức trợn tròn mắt.

"Cái...cái này..." Ngô Tà vỗ đùi, kinh ngạc thốt lên.

"Em sao lại quên mất chuyện này, Tiểu Bạch, đừng kinh ngạc, đây là âm binh của Tô ca!" "Âm binh?" Thấy Tiểu Bạch mặt đầy vẻ không dám tin, Tô Cảnh chỉ gật đầu, cũng không giải thích quá nhiều.

"Không sai, âm binh!

Bất Ngôn Kỵ!" Vừa nói, Tô Cảnh lấy điện thoại ra, gọi video cho Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, kết nối rồi, anh để Bất Ngôn Kỵ mang điện thoại vào, như vậy là có thể nhìn thấy tình hình bên trong rồi!” “Ố ố!

Được!” Phản ứng lại, Tiểu Bạch vội vàng kết nối video.

Cảnh tượng trước mắt này, thực sự khiến cô có chút sụp đổ tam quan.

Thật ra, chủ yếu là những người từng chứng kiến những thủ đoạn này của Tô Cảnh, cũng đều sẽ không đi nói lung tung.

Ra hiệu về phía Bất Ngôn Kỵ, ngụ ý một chút.

Tôn Bất Ngôn Kỵ này liền cung kính gật đầu, hóa thành một luồng khói đen, cuộn lấy điện thoại của Tô Cảnh, bay vào lối vào Tử thương.

“Trong kho chất đầy tà vật, mê hoặc lòng người!

Kẻ tiểu tử vận chuyển, hãy giữ lấy tâm can!

Người trưởng thành nếu như, sẽ bị quỷ mị quấn thân!” “Nghe ghê gớm thật!” Tô Cảnh cầm điện thoại của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch và Ngô Tà ngồi hai bên, nhìn màn hình điện thoại.

Mượn ánh lửa ma quái từ Bất Ngôn Kỵ, họ nhìn thấy lời cảnh báo trên tường kho, Ngô Tà rùng mình.

“Cậu có tự mình vào đâu mà ghê gớm gì chứ?

Hơn nữa, có quỷ mị nào mà Bất Ngôn Kỵ không đối phó được?” Nhàn nhạt nói một câu, Tô Cảnh chỉ huy Bất Ngôn Kỵ tiếp tục tiến lên.

“Em cứ có cảm giác như đang xem phim ma vậy!” Nắm cánh tay Tô Cảnh, Tiểu Bạch thè lưỡi.

Bất Ngôn Kỵ hóa thành khói đen, cuộn quanh chiếc điện thoại tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Chẳng bao lâu, nó đã tiến vào bên trong Tử Đương Khu.

Sau đó hóa thành hình người, kẹp điện thoại vào ngực.

Điều này giúp ba người Tô Cảnh nhìn rõ hơn.

Vừa nhìn vào, quả nhiên như Đỗ Minh Thu đã nói, là một điện thờ trống không.

“Xem ra Đỗ Minh Thu không lừa chúng ta!” “Coi như hắn biết điều!” Tiểu Bạch hai mắt sáng lên, nói.

“Đỗ Minh Thu?

Tên nhóc đó còn giấu diếm!

Hắn nói với chúng ta nửa thật nửa giả!” “Vẫn còn giấu giếm à?” Ngô Tà nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc.

“Ừm!

Anh sẽ để Bất Ngôn Kỵ tìm kiếm trong Tử Đương Khu này, chắc chắn sẽ tìm được manh mối khác!” Gật đầu, Tô Cảnh liền chỉ huy Bất Ngôn Kỵ bắt đầu thám hiểm trong Tử Đương Khu.

Qua cuộc gọi video, mấy người cũng có thể thấy những vật phẩm kỳ quái trong Tử Đương Khu.

Cùng với một số đồ chơi trẻ em.

Thậm chí là những hình vẽ nguệch ngoạc trên tường.

Những yếu tố này càng làm tăng thêm không khí quỷ dị cho Tử Đương Khu.

“Gào!

Gào!” “Á!” Nghe thấy tiếng gầm rít đột ngột truyền ra từ điện thoại, Tiểu Bạch sợ hãi kêu lên.

“Tiếng gì vậy?” Ngô Tà cũng giật mình nhíu mày.

“Chắc là tên tiểu quản kho đó rồi!

Bất Ngôn Kỵ!

Bắt lấy hắn!” Giọng Tô Cảnh truyền ra từ điện thoại, Bất Ngôn Kỵ lập tức đứng thẳng người gật đầu.

Sau đó đôi mắt phát ra ánh đỏ bắt đầu nhìn quét xung quanh.

Rất nhanh liền phát hiện ra điều bất thường.

Chương 404

Trong góc, rõ ràng có một bóng người tóc tai bù xù co quắp.

Hắn nằm rạp trên đất, da thịt trắng bệch quá mức, hơn nữa giữa các ngón tay còn mọc ra móng vuốt sắc đen.

Hoàn toàn không giống người sống.

"Tiểu quản kho!" Nhìn thấy hắn, Ngô Tà vẻ mặt kích động.

"Đây còn là người sống sao?" Tiểu Bạch nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi.

"Cũng coi là vậy…!

Xem ra, kẻ ẩn mình đằng sau thật sự là một cao thủ!

Tử Đương Khu bị buộc đóng cửa, hắn đã khống chế tiểu quản kho cuối cùng làm việc cho mình, thậm chí thông qua một số phương pháp, ức chế sự phát triển của hắn!

Thật sự không hề đơn giản!" Tô Cảnh cảm thán một tiếng, lời vừa dứt, liền thấy trong video tên tiểu quản kho đó lao về phía Bất Ngôn Kỵ.

Có vẻ ý thức của hắn cũng đã bị hủy hoại gần hết, nếu không thì làm sao có dũng khí tấn công âm binh?

Cùng với cảnh tượng trong video rung lắc mấy cái, khi khôi phục lại.

Tên tiểu quản kho đó đã thổ huyết, bị ấn đầu đập xuống đất.

Bất Ngôn Kỵ đang định kết liễu hắn, nhưng lại bị Tô Cảnh gọi dừng lại.

"Khoan đã, giữ lại mạng hắn!

Một lát nữa đưa hắn ra ngoài, tiếp tục khám phá kho hàng.” Nghe thấy mệnh lệnh của Tô Cảnh, Bất Ngôn Kỵ liền thả tiểu quản kho ra.

Lúc này hắn đã rơi vào hôn mê, hiển nhiên không còn khả năng phản kháng.

Bất Ngôn Kỵ vâng mệnh tiếp tục thám hiểm trong kho hàng.

Chẳng bao lâu lại phát hiện một mật thất.

Đẩy cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ ra, Bất Ngôn Kỵ hóa thành một luồng khói đen cuộn quanh điện thoại xông vào.

“Mật thất?

Tại sao trong Tử Đương Khu lại có một mật thất?” Tiểu Bạch vẻ mặt nghi hoặc.

Lời vừa dứt, Bất Ngôn Kỵ liền xuyên qua mật đạo, tiến vào mật thất.

Mượn ánh sáng lửa ma quái, tình hình bên trong bị mấy người thu hết vào mắt.

Điều thu hút sự chú ý nhất, chính là chiếc giường kia.

Dưới chăn phồng lên, hiển nhiên có thứ gì đó.

“Đây là... một phòng ký túc xá sao?” Ngô Tà thấy tình huống này cũng trợn tròn mắt.

Lúc này Bất Ngôn Kỵ đã đi đến mép giường.

Mở chăn ra, xuất hiện trước mắt ba người, rõ ràng là một bộ xác khô đã chết nhiều năm!

Mặc đồng phục Thập Nhất Thương, hơn nữa, về thể hình mà nói, tuyệt đối là một người trưởng thành!

“Tô gia, anh thấy rồi chứ?” Tiểu Bạch kinh ngạc lay lay cánh tay

Tô Cảnh.

"Anh thấy rồi!

Đây là thi thể của một người trưởng thành!

Sao có thể chứ?

Trong này làm sao có thể có người lớn?" Trong Tử Đương Khu xuất hiện một bộ thi thể người trưởng thành, quả thật khiến Tiểu Bạch khó tin.

"Chỉ có một nguyên nhân!" Ngô Tà suy nghĩ một lát, ánh mắt lóe lên vẻ tinh anh.

"Người này vào từ nhỏ, và cho đến chết vẫn chưa từng rời khỏi Thập Nhất Thương!

Nếu hắn luôn ở trong Thập Nhất Thương, thì quản kho của Tử Đương Khu không thể nào chưa từng thấy hắn!

Cho nên, Đỗ Minh Thu thật sự đang nói dối!" "Khoan đã, đừng nói chuyện này vội, các cậu nhìn dưới giường đi!" Tô Cảnh ra hiệu một chút, Bất Ngôn Kỵ liền dời chiếc giường ra, để lộ mấy thùng giấy bên dưới.

Sau đó nhấc tay lấy ra một tờ giấy cũ ố vàng từ bên trong.

"Hồn Bình vừa hiện, khế ước sinh hiệu, sáu người tất chết, nếu có kẻ không tuân, do ngươi đại lao!" "Xem ra sáu người đã chết này, hắn là đã ký kết khế ước gì đó với người này!

Sau đó để họ đi làm chuyện xấu gì đó!" Tiểu Bạch quả quyết nói.

"Em hiểu rồi, năm đó Tử Đương Khu tuyệt đối không phải không có chuyện gì xảy ra, mà là ẩn chứa đại huyền cơ!!

Bộ thi thể khô này, trước khi chết, đã khống chế các đời quản kho, sau đó phát lệnh cho họ, khiến những quản kho này giúp hắn làm

việc!” Ngô Tà kinh hỉ kêu lên.

“Nhưng tại sao hắn lại làm vậy?” Nhíu mày, Tiểu Bạch không hiểu hỏi.

“Cái này phải hỏi Đỗ Minh Thu thôi!

Quay lại đi, đưa cả tiểu quản kho ra ngoài nữa!” Hướng về Bất Ngôn Kỵ phân phó một tiếng, Tô Cảnh tắt điện thoại đưa cho Tiểu Bạch, rồi tiếp tục nói.

“Đỗ Minh Thu đã nói dối, tất nhiên là vì chuyện liên quan đến nó rất lớn.

Phỏng chừng tên này hiện tại, chắc đang tìm mọi cách để giết chúng ta.

Ngăn cản chuyện này điều tra tiếp.

Trên tờ khế ước đó ghi, là để những quản kho đó tự sát, ba người mất tích kia, hẳn là không muốn tự sát, cho nên bị tiểu quản kho xử lý rồi.

Hai người khác thì theo ước định mà tự kết liễu, nhưng Đỗ Minh Thu không muốn tự sát, cũng không muốn bị giết!

Cho nên, hắn liền giết chính anh trai ruột của mình, Hỗn Hào Thị Tuyến!

Muốn làm rõ năm đó trong Tử Đương Khu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vẫn phải bắt đầu từ hắn!” “Hắn ta đúng là đồ cầm thú!

Dám ra tay giết cả anh trai ruột của mình!” Tiểu Bạch mắng một câu.

Trong lúc nói chuyện, ở lối vào Tử Đương Khu, khói đen do Bất Ngôn Kỵ hóa thành đã cuộn tiểu quản kho bay ra.

Đặt tiểu quản kho xuống đất, nó liền trở về cơ thể Tô Cảnh.

Cầm lấy điện thoại, bỏ vào túi.

Tô Cảnh tiếp tục nói với Ngô Tà.

“Ngô Tà, báo cảnh sát luôn đi!

Tên tiểu quản kho này vẫn nên giao cho cảnh sát xử lý thì hơn!” “Vậy còn Đỗ Minh Thu?

Bây giờ chúng ta vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp nào chứng minh hắn giết anh trai hắn cả!” Nhíu mày, Ngô Tà hỏi.

“Đừng vội!

Tiểu Bạch, lát nữa đi chuẩn bị máy ghi âm!

Anh sẽ khiến hắn tự miệng nói ra!

Tên này, sắp đến rồi...” Nhìn ra cửa, nụ cười của Tô Cảnh càng thêm rạng rỡ.

“Sắp đến rồi?” Thấy Tiểu Bạch vẻ mặt nghi hoặc, Tô Cảnh chỉ vào tai mình.

“Anh nghe thấy rồi!” Lời vừa dứt, một bóng người liền hối hả lao vào.

Trong tay xách một túi dụng cụ, miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng, trông như điên dại.

“Tô Cảnh, Ngô Tà, đây là do các người ép tôi!

Phá hủy Tử Đương Khu!

Phá hủy Tử Đương Khu!

Như vậy bọn họ sẽ không phát hiện ra bất cứ điều gì nữa!” “Đỗ Minh Thu!

Bọn tôi to thế này đứng đây, cậu không thấy sao?” Tô Cảnh quát lớn một tiếng, mới khiến Đỗ Minh Thu đang chìm đắm trong thế giới

của mình chợt tỉnh lại.

“Ngô Tà, Tô Cảnh, sao các người lại ở đây?

Quá nhanh!

Quá nhanh!

Tại sao các người không đến muộn một chút chứ!” Nhìn thấy ba người, Đỗ Minh Thu lùi lại hai bước, lớn tiếng kêu lên.

Nhưng rất nhanh, hắn bị tiểu quản kho đang nằm trên đất thu hút ánh mắt.

Chương 405

“Hắn!

Là hắn!

Đừng giết tôi!

Đừng giết tôi!” Đỗ Minh Thu liên tục lùi lại, quay đầu định chạy.

Nhưng Tô Cảnh sao có thể để hắn đi được.

“Tiểu Bạch!” Hướng về Tiểu Bạch ra hiệu một cái, cô nàng này mới phản ứng lại, vội vàng bật máy ghi âm.

Tô Cảnh thì lướt mình xuất hiện trước mặt Đỗ Minh Thu.

Một cước đá hắn bay trở lại, đập mạnh vào tường.

Tạch tạch...

Nghe tiếng bước chân không ngừng đến gần, Đỗ Minh Thu đang ôm ngực quỵ trên đất vội vàng ngẩng đầu lên.

Sau đó liền nhìn thấy Tô Cảnh đang đi đến gần.

Ngô Tà nhặt túi dụng cụ Đỗ Minh Thu vứt trên đất, cùng Tiểu Bạch đi đến bên cạnh Tô Cảnh.

“Tô ca, bom hẹn giờ!” Kiểm tra một lát, Ngô Tà phẫn nộ nói.

“Xem ra hắn thật sự muốn phá hủy Tử Đương Khu...

Đỗ Minh Thu, cậu còn muốn trốn đến bao giờ?

Anh trai cậu thực ra là bị cậu giết chết phải không!” Đỗ Minh Thu trong trạng thái điên cuồng, vừa khóc vừa cười.

“Các người rốt cuộc là làm gì?

Tôi đã trốn nhiều năm như vậy!

Các người vừa đến đã muốn lật tung mọi chuyện lên!" "Là chính cậu hết lần này đến lần khác phạm sai lầm!

Sai đến cuối cùng, ngay cả mạng của anh trai ruột mình cũng muốn cướp đi!" Ngô Tà quát lên.

"Người trưởng thành trong Tử Đương Khu đã ước định với các người, sau khi rời khỏi Tử Đương Khu, một khi nhìn thấy Hồn Bình, phải lập tức tự kết liễu tính mạng mình!

Nếu có người không muốn tự sát thì sao, tiểu quản kho..." Ngô Tà chỉ vào tiểu quản kho đang nằm trên đất rồi tiếp tục nói.

"Hắn ta sẽ vâng mệnh ra giết người đó!

Cậu không muốn tự sát, cũng không muốn bị giết, cho nên cậu đã giết anh trai ruột mình!

Để bọn họ tưởng rằng cậu đã chết, dùng điều này để lừa họ, đúng không?" Đỗ Minh Thu khóc lóc thảm thiết, ngồi sụp xuống đất vẻ mặt tuyệt vọng nhìn mấy người.

"Tại sao các người lại biết tất cả mọi thứ?" "Đỗ Minh Thu, phàm là chuyện cậu đã làm, cho dù cậu giấu giếm tốt đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có người phát hiện!" Tô Cảnh ngồi xổm xuống, châm một điếu thuốc, một làn khói thuốc phả vào mặt hắn.

"Tiếp theo, tôi hỏi, cậu trả lời!

Thứ nhất, người trong Tử Đương Khu là ai!

Hắn đã ước định gì với các người?

Thứ hai, năm đó trong Tử Đương Khu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Tôi thật ra không hề muốn đâu..." Lau nước mắt, Đỗ Minh Thu bắt đầu từ từ kể lại.

“Người đó, tự xưng là quản kho đầu tiên của Tử Đương Khu!

Lần đầu tiên tôi vào Tử Đương Khu, tôi cứ tưởng trong đó chỉ có mình tôi!

Nhưng khi tôi cúng bái điện thờ xong, tôi mới phát hiện bên trong còn có một người trưởng thành!

Hắn cần tôi ra vào Tử Đương Khu để giúp hắn làm việc!

Sẽ không ngừng giao cho tôi một số nhiệm vụ để hoàn thành, hắn đe dọa tôi, nếu không nghe lệnh của hắn tôi sẽ chết.

Cuối cùng, cuối cùng có một ngày, tôi gặp quản kho tiền nhiệm trong Tử Đương Khu, tôi hỏi ông ấy một số chuyện trong Tử Đương Khu, nhưng ông ấy không chịu nói gì cả, dường như rất sợ hãi!

Tôi giúp hắn làm việc, trộm đồ, cất giấu hàng hóa được gửi vào, sửa đổi hồ sơ lưu kho!

Tôi không biết hắn tại sao lại làm vậy, tôi biết những chuyện này đều là chuyện xấu!

Hắn vẫn luôn ẩn mình trong Tử Đương Khu, âm mưu một chuyện vô cùng lớn!

Hắn nói, tôi cũng là một phần của kế hoạch này!

Chúng ta đều sẽ trở thành người vĩ đại, hắn bảo tôi một khi nhìn thấy Hồn Bình, phải lập tức tự sát, xóa bỏ mọi dấu vết tồn tại của chúng ta!

Hồn Bình vừa hiện, kế hoạch bắt đầu!

Cho đến ngày đó, tôi mới hiểu, tại sao quản kho tiền nhiệm của Tử Đương Khu lại sợ hãi đến vậy!

Vào ngày tôi rời đi, hắn lại đưa tôi đến trước Hồn Bình, và thề một lời độc địa: 'Bất kể lớn đến bao nhiêu tuổi, cũng không được tiết

lộ trong Tử Đương Khu có một người như hắn, hơn nữa một khi nhìn thấy Hồn Bình ở bên ngoài, phải lập tức tự sát!' Tôi biết ngày chết của tôi sắp đến, tôi rất sợ!

Tôi không muốn chết!" Nhìn Đỗ Minh Thu đang khóc lóc thảm thiết, Tô Cảnh túm lấy cổ áo hắn.

"Bây giờ, nói cho tôi biết!

Cái kế hoạch lớn đó rốt cuộc là gì?

Người đó, rốt cuộc đang âm mưu điều gì?" "Tôi không biết!

Tôi không biết!

Đoạn ký ức đó, tôi không thể nhớ ra được nữa!

Tôi không có hứng thú với kế hoạch đó!

Tôi chỉ muốn sống sót!" Nghe thấy vậy, ánh mắt Tô Cảnh lóe lên.

Anh giơ tay nắm lấy đỉnh đầu hắn.

Từng luồng khí đen cuồn cuộn tuôn ra, tràn vào bảy khiếu của hắn.

Vài hơi thở sau, Tô Cảnh buông tay, khẽ nhíu mày.

"Tô ca, tình hình thế nào?" "Không nói dối!

Ký ức của hắn đã bị người ta động tay chân, thiếu sót một phần!

Có năng lực này, hẳn là chỉ có đám Thính Lôi giả kia!

Kế hoạch này, tuyệt đối có liên quan đến Lôi Thành!" Trầm ngâm một lát, Tô Cảnh lại tiếp tục nói.

"Tiểu Bạch, báo cảnh sát đi!

Chuyện này giao cho cảnh sát xử lý, nộp đoạn ghi âm làm chứng cứ cho cảnh sát!" "Vâng!" Tô Cảnh nói xong, Tiểu Bạch liền gọi bảo an Thập Nhất Thương.

Khống chế Đỗ Minh Thu trước, sau đó lại liên hệ cảnh sát.

Đến đây, chuyện Hồn Bình cũng coi như kết thúc một giai đoạn.

Ba tiếng sau.

Trong văn phòng của Tiểu Bạch.

Khi Tô Cảnh đang thảo luận chuyện này với Ngô Tà.

Tiểu Bạch, sau khi liên hệ xong với cảnh sát, đẩy cửa bước vào.

"Chuyện đã kết thúc rồi, tiểu quản kho và Đỗ Minh Thu đều đã bị cảnh sát đưa về.

Tiểu quản kho được đưa đến bệnh viện để điều trị, đợi tỉnh lại cũng sẽ phải chấp nhận điều tra!

Chuyện Hồn Bình cũng coi như kết thúc một giai đoạn!

Tiểu Tam Gia, chúc mừng anh!

Giải quyết xong Hồn Bình, chức cấp của anh chắc sẽ lên được LV4 rồi!" Ngồi xuống cạnh Tô Cảnh, Tiểu Bạch cười nói.

"Chuyện này tuy đã kết thúc, nhưng vẫn chưa làm rõ mục đích của bọn họ là gì?

Hơn nữa cũng không biết nội dung của kế hoạch này!" Gãi đầu, Ngô Tà có chút phiền não.

"Thật ra... em biết mà~" Tiểu Bạch cười ngượng ngùng.

"Em biết à?" Tô Cảnh có chút bất ngờ gõ gõ vào trán cô nàng.

"Tại sao em lại biết?" Ngô Tà cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch.

Xoa xoa cái trán bị gõ đau, Tiểu Bạch bĩu môi.

Chương 406

“Không phải em không muốn nói, là Nhị gia đã dặn dò rồi!

Chủ yếu là Tô gia anh cũng không hỏi mà!” “Nhị thúc?

Con cáo già này!” Ngô Tà mắng một câu.

“Được rồi, thành thật khai báo đi!” Nhéo má Tiểu Bạch, Tô Cảnh cố ý hung dữ nói.

“Ai da~ Tô gia!

Em nói là được chứ gì!” “Thật ra, liên quan đến Thập Nhất Thương có một truyền thuyết!” Xoa xoa khuôn mặt nhỏ bị nhéo đau, Tiểu Bạch bĩu môi, sau đó bắt đầu giải thích.

“Thập Nhất Thương từ trước đến nay chưa từng làm mất hàng hóa, chỉ cần người gửi có hóa đơn, bất kể gửi bao nhiêu năm đều có thể lấy ra!

Nhưng, có một trường hợp đặc biệt!

Có một kiện hàng sau khi được gửi vào, thì tự mình biến mất!

Kiện hàng này rất đặc biệt, là một người tự nguyện được gửi vào!

Người này các người cũng quen, chính là Ngô Tam Tỉnh!” “Tam thúc của em?

Nói vậy, Nhị thúc của em biết Tam thúc từng đến Thập Nhất Thương sao?” Ngô Tà vẻ mặt nghi hoặc.

“Hẳn là vậy!

Nhị thúc con cáo già kia của em, cũng chưa nói với anh!

Nhưng anh có thể khẳng định, hẳn là sau khi Tam thúc của em

hoàn toàn mất tích, Nhị thúc của em mới phát hiện ông ấy từng đến Thập Nhất Thương.

Sắp xếp em đến, chính là để điều tra mục đích ông ấy vào Thập Nhất Thương!" Xoa cằm, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

"Tô gia nói hẳn là không sai biệt lắm!

Hơn nữa, hiện tại tất cả những chuyện kỳ lạ do quỷ hóa gây ra ở Thập Nhất Thương, đều xảy ra trước và sau khi Tam thúc của anh biến mất!

Cho nên, mọi người đều nhận định, những chuyện này có liên quan đến nhau!

Và đằng sau đó nhất định có một âm mưu rất lớn!

Điểm này Nhị gia cũng rất rõ, một khi điều tra rõ tất cả quỷ hóa, sẽ có thể tìm ra âm mưu đằng sau đó, từ đó tìm được manh mối của Tam thúc anh!

Nhị gia biết tính cách của Tiểu Tam Gia anh, vì để thăng chức, nhất định sẽ chọn phương thức nha quái này!

Với năng lực của anh, đến cuối cùng nhất định có thể tìm được manh mối của Tam thúc anh!" Tiểu Bạch giải thích xong, Ngô Tà thở dài.

"Con đường dài nhất đời em đi, chính là những cái bẫy của Nhị thúc và Tam thúc!

Nói thẳng với em không được sao, tại sao cứ phải giấu em?" "Dù sao thì, Nhị thúc của em không thể hại em được!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói, những khúc mắc trong chuyện này, anh cũng lười nghĩ.

Con cáo già đó làm vậy, tự nhiên có lý do của hắn.

Gật đầu, Ngô Tà lại buồn cười nhìn Tiểu Bạch một cái.

“À phải rồi, Tiểu Bạch, em nói nửa ngày trời, cũng chưa nói kế hoạch đó là gì vậy?” “Em chỉ biết có vậy thôi!

Kế hoạch ư?

Sau khi giải quyết tất cả quỷ hóa, tự nhiên sẽ biết thôi mà!” Thấy cô nàng vẻ mặt đường hoàng, Tô Cảnh không nhịn được xoa rối tóc cô.

“Ai da~ Tô gia!!” Thấy hai người đang trêu đùa, Ngô Tà không còn mặt mũi nào mà nhìn nữa.

Đang định rời đi trước thì.

Điện thoại đột nhiên vang lên một tiếng thông báo.

Lấy ra nhìn một cái, Ngô Tà lập tức biến sắc.

“Tô gia!

Vương Tuấn Nghĩa lại gửi tin nhắn rồi!” “Ừm?

Để anh xem!” Tô Cảnh ngẩn ra, vẫy tay với Ngô Tà.

Nhận lấy điện thoại, mở tin nhắn thoại ra, lập tức truyền đến một giọng nói khàn khàn già nua.

“Nghe nói, cậu đã giải quyết được quỷ hóa Hồn Bình, đây là phần thưởng cho cậu!” Ngay sau đó, Tô Cảnh mở video được gửi đến.

Bên trong rõ ràng là Ngô Tam Tỉnh đang tự thuật trước ống kính.

“Thật ra, chúng ta không phải nhóm người Thính Lôi đầu tiên!

Từ rất lâu trước đây, đã có người tiến hành Thính Lôi rồi!

Ngay tại đây, ngay trong kho hàng này!

Nhưng Thập Nhất Thương thực sự quá phức tạp!

Chúng ta vẫn cần một kế hoạch!

Từ khóa là...

Hồn Bình!

Lục Thần!" "Hồn Bình?

Lục Thần?

Kế hoạch này là do Tam thúc mưu tính sao?" Ngô Tà có chút không dám tin.

Tô Cảnh đưa điện thoại qua, xoa cằm trầm ngâm một lát.

"Xem ra, Tam thúc của em đã phát hiện ra Thính Lôi giả trong Thập Nhất Thương!

Với năng lực của Tam thúc em, rất có khả năng đã phát hiện ra điều gì đó.

Cho nên mới có chuyện sau đó ông ấy bị người ta ép tiến vào Lôi Thành!" Suy đoán của Tô Cảnh không phải không có lý, Ngô Tà cầm lấy điện thoại, gửi mấy tin nhắn cho Vương Tuấn Nghĩa.

"Có thể cho tôi xem thêm chút nữa không!" "Với tốc độ của cậu, rất nhanh sẽ có thể thấy phần thưởng giai đoạn tiếp theo!" "Tôi cần phương pháp hiệu quả hơn!

Tại sao phải chơi trò chơi này với tôi, thời gian của tôi không còn nhiều nữa!" "Kẻ đã ép Tam thúc các cậu năm đó, có lẽ ngay gần cậu!

Tôi không thể không cẩn thận một chút, hơn nữa, nếu cậu ngay cả tôi cũng không gặp được, thì không cần thiết phải tiếp tục điều tra chuyện này nữa!" "Tô ca, anh xem..." Ngô Tà nhíu mày, đưa cho Tô Cảnh xem tin nhắn trả lời của Vương Tuấn Nghĩa.

"Hắn ta nói kẻ đã ép Tam thúc năm đó, có thể ngay gần em!

Chẳng lẽ, hắn là hậu thủ mà Tam thúc để lại?" Lắc đầu, Tô Cảnh gõ nhịp nhàng ngón trỏ lên mặt bàn.

“Anh đã nói từ trước rồi, thân phận của Vương Tuấn Nghĩa này có khả năng là một trong nhóm Thính Lôi giả năm đó, tức là một trong những kẻ từng ép Tam thúc em vào Lôi Thành!

Đương nhiên, cũng có khả năng là hậu thủ mà Tam thúc em để lại!

Hắn nói như vậy, chỉ là lời từ một phía, vẫn cần phải nâng cao cảnh giác, không thể lơ là!” “Thật vậy!” So với Vương Tuấn Nghĩa có lai lịch bất minh này, Ngô Tà vẫn tin tưởng Tô Cảnh hơn.

“Tô ca, vậy tiếp theo phải làm sao?” “Trước tiên đi tìm Đinh quản lý để thăng chức, sau đó điều tra quỷ hóa tiếp theo, Lục Thần!” Nhấp một ngụm trà, Tô Cảnh trực tiếp chốt kế hoạch tiếp theo.

Trong văn phòng Đinh quản lý.

Tô Cảnh dẫn Ngô Tà đi đến cửa.

Vừa định gõ cửa, Đinh quản lý đã cười tươi chào đón.

“Ồ!

Ngô Tà...

Tô gia cũng đến rồi!

Vào vào vào, ngồi ngồi ngồi!” Đón hai người đi vào, Đinh quản lý ra hiệu.

“Đây không phải là để chứng kiến Ngô Tà thăng chức sao?” Tô Cảnh cười cười, ngồi xuống ghế sofa, tự mình rót một tách trà.

“Chúc mừng chúc mừng!

Ngô Tà, cậu quả nhiên đã thuận lợi tìm ra chân tướng!” “Điều tra loại chuyện này, chẳng phải là chuyện trong dự liệu sao?” Ngô Tà nhàn nhạt nói.

“Cậu là người đầu tiên ở Thập Nhất Thương chưa hoàn thành

khóa huấn luyện đã được thăng chức!" Đinh quản lý cười nói, chỉ vào Ngô Tà.

"Thôi được rồi, Đinh quản lý, đừng nói mấy lời vô nghĩa đó nữa, mau đưa phần thưởng cho Ngô Tà đi, chúng tôi còn có chuyện khác phải làm!" "Được rồi!

Nè, cái này cho cậu!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Đinh quản lý cũng không nói vòng vo nữa.

Từ trên bàn làm việc lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Ngô Tà.

"Tôi chính thức thông báo cho cậu, thăng chức thành Thương viên cấp LV4!

Từ nay về sau, tất cả các Thương viên cấp thấp hơn cậu ở Thập Nhất Thương, đều do cậu sắp xếp!

Chương 407

Hơn nữa, còn có quyền ra ngoài thăm thân!

Cậu ra vào Thập Nhất Thương tự do!" "Ra vào tự do?" Ngô Tà cười cười, nhìn Đinh quản lý.

"Vậy theo như thỏa thuận trước đây của chúng ta, hàng hóa trong Tử Đương Khu cũng đều thuộc về tôi phải không?" "Đương nhiên!

Nhưng, chỉ là những hàng hóa bị mất hồ sơ thôi!" Xoa cằm, nụ cười trên mặt Ngô Tà càng thêm rạng rỡ.

"Tôi càng ngày càng thích Thập Nhất Thương rồi!" "Nhưng mà, lời khó nghe ta phải nói trước!

Thập Nhất Thương thưởng phạt phân minh!

Cậu làm tốt, phần thưởng đều là của cậu!

Thế nhưng, nếu một ngày nào đó, trong phạm vi trách nhiệm của cậu xảy ra vấn đề, cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm!" Lời Đinh quản lý vừa dứt, Tô Cảnh chợt cười.

"Đinh quản lý, ông đây là có ẩn ý gì sao!" "Tô gia nói đùa rồi!

Đây là quy tắc của Thập Nhất Thương, tôi cũng chỉ làm việc theo quy tắc thôi!" Nhìn dáng vẻ hắn, liền biết tên này không có ý tốt!

"Yên tâm đi, Đinh quản lý, tôi đây từ trước đến nay sẽ không bao giờ làm người khác thất vọng!" Ngô Tà cười nhẹ nói một câu.

"Được rồi, vậy Đinh quản lý, chúng tôi xin cáo từ!

Ngô Tà, đi thôi!" "Hai vị đi thong thả!" Đợi hai người rời đi, nụ cười trên mặt Đinh quản lý lập tức thu lại.

Ánh mắt trở nên vô cùng âm u.

“Tô ca, xem ra Đinh quản lý này muốn gây chuyện rồi!” Sau khi rời đi, Ngô Tà vừa đi vừa nói với Tô Cảnh.

“Chẳng phải rất rõ ràng sao?

Một khi tóm được điểm yếu của em, lão già này tuyệt đối sẽ đá em ra khỏi Thập Nhất Thương!

Bây giờ hắn ta đã sợ rồi!

Đằng sau sự kiện Hồn Bình, tuyệt đối có bóng dáng của hắn!

Mục đích của hắn, chính là ngăn cản em tiếp tục điều tra!

Tuy nhiên, vấn đề không lớn!

Chỉ cần những việc em làm, đều phù hợp với quy tắc của Thập Nhất Thương, hắn cũng không làm gì được em đâu!

Hơn nữa, quy tắc của Thập Nhất Thương cũng có kẽ hở để lợi dụng!

Anh tin em có năng lực này!” Tô Cảnh vỗ vai Ngô Tà cười nói.

“Cái đó thì phải rồi!

Chuyện lách luật này, em là số má!” Ngô Tà vẻ mặt đắc ý.

“Nhưng mà, Tô ca, lỡ lão già này lật bàn thì sao?” “Lật bàn?

Thế cũng phải xem hắn có đủ thực lực để lật bàn không đã!” Bĩu môi, Tô Cảnh có chút khinh thường.

“Đúng vậy!” Ngô Tà đồng tình gật đầu.

“À phải rồi Tô ca, em định ra ngoài thăm Bàn Tử, anh có đi cùng không?” “Được thôi!

Nhưng trước khi ra ngoài, phải lấy hết hàng trong Tử Đương Khu ra đã!

Mất công tốn sức điều tra rõ chuyện Hồn Bình rồi, đồ vật bên

trong không thể để người khác làm của hồi môn được!" "Được!" Trước tiên dẫn Ngô Tà thu dọn hàng hóa trong Tử Đương Khu.

Phải nói rằng, đồ tốt bên trong thật sự không ít.

Mặc dù phần lớn đều đã bị lão đại Tử Đương Khu khống chế tiểu quản kho mang đi rồi.

Nhưng số hàng còn lại, cũng vẫn còn khá nhiều.

Về cơ bản, giá thị trường của một món dao động khoảng hai trăm nghìn.

Đồ bên trong thế nào cũng bán được năm triệu!

Nói thật, những món hàng này đối với Tô Cảnh mà nói chẳng là gì.

Nhưng đối với Ngô Tà thì lại là một khoản tiền lớn.

Lấy sáu bảy kiện hàng, Ngô Tà liền cùng Tô Cảnh rời khỏi Thập Nhất Thương.

Còn về Tiểu Bạch, thì bị Tô Cảnh sắp xếp ở lại Thập Nhất Thương thu thập tư liệu về quỷ hóa tiếp theo.

Đương nhiên, để đảm bảo an toàn cho cô, Tô Cảnh còn bố trí một Bất Ngôn Kỵ hộ vệ.

Cho dù có nguy hiểm, Bất Ngôn Kỵ cũng có thể giải quyết.

"Lần trước đưa cậu món đồ đó, cậu bán giúp tôi chưa?

Ăn sáng đi!

Mấy món khác đợi đã!

Trước hết bán cái này đi, tôi đang cần tiền gấp!" Vừa cùng Ngô Tà đến cửa căn nhà họ ở, liền nghe thấy Bàn Tử đang la lối trong nhà.

Ngô Tà dẫn đầu đẩy cửa bước vào.

Bàn Tử ngẩn ra, vội vàng húp nốt bát mì đang ăn dở.

Sau đó nói với đầu dây bên kia điện thoại.

“Lát nữa nói chuyện với ông sau, cúp máy đây!” Cúp điện thoại xong, hắn mới vẻ mặt kinh hỉ nhìn về phía Ngô Tà.

“Thiên Chân!

Cậu sao lại ra ngoài được?

Ố!

Tô gia?

Ngài cũng đến rồi?

Có chuyện gì vậy?

Không phải nói vừa vào Thập Nhất Thương thì không thể ra ngoài sao?

Tôi biết rồi!

Cậu có phải là nhớ tôi nên lén ra ngoài không?” Nghe Bàn Tử thao thao bất tuyệt, Tô Cảnh bật cười.

“Đó là vì Ngô Tà đã thăng chức rồi!

Sao vậy Bàn Tử?

Tôi nghe cậu nói đang cần tiền gấp?

Có phải là tiền theo đuổi nữ thần không đủ không?” “Đừng nhắc nữa Tô gia, đang đau đầu đây!

Sao các ngài ra ngoài mà không báo một tiếng, để tôi còn đi đón chứ!” Bàn Tử vừa nói, vừa pha cho hai người hai bát mì tôm.

“Chưa ăn gì thì lót dạ đi!

Có tỏi đây!” “Bàn Tử, bây giờ tôi đã có thể tự do ra vào Thập Nhất Thương rồi!” Ngồi xuống, Ngô Tà cười cười, sau đó đưa cái túi xách trong tay qua.

“Đến đây, xem nè!

Đồ tốt mang cho cậu đây!” “Xì!

Hàng ngon!

Tôi vừa nghe cái giọng này, đã biết đồ này không phải dạng vừa rồi!

Cái giọng quý tộc này, cậu biết không?” Bàn Tử vẻ mặt phấn khích, mở túi xách ra.

“Cậu nhẹ tay thôi, đừng làm vỡ!

Xì!

Mấy cái này đều là của Thập Nhất Thương à?” Nhìn thấy hàng bên trong, mặt già của Bàn Tử nở ra như hoa cúc.

“Đúng là trộm không đi tay không mà!

Chỉ riêng cái hộp đựng đồ này thôi, ít nhất cũng đáng hai trăm nghìn!

Bảo bối à, bảo bối!

Mua!

Chương 408

Bàn gia tôi cuối cùng cũng sắp từ biệt những ngày ăn mì tôm rồi!" Cầm lấy một hộp đựng đồ cổ, Bàn Tử không kiềm chế được hôn một cái.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày mẹ kiếp có ghê tởm không hả?" Húp hai miếng mì tôm, Tô Cảnh cười mắng.

Ngô Tà cũng lườm nguýt.

"Cái gì mà trộm không đi tay không?

Đây là tôi dựa vào bản lĩnh của mình mà lấy về!

Hai vị gia nói gì thì nói, bất kể mấy món hàng này từ đâu ra, tóm lại có thể khiến Bàn gia không còn ăn mì tôm nữa, thì đó chính là hàng tốt!" Bàn Tử cầm hộp đựng đồ, yêu thích không muốn rời tay.

"Ai da!

Tạm biệt những ngày ăn mì gói đi thôi!" "Được rồi Bàn Tử!

Nói xem, cậu và nữ thần của cậu tình hình thế nào rồi?

Theo lý thì cậu bây giờ vẫn còn kha khá tiền chứ, sao lại ăn mấy thứ này rồi?" Ngô Tà húp một ngụm nước mì, sau đó hỏi.

"Hết cách rồi, tôi đưa hết tiền cho Phiêu Phiêu rồi!" Thở dài, Bàn Tử bất đắc dĩ nói.

"Cậu đây là vì theo đuổi nữ thần mà tán gia bại sản à!" Tô Cảnh cười nói.

"Tô gia, không phải chuyện đó đâu!

Vẫy tay, Bàn Tử bắt đầu giải thích nguyên do.

Trước đây chúng ta gặp Phiêu Phiêu, không phải là ở bệnh viện sao?

Con gái của Phiêu Phiêu, mắc một căn bệnh hiếm gặp!

Giống như bệnh bạch cầu, tình hình bệnh lúc tốt lúc xấu, đã tốn không ít tiền rồi!

Hơn nữa còn chưa tìm được tủy xương phù hợp!

Ngay cả khi tìm được rồi, phẫu thuật cũng cần số tiền này!" Bàn Tử giơ một tay ra, ra dấu.

"Năm trăm nghìn!

Phiêu Phiêu lấy đâu ra số tiền đó, tôi không giúp cô ấy thì ai giúp cô ấy?

Nếu con gái cô ấy chết, cô ấy cũng sống không nổi!

Tôi còn đang đợi được tốt với Phiêu Phiêu đây, sao có thể bỏ mặc không quan tâm chứ?

Thiên Chân, cậu mang mấy món đồ này về, đúng là cứu Bàn gia trong lúc nguy cấp đó biết không?" Nhìn vẻ mặt kích động của Bàn Tử, Tô Cảnh vỗ vai hắn, giơ ngón cái lên.

"Có thể làm được đến mức như cậu, thì không ai sánh bằng!

Tôi nể cậu đấy!

Nói thật, nếu đổi lại là mình.

Tuyệt đối không thể làm được đến mức này!

Cần giúp đỡ gì cứ nói, nếu cậu thật sự có thể ở bên Phiêu Phiêu, tôi cũng vui lòng!" "Hết cách rồi, Bàn gia tôi là người đàn ông tốt nhất mà!

Có lời này của Tô gia ngài, tôi cũng không còn gì phải lo lắng nữa

rồi!" "Bàn Tử, mấy món hàng này, cậu mang đi tìm người bán, tiền bán được cứ lấy hết đi chữa bệnh cho con gái Phiêu Phiêu!

Đợi tháng này tôi phát lương, tôi sẽ chuyển cho cậu năm mươi nghìn tệ luôn thể!" Ngô Tà vừa ăn mì vừa nói lẩm bẩm.

"Lúc quan trọng, vẫn phải dựa vào anh em!" Bàn Tử không nhịn được cảm thán một câu.

"Được rồi, đừng có làm bộ làm tịch nữa!

Tôi vẫn phải ở lại Thập Nhất Thương một thời gian, tên thợ săn Vương Tuấn Nghĩa có tin tức của Tam thúc.

Chuyện này, tôi nhất định phải điều tra đến cùng!" Vẫy tay, Ngô Tà nhàn nhạt nói.

"Hôm nay ra ngoài là để thăm cậu, lát nữa tôi còn phải về tiếp tục điều tra quỷ hóa tiếp theo!

À phải rồi, Tiểu Ca dạo này thế nào?" Lắc đầu, vẻ mặt Bàn Tử chợt nghiêm túc.

"Không rõ lắm, nhưng hẳn là đang làm việc dưới lòng đất!

Hình như tiến triển rất chậm!" "Xem ra, Nhị thúc cũng không thuận lợi trong tiến triển rồi!

Tô ca, gần đây anh có liên hệ với Nhị thúc không?" Ngô Tà nhíu mày hỏi.

"Không có, em cũng không cần quá lo lắng!

Lôi Thành làm gì dễ tìm như vậy?

Tiến triển chậm là bình thường!

Điều em cần làm bây giờ, chính là nhanh chóng điều tra rõ manh mối Tam thúc em để lại ở Thập Nhất Thương!" Lắc đầu, Tô Cảnh

nhàn nhạt nói.

“À phải rồi, Thiên Chân, chuyện gì vậy?

Tại sao tên Vương Tuấn Nghĩa đó lại có manh mối của Tam thúc?” “Tôi không biết, nhưng Tô ca suy đoán, Vương Tuấn Nghĩa này rất có thể là một hậu thủ Tam thúc đã để lại!

Đương nhiên, cũng có thể là kẻ đã uy hiếp Tam thúc vào Lôi Thành năm xưa!

Trong tay hắn có bao nhiêu manh mối về Tam thúc tôi không rõ, nhưng trong khoảng thời gian này, tôi chắc chắn không thể rời khỏi Thập Nhất Thương được!

Vương Tuấn Nghĩa đó nói với tôi, chỉ cần tôi điều tra rõ mấy 'quỷ hóa' ở Thập Nhất Thương, hắn sẽ nói cho tôi biết chân tướng Tam thúc bị uy hiếp năm xưa.

Vì Tam thúc, chuyện này tôi nhất định phải điều tra rõ ràng!” Ánh mắt Ngô Tà tràn đầy kiên định.

“Được!

Cậu muốn làm gì thì làm, Béo này ủng hộ hết!

Có gì cứ nói, anh em này sẵn sàng xả thân vì cậu!” Bàn Tử thề thốt.

“Cậu vẫn nên sắp xếp ổn thỏa mẹ con Phiêu Phiêu trước đã!

Mau chóng bán hết số hàng này của tôi đi, rồi lấy tất cả tiền đi chữa bệnh cho Tiểu Mai!

Anh em này vì giúp cậu theo đuổi nữ thần mà bỏ ra nhiều như vậy, cậu phải làm được trò trống gì chứ!

Dạo này thế nào rồi, quan hệ có tiến triển gì không?” Bàn Tử khoát tay, vẻ mặt bất lực.

“Chẳng ra sao cả, cậu nói xem Phiêu Phiêu sao lại không có phản ứng gì với tôi chứ?

Tiểu Mai, chính là con gái Phiêu Phiêu, hôm đó con bé còn nói với tôi mấy câu đặc biệt kỳ lạ, tôi cảm thấy hình như là ám chỉ tôi điều gì đó!” “Ám chỉ cậu?

Con bé nói gì?” Tô Cảnh tò mò hỏi.

“Nó nói là bảo tôi thoát ly hoàn cảnh gì gì đó, tôi cũng chẳng hiểu ý nghĩa là gì!

Tô gia, ngài mà nói về khoản cưa gái thì không ai dám nhận thứ hai, ngài có thể chỉ cho tôi vài chiêu không?

Mẹ kiếp!

Quan trọng nhất là lão Lý bên cạnh Phiêu Phiêu, tuyệt đối là chướng ngại lớn nhất trên con đường Béo này theo đuổi nữ thần!” Nghe Bàn Tử lải nhải chửi bới, Tô Cảnh bỗng mỉm cười.

“Ồ!

Xem ra Phiêu Phiêu rất có giá nha, còn có cả tình địch nữa!

Nhưng mà Bàn Tử, tôi tin cậu!

Chắc chắn cậu sẽ ôm được mỹ nhân về thôi!

Chẳng có chiêu gì để chỉ cả, vì tôi từ trước đến giờ chưa từng theo đuổi cô gái nào… Hơn nữa tôi lại là người không biết từ chối!

Thời điểm tôi vui vẻ nhất, chính là lúc độc thân năm xưa…” Tô Cảnh châm một điếu thuốc, ưu sầu nói.

Bàn Tử: “.....” Ngô Tà: “.....” “Tô gia, ngài đúng là...” Ngô Tà thở dài, không nói nên lời.

“Thôi được rồi, không đùa nữa!

Bàn Tử, cậu tin tôi đi!

Phụ nữ đều là những sinh vật sống thiên về cảm xúc, cậu vì Tiểu Mai mà làm được đến mức này, Phiêu Phiêu chắc chắn sẽ cảm động!

Bình thường hãy quan tâm mẹ con họ nhiều hơn, quan trọng nhất vẫn là phải chiếm được thiện cảm của Tiểu Mai trước.

Lâu ngày sinh tình, cậu còn sợ Phiêu Phiêu không chấp nhận cậu sao?" "Được!

Vậy tôi nghe lời Tô gia, lâu ngày sinh tình!

Béo này tôi thì không có gì khác, chỉ có mỗi tính kiên nhẫn thôi!" Bàn Tử vỗ ngực, vẻ mặt đầy mong đợi nói.

Tuy nhiên, Ngô Tà nhìn dáng vẻ Bàn Tử như vậy, ánh mắt lại có chút phức tạp.

Chương 409

Im lặng một lát, đột nhiên anh nói.

“Bàn Tử, cậu có từng nghĩ đến việc thực sự nghỉ hưu không?

Hoặc là đừng quan tâm tôi nữa, đi sống cuộc sống của riêng cậu đi!” Bàn Tử ngẩn người, nhìn Ngô Tà như nhìn một thằng ngốc.

“Tiểu Thiên Chân, cậu không bị sốt chứ?

Làm sao mà được!

Tôi không quản cậu, cậu sống được mấy tháng?

Con bé nói đúng, cậu nên thoát ly hoàn cảnh hiện tại, đi sống cuộc sống của một người bình thường đi!” “Tôi chỉ là bán hàng thôi, sao lại không bình thường chứ?” Ngô Tà dừng lại một chút, nói tiếp.

“Tôi là nói, bảo cậu rời khỏi tôi!” “Cậu nói cái gì vậy?

Cút ngay đi, cậu mãn kinh à?” “Bàn Tử, cậu nghe tôi nói...” “Cút cút cút!

Sau này đừng có nhắc lại chuyện này nữa!” Lời còn chưa nói xong, Bàn Tử đã mắng cho Ngô Tà nuốt trở lại bụng.

“Thôi được rồi!

Hai người về Thập Nhất Thương trước đi, đừng lo lắng cho tôi!

Thiên Chân cậu đi điều tra 'quỷ hóa' của cậu, Béo này tôi đi bán hàng kiếm tiền chữa bệnh cho Tiểu Mai!

Có chuyện gì cứ nói, Béo này tôi sẽ có mặt ngay!” Chưa ở lại được một tiếng, Ngô Tà đã bị Bàn Tử đuổi ra.

Chủ yếu là vì lời nói vừa rồi của anh khiến Bàn Tử trong lòng có

chút không thoải mái.

Hai người đã hợp tác bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể nói tan là tan được.

Cứ để Ngô Tà bình tĩnh lại đã.

"Tô gia, ngài giúp tôi nói chuyện với Thiên Chân tử tế một chút!

Mẹ kiếp, lần sau mà nói câu đó nữa, Béo này tôi thật sự sẽ tức giận đó!" Trước khi đi, Bàn Tử kéo Tô Cảnh nói.

"Đừng bận tâm!

Đúng rồi, nếu Tiểu Mai chữa bệnh có khó khăn gì thì gọi số này nhé!

Bàn Tử, tôi tin tưởng cậu!

Được!

Vậy tôi xin mượn lời vàng ngọc của ngài!" Nhận lấy danh thiếp, Bàn Tử cười toe toét.

Đợi Tô Cảnh rời đi, hắn mới cất danh thiếp vào người như bảo bối.

"A Thấu, em về Ngô Châu rồi à?" Ra khỏi cửa, Tô Cảnh liền gọi điện cho A Thấu, sau đó đi về phía Ngô Tà đang đợi ở gần đó.

"Ô!

Tô gia cuối cùng cũng nhớ đến em rồi sao?

Giúp anh xong việc cũng không nói mời em ăn bữa cơm nào, quẳng em ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi chạy mất, ngài đúng là giỏi thật đó!" Rất nhanh, phía đối diện truyền đến giọng nói đầy oán giận của A Thấu.

"Khụ!

Anh không phải là có việc đột xuất sao?" Ngô Tà đang định nói gì đó, lại bị Tô Cảnh khoát tay cắt ngang.

Sau đó tiếp tục nói với A Thấu.

"Lát nữa anh sẽ gửi cho em một bệnh án, em nghiên cứu xem!

Xì ~ Đến lúc cần em thì mới nhớ ra em...

Tô gia, ngài đúng là giỏi thật đó!" Vừa mở miệng đã là kiểu người "âm dương" rồi!

"A Thấu, em đã đồng ý làm bác sĩ riêng của anh rồi mà.

Mức lương hai nghìn vạn một năm đâu phải cho không, anh phải thấy được giá trị của em chứ!

Lát nữa anh sẽ sắp xếp người chuyển tiền vào tài khoản của em, anh hiện tại đang ở Ngô Châu, làm xong chuyện này rồi mời em ăn cơm!

Được rồi được rồi!

Bệnh án lát nữa gửi qua, hai hôm nữa em sẽ báo tin cho anh!

Emmm...

Nể mặt anh mời em ăn cơm, đừng có cho em leo cây nha!" Đợi cúp điện thoại, Ngô Tà mới cất tiếng hỏi.

"Tô gia, vừa nãy đó..." "A Thấu, một bác sĩ rất lợi hại, còn là một chuyên gia phục chế văn vật cấp quốc gia.

Vì Phiêu Phiêu mà Bàn Tử ngày đêm mong nhớ, thế nào cũng phải giúp một tay chứ?" Sau khi gửi một tin nhắn cho Thanh Thanh Mạn, bảo cô ấy sắp xếp người đi điều tra bệnh án cũ của Tiểu Mai, Tô Cảnh mới cười nói.

"Trượng nghĩa!" Giơ ngón cái lên, Ngô Tà lại hỏi.

“Đúng rồi Tô gia, vừa nãy Bàn Tử nói riêng với anh chuyện gì vậy?” “Còn có thể nói gì nữa, bảo tôi khuyên cậu bỏ cái ý định tan rã đội ngũ đi chứ gì!” Tô Cảnh nhún vai, bất lực nói.

Ngô Tà thở dài, ánh mắt phức tạp.

“Tô ca, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên em có ý nghĩ có thể sẽ không làm phiền Bàn Tử nữa...

Lời nói của Tiểu Mai đã nhắc nhở em, trước đây, em thấy chuyện phiền phức đến mấy cũng có thể vô tư mà tìm anh ấy!

Nhưng hôm nay, em nghiêm túc lắng nghe anh ấy nói, em cảm thấy đây là điều mà một người anh em như em không thể bù đắp được!

Trước đây nghĩ những vấn đề này, em cảm thấy đó là sự không tôn trọng thời gian đã qua!

Nhưng bây giờ em có thể bình tĩnh mà nghĩ, liệu có phải bây giờ từ biệt mới là tốt nhất!” Tô Cảnh vỗ vai Ngô Tà, thản nhiên nói.

“Đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa, cậu chưa từng nghĩ đến suy nghĩ của Bàn Tử sao?

Cậu nghĩ anh ấy có thể đồng ý sao?

Bao nhiêu năm rồi, đâu có chuyện nói tan là tan được!

Yên tâm đi, Bàn Tử cho dù không thoát ly hoàn cảnh hiện tại, cuối cùng anh ấy cũng sẽ đạt được ước nguyện thôi!

Tôi nói, cậu tin không?!” Ngô Tà hé môi, mãi lâu sau mới gật đầu thật mạnh.

“Em tin!” Thập Nhất Thương.

Sau khi trở về, liền bắt đầu không ngừng nghỉ điều tra về “quỷ hóa” tiếp theo: Lục Thần!

Trong một căn kho, ba người Tô Cảnh đứng kề vai nhau, nhìn vào một cái tủ trước mặt.

Xung quanh còn có không ít nhân viên bảo an của Thập Nhất Thương đang đề phòng.

Tiểu Bạch khoát tay, liền có hai nhân viên bảo an tiến lên mở cửa tủ.

Sau đó từ bên trong, một bóng người ăn mặc rách rưới, tóc tai bù xù chậm rãi bước ra.

Tay chân đều mang xiềng xích.

"Hắn chính là Lục Thần?" Nhìn bóng người đó, Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

"Vâng!" Tiểu Bạch gật đầu, bắt đầu giải thích.

"Anh ta vốn là quản kho ở tầng hai!

Sau đó không biết vì lý do gì, đột nhiên tinh thần thất thường, không kiểm soát được nữa!

Anh ta không có người thân, mọi người không biết phải làm sao, chỉ có thể chăm sóc ăn uống, không để anh ta làm việc!

Nhưng anh ta tự nhốt mình lại, chỉ hoạt động trong căn kho này, ngủ trong cái tủ quần áo kia, khuyên thế nào cũng không được!

Anh ta tự xem mình như một món hàng được lưu trữ ở Thập Nhất Thương, ở đó đã ba mươi năm rồi!

Vì vậy anh ta được gọi là một trong những 'quỷ hóa'!" "Ở đó đã ba mươi năm?

Vậy điều tra cái gì, lẽ nào bảo tôi điều tra vì sao anh ta lại điên ư?

Cái này đâu nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi chứ?" Ngô Tà

nghe vậy, Tiểu Bạch khoát tay, nói với các nhân viên bảo an kia.

“Các anh có thể ra ngoài trước!” Đợi họ rời đi hết, Tiểu Bạch mới tiếp tục nói.

“Ba mươi năm trước, đã xảy ra một chuyện đặc biệt kỳ lạ, chúng tôi cho rằng có liên quan đến việc anh ta phát điên!

Anh ta sẽ không ngừng đi lại trong kho, men theo vách tường mà đi, không có mục đích!

Hình như là đang tìm kiếm thứ gì đó!

Có phải là vì căn phòng này quá nhỏ không?” Ngô Tà thử hỏi.

Chương 410

“Chắc chắn không phải!

Em từng quan sát quỹ tích hành động của anh ta!

Nhưng không có quy luật nào cả, anh ta rõ ràng có một di nguyện mạnh mẽ, muốn liên tục đi lại không ngừng!

Một khi rời khỏi cái tủ này, liền sẽ bắt đầu đi lại!” “Thú vị thật, vậy năm đó Thập Nhất Thương không có kết luận gì sao?” Ngô Tà đánh giá Lục Thần, hứng thú hỏi.

“Không có!” Tiểu Bạch lắc đầu, thản nhiên nói.

“Có lẽ, anh ta muốn truyền đạt một loại tin tức nào đó!” Tô Cảnh đột nhiên nói, lại khiến Ngô Tà chợt lóe sáng trong đầu.

“Truyền đạt một loại tin tức?” “Tô gia, ý gì ạ?” Tiểu Bạch vẻ mặt nghi hoặc.

“Cứ đi theo anh ta xem là được rồi!” Trong lúc nói chuyện, Lục Thần đã bắt đầu đi lại.

“Không được!

Nếu bị người của phòng y tế phát hiện, không chỉ sẽ bị phạt, hơn nữa sau này cũng sẽ không được phép gặp anh ta nữa.” “Thời gian có thể thao túng là bao lâu?” Tô Cảnh hỏi Tiểu Bạch.

“Nửa tiếng!

Đủ rồi!

Chúng ta đi theo anh ta!” Lục Thần đi ra khỏi kho, tiến về phía khu lưu trữ.

Ba người Tô Cảnh đi sát phía sau.

“Anh ta đến kệ hàng này làm gì?

Lẽ nào là đang tìm kiếm món hàng gì sao?” Nhìn Lục Thần không ngừng đi đi lại lại ở khoảng trống giữa các kệ hàng, Ngô Tà vuốt cằm có chút nghi hoặc.

“Không đúng!

Anh ta đang truyền đạt tin tức!

Mấy người nhìn quỹ tích hành động của anh ta đi!” Tô Cảnh ra hiệu một chút.

Hai người nhìn qua, rất nhanh phát hiện ra điểm mấu chốt.

“Quỹ tích hành động của anh ta, chính là một loại tin tức đang được truyền đạt!” Tiểu Bạch kinh ngạc thốt lên.

“Đi!

Chúng ta đến phòng giám sát!” Ngô Tà nắm chặt tay, sau đó nhanh chóng chạy về phía phòng giám sát.

“Vậy còn anh ta?” “Cứ để anh ta ở đây!

Tiểu Bạch, chúng ta đi!” Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch, liền đi theo Ngô Tà đến phòng giám sát.

Phòng giám sát.

Sau khi mấy người vào, liền đuổi các quản kho bên trong ra.

Sau đó Tô Cảnh liền bảo Tiểu Bạch điều chỉnh camera giám sát ở khu vực kệ hàng ra.

“Quả nhiên là đang truyền đạt tin tức!

Tiểu Bạch, dừng lại một chút!” Ngô Tà lấy giấy bút ra ghi chép.

“Phát!” Rất nhanh, Ngô Tà liền ghi lại quỹ tích hành động của Lục Thần.

Mà quỹ tích hành động này, hóa ra là một dãy số "20191128".

"Đây chắc là một ngày tháng đúng không?" "Không sai!" Tô Cảnh gật đầu.

"Anh ta đang dùng cách này để truyền đạt tin tức gì đó, tin tức này chúng ta có thể phát hiện, người khác cũng có thể phát hiện!

Ngày tháng này, có thể là một loại ám hiệu, nhất định có ý nghĩa đặc biệt!

Đưa anh ta về trước đi!

Được!" Rời khỏi phòng giám sát, sau khi đưa Lục Thần về kho trước.

Mấy người mới đi đến văn phòng Tiểu Bạch.

"Nếu là ngày tháng, rốt cuộc có ý nghĩa đặc biệt gì?" Nhìn dãy số trên giấy, Tiểu Bạch nghi hoặc.

"Nếu tin tức của Lục Thần này có ý nghĩa đặc biệt gì đó, nhất định là muốn truyền đạt cho người có liên quan đến hệ thống giám sát!

Nhưng anh ta bị bệnh rồi, đầu óc có vấn đề!

Chỉ nhớ mục đích, nhưng lại không đi lại dưới sự giám sát chính xác!" Lời Tô Cảnh vừa dứt, Ngô Tà tiếp lời.

"Vậy cũng có nghĩa là, người khiến anh ta phát điên, là đang ngăn cản anh ta truyền đạt tin tức này!

Đúng rồi, Tiểu Bạch, trước đó em nói một chuyện kỳ lạ khác là gì?

Sau khi Lục Thần phát điên, có hai ba chục quản kho ở tầng hai đồng thời nghỉ việc!

Chúng tôi cho rằng chuyện này có liên quan rất lớn đến Lục Thần!" Tiểu Bạch cau mày nói.

"Thật đúng là khó lường!

Hơn nữa ở giữa còn thiếu rất nhiều manh mối, khiến cho việc điều tra của chúng ta lại tăng thêm không ít độ khó!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh gõ gõ mặt bàn, thản nhiên cất tiếng.

"Thực ra, có thể mạnh dạn suy đoán một chút!

Những người nghỉ việc này, chính là đang đợi tin tức của Lục Thần!

Nhưng Lục Thần phát điên, khiến bọn họ cho rằng sự việc bại lộ, nên mới đồng loạt nghỉ việc!

Bọn họ rất có thể đã làm những chuyện gây nguy hiểm cho Thập Nhất Thương!

Còn người ngăn cản Lục Thần truyền đạt tin tức này, thì lại muốn bảo vệ Thập Nhất Thương!

Suy đoán của Tô gia rất có lý ạ!" Tiểu Bạch sùng bái nói.

"Trước đó Đỗ Minh Thu từng nói, quản kho đời đầu của Tử Thương đang âm mưu một kế hoạch lớn!

Kể cả đoạn video Vương Tuấn Nghĩa gửi cho tôi, Tam thúc tôi cũng từng đề cập đến một kế hoạch!

Hơn nữa, kế hoạch này có liên quan đến Hồn Bình Lục Thần!

Liệu có phải chính vì việc thực hiện kế hoạch này mà dẫn đến việc các quản kho nghỉ việc hàng loạt không?

Lục Thần truyền đạt rốt cuộc là cái gì?

Tam thúc và Lục Thần rất có thể đã quen biết từ sớm, bọn họ

muốn làm gì, kế hoạch này rốt cuộc là cái gì?

Không có manh mối nào cả!" Ngô Tà xoa xoa thái dương, phiền muộn nói.

"Đừng nghĩ quá phức tạp, giữa tất cả các 'quỷ hóa' chắc chắn đều có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ!

Bây giờ, nhất định phải tìm ra người đã ngăn cản Lục Thần truyền đạt tin tức năm xưa, mới có thể tiếp tục điều tra chuyện này!

Người đã ngăn cản anh ta, chắc chắn biết nhiều hơn chúng ta!

Cũng đúng!" Ngô Tà đồng tình gật đầu.

"Đúng rồi, Tiểu Bạch, Lục Thần đó trước khi phát điên có luôn ở tầng hai không?

Vâng!

Vậy có thể đi xuống tầng hai điều tra không?" Tiểu Bạch lắc đầu, trực tiếp nói.

"Không được!

Anh không xuống tầng hai được đâu!

Muốn xuống tầng hai cần có tư cách đặc biệt!

Tư cách gì?" Tiểu Bạch bĩu môi, cười hì hì nói.

"Chính là...

Em đói rồi!

Nghịch ngợm!" Tô Cảnh xoa xoa tóc Tiểu Bạch, cười nói.

"Ăn no mới có sức mà nói chứ ~ Em bận rộn xuôi ngược thế này, Tiểu Tam gia, anh lẽ nào không nên mời em ăn bữa cơm sao?

Được rồi!

Em muốn ăn gì?" Ngô Tà vẻ mặt bất lực.

"Thịt nướng!

Chương 411

Em cũng chỉ có thế này thôi...” Tô Cảnh gõ gõ trán Tiểu Bạch, cười mắng.

Chợ đêm Ngô Châu.

Bên ngoài một quán ăn vỉa hè.

“Ông chủ, thêm hai xiên nữa!” Nhìn Tiểu Bạch vừa lên bàn chưa đầy mười lăm phút đã ăn hết hai nắm thịt dê xiên.

Ngô Tà giật giật khóe mắt, gọi ông chủ một tiếng.

Sau đó kinh ngạc hỏi Tô Cảnh.

“Tô ca, Tiểu Bạch này đói bao lâu rồi vậy...” “Ăn chậm thôi!” Tô Cảnh rót cho cô bé một ly nước, rồi mới nhìn sang Ngô Tà.

“Cậu hỏi tôi, tôi làm sao biết được?” Uống một ngụm nước, nuốt trôi đồ ăn trong miệng.

Tiểu Bạch vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi.

“Từ sáng đến tối, em thật sự là chưa ăn một miếng nào cả!

Đây không phải là đã mời em ăn rồi sao?

Đã ăn cơm rồi, vậy em hỏi thẳng luôn nhé!

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể xuống được tầng hai của Thập Nhất Thương?” Ngô Tà nghiêm mặt hỏi.

“Anh không thể đợi em ăn xong bữa cơm này một cách 'tử tế' rồi mới hỏi sao?

Tô gia, anh xem anh ấy kìa!” Tiểu Bạch nhìn Tô Cảnh, vẻ mặt tủi thân nói.

Tô Cảnh giơ tay chỉ vào xấp xiên que bên cạnh.

“Em đừng nói với tôi là em còn chưa ăn no đó nhé!” Tiểu Bạch bĩu môi, thở dài một hơi.

“Được rồi ~ Ăn của người ta thì phải nói năng nhẹ nhàng!

Tầng hai lưu trữ toàn là hàng hóa đặc biệt nguy hiểm!

Vì vậy bên dưới có rất nhiều khu kho, mỗi khu kho đều có công năng khác nhau, hơn nữa chức năng lưu trữ càng nghiêm ngặt hơn!

Chỉ có nhân viên kho tầng hai mới có thể tiến vào các khu kho tầng hai!

Nếu muốn trở thành nhân viên kho tầng hai, thì nhất định phải tham gia sát hạch!

Sát hạch?

Khó không?” Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

“Khó chứ!

Hơn nữa một lần sát hạch là mất bảy tám năm!” Tiểu Bạch khẳng định gật đầu.

“Vậy em có từng tham gia sát hạch chưa?

Em tham gia rồi nha~” Tiểu Bạch hếch cằm, đắc ý nói.

“Em mà cũng qua được, vậy tôi thấy chẳng có vấn đề gì nữa!” Ngô Tà cầm ly rượu cụng với Tô Cảnh, cười nói.

“Đúng rồi, Tô ca có xuống được không?

Được chứ!

Tô gia là Phó Chủ quản bộ phận Vận hành, có đặc quyền!

Vậy Tô ca và em xuống đó xem hàng không phải được sao?” Vừa nghe vậy, Ngô Tà vẻ mặt vui mừng.

“Tô ca chắc chắn có thể phát hiện manh mối!

Tôi đi rồi, tác dụng không lớn lắm, vẫn cần cậu đi cùng!

Suy đoán của chúng ta trước đây là có người vì ngăn cản Lục Thần truyền đạt tin tức mà làm ra chuyện tổn hại Thập Nhất Thương.

Vậy người đó chắc chắn biết cái kế hoạch lớn gọi là gì đó, cho dù không biết cái này, cũng nên biết chuyện này có liên quan đến Tam thúc cậu!

Năm xưa Tam thúc cậu đột nhiên mất tích, giờ đây cậu lại đến Thập Nhất Thương.

Người đó chắc chắn sẽ nghĩ, cậu là đến để hoàn thành kế hoạch của Tam thúc cậu.

Vì để bảo vệ Thập Nhất Thương, hắn chắc chắn sẽ bí mật ra tay với cậu!

Mà người đó, nhất định chính là ở tầng hai!

Mục đích chúng ta xuống tầng hai, điều tra hàng hóa chỉ là thứ yếu, chủ yếu vẫn là dùng cậu làm mồi nhử, dẫn người đó ra!” Uống một ngụm rượu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Có lý thật...” Ngô Tà đồng tình gật đầu.

“Đúng rồi, Tiểu Bạch, em đã xuống tầng hai rồi, vì sao vẫn ở tầng một?

Tầng hai nguy hiểm quá, em không nắm chắc được...” Tiểu Bạch bĩu môi, bất lực nói.

“Được!

Vậy tôi làm sao để tham gia sát hạch này!

Nếu theo quy định thì không được, vì nhất định phải là nhân viên

cũ làm việc trên ba năm!

Hơn nữa cần sự xác nhận của Đinh chủ quản mới có tư cách!

Ba năm?

Vâng!" Thấy Tiểu Bạch gật đầu, Ngô Tà thở dài.

"Ba năm à, tôi không đợi được...

Em vào kho bao lâu rồi?

Mười sáu tuổi vào kho thực tập, đến bây giờ đã hơn bốn năm rồi.

Vậy hóa ra bây giờ em mới hai mươi tuổi?" Ngô Tà phun thẳng ngụm rượu ra ngoài, vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó lén lút giơ ngón cái về phía Tô Cảnh.

Đúng là Tô ca vẫn có sức hút chết người!

"Không nhỏ nữa đâu!

Em đã là nhân viên cũ rồi, năm sau còn có thể dẫn đệ tử nữa ấy chứ!" Tiểu Bạch lườm Ngô Tà một cái, sau đó chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Tô Cảnh.

"Đúng đúng đúng, quả thực không nhỏ nữa, đã thành niên rồi còn gì?

Nhưng mà, Tiểu Bạch, em có biết Ngô Tà bao nhiêu tuổi không?" Tô Cảnh vỗ vỗ đầu cô bé, chống cằm cười nói.

"Tiểu Tam gia?

Chắc phải hơn ba mươi rồi nhỉ?" Tiểu Bạch đánh giá Ngô Tà, thử nói.

"Năm đó lần đầu gặp Tô ca, đến bây giờ cũng gần mười ba năm rồi...

Em đã thành chú rồi, nhưng Tô ca vẫn y nguyên như năm đó." Ngô

Tà không kìm được cảm thán.

“Quả thực, Ngô Tà, cậu già rồi!

Cho nên nói, đừng thấy em đã thành niên rồi, nhưng trước mặt chúng tôi, em vẫn là trẻ con...

Mau, gọi chú đi~” Tô Cảnh véo má Tiểu Bạch cười nói.

“Tô gia~” Tiểu Bạch đáng thương chớp chớp mắt, thấy Tô Cảnh không lay chuyển.

Tiểu Bạch liền dứt khoát.

“Ba Ba~” Động tác trên tay Tô Cảnh cứng đờ, nhưng trong lòng lại cảm thấy thoải mái một cách khó hiểu.

Ngô Tà: “.....” Tuy nhiên, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một giọng nói, phá vỡ bầu không khí vi diệu này.

“Tiểu ca ca~ Vừa nãy chúng em uống rượu, chơi cá cược thua rồi...

Có thể cùng uống một ly không...” Một cô gái tóc ngắn kiểu ngự tỷ ở bàn bên cạnh lay lay người, giơ ly rượu lên, líu lưỡi nói với Tô Cảnh.

“Không được!

Được thôi!” Tiểu Bạch cau mày vừa định từ chối, Tô Cảnh đã đồng ý rồi.

Cầm ly rượu đứng dậy cụng một ly với cô gái đó.

“Giúp người là niềm vui mà~ Cạn ly!” “Ô!

Được đấy!!

Chương 412

Thật sự đã uống rồi!" Mấy người bạn của cô gái ở không xa xì xào to nhỏ, sau đó vỗ tay.

Thấy vậy, Tiểu Bạch liền hậm hực phồng má, quay mặt đi.

"Tiểu ca ca~ Có thể thêm wechat không?" Uống xong rượu, cô gái này mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ màng hỏi Tô Cảnh.

Tiểu Bạch tuy không nhìn, nhưng vẫn luôn lắng nghe động tĩnh của hai người.

Nhìn dáng vẻ cô bé, Ngô Tà không nhịn được cười thầm.

Chỉ có thể nói sức hút của Tô ca vẫn không hề giảm sút theo năm tháng.

"Xin lỗi, tôi không dùng wechat!" Tô Cảnh cười cười, từ chối khéo.

Cô gái này bĩu môi, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng không quá mức dây dưa.

Đợi Tô Cảnh ngồi xuống, Tiểu Bạch mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đổ hết nước trong ly đi, rót nửa ly bia.

"Em cũng muốn uống một ly với tiểu ca ca!

Ở đây không có tiểu ca ca, chỉ có lão thúc thúc thôi!

Vậy em uống với lão thúc thúc vậy!

Lão thúc thúc không muốn uống với em, tửu lượng của mình không tự biết à?

Vẫn muốn như lần trước, để tôi cõng em về nhà à?" Tiểu Bạch bĩu môi, hừ hừ hai tiếng, sau đó đặt ly xuống.

“Đây!

Xiên của quý khách!” Lúc này ông chủ lại mang lên hai đĩa xiên, Tô Cảnh lấy một xiên, nhét vào miệng Tiểu Bạch.

“Ăn nhiều vào, nói ít thôi!

Ưm ưm...” Cắn một miếng, Tiểu Bạch quay đầu nhìn cô gái tóc ngắn ở không xa, sau đó thử hỏi Tô Cảnh.

“Tô gia, em hỏi anh một chuyện nha~...

Anh thích cô gái như thế nào?

Khụ khụ!” Tô Cảnh còn chưa nói gì, Ngô Tà đã ho sặc sụa.

Tiểu Bạch lườm Ngô Tà một cái, rồi tiếp tục hỏi.

“Vừa nãy cái cô tóc ngắn đó, anh có thích không?

Không thích!” Tiểu Bạch bĩu môi, tiếp tục hỏi.

“Vậy, vậy cũng phải có một tiêu chuẩn chứ~ Trưởng thành, điềm tĩnh, hay ồn ào?

Không thích tất cả!

A~ Vậy anh rốt cuộc thích loại nào?

Tôi chỉ thích người tôi thích thôi!” Tô Cảnh cụng ly với Ngô Tà, thản nhiên nói.

“Em đừng có hỏi Tô ca mãi, Tiểu Bạch, em thích loại người nào?” Ngô Tà cười hì hì hỏi.

“Em thích... người trưởng thành, điềm tĩnh, hơn nữa còn có thể bảo vệ em!” Tiểu Bạch nhìn Tô Cảnh, che miệng cười nói.

Chỉ thiếu nước viết năm chữ “Em thích Tô Cảnh” lên mặt thôi.

“Người trưởng thành cũng không hợp với em đâu...

Em mới hai mươi tuổi, tìm người lớn tuổi, chắc chắn sẽ có khoảng cách lớn!

Anh đâu phải em, làm sao biết loại người nào hợp với em chứ!

Sao tôi lại không biết, tôi chính là không thích người trẻ tuổi!

Anh là anh, không đại diện cho người khác!" Tiểu Bạch lườm Ngô Tà một cái, sau đó có chút căng thẳng nhìn Tô Cảnh.

"Bây giờ không phải đều nói 'đại thúc phối la lỵ' sao?

Tô gia, anh nói có đúng không?

Cái này thì đúng thật!" Tô Cảnh đồng tình gật đầu.

"Tiểu Bạch, nếu tôi nói với em, người trưởng thành, điềm tĩnh mà em thích lại không chung tình, em còn thích không?

Thì, thì cũng phải tùy người chứ..." Tiểu Bạch nhăn nhăn mũi, tâm trạng đột nhiên có chút sa sút, nhưng cũng không nói cứng.

Vừa nghe vậy, Ngô Tà đã hiểu ra.

"Tô ca, vậy anh thích tóc dài hay tóc ngắn!

Tùy người thôi!

Giống như cô gái vừa nãy, không phải là không thích tóc ngắn, mà là không thích người đó...

Cô gái tóc ngắn, có một người là đủ rồi!" Tô Cảnh nhìn Tiểu Bạch cười nói.

"Hi hi~" Khóe môi bất giác nhếch lên, tâm trạng Tiểu Bạch lập tức tốt hơn không ít.

"Thôi được rồi, lạc đề quá rồi.

Vẫn là nên nghiên cứu xem làm thế nào để tham gia sát hạch đi!" Không dừng lại quá lâu ở chủ đề này, Tô Cảnh trực tiếp nói.

“Đúng vậy!

Tiểu Bạch, ba năm tôi không đợi được, có cách nào khác không?

Không có cách nào hay ho cả, trừ khi anh có thể thuyết phục Đinh chủ quản.” Nhắc đến chuyện chính, Tiểu Bạch nghiêm mặt.

“Đinh chủ quản...” Ngô Tà thở dài, chìm vào suy tư.

“Tôi thì, có một cách!” Ăn gần xong, Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói.

“Cách gì?

Trước tiên, chúng ta biết, Đinh chủ quản đang trăm phương ngàn kế muốn đuổi cậu ra khỏi Thập Nhất Thương.

Có lẽ, chúng ta có thể lợi dụng điểm này!

Sát hạch tầng hai này, cần nhân viên cũ có thâm niên công tác trên ba năm, tôi có thể khẳng định, cuộc sát hạch này, cạnh tranh là ở mức độ thông thạo, nên mới có yêu cầu nghiêm ngặt về tư cách!” Nói đến đây, Tiểu Bạch gật đầu phụ họa.

“Tô gia nói không sai, cuộc sát hạch này, cạnh tranh chính là ở mức độ thông thạo.

Vậy thì đúng rồi!

Đợi về Thập Nhất Thương rồi, tôi sẽ đưa cậu đi tìm Đinh chủ quản, lão già này tuy tâm tư thâm hiểm, nhưng khuyết điểm của hắn chính là quá tự phụ.

Cậu có thể đến nói với hắn, nếu không vượt qua sát hạch, sẽ tự nguyện rút khỏi Thập Nhất Thương!

Lão già này chắc chắn sẽ đồng ý, hơn nữa cũng có thể thông qua lý do này, thuyết phục các quản kho khác tham gia sát hạch!

Bởi vì trong nhận thức của bọn họ, cậu không thể trong một thời gian cực ngắn, hoàn thành công việc một cách thông thạo hơn các nhân viên cũ có thâm niên ba năm được.” Đợi Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà liền hai mắt sáng rỡ, tự tin đầy mình nói.

“Nhưng mà, tôi đây, lại chính là giỏi thách thức những điều không thể!” Tô Cảnh cười gật đầu, sau đó lại tiếp tục nói.

“Sát hạch quản kho tầng hai này, vì đã khó khăn như vậy, nhất định sẽ kiểm tra nghiêm ngặt việc gian lận.

Nhưng trong quy tắc hoàn hảo, cũng có lỗ hổng!

Cậu không phải giỏi thách thức sao, tìm ra lỗ hổng, rồi thách thức quy tắc của Thập Nhất Thương đi!

Chỉ cần Đinh chủ quản chịu nhả ra, đồng ý đơn xin sát hạch của cậu, vậy chúng ta chính là cục diện thắng chắc!

Dù sao, còn có tôi có thể bí mật giúp cậu!

Đợi về rồi, có thể lên kế hoạch thật kỹ lưỡng!” “Tô gia, nếu gian lận mà bị bắt thì chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi Thập Nhất Thương!

Trước khi sát hạch, tất cả mọi người đều cần khám xét người.

Trừ khi có thể nắm chắc không bị giám khảo phát hiện, nếu không thì không nên gian lận.” Tiểu Bạch cau mày nói.

“Nếu không gian lận, không dùng mánh khóe...

Em nghĩ Ngô Tà có thể vượt qua sát hạch không?

Ách...

Không thể...” Tiểu Bạch nhún vai, bất lực nói.

“Được rồi~ Cụ thể Tiểu Tam gia tự cậu nắm bắt, nếu thật sự bị bắt, Thập Nhất Thương sẽ không nể nang một chút nào đâu.

Chương 413

Huống chi, còn có Đinh chủ quản đang ở bên cạnh rình rập.

Yên tâm đi, tôi gian lận bao nhiêu năm nay chưa từng thua bao giờ!" Ngô Tà thề thốt.

"Tiểu Bạch, đợi về rồi em hãy huấn luyện kèm cặp cậu ấy thật tốt nhé!

Rõ!" Tiểu Bạch giơ tay làm ký hiệu OK, gật đầu.

Ăn xong cơm, đang chuẩn bị về Thập Nhất Thương, trước tiên đưa Ngô Tà đi tìm Đinh chủ quản nói chuyện.

Nhưng vừa đi được nửa đường, Bàn Tử liền gọi điện cho Ngô Tà.

"Alo, Bàn Tử!

Thiên Chân, tôi làm sai chuyện rồi!" Vừa bắt đầu Bàn Tử đã nói một câu như vậy, khiến Ngô Tà ngẩn người.

"Tình hình gì vậy?

Tôi đã kéo Phiêu Phiêu vào rồi!

Vốn dĩ tôi muốn trực tiếp đưa tiền cho cô ấy, nhưng cô ấy căn bản không nhận.

Thế nên tôi nghĩ ra một cách, để cô ấy chạy việc bán hàng, rồi chiết khấu cho cô ấy nhiều hơn.

Nhưng tôi không ngờ Phiêu Phiêu lại quyết tâm làm nghề này, còn tìm cả nhà cung cấp hàng khác nữa.

Cậu cũng biết quy tắc trong nghề của chúng ta mà.

Suýt chút nữa thì xảy ra chuyện, may mà tôi đi theo!

Đầu óc cậu tốt hơn tôi, mau giúp tôi nghĩ xem phải làm sao?" Ngô Tà vẻ mặt cạn lời.

"Bàn Tử, cậu đúng là...

Không bị lộ thân phận chứ?

Thì không có!

Cậu nghe tôi này, mau chóng dừng lại, tách Phiêu Phiêu ra khỏi chuyện này!

Tình hình bây giờ, bao nhiêu người đang dòm ngó chúng ta, cậu muốn Phiêu Phiêu chết sao?

Được được!

Tôi sẽ nhanh chóng, trực tiếp ngừng hợp tác với cô ấy!

Vậy nếu Phiêu Phiêu vẫn tìm người khác thì sao?" Bàn Tử bối rối hỏi.

"Cậu mau chóng bán hết hàng đi, nghĩ cách khiến Phiêu Phiêu chấp nhận tiền!

Nói rõ cho cô ấy biết lợi hại trong đó!

Tuyệt đối không thể để cô ấy dính líu đến ngành này nữa!

Hơn nữa bên Tô ca đây, cũng đã tìm bác sĩ uy tín để nghiên cứu bệnh án cho Phiêu Phiêu rồi!

Bàn Tử, cậu không cần quá lo lắng!" Ngô Tà vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Được!

Lúc quan trọng vẫn là anh em đáng tin cậy!

Tôi sẽ nghiên cứu trước, có vấn đề gì sẽ nói với cậu sau!" Bàn Tử nói xong, liền vội vàng cúp điện thoại.

“Cái thằng Béo này!” Mắng một câu, Ngô Tà thở dài.

“Yên tâm, vấn đề không lớn đâu!

Chỉ xem Bàn Tử sắp xếp thế nào thôi!” Tô Cảnh an ủi một câu, rồi lại tiếp tục nói.

“Đi thôi, về Thập Nhất Thương trước đã, giải quyết chuyện sát hạch của cậu xong rồi nói tiếp!” “Ngô Tà, quy tắc là quy tắc!

Thập Nhất Thương không phải là khu chợ của Ngô gia các cậu.” Đinh chủ quản nhìn Ngô Tà sâu sắc.

“Quy tắc là chết, nhưng con người là sống!

Cậu nghĩ mà xem, sau khi tôi xuống tầng hai, chẳng còn ai ở tầng một gây phiền phức cho cậu nữa.

Chuyện này tốt cho cả cậu và tôi!” Đinh chủ quản cười nhạt, gật đầu với Ngô Tà.

“Tôi biết cậu muốn xuống tầng hai là để tiếp tục giải đáp những bí ẩn chưa được sáng tỏ của mình.

Dù cậu muốn làm gì, chỉ cần không phá vỡ quy tắc, thì có liên quan gì đến tôi đâu?

Nhưng nếu tôi cấp cho cậu tư cách thi cử, thì người phá vỡ quy tắc lại là tôi, vậy thì tôi có lợi gì?

Hơn nữa!

Thật ra, tôi cũng khá thích cậu, tôi không sợ cậu gây phiền phức cho tôi!” Đinh chủ quản chống tay lên bàn, nhìn Ngô Tà cười nói.

“Vậy thế này, tôi có một cách!

Đinh chủ quản, nếu Ngô Tà thi trượt, sẽ rời khỏi Thập Nhất Thương, ông thấy sao?” “Ngô Tà, cậu đồng ý không?” Đinh chủ quản

nghe Tô Cảnh nói vậy, hơi ngạc nhiên hỏi Ngô Tà.

“Đương nhiên tôi đồng ý, dù sao thì tôi vẫn rất tự tin vào năng lực của mình.” “Vậy được!” Thấy Ngô Tà gật đầu, Đinh chủ quản đập bàn.

“Tôi có thể cấp cho cậu tư cách thi, nhưng nếu thi trượt, cậu phải rời khỏi Thập Nhất Thương!

Tôi sẽ dùng lý do này để thuyết phục các nhân viên khảo hạch khác, so với việc không cho cậu thi, có lẽ họ sẽ càng muốn cậu rời khỏi Thập Nhất Thương hơn.” “À… nhân duyên của tôi tệ đến mức ông nói vậy sao?” Ngô Tà cười bất đắc dĩ.

“Tôi chỉ là nói sự thật thôi.” Đinh chủ quản vuốt lại kính mắt, cất tiếng nói.

“Được rồi!” “Vậy chúng ta cứ thế mà quyết định nhé!

Kỳ thi tầng hai, tôi nhất định sẽ vượt qua!” “Đi thôi!” Thấy Ngô Tà đầy tự tin, Đinh chủ quản chỉ cười mà không nói gì.

Hai giờ sau.

Nhà ăn Thập Nhất Thương.

Đinh chủ quản ung dung gắp thức ăn, trên bảng thông báo không xa đã dán danh sách nhân viên tham gia kỳ thi tầng hai.

Sự xuất hiện của Ngô Tà rõ ràng đã gây ra một sự xáo động lớn.

Lý Giai Nhạc tức giận chạy đến trước mặt Đinh chủ quản.

“Ngô Tà mới đến chưa đầy một tháng, hắn dựa vào đâu mà được tham gia kỳ thi tầng hai?” “Chuyện này cậu có quyền hỏi sao?” Đinh chủ quản ngẩng mắt nhìn Lý Giai Nhạc, lạnh nhạt nói.

“Nhưng chuyện này phá vỡ quy tắc mà!

Ông cũng phải giải thích cho mọi người chứ?" Lý Giai Nhạc kích động nói.

"Hắn sẽ không thi đậu đâu, thi không đậu thì phải rời khỏi Thập Nhất Thương!

Rời đi rồi, đương nhiên không còn nói là phá vỡ quy tắc nữa." "Nếu cậu sợ thua thì sớm rút lui đi, chạy đến đây mà la hét ầm ĩ, thật là mất mặt!" "Tôi sẽ sợ thua ư?" "Cậu cứ chờ xem, lần này tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết!" Lý Giai Nhạc vung nắm đấm, quả quyết nói.

Sau khi Lý Giai Nhạc rời đi, một Thương quản cấp 7 bưng khay cơm ngồi đối diện Đinh chủ quản.

Người này vừa ngồi xuống liền hỏi thẳng.

"Đinh chủ quản, ý ông là cố tình để Ngô Tà tham gia kỳ thi tầng hai sao?" "Lão Ngư, ông phải biết, muốn dùng Ngũ Chỉ Sơn đè chết một người, trước tiên phải lừa hắn vào lòng bàn tay mình đã." Người đàn ông trung niên được gọi là Lão Ngư nhíu mày, có chút không yên tâm nói.

"Tôi chỉ lo, nhỡ đâu hắn thi đậu thật thì sao?

Chuyện Ngô Tà đang điều tra, nếu có manh mối, sẽ rất bất lợi cho chúng ta!

Hắn đã bắt đầu điều tra Lục Thần rồi!

Nếu theo diễn biến bình thường, thật sự có khả năng là hắn sẽ tìm một người tin cậy, dạy hắn cách thi!

Rồi hắn sẽ phát hiện, muốn vượt qua kỳ thi là hoàn toàn không thể!

Nhưng loại người này giỏi ở chỗ là họ sẽ tìm kiếm khả năng trong

sự bất khả thi, phá vỡ giới hạn.

Đến cuối cùng, hắn sẽ nhận ra, dù mình là thiên tài, luyện tập hai mươi bốn giờ một ngày, vẫn không thể vượt qua, vì kỳ thi tầng hai không thể dùng tiểu xảo!

Hắn có qua được kỳ thi hay không, tôi không lo lắng.

Điều quan trọng là, sau kỳ thi này, tôi không muốn thấy người này ở Thập Nhất Thương nữa!

Tôi đã châm thêm lửa cho Lý Giai Nhạc rồi, ông hãy thêm một mồi nữa, tôi tin kỳ thi lần này sẽ vô cùng đặc sắc!" "Đinh chủ quản!

Hay!" Phòng làm việc của Tiểu Bạch.

Ngô Tà và Tô Cảnh vừa bước vào, Tiểu Bạch đã ngạc nhiên nói.

"Được đấy!

Chương 414

Tiểu Tam Gia, không ngờ anh nhanh thế mà đã lấy được tư cách dự thi rồi!" "Trong dự liệu thôi!" Ngô Tà không để ý xua tay, ngồi xuống sofa, rồi hơi ngạc nhiên hỏi Tô Cảnh.

"Tô ca, anh nói cái lão già đó, đồng ý sảng khoái như vậy, có phải là không có ý đồ tốt đẹp gì không?" "Ông ta chỉ là tự tin vào kỳ thi tầng hai thôi." Nhận lấy chén trà Tiểu Bạch đưa tới, Tô Cảnh nhấp một ngụm, thản nhiên nói.

Ngô Tà trầm ngâm một lát rồi cất tiếng hỏi.

"Tiểu Bạch, em không phải đã từng tham gia kỳ thi tầng hai sao? 'Thiêu tiêm' là có ý gì?" "Tập thị thủ hóa nghĩa là tìm hàng, tìm ra món hàng được đánh mã số quy định trong kho.

Ai tìm được nhiều kiện hàng nhất trong thời gian quy định thì sẽ thắng!" "Thành thật mà nói, khả năng thắng của tôi là bao nhiêu?" "Rất thấp!

Thế này đi, tài liệu thi cử tôi đã tổng hợp xong rồi, lát nữa tôi sẽ đưa anh đến kho xem, anh sẽ biết tình hình thế nào." "Được!" Sau khi thu xếp và chuẩn bị, Tiểu Bạch dẫn hai người đến khu kho hàng.

Nhìn thấy nhân viên quản lý kho đang đứng gác cửa, Tiểu Bạch ra hiệu cho hai người rồi cầm một phong thư đi tới.

"Làm gì đấy?" "Làm ơn thông cảm một chút!" Mở phong thư ra cho người quản lý kho xem, bên trong rõ ràng là một xấp tiền giấy một trăm tệ.

"Không được!" Người quản lý kho vừa dứt lời từ chối, đã thấy Tiểu Bạch lấy ra một huy chương LV14 của Thập Nhất Thương từ

trong túi.

“Làm ơn thông cảm một chút.” Thấy vậy, người quản lý kho vội vàng đứng dậy, cung kính gật đầu.

“Được rồi!” Nói rồi, anh ta lấy chìa khóa mở cửa kho.

Sau khi dẫn hai người vào, Tiểu Bạch mới bắt đầu giải thích.

“Mấy ngày trước kỳ thi mỗi năm đều là lúc các Chưởng đăng kiếm thêm tiền bên ngoài.” “Nhưng họ cũng đã mạo hiểm rất lớn mới cho chúng ta vào, một khi bị phát hiện sẽ bị đuổi việc ngay lập tức.” “Không phải là Manh bào sao?

Sao vẫn còn bật đèn?” Nhìn khu kho hàng sáng đèn, Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

“Đeo cái này vào!” Tiểu Bạch lấy ra một cặp kính râm, đưa cho Ngô Tà.

Sau khi đeo vào, cả khu kho hàng lập tức tối sầm lại.

Chỉ có thể nhìn thấy các ký hiệu huỳnh quang trên hàng hóa và bản đồ sao trên trần nhà.

“Chà!” Ngô Tà tháo kính ra, cảm thán một tiếng.

“Tối như vậy thì làm sao tìm hàng đây?

Lẽ nào dựa vào ký hiệu huỳnh quang trên hàng hóa?” “Tiểu Tam Gia, anh hiểu biết bao nhiêu về khu kho hàng tầng một?” “Tôi từng đọc trong sách hướng dẫn nhân viên mới, kho hàng tầng một có lượng tồn kho hàng chục vạn, được chia thành hai mươi tám khu kho theo hai mươi tám chòm sao.

Mỗi lần đều phải có Đinh chủ quản phát danh sách xuất nhập kho, sau đó Manh bào sẽ dựa vào danh sách này để đánh mã và lấy hàng.” “Vậy anh hiểu biết bao nhiêu về hệ thống mã hóa?” Tiểu Bạch lại tiếp

tục hỏi.

"Được rồi Tiểu Bạch, đừng úp mở nữa!" "Nói nhanh đi, đừng làm mất thời gian!" Tô Cảnh đứng bên cạnh nói một câu.

"À…" Tiểu Bạch lè lưỡi đáp một tiếng, sau đó trực tiếp giải thích.

"Hệ thống mã hóa, nói đơn giản là lấy một Khải Minh Tinh làm điểm gốc, xây dựng một hệ tọa độ ba chiều." "Nhìn kìa, ngôi sao sáng nhất đó chính là Khải Minh Tinh!" Chỉ vào điểm sáng liên tục nhấp nháy trên trần, Tiểu Bạch tiếp tục nói.

"Dù tìm món hàng nào, cũng đều phải đứng dưới Khải Minh Tinh, lấy nó làm điểm gốc để tìm." "Mỗi món hàng đều có ba con số, biểu thị vị trí tồn kho của nó." "Ví dụ, nếu anh muốn tìm một món hàng ở vị trí mười-mười-mười, thì anh phải đếm mười điểm sáng về phía Bắc, rồi lại mười điểm sáng về phía Đông." "Cuối cùng, từ dưới lên trên đếm thêm mười điểm sáng nữa!" "Thế là có thể tìm thấy vị trí tồn kho rồi!" Ngô Tà gật đầu, nhíu mày nói.

"Cái logic tồn kho này thì tôi hiểu rồi, nhưng kho của các em lớn như vậy, tôi lại không quen thuộc môi trường ở đây." "Khi Manh bào chắc chắn sẽ bị lạc phương hướng, tốc độ mã hóa chắc chắn sẽ rất chậm!" "Đó là vì anh còn chưa biết bí quyết trong đó!" Tiểu Bạch kiêu ngạo hất cằm nói.

"Bí quyết?" "Đi theo em!" Dẫn hai người đi lên tầng trên của kho, sau đó đến trước một cái giá sắt khổng lồ.

"Anh nhìn kìa, đây chính là thiết bị phát sóng của Khải Minh Tinh!" "Bí quyết mà em nói, nằm ở bầu trời sao trên đỉnh đầu này." "Trong vũ trụ, các dải ngân hà được tạo thành từ các ngôi sao cố định, tương đối không thay đổi!" "Các anh nhìn xem, đây là dải ngân hà trong khu kho hàng tầng một!" "Hình dạng lông vũ!" Ngô Tà có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy!

Những kiện hàng này từ khi kho được xây dựng đến nay chưa từng thay đổi, vì vậy được gọi là dải ngân hà trong khu kho hàng.

Các Thương quản lão luyện quen thuộc có thể thông qua dải ngân hà này, nhanh chóng xác định vị trí của mình và hàng hóa.

Họ có thể xác định khoảng cách giữa Khải Minh Tinh và từng điểm sáng của dải ngân hà, như vậy, khi Manh bào sẽ không cần phải đếm từng cái một nữa.

Chỉ cần xác định vị trí của mình và điểm sáng gần nhất của kiện hàng trong dải ngân hà, là có thể nhanh chóng khóa vị trí kiện hàng.

Từ đó rút ngắn đáng kể thời gian tìm kiếm hàng hóa!” “Tôi hiểu rồi!” Lời Tiểu Bạch nói không khó hiểu.

Nhưng tuy nói thì dễ, làm thì lại cực kỳ khó khăn.

“Thảo nào những người Manh bào đó cứ nhìn chằm chằm lên trần nhà, nói cách khác, dải ngân hà chính là một gợi ý vị trí.

Chỉ cần nhớ được tọa độ vị trí của dải ngân hà, là có thể nhanh chóng tìm thấy vị trí hàng hóa!” “Đúng vậy!

Đối với nhân viên càng quen thuộc với môi trường này, tốc độ mã hóa càng nhanh!

Có những người lợi hại, chỉ cần nhìn thoáng qua Khải Minh Tinh là có thể tìm thấy vị trí hàng hóa, đây cũng là lý do tại sao, chỉ có những nhân viên làm việc trên ba năm mới được tham gia kỳ thi!” “Còn một tuần nữa là thi, tôi nghĩ mình chắc là học được!” Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh cất tiếng.

“Học được không khó, nhưng kỳ thi lần này cạnh tranh về tốc độ mã hóa.

Muốn vượt qua kỳ thi, nhất định phải nhanh hơn tất cả mọi người!

Nhưng anh chỉ có một tuần, không thể đạt đến trình độ đó được.

Vậy nên, vẫn phải nghĩ cách khác!" "Tô ca, anh lẽ nào đã nghĩ ra cách rồi sao?" Tô Cảnh gật đầu, đang định nói thì điện thoại đột nhiên reo lên.

"Đi thôi, về rồi nói với anh, tôi nghe điện thoại đã." Tô Cảnh vừa nói, vừa nghe điện thoại, rồi đi về phía cửa.

"A Thấu!

Hồ sơ bệnh án cậu gửi qua tôi đã xem rồi.

Quả thực rất khó chữa, bệnh này là một loại bệnh về máu hiếm gặp.

Nhưng những ca bệnh tương tự từng xuất hiện trước đây không ít, trùng hợp là tôi từng nghiên cứu qua." "Vậy là có khả năng chữa khỏi sao?" "Tám phần!

Tiền đề là có tủy xương phù hợp!" Tô Cảnh nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi cất tiếng nói.

"Tủy xương tôi sẽ sắp xếp người đi tìm, cậu cứ chuẩn bị trước đi, đợi tôi tìm được, sẽ lập tức sắp xếp phẫu thuật!" "Được!

Đừng quên nhé, nói rồi là mời tôi ăn cơm đó!" "Yên tâm, không quên đâu!" Cúp điện thoại, trên điện thoại lại hiện lên một tin nhắn.

"Tô gia, nhiệm vụ hoàn thành!

Người đang ở Đế Đô, vừa xuống máy bay!" Chính là La Tước được Tô Cảnh phái đi giải quyết kẻ theo đuổi Tiểu Bạch.

Bây giờ xem ra, hắn ta có lẽ nên có một chuyến du lịch Thái Lan rồi.

“Ngô Tà, cậu nói cho Bàn Tử biết, bệnh của Tiểu Mai người của tôi có thể chữa được.

Chỉ là cần có tủy xương phù hợp.

Tôi sẽ sắp xếp người đi tìm, cậu cứ bảo hắn đừng lo lắng.” “Vẫn là Tô ca trượng nghĩa!

Tôi thay Bàn Tử cảm ơn anh!” Ngô Tà lộ vẻ mừng rỡ, cảm ơn một tiếng.

Sau đó gửi tin nhắn cho Bàn Tử.

Tô Cảnh thấy vậy, chuyển mắt nhìn Tiểu Bạch.

“Tôi có một tin tốt, em có muốn nghe không?” “Muốn ~” Thấy cô bé này gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, Tô Cảnh cũng không vòng vo.

“Kẻ theo đuổi của em đã bị giải quyết rồi!” “Thật hả?” Thấy Tô Cảnh gật đầu, Tiểu Bạch mắt đầy phấn khích lao tới hôn một cái lên mặt Tô Cảnh.

“Thế là tốt rồi, cái tên đó chắc chắn sẽ không còn đeo bám em nữa!” “Cảm ơn ~” “Được rồi, giữ kín chuyện này, đừng nói ra ngoài, người của tôi làm rất kín đáo, nhà họ Trần ở Ngô Châu chắc chắn phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi!” “Em hiểu!” Trong lúc nói chuyện, ba người đã rời khỏi kho hàng.

Tiểu Bạch quay về trước để sắp xếp tài liệu chuẩn bị dạy Ngô Tà học.

Còn Tô Cảnh và Ngô Tà thì mỗi người về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau.

Sau khi ăn sáng.

Tại phòng làm việc của Tiểu Bạch.

Chỉ vào tấm bản đồ dải ngân hà với các tọa độ điểm sáng dán trên bảng trưng bày, Tiểu Bạch nghiêm túc nói.

"Bước đầu tiên để dự thi, anh phải ghi nhớ tất cả các điểm trên dải ngân hà, vị trí toàn bộ khu vực này, tuyệt đối không được nhầm lẫn, phải đảm bảo có thể tìm thấy một cách thuận lợi." "Chỗ này, chỗ này, chỗ này… đều phải nhớ rõ!" "Ghi nhớ những thứ này, đối với Ngô Tà không khó!

Hiện tại việc chúng ta cần làm là nghĩ cách làm thế nào để gian lận trong các quy tắc đã định để giành chiến thắng.

Một tuần thì anh không thể luyện tập mã hóa thành thạo hơn các nhân viên cũ làm việc trên ba năm được.

Tôi có một ý tưởng, anh có muốn nghe không?" Ngô Tà nghe vậy, vội vàng gật đầu.

"Tô ca, anh đừng úp mở nữa!" "Khi thi, có thể nghĩ cách che Khải Minh Tinh lại!" "Tô gia, anh không đùa chứ?" "Dù có tài che được Khải Minh Tinh, có thể khiến các Thương quản khác loạn trận, không tìm thấy hàng hóa.

Nhưng Ngô Tà chẳng phải cũng không tìm được sao?" Tiểu Bạch nhíu mày, ngạc nhiên nói.

"Tô ca, tôi nghĩ tôi hiểu ý anh rồi!

Anh muốn tôi dùng một ngôi sao khác làm điểm gốc phải không?" "Chính xác!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Tiểu Bạch tuy có chút ngạc nhiên với ý tưởng độc đáo này, nhưng vẫn có chút không hoàn toàn đồng tình.

"Dù vậy, cũng chẳng đơn giản hơn trước là bao!

Chương 415

Nếu đổi một ngôi sao khác làm điểm gốc, vậy thì tất cả các tham số đều cần phải tính nhẩm lại, Ngô Tà có năng lực đó sao?" "Đừng coi thường người khác chứ, Tiểu Bạch!" "Tô ca nói không sai, có lẽ, chỉ có cách này tôi mới có cơ hội thắng, bây giờ thời gian ngắn như vậy, sự thành thạo chưa chắc đã luyện được, nhưng tính nhẩm vẫn còn cơ hội!" Ngô Tà nắm chặt tay, đập bàn quyết định.

"Cứ làm như vậy!" Thời gian tiếp theo, Ngô Tà bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi.

Mỗi ngày đều đến kho luyện tập mã hóa.

Đồng thời tận dụng mọi lúc để ghi nhớ tọa độ các điểm sao trên dải ngân hà.

Và theo lời Tô Cảnh, đã đổi một ngôi sao khác làm Khải Minh Tinh thay thế điểm gốc.

Lợi dụng tính nhẩm để chuyển đổi tọa độ, tiến hành luyện tập.

Ba ngày sau.

Nhà ăn.

Ba người đang ngồi ăn cơm cùng nhau.

Vừa ăn, Tiểu Bạch vừa kiểm tra tình hình nắm vững kiến thức của Ngô Tà.

"Trương Nguyệt Lộc." "Một bảy hai bảy hai tám ba hai sáu bốn không bảy." "Tỉnh Mộc Ngạn." "Ba tám không ba không không không ba không…" "Đúng rồi!" "Xem ra Tiểu Tam Gia anh nắm vững không tệ đấy nhỉ!" Sau đó kiểm tra ngẫu nhiên vài cái, Ngô Tà đều trả lời lưu loát.

Tiểu Bạch không nhịn được khen ngợi.

“Bình thường thôi, thao tác cơ bản!” Ngô Tà giả vờ khiêm tốn nói một câu.

“Với tiến độ này, đến lúc anh thi, chắc cũng sẽ thành thạo gần hết rồi!” “Tuy nhiên, Ngô Tà anh cũng biết đừng lơ là đấy!” Tô Cảnh ngồi bên cạnh thản nhiên nói.

“Khi thi, anh không những phải tranh thủ thời gian mã hóa đủ hàng hóa để giành chiến thắng, mà còn phải đề phòng người khác giở trò!” “Anh nhìn kia kìa!” Không chút dấu vết, Tô Cảnh ra hiệu về phía Lý Giai Nhạc đang chăm chú nhìn Ngô Tà ở không xa.

Tô Cảnh tiếp tục nói.

“Cái tên Lý Giai Nhạc đó, bây giờ hắn ta hận anh thấu xương đấy!

Đương nhiên, hắn ta chỉ là con cờ thôi, Đinh chủ quản đã châm thêm lửa cho hắn rồi, khi thi, rất có khả năng hắn sẽ ra tay với anh!” “Yên tâm Tô ca, tôi sẽ cẩn thận!” “Không cho hắn cơ hội!” Ngô Tà gật đầu, tự tin nói.

Nhưng lúc này, một bóng người bưng khay cơm đột nhiên ngồi xuống trước mặt Lý Giai Nhạc.

Chính là Lão Ngư, kẻ cấu kết với Đinh chủ quản.

“Đừng nhìn nữa!” “Chuyện của hắn, cậu định làm thế nào?” “Hiện tại ở Thập Nhất Thương, mọi người đều đang bất bình thay cho cậu đấy, Lý Giai Nhạc, cậu đã mất bao lâu mới leo lên được vị trí hôm nay!

Hắn chỉ là một thằng nhóc mới đến, hắn dựa vào đâu chứ?” “Lần thăng cấp tiếp theo, có thể sẽ là vị trí của cậu đấy!

Chỉ tiêu vốn dĩ không nhiều, cậu tự mình suy nghĩ cho kỹ đi!” “Khi

thi, tôi sẽ không để hắn ta yên đâu!" Lý Giai Nhạc hận hận nói.

"Thằng nhóc Ngô Tà này, rất ti tiện, làm việc quang minh chính đại, không thể ngăn cản hắn thay thế cậu!

Vật cạnh thiên trạch, không phải hắn chết, thì là cậu vong!

Đinh chủ quản và hắn có một thỏa thuận, nếu hắn thua cuộc thi này, sẽ cút khỏi Thập Nhất Thương!

Khi thi, sẽ diễn ra trong môi trường hoàn toàn tối đen, rất khó phân biệt vị trí một người, tôi đã tìm một người giúp cậu!" Lão Ngư ra hiệu về phía sau Lý Giai Nhạc, đợi hắn quay đầu lại thì thấy Chưởng đăng ở tầng một, Giả Khái Tử.

"Hắn là người có thính lực tốt nhất ở Thập Nhất Thương!" "Chắc chắn sẽ giúp cậu thành công!" Lão Ngư khuyên nhủ từng bước, cuối cùng cũng khiến Lý Giai Nhạc hạ quyết tâm.

"Được!" Âm mưu của Lão Ngư và Lý Giai Nhạc, Tô Cảnh đương nhiên nghe rõ.

Chỉ là, anh không quá để tâm.

Chỉ là mấy tên hề nhảy nhót thôi, không thể tạo ra uy hiếp lớn.

Với năng lực của Ngô Tà, hoàn toàn có thể khiến bọn chúng xoay như chong chóng.

Quan trọng là Lý Giai Nhạc cũng không dám giết người.

Ăn cơm xong, Tiểu Bạch và Tô Cảnh lại đi cùng Ngô Tà đến kho để luyện tập.

"Anh phải thử dùng vị trí của những dải lông vũ này để tìm hàng hóa, và thời gian càng ngắn càng tốt!

Một Manh bào bình thường, vận chuyển hoặc tìm một kiện hàng mất khoảng mười lăm phút, nếu anh muốn giành chiến thắng trong kỳ

thi, tệ nhất cũng phải kiểm soát thời gian trong vòng bảy phút.” Trước khi bắt đầu luyện tập, Tiểu Bạch dặn dò một câu.

Sau đó giao phần thời gian còn lại cho Ngô Tà.

Còn Tô Cảnh thì dẫn cô rời khỏi kho hàng trước.

Chạy được một tiếng đồng hồ, Ngô Tà mệt mỏi nằm vật ra đất.

“Không sao chứ, Ngô Tà!” Đinh chủ quản không biết từ lúc nào đã xuất hiện, đi đến trước mặt Ngô Tà.

“Không sao, chỉ là mắt cứ nhìn chằm chằm vào các điểm sáng, hơi chóng mặt thôi!” Đối với sự xuất hiện của ông ta, Ngô Tà không mấy ngạc nhiên.

Nếu không xuất hiện thì mới là lạ.

“Quen rồi sẽ ổn thôi!” “Đừng nằm dưới đất nữa, về phòng nghỉ ngơi đi!” Đinh chủ quản giả vờ quan tâm cười nói.

“Không được, không nhúc nhích nổi!” “Thế nào, luyện tập không tồi chứ?” “Không được, thực sự không được, tôi cảm giác tôi thi không đậu nổi rồi!” Thấy Ngô Tà nói vậy, Đinh chủ quản cười toe toét.

“Một tân binh mà luyện được như thế này, đã rất khá rồi!” “Tiếp tục cố gắng, lỡ đâu thi đậu thì sao?” “Thế thì không cần gặp tôi nữa rồi!” “Tôi đi đây, cậu cứ từ từ luyện tập!” Thấy Đinh chủ quản chống tay sau lưng, thong dong rời đi.

Ngô Tà mới ngồi dậy.

Lúc này, Tô Cảnh và Tiểu Bạch đang đến tìm Ngô Tà cũng từ phía sau giá hàng không xa bước ra.

“Lão hồ ly này!” “Thấy trình độ của anh bây giờ, lão hồ ly này xem ra tâm trạng không tồi chút nào!” Đứng sau Ngô Tà, Tô Cảnh

chửi thầm.

“Đó là vì ông ta biết, với trình độ hiện tại của tôi, căn bản không thể vượt qua kỳ thi!” Ngô Tà thản nhiên nói.

“Ông ta có thể đến, cũng nằm trong dự liệu thôi!” “Cứ yên tâm, làm theo kế hoạch, lão già này cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp!” “Được!” Ngô Tà nghe Tô Cảnh nói vậy, mạnh mẽ gật đầu.

“Tôi luyện thêm chút nữa!” Nửa tiếng sau, trên đỉnh một giá hàng, Tô Cảnh và Tiểu Bạch ngồi cạnh nhau.

Đối diện là Ngô Tà đang mồ hôi nhễ nhại vì mệt mỏi.

“Đây, uống nước đi!” Tô Cảnh đưa cho Ngô Tà một chai nước, thản nhiên nói.

Ngô Tà nhận lấy uống một ngụm, rồi nhìn chằm chằm vào chai nước mà ngẩn người.

“Sao vậy?

Nhìn chai nước mà ngẩn ngơ gì thế?” Tiểu Bạch khó hiểu hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ đến một người bạn của tôi, chỉ cần có hắn ở đó, dù làm bất cứ chuyện gì, dường như cũng không còn khó khăn như vậy nữa…” “Sao, nhớ Tiểu Ca rồi à?” Vừa thấy Ngô Tà như vậy, Tô Cảnh liền biết anh ta đang nghĩ gì.

“Ừ!” Gật đầu, Ngô Tà thở dài.

“Tuy Tiểu Ca không ở bên cạnh, nhưng may mà còn có Tô ca anh giúp đỡ, nếu không ở Thập Nhất Thương này, tôi thật sự khó đi từng bước!

Tôi không hiểu, tại sao tôi đã nhớ hết tất cả các tọa độ, nhưng vừa vào kho hàng là vẫn bị mất phương hướng, căn bản không thể hoàn thành trong vòng bảy phút!” “Đã có thể rồi!” “Đừng nản chí, mọi

chuyện cứ theo kế hoạch mà làm, bây giờ anh cần làm là luyện tập tính nhẩm, cố gắng chuyển đổi tọa độ các ngôi sao lấy Khải Minh Tinh làm điểm gốc, thành tọa độ lấy ngôi sao anh chọn làm điểm gốc một cách chính xác nhất.

Đến lúc thi, tôi sẽ ra tay giúp anh che Khải Minh Tinh lại!

Nếu làm vậy mà vẫn không thể thắng được, thì chỉ có thể nói anh là đồ bỏ đi!" "Tô ca, anh nói em hiểu, nhưng em lo là Đinh chủ quản sẽ lấy đó làm cớ để tổ chức thi lại." Ngô Tà nhíu mày nói.

"Chuyện đó anh không cần lo, việc anh cần làm là yên tâm thi, đồng thời đề phòng người khác gây bất lợi cho anh!

Tôi có thể khẳng định, kẻ chủ mưu đã khiến Lục Thần phong điên, nhất định sẽ sắp xếp người đến giết anh!

Vừa hay cho chúng ta tìm được lý do, chuyện của Khải Minh Tinh cứ để ông ta gánh, anh đạt được thành tích bằng chính bản lĩnh của mình, Đinh chủ quản dựa vào đâu mà không cho anh qua?" "Tô gia, tại sao anh lại khẳng định như vậy, sẽ có người đến giết tôi?" Ngô Tà khó hiểu hỏi.

"Tôi đã hỏi Tiểu Bạch, tuy rằng tầng một và tầng hai không thông tin với nhau, nhưng việc các Thương quản tầng một xuống tầng hai dự thi, họ vẫn biết.

Mỗi khi có người ở tầng hai nghỉ việc, tầng một sẽ sắp xếp thi cử.

Hơn nữa, danh sách dự thi sẽ được truyền xuống tầng hai để công bố, các Thương quản sẽ đặt cược xem ai sẽ thắng, đây cũng là một truyền thống rồi.

Kẻ ẩn mình đằng sau chắc chắn đang ở tầng hai!

Hắn ta nếu thấy tên anh xuất hiện trong danh sách dự thi, anh nói xem hắn có sắp xếp người đến sát hại anh không?" Nghe Tô Cảnh

giải thích, Ngô Tà không nhịn được giơ ngón cái lên.

“Tuyệt vời!

Tô ca, vẫn phải là anh!” “Bình thường thôi!” Tô Cảnh vươn vai lười biếng, nằm xuống vừa nhìn dải ngân hà trên trần vừa tiếp tục nói.

“Trận đấu này, chúng ta sẽ không thua!

Ngô Tà, anh chỉ cần làm theo kế hoạch đã định, chắc chắn sẽ thắng!” “Được!” Theo đúng kế hoạch đã định, việc luyện tập tiếp tục trong ba ngày.

Cuối cùng, kỳ thi cũng đến.

“Vào ngày 8 tháng 8 năm 2019 dương lịch.

Năm Kỷ Hợi, tiết hạ chí, đào đỏ như lửa, liễu xanh như khói!

Hôm nay Thập Nhất Thương gió thuận mưa hòa, vạn sự hanh thông, cảm niệm tổ tiên phù hộ!

Tưởng nhớ đức tổ, muôn đời không quên!

Chương 416

Đại lễ cáo thành, kính mong thụ hưởng!" Bên ngoài kho hàng, Đinh chủ quản đọc một tràng cáo từ trước tượng tổ tiên, sau đó thắp ba nén hương.

Trông có vẻ khá nghi thức.

Nói trắng ra, những thương hiệu có thể truyền thừa hàng trăm năm, cơ bản đều có một bộ nền tảng văn hóa độc đáo của riêng mình.

Thắp hương xong, Đinh chủ quản mới quay người nhìn về phía các Thương quản của Thập Nhất Thương đang đứng thành vòng tròn.

"Các vị!" "Hoan nghênh đến tham gia kỳ thi kho hàng tầng hai của Thập Nhất Thương!" Vừa nói, ông ta đi ngang qua Ngô Tà, giơ tay vỗ vỗ vai anh, mỉm cười đầy ẩn ý rồi tiếp tục nói.

"Nội dung kỳ thi lần này như sau!

Mỗi người các vị, trong cẩm nang trên tay có một trăm mã số hàng hóa!

Mỗi cẩm nang đều khác nhau!

Quy tắc cuộc thi là, mang kiện hàng thứ nhất đến vị trí của kiện hàng thứ hai để trao đổi, rồi mang kiện hàng thứ hai đến vị trí của kiện hàng thứ ba để trao đổi, cứ thế tiếp tục!

Thời gian cuộc thi là, trước khi nén hương này cháy hết, theo quy tắc, ba người dẫn đầu tìm được nhiều hàng nhất sẽ trở thành nhân viên kho hàng tầng hai!

Kỳ thi lần này có bốn quy tắc!

Thứ nhất, không được lấy nhầm hàng, nếu không sẽ bị hủy tư

cách!

Thứ hai, hàng hóa không được rơi xuống đất, nếu không sẽ bị hủy tư cách!

Thứ ba, không được cưỡng đoạt hàng hóa trong tay người khác, nếu không sẽ bị hủy tư cách!

Thứ tư, không được mang theo bất kỳ dụng cụ hỗ trợ nào vào khu vực thi, nếu không sẽ bị hủy tư cách!!

Vi phạm bất kỳ quy tắc nào trong số trên, Chưởng đăng sẽ đưa người đó ra khỏi khu vực thi!

Đây là toàn bộ quy tắc của kỳ thi này!

À, kính mắt các vị đang đeo sẽ bị khóa lại, không được tự ý tháo ra, một khi tháo ra, chuông báo động sẽ vang lên, các vị sẽ lập tức bị hủy tư cách thi!" "Đeo kính!" Đinh chủ quản vừa dứt lời, thấy mọi người đã đeo kính xong, mới lớn tiếng hô.

"Thập Nhất Thương, kỳ thi thăng cấp kho hàng tầng hai, chính thức bắt đầu!" Theo tiếng Chưởng đăng nâng cửa sắt kho hàng lên, giám khảo Chưởng đăng thổi còi, tất cả nhân viên dự thi ùa vào như cá chạch.

Đứng ở tầng trên kho hàng, nhìn xuống các Thương quản đang chạy qua lại tìm hàng bên dưới.

Đinh chủ quản nhếch môi nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Ồ, Đinh chủ quản, có chuyện gì mà cười vui vậy, nói ra cho tôi vui lây với nào." "Tô Cảnh?

Cậu tại sao lại ở đây?" Thấy Tô Cảnh và Tiểu Bạch không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh mình, Đinh chủ quản giật mình.

"Sao vậy?

Với cấp bậc của tôi, chẳng lẽ không thể đến tham quan một chút sao?

Tôi lại không can thiệp vào chuyện thi cử…" "Đương nhiên có thể, Tô gia ngài cứ tự nhiên!

Tuy nhiên, tuyệt đối đừng ảnh hưởng đến kỳ thi của các Thương quản…" Đinh chủ quản tuy biết Tô Cảnh đến, rất có khả năng là để giúp Ngô Tà.

Nhưng dù sao cũng không có chứng cứ.

Hơn nữa, với cấp bậc của anh, quả thực có tư cách đứng ngoài quan sát kỳ thi.

Vì vậy cũng đành thôi.

"Yên tâm đi!

Tôi sẽ không phá hoại quy tắc đâu!" Tô Cảnh xua tay, dẫn Tiểu Bạch đứng trước lan can nhìn xuống các Manh bào Thương quản.

Mặc dù ở trong môi trường hoàn toàn tối đen, nhưng điều đó hoàn toàn không cản được tầm nhìn của Tô Cảnh, rất nhanh anh đã phát hiện ra bóng dáng Ngô Tà.

Lúc này, thằng nhóc đó đang trốn trong một góc, kiểm tra thông tin hàng hóa trong cẩm nang.

Còn những người khác đã bắt đầu tranh giành nhau, số người lén lút ra tay không ít.

"Xem ra kỳ thi lần này, cạnh tranh rất khốc liệt đây!" "Hoắc!

Anh nhìn người kia kìa, lại còn dám ra tay lén lút nữa chứ!" "Đinh chủ quản, đây không tính là vi phạm quy định sao?" Tô Cảnh cười tủm tỉm hỏi.

"Trong các quy tắc được Thập Nhất Thương truyền lại, không hề

cấm tranh giành lẫn nhau!" "Vậy nên chuyện này cũng nằm trong quy tắc!" Nhìn Tô Cảnh, Đinh chủ quản cười nhạt.

"Sao vậy, Tô gia, lo cho Ngô Tà rồi à?" "Tôi tin vào năng lực của cậu ta, có gì mà phải lo!" Thấy Tô Cảnh tự tin, sắc mặt Đinh chủ quản trở nên âm trầm.

"Tô gia, tìm thấy Ngô Tà chưa?" Tiểu Bạch hỏi bên cạnh.

"Ừm, hiện tại không sao!" "Nhưng Lý Giai Nhạc đã dẫn người qua đó rồi!" Vừa dứt lời, Tô Cảnh liền thấy Chưởng đăng Giả Khái Tử ở không xa gõ gõ lan can.

Sau đó Lý Giai Nhạc liền như nghe được mệnh lệnh, chạy thẳng về phía Ngô Tà đang ở.

"Tô gia, đến lúc ra tay rồi!" Tiểu Bạch thấy vậy, nói nhỏ bên cạnh Tô Cảnh.

Gật đầu, Tô Cảnh ngẩng mắt nhìn Khải Minh Tinh.

Tâm niệm vừa động, giây tiếp theo, thiết bị phát sóng của Khải Minh Tinh lập tức nổ tung.

Khải Minh Tinh màu vàng vốn là điểm để mọi người xác định tọa độ hàng hóa, sau khi nhấp nháy hai lần, liền hoàn toàn biến mất.

"Khải Minh Tinh đâu rồi?" "Sao Khải Minh Tinh lại biến mất rồi?" "Tôi cũng không nhìn thấy nữa!" "Có phải phương thức thi đã thay đổi rồi không?" "Không thể nào, không có Khải Minh Tinh thì không thể xác định trục tọa độ, không thể tìm thấy hàng hóa được!" … Dưới sân thi lập tức trở nên hỗn loạn.

"Chủ quản, Khải Minh Tinh biến mất rồi, chúng ta phải làm sao đây?" Một Chưởng đăng chạy đến trước mặt Đinh chủ quản, vội vàng hỏi.

Đinh chủ quản liếc nhìn Tô Cảnh với ánh mắt âm u, ông ta có trực giác rằng sự biến mất của Khải Minh Tinh nhất định có liên quan đến anh.

Nhận ra ánh mắt của Đinh chủ quản, Tô Cảnh quay đầu lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Thấy vậy, Đinh chủ quản càng thêm xác định suy nghĩ của mình.

Tuy không biết anh dùng cách gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến anh.

Với vẻ mặt khó coi nhìn tình hình dưới sân, Đinh chủ quản trầm giọng nói.

"Quy định kỳ thi, bất kể trong quá trình thi xuất hiện bất kỳ tình huống nào, giám khảo cũng không được can thiệp!

Kỳ thi chỉ có thể tiếp tục!

Cậu đi điều tra một chút, rốt cuộc là kẻ nào giở trò!" … Lúc này, dưới sự chỉ dẫn của Giả Khái Tử, Lý Giai Nhạc đã dẫn người vây quanh Ngô Tà.

Tay cầm thanh sắt được tháo ra từ giá hàng, rõ ràng là không muốn bỏ qua Ngô Tà.

Nhưng với sự ranh mãnh của Ngô Tà, việc thoát khỏi vòng vây của những người này rất đơn giản.

Rất nhanh anh đã thoát khỏi bọn họ, rồi ẩn mình dưới giá hàng.

Nhưng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, khi bò ra từ dưới giá hàng.

Lại đột nhiên xuất hiện một bóng người, cầm dao găm đâm tới.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" "Thi cử thôi mà, không đến nỗi muốn giết tôi chứ?" "Xem ra Tô ca nói không sai, người đứng sau quả nhiên đã lộ diện!" "Rốt cuộc là ai sai ngươi giết tôi!" Vừa né tránh đòn tấn

công của đối phương, Ngô Tà vừa hét lớn.

Nhưng bóng người kia hoàn toàn không đáp lời, chiêu nào cũng chí mạng, ra tay vô cùng độc ác.

Nắm lấy cơ hội, Ngô Tà đá văng hắn ra rồi lập tức bỏ chạy.

"Có người đến!

Tôi ở đây!" Đồng thời hét to, thu hút sự chú ý của những người khác.

Lý Giai Nhạc và đoàn người vội vàng đuổi theo.

Người này vốn định tiếp tục truy sát Ngô Tà, nhưng đột nhiên cảm thấy đầu gối đau nhói, lập tức quỳ sụp xuống đất.

Mọi hành động dưới trường Tô Cảnh đều thu vào tầm mắt.

Đây chính là thủ đoạn của Tô Cảnh.

Tuy nhiên, tuy đã ngăn cản người này truy sát Ngô Tà, nhưng anh không bắt hắn.

Nếu bắt người này ngay bây giờ, Đinh chủ quản chắc chắn sẽ dừng kỳ thi.

Ngô Tà cũng không giành được tư cách xuống tầng hai.

Hơn nữa, sau này còn cần người này làm vật hy sinh, lần sau mới là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Thấy Lý Giai Nhạc và đoàn người xuất hiện ở góc, người này đành bỏ cuộc, vội vàng rời khỏi đó.

Lúc này, Ngô Tà đã trốn sau một kệ hàng.

Vì sự biến mất của khải minh tinh, trường thi đã trở nên hỗn loạn.

"Khải minh tinh rốt cuộc ở đâu?" "Bên này cũng không thấy khải minh tinh!" "Ngô Tà!

Chắc chắn là do Ngô Tà giở trò!" "Mau tìm Ngô Tà ra!" Nghe vậy, Ngô Tà dựa lưng vào kệ hàng, lớn tiếng kêu lên.

Chương 417

“Mọi người đừng hoảng sợ, đừng sợ hãi!” “Kỳ thi không có bất ngờ nào, tôi biết vị trí của khải minh tinh!” “Tôi đến tham gia kỳ thi là để vượt qua!” “Nhưng các bạn yên tâm, vị trí thứ nhất, thứ hai, tôi không cần!” “Tôi chỉ cần vị trí thứ ba!” “Hồ đồ!

Đây là Thập Nhất Thương, không phải Ngô Sơn Cư của các người!” “Không có bản lĩnh thì về nhà mà ngủ đi!” “Tìm!

Mau tìm khải minh tinh cho tôi!” Đinh chủ quản giận dữ nói.

Nhiều giám khảo Chưởng đăng vội vàng hành động.

Còn Ngô Tà lúc này cũng bắt đầu hành động.

“Tô gia, tình hình thế nào?” Đứng bên cạnh Tô Cảnh, Tiểu Bạch hơi căng thẳng hỏi.

“Yên tâm, thắng chắc rồi!” Thấy Ngô Tà nhanh chóng tìm được hòm hàng đầu tiên, Tô Cảnh mỉm cười nói.

Kỳ thi đang diễn ra căng thẳng.

Vì lý do khải minh tinh, không ít thương quản đã bị loại vì lấy nhầm hòm hàng.

Còn Chưởng đăng tìm gần nửa tiếng cũng không thấy khải minh tinh ở đâu.

Tình hình này khiến Đinh chủ quản cau mày lo lắng.

“Đinh chủ quản, chi bằng bây giờ kết thúc kỳ thi, công bố ba người thắng cuộc đầu tiên?” “Trong thời gian ngắn như vậy, Ngô Tà bị họ quấy nhiễu, chắc chắn không lấy được hàng hóa!” Lão Ngư đi đến trước mặt Đinh chủ quản, sốt ruột nói.

Trầm ngâm một lát, Đinh chủ quản thở dài.

“Hết giờ!” “Kỳ thi kết thúc, lục soát tất cả vật phẩm trên người thí sinh!” “Hết giờ!

Kết thúc thi đấu!” “Nhanh nhanh nhanh!

Hết giờ!” Thấy Đinh chủ quản đồng ý, Lão Ngư vội vàng hô to.

“Đi thôi!

Chúng ta ra ngoài!” “Không có gì đáng xem nữa!” Nói xong, Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch rời khỏi kho hàng.

Mười phút sau.

Tất cả thí sinh tập trung bên ngoài kho hàng.

“Manh bào tổ 9 Trương Phổ Hòa, lấy được mười kiện hàng hóa!” “Manh bào tổ 11 Phương Cân, lấy được mười bốn kiện hàng hóa!” “Manh bào tổ 10 Ngô Tà, lấy được tám kiện hàng hóa!” Chưởng đăng công bố kết quả kỳ thi.

Ngô Tà ngạc nhiên đứng thứ ba, việc vượt qua kỳ thi đã là chuyện chắc chắn.

Nhưng để được công nhận, còn cần một vài thao tác nữa.

“Ngô Tà!

Cậu gian lận!” Lão Ngư giận dữ chỉ vào Ngô Tà nói.

“Người giở trò với khải minh tinh chắc chắn là cậu!” “Đinh chủ quản, thiết bị phát ra khải minh tinh bị hỏng rồi!” Cùng lúc đó, trong bộ đàm của Đinh chủ quản vang lên một giọng nói.

“Ngô Tà à!” Vừa cầm bộ đàm, Đinh chủ quản vừa đi về phía Ngô Tà, định nói gì đó thì bị Ngô Tà cắt lời.

“Đinh chủ quản!” “Nếu chiếu theo quy định của ngài, tôi hoàn toàn

có thể vượt qua!" "Bốn quy tắc ngài nói, tôi không hề vi phạm bất cứ điều nào!" "Khải minh tinh không phải do tôi phá hoại!" "Nếu khải minh tinh bị phá hoại, toàn bộ Thập Nhất Thương sẽ tê liệt!" "Vậy thì hệ thống an toàn của Thập Nhất Thương các ngài cũng quá không đáng tin cậy rồi sao?" "Quá cứng nhắc, tất cả hàng hóa lần này, tôi đều tự mình giành được bằng thực lực!" "Đúng vậy, Đinh chủ quản, khải minh tinh bị phá hoại, đó là vấn đề của hệ thống an toàn Thập Nhất Thương, việc gì phải đổ lỗi cho Ngô Tà?" "Chuyện không có chứng cứ thì đừng nên nói lung tung, nhé?" Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch đi tới, mỉm cười nhàn nhạt nói.

"Nhưng mà…" Đinh chủ quản mặt mày sa sầm, vừa nói được nửa câu.

Lại bị Ngô Tà cắt ngang.

"Nhưng mà!

Cái 'nhưng mà' này để tôi nói thay ngài!" "Tôi cho rằng, nên thi lại!" "Ngô Tà, cậu rốt cuộc muốn làm gì?" "Tôi chỉ nghĩ ngài nên cân nhắc đề nghị của tôi!" "Muốn loại tôi khỏi cuộc thi lần này, chứng cứ của ngài, rõ ràng là không đủ!" Ngô Tà cười mỉm, nói nhỏ.

"Được!

Cứ nghe lời cậu!" "Chuẩn bị thi lại!" "Giải tán!" Trầm ngâm một lát, Đinh chủ quản lớn tiếng hô.

"Xem ra, Đinh chủ quản đã đưa ra lựa chọn đúng đắn!" "Ngô Tà, chúng ta đi thôi!" Mỉm cười với Đinh chủ quản, Tô Cảnh gọi Ngô Tà cùng rời đi.

Nhìn bóng lưng mấy người, Đinh chủ quản ánh mắt âm u.

"Đinh chủ quản, tại sao vậy ạ…?" Đi đến bên cạnh Đinh chủ quản, Lão Ngư nghi hoặc hỏi.

“Cậu ta đã chủ động rút lui rồi, tôi mà ép cậu ta rời khỏi Thập Nhất Thương nữa thì mục đích quá rõ ràng!” “Lần này, khải minh tinh bị phá hoại, chắc chắn 100% là do Ngô Tà làm!” “Mặc dù không biết cậu ta dùng phương pháp gì!” “Lần sau, sẽ không dễ dàng như vậy nữa!” “Lão Ngư, ông đi sắp xếp người sửa lại khải minh tinh đi!” “Ngô Tà không đi, lòng tôi bất an…” Văn phòng Tiểu Bạch.

Sau khi ba người ngồi xuống, Ngô Tà mới lên tiếng.

“Tô ca, anh đoán quả nhiên không sai!” “Có người muốn giết tôi!” “Thật hay giả?” Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi.

“Cái này còn có thể giả sao?” Ngô Tà lườm một cái, tiếp tục nói.

“Người muốn giết tôi này, tuyệt đối có liên quan lớn đến chuyện chúng ta muốn điều tra!” “Rất có thể là do người ẩn mình phía sau chỉ đạo!” “Khi thi cử tối đen như mực, nhưng tôi phát hiện mỗi lần Lý Giai Nhạc lợi dụng tiếng ho giả để tìm thấy tôi, hung thủ liền xuất hiện!” “Nhưng khi khải minh tinh hỏng, hắn lại không tìm được tôi, người này chắc chắn trà trộn bên cạnh Lý Giai Nhạc!” “Vừa rồi phản ứng tại chỗ của cậu quả thực không tồi!” “Thi lại một lần nữa, cho hắn thêm một cơ hội giết cậu!” “Lần này, có thể ra tay bắt hắn rồi!” “Chuyện khải minh tinh bị phá hoại, hoàn toàn có thể đổ lỗi cho người này!” “Từ đó khiến Đinh chủ quản chấp nhận thành tích của cậu, đồng thời còn có thể xem có thu được tin tức hữu ích nào từ người này không, đây là một mũi tên trúng hai đích!” “Đừng lo lắng, sau khi kỳ thi lần tới bắt đầu, tôi sẽ giúp cậu!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà phụ họa gật đầu.

“Cơ hội khó có được!” “Nếu có thể bắt được hắn, tôi sẽ giải quyết chuyện này nhanh hơn!” Ngô Tà nắm chặt tay, đấm nhẹ xuống, kích động nói.

“Có quá nguy hiểm không?” Tiểu Bạch nhíu mày nói.

“Có Tô ca âm thầm bảo vệ tôi, có thể nguy hiểm gì chứ?” “Đúng rồi Tiểu Bạch, em giúp tôi lấy tài liệu của tất cả những người tham gia kỳ thi lần này, tôi muốn xem, rốt cuộc là ai muốn giết tôi!” “Vâng!” Gật đầu, Tiểu Bạch liền đi chuẩn bị.

Chẳng mấy chốc, tài liệu của tất cả mọi người đã được in ra, sau đó dán lên bảng trưng bày trong văn phòng.

“Người đó cao gần bằng tôi, dáng người cân đối…” “Không đeo kính, hơn nữa là người thuận tay trái!” Ngô Tà hồi tưởng lại đặc điểm của người đó, loại bỏ một số người.

Nhưng cuối cùng, vẫn phải xác nhận thông qua đặc điểm thuận tay trái này.

Kỳ thi lần tới là ba ngày sau.

Vì vậy, mấy ngày này Ngô Tà đã nghĩ đủ mọi cách để thử từng người trong số họ.

Sau khi loại trừ, vẫn còn ba người.

“Lý Giai Nhạc, Phương Quân, Lăng Nam...” Nhìn tài liệu của ba người này, Ngô Tà rơi vào trầm tư.

Tiểu Bạch đang chơi bài với Tô Cảnh, thấy Ngô Tà như vậy, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Mai là thi rồi, vẫn chưa xác định được hung thủ trong ba người này sao?” “Không biết!” “Hiện tại chỉ có ba người này đáng nghi nhất, hơn nữa, quả thực đều rất hứng thú với tôi!” “Nhưng mà, có thể loại trừ Lý Giai Nhạc!” “Tại sao?” “Vì trước đó khi người kia tấn công tôi, tôi đã nhìn thấy Lý Giai Nhạc ở gần đó!” Xoa xoa cằm, Ngô Tà gỡ bỏ tài liệu của Lý Giai Nhạc.

“Vậy nói vậy, hung thủ là Phương Quân hoặc Lăng Nam sao?” “Ừm!

Phạm vi điều tra đã thu hẹp lại còn hai người, tiếp theo tôi chỉ cần đợi kỳ thi thôi!" "Dù thế nào đi nữa, nhất định phải tìm ra người này!" Ngô Tà kiên định nói.

Ngày hôm sau.

Bên ngoài kho hàng.

Nhiều thương quản tham gia thi đấu đang lần lượt được kiểm tra.

Đặc biệt là Ngô Tà, nhận được sự chú ý đặc biệt.

Nhưng vốn dĩ trên người không mang theo bất cứ thứ gì, cho dù kiểm tra kỹ lưỡng đến mấy cũng sẽ không có bất kỳ phát hiện nào.

Lão Ngư kiểm tra Ngô Tà xong, gật đầu với Đinh chủ quản, sau đó Đinh chủ quản mới lớn tiếng hô.

"Kỳ khảo hạch thăng chức thương quản xuống tầng hai lần thứ hai của Thập Nhất Thương, bây giờ bắt đầu!" Lời vừa dứt, cửa sắt kho hàng từ từ nâng lên.

Nhiều thương quản ào ào tiến vào.

Đinh chủ quản đang định đi theo, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau.

"Chậc~ đến vừa kịp lúc!" "Đinh chủ quản, không phiền cùng đi chứ?" Thấy Tô Cảnh và Tiểu Bạch không mời mà đến, sắc mặt Đinh chủ quản lập tức sa sầm.

Hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

"Lão hồ ly!" "Tiểu Bạch, chúng ta đi!" Tô Cảnh cười lạnh mắng một tiếng, sau đó kéo Tiểu Bạch đi theo.

Tại tầng trên kho hàng, Tô Cảnh nhìn Đinh chủ quản đang trừng mắt nhìn mình không xa, khóe miệng cong lên một nụ cười khinh miệt.

Tâm niệm vừa động, niệm động lực dâng trào.

Khải minh tinh vốn đã được sửa chữa lại một lần nữa vỡ vụn.

Bao gồm cả cầu thang phía dưới khải minh tinh, cũng bị Tô Cảnh tiện tay phá hủy.

Thấy khải minh tinh lại biến mất.

Trường thi lập tức trở nên hỗn loạn.

“Lại nữa à?” “Chết tiệt!

Còn cho người ta thi nữa không?” “Chưởng đăng làm gì mà ăn hại thế, mau tìm khải minh tinh ra!” Lý Giai Nhạc càng giận dữ hét lớn.

“Ngô Tà!” “Cậu mau ra đây!

Ra đây!” Vừa hét, vừa dẫn người đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Ngô Tà.

“Lại thêm một lần nữa, còn có thiên lý nữa không!” “Lại muốn đổ oan cho tôi đúng không?” “Bây giờ biết vì sao tôi muốn hủy bỏ tư cách thi của mình rồi chứ?” “Lần trước ai là người đứng đầu?

Chương 418

Ai là người thứ hai?

Rốt cuộc ai mới là người được lợi cuối cùng?" "Hãy suy nghĩ kỹ!" Trốn trong bóng tối, Ngô Tà lớn tiếng hô.

"Báo cáo!

Cầu thang phía dưới khải minh tinh bị phá hủy rồi, không lên được!" Một Chưởng đăng vội vã chạy đến, báo cáo với Đinh chủ quản.

"Lập tức sắp xếp người đi sửa nó!" "Bất cứ ai cũng không được lại gần!" Hạ lệnh xong, Đinh chủ quản nhìn Tô Cảnh thật sâu một cái.

Cảm nhận được ánh mắt của ông ta, Tô Cảnh quay đầu cười toe toét.

Hít một hơi dài, Đinh chủ quản cố nén cơn giận trong lòng.

Mặc dù biết chắc chắn là Tô Cảnh hoặc Ngô Tà giở trò, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ.

Chỉ đành nuốt cục tức này… Lúc này.

Thông qua giọng nói của Ngô Tà, sát thủ cũng đã xác định được vị trí của cậu.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy Ngô Tà.

"Ngươi quả nhiên lại xuất hiện!" Thấy Ngô Tà ung dung đứng chờ tại chỗ, sát thủ liền ngớ người.

Nhưng không chút do dự, hắn trực tiếp vung dao xông tới.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Phương Quân?

Lăng Nam?" Vừa né tránh đòn đâm chém của đối phương, Ngô Tà vừa hô.

Cái tên Lăng Nam vừa được hô lên, động tác của người này liền khựng lại.

Cảm nhận được điều đó, Ngô Tà trong lòng đã có kết luận.

"Xem ra ngươi là Lăng Nam à…" "Rốt cuộc là ai bảo ngươi giết tôi?" "Bớt nói nhảm!" "Ngô Tà, cậu không nên đến Thập Nhất Thương!" Lăng Nam ánh mắt âm u, ngữ khí lạnh lẽo.

Lời vừa dứt, hắn vung dao đâm thẳng vào ngực Ngô Tà.

Nhưng đúng lúc này, một luồng áp lực vô hình từ xung quanh ép tới, lập tức cố định thân thể hắn.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn lên, rất nhanh liền phát hiện ra bóng dáng Tô Cảnh.

Không chút do dự, cậu đá mạnh vào bụng dưới của Lăng Nam, hất hắn bay đi xa.

Sau đó vội vàng chạy tới, bẻ quặt cánh tay hắn, khống chế hắn dưới thân.

"Tôi yêu cầu dừng cuộc thi, có người muốn giết tôi!" Động tĩnh bên này nhanh chóng bị nhân viên an ninh Thập Nhất Thương phát hiện, sau khi chạy đến đã khống chế hai người.

Mở đèn lên, tất cả mọi người đều vây quanh.

"Ngô Tà, cậu rốt cuộc muốn làm gì?" "Đinh chủ quản, tôi là Nha Quái đương nhiên là vì chuyện của Thập Nhất Thương!" "Người đó tại sao ba lần bảy lượt tấn công tôi, tất nhiên là có liên quan đến chuyện tôi điều tra!" Đinh chủ quản trầm ngâm một lát, ra hiệu cho

nhân viên an ninh đang đè Ngô Tà.

Sau đó liền kéo Ngô Tà đứng dậy.

"Cậu nói, hắn có liên quan đến Lục Thần?" Nhìn Lăng Nam đang nằm dưới đất, Đinh chủ quản lên tiếng hỏi.

"Trước khi cảnh sát đến, tôi cần nói chuyện với hắn một chút!" "Cứ tự nhiên!" "Cái đó không gấp, Đinh chủ quản, vì người gây rối đã tìm thấy, vậy có phải nên công nhận thành tích lần trước của Ngô Tà, và tuyên bố cậu ấy đã vượt qua không?" Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch đi tới, mỉm cười với Đinh chủ quản.

"Anh nói, hai lần khải minh tinh này đều do hắn phá hoại?" "Chẳng lẽ còn chưa rõ ràng sao?" Lúc này, Giả Khái Tử cũng tiếp thêm một cú trợ công.

"Chủ quản, khi khải minh tinh bị phá hoại, Ngô Tà ở rất xa, chắc không phải cậu ấy!" "Ngài xem, Giả Khái Tử cũng có thể làm chứng cho tôi!" "Đinh chủ quản, bây giờ nói sao đây?" Nhìn Ngô Tà, Đinh chủ quản cười khan.

"Tôi cũng từng là Nha Quái, có một số chuyện, nhìn thấu nhưng không nói ra!" "Chuyện này, tôi còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng một chút, trước hết giải tán đi!" Nhìn Ngô Tà và Tô Cảnh thật sâu, Đinh chủ quản phất tay bỏ đi.

"Yên tâm, lão hồ ly này sẽ đồng ý thôi!" "Đi thôi, đưa hắn về thẩm vấn!" Ra hiệu về phía Lăng Nam, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

"Được!" Ký túc xá Ngô Tà.

Lăng Nam bị trói chặt vào ghế, chờ đợi thẩm vấn.

"Đây!" Tô Cảnh cầm bát mì Tiểu Bạch vừa nấu đưa cho Ngô Tà, anh cũng kéo một cái ghế, bưng bát ngồi đối diện Lăng Nam.

“Ăn nóng đi, tay nghề Tiểu Bạch khá lắm!” Húp một ngụm, Tô Cảnh khen.

“Ừm!

Ngon!

Thực sự ngon!” Vừa ăn, Ngô Tà vừa nhìn Lăng Nam đang nghiêng đầu vẻ bất khuất.

“Có đói không?” “Ngươi đánh nhau với tôi nửa ngày, không đói mới là lạ!” “Trước khi cảnh sát đến, chúng ta còn thời gian để nói chuyện!” “Tôi chỉ muốn biết ai đã sai khiến ngươi!” “Nói xong, tôi cũng sẽ cho ngươi một bát!” “Em mới không nấu cho hắn đâu, hôm nay nếu không phải nhờ Tô gia, anh cũng không được ăn đâu!” Tiểu Bạch cầm khăn giấy lau tay, vẻ mặt không tình nguyện nói.

Ngô Tà cười một tiếng, áy náy nhìn Tiểu Bạch.

Sau đó mới tiếp tục nói với Lăng Nam.

“Không muốn nói chuyện với tôi sao?” “Giữa chúng ta có hiểu lầm gì à?” “Nếu không thì tại sao ngươi lại ra tay tàn độc hơn mỗi lần?” “Nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết sao?” “Ngươi nói ra đi, chúng ta nói chuyện một chút, lỡ đâu thật sự chỉ là hiểu lầm thì sao?” “Vậy nếu thật sự chỉ là hiểu lầm, ngươi làm những chuyện này có phải hơi không đáng không?” Thấy Lăng Nam vẫn im lặng, Ngô Tà thở dài.

“Giữa người với người, vẫn cần phải giao tiếp!

Chúng ta hãy nói chuyện nhiều hơn, tâm sự một chút!” “Sau khi nói chuyện xong ngươi sẽ phát hiện, tôi không phải là người mà ngươi tưởng tượng, vậy chẳng phải tốt rồi sao?” “Thế này nhé, chúng ta đổi cách khác, nếu tôi nói đúng, ngươi gật đầu!” “Nếu nói sai, ngươi lắc đầu!” “Ngươi muốn giết tôi, là vì tôi đang điều tra Lục Thần!” “Là ngươi muốn làm vậy, hay có người chỉ đạo ngươi?” “Đây

là ân oán của thế hệ trước, không thể nào là trải nghiệm cá nhân của ngươi!" "Chắc chắn là có người chỉ đạo ngươi, người này là ai?" "Việc ngươi tấn công tôi, có liên quan đến sự kiện Lục Thần không?" Nói xong, Ngô Tà nhìn chằm chằm Lăng Nam nửa ngày, tên này vẫn không có phản ứng gì.

Gãi đầu, Ngô Tà có chút không biết phải làm sao.

"Để tôi!" Ăn xong miếng cuối cùng, Tô Cảnh đưa bát cho Tiểu Bạch, sau đó châm một điếu thuốc, đi đến trước mặt Lăng Nam.

Giơ tay tát một cái.

Đánh thẳng vào cái miệng méo xệch của hắn.

"Nói, ai đã sai khiến ngươi?" Lại gần, phả một làn khói vào mặt hắn.

Tô Cảnh lạnh giọng hỏi.

Thấy tên này không nói gì, anh kẹp điếu thuốc đang cháy dí thẳng vào mắt hắn.

Lăng Nam vội vàng nhắm mắt, vẻ mặt hoảng sợ ngửa đầu ra sau, miệng lẩm bẩm không rõ ràng nói.

"Là… là hắn!" "Cái gì?

Là ai?" Nghe vậy, Ngô Tà vội vàng đứng dậy đi tới.

"Hắn!

Là hắn!

Giết cậu rồi, là có thể bảo vệ hàng hóa của Thập Nhất Thương!" Thấy tên này vẻ mặt tinh thần hỗn loạn, nói năng lấp lửng, Tiểu Bạch nhíu mày.

"Hắn hình như có vấn đề nghiêm trọng về thần kinh!" "Chả trách

giao tiếp bình thường không hỏi ra được gì!" "Xem ra, hắn đã mất trí rồi, chắc là người đứng sau đã để lại thủ đoạn." "Nếu không phải vẫn còn biết sợ, Tô ca cũng không thể khiến hắn mở miệng!" Ngô Tà xoa xoa cằm, nghi hoặc nói.

"Nhưng mà, tại sao Lăng Nam lại nói chỉ cần giết tôi, mới không làm tổn hại hàng hóa của Thập Nhất Thương?" "Xem ra người ẩn mình phía sau này, chính là kẻ đứng sau khiến Lục Thần phát điên!" "Hắn làm Lục Thần phát điên là để bảo vệ hàng hóa, tôi điều tra Lục Thần, nếu bắt được hắn thì sẽ không thể tiếp tục bảo vệ hàng hóa nữa." "Cho nên mới khiến Lăng Nam đến tấn công tôi!" "Phương pháp bảo vệ hàng hóa của những người này quả thực rất cực đoan, tầng hầm hai, tôi nhất định phải xuống ngay thôi…" "Cũng có thể là vì thân phận của cậu!" "Người ẩn mình phía sau rất có thể biết kế hoạch mà chú ba cậu đã nói, kế hoạch này lại có liên quan đến Lục Thần." "Hắn cho rằng kế hoạch này sẽ gây nguy hại cho hàng hóa của Thập Nhất Thương, cho nên mới ra tay làm Lục Thần phát điên!" "Cậu là cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, hắn rất có thể cho rằng, cậu đến để thay Ngô Tam Tỉnh hoàn thành kế hoạch chưa hoàn thành kia!" Nghe suy đoán của Tô Cảnh, Ngô Tà phụ họa gật đầu.

"Quả thực không loại trừ khả năng này!" "Sau khi xuống đó, người này tuyệt đối sẽ ra tay!" "Nhân cơ hội này, bắt hắn ta luôn!" "Vậy nhỡ Đinh chủ quản không công nhận thành tích kỳ thi của anh thì sao?" Tiểu Bạch lo lắng hỏi.

"Vậy thì phải xem, nói chuyện với ông ta thế nào thôi!" Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, và Ngô Tà nhìn nhau cười.

Sau khi cảnh sát đến đưa Lăng Nam đi, Ngô Tà liền tự mình đi tìm Đinh chủ quản.

Chuyện đã chắc chắn rồi, Tô Cảnh cũng không cần thiết phải đi

theo nữa.

Anh dứt khoát cùng Tiểu Bạch bắt đầu điều tra Lục Thần.

Sắp phải xuống tầng hai rồi, trước tiên phải biết khu kho hàng mà Lục Thần từng làm việc.

Như vậy mới tiện cho việc điều tra tiếp theo.

Lúc này.

Ngô Tà đã đến văn phòng Đinh chủ quản.

Sau khi vào, cậu liền ngồi phịch xuống ghế sofa, vắt chéo chân.

"Người giở trò đã tìm thấy rồi, chính là Lăng Nam!" "Chuyện khải minh tinh không liên quan đến tôi, Giả Khái Tử cũng nói rồi, khi khải minh tinh bị hỏng, tôi vẫn còn ở rất xa." "Đinh chủ quản, bây giờ ngài còn lý do gì để ngăn cản tôi xuống tầng hai?" "Ngô Tà, tuy rằng tôi không biết rốt cuộc là cậu, hay là Tô Cảnh, nhưng việc khải minh tinh bị hư hại tuyệt đối là do hai người giở trò!" "Giờ phút này, tôi nguyện ý hy sinh tất cả danh dự và uy tín của mình, để ngăn cản cậu xuống tầng hai!" "Ở đây chỉ có hai chúng ta, chi bằng nói thẳng, tôi biết cậu đang làm gì…" Nhìn Ngô Tà thật sâu một cái, Đinh chủ quản chống bàn, người nghiêng về phía trước.

"Cậu là người duy nhất tôi không thể đoán được trong những năm qua!" "Đương nhiên, Tô Cảnh không tính, anh ta không thuộc Đặc biệt bộ, hơn nữa cấp bậc không thấp, tôi cũng không biết chú hai cậu vì sao lại giao vị trí này cho anh ta!" "Nếu giao cho cậu, nói không chừng chúng ta đã không đến mức này!" "Nhưng cậu đã thuộc Đặc biệt bộ của tôi, vậy thì đừng hòng làm loạn!" "Từ bây giờ, bất kể cậu làm đúng hay sai!" "Chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ mạnh mẽ đuổi cậu ra khỏi Thập Nhất Thương!" Đinh chủ quản nghiêm giọng nói.

"À!

Ngài có quyền lợi lớn đến vậy sao?" "Hơn nữa, Thập Nhất Thương các ngài không phải vẫn luôn coi trọng quy củ sao?" "Ngài có lý do gì để đuổi tôi ra khỏi Thập Nhất Thương?" Ngô Tà khinh thường nói.

"Nếu như, có người vì cậu mà tự sát…" "Tôi vì duy trì sự ổn định của Thập Nhất Thương, mạnh mẽ đuổi cậu ra khỏi Thập Nhất Thương chẳng phải là được rồi sao?" Nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Đinh chủ quản, sắc mặt Ngô Tà trầm xuống.

"Tự sát?

Ai?" "Lý Giai Nhạc, đã nộp đơn từ chức rồi!" Đinh chủ quản lấy ra một bản báo cáo từ chức từ ngăn kéo, vỗ mạnh xuống bàn.

Chương 419

Ngô Tà vội vàng cầm lên xem, sau đó trong lòng tức giận bùng lên.

Cậu vò nát tờ báo cáo đó thành một nắm giấy vụn.

"Ngài vì đuổi tôi ra khỏi Thập Nhất Thương, lại dám ép Lý Giai Nhạc tự sát?" "Tôi nói cho ngài biết, ngài đây là xúi giục giết người!

Ngài đây là phạm tội!

Là phải đi tù đó!" Ngô Tà ném nắm giấy vào mặt Đinh chủ quản, rồi trực tiếp đập cửa bỏ đi.

Đinh chủ quản cũng không để ý, lớn tiếng cười nói.

"Đã không kịp rồi!" "Kẻ làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết!" "Muốn bắt tôi, trước hết phải đưa ra chứng cứ đã!" "Yên tâm, bác sĩ sẽ đến đúng giờ thôi!" Trong ký túc xá Lý Giai Nhạc, Lão Ngư đứng trước mặt Lý Giai Nhạc đang cúi đầu ngồi trên ghế, vẻ mặt rối rắm, đưa cho hắn một con dao cạo.

"Đinh chủ quản coi trọng cậu như vậy, hơn nữa còn cho cậu nhiều cơ hội như thế!" "Lần này là lỗi của cậu trước, hy sinh một chút cũng là điều nên làm!" "Xác… xác định sẽ có bác sĩ đến chứ?" "Các người làm việc cũng thật tàn nhẫn…" Nuốt nước bọt, Lý Giai Nhạc sợ hãi hỏi.

"Làm sao vậy chứ?" "Nhát dao này… là vì cậu đã thua Ngô Tà!" Thấy Lão Ngư nói không chút giả dối, Lý Giai Nhạc hít sâu một hơi.

Vẻ mặt trở nên tàn nhẫn, liền đặt dao ngang cổ tay.

Lúc này, Ngô Tà đã chạy ra hành lang.

Vẻ mặt sốt ruột, cậu gửi một tin nhắn thoại cho Tô Cảnh.

“Tô ca, Đinh chủ quản vì để đuổi em ra khỏi Thập Nhất Thương, đã ép Lý Giai Nhạc tự sát!” “Anh bảo Tiểu Bạch giúp tìm vị trí của Lý Giai Nhạc!” Gửi xong, cậu không để ý nữa, sốt ruột chặn từng thương quản đi ngang qua mà hỏi.

“Anh/chị có thấy Lý Giai Nhạc ở đâu không?” Đi một lúc, vừa hay gặp Giả Khái Tử.

“Giả Khái Tử, anh có thấy Lý Giai Nhạc ở đâu không?” Nhưng Giả Khái Tử không để ý đến Ngô Tà, chỉ tự mình đi sang một bên.

Ngô Tà biết hắn có thành kiến với mình, nhưng cũng không bỏ cuộc, đi sát theo bên cạnh hắn.

“Anh lắng nghe kỹ, giúp tôi nghe xem Lý Giai Nhạc đang ở vị trí nào.” “Tôi biết anh vẫn luôn muốn đối phó tôi, nhắm vào tôi!” “Nhưng bây giờ có thể tạm gác chuyện đó sang một bên không, anh gọi tất cả Chưởng đăng ra đây, giúp tôi tìm Lý Giai Nhạc!” Thấy Giả Khái Tử vẫn không đáp lại, Ngô Tà trực tiếp túm lấy cổ áo hắn, ấn hắn vào tường, vẻ mặt phẫn nộ nói.

“Lý Giai Nhạc sắp chết rồi!” Mặc dù không biết tình hình thế nào, nhưng thấy Ngô Tà nói như thật.

Im lặng một lát, Giả Khái Tử vẫn gật đầu đồng ý.

“Được!” Triệu tập tất cả Chưởng đăng, Giả Khái Tử dẫn họ đứng trong hành lang lắng nghe.

Những Chưởng đăng này, thực ra tương tự như Thính nô của Tân Nguyệt Quán.

Tuy thính lực kém hơn không ít, nhưng cũng vượt xa người bình thường.

“Tìm thấy chưa?” Khi Ngô Tà đang sốt ruột đi đi lại lại, Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch đi tới.

“Tô ca!” Thấy Tô Cảnh đến, vẻ mặt Ngô Tà mới rõ ràng thả lỏng rất nhiều.

“Vẫn chưa tìm thấy!” “Có thể ở khu sinh hoạt, tôi bảo Tiểu Bạch tra số phòng ký túc xá của Lý Giai Nhạc, chúng ta qua đó xem trước!” Nghe vậy, Ngô Tà gật đầu, đang định đi theo Tô Cảnh.

Nhưng phía sau đột nhiên truyền đến giọng của Đinh chủ quản.

“Các người đang làm gì vậy?” “Không có việc gì làm sao?” “Tôi hỏi các người đấy?

Đang làm gì vậy?

Về làm việc đi!” “Cút!” Bỏ qua ba người Tô Cảnh đang xúm lại, Đinh chủ quản túm lấy một Chưởng đăng rồi đá một cái, giận dữ mắng.

Dưới sự uy hiếp của Đinh chủ quản, những Chưởng đăng này đang lủi thủi định rời đi.

Nhưng lại bị Ngô Tà lớn tiếng gọi lại.

“Các người không thể đi!” “Các người đi rồi!

Lý Giai Nhạc sẽ chết chắc!” Đón lấy ánh mắt âm u của Đinh chủ quản, Ngô Tà lớn tiếng hô.

“Ngô Tà!” “Cậu nói cái gì vớ vẩn vậy?” “Có phải muốn cút khỏi Thập Nhất Thương không!” Nhanh chóng đi đến trước mặt Ngô Tà, Đinh chủ quản ngẩng đầu trừng mắt nhìn Ngô Tà, chỉ vào cậu mà hét.

“Đinh chủ quản, ngài đừng có nói bậy!” “Ngô Tà đâu có phá vỡ quy củ, tại sao phải cút khỏi Thập Nhất Thương?” Xen vào giữa Đinh chủ quản và Ngô Tà, Tô Cảnh mỉm cười nhàn nhạt nói.

Liếc nhìn ông ta một cách thờ ơ, Ngô Tà hoàn toàn không để ý đến lời đe dọa của ông ta, tiếp tục lớn tiếng nói.

“Lý Giai Nhạc tuy bây giờ chưa chết, nhưng đã có người định đoạt bản án tử hình cho hắn từ trước rồi!” “Người đó chính là ông ta, Đinh chủ quản!” “Điên rồi!

Cậu thật sự điên rồi!” “Đã bắt đầu nói nhảm rồi!” Chỉ vào Ngô Tà, Đinh chủ quản mặt mày sa sầm mà hét.

“Khoan đã!” Nhưng lúc này, Giả Khái Tử bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên, quay đầu nhìn về phía Ngô Tà.

“Tôi tìm thấy Lý Giai Nhạc rồi!” “Mau đi!” Ngô Tà sắc mặt vui mừng, hoàn toàn không để ý đến Đinh chủ quản, liền chạy theo Giả Khái Tử.

Phất phất tay, lửa giận bùng lên trên mặt Đinh chủ quản.

“Đinh chủ quản, xem ra, kế hoạch của ngài lại thất bại rồi!” “Bớt giận đi!

Nóng giận hại thân đó!” Cười vỗ vỗ vai Đinh chủ quản, Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch đi theo Ngô Tà.

Không mất nhiều thời gian.

Đoàn người liền đến ký túc xá của Lý Giai Nhạc.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Tô Cảnh, hắn ta thật sự ở đây.

Gõ cửa, thấy cửa bị khóa trái, Ngô Tà liền đá một cước.

Sau đó cậu thấy Lý Giai Nhạc nằm gục trong vũng máu.

“Mạch quá yếu rồi, hơn nữa mất máu quá nhiều!” “Mau đưa đến phòng y tế!” Các thương quản đi theo đều vây lại.

Ngô Tà bắt mạch cho hắn, thấy tình hình không ổn, liền vội vàng kêu lên.

Những thương quản này liền nhanh chóng khiêng Lý Giai Nhạc đi đến phòng y tế.

"Trước đây thật sự không phát hiện, Đinh chủ quản lại độc ác như vậy!" Đứng trong hành lang, nhìn Lý Giai Nhạc đang thoi thóp, ánh mắt Tiểu Bạch có chút phức tạp.

"Yên tâm, ông ta không còn nhảy nhót được bao lâu đâu!" Nói xong, Tô Cảnh liền kéo Tiểu Bạch đi vào phòng.

Lúc này Lão Ngư vẫn chưa đi.

Việc mọi người đến nhanh như vậy, hiển nhiên là khiến hắn ta khá bất ngờ.

Giờ này hắn đang sốt ruột lớn tiếng biện giải.

"Hắn… hắn đột nhiên nghĩ quẩn!" "Bên này chúng tôi hai chai rượu vẫn chưa uống hết!" "Hắn nói, áp lực công việc ở Thập Nhất Thương quá lớn!" "Tôi đã bảo áp lực lớn thì cậu nhất định phải cố gắng chịu đựng, ai mà ngờ hắn lại nghĩ quẩn như vậy!" "ĐM, bớt nói nhảm đi!" Bị tên này nói luyên thuyên đến phiền, Tô Cảnh nhíu mày, đá một cước.

Trực tiếp đá hắn bay ra ngoài, hắn ngã xuống đất ôm ngực co quắp lại.

Đau đến không thở nổi.

"Giả Khái Tử, khoan đã!" Ngô Tà thấy Tô Cảnh ra tay, cũng không để ý tên đó, gọi Giả Khái Tử lại, sau đó ngồi xổm xuống trước vũng máu tươi trên đất, nhắm mắt trầm tư.

Cậu hồi tưởng lại tài liệu của những thương quản tham gia kỳ thi mà trước đó đã điều tra.

"Lý Giai Nhạc, hai mươi tám tuổi, sống ở Thiên Tuyền Sơn Lộ,

nhóm máu A!" "Nhóm máu A!" "Dư Nhất Bác, ba mươi tám tuổi, nhóm máu A!" "Ngô Chí Thạc, hai mươi sáu tuổi, nhóm máu A!" "Hà Quần Siêu, hai mươi bốn tuổi, nhóm máu A!"...

Nói đến đây, đây cũng coi như là khoảnh khắc cao trào của Tiểu Tam Gia Ngô gia.

Nghe đến mức Giả Khái Tử ngớ người.

"Giả Khái Tử, những người này đều là nhóm máu A, mau gọi họ đến truyền máu cho Lý Giai Nhạc!" "Được!" Bỏ lại tên Lão Ngư ở đó, Tô Cảnh cũng dẫn Tiểu Bạch đi xem náo nhiệt.

Phòng y tế.

Giả Khái Tử gọi những thương quản mà Ngô Tà đã nói đến, thay phiên truyền máu cho Lý Giai Nhạc.

Những người khác thì đứng bên ngoài, chờ đợi tin tức.

Một giờ sau.

Bác sĩ kéo rèm ra.

"May mắn là đưa đến kịp thời, và có đủ người truyền máu." "Máu cũng hoàn toàn tương thích, không có bất kỳ dấu hiệu dị ứng nào, hiện tại đã qua cơn nguy kịch rồi!" Nghe bác sĩ nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Giả Khái Tử liền vỗ tay.

Những người khác cũng lần lượt vỗ tay, nhìn Ngô Tà với ánh mắt nể phục. "Ngô Tà!" Tiếng vỗ tay trong phòng vẫn không ngớt.

Ngô Tà nghe xong lời giải thích của bác sĩ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Đinh chủ quản đột nhiên đẩy cửa bước vào, vẫy tay ra hiệu cho Ngô Tà rồi đi ra ngoài.

Ngô Tà nhìn Tô Cảnh hỏi ý kiến, thấy anh gật đầu liền đi theo.

Tô Cảnh cũng dẫn Tiểu Bạch ra ngoài, định xem con cáo già này rốt cuộc đang bày trò gì. "Đinh chủ quản, tôi nói với ngài rồi, Lý Giai Nhạc sẽ không chết đâu!" "Thế nào rồi?" "Ngài còn muốn làm gì nữa?" Ngô Tà cười hỏi Đinh chủ quản.

Chương 420

"Đi lấy đồng phục nhân viên tầng hai đi, cậu đã qua rồi!" "Đây!" "Đây là gì?" Thấy Đinh chủ quản đưa tới một phong bì màu xanh lá, Ngô Tà nghi hoặc hỏi. "Thư thông báo tuyển dụng!" Ngô Tà vừa định nhận lấy, nhưng Đinh chủ quản lại rụt tay về. "Ngài đây là...?" "Ngô Tà... mọi chuyện, chưa chắc đã như cậu thấy đâu!" "Thập Nhất Thương, phức tạp hơn những gì cậu tưởng tượng nhiều!" "Hơn nữa, nước phía sau... còn sâu hơn nữa!" Đinh chủ quản cười đầy ẩn ý. "Tôi chẳng còn gì để sợ nữa!" "Vẫn là câu nói đó!" "Chuyện của Thập Nhất Thương, tôi sẽ tiếp tục điều tra!" Cướp lấy thư thông báo tuyển dụng, Ngô Tà thờ ơ nói. "Tôi đã điều tra được cậu không còn sống được bao lâu nữa." "Không trách cậu khó đối phó như vậy!" "Nhưng tôi tin rằng khi cậu xuống tầng tiếp theo, cậu sẽ có cái nhìn sâu sắc hơn về tôi, về Thập Nhất Thương!" "Thế nào?

Có dám đánh cược không?" Thấy Đinh chủ quản vẻ mặt kiêu ngạo, Tô Cảnh đang tựa cửa không nhịn được cười lạnh. "Có cái nhìn sâu sắc hơn về ngài ư?

Chẳng lẽ ngài thực sự có thể một tay che trời ở Thập Nhất Thương sao?" "Tôi cá là Ngô Tà sẽ ngồi vào vị trí của ngài đấy!" "Còn ngài... a a..." "Tôi rất mong chờ!" Đinh chủ quản cười tủm tỉm, hai tay dang ra nói. "Trận quyết chiến còn chưa bắt đầu, ngài phải giữ gìn sức khỏe đấy!" "Chúng ta đi thôi!" Tô Cảnh vẫy tay với Ngô Tà, dẫn hai người rời đi.

Nhìn bóng lưng ba người, nụ cười trên mặt Đinh chủ quản dần dần thu lại.

Trong văn phòng của Tiểu Bạch, Ngô Tà ngồi một bên cau mày

hỏi: "Tô ca, anh nói tại sao lão già này lại nhằm vào chúng ta?" "Chuyện cậu điều tra đã chạm đến lợi ích của ông ta rồi đấy..." "Lão già này, rất có thể có liên quan đến cái gọi là kế hoạch kia!" "Cậu không thấy ông ta công khai lẫn lén lút đều đang cản trở cậu điều tra về quỷ hóa sao?" Tô Cảnh nhấp một ngụm trà, bình thản nói. "Vậy liệu ông ta có phải là kẻ đứng sau chỉ đạo Lăng Nam giết tôi không?" "Khả năng không lớn!" "Người đứng sau tuy thủ đoạn quyết liệt, nhưng mục đích là để bảo vệ hàng hóa, chắc không cùng loại với Đinh chủ quản!" Thấy Tô Cảnh lắc đầu, Ngô Tà xoa cằm trầm ngâm một lát. "Vậy xem ra bây giờ chỉ có xuống tầng hai mới tìm được đáp án thôi!" "À mà Tiểu Bạch, khu kho mà Lục Thần từng làm việc ở tầng hai đã điều tra ra chưa?" Nghe Ngô Tà hỏi, Tiểu Bạch từ trong ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu. "Đã tìm ra rồi!" "Năm đó, khu kho Lục Thần thuộc về là Cống Dương Thương." "Chúng ta phải chuẩn bị trước đấy." "Tất cả hàng hóa của Cống Dương Thương đều được cất giữ dưới nước!" "Được!" Ngô Tà gật đầu, đang định đi chuẩn bị thì điện thoại đột nhiên báo tin nhắn.

Mở ra xem, là tin nhắn Bàn Tử gửi. "Hộp thư của săn đầu người đã được giải mã!" "baihaotian@shiyicang.com" "Mật khẩu syc010321" "010321?" Thấy vậy, Ngô Tà bất giác đọc thành tiếng. "Anh đọc mã công việc của em làm gì?" Tiểu Bạch ngạc nhiên hỏi. "Mã công việc của em ư?" Ngô Tà cau mày, nhìn Tô Cảnh. "Tô ca, Bàn Tử gửi cho em hộp thư của Vương Tuấn Nghĩa đã được giải mã và mật khẩu!" "Tại sao mật khẩu này lại là mã công việc của Tiểu Bạch?" "Cậu còn cho Bàn Tử đi điều tra cái này sao?" Tô Cảnh vẻ mặt cạn lời. "Cậu nghĩ Vương Tuấn Nghĩa sẽ tự tiết lộ thông tin của mình cho cậu à?" "Tên này chắc là đã hack hộp thư công việc của Tiểu Bạch rồi." Tiểu Bạch gãi đầu, có chút khó hiểu.

Cô ra hiệu cho Ngô Tà, rồi cầm lấy điện thoại xem.

Quả nhiên đúng là vậy. "Thật sự là hộp thư công việc của em sao?" "Vương Tuấn Nghĩa này, quả nhiên không đơn giản!" "Thôi được rồi, Vương Tuấn Nghĩa cậu không cần cho Bàn Tử điều tra nữa, không tìm ra đâu!" "Người này, chắc chắn đang trốn trong Thập Nhất Thương!" "Chỉ cần chúng ta theo dõi manh mối này, có lẽ không lâu nữa sẽ gặp được hắn!" Lời Tô Cảnh nói rất có lý, Ngô Tà cũng gật đầu đồng tình. "Được thôi..." "Vậy Tô ca, em đi chuẩn bị trước đây, chúng ta nhanh chóng xuống Thập Nhất Thương!" Nói với Tô Cảnh một câu, Ngô Tà liền rời đi trước.

Nửa tiếng sau, sau khi thu dọn đồ đạc, ba người tập hợp lại.

Tiểu Bạch chuẩn bị dẫn hai người xuống tầng hai Thập Nhất Thương. "Cái này anh cầm đi!" "Cái gì vậy?

Trứng đà điểu à?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi khi nhận lấy một quả cầu đen thui tròn xoe mà Tiểu Bạch đưa cho. "Trứng đà điểu gì chứ, đây là đá mà!" "Dùng làm gì?" "Đến tầng hai anh sẽ biết!" Trong lúc nói chuyện, Tiểu Bạch đã dẫn hai người đến cửa phòng thay đồ.

Sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào. "Này!

Đây là phòng thay đồ nam!" Ngô Tà hét lên một tiếng, nhưng lại bị Tô Cảnh kéo vào. "Hét cái gì mà hét, làm gì mà làm quá vậy!" "Chúng ta phải từ đây xuống tầng hai!" Nghe vậy, Ngô Tà lập tức sững người.

Sau khi bước vào, liền thấy Tiểu Bạch mở một cánh tủ.

Sau đó đẩy cánh cửa ẩn bên trong ra, để lộ một lối đi. "Ối!

Thật sự có cửa ẩn!" "Đừng ngây ra đó nữa, vào đi!" Tiểu Bạch vẫy tay ra hiệu, rồi đi vào trước.

Sau khi Tô Cảnh vào, Ngô Tà cũng vội vàng đi theo, tiện tay đóng cánh tủ lại.

Không lâu sau, ba người liền đi đến một khu vực.

Phía trước là một khe sâu, phía trên giăng mấy sợi xích sắt to dài.

Từng người cõng hàng hóa và biển hiệu thương quản xếp hàng bước lên xích sắt, khiến Ngô Tà nhìn mà giật giật khóe mắt. "Những sợi xích sắt phía trước này dẫn đến các khu kho khác nhau ở tầng hầm thứ hai, những người này gọi là Tiên công!" "Chuyên vận chuyển hàng hóa ở đây, đợi họ vận chuyển hàng hóa đến khu kho xong, sau đó sẽ do nhân viên kho cấp cao nhập kho lưu trữ." "Toàn bộ quy trình vô cùng nghiêm ngặt, Cống Dương Thương ở ngay phía trước, đi thôi!" Tiểu Bạch giải thích đơn giản một chút.

Ngô Tà nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Khoan đã, em hỏi một chút, chúng ta phải đi qua mấy sợi xích sắt này ư?" "À?" Tiểu Bạch nghi hoặc gật đầu. "Sao vậy, anh không lẽ sợ rồi à?" "Ai sợ!

Đi thì đi!" Ngô Tà cứng đầu nói. "Vậy đi thôi, Tô gia, chúng ta đi trước!" Tiểu Bạch gọi Tô Cảnh một tiếng, sau đó liền đi đến trước xích sắt và bước lên.

Tô Cảnh cũng theo sau.

Cái này kiểm tra khả năng giữ thăng bằng, đối với Tô Cảnh đương nhiên không có gì khó.

Rất nhanh liền cùng Tiểu Bạch đi qua.

Nhìn xuống phía dưới, Ngô Tà hai chân mềm nhũn.

Nhưng anh vẫn cắn răng, lấy đà chạy lên.

Nhờ tốc độ, khi suýt nữa rơi xuống, anh mới nhảy một bước sang bên kia.

Dẫm lên đất liền, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó đấm đấm vào hai chân hơi mềm nhũn.

Thấy anh như vậy, Tiểu Bạch quả thực có chút buồn cười.

Tại khu kho Cống Dương Thương.

Vừa đi, Tiểu Bạch vừa giải thích tình hình khu kho. "Phần lớn hàng hóa của Cống Dương Thương đều ở dưới nước." "Mỗi khu kho bên dưới đều có phương thức lưu trữ khác nhau!" "Cấu trúc vô cùng độc đáo, nghe nói là do một cao nhân ẩn thế nào đó thiết kế, nhưng cao nhân này là ai thì em không biết!" "Là Thất Chỉ!" Ngô Tà đang quan sát tình hình xung quanh đột nhiên cất tiếng. "Em vừa quan sát thấy, vật liệu xây dựng ở đây rất đặc biệt, chỉ có Thất Chỉ mới dùng!" "Thất Chỉ?

Ông ta là ai?" Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi. "Gọi ông ta là Thất Chỉ vì ông ta chỉ có bảy ngón tay, người này là một thiên tài kiến trúc, nghe nói các công trình dưới Cổ Đồng Kinh đều do ông ta làm đấy!" Tô Cảnh bình thản giải thích. "Tô gia, anh biết nhiều thật đó~" Tiểu Bạch nhìn Tô Cảnh đầy vẻ sùng bái. "Khiêm tốn thôi!

Dù sao cũng từng cùng Ngô Tà đến Cổ Đồng Kinh, tìm hiểu một vài chuyện rồi!" "Toàn là chuyện cũ rích rồi!" Tô Cảnh xua tay, thờ ơ nói. "Đây là cái gì?" Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi được một đoạn.

Nhìn thứ trôi nổi trên mặt nước trông như một mái nhà, Ngô Tà ngạc nhiên hỏi. "Đây là một từ đường, lúc em đến thì nó đã ở đây rồi!" "Ai rảnh rỗi đến mức mang cả một cái từ đường vào đây cất giữ chứ?" Ngô Tà càu nhàu, rồi hỏi tiếp. "Thứ này vận chuyển vào bằng cách nào?" "Em không biết!" Tiểu Bạch nhún vai, bĩu môi nói. "Em sao cái gì cũng không biết vậy, còn là người của Thập Nhất Thương nữa à?" Tô Cảnh búng trán cô bé, cười nói. "Dù sao thì tuổi tác của em cũng bày ra đấy rồi, em trẻ như vậy mà!" Tiểu Bạch ưỡn cằm, kiêu ngạo cười nói. "Được rồi, chúng ta mau đi thôi!" "À, cởi áo ngoài ra

đã, lát nữa chúng ta phải xuống nước đấy!" Nghe vậy, Tô Cảnh và Ngô Tà đều gật đầu.

Lúc chuẩn bị trước đó, họ đã mặc sẵn đồ lặn, nên cởi áo ngoài ở đây cũng không sao.

Sau khi kéo Ngô Tà quay lưng đi, Tiểu Bạch liền cởi bỏ áo khoác ngoài, để lộ bộ đồ lặn bên trong. "Em xong rồi~" Nghe vậy, Tô Cảnh và Ngô Tà mới cùng cởi quần áo trên người ra.

Sau khi thu dọn đồ đạc vào ba lô, ba người mặc trên mình bộ đồ lặn chuyên nghiệp liền đi về phía mục tiêu.

Rất nhanh, họ đã thấy vài bóng người mặc đồ lặn phía trước.

Chương 421

"Họ là các thương quản tầng hai, lần này họ sẽ phụ trách việc lưu trữ hàng hóa!" "Đợi họ cất hàng xong, chúng ta sẽ kiểm tra kỹ khu kho này!" Tiểu Bạch giải thích xong, liền nhanh chóng bước tới. "Mấy người đến muộn rồi!" Thương quản dẫn đầu nhìn mấy người họ, bất mãn nói. "Xin lỗi, bọn em thay đồ hơi chậm ạ!" "Bạch chủ quản, tôi biết cô có đặc quyền, nhưng cũng không thể cứ như vậy mãi được chứ?" "Ít nhất cũng phải giữ thể diện cho mấy anh em chúng tôi chứ?" "Thôi được rồi!

Đến giờ rồi!" "Mọi người xuống đây đi!

Chuẩn bị bắt đầu nghi thức!" Tiểu Bạch đang định biện giải thêm vài câu, thì trên boong tàu phía dưới, một bà lão mặc trang phục kỳ lạ lên tiếng ngắt lời. "Đây là Hải nữ, mỗi lần xuống nước đều phải do bà ấy chủ trì nghi thức hạ thủy!" Tiểu Bạch thì thầm giải thích một câu, sau đó ba người liền cùng mấy thương quản kia đi lên boong tàu. "Bắt đầu nghi thức!" Bà Hải nữ cầm một tảng đá tròn trên đống đá bên cạnh, giơ cao quá đầu, rồi xoay quanh mấy thương quản đang quây trước đống đá. "Đây là tập tục của người thủy tộc chúng tôi!" "Trước khi xuống nước phải đặt một tảng đá lên đống đá, như vậy mới nhận được sự phù hộ của Thủy Thần!" Tiểu Bạch ghé sát Tô Cảnh thì thầm giải thích.

Trong lúc nói chuyện, bà Hải nữ đã hoàn thành nghi thức.

Sau đó quỳ xuống trước đống đá, thành kính đặt tảng đá tròn lên. "Đặt đá phù hộ!" Dứt lời, các thương quản cũng lấy ra những hòn đá khắc hoa văn kỳ lạ, đặt lên đống đá.

Nhưng khi đến lượt Ngô Tà và Tô Cảnh, bà Hải nữ lại lên tiếng

gọi lại. "Khoan đã!" "Hai cậu là người mới đúng không?" "Đặt đá lên trên này!" Bà Hải nữ bình thản nói, ra hiệu về phía cột đá được xếp chồng lên nhau trong đống đá. "Đặt lên trên này ư?" Ngô Tà giật giật khóe mắt nhìn hòn đá phù hộ tròn vo trên cột đá. "Đúng vậy, đây là quy củ!" "Cũng là thử thách của Thủy Thần dành cho cậu, nếu làm rơi xuống, thì ba mươi ngày tới cậu không được xuống nước!" Nghe vậy, Ngô Tà đành chịu.

Sau đó bước lên phía trước thử đi thử lại mấy lần mới khiến hòn đá đứng vững được.

Thấy vậy, bà Hải nữ hài lòng gật đầu, rồi quay sang nhìn Tô Cảnh. "Cậu cũng làm đi!" Xếp đá chồng lên nhau, không ngoài việc tìm được một điểm cân bằng, điều này đối với Tô Cảnh rất đơn giản.

Hơn nữa trên tảng đá còn có những đường vân lõm vào, càng dễ dàng hơn.

Chỉ một lần là anh đã đặt tảng đá đứng vững.

Bà Hải nữ dường như có chút không cam lòng, nhưng dù sao yêu cầu cũng đã hoàn thành.

Vì vậy cũng không làm khó nữa. "Cất hàng!" Sau một tiếng hô lớn, bốn lão thương quản đẩy ra một cái thùng gỗ.

Sau đó lại đốt một nén hương, cầm đi đi lại lại mấy vòng quanh thùng hàng.

Rồi mới dùng dây thừng buộc bốn góc thùng gỗ, buộc vào eo.

Sau khi kiểm tra một lượt, liền kéo thùng gỗ lặn xuống nước.

Bà Hải nữ cũng sau đó rời đi.

Ngồi xuống mép nước, Tô Cảnh cất tiếng hỏi. "Tiểu Bạch, độ sâu của nước ở đây có được ghi chép không?" "Không có ạ, cụ thể bao

nhiêu mét em cũng không rõ, dù sao thì cũng sâu lắm!" "Tô gia, anh có thể lặn được bao nhiêu mét?" Thấy Tô Cảnh giơ một ngón tay lên, Tiểu Bạch thăm dò nói. "Mười mét sao?" "Không, là lặn thẳng xuống!" "Đi thôi, chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian!" Tô Cảnh gọi hai người một tiếng, sau đó đeo kính bảo hộ, lao mình xuống nước.

Thấy vậy, Tiểu Bạch và Ngô Tà cũng vội vàng theo sau.

Vừa xuống, Tô Cảnh liền thấy bên trong toàn là hàng hóa chìm dưới đáy nước.

Bơi được không xa, anh liền thấy hai chiếc quan tài bị dây xích sắt buộc lại, lơ lửng song song dưới nước.

Xung quanh còn treo lủng lẳng từng con nhân dong sống động như thật.

Đợi Ngô Tà tới, thấy những nhân dong này, anh rất nhanh đã phát hiện ra điều bất thường.

Trên đó, rõ ràng mọc ra từng viên kết tinh giống như ngọc trai.

Ngô Tà gỡ một viên xuống, vẫy tay ra hiệu cho Tô Cảnh, rồi bơi về phía mặt nước.

Rất nhanh, ba người liền nổi lên mặt nước. "Thế nào rồi?

Không sao chứ?" Thấy Ngô Tà nhô đầu lên, Tô Cảnh cất tiếng hỏi. "Em không sao!" Ngô Tà xua tay, lau nước trên mặt, nghi hoặc hỏi. "Tiểu Bạch, quan tài vừa nãy ở dưới đó được tế bái là của ai vậy?" "Đó là quan tài của Trương Đại Phật gia và Doãn Tân Nguyệt!" "Tất cả các thương quán ở đây trước khi xuống đều phải tế bái để bày tỏ sự kính sợ!" "Truyền thuyết những thứ ở đó rất quỷ dị, đều phải dựa vào Trương Đại Phật gia trấn giữ mới không xảy ra chuyện!" Tiểu Bạch cau mày giải thích. "Vậy còn những nhân dong đó là sao?" "Tất cả đều là do Trương Đại Phật gia cất giữ ở đây năm đó!" "Lúc nãy

bơi qua, em phát hiện thiếu rất nhiều hàng hóa, hơn nữa đồ trang sức trên những nhân dong kia cũng biến mất rồi!" "Sự thất thoát của những thứ này, rất có thể liên quan đến sự kiện Lục Thần năm xưa, chắc chắn là hắn đã tuồn ra ngoài!" "Để ngăn chặn hàng hóa của Thập Nhất Thương bị thất thoát, người đứng sau kia mới khiến Lục Thần phát điên!" "Đây là thứ em lấy từ trên người nhân dong xuống, loại ngọc trai này vô cùng quý giá!" "Chỉ cần mang viên ngọc trai này ra ngoài, theo manh mối này điều tra, là có thể tìm ra kẻ đã giao dịch với Lục Thần năm đó!" Ngô Tà cầm viên ngọc trai cho hai người xem, tự tin nói. "Nếu người kia thật sự muốn bảo vệ hàng hóa của Thập Nhất Thương, vậy tại sao lại không báo cảnh sát chứ?" Tiểu Bạch leo lên boong tàu, có chút nghi hoặc hỏi. "Tìm được người đó, sẽ biết tất cả thôi!" Tô Cảnh bình thản nói, sau đó liền từ dưới nước leo lên bờ.

Rồi kéo Ngô Tà lên theo. "Tô ca, chúng ta đi thôi!" "Tiếp theo, em định đến nơi Lăng Nam ở để điều tra xem có manh mối nào không." "Tiểu Bạch, chuyện này lại phải làm phiền em rồi!" Không dừng lại quá lâu ở đây, ba người liền rời đi trước.

Lúc này.

Tại văn phòng Đinh chủ quản.

Lão Ngư đang cung kính đứng trước bàn làm việc. "Chủ quản, tiếp theo phải làm sao đây?" "Thằng nhóc Ngô Tà kia, đã vào tầng hai rồi!" "Lăng Nam muốn giết Ngô Tà, có phải là do Đinh chủ quản ngài sắp xếp không?" "Tôi làm việc không thô tục như vậy!" "Tôi không ngờ, còn có người không muốn Ngô Tà xuống tầng hai!" Nghe vậy, Lão Ngư vẻ mặt nghi hoặc. "Đó là ai?" "Chúng ta giải quyết Ngô Tà xong, rồi bức Tô Cảnh đi, là có thể đóng cửa lại mà điều tra kỹ lưỡng rồi!" "Chuyện này tôi đã sơ sót rồi, nước sâu lắm, ông đừng hỏi nhiều!" "Phải để Ngô Tà rời khỏi tầng hai, chúng ta mới có thể xử lý hắn!" Đinh chủ quản bình thản nói. "Ngô Tà..." "Người này không tin

quỷ thần, không tin người khác, chỉ tin vào những gì mình tự điều tra ra!" "Trong binh pháp có một loại đấu pháp, đó là giả vờ lộ ra sơ hở, dẫn hắn vào đấu pháp phù hợp với chúng ta." "Tuy sẽ có một vài tổn thất, nhưng chỉ khi chúng ta thực sự tổn thất!" "Hắn mới tin!" "Bây giờ, chúng ta phải để Ngô Tà tìm được một vài thứ." "Chỉ khi hắn tiếp tục điều tra, phía sau chúng ta mới có cơ hội ra tay." Gật đầu, trong mắt Lão Ngư lộ ra một tia vui mừng. "Đã hiểu, Chủ quản, tôi lập tức đi làm!" "Lý Giai Nhạc đã tỉnh chưa?" Đinh chủ quản lại hỏi tiếp một câu. "Tỉnh rồi ạ, có cần tôi gọi cô ấy đến bây giờ không?" "Không cần, nội tâm của cô ta đã bị Ngô Tà lay động rồi!" "Chúng ta không thể dùng cô ta nữa, bây giờ phải thu hồi trái tim cô ta lại, mới có thể tiếp tục bán mạng cho tôi!" Đinh chủ quản xua tay, cười đầy ẩn ý với Lão Ngư.

Nụ cười này, lập tức khiến ông ta có chút rợn người. "Chủ quản cứ yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ giúp ngài sắp xếp ổn thỏa!" "Tôi tự mình đã làm xong rồi!" "Ông ở đây giúp tôi giám sát, tôi đi ngủ một lát đây!" Mặc dù trong lòng có một dự cảm không lành, nhưng nghe vậy, Lão Ngư cũng chỉ cho rằng đó là ảo giác của mình, cung kính đáp lời.

Đinh chủ quản đi ra ngoài, đi qua một khúc quanh.

Lý Giai Nhạc, rõ ràng đang đứng ở đó. "Tiếp theo, giao cho cô đấy!" "Lý Giai Nhạc, người tôi coi trọng nhất, chính là cô đấy!" Đinh chủ quản gật đầu với Lý Giai Nhạc, rồi mỉm cười rời đi.

Mười lăm phút sau, nhân viên y tế đẩy xe cáng cấp tốc chạy tới.

Trong văn phòng.

Lão Ngư đổ gục trong vũng máu.

Nhìn dáng vẻ đó, xem ra đã hơi thở thoi thóp rồi.

Không thể không nói, Đinh chủ quản quả thực có chút thủ đoạn lung lạc lòng người.

Không nhắc đến bên này.

Sau khi Tiểu Bạch tìm được căn phòng Lăng Nam trọ.

Ngô Tà và Tô Cảnh liền đi tới. "Tô ca, cửa khóa rồi!" Ngô Tà đẩy thử cửa mấy lần, thấy không mở được, liền nói với Tô Cảnh. "Tránh ra." Tô Cảnh vẫy tay ra hiệu cho Ngô Tà, đợi anh lùi lại.

Tô Cảnh tiến lên một quyền đánh vỡ khóa cửa.

Sau đó đẩy cửa dẫn Ngô Tà đi vào. "Mẹ kiếp, loạn thật!" Tô Cảnh xua xua tay trước mũi, mắng một câu. "Mau tìm đi, xem có manh mối gì không!" Ngô Tà gật đầu, liền nhanh chóng lục lọi trong phòng.

Sau đó rất nhanh đã phát hiện ra điều bất thường.

Dưới gầm giường gỗ, anh tìm thấy một chiếc điện thoại cũ dính ở đó. "Tô ca, anh mau đến xem!" Tô Cảnh đi đến cạnh Ngô Tà, lúc này anh đã mở điện thoại.

Sau đó lướt xem tin nhắn bên trong. "Tôi đã hạ thuốc cho ông rồi!" "Chỉ có giúp tôi làm việc, ông mới có thể sống." "Ngô Tà sẽ tham gia kỳ thi xuống tầng hai, ông cũng đi tham gia!

Chương 422

Giết hắn!" Đọc vài tin nhắn, đã có thể xác định Lăng Nam là bị người khác chỉ đạo. "Bên dưới... tầng hầm thứ hai!" "Xem ra Lăng Nam tinh thần thác loạn, cũng là do người này ra tay." "Thủ đoạn này quả thực độc ác!" Ngô Tà lòng vẫn còn sợ hãi nói. "Tô ca, chúng ta đi thôi!" "Em sẽ nhờ Bàn Tử tìm người truy tìm số điện thoại gửi tin nhắn, nói không chừng có thể điều tra ra được gì đó!" Ngô Tà cất điện thoại, nói với Tô Cảnh một câu.

Hai người liền cùng nhau rời khỏi đây.

Nhưng đi được nửa đường, lại gặp Lý Giai Nhạc. "Tỉnh rồi!

Cảm giác thế nào?" Thấy vậy Ngô Tà tiến lên chào hỏi.

Gật đầu, Lý Giai Nhạc lấy ra một tấm ảnh Lão Ngư đang nằm trên giường bệnh. "Ông ta đã tự sát vì sợ tội, vẫn đang được cấp cứu!" Bỏ lại câu nói đó, Lý Giai Nhạc liền quay người rời đi. "Tự sát vì sợ tội, à!" "Tô ca, anh thấy sao?" Ngô Tà đưa tấm ảnh cho Tô Cảnh, cười hỏi. "Tự sát vì sợ tội?

Sao có thể?" "Xem ra con cáo già đó quả thực có thủ đoạn!" "Cậu đã cứu Lý Giai Nhạc, để kéo trái tim cô ta về, để cô ta tiếp tục bán mạng cho mình, nên đã hy sinh Lão Ngư!" "Đừng xem nữa, dù có cấp cứu cũng không thể cứu sống được đâu!" "Con cáo già đó, chắc chắn sẽ ra tay tàn nhẫn!" "Đi thôi!" Tô Cảnh tiện tay đưa tấm ảnh lại cho Ngô Tà, bình thản nói. "Ừm!" Những chuyện này, Tô Cảnh không để Ngô Tà bận tâm quá nhiều.

Anh tiếp tục điều tra chuyện của Lục Thần ở tầng hai.

Ngô Tà đã khóa mục tiêu vào vị trí của lão Tiên công, người sẽ dán bảng thông báo ở tầng hai mỗi khi có kỳ thi tuyển nhân viên xuống

tầng hai.

Tầng một và tầng hai không giao thiệp với nhau, tầng một chỉ biết chuyện thi cử.

Mỗi lần tầng hai có người từ chức, để bổ sung chỗ trống bên dưới, tầng một đều sẽ sắp xếp thi tuyển.

Sau đó lão Tiên công sẽ dán bảng ở tầng hai, còn các thương quản tầng hai thì sẽ đặt cược chơi trò đoán vui. "Chỗ đó là khu nghỉ ngơi của Tiên công, em đã hỏi thăm rồi." "Ông lão mập đang chơi bài kia, chính là lão Tiên công đó!" "Thông tin về bảng danh sách, sớm nhất là từ ông ta mà ra, hỏi thăm ông ta một chút, biết đâu sẽ có manh mối gì!" Ngô Tà chỉ vào nhóm Tiên công đang tụ tập chơi bài cách đó không xa, nói với Tô Cảnh. "Vậy cậu gọi tôi đến làm gì?" "Cái này không phải cần chủ quản dẫn đi sao, nếu không thì chỉ có thể đi qua mấy sợi xích sắt kia..." Ngô Tà gãi đầu, vẻ mặt có chút bối rối. "Hóa ra cậu sợ cái này à..." "Đi đi!" Tô Cảnh cạn lời nhìn Ngô Tà, rồi dẫn anh trực tiếp đi đến trước mặt người giám công.

Sau đó lấy ra huy hiệu cấp bậc cho người giám công xem. "Chúng tôi muốn đến khu nghỉ ngơi của Tiên công!" "Mời ngài đi lối này!" Gật đầu, Tô Cảnh dẫn Ngô Tà trực tiếp đi qua. "Nhanh lên!

Đặt cược đi!" "Mau đặt đi!" Thấy nhóm Tiên công đang chơi hăng say, Ngô Tà móc ra một phong bì từ trong túi, trực tiếp ném qua. "Cờ bạc thì được, nhưng cũng phải có chừng mực!" "Nếu không thì phạm pháp đấy!" Vừa nói, Ngô Tà liền ngồi phịch xuống bên cạnh lão Tiên công. "Cược tiền âm phủ cũng phạm pháp à?" Thấy vậy, lão Tiên công bình thản nói một câu. "Ai biết các ngài có lén lút đổi chác không chứ?" "Nào, xem cái này đi!" Ngô Tà chỉ vào phong bì trên bàn, cười nói. "Ý gì đây?" "Cung kính ngài đấy ạ!" Ngô Tà hạ giọng nói một câu.

Mở phong bì ra xem, thấy bên trong là một xấp tiền một trăm tệ, lão Tiên công nhìn Ngô Tà đầy ẩn ý. "Cậu là Ngô Tà đúng không?" "Nói đi, muốn biết gì?" Mặc dù có chút bất ngờ khi lão Tiên công nhận ra mình.

Nhưng Ngô Tà vẫn nói ra mục đích chuyến đi này. "Tôi muốn biết danh sách nhân viên đặt cược lần này!" Nhìn xung quanh, lão Tiên công quay đầu vẫy tay gọi người tùy tùng bên cạnh. "Danh sách!" Nghe vậy, người kia mới lấy danh sách ra. "Đây!" "Cảm ơn!" Sau khi có được danh sách.

Ngô Tà liền đi đến phòng giám sát.

Anh kiểm tra camera giám sát lúc dán bảng.

Phương pháp này của anh, chính là cái gọi là phương pháp loại trừ.

Nhưng sau khi xem hết tất cả camera giám sát, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Những người đi xem bảng, về cơ bản đều là những người đặt cược vào những nhân viên đó.

Phòng giám sát.

Tiểu Bạch và Tô Cảnh đang chơi game cùng nhau.

Thấy hai người họ mê mẩn như vậy, Ngô Tà cũng không làm phiền.

Anh cầm điện thoại gọi cho Bàn Tử.

Tình hình bên này, anh vẫn luôn đồng bộ với Bàn Tử. "Xem ra chủ mưu đứng sau này rất cẩn thận!" Nghe Ngô Tà nói xong, Bàn Tử cảm thán một câu. "Đúng vậy, xem ra phương pháp loại trừ của tôi chẳng có tác dụng gì!" "Vậy phải làm sao đây?" "Tên chủ mưu này muốn

giải quyết tôi, là vì hắn cho rằng tôi và Lục Thần là đồng bọn!" "Nhưng tôi mới đến Thập Nhất Thương không lâu." "Lục Thần đã hóa điên nhiều năm như vậy rồi, không hợp logic!" "Vậy chỉ có một khả năng, hắn cho rằng chú Ba của tôi và Lục Thần là đồng bọn!" "Tôi đến Thập Nhất Thương là để tiếp quản công việc của chú Ba, nếu tìm được người này, thì có thể tìm ra manh mối về chú Ba!" "Vì tôi đã xuống tầng hai rồi, nên hắn nhất định sẽ lại tìm tôi!" Ngô Tà nói xong, lại hỏi một câu. "À đúng rồi Bàn Tử, số điện thoại mà cậu điều tra có manh mối gì chưa?" "Có rồi, định vị cuối cùng của số đó, chính là ở Thập Nhất Thương." "Nhưng bây giờ chắc đã bị tiêu hủy rồi, muốn điều tra cũng không tìm được thông tin hữu ích gì đâu." "Ôi, cậu nói xem chuyện này lại thành ra thế nào đây!" "Thiên Chân, cậu biết không, tôi bây giờ đặc biệt lo cho cậu đấy." "Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không thể chạy tới kịp, hôm nay Phiêu Phiêu lại đến tìm tôi rồi!" "Bệnh tình của Tiểu Mai đã nặng thêm rồi, bây giờ đã nhập viện, bác sĩ nói chỉ có thể tạm thời duy trì, trong vòng ba tháng phải tìm được tủy xương phù hợp." "Bây giờ ở bệnh viện, mỗi ngày tốn gần một vạn tệ, số tiền này cũng không đủ dùng!" "Số hàng của cậu, mới chỉ bán được một phần, tháng này lương phát ra liệu có thể đưa trước cho tôi năm vạn tệ đó không, vì anh em mà xả chút máu đi!" "À đúng rồi, cậu đó, hỏi giúp tôi Tô gia nữa, thật đấy, chuyện này mà xong xuôi, Bàn gia tôi sẽ đội ơn hai người cả đời!" "Nếu Tiểu Mai mà có chuyện gì thật, Phiêu Phiêu thật sự sẽ không sống nổi đâu." Bàn Tử thở dài, nói với Ngô Tà. "Cậu cứ lo mà theo đuổi nữ thần của cậu đi, chuyện bên tôi cậu không cần quản." "Tháng này lương phát ra, tôi sẽ chuyển tiền cho cậu ngay, cậu nhanh chóng tìm cách bán hết hàng đi!" "Còn về phía Tô gia, đã sắp xếp người đi giúp Tiểu Mai tìm tủy xương rồi." "Nhưng bây giờ muốn tìm được người phù hợp đâu dễ dàng như vậy, chỉ có thể đợi thôi!" Ngô Tà đang nói, đột nhiên ho dữ dội.

Vừa nghe thấy tiếng đó, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi. "Thiên Chân, cậu không sao chứ, sao lại ho nữa rồi?" Nhưng lúc này Ngô Tà thật sự không có thời gian để ý đến anh ta.

Nhìn máu tươi dính trên tay, đầu Ngô Tà đột nhiên ong lên. "Ngô Tà?!" Nghe thấy động tĩnh, Tô Cảnh cũng hoàn hồn, rồi liền thấy Ngô Tà vẻ mặt ngây dại.

Khóe miệng còn vương máu tươi.

Thấy vậy Tô Cảnh vội vàng đứng dậy đi tới. "Tiểu Tam Gia, anh không sao chứ?" Tiểu Bạch cũng vẻ mặt lo lắng.

Đặt tay lên cổ Ngô Tà, Tô Cảnh bắt mạch, lập tức cau mày trầm giọng nói. "Bệnh tình của cậu đã nặng thêm rồi!" Ngô Tà hoàn hồn, sờ sờ ngực, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó, giơ tay kéo cổ áo ra. "Tô ca, anh xem cổ em này!" Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy phía sau cổ Ngô Tà đã mọc lên từng cục bọt biển, hơn nữa có chỗ đã bị hoại tử. "Anh thế này là bị người ta hạ độc rồi..." "Da sau cổ đã bị hoại tử, dường như bị một loại độc tố nào đó ăn mòn rồi." "Có người đã hạ độc cho anh, làm bệnh phổi của anh nặng thêm!" Tiểu Bạch kinh ngạc nói. "Chuyện gì vậy?

Sao lại trúng độc rồi?" Nghe thấy giọng Bàn Tử truyền đến từ điện thoại.

Ngô Tà cầm điện thoại lên. "Bàn Tử, cậu đều nghe thấy rồi..." "Điện thoại còn chưa cúp, tôi đương nhiên nghe thấy rồi!" "Có chuyện gì vậy?" Bàn Tử lo lắng hỏi. "Em đoán là em xuống tầng hai điều tra manh mối, kẻ đứng sau kia hoảng rồi." "Nhưng hắn lại không thể trực tiếp ra tay với em, nên mới chọn cách hạ độc này!" "Điều đáng sợ là, em hoàn toàn không nhớ hắn đã hạ độc em lúc nào!" Nghe vậy, Bàn Tử trầm ngâm một lát. "Cậu thế này!

Cậu cứ về đây trước, chúng ta giải độc đã!" "Không cần, em vừa

nghĩ ra một kế hoạch, có thể lợi dụng chuyện này để dụ kẻ chủ mưu ra!" "Em có linh cảm, em đã rất gần hắn rồi!" Ngô Tà thở ra một hơi dài, nhẹ giọng nói. "Vậy còn cơ thể của cậu thì sao?" "Yên tâm, có tôi ở đây, Ngô Tà sẽ không chết được!" Tô Cảnh đứng bên cạnh, cầm lấy điện thoại bình thản nói một câu. "Vậy được rồi!

Tô gia, anh nhất định phải bảo toàn mạng sống cho Thiên Chân đấy!" "Ừm, chuyện này cậu không cần lo đâu..." "À đúng rồi, tôi nghe nói, cậu vẫn đang tiếp tục cung cấp hàng cho Phiêu Phiêu để cô ấy bán à?" "Tô gia, tôi cũng chỉ là mềm lòng thôi, nhưng tôi đã hẹn với cô ấy rồi, tuyệt đối không tiết lộ thông tin có người đứng sau cung cấp hàng đâu." "Hơn nữa cô ấy cũng không biết thân phận người cung cấp hàng!" Bàn Tử vội vàng giải thích. "Những chuyện này của cậu, tôi không quan tâm, nhưng nếu cậu không muốn Phiêu Phiêu gặp chuyện thì hãy nhanh chóng chấm dứt đi." "Còn nữa, cố gắng đi theo cô ấy đừng để cô ấy ở một mình!" "Tôi e rằng sẽ có người ra tay với cô ấy, bây giờ Phiêu Phiêu đã trở thành điểm yếu của cậu rồi." "Nếu lấy cô ấy ra uy hiếp cậu, để đối phó với Ngô Tà, cậu sẽ chọn thế nào?" Tô Cảnh không nói nhiều, chỉ nói vừa đủ.

Tùy Bàn Tử tự mình quyết định.

Cúp điện thoại, Tô Cảnh trực tiếp kéo Ngô Tà dậy. "Đi, tìm một nơi yên tĩnh trước, tôi giúp cậu xử lý chất độc này đã." Không nhắc đến bên Tô Cảnh.

Bên Đinh chủ quản, cũng bắt đầu đi bước cờ tiếp theo.

Trong văn phòng.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, Đinh chủ quản rơi vào trầm tư.

Lâu sau, mới quay một cuộc điện thoại.

Chương 423

"Alo, lão Tiết, lâu rồi không gặp nhỉ..." "Ông già này, tìm tôi có chuyện gì?" "Tôi nghe nói, bên ngoài cũng có người đang giúp Ngô Tà, giúp tôi ngăn chặn hắn, bao nhiêu tiền cũng được!" "Người đó tên là Vương Bàn Tử, ông cứ cho hắn bao nhiêu tiền cũng được!" "Vậy hắn không có điểm yếu nào sao?" Tiết Ngũ vuốt vuốt bộ râu mép, bình thản nói. "Thì có một người hắn thích..." "Nhưng tôi Tiết Ngũ không làm được chuyện đó đâu!" "Chúng ta là những con châu chấu trên cùng một sợi dây, tôi mà có chuyện, ông cũng tiêu đời!" Cau mày, Tiết Ngũ cúp điện thoại.

Im lặng hồi lâu, mới gửi một tin nhắn. "Tìm cái cửa hàng đồ cổ mới mở gần đây chỉ bán hàng lẻ kia!" Không nói chuyện Phiêu Phiêu bên này vội.

Tại Thập Nhất Thương, ký túc xá của Ngô Tà, sau khi Tô Cảnh đưa Ngô Tà đến, liền nhanh chóng bắt đầu giúp cậu ta trị liệu.

Sau đó, anh dùng chân khí, ép hết độc tố tích tụ trong cơ thể cậu ta ra ngoài. "Khụ khụ..." Ho khan hai tiếng, Ngô Tà nhổ ra một ngụm máu đen, lúc này mới cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều. "Thế nào?" Thấy bộ dạng cậu ta, Tô Cảnh cất tiếng hỏi. "Đỡ hơn nhiều rồi, Tô gia!" Ngô Tà lau đi vết máu đen ở khóe miệng, xua tay, rồi sốt sắng nói. "Tô gia, em đã nghĩ ra một kế hoạch!

Có lẽ có thể ép kẻ chủ mưu ẩn mình phía sau phải lộ diện!" "Chủ mưu nào dễ lừa đến vậy?" Tiểu Bạch lườm một cái, buông lời châm chọc. "Em định rải một ít bột vào Thập Nhất Thương, khiến da của các quản lý kho bị ngứa, nhưng không gây hại cho cơ thể.

Thế nhưng, em sẽ khiến họ nghĩ rằng mình đã trúng độc!

Kẻ đó đã muốn bảo vệ Thập Nhất Thương, vậy thì hắn nhất định sẽ tự mình xuất hiện!

Em không thể kéo dài thêm nữa, nếu không người đầu tiên 'tử' chắc chắn là em!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tiểu Bạch có chút nghi hoặc hỏi: "Vậy anh tìm đâu ra loại bột có hiệu quả như vậy?" "Nguyên liệu thuốc rất đơn giản, em có thể tự chế!" "Tô ca, anh tin em đi, hắn nhất định sẽ đến tìm em!" "Nếu cậu thấy kế hoạch khả thi, vậy thì cứ thử đi!" Tô Cảnh gật đầu, cũng không từ chối. "Tiểu Bạch, em còn muốn đến Cống Dương Thương Tồn một lần nữa để gửi hàng!" "Có mối nào không?" Ngô Tà lại hỏi Tiểu Bạch. "Có chứ!" Tô Cảnh đã đồng ý, Tiểu Bạch tự nhiên dốc toàn lực ủng hộ.Mấy ngày tiếp theo, Ngô Tà bắt đầu triển khai kế hoạch của mình.

Đầu tiên, cậu ta dùng loại bột đã pha chế, khiến một số người ở Cống Dương Thương xuất hiện triệu chứng.

Sau đó, chính cậu ta cũng giả bệnh phổi, giả vờ trúng độc.

Đồng thời, cậu ta đề nghị Thập Nhất Thương đặt tất cả những người bị "nhiễm bệnh" vào phòng bệnh có không khí được làm sạch để tĩnh dưỡng.

Cùng lúc đó, cậu ta lan truyền tin tức ra bên ngoài, nói rằng có người ở Thập Nhất Thương đã rải chất ô nhiễm không rõ nguồn gốc khắp các kho hàng.

Cố gắng kéo dài thời gian kiểm tra bệnh tình.

Sau đó, cậu ta ở trong phòng bệnh, lặng lẽ chờ đợi kẻ chủ mưu phía sau tự mình xuất hiện.Một tuần sau, Thập Nhất Thương đã trở nên bất an, ai nấy đều tự lo cho mình.

Kẻ chủ mưu cũng đã không thể ngồi yên được nữa.

Nửa đêm, Ngô Tà đang ngồi trên giường bệnh.

Qua bức tường kính, Ngô Tà thấy một bóng người quen thuộc chầm chậm bước tới.

Thấy vậy, Ngô Tà lập tức có cơ sở.

Kẻ chủ mưu, cuối cùng cũng đã xuất hiện!

Cậu ta rút điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tô Cảnh, rồi đứng dậy đi đến trước bức tường kính.

Sau đó, hai người không hẹn mà cùng nhấc điện thoại bàn lên. "Bà... cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi!" "Cậu muốn dụ tôi đến gặp cậu, tôi đã đến rồi!

Cậu muốn làm gì?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, khóe miệng Ngô Tà khẽ nhếch. "Hải Nữ bà bà, cháu thật không ngờ, bà lại chính là kẻ chủ mưu phía sau.

Người đã âm thầm bảo vệ Thập Nhất Thương bấy lâu!

Lục Thần, Lăng Nam, cả cháu nữa, đều là do bà sắp đặt phải không?" "Phải!" Ngô Tà gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi...""Cháu đã đặt rất nhiều cơ quan chứa nguồn ô nhiễm ở khắp các nơi trong Thập Nhất Thương!

Đại đa số chỉ là giả!

Nhưng có một cơ quan, cháu thật sự đã bỏ độc!

Không biết bà đã từng chơi vòng quay Roulette chưa?

Người của Thập Nhất Thương sẽ trúng độc lúc nào, ai cũng không biết đâu?" "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Lão Hải Nữ giận dữ hỏi. "Cháu chỉ muốn biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ cần bà nói cho cháu biết, cháu sẽ cho bà biết vị trí của tất cả các cơ quan!" "Tại sao tôi phải tin cậu?" Nghe Ngô Tà nói vậy, vẻ giận dữ trên mặt Lão Hải Nữ không hề giảm bớt. "Bởi vì bà đã nhận

định cháu là kẻ xấu!

Nếu bà không nhận định cháu là kẻ xấu, vậy tại sao lại đầu độc cháu chứ?" "Bà tốt nhất nên nhanh lên, bởi vì mỗi giây trôi qua, đều có khả năng có người của Thập Nhất Thương giẫm phải cơ quan có độc." Nhìn chằm chằm Ngô Tà, Lão Hải Nữ trầm mặc hồi lâu.

Sau đó bà mới thở dài, chầm chậm kể lại."Ba mươi năm trước, tôi còn làm việc trong phòng giám sát của Thập Nhất Thương!

Lúc đó tôi phụ trách giám sát việc quản lý xuất nhập kho hàng.

Cho đến khi, tôi nhìn thấy hai người, tự mình cất vào kho!

Ở Thập Nhất Thương, người sống vào kho vốn đã là chuyện hiếm, huống hồ là người sống lại được gửi vào Tử Đương Khu.

Tử Đương Khu thực chất là một hang động hình thành do sự sụt lún địa chất nhân tạo.

Hồi đó chúng tôi quản lý không chặt chẽ, đã vứt rất nhiều hàng hóa độc hại vào đó.

Chẳng hạn như các loại nguyên liệu lâu ngày không có người nhận.

Rất nhiều người muốn tránh đời cũng trốn vào đó, cả đời không muốn ra ngoài.

Khu vực không nằm trong phạm vi khối đất Thập Nhất Thương chúng tôi mua, thuộc về hang động tự nhiên, nhân viên của tôi sẽ không vào khu vực này.

Bởi vì hang động này là hang tự nhiên, nên chúng tôi không cho phép người ngoài vào.

Hơn nữa, bên trong rất nhiều hàng hóa đều nguy hiểm, sơ ý một chút là sẽ chết ngay tại chỗ.

Tìm thức ăn trong Tử Đương Khu khá vất vả, hai người này sau khi vào, cũng không đi tìm thức ăn, cứ thế chịu đựng, tôi mềm lòng, thế là...

đã chuẩn bị một ít thức ăn ném xuống cho họ." Nói đến đây, ánh mắt Lão Hải Nữ lóe lên một tia hồi ức."Họ rất thông minh, lập tức suy đoán ra có người đang giám sát họ, và theo hướng đó, tìm ra tôi phía sau camera!

Họ cầu xin tôi giúp đỡ, để không bị phát hiện, chúng tôi đã chọn một phương thức giao tiếp mà chỉ chúng tôi mới hiểu được, đó là dùng chân đi lại để truyền tin tức.

Một người tên Ngô Tam Tỉnh, một người tên Điền Hữu Kim, cả hai đều có nỗi khổ tâm khó nói, nên đã tự gửi mình vào Tử Đương Khu.

Dần dần, chúng tôi ngày càng thân thiết.

Cuộc sống ở Thập Nhất Thương đơn điệu và buồn tẻ, rất khó kết bạn, nhưng lại đầy kỳ tích, bởi vì tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu một "món hàng", thậm chí còn bắt đầu yêu đương." Ngô Tà: "....." "Bà thích chú Ba cháu?" Cái mẹ kiếp này, cảm tình đúng là "nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương", người nhà không nhận ra người nhà... "Không, là Điền Hữu Kim..." Nghe vậy, Ngô Tà đột nhiên cảm thấy chú Ba hơi đáng thương."Nhưng trong lòng tôi biết, mối tình này không thể kéo dài, họ thường xuyên biến mất, làm gì cũng không nói với tôi!

Hơn nữa, họ bắt đầu nhờ tôi giúp tìm đồ trong Thập Nhất Thương, những thứ này rõ ràng là do những người khác trong Thập Nhất Thương chuẩn bị cho họ.

Trong quá trình này, tôi dần nhận ra họ đang lợi dụng tôi!

Tôi tìm thấy một số lá thư, nội dung trên đó là một số người trong Thập Nhất Thương đang chuẩn bị hành động liên kết ở Tử Đương Khu, họ coi tôi là đồng bọn, hoàn toàn không kiêng dè tôi.

Tôi rất tức giận, chất vấn Điền Hữu Kim, nhưng anh ta không chịu nói gì cả, còn muốn tôi giúp anh ta trong ngoài phối hợp, phá hoại Thập Nhất Thương.

Lúc này, tôi mới nhận ra, tôi không phải là người đầu tiên họ lôi kéo!

Còn có những người khác cũng đã đồng ý phản bội Thập Nhất Thương rồi!

Tôi rất đau lòng, quyết định cắt đứt quan hệ với anh ta, và báo cáo kế hoạch này!

Nhưng vì đã lún quá sâu, tôi bị anh ta uy hiếp, một số người cấp cao cũng tham gia vào kế hoạch này, tôi mà không tham gia, thì chỉ có chết!""Nhưng, tôi vẫn không hành động theo lời họ nói!

Rất nhanh, quả nhiên có người đến giết tôi, người đó chính là Lục Thần!" Nói đến đây, vẻ giận dữ trên mặt Lão Hải Nữ càng lộ rõ. "Tôi đã làm anh ta bị thương, sau đó, xóa sạch tất cả những đoạn giám sát bất lợi cho tôi!" "Nhưng bà không ngờ, Lục Thần bệnh cũ tái phát, tinh thần hoảng loạn!" "Vì vậy bà không dám báo cảnh sát, bởi vì, bà sợ bị cảnh sát truy cứu trách nhiệm!" Ngô Tà nói ra điểm mấu chốt. "Không sai!

Tôi muốn tự mình điều tra, tìm ra những kẻ đã làm hại Thập Nhất Thương, và ngăn chặn họ!

Nhưng đột nhiên một ngày, Ngô Tam Tỉnh biến mất, sau một thời gian, Điền Hữu Kim cũng biến mất!

Tôi tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng, cháu Ngô Tà, cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, lại đột nhiên đến Thập Nhất Thương, và còn làm lộ chuyện của Lục Thần!

Cháu muốn tìm tôi, tôi liền đoán rằng cháu là đồng bọn của chú Ba cháu, cháu đến đây là để làm hại Thập Nhất Thương!

Tôi nhất định phải ngăn chặn cháu!" Lão Hải Nữ quát lên."Quả nhiên là Tô gia đoán đúng..." Ngô Tà lẩm bẩm, rồi tiếp tục nói: "Bà hiểu lầm rồi, chuyện này cháu hoàn toàn không biết gì cả!

Chương 424

Cháu đến đây, cũng không phải để làm hại Thập Nhất Thương!

Còn một vấn đề nữa, dãy số mà Lục Thần đã đi ra, cháu đoán là ngày tháng!

Bà nói cho cháu biết, dãy số đó đại diện cho điều gì?" "Tôi không rõ, nhưng tôi biết họ có ý đồ lớn hơn.

Họ muốn lấy đi những thứ quý giá hơn trong Thập Nhất Thương, tôi chỉ có thể cố hết sức ngăn chặn.

Nguyên nhân, tôi đã nói hết cho cậu rồi, bây giờ có thể nói cho tôi biết, cậu dùng cách mạo hiểm như vậy để dụ tôi ra, cậu định kết thúc thế nào?" "Ít nhất bà hãy nói cho cháu biết trước!" "Vị trí những cơ quan khác ở đâu, cháu không thể để Thập Nhất Thương gặp nguy hiểm được!" Mặc dù trong mắt Lão Hải Nữ đầy vẻ cầu xin, nhưng Ngô Tà vẫn không lập tức nói ra."Cháu đã xem hai đoạn video của chú Ba cháu năm đó, đều liên quan đến tiếng sấm, và có liên quan đến quỷ hóa của nha quái tra.

Những video này, bà có biết ai đã gửi cho cháu không?" "Không biết..." "Vậy bà đã bảo vệ Thập Nhất Thương nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có đồng bọn sao?" "Không có, tất cả đều do một mình tôi làm!" Lão Hải Nữ lắc đầu giải thích. "Nếu hai đoạn video của chú Ba cháu có âm thanh, vậy là được quay trong Tử Đương Khu.

Camera giám sát không có âm thanh.

Cháu nhớ năm đó hình như có gửi thiết bị quay phim xuống mà!" Ngô Tà nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Có phải năm đó chú Ba cháu đã phát hiện ra điều gì trong Tử Đương Khu?

Nên mới cần thiết bị quay phim để ghi lại?

Bà thật sự không biết gì sao?" "Tôi thực sự không biết." Ngô Tà gật đầu, tiếp tục hỏi: "Tử Đương Khu ở đâu?" "Lối vào ở tầng hai, đó không phải là bí mật gì!

Nhưng cậu không xuống được đâu, xuống rồi sẽ rất khó lên lại!" "Được rồi, tất cả những gì tôi biết tôi đã nói hết rồi!

Cậu nói cho tôi biết vị trí của những cơ quan còn lại đi!" Lão Hải Nữ đầy vẻ bất lực.

Ngô Tà rút từ trong túi ra một bản đồ, gập đôi lại, dán lên bức tường kính. "Cháu chỉ có thể cho bà xem một nửa trước, còn cần bà giúp cháu làm một việc nữa!" "Việc gì?" "Nghĩ cách khiến Đinh chủ quản cũng tin rằng mình đã bị nhắm tới!

Khiến ông ta cảm thấy có người muốn hại mình!

Giống như bà muốn giết cháu vậy!" "Tôi không muốn giết cậu, loại độc đó không gây chết người!" "Vậy bà cũng đổ độc lên cổ ông ta đi!

Còn những chuyện khác, cháu sẽ khiến ông ta tin!" Trước khi Lão Hải Nữ đến, Đinh chủ quản đã đến một lần.

Ông ta muốn lấy lý do bị nhiễm bệnh, không còn thích hợp làm việc ở Thập Nhất Thương để đuổi Ngô Tà ra ngoài.

Nhưng Ngô Tà lúc đó đã nghĩ ra đối sách này.

Do Lão Hải Nữ thực hiện thì không còn gì hợp lý hơn...

Thở dài một hơi, sự kiên nhẫn của Lão Hải Nữ đã bị mài mòn gần hết. "Tại sao tôi phải giúp cậu?" "Bà có thể không giúp cháu, nhưng chỉ cần bà khiến ông ta tin rằng mình đang gặp nguy hiểm, là có thể cứu tất cả mọi người ở Thập Nhất Thương, đây chẳng phải là một

giao dịch tốt sao?" Ngô Tà đã nắm được điểm yếu của Lão Hải Nữ.

Bà ấy không thể không đồng ý.

Nhìn Ngô Tà thật sâu một cái, Lão Hải Nữ cúp điện thoại, rồi quay người rời đi."Xem ra, cậu thành công rồi!" Không lâu sau, Tô Cảnh xuất hiện bên ngoài bức tường kính, nhấc điện thoại lên. "Tô ca, tiếp theo, đến lượt chúng ta ra tay rồi!" Ngô Tà cười khẽ, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang. "Cứ chờ đi, rất nhanh, lão hồ ly kia sẽ đến tìm cậu thôi..."Một giờ sau.

Đinh chủ quản chậm rãi đi đến trước bức tường kính.

Thấy ông ta xuất hiện, khóe miệng Ngô Tà lập tức nhếch lên. "Ngô Tà... có phải là cậu giở trò không!" Nhìn Ngô Tà, Đinh chủ quản mặt mày sa sầm. "Có phải có người nhắm vào ông rồi không...?

Ông vẫn không tin, bị tôi nói đúng rồi chứ?" "Cậu có ý gì?" "Kẻ bảo vệ Thập Nhất Thương kia đã nhắm vào ông rồi, kết cục của ông sẽ giống như tôi thôi!

Nếu không muốn chết, hãy thả tôi rời khỏi đây!" Nghe những lời này, Đinh chủ quản tuy cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia lo lắng. "Cậu uy hiếp tôi sao?" "Tuyến manh mối của kẻ đó, tôi đã điều tra ra rồi!

Chỉ cần ông đồng ý yêu cầu của tôi, tôi có thể tìm ra người đó, nếu không ai cũng không biết ông còn sống được bao lâu!" "Nhớ kỹ, ông không có quyền mặc cả!" Ngô Tà cười khẩy một tiếng. "Quyền mặc cả sao?

Ông cũng biết, tôi vốn dĩ sống không được bao lâu!

Chết ở đây hay chết ở bên ngoài cũng đều như nhau, nhưng ông thì khác, tất cả những việc ông muốn làm tiếp theo, đều chỉ có thể ở đây!

Nếu ông bị người ta hại đến mất cả mạng rồi, còn có thể làm

được gì?"Đinh chủ quản đã nói rằng mình không có quyền mặc cả, vậy Ngô Tà cũng không chiều ông ta, trực tiếp cúp điện thoại.

Giờ đây, người nắm giữ quyền chủ động đã là cậu ta.

Lão hồ ly này, làm sao có thể tự đặt mình vào nguy hiểm được.

Quả nhiên, rất nhanh Lý Giai Nhạc đã đi tới. "Đinh chủ quản đã đồng ý rồi!" "Ông ta nói cậu hãy nhanh chóng tìm ra kẻ chủ mưu phía sau!" "Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai dẫn tôi đi tìm người."Ngô Tà đang định gật đầu đồng ý, thì trên điện thoại lại hiện lên một tin nhắn.

Nghe thấy tiếng báo, Ngô Tà mở điện thoại ra xem.

Đó là một tin nhắn từ số lạ. "Món quỷ hóa thứ tư ở kho ngoài, là chìa khóa để lật đổ Đinh chủ quản..." Tin nhắn này khiến Ngô Tà chìm vào suy tư.

Số lạ... lại nhắm vào Đinh chủ quản.

Chẳng lẽ, còn có người khác muốn đối phó với Đinh chủ quản?

Đương nhiên, còn một khả năng nữa, đó là Đinh chủ quản tự mình tạo ra sơ hở.

Muốn dụ cậu ta vào cuộc, giải quyết cậu ta ở kho ngoài.

Nhưng dù sao đi nữa, cũng phải thử! "Được!" Ngẩng đầu lên, Ngô Tà nhìn Lý Giai Nhạc thật sâu, rồi lên tiếng đồng ý.Sáng sớm hôm sau.

Sau khi rời khỏi phòng cách ly, Ngô Tà liền tìm thấy Tô Cảnh.

Sau đó kể lại chuyện tin nhắn.

Vuốt vuốt cằm, Tô Cảnh trầm ngâm một lát. "Tin nhắn này, tám chín phần là mồi nhử được ném ra." "Vậy... chúng ta có đi không?" "Đi!

Tại sao không đi chứ?" "Cho dù là cái bẫy thì sao?

Lẽ nào có thể khiến tôi bỏ mạng ở đó?" Tô Cảnh khinh thường nói, rồi gọi Tiểu Bạch cùng đi, đưa Ngô Tà rời khỏi Thập Nhất Thương.Ra ngoài xong, Ngô Tà liền liên hệ với Bàn Tử. "Alo, Bàn Tử... tôi ra ngoài rồi, ông đang ở đâu vậy?" "Thiên Chân?" "Cậu tìm một chỗ nào đó đợi tôi đi, Bàn gia tôi phải đi xử lý một tên đã!" Sau khi nghe điện thoại, Ngô Tà vừa hỏi một câu đã nghe Bàn Tử nói vậy.

Điều này khiến Ngô Tà lập tức nghi hoặc. "Xử lý một tên?

Xử lý ai?" "Không ai cả, một thằng ngu ngốc vớ vẩn!

Cha ruột của Tiểu Mai, vừa mới nhận được tin, cái thằng đó đến nhà bắt nạt hai mẹ con Phiêu Phiêu rồi!

Cái này Bàn Tử tôi nhịn sao được?

Hôm nay không phế cho nó một chân thì tôi không phải Bàn Tử!

Thôi được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, cậu tự tìm một chỗ đợi chút đi, đợi tôi làm xong việc rồi sẽ tìm cậu!" Nói xong hai câu, Bàn Tử liền cúp điện thoại. "Alo alo?

Bàn Tử!

Ông đừng làm loạn!" Ngô Tà hét về phía Bàn Tử hai tiếng, nhưng chỉ nghe thấy một tràng tiếng tút tút. "Mẹ kiếp!

Cái thằng Bàn Tử chết tiệt này!" Chửi một tiếng, Ngô Tà nhìn về phía Tô Cảnh và Tiểu Bạch, sốt ruột nói: "Tô ca, Tiểu Bạch, xem ra chúng ta phải đi tìm Bàn Tử một chuyến rồi.

Nếu không em sợ cái thằng đó sẽ gây ra án mạng mất!" "Ừm, đi thôi, đi xem sao!" Thấy Tô Cảnh gật đầu đồng ý, Ngô Tà liền vội vàng gọi taxi, phóng thẳng đến chỗ Phiêu Phiêu.Lúc này, tại tiệm tóc của Phiêu Phiêu.

Cửa bị người ta phá tung, bên trong một người đàn ông gầy đen

trọc đầu đang ngang ngược ngồi trên ghế, chỉ huy đám đàn em lật tung đồ đạc trong nhà. "Tìm!

Tất cả tìm kỹ cho tao!" "Đại ca, trong này thật sự không có tiền ạ!" Một tên đàn em tinh ranh đá đổ một cái ghế, vẻ mặt bất lực nói.

Chương 425

Người đàn ông gầy đen trọc đầu đang định nói gì đó.

Nhưng lại bị một giọng nói đột nhiên vang lên ở cửa cắt ngang. "Mày đang làm gì vậy!" Quay đầu lại, hắn thấy Phiêu Phiêu đang ôm Tiểu Mai, đứng ở cửa tức giận nhìn mình. "Ba?" Nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông này, Tiểu Mai liền kinh hãi kêu lên."Mẹ kiếp, lão tử đợi mày nửa ngày rồi, gọi điện thoại sao mày không nghe?" Không thèm nhìn Tiểu Mai lấy một cái, người đàn ông gầy đen trọc đầu vênh váo đi đến trước mặt Phiêu Phiêu chửi bới. "Em đưa Tiểu Mai đi bệnh viện khám bệnh, anh không biết con gái anh bị bệnh sao?" "Bớt mẹ kiếp nói nhảm đi, cái bệnh quái đản của nó cũng đâu phải một hai ngày!

Tiền đâu rồi?" Người đàn ông gầy đen trọc đầu trừng mắt hỏi Phiêu Phiêu. "Tiền gì?" "Mày đừng có giả vờ, phí phẫu thuật của Tiểu Mai mấy chục vạn, mày một tay trả sạch, là ý gì?

Giàu có rồi thì quên tao sao?" Nhìn bộ dạng hắn, Phiêu Phiêu trong lòng đau nhói, năm xưa đúng là mắt bị mù mới nhìn trúng tên cặn bã này. "Chúng ta đã ly hôn rồi!" Nhìn chằm chằm tên cặn bã đó, Phiêu Phiêu không lùi một bước."Dù sao thì tao cũng là ba của Tiểu Mai!

Chuyện này nói đi đâu cũng được mà phải không?" "Anh còn biết anh là ba của Tiểu Mai sao?

Con gái bị bệnh lâu như vậy, anh còn chưa một lời quan tâm, thời gian trước em suýt nữa đã phải đưa con gái tự sát rồi, anh có tư cách gì mà nói mình là ba của Tiểu Mai chứ?

Anh còn xứng đáng là đàn ông không?" Phiêu Phiêu giận dữ gào lên.

Bé Tiểu Mai này cũng rất thông minh.

Nó dùng điện thoại của mẹ tìm số của Bàn Tử.

Vừa mới gọi điện, còn chưa kịp nói gì, đã thấy ba ruột cặn bã của mình tát một cái vào mặt mẹ nó.

Cảnh tượng này khiến Tiểu Mai lập tức hoảng sợ, nghẹn ngào chạy đến muốn đỡ Phiêu Phiêu dậy. "Mẹ!

Mẹ ơi, mẹ không sao chứ!" "Còn dám giáo huấn tao!

Ai cho mày cái gan đó!" "Lại đây, ra ngoài!" Người đàn ông gầy đen trọc đầu lôi kéo Phiêu Phiêu ra ngoài cửa, một tay đẩy cô ngã xuống đất. "Mọi người xem đi này!

Tao ngày xưa là Thạch Vương ở vùng Tây Nam, ngày xưa vì cưới nó, tao đã cắt ba xe đá nguyên liệu, chỉ để làm cho nó một chiếc nhẫn phỉ thúy thượng hạng!

Bây giờ tao cờ bạc đá banh thua hết tiền rồi, nó liền bên ngoài quyến rũ thằng đàn ông hoang dã khác, muốn vứt bỏ tao!

Kêu mày nhanh ra đây, mang tiền đến chuộc mày đi!

Tổng cộng phải bồi thường cho tao một chút tổn thất tinh thần chứ hả?" "Thôi được rồi, mọi người đừng xem nữa, tao đưa vợ tao về nhà!" Ngay lúc hắn đang la hét, ba người Tô Cảnh đã đến nơi.

Mặc dù không nghe rõ nhiều, nhưng rõ ràng tên cặn bã này đang bắt nạt hai mẹ con Phiêu Phiêu.

Tiểu Bạch vẻ mặt phẫn nộ, nắm chặt nắm đấm muốn lao lên đánh cho hắn một trận. "Tên cặn bã này!" Ngô Tà cũng mặt mày âm trầm.

Nữ thần mà huynh đệ tốt của mình yêu thích lại bị người khác sỉ nhục như vậy, đây chẳng phải là đang vả vào mặt mình sao?

Đang định lên tiếng, nhưng Tô Cảnh lại xua tay ngăn cản hai

người. "Đừng vội..." "Bàn Tử đã đến rồi, hãy cho hắn một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân!" Vừa dứt lời, Ngô Tà và Tiểu Bạch liền thấy Bàn Tử như một thanh niên "phi chủ lưu", vác cái loa từ góc phố bước ra.

Trên mặt còn đeo kính râm, trong loa phát ra BGM độc quyền.

Phải nói là, tuy có hơi "phi chủ lưu" thật, nhưng quả thực rất có phong thái.

Thấy ba người Tô Cảnh và Ngô Tà, Bàn Tử ngẩn ra một chút.

Nhưng cũng không tiến lên chào hỏi, chỉ gật đầu ra hiệu với mấy người, rồi đi thẳng về phía Phiêu Phiêu."Lại đây, Phiêu Phiêu, dậy đi, sao lại ngồi dưới đất thế này, lạnh lắm không?" "Em xem anh mang cho em một món đồ hay ho này, để trong tiệm của em là hợp nhất!" Tắt loa, Bàn Tử kéo Phiêu Phiêu dậy, cười tủm tỉm nói. "Không phải, mày mẹ kiếp là ai?" Chồng cũ Phiêu Phiêu chửi rủa. "Lão Vương hàng xóm!" Nghe thấy thế, Bàn Tử đặt loa xuống, tháo kính râm.

Cười khà khà nói một câu.

Bốn chữ "Lão Vương hàng xóm" này, quả thực là "giết người tru tâm"! "Mẹ mày, mày còn dám đến đây à?" "Mọi người đều thấy rồi đó, đây chính là thằng đàn ông hoang dã mà con đàn bà này tìm bên ngoài!" "Anh xem, anh nói cái kiểu gì vậy?" "Đi, chúng ta vào trong nói chuyện!" Bàn Tử cười cười vẫy tay. "Vào thì vào, sợ mày chắc?" "Mọi người tản ra đi!" Trong lúc nói chuyện, chồng cũ Phiêu Phiêu đã dẫn mấy tên đàn em đi theo Bàn Tử vào trong.

Phiêu Phiêu ôm Tiểu Mai, trong mắt đầy vẻ lo lắng. "Đừng sợ!" Nhưng đột nhiên, một giọng nói vang lên phía sau, khiến cô giật mình.

Quay đầu nhìn lại, cô liền thấy ba người Tô Cảnh. "Các cậu là...?" "Em từng gặp anh rồi, anh là bạn của Bàn ca phải không?" Phiêu Phiêu nghi hoặc hỏi, nhưng khi nhìn thấy Ngô Tà, dường như cô đột

nhiên nhớ ra, có chút kinh ngạc nói. "Chúng tôi đều là bạn của Bàn Tử!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi giơ tay xoa đầu Tiểu Mai. "Tiểu Mai?" Thấy cô bé rụt rè gật đầu, Tô Cảnh mỉm cười. "Đừng sợ!" "Sau hôm nay, người đàn ông bên trong đó, sẽ vĩnh viễn không còn quấy rầy hai mẹ con nữa..." "Các em cứ đợi bên ngoài đi!" Nói xong, Tô Cảnh liền quay người đi thẳng vào tiệm.

Ngô Tà và Tiểu Bạch cũng đi theo.Vào tiệm, Tô Cảnh liền thấy Bàn Tử đang ung dung ngồi trên ghế sofa, còn chồng cũ của Phiêu Phiêu thì vẻ mặt hung hãn giẫm chân lên bàn trà la hét về phía Bàn Tử. "Mày mẹ kiếp giỏi thật đó!

Đàn bà của lão tử mày cũng dám đụng vào sao?

Mày chỉ là thằng bảo tiêu cỏn con, lúc lão tử còn làm Thạch Vương, mày còn 'Lão Vương hàng xóm' cái gì chứ?

Mày nghĩ lão tử sợ mày sao!

Thế nào cũng phải bồi thường cho lão tử một chút tổn thất tinh thần chứ!

Bớt nói nhảm đi, móc tiền ra!""Bàn Tử, nhanh lên một chút!" Bước vào, Ngô Tà liền khóa trái cửa lại.

Sau đó Tiểu Bạch kéo một cái ghế, đặt cạnh cửa.

Tô Cảnh ngồi xuống, thản nhiên nói với Bàn Tử một câu. "Chúng mày mẹ kiếp là ai?

Mày tìm trợ thủ sao?" "Mấy thằng gầy gò ốm yếu thế này, lão tử đánh được cả chục thằng!" Tên khốn này huênh hoang, Tô Cảnh cũng không để ý.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, rồi đáp lại Tô Cảnh. "Được rồi!

Vậy Tô gia ngài đợi hai phút nhé!" "Tôi sẽ nhanh chóng giải

quyết!" "Trước hết mở nhạc cái đã!" Không nhanh không chậm mở loa, bật lên BGM độc quyền.

Sau đó Bàn Tử liền đứng dậy vận động gân cốt.

Thấy bộ dạng hắn, chồng cũ Phiêu Phiêu vẻ mặt bất mãn.

Giơ tay một quyền đánh về phía mặt Bàn Tử.

Nhưng giây tiếp theo, còn chưa chạm vào Bàn Tử, hắn đã trực tiếp bay ra ngoài.

Tiếp theo, đó là một trận đè bẹp một chiều.

Bàn Tử một mình đánh ba tên khốn đó.

Những người xem náo nhiệt bên ngoài vây quanh cửa, qua bức tường kính nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong, ai nấy đều không đành lòng nhìn thẳng.

Nhìn mà cũng thấy đau!

Năm phút sau.

Chồng cũ Phiêu Phiêu và hai tên đàn em của hắn, đều co quắp trên đất như chó chết.

Thấy vậy, Bàn Tử mới vứt cái ghế gấp trong tay xuống."Tô gia, ở Ngô Châu có thể tìm người 'xử lý' bọn chúng không?" Thở ra một hơi dài, Bàn Tử quay đầu hỏi Tô Cảnh, rồi lại nhìn Ngô Tà. "Đúng rồi, Thiên Chân, cậu bảo người của chú Hai cậu giúp một tay được không?

Bàn gia tôi thật sự không muốn nhìn thấy thằng khốn này nữa!" "Bàn gia gia, Bàn gia gia, cháu sai rồi!

Sau này Phiêu Phiêu là chị cháu!

Ngài là anh rể cháu!

Chúng ta không thể làm vậy được, giết người là phạm pháp!

Ngài đừng vì sung sướng nhất thời mà tự mình cũng vào tù chứ!" Chồng cũ Phiêu Phiêu bò đến trước mặt Bàn Tử khóc lóc thảm thiết nói. "Bàn Tử, gây ra án mạng không hay đâu..." "Hơn nữa, cho dù tôi muốn giúp ông, người của chú Hai tôi cũng không nghe lệnh tôi đâu!" Ngô Tà vẻ mặt bất lực nói khi thấy Bàn Tử sát khí đằng đằng.

Chương 426

Lời vừa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng còi cảnh sát.

Rõ ràng là những người hiếu kỳ bên ngoài đã báo cảnh sát.

Tên khốn kia nghe thấy thế, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. "Mày gặp may đó!" Bàn Tử hằn học nói một câu, rồi trực tiếp đá một cước vào người tên khốn đó. "Mấy đứa mày, nhanh lên, dọn dẹp nhà cửa cho tao!"Ba người như được đại xá, nhanh chóng dọn dẹp lại căn phòng bị làm loạn.

Chờ cảnh sát đến giải tán đám đông hiếu kỳ, căn phòng đã trở nên hoàn toàn mới.

Ba tên khốn kia cũng bị Bàn Tử đuổi vào góc tường ôm đầu ngồi xuống.

Phiêu Phiêu đưa Tiểu Mai đi vào, ôm Tiểu Mai ngồi xuống ghế sofa.

Sau đó cảnh sát liền bắt đầu tìm hiểu tình hình.Không lâu sau, cảnh sát đã nắm được đại khái tình hình.

Hỏi ba người đang co ro trong góc tường: "Chuyện hôm nay, tôi đã hiểu rõ rồi!

Là các anh động thủ trước, còn gì muốn nói không?" Ba tên khốn đó trốn trong góc tường rụt rè không dám lên tiếng. "Đồng chí cảnh sát!" "Chuyện này, tôi chịu thiệt một chút thì chịu vậy!" Bàn Tử ra vẻ chịu thiệt lớn, thở dài nói. "Thế nhưng, tôi vẫn có quyền bảo lưu quyền khởi tố tên khốn này đó!" "Anh còn ý kiến gì không?" Cảnh sát hỏi chồng cũ Phiêu Phiêu.

Liếc nhìn Bàn Tử, tên khốn đó sợ đến mức rụt cổ lại, vội vàng

xua tay: "Không ý kiến, không ý kiến!" "Đi đi, sau này làm người tử tế vào!" Nghe cảnh sát nói vậy, tên khốn đó cùng hai tên đàn em chạy như thỏ ra ngoài.

Sau khi tiễn cảnh sát đi, đóng cửa lại, Bàn Tử thở dài. "Đúng là mẹ kiếp sống lâu mới thấy, sao lại có loại người này chứ?

Cứ thế này mà thả nó đi, trong lòng tôi vẫn thấy khó chịu!""Được rồi, Bàn Tử, tôi đã nghĩ ra cách xử lý tên khốn này rồi!" Ngồi trên ghế, Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói. "Tô gia, ý ngài là...?" Bàn Tử làm động tác cứa cổ, vẻ mặt hung ác.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Phiêu Phiêu lập tức hoảng hốt, vội vàng chạy đến kéo tay Bàn Tử. "Đừng mà, Bàn ca, các anh tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ!

Như vậy sẽ phải ngồi tù đấy..." "Yên tâm, chúng tôi là công dân tuân thủ pháp luật!" Tô Cảnh xua tay, rồi tiếp tục nói: "Giết hắn thì quá đáng tiếc, ít nhất cũng phải vắt kiệt giá trị lợi dụng của hắn chứ!" "Tủy xương của Tiểu Mai vẫn chưa tìm được người phù hợp phải không?" Bàn Tử chợt hiểu ra, hai mắt liền sáng rỡ! "Tôi thật sự không nghĩ ra!

Tô gia, tên khốn đó là cha ruột của Tiểu Mai, chắc chắn có thể phù hợp mà phải không?" "Thử xem chẳng phải là xong sao?" "Tôi đã sắp xếp người đi xử lý rồi!

Tin rằng chắc chắn sẽ thuyết phục được hắn, khơi dậy tình yêu thương vĩ đại của người cha đang ngủ yên trong lòng hắn, để hắn hy sinh một chút vì Tiểu Mai!" Trong lúc nói chuyện, Tô Cảnh đã gửi bức ảnh chụp chồng cũ Phiêu Phiêu lúc trước cho Thanh Thanh Mạn, sắp xếp cô ấy đi điều tra.

Anh cũng đã dặn dò rõ ràng những chuyện tiếp theo. "Vẫn phải là ngài, Tô gia!" Bàn Tử cười khà khà giơ ngón cái lên, rồi quay đầu

quan tâm hỏi Phiêu Phiêu: "Thế nào rồi?

Có cần đi bệnh viện không?" "Tiểu Mai, con lên trước đi!" "Dạ!" Nói với cô bé một câu, đợi nó lên lầu xong, Phiêu Phiêu mới đứng dậy đi đến trước mặt Bàn Tử. "Cái này... có, có đau không?

Tôi mà có tiền, có tiền thì đã không để em chịu ấm ức này!" Gãi gãi đầu, Bàn Tử nhìn trán Phiêu Phiêu sưng đỏ lắp bắp nói. "Cảm ơn anh nha!" "Em xem, em đừng nói vậy, chỉ cần có anh ở đây, từ hôm nay trở đi, em và Tiểu Mai sẽ không còn chịu bất kỳ ấm ức nào nữa..." Bàn Tử vừa nói đến đó, Phiêu Phiêu liền tiến lên một bước ôm lấy Bàn Tử nghẹn ngào.

Thấy vậy, Ngô Tà và Tiểu Bạch đều lộ ra nụ cười "dì ghẻ".

Vẫy tay một cái, Tô Cảnh đưa hai người đi ra ngoài.

Để lại không gian riêng tư cho Bàn Tử và Phiêu Phiêu."Tô gia, vẫn phải là anh!" "Xem ra, Bàn Tử lần này đã đạt được ước nguyện rồi..." Đứng bên ngoài, Ngô Tà giơ ngón cái về phía Tô Cảnh nói. "Đạt được ước nguyện thì tốt thôi!" "Bàn Tử cũng từng này tuổi rồi, có một gia đình cũng tốt!" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, cảm thán nói.

Đợi nửa ngày, Bàn Tử mới an ủi xong Phiêu Phiêu, rồi từ tiệm tóc đi ra.

Vẻ mặt tràn đầy đắc ý. "Bàn Tử, xem ra nữ thần của ông đã "hạ gục" rồi nhỉ!" Đợi Bàn Tử đi tới, Ngô Tà mới cất tiếng cười nói. "Khiêm tốn chút, khiêm tốn chút!" "Đối với Bàn gia mà nói, mấy chuyện này là muỗi!

Mà sao hôm nay lại ra đây hết vậy?

Còn cô bé này, xưng hô thế nào đây?" "Anh chính là Vương Bàn Tử trong Thiết Tam Giác đó hả, em tên là Bạch Hạo Thiên!

Cứ gọi em là Tiểu Bạch thôi." "Với lại, em không còn nhỏ nữa, đã

thành niên rồi!" Nhăn nhăn mũi, Tiểu Bạch làm mặt quỷ với Bàn Tử.

Thấy Tiểu Bạch luôn đi theo bên cạnh Tô Cảnh, Bàn Tử đảo mắt qua lại giữa hai người vài lần, rồi "chậc chậc" hai tiếng. "Nếu không phải cô bé không giống Tô gia, Bàn gia tôi suýt nữa đã tưởng cô bé là con gái riêng của Tô gia rồi đấy!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh lườm hắn một cái. "Bàn Tử, ông ngứa da rồi phải không?" Cười hềnh hệch, Bàn Tử sắc mặt nghiêm túc, trực tiếp chuyển chủ đề. "Thôi nào, vẫn nên nói chuyện chính đi!

Thiên Chân, bây giờ tình hình thế nào rồi?" Tôi nói thẳng ra.

Tam thúc thật sự từng ở trong Tử đương khu, chính là cái nơi gọi là Tử đương khu đó!

Là một nơi mà ngoài hàng hóa ra, bất cứ ai cũng không thể vào được hay ra được.

Tôi nghi ngờ Tam thúc đã ở trong đó, mấy năm trời!

Ngô Tà nói đến đây, Bàn Tử kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Cậu nói, mấy năm Tam thúc mất tích là ở Tử đương khu của Thập Nhất Thương?” “Ít nhất có một phần thời gian ở trong đó.

Tôi tiếp tục điều tra, phát hiện Tam thúc nhất định đã tìm thấy thứ gì đó bên trong Tử đương khu, nên mới bắt đầu chú ý đến chuyện Thính Lôi!

Và, dùng thiết bị ghi hình lại hình ảnh của chính mình.

Mặc dù tôi không biết tại sao ông ấy lại vào, nhưng tôi tin ông ấy nhất định đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới chú ý đến Thính Lôi.

Sau này ông ấy muốn ra ngoài, bạn đồng hành Điền Hữu Kim đã thiết kế một lộ tuyến có thể rời khỏi Thập Nhất Thương mà không ai phát hiện được.

Tam thúc tôi biết, con đường này một khi thông, sẽ để lại cho Thập Nhất Thương một cái lỗ hổng lớn không phòng bị!

Thế là liền để lại băng ghi hình, nhắc nhở những người đến sau, rằng việc mở đường trong Tử đương khu, nhất định phải hợp tác với quản lý kho bên ngoài.

Thế là Điền Hữu Kim đã liên kết với nhân viên của Thập Nhất Thương, những nhân viên bị liên kết đó, tôi gọi chung là X nhân viên!

Bọn họ lợi dụng con đường này, trộm hàng trong Tử đương khu, mưu cầu tư lợi!

X nhân viên phân bố ở các tầng lớp khác nhau của Thập Nhất Thương!

Bọn họ không quen biết nhau, nhưng vẫn luôn thực hiện kế hoạch này!

Tôi đã kể với cậu về sự kiện Hồn Bình, tên trùm nhà kho chết đó, chính là một X nhân viên!

Bọn họ còn lợi dụng rất nhiều người trong Thập Nhất Thương, bề ngoài thì những người này đều đã thôi việc, nhưng thực tế có thể là những người này đều đã bị mua chuộc, nên mới trốn đi!

Bọn họ cùng nhau chờ đợi một ngày, dường như có một hành động cuối cùng!" Ngô Tà ngừng lại.

"Nhưng mà, trong số những người này, có một người đã phản bội, chính là con hải nữ kia!

Nó đã làm trọng thương Lục Thần, người có thể vẫn đang truyền ngày.

Bước cuối cùng của kế hoạch này, không thể thực hiện được!" "X nhân viên?

Có quan hệ gì với X cảnh sát?" Bàn Tử sờ sờ cằm, vẻ mặt tò mò hỏi.

Bất quá thấy Ngô Tà lườm mình một cái, hắn ta cười bẽn lẽn.

"À... xin lỗi, cậu nói tiếp đi!" Bàn Tử có khả năng nói chen vào thế này, Ngô Tà đã hết sức để than phiền.

Thở dài, lại tiếp tục nói.

"Sau này kế hoạch này, không biết vì nguyên nhân gì đã bị gián đoạn!

Tôi đoán Vương Tuấn Nghĩa đó, có thể cho rằng Tam thúc tôi đã để lại manh mối mơ hồ gì đó trong Tử đương khu!

Chỉ có tôi mới có thể giải mã, ông ta hy vọng tôi tìm ra con đường đó, phong bế nó lại, rồi tìm ra những X nhân viên đã trộm hàng trong Thập Nhất Thương.

Cho nên mới lợi dụng Tam thúc dẫn dắt tôi vào Thập Nhất Thương!" "Vậy năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Tà nhún vai, vẻ mặt bất lực.

"Cái này tôi biết đi đâu mà tìm hiểu?

Nhưng bây giờ những X nhân viên đó đã bị tôi kinh động, chỉ có tìm ra những người này, tôi mới có thể tiến thêm một bước!

Chương 427

Từ thái độ thù địch mà Đinh chủ quản thể hiện với tôi mà xem, chuyện này ông ta nhất định không thoát khỏi liên quan!" Ngô Tà nói chắc nịch.

"Bây giờ, đã đến bước quan trọng nhất rồi!" "Bàn gia tổng kết lại nhé, ý là Vương Tuấn Nghĩa là người biết chuyện năm đó, bảo cậu đi bịt cái lỗ hổng của Thập Nhất Thương, bịt xong lỗ hổng thì mới nói cho cậu manh mối của Tam thúc phải không?" "Chắc là vậy?" Nghe Bàn Tử nói, Ngô Tà có chút không chắc chắn.

"Vậy cái kế hoạch X đó, bước cuối cùng là gì?" "Bước này tôi cũng đang điều tra, chẳng qua là trộm nhiều hàng hóa hơn thôi!

Dù sao thì tình hình hiện tại là như vậy, chuyện này tôi điều tra quá sâu, đã bị X nhân viên theo dõi rồi!

Để đối phó với sự theo dõi của Đinh chủ quản, tôi chỉ có thể bịa ra chuyện có một người đứng sau đang âm thầm thao túng mọi thứ!

Để ông ta lầm tưởng mình sẽ bị người đó hãm hại, nên mới để tôi ra ngoài tìm người!

Cho nên bây giờ, vẫn phải tìm ra chứng cứ phạm tội của X nhân viên trước!" "Cái đó...

Thiên Chân, cậu nói lại một lần nữa được không?" Bàn Tử hơi ngượng hỏi.

"Vậy là tôi nói nãy giờ, cậu chẳng hiểu câu nào hết à?" "Sao tôi không hiểu, trọng điểm cậu nói!

Trọng điểm không phải là tìm cái gì X nhân viên sao?!" Thấy cậu ta vẻ mặt tức tối, Ngô Tà cạn lời.

“Trọng điểm không phải ở đây, cái gọi là người đứng sau chính là trò bịp tôi bịa ra, bây giờ rất khó xử!

Kết quả tệ nhất, là không cho tôi vào Thập Nhất Thương nữa, vậy tôi làm sao điều tra tin tức của Tam thúc được chứ!

Kế hoạch của tôi bây giờ, là trong ba ngày tìm hiểu rõ chuyện của Lục Thần, sau đó lật đổ những X nhân viên đó!

Hoàn thành những chuyện này, là có thể đi điều tra chuyện của ngoại kho.

Có một người bí ẩn đã gửi tin nhắn cho tôi, nói ngoại kho là mấu chốt để lật đổ Đinh chủ quản!

Bất kể có thật hay không, tôi cũng phải đi xem!” Ngô Tà nói với ánh mắt kiên định.

Về nhà Tiểu Bạch, nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch và hai người kia hội họp.

Mặc dù hôm nay trời mưa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động.

Ngô Tà đuổi Lý Giai Nhạc vừa chạy đến đi.

Sau đó Bàn Tử lái xe, chở mấy người đi đến ngoại kho.

Gần trưa mới đến nơi.

Mở ô che mưa xuống xe, mấy người đi đến cổng.

Nhìn căn nhà phía trước, Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc.

“Đây là ngoại kho à?

Đây không phải là tân đường khẩu của Tiết Ngũ sao?

Không lẽ nhầm rồi?” “Không nhầm được, vị trí được đánh dấu ở

ngay đây!" Tiểu Bạch mở bản đồ điện tử xem qua, nói chắc nịch.

"Sao lại trùng hợp thế?" Ngô Tà trong mắt đầy nghi hoặc.

"Trùng hợp?

Đâu ra lắm trùng hợp thế!

Đinh chủ quản và Tiết Ngũ, nhất định có móc nối gì đó!" Tô Cảnh thản nhiên nói.

"Kệ có móc nối hay không, cũng là một lũ như nhau!" Bàn Tử bĩu môi khinh thường, lại tiếp tục hỏi.

"Đúng rồi, cái Quỷ Hóa Ngoại Thương rốt cuộc là cái quái gì?" "Quỷ Hóa Ngoại Thương, thực ra được coi là một sự kiện kỳ lạ của ngoại kho!

Thập Nhất Thương ở khu thành thị, có rất nhiều ngoại kho tách biệt, dùng để trung chuyển vật tư!

Cái ngoại kho Hàn Lâm được đánh dấu này, chính là một trong số đó!

Một vụ hỏa hoạn thế kỷ trước, tất cả hàng hóa đều bị thiêu rụi, quản lý kho cũng bị thiêu chết!

Sau khi lửa tắt, những quản lý kho của Thập Nhất Thương mới phát hiện, trên tường nhà kho lại kẹt mấy cái xác chết.

Một nửa lộ ra ngoài bị lửa lớn thiêu thành than méo mó, nửa còn lại thì kẹt sâu vào trong tường, trông như thể mấy người này khi cháy đã muốn xuyên tường mà ra, nhưng thất bại, nên mới bị thiêu chết.

Lúc đó vừa đúng năm cái xác, trông giống như đạo sĩ xuyên tường, nên họ mới gọi hiện tượng này là Ngũ Quỷ Bàn Vận!" Tiểu Bạch kể cho mấy người nghe.

"Đạo sĩ xuyên tường?

Không phải đó là phim hoạt hình sao?

Có liên quan gì đến Đinh chủ quản?" Bàn Tử thắc mắc hỏi.

"Cái đó phải điều tra xong mới biết chứ?" Lườm Bàn Tử một cái không mấy thiện cảm, Ngô Tà tiếp tục nói.

"Tôi nghe nói, Tiết Ngũ đã thuê lại cái khu phế tích này, rồi cho người sửa sang gia cố và sơn phết lại những vết tích cháy, nên mới trông như mới vậy." "Vậy đi thôi!" "Phân công thế nào đây, Hạ Lạc Khắc?" Bàn Tử cười hi hi hỏi Ngô Tà.

"Phân công thế nào?

Cậu canh giữ ở đây, nếu thấy Lý Giai Nhạc đến, tìm cách đuổi hắn đi!

Tôi và Tô ca cùng vào xem!" "Được rồi!" Bàn Tử gật đầu, sau đó quay đầu chạy về xe trú mưa.

Tô Cảnh ba người thì sải bước đi vào cổng.

Vừa vào đã nghe thấy Tiết Ngũ ở không xa la hét với đám thuộc hạ.

"Mười giờ đúng giờ bắt đầu nha!!

Đều mau lẹ lên!

Hôm nay ai mà làm chậm trễ khai mạc!

Thì chính là làm khó tôi, gây sự với tôi Tiết Ngũ!" "Tiết lão bản!" Đang gọi, Tiết Ngũ đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau.

Vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thấy Ngô Tà đang tựa vào cửa, sắc mặt lập tức cứng lại.

"Tiểu Tam Gia?" "Tiết lão bản, gần đây hỏa khí hơi lớn đó!" Ngô

Tà cười tủm tỉm gọi.

“Ngài sao có thời gian đến thăm tôi vậy!” “Tiểu Tam Gia, ngài đây là đến với thân phận gì vậy?

Tay sai của Thập Nhất Thương?

Hay là kẻ phản bội Ngô gia?” Tiết Ngũ nói ẩn ý, quay đầu gọi về phía sau.

“Người đâu!

Dâng cho Tiểu Tam Gia một ấm trà!” “Vâng!” Nói xong không lâu, một tên thuộc hạ liền bưng một chén trà trên khay đi tới.

“Tôi sớm đã nói với các cậu rồi, dạy người ta cũng như dạy chó, không đánh không thành người!

Tiểu Tam Gia, lần trước tha cho ngài một mạng, lần này chén trà này ngài phải đỡ lấy rồi!

Ngài yên tâm, bên Hắc Bát tôi nhất định sẽ bảo hắn quản giáo ngài tử tế!” “Tiết ngũ gia, hôm nay sao tính khí lại lớn thế?” Nhưng lúc này, Tô Cảnh che ô dẫn theo Tiểu Bạch sải bước đi vào, thản nhiên nói.

“Có phải lần trước ngón tay bị gãy hơi ít không!” “Tô...

Tô gia?” “Ngài cũng đến à!” Tiết Ngũ sắc mặt cứng đờ, rồi cười bẽn lẽn nói.

Tô Cảnh ra hiệu cho Ngô Tà, sau đó Ngô Tà gật đầu, tiến lên hai bước.

Nhìn Tiết Ngũ, khóe miệng hơi nhếch.

“Tiết lão bản, xem ra tin tức của ông không thông suốt rồi!

Hôm nay tôi đến đây, chính là đại diện Thập Nhất Thương đến thu

hàng!

Có ai muốn gửi hàng không!" Ngô Tà gọi quanh, sau đó liền vang lên một loạt tiếng hưởng ứng.

"Có, có!" "Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!" Tiết Ngũ lập tức nổi giận, vội vàng ngăn mọi người lại.

Sau đó vẻ mặt không vui nhìn về phía Ngô Tà.

"Chúng tôi muốn tìm người thu hàng, cũng phải tìm người quản lý của Thập Nhất Thương chứ!

Cậu tính là cái thá gì?" "Tôi chính là cái người quản lý đó, nếu không thì tại sao lại nói ông tin tức không thông suốt, Hắc Bát đã rời khỏi Thập Nhất Thương rồi!" Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà lấy ra huy hiệu cấp bậc của Thập Nhất Thương.

Đã thành công thăng cấp lên LV8 sau khi vượt qua bài kiểm tra ở tầng hai.

"Bắt đầu từ hôm nay, ở đây tôi nói là được!

Mấy món hàng trên tay các vị đây, tất cả đều không rõ nguồn gốc, thêm nữa Tiết lão bản đây tay cũng hơi bẩn thỉu!

Chương 428

Cũng chỉ có Thập Nhất Thương mới bằng lòng thu nhận và giám định hàng hóa cho các vị!

Nếu các vị ngay cả giấy chứng nhận giám định của Thập Nhất Thương cũng không có, thì tất cả số hàng này đều ứ đọng trên tay rồi!" Nghe vậy, mọi người đều có chút bối rối.

Cười đầy ẩn ý với Tiết Ngũ, Ngô Tà lúc này mới tiếp tục nói.

"Thế nào?

Bây giờ có ai muốn gửi hàng không?" Lời nói vừa dứt, những người này liền vây quanh Ngô Tà, mỗi người một câu líu lo kêu lên.

Tiết Ngũ sắc mặt âm trầm, ánh mắt u ám.

Bị Ngô Tà khuấy động như vậy, tân đường khẩu khai mạc coi như hỏng bét!

"Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!" "Cãi nhau gì thế?

Trúng số à?" Bàn Tử lúc này nghe thấy tiếng, vội vàng chạy vào, chen qua đám người đi đến trước mặt Ngô Tà.

"Thế nào?

Không sao chứ?" "Tôi không sao!" Ngô Tà lắc đầu, nhìn về phía Tiết Ngũ.

Thuận theo ánh mắt của Ngô Tà nhìn qua, Bàn Tử lập tức ngớ người.

Sau đó cố tình kinh ngạc nói.

“Ối dào!

Đây không phải Tiết ngũ gia sao?

Người lớn thế này, sao tôi lại không nhìn thấy nhỉ!” Cái miệng này vừa mở ra đã là lời móc mỉa lão luyện rồi!

Tiến lên hai bước, Bàn Tử cười tủm tỉm hỏi.

“Hôm nay, ngài khai nghiệp đại cát chứ?

Sao mà lộn xộn thế này!

Không phải là chưa chọn ngày tốt sao!” “A ha ha~ Người đang làm trời đang nhìn đó!” Tiết Ngũ liếc Tô Cảnh đang đứng cách đó không xa, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng.

“Tiết lão bản, nhìn tình hình hôm nay, số hàng này một hai ngày tôi cũng không thu hết được rồi!

Hay là thế này nhé?

Ngài dọn cho tôi một văn phòng gì đó!

Chúng tôi bốn người, ngài dọn ra hai phòng là được!” Nghe thấy thế, Tiểu Bạch không biết nghĩ đến điều gì, sắc mặt hơi đỏ, cúi đầu nghịch ngón tay mình.

“Cậu... rốt cuộc đến làm gì?” Tiết Ngũ đi đến trước mặt Ngô Tà, vẻ mặt u ám hỏi.

“Cái này không rõ ràng lắm sao?

Đến tìm ông gây sự chứ gì!” Ngô Tà đối mặt với ánh mắt của ông ta, cười tủm tỉm nói.

“Tiết ngũ gia, chỗ của ngài lớn như vậy?

Không lẽ hai phòng cũng không dọn ra được sao?” “Chết tiệt!

Tô gia đã mở lời rồi, dù không có, tôi cũng phải dọn chỗ của mình

ra nhường cho ngài!" Tiết Ngũ quay đầu nhìn Tô Cảnh, trầm mặc một lúc, đột nhiên nở một nụ cười, lên tiếng nói.

Sau đó khoát tay với thuộc hạ bên cạnh.

"Đi!

Sắp xếp cho mấy vị gia này, hai căn phòng!" Tiết Ngũ sắp xếp phòng xong, liền sai thuộc hạ dẫn Tô Cảnh mấy người qua đó.

Cùng lúc đó, Lý Giai Nhạc cũng chạy đến, theo lệnh Đinh chủ quản giám sát Ngô Tà.

Giao hàng cho Bàn Tử xử lý.

Tô Cảnh ba người vào phòng trước.

"Tiểu Tam Gia, tiếp theo anh muốn làm gì?" Ngồi bên giường, Tiểu Bạch hỏi Ngô Tà.

"Đợi tôi xem đã!" Ngô Tà đặt chiếc vali đang xách xuống, nhìn quanh phòng, gõ gõ chỗ này chỗ kia, kiểm tra một vòng.

Cuối cùng mới đưa mắt dừng lại trên một bức tường.

"Thiên Chân, thằng cha kia bị tôi sắp xếp đi sắc thuốc cho cậu rồi, chắc sẽ không đến làm phiền chúng ta nữa đâu!" Bàn Tử lúc này cũng đẩy cửa phòng đi vào.

Lời vừa dứt, thấy Ngô Tà đang đứng cạnh tường, không khỏi ngớ người.

"Thiên Chân, mẹ kiếp?

Sao lại còn đối mặt với tường thế?" "Đối mặt cái đầu cậu!

Bức tường này rỗng!" Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng đi tới, gõ gõ lên tường.

"Thật sự rỗng à?" "Có hai lớp, bức tường cũ ở bên trong!

Bây giờ, chúng ta phải phá nó ra!" Bàn Tử xoa xoa tay, cười toe toét.

"Nghỉ đi!

Phá hoại, chính là chuyên trường của Bàn gia tôi đó!" Không biết lấy đâu ra một cây xà beng, Bàn Tử xắn tay áo lên chuẩn bị làm.

Nhưng một bóng người bất ngờ xuất hiện ở cửa.

"Bàn ca?" "Phiêu Phiêu?" "Thím dâu?" "Cái... cái gì thím dâu?

Đừng gọi bậy!" Bàn Tử miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Lén lút ra hiệu cho Ngô Tà.

Ngô Tà lập tức hiểu ý.

"Tiếp tục gọi!

Thím dâu, chúng tôi đến đây làm chút việc!

Không ngờ lại gặp thím, Bàn gia, cậu đi, đi nói chuyện với thím dâu đi!

Ở đây có tôi là được rồi!" Ngô Tà đẩy Bàn Tử ra ngoài, rồi đóng cửa phòng lại.

Sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Tô ca, tôi có một dự cảm không lành!" Tô Cảnh nhíu mày, đứng dậy đi đến cửa, đưa ngón trỏ lên miệng "suỵt" một tiếng, chỉ chỉ ra bên ngoài.

Một cánh cửa gỗ, đương nhiên không thể ngăn được tiếng nói.

"Phiêu Phiêu, cái đó, em sao lại ở đây vậy?" "Em làm việc ở chỗ Tiết lão bản..." "Em làm việc ở chỗ Tiết Ngũ?

Em làm việc gì ở đây chứ?" Thấy Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc, Phiêu

Phiêu sắc mặt căng thẳng.

“Bàn ca, em không cố ý không nói cho anh biết đâu...

Trước đây hàng của anh không phải vẫn không ổn định sao?” “Hộc hộc hộc hộc hộc...” Bàn Tử nhăn mặt, ôm cột ho sặc sụa.

“Là phúc không phải họa, là họa khó tránh khỏi mà...” “Bàn ca, anh yên tâm, em sẽ cẩn thận làm việc, sẽ không vượt giới hạn đâu...” Phiêu Phiêu mím môi, mặc dù đoán được người đứng sau giúp mình chính là Bàn Tử, nhưng đã anh ấy không nói rõ thân phận, chắc chắn là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Nên mới nói câu này.

“Vượt giới hạn?

Phiêu Phiêu hôm nay em nói chuyện sao mà kỳ quái vậy?

Tôi không nói em đi làm tóc tại nhà là không đúng, nhưng em cũng phải chọn người đàng hoàng chứ?

Em chọn tôi!

Cái, cái chỗ quái gì đây?

Tôi nói cho em biết, lần này chúng tôi làm là một dự án lớn, khảo sát bất động sản.

Nhưng chúng tôi phát hiện, đây là một ổ đa cấp, toàn là người xấu, mau đi đi, mau đi đi!” Bàn Tử đẩy Phiêu Phiêu, muốn cô nhanh chóng rời đi.

Nhưng lại bị Phiêu Phiêu nắm chặt tay lại.

“Bàn ca, mặc dù em không biết nguyên nhân gì mà anh vẫn luôn giấu em, nhưng em biết tất cả những gì anh làm đều là vì em!

Em không muốn tiếp tục đoán qua tin nhắn nữa, bất kể là nguyên

nhân gì, nếu anh nói cho em biết, cũng không sao cả, em chịu đựng được!" "Em biết, em biết cái gì chứ?" Bàn Tử lúc này đã gần như phát điên.

Chương 429

Nghe cuộc trò chuyện bên ngoài, Ngô Tà sắc mặt âm trầm.

"Tiết Ngũ!

Hay cho một Tiết Ngũ, vẫn là bị hắn ta để ý đến Phiêu Phiêu rồi.

Tô ca, bây giờ làm sao đây?" "Lấy điện thoại của Bàn Tử, gửi tin nhắn cho Phiêu Phiêu!" Ngô Tà trong lòng lập tức hiểu ra.

Vội vàng lấy điện thoại gửi cho Phiêu Phiêu một tin nhắn.

"Lô hàng tiếp theo rất nhanh sẽ đến nơi!" Gửi đi xong, tiếng nói bên ngoài đột nhiên im bặt.

Rất nhanh liền nhận được tin nhắn trả lời của Phiêu Phiêu.

"Anh rốt cuộc là ai?" "Đây không phải là điều cô nên hỏi!

Chúng ta trước đây đã ước pháp tam chương rồi, cô muốn lấy hàng từ tôi, thì đừng nhận thêm công việc riêng khác!" Xem xong tin nhắn, Phiêu Phiêu trầm mặc một lúc, trực tiếp gọi điện thoại.

May mà Ngô Tà có tiên kiến chi minh, đã tắt tiếng điện thoại.

Cúp điện thoại, Ngô Tà lại gửi cho cô một tin nhắn.

"Cô đã phá vỡ quy tắc một lần rồi, đây là lần thứ hai, sẽ không có lần sau nữa!" Xem xong tin nhắn, Phiêu Phiêu chìm vào im lặng.

Lúc này Bàn Tử còn ghé sát vào sau lưng cô xem hai dòng tin nhắn.

Nhưng Phiêu Phiêu quay người lại, thì bị Bàn Tử giật mình.

"Cái đó, Bàn ca, em còn có việc, đi trước nha!" "Ấy ấy ấy, đợi chút đợi chút!" Bàn Tử kéo Phiêu Phiêu lại, một lần nữa dặn dò.

“Phiêu Phiêu, tôi không nói chuyện tào lao đâu!

Chỗ này thật sự không an toàn, tin tôi đi, thật sự không nên ở đây đâu, hiểu không?” “Em đến đây là để làm ăn đồ cổ, em biết Tiết lão bản và anh có xích mích.

Chúng ta không tiện đi quá gần, em thật sự có việc, đi trước nha!” Thoát khỏi tay Bàn Tử, Phiêu Phiêu vội vàng rời đi.

Bàn Tử vẻ mặt đầy lo lắng, đẩy cửa phòng đi vào.

“Tô gia, cái này làm sao bây giờ?

Phiêu Phiêu cô ấy chạy đến chỗ Tiết Ngũ làm việc rồi!

Anh nói cô ấy làm sao lại tin cái tên khốn kiếp đó?” “Bàn Tử, cậu nghe tôi, bây giờ cô ấy đã nghi ngờ cậu rồi, thì đừng giấu cô ấy nữa, càng giấu càng hỏng việc!” Tô Cảnh xoa xoa cằm, thản nhiên nói.

“Được!

Đợi tôi tìm cơ hội nói rõ với cô ấy, bảo cô ấy nhanh chóng rời khỏi đây!

Nếu Tiết Ngũ ra tay với Phiêu Phiêu, hoặc mấy cái X thành viên đó để ý đến Phiêu Phiêu, thì chúng ta sẽ bị động!

Cậu khuyên cô ấy, bảo cô ấy rời khỏi Ngô Châu đi Kinh Đô trước!

Có người của tôi trông chừng, sẽ không xảy ra chuyện gì!” Gật đầu, Tô Cảnh lại nói.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi!” Thở dài, Bàn Tử lấy cây xà beng từ tay Ngô Tà.

“Không nói chuyện này nữa, phá bức tường này ra xem đã!” Cùng lúc đó.

Phiêu Phiêu đã đến chỗ Tiết Ngũ.

Nhìn mấy món đồ cổ cô dọn ra, Tiết Ngũ không khỏi giơ ngón cái lên.

“Hay!

Thật sự hay!

Tay nghề của cô, trong giới này rất hiếm, tay nghề gia truyền của các cô thật sự không tồi!” “Đây đều là truyền từ đời này sang đời khác, không dám làm mất mặt!” “Nếu cô bằng lòng chân chính làm việc với tôi, không thiếu việc, không thiếu tiền!

Cô có bằng lòng chân chính không?” Phiêu Phiêu gật đầu, nói thẳng.

“Tiết lão bản, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt!” “Vậy tôi hỏi cô, quen biết Ngô Tà thế nào?” “Ngô Tà?

Tôi không quen anh ta...

À, tôi quen Vương Bàn Tử, đó là bạn học tiểu học của tôi!” “Hắn ta thích cô?” Mặc dù Tiết Ngũ dùng giọng điệu nghi hoặc, nhưng ánh mắt lại vô cùng khẳng định.

Phiêu Phiêu lập tức chìm vào im lặng.

“Chuyện hôm nay cô cũng thấy rồi đó, bọn họ đến chỗ tôi nhất định có mục đích!

Tôi muốn cô giúp tôi điều tra ra!

Cô cũng đừng vội từ chối, nghĩ đến bệnh của con gái cô!

Chuyện này làm tốt, bất kể là năm triệu, hay một chục triệu, bệnh của con gái cô tôi bao trọn!

Không có gì, quan trọng hơn con gái phải không?” Tiết Ngũ khuyên nhủ.

“Nếu cô từ chối tôi, vậy tôi chỉ có thể bảo cô cút đi!

Cô nghĩ kỹ đi!” Bỏ lại một câu, Tiết Ngũ liền quay người rời đi.

Quay lại phía Tô Cảnh.

Bận rộn nửa ngày, khi trời tối đen.

Bức tường mới bị Bàn Tử phá tan tành.

Trên bức tường cũ bên trong, kinh hoàng kẹt năm cái xác chết đen cháy méo mó.

Đây cũng chính là cái gọi là Ngũ Quỷ Bàn Vận!

“Cậu nói xem, tình trạng của những người này, thật sự không thể tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra.

Đây là muốn đi ra, hay muốn đi vào?” Nghiên cứu nửa ngày, sau khi dùng đồ vật che chắn bức tường bị phá ra.

Mấy người quây quần bên bàn, xem tài liệu Tiểu Bạch mang đến.

Cầm bức ảnh, Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Đây có ghi mà, thân thể kẹt trong tường, trong tư thế chạy trốn!” Ngô Tà cầm tài liệu cho Bàn Tử xem.

“Cho dù có thể xuyên tường, cháy nhà muốn chạy trốn cũng không lẽ đít lại chui vào trước chứ??

Cậu nhìn người này!” Chỉ vào một trong năm cái xác trên bức ảnh, cái xác đó kinh hoàng là mặt quay vào trong.

“Cái này thì không biết rồi, bên trong này quá nhiều điểm nghi vấn!” Tiểu Bạch nhún vai, bất lực nói.

Lời vừa dứt, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” “Bàn ca, là em!” “Phiêu Phiêu?” Bàn Tử ngớ người, ra hiệu cho Ngô Tà.

Sau đó đi đến cửa mở cửa.

Ngô Tà và Tiểu Bạch vội vàng thu dọn tài liệu trên bàn.

“Chưa ăn tối phải không?

Em làm nhiều chút, cùng ăn đi!” Phiêu Phiêu ánh mắt lướt qua bàn.

“Ăn ở đây à?” “Không không không, chỗ này lộn xộn quá, này này!

Em đến sao không nói một tiếng, em xem này, hơi lộn xộn rồi!” Bàn Tử kéo Phiêu Phiêu đi đến bàn trà bên cạnh, xoa xoa tay cười nói.

“Em sao mà tốt thế, còn mang cơm cho chúng tôi nữa?” “Các anh bình thường bận rộn, lại không có thời gian chăm sóc bản thân, em làm nhiều thêm chút, cùng ăn đi, nếm thử tay nghề của em!” Phiêu Phiêu chào hỏi mấy người nói.

“Thím dâu nói đúng quá, Bàn gia này bình thường là quá cẩu thả!

Nhưng bây giờ thì, có thím dâu rồi, thì có người quản anh rồi!” Thu dọn xong tài liệu cho vào túi hồ sơ giao cho Tiểu Bạch, Ngô Tà lúc này mới đứng dậy khoác vai Bàn Tử cười nói với Phiêu Phiêu.

“Cùng ăn một chút đi!” “Em làm không ít đâu!” Phiêu Phiêu chỉ vào hộp cơm đặt bên cạnh, lên tiếng nói.

“Cùng ăn?

Cái đó, Thiên Chân, cậu không phải ăn rồi sao?

Còn Tô gia và Tiểu muội muội, các cậu không phải nói cùng nhau ra ngoài đi dạo sao?” Mỹ sắc như hổ đói, Bàn Tử trực tiếp bán đứng anh em.

Bĩu môi, Tiểu Bạch định lên tiếng than phiền, nhưng lại bị Tô Cảnh kéo lại.

“Chúng tôi ăn rồi, Ngô Tà, đi thôi, cùng ra ngoài đi dạo tiêu cơm...

Các cậu cứ ở đây ăn đi!" Từ chối lời mời của Phiêu Phiêu, Tô Cảnh dẫn hai người trực tiếp rời đi.

"Thế nào?

Thật sự đi dạo à?" Tô Cảnh nhìn Ngô Tà, cười nói.

Chương 430

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, đúng là có phụ nữ quên anh em!” Ngô Tà cười mắng.

“Thôi được rồi, không đi dạo nữa, tôi đi tìm Lý Giai Nhạc tranh luận.

Thằng bé này, không xấu, tôi đi nói chuyện với nó, xem có kéo nó về phe chúng ta được không.

Nói trắng ra là thằng bé này ngốc, nên mới luôn bị Đinh chủ quản lợi dụng!” “Được, vậy tôi đưa Tiểu Bạch ra ngoài đi dạo, cái thằng Bàn Tử kia đang đại tiệc với nữ thần, tôi cũng không thể để Tiểu Bạch của chúng ta bị đói.

Về có cần mang gì cho cậu không?” “Được, tôi đây kẻ cô độc sẽ không đi làm bóng đèn nữa!” Ngô Tà thở dài, cười nói.

“Đi thôi, đi thôi!” Khoát tay, Tô Cảnh liền dẫn Tiểu Bạch ra chợ đêm.

Dẫn Tiểu Bạch ăn uống no say, Tô Cảnh mới không vội vàng lái xe quay về kho Hàn Lâm.

Vừa vào, liền thấy Ngô Tà đang đứng trong sân, nhắm mắt lắng nghe điều gì đó.

“Mẹ kiếp?” Gọi một tiếng, thu hút sự chú ý của Ngô Tà, Tô Cảnh giơ tay ném xiên que mang về cho Ngô Tà.

Lấy một xiên thịt dê ăn một miếng, Ngô Tà mới đứng dậy nói với Tô Cảnh.

“Tô ca, cái kho Hàn Lâm này có vấn đề!” “Vấn đề gì?” Tiểu Bạch kéo Tô Cảnh, nhíu mày hỏi.

“Đợi lát nữa Bàn Tử đến rồi nói, trước tiên qua đây ngồi đợi một chút!

Hy vọng thằng Bàn Tử đó có thể chống lại sự cám dỗ của sắc đẹp, đừng nói những gì không nên nói.

Cái Phiêu Phiêu này, rõ ràng là thay Tiết Ngũ đến thăm dò tin tức.

Cũng không biết cô ấy nghĩ gì?” Dẫn Tô Cảnh và Tiểu Bạch đi đến chiếc ghế không xa ngồi xuống.

Ngô Tà thở dài nói.

Lời vừa dứt, liền thấy Bàn Tử chạy vào sân.

“Này, Bàn Tử!” Gọi một tiếng, thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Hắn ta liền hấp tấp chạy đến.

“Sao mà đều rình ở đây thế?” “Bàn Tử, không làm phiền xuân tiêu một khắc của cậu đó chứ?” Tô Cảnh cười tủm tỉm hỏi.

“Đẹp cả tôi!” Thở dài một hơi, Bàn Tử hạ giọng nói.

“Phiêu Phiêu cùng tôi uống rượu, điện thoại còn đang ghi âm.

Xem ra là thay Tiết Ngũ đến thăm dò tin tức của chúng ta rồi...

Chắc là Tiết Ngũ đã hứa hẹn gì đó.

Nhưng tôi cũng nói với cô ấy rồi, bệnh của Tiểu Mai, Tô gia sẽ giúp tìm tủy xương, tìm chuyên gia!

Tiền bạc, tôi sẽ lo!

Chỉ xem cô ấy tin tưởng tôi, hay tin tưởng Tiết Ngũ thôi...

Thiên Chân, bên cậu tình hình thế nào?

Phát hiện vấn đề gì rồi?” Vỗ vỗ vai Bàn Tử, chuyện của Phiêu Phiêu Ngô Tà cũng không tiện nói nhiều.

Im lặng một lúc, mới nói về phát hiện của mình.

“Đây là một kho Hàn Lâm giả, tôi đã kiểm tra các bức tường xung quanh, đều dùng xi măng khô nhanh!

Loại xi măng này thường dùng trong cứu hộ khẩn cấp, cứu trợ thiên tai hoặc một số công trình cấp bách.

Vì có thể thi công và đổ bê tông nhanh chóng.

Xi măng khô nhanh được sử dụng ở đây đã có vài năm rồi, năm đó dùng loại xi măng này để xây Thập Nhất Thương, nhất định đã tốn rất nhiều chi phí!

Chắc là trước đây Thập Nhất Thương dùng để che giấu việc xây dựng kho Hàn Lâm thật.” “Giả à?

Vậy cái thật ở đâu?” Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi.

Ngô Tà dậm dậm chân, thản nhiên nói.

“Bên dưới!

Lúc nãy tôi đi ra ngoài, trời bỗng nhiên đánh sấm, mặt đất phát ra một tiếng chấn động kỳ lạ.

Thông thường tình huống này, là tiếng sấm và khoang rỗng dưới lòng đất tạo ra cộng hưởng mới xuất hiện hiện tượng!

Tôi nghĩ kho Hàn Lâm thật, chắc là ở ngay bên dưới này!” Đợi Ngô Tà giải thích xong, Bàn Tử lúc này mới hơi khó hiểu hỏi.

“Đây là logic gì?

Tại sao lại xây một kho Hàn Lâm y hệt lên trên cái kho thật?

Cái bị cháy đó, làm vật hy sinh cho kho thật rồi à?” “Bên dưới này, chắc là có rất nhiều vật cổ vô cùng quý giá!

Năm đó chiến loạn có thể đã xảy ra sự kiện đột ngột nào đó, không

kịp di chuyển, nên đành phải giấu kho Hàn Lâm thật xuống dưới lòng đất!

Để đảm bảo an toàn cho những vật phẩm đó!" Nghe Tô Cảnh nói, Ngô Tà đồng tình gật đầu.

"Tô gia nói không sai!

Tôi giả định rằng, những xác chết bị kẹt trong tường này, đều là nhân viên của Thập Nhất Thương, họ tham gia xây dựng kho Hàn Lâm giả!

Nhưng trong quá trình xây dựng, có nhân viên tham lam tài vật trong kho Hàn Lâm thật, nảy sinh lòng tham!

Thế là họ phản bội Thập Nhất Thương, giết chết năm nhân viên bảo vệ hàng hóa, dùng xi măng khô nhanh chôn họ vào tường.

Sau đó xâm nhập vào kho Hàn Lâm thật trộm hàng!

Sau khi mọi chuyện thành công, họ vu oan cho năm nhân viên mất tích này, nhưng họ không ngờ rằng, một trận hỏa hoạn sẽ thiêu rụi bức tường làm lộ ra các xác chết bên trong, tạo thành sự kiện Ngũ Quỷ Bàn Vận không thể lý giải được." "Cái này... nghe cũng có vẻ hợp lý đó chứ!" Bàn Tử sờ sờ cằm, kinh ngạc nói.

"Logic suy luận này không khó, với IQ của lão hồ ly Đinh chủ quản đó, không thể nào không điều tra ra được, sở dĩ ông ta không tiết lộ chân tướng.

Rất có thể là ông ta đã lợi dụng cái ngoại kho này làm chuyện gì đó không thể công khai!

Xem ra, tin nhắn đó nói không phải giả, chỗ này thật sự có thể là mấu chốt để lật đổ Đinh chủ quản." Ngô Tà vừa ăn vừa nói.

"Việc cấp bách, là trước tiên tìm ra lối vào của ngoại kho thật, đi

xuống xem thử!" "Vậy bây giờ đi thôi, lợi dụng trời tối!" Bàn Tử xoa tay, hưng phấn nói.

"Đừng!

Tôi vừa nãy phát hiện có người tuần tra ở đây, chắc là thuộc hạ của Tiết Ngũ, nếu để họ phát hiện, e rằng sẽ đánh rắn động cỏ.

Cái Tiết Ngũ này trước đây đã cùng Hắc Bát mưu tính hãm hại tôi, Hắc Bát lại thuộc phe Đinh chủ quản, hắn ta tuyệt đối có liên quan gì đó với Đinh chủ quản." "Cái này thì đúng, nếu không có quan hệ, lão già này làm sao có thể biến ngoại kho của Thập Nhất Thương thành tân đường khẩu của mình?" Câu nói này khiến Bàn Tử giật mình, đồng tình gật đầu.

"Cho nên, tôi có một ý kiến!" Ngô Tà khóe miệng hơi cong.

Sáng sớm hôm đó.

Phiêu Phiêu đứng trước mặt Tiết Ngũ đang ung dung uống trà, đặt điện thoại lên bàn trà và bật đoạn ghi âm tối qua lên.

Nhưng dù sao cũng bị Bàn Tử phát hiện, nên chẳng có gì bị lộ ra.

Ngược lại, cô còn dùng đủ cách mắng Tiết Ngũ một trận.

Tức đến mức lão già này phải uống mấy ngụm trà để hạ hỏa.

"Ông chủ Tiết, bọn họ đến đây là để báo thù!" Nghe Phiêu Phiêu nói vậy, Tiết Ngũ hỏi một câu đầy ẩn ý.

"Tên Béo này thích cô như vậy, cô lại phản bội hắn sao?" "Tôi chỉ muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con gái tôi thôi, ông chủ Tiết, việc tôi đã làm xong rồi, lời ông hứa với tôi đâu?" Phiêu Phiêu lên tiếng hỏi.

"Cái mánh khóe nhỏ này, nếu bọn họ không biết thì mới là lạ!

Chuyện này hẳn là bọn họ cố ý làm, muốn tôi nghĩ rằng, bọn họ đến đây chỉ đơn thuần là để báo thù!

Những lời này, hoàn toàn không liên quan đến mục đích của bọn họ, cho nên, cô phải tiếp tục giúp tôi!

Nếu không, tôi không thể trả tiền cho cô!" Tiết Ngũ thản nhiên nói.

"Nhưng bệnh của con gái tôi đã rất nặng rồi, con bé không thể chờ được nữa!" Thấy Phiêu Phiêu vẻ mặt lo lắng, Tiết Ngũ ung dung đặt chén trà xuống.

"Vậy cô nhanh lên đi… Chỉ khi điều tra ra mục đích thật sự của bọn họ, tôi mới có thể đưa tiền cho cô!

Con người tôi, đạo đức nhân nghĩa cơ bản vẫn có…" "Được, được rồi…" "Vậy tôi sẽ thử lại xem sao!" Gật đầu, Phiêu Phiêu đang định quay người rời đi.

Nhưng cô đột nhiên cảm thấy gáy mình đau nhói.

Cơ thể lập tức mềm nhũn.

Ngã xuống đất, nhìn Tiết Ngũ, mắt Phiêu Phiêu đầy khó hiểu.

Nhưng rất nhanh, cô lại nhìn thấy một ông lão mặc đồng phục màu xanh lục, ngồi xổm trước mặt mình.

Chương 431

Khóe miệng ông ta nhếch lên một nụ cười hơi quỷ dị.

Giây tiếp theo, Phiêu Phiêu liền mất đi ý thức. …… "Ông chủ Tiết, người phụ nữ này, tôi mang đi đây!" "Lão già, ông không sợ chơi quá đà sao?" "Quá đà?

Chỉ thiếu cô ta thôi, người phụ nữ này là nhược điểm của tên Béo đó, một khi bị tôi khống chế trong tay, bọn họ sẽ rất bị động!

Chỉ cần lâm vào thế bị động, đó chính là tử kỳ của bọn họ!

Chuẩn bị của tôi, vạn bất thất nhất!" Hắn cười lạnh hai tiếng, nói xong liền dìu Phiêu Phiêu dậy, rời đi từ cửa sau.

Ngồi trên ghế trầm mặc một lúc lâu, Tiết Ngũ thở dài một hơi.

"Hy vọng là vậy đi…" …… Lúc này, trong phòng khách.

Tô Cảnh và mấy người đang ngồi đối diện nhau quanh cái bàn.

"Tô gia, thật sự không cần dùng máy dò để thăm dò sao?" Ban đầu để tìm lối vào, Ngô Tà đã định nhờ Bàn Tử lấy cớ Kho Thập Nhất nhận hàng để đặt thiết bị dò dưới xe đẩy.

Cách này tuy có thể dò chính xác lối vào.

Nhưng đúng là hơi phiền phức.

"Không cần, tôi đã tìm thấy lối vào rồi, các cậu còn không tin tôi sao?" "Tin!

Đương nhiên là tin!

Tô ca, vậy chúng ta cũng đừng chần chừ nữa, đi thôi?" Ngô Tà hất đầu ra ngoài, rồi cầm lấy cái búa tạ bên cạnh.

“Đi thôi!

Đập ra xong xuống xem thử!

Nếu đây là cái bẫy, thì Đinh Chủ Quản nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này ra tay!

Tiểu Bạch, nhớ bật ghi âm!” Dặn dò một câu, Tô Cảnh liền dẫn mấy người đi ra ngoài. …… “Tôi nói lại một lần nữa nhé!

Cái kho này họ Tiết!

Tôi làm nghề này tuy không lâu, chỉ bốn mươi năm!

Chưa có thằng cháu nào, dám lên mặt trước mặt tôi!” Tiết Ngũ đang huấn luyện đám người trong sân.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị vả mặt.

“Ấy da, dễ dàng tìm thấy vậy sao?” “Có gì mà không dễ?” “Đâu?

Ở đây sao?” Ngô Tà và Bàn Tử cười ha ha cầm búa tạ đi vào sân.

Tô Cảnh thì cùng Tiểu Bạch đứng trên bậc thang cách đó không xa.

Thấy hai người cầm búa tạ đi tới, Tiết Ngũ ngẩn ra, vội vàng lùi lại hai bước.

“Đúng, ngay đây!” “Ngay đây?

Sao tôi không tin nhỉ?” “Tôi tìm thấy thì sao lại không tin, đào đi!” Ngô Tà và Bàn Tử cười ha ha.

Nhìn Tiết Ngũ, rồi trực tiếp vung búa đập xuống đất.

“Anh em cố gắng lên nào!

Hắc hắc!

Tự mình động thủ làm đấy!

Hắc hắc!

Đây chính là sản xuất lớn đấy!

Cố gắng lên quý vị!" Bàn Tử lẩm bẩm nói, vung búa tròn xoe đập xuống.

Hắn và Ngô Tà người một nhát, nhất thời đá vụn bay tung tóe.

Những người vây quanh sợ hãi vội vàng lùi lại.

"Người đâu?

Chết hết đi đâu rồi!

Mau lăn lại đây cho lão tử xử lý bọn chúng!" Sắc mặt Tiết Ngũ biến đổi, vội vàng gọi một tiếng.

Đám thủ hạ đó, lúc này mới nhanh chóng xông lại.

Nhưng vừa tiến lên, đã bị Tô Cảnh bất ngờ xuất hiện đá văng trở lại.

Trong đó có một tên thủ hạ còn thuận thế đâm vào người Tiết Ngũ.

Đẩy lão già bay ra xa, đầu đập vào tường, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Còn không mau cút!

Nếu không nhanh đưa ông chủ của các ngươi đi bệnh viện, ông ta chết thì người gặp xui xẻo là các ngươi đó!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, đám thủ hạ của Tiết Ngũ nhìn nhau, rồi nhanh chóng khiêng Tiết Ngũ, chạy trốn khỏi kho.

Đương nhiên, lời Tô Cảnh nói có hơi khoa trương.

Tiết Ngũ tuy sẽ chịu thiệt một chút, nhưng không đến mức chết.

Nhiều người như vậy nhìn, giết người giữa ban ngày ban mặt, khó

tránh khỏi phiền phức.

Đợi những người này rời đi, đám đông xem hóng hớt cũng vội vàng bỏ chạy.

Điều này cũng giúp mấy người được yên tĩnh.

"Được, vẫn là Tô gia mạnh nhất!" Tựa vào búa, Bàn Tử cười ha ha nói một câu.

"Tô ca, mau đến xem, đập ra rồi!" Ngô Tà cũng thở hổn hển đặt búa xuống, rồi lấy ra một chiếc đèn pin soi xuống cái hố sâu dưới chân.

Nơi này chắc là sau này có dùng xi măng đổ thêm một lớp bên trên.

Nên mới dễ dàng đập ra như vậy, nhưng trên thực tế, lối vào thật sự dẫn đến Kho Hàn Lâm này sâu đến bảy tám mét.

Đến xem một lúc, không do dự nhiều, Tô Cảnh liền dẫn mấy người trèo xuống. …… "Quả nhiên dưới đây mới là Kho Hàn Lâm thật sự!" "Phát tài rồi, phát tài rồi!" Vừa xuống đã thấy những đồ cổ rải rác trên mặt đất.

Tuy trong mắt Tô Cảnh, những thứ này cũng chỉ bình thường.

Nhưng mắt Bàn Tử đã sáng lên đèn xanh.

Hắn đang định đi tới nhặt một cái bình gốm lên xem, nhưng giây tiếp theo, lại bị một chỗ khác thu hút ánh mắt.

"Ấy, chỗ này hình như có điện đấy, Tô gia!" Nghe thấy vậy, Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch đi thẳng tới.

"Để tôi xem!" Loay hoay một lúc, kéo cầu dao xuống.

Rồi đèn trong kho liền sáng lên.

"Thật sự sáng rồi!

Xem ra chúng ta rất may mắn!" Ngô Tà quan sát xung quanh, có chút kinh ngạc nói.

"Hoắc!

Nhiều bảo bối thế này!

Nhưng hình như có trộm đã đến rồi!" Nhìn những đồ cổ rải rác trên mặt đất cách đó không xa, Bàn Tử nhanh chóng đi tới.

"Tôi thấy chưa chắc là trộm, nếu là trộm thì những thứ này đã mất từ lâu rồi.

Chắc là có ai đó đến đây, tìm một số vật phẩm đặc biệt!" Quan sát xung quanh, Tiểu Bạch nhíu mày nói.

"Nói không sai, xem ra, chuyện xảy ra năm đó, có lẽ có ẩn tình khác!" Vuốt cằm, Ngô Tà gật đầu đồng tình.

"Đừng quan tâm đến những thứ đó nữa, nhiều bảo bối như vậy, nhanh lấy đi!" Bàn Tử vui vẻ ôm một cái lư hương đồng, còn tiếp tục chất thêm đồ lên đó.

"Mày mẹ kiếp cũng không thấy nặng sao, đặt xuống đi, đặt xuống đi, đừng có cản trở công việc!" Thấy vậy, Ngô Tà trực tiếp mắng một câu.

"Được được được, dù sao sớm muộn gì cũng là của chúng ta thôi!" Bàn Tử cười ngượng ngùng, hơi không nỡ đặt đồ cổ đang ôm trong lòng xuống đất.

Nhưng giây tiếp theo, chúng lại đột nhiên biến mất giữa không trung.

Bàn Tử chớp chớp mắt, rồi lại dùng sức xoa xoa.

Đang khó hiểu, hắn liền nghe Tô Cảnh nói một câu.

Chương 432

“Những đồ cổ này tôi giúp cậu cất đi!

Cứ làm việc chính trước!” Lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại.

“Được rồi!

Sao tôi quên mất Tô gia ngài có thể biến ra đồ từ không khí chứ!” Cười ha ha đáp một tiếng, Bàn Tử liền tự nguyện đi trước dò đường.

Nhưng vừa đi được hai bước, hắn đã nhíu mũi dùng sức ngửi ngửi.

Rồi ho khan vài tiếng.

“Mùi gì thế?

Sao mà hắc quá vậy?

Sốc mũi quá!” Tiểu Bạch cũng ngửi thấy mùi này, đưa tay che mũi.

“Đây là mùi tử thi!” Nhíu mày, Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

“Tôi qua đó xem sao!” Ngô Tà nói một tiếng, liền cùng Bàn Tử cẩn thận dò đường đi về phía trước.

Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch theo sau, không lâu sau, liền đi đến một khu vực lộn xộn.

Xung quanh rải rác những chiếc thùng gỗ cũ nát lớn nhỏ không đều.

Còn có một cái kén người như bị tơ nhện bao bọc treo ngược trên trần.

Mùi tử thi nồng nặc không ngừng tỏa ra từ cái kén người đó.

“Thứ này là xác chết phải không?” Bàn Tử hỏi một cách không chắc chắn.

“Chắc là đã chết rất lâu rồi, mùi tử thi là từ chỗ này bốc ra.

Không ổn, thối quá!

Bàn Tử, Tô ca, Tiểu Bạch, chúng ta mau đi thôi!” Ngô Tà bịt mũi ho khan hai tiếng, rồi gọi mấy người một tiếng.

Sau đó liền đi trước vượt qua cái kén người này, tiếp tục tiến sâu hơn vào bên trong.

Đi không xa, Ngô Tà soi đèn pin nhìn về phía trước, đứng sững tại chỗ.

“Chà!

Nhiều kén tằm lớn thế này, nướng lên thì bổ phải biết?

Đây là chỗ nào?

Nhà bếp phía sau của Đinh Chủ Quản sao?” Bàn Tử phủi phủi bụi trên người, chế giễu nói.

Sau khi dẫn Tiểu Bạch đến, Tô Cảnh cũng nhìn thấy tình hình bên này.

Nhìn một cái, có đến hàng chục cái kén tằm lớn treo lơ lửng giữa không trung.

Mùi tử thi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Sốc đến mức Tiểu Bạch nôn khan mấy bận.

“Đừng có đùa giỡn nữa, xem ra, Đinh Chủ Quản chắc chắn đã sớm phá giải bí mật thật giả Kho Hàn Lâm.

Hắn cố tình giấu không báo cáo, chính là để thông qua nơi này, thu được nhiều lợi ích hơn.” “Lợi ích gì?

Chẳng lẽ là xác chết thối rữa sao?" Bàn Tử chế giễu nói.

"Việc bất thường tất có điều kỳ lạ!

Nơi này không đơn giản, mọi người đều cẩn thận một chút!" Quan sát xung quanh, Tô Cảnh lên tiếng dặn dò một câu.

Gật đầu, mấy người liền đi về phía trước.

Nhưng vừa đi được hai bước, một cái kén tằm lớn đột nhiên rung lắc.

Làm Ngô Tà và Bàn Tử giật mình thon thót.

"Chết tiệt!

Tình huống gì vậy?

Chuyện này sắp biến thành bươm bướm rồi sao?" Bàn Tử chửi thề một tiếng, vẻ mặt cảnh giác nhìn cái kén người trước mặt.

"Không đúng!

Trong cái kén người này có người!

Vẫn còn sống!" Nhíu mày, Tô Cảnh lên tiếng nói một câu.

Nghe vậy, mấy người lập tức ngẩn ra.

Bàn Tử gan lớn, lẩm bẩm chửi rồi cầm dao đi qua rạch cái kén người đó ra.

"Mẹ kiếp, Đinh Chủ Quản này sẽ không phải là buôn người đấy chứ?" Vừa rạch cái kén người này ra, một mùi hắc xộc thẳng vào mũi, sốc đến mức Bàn Tử ho khan một trận.

Nhưng sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, cả người hắn lập tức đứng sững tại chỗ.

Phản ứng lại, hắn vội vàng gọi một tiếng.

"Mẹ kiếp, bên trong là Phiêu Phiêu!

Mau đến giúp!" "Phiêu Phiêu!

Phiêu Phiêu!" Ngô Tà ngẩn ra, rồi vội vàng chạy tới, cùng Bàn Tử hợp sức đưa Phiêu Phiêu ra ngoài.

Đỡ cô ấy dựa vào bên cạnh cái thùng gỗ.

"Phiêu Phiêu!

Cô sao rồi?" Bàn Tử lay Phiêu Phiêu, vẻ mặt lo lắng.

Rồi lại nhìn quả bom hẹn giờ đang buộc trên người cô ấy, gầm lên mắng.

"Bom hẹn giờ!

Mẹ kiếp, chắc chắn là thằng Tiết Ngũ khốn kiếp này!

Xem tôi ra ngoài sẽ xử lý hắn thế nào!

Không lấy đi hai cái tay của hắn, tôi không phải Vương Nguyệt Bán!" Lúc này Tô Cảnh cũng kéo Tiểu Bạch nhanh chóng đi tới.

Thấy Phiêu Phiêu không ngừng co giật, hắn đưa tay vạch mí mắt cô ấy ra xem.

Rồi sắc mặt trầm xuống.

"Trúng độc rồi!

Nhìn triệu chứng hắn là độc tố thầu dầu, rất có thể là khi vừa đưa cô ấy ra ngoài, đã chạm vào cơ quan tiêm độc trên quả bom.

Độc phát đến chết, chỉ có bốn phút!" "Chết tiệt!

Chết tiệt!

Chết tiệt!" Bàn Tử hận thù đấm mấy quyền vào cái thùng bên cạnh, có chút không biết phải làm sao.

"Tô gia, làm sao bây giờ?" "Đừng hoảng!

Bây giờ xem ra, đây hẳn là cái bẫy của Đinh Chủ Quản rồi, các cậu xem, xung quanh đây đều được lắp đặt camera giám sát một cách bí mật.

Lão cáo già này, xem ra là muốn dùng Phiêu Phiêu để kiềm chế chúng ta!" Tô Cảnh vừa nói xong, điện thoại của Ngô Tà liền reo lên.

"Bất ngờ không?" "Ngươi là ai?" Nghe thấy giọng khàn khàn từ phía đối diện truyền đến, Ngô Tà nhíu mày.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là con ngốc của tên Béo đó đã trúng độc rồi.

Các người bây giờ còn ba phút rưỡi, không, bây giờ đã ba phút hai mươi tám giây rồi…" Giọng nói của người này đầy đắc ý, như thể rất thích thú với quá trình này.

"Ngươi muốn làm gì?" "Nhìn thẳng phía trước năm mét của các người, thuốc giải ở ngay trong cái thùng đó!

Ngươi bây giờ lập tức qua đó!" Ngô Tà và Tô Cảnh, Bàn Tử nhìn nhau, rồi nhanh chóng đứng dậy đi qua.

"Yên tâm, tôi không định giết các người, chỉ là muốn hỏi các người mấy vấn đề!

Dù sao Tô Cảnh cũng ở đây đúng không?

Tôi không nắm chắc có thể khống chế được anh ta, nên đành phải dùng thủ đoạn này!

Đương nhiên, nếu Tô Cảnh không muốn cứu con ngốc của tên Béo đó, thì cứ xem như tôi chưa nói!" Nhíu mày, Tô Cảnh đưa tay châm vào mấy huyệt đạo lớn trên người Phiêu Phiêu.

Rồi gật đầu với Ngô Tà.

Chương 433

Thấy vậy, Ngô Tà lập tức hiểu rõ.

“Ngươi hỏi đi!” “Khi ngươi điều tra Lục Thần, từng có được một dãy số!

Dãy số đó thuộc về tôi, nếu câu trả lời của ngươi làm tôi hài lòng, tôi sẽ nói cho ngươi mật mã của cái thùng.

Đừng cố gắng phá thùng bằng vũ lực, một khi phá bằng vũ lực, bên trong thùng sẽ phun ra axit, hủy thuốc giải!

Trong thời gian ngắn như vậy, ngươi không thể tìm được thuốc giải khác!” Người ở phía đối diện nói không nhanh không chậm, điều này lại làm Bàn Tử đang định phá thùng bằng vũ lực phải dừng bước.

Tuy không biết người này nói thật hay giả, nhưng hắn không dám đánh cược tính mạng của Phiêu Phiêu.

“Thời gian của ngươi không còn nhiều, còn hai phút, nói nhanh đi!” “Trong cái thùng đó có một cái máy bắn thuốc gây mê cho động vật, đầu đạn gây mê bên trên đã bị tôi đổi thành thuốc giải.

Có thể dùng để cứu con ngốc của tên Béo đó!

Tôi biết trong đó có hai con số, cho nên, hãy suy nghĩ kỹ rồi nói!” “Được, tôi nói cho ngươi biết! 20191128!” Ngô Tà vừa dứt lời, từ phía đối diện liền truyền đến giọng nói hơi cười của hắn.

“Chúc mừng ngươi, lựa chọn của ngươi là chính xác!” “Tích” một tiếng, hộp mật mã được điều khiển từ xa mở ra.

Lộ ra cái máy bắn thuốc gây mê cho động vật bên trong.

Thấy vậy Ngô Tà vội vàng lấy ra, rồi ném cho Bàn Tử.

“Bàn Tử, mau lấy đi cứu Phiêu Phiêu!” “Được!” Nhận lấy thuốc giải, Bàn Tử nhanh chóng đi tới trước mặt Phiêu Phiêu.

Cầm ống tiêm định chích xuống.

Nhưng lại bị Tô Cảnh ngăn lại.

“Khoan đã, đưa thuốc giải cho tôi xem!” Tuy khả năng thuốc giải này là thật không nhỏ, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.

Nhận lấy ngửi ngửi, Tô Cảnh mới một mũi tiêm chích vào cổ Phiêu Phiêu.

Giây tiếp theo, cơ thể Phiêu Phiêu liền ngừng co giật.

Thấy vậy, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn đồng hồ đếm ngược trên quả bom vẫn không ngừng nhảy số, trong lòng hắn lập tức lại căng thẳng.

“Thiên Chân!

Bom!

Hỏi hắn bom tháo thế nào?” Gật đầu, Ngô Tà lạnh lùng hỏi người bên đầu dây điện thoại.

“Tôi đã nói cho các ngươi những gì tôi biết rồi!” “Bom tháo thế nào?

Mau nói!

Ngươi nói chuyện đi?” Vừa nói Ngô Tà định đi về phía này, nhưng chân hắn đột nhiên lỏng ra.

Rồi một cái còng chân làm bằng thép, liền còng vào chân Ngô Tà.

Tình huống này thực sự khiến người ta không ngờ tới.

“Bất ngờ không?

Ngươi đã đạp vào cơ quan rồi!

Xem ra, tôi cuối cùng đã thắng các người một ván!" Tô Cảnh đang định tháo bom trước, rồi mới đi giúp Ngô Tà tháo còng chân, nhưng một bóng dáng quen thuộc lại chầm chậm từ góc tường đi vào tầm mắt mọi người.

Thấy người này vẻ mặt đắc ý, sắc mặt Ngô Tà trầm xuống.

"Đinh Chủ Quản!" "Nếu không phải tôi muốn mọi chuyện được sắp xếp hoàn hảo hơn một chút, tôi đã đưa cho các người thuốc giải giả, để các người nhìn cô ta chết!

Chỉ là, tôi không thể để người khác điều tra ra rằng trong cơ thể cô ta có độc, nên đành phải để cô ta sống thêm một lúc!" Ngồi trên cái thùng bên cạnh, Đinh Chủ Quản cười tủm tỉm nói.

"Ngươi đúng là thằng thần kinh!

Mau tháo bom cho Bàn gia, nếu không Bàn gia sẽ lột da ngươi!" "Chú ý lời ăn tiếng nói!

Tên Béo chết tiệt!" Đinh Chủ Quản chỉ vào Bàn Tử mắng một câu, rồi quay sang nhìn Tô Cảnh.

"Cả anh nữa, Tô Cảnh!

Tuyệt đối đừng nghĩ đến việc ra tay!

Xem đây là cái gì!" Từ trong túi lấy ra một cái điều khiển từ xa, rồi Đinh Chủ Quản lại kéo áo ở ngực ra.

Bên trên hiển nhiên dán mấy cái cảm biến nhịp tim.

"Anh rất mạnh, điều này ai cũng biết!

Cho nên, tôi cũng đã chuẩn bị vạn bất thất nhất!

Chỉ cần nhịp tim của tôi tăng nhanh hoặc đột ngột ngừng lại, quả bom sẽ lập tức phát nổ, cho nên, tuyệt đối đừng chọc giận tôi!" Thấy hắn vẻ mặt đắc ý, Bàn Tử tuy có chút bất bình, nhưng cũng không nói

thêm gì.

Tô Cảnh thì không để ý đến hắn, chỉ bắt đầu nghiên cứu quả bom.

"Chúng ta đến kho bên ngoài, xem ra cũng là do anh một tay sắp xếp rồi!" Ngô Tà vừa cố gắng mở còng chân, vừa lạnh lùng hỏi.

"Ngươi là người có tính tò mò cao, chỉ điểm này thôi cũng đủ rồi!" Giang tay ra, Đinh Chủ Quản cười chỉ vào Phiêu Phiêu, tiếp tục nói.

"Đương nhiên, trong đó quan trọng nhất, vẫn là cô ta!

Ngô Tà, ngươi sắp chết rồi, không có gì phải sợ hãi!

Ban đầu tôi là muốn bắt Bạch Hạo Thiên, nhưng Tô gia chúng ta trông coi quá nghiêm ngặt!

Nhưng người phụ nữ này thì dễ hơn nhiều… Cái nhược điểm của tên Béo chết tiệt này, chẳng phải cũng là nhược điểm của các ngươi sao?" …… "Các ngươi có thích xem phim không?

Có từng phát hiện ra rằng khi kết thúc phim, phản diện luôn thích nói rất nhiều lời không?

Như vậy sẽ cho nhân vật chính cơ hội, tìm ra sơ hở, lật ngược tình thế giành chiến thắng!

Để lại một cái kết hoàn hảo!

Nhưng tôi bây giờ đặc biệt đặc biệt hiểu rõ những phản diện đó!

Tôi có một sự thôi thúc, hận không thể nhanh chóng kể hết tất cả kế hoạch của tôi cho các ngươi!" Đinh Chủ Quản đấm ngực, vẻ mặt kích động.

"Chuyện máy bay, là Ngô Tam Tỉnh đã kể cho ngươi tất cả những chuyện năm đó, Ngô Tà!

Chứ không phải ngươi đích thân trải qua, còn có bình hồn, Lục

Thần, và việc làm nhân viên ở tầng hai, tất cả những thứ này đều do Ngô Tam Tỉnh sắp xếp!

Ngươi, chính là người thay thế Ngô Tam Tỉnh để phá hoại Kho Thập Nhất!

Mà những người này, đều là đồng phạm của ngươi!

Ngươi muốn hãm hại tôi?" "Không không không!

Sao có thể gọi là hãm hại chứ?

Tôi nói là sự thật!

Đây đều là âm mưu quỷ kế của ngươi!

Chỉ đáng tiếc, âm mưu quỷ kế của ngươi, đã bị Bạch Hạo Thiên phát hiện, cho nên ngươi và đồng phạm của ngươi, đã dẫn cô ta đến cái kho mà tam thúc của ngươi năm đó gây án!

Bạch Hạo Thiên vì bảo vệ Thập Nhất Thương, lấy thân mình tuẫn chức, kích nổ quả bom, cùng các ngươi đồng quy vu tận!

Tất cả những thứ này, đều được camera giám sát ghi lại, hoàn toàn có thể làm bằng chứng!

Hoàn hảo biết bao?" Đinh Chủ Quản cười ha ha nói.

"Ngươi quả nhiên là thành viên X…" Ngô Tà hận thù nói.

"Vậy thì sao chứ?

Chỉ trách ngươi quá tò mò, cứ muốn lật lại chuyện cũ!

Hôm nay, tất cả mọi người sẽ chết ở đây, chết vì sự tò mò của ngươi!

Giai Lạc!" Hét về phía sau một tiếng, Đinh Chủ Quản cười ha ha đi sang bên cạnh hai bước.

"Đến lượt ngươi ra mặt rồi!" Lý Giai Nhạc chầm chậm từ phía xa

đi tới, trong tay còn cầm một cây nỏ.

Hắn trực tiếp giơ lên nhắm vào Ngô Tà.

“Bắn đi, Lý Giai Nhạc!

Bắn một phát này, tất cả những bất công mà ngươi phải chịu đựng bấy lâu nay và sự phẫn nộ trong lòng ngươi, sẽ hoàn toàn biến mất!

Đừng do dự!” Lý Giai Nhạc trầm mặc một lúc, rồi lên tiếng nói một câu.

Chương 434

"Từng có người nhắc nhở tôi, bảo tôi chú ý lối thoát của mình, là đường sống hay đường chết…" Vừa nói, Lý Giai Nhạc hạ nỏ xuống, quay đầu nhìn Đinh Chủ Quản.

"Đinh Chủ Quản, tôi vừa xem lối thoát mà anh đã để lại cho tôi.

Anh có phải đã làm nứt ống dẫn khí ga ở đây không, đợi tôi giết Ngô Tà xong, để tôi ở đây kiềm chế Tô Cảnh và Vương Bàn Tử, rồi anh rời đi kích nổ khí ga… Thổi bay tất cả chúng ta ở đây… Như vậy, không ai có thể phản bác bằng chứng trong tay anh!

Còn nữa, tại sao lúc đó lại giữ tôi lại, mà không phải lão ngư, là vì tôi ngu ngốc!

Là vì tôi dễ bị người ta thao túng!" Lý Giai Nhạc gầm lên một tiếng, rồi chĩa nỏ vào Đinh Chủ Quản.

"Ngươi nói không sai!

Nhưng không có cách nào khác, tôi không thể không làm như vậy!

Hắn, Tô Cảnh!

Kẻ thù đáng gờm!

Chỉ có như vậy tôi mới có thể giết hắn!

Cho nên chỉ có thể hy sinh ngươi!

Nhưng như vậy thì sao chứ?

Ngươi dám bắn không?

Nghĩ đến gia đình của ngươi đi, nếu không phải tôi, mẹ ngươi bệnh nặng đã chết từ lâu rồi!" Nhìn Lý Giai Nhạc, Đinh Chủ Quản cười một cách vô sự.

“Đến đây đi!

Bắn đi!” Lý Giai Nhạc siết chặt nỏ, nhưng ngón tay trên cò súng lại chần chừ không bóp được.

“Lý Giai Nhạc, tôi đã nhìn thấu ngươi rồi, bao gồm cả hành vi hiện tại của ngươi!

Xung quanh đây đều là ống dẫn khí ga, một khi tôi ấn công tắc xuống, quả bom trên người người phụ nữ đó, sẽ phát nổ sau nửa phút!

Ống dẫn khí ga ở đây cũng sẽ nổ theo, tất cả, đều sẽ tan biến thành mây khói!

Ngươi không dám bắn, nhưng, tôi dám ấn!” Đinh Chủ Quản cười ha ha nói, rồi không chút do dự ấn nút. …… “Được rồi, các ngươi chậm rãi tận hưởng những giây phút cuối cùng đi, tôi đi trước đây!” Hắn vẫy tay với mọi người, Đinh Chủ Quản định quay người rời đi.

Nhưng Tô Cảnh lại đột nhiên cười ha ha hỏi một câu.

“Đinh Chủ Quản, tôi tin anh hẳn đã nghe qua một câu nói, phản diện chết vì nói nhiều!

Anh thật sự nghĩ rằng, tôi sẽ không tháo bom sao?” Vừa nói, Tô Cảnh dùng sức kéo một cái, liền gỡ quả bom đang buộc trên người Phiêu Phiêu xuống.

Hắn giơ lên cho Đinh Chủ Quản xem, thời gian trên đó đã dừng lại.

Không tiếp tục nhảy số nữa.

Hắn vẫy tay về phía Ngô Tà, một luồng kình phong bay qua.

Còng chân trên chân Ngô Tà lập tức đứt đoạn.

“Không, không thể nào!

Làm sao có thể?” “Bom của tôi dùng loại điều khiển từ xa tiên tiến nhất của nước ngoài, căn bản không thể tháo gỡ!” “Không, không phải tháo gỡ, chỉ là tạm thời dừng nó lại!

Rất cảm ơn anh đã cung cấp bằng chứng cho chúng tôi!

Như vậy dù anh có chết, chúng tôi cũng sẽ không gặp bất kỳ vấn đề gì!” Tô Cảnh vẫy tay với Tiểu Bạch, rồi nhận lấy điện thoại của cô, mở ghi âm.

Bên trong chính là đoạn ghi âm những lời mà Đinh Chủ Quản vừa nói.

Điều này đã đủ để định tội hắn.

Một tội phạm chết đi, cũng sẽ không gây ra bất kỳ làn sóng nào.

Hiện tại, lão Đinh đã hoàn toàn hiểu rõ cái lý “phản diện chết vì nói nhiều” này rồi.

“Không, không, ngươi không thể giết ta!” Đinh Chủ Quản vẻ mặt kinh hãi, đang định bỏ chạy, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể như không chịu sự khống chế của mình, đi về phía Tô Cảnh.

Rất nhanh, liền đi đến trước mặt Tô Cảnh.

Rồi, Tô Cảnh liền buộc quả bom vừa tháo trên người Phiêu Phiêu xuống, lên người lão già này.

Rồi trói hắn vào ống dẫn khí ga bên cạnh.

“Được rồi, từ từ tận hưởng những giây phút cuối cùng của cuộc đời đi…” “Ngô Tà, chúng ta đi!” …… “Đừng!

Đừng đi!

Đừng giết tôi!

Tôi có thể cho các người tiền!

Lý Giai Nhạc!

Lý Giai Nhạc!

Anh giúp tôi với!" Lão già này không ngừng vật lộn kêu gào, nhưng Tô Cảnh và mọi người đã rời khỏi đây.

Lý Giai Nhạc nhìn Đinh Chủ Quản, tuy trong lòng có chút dao động, nhưng nghĩ đến những gì hắn đã làm với mình, vẫn nghiệt ngã trong lòng, quay đầu rời đi.

Đợi sau khi Tô Cảnh và mọi người rời khỏi kho, quả bom buộc trên người hắn, lại bắt đầu nhảy số.

Ba mươi giây đếm ngược sau đó.

Quả bom phát nổ, Đinh Chủ Quản chôn thây trong biển lửa.

Kho mới của Tiết Ngũ, cũng bị ống dẫn khí ga kích nổ thành một đống đổ nát.

"Ngô Tà!

Tôi mẹ kiếp mà không lột da mày!

Thì tôi không phải họ Tiết!" Vừa kịp quay lại của Tiết Ngũ và mọi người, nhìn thấy cái kho đã không còn ra hình dạng gì nữa, lập tức vẻ mặt tuyệt vọng.

Hắn cắn răng nghiến lợi mắng một câu, rồi Tiết Ngũ gọi thủ hạ bắt đầu cứu vớt hàng hóa.

Lúc này, Tô Cảnh và mọi người, đã thuận lợi thoát thân. …… ~ …… Hai ngày sau.

Sự kiện quỷ hóa tại Kho Thập Nhất, đã kết thúc tại đây.

Bằng chứng đã được giao cho cảnh sát.

Đinh Chủ Quản trộm cắp tài vật, giật dây giết người, đã bị định tội.

Tuy người đã chết, nhưng tài sản đứng tên hắn vẫn cần được điều tra thêm.

Về việc lây nhiễm trong kho, Ngô Tà cũng đã giải thích rõ sự thật, không có cái gọi là nguồn lây nhiễm gì cả, chỉ là bột phấn thông thường.

Điều này khiến Kho Thập Nhất hú vía một trận.

Bên Bàn Tử, thì đang chăm sóc Phiêu Phiêu ở bệnh viện.

Tình cảm của hai người nóng lên nhanh chóng.

Về tủy xương phù hợp của Tiểu Mai, cũng đã chọn được người phù hợp.

Chính là cha ruột cô bé, người mà Tô Cảnh đã sắp xếp đã giải thích đạo lý cho cô bé nghe mấy ngày liền, cuối cùng cô bé cũng đồng ý cấy ghép tủy xương.

Hiện tại chỉ chờ bắt đầu phẫu thuật, đương nhiên, phẫu thuật vẫn phải do A Thấu làm.

Vì điều này, hai ngày qua đã mời cô bé ăn mấy bữa cơm. …… Cho đến ba ngày sau, Kho Thập Nhất xử lý xong chuyện của Đinh Chủ Quản.

Lão Hải Nữ mới tìm đến Ngô Tà.

"Ngô Tà, cậu đi với tôi một chuyến!" Tuy không biết tình huống gì, nhưng Ngô Tà vẫn đi theo.

"Chúng ta đi đâu vậy?" "Sau khi Đinh Chủ Quản ngã đài, tôi đã thông báo sự việc về kẻ phá hoại cho toàn bộ Kho Thập Nhất!

Hiện tại, cấp cao muốn triệu tập cuộc họp khẩn cấp để xử lý việc

này!" Vừa nói, Lão Hải Nữ đã đưa Ngô Tà đến cửa phòng họp.

Đứng lại ở cửa, bà từ trong lòng lấy ra một cái huy hiệu chức vụ mới, đeo lên ngực Ngô Tà.

"Cậu đã làm điều nên làm, có tư cách tham gia cuộc họp này!" "LV14?

Vậy bà thì sao?" "Tôi cả đời chỉ làm một việc, bây giờ đã có kết quả, tôi phải tự thú, trả giá cho những việc tôi đã làm trước đây!" Lão Hải Nữ cười nói, rồi quay người rời đi.

Ngô Tà đứng ở cửa một lúc, rồi trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Chương 435

Rồi liền nhìn thấy bên trong có hơn chục quản lý kho đang ngồi la liệt trên các thùng hàng.

Người ngồi giữa chính là lão tiên công Từ Lỗi mà hắn từng dò hỏi thông tin trước đây.

Từ Lỗi dẫn đầu vỗ tay, vỗ tay ngừng lại, liền lên tiếng nói.

"Những người có thể đến đây, đều là quản lý cấp cao nhất của Kho Thập Nhất!

Ngô Tà!

Chúc mừng cậu thăng chức!" "Thì ra, các quản lý kho của Kho Thập Nhất, bình thường đều họp ở nơi như thế này sao!" Quan sát bốn phía, Ngô Tà cười ha ha nói.

"Được rồi, nói ngắn gọn, hôm nay chủ yếu có hai vấn đề.

Một, chính là vấn đề của cậu!

Cậu có thiên phú dị bẩm, tư chất thông minh, tôi cho rằng cậu rất phù hợp để thay thế Đinh Chủ Quản, trở thành quản lý mới của bộ phận đặc biệt!

Tôi rất hy vọng cậu sẽ đóng quân ở tầng một của Kho Thập Nhất, xử lý các công việc thực tế trong vận hành Kho Thập Nhất!" "Nhìn biểu cảm của các vị, chắc là đã quyết định xong rồi đúng không?

Vậy còn tìm tôi đến làm gì?

Thông báo cho tôi một tiếng không phải được rồi sao?

Tôi bây giờ giơ tay phản đối!" Ngô Tà cười bất lực nói.

"Vậy không được, chúng ta đều đã bỏ phiếu thông qua rồi!

Tôi bây giờ nói hai điểm, điểm thứ nhất, tôi không còn nhiều thời gian nữa, còn có việc của mình phải làm!

Điểm thứ hai, tôi đến Kho Thập Nhất là để điều tra một số chuyện, không phải để làm gì to tát!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Từ Lỗi gật đầu.

"Tôi biết cậu muốn làm gì, vậy, chúng ta hãy thảo luận vấn đề thứ hai trước!

Chúng ta nhất trí quyết định, bảy ngày sau, đóng cửa Kho Thập Nhất, phối hợp với cảnh sát điều tra toàn diện, chúng ta sẽ dần dần đóng cửa tất cả các kho, tiến hành dọn dẹp từng kho một!

Vậy những thành viên X đằng sau Đinh Chủ Quản thì không điều tra nữa sao?" "Cái này cậu không cần lo lắng!" Thấy Ngô Tà vẻ mặt ngạc nhiên, Từ Lỗi xua tay.

"Thực tế, tất cả những nhân viên đã nghỉ việc, đều đã ra nước ngoài!

Họ có thể có giao dịch lợi ích nào đó với thành viên X.

Để che mắt mọi người, đều làm mấy năm rồi từ chức.

Năm đó thông tin giữa các kho bị bịt kín, Đinh Chủ Quản và thành viên X đằng sau hắn đã trộm bán hàng hóa, lợi dụng kho cống dương và kho tử làm trạm trung chuyển, rồi nhờ kho ngoại thương cống dương vận chuyển ra ngoài!

Tất cả những việc này đều liên quan đến thành viên X, để đề phòng vạn nhất, chúng ta sẽ phối hợp với cảnh sát điều tra triệt để vụ việc này!

Còn nghi vấn gì không?" Lắc đầu, Ngô Tà trực tiếp nói.

"Dù sao đây là chuyện của Kho Thập Nhất các vị, muốn điều tra

thế nào thì điều tra, không liên quan gì đến tôi!" Từ Lỗi không để ý lời này, chỉ hỏi người bên cạnh.

"Đúng rồi, quản lý bộ phận vận hành và vị gia kia đâu rồi?

Sao vẫn chưa đến?" "Chúng tôi đến rồi!" Nhưng lời vừa dứt, đã thấy Tiểu Bạch đẩy cửa và Tô Cảnh cùng nhau đi vào.

"Vậy được, hai quản lý của hai bộ phận các vị hãy giao tiếp công việc tốt đẹp nhé, chúng tôi xin rút lui trước!" Đợi Từ Lỗi và nhóm quản lý kho rời đi, Tô Cảnh cười tủm tỉm nói một câu.

"Ngô quản lý, hân hạnh!

Thế nào, cảm giác làm quản lý ra sao?" "Tô ca, anh biết đấy, em còn phải điều tra chuyện của tam thúc em, làm sao có thời gian làm quản lý gì chứ?

Hơn nữa cơ thể của em, đây chẳng phải là vô ích sao?" Ngô Tà bất lực nói.

"Ngô Tà, Kho Thập Nhất sắp tới sẽ đóng cửa một năm, tiến hành điều tra triệt để!

Chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc cậu điều tra, còn một điểm nữa, cậu bây giờ chẳng phải vẫn chưa chết sao?

Chưa chết, vậy có nghĩa là vẫn còn cơ hội sống tiếp!

Tôi sẽ giúp cậu!

Dù cậu có chết, thì vị trí quản lý này cũng phải để tôi ngồi trước đã!

Đinh Chủ Quản ngã đài, liên lụy không ít nhân vật cấp cao, bao gồm một số quản lý trong Kho Thập Nhất, họ đã bị cách chức!

Đây chẳng phải là cơ hội tuyệt vời để Ngô gia hoàn toàn kiểm soát Kho Thập Nhất sao?

Cậu trở thành quản lý bộ phận đặc biệt, cộng thêm Bạch gia vốn luôn phụ thuộc vào Ngô gia để quản lý bộ phận vận hành.

Các quản lý kho phe trung lập khác của Kho Thập Nhất, tự nhiên sẽ dựa vào Ngô gia.

Nơi này vốn là tài sản của Cửu Môn, làm sao có thể rơi vào tay các thế lực khác, chỉ cần Ngô gia của cậu hoàn toàn nắm quyền kiểm soát Kho Thập Nhất.

Tôi có thể sắp xếp người của mấy gia tộc khác vào Kho Thập Nhất, dần dần thay thế các quản lý đó!

Để ngọn núi vàng này hoàn toàn trở thành tài sản của chúng ta!" "Được rồi…" Tô Cảnh đã nói vậy, Ngô Tà cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

"Thôi được, chưa nói đến chuyện này đã!

Hai ngày nay, tôi và Tiểu Bạch cùng nhau, đã điều tra được một số manh mối về Vương Tuấn Nghĩa, muốn nghe không?" Bước đến ngồi xuống một cái thùng hàng bên cạnh, Tô Cảnh cất tiếng cười.

"Thật sao?" "Có giả được à?

Tiểu Bạch!" Anh gật đầu về phía Tiểu Bạch, rồi Tiểu Bạch liền bắt đầu giải thích.

"Vương Tuấn Nghĩa này, hồi đó sau khi anh đột nhập Thập Nhất Thương, đã đến tìm em!

Hắn bảo em lợi dụng chức vụ để đưa anh vào Thập Nhất Thương.

Nhưng trước đó, Nhị Gia cũng đã dặn dò em chuyện này rồi.

Sau khi báo cho Nhị Gia, ông ấy bảo em cứ làm theo lời hắn nói, để men theo manh mối này mà điều tra… Người này, chắc chắn rất

quen thuộc với Thập Nhất Thương, hơn nữa còn luôn sống bên trong Thập Nhất Thương.

Theo điều tra của em, hắn có lẽ là cựu quản lý của bộ phận đặc biệt trong Thập Nhất Thương, sau một sự cố bị hủy dung, liền ẩn mình.

Và nơi hắn ẩn mình, chính là ở trong Tử đương khu của Thập Nhất Thương!" "Người này đã lợi dụng quan hệ của chú Ba tôi, bảo tôi điều tra chuyện quỷ hóa và những nhân viên biến dị.

Xem ra, hắn hẳn là biết sự thật về những nhân viên biến dị đó." Ngô Tà ngồi xuống cái thùng hàng bên cạnh, nhíu mày nói.

"Vậy thì, người này hẳn không phải là những kẻ đã uy hiếp chú Ba tôi năm xưa!

Rất có thể là hậu chiêu chú Ba để lại!

Những nhân viên biến dị này, mục đích là để lấy trộm tài vật, vì vậy, chú Ba tôi hẳn không tham gia vào kế hoạch này.

Nhưng nếu nói như vậy, tại sao chú ấy lại vào Tử đương khu?

Chắc chắn có mục đích khác, chỉ là, sau khi Điền Hữu Kim vào trong, bị những tài vật đó hấp dẫn, đã phản bội ý định ban đầu của họ.

Nhưng chú Ba thì lại không bị ảnh hưởng…" Ngô Tà đang nói, điện thoại bỗng nhiên hiện lên một tin nhắn.

Nghe thấy tiếng báo, anh lấy ra xem một lát.

Chính là tin nhắn do Vương Tuấn Nghĩa gửi.

"Chúc mừng anh đã lên cấp LV14." Bên dưới, còn có một video của Ngô Tam Tỉnh.

"Mở ra xem đi!" Tô Cảnh ra hiệu, rồi Ngô Tà liền xoay ngang điện thoại, mở video lên.

“Cái Tử đương khu này quá lớn, tôi có lẽ cả đời cũng không ra ngoài được.

Tôi không tìm thấy lối ra, người bên trên cũng sẽ không giúp tôi ra ngoài.

Ở đây, tôi đã ở ba năm rồi!

Ban đầu tôi đến Tử đương khu này, là bị người ta uy hiếp, đến đây để tìm một người!

Người này, vẫn luôn Thính Lôi ở đây!

Điền Hữu Kim cũng thay đổi rồi, hắn thấy ở đây có nhiều tài bảo như vậy, liền cấu kết với người bên trên, trộm những thứ này ra ngoài!

Nếu cháu xem được đoạn băng ghi hình này, vậy có nghĩa là tôi đã tìm thấy người kia rồi!

Tôi nhất định phải ra ngoài!” Video phát xong, mấy người liền thấy Vương Tuấn Nghĩa lại gửi thêm một tin nhắn.

“Chúng ta, Tử đương khu gặp!” “Tử đương khu…” “Xem ra nguồn gốc của việc Thính Lôi chính là ở đây rồi!

Vì vậy dù thế nào, tôi cũng phải xuống đó một chuyến.

Có một số chuyện, chỉ khi đến Tử đương khu mới có câu trả lời!” Trầm ngâm một lát, Ngô Tà lên tiếng nói.

“Tiểu Bạch, có cách nào vào Tử đương khu không?” “Tử đương khu cấm bất kỳ ai tiến vào, trừ khi anh tự biến mình thành hàng hóa mà gửi vào.

Hiện giờ Thập Nhất Thương đang tạm ngừng hoạt động để chỉnh đốn, vẫn còn trong thời gian đóng cửa, nếu vào rồi, thì thật sự có khả năng không ra được!” “Đã không có cách đi theo đường chính quy,

vậy thì đổi cách khác vậy!

Tiểu Bạch, em hẳn là biết đường vào Tử đương khu chứ?" Tô Cảnh gõ gõ vào thùng hàng, thản nhiên hỏi.

Chương 436

“Cái này em đương nhiên biết, cũng có thể dẫn mọi người đi qua.

Tô Gia, được không ạ ~” Tiểu Bạch cười hì hì, thăm dò hỏi Tô Cảnh.

“Em là một cô gái nhỏ, theo cùng làm gì?” Ngô Tà vừa định từ chối, nhưng lại bị Tô Cảnh lên tiếng cắt ngang.

“Được, có gì mà không được!

Có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!” Anh liếc Ngô Tà một cái trấn an, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Hắc hắc ~” Tiểu Bạch nghịch ngợm nháy mắt, rồi lại lên tiếng nói.

“Thật ra về Tử đương khu, còn có một truyền thuyết nữa.

Năm đó khi Thập Nhất Thương còn nằm dưới sự quản lý của Trương Đại Phật Gia, quân đội Nhật Bản đã vây công Sa Thành.

Thấy Sa Thành sắp bị phá, trong tình thế nguy cấp, Trương Đại Phật Gia đã dẫn đám binh lính Nhật Bản này vào Tử đương khu của Thập Nhất Thương.

Ở trong đó, ông ấy đã đặt rất nhiều cơ quan bẫy rập, tiêu diệt toàn bộ đám lính Nhật Bản này.

Em từng nghe các thương nhân đến cất hàng ở Tử đương khu nói rằng bây giờ ở nơi đó vẫn còn tiếng kêu thảm thiết của lính Nhật Bản, vì vậy mọi người cất hàng xong cũng không dám ở lại đó lâu… Dù không biết truyền thuyết này thật hay giả, nhưng Tô Gia nhất định sẽ bảo vệ em đúng không ạ ~” Nhìn Tiểu Bạch cố tình làm ra vẻ đáng thương, Tô Cảnh không nhịn được bật cười.

“Vậy không chắc đâu, có khi tôi vì thoát thân, sẽ bỏ em lại đối phó với ác quỷ đấy?” “Lêu lêu lêu ~ Em không tin ~” Tiểu Bạch và Tô Cảnh đang đùa giỡn, còn Ngô Tà thì lại chìm vào suy tư.

“Xem ra, cái Tử đương khu này vẫn là phải đi rồi!

Năm đó chú Ba tôi bị người ta uy hiếp vào Tử đương khu, rất có thể đã để lại những manh mối cực kỳ quan trọng ở trong đó!

Thông thường, những nơi ẩn giấu bí mật đều sẽ có loại truyền thuyết như vậy, để ngăn cản người ta đến điều tra.

Nhưng mà cái truyền thuyết này biên soạn cũng quá kém cỏi rồi.” Ngô Tà thở dài, lầm bầm một câu.

“Được rồi, về chuẩn bị trước đi!

Cố gắng trước khi đóng cửa thì ra khỏi đó, rời khỏi Thập Nhất Thương!” Nghe vậy, Ngô Tà và Tiểu Bạch đều gật đầu.

Phòng làm việc của Tiểu Bạch.

Sau khi chuẩn bị xong, ba người đến đây hội họp.

“Em trước hết nói về lộ trình và những điều cần chú ý của chúng ta!” Tiểu Bạch đi đến trước tấm bản đồ Thập Nhất Thương dán trên tường, giơ tay chỉ vào một vị trí.

“Từ Cống Dương Thương đến một kho hàng khác thì nằm dưới nước, nhưng lại bị hàng hóa chặn lại.

Muốn vào được cống thoát nước, nhất định phải di chuyển những hàng hóa đó đi, nhưng hàng hóa cất dưới nước đều có cảm biến.

Nếu không phải trong thời gian lưu trữ hàng hóa, một khi hàng hóa chịu tác động bên ngoài, phá vỡ sự cân bằng, sẽ kích hoạt cơ quan.

Đến lúc đó, toàn bộ kho nước sẽ ngay lập tức được cấp điện.

Mỗi thùng hàng đều có một đèn báo, màu xanh lá cây tượng trưng cho an toàn, màu vàng tượng trưng cho chạm vào phòng tuyến an toàn, màu đỏ tượng trưng cho kích hoạt cơ quan!" "Vậy có nghĩa là, chúng ta vừa phải di chuyển hàng hóa, lại vừa phải giữ cho nó cân bằng?" Tiểu Bạch nói xong, Ngô Tà vuốt cằm hỏi.

"Không sai!" "Đi thôi, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi giục hai người nhanh chóng xuất phát.

Mang theo thiết bị.

Bò qua một đường ống thông gió.

Mấy người tránh tai mắt của Thập Nhất Thương, đi tới Cống Dương Thương.

Rồi thay quần áo, để lộ thiết bị lặn mặc bên trong.

"Bắt đầu thôi!" Tô Cảnh nói một câu, rồi liền dẫn đầu nhảy xuống nước.

Rất nhanh, ba người liền thấy cái cống thoát nước kia.

Phía trước quả thực có một thùng hàng chắn ngang.

Anh vẫy tay, từng luồng nước vô hình dưới sự điều khiển của Tô Cảnh liền nâng thùng hàng lên một cách cân bằng.

Rồi Tiểu Bạch vội vàng mở nắp cống thoát nước.

Chưa đầy năm phút, ba người lần lượt bơi vào trong.

Thùng hàng lại theo sự điều khiển của Tô Cảnh, hạ xuống vị trí cũ.

Sau khi ra khỏi mặt nước.

Ngô Tà và Tiểu Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

"Coi như là có chút mạo hiểm nhưng bình an!

Chúng ta đi tiếp thôi, cơ hội chỉ có một lần này, lần sau muốn vào lại là không thể rồi!" Tháo kính bảo hộ ra, Tiểu Bạch nói với hai người.

Gật đầu, thay xong quần áo, Tiểu Bạch liền dẫn hai người tiếp tục lên đường.

Nhưng sau khi vào hành lang, lại không có cách nào tránh khỏi từng camera giám sát.

Ngô Tà nói về vấn đề này xong, Tiểu Bạch liền đưa ra một cách.

"Bây giờ không còn xa Tử đương khu nữa, lát nữa chúng ta cứ che mặt lại rồi nhanh chóng chạy thôi!

Bọn họ không thể theo vào Tử đương khu được, hơn nữa Thập Nhất Thương là một nơi rất coi trọng quy tắc, chỉ cần không bị chụp được mặt, chết cũng không thừa nhận là được!" "Thập Nhất Thương còn có loại quy tắc này sao?" Tô Cảnh có chút kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, Thập Nhất Thương rất coi trọng nguyên tắc!" "Thôi được, không cần đâu, đi thôi, những camera giám sát này không chụp được chúng ta đâu!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, trên người liền tỏa ra từng luồng khói đen, che phủ thân hình ba người.

Thông qua việc dùng Bất Ngôn Kỵ để ảnh hưởng đến từ trường xung quanh, những camera giám sát này cũng hoàn toàn trở thành vô dụng.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Bạch, rất nhanh mấy người đã đi qua cánh cổng lớn của Tử đương khu.

Nhưng sau khi mấy người đi qua, cánh cổng lớn của Tử đương khu liền từ từ đóng lại.

Thấy tình huống này, Tiểu Bạch vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra người phụ trách giám sát đã phát hiện vấn đề rồi, may mà chúng ta đi nhanh, nếu không thì đã bị nhốt trong kho rồi.” Nói xong, cô mới quay đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này, Tiểu Bạch cũng chưa từng đến, nên cũng không tính là quen thuộc.

Kho hàng này chiếm diện tích cực lớn, hơn nữa ở trung tâm còn có một cái hố lớn đường kính mười mấy mét, sâu không thấy đáy.

Bên cạnh hố có mấy chiếc cần cẩu, chắc là dùng để thả hàng hóa vào Tử đương khu.

Trên vách động, còn đặt vô số thùng hàng.

“Cái hố này hẳn là lối vào của Tử đương khu, hàng hóa đều được vận chuyển xuống bằng cần cẩu này!” Tiểu Bạch chiếu đèn xung quanh một lượt, rồi lên tiếng giải thích.

Ngô Tà không nói hai lời, lấy ra một quả pháo sáng bắn xuống dưới Tử đương khu, xem xét tình hình bên trong.

Rồi lấy ra dây thừng, buộc vào cần cẩu, thả xuống.

Tiểu Bạch cũng bắt chước, buộc dây an toàn xong, liền trượt xuống trước.

Tô Cảnh và Ngô Tà cũng theo sát phía sau.

Không lâu sau, liền trượt xuống một cái thùng hàng khổng lồ.

Mặc dù bên dưới vẫn còn một đoạn khá sâu.

Nhưng dây thừng đã hết, tiếp theo chỉ có thể bò xuống.

“Tô ca, Tiểu Bạch, bây giờ chỉnh đốn một chút đã, quan sát hoàn cảnh xung quanh, rồi chúng ta hẵng đi xuống!” Thấy hai người gật đầu, Ngô Tà mới nhìn xung quanh.

Tô Cảnh ung dung châm một điếu thuốc, cũng quan sát xung quanh.

Nhưng lúc này, Tiểu Bạch lại đột nhiên kêu lên một tiếng.

"Tô Gia, anh mau nhìn kìa!

Trên người Ngô Tà kia là cái gì vậy?" Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Ngô Tà không biết từ lúc nào đã đi đến mép thùng hàng.

Trên người anh ta còn bám từng sợi tóc đen, trông vô cùng quỷ dị.

Thấy vậy, Tô Cảnh nhíu mày.

Điếu thuốc trên tay anh trực tiếp bắn về phía Ngô Tà.

Giữa không trung hóa thành một đám lửa, tản ra bay lên những sợi tóc kia.

Chỉ trong chớp mắt, những sợi tóc này liền bị thiêu rụi.

Ngô Tà giật mình, tỉnh táo lại, vội vàng lùi lại hai bước.

"Chuyện gì vậy?" Giây tiếp theo, vô số quái vật tóc liền cuốn về phía này.

"Đi nhanh!" Tô Cảnh hô một tiếng, rồi vẫy tay.

Từng con hỏa xà từ không trung sinh ra, cuộn về phía những quái vật tóc đó.

Chương 437

Rồi liền kéo Tiểu Bạch, nhảy từ thùng hàng xuống.

Nhanh chóng nhảy xuống đáy Tử đương khu.

Ngô Tà cũng vội vàng bò xuống từ phía trên.

Đến được bên dưới, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tô ca, vừa rồi đó là cái gì vậy?" "Chắc là một loại cổ trùng, bám vào người sẽ có tác dụng gây ảo giác.

Bây giờ tạm thời an toàn rồi, đi thôi, tiếp tục đi về phía trước xem sao!" Nghe vậy, Ngô Tà và Tiểu Bạch gật đầu.

Rồi đi theo Tô Cảnh tiếp tục đi về phía trước.

Dọc đường, cơ bản toàn bộ đều là những thùng hàng đã dán niêm phong.

"Những hàng hóa này được sắp đặt giống như bên trên, đều không có quy luật gì cả…" Quan sát xung quanh, Tiểu Bạch lên tiếng nói.

"Nơi này, khác biệt rất lớn so với hoàn cảnh nơi chú Ba tôi ở trong video.

Hẳn không phải chỗ này, đi tiếp về phía trước xem sao!" Ngô Tà thản nhiên nói.

"Tiếng gì vậy, lẽ nào thật sự có quỷ sao?" Nhưng ngay lúc này, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tràng âm thanh quỷ dị.

Mặt Tiểu Bạch lập tức tái nhợt, ôm chặt lấy cánh tay Tô Cảnh.

"Đừng tự dọa mình, phải tin vào khoa học!

Đây hẳn là tiếng chuông linh." Lời Tô Cảnh vừa dứt, một chiếc

chuông linh liền lăn chầm chậm đến chân.

Tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền thấy một đoạn đường trải đầy chuông linh.

Kể cả trên các thùng hàng xung quanh, cũng treo đầy chuông linh.

Đi được một đoạn, những chiếc chuông linh xung quanh liền đồng loạt vang lên.

Ngô Tà nhặt một chiếc chuông linh lên, quan sát một chút.

"Những chiếc chuông linh này được trải trên mặt đất, hẳn là do được thiết lập làm cảnh báo.

Giống như khi con mồi chạm vào bẫy, người thợ săn ẩn nấp trong bóng tối sẽ biết vậy." Lời vừa dứt, cách đó không xa lại vang lên một tràng âm thanh quỷ dị khác với tiếng chuông linh.

Lập tức thu hút sự chú ý của mấy người, vội vàng chiếu đèn nhìn sang.

"Đi, qua đó xem thử!" Tô Cảnh nói một câu, rồi liền dẫn đầu đi qua.

Nhưng vừa đi được mấy bước.

Liền thấy cách đó không xa xuất hiện một bóng đen.

Khắp người khói đen bao phủ, hơn nữa còn có vô số côn trùng bay lượn.

Lờ mờ có thể thấy được bộ xương trắng tàn tạ bị bao bọc bên trong.

"Cái này… thật sự có ác quỷ sao?" Ngô Tà trợn tròn mắt, nuốt nước bọt.

Tiểu Bạch thì càng vùi đầu vào sau lưng Tô Cảnh, sợ đến run cầm

cập.

“Thứ quỷ quái gì thế này!” Nhíu mày, Tô Cảnh lạnh lùng quát một tiếng.

Rồi tâm niệm vừa động, một con hỏa xà liền từ trước người bay ra, lao thẳng về phía bóng đen kia.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, bóng đen này dường như không hề sợ chết, lại thẳng tắp lao tới.

Hỏa xà va chạm vào người nó, lập tức nuốt chửng nó, phát ra từng tràng âm thanh lách tách.

Sau khi nó chạy được mấy bước về phía này, liền ầm ầm đổ xuống.

Nhưng tiếng động ở đây dường như đã thu hút sự chú ý của càng nhiều quái vật loại này.

Tiếng ong ong do côn trùng bay lượn phát ra vang vọng khắp khu kho hàng.

Rồi, mấy người liền thấy mười mấy bóng đen giống hệt cái trước đó, từ bốn phía xông ra, cuộn về phía này.

Tô Cảnh đang định ra tay giải quyết, nhưng không biết từ đâu xông ra một ông lão mặc đồng phục của Thập Nhất Thương.

Vừa ra đã hô to về phía mấy người.

“Nhanh!

Mau qua đây!

Theo tôi!” Nghe vậy, Tô Cảnh ra hiệu cho Ngô Tà và Tiểu Bạch.

Hai người biết mình ở đây cũng không giúp được gì nhiều, nên liền đi theo ông lão kia.

Anh vẫy tay, càng nhiều hỏa xà từ xung quanh hiện ra trong không trung, lao về phía những bóng đen đó.

Vừa tiếp xúc với khói đen, liền bùng cháy dữ dội.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới quay đầu đi theo ông lão kia.

Ông lão này dẫn theo chạy loạng choạng năm sáu phút.

Rồi đến một nơi giống như hang đất.

"Vào đi vào đi, mau vào đây!" Đợi mấy người đều vào trong, ông lão này mới thở hổn hển, ghì chặt cửa lại.

"Đây là nhà tôi, bây giờ các cậu an toàn rồi!" Ông đi đến mép giường chỉnh lại chăn chiếu một chút, rồi vẫy tay về phía mấy người.

"Đến đây, ngồi đi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát!" "Cảm ơn ông!" Ngô Tà gật đầu, ngồi xuống trước.

"Khoan Thúc?" "Khoan Thúc, có phải ông không?" Nhưng lúc này Tiểu Bạch mượn ánh sáng nhìn rõ mặt ông lão, đột nhiên kêu lên.

"Cháu là?" "Cháu là Bạch Hạo Thiên, người nhà họ Bạch!

Ông nhớ ra chưa ạ?" Khoan Thúc hồi tưởng một lát, rồi vỗ đầu cười nói.

"Không phải thằng nhóc giả gái nữa đâu, bây giờ không phải rồi!" Tiểu Bạch liếc Tô Cảnh một cái, có chút ngượng ngùng nói.

"Được được, không phải thằng nhóc giả gái, đã lớn chừng này rồi à…" Khoan Thúc vẻ mặt cảm khái nói, rồi lại nhìn sang Tô Cảnh.

"Đúng là lớn thật rồi, đây là bạn trai cháu à?" Tiểu Bạch đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Khoan Thúc người già thành tinh, nhìn thấy vẻ mặt cô bé như vậy, làm sao mà không biết chuyện gì.

“Chàng trai trẻ, cậu đừng có phụ Tiểu Bạch nha, đây là một cô bé tốt đó!” “Được rồi, Khoan Thúc!” Thấy Tiểu Bạch có chút ngượng, Khoan Thúc cười vẫy tay.

“Được được, tôi không nói nữa!

À phải rồi, các cháu vì sao lại đến Tử đương khu?” Nhìn mấy người, Khoan Thúc nghi hoặc hỏi.

“Chúng cháu xuống đây có chút chuyện cần làm, Khoan Thúc, vừa rồi cái thứ đuổi theo chúng cháu rốt cuộc là cái gì vậy?” Ngô Tà lên tiếng hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhưng chắc là một loại trùng vụ, một khi chạm vào sẽ phát động tấn công.” “Khoan Thúc, vì sao ông lại sống ở Tử đương khu ạ?

Cháu nhớ hồi cháu còn nhỏ ông đã rời Thập Nhất Thương rồi mà?” Tiểu Bạch bình tĩnh lại cảm xúc, lên tiếng hỏi.

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, hồi trẻ năm đó tôi phạm phải sai lầm, vốn dĩ, không muốn sống nữa.

Sau này nghe mấy người già ở Thập Nhất Thương nói về chuyện Tử đương khu, vì vậy liền đến đây để sống nốt quãng đời còn lại.

Trước đây tôi học là khảo cổ học lịch sử… Dưới này lưu trữ rất nhiều tài liệu, tôi liền ở đây đọc sách nghiên cứu tài liệu, Thập Nhất Thương sẽ định kỳ gửi thức ăn và vật tư xuống, tuy rằng những bóng đen này khá phiền phức, nhưng những năm qua tôi cũng đã tìm được cách hòa bình chung sống với chúng!” Đợi Khoan Thúc nói xong, Tiểu Bạch lại tiếp tục hỏi.

“Khoan Thúc, cháu có một chuyện muốn nhờ ông… Không biết, ông có từng nghe qua cái tên Vương Tuấn Nghĩa không ạ?” “Vương Tuấn Nghĩa?

Chưa từng nghe nói…” “Vậy Khoan Thúc, ở đây chỗ nào có tín hiệu điện thoại ạ?” Thấy Khoan Thúc lắc đầu, Ngô Tà suy nghĩ một chút, rồi lại đổi cách hỏi.

“Tín hiệu điện thoại?

Các cậu tìm chỗ đó làm gì?

Chỗ đó quá nguy hiểm rồi!

Tôi nói cho các cậu biết, những bóng đen đó hầu hết tập trung ở đó, sao mà đi được?” Nhắc đến nơi đó, Khoan Thúc vội vàng xua tay.

“Khoan Thúc, cháu còn muốn hỏi ông về một người nữa… Ngô Tam Tỉnh!

Ông ấy là chú Ba cháu, lần này cháu xuống Tử đương khu, chính là để tìm những manh mối ông ấy để lại.

Nếu ông vẫn luôn ở đây, vậy ông nhất định đã gặp ông ấy rồi!” Ngô Tà vẻ mặt chắc chắn nói.

“Ngô Tam Tỉnh… tôi quả thật đã gặp!

Cháu… là cháu trai của ông ấy, Ngô Tà?” Khoan Thúc quan sát dáng vẻ của Ngô Tà một chút, gật đầu.

“Đôi mắt này quả thật rất giống!” Trầm ngâm một lát, Khoan Thúc đứng dậy mở cửa.

Chương 438

"Các cậu theo tôi!" "Tôi xuống đây mười mấy năm trước rồi, về chuyện chú Ba của cháu thì chỉ nghe nói một ít.

Nghe nói ông ấy đi khắp Tử đương khu, rất kỳ lạ, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó… Sau này thì, ông ấy đã rời đi.

Ước chừng rất có thể là…" Khoan Thúc nói đến đây, không tiếp tục nói nữa, chỉ thở dài một tiếng.

Ngô Tà đương nhiên hiểu ý trong lời ông ấy.

Nhưng chưa thấy thi cốt, làm sao có thể kết luận chú Ba mình đã chết được… Trong lúc nói chuyện, Khoan Thúc đã dẫn ba người Tô Cảnh đến trước lối vào một đường hầm.

"Chính là chỗ này rồi… Nơi chú Ba cháu năm đó từng ở, là ở bên trong, đi sâu thêm một đoạn nữa, chính là nơi tập trung của những bóng đen kia.

Tín hiệu điện thoại cũng chỉ có ở đó thôi!

Tôi chỉ có thể đưa các cậu đến đây thôi, đường phía sau, thì phải xem số phận của các cậu rồi…" Khoan Thúc thản nhiên nói.

"Cảm ơn ông, ông bảo trọng nhé!" Vẫy tay với ông lão, Tô Cảnh liền quan sát bên trong đường hầm.

Tiểu Bạch và Khoan Thúc tạm biệt nhau, rồi đợi ông ấy đi khỏi, mới quay lại lối vào này.

Không chần chừ gì nhiều, ba người liền trực tiếp đi vào.

Đường hầm này không tính là dài, nghiêng lên phía trên.

Không lâu sau, mấy người liền đến trước một cánh cửa sắt.

Tô Cảnh nắm lấy tay nắm, dùng sức kéo một cái.

Liền kéo ra một khe hở.

Đợi Ngô Tà và Tiểu Bạch vào trong, Tô Cảnh mới theo sát đi vào.

Bên trong là một hang động khổng lồ, ở trung tâm cũng có một cái hố sâu lớn.

Xoa xoa cánh tay, Tiểu Bạch rùng mình một cái.

"Nhiệt độ ở đây thấp hơn bên ngoài rất nhiều." Nhân lúc Ngô Tà ném một quả pháo sáng xuống dưới, Tô Cảnh cởi áo khoác khoác lên người Tiểu Bạch.

Rồi mới quay đầu nhìn vào bên trong hố sâu.

Nơi này khác với lối vào Tử đương khu.

Trên vách hố, có một con đường đá xoắn ốc đi xuống.

Dưới đáy, thì đặt từng món kim ngân ngọc khí tinh xảo.

Hoàn cảnh giống hệt trong video mà Ngô Tam Tỉnh đã quay.

"Xem ra đây chính là nơi chú Ba anh năm đó đã ở trong Tử đương khu rồi… Đi thôi, xuống xem thử!" Không dừng lại quá lâu ở phía trên, mấy người liền men theo đường đá đi xuống.

Đến được bên dưới, Ngô Tà lấy điện thoại ra đối chiếu video với xung quanh một chút, rồi mới khẳng định gật đầu.

"Quả thật là ở đây, Vương Tuấn Nghĩa chắc chắn cũng đã đến đây rồi!

Điện thoại có tín hiệu rồi, nhưng tin nhắn chắc vẫn chưa gửi đi được, chúng ta tiếp tục đi vào trong xem thử!

Đi thôi!" Gật đầu, Tô Cảnh dẫn đầu đi vào bên trong.

Không lâu sau, liền phát hiện một cái lỗ hổng vừa đủ cho một

người chui qua.

Khom lưng đi qua từ bên trong, lại tiến vào một khu vực khác.

Nhưng ở đây, trên đất toàn bộ đều là những thùng hàng vương vãi.

Bên trong không có gì cả, hiển nhiên là đã bị trộm đi rồi.

Đi về phía trước mấy bước, Tiểu Bạch đột nhiên kêu lên một tiếng.

Nhưng rất nhanh liền bịt miệng lại.

Cách đó không xa, sừng sững là một đám trùng vụ.

Vừa nghe thấy tiếng động, xung quanh liền vang lên tiếng ong ong của côn trùng.

Nghe tiếng động là biết số lượng không ít.

"Đừng hoảng sợ, thứ này không nhìn thấy được, chỉ cần không phát ra tiếng động thì không sao cả.

Số lượng trùng vụ ở đây quá nhiều, chúng ta trước hết rời khỏi đây!

Vương Tuấn Nghĩa hẳn cũng không hoạt động ở khu vực này.

Đi sâu vào trong xem sao." Nghe lời Tô Cảnh, Ngô Tà và Tiểu Bạch gật đầu, hạ thấp giọng, rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Đi được gần nửa tiếng, mới đến một khu vực mới.

Nơi này giống như một thành trì do con người bố trí.

Vừa đến, mấy người liền thấy một bóng người cầm trường côn, đứng trên thùng hàng.

Mặc dù lưng thẳng tắp, nhưng nhìn mái tóc bạc thưa thớt của ông ta, không khó để nhận ra đây là một ông lão.

"Tô Gia, đây là người hay quỷ vậy?" Nắm chặt cánh tay Tô Cảnh,

Tiểu Bạch rụt rè hỏi.

“Là người!

Ông ta hẳn chính là Vương Tuấn Nghĩa rồi, chúng ta qua đó xem thử!” Lời vừa dứt, đang định đi qua.

Xung quanh lại vang lên tiếng ong ong của côn trùng.

Trong chớp mắt, bốn năm đám trùng vụ liền bay lượn đến, nhưng mục tiêu không phải là ba người Tô Cảnh.

Mà là Vương Tuấn Nghĩa cách đó không xa.

Thấy những đám trùng vụ này, ông lão không lùi mà tiến.

Cây côn trong tay ông vung vẩy kín mít.

Những đám trùng vụ này, căn bản không phải đối thủ một hiệp của ông ta.

Chưa đầy năm phút, liền tiêu diệt toàn bộ những thứ quỷ quái đó.

“Hay quá!” Tiểu Bạch kinh hô một tiếng, Ngô Tà đứng bên cạnh cũng phụ họa gật đầu.

Thật sự không ngờ, một ông lão lại còn có thân thủ như vậy.

Nghe thấy tiếng động, Vương Tuấn Nghĩa đột nhiên quay đầu nhìn về phía này.

Cây trường côn trong tay ông ta bị ném ra như một cây lao.

Thấy vậy, Tô Cảnh tiến lên hai bước, một tay tóm lấy cây côn đang bay tới.

Tùy ý múa hai cái, rồi cắm xuống đất.

Nhìn Vương Tuấn Nghĩa cách đó không xa, anh cất tiếng cười.

“Vương Tuấn Nghĩa?” “Thì ra là Tô Gia… Ngô Tà, Bạch Hạo Thiên?

Chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt rồi!" Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, Ngô Tà mới xác nhận được.

"Vương Tuấn Nghĩa, tôi đã đến rồi!

Bây giờ có thể kể cho tôi hết chuyện của chú Ba tôi rồi chứ?" "Đừng vội, đây không phải nơi để nói chuyện, theo tôi đi!" Vương Tuấn Nghĩa gật đầu, rồi quay người dẫn mấy người đi về phía nơi mình ở.

"Ông chính là Vương Tuấn Nghĩa, người vẫn luôn gửi tin nhắn cho tôi sao?

Tìm mọi cách dẫn tôi đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Vương Tuấn Nghĩa đốt lên một đống lửa.

Mượn ánh lửa, mới nhìn rõ mặt ông ta.

Quả thực như Tiểu Bạch đã điều tra ra, cả khuôn mặt bị ăn mòn diện rộng, quả đúng là Vương Tuấn Nghĩa, cựu quản lý bộ phận đặc biệt bị hủy dung do một tai nạn.

"Ngồi xuống nói chuyện…" Vẫy tay về phía mấy người, đợi sau khi họ ngồi xuống.

Vương Tuấn Nghĩa mới từ từ hỏi.

"Ngô Tà, cháu biết bao nhiêu về chuyện chú Ba cháu ở đây?" "Ông rốt cuộc muốn nói gì?" Ngô Tà nhíu mày hỏi.

"Tôi là bạn của chú Ba cháu… Ông ấy đã chuẩn bị cho cháu một câu chuyện rất dài, cháu muốn nghe không?" "Đừng có quanh co nữa, nói nhanh đi!

Chúng tôi sẽ không ở đây quá lâu đâu!" Nghe lời Tô Cảnh nói, Vương Tuấn Nghĩa gật đầu, bắt đầu kể.

"Ba mươi năm trước, ở vùng núi biên giới phía Tây Nam, đã phát

hiện một di tích cổ.

Vượt qua biên giới hai nước, Ngô Tam Tỉnh dẫn đội, cùng Điền Hữu Kim và một số thành viên khác, đi điều tra.

Trên đường đi, lại gặp phải một đội ngũ khả nghi!

Chương 439

Để tìm hiểu thân phận đối phương, Ngô Tam Tỉnh giả vờ gây mâu thuẫn với họ.

Họ tự xưng là thành viên của đội khí tượng… Ngô Tam Tỉnh để theo kịp họ, đã tặng một gói hương liệu đặc chế, rồi sau khi nhập đoàn, đã lần theo mùi hương truy đuổi.

Đến nơi, những người này liền dứt khoát giết chết các thành viên của đội dân binh.

Rồi ngay tại chỗ đặt một tế đàn quái dị, dường như đang tiến hành nghi lễ tế tự gì đó.

Ngô Tam Tỉnh tuy không hiểu, nhưng có thể khẳng định một điều, chuyện đó có liên quan đến tiếng sấm." Theo lời kể của Vương Tuấn Nghĩa, chuyện năm đó cũng hiện rõ trước mắt Ngô Tà.

Chi tiết trong đó không cần phải thuật lại từng cái.

Điểm quan trọng nhất, là những người này dường như có thể thông qua tiếng sấm để lấy được tin tức gì đó.

Vì Điền Hữu Kim cái tên đồng đội heo này, đoàn người Ngô Tam Tỉnh đã bị đám người này bắt giữ.

Ban đầu định giết chết họ, nhưng thủ lĩnh của đám Thính Lôi giả này, dường như đã thu được tin tức gì đó từ tiếng sấm.

Cho rằng nhóm người Ngô Tam Tỉnh sau này sẽ có tác dụng lớn.

Vì vậy liền giữ lại mạng sống cho họ, đồng thời lấy mạng sống của những người khác trong đội để uy hiếp.

Bắt Ngô Tam Tỉnh và Điền Hữu Kim vào Tử đương khu của Thập

Nhất Thương, giúp họ đưa một người ra ngoài.

“Người nào?” “Một người đang Thính Lôi trong Tử đương khu!

Hai người họ tìm thấy người kia, nhưng Điền Hữu Kim lại bị tài vật trong Tử đương khu hấp dẫn, đã lợi dụng camera ở cửa động để đưa số tài sản ở đây cho tất cả những quản lý cấp cao giao dịch với hắn, mở ra một con đường từ Tử đương khu thông ra ngoài.

Điền Hữu Kim không cho Ngô Tam Tỉnh đưa người kia ra ngoài, Ngô Tam Tỉnh nghĩ rằng mình không thể ra ngoài được nữa, liền tìm một chiếc máy quay, ghi lại tất cả mọi chuyện, để sau này làm manh mối cho người đến sau tìm hiểu sự thật.

Ngô Tam Tỉnh không ra được, liền luôn quan sát người kia.

Người đó ở trong khu kho hàng rất không nổi bật, vẫn luôn Thính Lôi trong Tử đương khu.

Ngô Tam Tỉnh đã lợi dụng máy quay ghi lại quá trình Thính Lôi của người đó, sau một thời gian dài quan sát.

Ông ấy đã phát hiện ra thói quen Thính Lôi của người đó.

Người đó nói nguồn gốc của Thính Lôi nằm ở Nam Hải Cổ Quốc, chú Ba cháu cho rằng, đây có thể là một phát hiện khảo cổ quan trọng.

Chuyện họ nói, chú Ba cháu không hề kể với tôi.

Nhưng nhìn vẻ mặt ông ấy, hẳn là đang che giấu bí mật kinh thiên động địa gì đó.

Thế là ông ấy dùng con đường mà Điền Hữu Kim đã mở, dẫn người kia trốn ra ngoài, rồi tổ chức một nhóm thành viên khảo cổ, đi đến Địa cung Nam Hải Vương.

Đây chính là nguồn gốc của Dự án 044, tôi nghe nói họ đã gặp phải nguy hiểm lớn trong địa cung, và biết được Lôi Thành.

Sau khi ra khỏi địa cung, đón chờ họ, lại là đám người của đội khí tượng giả mạo kia.

Họ đã lấy Dương Đại Quảng và Mẫu Tuyết Hải làm con tin, ép buộc Ngô Tam Tỉnh nghiên cứu và tìm kiếm Lôi Thành.

Dương Đại Quảng chết, Mẫu Tuyết Hải phát điên, Ngô Tam Tỉnh thì bị đám người đó uy hiếp đi đến Lôi Thành." Vương Tuấn Nghĩa kể xong chuyện năm đó, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói.

"Cách đây một thời gian, tôi lại nhận được tin nhắn của chú Ba cháu.

Biết được chuyện ông ấy bị uy hiếp đi đến Lôi Thành, theo tôi thấy, đó là một tín hiệu cầu cứu.

Bây giờ cháu nhờ sự chỉ dẫn của tôi, đã đến Tử đương khu.

Điều đó đã chứng tỏ năng lực của cháu, hơn nữa còn có quý nhân tương trợ… Đi Lôi Thành tìm chú Ba cháu đi…" "Tại sao ông không trực tiếp bảo tôi đi Lôi Thành?" Ngô Tà có chút không hiểu hỏi.

"Cháu không đến đây trước, đi Lôi Thành chỉ có đường chết!

Ở đây, có một số manh mối mà chú Ba cháu năm đó đã để lại.

Có những manh mối này, cháu mới có thể tìm thấy vị trí của Lôi Thành.

Những manh mối này, chính là phần thưởng cuối cùng của cháu." Vương Tuấn Nghĩa nói xong, đứng dậy đi về phía không xa.

"Lại đây, tôi dẫn cháu đến nơi chú Ba cháu từng ở!" Không lâu sau.

Vương Tuấn Nghĩa liền dẫn ba người Tô Cảnh đến địa điểm.

Rồi đến trước một bức tường.

“Chú Ba cháu trong đầu đang nghĩ gì, ai mà biết được.

Cháu là cháu trai thân nhất của ông ấy, hẳn là hiểu rõ suy nghĩ của ông ấy hơn tôi, một người bạn này.

Tôi hy vọng cháu có thể tìm thấy ông ấy trong Lôi Thành, và giúp ông ấy sống sót.

Cuối cùng tôi cho cháu một lời khuyên, cẩn thận Điền Hữu Kim!

Hắn ta năm đó từng học người trong Tử đương khu Thính Lôi, hơn nữa dường như đã đạt được thứ gì đó.

Chú Ba cháu từng nói, hắn ta đã không còn được coi là người nữa rồi… Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, con đường tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chính cháu mà đi thôi…” Nói xong, Vương Tuấn Nghĩa liền quay người rời khỏi đây.

Ngô Tà cũng không hỏi nhiều nữa, bắt đầu nghiên cứu những tài liệu dán trên bức tường này.

“Tô ca, những thứ này đều là tọa độ và bản đồ địa hình.

Xem ra chú Ba tôi, từ rất sớm đã đi tìm Lôi Thành rồi…” “Ừm, chụp lại toàn bộ những thứ này đi, nếu là chú Ba anh, cứ theo những manh mối này mà điều tra, nhất định sẽ tìm thấy Lôi Thành!” Gật đầu, Tô Cảnh thản nhiên nói.

Ngô Tà lấy điện thoại ra, chụp lại những tài liệu này không thiếu một cái nào.

Nhưng sau khi chụp xong, dường như anh ta phát hiện ra điều gì đó.

Anh ta tiến lên trực tiếp xé những tài liệu này từ trên tường xuống.

Ở phía trên, đột nhiên xuất hiện hai hàng chữ lớn.

“Kẻ vào Lôi Thành… Có thể lấp đầy mọi tiếc nuối trong lòng!” "Vào Lôi Thành, có thể xóa bỏ mọi tiếc nuối trong lòng..." "Thần khí, thật sự tồn tại sao?" Thấy nét chữ quen thuộc, Ngô Tà có thể khẳng định, đây là do Tam Thúc mình để lại. "Ừm, Ngô Tà, nếu cậu muốn sống tiếp, với các phương tiện y học hiện tại thì không thể rồi." "Nhưng nói không chừng cái gọi là thần khí này có thể chữa khỏi bệnh cho cậu." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà gật đầu. "Em biết rồi, Tô ca..." "Nhưng có một chuyện, em vẫn không hiểu, Tam Thúc em có thật sự ở Lôi Thành không?" "Dù không ở đó thì cũng chắc chắn đã để lại manh mối ở Lôi Thành." "Cái Vương Tuấn Nghĩa này, xem ra hẳn là quân cờ hậu thủ mà Tam Thúc cậu để lại rồi..." "Đừng nghĩ nhiều nữa, đi thôi, trước tiên rời khỏi Thập Nhất Thương đã, nghiên cứu kỹ những manh mối này!"Sau khi có được những manh mối này, mấy người cũng không nán lại Tử đương khu quá lâu.

Tìm được con đường thông đạo mà Điền Hữu Kim đã đào năm đó, họ rời khỏi Tử đương khu.

Khi ra ngoài, vừa kịp lúc Thập Nhất Thương phong tỏa kho.

Ngoại trừ giữ lại một số quản kho để phối hợp điều tra, chỉnh lý khu vực kho, phần lớn quản kho còn lại đều bị tạm thời đình chức.

Tiểu Bạch ở lại Thập Nhất Thương bàn giao công việc.

Còn Tô Cảnh và Ngô Tà thì rời Thập Nhất Thương, bắt đầu sắp xếp lại các manh mối tìm được trong Tử đương khu.Nhà Bàn Tử.

Phiêu Phiêu mấy hôm nay ở bệnh viện đã dưỡng sức gần xong rồi.

Vì vậy Bàn Tử cũng không ở đó túc trực bên giường bệnh.

Vừa nghe Ngô Tà ra khỏi Thập Nhất Thương, Bàn Tử vội vàng chạy về. "Này Thiên Chân, bận rộn cả nửa ngày trời, cuối cùng chỉ được mấy tấm ảnh này thôi à?" Sau khi rửa ảnh và cố định lên tường,

Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm. "Có thể điều tra ra nguyên nhân sự việc, đó chính là thu hoạch lớn nhất rồi!" "Hơn nữa trong ảnh còn có bí ẩn về việc sấm sét lặp lại, đã đủ đỉnh rồi!" Ngô Tà ngồi một bên ăn mì, thản nhiên nói. "Cậu nói Tam Thúc không phải đã đi Lôi Thành rồi sao?" "Sao lại vừa nhắn tin cho cậu, vừa nhắn cho Vương Tuấn Nghĩa, rốt cuộc là sống hay chết đây?" Bàn Tử ngồi xuống châm một điếu thuốc, vẻ mặt nghi hoặc nói. "Vương Tuấn Nghĩa nói Tam Thúc em đang cầu cứu, cậu nói ông ấy có phải bị mắc kẹt ở Lôi Thành không?" Ngô Tà không chắc chắn hỏi. "Lôi Thành này còn có tín hiệu điện thoại à?" "Phát triển ghê nha?" "Tô gia, ngài thấy sao?" "Cái này tôi biết đi đâu mà biết?" "Muốn biết có tín hiệu hay không, đến Lôi Thành thử một chuyến không phải là được sao?" Tô Cảnh ngồi thản nhiên một bên, nhún vai. "Kiểu nhắn tin thì giống Tam Thúc, nhưng tôi không chắc có phải Tam Thúc gửi không." "Có điều tôi không có thời gian để điều tra nữa!" "Vì vậy, đành phải tin đây là thật thôi." "Ai, đành đi bước nào tính bước đó vậy!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử thở dài, bất lực nói. "Những tấm ảnh này đều là do Tam Thúc em để lại trên tường ở Tử đương khu." "Vì vậy, ông ấy chắc chắn đang tìm thứ gì đó!" "Đây đều là tình hình các loại núi, ông ấy dường như đang tìm một thung lũng, lẽ nào Lôi Thành nằm trong thung lũng?" "Tam Thúc đã đến Địa cung Nam Hải Vương mới phát hiện ra bản đồ đi Lôi Thành." "Nhưng những thứ ông ấy dán này, nếu thật sự có thể chỉ dẫn đến Lôi Thành, ông ấy đã không cần đến Địa cung Nam Hải Vương!" "Vì vậy những manh mối này không trực tiếp chỉ về Lôi Thành, cũng không phải Địa cung Nam Hải Vương..." "Chẳng lẽ, chúng ta đã bỏ qua một nơi nào đó?" Ngô Tà đặt nồi xuống, lau miệng, đứng trước những tấm ảnh này phân tích.

Khi cậu ta nói xong, Tô Cảnh dường như nhớ ra điều gì đó, thản nhiên nói một câu. "Có khi nào là trạm khí tượng mà cậu và Bàn Tử từng đến không?" "Tam Thúc cậu để lại khu đất này cho cậu, chắc

chắn không chỉ vì muốn cậu phát hiện thi thể của Dương Đại Quảng." "Ông ấy nhất định đã để lại manh mối quan trọng nào đó!" Nghe vậy, Ngô Tà đập tay vào trán. "Phải rồi!

Trạm khí tượng!" "Tam Thúc em nhất định đã để lại manh mối quan trọng ở đó!" "Chỉ là lúc đó bị Từ Đái và Dương Đại Quảng dọa sợ nên không chú ý!" "Trạm khí tượng!

Trạm khí tượng!

Giờ đi làm luôn!" Bàn Tử hào hứng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhưng điện thoại lại đột nhiên hiện lên một tin nhắn.

Vừa nhìn tin nhắn này, Bàn Tử lập tức càng phấn khích hơn. "Cậu cười gì đấy?" Thấy dáng vẻ của Bàn Tử, Ngô Tà hơi nghi hoặc hỏi. "Hôm nay là một ngày đẹp trời!" "Nhưng ngày mai là một ngày còn đẹp hơn!" "Cho nên tôi nghĩ, chúng ta hôm nay nên chuẩn bị trước, sáng sớm mai!

Chương 440

Sáng sớm mai sẽ xuất phát!" "Trạm khí tượng!

Ngày mai sẽ đi làm luôn!" Thấy vẻ tin chắc như đinh đóng cột của hắn, Tô Cảnh bật cười. "Đừng có lắm lời nữa, mau cút đi!" "Được thôi!" "Hai ngài cứ nghỉ ngơi!" "Bàn gia tôi đi làm chuyện đại sự đây!" Cười toe toét nói với hai người, Bàn Tử lon ton chạy ra ngoài. "Cái thằng Béo này!

Còn làm chuyện đại sự à?" "Thần thần bí bí!" Ngô Tà không nhịn được lẩm bẩm. "Cái này cậu còn không nhìn ra sao?" "Chắc là lại đi tìm Phiêu Phiêu rồi, nói không chừng tối nay không về nữa..." "Đi thôi, tôi gọi Tiểu Bạch, hai anh em mình cũng đi uống chút gì đó?" Nhìn Ngô Tà, Tô Cảnh cười nói. "Vậy thì tốt quá!

Đi thôi!" Đêm đó.

Một giờ sáng.

Quán ăn vỉa hè.

Nhìn Ngô Tà và Tiểu Bạch say túy lúy gục trên bàn.

Khóe miệng Tô Cảnh khẽ giật.

Chậc!

Đúng là không nên để con bé Tiểu Bạch này uống rượu.

Đang đau đầu không biết làm sao đưa hai người này về, thì Bàn Tử gọi điện thoại đến. "Tô gia, ngài và Thiên Chân đi đâu rồi?" "Tôi về đến nhà mà không thấy ai?" "Sao?

Đã được như ý nguyện rồi à?" "Hắc hắc!

Vương Nguyệt Bán tôi vẫn rất có sức hút đấy chứ!" "Thôi được

rồi, đừng lắm lời, đã không quản được nửa thân dưới thì phải đối xử tốt với người ta." "Tôi gửi cho cậu một địa chỉ, cậu qua đây một chuyến." "Ngô Tà uống nhiều quá rồi, giúp tôi đưa cậu ta về." Sau khi gửi địa chỉ cho Bàn Tử, Tô Cảnh nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi xe. "Được, Tô gia, ngài đợi chút, tôi đến ngay!" Mười phút sau, Bàn Tử đút tay vào túi quần, bước ra từ con hẻm, vẻ mặt tràn đầy xuân phong đắc ý. "Tô gia!" "Hoắc!

Uống nhiều ghê nha!" Hắn đi tới chào Tô Cảnh trước, nhìn bàn đầy chai rượu rỗng, Bàn Tử ngạc nhiên thốt lên.

Vội vàng đi đến bên Ngô Tà đỡ cậu ta dậy. "Chuyện gì thế này?

Sao lại uống nhiều vậy?" "Ê!

Thiên Chân!

Tỉnh dậy!" Bàn Tử vỗ vỗ má Ngô Tà, rồi cậu ta mới mơ mơ màng màng mở mắt. "Tiểu Ca!

Là anh à Tiểu Ca?" "Tôi không phải Tiểu Ca, tôi là Bàn Tử!" "Bàn Tử à, cậu sao lại đến?" "Nào!

Để tôi chính thức giới thiệu một chút!" Lúc này Tô Cảnh cũng đã gọi Tiểu Bạch tỉnh dậy.

Nhìn Tiểu Bạch đang ôm chặt cánh tay Tô Cảnh không buông, Ngô Tà lắp bắp nói với Bàn Tử.

Nhưng chưa đợi cậu ta nói hết, Tiểu Bạch đã chỉ vào Bàn Tử hét lên một tiếng. "Vương Nguyệt Bán!" "Đúng không?" "Được rồi được rồi, không cần giới thiệu đâu, chúng ta chẳng phải đã gặp rồi sao?" "Đây là Tiểu Bạch, Bạch Hạo Thiên!" "Tiểu Bạch, tôi nói cho em nghe, Bàn gia đây là anh em của tôi!" "Trên đường đã cùng tôi lên núi đao, xuống biển lửa!" "Cái gì cũng ủng hộ tôi!

Cái gì cũng cùng tôi làm!" "Tô ca, từ tận đáy lòng tôi nhận anh ấy

làm Đại ca!" "Anh ấy đã giúp tôi rất nhiều, cứu tôi không chỉ một lần!" "Bất kể là tôi, hay là Bàn gia, đều nợ Tô ca không biết bao nhiêu mạng!" "Tiểu Bạch, tôi biết, em thích Tô ca!" "Thời gian này, nhờ có em ở Thập Nhất Thương giúp tôi, em không nói ra, tôi sẽ giúp em nói ra!" Ngô Tà lắp bắp, khá kích động nói với Tiểu Bạch. "Hắc!

Có chút thú vị đó!" Bàn Tử nói với vẻ hứng thú, chờ đợi lời tiếp theo của Ngô Tà.

Nhưng chưa đợi cậu ta nói, Tiểu Bạch đã ôm chặt lấy cổ Tô Cảnh. "Không muốn!" "Không muốn anh nói!

Em tự nói!" "Tô gia, em thích anh ~" "Em muốn kết nghĩa kim lan với anh!" "Em muốn làm em gái anh ~" "Kết nghĩa kim lan?" Khóe mắt Tô Cảnh giật giật, vẻ mặt cạn lời. "Sau này mà còn cho em uống rượu, tôi đúng là chó!" "Được không mà ~ được không mà ~ Em cứ muốn!" "Em cứ muốn làm em gái anh ~" "Được được được!" Hết cách với cô nàng này, Tô Cảnh đành phải đồng ý.

Tiểu Bạch vừa nói, vừa cầm một nắm xiên thịt.

Rồi cô cười mỉm, lảo đảo đứng dậy. "Chúng ta cùng nhau!

Cùng nhau kết bái!" "Bàn Tử, để lại bằng chứng đi, kẻo con bé này tỉnh dậy lại chối!" "Được thôi, chuyện này tôi thích làm!" "Nào nào, ông chủ, qua đây giúp một tay!" Bàn Tử gọi ông chủ đến, nhờ ông ta làm giá đỡ.

Rồi mấy người đứng cạnh nhau, giơ xiên thịt cừu lên như hương. "Hôm nay, tôi Tiểu Bạch, Tô Cảnh, Ngô Tà, Vương Nguyệt Bán..." "Tại đây kết thành anh em dị tính!" "Thêm cả Tiểu Ca nữa!" Bàn Tử tiếp lời bổ sung một câu. "Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, có rượu cùng uống!" Nói xong, Ngô Tà lại gục xuống bàn lảm nhảm say.

Tiểu Bạch như một con gấu Koala khổng lồ, bám chặt lấy Tô

Cảnh. "Có phúc cùng hưởng!

Có họa cùng chịu!" "Từ hôm nay trở đi, em là em gái anh, anh là anh trai em!" "Anh phải yêu thương em ~ cưng chiều em ~" "Được rồi được rồi!

Sau này em là em gái tôi!" Tô Cảnh ôm cô nàng, bất lực cười.

Bàn Tử thì đi về phía ông chủ đang cầm điện thoại. "Bội nghĩa vong ân, trời đất cùng chứng giám!" "Nào nào, để tôi xem quay được thế nào rồi." Hắn lấy điện thoại, hướng về phía ba người Tô Cảnh. "Sau này, Tiểu Bạch là Năm Muội!" "Tô gia chính là Đại ca!" "Thôi được rồi, đừng làm loạn nữa!" "Mau đưa hai người họ về đi!" "Đừng làm lỡ việc ngày mai!" Tô Cảnh thở dài, gọi Bàn Tử một tiếng. "Được thôi!

Tôi gọi xe ngay đây!" Đưa hai con ma men về nhà.

Đặt Tiểu Bạch lên ghế sofa, Tô Cảnh lại bảo Bàn Tử trải một cái đệm dưới đất cho mình.

Có thể tạm bợ thì tạm bợ, Tô Cảnh cũng không phải người gì kiêu kỳ.

Sáng sớm hôm sau.

Vốn Tô Cảnh đang ngủ rất ngon, nhưng đột nhiên cảm thấy hơi khó thở.

Mở mắt ra nhìn, liền thấy Tiểu Bạch đang quấn chặt lấy mình như bạch tuộc.

Cô nàng này không biết từ lúc nào đã rơi từ ghế sofa xuống, rồi lăn đến bên cạnh mình.

Đang định gỡ cô ra để thở một chút, thì nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc từ bên cạnh. "Ối?!" "Tình huống gì đây?" Tiểu Bạch giật mình,

mơ mơ màng màng mở mắt.

Thấy tình hình của mình, cô vội vàng bò xuống khỏi người Tô Cảnh. "Hay lắm!

Tôi hiểu rồi!" "Năm Muội!

Em cũng được lắm đó nha!" "Ai là Năm Muội của cậu?" "Cậu không nhớ sao?

Tối hôm qua?" "Không có chuyện đó, cậu nói vớ vẩn gì vậy?" Tiểu Bạch có chút phát điên nói, lúc này trên mặt cô đã đỏ bừng. "Tôi không cho cậu đến mà cậu cứ muốn đến!" "Vốn dĩ Tô gia nói muốn đưa cậu về nhà, cậu lại cứ nhất quyết đi theo!" "Nói là không yên tâm Tô gia ở với tôi, giờ thì tôi hiểu rồi!" "Cậu là đến để 'làm bạn' với người ta mà!" "Năm Muội, tôi nói cho cậu biết, chúng ta không được làm như vậy, tối qua chúng ta đã kết nghĩa kim lan rồi, người cậu đang ôm là Đại ca của cậu!" Bàn Tử lời lẽ chính đáng trách mắng.

Nghe tiếng động, Ngô Tà cũng bước ra từ trong phòng, dựa vào khung cửa xem kịch. "Lời nói suông thì không bằng chứng!" "Tôi kết nghĩa kim lan với mấy người khi nào?" Tiểu Bạch cứng miệng nói. "Không chịu nhận nợ phải không?

Được, được thôi!

Tôi đã đề phòng chiêu này của cậu rồi!" "Video làm chứng đây!" Bàn Tử móc điện thoại từ túi ra, mở video rồi đưa cho Tiểu Bạch.

Cô nửa tin nửa ngờ cầm lấy, xem xong video.

Nước mắt Tiểu Bạch lập tức tuôn rơi. "Hu hu hu hu!

Em không muốn làm em gái!" "Em không muốn làm em gái!" Tô Cảnh vừa định đứng dậy, Tiểu Bạch đã ôm chặt lấy cánh tay Tô Cảnh kéo anh lại. "Xem ra trên đời này chẳng có chuyện gì có thể ngăn được một tấm lòng si tình nhỉ!" "Em xem, đến cả chính mình cũng tự

làm mình cảm động mà khóc rồi kìa!" Bàn Tử cười hả hê nói.

Chương 441

"Năm Muội, không kịp nữa rồi!

Đã thề rồi!

Đã đốt hương rồi!" "Không có!

Em đốt xiên thịt cừu mà!" Tiểu Bạch tủi thân nói. "Đừng có nói nữa!

Người em đang ôm đây, là Đại ca của em!" "Biết chưa?" "Em không được làm bậy với anh ấy!" "Còn tôi đây, là Ba Ca của em!

Vị này, là Bốn Ca của em!" Bàn Tử chỉ vào mình, rồi lại chỉ vào Ngô Tà. "Khụ!" Bĩu môi, Tiểu Bạch khịt mũi với Bàn Tử một cái.

Bàn Tử cũng chẳng để tâm. "Hai Ca của em không có ở đây, nhưng nói đến Hai Ca của em, đó đúng là một nhân vật đấy!" "Có cơ hội sẽ cho em gặp!" "Mặc dù Hai Ca bây giờ không ở đây, nhưng anh em năm người chúng ta cũng coi như tề tựu rồi!" Nhìn khuôn mặt to bè của Bàn Tử, Tiểu Bạch lập tức gào khóc.

Tô Cảnh vừa định đứng dậy, nhưng Tiểu Bạch nhất quyết không buông. "Không muốn!

Tô gia, anh đừng đi!" "Hu hu hu hu ~ Em không muốn Hai Ca, Ba Ca, Bốn Ca gì cả!" "Đặc biệt là cái thằng Béo chết bầm này, hắn xấu quá đi mất!

Hu hu hu..." Bàn Tử: "....." "Thôi được rồi, Tiểu Bạch, em bây giờ là em gái kết nghĩa độc nhất vô nhị của tôi rồi..." "Ngoan ngoãn một chút, đừng quậy nữa, hôm nay còn có chuyện chính cần làm." Xoa đầu cô nàng, Tô Cảnh cười nói. "Độc nhất vô nhị thật không?" Hít hít mũi, Tiểu Bạch nín khóc.

Sau đó lại tiếp tục hỏi. "Chuyện chính gì?

Em cũng muốn đi!

Anh không thể bỏ rơi em..." "Được được được, đưa em đi!" Thấy cô nàng có vẻ mặt kiểu nếu anh không đồng ý thì em sẽ khóc, Tô Cảnh bất lực gật đầu.

Ai bảo Tô đại quan nhân mềm lòng cơ chứ...

Sắp xếp một số thiết bị, Bàn Tử liền lái xe đưa mấy người đến trạm khí tượng.

Trên xe, Tiểu Bạch tủi thân ôm cánh tay Tô Cảnh ngồi ở ghế sau, vẻ mặt tràn đầy không vui.

Thấy cô nàng như vậy, Ngô Tà không nhịn được cười. "Thôi được rồi Tiểu Bạch, việc kết nghĩa kim lan này là do tối qua chính em mạnh mẽ yêu cầu mà." "Anh vốn định giúp em bày tỏ tâm ý với Tô ca mà." "Nhưng không còn cách nào, em tự mình từ chối rồi." "Tình lang biến Đại ca, thảm quá ~ chậc chậc ~" Nghe vậy, Tiểu Bạch tức đến suýt khóc.

May mà Tô Cảnh vội vàng an ủi một chút. "Ngô Tà, cậu là không có chuyện gì để nói phải không?" "Hắc hắc...

Tô ca, em sai rồi!" "Nói chuyện chính, nói chuyện chính!" "Mấy người còn nhớ, chúng ta có mấy lần Thính Lôi không?" "Hai lần chứ?" "Một lần ở Địa cung Nam Hải Vương, một lần ở động tàng bảo của Dương Đại Quảng." Bàn Tử hồi tưởng một chút, lên tiếng nói. "Hai lần đó đều có thiết bị Thính Lôi." "Vậy lần này chúng ta dùng cái gì?" "Tô ca, anh có ý kiến gì không?" Ngô Tà vừa nói, vừa quay đầu nhìn Tô Cảnh. "Yên tâm đi, nếu Tam Thúc cậu để lại thông tin quan trọng ở trạm khí tượng, chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị!" "Lần trước mấy cậu đến chắc chắn đã bỏ sót thứ gì đó, lần này qua đó tìm

kỹ đi." "Cậu là cháu trai của ông ấy, nếu cậu không tìm được, thì không ai có thể tìm được." Sau khi lái xe được nửa buổi, cả đoàn cuối cùng cũng đến trạm khí tượng.

Bàn Tử đỗ xe xong, rồi cầm thiết bị đi xuống xe trước. "Chậc ~ Ngài đừng nói, đúng là có cảm giác trở về chốn xưa thật!" "Năm Muội, anh sẽ đưa em tham quan cẩn thận, theo sát vào nhé!" Thấy Tô Cảnh và mấy người xuống xe, Bàn Tử cười toe toét nói với Tiểu Bạch.

Rồi hắn đi thẳng vào trạm khí tượng trước. "Lêu lêu lêu ~" Tiểu Bạch tức giận lè lưỡi, làm mặt quỷ với bóng lưng Bàn Tử.

Rồi cô tủi thân nhìn Tô Cảnh. "Tô gia ~" "Em không muốn người xấu như vậy làm Ba Ca của em!" Tô Cảnh bật cười.

Cái Bàn Tử này, đúng là không được lòng con gái nhỏ chút nào...

Có thể "cưa đổ" Phiêu Phiêu, cũng coi như là đỉnh cao đời hắn rồi. "Được rồi, đừng oán trách nữa..." "Chuyện của em, tự em chịu đi!" "Đi thôi, đi theo vào xem sao!" Vào trong trạm khí tượng, mấy người liền tản ra bắt đầu tìm manh mối.

Nhưng chưa đầy hai phút, đã nghe thấy Bàn Tử hét lên một tiếng. "Làm gì đó?!" Nghe vậy, mấy người nhìn về phía hắn.

Rồi liền thấy trong tòa nhà chính có ba tên côn đồ nhỏ đang bò bên cửa sổ giật dây điện bên ngoài. "Mẹ kiếp!

Mày bớt lo chuyện bao đồng đi!" "Ê?!

Mấy đứa bây xuống đây nói chuyện coi!" Cái tính nóng nảy của Bàn Tử, hắn chẳng hề nhường nhịn chúng. "Mày đợi đó!" Bỏ lại một câu đe dọa, mấy tên côn đồ nhỏ liền quay người xuống lầu. "Bây giờ trộm dây điện cũng có tính nóng nảy như vậy sao?" Đi đến trước mặt Bàn Tử, Ngô Tà lên tiếng cười nói. "Phải dạy cho bọn chúng một bài

học!" Châm một điếu thuốc, Bàn Tử hùng hổ tiến lên hai bước. "Tô gia, Thiên Chân, Năm Muội, nghỉ ngơi ở bên cạnh đi..." "Không làm mất thời gian, đợi tôi hai phút!" Đang nói chuyện, ba tên côn đồ đã chạy xuống.

Thằng cầm đầu cầm một cây gậy sắt chĩa vào ngực Bàn Tử. "Thằng Béo chết bầm, khu này là bọn tao quản, mày nói chửi là chửi sao?" "Chửi mày thì sao nào?" "Thôi!" Hắn khinh thường nói một câu, Bàn Tử liền túm lấy gậy sắt, rồi đá bay tên côn đồ đó ra ngoài.

Sau đó hắn vung gậy sắt, đập túi bụi vào ba tên kia.

Một phút rưỡi sau.

Bàn Tử chống cây gậy sắt, đứng trước ba tên côn đồ nhỏ đang ôm đầu xếp hàng. "Sao mà yếu thế không chịu được đòn vậy chứ!" "Tôi vẫn chưa đã ghiền, hay là luyện tập thêm chút nữa nhé?" Nghe vậy, ba tên côn đồ nhỏ vội vàng lắc đầu. "Thôi được rồi Bàn Tử, đừng làm mất thời gian nữa, làm việc chính đi!" Ngô Tà gọi một tiếng, rồi Bàn Tử liền giơ tay làm dấu OK. "Ngay đây!" "Hôm nay, mấy đứa gặp được đại thiện nhân như tao là may mắn lắm đó!" "Có thể cho mấy đứa một cơ hội sửa đổi, bây giờ, tao cần mấy đứa tìm giúp tao trong sân, tìm lật tung trời đất lên mà tìm!" "Có cái gì đặc biệt, lập tức báo cáo cho tao!" "Rõ chưa?" "Rõ rõ rồi!" Ba người gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. "Mau đi!" Thêm ba nhân lực, việc tìm kiếm cũng coi như đạt hiệu quả gấp đôi.

Không lâu sau, mọi người liền nghe thấy một tên côn đồ nhỏ hét lớn. "Đại ca!

Đại ca!

Mau qua xem, ở đây có đồ!" Nghe vậy, cả đoàn vội vàng vây quanh về phía đó. "Nghe thấy chưa?" "Nghe rồi, kêu thảm thiết ghê nha!" Bàn Tử và Ngô Tà chạy nhanh hai bước.

Rất nhanh liền đến nơi đó.

Đến nơi, theo lời tên côn đồ nhỏ kia, Ngô Tà tìm thấy một bộ hài cốt ở góc tường.

Quần áo tuy đã mục nát không ra hình dạng gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra dòng chữ "Cục Khí tượng hướng Nam". "Được rồi, biểu hiện không tệ, không có việc gì của mấy đứa nữa đâu!" Xua đuổi mấy tên côn đồ nhỏ đó, Bàn Tử cũng từ trong đất đào ra một cái chum đen sì. "Mau lại xem, hũ rượu đây!" "Cái hũ rượu mẹ kiếp gì, đây là hũ tro cốt!" Tô Cảnh đeo một đôi găng tay nhựa, nhận lấy hũ tro cốt đó, lên tiếng chửi một câu. "Hũ tro cốt?

Tô gia, tại sao ở đây lại có hũ tro cốt?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc hỏi. "Ngô Tà, còn nhớ lời Vương Tuấn Nghĩa nói không?" "Tam Thúc cậu từng nhìn thấy đám đạo mộ tặc kia tế tự, trên người bọn họ đều mang theo loại hũ tro cốt này!" "Rất có khả năng là Tam Thúc cậu đã học được phương pháp tế tự của bọn họ!" Ngô Tà sững sờ một chút, rồi dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói. "Tô ca, ý của anh là, đám đạo mộ tặc đó cũng từng đến đây?" "Có khả năng!" "Mấy cậu xem xung quanh còn có thứ gì khác không?" Tô Cảnh gật đầu, tiếp tục nói với mấy người.

Nghe vậy, Ngô Tà, Bàn Tử và cả Tiểu Bạch vội vàng nhìn quanh.

Rất nhanh, Ngô Tà liền có phát hiện, chỉ vào cái cây bên cạnh hét lên. "Mấy người xem kìa!" Mấy người nhìn qua, phía trên treo một cái giá sắt có hình dáng kỳ lạ.

Nhìn qua dường như là một loại khí cụ dẫn Lôi.

Thấy vậy, Tô Cảnh nhẹ nhàng nhảy lên cây, lấy cái giá đó xuống. "Xì...

Cái thứ này, sao mà giống giá treo quần áo vậy?" Bàn Tử sờ sờ

cằm, có chút kinh ngạc nói. "Cái giá treo quần áo gì, đây rõ ràng là một thiết bị Thính Lôi!" Tiểu Bạch lườm một cái, cạn lời nói.

Chương 442

"Cậu còn không bằng Tiểu Bạch kìa!" Ngô Tà chửi một câu, rồi từ trong túi lấy ra một bản thiết kế. "Tam Thúc em đã để lại một bản thiết kế thiết bị Thính Lôi ở Tử đương khu, bây giờ bình có rồi, kim chống sét chúng ta cũng có rồi..." "Thế không phải là vạn sự đã chuẩn bị xong xuôi sao?" "Giờ chúng ta cứ thế mà nghiên cứu, để cho sét đánh một trận!" Bàn Tử hào hứng nói. "Không được, vẫn còn thiếu thiết bị cuối cùng." Thấy Ngô Tà lắc đầu, Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi. "Thiết bị gì?" "Lồng Faraday!" "Việc này, anh em đây nhận!" Vỗ ngực, Bàn Tử tin chắc nói. "Vậy thì bắt đầu chuẩn bị thôi?" Tô Cảnh lấy điện thoại ra xem dự báo thời tiết. "Đúng lúc hôm nay còn có một trận mưa, thật trùng hợp!" "Được!

Vậy thì làm thôi!" Gật đầu, Bàn Tử xắn tay áo lên, xoa tay xoa chân.

Ba giờ sau.

Trời đã đổ cơn mưa tầm tã.

Bàn Tử và Ngô Tà tận dụng vật liệu tại chỗ, dùng dây điện bỏ đi ở đây để đan lồng Faraday. "Cái tác phẩm này của tôi, trực tiếp tham gia triển lãm Venice Biennale cũng được!" Vừa làm, Bàn Tử vừa hét lên một câu. "Bàn gia, cậu có đáng tin không vậy?" Tô Cảnh và Tiểu Bạch đứng dưới mái hiên, cầm máy quay chuẩn bị ghi lại quá trình Thính Lôi.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Tiểu Bạch lên tiếng hét. "Em cũng không biết!" "Khốn kiếp!

Bàn Tử, cậu không nói cậu làm được sao?" Ngô Tà đặt hũ tro cốt đã chuẩn bị xong xuống, chửi Bàn Tử một câu. "Tôi thì làm được chứ,

nhưng chuyện này phải do ông trời quyết định!" "Được rồi, có sét đánh rồi, Bàn Tử cậu vào trước đi, tôi vào trong nghe sét!" "Được!

Cậu cẩn thận!" Gật đầu, Bàn Tử chạy vọt đến chỗ Tô Cảnh.

Ngô Tà vừa định vào trong lồng đã đan xong để Thính Lôi.

Nhưng một tia sét đánh xuống, theo đường dây điện dẫn đến trên lồng Faraday.

Trực tiếp làm nó nát bươm, ngay cả hũ tro cốt cũng bị nổ tan tành.

Bị dư chấn của vụ nổ tác động, Ngô Tà trực tiếp bị hất văng ra ngoài. "Chết tiệt!

Thiên Chân!

Thiên Chân!" Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng chạy đến chỗ Ngô Tà, rồi kéo cậu ta từ bên ngoài vào. "Ê!

Không sao chứ Thiên Chân?" "Xì...

Nhẹ tay chút!" Đỡ Ngô Tà vào một căn phòng trong tòa nhà chính.

Rồi Bàn Tử liền bắt đầu làm sạch vết thương cho cậu ta.

Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là mu bàn tay bị bỏng một mảng. "Thằng Béo chết bầm, lồng Faraday..." "Cậu làm cái lồng Faraday kiểu gì vậy?

Là chê tôi sống lâu quá rồi phải không?" Ngô Tà chửi một câu. "Hắc hắc...

Tôi nghĩ cậu thích kiểu đó mà..." "Có lẽ cái tôi làm nó quá nghệ thuật, thiếu chút thực dụng và khoa học, thiếu mất một đường dây tiếp địa...

Ngại quá à..." Bàn Tử cười gượng gạo, cẩn thận ngồi xuống cạnh Ngô Tà xoa bóp vai cho cậu ta. "Bàn Tử... cậu cũng được lắm đó."

"Quá là không đáng tin mà..." Đối với tên này, Tô Cảnh đã không còn sức để phàn nàn nữa. "Khi đến đây tôi đã quan sát địa thế núi ở đây, luôn cảm thấy có chút quen thuộc." Ngô Tà nhíu mày, tiếp tục nói. "Thiết kế của nơi này, tôi cảm thấy khá giống với trụ sắt trong não Dũng bằng da người." "Mấy người nói xem, có khả năng nào địa thế núi ở đây đã được người ta thiết kế không?" "Tiếng sấm lặp lại có liên quan đến địa thế núi!" "Có khả năng đó!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Ngô Tà vội vàng hỏi. "Tô ca, anh có ý kiến gì không?" "Những tấm ảnh Tam Thúc cậu để lại, có một số là hình dạng địa thế núi xung quanh thung lũng." "Dưới lòng Ngô Châu có động tự nhiên của Tử đương khu." "Trạm khí tượng này cũng vậy, Địa cung Nam Hải Vương cũng vậy, địa hình đều cực kỳ tương tự!" "Lôi Thành, chắc chắn cũng nằm trong một thung lũng có địa hình tương tự!" "Nam Hải Vương mỗi khi đến một nơi, đều tìm kiếm và chỉnh sửa một thung lũng." "Khiến cho tần suất tiếng sấm phản xạ ở đây giống nhau, như vậy mới tiện cho việc phiên dịch." Tô Cảnh nói xong, Bàn Tử đang xoa bóp cơ bắp cho Ngô Tà để cậu ta thư giãn thì nghi hoặc hỏi. "Vậy đoạn tiếng sấm này rốt cuộc có tác dụng gì?" "Nam Hải Vương sao chép dán vào để chơi à?" "Cái này cũng chỉ có đến Lôi Thành mới biết được." Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói. "Nếu nói như vậy, chẳng lẽ Thập Nhất Thương cũng có thứ gì đó liên quan đến Nam Hải Vương?" "Em đã bỏ qua thông tin này, nhất định phải vào trong đó điều tra lại một lần nữa!" Ngô Tà nghĩ đến đây, vẻ mặt kiên định nói. "Trước tiên đừng nói chuyện đó nữa, đi được chưa?" "Đi được thì ra ngoài xem thử." "Vừa rồi sét đánh xuống, dường như đã đánh bật ra thứ gì đó." "Nếu không thì nền xi măng không thể bốc cháy được!" Ngô Tà vẻ mặt kinh ngạc. "Tô ca, anh cũng thấy sao?" "Ừm!" "Có thể là do Tam Thúc cậu sắp đặt, chôn thuốc nổ dưới lớp bê tông." "Cho nên mới xuất hiện tình huống này, chắc hẳn là muốn truyền đạt thông tin gì đó thông qua việc này." "Bị chúng ta tình cờ

đánh trúng mà phát hiện ra." Tô Cảnh nói xong, trực tiếp đi ra ngoài. "Bàn Tử, mau, đỡ tôi qua đó!" Ngô Tà cũng cố gắng đứng dậy, được Bàn Tử đỡ đi ra ngoài.

Đến nơi trước đó đã đặt lồng Faraday, quả nhiên!

Trên mặt đất có những vết đen cháy, lờ mờ tạo thành một đồ án. "Cái này... hình như là một bản đồ thì phải?" Bàn Tử hơi không chắc chắn nói.

Nhưng Ngô Tà lại vẻ mặt kinh hỉ. "Không sai được!

Đây chính là một bản đồ, hẳn là có liên quan đến Lôi Thành!" "Tô ca nói không sai, mặt đất ở đây đã được xử lý đặc biệt." "Đây rất có thể là thông tin mà Tam Thúc gửi cho tôi!" "Tôi chụp ảnh lại trước, gửi cho Nhị Thúc xem, may ra ông ấy có thể nhìn ra điều gì đó." Chụp hai tấm ảnh xong, mấy người liền lại vào tòa nhà chính.

Trong phòng.

Ngô Tà gửi ảnh cho Ngô Nhị Bách xong, lại gọi điện thoại cho ông ấy.

Lần này thì không từ chối, rất nhanh đầu dây bên kia đã kết nối. "Alo, Nhị Thúc, cái bản đồ con gửi cho chú..." Ngô Tà còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng của Ngô Nhị Bách. "Ồ, đã nhận được rồi, chuyện này cháu không cần lo!" "Mà này, dạo này thế nào rồi?" "Con đã ra khỏi Thập Nhất Thương rồi, có được một số manh mối mà Tam Thúc để lại năm đó, bây giờ đang ở trạm khí tượng cùng với Tô gia." "Nhị Thúc, chú giấu kỹ thật đó..." Thở dài, Ngô Tà lẩm bẩm. "Xem ra cháu đã biết rồi..." "Ra khỏi Thập Nhất Thương nhanh như vậy, vậy chắc là chuyện bên trong đã được giải quyết rồi nhỉ." "Giải quyết rồi!

Chỉ chờ chú về chủ trì đại cục thôi!" "Nhị Thúc, mọi người đi đến

đâu rồi?" Nghe vậy, Ngô Nhị Bách có vẻ hơi phấn khích. "Bên chú vẫn chưa xuống, nhưng đã đến một nơi vô cùng quan trọng rồi!" "Có hứng thú xem chúng chú xuống đó không?" "Đương nhiên là có hứng thú rồi!" "Được, cháu đợi chút!" Ngô Nhị Bách thao tác một chút, kết nối video.

Ngô Tà vội vàng quay lại, bảo ba người Tô Cảnh vào khung hình. "Ê!

Tiểu Ca!" Thấy Tiểu Ca, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức vẻ mặt hưng phấn.

Rồi giới thiệu Tiểu Bạch một chút. "Thấy chưa Năm Muội, đây là Hai Ca của em!" Tiểu Ca gật đầu, coi như là chào hỏi. "Nhị gia!" Thấy Ngô Nhị Bách, Tô Cảnh khoát tay. "Tô gia, thời gian này nhờ có ngài chiếu cố Ngô Tà rồi!" Gật đầu, Tô Cảnh không nói gì khách sáo. "Không cần khách sáo, Nhị gia, có tiến triển gì không?" "Có!

Chúng tôi bây giờ đã đến một nơi quan trọng rồi." "Người dưới tay đang dọn đường, lát nữa sẽ chuẩn bị xuống." "Đường ở đây khá phức tạp, tôi lại điều thêm một ít nhân lực, điều cả Khảm Kiên bọn họ cũng qua đây rồi." "Lão bản!

Tô gia!

Bàn gia!" Đang nói chuyện, tên nhóc Khảm Kiên này cũng từ phía sau Ngô Nhị Bách ló ra, chào hỏi mấy người. "Mọi việc thuận lợi là tốt rồi, nhưng, Nhị gia vẫn phải cẩn thận hơn." "Rốt cuộc, nguy hiểm không chỉ đến từ bên ngoài!" Tô Cảnh nói một câu đầy ẩn ý.

Lời này Ngô Nhị Bách đương nhiên hiểu, cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu. "Tôi hiểu!" "Vậy thì tốt, có vấn đề gì, liên hệ kịp thời, tôi sẽ đưa người qua cứu viện!" Tô Cảnh vừa nói xong, Nhị Kinh đã xuất hiện trong camera. "Tô gia, Tiểu Tam gia!" Anh ta chào hỏi camera, rồi mới nói với Ngô Nhị Bách. "Nhị gia, người thám đường đã dọn xong

đường phía trước rồi." "Chúng ta có thể xuất phát!" "Được!

Vậy thôi nhé, đợi chúng ta vào trong rồi nói tiếp!" Ngô Nhị Bách vừa nói, trực tiếp gập màn hình máy tính lại. "Không đến nỗi vậy chứ, Nhị Thúc?" "Để con xem thì sao nào?" "Thôi đừng, cháu cứ thành thật ở bên ngoài đi, chú sợ cháu xem nhiều quá lại theo vào!" "Nhị Kinh, chúng ta đi!" Bỏ lại câu này, Ngô Nhị Bách không còn trả lời Ngô Tà nữa.

Điều này khiến Ngô Tà dở khóc dở cười.

Nửa giờ sau.

Chương 443

Sông ngầm.

Đoàn người Ngô Nhị Bách đã tiến vào thông đạo. "Nhị gia, thông đạo ở đây phức tạp như vậy, cho dù để Tiểu Tam gia nhìn thấy, cũng không thể qua được chứ?" Đi ở phía trước, Nhị Kinh hỏi Ngô Nhị Bách. "Đừng coi thường Ngô Tà, cái cậu ta coi trọng không chỉ là phong thủy giữa núi sông, mà còn là phong thủy lòng người." "Tôi cũng không biết trong đội ngũ chúng ta ai đã truyền tin tức cho cậu ta, mặc dù người không có ở đây, nhưng mắt, miệng, tâm niệm đều ở đây." Sông ngầm.

Vừa dứt lời Ngô Nhị Bạch, Tiểu Ca đi do thám phía trước đã trở về. "Đây là nước nhỏ giọt từ bên dưới, nếm thử đi." Tiểu Ca cầm một chiếc bình nước đưa cho Ngô Nhị Bạch. "Nhị gia, để em!" Nhị Kinh giật lấy bình nước, mở nắp nếm một ngụm. "Nước biển!" "Bên dưới thông ra biển, thủy triều sẽ ảnh hưởng đến mực nước." Tiểu Ca gật đầu, thản nhiên nói. "Đá ở đây cũng bị chạm khắc." "Tiếng động rất kỳ lạ, rất có thể có vấn đề!" Ngô Nhị Bạch nghe vậy, quay đầu nói với mọi người. "Lát nữa hành động, ai cũng không được nói to!" "Đi thôi!" Nói xong liền cùng Tiểu Ca dẫn đầu đi vào. … "Được rồi!

Được rồi!" "Video có rồi, Tô ca, mau lại đây!" Còn ở trạm khí tượng, sau vài lần cố gắng kết nối lại.

Ngô Tà cuối cùng cũng nối được video với Hắc Hạt Tử. "Hạt Tử, các anh bây giờ đến đâu rồi?" Bước lại ngồi xuống, Tô Cảnh hỏi. "Chào mừng quý vị đến với kỳ thứ ba trăm sáu mươi lăm của chuyên mục Thám hiểm Cổ mộ!" "Hiện tại chúng ta đã đến cửa vào Lôi Thành, quý vị khán giả có lẽ rất muốn biết ở đâu, nhưng chúng ta

tuyệt đối sẽ không nói cho quý vị biết!" Nghe giọng điệu cà khịa của Hắc Hạt Tử qua điện thoại, theo ống kính chuyển động.

Tiểu Ca cũng xuất hiện trong khung hình. "Ha ha ~ Xem xem, tôi phát hiện ra cái gì này?" "Một con Trương Khởi Linh hoang dã!" "Con Trương Khởi Linh này so với những con Trương Khởi Linh khác thì chỉ bẩn hơn một chút, chẳng có gì khác biệt!" "Thật ra Trương Khởi Linh là một loài sinh vật có thể ăn được, chỉ cần bỏ đầu và nội tạng là có thể ăn sống trực tiếp!" "Oa ~ hương vị đó, đơn giản là đừng nói là tuyệt vời đến mức nào!" "Hàm lượng protein của Trương Khởi Linh gấp sáu lần thịt bò, một con Trương Khởi Linh có thể cung cấp năng lượng cần thiết cho mấy ngày, hơn nữa ăn vào còn giòn tan!" … "Lắm lời không hả mày!

Còn lảm nhảm nữa là đổi kênh đấy!" Hạt Tử nói linh tinh khiến Bàn Tử đau cả đầu. "Thôi đi, mày xuống mộ còn lảm nhảm hơn nó." Tô Cảnh cười mắng. "Ngài nói thế nào chứ, tôi gọi là có văn hóa, còn cái này là cái gì?" … Trong lúc nói chuyện, Ngô Nhị Bạch và đoàn người đã đi đến lối vào một hành lang.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca trực tiếp giơ tay ra hiệu dừng mọi người lại. "Sao vậy?" "Có vấn đề!" Nói một câu cụt lủn, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, rồi cùng đi về phía trước do thám.

Chẳng mấy chốc, trong video xuất hiện một chiếc thuyền cũ kỹ.

Trên đó còn có mấy bộ xương khô.

Nhưng còn chưa đợi hai người đi ra, không biết đối thoại viên của ai đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

Dưới tác dụng của những vách đá chạm khắc xung quanh, nó biến thành một âm thanh chói tai.

Mọi người vội vàng bịt tai, chống lại sự va đập của sóng âm. …

"Không ổn, tình hình không đúng!" "Tiểu Ca, Hạt Tử, các anh mau rút!" Ngô Tà thấy vậy, lập tức lo lắng hét lên.

Nhưng còn chưa đợi Tiểu Ca và Hạt Tử đi ra, từ lối đi không xa, nước biển trực tiếp phun trào ra ngoài. "Mau mau!

Mau rút!" Nghe Ngô Nhị Bạch hét lên một câu qua điện thoại, sau đó điện thoại của Tô Cảnh tối màn hình. "Tình huống gì vậy?" "Không xảy ra chuyện gì chứ?" Bàn Tử bật dậy, lo lắng nói. "Vừa nãy tốc độ dòng nước ít nhất tám mươi kilomet mỗi giờ, Tiểu Ca và Hạt Tử nhảy xuống dưới tảng đá hẳn là không sao..." "Nhưng nếu người bị dòng nước cuốn đập vào đá, thì xong đời rồi..." Ngô Tà thở dài, có chút luống cuống. "Vậy bây giờ phải làm sao?" "Tô gia, ngài nghĩ cách đi!" Bàn Tử vội vàng nói với Tô Cảnh. "Chờ!" "Cứ chờ đã!" Sắc mặt Tô Cảnh hơi trầm xuống.

Xem ra Nhị Kinh không kìm được nữa rồi...

Vừa nãy máy bộ đàm đột nhiên mất kiểm soát, tuyệt đối là do con người.

Trong đội ngũ của Ngô Nhị Bạch, chỉ có Nhị Kinh là kẻ phản bội.

Chắc chắn là hắn đã ra tay... "Tô ca nói không sai, cứ chờ đã..." Ngô Tà đè nén nỗi lo lắng trong lòng, thở phào một hơi. … Hai tiếng sau.

Điện thoại đen màn hình mới hiển thị hình ảnh.

Khảm Kiên mặt mày lấm lem xuất hiện trong video. "Khảm Kiên, tình hình sao rồi?" "Sao lại thế này?" "Ông chủ, thảm lắm!

Thảm lắm!" Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Khảm Kiên lập tức bật khóc. "Bình thường tôi dạy cậu thế nào?" "Mau báo cáo tình hình!" Ngô Tà lo lắng hét lên. "Nhị thúc bị kẹt bên dưới, sống chết chưa biết!

Đang cứu đây." "Nhưng Hắc gia và Tiểu Ca, thật sự không còn

nữa rồi..." Vừa nghe vậy, Bàn Tử lập tức nổ tung. "Không còn là sao?

Rốt cuộc tình hình thế nào?" Ngô Tà vẫn còn khá bình tĩnh, vội vàng hỏi. "Sao cậu có thể xác định?" "Nhị Kinh thúc là người cuối cùng đi lên, bên dưới toàn là nước..." "Nước từ giếng cống dâng lên, nhấn chìm toàn bộ bên dưới." "Bình dưỡng khí chỉ có bốn mươi phút dưỡng khí, bây giờ đã qua hai tiếng rồi, thần tiên cũng không sống nổi..." Nghe Khảm Kiên nói vậy, Ngô Tà trầm ngâm một lát.

Rồi thở phào một hơi. "Khảm Kiên, tiếp theo cậu làm theo lời tôi." "Nhặt một cục đá, một tay cầm đá, một tay cầm bộ đàm." "Tôi gõ gì, cậu gõ cái đó!" "Được được!" Khảm Kiên vội vàng làm theo lời Ngô Tà chuẩn bị.

Sau đó Ngô Tà liền dùng tiếng gõ mật mã để truyền tin từ xa. "Các anh thế nào rồi..." "Chúng tôi không sao, đừng nói cho người khác biết, người của Nhị thúc có vấn đề." "Chỗ này là một cái bẫy!" Nhận được hồi đáp của Tiểu Ca, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau. "Bây giờ tình hình thế nào?" "Vẫn còn dưỡng khí...

Tôi có thể tìm được lối ra, anh giải quyết hậu họa xong, chúng ta lại hội hợp!" … Bàn Tử diễn xuất bùng nổ, ôm mặt khóc than.

Ngô Tà hít sâu một hơi, hỏi Khảm Kiên. "Nhị thúc tôi bây giờ tình hình thế nào?" "Không biết..." "Khảm Kiên, cậu mau nghĩ cách, gửi vị trí cho tôi!" Ngô Tà vừa nói xong, Nhị Kinh liền xuất hiện trong khung hình. "Nhị Kinh, Nhị gia thế nào rồi?" Thấy hắn, Tô Cảnh trầm giọng hỏi. "Tô gia!" "Bên dưới toàn là nước, cứ như một suối phun vậy!" "Người vẫn đang được cứu ra, nhưng may mắn là bị kẹt ở một nơi có không khí, tạm thời không sao..." "Tiểu Tam gia, anh yên tâm, dù thế nào tôi cũng sẽ cứu Nhị gia lên!" "Thôi được rồi, không nói nữa..." "Chúng tôi phải tiếp tục cứu viện, có tin tức sẽ báo lại cho anh!" Thấy Nhị Kinh cúp video, Ngô Tà mới trầm mặt nói. "Có gian tế!" "Gian

tế...

Anh nghĩ là ai?" Bàn Tử cũng ngồi thẳng dậy, nghi hoặc hỏi. "Không biết!" "Bất kể gian tế là ai, Nhị gia trong lòng đều đã có tính toán." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà và Bàn Tử ngớ người. "Tô gia, tại sao lại nói như vậy?" "Vì tôi đã nhắc nhở ông ấy trước đó rồi, chắc chắn sẽ có đề phòng." "Con cáo già Nhị thúc của anh, tình hình hiện tại ông ấy hẳn có thể dự đoán được, chắc chắn sẽ để lại đường lui." "Không cần quá lo lắng." "Tô ca, anh biết gian tế này là ai không?" "Tôi nói ra có thể anh không tin, tuy tôi không có chứng cứ, nhưng có tám mươi phần trăm khả năng, là Nhị Kinh!" Vừa nghe vậy, Ngô Tà theo bản năng liền lên tiếng phản bác. "Sao có thể?

Nhị Kinh thúc hồi nhỏ đã cứu mạng tôi, hơn nữa không chỉ một lần cứu Nhị thúc tôi." "Trung thành với Ngô gia chúng tôi như vậy, sao có thể là hắn?!" "Xem, tôi đã nói gì rồi?" Tô Cảnh nhún vai, có chút bất lực. "Ngô Tà, anh phải hiểu một điều." "Kẻ nhẫn nhịn, ắt có mưu đồ!" "Hắn có lẽ đang chờ đợi một cơ hội!" "Bất kể anh tin hay không, tôi đã nói cho anh biết rồi." "Tôi vẫn không tin!" Ngô Tà lắc đầu. "Tô ca, chuyện gian tế, tôi nhất định sẽ điều tra ra." "Nếu thật sự là hắn, tôi tuyệt đối sẽ không mềm tay..." "Tốt nhất là như vậy!" "Đi thôi, về trước đã!" "Nghiên cứu xem làm sao để cứu Nhị gia!" Nói một câu thản nhiên, Tô Cảnh liền hô hoán mấy người rời khỏi đây. … Thu dọn đồ đạc xong, cả nhóm nhanh chóng rời khỏi trạm khí tượng.

Tại nhà Bàn Tử.

Ngô Tà đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ về chuyện gian tế. "Lúc nước biển tràn ngược vào sông ngầm, máy bộ đàm của Tiểu Ca và họ đã phát ra tiếng hú." "Đây là có người đang điều khiển máy bộ đàm." "Nhị thúc bị trọng thương, một nửa người bị kẹt bên trong, một nửa người là an toàn." "Vậy gian tế nhất định ở trong nửa an toàn đó"... "Nhưng tại sao hắn lại biết thời gian nước biển tràn ngược?" "Nhị

thúc muốn đến Lôi Thành." "Ông ấy chắc chắn đã chuẩn bị vạn toàn, ông ấy còn không biết thời gian nước biển tràn ngược, tại sao gian tế này lại biết?" "Chẳng lẽ, hắn đã từng đến sông ngầm?" "Đúng rồi, nhất định là như vậy, thậm chí có thể đã từng đến Lôi Thành!" "Cho nên khi hắn biết Nhị thúc và họ muốn đến Lôi Thành, tất cả những gì hắn làm đều là để ngăn cản Nhị thúc và họ đến Lôi Thành." "Nhưng nếu là muốn ngăn cản, tại sao không đợi thêm một tiếng nữa?" "Đợi Nhị thúc và họ đi sâu vào sông ngầm, thì chẳng phải toàn quân đều bị tiêu diệt sao?" "Tại sao hắn lại để lại một nửa người ở bên ngoài?" "Người hắn muốn giết, chỉ là Nhị thúc, Tiểu Ca, Hạt Tử..." "Hắn nhắm vào tôi?" Ngô Tà lẩm bẩm nửa ngày, phân tích ra một số tình huống.

Đợi anh nói xong, Bàn Tử đang nằm trên ghế sofa ngậm tẩu thuốc mới lên tiếng. "Để tôi tóm tắt giúp cậu." "Tổng cộng ba điểm." "Thứ nhất, gian tế thật sự tồn tại, nhưng có phải là Nhị Kinh như Tô gia nói hay không thì không chắc chắn, nhưng không thể phủ nhận, hắn có hiềm nghi, dù sao, hắn là một trong số những người đã thoát ra." "Thứ hai, gian tế từng đến Lôi Thành!

Hoặc có lẽ, có thể điều tra tư liệu của những người đó, đào sâu một chút." "Thứ ba, gian tế muốn giết Nhị thúc, Tiểu Ca, Hạt Tử, thực ra hắn là muốn xử lý cậu." "Cậu quá nổi tiếng rồi, cây cao thì gió lớn!" "Tóm lại, để bảo vệ họ, không thể để gian tế biết họ vẫn còn sống." "Chúng ta phải cải trang, bí mật hành động!" "Nói không sai, chúng ta quả thật phải cải trang." Ngô Tà khẳng định lời Bàn Tử. "Nhưng mà, lần hành động này, không cần phải bí mật tiến hành, nhất định phải phô trương thanh thế." "Không phải vì Nhị thúc còn sống, mà là vì tôi không thể chấp nhận sự thật này." "Cụ thể làm thế nào, vẫn phải đợi Tô gia đến, bàn bạc với anh ấy." … "Tôi nói này, cứ mượn người của Tô gia đi!" Bàn Tử ở bên cạnh hiến kế. "Người

dưới trướng Tô gia không được." "Lần này chúng ta cần tìm, nhất định phải là kẻ liều mạng." "Bàn Tử, chuyện này giao cho cậu làm..." Vừa nghe vậy, Bàn Tử bật dậy khỏi ghế sofa.

Chương 444

"Không phải...

Thiên Chân, tôi đi đâu tìm kẻ liều mạng cho cậu đây?" "Bây giờ là thời đại nào rồi?" "Tôi..." Lời còn chưa nói xong, cửa phòng lại đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Thấy người đến, Ngô Tà và Bàn Tử đều ngớ người. "Kim Vạn Đường?" "Sao ông lại đến?" "Hai vị gia, mông các ông nặng thật đó!" "Nhanh lên, xảy ra chuyện rồi!

Ngân hàng cũng đến rồi!" "Mau mau mau!" Kim Vạn Đường kéo Ngô Tà và Bàn Tử ra khỏi phòng.

Sau đó liền thấy một thanh niên mặc vest chỉnh tề, đang cầm điện thoại chụp ảnh căn nhà. "Này!

Anh chụp cái gì vậy?" "Đừng tùy tiện chụp ảnh a!" Bàn Tử chỉ vào và hét lên.

Thanh niên này cũng không tức giận, lấy ra một tập tài liệu từ trong túi đưa cho Ngô Tà. "Ngô tiên sinh, đây là thông báo đóng băng tài sản của ngài!" "Trong thời gian ngài kinh doanh Ngô Sơn Cư, đã vay tập đoàn ba trăm tám mươi vạn, trước đây vẫn do Ngô Nhị Bạch tiên sinh bảo lãnh cho ngài." "Hiện tại Ngô Sơn Cư đã bị tập đoàn thu hồi, hội đồng quản trị tập đoàn đã ra quyết định, yêu cầu Ngô tiên sinh ngài lập tức hoàn trả khoản vay." "Nhưng đối tác của ngài Vương tiên sinh từ chối chấp nhận quyết định này, cho nên ngân hàng đã đóng băng tài sản cá nhân của ngài." "Tòa án cũng sẽ mở phiên tòa xử lý vấn đề tranh chấp giữa ngài và tập đoàn." … Đợi người của ngân hàng đi rồi, Ngô Tà lấy điện thoại ra xem.

Quả nhiên có một tin nhắn thông báo đóng băng tài sản.

Thấy vậy, Ngô Tà xoa xoa thái dương.

Quay đầu hỏi Kim Vạn Đường. "Lão Kim, tập đoàn của Nhị thúc tôi bây giờ ai đang quản lý?" "Đây chính là lý do tôi phải đến đây a!" "Bây giờ là Giải Ngũ nói là được!" "Lão cáo già này, vừa biết tin Nhị gia gặp chuyện, liền trực tiếp bắt đầu càn quét các bàn khẩu, từng người một ép giao ấn chương." "Tôi vừa nghe phong thanh, liền lập tức mang ấn chương mà chạy!" "Lão Kim!

Ông cũng đừng chỉ nghĩ cho mình, mau đi nói chuyện với ngân hàng đi, để họ nới lỏng hai ngày, tôi cũng tiện nghĩ cách!" Bàn Tử vừa thúc giục Kim Vạn Đường, vừa nói. "Được được được, hai vị gia cứ bàn bạc kỹ lưỡng đi." "Bàn khẩu Ngô gia, không thể hủy trong tay Giải Ngũ!" Đợi Kim Vạn Đường đuổi theo người của ngân hàng, Bàn Tử mới trầm giọng nói. "Thằng cháu Giải Ngũ này đã ra tay rồi, xem ra hắn không kìm được nữa, nói sao đây?" "Trong ba ngày, giải quyết Giải Ngũ!" "Sau đó đi tìm Tiểu Ca hội hợp!" "Bàn Tử, cậu đi giúp tôi tìm một người tài lặn đặc biệt giỏi!" "Muốn lặn, tìm Tiểu Bạch a!" "Tôi cảnh cáo cậu Bàn Tử, tôi cần là kẻ liều mạng!" "Tiểu Bạch mà có chuyện gì, Tô gia sẽ lột da cậu!" "Được thôi, vậy chuyện Giải Ngũ này, có cần nhờ Tô gia giúp không?" Bàn Tử gật đầu, lại hỏi. "Tô gia giúp chúng ta đủ nhiều rồi." "Thằng cháu Giải Ngũ này, còn chưa cần Tô gia ra tay!" "Cậu đi giúp tôi tìm người, tôi đi tìm Giải Ngũ!" "Được!" … Nói xong, Ngô Tà và Bàn Tử liền chia làm hai đường bắt đầu hành động.

Hai tiếng sau.

Ngô Tà mới quay về nhà.

Vừa đi đến cửa, liền thấy Tô Cảnh đang đợi ở không xa, còn có Tiểu Bạch đã thay một bộ đồ tác nghiệp dã ngoại và đeo balo. "Tô ca, Tiểu Bạch..." "Sao, Giải Ngũ không chịu gặp anh?" "Tô ca, anh biết

rồi sao?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà có chút bất ngờ. "Vừa về liền nhận được tin tức rồi, vốn định điều người đến cứu người càng sớm càng tốt." "Nhưng bây giờ xem ra, cần phải chậm trễ hai ngày rồi." "Thế nào, bên Giải Ngũ này, có cần tôi ra tay không?" "Không cần, Tô ca, em đã có kế hoạch rồi!" "Trong ba ngày, nhất định giải quyết Giải Ngũ!" "Vậy thì tốt..." Thấy Ngô Tà vẻ mặt thề thốt, Tô Cảnh cũng không hỏi nhiều. "Tôi đã điều đến một đội người, đều là cao thủ." "Về mặt nhân lực, anh không cần lo lắng nữa." "Thôi đi." Nghe vậy, Ngô Tà lắc đầu. "Tô ca, lần này chúng ta cần là kẻ liều mạng, không nhất thiết phải tìm người nhà..." "Về nhân lực em sẽ sắp xếp, bây giờ thật sự có một chuyện khác cần ngài giúp." "Em cần một mặt tiền cửa hàng..." "Tiểu Bạch, chuyện này em đi làm đi..." "Liên hệ qua điện thoại!" Tô Cảnh phân phó Tiểu Bạch. "Được!

Vậy các anh không được bỏ rơi em..." "Cứu người em cũng phải đi!" Tiểu Bạch vung vung nắm tay nhỏ, lo lắng nói với Tô Cảnh. "Yên tâm đi, nhất định sẽ đưa em đi!" Xoa xoa tóc cô gái này, Tô Cảnh bất lực nói. "Được, vậy nói vậy nhé!" … Đợi Tiểu Bạch đi rồi, Ngô Tà liền cùng Tô Cảnh vào nhà.

Vừa vào, liền thấy Bàn Tử đang ung dung nằm trên ghế sofa hút thuốc. "Bàn Tử, tôi không phải bảo cậu đi tìm người sao?" "Cậu không đi sao?" Ngô Tà tức giận hỏi. "Đừng vội, đừng vội!" "Tôi đã có manh mối rồi!" "Bên cậu thế nào rồi?" Bàn Tử cười hì hì, rồi đứng dậy nhường ghế sofa cho hai người. "Lại đây lại đây, ngồi xuống nói chuyện!" "Thằng khốn già Giải Ngũ đó không chịu gặp tôi, hắn chính là muốn nhân cơ hội này giở trò với tôi!" "Không muốn tôi đi cứu Nhị thúc, muốn thôn tính Ngô gia." Ngô Tà thở dài, lên tiếng nói. "Hắn cứ nằm mơ giữa ban ngày đi!" "Ngô gia truyền thừa trăm năm, sao có thể để hắn dễ dàng thôn tính như vậy được?" Bàn Tử trợn mắt, mắng. "Hắn thôn tính Ngô gia tuy không dễ như vậy, nhưng nếu không giải

quyết hắn, sớm muộn cũng là một họa lớn." "Không nhổ cái đinh này ra, không thể đi cứu Nhị thúc." "Cậu không phải nói về nhân lực đã có manh mối rồi sao?

Nói xem thế nào?" Vừa nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử liền vẻ mặt tức giận. "Tôi nói cho cậu biết, bây giờ Bàn gia mới biết thế nào là hổ lạc bình dương bị chó khinh rồi..." "Tìm người giúp đỡ bên ngoài đường, đòi giá quá cao!" "Muốn hỏi tin tức gì, thì đúng là không có cửa!" "Thằng khốn già Giải Ngũ này đã làm tuyệt tình rồi!" "Nếu không tìm được, vậy thì dùng người của tôi đi..." "Đừng thấy đều là con gái, nhưng người ta đánh các cậu mười người không thành vấn đề!" Tô Cảnh nháy mắt, thản nhiên nói. "Tô gia, không cần..." "Người dưới trướng ngài, đều do mấy tẩu tử quản lý..." "Lúc trước chúng ta náo loạn ở khách sạn Tân Nguyệt lớn như vậy, tiền đến bây giờ còn chưa trả xong, nếu Nam Phong tẩu tử biết là đến giúp chúng ta, chắc chắn không thể đồng ý." Bàn Tử có chút ngại ngùng gãi đầu. "Hơn nữa, những cô gái dưới trướng ngài, dù có giỏi đánh nhau, nhưng thủy tính chưa chắc đã tốt a?" "Tôi không có tài năng khác, chỉ là đồ dự trữ nhiều a, nhân mạch rộng!" "Tổng thể luôn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết!" Cười hì hì nói một câu, Bàn Tử lấy điện thoại ra, lật ra mấy tấm ảnh. "Xem này!" "Một cư dân mạng, giang hồ nhân xưng Hồng Đỉnh Thủy Tiên!" "Tiểu Ca của Tứ Xuyên, thủy tính cực tốt!" "Nín thở nửa tiếng, không thành vấn đề!" "Tuy hơi xấu trai một chút, nhưng người ta thật sự có bản lĩnh!" Nói đến đây, Bàn Tử giơ ngón cái lên. "Tốt lắm!

Cứ người này đi!" "Bàn Tử, chuyện này cậu phải làm cho tốt đó!" Xem xong tư liệu, Ngô Tà vui mừng nói. "Bàn gia ra tay, cậu nhất định phải yên tâm!" "Tô gia, những cô gái dưới trướng ngài, chắc không có thủy tính này đúng không?" "Thật sự không có..." Điểm này Tô Cảnh thừa nhận. "Vậy thôi được rồi, có cần thì nói." "Cho dù các

cậu muốn tìm người khác, người của tôi cũng phải mang theo." "Yên tâm đi, mấy tẩu tử của các cậu không nhỏ nhen như vậy đâu, lần này tôi điều một đội người từ Hoắc gia." "Không nhiều, cũng chỉ sáu người..." "Khoảng ngày mai sẽ đến..." "Mau chóng giải quyết Giải Ngũ đi!" … Ngày hôm sau, sáng sớm Bàn Tử đã cùng Vương Mãnh đi tìm Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

Bên Ngô Tà thì vẫn luôn chú ý động tĩnh của Giải Ngũ.

Tô Cảnh cũng không rảnh rỗi, cùng Tiểu Bạch giúp Ngô Tà tìm mặt tiền cửa hàng.

Tiền mở đường, mọi chuyện đều dễ nói.

Chẳng bao lâu đã tìm được một mặt tiền cửa hàng có bố cục gần giống với cửa hàng cũ của Ngô Tà.

Đến buổi trưa.

Mấy người mới hội hợp ở mặt tiền cửa hàng này. … "Bàn Tử, thế nào rồi?" "Cái Hồng Đỉnh Thủy Tiên đó có đồng ý giúp không?" Đợi Bàn Tử đến, Ngô Tà vội vàng hỏi. "Haizz!

Đừng nhắc nữa!" Ngồi xuống, Bàn Tử mệt đến khô cả cổ họng, uống cạn một cốc nước, rồi mới nói. "Thằng khốn già Giải Ngũ đó, làm việc quá tuyệt tình!" "Đã ra lời trong giới rồi, ai cũng không dám làm cái này." "Hơn nữa còn dự đoán được chúng ta sẽ đi tìm Hồng Đỉnh Thủy Tiên, sớm đã chào hỏi trước với hắn rồi..." "Giải Ngũ này rõ ràng là không muốn chúng ta hành động a!" "Cậu nói bình thường trông hắn nhát thế, sao lại tàn độc vậy?" … "Chuyện này phải nói từ lúc hắn còn trẻ..." Ngô Tà vừa cắn hạt dưa, vừa nói. "Thật ra năm xưa, Giải Ngũ là người bán tranh." "Năm đó sư phụ hắn, gặp phải một tên mua hàng vô lại, nhất quyết nói tranh là giả." "Sư phụ hắn tức đến vỡ mạch máu não." "Bệnh tình ngày càng nặng, để cứu sư phụ, Giải Ngũ đã bán những bức tranh quý giá của mình, nhưng vẫn không

đủ tiền chữa bệnh, sau này sư phụ hắn liền qua đời." "Từ đó về sau, hắn liền hiểu ra một đạo lý, nghèo khổ là một chuyện vô cùng đáng sợ." "Cho nên để kiếm tiền, bắt đầu trở nên không từ thủ đoạn." "Cũng chỉ có thể nói, người đáng hận ắt có chỗ đáng thương." "Nhưng bây giờ hắn đã cưỡi lên đầu chúng ta, mặc kệ hắn có đáng thương hay không, đều phải xử lý hắn!" Hậm hực nói một câu, Ngô Tà lại tiếp tục. "Tôi đã tra được một tin tức." "Con gái Giải Ngũ ngày mai kết hôn, tôi có một ý tưởng." "Tôi muốn trong tiệc cưới, lấy ra một khoản tiền từ tay hắn, làm kinh phí hành động lần này!" "Để Giải Ngũ cho rằng chúng ta bây giờ không có tiền, giả vờ yếu thế." "Trong tiệc cưới, hắn chắc chắn sẽ nhân cơ hội này, tuyên bố mình trở thành người đứng đầu Ngô gia." "Vậy thì chúng ta cứ đổ thêm dầu vào lửa cho hắn, làm lớn chuyện này lên!" "Làm cho tin tức tôi muốn đi cứu Nhị thúc, ai cũng biết." "Đôi khi, đứng càng cao, ngã càng đau!" "Quyết chiến, vào ngày mốt!" Ngô Tà tự tin nói. "Xem ra, cậu đã có kế hoạch rồi?" Bàn Tử cười hì hì hỏi. "Cái này còn phải nói sao?

Ngô Tà tôi đi đến bây giờ, dựa vào cái gì?" "Một bộ não đầy trí tuệ." Ngô Tà gật đầu, cười nói. "Đúng rồi, Tô ca, ngày mai trường hợp đó, anh không cần đi đâu..." "Anh mà đi, cái Giải Ngũ đó chắc còn không dám đánh rắm một cái." "Nếu giết hắn là có thể một lần là xong, cũng không cần phiền phức như vậy!" "Hắn chết cảnh sát chắc chắn sẽ nghi ngờ đến chúng ta, thời gian này không thể chậm trễ a..." Ngô Tà thở dài, bất lực nói. "Cứ làm theo ý anh đi, vừa hay tôi tranh thủ thời gian này chuẩn bị trang bị vật tư." Gật đầu, Tô Cảnh thản nhiên nói. … Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Ngô Tà và Bàn Tử đã xuất phát đi đến hiện trường tiệc cưới của con gái Giải Ngũ.

Tiện thể đưa Tiểu Bạch đi cùng.

Còn Tô Cảnh thì ở trong mặt tiền cửa hàng, chờ đợi những cô gái

được điều đến.

Lần này tổng cộng có sáu người, Hoắc Hủ và Hoắc Tiểu Viện dẫn đội.

Thật sự mà nói, những cô gái này sau khi được Tô Cảnh cải tạo.

Một người có thể đánh hai mươi người bình thường cũng không thành vấn đề.

Nhưng như Ngô Tà đã nói, những cô gái này đều là báu vật.

Chuyện mạo hiểm, chắc chắn không thể để họ đi làm, thật sự cần tìm một số kẻ liều mạng.

Chuyện này, cũng không cần phải bận tâm.

Không nói đến bên Tô Cảnh.

Ba người Ngô Tà, lúc này đã đến khách sạn tổ chức tiệc cưới.

Trên chiếc xe Kim Bôi.

Nhìn thấy những người dưới trướng Giải Ngũ đang đón khách ở cửa.

Ngô Tà nghiến răng nghiến lợi. "Đúng là cây đổ bầy khỉ tan tác." "Bàn Tử, cậu thấy không?

Hôm nay đến đây, toàn là những người già từng theo Nhị thúc." "Xem ra Giải Ngũ thật sự muốn nhân cơ hội tiệc cưới này tuyên bố chuyện mình thôn tính Ngô gia." "Thiên Chân, ghi nhớ những người này." "Đợi Nhị thúc ra ngoài, từng người một xử lý!" "Người còn chưa chết mà đã đầu quân cho nhà khác, thật sự có thể có bọn họ." Bàn Tử khinh bỉ nói. "Yên tâm, tôi nhớ hết." "Con cáo già Giải Ngũ đó, tuyệt đối có thể dự đoán được tôi hôm nay sẽ đến." "Chắc chắn đã dặn dò người dưới trướng rồi, phải nghĩ cách, nếu không chúng ta ngay cả cửa cũng không vào được." Ngô Tà trầm ngâm một lát, rồi

nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chương 445

"Thế này, Tiểu Bạch lái xe, làm theo lời tôi." "Trực tiếp chặn ngang qua!" "Tôi với Bàn Tử nhân lúc hỗn loạn trà trộn vào." "Được ~" Gật đầu, Tiểu Bạch xuống xe ngồi vào ghế lái phụ.

Ngô Tà và Bàn Tử thì lén lút đến cửa.

Thấy hai người ra hiệu OK, Tiểu Bạch đạp ga xuống. "Ông chủ Giải hôm nay con gái kết hôn lại còn có được bàn khẩu Ngô gia, đúng là song hỷ lâm môn a!" "Sau này còn phải nhờ ông chủ Giải chiếu cố nhiều hơn." Một tân khách đang nói chuyện xã giao với người dưới trướng Giải Ngũ đang đón khách ở cửa.

Sau đó một chiếc xe Kim Bôi liền chặn ngang qua. "Ê ê ê, chuyện gì vậy?" "Xin lỗi, xin lỗi, tôi là lính mới!" Hạ cửa xe xuống, Tiểu Bạch cố ý làm ra vẻ ngượng ngùng nói. "Lùi lại, đừng cản đường!" Thấy là một cô gái nhỏ, người dưới trướng Giải Ngũ này cũng không làm khó.

Vẫy tay với Tiểu Bạch, rồi phân phó với người đón khách bên cạnh. "Các anh trông chừng cho kỹ!" "Hôm nay trường hợp quan trọng như vậy, tuyệt đối không thể để người của Ngô Tà vào!" … Chỉ là, lời hắn nói có hơi muộn.

Nhân lúc Tiểu Bạch lái xe chặn tầm nhìn của người đón khách, Ngô Tà và Bàn Tử đã lén lút đi vào.

Thấy đã không còn nhìn thấy bóng dáng hai người, Tiểu Bạch mới lái xe đến một góc, chờ hai người đi ra.

Trong khách sạn.

Bàn Tử và Ngô Tà đeo kính râm, nghênh ngang đi về phía tiệc

cưới.

Nhưng vừa đến cửa, liền bị tay sai của Giải Ngũ chặn lại. "U!" "Cái bọn đón khách ở cửa làm cái gì vậy?

Sao lại để Tiểu Tam gia vào?" Nghe giọng điệu âm dương quái khí của hắn, Ngô Tà cũng không tức giận. "Đây không phải là con gái Giải Ngũ gia sao?

Chúng ta sao có thể không đến chúc mừng?" "Ngũ gia hình như không gửi thiệp mời cho các anh đúng không?" "Biết điều thì mau cút!" Tên tay sai này vỗ vỗ ngực Bàn Tử, trợn mắt mắng.

Đồ chó cậy thế chủ, chính là để hình dung loại người này. "Giải Ngũ gia có mời tôi hay không, là chuyện của hắn!" "Tôi có đến hay không cúi đầu, là chuyện của tôi!" Ngô Tà rướn cổ nhìn vào bên trong, vừa hay thấy Giải Ngũ đang được người ta mời rượu, trực tiếp hét lên một câu. "Đúng vậy!" "Bát cơm của chúng ta đều bị các người đập rồi, đi đâu mà ăn cơm đây?" Bàn Tử ở một bên phụ họa hét lên. "Mau cút, không rảnh đáp lời các anh!" Tên tay sai này đẩy hai người muốn đuổi họ đi.

Nhưng Ngô Tà đã đến rồi, sao có thể dễ dàng bỏ qua? "Giải Ngũ gia, chúng ta đã đến rồi, dành một chỗ để uống rượu mừng không quá đáng chứ?" Nghe Ngô Tà nói vậy, Giải Ngũ đặt ly rượu xuống, hô một tiếng với người bên trong. "Mọi người cứ ăn đi, tôi ra ngoài xem sao!" Nói xong liền đi thẳng về phía cửa. "Không ăn cơm mà đói, sao chịu nổi?" "Ngũ gia!

Ngài sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ?" "Dù sao trước đây cũng là trâu ngựa của Ngô gia, lại đối xử với Tiểu Tam gia của Ngô gia như vậy?" Bàn Tử ở cửa tiếp tục gào thét.

Thân hình vạm vỡ như vậy, đâu phải tên tay sai này có thể đẩy đi được. "Bốp!" Giải Ngũ đi đến, đánh một cái vào sau gáy tên tay sai

này. "Lui ra một bên!" "Ngày đại hỷ, một chút quy củ cũng không có!" Tên tay sai này có chút ủy khuất nhường đường, Bàn Tử thấy vậy, liền tiến lên nắm lấy tay Giải Ngũ. "Ngầu quá đi, Ngũ gia!" "Ngài nói hôm nay là ai kết hôn vậy!" Giải Ngũ vẻ mặt không vui hất tay Bàn Tử ra, lạnh lùng hỏi. "Các anh rốt cuộc muốn làm gì?" "Hôm nay là ngày đại hỷ, nếu các anh phá đám của tôi, tôi Giải Ngũ sẽ không tha cho các anh đâu!" "Ai đến cũng không có tác dụng!" "Xem xem, ngài nói gì vậy?" "Tôi với Bàn gia hôm nay chỉ đến chúc mừng, uống rượu mừng, Bàn Tử, phong bì!" Ngô Tà cười hì hì nói, vẫy tay với Bàn Tử. "Đúng đúng đúng đúng!" "Nào, Ngũ gia, chúc ngài trăm năm hảo hợp!" Bàn Tử lấy ra hai phong bì từ trong túi.

Đang định đưa cho Giải Ngũ.

Nhưng đến nửa đường lại đột nhiên thu về. "Hỏng rồi!

Tôi quên bỏ tiền vào phong bì!" "Cậu sao có thể quên bỏ tiền chứ?" Ngô Tà giả vờ kinh ngạc hỏi. "Tôi không phải là lấy tiền mua phong bì rồi sao?" "Bao nhiêu tiền?" "Một đồng hai cái..." "Cậu nói cậu xem, mua phong bì đắt thế làm gì?" … Hai người một người xướng một người họa, sắc mặt Giải Ngũ lập tức âm trầm xuống. "Các anh muốn bỏ tiền, định bỏ bao nhiêu vào đây?" Nghe Giải Ngũ nói vậy, Bàn Tử cười toe toét. "Mười ức!" "Tiền âm phủ!" Gật đầu, Giải Ngũ tức giận đến cực điểm mà cười. "Tiền âm phủ thì các anh chắc chắn có thể tìm ra!" "Lục Tử, ghi nợ cho Bàn gia!" "Ngài nói gì vậy, có tiền cùng kiếm, có phúc cùng hưởng a!" Bàn Tử vỗ vỗ vai Giải Ngũ cười nói. … Nhìn hai người, ánh mắt Giải Ngũ âm u.

Trầm mặc một lát, đột nhiên nở nụ cười. "Thật ra, lễ cưới không mời Tiểu Tam gia đến, là sợ làm phiền Tiểu Tam gia dưỡng bệnh!" "Ngài phải bảo trọng thân thể cho tốt, Nhị gia vừa mới đi, đừng tang chưa qua, lại thêm tang mới a..." "Đừng tang với không tang, con gái ngài đại hôn là chuyện hỷ sự như vậy, sao có thể nói những lời xui

xẻo như vậy?" "Tôi cho dù có chết, cũng phải đợi con gái ngài kết hôn xong chứ?" Ngô Tà nhìn vào bên trong, mắt mang ý cười nói. "Tiểu Tam gia bị bệnh rồi, còn khá biết nói đùa!" "Được, đã đến rồi, vậy thì mời vào trong!" Gật đầu, Giải Ngũ nhường đường. "Được rồi!" Ngô Tà và Bàn Tử đương nhiên không khách khí, trực tiếp đi vào.

Nhìn bóng lưng hai người, sắc mặt Giải Ngũ âm trầm. "Ngũ gia, ngài thật sự để bọn họ vào sao?" "Để bọn họ vào, xem bọn họ diễn thế nào!" … Được thị giả dẫn đến một bàn ngồi xuống.

Thấy những tân khách khác đang trò chuyện vui vẻ, bên mình thì lạnh lẽo vắng vẻ.

Bàn Tử không nhịn được cười lạnh một tiếng. "Chẳng có ai thèm để ý đến chúng ta." "Xem ra Hồng Hồng nói không sai..." "Mới có hai ngày, cậu xem đám người này, cái thái độ nịnh hót đó!" "Không cần để ý, một lũ cỏ đầu tường, đều là vì tiền, ai đắc thế thì bái ai ~" Ngô Tà vẫn còn khá bình tĩnh, thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, liền vang lên tiếng của người dẫn chương trình. "Nào, hãy để chúng ta dùng những tràng pháo tay nhiệt liệt nhất, xin mời Ngũ gia, phát biểu nhiệt tình cho mọi người!" Sau một tràng pháo tay.

Giải Ngũ bước lên đài. "Hôm nay, là ngày đại hôn của con gái nhỏ của tôi." "Đối với các vị thân bằng hảo hữu từ xa đến, họ Giải xin bày tỏ lòng cảm ơn!" "Nếu có gì sơ suất, xin hãy lượng thứ!" Lời vừa dứt, lại là một tràng pháo tay.

Bàn Tử lúc này cười toe toét, bưng ly rượu trực tiếp đứng lên ghế cao giọng hét. "Chúc mừng chúc mừng!

Chúc mừng tân lang Giải Ngũ tiên sinh tân hôn đại cát!

Vĩnh dục ái hà, sớm sinh quý tử!" “Uống nhiều quá rồi, uống

nhiều quá rồi!" Lời này của Bàn Tử vừa thốt ra, cả đại sảnh lập tức im phắc.

Trong đám cưới con gái Tiết Ngũ, Bàn Tử lại chúc mừng tân lang là Tiết Ngũ.

Rõ ràng là đến để phá đám.

Ngô Tà cười hì hì, kéo Bàn Tử ngồi xuống.Tiết Ngũ im lặng một lát, sau đó cười cười.

"Bàn gia đúng là biết đùa nhỉ..." "Tâm trạng tôi bây giờ cũng rất kích động." "Cũng có vài lời muốn nói với các cháu." "Cho dù tương lai là nghèo khó hay phú quý, hãy trân trọng lẫn nhau nhé!" "Thời gian không còn nhiều nữa!"Các tân khách đương nhiên nể mặt Tiết Ngũ, nhao nhao vỗ tay.

Bàn Tử lúc này chẳng sợ chuyện bé xé ra to.

Lại đứng lên ghế cao giọng hô: "Nhà bọn họ làm sao mà nghèo được?

Người khác không biết chứ tôi còn lạ gì!

Tôi chính là bạn trai cũ của con gái Tiết Ngũ!

Tôi đây, cực kỳ may mắn, đã không trở thành tân lang hôm nay.

Nhà họ có tiền, con gái ông ta từng nói với tôi rồi, sao lại không có tiền được?

Toàn là tiêu tiền của người khác cả!" "Uống nhiều quá rồi, uống nhiều quá rồi!" Nói xong, Bàn Tử cố làm ra vẻ xin lỗi, cười cười với mọi người."Bàn gia, hôm nay là ngày đại hỷ của Ngũ gia.

Ngài làm cái trò này không hay lắm đâu?" Một người đàn ông đeo kính ngồi cùng bàn lạnh giọng nói.

"Chỉ mình cậu biết à?

Hôm nay là ngày đại hỷ tôi vui không được sao?

Nào nào nào, uống một ly!" Bàn Tử trừng mắt nhìn anh ta, cầm ly rượu đi tới.

Nhưng người đàn ông đeo kính không hề nể mặt, quay mặt đi.

"Thế nào?

Cậu không vui à?" Thấy vẻ mặt như đưa đám của anh ta, Bàn Tử sa sầm mặt.

"Rượu cũng không uống, cậu có ý gì đây?" Người đàn ông đeo kính đành chịu, chỉ có thể cụng ly với Bàn Tử……"Anh em, đừng để ý nhé, Bàn gia chỉ thích đùa thôi." "Tôi thấy ông ta cũng đói meo rồi, bắt đầu nói lung tung ấy mà." "Thôi được rồi, mọi người cứ ăn uống vui vẻ nhé!

Lát nữa còn có tiết mục biểu diễn nữa!" Tiết Ngũ thản nhiên nói.

Chương 446

Nghe ông ta nói vậy, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau cười, không nói thêm gì.

Những tân khách kia cũng sợ làm phật ý Tiết Ngũ, đành phải coi Ngô Tà và Bàn Tử như không khí.“Bàn Tử, cái người đang ngậm tẩu thuốc kia là ai?” Ngô Tà chỉ vào một người, kéo Bàn Tử lại hỏi nhỏ.

“Người kia họ Lưu, là một tay sưu tầm, cũng làm buôn bán nữa.” “Sao thế?” “Là thế này...” Ngô Tà vừa định nói, thì Lục Tử, tên tay sai của Tiết Ngũ, đã đi tới đè vai hai người xuống.“Tiểu Tam Gia, ông chủ chúng tôi mời ngài vào phòng bao nhỏ một lát!” “Được!

Vậy đi thôi?” Bàn Tử vừa định đứng dậy thì bị tên Lục Tử này ấn xuống.

“Ông chủ chúng tôi muốn gặp Ngô Tà, chứ đâu có nói muốn gặp ông!

Thằng Bàn Tử chết tiệt!” “Mẹ kiếp nhà mày...” Bàn Tử định cho hắn một cú vào gáy.

Nhưng Ngô Tà giữ chặt lại.

“Thôi được rồi, tôi đi xem sao, về ngay!” “Được rồi, coi như mày, đồ tay sai chó má, gặp may!” Chỉ vào mũi Lục Tử, Bàn Tử mắng một câu.

“Đi thôi!” Ngô Tà đứng dậy gọi Lục Tử một tiếng, sau đó hắn liền dẫn Ngô Tà đi về phía Tiết Ngũ.……“Ngũ gia, người đã đến rồi!” Mở cửa, Lục Tử cười nịnh nọt nói.

“Ừm, lui xuống đi!” “Nào, Tam Gia, mời ngồi!” Tiết Ngũ ngồi bên bàn hội nghị, vẫy tay với Ngô Tà.

Bước tới ngồi xuống, nhìn Tiết Ngũ đang ung dung ngồi đó, Ngô Tà thở dài một hơi.

“Ngũ gia, có chuyện gì thì chúng ta nói thẳng, đừng lãng phí thời gian của nhau!” “Nhị thúc tôi vừa gặp chuyện, ông đã lập tức chiếm đoạt đường dây làm ăn của Ngô gia.

Sau đó lấy danh nghĩa cứu Nhị thúc, cắt đứt nguồn kinh tế của tôi.

Lại còn ra ngoài dặn dò, cấm tất cả mọi người giúp tôi, rốt cuộc ông muốn làm gì?

Muốn đẩy tôi vào chỗ chết, hoàn toàn thôn tính Ngô gia sao?

Nhưng động tác của ông cũng quá nhanh rồi đấy?”“Ai nói cho cậu?” “Cái tính tôi ấy mà...” Cầm một quả táo cắn một miếng, Tiết Ngũ lẩm bẩm nói không rõ ràng.

“Thật ra thì chuyện gì cũng được... nhưng chỉ có một điều, rất thù dai!

Trước đây cậu đập phá đường làm ăn mới của tôi, nếu tôi không đòi lại, trong lòng khó chịu lắm!”“Được thôi!

Dù sao cũng đã đập phá rồi, tôi cũng chẳng có gì để nói.” “Nhưng mà, Tiết Ngũ, ông nghĩ nhà ông thật sự có thể thôn tính Ngô gia chúng tôi sao?” Ngô Tà nói đầy ẩn ý.

“Không thử sao biết được?” Tiết Ngũ đắc ý nhún vai, cười nói.

“Ông đừng quên, Tô gia và Ngô gia chúng tôi đang đứng cùng phe...” “Tô gia?

Đại bản doanh của anh ta ở Kinh Đô, lại không ở Ngô Châu!

Anh ta làm gì được tôi?” Tiết Ngũ nói với vẻ không coi ra gì.“Làm gì được sao?

Nếu không phải tôi không muốn làm phiền Tô gia, thì đầu ông đã

rụng rồi!" "Ông nghĩ mình có thể cản được ám sát của Tô gia sao?" Ngô Tà vừa nói vừa quan sát sắc mặt Tiết Ngũ.

"Cậu uy hiếp tôi?" Tiết Ngũ sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn Ngô Tà.

"Đây không phải uy hiếp, mà là đàm phán!

Đây là cuộc đối đầu giữa ông và Ngô gia chúng tôi, tôi không muốn làm phiền Tô gia.

Nhưng nếu ông bức tôi đến đường cùng, không cho một con đường sống, thì tôi chỉ có thể cầu cứu Tô gia giúp đỡ thôi.

À phải rồi, quên chưa nói với ông, Nhị thúc tôi và anh ấy còn có hợp tác.

Cho nên Tô gia không thể nào để Nhị thúc tôi chết được, đã điều một đội người từ Kinh Đô đến Ngô Châu rồi, chính là định giải quyết ông trước!

Sau đó mới đi cứu Nhị thúc tôi!" Ngô Tà nửa thật nửa giả nói, quả nhiên khiến Tiết Ngũ bị dọa."Cậu rốt cuộc muốn thế nào?" "Nếu tôi nói, muốn ông trả lại đường dây làm ăn của Ngô gia...

Ông nhất định sẽ không đồng ý!" Ngô Tà thở dốc nói một câu, nhìn sắc mặt Tiết Ngũ từ u ám chuyển sang dịu đi, Ngô Tà nghiêm mặt lại.

"Hai mục đích!

Thứ nhất, đến chúc mừng con gái ông tân hôn đại cát.

Thứ hai, đưa cho tôi năm mươi vạn!

Tôi muốn đi mời người cứu Nhị thúc tôi!" "Cậu không phải nói Tô gia đồng ý giúp sao?

Sao vẫn còn cần tiền?" Tiết Ngũ ngẩn ra, không hiểu ý Ngô Tà.

“Tôi còn phải đi tìm vài người nữa, bây giờ bị ông cắt đứt nguồn kinh tế, tôi cũng không tiện mở lời với Tô gia!” Ngô Tà cố làm ra vẻ không tiện nói.

“Tôi dựa vào đâu mà phải cho cậu?” “Không phải ông đã hại Nhị thúc tôi ra nông nỗi này sao?” “Cậu đừng có vu vạ nhé, chuyện của anh ta không liên quan gì đến tôi cả!

Hơn nữa, tôi cũng không muốn anh ta quay về, anh ta về thì tôi đứng ở đâu?” Nghe lời Tiết Ngũ nói, Ngô Tà ngồi thẳng người.

“Ông không phải muốn đứng ở đâu thì đứng đó sao?

Chỉ một câu thôi, cho mượn hay không cho mượn!” “Không có tiền!

Con gái tôi cưới đã tốn rất nhiều tiền rồi, cậu muốn tôi cầm loa ra ngoài hét thêm lần nữa à?”“Hiện tại, tăng gấp đôi, một trăm vạn!” Lợi dụng lúc Tiết Ngũ không chú ý, Ngô Tà cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, cười tủm tỉm nói.

Thấy vậy, Tiết Ngũ ngẩn người.

“Ngô Tà, tôi thấy cậu đúng là đến để gây chuyện rồi đấy?” “Phải, chính là đến gây chuyện.” Ngô Tà cười cười, trực tiếp đặt dao vào cổ mình.

“Ấy, cậu muốn làm gì?” “Haizz... dù sao tôi cũng vậy rồi!

Hiện tại, lại tăng gấp đôi nữa, tôi muốn hai trăm vạn!

Tôi, người thừa kế chính thống nhất của Ngô gia, một mình đến chỗ ông, nhưng lại bị khiêng ra ngoài.

Ông nói người bên ngoài sẽ nghĩ thế nào?

Tài liệu làm giả, buôn bán hàng giả của ông, tôi đã lưu bản sao rồi, nếu tôi chết, ngay lập tức sẽ truyền đến tay tất cả các đối tác, đến lúc

đó ông còn làm sao mà đứng vững trong cái giới này nữa?!

Thêm một điều nữa, hôm nay tôi đến tìm ông, cũng đã nói trước với Tô gia rồi.

Nếu tôi chết, ông nghĩ Tô gia có giết ông không?”“Ấy?

Nói như vậy, hình như là tôi nắm giữ chủ động rồi nhỉ?” “Ngũ gia, tôi tin rằng, ông sẽ không vì một chút tiền nhỏ mà vứt bỏ toàn bộ gia sản của mình đâu phải không?

Con gái vừa cưới xong, thì ông đã mất rồi?” “Thôi được rồi, ông đưa tôi năm trăm vạn!

Tôi lập tức đi ngay!” Ngô Tà cười tủm tỉm nói.

Tiết Ngũ hít sâu một hơi, xoa xoa trán.

“Tôi nói Tiểu Tam Gia, cậu lại sa sút đến mức này rồi sao?

Cả thủ đoạn hèn hạ này cũng dùng?” “Thủ đoạn tuy tục, nhưng hiệu quả là được!

Ngũ gia, ông thấy thế nào?” Nhìn Tiết Ngũ, nụ cười trên mặt Ngô Tà càng thêm rạng rỡ.“Được được được!” “Tôi cho, nhưng năm trăm vạn thì quá nhiều rồi!

Năm mươi vạn!” “Năm trăm năm mươi vạn!” “Ngũ gia, bây giờ, người nắm giữ chủ động là tôi!” Ngô Tà dùng sức đẩy con dao một cái, một vệt máu mảnh lập tức hiện ra ở cổ.

“Được được được, vậy thì năm trăm vạn!” “Nếu cậu muốn chết, thì ra ngoài mà chết đi!” “Năm trăm năm mươi vạn!” “Được, năm trăm năm mươi vạn!” Tiết Ngũ thực sự không muốn dây dưa với cậu ta nữa, đúng là một tên điên.

Mà cũng phải, đã biết mình sắp chết rồi, thì cũng chẳng còn gì để sợ nữa.

“Vậy được!” Gật đầu, Ngô Tà cầm lấy một quả táo, dùng dao gọt hoa quả gọt vỏ.

“Năm trăm năm mươi vạn, tôi cho cậu, nhưng, tôi cược là cậu sống không gặp được Nhị thúc cậu đâu!” Tiết Ngũ chỉ vào Ngô Tà, mặt sầm lại bỏ đi.

Ngô Tà cắn táo, khóe miệng hơi cong lên.

Đã đồng ý rồi, thì không sợ ông ta đổi ý!……Đại sảnh tiệc cưới.

Bàn Tử vừa nhấm nháp rượu, vừa ăn uống thỏa thích.

Vừa buông cái càng cua hoàng đế xuống, thì thấy Ngô Tà đang cắn táo đi tới.

Thấy vậy, vội vàng lau miệng, kéo ghế cho cậu.

“Đòi được tiền rồi à?” Thấy vẻ mặt hớn hở của Ngô Tà, Bàn Tử cười hỏi.

“Năm trăm năm mươi vạn!” “Không bị thiệt chứ?” “Không bị thiệt lớn!” “Chậc ~ Giàu lên nhanh chóng, tiến đến cuộc sống sung túc!” Bàn Tử cảm thán một tiếng, rót cho Ngô Tà một ly rượu.Hai người vừa cụng ly xong, thì thấy Tiết Ngũ lại lên đài.

“Hôm nay, những ai có thể đến tham dự hôn lễ của con gái tôi, đều là quý khách, là bạn bè thật sự!

Tiết mỗ tôi có được ngày hôm nay, đều nhờ vào sự giúp đỡ của quý vị.

Tôi xuất thân nghèo khó, quý vị giúp đỡ tôi, ủng hộ tôi, tôi đều ghi nhớ trong lòng!

Tiết mỗ đều ghi nhớ trong lòng!

Nhưng tôi tin rằng, thành công không phải là chờ đợi mà có, mà là

do sáng tạo ra!

Hai ngày trước tôi tiếp quản sản nghiệp của Ngô gia, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để cứu Ngô Nhị gia ra!

Chương 447

Khi nghèo thì lo cho bản thân, khi giàu thì giúp đỡ thiên hạ!

Sau này tôi nhất định sẽ giúp đỡ những người khó khăn nhiều hơn!

Ở đây, tôi xin cảm ơn tất cả quý vị!"Sau một hồi diễn thuyết hùng hồn, Tiết Ngũ đi về phía Ngô Tà.

"Hôm nay Tiểu Tam Gia có thể đến tham dự hôn lễ, tôi vô cùng vinh hạnh!

Trong giới chúng ta, bất kể là ai, ít nhiều cũng từng nhận được sự chiếu cố của Ngô gia..." "Hôm nay tôi xin làm tròn vai trò chủ nhà, chúng ta cùng nhau nâng ly, kính Tiểu Tam Gia một ly được không?" "Được!" "Được!" Các tân khách đương nhiên không để Tiết Ngũ khó xử, đồng thanh hưởng ứng.

Kính Ngô Tà một ly rượu.

Tiết Ngũ lúc này mới tiếp tục nói.

"Hôm qua, người dưới trướng tôi nói, Tiểu Tam Gia dường như đã tìm được một cửa hàng, muốn gây dựng lại việc kinh doanh." "Tính cách của Tiết Ngũ tôi, mọi người đều biết.

Theo lý mà nói, kiểu gì cũng phải ra tay giúp đỡ chuyện này." "Nhưng những năm nay, Ngô Sơn Cư của Tiểu Tam Gia, kinh doanh không thuận lợi, vậy mà lại rút hơn ba trăm vạn tiền vốn từ đường dây làm ăn!

Hiện tại tài sản đều đã bị đóng băng." "Tôi mới nghĩ, đường đường là Tiểu Tam Gia Ngô gia, sao lại không học được cách làm ăn chứ?" Nghe vậy, mọi người đều nhìn nhau.

“Tôi nghe tin này, đau lòng vô cùng!

Cậu nói cậu đang gặp khó khăn, sao không đến tìm tôi?” “Ấy, đây không phải đến rồi sao?” “Vừa nãy trong phòng bao, cậu nói với tôi là thiếu tiền!” “Tiểu Tam Gia, tôi không nói lung tung đúng không?” “Tiết Ngũ tôi đi khắp thiên hạ này đều nhờ vào hai chữ nghĩa khí, bây giờ ai mà không có lúc khó khăn chứ??” “Tiểu Tam Gia vừa nói với tôi, tôi không nói hai lời, chỉ một chữ thôi!” “Giúp!

Nhất định phải giúp!” Nói xong, Tiết Ngũ hô một tiếng về phía không xa.

“Mang vào!” Lời vừa dứt, bảy tám tên thủ hạ khiêng năm cái vali xách tay, cùng một bao tải căng phồng đi vào.

Sau đó đặt xuống đất, lần lượt mở vali ra.

Bên trong lộ ra từng xấp tiền giấy đỏ tươi.

“Tiểu Tam Gia nói muốn năm trăm năm mươi vạn, để vượt qua khó khăn!” “Năm nay làm ăn không dễ, tôi ở đây chỉ có năm trăm vạn tiền mặt cộng thêm một ít tiền lẻ mới đủ giúp Tiểu Tam Gia.” “Tuy nhiên có năm mươi vạn tiền lẻ, nhưng ai nói tiền lẻ không phải là tiền?” “Năm nay ai có thể cho cậu vay tiền, đó mới là bạn bè thật sự!” “Đúng không, Tam Gia!”“Tam Gia, việc của ngài tôi đã giúp ngài lo liệu rồi, hôn lễ con gái tôi cũng sắp bắt đầu.

Cầm tiền đi đi nhé?

Đừng làm lỡ mất hôn lễ con gái tôi.

Dù sao thì cứu mạng vẫn quan trọng hơn!” Bước tới trước mặt Ngô Tà, Tiết Ngũ chống tay lên bàn nói đầy ẩn ý.

“Ông có thành tâm giúp không đấy?” Bàn Tử đập bàn một cái, bật dậy.

Rõ ràng đây là cố ý gây khó dễ.

“Tin hay không, Bàn gia tôi sẽ làm cho hôn lễ của ông không tổ chức được nữa?” “Bàn Tử!

Tôi đã cho ông đủ thể diện rồi, nếu còn gây rối nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!” Tiết Ngũ thản nhiên nói.

“Thôi được rồi Bàn Tử, đừng diễn quá lố nữa...” Ngô Tà đứng dậy kéo Bàn Tử lại nói nhỏ.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tiết Ngũ.

“Ngũ gia, vậy chúng tôi xin phép đi đây!

Đợi tôi và Nhị thúc trở về, nhất định sẽ cảm ơn ông thật nhiều!” “Không cần!”……Tiết Ngũ đã hạ lệnh trục khách, tiền cũng đã có trong tay.

Mục đích chuyến đi này đã đạt được.

Hôm nay bị Tiết Ngũ sỉ nhục như vậy, nhất định sẽ gây xôn xao trong giới.

Đến lúc đó, những người có tâm chắc chắn cũng sẽ đoán ra được, mình lấy tiền là để đi cứu Nhị thúc.

Tìm một chiếc xe ba gác, vất vả lắm mới chuyển tiền lên được.

Ngô Tà và Bàn Tử liền rời khỏi đó……Trong cửa hàng.

Ngô Tà và Bàn Tử thở hồng hộc khiêng năm cái vali tiền cùng một bao tải đầy tiền xu vào sân, sau đó mệt lử ngồi phịch xuống vali.

“Tô gia, không xong rồi, mau ra giúp một tay!” Bàn Tử lau mồ hôi, hét vọng vào trong.

Tiểu Bạch lúc này cũng đã đỗ xe xong, đi vào sân.

Vốn dĩ Tô Cảnh đang vừa hưởng thụ Hoắc Tiểu Viện mát xa vai,

vừa nghe Hoắc Hủ báo cáo.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, anh buông Hoắc Hủ đang ôm trong lòng ra, sau đó ra hiệu về phía ngoài.

"Ra ngoài xem sao!" "Vâng, cô gia!" Gật đầu, Hoắc Hủ liền dẫn bốn nữ vệ của Hoắc gia đứng hai bên đi ra ngoài.

Không lâu sau khi Ngô Tà và Bàn Tử đến đám cưới, Hoắc Hủ và Hoắc Tiểu Viện đã dẫn người đến tìm.

Giờ đây, anh cũng coi như đã có nhân sự để sử dụng. ……"Các cô là ai?" Thấy năm cô gái mặc đồ da bước ra, Tiểu Bạch cảnh giác nói.

"Hoắc gia, Hoắc Hủ!" "Ấy ấy ấy, Tiểu Bạch, đừng căng thẳng, người nhà cả, đây là Tô gia điều tới đó!" "Này này, Hoắc Hủ muội tử, mau ra giúp một tay đi!

Bàn gia sắp mệt chết rồi!" Bàn Tử vẫy tay về phía Tiểu Bạch, thở hổn hển nói.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, ai là muội tử của ông?" Hoắc Hủ lườm một cái, mắng."Được được!

Là Bàn gia tôi lỡ lời rồi!" "Mấy cô nương, làm ơn giúp một tay khiêng đồ nhé!" "Thiên Chân, chúng ta tránh ra!" Bàn Tử tự tát vào miệng mình một cái, sau đó gọi Ngô Tà né sang một bên.

Năm vali tiền, mỗi vali một trăm vạn.

Một chiếc vali đơn lẻ nặng khoảng hai mươi tám cân, không quá nặng.

Chủ yếu là năm mươi vạn tiền lẻ kia.

Bên trong ngoài một phần tiền giấy, còn có không ít tiền xu.

Cả cái bao tải này ít nhất cũng phải hai trăm cân.

Thấy Ngô Tà và Bàn Tử mệt đến thở hổn hển như vậy, Hoắc Hủ bĩu môi khinh thường.

Sau đó vẫy tay ra hiệu.

Hai cô gái liền bước tới nhẹ nhàng nhấc bổng bao tiền lẻ lên.

Những người khác thì xách vali, quay đầu đi vào trong nhà.“Cái này... sức lực lớn thật?” Tiểu Bạch kinh ngạc nói.

“Năm muội, đừng nhìn họ đều là con gái, đây là cao thủ do Tô gia bồi dưỡng đó!” “Được cưng chiều lắm đấy!” “Một quyền là có thể đánh cô khóc!” “Xì!” “Em cũng lợi hại lắm chứ bộ?” Tiểu Bạch vung vẩy nắm đấm nhỏ, trừng mắt nhìn Bàn Tử nói.

“Được được được, cô lợi hại nhất!

Đi thôi, mau vào trong, Bàn gia sắp khát chết rồi!” Bàn Tử qua loa nói.

Kéo Ngô Tà chạy vào trong.……Trong đại sảnh.

Hoắc Hủ và mấy cô gái đặt vali ở một chỗ.

Sau đó cung kính đứng hai bên Tô Cảnh.

Tiểu Bạch vừa bước vào, thấy Tô Cảnh đang hưởng thụ cô gái mát xa, lập tức bĩu môi, mặt mũi không vui.

“Tô gia, chúng tôi về rồi!” Bàn Tử nói, rồi ngồi xuống bên bàn tự rót một cốc nước uống cạn.

Ngô Tà thì thấy Hoắc Tiểu Viện đang xoa bóp vai cho Tô Cảnh, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Tô ca, anh cũng điều cô ấy đến đây à?” “Phải, Tiểu Viện có tài bơi lội không tồi!” Gật đầu, Tô Cảnh trực tiếp hỏi.

“Thế nào?

Cảm giác khi tham gia hôn lễ của Tiết Ngũ ra sao?”“Cũng tạm được!

Dù sao mục đích cũng đã đạt thành rồi!” “Tôi gặp Tiết Ngũ riêng một mình, uy hiếp ông ta lấy ra năm trăm năm mươi vạn.

Tuy ông ta cố ý đổi thành tiền xu, lại còn đóng gói tiền mặt vào vali, chính là muốn sỉ nhục chúng ta, nhưng cũng không tính là thiệt thòi!” Ngô Tà cười tủm tỉm nói.

“Hiện tại ông ta chắc đã thả lỏng cảnh giác rồi, tôi cũng có thể bắt đầu giai đoạn kế hoạch tiếp theo!” “Tiểu Tam Gia, anh cứ nói kế hoạch này kế hoạch nọ, rốt cuộc là kế hoạch gì vậy?” “Sao em nhìn không hiểu anh muốn làm gì cả?” Tiểu Bạch ngồi xuống, nghi ngờ hỏi.

“Để em nhìn hiểu rồi, còn gọi gì là kế hoạch nữa?

Tiết Ngũ này, tại sao lại nhắm vào tôi như vậy?

Chỉ vì tôi phá đường dây làm ăn của ông ta?

Rõ ràng là không có khả năng lắm.

Ông ta đóng băng tiền của tôi, ngăn cản tôi đi cứu Nhị thúc.

Bức tôi vào đường cùng!

Hiện tại tuy tôi đã lấy được năm trăm năm mươi vạn này, nhưng tôi dám khẳng định, ông ta chắc chắn sẽ tìm cách lấy lại số tiền này.”Nói đến đây, điện thoại của Bàn Tử đột nhiên reo lên.

Cầm ra xem, Bàn Tử có chút khó hiểu nhìn về phía Ngô Tà.

“Hồng Đỉnh Thủy Tiên!” “Nói gì?” “Hắn nói có thể ra tay, nhưng muốn năm trăm năm mươi vạn!!” Ngô Tà nghe vậy, bật cười khẩy.

Chương 448

“Xem xem, tôi nói gì nào.

Bàn Tử, cái người bạn trên mạng mà ông gọi ấy, tôi nghĩ chắc đã là người của Tiết Ngũ rồi...” “Số tiền này mà chuyển đi, thì chẳng khác nào bánh bao thịt ném chó, có đi không có về.” “Vậy phải làm sao?” Bàn Tử có chút lúng túng.“Đương nhiên là chuyển đi rồi!” “Trước đó tôi đã nói rõ với Tiết Ngũ, sẽ không làm phiền Tô ca về chuyện tiền bạc.

Ông ta khiến tôi trắng tay, không ngoài mục đích muốn tôi rút lá bài tẩy cuối cùng.” “Cái gì?” “Đạo mộ bút ký!” “Đạo mộ bút ký mà ông nội tôi để lại, gần như ghi chép tất cả vị trí các ngôi mộ lớn đã biết và cơ quan bên trong, là bảo vật truyền gia của Ngô gia chúng tôi!” “Thứ này, Tiết Ngũ luôn muốn có được.

Hắn từng bỏ ra cái giá lớn, muốn mua quyền đọc Đạo mộ bút ký một lần từ Nhị thúc tôi, nhưng bị Nhị thúc tôi trực tiếp đuổi ra khỏi Ngô gia.

Tôi nghĩ, ông ta đang đợi tôi đem Đạo mộ bút ký ra bán đấu giá!” Ngô Tà đầu óc xoay chuyển cực nhanh, đương nhiên đã hiểu rõ những khúc mắc bên trong.

“Cậu không thật sự bán bút ký cho Tiết Ngũ đó chứ?” Bàn Tử ngẩn ra, vội vàng hỏi.

“Muốn câu cá lớn, thì nhất định phải dùng mồi tốt.” “Lần này, ân oán mới cũ tính một lượt!

Tôi muốn cho ông ta biết, danh hiệu Tiểu Tam Gia này là từ đâu mà có!” Ngô Tà nói, đáy mắt lóe lên một tia mong đợi.“Vậy bây giờ phải làm gì?” “Bàn Tử, ông cứ chuyển số tiền này cho Hồng Đỉnh

Thủy Tiên trước đi.

Sau đó, bên Tô ca, còn một việc muốn làm phiền anh.” Nói với Bàn Tử xong, Ngô Tà lại nhìn về phía Tô Cảnh.

“Việc gì?” “Tôi cần làm giả một bản Đạo mộ bút ký!

Ở Ngô Châu, chắc chỉ có cô gái kia mới có bản lĩnh này thôi!” “A Thấu?” Tô Cảnh buồn cười nhìn Ngô Tà một cái.

“Vâng, chuyện này, vẫn phải nhờ anh ra tay!” “Thôi được rồi, cứ giao cho tôi...”……Bàn Tử đi ngân hàng gửi tiền, sau đó chuyển cho Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

Ngô Tà lấy lại Đạo mộ bút ký, giao cho Tô Cảnh, sau đó Tô Cảnh liền cầm đi tìm A Thấu, chuẩn bị nhờ A Thấu làm ra một bản sao.

Ngô Tà và Tiểu Bạch thì ở trong cửa hàng mới thuê, bắt đầu chuẩn bị các việc liên quan đến buổi đấu giá.

Hoắc Hủ và mấy cô gái cũng được Tô Cảnh sắp xếp ở lại giúp đỡ.Trong nhà kho bỏ hoang nơi A Thấu ở.

Tô Cảnh cầm Đạo mộ bút ký thong thả đi vào.

Rất nhanh, anh đã đi tới trước ống khói lớn.

Từ cửa đi vào, qua một hành lang, liền đến cửa hàng nơi A Thấu sửa chữa đồ cổ và xăm hình theo yêu cầu.

Hôm nay nơi này khá yên tĩnh.

Vừa đến cửa, Tô Cảnh liền thấy A Thấu đang thiết kế hình xăm trên một tấm da được căng ra.

Mặc dù vẫn là bộ dạng thiếu nữ nổi loạn đó, nhưng ánh nắng xiên qua cửa sổ chiếu lên người cô, tạo ra một cảm giác thần thánh khó tả.“A Thấu!” Tô Cảnh gọi một tiếng, sau đó bước vào.

A Thấu vốn đang chuyên tâm thiết kế hình xăm, nghe thấy tiếng này, vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Tô Cảnh?” Thấy Tô Cảnh, trong mắt cô rõ ràng lóe lên một tia vui mừng.

Nhưng vừa mở miệng nói chuyện, giọng điệu lập tức thay đổi.

“Ồ!

Đây không phải Tô gia sao?

Hôm nay sao lại có hứng đến cái nơi nhỏ bé của tôi?” “Đừng có âm dương quái khí!” Bước tới búng vào trán cô gái này một cái, Tô Cảnh lườm một cái.

“Sao, tôi đến cô không hoan nghênh à?” “Hoan nghênh ư?

Nếu anh đơn thuần đến đây ngồi chơi, tôi đương nhiên hoan nghênh.

Chỉ cần anh đừng kiếm chuyện cho tôi...” A Thấu xoa xoa trán, bĩu môi ngồi xuống.“Khụ, tôi cũng đâu phải lần nào đến tìm cô cũng có chuyện đâu chứ...” Bị A Thấu nói vậy, Tô Cảnh ngượng ngùng ho một tiếng, biện minh.

“Chẳng hạn như lần trước, tôi không phải đã mời cô ăn một bữa sao?” “Ăn cơm ư?

Mời tôi ăn hàng vỉa hè?

Tô gia, anh nghèo đến mức đó sao?”...

Không nói thì thôi, vừa nói A Thấu lại bắt đầu lải nhải.

“Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa!” “Lần này đến tìm cô, quả thực có việc cần cô giúp!

Nếu làm tốt chuyện này, tôi có thể đáp ứng cô một nguyện vọng

không quá đáng!" "Thật sao?" "Chẳng lẽ còn giả à?" Thấy Tô Cảnh khẳng định gật đầu, A Thấu mới lấy điện thoại ra, vẫy vẫy về phía Tô Cảnh, nghiêng đầu cười nói.

"Tôi có bằng chứng đây, đừng có đổi ý nhé!" "Yên tâm đi, cô còn không tin tôi sao?" Tô Cảnh bất đắc dĩ cười.

"Thế thì chưa biết chừng!

Nguyện vọng gì đó, đợi tôi nghĩ ra rồi nói cho anh biết...

Nói đi, muốn tôi giúp việc gì?""Chính là cái này!" "Làm cho tôi một bản sao chép, cần bao lâu?" Tô Cảnh đặt cuốn Đạo mộ bút ký bọc vải vàng lên bàn.

"Thần thần bí bí, là thứ gì vậy?" A Thấu mở tấm vải vàng ra, thấy cuốn bút ký bên trong lập tức có chút kinh ngạc.

"Đây là bảo vật truyền gia của Ngô gia?

Đạo mộ bút ký?" "Có kiến thức đấy!" "Thế nào?

Có làm được không?" "Làm thì được, khoảng ba tiếng thôi, chắc là xong.

Nhưng, tại sao anh lại muốn làm một bản giả?" Thấy cô gái này vẻ mặt khó hiểu, Tô Cảnh bí ẩn cười.

"Đương nhiên là để lừa người rồi..." "Lừa người, việc này tôi thành thạo!" A Thấu liếm liếm khóe miệng, cũng có chút hưng phấn.

"Anh đợi một lát nhé, đừng làm phiền tôi!" Nói xong, cô cầm cuốn bút ký chạy đến bàn làm việc của mình, bắt đầu chế tác một cách có trật tự.……Ba tiếng sau.

A Thấu đắc ý giao thành phẩm vào tay Tô Cảnh.

"Cầm cho chắc nhé, đừng lẫn lộn, bản này là giả đấy." "Thông tin bên trong đều được ghi chép bằng mật mã, tôi cũng đã dùng mật mã

để chế tác bản giả.

Nếu ai đó có được bản giả này, giải mã được thông tin bên trên, tôi tin rằng, nhất định sẽ cho hắn một bất ngờ cực lớn!" Cô gái này vừa nói, càng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tô Cảnh lật ra xem, đối với những mật ngữ mà người khác phải tốn nửa ngày mới giải được, anh chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra.

Sau đó liền phát hiện, cô gái này vậy mà lại biến những hình ảnh địa hình ẩn giấu, dùng mật mã cải biên thành một con gà sống đầu chó.

Có thể tưởng tượng được, Tiết Ngũ mà có được cái này, sẽ có vẻ mặt thế nào.

"Cô đúng là có tài thật đấy!" "Được!

Vậy tôi đi trước đây!

Đợi tôi bận xong sẽ thông báo cho cô, nhớ đến tìm tôi thực hiện nguyện vọng của cô nhé!" Cười với cô gái này, Tô Cảnh liền chuẩn bị quay về.

Nhưng lúc này, một cuộc điện thoại lại gọi đến.

Bắt máy, đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói lo lắng của Bàn Tử.

"Tô gia!

Anh về rồi sao?" "Thiên Chân, Thiên Chân cậu ấy sắp không xong rồi!" "Đừng vội, chuyện gì, từ từ nói!" Tô Cảnh nhíu mày, vội vàng hỏi.

"Hồng Đỉnh Thủy Tiên gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi đến Kim Đỉnh Đại Hạ, sau khi tôi đến, phát hiện thằng nhóc này bị người ta bắt đi rồi.

Vốn dĩ tôi định gọi Thiên Chân cùng nhau hai đường giáp kích chặn bọn họ lại, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Sau đó khi hội hợp với Thiên Chân rồi quay về, trên đường bị mấy chiếc xe chở xi măng vây lại, tung không ít bụi xi măng.

Sau khi ra khỏi đó, Thiên Chân liền bắt đầu thổ huyết, hiện tại đã hôn mê rồi!" Bàn Tử giải thích ngắn gọn, Tô Cảnh cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Xem ra, lại là thủ đoạn của Tiết Ngũ.

Con cáo già này muốn chơi chết Ngô Tà đây mà."Vậy thế này, ông bây giờ mau đưa Ngô Tà về trước đi, tôi sẽ lập tức quay về!

Yên tâm, Ngô Tà sẽ không chết đâu!" An ủi Bàn Tử một chút, Tô Cảnh lại nhìn về phía A Thấu.

"Có chút chuyện rồi, cô phải đi với tôi một chuyến!" "Hả?" A Thấu còn chưa kịp phản ứng.

Đã bị Tô Cảnh kéo đi ra ngoài.……Hạo Sơn Cư.

Cũng chính là cửa hàng mới thuê.

Tô Cảnh đỗ xe ở cửa, sau đó liền dẫn A Thấu, người mà miệng có thể treo được chai dầu ăn, đi vào.

Trên đường đến, anh đã nói rõ tình hình cho A Thấu.

Mặc dù cô không muốn ra tay, nhưng không còn cách nào khác, đã bị Tô Cảnh kéo lên xe.

Chủ yếu là tình huống của Ngô Tà, Tô Cảnh không thể giải quyết bằng các thủ đoạn phi thường quy.

Cậu ấy đã hít phải bụi xi măng, khi gặp nước sẽ đông cứng lại thành cục, nếu không làm sạch ra, Ngô Tà đừng nói nửa năm, một

tuần cũng không sống nổi.

Loại công việc này, vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp làm thì tốt hơn.

Vừa bước vào sân, Tô Cảnh đã thấy Bàn Tử đang cuống quýt đi vòng vòng bên ngoài.

“Bàn Tử!” “Tô gia, cuối cùng anh cũng về rồi!

Cái cô nhóc này sao cũng đến đây?” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, ăn nói cẩn thận chút đi, mạng của huynh đệ ông bây giờ đang nằm trong tay tôi đấy!” A Thấu trừng mắt nhìn Bàn Tử mắng.

Chương 449

“Ý gì?” “A Thấu là bác sĩ y học, tôi đưa cô ấy đến cứu Ngô Tà.” “Ngô Tà đâu?” “Bên trong, bên trong!

Đại sư, là tôi lỡ lời, xin ngài nhất định phải cứu sống huynh đệ của tôi!” Bàn Tử gật đầu cúi mình nói xin lỗi với A Thấu, sau đó dẫn hai người đi vào.

Hoắc Hủ, Hoắc Tiểu Viện cùng mấy cô gái Tiểu Bạch thấy Tô Cảnh trở về, cũng vội vàng đi theo.Phòng nghỉ.

Ngô Tà đã được Bàn Tử đặt nằm thẳng trên giường.

Khóe miệng còn vệt máu chưa khô.

A Thấu thấy vậy, cũng không bày ra dáng vẻ đại sư gì.

Duỗi hai ngón tay lên cổ Ngô Tà bắt mạch.

Sau đó lại vén mí mắt ra xem đồng tử.

“Thế nào rồi ạ?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

“Đừng ồn ào!” “Bệnh của cậu ấy đã rất nghiêm trọng rồi, phổi bị xơ hóa, hơn nữa đã mất khả năng tự làm sạch.

Loại bệnh này cần được tĩnh dưỡng, hít thở không khí trong lành...” “Lúc này, sợ nhất là cảm mạo phát sốt, hít phải bụi bẩn.

Nếu hít phải bụi bẩn nữa, sẽ làm bệnh tình trước đó trầm trọng hơn, và không thể chữa khỏi.

Chức năng phổi đã suy kiệt, nếu muốn cứu cậu ấy, chỉ có một cách, phẫu thuật cấy ghép phổi.

Tỷ lệ sống sót trong năm năm là ba mươi lăm phần trăm!” “Tỷ lệ này không thấp đâu ạ!” “Có thể thử không ạ?” Bàn Tử như vớ được

cọng rơm cứu mạng, vội vàng hỏi.

“Tôi nói là người khác, không phải cậu ấy!

Cơ thể cậu ấy hiện tại, căn bản không thể phẫu thuật cấy ghép phổi, nếu cưỡng ép phẫu thuật, chỉ có một con đường chết!

Hơn nữa, cho dù có thể cấy ghép, tôi biết tìm phổi ở đâu cho ông?” A Thấu lườm một cái, cạn lời nói.

“Phổi của tôi!

Dùng của tôi đi!” “Bàn gia chia cho cậu ấy nửa cái!” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, ông tưởng đây là ăn dưa hấu, ông một nửa tôi một nửa sao?

Không hiểu thì đừng nói mấy lời vô nghĩa đó!” Lườm Bàn Tử một cái, A Thấu lại bắt mạch ở cổ tay Ngô Tà.“Bàn Tử, ông cứ bình tĩnh đã!” Tô Cảnh an ủi một tiếng, rồi lại nhìn về phía A Thấu.

“A Thấu, còn có cách nào khác không?” “Hiện tại còn một vấn đề nữa, gan của cậu ấy cũng có dấu hiệu suy kiệt.

Hơn nữa, máu của cậu ấy chắc hẳn khác với người bình thường, nếu không thì đã sớm bị đặt ống thở trong bệnh viện mà chờ chết rồi.” “Cậu ấy từng ăn Kỳ Lân Kiệt!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, A Thấu gật đầu.

“À vậy thì có lý rồi!

Nếu cho cậu ấy dùng máy thở, có thể đến chết cũng không gỡ ra được, nếu các anh đồng ý, tôi có một cách khá mạo hiểm.” “Cách gì?” Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Ở mỏ kim cương Ba La Châu có một cách dân gian, công nhân ở đó, phần lớn đều bị bệnh phổi do bụi nghiêm trọng!

Xi măng trong phổi khi gặp nước sẽ đông cứng lại, phải nhanh

chóng dùng dầu để rửa sạch ra!

Bây giờ đi kiếm một ống mềm, một chai truyền dịch, rồi mang một xô dầu ăn đến đây.”Tô Cảnh ra hiệu cho Hoắc Hủ.

Sau đó Hoắc Hủ liền nhanh chóng đi ra khỏi Hạo Sơn Cư, đi mua sắm những thứ đó.

Bên ngoài không xa có tiệm thuốc, rất nhanh Hoắc Hủ đã mang về những dụng cụ cần thiết theo lời dặn của A Thấu.

Sau khi lắp đặt dụng cụ, A Thấu luồn ống dẫn vào miệng Ngô Tà.

Dùng dầu để rửa sạch bụi bẩn trong phổi.Không lâu sau, Ngô Tà đột nhiên nghiêng người nôn thốc nôn tháo.

“Ấy?

Đại sư, cô xem!

Cô xem cậu ấy có phải đỡ hơn rồi không!” A Thấu lắc đầu, thản nhiên nói.

“Đừng vội mừng, hai mươi bốn giờ tiếp theo mới là mấu chốt.

Nếu cậu ấy tỉnh lại, thì coi như đã vượt qua được cửa ải này.

Nhưng nếu cậu ấy nôn thêm một lần nữa, thì cứ sớm chuẩn bị quan tài đi...” Cô nương A Thấu này, kỹ năng y học của bác sĩ hậu vị thiêm xác thực không có chút nào giả dối.

Người ta có bản lĩnh thật sự.

Phương pháp thiên tích này, e rằng không có nhiều người biết.

Bàn Tử canh bên giường.

Tô Cảnh và mọi người thì đợi ở đại sảnh.

Ba giờ sau, trong phòng truyền ra tiếng reo mừng của Bàn Tử: "Tỉnh rồi!

Tỉnh rồi!" "Tô gia, Thiên Chân tỉnh rồi!" Khi Tô Cảnh và mấy người đi vào, liền thấy Bàn Tử đang dùng khăn mặt lau miệng cho Ngô Tà.

Thằng bé này tuy nhìn có vẻ nửa sống nửa chết, nhưng khó khăn lần này cuối cùng cũng đã vượt qua. "Tỉnh cũng nhanh đấy..." "Xem ra cậu lần này mệnh chưa tận!" A Thấu nhìn đồng hồ, thản nhiên nói. "Cảm ơn..." "Tôi còn sống được bao lâu?" Ngô Tà lại yếu ớt hỏi. "Ba bốn tháng!" "Đương nhiên, là với điều kiện cậu không hít phải bụi phấn nữa..." "Cậu mà dính thêm lần nữa, thần tiên cũng không cứu nổi cậu đâu!" A Thấu nói xong, Bàn Tử liên tục gật đầu. "Yên tâm, yên tâm!" "Tuyệt đối không có lần sau nữa, cái lão vương bát đản Tạ Ngũ kia, dám chơi cái chiêu trò bỉ ổi như vậy." "Chuyện hôm nay, chưa xong với hắn đâu!" Nói một câu đầy căm hận, Bàn Tử đỡ Ngô Tà dậy, dựa vào đầu giường. "Thôi Bàn Tử, Tạ Ngũ, tôi tuyệt đối sẽ không để hắn sống yên!" "Chưa làm tôi chết, thì kẻ chết là hắn!" Ngô Tà nói xong, nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô ca, bút ký đã chuẩn bị xong chưa?" "Ừm!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, Ngô Tà nhếch mép cười. "Nếu đã vậy, kế hoạch có thể bắt đầu rồi!" "Cơ thể cậu chịu nổi không?" "Không chịu nổi cũng phải chịu!" "Tôi đã không còn nhiều thời gian nữa rồi..." "Lần này, nhất định phải triệt để giải quyết Tạ Ngũ!" Hai giờ sau.

Ngồi trong đại sảnh Hạo Sơn Cư, Ngô Tà nhìn chằm chằm vào bảng trưng bày tài liệu đã được chuẩn bị sẵn.

Trên đó dán những thông tin về các ông lão trong giới đồ cổ.

Bàn Tử cũng theo lời dặn của Ngô Tà, ra ngoài tung tin.

Gia bảo gia truyền của Ngô gia, Đạo mộ bút ký, hôm nay sẽ được đấu giá tại Hạo Sơn Cư, giá cao hơn sẽ được!

Tiểu Bạch vừa trang điểm cho Ngô Tà, vừa nghi ngờ hỏi: "Không

phải chứ, Thiên Chân, sao cậu còn phải trang điểm?" Bàn Tử ngồi bên cạnh cắn hạt dưa, tò mò hỏi. "Người sắp chết đều sẽ hồi quang phản chiếu." "Cậu nói linh tinh gì đấy?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức không vui. "Ai dà, tôi không phải chỉ tiện miệng nói vậy thôi sao?" "Cố ý trang điểm cho sắc mặt mình trông tốt hơn một chút, là để đánh lạc hướng Tạ Ngũ, khiến hắn không rõ tình hình thế nào, đây là bước đầu tiên để đối phó với Tạ Ngũ." "Tôi đã tốn rất nhiều tâm tư đấy!" Ngô Tà vừa giải thích xong, Tiểu Bạch liền thu dọn đồ trang điểm, vỗ tay. "Xong rồi, đại công cáo thành, Tô gia, anh thấy thế nào?" Chạy đến trước mặt Tô Cảnh, Tiểu Bạch đắc ý hỏi. "Làm tốt lắm." "Trang điểm của phụ nữ các cô quả không hổ danh là ba đại tà thuật châu Á, tôi còn nghi ngờ có phải mặt Tiểu Bạch là giả không đấy!" Đánh giá Ngô Tà một lượt, Tô Cảnh khen ngợi. "Làm gì có!

Tiểu Bạch bình thường đều để mặt mộc!" "Tiểu Bạch cũng không cần trang điểm!" Bĩu môi, Tiểu Bạch lên tiếng biện giải.

Tô Cảnh cũng chỉ nói vậy thôi, trêu ghẹo cô bé này.

Thực ra có trang điểm hay không, nhìn một cái là biết ngay. "Trông khá lắm chứ?" Ngô Tà soi gương, hỏi mọi người. "Xác thực không tệ, hóa trang thế này nhìn cũng ra dáng người đấy!" Bàn Tử nhếch mép cười nói. "Thằng Béo chết tiệt, không biết nói thì đừng nói!" Vừa cười mắng một câu, Ngô Tà lại đặt ánh mắt lên bảng trưng bày. "Thiên Chân, tôi còn chưa hỏi cậu, cậu muốn tin tức của những người này làm gì?" Nghe Bàn Tử hỏi, Ngô Tà lại giải thích. "Những ông lão trong giới đồ cổ này, tuyệt đối sẽ không để Đạo mộ bút ký rơi vào tay Tạ Ngũ.

Trước đó tôi bảo cậu tung tin đấu giá Đạo mộ bút ký." "Là để họ biết." "Những người này, đã thèm thuồng Đạo mộ bút ký của Ngô gia từ lâu rồi." "Chúng ta phải tìm kẻ thù của kẻ thù làm bạn, đây là bước thứ hai để đối phó với Tạ Ngũ." "Theo tính cách của Tạ Ngũ, hắn

nhất định sẽ nghi ngờ chuyện đấu giá." "Cho nên chắc chắn sẽ đến trước buổi đấu giá để thử dò xét tôi một lần nữa." "Đây là bước thứ ba để đối phó với hắn, bây giờ, cái chúng ta cần làm, chính là chờ Tạ Ngũ mắc câu..." Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Lời Ngô Tà vừa dứt, liền nghe thấy một tiếng 'phanh' vang lên ở cửa lớn.

Tô Cảnh nghe tiếng động, lập tức nhíu mày. "Tiểu Viện, đi nói cho họ biết, thế nào là lễ phép!" "Vâng!" Hoắc Tiểu Viện vừa định ra ngoài thì bị Ngô Tà ngăn lại. "Khoan đã!" "Tô ca, anh cứ đưa mọi người tránh đi trước đã..." "Nếu không thì không thể khiến Tạ Ngũ thả lỏng cảnh giác." Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh đành gật đầu.

Sau đó gọi các cô gái về tiền sảnh đợi trước.

Tô Cảnh vừa rời đi, Tạ Ngũ liền theo sau bước vào. "Mày nói xem mày, bình thường tao dạy mày thế nào?" "Bảo mày chú ý một chút về tố chất, mày cứ không nghe!" "Làm hỏng cửa hàng của Tiểu Tam Gia thì sao?" Vừa đi vừa mắng mỏ Lục Tử đi bên cạnh. "Ôi, Tiểu Tam Gia trà đã chuẩn bị xong rồi!" Bước vào, nhìn thấy Ngô Tà và Bàn Tử đang ung dung ngồi bên bàn, mắt Tạ Ngũ lóe lên một tia bất ngờ.

Sau đó nở một nụ cười rạng rỡ, ngồi xuống bên cạnh Ngô Tà, trực tiếp cầm lấy tách trà, tự mình rót một chén.

Chương 450

"Ngũ gia, mâu thuẫn giữa chúng ta cũng không phải chuyện một sớm một chiều, tôi cũng không còn vốn liếng để đấu với ông nữa." "Hôm nay ông đến đây làm gì?

Đem người đến xem tôi làm trò cười sao?" "Đá thêm khi người gặp nạn à?" "Đừng nói vậy chứ, tôi đâu dám xem trò cười của Tiểu Tam Gia?" "Không phải thấy cậu tổ chức một buổi đấu giá sao?

Nên đến xem thử." "Hay là thế này?

Đống đồ nát của cậu, cùng với cửa hàng, bán hết cho tôi đi, nhân lúc cậu còn chút hơi tàn, nhanh chóng đi gặp những người cần gặp, có lẽ còn có thể gặp mặt lần cuối!" "Sao ông lại nghĩ đẹp thế?" "Tạ Ngũ, bây giờ ai cũng biết, hôm nay sẽ đấu giá gia bảo gia truyền Đạo mộ bút ký của lão Ngô gia, ông đây là muốn phá vỡ quy tắc nghề nghiệp à?" Bàn Tử ở bên cạnh khinh bỉ hỏi. "Tạ Ngũ gia, Bàn gia nói không sai, ông muốn Đạo mộ bút ký thì đợi đến buổi đấu giá rồi hãy đến!" Nhấp một ngụm trà, Ngô Tà thản nhiên nói. "Cậu đừng có được voi đòi tiên, chờ vài ngày nữa đồ này cuối cùng vẫn là của tôi thôi!" "Vấn đề là bây giờ không phải tôi không chịu đưa cho ông, tin tức đấu giá Đạo mộ bút ký đã lan truyền rồi.

Ông đột nhiên đến sớm lấy đồ đi, đây không phải là phá hỏng quy tắc nghề nghiệp sao?

Khiến người ta nhìn ông thế nào?" "Tôi đây là nghĩ cho ông đó!" Nói xong, Ngô Tà lấy điện thoại ra gọi một cuộc. "Tôi giúp ông hỏi thử, xem mọi người ý kiến thế nào nhé." "Alo, Tôn tổng à, đúng vậy, là tôi!" "Có chuyện muốn hỏi ông một chút, bây giờ Tạ Ngũ gia đến cửa hàng của tôi rồi, nói muốn lấy Đạo mộ bút ký đi, ông giúp tôi hỏi

thử." "Cái Trâu Tam Gia này, cả Lưu Quán Trưởng nữa, có đồng ý cho tôi đưa thứ này cho Tạ Ngũ gia không." "Nếu đồng ý thì tôi sẽ đưa cho hắn ngay." "Không được à..." Nhìn Tạ Ngũ, Ngô Tà xòe tay ra. "Thôi Ngũ gia, tôi hết cách rồi, mọi người đều không đồng ý..." "Mấy lão già đó, nếu họ đến đây, tôi sẽ tùy ông xử lý!" "Chúng ta đi!" Nói xong một câu, Tạ Ngũ mặt nặng trịch dẫn theo một đám thuộc hạ rời khỏi đó. "Thế nào rồi?" Đợi Tạ Ngũ đi rồi, Tô Cảnh mới từ tiền sảnh bước ra. "Vạn sự đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ gió đông!" "Chỉ còn đợi buổi đấu giá bắt đầu thôi, lão già này, đã mắc câu rồi." Rót cho Tô Cảnh một chén trà, Ngô Tà cười hì hì nói. "Vậy thì xem cậu biểu diễn thôi!" Gật đầu, Ngô Tà liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh. "Bàn Tử, cậu đi giúp tôi thăm dò tin tức, xem những người trước đó nói sẽ đến đấu giá của chúng ta, bây giờ họ đã đi đâu rồi?" "Nếu tôi đoán không sai, họ chắc hẳn đã đến chỗ Tạ Ngũ rồi..." "Được thôi, tôi đi thăm dò ngay!" Nhất quyết bật dậy khỏi ghế dài, Bàn Tử liền ra ngoài thăm dò tin tức.

Mà Tạ Ngũ sau khi về cửa hàng không lâu.

Trâu Tam Gia, Lưu Quán Trưởng, cùng với Tôn Phó Tổng, ba ông lão trong giới đồ cổ Ngô Châu, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Ngô Tà.

Theo sát Tạ Ngũ mà đến chỗ hắn.

Rõ ràng là có chút bất mãn với hành động của Tạ Ngũ.

Nhận được tin ba người đến, Tạ Ngũ liền dẫn Lục Tử vội vàng chạy tới. "Tình huống gì thế này?" Nhìn ba người đang ngồi bên bàn trà, mặt Tạ Ngũ lập tức cứng lại, cố tình hỏi. "Tạ lão bản, vì hôm nay mọi người đều ở đây, tôi cũng nói thẳng luôn, Ngô Tà lén lút hẹn ai đi xem hàng, ông trong lòng rõ nhất." "Món hời không thể để ông một mình chiếm hết!" "Nói gì đấy?

Nói gì đấy?" Tạ Ngũ còn chưa nói, Lục Tử cái tên chó săn này đã ở bên cạnh bắt đầu phụ họa. "Lưu Quán Trưởng tuổi tác đã lớn như vậy, đến một lần có dễ dàng gì đâu?" "Hai vị không thể bình tĩnh một chút sao?" "Vì ai cũng không tin ai, nên không phải là tôi đã gọi hai vị đến sao?" Tạ Ngũ khoát tay, ngắt lời Lục Tử.

Tôn Phó Tổng im lặng một lát, lại tiếp tục nói. "Lời tuy nói vậy, nhưng chúng tôi vẫn luôn nghe theo Tạ lão bản mà?" "Nhưng không phải đã nói rõ rồi sao, mọi người đừng ai đến buổi đấu giá của Ngô Tà, đợi cậu ta không chịu nổi nữa, chúng ta sẽ dọn dẹp cửa hàng của cậu ta chia tiền." "Sao ông lại đi trước để đòi cái Đạo mộ bút ký gì đó rồi?" "Tạ Ngũ gia!" Trâu Tam Gia bên cạnh lúc này cũng không ngồi yên được nữa. "Cho dù là áp kiện hay sao để, chúng tôi vẫn luôn đi theo ông!" "Nhưng lần này, nếu ông muốn nuốt một mình, thì đừng trách chúng tôi không nói nghĩa khí." Tạ Ngũ đi đến sau lưng Trâu Tam Gia, ấn vào vai ông ta. "Trâu lão bản, ông nghĩ nhiều rồi, Ngô Tà kia làm gì có đồ tốt?

Chẳng qua là hư trương thanh thế mà thôi!" "Vậy ý ông là, buổi đấu giá lần này không có bảo bối?" Tôn Phó Tổng nhíu mày hỏi. "Làm gì có bảo bối nào, chẳng qua là để chúng ta tự gây lục đục nội bộ thôi sao?" "Cũng như bây giờ đây, đến lúc đó giá cả không ép xuống được, người được lợi không phải vẫn là cậu ta sao?" "Vậy ông đi tìm cậu ta làm gì?" Trâu Tam Gia hỏi Tạ Ngũ. "Không phải đã rõ ràng là để thăm dò hư thực sao?" "Tất cả bảo bối, tôi đến đó cái lông cũng không thấy!" "Nếu các ông tin tôi, lần này vẫn nghe tôi!" "Chúng ta ai cũng đừng trả giá cho hắn, đến lúc đó mấy thứ đồ kia chẳng phải đều là của chúng ta sao?" Tạ Ngũ lên tiếng giải thích. "Lời tuy nói hay, nhưng chỉ sợ có người dẫn dắt sai đường a..." Tôn Phó Tổng nói một câu âm dương quái khí.

Mắt Tạ Ngũ đảo qua lại trên người hai người, sau đó đi đến bên

cạnh Lưu Quán Trưởng, nhân lúc rót trà, nhấc chân mạnh mẽ đạp vào mu bàn chân ông ta.

Lão già này rõ ràng là cùng một phe với Tạ Ngũ.

Làm sao hắn có thể để lão già này đứng ngoài cuộc được? "Ái chà..." "Tôi thấy a, chúng ta vẫn nên nghe lời Tạ lão bản đi, tạm thời đừng đi đến buổi đấu giá nữa!" "Được, vậy cứ thế nhé, chúng ta ai cũng không đi, hôm nay cứ ở đây, tôi sẽ chiêu đãi mọi người!" Không nói đến bên Tạ Ngũ.

Hạo Sơn Cư.

Bàn Tử lúc này cũng lon ton từ bên ngoài chạy về. "Thiên Chân, tôi đã thăm dò rồi, cậu nói quả nhiên không sai, mấy tên đó đều đã đến chỗ lão vương bát đản Tạ Ngũ rồi." "Lão Trâu, cái bà họ Tôn kia, với cả Lưu Quán Trưởng đều nói không đến tham gia đấu giá nữa." Ngồi xuống uống một tách trà, Bàn Tử thở hổn hển nói. "Vậy thì tốt quá!" "Xem ra, Tạ Ngũ đã giữ chân những người này lại, hắn ta chí tại tất đắc, bản Đạo mộ bút ký giả này của chúng ta, hắn ta muốn mua cho bằng được rồi!" "Nếu đã vậy, có thể bắt đầu kế hoạch tiếp theo rồi." "Cách dùng hiệu quả nhất vẫn là ly gián kế!" Ngô Tà cười cười, sau đó nhìn về phía Tô Cảnh. "Tô ca, em muốn mượn anh một người." "Ai?" "Hoắc Hủ!" Sáng sớm hôm sau.

Khi Ngô Tà và Bàn Tử đang sắp xếp địa điểm đấu giá trong sân.

Tạ Ngũ dẫn theo Lục Tử từ cửa đi vào. "Ôi!

Buổi đấu giá này vắng vẻ thật đấy!" "Xem ra chỉ có một mình tôi đến!" "Tạ lão bản đây là muốn ép giá để lấy hết đồ của tôi sao?" Ngô Tà cười mị mị hỏi. "Những món đồ bề ngoài của cậu, tôi không có hứng thú." "Đạo mộ bút ký, tôi sẽ không bán cho cậu đâu!" "Ngô Tà, lần này tôi đến, là muốn làm ăn thật sự với cậu." "Đạo mộ bút ký tôi không cần, chỉ cần cho tôi xem một cái là được." "Bên trong có rất

nhiều mộ, tôi chỉ chọn một cái, số tiền trong này đều là của cậu." Vỗ vỗ chiếc hộp do Lục Tử xách, Tạ Ngũ thản nhiên nói. "Lời của Tạ Ngũ gia mà có thể tin, tôi cũng không đến nỗi thảm hại như ngày hôm nay." "Ngô Tà, nếu trước đây có nhị thúc của cậu, tôi còn kiêng dè cậu mấy phần, nhưng bây giờ thì sao?" "Cậu cũng đừng lấy Tô Cảnh ra uy hiếp tôi, người ta gia đại nghiệp đại, làm sao có thể vô điều kiện giúp Ngô gia của cậu." "Nếu anh ta thực sự muốn giúp cậu, e rằng Tạ Ngũ tôi đã chết không rõ nguyên do rồi phải không?" Nghe Tạ Ngũ nói vậy, Ngô Tà cười khẩy một tiếng. "Ngũ gia, ông cũng đừng ở đây mà châm ngòi ly gián..." "Có phải châm ngòi ly gián hay không, trong lòng cậu rõ nhất." "Cậu bây giờ trong mắt tôi, chẳng đáng một đồng, điều kiện tôi đưa ra cho cậu, đều là đã suy nghĩ kỹ lưỡng rồi." "Cậu không có lý do để từ chối." Tạ Ngũ lạnh lùng nói. "Vậy nếu tôi thật sự từ chối thì sao?" "Thôi đừng nói nhị thúc cậu xem thường cậu!" Chấm ngón tay vào Ngô Tà, sắc mặt Tạ Ngũ hơi trầm xuống. "Đừng giở tính trẻ con, cậu bây giờ thiếu tiền, số tiền này trên danh nghĩa là mua những món đồ bề ngoài của cậu." "Nhưng thực tế, cậu và tôi đều hiểu rõ." "Thế nào, cho tôi xem thông tin một ngôi mộ, số tiền này đều là của cậu!" "Thôi đừng nói Tạ lão bản giỏi làm ăn." "Cú cắn này quả thực đủ độc đấy, ông biết một thông tin của tôi đáng giá bao nhiêu tiền không?" "Dù là cái cửa hàng của ông, tôi cũng có thể dễ dàng dọn đi thôi!" Ngô Tà cười mị mị nói. "Được thôi, vậy tôi sẽ xem, ai dám đến buổi đấu giá của cậu!" "Tạ lão bản cứ tự nhiên!" Không nói đến bên này.

Cửa hàng của Tạ Ngũ.

Hoắc Hủ xách một chiếc hộp, hùng dũng đi vào.

Tìm thấy Lưu Quán Trưởng và mấy người kia. "Tạ Ngũ có ở đây không?" "Cô là ai?

Bây giờ mấy cô nương nhỏ tuổi đều kiêu ngạo thế sao?" Trâu lão bản liếc mắt nhìn Hoắc Hủ, lớn tiếng hỏi.

Hoắc Hủ cũng không để ý, dù sao cũng đang làm nhiệm vụ.

Vở kịch này, vẫn phải diễn cho tốt.

Giơ tay nhìn đồng hồ, Hoắc Hủ rút từ trong túi ra một tấm thẻ. "Xem ra, Tạ lão bản không có ở đây." "Đợi ông ta về, đưa cái này cho ông ta." "Cứ nói tôi đang đợi ông ta ở đây, tiền đã chuẩn bị xong cả rồi!" Đợi người phụ nữ họ Tôn kia nhận lấy tấm thẻ, Hoắc Hủ liền xách chiếc hộp quay người rời đi. "Cô ta là ai?

Bây giờ mấy cô nương nhỏ tuổi đều kiêu ngạo thế sao?" "Lão tử vừa nhìn đã muốn đánh cô ta rồi!" Sau khi Hoắc Hủ rời đi, Trâu lão bản tức giận mắng. "Nếu ông đánh được, thì đã không phải thấp giọng hạ tứ trước mặt Tạ Ngũ rồi." Lưu Quán Trưởng lão già này nói một câu thật lòng. "Hoắc gia ông biết chứ?" "Biết." "Người đương gia hiện tại của Hoắc gia, là Hoắc Hữu Tuyết cái người phụ nữ kia." "Người phụ nữ này thủ đoạn không hề tầm thường, nghe nói phía sau còn có một tôn đại Phật chống lưng." "Hoắc gia bây giờ cùng với Trần gia, Tề gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm liên kết chặt chẽ." "Cẩm Thượng Châu làm ăn đang phất lên như diều gặp gió, cô bé này, chính là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Hoắc Hữu Tuyết, Hoắc Hủ!" "Ông dám động vào cô ta?" "Hoắc gia sẽ khiến ông chơi đến hết đời!" "Hoắc Hủ?

Cũng chưa nghe nói Hoắc gia và Tạ Ngũ có giao dịch làm ăn gì a?" "Cô ta chuẩn bị tiền gì?" "Trừ phi..." Tôn Phó Tổng vừa nói được nửa câu, Trâu lão bản đã tiếp lời. "Trừ phi Tạ Ngũ giấu chúng ta mà tìm được đại lậu!" "Biết ngay con cáo già này không thật thà mà, không được, tôi phải đi xem thử." Trâu lão bản nói xong, liền đứng dậy bước ra ngoài. "Lưu Quán Trưởng, hay chúng ta cũng đi xem thử đi?" "Tôi sợ Tạ lão bản một mình đối phó Ngô Tà, có chút lực bất tòng tâm a..." Tôn Phó Tổng lúc này cũng không kìm được, nói với Lưu Quán Trưởng. "Lực bất tòng tâm..." "Ai..." Không nói đến việc Hoắc Hủ

đến chỗ Tạ Ngũ, gây ra một loạt thay đổi.

Hạo Sơn Cư.

Mười giờ sáng.

Tiểu Bạch tạm thời làm người dẫn chương trình đấu giá, không hề bị ảnh hưởng bởi những chỗ ngồi trống trải phía dưới, cũng như khuôn mặt đắc ý của Tạ Ngũ.

Chính thức tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu. "Hạo Sơn Cư, đại hình đấu giá hội." "Bây giờ bắt đầu!" "Tiếp theo chúng ta sẽ giới thiệu vật phẩm đấu giá đầu tiên." "Vạc sứ Thanh Bạch men rạn, giá khởi điểm mười lăm ngàn!" "Có ai trả giá không!" "Cậu bị bệnh à?" "Đây chỉ có hai chúng ta!

Cậu đấu giá cái khỉ gì thế?" Lục Tử vô ngữ la lên một tiếng.

Nhưng Tiểu Bạch hoàn toàn không thèm để ý, tiếp tục tự mình nói. "Giá khởi điểm mười lăm ngàn, có ai trả giá không!" "Bây giờ hỏi lần cuối..." Lục Tử còn muốn nói gì đó, nhưng Tạ Ngũ lại khoát tay. "Thôi được rồi, không cần quan tâm!" "Mày ra ngoài xem, người của chúng ta đến chưa." "Được thôi, Ngũ gia!" Trong lúc hai người nói chuyện, Tiểu Bạch đã hoàn thành các thủ tục. "Bán vỡ!

Vật phẩm tiếp theo, bình tròn Thanh Mạt!" "Giá khởi điểm, mười tám ngàn..." Không nói đến bên ngoài.

Trong phòng.

Chương 451

Tô Cảnh, Ngô Tà, Bàn Tử ba người đang ngồi vây quanh bàn.

A Thấu ngồi không xa tự mình giũa móng tay.

Ngô Tà đang cầm cuốn Đạo mộ bút ký bản sao do A Thấu làm, không ngừng tấm tắc khen ngợi. "Thật sự được đấy!

Sắc thái không tệ a!" "Nội dung bên trong cũng vậy, có thể giả lẫn lộn thật a!" "Đương nhiên là phải thế rồi!" "Cũng không nhìn xem là ai làm chứ!" A Thấu đắc ý nói.

Đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Tạ Ngũ. "Các người sao lại đến đây?" Nhìn Lưu Quán Trưởng và ba người đi vào cửa, sắc mặt Tạ Ngũ lập tức cứng đờ. "Sao?

Ông đến được, chúng tôi không đến được à?" Tôn Phó Tổng cười lạnh một tiếng.

Sau đó ba người tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Ngô Tà nhếch mép cười. "Đến rồi!" Nói rồi vội vàng cầm lấy khay đã chuẩn bị sẵn, đặt bút ký lên trên, dùng vải vàng che lại. "Tô ca, em ra ngoài đây!" "Đi đi, xem cậu biểu diễn đây!" Gật đầu, Ngô Tà bưng khay đẩy cửa đi ra ngoài. "Ôi, đều đến cả rồi à!" "Tôi còn tưởng các vị không đến nữa chứ!" Thấy Ngô Tà đi ra, mấy người đó đều đổ dồn ánh mắt vào chiếc khay trên tay cậu ta.

Tự mình đi đến trước bục đấu giá, đặt chiếc khay xuống.

Ngô Tà ngước mắt nhìn về phía Tạ Ngũ và mấy người. "Thứ tôi đang cầm trên tay, chính là Đạo mộ bút ký!" "Bây giờ việc các vị lão bản cần làm, chính là lấy tiền ra, không có tiền, xin miễn tiếp!" "Xem

Tạ lão bản kia kìa, sáng sớm đã mang theo một vali tiền mặt đến rồi!" "Thấy chưa!

Tôi biết ngay có đồ tốt mà!" Trâu lão bản tức tối nói với Lưu Quán Trưởng và Tôn tổng. "Cậu tham lam thật đấy, Ngô Tà!" Tạ Ngũ mặt lạnh nói một câu với Ngô Tà.

Ngô Tà đương nhiên sẽ không để ý đến lời đe dọa của Tạ Ngũ, cầm búa lên định gõ xuống. "Được rồi, tôi tuyên bố, đấu giá chính thức bắt đầu!" "Khoan đã!" Thấy búa sắp rơi xuống, Tạ Ngũ vội vàng lên tiếng gọi Ngô Tà dừng lại.

Sau đó quay người nhìn về phía Lưu Quán Trưởng và ba người. "Chư vị, chúng ta trước đây đều đã nói rõ rồi mà!" "Chuyện này tôi sẽ chịu trách nhiệm, nếu để Nhị gia biết được, còn muốn lăn lộn trong giới này nữa không?" "Nhị gia?

Có thể trở về được hay không còn chưa chắc đâu!" Trâu lão bản vuốt cằm, cười lạnh nói. "Ông không hy vọng Nhị gia trở về?" "Sao có thể?

Tôi còn mong Nhị gia trở về nữa là!" "Bất kể Nhị gia có thể trở về hay không, thứ này tôi muốn!" "Mọi người chia đôi, tôi lấy năm phần, các ông chia phần năm phần còn lại!" Tạ Ngũ chỉ vào mấy người nói. "Thứ này tôi đã để mắt không phải một hai ngày rồi, tôi Tạ Ngũ có thể làm ra chuyện gì, các ông đều biết!" "Lão Ngũ à, chúng ta đều là người làm ăn, ông có thể làm ra chuyện gì?" "Nói nhiều lời cay nghiệt như vậy có ích gì sao?" Lưu Quán Trưởng thản nhiên nói.

Tôn tổng cũng phụ họa bên cạnh. "Ngũ gia, tình hình của Đạo mộ bút ký thế nào, chúng ta đều biết." "Ngô Tà đã mang ra đấu giá, vậy là muốn bán, chúng ta cứ thế đấu thì sao?" "Xem xem gia thế ai dày hơn?" "Có Đạo mộ bút ký rồi còn sợ không kiếm lại được tiền sao?" "Được rồi, Tiểu Tam Gia, bắt đầu đấu giá đi!" Ngô Tà xem kịch đã

lâu, nghe vậy cười gật đầu.

Định gõ búa bắt đầu đấu giá, Tạ Ngũ lại giận dữ la lên. "Được lắm!

Đều trở mặt rồi phải không?!" "Tốt!

Ban đầu chúng ta đâu có nói thế này!" "Khi uống trà, đều nói sẽ cùng tôi khuất phục phải không?" "Đừng quên tôi Tạ Ngũ là loại người nào!

Đến đây!

Tôi xem thằng nào dám đến!" Tạ Ngũ la xong, mấy người đó lập tức im bặt, ngồi một bên, không nói một lời. "Ngô Tà, không ai đấu giá!" Nhìn Ngô Tà, Tạ Ngũ xòe tay ra.

Im lặng một lát, Ngô Tà trực tiếp vén tấm vải vàng đang che trên bút ký ra. "Vậy xem ra, chỉ có thể bán cho Tạ Ngũ gia thôi!" "Ngũ gia, đây tuyệt đối là Đạo mộ bút ký thật. "Nhưng ông chỉ có thể xem một nửa, ông chọn xem nửa trên, hay nửa dưới?" "Tôi khuyên ông xem nửa trên, vì các đại mộ đều ghi lại ở nửa trên." Ngô Tà cười mị mị nói. "Ông của cậu khi còn nhỏ viết cái bút ký này, lúc trẻ làm sao có thể gặp được đại mộ nào?" "Cho nên, đại mộ đều ở nửa sau, không phải sao?" "Tôi xem nửa sau!" Tạ Ngũ cố ý làm ra vẻ thông minh nói. "Ông, đã xem qua Đạo mộ bút ký chưa?" "Nếu tôi đã xem rồi, còn đến chỗ cậu mà mua à?" Nghe Tạ Ngũ nói vậy, trong lòng Ngô Tà lập tức vững tâm không ít. "Vậy được!" Nói xong, Ngô Tà bắt đầu gói phần nửa trên của Đạo mộ bút ký lại. "Lục Tử, đưa cô bé đó vào!" "Được thôi!" Tạ Ngũ sai Lục Tử đưa người đang đợi bên ngoài vào.

Cũng không phải là trợ thủ gì.

Chỉ là một cô bé mười tuổi.

Nhưng cô bé này lại có khả năng nhìn qua không quên.

Vừa hay có thể lợi dụng cô bé để giúp ghi nhớ nửa cuốn Đạo mộ bút ký này.

Trong đại sảnh.

Cô bé đó đã cầm Đạo mộ bút ký bắt đầu say sưa lật xem.

Nửa giờ sau.

Cô bé mới bước ra, giọng nói non nớt nói. "Xem xong rồi!" "Đã nhớ hết chưa?" "Đã nhớ rồi!" Nghe vậy, Tạ Ngũ ha ha cười. "Tốt!

Chúng ta đi!" "Ngô Tà, Ngô gia, sẽ nhớ cậu đấy!" Nhìn bóng lưng Tạ Ngô rời đi, khóe miệng Ngô Tà hơi cong lên. "Tạ Ngũ à Tạ Ngũ, Ngô gia, cũng sẽ nhớ ông đấy!" Nói xong lấy điện thoại ra gọi một cuộc. "Alo, Cục Thuế à?" "Tôi tố cáo, có người dùng mười triệu mua một cuốn sổ để rửa tiền đen..." Sau khi rời đi, Tạ Ngũ không ngừng nghỉ liền đưa cô bé này về cửa hàng.

Sau đó lấy giấy bút ra, bảo cô bé viết lại những gì đã nhớ.

Tạ Ngũ liền với vẻ mặt mong đợi canh bên cạnh cô bé, không rời nửa bước.

Không lâu sau, cô bé đã viết xong một tờ giấy trắng.

Tạ Ngũ nóng lòng cầm lên xem. "Thổ giả, khí chi mẫu, hữu thổ tư hữu khí!

Khí giả, thủy chi mẫu, hữu khí tư hữu thủy, cố tàng vu cán táo giả, dịch thâm..." Nghe Tạ Ngũ bên cạnh đọc nội dung trên đó, Lục Tử vẻ mặt khó hiểu. "Ngũ gia, những cái này hình như đều là lời vô nghĩa mà?" "Mày bình tĩnh đi!" Tạ Ngũ vẫn coi như bình tĩnh, tiếp tục nhìn xuống.

Đợi cô bé viết xong, Tạ Ngũ gia đã xem hết tất cả nội dung.

Cầm tờ giấy trắng đầy chữ viết, Lục Tử ghé sát vào Tạ Ngũ.

"Ngũ gia, đây là cái quái gì với cái quái gì thế?" "Rồng bay phượng múa đối, chẳng lẽ chúng ta bị Ngô Tà lừa rồi sao?" "Mày hiểu cái chó gì!" "Cái này gọi là Long Đồ Văn Thư, là bản đồ được tạo thành từ văn tự." "Cần một bảng mật mã nhất định, cuối cùng có thể khôi phục một bản đồ, cứ chờ xem!" Tạ Ngũ thề thốt nói.

Sau đó cầm bút vẽ lên đó.

Nhưng sau khi vẽ xong, lại là một cái đầu chó khôi hài đang lè lưỡi.

Nhìn thấy cảnh này, Tạ Ngũ suýt nữa thì sặc ngược không thở được. "Ngô Tà... nó lừa tôi rồi!" "Cái thứ không biết xấu hổ!" "Xử nó!" "Nếu đã vậy, thì cho nó gặp nhị thúc lần cuối đi!" "Lão Lục, tìm người bao vây Hạo Sơn Cư, đừng để thằng ranh này chạy thoát!" "Ngô Tà!

Nếu tôi không giết mày!

Tôi sẽ không mang họ Tạ nữa!" Tạ Ngũ đập bàn, giận dữ nói. "Được thôi!

Tôi đi ngay!" Gọi thêm mười mấy tên thuộc hạ, Tạ Ngũ hùng hổ đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi đến cửa hàng, liền va phải mấy nhân viên Cục Thuế mặc đồng phục. "Ôi!

Mấy ông quan thuế, gió nào thổi các vị đến đây vậy?" "Tôi đây là công dân hợp pháp, một xu thuế cũng chưa từng trốn bao giờ!" "Có người tố cáo các ông dùng tiền mặt tiến hành giao dịch bất hợp pháp," "Giá trị giao dịch vượt quá mười triệu!" Nhân viên dẫn đầu thản nhiên nói. "Chúng tôi làm ngành đồ cổ, giải ngân tiền mặt rất bình thường mà?" "Hơn nữa đây không thuộc về giao dịch, đây...

Chương 452

đây là trao đổi riêng tư giữa chúng tôi mà?" "Nhưng tôi nghe nói, ông dùng mười triệu mua một cuốn sổ tay, đây là hành vi rửa tiền rất rõ ràng!" "Làm phiền ông về cùng chúng tôi giải thích!" Người dẫn đầu lên tiếng nói. "Tôi, cuốn sổ tay này..." Tạ Ngũ còn muốn biện giải gì đó, nhân viên Cục Thuế trực tiếp lên tiếng cắt lời hắn. "Ông yên tâm, đây không phải là kết tội ông!" "Có người tố cáo, chúng tôi cần phải điều tra!" "Ngô Tà đây là trả thù chúng ta, để kéo dài thời gian của hắn, mày cứ làm theo lời tao nói." Tạ Ngũ trầm ngâm một lát, nói nhỏ với Lục Tử.

Sau đó cười hì hì nhìn về phía nhân viên dẫn đầu. "Không vấn đề gì!

Tôi sẽ theo các vị về!" "Phối hợp công tác!" "Vậy, mời ông!" Tạ Ngũ bị người của Cục Thuế đưa đi.

Mà bên Ngô Tà, cũng đã nhận được tin tức. "Tạ Ngũ đã bị đưa đi rồi!" "Bước tiếp theo, cậu muốn làm gì?" Hạo Sơn Cư.

Ngồi bên bàn, nghe Hoắc Hủ báo cáo xong tin tức.

Tô Cảnh nhấp một ngụm trà, cười nói với Ngô Tà. "Tô ca, anh nghĩ em sẽ làm gì?" Ngô Tà cười mị mị hỏi. "Thiên Chân, tôi nói cậu có thể đừng chơi đố chữ nữa được không?" Bàn Tử nóng tính, lên tiếng càu nhàu một câu. "Không có gì khó đoán, tiếp theo, chắc chắn là phải ly gián rồi, cái Lưu Quán Trưởng kia chắc hẳn là người cậu đã định từ trước phải không?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà giơ ngón cái lên. "Không tệ!

Quả không hổ là Tô gia!" "Tính toán thời gian, ông ta chắc hẳn sắp đến rồi!" Nhìn đồng hồ, Ngô Tà quay đầu nhìn về phía cửa.

Người ta đúng là không thể không nhắc đến.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Không đợi bao lâu, Lưu Quán Trưởng đã từ cửa đi vào. "Ôi!

Ông cuối cùng cũng đến rồi!" "Đến đây đến đây, mau ngồi đi!" Cười vẫy tay với lão già đó, đợi ông ta đi đến, Ngô Tà mới tiếp tục nói. "Lưu Quán Trưởng, ông chắc hẳn đã nhận được tin Tạ Ngũ bị đưa đi rồi phải không?" "Ừm!

Ngô Tà, rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Lưu Quán Trưởng trầm giọng hỏi. "Phần lớn thu nhập của Tạ Ngũ, đều dựa vào làm giả mà có, phía sau hắn có một dây chuyền làm giả hoàn chỉnh." "Các ông và hắn hợp tác lâu như vậy, ít nhiều gì cũng dính líu." "Nếu không phải các ông quá đáng, tôi cũng không đến nỗi cắt đứt đường tài lộc của anh em." "Đây chắc hẳn coi như là nhân quả báo ứng rồi phải không?" "Người sắp chết như tôi, các ông không thể chọc vào đâu!" "Tạ Ngũ tuy bị đưa đi rồi, nhưng hắn sẽ không nhận tội, tuy nhiên, vấn đề về thuế, nhất định sẽ điều tra hắn!" "Ít nhất trong nửa năm, hắn sẽ không còn tạo ra bất kỳ lợi ích nào cho các ông nữa!" "Các ông đã phản đối hắn trong buổi đấu giá, cho nên hắn nhất định sẽ nghĩ mọi cách để tính kế các ông, gia sản hiện tại của các ông, cuối cùng vẫn sẽ là của hắn!" Nói xong, nhìn sắc mặt lão già kia, Ngô Tà lại từ bên cạnh lấy ra một bản phó bản Đạo mộ bút ký được bọc vải vàng. "Đây là phó bản của Đạo mộ bút ký, tôi bây giờ đưa cho ông!" "Tạ Ngũ bây giờ chỉ cần một lá thư tố cáo, hắn sẽ ngồi tù cả đời không ra được nữa!" "Sau này, cuốn sách này ông muốn dùng thế nào thì dùng." "Nhưng nếu hắn ra ngoài, biết ông có được cuốn sách này, hắn nhất định sẽ tìm cách giết ông!" "Cho nên, ông phải tìm cách, không để hắn ra ngoài." "Hiểu chưa?" Thấy lão già đó vẫn không hề động lòng, Ngô Tà cười cười, khẽ nói. "Không sao, cho dù ông không nhận, trong đám anh em của ông, cũng sẽ luôn có người gan dạ..." "Ông vì sao lại chọn

tôi?" Lưu Quán Trưởng trầm giọng hỏi một câu.

Nghe thấy lời này, Ngô Tà liền biết đã thành công.

Đập phó bản xuống trước mặt lão già đó, thản nhiên thốt ra hai chữ. "Trực giác!" Lưu Quán Trưởng đi rồi.

Đương nhiên, cũng mang theo phó bản bút ký... "Lợi hại a!

Tiểu Tam Gia!" "Không ngờ đây mới là chiêu sát thủ cuối cùng!" Tiểu Bạch vỗ tay, có chút kinh ngạc nói. "Không thì cô nghĩ cái danh Tiểu Tam Gia của tôi từ đâu mà ra?" "Cái lão vương bát đản đó chết cũng là tiện nghi cho hắn, đợi hắn ngồi tù mọt gông!" Ngô Tà đắc ý nói một câu. "Thật phi thường!" Tiểu Bạch giơ ngón cái lên, tán thán. "Ngồi tù cũng không thể để hắn ngồi thoải mái được, đợi tôi sắp xếp một chút, để lão già đó cuối đời không được yên ổn!" Tô Cảnh đứng dậy vươn vai, cười nhẹ nói một câu.

Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Tà đều giơ ngón cái lên. "Vẫn phải là ngài!" "Được rồi, bớt nói nhảm đi!" "Hành động thôi, chúng ta có thể xuất phát rồi!" Kể từ khi Thập Nhất Thương đóng cửa, tuyệt đại đa số quản lý kho hàng đều mất đi nguồn thu nhập.

Ít nhất có gần nghìn người vì cuộc sống mà tìm con đường khác.

Giả Khái Tử chính là một trong số đó.

Tại Ngô Châu, trong một khu dân cư cũ kỹ.

Giả Khái Tử, sau khi ra ngoài tìm việc không thành mà trở về, ủ rũ bước về phía cửa nhà.

Nhắc đến Giả Khái Tử, đừng thấy ở Thập Nhất Thương anh ta là một chưởng đăng, dưới tay quản lý không ít người, nhìn qua thì có vẻ sống cũng khá ổn.

Nhưng một khi rời khỏi Thập Nhất Thương, mất đi nguồn thu

nhập, anh ta chẳng khác gì cặn bã tầng lớp thấp nhất của xã hội.

Đặc biệt là anh ta còn có một người vợ chê bai anh ta vô dụng, lại lẳng lơ, trăng hoa.

Dù không chỉ một lần nghe hàng xóm láng giềng nói đến, nhưng anh ta không muốn mất đi nữ thần mà mình đã theo đuổi bao năm mới có được, nên cứ giả vờ không biết.

Cũng không biết nên nói anh ta thâm tình, hay nói anh ta là kẻ cuồng vợ.

Còn chưa đi đến cửa nhà, Giả Khái Tử đã thấy hàng xóm láng giềng chỉ trỏ mình.

Nhờ thính lực của anh ta, những lời hàng xóm láng giềng nói, không sót một chữ nào đều lọt vào tai.

"Nhìn kìa, về rồi!" "Cái thằng đó vẫn chưa đi à?" "Chưa, sáng đến giờ không thấy ra khỏi cửa!" Nghe những lời này, Giả Khái Tử nổi giận đùng đùng.

Anh ta bước nhanh hơn, đi về phía nhà.

Trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Cho dù là kẻ mê vợ đến mấy, biết được gian phu lúc này đang nằm trên giường mình, chơi đùa với vợ mình, thì cũng không thể chịu đựng nổi.

Rất nhanh, Giả Khái Tử đã đi đến cửa nhà.

Cố nén cơn giận trong lòng.

Do dự một lát, mới gõ cửa phòng.

Rất nhanh, một thiếu phụ mặc đồ mát mẻ từ bên trong mở cửa.

Tuy rằng trông bình thường, nhưng không thể phủ nhận, khá

quyến rũ.

Cũng chẳng trách Giả Khái Tử lại mê mẩn cô ta đến vậy.

Thấy Giả Khái Tử đứng ở cửa, mặt không biểu cảm.

Thiếu phụ này có vẻ không tự nhiên chắn ở cửa, rồi đá một đôi giày da bên cạnh ra phía sau cánh cửa.

Nhận ra điều này, cơn giận trong lòng Giả Khái Tử càng bùng lên.

Không nghi ngờ gì nữa, đầu anh ta đã mọc thành một "thảo nguyên Hulunbuir" xanh mướt.

"Anh, anh về lúc nào vậy?" "Tìm được việc chưa?" Thấy Giả Khái Tử lắc đầu, thiếu phụ này lập tức nổi hứng.

"Cái kho hàng của mấy người rốt cuộc khi nào mới đóng cửa?

Đã một tuần rồi, anh vẫn chưa tìm được việc.

Ăn uống trong nhà không cần tiền sao?

Quần áo và mỹ phẩm em thích mua bằng gì đây?" Nói thật, lương ở Thập Nhất Thương không hề thấp.

Giả Khái Tử với thân phận chưởng đăng, một tháng đã có năm vạn.

Nhưng lại nuôi phải một bà vợ phá của.

"Anh nói xem, phải làm sao đây?" Nhìn bộ dạng vợ mình như vậy, Giả Khái Tử đột nhiên cảm thấy bi ai.

Cơn giận đầy lồng ngực từ từ tiêu tan, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

"Anh sẽ nghĩ cách…" "Nghĩ cách?

Lần nào anh cũng nói câu này!" "Chúng ta có thể không…" "Có thể cái gì mà có thể?

Anh làm được gì?

Ngay cả vợ cũng không nuôi nổi!" "Trước đây anh luôn bận công việc, lần này ở nhà sẽ chăm sóc em thật tốt…" "Chăm sóc?

Anh lấy gì để chăm sóc?

Không có tiền thì để em ăn cơm với rau à?" Người phụ nữ này thẳng thừng hét vào mặt Giả Khái Tử.

"Trước đây chúng ta không phải còn chút tiền tiết kiệm sao?" "Chỉ có bấy nhiêu thôi, anh muốn ngồi không ăn hết sao?

Đàn ông mà, không có bản lĩnh gì cả!" "Nhưng cũng không thể ăn bám để em nuôi anh chứ?

Anh vẫn nên nghĩ xem tối nay ăn gì đi!

Chương 453

Giải quyết xong bữa tối, anh hãy về!" Người phụ nữ này nói xong, liền đóng sầm cửa, nhốt Giả Khái Tử ở bên ngoài.

"Chồng em đúng là phiền phức, đuổi mãi không đi, lại đây đi cưng!" "Anh nhẹ một chút, tai của anh ta thính lắm…" Nghe những âm thanh truyền ra từ bên trong, Giả Khái Tử như mất hồn.

Lảo đảo bước xuống cầu thang, từ trong túi móc ra một chiếc nhẫn kim cương, tùy tiện ném vào cống nước.

Vừa bước xuống cầu thang, Giả Khái Tử đã nhìn thấy Tô Cảnh và Tiểu Bạch đang đứng ở góc rẽ.

"Thật không ngờ đó… Cái này mà cậu cũng chịu đựng được!" Tô Cảnh cười nói với Giả Khái Tử.

"Cho dù không chịu đựng được thì sao chứ, xông vào giết tên gian phu đó à?" Giả Khái Tử bị Tô Cảnh hỏi như vậy, lập tức cứng họng, tức đến bật cười.

"Cũng không phải không thể, nếu cậu muốn…" "Tôi đương nhiên muốn!

Nhưng mà…" "Không có nhưng mà!" "Chỉ cần cậu muốn là được!" Cắt ngang lời Giả Khái Tử, Tô Cảnh nhếch môi cười khẽ búng tay một cái.

Sau đó, một giây sau, với thính lực của Giả Khái Tử, anh ta đã nghe thấy tiếng thở dốc của người đàn ông trong nhà mình đột ngột dừng lại.

Vài giây sau, lại nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của vợ mình.

"A!!!!" "Có người chết rồi!!" Quay đầu nhìn Tô Cảnh, trong mắt

Giả Khái Tử thoáng qua một tia sợ hãi.

"Ngài, muốn gì?" Tô Cảnh không nói gì, Tiểu Bạch đứng bên cạnh lấy ra một phong bì dày.

"Đây là tiền đặt cọc, có hứng thú kiếm chút tiền ngoài không?" Lưu luyến nhìn cánh cửa nhà mình, Giả Khái Tử im lặng một lát.

Sau đó nhận lấy phong bì Tiểu Bạch đưa cho, mạnh mẽ gật đầu.

"Có!" … Đợi Tô Cảnh và Tiểu Bạch dẫn Giả Khái Tử rời đi.

Vợ anh ta liền quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù chạy ra khỏi cửa nhà.

"Có người chết rồi!!" "Có người chết rồi!

Cứu mạng!" Tiếng hô hoán của cô ta rất nhanh đã thu hút sự chú ý của hàng xóm láng giềng.

Khi mọi người vào nhà cô ta xem xét, chỉ thấy một xác chết đàn ông trần truồng nằm trên giường, mặt tái xanh, hai mắt trợn trừng!

Kẻ đó đã thành công lên cơn đau tim, chết trên bụng vợ Giả Khái Tử.

Mặc dù Tô Cảnh đã dùng một số thủ đoạn.

Nhưng ai có thể đoán được, đó là do Tô Cảnh làm chứ.

Chẳng nói đến bên này.

Tại một công trường xây dựng.

Lý Giai Nhạc, mặc đồng phục công nhân, đội mũ bảo hiểm, đang vất vả kéo xe đẩy vận chuyển gạch đỏ.

Sau khi Thập Nhất Thương đóng cửa, anh ta liền chạy đến công trường kiếm sống.

Dù sao thì ngoài việc "mã hóa", anh ta cũng không có bản lĩnh gì

khác, chỉ có thể làm những công việc chân tay này.

Một mình anh ta thì còn dễ nói, nhưng dù sao còn có một người mẹ nằm trên giường bệnh.

Nếu đứt tiền, thì đồng nghĩa với việc đứt mạng mẹ anh ta.

Rất nhanh, đã đến lúc công nhân nhận lương.

Đến lượt Lý Giai Nhạc.

Công đầu béo ú tiện tay rút ra hai trăm tệ đưa cho anh ta.

Cầm tiền, Lý Giai Nhạc nhíu mày.

"Không đúng chứ, ở đây không phải tính phí theo đầu việc sao?" "Được được được, đưa thêm cho cậu chút nữa!" Nói rồi lại lấy thêm một tờ năm mươi tệ đưa cho anh ta.

Nhưng Lý Giai Nhạc không nhận.

"Sao?

Chê ít à?" "Cậu chỉ bê nhiều hơn người khác một chút, giá tiền chính là thế!

Chê ít thì đi bê nữa đi chứ?" "Sao, còn muốn tôi đưa hết cho cậu à?" Vừa nói vừa quật quật chồng tiền trong tay, công đầu ra vẻ chỉ trỏ.

Lý Giai Nhạc im lặng nửa ngày, cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy năm mươi tệ của công đầu. … Mua một suất cơm hộp hai tệ rưỡi, tìm một góc ngồi xuống, Lý Giai Nhạc liền bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Nhưng đang ăn thì đột nhiên có người đưa tay đưa cho một lon nước ngọt.

Ngẩn ra một lát, Lý Giai Nhạc ngẩng đầu nhìn một cái.

Sau đó liền thấy Ngô Tà đang cười toe toét đứng trước mặt mình.

“Ngô Tà?” “Lý Giai Nhạc, có muốn kiếm chút tiền ngoài không?” … Trước cửa Ngô Sơn Cư.

Bàn Tử liên tục khiêng vác thiết bị, nhét vào cốp sau chiếc xe SUV.

Hoắc Hủ, Hoắc Tiểu Viện và bốn cô gái nhà họ Hoắc đang tựa vào một chiếc xe việt dã, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi Bàn Tử khiêng xong kiện hàng cuối cùng, anh ta mới cất tiếng cảm thán một câu.

“Đồ đạc thì không thiếu rồi!” “Bây giờ chỉ thiếu một xe những kẻ liều mạng nữa thôi.” Đang nói chuyện, không xa nơi đó từ từ chạy đến một chiếc xe việt dã.

Dừng lại bên cạnh Hoắc Hủ và những người khác.

Rất nhanh, Tô Cảnh và đoàn người liền đẩy cửa xe bước xuống.

Thấy Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử, Bàn Tử nhe răng cười.

“Kẻ liều mạng, cũng không thiếu rồi…” “Vậy mấy anh em, đi thôi!” Bàn Tử hất đầu về phía xe, hí hửng nói một câu.

Mọi người đang định lên xe xuất phát, nhưng một bóng người bất ngờ lại kéo vali đi tới.

“A Thấu?” “Sao em lại đến đây?” Tô Cảnh ngạc nhiên hỏi một câu.

“Sao?

Em không thể à?” “Tô gia, ngài còn nợ em một điều ước…” “Điều ước của em chính là, được cùng mọi người đi mạo hiểm một lần!” “Có em là bác sĩ đi cùng, chắc cũng không thiệt thòi gì đâu nhỉ?” “Hay là, Tô gia ngài cảm thấy mình không tự tin bảo vệ tốt cho em?” A Thấu cười tủm tỉm nói.

“Đừng có nói bóng nói gió!” Tô Cảnh lườm cô gái này một cái, rồi nói thẳng.

“Có nói là không dẫn em đi đâu!

Đi thôi, xuất phát!” … Ba chiếc xe xếp thành một hàng thẳng, rất nhanh liền rời khỏi Ngô Châu, tiến về phía đích đến.

Hai ngày sau.

Theo định vị Khảm Kiên gửi, cả đoàn người đã đến một ngọn núi tên là Cẩu Tử Não.

Nghe nói ở đây tỷ lệ rừng che phủ đạt đến hơn tám mươi phần trăm.

Bên ngoài khu rừng.

Cả đoàn người xuống xe.

“Định vị Khảm Kiên gửi là ở đây sao?” “Tôi thấy cũng chẳng có gì đặc biệt nhỉ?” Nhìn xung quanh, Bàn Tử cất tiếng chê bai một câu.

“Dù sao thì, cứ đi qua xem sao đã.” “Cách định vị của Khảm Kiên còn một cây số, chúng ta đi bộ thôi.” Ngô Tà nhàn nhạt nói.

“Với tính cách của Nhị thúc cậu, nhất định sẽ chọn một nơi có thể bao quát toàn cục làm trung tâm chỉ huy, nơi họ đóng trại chắc là ở đó rồi.” Tô Cảnh đánh giá xung quanh một lượt, rồi chỉ một hướng ra hiệu.

“Chúng ta đi thăm dò trước đi, Bàn Tử, cậu với tôi đi bên đó, Giả Khái Tử, Lý Giai Nhạc, hai người đi bên kia!

Tô ca, mọi người cứ ở đây đợi tin tức của chúng tôi!” Ngô Tà rất nhanh đã sắp xếp xong.

“Ở đây sương mù quá dày đặc, nếu cậu không muốn chết sớm thì đừng qua đó!” A Thấu khoanh tay đứng cạnh Tô Cảnh nhàn nhạt nói

một câu.

Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng phụ họa gật đầu.

“Thiên Chân, đại sư nói không sai!

Cậu mà xông vào đó, thì làm sao mà cứu Nhị thúc với Tiểu Ca được!” “Thôi được rồi, Ngô Tà, cậu cứ ở đây đi!” Thấy Ngô Tà còn muốn nói gì, Tô Cảnh trực tiếp xua tay nói một câu.

“Bàn Tử, cậu với Giả Khái Tử, Lý Giai Nhạc đi bên đó!

Tiểu Viện, ba người của mấy đứa đi thăm dò bên kia.

Giữ liên lạc thông suốt!” Tô Cảnh sắp xếp như vậy mọi người đều không có ý kiến gì.

Hoắc Tiểu Viện gật đầu, đeo móng vuốt thép, rồi gọi hai cô gái đi thăm dò một bên.

Bàn Tử, Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử thì đi thăm dò bên còn lại. … “Tô gia, bên này không có bất kỳ điều bất thường nào!” Rất nhanh, trong bộ đàm Tô Cảnh cầm liền truyền ra giọng của Hoắc Tiểu Viện.

Chương 454

“Về đi!” Tô Cảnh nheo mắt, rồi cất tiếng nói một câu.

Lời vừa dứt, bộ đàm trong tay Ngô Tà cũng truyền ra giọng của Bàn Tử.

“Thiên Chân, chúng ta đã phát hiện ra doanh trại của Nhị thúc rồi.

Nhưng Giả Khái Tử nói, xung quanh không có bất kỳ sinh vật sống nào!” “Tình huống gì vậy?” “Không có một ai sao?” Ngô Tà nhíu mày hỏi một câu, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không lành.

“Không có mà… ngay cả một cọng lông chim cũng không thấy!” Giọng Bàn Tử vừa dứt, trong bộ đàm lại truyền ra giọng của Giả Khái Tử.

“Có tiếng động!

Tôi nghe thấy, ở đằng kia!” “Đến rồi đến rồi!

Thiên Chân lát nữa tôi nói với cậu sau, Giả Khái Tử nói lại nghe thấy tiếng gì đó!” Bỏ lại câu này, không lâu sau.

Trong bộ đàm lại truyền đến giọng của Lý Giai Nhạc.

“Chúng tôi nghe thấy tiếng động, phát hiện ra một cái cửa động lộ thiên, không có bất kỳ che chắn nào.” “Cửa động lộ thiên?

Vào xem đi!” Nghe Ngô Tà nói vậy, đối diện đáp một tiếng, liền tắt bộ đàm.

Đợi khoảng mười lăm phút.

Ba cô gái của Hoắc Tiểu Viện đều đã trở về, còn Bàn Tử và những người khác vẫn không có tin tức.

Đi đi lại lại hai vòng, Ngô Tà mặt đầy lo lắng.

Nhưng lúc này, bộ đàm lại đột nhiên vang lên.

Bên trong truyền ra giọng của Bàn Tử.

"Thiên Chân!

Đây là một cái bẫy!" Nói xong không lâu sau, trong rừng lại đột nhiên vang lên tiếng hô hoán của Bàn Tử và ba người họ.

"Có độc khí!" "Chạy mau!" Nghe vậy, Ngô Tà lập tức sững người, sau khi phản ứng lại liền vội vàng chạy đến cốp sau chiếc xe SUV từ trong hộp đựng thiết bị lật ra một chai cồn.

Sau đó rút nút chai, cuộn một miếng vải gạc nhét vào.

"Ngô Tà, cậu muốn làm gì?" Thấy anh ta hấp tấp như vậy, Tô Cảnh bất đắc dĩ hỏi một câu.

"Độc khí một khi khuếch tán ra, bán kính vài cây số đều phải xong đời!" "Tôi muốn đi phong tỏa cái cửa động đó!!" "Đừng ngốc nữa, cậu qua đó tìm chết à?" "Cái này nhìn là biết cái bẫy dành cho cậu rồi!" A Thấu lườm một cái, châm chọc một câu.

"A Thấu nói không sai…" Tô Cảnh gật đầu, rồi ra hiệu cho cô gái bên cạnh.

Sau đó cô gái này liền giật lấy quả bom cồn tự chế vừa làm xong của Ngô Tà.

Nhanh như chớp chạy về phía đó, vừa vặn lướt qua Bàn Tử và mấy người đang chạy về.

Không lâu sau, "rầm" một tiếng.

Cửa động trực tiếp bị thuốc nổ làm sập xuống.

Lúc này, điện thoại của Ngô Tà cũng hiện lên một tin nhắn WeChat.

Nghe tiếng, mở ra xem.

Mặt Ngô Tà lập tức trầm xuống.

"Điện thoại của Khảm Kiên, không phải ở chỗ anh ta…" Ý của câu này là gì, mọi người đương nhiên hiểu.

Lấp đầy cái cửa động đó, mọi người liền tiếp tục xuất phát. … Vừa lái xe, Bàn Tử vừa dùng bộ đàm nói với Tô Cảnh những gì mình phát hiện được bên dưới.

"Bên dưới chỉ là một hang động độc lập, cái quả độc khí đó chắc hẳn vốn dĩ đã ở đó, chỉ là có người dùng nó bố trí thành một cái bẫy." "Mà nói đến, trong hang động đó toàn là phiến đồng, tôi còn phát hiện ra thẻ bài của Nhị thúc nữa." "Tô gia, ngài thấy sao?" "Tôi thấy sao, vừa rồi A Thấu nói rồi, trong quả độc khí đó là khí độc mustard, đến nay vẫn chưa có phương pháp điều trị." "Mấy người bây giờ có thể bình an vô sự, hoàn toàn là do may mắn chạy nhanh đó!" "Bàn Tử, cậu đã phát hiện quả độc khí rồi, tại sao còn muốn xông lên?

Muốn ôm về nhà sưởi ấm à?

Cậu đặt Phiêu Phiêu vào đâu chứ?" … Tô Cảnh chửi té tát một hồi, Bàn Tử lập tức im lặng, không dám tiếp lời.

Chửi xong Bàn Tử, Tô Cảnh lập tức cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Sau đó mới tiếp tục nói.

"Kể từ khi nhặt được thẻ bài của Nhị gia, ít nhất có thể chứng minh một điều.

Họ quả thực đã từng đến nơi này." "Tô gia, ngài nói có khả năng nào, đây là cơ quan Nhị gia bố trí, để đối phó với những người theo dõi ông ấy không?" Bàn Tử cất tiếng hỏi một câu.

“Không thể nào, người này nhất định là để đối phó với Ngô Tà, hắn biết bệnh của Ngô Tà…” “Nhất định là sau khi Nhị gia và họ rút đi, đã bố trí xong cái bẫy, rồi dùng điện thoại của Khảm Kiên gửi tin nhắn, dụ chúng ta đến.” “Vậy bây giờ phải làm sao?” Bàn Tử hỏi Ngô Tà một câu.

“Tô gia nói không sai, bố trí ở nơi này, nhất định là để đối phó với tôi!” Ngô Tà nhíu mày trầm ngâm một lát, rồi nhìn qua kính chắn gió ra xa hỏi một câu.

“Phía trước chúng ta đến đâu rồi?” “Nơi đó gọi là Thiên Lân Lâu, nghe nói trước đây chỉ là một gò đất, nhưng sau này có một thương nhân đến, đã cải tạo nó.” “Trở thành một nhà trọ khá đặc sắc, là khách sạn lớn nhất gần đây.” “Chúng ta trước đây đã điều tra, Nhị thúc và họ có ghi lại đặt phòng ở đây.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà gật đầu.

“Đặt phòng!” “Tối nay chúng ta sẽ ở lại đây!” … Hai mươi phút sau.

Ba chiếc xe dừng lại không xa Thiên Lân Lâu.

Xuống xe, đánh giá xung quanh một lượt.

Ngô Tà mới cất tiếng nói.

“Lý Giai Nhạc, cậu qua bên đó cảnh giới đi.

Giả Khái Tử, cậu qua bên Thiên Lân Lâu thăm dò tình hình.” Đợi hai người rời đi, Bàn Tử đưa cho Ngô Tà một chai nước, rồi lấy ra thuốc A Thấu đã kê.

“Không khí ở đây thật tốt, coi như dưỡng bệnh đi!” “Thiên Chân, uống thuốc trước đi!” Lúc Ngô Tà uống thuốc, Tô Cảnh cũng ra hiệu cho mấy cô gái bên cạnh.

Sau đó Hoắc Hủ và Hoắc Tiểu Viện liền dẫn bốn cô gái nhanh chóng tản ra, cảnh giới xung quanh.

Rất nhanh, trong tai nghe liền truyền đến giọng của Giả Khái Tử.

"Tôi vừa nghe thấy, bên trong rất tạp nham!" "Trong bãi đỗ xe có người canh giữ!" "Có tiếng gõ mật mã của giới đồ cổ, không thể là khách du lịch!" … Nghe vậy, Bàn Tử chậc chậc miệng.

"Chậc!

Hơi phức tạp đó nha?" "Phức tạp thì đúng rồi, xem ra chúng ta đã đến đúng nơi rồi!" Nhìn về phía Thiên Lân Lâu, Tô Cảnh khẽ nói.

"Ước chừng bên trong bây giờ là một địa ngục trần gian!" "Thế nào?

Đi dạo một vòng không?" Ngô Tà gật đầu phụ họa một câu, rồi hất đầu về phía Bàn Tử.

"Tìm Tiểu Ca!" "Cứu Nhị thúc!" Hai người nhìn nhau cười, đấm tay một cái.

Sau đó chui vào trong xe.

"Hai tên này… đi đâu vậy?" A Thấu thấy vậy, mặt đầy nghi hoặc hỏi một câu.

"Không biết!" Tô Cảnh lắc đầu, cũng hơi ngạc nhiên.

Đợi hai người xuống xe, tạo hình mới toanh khiến mọi người có chút buồn cười.

Bàn Tử đeo bộ râu quai nón giả, Ngô Tà cũng dán hai bộ ria mép lên miệng.

Đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, trông một vẻ dở hơi.

Tựa lưng vào nhau tạo dáng "Người suy tư".

"I love this game!" Quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh, Bàn Tử giả vờ nói.

Tô Cảnh: "…" Tiểu Bạch: "…" A Thấu: "…" … Hai người ngụy trang thế này, cũng không biết nên nói là tốt hay xấu.

Dù sao thì nếu là người quen hai người, thì ngụy trang này coi như vô ích.

Không dừng lại quá lâu ở đây, gọi mọi người quay lại, rồi tiếp tục lái xe đến Thiên Lân Lâu.

Bên ngoài Thiên Lân Lâu, sau khi đỗ xe xong, trời đã tối.

Cũng thật trùng hợp, gặp một đoàn du lịch.

Vừa hay trà trộn vào cùng họ. … Trước cửa Thiên Lân Lâu.

Một chiếc xe buýt lớn từ từ dừng lại.

Sau đó một hướng dẫn viên dẫn một đoàn du lịch bước xuống.

"Được rồi, mọi người có thể xuống xe rồi!

Hãy lấy hành lý, hôm nay chúng ta sẽ ở lại đây.

Tòa nhà này tên là Thiên Lân Lâu, lịch sử khá lâu đời, tương truyền khi xây dựng có kỳ lân từ trời giáng xuống, mang đến điềm lành, nên mới có tên là Thiên Lân Lâu!

Ở đây cứ ba ngày sẽ có một màn trình diễn pháo hoa, ở bên cạnh giếng trời, ai có hứng thú có thể lên đó chụp ảnh." … Khi hướng dẫn viên đang thao thao bất tuyệt phía trước, Tô Cảnh và đoàn người cũng đứng phía sau đoàn du lịch này, tự ngụy trang mình thành những du khách đi cùng.

Chương 455

Theo đoàn du lịch này bước vào trong Thiên Lân Lâu.

Tô Cảnh đánh giá xung quanh một lượt, nơi này vẫn khá mang nét đặc trưng của dân tộc thiểu số.

Toàn bộ tòa nhà rất đặc sắc, có hình dạng tròn vành vạnh.

Giống như một cái chuông lớn.

Hướng dẫn viên dẫn đoàn du lịch đến giữa sân, rồi bắt đầu giới thiệu.

"Nào, mọi người xem, việc xây dựng Thiên Lân Lâu, là được tiến hành chọn địa điểm theo phong thủy.

Phía trước thoáng đãng, phía sau vững chắc!" … "Tầng một ồn ào nhất, tầng ba không có tiếng động gì, chắc là hoàn toàn trống rỗng." Giả Khái Tử nói nhỏ với mấy người.

Nghe vậy, Ngô Tà hỏi nhỏ một câu.

"Còn tầng hai thì sao?" "Tầng hai tiếng động rất nhẹ, bước chân rất vững… Số người cũng không ít.

Chắc hẳn đều là cao thủ!" Bàn Tử lúc này cũng đang cầm máy ảnh, giả vờ chụp ảnh để che chắn, quan sát xung quanh.

Rất nhanh, liền phát hiện ra điều bất thường.

Trên hành lang tầng hai, một người đàn ông da trắng mặc đồ tác chiến màu đen đang tựa vào lan can đánh giá phía dưới.

Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng cúi đầu, kéo mũ lưỡi trai xuống, rồi ghé sát vào Ngô Tà và Tô Cảnh.

"Thiên Chân, Tô gia, hai người nhìn tầng hai kìa… Có một người

nước ngoài đó!

Trên cổ có hình con hải mã… Đây không phải là lính đánh thuê mà Nhị thúc đã nói lúc ở Ách Ba thôn sao?

Đây là người của tên cháu trai lão Tiêu kia chứ?" … "Không sai được!

Lính đánh thuê của công ty Ba Lan!" "Nhưng thủ lĩnh của bọn họ trước đây không phải đã chết ở Ách Ba thôn rồi sao?" Ngô Tà gật đầu, trầm giọng nói.

"Bảo không chừng là nhị đương gia của bọn họ lên nắm quyền!

Thiên Chân, cậu nói xem nhân phẩm của Nhị thúc cậu đúng là tốt thật đó… Vừa xảy ra chuyện là khắp nơi đồng loạt chúc mừng!

Sắp bắn pháo hoa rồi, những kẻ muốn tìm người đều đã đến cả rồi." "Làm sao bây giờ, có muốn báo cảnh sát bắt bọn chúng không?" "Lính đánh thuê nước ngoài nhập cảnh, đây không phải là chuyện nhỏ đâu…" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh lắc đầu.

"Không cần, người ta chắc chắn có hồ sơ xuất nhập cảnh, một mực khẳng định là đến du lịch, báo cảnh sát cũng không làm gì được bọn họ…" "Vậy thì ra tay xử lý bọn nó chứ!" Vừa xắn tay áo, Bàn Tử chửi một câu.

"Đừng manh động, trước tiên cứ điều tra rõ nhân lực và trang bị của bọn họ đã rồi tính!" Ngô Tà xua tay, nhàn nhạt nói một câu.

"Cũng đúng, lát nữa đi thăm dò… Hồng Hồng?

Cô ấy sao lại ở đây?" Bàn Tử đang nói, đột nhiên thoáng thấy một bóng người quen thuộc, lập tức có chút kinh ngạc.

"Hồng Đỉnh Thủy Tiên?

Đâu cơ?" "Vị trí ba giờ của cậu!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử

nói nhỏ một câu.

Quay đầu nhìn một cái, cái đầu nấm đang dựa vào lan can kia, không phải Hồng Đỉnh Thủy Tiên thì là ai?

“Không phải nghe nói đã bị Tạ Ngũ chỉnh rồi sao?” “Tên cháu trai này!

Giả chết hả?” “Được thôi, xem Bàn gia lần này làm sao cho hắn chết hẳn!” Bàn Tử vừa nói, vừa kéo Ngô Tà lấy cớ chụp ảnh làm vỏ bọc, từng người một chụp lại những kẻ đang đứng ở lan can tầng hai.

Ghé lại chỗ Tô Cảnh, Bàn Tử cầm máy ảnh lật từng tấm một.

“Nhìn hai tên này, lão Cố này, lão Bát Ca này!

Đều là chuyên gia chất nổ trong giới.

Đương nhiên, kém tôi vẫn không ít.

Nhưng mời họ thì tốn không ít tiền đâu!

Nhìn mấy tên này nữa, đều là cao thủ trong giới!

Cái lão họ Tiêu này giàu có như vậy, còn đến đạo mộ làm gì chứ?” … “Hắn ta là đến vì Lôi Thành, lần này mời nhiều người như vậy, xem ra đối với Lôi Thành là thế tại tất đắc (quyết tâm đạt được) rồi…” Tô Cảnh khẽ cười nói một câu.

“Đông người thì có tác dụng gì?” “Toàn là lũ ăn hại, mấy chị em chúng ta đủ sức giết sạch bọn chúng!” Hoắc Hủ đứng cạnh Tô Cảnh cảnh giới, nghe vậy, khinh thường nói một câu.

“Tiểu Hủ, đừng coi thường bọn họ… Ai biết được, lão Tiêu này có thể có sắp xếp nào khác không… Lão hồ ly này, chắc là lần trước bị đánh sợ rồi, lần này lại không tự mình đến.

Cũng không biết có gặp mặt Nhị gia và họ không…” Trầm ngâm một lát, Tô Cảnh nói với Hoắc Hủ.

“Tiểu Hủ, em đi quầy lễ tân mở phòng… Nếu có thể, cố gắng mở phòng ở tầng ba!” “Vâng!” Gật đầu, Hoắc Hủ liền trực tiếp đi vào trong lầu.

Ngô Tà cũng ra hiệu cho Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu cũng đi theo xem sao…” … “Xem ra, đối thủ lần này của mấy người rất khó nhằn đó…” Ghé sát vào Tô Cảnh, A Thấu nói nhỏ một câu.

Đôi mắt to tròn láo liên nhìn xung quanh, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

“Sao, sợ rồi à?” “Sợ?” “Như vậy mới kích thích chứ!” A Thấu lắc đầu, mặt đầy hưng phấn nói.

“Kích thích?

Đường dẫn não của em có vấn đề rồi à.

Anh nói cho em biết, nếu đánh nhau, đó là súng đạn thật, sẽ chết người đó!

Tay chân em nhỏ bé thế này, đánh nhau chạy cũng không thoát nổi đâu…” Đưa tay gõ nhẹ vào trán A Thấu, Tô Cảnh lườm một cái nói.

“Súng đạn thật!

Thế chẳng phải càng kích thích hơn sao!” “Không sao đâu~ Em tin Tô gia ngài sẽ bảo vệ tốt cho em mà!” Kéo tay áo Tô Cảnh, A Thấu ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt to tròn giả vờ yếu đuối nói.

“Thôi được rồi, được rồi, anh không ăn cái trò đó đâu… Lát nữa ở cùng phòng với anh, đừng có chạy lung tung!” … Chẳng nói đến bên này.

Hoắc Hủ và Bàn Tử lúc này đã đi trước sau đến quầy lễ tân.

Đi đến trước quầy lễ tân ngồi xuống, Hoắc Hủ nhàn nhạt nói một

câu.

“Mở phòng.” “Xin lỗi, phòng đã hết rồi!” Nghe lễ tân nói vậy, Hoắc Hủ lấy điện thoại ra cho cô ta xem.

“Đã đặt trước trên mạng rồi!” “Xin quý khách đợi một lát, tôi kiểm tra!” Lễ tân gật đầu, rồi thao tác trên máy tính.

“Quý khách đã đặt ba phòng ba người, hai phòng tiêu chuẩn… Tôi đã mở cho quý khách năm phòng từ 110-115.

Để xem trình diễn pháo hoa, quý khách cần trả thêm ba mươi chín tệ.” “Có phòng ở tầng ba không?

Chúng tôi muốn ở tầng ba!” Đợi lễ tân nói xong, Bàn Tử cất tiếng hỏi một câu.

“Xin lỗi quý khách, đã hết phòng rồi…” Nghe cô ta nói vậy, Hoắc Hủ nhíu mày.

Ánh mắt liếc thấy bảng đăng ký lưu trú bên cạnh, trầm ngâm một lát, rồi lấy chứng minh thư ra đưa cho lễ tân để làm thủ tục mở phòng.

“Được thôi!

Cô cứ mở cho chúng tôi trước đã!” “Xin quý khách đợi một lát!” Tranh thủ lúc lễ tân quay người đi lấy thẻ phòng, Hoắc Hủ cầm lấy bảng đăng ký, nhanh chóng lật xem.

Nhưng trang ghi lại thông tin tầng ba, lại hoàn toàn trống không.

Thấy vậy, Hoắc Hủ còn chưa nói gì.

Bàn Tử đã lập tức nổi đóa.

“Ê ê ê, cô gái này sao lại nói dối thế hả?

Cái tầng ba này không phải không có ai ở sao?” Lễ tân quay đầu

lại, thấy bảng đăng ký bị Hoắc Hủ cầm đi.

Vội vàng lo lắng nói.

“Sao quý khách có thể tùy tiện xem bảng đăng ký của chúng tôi?” “Không xem không biết, xem rồi mới giật mình, cô đây thuộc loại lừa gạt người tiêu dùng rồi đó!” Bàn Tử không hài lòng nói một câu.

“Cô có tin tôi tố cáo cô không?” Nghe vậy, lễ tân vội vàng nở nụ cười làm lành.

“Không phải, hiện tại phòng ở tầng ba có chút vấn đề, khách thuê tầng ba là thuê cả tầng, nhưng sau khi đi rồi thì không quay lại nữa.

Họ đã trả tiền trước rồi, theo quy tắc, chúng tôi không thể cho thuê lại được.

Hơn nữa khách ở tầng hai đã đặt trước phòng ở tầng ba, đợi đến khi phòng hết hạn thuê, họ sẽ lập tức chuyển lên đó, phong cảnh tầng ba rất đẹp!” “Ra là chuyện này à…” Bàn Tử gật đầu, trong lòng đã có quyết định.

“Vậy cô xem, chúng tôi có thể lên tầng ba chụp ảnh không?” “Sau khi khách ở tầng ba rời đi, cầu thang tầng ba đã bị phong tỏa, nếu quý khách muốn lên đó, phải đợi đến khi phòng hết hạn thuê mới được.” “Phong tỏa rồi?” Hoắc Hủ nhíu mày, nghi hoặc cất tiếng.

“Phong tỏa, tôi thấy là mấy người có tiền này đều phong tỏa rồi thì có…” Bàn Tử không nhịn được châm chọc một câu, rồi quay đầu lên tầng hai.

“Quý khách có thể đợi một lát, tôi giúp quý khách kích hoạt thẻ phòng…” … Lúc này.

Bên ngoài, Ngô Tà cũng đã có phát hiện.

Tại một góc, anh ta thấy ký hiệu Tiểu Ca để lại cho mình.

“Cái này có nghĩa là gì?” Thấy ký hiệu màu đỏ đó, Tô Cảnh hỏi Ngô Tà một câu.

Chương 456

"Ba, mười lăm, tầng ba, phòng 315!" "Tầng ba?" Ngẩng mắt nhìn lên phía trên, khóe môi Tô Cảnh khẽ cong lên.

"Xem ra Thiên Lân Lâu này cũng không đơn giản đâu…" … Lúc này, bên phía Bàn Tử.

Cầm máy ảnh giả vờ chụp ảnh để che chắn, thong dong đi lên tầng hai.

Nhưng vừa lên đến nơi, đã chạm mặt người đàn ông da trắng kia.

Cố tỏ ra bình tĩnh chụp vài tấm ảnh xung quanh, rồi lại quay đầu lên tầng ba.

Thấy vậy, người đàn ông da trắng này dùng một giọng tiếng Trung lưu loát gọi Bàn Tử một tiếng.

"Bạn ơi, đường này không thông!" Bàn Tử không đáp lời anh ta, tự mình bước lên, người đàn ông da trắng này cũng vội vàng leo lên theo.

Cũng không biết có phải là đặc trưng của Thiên Lân Lâu không.

Hành lang ở nơi này, không khác gì đường hầm trong mộ.

Hơn nữa tối om, có vẻ khá âm u.

Đi lên tầng ba nhìn một cái, kết quả quả thực như lễ tân đã nói, nơi này đã bị phong tỏa nghiêm ngặt.

"Tầng ba này, không thể vào!" "Phía trên nghe nói có ma, nếu có hứng thú, chúng ta có thể thăm dò." Người đàn ông da trắng quay đầu đi xuống, Bàn Tử không do dự nhiều, liền đi theo.

Hiển nhiên, đây là một cơ hội tốt để thăm dò thực hư.

Đi xuống tầng hai, đi theo sau người đàn ông da trắng, Bàn Tử đưa tay gõ theo quy luật vài cái.

Ngô Tà đang định nhìn xung quanh xem Tiểu Ca có để lại ký hiệu nào khác không.

Nghe tiếng, lập tức sững người, vội vàng ngẩng đầu nhìn qua.

"Thiên Chân, có thông tin quan trọng!" "Không được, quay lại!" "Không sao đâu, đợi tin tức tốt của tôi!" Thấy Bàn Tử không nghe khuyên, Ngô Tà vội vàng đi đến chỗ Tô Cảnh.

Kể cho anh ta nghe tình hình một chút.

Còn Bàn Tử lúc này, cũng bị Hồng Đỉnh Thủy Tiên chặn lại.

"Á Cáp Tư, đợi một chút!" "Người này lạ mặt, ai vậy?" "Bạn bè!" "Sếp không phải đã nói sao?

Không được dẫn người lạ vào!" "Hơn nữa tôi sao lại thấy người này có chút quen mặt vậy nhỉ?" "Nếu sếp có vấn đề gì, bảo anh ta tự đến tìm tôi xem!" Á Cáp Tư liếc Hồng Đỉnh Thủy Tiên một cái, rồi vượt qua anh ta, mở cửa phòng mình bước vào.

Bàn Tử chửi thầm Hồng Đỉnh Thủy Tiên một tiếng, bám sát theo anh ta đi vào trong phòng.

Đánh giá xung quanh một lượt, thấy cây nỏ cường độ cao bày trên bàn trà, trong lòng lập tức kinh ngạc.

Nhưng có bộ râu quai nón và kính râm che chắn, Á Cáp Tư cũng không nhìn rõ biểu cảm của Bàn Tử.

"Người nước ngoài, tiếng Trung của ngài nói lưu loát thật đó!" "Tình huống gì vậy?

Đến săn trộm sao?" Chỉ vào cây nỏ trên bàn trà, Bàn Tử cất tiếng hỏi.

“Ừm!

Tôi đi bắn thỏ!” “Cái gì, ngài làm quần à?

Không nhìn ra nha?” Á Cáp Tư mặt không biểu cảm, đưa mắt nhìn vào tai nghe mà Bàn Tử đeo trên tai.

Thấy vậy, Bàn Tử đưa tay sờ một cái, rồi cười ha ha nói.

“À, ngài à, phải đeo cái này, nếu không thì nghe không rõ!

Mắt cũng sợ ánh sáng, hỏng rồi!” “Thế nào, có thu hoạch gì không?” Bàn Tử cũng không khách khí, một mông ngồi xuống ghế sô pha.

Nhìn Bàn Tử cầm máy ảnh chụp cây nỏ trên bàn trà, Á Cáp Tư ngồi xuống bên cạnh, cất tiếng nói.

“Không có, nhưng lần này chắc là có thể bắn được.” “Gần đây khu này không cho bắn rồi, phải vào sâu trong núi… Chỗ đó thì không ai quản!” … “Ngài vừa nói chuyện ma quỷ đó, là sao vậy?” Kéo dài hai câu, Bàn Tử chuyển sang chủ đề chính.

“Lúc tôi mới đến, cũng giống như ngài, muốn lên xem sao.” “Ban ngày thì không sao, nhưng đến tối, luôn có người biến mất!” “Vậy có báo cảnh sát không?” Nghe Á Cáp Tư giải thích xong, Bàn Tử hỏi một câu.

“Chúng tôi là đến săn trộm, sao mà báo cảnh sát được?” “Tôi khuyên ngài đừng lên đó nữa!” “Bạn ơi, tôi thấy bộ dạng của ngài, cũng không giống như đến du lịch đâu nhỉ?” “Thế nào?

Có muốn hợp tác thử xem không?” Á Cáp Tư cười cười, đưa ra lời mời hợp tác.

“Ngài muốn mời khách à?” “Không cần, tôi không có hứng thú với thỏ, thỏ nữ lang thì được!

Tôi cảm thấy những gì ngài nói đó, đều là tin đồn, một nơi bé tí thế này, người ta có thể biến mất đi đâu được chứ?" "Anh không tin à?" Ahab Sâm nhìn Bàn Tử một cái thật sâu.

"Ai mà tin chứ?

Tôi là người theo chủ nghĩa duy vật tuyệt đối!" Bàn Tử cười ha ha, lớn tiếng hô.

"Nếu anh không tin, tối nay chúng ta lên đó thử xem sao!" Ahab Sâm không để ý đến lời Bàn Tử nói, tiếp tục.

"Thôi được rồi, tôi đi đây!" "Tạm biệt nhé, để tôi mời anh ăn cơm!" Bàn Tử xua xua tay, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy vậy, Ahab Sâm cười cười.

"Có thời gian thì thường xuyên ghé chơi!" "Tôi và ông chủ của tôi có suy nghĩ không giống nhau, rất nhiều chuyện, không muốn nói với hắn ta." "Kết giao bằng hữu, trò chuyện một lát, anh bảo trọng thân thể!" "Duyên phận của chúng ta vừa mới bắt đầu!" …… Bàn Tử không nói gì thêm, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, liền đối mặt với khuôn mặt lớn của Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

"Phi!" Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt vào tên đó, rồi vênh váo đi xuống lầu. …… Tầng một.

Phòng 110.

Sau khi thấy Bàn Tử đi thử dò la, Tô Cảnh và mọi người liền đi vào phòng, lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Hiểu được ý tứ tiềm ẩn trong lời nói của Ahab Sâm, mọi người ít nhiều đều có chút bất ngờ.

“Ahab Sâm này có chút thú vị đấy…” Tô Cảnh sờ sờ cằm, cười tủm tỉm nói.

“Những lời hắn ta vừa nói, không phải là nói cho Bàn Tử nghe, mà là nói cho chúng ta và Ngô Tà nghe.” Ngô Tà nhíu mày, vẻ mặt không hiểu.

“Nghe ý hắn ta, là muốn tìm chúng ta hợp tác?” “Nhưng tại sao?” “Không có lý nào cả?” Chưa nói được mấy câu, Bàn Tử đã lon ton chạy về.

“Ngô Tà!” “Sao rồi, Ngô Tà?” “Anh phân tích ra được gì rồi?” Ngồi phịch xuống giường, Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Ahab Sâm này, và ông chủ Tiêu không cùng một phe…” Ngô Tà nói một câu, rồi trình bày quan điểm của mình.

“Người này, chắc hẳn đã xem tài liệu của chúng ta, khả năng quan sát rất mạnh, chúng ta bây giờ đã bại lộ rồi!” “Nhưng hắn ta lại không vạch trần chúng ta, xem ra lão Tây này, tâm cơ không hề nông cạn đâu!” “Chắc là đang ủ mưu gì đó…” “Cũng không biết ông chủ Tiêu mà biết cấp dưới của mình là loại người này, sẽ nghĩ thế nào.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử thăm dò hỏi một câu.

“Vậy Tô gia, có nên hợp tác với hắn ta một phen không?” “Hắn ta và ông chủ Tiêu là cùng một giuộc!” “Nếu cậu không sợ bị lừa, cứ đi mà tìm hắn hợp tác…” Tô Cảnh lườm Bàn Tử một cái, trực tiếp bác bỏ đề nghị này.

“Tô ca nói không sai.” Ngô Tà phụ họa gật đầu, rồi đi đến cửa sổ kéo rèm ra.

“Chúng ta không cần thiết phải hợp tác với hắn ta, người này không đáng tin. ” “Tạm thời đừng nói về hắn nữa, ở nơi này, tầng một là khách vãng lai và du khách ở.” “Tầng hai toàn là người của ông chủ

Tiêu.” “Tầng ba là đội ngũ của chú Hai, nếu theo lời lễ tân nói, chú ấy đã mất tích một thời gian rồi… Tầng ba này bị ma ám, các cậu nói có khả năng là thủ đoạn của chú Hai không?” Bàn Tử đưa ra một phỏng đoán.

“Cũng có khả năng là người ở tầng hai, không muốn người khác lên, nên bịa ra câu chuyện!” Tiểu Bạch tựa vào bàn, chống cằm nói một câu.

“Giả Khái Tử, cậu có nghe thấy gì không?” Ngô Tà hỏi Giả Khái Tử.

“Tôi cảm thấy, chưa chắc là lời bịa đặt đâu.” “Bởi vì tôi đã nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.” “Không thể nói rõ được…” “Hơn nữa tầng hai cũng có người đang bàn tán…” …… “Tóm lại, cẩn thận đi!” “Trừ tôi, Bàn Tử, và cả Tô ca ra, các cậu đều là gương mặt mới, nhớ là tuyệt đối đừng bại lộ, tên lính đánh thuê da trắng kia, hắn ta nhất định có âm mưu khác!” “Không chừng cũng đã nổi lòng tham với bảo vật trong Lôi Thành, cho nên, hắn ta chắc sẽ không nói việc chúng ta đến cho lão Tiêu.” “Nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác, nhất định phải có người trong bóng tối, chúng ta mới có thể dễ dàng ra tay!” Ngô Tà nói xong, mọi người đều đồng tình gật đầu.

Sau đó Tô Cảnh tiếp tục lên tiếng nói.

“Ký hiệu Tiểu Ca để lại, đại diện cho phòng 315 ở tầng ba, cho nên chúng ta phải nhanh chóng tìm ra căn phòng này!” “Xem xem chú Hai của anh rốt cuộc đã để lại cái gì.” “Được!

Chờ lát nữa, tôi và Bàn Tử cùng đi!” Nghe vậy, Ngô Tà đáp một tiếng.

“Không được!” A Thấu khoanh tay tựa vào tủ bên cạnh, lạnh nhạt nói một câu.

Thấy Ngô Tà vẻ mặt nghi hoặc, A Thấu lấy từ trong túi ra một lọ bạc nhỏ ném cho Ngô Tà.

"Cái này cho anh!" "Đây là gì?" "Thuốc giảm bệnh phổi của anh, khoảng thời gian tiếp theo ngoài thuốc này ra, những thuốc khác đều không cần uống nữa." "Mỗi ngày hai lần, sau khi uống xong, chỉ có thể hoạt động hai tiếng, thời gian còn lại nhất định phải ở trong căn phòng này." "Chỉ có nhiệt độ và độ ẩm trong căn phòng này là ổn định, anh có thể tưởng tượng phổi của mình như thủy tinh, không thể động, thì đừng động." A Thấu nói xong, Ngô Tà khẽ nhíu mày.

"Không được…" "Vậy thì, tôi chẳng phải giống như bị liệt rồi sao?" "Anh tùy ý, thích uống thì uống, không thích thì thôi!" "Nếu không phải Tô Cảnh năn nỉ tôi hết lần này đến lần khác, tôi mới lười giúp anh…" "Tình trạng của anh tự anh biết, dù sao anh chết hay không cũng không liên quan gì đến tôi, nếu anh không uống, trả thuốc lại cho tôi, thuốc này đắt lắm!" A Thấu nhíu mũi, bực bội nói.

Ngô Tà còn muốn nói gì đó, nhưng bị Bàn Tử xua tay ngắt lời.

Bàn Tử giật lấy lọ thuốc trong tay Ngô Tà, cúi đầu lạy A Thấu.

"Uống chứ, uống chứ!

Cảm ơn đại sư đã ban thuốc!" "Ngô Tà, anh cứ nghe tôi đi!" "Tôi không muốn phải thu xác cho anh đâu!" "Chúng ta đi, anh cứ yên tâm đi." Thấy Bàn Tử như vậy, Ngô Tà cũng chỉ đành gật đầu.

Lấy điện thoại ra xem giờ.

Tô Cảnh tiếp tục nói với mọi người.

"Trước tiên cứ về nghỉ ngơi đi." "Một giờ rưỡi sáng, bắt đầu hành động!" "Nếu có vấn đề gì, lập tức rút lui!" Mọi người tự nhiên không có ý kiến, đều gật đầu đồng ý. …… Một giờ rưỡi sáng.

Chương 457

Bàn Tử, Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử, và cả Hoắc Tiểu Viện, được Tô Cảnh sắp xếp lên tầng ba.

Tô Cảnh thì dẫn Tiểu Bạch và Hoắc Hủ mấy cô gái đến chỗ Ngô Tà.

Cùng nhau chờ tin tức của Bàn Tử và mọi người.

Còn về A Thấu, lúc này đã ngủ say rồi.

Cũng không cần đến cái tên chiến năm cặn bã này. …… Mà lúc này.

Bốn người Bàn Tử, đã ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đi lên tầng ba.

"Ngô Tà, nhìn thấy không?" Điều chỉnh thiết bị một chút, Bàn Tử nói khẽ.

"Thấy rồi!" "Các cậu nhớ nhé, mục đích chúng ta lên tầng ba, là tìm ký hiệu Tiểu Ca để lại." "Mục tiêu là phòng 315, tuyệt đối đừng gây sự, đừng để bọn người tầng hai chú ý." "Đánh nhanh thắng nhanh!" …… "Được!" Bàn Tử gật đầu, rồi liền bắt đầu hành động.

Giả Khái Tử đứng một bên, phụ trách cảnh giới.

Qua thiết bị, Tô Cảnh có thể nhìn thấy cánh cửa sắt bị khóa bằng xích sắt, thấy vậy, liền ấn tai nghe, trực tiếp nói một câu.

"Cửa sắt bị khóa rồi, mở ra tiếng động quá lớn, dễ gây chú ý của người khác." "Bàn Tử, cậu cạy tường ra đi!" "Được ngay!" Không nói hai lời, Bàn Tử liền cầm công cụ bắt đầu thao tác.

Rất nhanh, đã cạy ra một lỗ lớn trên bức tường gỗ.

“Kia, Tiểu Viện, em ở lại canh chừng, nếu có bất thường lập tức thông báo cho chúng ta!” Nói khẽ với Hoắc Tiểu Viện một câu, Bàn Tử liền dẫn Lý Giai Nhạc cúi người chui vào.

Giả Khái Tử nhanh chóng theo sát phía sau, đi theo hai người.

Rất nhanh, ba người liền lên hành lang tầng ba.

“Ngô Tà, chúng tôi vào rồi!” Nói khẽ một câu, Bàn Tử liền dẫn đầu dò xét bắt đầu tìm kiếm phòng 315.

Nhưng rất nhanh, Giả Khái Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó, bước chân dừng lại, ghé vào cửa một căn phòng lắng nghe.

“Giả Khái Tử, tình hình thế nào?” “Không có người, nhưng có một loại âm thanh kỳ lạ.” …… Lời hắn ta vừa dứt, bên Tô Cảnh, chiếc máy tính dùng để truyền hình ảnh đột nhiên đen màn hình.

Ngô Tà sững sờ một chút, rồi vội vàng khởi động lại, nhưng khi mở lại vẫn là trạng thái màn hình đen.

“Alo, Bàn Tử, có nghe tôi nói không?” “Alo?” “Có đây, có đây, lát nữa tôi sẽ báo cáo cho anh!” Theo tiếng Bàn Tử truyền ra từ tai nghe, hình ảnh lại kết nối lại.

Thấy vậy, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tô Cảnh lại nhíu mày, luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. …… Mười phút sau.

Ba người Bàn Tử, đã đi một vòng, nhưng bất ngờ là, không hề có cái gọi là phòng 315.

“Trời ạ!” “314 xong rồi là 316, Tiểu Ca chơi khăm ghê vậy sao?” “Ngô Tà, tôi đã đi một vòng rồi, không có 315!” “Hay là một căn phòng trong phòng 314?

Anh đợi một chút, tôi bây giờ sẽ đi vào xem thử!” “Đừng vội!”

Gọi Bàn Tử lại, Ngô Tà tiếp tục nói.

“Anh bây giờ nghe tôi, trước tiên hãy quan sát kỹ góc cửa.” “Được!” Bàn Tử làm theo lời Ngô Tà nói, cẩn thận tìm kiếm xung quanh, rất nhanh liền phát hiện ra ký hiệu Tiểu Ca để lại.

“Thật sự có!” “Ký hiệu của Tiểu Ca, anh đã xem Harry Potter rồi chứ?

Sân ga chín ba phần tư…” “Từ đây đi vào thế giới pháp thuật!” Bàn Tử vừa nói, vừa đâm đầu vào khung cửa, kết quả hiển nhiên.

Không hề có phép thuật gì cả… Tô Cảnh và Ngô Tà thấy vậy, đều giật giật khóe mắt.

Mấy cô gái Tiểu Bạch cũng bị thao tác này của Bàn Tử chọc cười.

“Bàn Tử, cậu bị điên à?!” “Đừng có lung tung nữa…” “Chụp cho tôi cái ký hiệu đó!” “Được!” Chiếu đèn, đưa thiết bị lại gần ký hiệu.

Bên Ngô Tà cũng nhìn rõ hình dạng của ký hiệu.

Rồi lập tức thần sắc căng thẳng.

“Ký hiệu này đại biểu cho nguy hiểm và cảnh báo!” “Bàn Tử, anh nghe đây, nếu không tìm được phòng 315, lập tức rút lui!” “Đã rõ!” Đáp một tiếng, Bàn Tử liền gọi Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử chuẩn bị rút lui.

“Rút lui!

Đi nhanh!” “Khó khăn lắm mới lên được một chuyến, mà đã đi rồi sao?” Lý Giai Nhạc có chút không cam tâm nói một câu.

“Ngô Tà nói rút là rút!

Đi!” “Nơi này quả thật rất tà dị!” Bàn Tử không do dự nhiều, dẫn hai người liền bắt đầu quay về.

Nhưng đi được mấy bước, lại phát hiện Giả Khái Tử không đi theo.

Quay đầu lại nhìn, hắn dừng lại ở cửa một căn phòng, sắc mặt trông có vẻ không đúng.

Thấy vậy Bàn Tử vội vàng quay đầu trở lại.

"Giả Khái Tử, cậu làm gì đó?" "Đi nhanh!" "Cái âm thanh cổ quái kia chính là truyền ra từ căn phòng này, nó khiến tôi cảm thấy rất khó chịu!" "Thôi được rồi, đừng quản cái này nữa, nhanh chóng đi xuống!" Bàn Tử vừa nói, vừa kéo Giả Khái Tử tiếp tục quay về.

Không muốn làm rùm beng thêm.

Nhưng đi được hai phút, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó, bước chân dừng lại.

"Khoan đã, có chút không đúng à?" Chiếu đèn quan sát xung quanh một chút, Bàn Tử vội vàng ấn tai nghe.

"Tiểu Viện, em vẫn còn ở cầu thang chứ?" "Em đây!" "Sao tôi không tìm thấy nữa?" Nghe Hoắc Tiểu Viện nói vậy, Bàn Tử có chút khó hiểu nói một câu.

"Có phải vừa rồi đi nhanh quá nên không nhìn thấy không?" Giả Khái Tử nhíu mày nói một câu.

"Có thể!

Tìm lại xem sao, tìm lại xem sao!" Bàn Tử vừa nói, lại dẫn hai người đi một vòng.

Kết quả vẫn không tìm thấy cầu thang.

"Tiêu rồi, cầu thang biến mất rồi!" "Tô gia, bây giờ phải làm sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh nhíu mày.

"Bàn Tử, các cậu đừng hoảng sợ trước đã…" "Chắc là đã tiến vào

ảo giác, còn nhớ âm thanh mà Giả Khái Tử nghe thấy không?" "Chắc là đã bị ảnh hưởng bởi âm thanh đó." …… Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà vội vàng tiếp tục nói.

"Đúng rồi, trong túi anh không có dây thừng sao?" "Kéo xuống!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Rồi lấy dây thừng buộc vào lan can, ba người lần lượt theo dây thừng xuống tầng dưới.

Hình ảnh truyền về, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bất ngờ là, số phòng trên cửa, lại vẫn là 314!

Khi Bàn Tử và mấy người đang nhìn nhau, trong mắt Ngô Tà, trên màn hình máy tính truyền về hình ảnh.

Phía sau họ, đột nhiên xuất hiện một bóng người lạ mặt.

Thấy vậy, Ngô Tà vội vàng hô lên.

"Bàn Tử!

Phía sau các cậu có người!" "Bàn Tử!

Có nghe tôi nói không Bàn Tử?" Nhưng lúc này, ba người này giống như bị trúng tà vậy, hoàn toàn không nghe thấy tiếng Ngô Tà.

Cũng không phải không nghe thấy, chỉ là ảnh hưởng của ảo giác, khiến họ nghe thành một lời thoại khác.

"Bàn Tử, tôi đã liên lạc được với chú Hai rồi, họ đang trốn ở bên trong." "Tất cả những chuyện này đều là kế hoạch của chú Hai, các cậu đi vào xem thử đi!" Ba người Bàn Tử tự nhiên sẽ không do dự nhiều, trực tiếp đi về phía cửa.

Mà trong phòng, Ngô Tà nhìn họ lại vẻ mặt sốt ruột.

"Bàn Tử!" "Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử!" "Đừng đi vào!

Các cậu rốt cuộc có nghe thấy không?" Nhưng trong tai Bàn Tử, lại biến thành lời Ngô Tà thúc giục.

Ba người không chút do dự, đẩy cửa đi vào. …… Mà lúc này.

Máy tính ngay khoảnh khắc ba người bước vào cửa, hoàn toàn mất tín hiệu.

"Xảy ra chuyện rồi!" Nhìn Tô Cảnh, Ngô Tà vẻ mặt ngưng trọng.

"Đừng hoảng sợ!" Tô Cảnh đi đến cửa sổ, kéo rèm ra nhìn về phía đối diện.

Trầm ngâm một lát, lấy áo khoác khoác lên người, liền đi về phía cửa.

"Ngô Tà, nghĩ cách liên lạc lại với Bàn Tử." "Tôi qua xem sao!" …… Không nói bên này.

Ba người Bàn Tử sau khi đi vào phòng.

Liền bắt đầu nhìn quanh, rất nhanh liền tìm thấy một cái tăm đồng.

"Tăm của chú Hai, đội ngũ của họ đã chạy hết rồi, nhưng người đâu?" Lý Giai Nhạc nhìn cái ấm trà trống rỗng, lau bàn đầy bụi bặm, rồi lên tiếng nói.

Chương 458

"Ấm trà đều đã khô rồi, chắc là trống rỗng khoảng một tuần rồi." "Ngô Tà, chú Hai không có trong phòng!" Bàn Tử vừa nói một câu, liền nghe thấy bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận động tĩnh.

Nghe thấy vậy, ba người thần sắc căng thẳng.

Vội vàng chạy ra ngoài, rồi liền thấy một bóng đen nhanh chóng biến mất ở phía xa.

"Đuổi theo!" …… Ba người tản ra chạy, từng căn phòng từng căn phòng kiểm tra.

Rất nhanh, Bàn Tử liền nghe thấy trong một căn phòng truyền ra động tĩnh.

Dẫn Lý Giai Nhạc đi vào.

Rồi liền thấy trên đất nằm một thi thể, lật người hắn lại, chính là Lưu Tang, bị một nhát đao phong hầu.

"Tang Bối Nhi?" "Bàn gia, đây là người của chú Hai sao?" "Đúng vậy!

Nhưng rốt cuộc là ai đã giết hắn ta?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, nhìn quanh trong phòng, rất nhanh liền phát hiện ra một ký hiệu, lập tức trừng lớn hai mắt.

"Tiểu Ca, đã giết Lưu Tang?" "Tiểu Ca đã giết Lưu Tang?" Lý Giai Nhạc vẻ mặt không hiểu.

"Họ chẳng phải đều là người của chú Hai sao?

Tại sao lại tự tương tàn sát?" "Xác định không?" "Xác định!

Anh nhìn chỗ này, đây là ký hiệu xử quyết của Trương gia!"

“Không phải chứ… Tiểu Ca… Tiểu Ca đã tàn sát ở đây sao?” Bàn Tử không thể tin nổi nói.

“Ý gì?” “Chẳng lẽ, Tang Bối Nhi là nội gián trong đội ngũ của chú Hai?” Vừa nói chuyện, Bàn Tử vô tình liếc thấy những giọt máu trên đất.

Gọi Lý Giai Nhạc một tiếng, rồi men theo vết máu đi chậm rãi vào bên trong.

Mà lúc này.

Trên máy tính của Ngô Tà, lại kết nối lại được tín hiệu của Bàn Tử.

Trong hình ảnh, xuất hiện một cánh cửa gỗ có ghi số phòng 315.

“Ngô Tà, 315 xuất hiện!” “Tình hình thế nào?” Nghe tiếng Bàn Tử truyền đến từ tai nghe, Ngô Tà vội vàng hỏi.

Bàn Tử không nói gì, đẩy cửa đi vào, bên trong, là một căn phòng chất đầy thi thể!

Chiếu đèn quét qua, là từng khuôn mặt từng quen thuộc nhất.

Bàn Tử cúi người, từ trong tay thi thể Khảm Kiên, nhặt lên chiếc điện thoại mà hắn ta nắm chặt.

Mở ra, bên trong chính là video Tiểu Ca đại khai sát giới.

“Tiểu Ca, Tiểu Ca hắn bị điên rồi!” “Hắn từ Hống Tuyền lên sau, giống như biến thành một người khác vậy!” “Nói chúng ta đều là nội gián!” “Không cho phép bất kỳ ai đến Lôi Thành!” “Hắn đã giết tất cả mọi người, tôi là người cuối cùng!” “Nếu, nếu có ai đó…” Lời Khảm Kiên còn chưa nói xong, Bàn Tử đã nhìn thấy Tiểu Ca trong video vẻ mặt đầy máu đi tới, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Rồi một nhát đao chém về phía Khảm Kiên, video kết thúc đột

ngột.

"Tiểu Ca đã giết tất cả mọi người!" Bàn Tử vẻ mặt kinh hoàng kêu lên, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, bịt miệng đi ra ngoài, tựa vào cửa.

Lạnh giọng nói với Ngô Tà.

"Tiểu Ca đã thiết lập cơ quan!" "Nhốt tất cả mọi người ở tầng này, không cho phép ai xuống Hống Tuyền!" "Bây giờ chúng ta cũng bị nhốt ở đây, Ngô Tà, có nghe thấy không?" "Mau để Tô gia đến cứu chúng ta!" "Bàn Tử, anh đừng hoảng, Tô gia đã đi rồi!" "Anh vạn lần cẩn thận!" Nghe Bàn Tử nói vậy, rồi kết hợp với cảnh tượng nhìn thấy trước đó.

Ngô Tà tuy không dám tin, nhưng cũng không thể không tin, Tiểu Ca thật sự đã giết tất cả mọi người.

Sốt ruột hô lên với Bàn Tử, Ngô Tà liền đứng dậy khoác áo khoác, chuẩn bị đi cứu người.

Nhưng, lại bị Hoắc Hủ giơ tay ngăn lại.

"Dừng lại!" "Anh không được đi!" "Nếu anh mà xảy ra chuyện nữa, chẳng phải lại gây thêm phiền phức cho Cô gia nhà tôi sao?" "Ngồi yên chờ tin tức đi!" Cộng thêm Tiểu Bạch cũng lên tiếng khuyên can, Ngô Tà đành chịu thua. …… Mà lúc này.

Tô Cảnh cũng đã đến cầu thang tầng ba.

"Tô gia, sao ngài lại đến đây?" Thấy Tô Cảnh đến, Hoắc Tiểu Viện sững sờ.

Lấy tai nghe tích hợp mic mà hắn đang đeo trên tai đeo vào tai mình, Tô Cảnh không nói lời thừa.

"Xảy ra chuyện rồi!" "Tiểu Viện, em ở đây canh chừng cho tốt!"

“Ai dám qua, cứ thẳng tay giết!” “Vâng!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Hoắc Tiểu Viện lập tức lấy ra dao găm thép tinh luyện đeo vào tay, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Điều chỉnh thiết bị một chút, Tô Cảnh liền trực tiếp lên tầng ba. …… Mà lúc này, Bàn Tử đang dẫn Lý Giai Nhạc đi tìm Giả Khái Tử.

Đến trước một cánh cửa.

Đột nhiên nghe thấy tiếng Giả Khái Tử ai oán.

“Tôi cầu xin các người đừng nói nữa!” “Đừng nói nữa!” “Mau thả tôi ra, tai tôi sắp điếc rồi!” Nghe thấy vậy, Bàn Tử và Lý Giai Nhạc thấy vậy, liền muốn phá cửa xông vào.

Nhưng chỉ là một cánh cửa gỗ cũ nát, lúc này lại kiên cố như cửa sắt thép, dù hai người hợp lực, cũng không hề nhúc nhích.

“Giả Khái Tử!

Giả Khái Tử!” Giả Khái Tử bên trong, ngã trên đất ôm hai tai không ngừng kêu rên.

Rồi trong ánh mắt kinh hoàng của Bàn Tử và Lý Giai Nhạc, hắn nhặt lên một cái tăm đồng, dùng sức đâm vào tai mình.

“Giả Khái Tử đừng!” Trơ mắt nhìn Giả Khái Tử tự sát, hai người lại bất lực không thể ngăn cản. …… Mà lúc này, Tô Cảnh đã đi trên hành lang tầng ba.

“Ngô Tà, có nghe tôi nói không?” “Có thể!” “Tô ca, vừa rồi tôi liên lạc được với Bàn Tử, hắn tìm thấy phòng 315, bên trong toàn là thi thể!

Tiểu Ca phát điên, đã giết tất cả mọi người!” Nghe tiếng Ngô Tà, Tô Cảnh nhíu mày.

“Bình tĩnh!” “Tôi qua xem sao!” Nói với Ngô Tà một câu, Tô Cảnh liền trực tiếp chạy về phía 315.

Bước vào cửa, từng thi thể nằm la liệt trên đất.

Tiểu Ca thì ngồi ở không xa, nở một nụ cười quỷ dị về phía hắn.

“Tiểu Ca?

Tô ca, cẩn thận Tiểu Ca!” Qua video nhìn thấy vậy, Ngô Tà vội vàng hô lên.

“Chết đi!” Tiểu Ca cười quỷ dị, cầm đao trực tiếp chém về phía Tô Cảnh.

Nhưng Tô Cảnh lại không hề để tâm, mà nhắm mắt lại, chân khí cuồn cuộn tuôn ra, hình thành từng luồng sóng xung kích tản ra.

Giây tiếp theo, thân hình Tiểu Ca lập tức trở nên hư ảo, rồi biến mất.

Ngay cả thi thể trên đất, và vết máu, cũng tan biến hết.

Thấy vậy, trong mắt Ngô Tà tràn đầy kinh ngạc.

Mở mắt lại, Tô Cảnh trong đáy mắt lóe lên một tia sáng tỏ.

“Thật lợi hại!” “Thế mà còn có thể kéo tôi vào ảo giác…” Vừa nói vừa nhìn quanh một chút, rất nhanh phát hiện ra điều bất thường.

Hai thi thể tựa vào tường, đều là gương mặt lạ, chắc không phải người của Ngô Nhị Bá.

Mà trên vách tường, còn treo từng hàng phiến đồng vàng!

Sau khi gỡ tất cả những phiến đồng này xuống.

Ảo cảnh liền vỡ tan như bong bóng.

Ngồi xuống ghế, Tô Cảnh giơ tay ấn tai nghe.

“Tất cả đến phòng 315!” …… Không lâu

sau.

Bàn Tử, Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử cả ba đều vẻ mặt tái nhợt đẩy cửa bước vào.

Hiển nhiên, vừa rồi bị ảo cảnh hành hạ đủ thảm.

"Tất cả đều ổn chứ?" Nhìn mấy người, Tô Cảnh lạnh nhạt hỏi một câu.

"Người thì không sao…" "Tô gia, rốt cuộc chuyện này là sao?!" Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh, thở dài một hơi nói.

"Ảo giác!" "Còn nhớ tôi đã nhắc nhở các cậu không?

Âm thanh Giả Khái Tử nghe thấy có vấn đề…" "Loại âm thanh quái dị đó, chính là truyền ra từ những phiến đồng vàng này." "Ngay cả tôi, cũng không biết từ lúc nào đã bị nó đưa vào ảo cảnh." Chỉ vào những phiến đồng vàng bị vứt ở góc tường, Tô Cảnh lên tiếng giải thích.

"Tác dụng của nó, là có thể khiến anh trúng chiêu một cách vô thức!" "Vừa mới vào Thiên Lân Lâu, chúng ta chắc hẳn đã bị nó ảnh hưởng rồi." "Chỉ cần có gió, những phiến đồng vàng này, liền có thể phát ra chấn động!" "Chỉ là trước đó khi đến, người đông tiếng ồn, cho nên chúng ta không nghe thấy!

Nhưng đến tối, những âm thanh này sẽ trở nên rất rõ ràng." …… "Mẹ kiếp!

Ngô Tà, anh nghe thấy không?" "Cũng chỉ có lão hồ ly chú Hai của anh mới làm ra được chuyện này!" Bàn Tử gõ gõ tai nghe, lên tiếng chửi.

"Nghe thấy rồi!" "Nếu nói như vậy, chú Hai chắc hẳn không sao…" "Hơn nữa đã nghiên cứu ra một số cách dùng của phiến đồng vàng…" "Cái ký hiệu Tiểu Ca để lại, là ý nghĩa dừng lại, tôi đoán hẳn

muốn nói, căn phòng 315 này, chính là một cái bẫy." "Nơi này, chắc hẳn là một mục tiêu giả mà chú Hai để lại, muốn thu hút tất cả mọi người đến đây điều tra, nhưng trên thực tế, không hề để lại bất kỳ manh mối nào…" "Chỉ có thể nói không hổ là hắn ta!" Ngô Tà thở dài, bất lực nói.

"Đi thôi, tất cả về trước đã!" "Nghỉ ngơi thật tốt một chút, tôi sẽ treo những phiến đồng này trở lại." "Vì Nhị gia muốn dẫn tất cả mọi người đến đây điều tra, tốt nhất vẫn là không nên phá hỏng kế hoạch của hắn…" Tô Cảnh khẽ nói một câu, liền phái Bàn Tử và mấy người rời đi.

Chương 459

Họ cũng không nói nhiều, tuy không bị thương, nhưng trong ảo giác, tinh thần bị hành hạ không nhỏ.

Bây giờ điều cần nhất, chính là nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi họ đi, Tô Cảnh mới từng cái từng cái một treo lại những phiến đồng vàng.

Theo luồng không khí, những phiến đồng đó lại bắt đầu phát ra âm thanh vi tế.

Nhưng lần này Tô Cảnh đã có đề phòng, tự nhiên sẽ không trúng chiêu nữa.

Điểm cao minh của thứ này, chính là khiến người ta vô thức rơi vào ảo cảnh.

Hơn nữa còn cần sự sắp xếp và kết hợp đặc biệt.

Ngô Nhị Bá và nhóm người của ông ấy có thể nghiên cứu nó đến trình độ này, quả thật đáng nể.

Sau khi sắp xếp lại xong, Tô Cảnh cũng trở về tầng một.

Tìm manh mối không vội được, sau khi mọi người nghỉ ngơi sớm.

Bản thân hắn cũng trở về phòng. …… Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Tô Cảnh còn chưa ngủ dậy, đã nghe thấy Ngô Tà gọi điện thoại đến.

Bảo đến phòng của anh một chuyến, nói lại có phát hiện mới.

Không đánh thức Tiểu Bạch và A Thấu, Tô Cảnh trực tiếp đi đến chỗ Ngô Tà.

Vừa bước vào, liền thấy anh và Bàn Tử đang rón rén ở cửa sổ, nhìn gì đó.

“Làm gì đó?” “Không phải nói có phát hiện sao?

Phát hiện gì rồi?” Thấy Tô Cảnh đến, Ngô Tà vội vàng vẫy tay.

“Tô ca, anh mau đến xem!” “Lại có một nhóm người của ông chủ Tiêu đến nữa rồi!” Đi đến cửa sổ, Tô Cảnh nhìn qua khung cửa sổ.

Quả nhiên, bên ngoài Thiên Lân Lâu, dừng lại ba bốn chiếc xe SUV.

Từng tên đàn em đang từ trên xe vác xuống những bao tải chứa đầy vật phẩm không rõ tên.

“Tô gia, ngài nói họ đang vác cái gì?” “Không phải ông chủ Tiêu đã bắt chú Hai của họ rồi chứ?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi một câu.

“Đừng nói bậy!

Anh nhìn hình dáng bên ngoài, cũng có thể thấy trong bao tải không phải là người!” Ngô Tà lườm Bàn Tử một cái nói.

“Không phải người, vậy là gì?” “Phiến đồng vàng!

Toàn bộ đều là phiến đồng vàng!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà nhíu mày.

“Phiến đồng vàng?

Vậy thì phải có bao nhiêu chứ?” “Chẳng lẽ ông chủ Tiêu muốn Thính Lôi ở Thiên Lân Lâu?” “Chắc chắn là vậy!” “Tôi đoán, lão hồ ly này chắc sẽ tự mình đến!” “Cũng không biết khi thấy chúng ta ở đây, sẽ có biểu cảm gì…” Tô Cảnh gật đầu, nhếch miệng cười.

“Cũng không biết tên nội gián kia đang ủ mưu gì…” “Dẫn chúng ta đến phòng độc khí, nhưng lại không giết chúng ta, vậy bước tiếp theo chắc hẳn là bán tin tức cho ông chủ Tiêu mới phải.” “Hắn ta rốt cuộc

đang ủ mưu gì?" Chống cằm, Ngô Tà nghi hoặc lên tiếng.

"Mặc kệ hắn ta ủ mưu gì, trước tiên tìm được chú Hai mới là quan trọng nhất!" "Đến lúc đó chú cháu các anh đồng lòng hợp tác, còn sợ không tìm được nội gián sao?" "Chỉ hy vọng, tên nội gián này đừng là Nhị Kinh…" Thở dài, Bàn Tử ngồi xuống bàn uống trà.

"Tôi biết, trong lòng các anh không muốn tin Nhị Kinh chính là nội gián…" "Nhưng dù các anh không tin, sự thật cũng sẽ không thay đổi." "Tuyệt đối đừng vì nhất thời mềm lòng, mà hại chính mình!" Nhìn Ngô Tà vẻ mặt rối rắm, Tô Cảnh cũng không nói sâu thêm nữa.

Nhìn thời tiết bên ngoài âm u, lại tiếp tục nói một câu.

"Trời sắp mưa rồi…" "Hôm nay đừng đi ra ngoài nữa, nghĩ cách liên lạc với chú Hai của anh!" "Nhanh chóng hội hợp, tôi có linh cảm, chúng ta không còn cách xa đâu!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà và Bàn Tử đồng tình gật đầu. …… ~ ~ ~ ~ Không lâu sau, bên ngoài liền sấm sét vang dội, mưa như trút nước.

Ngô Tà và Bàn Tử đang vây quanh bàn vừa uống trà, vừa nghiên cứu làm thế nào để liên lạc với Ngô Nhị Bá.

Tô Cảnh thì đang nghiên cứu phiến đồng vàng mà Bàn Tử đã mang về từ cái hang độc khí trước đó.

Nhưng đột nhiên, trên bàn không trung truyền đến một cảm giác chấn động.

Bàn Tử cầm điện thoại lên nhìn, tưởng là ai gửi tin nhắn.

Nhưng trên điện thoại, không có thông báo tin nhắn.

"Ngô Tà, anh nhìn điện thoại xem." "Điện thoại?

Tôi xem xem?" "Không có à?" Cầm điện thoại lên nhìn, Ngô Tà lắc đầu.

“Vậy cái gì rung?” Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

“Phiến đồng vàng!” Nhìn những phiến đồng vàng đang rung nhẹ trên bàn, Tô Cảnh nhíu mày nói một câu.

Lời vừa dứt, chấn động của phiến đồng vàng, càng trở nên kịch liệt. …… Mà đồng thời.

Trong một căn phòng nào đó ở tầng hai.

Những người của ông chủ Tiêu, đã rửa sạch một phần phiến đồng vàng.

Từng hàng từng hàng treo trong phòng.

Theo tiếng sấm vang lên, những phiến đồng vàng này cũng bắt đầu chấn động.

Sóng âm phát ra, kích thích mấy tên đàn em kia, ôm tai không ngừng kêu rên.

Thậm chí cả Thiên Lân Lâu, cũng bắt đầu không ngừng rung chuyển. …… “Đi, mau ra ngoài!” Nhận thấy tình hình này, Tô Cảnh nhíu mày, nói với hai người.

Rồi vẫy tay thu những phiến đồng vàng trên bàn vào không gian hệ thống.

Sau khi ra ngoài, Tô Cảnh liền nhìn thấy từng du khách nhanh chóng chạy ra ngoài Thiên Lân Lâu.

Tập hợp Tiểu Bạch, A Thấu và Hoắc Hủ mấy cô gái lại một chỗ.

Từng người một giúp đeo nút tai vào, ảnh hưởng phải chịu lập tức giảm đi đáng kể.

Chủ yếu vẫn là Giả Khái Tử, dù sao thính lực của hắn ta đặt ở đó, ảnh hưởng phải chịu, không thể nói là không lớn.

Vừa định dẫn mọi người ra ngoài, nhưng Tô Cảnh lại đột nhiên nhìn thấy, có mấy người chạy đến cửa, dùng xích sắt khóa cửa lại.

Thấy vậy, Tô Cảnh ra hiệu cho Hoắc Hủ.

Rồi cô gái này liền chạy qua, một cước đạp văng cánh cửa lớn.

Thuận thế hất tung mấy tên đàn em của lão Tiêu.

Tô Cảnh và đoàn người, cũng nhanh chóng rời khỏi phạm vi Thiên Lân Lâu. …… "Tô ca, Bàn Tử, tôi biết rồi!" "Tôi ra ngoài một chuyến!" Nhưng vừa ra ngoài, Ngô Tà dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Hô lên với Tô Cảnh và mấy người.

Rồi lái xe nhanh chóng rời khỏi đây.

"Ngô Tà!

Anh đi đâu vậy?" "Ngô Tà!" "Tô gia, tôi theo qua xem sao!" Bàn Tử sốt ruột hô hai tiếng, thấy Ngô Tà không nghe lời khuyên, cũng lái xe vội vàng đuổi theo. …… Mà lúc này.

Ở xa Thiên Lân Lâu, trong một chiếc xe SUV.

Ông chủ Tiêu mặc vest lịch sự, tay cầm gậy, đang nghe báo cáo của Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

"Ông chủ, xem ra đây cũng là lần đầu tiên xảy ra tình huống này." "Tôi đã hỏi thăm mấy người, đều không biết là nguyên nhân gì…" "Tìm mấy đứa nào đầu óc tốt đến nói rõ với tôi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!!" Ông chủ Tiêu vẻ mặt âm trầm nói.

"Lúc đó chúng tôi đang rửa phiến đồng, chấn động bắt đầu từ phiến đồng, rất nhanh truyền khắp cả Thiên Lân Lâu…" "Nhưng cụ thể là nguyên nhân gì, vẫn cần một chút thời gian để xác nhận." Hồng Đỉnh Thủy Tiên tiếp tục nói.

“Không cần xác nhận nữa, ngâm tất cả phiến đồng vào dầu đi.” “Lối vào chính là ở trong lầu!

Thật là cao minh!” “Đuổi tất cả mọi người đi!” “Rõ!” …… Tiếng sấm không kéo dài bao lâu.

Khoảng mười phút sau, chấn động của Thiên Lân Lâu liền dừng lại.

Hầu hết du khách đã trở lại lầu.

Nhưng Tô Cảnh và đoàn người, vẫn đang đợi Ngô Tà quay về bên ngoài.

Không đợi lâu, mọi người liền nhìn thấy chiếc xe Ngô Tà lái đi dừng lại bên ngoài lầu.

Ngô Tà đẩy cửa xe, uể oải bước ra ngoài.

Chương 460

Thấy vậy, Tô Cảnh và đoàn người nhanh chóng vây lại.

Giả Khái Tử và Lý Giai Nhạc vội vàng đỡ lấy Ngô Tà.

"Tô ca, Bàn Tử đâu?" "Bàn Tử đi tìm anh rồi!" "Tình hình thế nào rồi, có phát hiện ra manh mối gì không?" "Tiểu Bạch, liên hệ Bàn Tử, bảo hắn nhanh chóng quay về, chúng ta vào trong nói chuyện!!" Tiểu Bạch liên hệ được với Bàn Tử, không mất bao lâu, Bàn Tử cũng lái xe quay về Thiên Lân Lâu.

Chờ Bàn Tử về, mọi người mới dìu Ngô Tà về phòng.

Sau khi cho cậu ta uống thuốc, cơ thể Ngô Tà mới khá hơn một chút.

Chờ Bàn Tử đắp chăn cho cậu ta, rồi đỡ cậu ta tựa vào đầu giường, Tô Cảnh mới mặt lạnh mắng: "Xem sau này cậu có nhớ dai không, tự ý hành động, cậu không biết cơ thể mình đang trong tình trạng nào sao?" Ngô Tà cười cười, bưng chén trà uống một ngụm: "Tô ca, em đây không phải là có chút phát hiện sao?" "Thôi được rồi, tôi lười nói cậu nữa!" Tô Cảnh nói, "Phát hiện ra cái gì, giờ nói đi..." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà gật đầu, rồi nhìn về phía Giả Khái Tử: "Trước đó...

Khái Tử, tôi cần cậu giúp tôi xác nhận một chút!

Lúc trước ở trong sân, tôi hình như nghe thấy có tiếng động dưới lòng đất, nhưng không nghe rõ lắm, cậu giúp tôi nghe thử!" Giả Khái Tử gật đầu, lập tức nằm rạp xuống đất lắng nghe: "Có tiếng nước chảy!

Còn có tiếng vang vọng!

Bên dưới hẳn có một không gian rất lớn và sâu!" "Tôi hiểu rồi..." Ngô Tà vừa nói, vừa cầm điện thoại bên cạnh lướt ra một tấm ảnh cho mọi người xem.

"Cái gì đây?

Thiên Lân Lâu?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi: "Cậu chụp ảnh Thiên Lân Lâu làm gì?" "Lật ngược lại mà xem!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử lật ngược điện thoại lại, nhìn một cái liền ngớ người: "Đây không phải cái gì... cái chuông lớn trong kho báu Dương Đại Quảng sao?

Cũng là để Thính Lôi à?" "Không sai!" Ngô Tà nói: "Nơi này, cùng với Địa cung Nam Hải Vương, trạm khí tượng, và Thập Nhất Thương, có cấu trúc địa hình giống hệt nhau.

Tôi đoán, đây cũng là địa điểm Thính Lôi do Nam Hải Vương xây dựng..." Tô Cảnh ngồi xuống, nhận lấy điện thoại Bàn Tử đưa qua nhìn một cái: "Vậy nên... cái lầu này mới là mấu chốt!

Thật là cao minh!

Xem ra, lối vào chính là ở trong lầu!" "Không sai!" Ngô Tà cười cười, rồi tiếp tục nói: "Cái chuông lớn trong kho báu của Dương Đại Quảng, dùng để thu thập tiếng sấm, truyền dẫn xuống không gian trống bên dưới quan tài.

Sử dụng những phiến đá vàng bên dưới để phiên dịch tiếng sấm.

Thiên Lân Lâu này, cũng tương đương với cái chuông lớn đó, tiếng sấm qua điện thoại, truyền xuống dưới lòng đất!

Khái Tử vừa nãy đã nghe ra rồi, bên dưới này có một không gian rất lớn, cho nên lối vào Hống Tuyền, căn bản không phải ở trong rừng cây nào đó, mà là ở ngay dưới đây!" Ngô Tà nói xong, Bàn Tử mặt đầy hưng phấn: "Thật không ngờ nha, chúng ta đã gần Lôi Thành đến thế rồi!

Cũng có nghĩa là Thiên Lân Lâu này, vừa là thiết bị Thính Lôi, lại vừa là lối vào Lôi Thành!" "Ừm!

Nhưng mấu chốt hiện tại, là vị trí cụ thể của lối vào!" Ngô Tà vừa nói, vừa quay đầu nhìn về phía Tô Cảnh: "Tô ca, anh có ý kiến gì không?" Tô Cảnh xoa xoa cằm, trầm ngâm một lát: "Tầng một, không tồn tại không gian đủ rộng để chứa lối vào.

Chú hai của cậu và bọn họ sau khi đến đây, đột nhiên biến mất không dấu vết.

Chúng ta cũng không phát hiện ra manh mối nào về lối vào...

Lần cuối cùng liên lạc, là ở trong Hống Tuyền.

Người đều đã vào Hống Tuyền rồi...

Chú hai cậu, cái lão hồ ly này, nhất định đã giấu lối vào đi!" Tô Cảnh nói, rồi nhìn về phía Giả Khái Tử: "Khái Tử, tai cậu không sao chứ?" "Không sao ạ!" Giả Khái Tử đáp: "Lúc trước em nhét tai kịp thời, không bị ảnh hưởng quá lớn...

Em có thể nghe thấy tất cả âm thanh của toàn bộ Thiên Lân Lâu, nhưng không có cách nào nói ra vị trí chính xác." Giả Khái Tử lắc đầu, cau mày nói: "Em không phải Lưu Tang, không có cách nào làm được như cậu ấy, dựa vào tần suất và bước sóng âm thanh để tái tạo cấu trúc." Tô Cảnh chống cằm, thản nhiên nói: "Không phải ai cũng có năng lực của Lưu Tang, không chỉ cần thiên phú, mà còn cần phải trải qua huấn luyện cường độ cao sau này.

Biết thế đã mang Mạn Mạn theo rồi...

Thôi được, đã vậy thì cứ từng phòng một mà dò xét, tìm kiếm kiểu thảm họa, tìm ra lối ra không khó.

Chỉ có điều cần thời gian!" Vừa nói xong, Hoắc Hủ, người phụ trách giám sát đám người Tiêu Lão Bản bên ngoài, đi vào: "Cô gia,

người của Tiêu Lão Bản đã bắt đầu thuyết phục những khách trọ khác rời đi rồi, trả giá cao để đổi phòng...

Bọn họ chắc cũng đã phát hiện ra lối vào ở đây." Nghe vậy, Tiểu Bạch nhất thời có chút luống cuống: "A?

Vậy phải làm sao?" Nói Tào Tháo Tào Tháo đến.

Hoắc Hủ vừa báo cáo xong tình hình.

Bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng gõ cửa: "Có ai không?

Mở cửa!

Cả tòa nhà này đã được ông chủ chúng tôi bao hết rồi, mỗi người rời đi đều có bồi thường!

Mở cửa đi!" "Chuyện gì thế này?" "Lão đại, đây hình như là phòng trống?" "Ghi lại, lát nữa quay lại kiểm tra lần nữa!" "Vâng!" Chờ nghe thấy người bên ngoài rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tô gia, bây giờ phải làm sao?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Không thể đợi đến ngày mai..." Tô Cảnh nói: "Tối nay, bắt đầu hành động, nhanh chóng tìm ra lối vào Hống Tuyền!" "Tầng một, tầng ba thì dễ nói... nhưng tầng hai thì sao?" Ngô Tà cau mày hỏi: "Tầng hai toàn là người của Tiêu Lão Bản!" Hoắc Tiểu Viện giơ tay đề nghị: "Hay là, giết hết?" Nghe vậy, Hoắc Hủ lập tức mắt sáng rực: "Cô gia, Tiểu Viện nói không sai, đám ô hợp đó, sáu người chúng ta là có thể giết sạch!" Lời này những người khác cũng không tin lắm, chỉ cho là hai cô nương này đang đùa.

Nhưng Tô Cảnh thì sắc mặt đen lại.

Bởi vì anh biết mấy nha đầu này thật sự có thể làm ra chuyện như vậy...

“Khách du lịch còn chưa đi hết, các cô muốn kéo người thường vào sao?” Tô Cảnh nói: “Tạm thời còn chưa đến lúc ra tay!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, mấy cô nương bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

“Tô gia, giao cho tôi đi, tôi có cách!” Lúc này Bàn Tử đứng dậy nói.

“Cậu có cách?” Ngô Tà không chắc chắn hỏi.

“Giữ liên lạc, chờ tin tức của Bàn gia!” Bàn Tử tự tin nói, rồi đẩy cửa rời khỏi phòng. *** Và lúc này.

Trong sảnh ăn của Thiên Lân Lâu.

Một nhân viên đang báo cáo tình hình cho Hồng Đỉnh Thủy Tiên: “Trừ phòng của người chúng ta, tất cả người ngoài đã được dọn sạch.

Một phần du khách đã rời đi tối nay, nhưng vẫn còn khá nhiều, phải sáng mai mới đi được.

Tuy nhiên, còn tám phòng chưa gõ được cửa.” Nghe nhân viên báo cáo xong, Hồng Đỉnh Thủy Tiên tặc lưỡi, nói bằng giọng Tứ Xuyên: “Tiếp tục gõ!

Gõ không được thì phá cửa!

Phải dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi người, được chứ?” Khi Bàn Tử đến, vừa vặn thấy cảnh tên này đang quát mắng cấp dưới.

Nghĩ một lát, cầm lấy một chai rượu vang đỏ, tay xách ly thủy tinh chân cao, liền đi đến chỗ không xa Hồng Đỉnh Thủy Tiên ngồi xuống.

Rồi tự mình rót một ly, giả vờ cao nhã uống một ngụm.

“Aiyo!” Bàn Tử tặc lưỡi, dùng tiếng Tứ Xuyên gọi một tiếng, thu hút sự chú ý của Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

“Ối!

Đồng hương à!" Buông đũa xuống, Hồng Đỉnh Thủy Tiên cầm ly đi đến ngồi đối diện Bàn Tử: "Lại là cậu!

Cậu ở phòng nào?" Bàn Tử nhe răng cười, vừa vỗ bàn vừa nói bằng tiếng Tứ Xuyên: "Cậu ở phòng nào?" "Tôi ở 231, không phải, tôi thật sự thấy cậu rất quen mắt, xưng hô thế nào?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên hỏi.

"Cái này mà cũng không nhìn ra?

Mắt kém thật đấy à?" Bàn Tử nhấp một ngụm rượu cười nói.

"Tôi đã gặp cậu à?" Thấy Hồng Đỉnh Thủy Tiên mặt đầy nghi hoặc, Bàn Tử tháo kính râm: "Mày chết quản lão tử muốn làm cái gì!" "Đủ rồi, cậu là cái..." Vừa nói được nửa câu, Bàn Tử liền một tay ấn đầu hắn đập xuống bàn. *** Không lâu sau.

Tô Cảnh và mọi người nhận được tin tức từ Bàn Tử: "Tô gia, Thiên Chân, dọn đồ đi, đến lầu hai 231!

Ngay lập tức!" Ngô Tà đáp một tiếng, rồi vội vàng gọi mọi người thu dọn đồ đạc.

Rất nhanh, cả nhóm tránh được tầm mắt của người của Tiêu Lão Bản, lén lên lầu hai.

Vừa lên đến nơi, đã thấy Bàn Tử đang dìu Hồng Đỉnh Thủy Tiên đứng ở cửa một căn phòng vẫy tay về phía này.

Chưa đầy nửa phút, tất cả mọi người liền lén lút đi vào phòng của Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

"Khái Tử, giúp một tay trói thằng nhóc này lại!" Bàn Tử gọi Giả Khái Tử một tiếng, trói tên này vào cây cột trong phòng, vừa mắng chửi ầm ĩ nói: "Dám mẹ kiếp giả vờ lừa chúng ta, lát nữa sẽ dọa cho nó một trận ra trò!" Đi đến trước mặt Hồng Đỉnh Thủy Tiên, Bàn Tử mặt đầy nụ cười hiểm ác, búng một cái vào đầu tên này: "A!

Cứu mạng!

Cứu mạng!" Hồng Đỉnh Thủy Tiên vừa tỉnh lại thấy tình hình này, vội vàng kêu cứu.

Nhưng thấy Bàn Tử cầm dao găm, dí vào cổ mình, Hồng Đỉnh Thủy Tiên lập tức mặt mày méo xệch: "Các người thật sự giết qua rồi...

Bàn Bàn, tôi thừa nhận lúc trước đã lừa các người, là tôi sai...

Các người đông người như vậy, trốn ở chỗ tôi cũng không thực tế mà." "A, giả vờ giả vịt cũng khá giống đấy chứ?" Bàn Tử cầm dao vỗ vỗ vào mặt hắn, trừng mắt nói: "Bây giờ cậu cứ giả vờ cơ thể không thoải mái, đặc biệt đói, gọi đồ ăn, món ăn gì cũng mang hết vào phòng này cho tôi, đừng hòng chạy trốn, nghe rõ chưa?" "Hay là, hay là thế này có được không?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên cầu xin: "Hay là tôi đi nói với Tiêu Lão Bản một tiếng... lần này ông ta đã bỏ ra cái giá lớn để mời tôi đến mà...

Ông ta rất hào phóng, mục đích của mọi người đều giống nhau, mọi người có thể hợp tác mà?" Bàn Tử phun một ngụm, lớn tiếng mắng: "Nói nhảm cái con mẹ mày!

Thằng ranh con mày có phải muốn chơi chết ở Thiên Lân Lâu rồi không hả, mày mà dám lộ chúng tao ra, tao sẽ lấy dây trói mày lại rồi ném ra ngoài, chúng ta cứ ngồi đây đoán mặt phải mặt trái!" "Không phải, tôi đây chẳng phải đang thương lượng với cậu sao?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên hỏi.

Chương 461

“Tin hay không tao cắt của mày, thái thành sợi!” Bàn Tử cầm dao găm khoa tay múa chân hai cái ở hạ thân Hồng Đỉnh Thủy Tiên, uy hiếp.

“Được rồi Bàn Tử!

Yên lặng một lát đi!” Đứng ở cửa sổ, thấy bên ngoài bắt đầu bắn pháo hoa, Tô Cảnh quay đầu gọi Bàn Tử một tiếng.

“Được thôi, Tô gia!” Bàn Tử đáp.

Ngô Tà nhắc nhở một tiếng: “Tô ca, pháo hoa bắt đầu bắn rồi, chúng ta phải hành động nhanh lên thôi!” Gật đầu, Tô Cảnh gọi Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử: “Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử, hai người mang mấy chai rượu này ra ngoài, phát cho từng phòng, cứ nói là của họ Tiêu tặng.

Nhân lúc bắn pháo hoa này, nhanh chóng tìm ra vị trí lối vào.

Khái Tử, trông cậy vào cậu đấy!” “Rõ!” Giả Khái Tử khẽ cúi đầu, rồi cùng Lý Giai Nhạc lấy rượu trên tủ rượu bên cạnh, cho vào hai thùng, mang ra ngoài bắt đầu hành động.

Chờ hai người đi, Tô Cảnh lại gọi Hoắc Hủ một tiếng: “Tiểu Hủ, em xuống dưới, canh chừng pháo hoa...

Trước khi bọn họ tìm thấy lối vào, pháo hoa không được dừng, tìm cách liên lạc với ông chủ một chút.” “Vâng!” Hoắc Hủ đáp một tiếng, cũng nhanh chóng bước ra ngoài.

Ngô Tà lúc này đã dọn dẹp xong mặt bàn trà kỷ.

Rồi từ trong túi lấy ra một bản đồ bố cục Thiên Lân Lâu tự chế.

Trải ra trên mặt bàn đặt gọn gàng, rồi mới gọi Tô Cảnh một tiếng: "Tô ca!

Có thể bắt đầu rồi!" "Ừm, chờ tin tức thôi!" Đeo tai nghe, Tô Cảnh ung dung ngồi xuống cạnh bàn, Hoắc Tiểu Viện đúng lúc đi đến phía sau bóp vai cho anh.

Thấy Tô Cảnh khí thế ngời ngời, Hồng Đỉnh Thủy Tiên không nhịn được hỏi một câu: "Vị gia này... trông lạ mặt quá...

Không biết xưng hô thế nào?" Liếc tên này một cái, Tô Cảnh không lên tiếng đáp lại.

Tự mình xem bản đồ bố cục Thiên Lân Lâu, vừa nghe tin tức Giả Khái Tử truyền đến, vừa gạch bỏ những căn phòng đã bị anh loại trừ.

Điều này khiến Hồng Đỉnh Thủy Tiên có chút lúng túng.

Hắn dò hỏi nhìn về phía Bàn Tử: "Hắc...

Hồng Hồng, cậu đúng là kém hiểu biết quá rồi...

Mặc dù Tô gia những năm nay không hề lộ diện nhiều.

Nhưng những người có tên tuổi trên đạo đều cơ bản đã nghe qua danh tiếng của Tô gia." "Tô gia?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên ngạc nhiên: "Hoắc Hủ, họ Hoắc, người nhà họ Hoắc...

Tô gia...

Chẳng lẽ, anh ta, anh ta là Tô Cảnh?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên trừng to mắt, mặt đầy kinh ngạc: "Cậu biết là tốt rồi!

Hồng Hồng, Tiêu Lão Bản đó, lần trước đã bị Tô gia đánh cho như chó, cậu chắc chắn muốn đứng về phía ông ta sao?" Bàn Tử mặt đầy nụ cười hiểm ác nói.

"Bàn, Bàn Bàn... cậu đừng như vậy, tôi sợ..." Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói. *** Bàn Tử ở bên cạnh muốn "phản gián" Hồng Đỉnh Thủy

Tiên, để hắn làm nội gián.

Bên Tô Cảnh và Ngô Tà, thì đã loại trừ được hơn nửa số phòng.

Tuy nhiên lúc này, trong tai nghe đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Giả Khái Tử.

Nghe vậy, Ngô Tà vội vàng hỏi: "Khái Tử, sao vậy?" "Không sao, có phát hiện!

Em về ngay!" Ngô Tà và Tô Cảnh nhìn nhau, mắt Ngô Tà tràn đầy kích động: "Tô ca!" "Bình tĩnh!" Tô Cảnh giơ tay ra hiệu một chút, quay đầu nhìn về phía cửa.

Không lâu sau, đã thấy Giả Khái Tử và Lý Giai Nhạc cùng nhau đi vào: "Lại đây, ngồi xuống nói đi!

Tiểu Hủ, có thể về rồi..." Tô Cảnh gọi một tiếng, lại ấn tai nghe gọi Hoắc Hủ về.

Giả Khái Tử ngồi xuống, sắp xếp lại ngôn ngữ.

Rồi giơ tay chỉ vào bản đồ bố cục Thiên Lân Lâu: "Tiếng vang vọng biến mất ở khu vực này!

Vị trí có khả năng tồn tại không gian nhất, chính là căn phòng này!" Ngô Tà vừa nghe cậu ấy nói, vừa khoanh tròn lại: "Phòng 208?" "Không sai!" Hồng Hồng bị trói bên cạnh, nghe thấy cuộc đối thoại của mấy người, vô thức nói một câu: "208, đó là phòng của Á Cáp Tư..." "Á Cáp Tư?" Bàn Tử nghi hoặc nhìn hắn một cái.

"Chính là tên lính đánh thuê da trắng đó, cậu không phải đã gặp hắn rồi sao?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói: "Á Cáp Tư này nói đến thì không tầm thường đâu nha, nghe nói là lão đại lính đánh thuê mà Tiêu Lão Bản mời từ nước ngoài về.

Kỹ năng bắn tỉa của hắn, đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa!"

Nghe Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói xong, Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau.

Rồi lại nhìn Tô Cảnh một cái.

Dù sao, Á Cáp Tư này khác với những thủ hạ khác của Tiêu Lão Bản.

Người này rõ ràng có xu hướng hợp tác với bên mình.

Nói là hợp tác, thực chất là lợi dụng lẫn nhau.

Trong mắt người này, có thể nhìn ra dã tâm. *** Ngô Tà thở dài một hơi.

Rồi từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, rút ra hai điếu.

Lấy một cái cốc đựng nước đặt bên cạnh: "Bàn Tử, bịt miệng hắn lại!" "Ai?

Sao còn giấu hắn làm gì?

Sao lại không chịu trách nhiệm với cơ thể mình như vậy chứ?" Bàn Tử lấy một chiếc khăn lông, cuộn cuộn rồi nhét vào miệng Hồng Hồng.

Rồi quay sang Ngô Tà trách móc.

"Bàn Tử, cậu nói vậy là sai rồi, tôi đây là chuẩn bị cho Hồng Hồng đó!" Ngô Tà nói.

Nhìn Ngô Tà xé vỏ thuốc, đổ lá thuốc vào chén trà, Bàn Tử liếc nhìn Hồng Hồng, giả vờ kinh ngạc nói: "Không phải chứ?" Ngô Tà cười tủm tỉm nói: "Tôi còn cách nào khác sao?" "Xong rồi, xong rồi, một châm thấy hiệu quả!

Lần trước con trâu kia còn chưa tỉnh lại!" Bàn Tử nói.

"Trâu có thể so với Hồng Hồng sao?" Ngô Tà nói: "A Thấu, cho tôi mượn cái ống tiêm." Mặt nghiêm lại, Ngô Tà giả vờ nghiêm túc nói.

Tô Cảnh ung dung nhìn Ngô Tà và Bàn Tử biểu diễn.

Nhưng A Thấu cô nương này lại là một tiểu ma nữ.

Đưa cho Ngô Tà một cái ống tiêm, rồi lại từ trong hộp thuốc lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ đựng bột trắng.

Cười với Hồng Hồng, A Thấu hào hứng mở nút chai, đổ nửa lọ bột vào chén trà có lá thuốc: "Có ý nghĩa, tôi thêm chút gia vị cho các người!" "A Thấu, em là bác sĩ mà!" Ngô Tà giả vờ đau lòng nói.

"Em không phải, đừng nói bậy, em chỉ là một thợ xăm thôi..." A Thấu nháy mắt với Hồng Hồng, cười trêu chọc.

Thấy Ngô Tà cầm ống tiêm đi về phía Hồng Hồng, Bàn Tử làm ra vẻ ngăn cản: "Thiên Chân, cậu nghĩ kỹ chưa?" Ngô Tà nói: "Tôi cũng không đành lòng mà!

Bàn Tử, lấy đại cục làm trọng, luôn phải có người hy sinh chứ!" Đẩy Bàn Tử ra, Ngô Tà đi đến trước mặt Hồng Hồng đang sợ hãi toát mồ hôi lạnh: "Nào, theo quy trình thôi!

Tôi giúp cậu khử trùng trước, đừng cử động lung tung, không thì lát nữa tiêm lệch mất..." Ngô Tà cầm bông cồn, lau lau trên cổ Hồng Hồng.

Cảm thấy cổ mát lạnh, Hồng Hồng giãy giụa càng kịch liệt hơn: "Nếu cậu nghe lời tôi, hai mươi phút sau sẽ cho cậu thuốc giải.

À phải rồi, nếu lát nữa cậu toàn thân run rẩy, đừng căng thẳng, đó là phản ứng bình thường." Ngô Tà vỗ vỗ vai Hồng Hồng, nhắm vào cổ hắn mà tiêm một mũi: "Thế nào rồi Hồng Hồng, có lên cơn chưa?

Thôi nào?" Ngồi xuống, Ngô Tà nhìn Hồng Hồng cười nói. *** Năm phút sau, Hồng Đỉnh Thủy Tiên lấm lét xuống lầu, đi vào đại sảnh.

Nhìn quanh một lượt, thấy Á Cáp Tư đang ăn cơm, vội vàng đi tới: "Ngô Tà ở trong phòng tôi..." Nghe vậy, Á Cáp Tư sững người: "Cậu nói gì?" "Cậu ta nói, muốn nói chuyện hợp tác với cậu..." Hồng Đỉnh Thủy Tiên lắp bắp.

"Cậu ta ở phòng cậu?" Thấy Hồng Hồng gật đầu, Á Cáp Tư trầm ngâm một lát, trực tiếp đặt bát đũa xuống, đi về phía lầu hai.

Vừa đẩy cửa ra, Á Cáp Tư đã cảm thấy mắt tối sầm.

Trực tiếp đổ vật xuống.

Sau cánh cửa, Hoắc Hủ chậm rãi thu hồi tay đao.

Lúc này Hồng Hồng cũng chạy về, thấy tình huống này, sắc mặt lập tức căng thẳng.

Tuy nhiên vì để sống sót, hắn vẫn bước qua Á Cáp Tư đi vào, vội vàng nói với mọi người: "Thuốc giải, mau cho tôi thuốc giải!" Tô Cảnh ra hiệu cho A Thấu, rồi cô nương này liền ném cho Hồng Hồng một chai thuốc nước.

Sau khi nhận lấy, Hồng Hồng vội vàng nuốt xuống.

Uống thuốc xong, sắc mặt tên này mới thả lỏng không ít.

Á Cáp Tư cũng bị Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử kéo vào.

Hoắc Hủ ra tay không hề nhẹ, tên người nước ngoài này trong chốc lát cũng không thể tỉnh lại. *** A Thấu làm một chiếc mặt nạ da người theo khuôn mặt của Á Cáp Tư, rồi lại dùng kim châm thay đổi giọng nói của Ngô Tà.

Đội tóc giả, hóa trang một lượt.

Chương 462

Ngô Tà liền giả trang thành Á Cáp Tư.

“Thế nào rồi?

Có sơ hở gì không?” Đối mặt với gương sờ sờ mặt, nhìn trái nhìn phải, Ngô Tà lên tiếng hỏi.

“Cũng được!

Nhưng ánh mắt của người này cần suy nghĩ kỹ một chút.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà gật đầu: “Tô ca, vậy em đi đây!

Em phải nhanh chóng đến phòng hắn, xem tình hình thế nào.” Không chần chừ lâu, Ngô Tà liền trực tiếp đi đến phòng 208.

Chờ vào trong, mới đeo lại tai nghe.

Bàn Tử vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?

Tình hình ra sao?” Ngô Tà đáp: “Chú hai đã bỏ công sức giấu lối vào đi rồi.

Thì làm sao lại dễ dàng tìm thấy như vậy chứ!

Tôi cần thời gian!” “Được, cậu đừng vội, cứ từ từ tìm kiếm!” Bàn Tử nói.

Ngô Tà vừa nói, liền tìm kiếm khắp nơi trong phòng: “Trung cung Cấn Khôn Thổ vi doanh.

Càn Đoài vi Kim, Chấn Tốn Mộc, không ngờ, căn phòng này vẫn được xây dựng theo phong thủy...” Rất nhanh, liền phát hiện một chỗ ván tường bất thường.

Cầm kìm cạy mở tấm ván gỗ phía trên, sắc mặt Ngô Tà lập tức vui mừng.

Ngô Tà đáp khẽ một tiếng khi nghe thấy giọng Bàn Tử trong tai nghe: “Tình hình thế nào rồi?

Tôi tìm thấy rồi!

Trong tường là những cây sắt gỉ sét!

Trên đó có một vết cắt dọc, hẳn là đã bị cưa điện cưa qua rồi.” Bàn Tử vội vàng hỏi: “Có mở được không?” Ngô Tà đáp: “Chắc là được, Bàn Tử, bây giờ cậu bảo Hồng Đỉnh Thủy Tiên mang cho tôi một ít axit sulfuric!” “Axit sulfuric?

Ở đâu có axit sulfuric?” Bàn Tử hỏi.

Ngô Tà đáp: “Xe điện cũ ở cửa, trong bình ắc quy toàn là axit sulfuric!” Nghe vậy, Bàn Tử quay đầu nhìn Hồng Hồng một cái.

Giơ tay vỗ vỗ vào mặt hắn: “Hồng Hồng, cố gắng lên đi!” *** Hai mươi phút sau.

Tránh được tầm mắt của người của Tiêu Lão Bản.

Ngô Tà an toàn không chút trở ngại lấy được axit sulfuric Hồng Hồng mang đến.

Về phòng, khóa kỹ cửa.

Liền một lần nữa tháo tấm ván gỗ trên tường xuống, lộ ra những thanh sắt gỉ sét bên trong.

Mở nắp ra, liền đổ axit sulfuric lên.

Sau khi bị axit sulfuric ăn mòn, những thanh sắt gỉ sét trở nên giòn yếu.

Ngô Tà một cước liền đá bay ra: “Bàn Tử, tôi xuống mật đạo xem thử, chú ý kỹ bên ngoài.” “Rõ!” Bàn Tử đáp.

Không chần chừ lâu, Ngô Tà liền trực tiếp chui vào mật đạo.

Dọc theo mật đạo.

Ngô Tà rất nhanh đã đi đến một không gian trống.

Ở giữa có một cái giếng đá.

Trên mặt đất còn có ký hiệu Tiểu Ca để lại.

Mở camera trên tai nghe, chĩa vào giếng sâu: "Tô ca, Bàn Tử, có nhìn thấy không?" "Có thể!" Tô Cảnh đáp.

Ngô Tà nói: "Nơi này Tiểu Ca đã để lại ký hiệu nguy hiểm, bên trong chắc chắn có cơ quan, không thể mạo hiểm đi xuống." Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại một chút, ánh mắt chợt liếc thấy trong khe đá bên cạnh, dường như có kẹp một phong thư.

Lấy ra, rút tờ giấy bên trong, bật đèn pin chiếu qua xem: "Người vào suối này, phải im lặng như chim sẻ không tiếng, nếu có ồn ào, kẻ vào đều bị diệt?" Trên tờ giấy, còn có một dòng chữ viết tay cực kỳ nhỏ ở góc.

Chú ý đến điều này, sắc mặt Ngô Tà vui mừng: "Tô ca... chú hai, ra rồi!" *** Trong phòng.

Tô Cảnh xoa xoa cằm, nghe Ngô Tà nói xong.

Khóe miệng không nhịn được cong lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Cáo già vẫn là cáo già!

Tôi hiểu ý của ông ta rồi, Ngô Tà, lát nữa cậu phải chịu thiệt thòi một chút." Văn tự mã hóa trên tờ giấy, ý nghĩa mà Ngô Tà giải mã được.

Là "dụ địch vào sâu".

Tô Cảnh đương nhiên hiểu suy nghĩ của Ngô Nhị Bách.

Lão hồ ly này sau khi thoát hiểm, không hề rời đi, mà vẫn luôn ở đây quan sát.

Phỏng chừng đã quan sát người của Tiêu Lão Bản một thời gian rồi.

Nhưng lão Tiêu khá cẩn thận, khoảng thời gian này căn bản không hề lộ diện ở Thiên Lân Lâu.

Dụ địch vào sâu, kẻ địch này, đương nhiên là dụ Tiêu Lão Bản.

Tin tức ông ta để lại trên tờ giấy, không phải là cho Ngô Tà, mà là muốn truyền đạt cho chính mình.

Ngô Tà còn chưa hiểu ý Tô Cảnh nói, Tô Cảnh liền lại phân phó Hoắc Hủ và những người khác: "Tiểu Hủ, Tiểu Viện, chuẩn bị khai chiến...

Hồng Đỉnh Thủy Tiên phải không, nếu cậu muốn sống, tiếp theo cứ làm theo lời tôi nói!

Bây giờ liên hệ Tiêu Lão Bản, cứ nói đã thấy Ngô Tà đi đến phòng của Á Cáp Tư, hình như đã phát hiện ra lối vào Hống Tuyền!" "A?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên còn chưa nói gì, Bàn Tử đã mặt đầy lo lắng kêu lên: "Không, Tô gia, tình huống gì vậy?

Đây không phải là đẩy Ngô Tà vào hố lửa sao?" "Không không không!

Ngô Tà sẽ không sao!" Tô Cảnh đáp: "Chỉ cần dẫn Tiêu Lão Bản lộ diện là được, cái lão khốn nạn này trốn đi không xuất hiện, thì còn gọi là dụ địch vào sâu cái gì?

Chú hai của Ngô Tà, cái lão hồ ly đó, chậm chạp không xuất hiện, chính là đang đợi ở đây này!" "Ngô Tà, cậu bây giờ lập tức quay về..." Lời Tô Cảnh vừa nói, Ngô Tà cũng nghe thấy trong tai.

Nghe vậy, vội vàng lên tiếng đáp một câu: "Em về ngay!" *** Trong phòng.

Dưới sự uy hiếp của Bàn Tử.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên lấm lét gọi điện thoại cho Tiêu Lão Bản: "Alo, lão bản...

Tôi có phát hiện trọng đại!

Ngô Tà đã đến Thiên Lân Lâu, tôi thấy cậu ta lén lút đi đến phòng Á Cáp Tư..." "Ngô Tà?" Sau khi gọi được điện thoại, Hồng Đỉnh Thủy Tiên cũng không nói thừa, nhanh chóng báo cáo với Tiêu Lão Bản theo phân phó của Tô Cảnh.

Rất nhanh, bên kia liền truyền đến giọng của Tiêu Lão Bản: "Cậu ta thật sự đến rồi...

Có thấy ai khác không?" "Không!

Nhưng có mấy phòng chưa mở được cửa, tôi đoán đồng bọn của cậu ta đang trốn trong đó!

Lão bản, ông nói Ngô Tà có khi nào đã liên hệ được với Ngô Nhị Bách rồi không?

Hơn nữa còn biết được vị trí lối vào Hống Tuyền?

Phòng của Á Cáp Tư rất đáng ngờ, ngài có muốn tự mình đến xem không?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên mắt hoảng loạn tiếp tục nói.

Lòng bàn tay hắn đã toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tiêu Lão Bản trầm mặc một lát, mới nói một câu: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, đợi tôi đích thân đến!" Nghe vậy, Hồng Hồng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Tiêu Lão Bản cúp điện thoại, Hồng Đỉnh Thủy Tiên mới dò dẫm đưa tay đẩy con dao găm của Bàn Tử đang đặt ngang cổ mình ra, mặt đầy cầu xin nhìn mọi người: "Mấy vị gia, tôi đã làm theo phân phó của các người rồi, có thể thả tôi ra không?" Tô Cảnh không để ý

đến tên này, vẫy tay về phía Bàn Tử.

Rồi Bàn Tử liền dùng chuôi dao đập vào cổ tên này.

Mắt tối sầm, Hồng Đỉnh Thủy Tiên liền mất đi ý thức.

Và lúc này.

Ngô Tà đã dịch dung thành Á Cáp Tư cũng đẩy cửa đi vào.

Thấy tình huống này, vội vàng hỏi Tô Cảnh một câu: "Tô ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" "Đợi!" Tô Cảnh nói: "Đợi lão Tiêu cắn câu!" Ngón trỏ gõ nhịp lên bàn, Tô Cảnh nói xong, lại ngẩng mắt nhìn quanh bốn phía, rồi tiếp tục nói: "Lưu Tang!

Tôi biết cậu có thể nghe thấy!

Nói với Nhị gia, một khi đợi được Tiêu Lão Bản xuất hiện, liền lập tức ra tay!

Lần này, sẽ cho ông ta một bài học khó quên!" Nói xong Tô Cảnh không để ý nữa, châm một điếu thuốc đi đến cửa sổ quan sát bên ngoài.

Hoắc Hủ, Hoắc Tiểu Viện và mấy cô nương nhà họ Hoắc, lúc này cũng đã đeo móng thép đặc chế, cương trảo, chỉ hổ...

Trên người sát khí đằng đằng!

Rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chương 463

Thấy cảnh này, trong mắt A Thấu cũng tràn đầy hưng phấn. *** "Không, Tô ca, anh nói là, chú hai và bọn họ đang trốn ở Thiên Lân Lâu?" Ngô Tà hỏi.

"Ừm!" Tô Cảnh đáp: "Hơn nữa đã biết chúng ta đến rồi!

Thậm chí hẳn là đã quan sát hành tung của đám người Tiêu Lão Bản rất lâu rồi!

Lão Tiêu này thực lực rất mạnh, tôi không đến, chú hai của cậu và bọn họ không dám khinh cử vọng động.

Chỉ có thể ẩn mình trước để xem xét tình hình.

Lời chúng ta nói, với tai của Lưu Tang hoàn toàn có thể nghe thấy, bây giờ cứ đợi lão Tiêu xuất hiện thôi..." Tô Cảnh nheo mắt nhìn ra ngoài, thản nhiên giải thích. *** Và lúc này, trong một căn phòng ở tầng một.

Hơn hai mươi người đang vây quanh ngồi bên trong.

Lưu Tang, Nhị Kinh, Khảm Kiên...

So với số lượng người đông đảo khi xuống Hống Tuyền, bây giờ quả thực có chút thảm hại.

Đủ để thấy tổn thất thảm trọng đến mức nào.

Ngô Nhị Bách ngồi trên xe lăn, được Nhị Kinh đẩy đến ngồi ở giữa.

"Nhị gia, Ngô Tà đã tìm thấy lối vào, thấy được tin tức ngài để lại.

Tô gia đã biết chúng ta ở đây.

Thời cơ đã đến!" Lưu Tang báo cáo.

Nghe xong báo cáo của Lưu Tang, Ngô Nhị Bách gật đầu, mặt mày bình tĩnh hỏi: "Tô gia nói sao?" "Đợi Tiêu Lão Bản xuất hiện, lập tức ra tay!" Lưu Tang đáp.

"Chuẩn bị đi!" Ngô Nhị Bách thản nhiên nói một câu, Lưu Tang và mọi người liền bắt đầu chuẩn bị. *** Hai mươi phút sau, bốn năm chiếc xe việt dã dừng ở cửa Thiên Lân Lâu.

Rồi từng người lính đánh thuê được trang bị đầy đủ liền từ trên xe bước xuống.

Cánh cửa xe đầu tiên mở ra, Tiêu Lão Bản mặc một bộ vest trắng, chống gậy, liền chậm rãi từ trên xe bước xuống.

Mặt trầm ngâm nhìn Thiên Lân Lâu, Tiêu Lão Bản giơ tay ra hiệu một chút.

Gần hai mươi tên lính đánh thuê được trang bị đầy đủ này, liền nhanh chóng đi vào.

Rồi nhanh chóng lên lầu hai, tiến về phía phòng của Á Cáp Tư.

Chờ lão Tiêu đi đến giữa sân, lại nghe thấy phía sau đột nhiên vang lên một tiếng "Rầm".

Quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cánh cửa lớn đã bị khóa kín mít, Tô Cảnh đang đứng ở cửa, mặt đầy ý cười vẫy tay về phía mình: "Lão Tiêu, vẫn khỏe chứ...

Vết thương lần trước, đã lành chưa?

Nếu chưa lành, lát nữa tôi sẽ ra tay nhẹ nhàng một chút!" Tô Cảnh nhe răng cười cười, vừa xắn tay áo, vừa đi về phía lão Tiêu.

Và trong các căn phòng, Lưu Tang và những người khác, thấy vậy cũng bắt đầu hành động.

Trực tiếp phá cửa xông ra, rồi mỗi người một quả bom ném về

phía lầu hai.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, khiến những tên lính đánh thuê đó trở tay không kịp.

Cùng lúc đó, những cao thủ trên đạo mà Tiêu Lão Bản thuê trong các phòng, lúc này nghe thấy động tĩnh cũng đều xông ra.

Những kẻ lăn lộn trên đạo đều là người nóng tính, điều này đương nhiên không thể nhịn.

Từng người một đều xông xuống lầu, đánh nhau với người nhà họ Ngô.

Bàn Tử bám vào khung cửa sổ, thấy tình hình bên ngoài, mặt đầy hưng phấn: "Đánh úp à!

Mẹ kiếp!

Chiến thôi!

Thiên Chân!" Bàn Tử cầm một cây mã tấu, chạy đến cửa một cước đá tung cửa, gọi một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử bọn họ cũng gia nhập chiến đấu.

Điều đáng chú ý nhất vẫn là mấy cô nương nhà họ Hoắc, móng vuốt, hổ trảo, móng thép đặc chế đều lần lượt chào hỏi lên người thủ hạ của Tiêu Lão Bản.

Ngay cả những tên lính đánh thuê cầm súng đó, cũng bị đánh cho thảm bại.

Dưới tay các cô, căn bản không có đường sống.

Ngô Tà dẫn Tiểu Bạch và A Thấu cũng bắt đầu nhanh chóng rút lui. *** Tình thế chiến trường biến hóa khôn lường.

Rất nhanh những thủ hạ của lão Tiêu đã bị đánh cho thảm bại.

Nhìn Tô Cảnh, sắc mặt Tiêu Lão Bản âm trầm.

Rồi không chú ý ấn một nút bên cạnh đồng hồ: "Lại là cậu!

Tại sao, lần nào cậu cũng phá chuyện tốt của tôi!" Lão Tiêu đè nén khí tức hỗn loạn trong cơ thể, nghiến răng nghiến lợi nói.

Khi đối mặt với Tô Cảnh, cơ thể dường như vẫn còn đau nhức âm ỉ.

Trong tiềm thức, đã sản sinh tâm lý sợ hãi đối với Tô Cảnh.

"Đừng nói vậy chứ, đây không phải là ông gây sự với chúng tôi trước sao?" Tô Cảnh cười lạnh: "Những thủ hạ của ông tôi đã quan sát rồi, đều là đám ô hợp.

Sẽ không phải là đối thủ của chúng tôi, mấu chốt chính là ở ông!

Đến đây đi, để tôi xem, lần này ông so với lần trước có tiến bộ gì không!

Nếu ông có thể giết tôi, cái Lôi Thành này ông cứ việc đi!" Tô Cảnh thản nhiên nói một câu, rồi khẽ giơ tay.

Một luồng niệm lực bàng bạc phun trào ra, cuốn về phía lão Tiêu.

Trên người tuôn ra từng con rắn sét nhỏ, Tiêu Lão Bản muốn bỏ chạy, nhưng đã chậm một bước.

Niệm động lực từ bốn phương tám hướng ép về phía ông ta.

Rất nhanh, vầng sáng sét trên người lão Tiêu cũng tiêu tan theo.

Sắc mặt ông ta đỏ bừng, trán nổi gân xanh, dường như giây tiếp theo sẽ nổ tung.

"Lão Tiêu, xem ra vết thương của ông vẫn chưa lành..." Tô Cảnh cười lạnh: "Lần này, có lẽ yếu hơn lần trước không ít!" Tô Cảnh cười lạnh, tiến sát về phía Tiêu Lão Bản, trên tay đã tuôn ra một đạo

lôi quang vàng chói mắt: “Khoan, khoan đã!

Chúng ta có thể nói chuyện!

Nói chuyện!

Giết tôi, các ngươi sẽ mãi mãi không biết Ngô Tam Tỉnh ở đâu!

Cho dù tìm được Lôi Thành, các ngươi cũng không thể phá giải bí mật của Lôi Thành!” Tiêu Lão Bản khó nhọc gào lên.

Tô Cảnh vốn không định để tâm đến những lời lẽ ba hoa này của lão Tiêu.

Đang chuẩn bị tiễn cái tên này đi thì nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Tô gia, khoan đã!”.

Nghe vậy, Tô Cảnh bất đắc dĩ cười khẽ, quay đầu nhìn lại.

“Nhị gia, ngài làm tôi khó xử quá…” Người đến chính là Ngô Nhị Bách, lúc này đang ngồi trên xe lăn, được Nhị Kinh đẩy đến.

“Tô gia, tôi muốn nói chuyện với ông ta…” Thấy Ngô Nhị Bách kiên định như vậy, Tô Cảnh đành chịu thua.

“Được thôi… chỉ cần ngài đừng hối hận là được…” “Nhưng mà, Nhị gia, ngài bị thương không nhẹ đâu đấy.” Tô Cảnh đánh giá Ngô Nhị Bách rồi nhàn nhạt nói.

“Không sao cả!

Tôi vẫn chưa chết được đâu!” Ngô Nhị Bách thờ ơ xua tay, nheo mắt nhìn về phía lão Tiêu đang bị Tô Cảnh khống chế.

Lúc này, cuộc chiến giữa hai bên cũng đã có kết quả.

Dù một số người nhà họ Ngô bị thương, nhưng có Hoắc Tiểu Viện và mấy cô gái nhà họ Hoắc giúp sức, họ vẫn tóm gọn được đám người của Tiêu lão bản.

Vốn dĩ binh hùng tướng mạnh, giờ chỉ còn chưa đến hai mươi người.

Bị người nhà họ Ngô dùng súng của chính họ chĩa vào đầu, dẫn giải ra sân rồi trói lại tất cả.

“Nhị thúc!

Cháu nhớ chú muốn chết đi được!” “Tiểu Ca đâu rồi?” “Sao chú lại ngồi xe lăn thế này, tình hình gì vậy?” Bàn Tử hớn hở chạy đến ôm lấy Nhị thúc, líu lo hỏi liền mấy câu.

Chương 464

Ngô Tà cũng chạy đến, thấy tình trạng của Nhị thúc mình, trong lòng chợt thắt lại.

"Nhị thúc…" "Tình hình gì vậy?

Nhị thúc sao chú lại ngồi xe lăn?" Chạy đến trước mặt Ngô Nhị Bách, Ngô Tà sốt ruột hỏi.

Ngô Nhị Bách xua tay, cười vô tư: "Không sao cả, bị thương nhẹ một chút thôi…" "Cái gì mà bị thương nhẹ?

Chú đừng lừa cháu, Lưu Tang, chú nói xem!" Ngô Tà sa sầm mặt hỏi Lưu Tang.

Lưu Tang gãi đầu có chút không tự nhiên, rồi xin lỗi nhìn Ngô Nhị Bách.

"Ngô Tà, Nhị thúc… Nhị thúc bị liệt rồi…" "Khi ở dưới Hống Tuyền, Nhị thúc bị trọng thương, lúc chúng cháu cứu Nhị thúc ra, từ ngực trở xuống đã mất cảm giác rồi…" "Lưu Tang!" Ngô Nhị Bách trừng mắt nhìn Lưu Tang.

Sau đó có chút áy náy nhìn về phía Ngô Tà… "Tiểu Tà…" "Nhị thúc!" Thấy Nhị thúc mình không còn phong thái hào hùng như ngày nào, Ngô Tà lập tức đỏ hoe mắt.

Hai chú cháu ôm lấy nhau, cảnh tượng vô cùng xúc động.

"Khóc lóc đủ rồi chứ?

Khóc đủ rồi thì có thể đàm phán điều kiện được chưa?" Lão Tiêu bị Tô Cảnh khống chế, thấy hai chú cháu Ngô Tà như vậy, gắng sức kêu lên.

Nghe thấy vậy, Ngô Nhị Bách đẩy Ngô Tà ra, rồi nhìn về phía lão Tiêu.

"Nói đi, ông muốn đàm phán thế nào?" "Hay nói đúng hơn là ông muốn có được điều gì?" "Đã đàm phán điều kiện thì cũng phải có chút thành ý chứ?" "Ông có thể bảo hắn, thả tôi ra trước không?" Tiêu lão bản thở hổn hển, lên tiếng cười.

Thấy Ngô Nhị Bách nhìn về phía mình, Tô Cảnh bất đắc dĩ xua tay, gỡ bỏ khống chế đối với lão Tiêu.

"Đừng hòng chạy!

Trước khi ông chạy được, tôi chắc chắn có thể chặn ông lại!" Cảnh cáo một câu, Tô Cảnh liền ngồi xuống chiếc ghế mà Hoắc Hủ vừa chuyển tới.

Vận động xương cốt một chút, Tiêu lão bản chỉnh lại quần áo, rồi chống gậy bắt đầu nói: "Ngô Nhị Bách, tôi có thể nói cho ông biết tin tức của Ngô Tam Tỉnh!" Lão Tiêu vừa nói ra lời này, sắc mặt Ngô Tà lập tức thay đổi, kích động hỏi Tiêu lão bản: "Ông biết Tam thúc tôi ở đâu sao?" "Chúng ta dựa vào cái gì mà tin ông?

Trước đây ở thôn Ách Ba, ông đâu có nói vậy?" "Trước đây quả thật không biết, nhưng tiếng sấm đã chỉ dẫn tôi!" "Mục đích của chúng ta đều là Lôi Thành!" "Nếu chúng ta liên thủ, tìm được Lôi Thành, tin tức về Ngô Tam Tỉnh, thậm chí cả bí mật của Lôi Thành, tôi đều có thể chia sẻ với các người!" Lời của lão Tiêu khiến mọi người đều có chút bất ngờ.

"Hợp tác thì được!" "Nhưng tôi nhất định phải biết tin tức của em trai tôi trước!" "Để duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, tôi chỉ có thể nói cho các người biết, Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa chết!" "Dù không ở Lôi Thành, nhưng sự mất tích của ông ta quả thật có liên quan đến Lôi Thành!" "Đợi chúng ta đến Lôi Thành, tôi sẽ nói cho các người biết tất

cả!" "Đương nhiên, trước đó, tôi có thể chia sẻ cho các người một bí mật khác, tôi nghĩ, chắc chắn sẽ giúp ích cho các người!" Tiêu lão bản thề thốt nói.

Sau đó liếc nhìn Nhị Kinh một cách đầy ẩn ý.

"Ông nói vậy chẳng phải bằng không à?" "Đùa giỡn bọn tôi à?" Bàn Tử cau mặt nói.

"Thằng Béo chết bầm, tốt nhất mày nên ngậm miệng!" "Ngô Nhị gia, rốt cuộc ngài có muốn nghe không?

Tôi rất có thành ý đấy!" Tiêu lão bản nhàn nhạt liếc Bàn Tử, rồi quay đầu hỏi Ngô Nhị Bách.

"Bàn Tử, nghe ông ta nói đi…" Nhị thúc đã lên tiếng, Bàn Tử đành chịu thua.

"Tiêu lão bản, ông tiếp tục đi…" "Không biết, ông có từng nghe em trai mình nhắc đến một người tên Điền Hữu Kim không?" "Người năm đó xuống Tử đương khu cùng ông ta sao?

Ông quen ông ta à?" "Không chỉ quen, tôi còn rất thân nữa!" "Vì… người đó chính là tôi!" "Năm đó, tôi và ông ta bị ép vào Tử đương khu, tôi nhìn trúng tài phú bên trong, lợi dụng những thứ đó cùng với nhân viên nội bộ Thập Nhất Thương đạt thành thỏa thuận, mở ra một đường thông đạo rời khỏi Tử đương khu." "Trong khoảng thời gian đó, Ngô Tam Tỉnh lại tìm được người nghe sấm ở Tử đương khu, vốn dĩ tôi muốn cùng ông ta hưởng phú quý, nhưng ông ta lại phản bội tôi!" "Nhốt tôi ở Tử đương khu, sau đó ông ta dẫn người đó bỏ trốn ra ngoài." "Tôi nghe nói, vừa ra ngoài, ông ta đã bị người khác ép buộc đến Lôi Thành." "Đây cũng coi như là quả báo, còn tôi, lại là trong họa có phúc!" "Ở nơi người đó nghe sấm trong Tử đương khu, tôi tìm thấy Thính Lôi bí thuật mà ông ta cất giấu." "Tôi… đã câu thông được với tiên thần!

Nhận được năng lực của thần!" "Những năm nay, tôi vẫn luôn tìm kiếm Lôi Thành…" "Ngô Tam Tỉnh tuy đã tính kế tôi, nhưng tôi cũng không oán trách ông ta…" "Vì vậy, thực ra giữa chúng ta không có xung đột gì, tôi chỉ muốn mượn tay người nhà họ Ngô các người, tìm đến Lôi Thành mà thôi…" "Tuy trước đó có thể đã xảy ra một số hiểu lầm, nhưng bây giờ tôi thật lòng muốn hợp tác với các người." Nghe ông ta nói đến đây, Tô Cảnh không nhịn được cười khẩy một tiếng.

Nói nghe thì hay, thực chất không phải là vì bị mình đánh sợ sao?

Lại thêm vết thương vẫn chưa lành, cơ hội giải quyết mình càng thêm mong manh.

Nếu không thì làm sao có thể ở đây giả bộ ngoan ngoãn như vậy… Tiêu lão bản hình như cũng cảm thấy xấu hổ, ho khan hai tiếng, rồi lại tiếp tục: "Ngô Nhị gia, người ngài cần đề phòng, không phải tôi!" "Mà là người thân cận bên cạnh ngài đấy!" "Cái người này!" "Cái khuôn mặt này!

Tôi nhớ rõ mồn một, hắn chính là người mà năm đó Ngô Tam Tỉnh đã dẫn ra từ Tử đương khu!" Thấy lão Tiêu chỉ vào Nhị Kinh, nói ra những lời này.

Ánh mắt của Ngô Tà và Bàn Tử lập tức thay đổi, cảnh giác nhìn về phía Nhị Kinh.

Tô Cảnh trước đó đã nhắc nhở, cộng thêm lời của lão Tiêu càng thêm thúc đẩy.

Ngô Tà đối với Nhị Kinh, đã không còn tin tưởng nữa.

Dù cho hắn đã cứu mình hàng vạn lần… Giống như Tô Cảnh đã nói, nhẫn nhịn đến mức độ này, điều hắn mưu đồ nhất định rất lớn.

Thấy mọi người nhìn sang, sắc mặt Nhị Kinh không hề thay đổi.

Thậm chí đến cả nhịp tim cũng không có chút biến động nào.

“Không phải chứ?

Các người thật sự tin ông ta sao?” “Đây rõ ràng là kế ly gián!” Nhị Kinh vừa nói ra lời này, những người nhà họ Ngô kia cũng không nghi ngờ quá nhiều.

Dù sao những năm qua biểu hiện của hắn đều rõ ràng, làm sao có thể là gián điệp được?

Ngay cả Lưu Tang cũng kín đáo lắc đầu với Bàn Tử, ám chỉ nhịp tim của Nhị Kinh không hề thay đổi.

“Tình huống cụ thể, tôi không rõ.” “Nhưng người ở Tử đương khu năm đó, nhất định là ông, nói đến đây, còn phải cảm ơn ông đã để lại Thính Lôi bí thuật.” “Để rời khỏi Tử đương khu, tôi đã cắm một cây hoàng phiến trên đỉnh đầu!” “Rất may mắn, tôi không chết, hơn nữa còn có được thần lực mà ông theo đuổi cả đời cũng không đạt được!” “Thế nào?

Đố kỵ không?” “Ngô Nhị gia, một kẻ địch của nhà họ Ngô, ẩn náu bên cạnh ngài mấy chục năm, ngài đều không phát hiện…” “Xem ra cái danh Nhị gia của ngài, có chút hữu danh vô thực rồi.” Lão Tiêu lên tiếng cười.

Nhị Kinh lúc này, ánh mắt quả thật có chút không tự nhiên.

Điều này đã bị Ngô Tà vẫn luôn chú ý đến hắn nhìn thấy.

“Chú Kinh, ông ta nói thật sao?” “Tiểu Tam Gia, Nhị gia, hai người tin tôi sao?” “Những năm qua vì nhà họ Ngô, tôi có thể nói là cúc cung tận tụy, chết rồi mới thôi!” Nhị Kinh nói rồi, đặt tay lên cổ Ngô Nhị Bách.

Thấy vậy, ánh mắt Ngô Tà khẽ ngưng lại.

Ngô Nhị Bách thì thở dài một tiếng.

“Nhị Kinh, anh theo tôi đã hai mươi năm rồi nhỉ?” “Nhị gia, ngài không tin tôi sao?” “Không phải không tin anh, mà là những chuyện anh đã làm, không thể khiến tôi tin tưởng được.” “Trong Hống Tuyền, là anh đã khiến máy bộ đàm đột nhiên phát ra tiếng ồn phải không?” “Những năm nay tôi trao quyền cho anh, e rằng nhà họ Ngô của chúng ta, anh cũng đã cài cắm không ít tâm phúc rồi nhỉ?” “Không ngờ, anh lại là một trong số những người năm đó, trách gì tôi tìm thế nào cũng không tra ra được chuyện của anh trước đây…” “Em trai tôi rốt cuộc đã đối xử với anh thế nào, mà đáng để anh nhẫn nhịn hai mươi năm tính kế nhà họ Ngô!” “Thì ra… ngài đã sớm biết rồi…” Nhị Kinh im lặng một lát, bỗng nhiên cười.

Nghe vậy, mọi người trong lòng lập tức kinh hãi.

“Mẹ kiếp, mày đúng là gián điệp!” Bàn Tử chửi một câu, định ra tay.

Nhưng Nhị Kinh lúc này lại trực tiếp siết chặt cổ Ngô Nhị Bách.

“Đừng động!

Cứ đến đây nữa, tôi sẽ giết ông ta!” Mọi người lập tức khựng lại.

“Nhị Kinh, anh buông Nhị thúc tôi ra!” “Có gì thì nói chuyện đàng hoàng!” Ngô Tà hoảng hốt kêu lên.

“Đã bại lộ rồi, vậy thì không có gì để nói nữa!” “Thả tôi đi!” Nghe lời này của hắn, Tô Cảnh cười lạnh một tiếng.

“Anh thật sự nghĩ tôi không dám ra tay sao?” Lời vừa dứt, một luồng kim quang chói mắt liền thẳng tắp lao về phía Nhị Kinh, trực tiếp chém đứt một cánh tay của hắn.

Nhị Kinh lập tức kêu đau một tiếng, ôm lấy cánh tay đứt lìa rồi ngã vật xuống đất.

Bàn Tử mấy người xông lên, định khống chế hắn.

Nhưng đúng lúc này.

Thiên Lân Lâu phía sau lại đột nhiên phát ra một tiếng động lớn.

Tòa nhà đổ sập ầm ầm về phía này.

Mọi người lập tức hỗn loạn, nhanh chóng tản ra bỏ chạy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người mặc bộ đồ tác chiến màu đen đột nhiên xuất hiện giữa đám đông, sau đó từng luồng lửa xanh lam tuôn ra từ cơ thể, thân thể phình to, rồi lại một lần nữa phát nổ.

Tiêu lão bản thừa lúc hỗn loạn liền lao thẳng về phía lối vào Hống Tuyền.

"Tô Cảnh, tôi đi trước một bước!" "Đợi tôi đến Lôi Thành, nhận được ân tứ của tiên thần, nhất định sẽ giết anh!" Đợi mọi người phản ứng lại.

Chạy đến nơi an toàn, Tiêu lão bản đã biến mất tăm.

Cùng với ông ta, còn có Nhị Kinh bị cụt một cánh tay.

"Mẹ kiếp!

Cái lão già đó chạy rồi!" "Nhị Kinh cũng biến mất luôn!" "Tô gia, làm sao bây giờ?" Bàn Tử chửi một câu, hỏi Tô Cảnh.

Lời vừa dứt, lại nghe thấy một tiếng nổ từ trong tòa nhà.

"Tô gia, lối vào Hống Tuyền bị sập rồi…" Lưu Tang sốt ruột nói.

Tô Cảnh lúc này sắc mặt cũng trầm xuống.

"Uông gia!" "Con cáo già này, đã cho tử sĩ Uông gia tạo ra hỗn loạn, để ông ta thừa cơ thoát thân." "Xem ra trước đó ông ta vẫn luôn trì hoãn thời gian, để tạo cơ hội cho tàn dư Uông gia ẩn nấp gần đó." "Đại ý rồi!" "Bàn Tử, cậu dẫn người đi xem tình hình đi!" "Những người khác, nhanh chóng nghỉ ngơi, lát nữa sẽ họp!" "Rõ!" Hai mươi

phút sau.

Đại sảnh Thiên Lân Lâu.

Tô Cảnh đang ngồi tại vị trí của mình, lắng nghe báo cáo của Bàn Tử.

“Tô gia, lối vào Hống Tuyền đã sập hoàn toàn rồi, Lưu Tang đã xem xét, dù có đào lại cũng phải mất hai ngày.” “Lâu như vậy, e rằng cái lão già kia đã đến Lôi Thành rồi!” Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa.

“Tô ca, bây giờ phải làm sao?” Ngô Tà sốt ruột hỏi.

“Đừng vội, Nhị gia, các người sẽ không chỉ tìm thấy con đường này chứ?” Dù là câu hỏi nghi vấn, nhưng Tô Cảnh lại nói với vẻ khẳng định.

Chương 465

Thấy vậy, Ngô Nhị Bách cười khổ: "Quả thật không có gì có thể giấu được Tô gia ngài, con đường đó đi qua, chính là lối ra của Hống Tuyền." "Nhưng quá nguy hiểm, những người chúng tôi phái xuống thám hiểm, không một ai trở về." "Tôi không phải đã đến rồi sao?" "Còn có gì mà phải sợ!

Nói đi, cứ đi con đường này!" Thấy Tô Cảnh kiên định như vậy, Ngô Nhị Bách đành phải nói ra.

"Phía sau Thiên Lân Lâu trên ngọn núi kia có một vách núi, dưới vách núi là một khu rừng đầy chướng khí độc." "Đi từ đó, có lẽ có thể tìm đến Lôi Thành!" Gật đầu, Tô Cảnh gõ gõ bàn để thu hút sự chú ý của mọi người.

"Đã biết vị trí rồi, vậy chúng ta cần nhanh chóng xuất phát." "Nhị gia với tình trạng cơ thể hiện tại không thể theo cùng, Tiểu Viện, em dẫn hai cô gái cùng người nhà họ Ngô đưa Nhị gia về." "Ngài cứ về đó tĩnh dưỡng cho tốt, chúng tôi sẽ đi tìm Lôi Thành cho ngài!" "Được!

Có Tô gia ngài ở đây, tôi yên tâm!" "Tiểu Tà, cháu không phải muốn đi tìm Tiểu Ca, tìm Tam thúc sao?" "Chúng ta để lại tất cả trang bị cho các cháu, cháu hãy đi theo Tô gia đến Lôi Thành, để bù đắp những tiếc nuối của mình." "Tôi sẽ về trấn giữ nhà họ Ngô!" "Nhị Kinh bị Tiêu lão bản dẫn đi, nhưng những thủ hạ mà hắn cài cắm trong nhà họ Ngô vẫn còn đó." "Tôi sẽ lôi hết chúng ra, đừng nhìn tôi bây giờ như thế này, chỉ cần tôi còn sống, nhà họ Ngô sẽ không loạn!" Lời của Ngô Nhị Bách khiến Ngô Tà lập tức đỏ hoe mắt.

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài hết đi, để hai chú cháu họ có chút thời

gian riêng tư…” Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Những người khác cũng nối gót theo sau.

Đại sảnh rộng lớn, chỉ còn lại hai chú cháu im lặng nhìn nhau.

Thở dài một tiếng, Ngô Tà ngồi đối diện Ngô Nhị Bách.

Sau đó bưng bát cháo thịt đã được chuẩn bị sẵn bên cạnh đến.

“Cẩn thận một chút, hơi nóng đấy…” Vừa đút cho Ngô Nhị Bách, Ngô Tà vừa nói.

“Nhị thúc, lần cuối cùng chúng ta đối mặt tâm sự, đã là rất nhiều năm trước rồi nhỉ…” “Không ngờ, lần nữa lại là trong tình cảnh này.” Thấy Ngô Tà mắt hoe đỏ, Ngô Nhị Bách cười vô tư: “Có gì mà phải cảm khái, ta đây không phải vẫn chưa chết sao?” “Ngài sẽ không chết đâu, Tô gia sẽ sắp xếp ngài về Kinh đô để điều dưỡng!” “Nhưng ta đã không còn nhiều thời gian nữa rồi…” “Tiểu Tà…” “Nhị thúc, ngài nghe cháu nói hết đã, cơ thể của cháu, cháu tự biết.” Cắt ngang lời Ngô Nhị Bách, Ngô Tà khóe miệng nở một nụ cười khổ.

“Cháu biết, bao nhiêu năm nay ngài đã lo lắng cho cháu rất nhiều…” “Luôn luôn, cháu là một hậu bối không mấy khiến người ta yên tâm…” “Nhưng mà… chính vì có ngài ở đây, cháu mới có thể đi xa như vậy mà yên tâm, mà táo bạo như vậy…” “Sâu thẳm trong tim cháu, vẫn luôn tin tưởng, bất kể xảy ra chuyện gì, ngài, Tam thúc, Tô gia, Tiểu Ca, Bàn Tử… các người đều sẽ ở bên cạnh cháu…” “Nhưng cháu không ngờ… mọi việc lại trở nên thế này.” “Thật ra, chúng ta có rất nhiều cơ hội có thể đối mặt nói chuyện với nhau mà.” “Nhưng cháu cứ luôn trốn tránh ngài, sợ ngài tìm cháu đòi nợ…” “Chặng đường này, ngài đã làm quá đủ cho cháu rồi… Cảm ơn ngài, Nhị thúc.” “Ngài cứ về tĩnh dưỡng cho tốt, cháu nhất định sẽ tìm được Tiểu Ca, tìm được manh mối của Tam thúc…” “Để bù đắp những tiếc

nuối của chính cháu!" "Nếu như, cháu không trở về được… thì xin Tô gia hãy mang tro cốt của cháu về." "Nếu có thể, ngài hãy tìm một người, đừng để nhà họ Ngô bị tuyệt tự…" "Về đến nhà, ngài thay cháu nói lời xin lỗi với ba mẹ và bà nội." "Xin lỗi ngài, Nhị thúc!" Ngô Tà nói rồi, ôm Ngô Nhị Bách một cái.

Cảm nhận được hơi ấm nóng từ cổ mình đang nhỏ xuống.

Ngô Nhị Bách thở dài, rồi đưa tay vỗ vỗ lưng Ngô Tà.

"Đi đi, Tiểu Tà…" "Đến Lôi Thành… Ta tin, cháu nhất định có thể bù đắp những tiếc nuối của mình." Chuyện tình cảm của hai chú cháu tạm gác lại.

Bên ngoài.

Tô Cảnh lúc này lại có chút đau đầu.

Anh đã bảo Bàn Tử và Lưu Tang dẫn người đi giao tiếp với người nhà họ Ngô, để lại đủ trang bị.

Vốn dĩ anh định nhân lúc Hoắc Tiểu Viện dẫn hai cô gái nhà họ Hoắc cùng người nhà họ Ngô hộ tống Ngô Nhị Bách về, tiện thể đưa cả A Thấu và Tiểu Bạch hai cô gái này về luôn.

Nhưng cả hai cô gái nhất quyết không đồng ý, lúc này đang làm mình làm mẩy với Tô Cảnh.

"Tô gia, nam nhi đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh…" "Anh đã nói sẽ thỏa mãn nguyện vọng của em, đưa em đi mạo hiểm." "Anh không thể thất hứa được…" "Hơn nữa, y thuật của em tốt, vạn nhất có người bị thương, em cũng có thể giúp được." "Một thiếu nữ xinh đẹp với y thuật cao siêu như em nguyện ý làm bác sĩ riêng cho anh, anh có gì mà không vui?" Kéo tay Tô Cảnh, A Thấu vẻ mặt bất mãn nói.

"Để em về cũng không phải không có việc chính đáng…" "Vết

thương của Ngô Nhị gia, vẫn cần em giúp xử lý." Nghe vậy, A Thấu càng không vui.

"Em không muốn!" "Anh mà dám bắt em về, em sẽ hạ độc ông ấy!" "Vết thương của ông ấy em đã xem qua rồi, cột sống bị tổn thương, dẫn đến liệt từ ngực trở xuống, thậm chí còn có cả nội thương và gãy xương ở mức độ khác nhau." "Tình trạng này nhất định phải đến Kinh đô, em không thể phẫu thuật được." "Với thế lực của anh, tìm một chuyên gia giúp ông ấy phẫu thuật không khó chứ?" Cô gái này nói lý lẽ rõ ràng, khiến Tô Cảnh có chút không thể phản bác.

Hơn nữa Tô Cảnh thật sự tin, cô tiểu ma nữ này có thể làm ra chuyện hạ độc… Đưa tay gõ gõ lên trán A Thấu, Tô Cảnh vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Được rồi, đưa em đi là được chứ gì…" Nghe Tô Cảnh cuối cùng cũng nhượng bộ, A Thấu mới nở một nụ cười đắc ý.

"Tô gia, vậy còn em thì sao?

Em cũng không muốn đi!" "Em muốn đi theo anh!

Em bơi lội giỏi, có thể giúp được!" "Anh… anh mà không đưa em đi, em sẽ khóc…" Thấy Tiểu Bạch vẻ mặt như sắp khóc, Tô Cảnh đã không còn sức để than thở.

"Được được được, đưa hai cô đi, nhưng có một điều phải nói rõ, nhất định phải bám sát tôi!" Hai cô gái vội vàng gật đầu.

Tô Cảnh bên này đang chuẩn bị đâu vào đấy.

Ngược lại Tiêu lão bản bên kia, đã bận rộn đến mức đầu tắt mặt tối.

Nhưng may mắn thay, có mười mấy người Uông gia giúp đỡ, dù có tổn thất.

Nhưng cuối cùng vẫn đến được đích.

Từ dưới nước tiềm nhập qua, mới có thể đến được lối ra của Hống Tuyền.

Nhưng tuyến đường bên dưới lại phức tạp, một khi bị lạc ở trong đó, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Lúc này mới có thể thể hiện tác dụng của Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

Sinh vật này trong lúc giao chiến, đã được người Uông gia dẫn theo, cùng với Á Cáp Tư đi trước xuống Hống Tuyền.

Sự thật chứng minh, lão Tiêu đưa Nhị Kinh đi cùng là cực kỳ sáng suốt.

Ở dưới đó, hai người đã đạt được thỏa thuận.

Tiêu lão bản cũng từ chỗ Nhị Kinh, có được vị trí tuyến đường chính xác.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên tuy sợ chết, nhưng dưới sự bức bách và đe dọa của Tiêu lão bản, vẫn phải theo tuyến đường mà Nhị Kinh đã cho, xuống nước thám hiểm.

Nhóm người này đi dưới nước, thám hiểm mất không ít thời gian.

Thêm vào đó còn mang theo Nhị Kinh bị cụt một cánh tay, tốc độ tiến lên không nhanh.

Vì vậy, Tô Cảnh bên này có đủ thời gian chuẩn bị!

Sau khi sắp xếp người đưa Ngô Nhị Bách đi.

Cả đoàn người liền khởi hành đến ngọn núi phía sau Thiên Lân Lâu.

Từ phía sau núi tiến vào một khu rừng, đi bộ khoảng một ngày, thấy một vách núi, phía dưới chính là vị trí lối ra của Hống Tuyền.

Đi từ hướng này, có thể từ một hướng khác đến Lôi Thành.

Lái xe nửa ngày, cả đoàn người mới đến được vách núi mà Ngô Nhị Bách đã nói.

Ngô Tà, Bàn Tử, Lưu Tang.

Cộng thêm Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử, còn có Tiểu Bạch, A Thấu.

Cùng với Hoắc Tiểu Viện và hai cô gái còn lại của nhà họ Hoắc.

Tổng cộng mười một người, xuống xe, đứng bên bờ vực.

"Phía dưới này vô cùng nguy hiểm, Nhị thúc đã nói, những đồng đội phái xuống thám hiểm, không một ai trở về." "Cuộc mạo hiểm lần này, chúng ta có thể có đi không về, vì vậy, nếu bây giờ ai muốn rút lui, tôi sẽ không ngăn cản!" Ngô Tà ngắt một cọng cỏ, cảm nhận hướng gió, sau đó nói với mọi người.

"Có đi không về đúng không?

Lần nào cũng nói vậy!

Mày không thấy mình nói lắm à…" "A?

Hơn nữa, không nguy hiểm thì còn ý nghĩa gì nữa?" "Trước đây chúng ta mỗi lần thoát chết, không phải đều có Bàn gia ở đây sao?" Bàn Tử cười nói một câu.

"Chúng ta sẽ không phải lần nào cũng may mắn như vậy đâu!" "Tôi vốn đã sắp chết rồi, nếu xuống đó tìm được Tiểu Ca và Hắc Tử, vậy là kiếm lời rồi, các người thì khác, vẫn còn rất nhiều thời gian để tận hưởng cuộc sống, không nhất thiết phải theo tôi cùng nhau tìm chết!" "Đặc biệt là mày, Bàn Tử, mày đã có Phiêu Phiêu rồi!" Ngô Tà kích động nói.

"Chỉ có mày và Tiểu Ca là tốt thôi đúng không?

Mười ba năm rồi đấy, Thiên Chân?" "Chỉ hai người các mày kề vai chiến đấu à?

Bàn gia tao có vắng mặt một phút nào sao?

Thiết Tam Giác xuống dưới còn hai góc, mỗi người một góc, mày không sợ đứng không vững à?" "Mày yên tâm, tao đã nói với Phiêu Phiêu rồi, anh em tao có chuyện, Bàn gia không thể đứng ngoài cuộc được!" Bàn Tử nói xong, A Thấu cũng nói một câu.

"Ngô Tà, anh chết hay không thì không liên quan đến em…" "Em đã nói chuyện rất lâu với Tô đại lão gia, anh ấy mới đồng ý cho em đến, chuyện kích thích như vậy, anh mà dám phá hỏng của em, về đến nhà em sẽ hạ độc Nhị thúc anh!" Lời của A Thấu, thật sự khiến người ta không nói nên lời.

Đây đúng là một tiểu ma nữ… "Em cũng vậy, Tô gia ở đâu, em ở đó!" Tiểu Bạch ôm chặt lấy cánh tay Tô Cảnh vẻ mặt kiên định.

Hoắc Tiểu Viện và mấy cô gái thì khỏi phải nói, kiên định đứng sau lưng Tô Cảnh.

Thái độ này, dù cho phía dưới là long đàm hổ huyệt, chỉ cần Tô Cảnh xuống, họ cũng sẽ phải theo xuống xông pha.

"Tôi cũng đi cùng với các anh, đã quyết định đi cùng mọi người, dù có rủi ro, chưa hoàn thành nhiệm vụ, tôi cũng sẽ không bỏ đi." "Tôi cũng vậy!" Lý Giai Nhạc và Giả Khái Tử ở một bên lên tiếng nói.

"Được rồi, làu bàu làu bàu, làm chậm trễ tôi đi theo thần tượng tìm thần tượng số hai…" Lưu Tang cằn nhằn nói một câu, sau đó đến bên bờ vực bắt đầu quan sát.

"Được rồi Ngô Tà, bao nhiêu năm rồi anh vẫn vậy…" "Tôi sẽ cùng anh đi thêm một chuyến nữa!

Có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!" "Anh vẫn không tin tôi

sao?" Vỗ vỗ vai Ngô Tà, Tô Cảnh nhàn nhạt nói.

Im lặng rất lâu, Ngô Tà mới dùng sức gật đầu.

"Tôi tin!" "Tô gia, anh mau lại đây xem!" Lưu Tang gọi Tô Cảnh một tiếng.

Nghe vậy, Tô Cảnh dùng sức bóp bóp vai Ngô Tà, cười với cậu.

Sau đó bước đến bên bờ vực.

"Sao vậy?

Có vấn đề gì à?" "Tô gia, trước đây Nhị gia đã phái mấy đợt người xuống thám hiểm, nhưng không ai trở về, vì vậy mới chọn lối vào Hống Tuyền bảo thủ hơn." "Tôi nghi ngờ, sương mù dày đặc bên dưới có kịch độc." "Sương mù lớn như vậy, người một khi thu dù, va vào vách núi, chắc chắn sẽ chết!" Lưu Tang nói xong, Bàn Tử chửi một câu.

"Đúng là xúi quẩy, mày không nói được lời nào tốt đẹp à?" "Nhắm mắt lại, nhảy một cái, chẳng phải xong chuyện à?" "Thằng Béo chết bầm, mày muốn chết thì đừng có kéo bọn tao theo!" Nghe hai người cãi nhau, Tô Cảnh cau mày.

Chương 466

“Đủ rồi!” Ngăn hai người lại, Tô Cảnh đưa tay cảm ứng hướng gió.

Thấy mọi người đều chân thành muốn giúp đỡ như vậy, Ngô Tà trong lòng vô cùng cảm động.

Bình tĩnh lại cảm xúc, cậu mới lên tiếng nói.

“Hướng gió hiện tại là gió đông nam cấp ba đến bốn!” “Tôi vừa rồi đã đo rồi, Tô ca, Bàn Tử, các anh nhìn bên kia.” Quay người đứng bên bờ vực, Ngô Tà đưa tay chỉ về phía đông nam.

“Khe núi phía đông kia khá lớn, chúng ta hạ cánh ở đó là thích hợp nhất.” Nhìn sang bên đó, Tô Cảnh gật đầu.

“Được rồi!

Vậy cứ định vị đó là điểm hạ cánh.” “Tuy nhiên khe núi này sâu không thấy đáy, hơn nữa gió lực thay đổi khó lường, nếu cứ thế nhảy xuống, rất dễ bị lệch quỹ đạo, hơn nữa có thể bị tách ra.” “Vì vậy, sau khi nhảy xuống chúng ta cần cố gắng bung dù muộn nhất có thể, cách mặt đất khoảng hai mươi mét, như vậy mới có thể đến được vị trí đã định, nhưng đồng thời, rủi ro cũng sẽ lớn hơn.” “Không có vấn đề gì chứ?” Tô Cảnh quét mắt một lượt, lên tiếng hỏi.

“Không có!” “Chị đây thích nhất là vận động mạo hiểm rồi!” A Thấu chu môi, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Gọi ai là chị đây?” Nhưng khoảnh khắc tiếp theo cô lại kêu đau một tiếng, ôm trán tủi thân nhìn về phía Tô Cảnh.

“Lát nữa cứ đi theo tôi!” “Tôi khi nào bung dù, em khi đó bung dù, còn Tiểu Bạch, em cũng vậy, đã nghe rõ chưa?” Nghe vậy, Tiểu Bạch

vội vàng gật đầu.

“Không có vấn đề gì thì đi chuẩn bị đi!” “Mặc đồ bảo hộ vào, đeo mặt nạ chống độc, chỉnh lý trang bị!” Tô Cảnh nói với mọi người, cả đoàn người liền nhanh chóng mặc đồ bảo hộ, chỉnh lý trang bị xong xuôi.

“Đi thôi!” Tô Cảnh ra lệnh một tiếng.

Kéo Tiểu Bạch và A Thấu hai cô gái liền nhảy xuống.

Những người khác nhanh chóng theo sau.

Cảm nhận tiếng gió rít bên tai, cùng với cảm giác mất trọng lượng khi rơi xuống.

Khiến adrenaline tăng vọt.

Vách núi này đại khái phải hơn ba trăm mét.

Dù là rơi tự do, cũng phải mất một lúc.

Bay lượn theo hướng đã định.

Ở vị trí cách mặt đất khoảng ba mươi mét, Tô Cảnh trực tiếp kéo dù.

Những người khác cũng nhanh chóng theo bước chân của Tô Cảnh.

Sau khi mở dù, điều khiển dù phụ.

Lao thẳng vào màn sương mù dày đặc lan tỏa trong rừng, hạ cánh xuống địa điểm đã định.

Lúc này.

Ở phía xa, một bóng người mặc áo khoác liền mũ màu đen, chú ý đến những người đang hạ xuống.

Cũng nhanh chóng chạy về phía này.

Đặt chân xuống mặt đất, cảm giác mất trọng lượng mạnh mẽ kia mới chậm lại đôi chút.

Vừa tháo dù trên người.

Ngô Tà vừa sốt ruột kêu lên.

"Mọi người không sao chứ?" "Không được!

Khụ khụ!

Mặt nạ chống độc này không có tác dụng!" "Độc quá mạnh!

Chúng ta phải nhanh chóng di chuyển đến nơi an toàn!" "Khụ khụ, di chuyển!

Đi mau!" Bàn Tử cũng ho khan kêu gọi.

"Lưu Tang!

Khái Tử!" Trong lúc nói chuyện, Lưu Tang, Giả Khái Tử đã hôn mê dưới ảnh hưởng của khí độc.

Rất nhanh, Bàn Tử, Ngô Tà và Lý Giai Nhạc cũng nối gót.

Nhưng Tiểu Bạch và A Thấu nhờ được Tô Cảnh truyền khí lực chống đỡ, nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Càng không cần nói đến ba cô gái Hoắc Tiểu Viện, dưới sự hướng dẫn của Tô Cảnh, họ đã sớm luyện ra khí, có thể tự mình chống cự.

Thấy tình huống này, Tô Cảnh khẽ cau mày.

"Xem ra vẫn đánh giá thấp khí độc này rồi!" "Tô gia, trên người tôi có thuốc giải chướng khí…" "Vô dụng!" "Đây là khí độc, không phải chướng khí!" "Tiểu Viện, đi xung quanh xem, có hang động nào có thể chống đỡ khí độc không!" "Chúng ta cần nhanh chóng rút lui!" Lắc đầu, Tô Cảnh dặn dò Hoắc Tiểu Viện một câu.

“Rõ!” Hoắc Tiểu Viện đáp lời, định dẫn hai cô gái đi xung quanh dò xét.

Nhưng ở phía xa lại đột nhiên vang lên một tiếng động.

Ba cô gái đang định ra tay ngăn cản, Tô Cảnh lại không nhịn được nở một nụ cười.

“Đừng căng thẳng, người nhà!” Lời vừa dứt, liền thấy Tiểu Ca lao ra từ trong sương mù.

Thấy tình huống này, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Ngô Tà, rạch ngón tay, từ Ngô Tà bắt đầu từng người một cho uống một chút máu của mình.

Sau đó cõng Ngô Tà lên, kêu Tô Cảnh một tiếng.

“Đi theo tôi!” “Giúp mang những người này qua đây!” Nói xong liền quay trở lại, lao thẳng vào trong sương mù.

Tô Cảnh xách cổ Bàn Tử, nhấc hắn lên, dẫn Tiểu Bạch và A Thấu nhanh chóng theo sát.

Ba cô gái Hoắc Tiểu Viện cũng xách Lưu Tang và ba người kia, bám sát phía sau.

Theo chân Tiểu Ca, cả đoàn người rất nhanh đã đến một hang núi.

“Ách Ba Trương, lần này anh ra ngoài một chuyến, thu hoạch không nhỏ nhỉ?” “Ngô Tà?

Ngô Tà sao lại đến đây?” “Tô gia?

Trời đất, nhiều người vậy sao?” “Tình huống gì vậy?” Vừa bước vào, Tô Cảnh liền thấy Hắc Tử vẻ mặt kinh ngạc lẩm bẩm.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lát nữa sẽ giải thích cho anh!” “Lại đây giúp một tay!” Tô Cảnh gọi một tiếng, tìm một chỗ đặt Bàn Tử xuống.

Hoắc Hủ và những người khác cũng đặt Lưu Tang và Bàn Tử nằm cạnh nhau.

Sau đó A Thấu lấy ra một ít thuốc giải độc do chính mình pha chế từ trong túi ra.

Tô Cảnh nhận lấy ném cho Hắc Tử, bảo hắn từng người một đút cho uống.

Có máu kỳ lân của Tiểu Ca trước, cộng thêm thuốc giải độc do A Thấu chế tạo.

Không lâu sau, Bàn Tử, Lưu Tang và những người khác đều tỉnh lại.

Lại là một phen ôm ấp hỏi han.

Nhưng thấy Ngô Tà vẫn chưa tỉnh lại, mọi người vẫn một vẻ lo lắng.

Ngồi bên cạnh Ngô Tà, Tiểu Ca cẩn thận cầm ly nước đút cho Ngô Tà một ngụm.

Thấy Ngô Tà từ từ mở mắt.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc kêu lên.

"Tỉnh rồi!

Tỉnh rồi!" "Thiên Chân, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi!" "Mày xem anh đẹp trai này là ai?" "Làm một hồi, cuối cùng vẫn phải là anh đến cứu tôi…" Nhìn Tiểu Ca cười cười, Ngô Tà có chút yếu ớt nói.

"Còn phải nói sao!" "Quên ôm luôn rồi, nhớ chết đi được, Tiểu Ca!" Bàn Tử cười hì hì đi đến trước mặt Tiểu Ca ôm một cái.

Lưu Tang ngồi bên cạnh, có chút muốn nói lại thôi.

"Này, Tiểu Ca, tao giới thiệu cho mày đây!" "Vị này là ngũ muội

của chúng ta, Tiểu Bạch, Bạch Hạo Thiên!" "Lúc mày không có mặt, cộng thêm Tô gia chúng ta năm người, đã đốt thịt xiên cừu ăn nhậu rồi!" "Tiểu Bạch, đây chính là nhị ca của em, Tiểu Ca Trương Khởi Linh!" "Tiểu Ca!" Cười với Tiểu Ca, Tiểu Bạch gật đầu.

"Đây là A Thấu, đại sư phục chế văn vật cấp quốc gia, còn là bác sĩ y học hậu tiến sĩ!

Đúng rồi, các anh trước đây đã gặp rồi!" "Đừng thấy cô ta như một thiếu nữ rắc rối, đây nhưng là một đại sư danh xứng với thực đấy!" Nghe lời Bàn Tử nói, A Thấu lườm một cái, lười biếng không thèm để ý.

Tôi giới thiệu thêm cho mọi người, hai người bạn mới này là vệ sĩ của ngũ muội!

Người này, tóc không chia ngôi, là Giả Khái Tử.

Người này, kiểu tóc hơi giống tôi nhưng không đẹp trai bằng, là Lý Giai Nhạc!

Còn mấy cô nương đây đều là người nhà họ Hoắc, do Tô Gia dẫn đến giúp.

Vương Bàn Tử nói xong đầy phấn khích, ba cô gái cũng tự giới thiệu: Hoắc Tiểu Viện!

Hoắc Hạ, Hoắc Diệp!

Tiểu Ca gật đầu với mấy người, coi như đã chào hỏi.

Chương 467

À phải rồi, suýt nữa thì quên, vị này chính là Hắc Gia lừng lẫy trên đạo, Hắc Hạt tử!

Tiểu Ca, Hạt tử, hai người không biết chúng tôi đã chịu bao nhiêu khổ cực để tìm hai người đâu!

Không được, phải ôm thêm lần nữa, ôm thêm lần nữa.

Vương Bàn Tử nói rồi lại ôm chầm lấy Tiểu Ca.

Đối với việc này, Tiểu Ca tuy mặt đầy bất lực, nhưng cũng không từ chối.

Có Vương Bàn Tử khuấy động không khí, mọi người đều thoải mái hơn nhiều.

Nhưng lúc này, bên Tiêu lão bản lại không được như ý.

Tiêu lão bản, tôi đã đưa mọi người ra khỏi nước rồi đó...

Sau khi từ dưới nước lên, Hồng Hồng lau mồ hôi lạnh, thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu lão bản gật đầu, vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

Phía trước có phải là lối ra không?

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã đến cuối con đường.

Tới cuối rồi, lão bản!

Thấy phía trước không có lối ra, Tiêu lão bản mặt trầm xuống nhìn Nhị Kinh đang được cấp dưới đỡ.

Anh chắc chắn đường mình chỉ không sai chứ?

Không thể sai được!

Trong sông ngầm, tôi đã tận mắt nhìn thấy bản đồ.

Thấy vẻ thề thốt của y, Tiêu lão bản ra hiệu cho một cựu bộ hạ của Uông Gia.

Sau đó, người này đi đến vách đá phía trước, rất nhanh đã phát hiện ra ký hiệu mà Tiểu Ca để lại.

Đây là ký hiệu của người Trương Gia, biểu thị phía sau này có một cánh cửa, nhưng sau cánh cửa tồn tại nguy hiểm...

Tôi tin anh!

Tiêu lão bản liếc nhìn Uông Quân, thủ lĩnh mới được Uông Gia cũ tuyển chọn bên cạnh, nhàn nhạt nói.

Uông Quân gật đầu với người Uông Gia trước vách đá.

Sau đó, người này nâng tay chống vào tường, dùng sức đẩy ra.

Kèm theo một trận âm thanh kẽo kẹt, trên vách đá lập tức xuất hiện một khe nứt.

Nhưng vừa mở không đủ ba tấc, sương độc bên ngoài đã cuồn cuộn tràn vào.

Uông Quân vội vàng giơ tay chắn trước mặt lão Tiêu, gọi mọi người lùi lại.

Người Uông Gia mở cửa thấy vậy, cũng vội vàng đóng cửa lại.

Không sai, đây chính là lối ra, nhưng sương mù bên ngoài có độc!

Uông Quân cau mày, nghi hoặc nói.

Nếu chỉ là sương độc, Trương Khởi Linh sao lại để lại ký hiệu như vậy ở đây?

Theo tôi hiểu về người Trương Gia, bên ngoài này nhất định tồn tại những thứ cực kỳ nguy hiểm!

Lão Tam!

Vào xem!

Lời nói vừa dứt, người Uông Gia vừa mở cửa liền bắt đầu chuẩn bị, mặc đồ bảo hộ, rồi buộc dây thừng ngang eo.

Lão Tam, nhớ kỹ, một khi gặp nguy hiểm, hãy giật dây, chúng ta sẽ lập tức kéo anh về.

Không nói nhiều nữa, lão Tam trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Một người Uông Gia ở cửa thì không ngừng thả dây thừng ra.

Nhưng vừa thả ra được mười mét.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng gầm rú của sinh vật không rõ tên.

Dây thừng thả ra cũng lập tức căng cứng.

Kéo dây!

Sắc mặt Uông Quân biến đổi, hô lớn.

Người Uông Gia giữ dây cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng kéo dây về.

Kéo không được mấy cái, liền cảm thấy dây thừng nhẹ bẫng.

Đến khi kéo dây về, đầu dây đã bị sinh vật không rõ tên cắn đứt, hơn nữa đã thấm đẫm máu tươi.

Thấy vậy, Hồng Đỉnh Thủy Tiên bọn họ sợ hãi lùi lại hai bước.

Chuyện này là sao?

Ghê rợn quá!

Đứt rồi!

Dây đứt rồi!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Người của Tiêu lão bản rơi vào hỗn loạn, nhìn nhau.

Lão Tam này thực lực không yếu, nhưng vừa ra ngoài đã mất mạng.

Điều này khiến những người khác làm sao dám theo bước lão Tiêu.

Chưa kể bên này.

Trong hang núi mà Tiểu Ca và Hắc Hạt tử tìm thấy.

Mấy người bị sương độc xâm thực lúc này đã đỡ hơn nhiều.

Vào hang núi, hình như không còn khó chịu nữa, hơn nữa hô hấp cũng thông suốt hơn...

Lưu Tang xoa xoa ngực, mừng rỡ nói.

Chủ yếu là các anh hít vào ít khí độc, hơn nữa thời gian ở bên ngoài cũng không lâu.

Cảm ơn Tiểu Ca đi, nếu không phải cậu ấy dùng máu cho các anh uống, không thể tỉnh lại nhanh như vậy.

Hắc Hạt tử đứng một bên cười nói với mọi người.

Hạt tử, trước đó các anh thoát ra khỏi suối gầm như thế nào?

Tô Cảnh lấy từ trong túi ra một hộp cơm chiên thịt băm rau cần, ném cho Hạt tử, rồi hỏi.

Thấy cơm chiên, Hắc Hạt tử cảm động đến mức nước mắt suýt rơi.

Tô Gia, người thân đấy!

Mở nắp, Hạt tử ăn ngấu nghiến vài miếng.

Sau đó mới giải thích.

Cái hang núi chúng tôi ở, vách núi rất mỏng, nên chúng tôi cứ từ từ lắng nghe âm thanh, tìm kiếm không khí.

Cuối cùng đã mở ra được một lối thoát.

Tìm được một con đường hầm do người Nhật đào năm đó, thông đến đây.

Nơi này còn nguy hiểm hơn hang núi trước, lúc chúng tôi mới đến, bên ngoài đang mưa, lúc đó còn khá vui vẻ.

Nhưng sau đó mưa tạnh, sương độc dần xuất hiện, chúng tôi phát hiện mọi chuyện trở nên nghiêm trọng.

Thế nên, chúng tôi đành trốn ở đây...

Hạt tử xòe tay, bất lực nói.

Trong đám sương độc đó, có một loại độc tố thần kinh, lúc đầu hít vào sẽ xuất hiện cảm giác chóng mặt, hoa mắt, hô hấp khó khăn.

Nhưng nếu trúng độc sâu, sẽ ảnh hưởng đến trung tâm thần kinh, khiến người ta phát điên, biến thành một loại quái vật không biết đau đớn, mạnh mẽ và khát máu.

Máu của tôi có một sức đề kháng nhất định, nhưng cũng không thể kiên trì quá lâu.

Chương 468

Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

Vậy có nghĩa là chúng ta bị kẹt ở đây rồi sao?

Ngô Tà thở dài, ánh mắt đầy bất lực.

Nói thì đúng là vậy...

Hạt tử ăn xong cơm chiên, lại dùng ngón tay cạo cạo trong hộp, rồi mút vài cái.

Nhưng ít nhất, được gặp mọi người, chúng tôi rất vui!

Hơn nữa, Tô Gia còn mang cơm chiên thịt băm rau cần cho tôi nữa chứ.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy cơm chiên này ngon đến vậy...

Thấy Hạt tử ăn uống bẩn thỉu liếm ngón tay, Tô Cảnh rùng mình.

Hạt tử, không đến mức đó chứ...

Không đủ thì còn đây!

Nói rồi Tô Cảnh trực tiếp ném cho anh ta một ba lô.

Hạt tử nhận lấy, thấy bên trong toàn là cơm chiên thịt băm rau cần, lập tức kích động đến mức không nói nên lời.

Tô Gia, tôi... cái này...

Ngài là người thân của tôi mà!

Được rồi, đừng lải nhải nữa!

Vừa rồi tôi nhìn thấy, bên dưới hang núi này hình như rỗng.

Chuyện gì vậy?

Tô Cảnh nhấc chân giậm giậm mặt đất, tiếp tục hỏi.

Bên dưới này toàn là vật tư chiến lược.

Có lẽ năm đó người Nhật muốn lợi dụng sương độc trong thung lũng để chế tạo bom khí độc, nên mới xây dựng nơi này.

Trong thung lũng này có gần một trăm nơi trú ẩn lớn nhỏ như vậy!

Để tôi giải thích cho ngài.

Hạt tử nói, nhặt vài cục đá trên mặt đất.

Sau đó xếp thành một hình vẽ trên nền đất.

Thấy vậy, mọi người đều đứng dậy vây quanh.

Mọi người xem, đây, hiện tại là vị trí của chúng ta.

Sau đó, cách một đoạn, đều có một nơi trú ẩn như vậy.

Cách mà tôi và Tiểu Ca nghĩ ra, chính là đợi đến mùa mưa, di chuyển đến nơi trú ẩn tiếp theo.

Nhưng dù sao cũng không biết khi nào trời mưa, may mắn là mang theo không ít đồ ăn, có thể duy trì khoảng hai tuần, nếu các anh không đến, chúng tôi có thể thật sự phải chết ở đây rồi...

Cái nơi quỷ quái này, ngoài khí độc ra, không có gì cả!

Chúng tôi không thể nào gặm vỏ cây rễ cây mà sống được...

Hơn nữa, ở đây còn có một số thứ chết người hơn!

Hắc Hạt tử xòe tay, cười bất lực.

Thứ chết người hơn sao?

Tang Bối Nhi, cậu nghe xem!

Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi, rồi nói với Lưu Tang.

Dựa vào vách đá, Lưu Tang áp tai nghe.

Sau đó sắc mặt lập tức biến đổi.

Giống như Hắc Gia nói, bên ngoài có rất nhiều...

Hơn nữa còn ở gần đây?

Cái gì vậy?

Ăn được không?

Vương Bàn Tử thờ ơ hỏi.

Có chút giống người, có chút không giống...

Hơn nữa càng ngày càng nhiều!

Nghe Lưu Tang nói vậy, Vương Bàn Tử nhìn Hạt tử.

Hạt tử, cái cậu ấy nói có phải là thứ mà các anh sợ không?

Chúng ta đến đây có phải là giải quyết được không?

Các anh đến đây thì ngược lại càng nhiều hơn!

Trước đây nơi này chỉ có một số động vật bị biến dị, bây giờ có lẽ có thêm người của Tiêu lão bản.

Họ bị độc tố thần kinh ở đây ảnh hưởng, phát sinh biến dị, không biết đau đớn, hơn nữa sức mạnh vô cùng lớn.

Chỉ biết giết chóc, hơn nữa cực kỳ khát máu!

Hắc Hạt tử lắc đầu, thẳng thừng nói.

Muốn rời khỏi đây, phải tăng tốc độ!

Nhưng chỉ dựa vào tôi và Ách Ba thì hơi khó khăn, may mắn là Tô Gia cũng đến rồi.

Vậy những con quái vật bên ngoài, không đáng sợ nữa!

Hơn nữa còn có Lưu Tang, có cậu ấy ở đây, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Hạt tử nói, lấy từ trong túi ra một bó thuốc nổ ném cho Lưu Tang.

Đất sét thì có tác dụng thanh lọc không khí, chúng ta có thể bôi một ít bùn lên khẩu trang, tuy hiệu quả có hạn, nhưng có thể chịu thêm vài phút.

Để Lưu Tang có thời gian vẽ sơ đồ bố cục nơi trú ẩn!

Vậy thì làm thôi!

Đợi Hạt tử nói xong, Vương Bàn Tử không nói hai lời liền bắt đầu chuẩn bị.

Những người khác cũng giúp làm khẩu trang bảo hộ đơn giản bằng đất sét.

Làm xong, Hạt tử liền phát cho mọi người.

Riêng Tô Cảnh, Hoắc Tiểu Viện cùng hai cô gái Hoắc Hạ, Hoắc Diệp thì không cần dùng thứ này, vừa vặn tiết kiệm được một ít tài nguyên.

Đợi đoàn người chuẩn bị xong, Tô Cảnh liền phân công.

Tiểu Bạch, A Thốc, Tiểu Viện, và Ngô Tà, mấy người các cậu ở lại đây.

Tô ca, em cũng đi cùng các anh!

Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng xua tay.

Cái quái gì?

Không được!

Thiên Chân, nhiệm vụ của cậu là trông nhà thật tốt!

Chuyện tìm đường, không cần cậu lo!

Ngô Tà, nếu cậu muốn sống sót đến Lôi Thành, thì hãy nghe lời!

Tô Cảnh nhàn nhạt nói một câu, rồi không nói thêm nữa.

Lúc này, Lưu Tang đang lắng nghe tình hình bên ngoài, đột nhiên kêu lên.

Tô Gia, những con quái vật bên ngoài không biết vì lý do gì đã rút lui, chúng ta vừa hay có thể nhân cơ hội này hành động!

Chương 469

Sắc mặt Hạt tử vui mừng.

Rút lui ư?

Tốt quá!

Những con quái vật này sợ nước, chúng rút lui có nghĩa là rất nhanh sẽ có một trận mưa giông.

Chúng ta cần phải hành động nhanh chóng!

Thời gian hoạt động hai mươi phút!

Đi thôi!

Tô Cảnh gật đầu, hô một tiếng.

Rồi dẫn đầu mọi người lần lượt đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài.

Đoàn người đi sâu vào rừng một đoạn.

Thấy Tiểu Ca giơ tay ra hiệu, mọi người mới dừng bước.

Hai mươi phút nữa, quái vật sẽ bắt đầu tụ tập.

Hãy tranh thủ thời gian, chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Tiểu Ca nhàn nhạt nói một câu, lời vừa dứt.

Tô Cảnh liền phân phó cho mọi người.

Nhanh lên, Giả Khái Tử cảnh giới, Lưu Tang nghe phương vị.

Phân tán hành động, tiến hành phá hủy theo phương vị!

Mọi người đáp lời, liền tản ra bắt đầu hành động.

Chưa đầy mười phút, mọi người đã đào hố chôn bom xong.

Có Vương Bàn Tử, Vua chất nổ béo ú ở đây, cũng không mấy khó khăn.

Tất cả đứng vững, lanh lợi vào!

Vị trí số một, chuẩn bị!

Đi!

Nghe tiếng Vương Bàn Tử trong bộ đàm vừa dứt, quả bom ở vị trí số một lập tức bị kích nổ.

Lúc này, đội ngũ của Tiêu lão bản ở xa cũng nghe thấy động tĩnh.

Sau khi phải trả giá bằng hai mạng người, họ đã đẩy lùi quái vật, và bắt đầu tiến sâu vào rừng.

Trang bị của những người này tốt hơn Ngô Nhị Bách để lại một bậc, hiệu quả cách ly sương độc cũng khá rõ rệt.

Nghe thấy tiếng động, đội ngũ của Tiêu lão bản lập tức dừng bước.

Nghe thấy chưa?

Tiêu lão bản hỏi một câu.

Là tiếng nổ, ở vị trí đó... chúng ta càng ngày càng gần bọn họ rồi!

Uông Quân gật đầu, chỉ một hướng.

Xem ra, bọn họ đã tìm thấy một con đường khác rồi...

Sắc mặt Tiêu lão bản dưới mặt nạ vô cùng âm trầm.

Lão bản, làm thế nào?

Có nên qua đó không?

Không được, Tô Cảnh ở đó... vết thương của tôi vẫn chưa hồi phục, đi qua chỉ có đường chết!

Đi vòng!

Vâng!

Không nhắc đến Tiêu lão bản, bên Vương Bàn Tử đã liên tiếp kích nổ mười hai quả bom.

Lưu Tang dựa vào định vị sóng âm, đã vẽ ra một bản đồ phân bố.

Sau đó, mọi người liền nhanh chóng rút lui.

Bốn phút!

Nhanh lên!

Tiểu Ca nhìn đồng hồ, nói một câu.

Quái vật xung quanh càng ngày càng nhiều, đang không ngừng tiếp cận về phía này.

Lưu Tang nghe một lúc, rồi nói.

Quấn lấy chúng, quá lãng phí thời gian.

Đi vòng qua phía sau chúng, quay về đường cũ!

Nhưng những con quái vật này, dường như có thể nghe thấy vậy.

Nhanh chóng bao vây mọi người.

Rất nhanh, đã tạo thành một vòng vây.

Những người biến dị cùng với sói, gấu đen và các loài dã thú lớn khác từng con một đều lao ra từ trong màn sương dày đặc.

Đôi mắt chúng phát ra ánh sáng đỏ, khắp người đầy vết thương, nhưng dường như không cảm thấy đau đớn, vẫn có thể tự do hành động.

Mẹ kiếp!

Đánh!

Vương Bàn Tử cầm dao rựa chửi bới ầm ĩ, làm động tác định lao lên.

Các cậu lùi lại trước!

Tiểu Hạ, Tiểu Diệp, phá vỡ vòng vây!

Lời nói vừa dứt, hai cô gái Hoắc Hạ, Hoắc Diệp liền lao nhanh về một bên.

Đối đầu và va chạm với hai con mãnh thú biến dị.

Nghe Tô Cảnh nói vậy, Vương Bàn Tử vốn định lao lên đánh nhau, liền trực tiếp từ kẽ hở đã mở ra mà xông ra ngoài.

Những người khác cũng vội vàng theo sau.

Thấy những con quái vật không buông tha đuổi theo, Tô Cảnh giơ tay vung lên.

Một luồng kình phong hình quạt quét qua.

Đánh bật tất cả những con quái vật đang lao tới.

Đoàn người hành động nhanh chóng.

Rất nhanh, liền lần lượt quay trở lại nơi trú ẩn.

Đợi vào nơi trú ẩn ngồi xuống, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, đi theo Tô Gia có tương lai thật!

Mấy con quái vật này tính là gì chứ?

Không đáng một đòn!

Vương Bàn Tử nịnh hót, Hạt tử cũng lên tiếng phụ họa.

Điều đó tất nhiên rồi!

Tô Gia là ai chứ?

Có Tô Gia ở đây, những con quái vật này chỉ là lũ kiến hôi!

Chương 470

Được rồi, đừng lải nhải nữa, Lưu Tang, đưa bản đồ ra xem nào!

Tô Gia, đây ạ!

Nhận lấy bản đồ Lưu Tang đưa, Tô Cảnh đặt lên bệ đá bên cạnh.

Ánh mắt mọi người đều chuyển sang đó.

Lưu Tang đứng một bên bắt đầu giải thích.

Nơi trú ẩn này, càng về phía này càng dày đặc, điều đó cho thấy năm đó người Nhật hoạt động ở đây khá thường xuyên.

Họ cần vận chuyển vật tư ra ngoài, lối ra chắc chắn nằm gần đây!

Đi dọc theo các nơi trú ẩn, nhất định có thể tìm thấy lối ra!

Tôi thấy phương pháp này khả thi!

Ngô Tà gật đầu phụ họa.

Tiểu Ca đứng một bên nghe xong, cũng nhàn nhạt nói một câu.

Ngày mai!

Ngày mai sẽ có một trận mưa giông!

Chúng ta có thể nhân lúc này xuất phát!

Vậy cứ làm thế đi, tối nay cứ ăn mừng đã, nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức chờ đợi.

Vương Bàn Tử mặt đầy phấn khích cười nói.

Sáng sớm hôm sau, ba giờ.

Khi mọi người vẫn đang ngủ say.

Ngô Tà nhẹ nhàng lặng lẽ đứng dậy.

Quét mắt nhìn một lượt mọi người, rồi thở dài.

Lấy từ trong lòng ra một tờ giấy đầy chữ viết tay.

Sau đó đặt lên bệ đá, dùng bình nước đè lên.

Sau đó lẳng lặng cầm lấy một ba lô đầy vật tư và trang bị, rời khỏi hang núi.

Ngoài hang, trời se lạnh.

Hơn nữa đã bắt đầu đổ mưa lất phất, sương độc giăng kín trong rừng cây cũng theo đó mà tan biến.

Không dừng lại quá lâu, Ngô Tà liền đi về phía xa.

Nhưng chưa đi được bao xa.

Phía sau liền truyền đến một giọng nói.

Này...

Đi đâu vậy?

Quay đầu nhìn lại, thấy Lưu Tang, Ngô Tà bất lực cười.

Cậu chắc đã nghe ra tình trạng phổi của tôi rồi phải không?

Bây giờ... có phải không còn cảm thấy đau đớn nữa không?

Lưu Tang cẩn thận hỏi.

Không còn cảm thấy nữa...

À... hồi quang phản chiếu.

Rất nhanh, tôi sẽ đi sang một thế giới khác rồi...

Vậy nên, bây giờ chia tay mọi người, là thời điểm tốt nhất!

Anh muốn đi Lôi Thành?

Một mình sao?

Lưu Tang nghi hoặc hỏi.

Tôi thì muốn một mình lắm chứ...

Nhưng trong số họ, có một người, bất kể tôi ở đâu, khi nào gặp nguy hiểm, cậu ấy đều sẽ xuất hiện.

Còn có một người nữa, nếu tôi bỏ anh ấy lại, anh ấy sẽ đào cả mồ mả tổ tiên nhà tôi lên mất...

Con đường tôi đi quá nguy hiểm, đừng đi theo, giúp tôi đưa những người còn lại về an toàn.

Ngô Tà, anh nghĩ anh làm như vậy, mọi người sẽ không đau lòng sao?

Nhìn Ngô Tà, Lưu Tang hỏi ngược lại.

Ít nhất, so với việc nhìn tôi chết đi, đây là cách từ biệt tôn trọng nhất rồi...

Thở dài, Ngô Tà vỗ vỗ vai Lưu Tang.

Được rồi!

Đi thôi!

Nếu tôi chết ở Lôi Thành, Tiểu Ca sẽ mang tro cốt của tôi về.

Nếu cậu có lòng, sau này mỗi năm đến ngày giỗ, hãy thắp cho tôi một nén hương.

Nói rồi, Ngô Tà liền muốn quay người rời đi.

Nếu cậu nghe lời, thì chưa chắc đã chết!

Nhưng nếu cậu làm vậy, nhà họ Ngô của các cậu có thể thật sự tuyệt tự đó!

Nhưng vừa đi chưa được hai bước, phía sau lại truyền đến giọng của Tô Cảnh.

Quay đầu nhìn lại, mọi người không thiếu một ai.

Tất cả đều mang theo trang bị từ trong hang núi đi ra.

Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, các anh...

Thấy Tiểu Ca và Vương Bàn Tử ngoan ngoãn ở cùng Tô Cảnh, Ngô Tà không khỏi ngẩn ra.

Thiên Chân... không phải Béo này không làm việc tốt đâu...

Tôi và Tiểu Ca vừa định đi, đã bị Tô Gia giữ lại rồi.

Vương Bàn Tử xòe tay, bất lực nói.

Tô ca... các anh không cần phải mạo hiểm theo em!

Cả Hạt tử nữa, các anh cũng vậy.

Nhìn Tô Cảnh, Ngô Tà cười khổ.

Không phải, Ngô Tà, trong mắt cậu tôi Hắc Hạt tử là người không trọng nghĩa khí như vậy sao?

Cậu xem những gì cậu viết trong thư gửi Lưu Tang kìa, còn bảo tôi đến nhà họ Ngô lĩnh tiền thù lao.

Tình cảm của chúng ta, lẽ nào không đáng giá bằng tiền sao?

Hạt tử khó khăn lắm mới hào phóng một lần, ý anh là lần này anh sẽ giúp đỡ miễn phí sao?

Tô Cảnh hỏi một câu đầy thú vị.

Khụ, tiền thì vẫn cần, nhưng với điều kiện là phải đưa Ngô Tà về an toàn!

Lôi Thành này, tôi đi cùng cậu rồi!

Được rồi, đừng nói gì khác nữa.

Chương 471

Thấy Ngô Tà còn định nói gì, Tô Cảnh xua tay lên tiếng.

Chuyện không từ biệt mà đi như thế này, sẽ không có lần sau đâu.

Hơn nữa, cậu cũng không cần bi quan như vậy.

Lôi Thành không phải được xưng là nơi có thể bù đắp mọi tiếc nuối sao?

Nếu có thể nhanh chóng đến Lôi Thành, biết đâu bệnh của cậu sẽ có chuyển biến tốt.

Được rồi, đi thôi!

Đừng trì hoãn thời gian nữa...

Cậu không phải đã biết hướng đi Lôi Thành rồi sao?

Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà bất lực cười.

Tô ca... anh đúng là hiểu em mà...

Vì mọi người đã nói vậy rồi, thì cùng đi thôi!

Suốt đường về phía Nam!

Chúng ta đi Lôi Thành!

Ngô Tà cái gì cũng tốt, chỉ là quá đa sầu đa cảm.

Nhưng may mắn là không trì hoãn quá lâu.

Đoàn người theo hướng Ngô Tà chỉ, lập tức xuất phát.

Tranh thủ lúc mưa giông, sương độc tiêu tan.

Trong điều kiện thể lực Ngô Tà và bọn họ có thể theo kịp, mọi người nhanh chóng tiến được một quãng đường không ngắn.

Rất nhanh, trời sáng hẳn, sương độc lại bắt đầu bay lên.

Nhưng may mắn có khẩu trang được phủ đất sét, thứ này còn hiệu quả hơn mặt nạ phòng độc mang theo.

Sương độc cũng không ảnh hưởng đến tốc độ hành tiến của mọi người.

Chờ đã!

Đi đến trước một khu rừng.

Thấy những bóng đen lố nhố trong sương độc phía trước.

Tô Cảnh giơ tay ra hiệu, gọi mọi người dừng lại.

Đó không phải là Tiêu lão bản chứ??

Vương Bàn Tử vội vàng khom lưng nấp xuống đất, hỏi.

Không giống!

Người của Tiêu lão bản không thể nhàn rỗi như vậy, hơn nữa quần áo cũng không giống!

Ngô Tà lắc đầu, cau mày nói.

Phía trước không có người!

Tiểu Ca nhàn nhạt nói, lời vừa dứt, Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu.

Tiểu Ca, cậu có phải tuổi đã cao rồi không?

Mắt kém rồi, không nhìn thấy à?

Những thứ phía trước đó, không phải người!

Không phải người?

Vậy là cái gì?

Vương Bàn Tử nghi hoặc.

Ảnh lưu, có lẽ do trường từ tính ở đây bị nhiễu loạn, nên tái hiện lại cảnh tượng đã được ghi lại trước đây!

Tô Cảnh lúc này đã quan sát rõ tình hình bên đó.

Nhàn nhạt nói.

Vậy làm thế nào?

Có nên đi đường vòng không?

Ngô Tà nhìn về phía đó, nói một câu.

Nhưng vừa nói xong, dường như phát hiện ra điều gì, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tam thúc?

Nói rồi liền muốn chạy qua đó tìm hiểu rốt cuộc.

Tam thúc cái gì?

Thiên Chân cậu nhìn nhầm rồi chứ?

Vương Bàn Tử một tay kéo Ngô Tà lại, sốt ruột hỏi.

Em không nhìn nhầm!

Thật sự là Tam thúc!

Bàn Tử, anh nhìn xem!

Này?

Thật sự là...

Vương Bàn Tử nhìn qua, sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

Lại dụi dụi mắt nhìn kỹ, mới kinh ngạc thốt lên.

Trong làn sương này, chắc có một loại bột từ tính hiệu suất cao.

Bột từ tính là một loại chất liệu ghi từ, có thể ghi lại hình ảnh.

Dưới sự kích hoạt của sét đánh, đã tái hiện lại cảnh tượng năm đó.

Tam thúc của tôi năm đó nhất định đã đến đây!

Ngô Tà giải thích xong, Tô Cảnh trực tiếp lên tiếng.

Chúng ta đi theo ảo ảnh đó!

Lộ trình hành động năm đó của họ, chắc chắn chính xác hơn chúng ta!

Tô Cảnh nói xong, trực tiếp dẫn đầu đuổi theo.

Mọi người thấy vậy, cũng vội vàng theo sau.

Đi được hơn nửa ngày, sau khi ảo ảnh biến mất, mọi người cũng đi ra khỏi khu rừng đầy sương độc.

Sau đó tiến vào một thung lũng.

Được rồi, nơi này không có sương độc, tạm thời an toàn rồi!

Trước tiên cứ nghỉ ngơi tại chỗ một lát!

Tô Cảnh giơ tay ra hiệu, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Sau đó cởi bỏ khẩu trang.

Mẹ kiếp, đây là đâu vậy?

Suốt đường đi, sao đâu đâu cũng là loại gò đất này?

Vương Bàn Tử chỉ vào một gò đất nhô lên không xa, nghi hoặc hỏi.

Từ gò đất này đến đây, tổng cộng có chín mươi chín ngọn!

Cửu cửu quy nhất, cái này nhất định là do con người tạo ra, rất có thể là nơi Thính Lôi do Nam Hải Vương xây dựng!

Ngô Tà quan sát cực kỳ kỹ lưỡng, lúc này lên tiếng nói.

Chương 472

Vậy chẳng phải là nói, đến đây rồi, thì không còn xa Lôi Thành nữa sao?

Hạt tử mặt đầy kinh ngạc, lên tiếng nói.

Rất có thể!

Như vậy, mọi người chia nhau hành động, tìm xem xung quanh có chỗ nào bất thường không, đặc biệt là những gò đất này.

Suy đoán của Tô Cảnh không phải không có lý.

Mọi người lập tức chia nhau ra tìm.

Rất nhanh, Lưu Tang liền lớn tiếng kêu lên.

Tô Gia, tôi tìm thấy rồi!

Nghe vậy, mọi người vội vàng vây lại.

Ở đâu?

Ngay dưới gò đất này, bên dưới có một cái khoang rất lớn!

Leo lên gò đất, Tô Cảnh nhìn xung quanh một lượt, rất nhanh đã xác định được vị trí.

Nhấc chân giậm mạnh xuống đất.

Mặt đất liền sụp xuống tạo thành một cái hố lớn.

Mọi người vây lại nhìn xuống dưới, tình hình bên trong lập tức hiện rõ trong tầm mắt.

Hay thật, nhìn bên ngoài là gò đất, bên dưới lại là một ngọn tháp sao?

Chẳng lẽ một gò đất tương ứng với một ngọn tháp?

Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc nói.

Chắc là vậy rồi!

Phía trên trước đây là một rừng tháp, có thể do sạt lở đất hoặc trượt lở núi, đã bị vùi lấp dưới lòng đất.

Ngô Tà cau mày nói.

Được rồi, xuống trước đi!

Ước chừng nơi này đã là ngoại vi của Lôi Thành rồi.

Thấy bức tượng Lôi Công bên dưới không?

Có Lôi Công, vậy thì không sai biệt mấy nữa rồi!

Tô Cảnh nói rồi, trực tiếp nhảy từ đỉnh tháp xuống.

Những người khác thả dây thừng xuống, theo sát vào trong tháp.

Đi!

Nhìn xung quanh một lượt, Tô Cảnh bước đi lên.

Rất nhanh liền phát hiện ra một bức bích họa ở phía trên.

Trên đó miêu tả chính là rừng tháp.

Hề, đúng là chúng ta đã đoán đúng, nhiều tháp như vậy!

Vương Bàn Tử soi đèn nhìn bích họa, kinh ngạc thốt lên.

Xem ra phía trên quả thực là một rừng tháp.

Sét đánh xuyên qua rừng tháp, truyền xuống lòng đất, vì hội tụ một lượng lớn sấm sét, vòm đỉnh phát ra ánh sáng chói mắt, cái vòm đỉnh này, chính là Lôi Thành!

Tô Cảnh giải thích về bích họa.

Thấy quả nhiên có manh mối về Lôi Thành, sắc mặt mọi người đều vui mừng.

Lời nói vừa dứt.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng sấm ầm ầm.

Nghe thấy điều này, Hạt tử chửi thề một tiếng.

Mẹ kiếp, đúng là không thể nhắc đến!

Không hay rồi, mau bịt tai lại!

Ngô Tà vội vàng hô lên.

Thấy mọi người mặt đầy khó hiểu, Ngô Tà lại tiếp tục sốt ruột nói.

Lôi Thành đánh sấm, các anh nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?

Nghe những lời này, mọi người mới hiểu ra, vội vàng lấy nút bịt tai bịt lại.

Nhưng giây tiếp theo, một tràng âm thanh chói tai, vẫn xuyên qua nút bịt tai truyền vào tai.

Tuy nhiên, Tô Cảnh cũng đã phát hiện ra nguồn gốc của âm thanh này.

Từ trên bậc thang nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến trước tượng Lôi Công.

Giơ tay vỗ xuống, tượng Lôi Công lập tức bị đánh tan thành từng mảnh.

Lộ ra trụ đồng rỗng ruột bên dưới.

Không còn bị âm thanh ảnh hưởng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cái quái gì vậy?

Thấy cái trụ dưới tượng điêu khắc, Hạt tử khó hiểu hỏi.

Trụ đồng, chắc là thiết bị Thính Lôi!

Trông không ngắn.

Tô Gia, vậy bây giờ làm sao đây?

Bây giờ cứ nghỉ ngơi một lát đi, những bức bích họa ở đây vẫn còn rất nhiều manh mối, cứ tiếp tục nghiên cứu.

Đợi mưa tạnh rồi tính!

Tìm một chỗ khuất gió, mọi người đều ngồi xuống lấy lương khô ra gặm, bổ sung thể lực.

Nhưng sau khi mọi người ngồi xuống, lại phát hiện ra một chỗ bất thường khác ở nơi này.

Mỗi khi tia sét xẹt qua, trên vách tường liền hiện ra từng cái ảnh lưu.

Ê?

Kia là cái gì?

Phim điện ảnh bom tấn à?

Vương Bàn Tử kinh hô thành tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ảnh lưu?

Trông có vẻ là trang phục của người hiện đại!

Trên tay cầm cái gì đó, côn nhị khúc?

Súng?

Còn có xẻng Lạc Dương?

Thiên Chân, cậu xem kia có giống Tam thúc của cậu không?

Mọi người nói qua nói lại, cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử phát hiện ra điểm mấu chốt.

Ngô Tà mặt đầy kinh hỉ gật đầu.

Không sai, đúng là Tam thúc!

Tam thúc năm đó đã đến đây!

Ê?

Sao lại mất rồi?

Mọi người đang xem rất hăng say, nhưng ảo ảnh kia lại đột nhiên biến mất.

Chương 473

Đừng vội!

Chỉ khi có sét xẹt qua, ảo ảnh này mới có thể hiện ra!

Tô Cảnh lên tiếng an ủi Ngô Tà có vẻ hơi sốt ruột.

Chờ một lát sau, lại có một tia sét xẹt qua.

Ảo ảnh lại xuất hiện.

Đổi quần áo?

Hình như là đồ lặn?

Nước...

Ngô Tà lẩm bẩm một mình, khi ánh mắt quét qua kênh thoát nước trên mặt đất, đôi mắt lập tức sáng rực.

Tôi biết rồi!

Tôi biết rồi!

Nước!

Muốn đến Lôi Thành phải đi dưới nước!

Chỗ này nhất định có cửa ngầm!

Tiểu Ca, Tô Ca, Vương Bàn Tử, chúng ta mau tìm!

Mau tìm!

Ngô Tà khá kích động, đứng dậy liền muốn đi tìm cửa ngầm.

Nhưng vừa đứng dậy, liền bị Tiểu Ca dùng một thủ đao đánh vào cổ, cả người lập tức bất tỉnh.

Tiểu Ca!

Cậu làm gì vậy?

Cậu không phải bị nhập rồi chứ?

Vương Bàn Tử cảnh giác nói.

Cậu ấy quá hưng phấn, cần phải nghỉ ngơi cưỡng chế, nếu không cứ như vậy cơ thể sẽ rất nhanh suy kiệt.

Đỡ Ngô Tà nằm xuống, Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

Cửa ngầm tôi đã tìm thấy rồi, ngay phía sau.

Chỉ là ban đầu không nói...

Tôi hiểu rồi!

Vương Bàn Tử gật đầu, thở dài.

Chính là để cậu ấy tự mình tìm, trong lòng có một niềm hy vọng!

Cứ để cậu ấy nghỉ ngơi trước đã...

Chưa kể bên này.

Đoàn người của Tiêu lão bản, lần theo dấu chân của Tô Cảnh và những người khác.

Cũng đã đến khu rừng tháp này.

Đến đây rồi, Uông Quân đi mở đường liền giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Lão bản, chính là chỗ này!

Họ đã vào trong rồi!

Chúng ta tiếp theo làm thế nào?

Đóng quân tại chỗ!

Đợi!

Tránh đụng độ trực diện với bọn họ, đợi khi vào được Lôi Thành,

chính là ngày chết của bọn họ!

Tiếng sấm sẽ dẫn lối cho tôi, tìm thấy thần khí trước tiên!

Nhìn về phía xa, Tiêu lão bản nheo mắt.

Chỉ có thể nói lão hồ ly này bây giờ ẩn nhẫn lắm.

Trong lúc họ đang đóng quân thì Ngô Tà cũng tỉnh dậy sau cơn mê.

Đợi cậu ấy tỉnh, Tô Cảnh liền ra lệnh bắt đầu hành động.

Vượt qua cánh cửa ngầm đó, thì thông đến một tòa tháp đá khác.

Từ đó có thể thấy, những tháp đá này, không nói là tất cả, nhưng ít nhất có một phần là thông nhau.

Đoàn người trải qua bảy tám tòa tháp đá, phía trước mới hết đường.

Thay vào đó, là một hồ nước.

Đến rồi!

Chính là chỗ này!

Lối ra ở dưới nước!

Thấy vậy, Ngô Tà mặt đầy kinh hỉ nói.

Tôi xuống xem!

Tiểu Ca không nói hai lời liền nhảy xuống, rồi lặn vào trong nước.

Không lâu sau, cậu ấy liền nổi lên mặt nước, gật đầu với mọi người.

Chuẩn bị xuống nước!

Tô Cảnh nói một câu, mọi người liền nhanh chóng thay đồ lặn.

Sau đó lần lượt nhảy xuống nước.

Tiện thể ném thêm vài bó thuốc nổ xuống đây, cắt đứt con đường

này thông đến Lôi Thành.

Không lâu sau khi mọi người rời đi.

Người do Tiêu lão bản sắp xếp để âm thầm thám thính, đã phát hiện ra tình hình này, lập tức báo cáo lại.

Rất nhanh, đội quân lớn đã kéo đến.

Bên trong tình hình thế nào?

Lão bản, bọn họ chắc đã tìm thấy con đường thông đến Lôi Thành rồi!

Lúc tôi đến, chỗ này đã bị nổ sập rồi, chắc là họ đã đi được một lúc rồi.

Chỗ này đã hoàn toàn sụp đổ.

Muốn đào mở ra, ít nhất cũng phải ba ngày!

Nghe xong báo cáo, sắc mặt Tiêu lão bản âm trầm.

Con đường thông đến Lôi Thành, tuyệt đối không chỉ có một này!

Vì bọn họ đã đi rồi, chúng ta cũng có thể thả lỏng tay chân.

Thông báo xuống dưới, tìm kiếm theo kiểu rà soát thảm!

Hôm nay nhất định phải tìm thấy đường hầm, như vậy chúng ta dù có chậm một bước, đến Lôi Thành tôi cũng có thể dựa vào sự chỉ dẫn của tiếng sấm mà tìm thấy thần khí trước bọn họ một bước!

Khi đó, bất kể các ngươi muốn giết Tô Cảnh báo thù, hay là trùng kiến Uông Gia.

Tất cả đều nằm trong tầm tay!

Vâng!!

“Không ngờ, từ nơi đó lại có thể thông đến bên này của ngọn núi.” “Nơi này trông có vẻ an toàn nhỉ?” Tiểu Bạch kinh ngạc nói.

Đoàn người sau khi ra khỏi nước, liền đến một thung lũng.

Sau khi dựng trại bên cạnh hồ nước, họ mới bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh.

Chương 474

"Tôi thấy nơi này không tệ chút nào!" "Có núi có nước, trông rất an toàn…" "Tuy không biết đây là đâu, nhưng có thịt ăn thì sẽ không sợ đói." Bàn Tử chắp tay sau lưng, cười hì hì nói.

"Chúng ta chắc hẳn đã xuyên qua con đường nước được ghi lại trong bích họa để đến bên kia ngọn núi, vì vậy, nơi này hẳn là Lôi Thành." Quan sát xung quanh, Tô Cảnh bình thản nói.

"Lôi Thành?" Thấy mọi người đều nghi hoặc, Tô Cảnh gật đầu.

"Không sai!

Tôi vừa xem qua, địa hình nơi này giống hệt như trên bích họa." "Có điều, nơi này chắc là rìa của Lôi Thành.

Khu vực trung tâm ở đâu, vẫn cần phải tìm kiếm!" Đợi Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà lên tiếng.

"Vậy thì cứ tạm thời nghỉ ngơi ở đây đã." "Dành chút thời gian nghiên cứu." Mọi người đồng thanh đáp lời, rồi tản ra bắt đầu làm việc.

Người đốt lửa, người dựng trại.

Tiện thể lại săn được chút thú rừng gần đó, nơi này không có khí độc, động vật hoang dã cũng không hề ít.

Đúng như lời Bàn Tử nói, đã có thịt để ăn rồi. …… ~ Bên đống lửa.

Bàn Tử vừa nướng gà rừng, thỏ rừng, vừa cầm cốc nước lên.

"Nào, lấy nước thay rượu, chúng ta cạn một ly!" "Suốt chặng đường nâng cấp đánh quái, đến bây giờ cuối cùng cũng mẹ kiếp nhìn

thấy bộ dạng của Lôi Thành rồi.” “Không dễ dàng gì!” “Nào, cạn!” Mọi người cụng cốc.

Không thể không nói, tay nghề của Bàn Tử quả thực không tồi.

Cộng thêm nguyên liệu đều là đồ rừng nguyên chất, khiến mọi người no căng bụng.

Ăn xong, cả nhóm ở lại chỗ cũ nghỉ ngơi.

Hạt Tử và Tiểu Ca thì đi thám thính môi trường xung quanh.

Lưu Tang và Bàn Tử đứng bên hồ nước, đi dạo để tiêu hóa.

Nhưng đột nhiên, Bàn Tử kinh hô một tiếng.

“Ấy?

Cậu nhìn xem, cái gì kia?” “Cái gì vậy?” Lưu Tang còn trẻ, không biết sự hiểm ác của xã hội, tò mò đi đến bên hồ nước nhìn xuống.

“Đâu?” “Kia kìa!

Kia kìa!” “Cậu không thấy sao?

Nhìn kỹ xem!” Bàn Tử chỉ xuống nước, sốt ruột nói.

Lưu Tang dụi dụi mắt, vẻ mặt nghi hoặc, cúi người nhìn xuống.

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại cười gian, lén lút đi đến phía sau Lưu Tang, mông nhổng lên.

Trực tiếp đẩy Lưu Tang xuống nước.

“Mẹ kiếp!” Tình huống này khiến mọi người nhất thời không nhịn được cười.

“Thằng Béo chết tiệt!

Anh mày đó!” Từ dưới nước nổi lên, Lưu Tang gạt nước trên mặt, tức giận mắng.

“Tỉnh táo đi!

Chơi cho sướng vào!” “Đừng tưởng có mắt to thì có thể gây chuyện ở đây!” “Anh Bàn đến dạy cho cậu một bài học, cậu phải cảm thấy ba đời may mắn đó!” “Đừng tưởng cậu là fan của Tiểu Ca thì tôi sẽ nương tay!” …… Màn rap của Bàn Tử khiến người ta có chút trở tay không kịp.

“Thằng Béo chết tiệt!

Tôi với cậu chưa xong đâu!” Lưu Tang mắng một câu, liền bơi về phía bờ.

Nhưng giây tiếp theo, mặt Bàn Tử đột nhiên biến sắc.

“Mẹ kiếp!

Thiên Chân, Tô gia, hai người mau đến xem!” “Thi thể kìa!” “Thi thể?

Thi thể gì?” Vừa nghe thấy thế, Ngô Tà vội vàng chạy đến.

Sau đó liền nhìn thấy mấy cái thi thể nổi, tóc tai bù xù, đang trôi nổi dưới nước.

“Tang Bối, cậu lập công lớn rồi!” Tô Cảnh đi đến gần nhìn một chút, sau đó cúi xuống trực tiếp kéo một thi thể lên bờ.

Thấy vậy, A Thấu vội vàng đi đến, kiểm tra một chút.

“Những người này không phải chết đuối, dưới nước chắc chắn có một lối đi.” Nghe lời A Thấu, Tô Cảnh gật đầu.

“Lưu Tang, cậu xuống xem thử, cẩn thận một chút.” “Được!” Đáp lời, Lưu Tang trực tiếp lao xuống đáy nước.

Một lát sau, mới nhô đầu lên mặt nước.

“Không sao chứ?

Sao rồi?" Thấy Lưu Tang nổi lên, Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Dưới đó toàn là thi thể, bên kia có một cái hang động, hang rất sâu, chắc là có thể thông đến một không gian khác!" "Đi thôi, xuống xem!" Vừa lúc Tiểu Ca và Hạt Tử quay lại, không do dự nhiều, Tô Cảnh liền ra hiệu cho mọi người xuống nước.

Đoàn người lần lượt lặn xuống đáy nước.

Rất nhanh liền phát hiện ra cái hang động kia, đi vào trong là một vũng nước, bên trong có một không gian rất lớn.

Lên bờ, nhìn thấy tình hình bên trên, mắt mọi người đều đầy chấn động.

"Mẹ kiếp, đây là cái hố chôn người chết à!" Hạt Tử kinh ngạc nói.

Chỉ thấy trên bờ xung quanh dựng đứng mấy bức tượng đá Lôi Công cực kỳ cao lớn.

Còn ở giữa, thì tám tượng đá Lôi Công cao hơn một người vây thành một vòng tròn.

Bên trong vòng tròn là những bộ xương dày đặc, chất đống thành một núi xương.

"Những bộ xương này, mức độ phân hủy không đồng nhất, chắc hẳn không phải chết cùng một lúc." "Nơi này, hẳn chính là lối vào khu vực trung tâm của Lôi Thành." "Còn về những người này, có thể là những người hành hương đến Lôi Thành ngày xưa." "Mang theo sự tiếc nuối và ước nguyện trong lòng đến đây, không ngờ đều chết ở chỗ này." Tô Cảnh nhìn lướt qua, bình thản nói.

"Thì ra là cái cách để giải tỏa tiếc nuối này à, chết rồi thì đương nhiên sẽ không còn gì để tiếc nuối nữa…" "Lối vào kia ở đâu chứ?" Bàn Tử vừa quan sát, vừa lẩm bẩm.

“Nếu dễ tìm như vậy, những người này cũng sẽ không chết ở đây rồi.” “Chia nhau ra tìm đi, cẩn thận hành sự!” Nghe lời Tô Cảnh, mọi người liền lập tức tản ra tìm kiếm.

Thằng Bàn Tử này thì đi lục lọi thi thể.

“Anh Bàn, không phải nói tìm lối vào sao?

Cậu lục lọi thi thể là sao vậy?” Lưu Tang thấy vậy, lên tiếng hỏi một câu.

“Cậu không thấy cái vụ giải tỏa tiếc nuối này nguy hiểm lắm sao?” “Tôi tìm xem có bảo bối gì không.” “Kiếm chút đồ bỏ túi trước đã!

Lỡ mà không tìm được gì, vỗ đùi cái rầm rồi quay về.” “Không vớ được gì, đó mới là tiếc nuối thực sự!” Nghe lời hắn, Lưu Tang giật giật khóe miệng.

“Cậu đúng là không bỏ lỡ thứ gì mà…” “Tiếc nuối của bọn người này, chắc là chưa kiếm được tiền hả?” Bàn Tử vừa nói, vừa lật thi thể.

Nhưng rất nhanh, đột nhiên nhìn thấy một thứ được bọc trong giấy dầu.

“Ấy?

Thật sự có bảo bối!” “Mau đến!

Mau đến!” Mọi người nghe vậy, vội vàng vây lại.

Ngô Tà từ dưới thi thể, rút thứ này ra, mở lớp giấy dầu bọc bên ngoài.

Sau đó lộ ra một quyển sổ tay bên trong.

“Ngô Tam Tỉnh?” “Đây là sổ tay của Tam thúc cậu sao?” Hạt Tử nhìn thấy chữ ký trên đó, vẻ mặt kinh ngạc. …… “Không sai, đây

chính là chữ viết của Tam thúc tôi!" "Biết đâu, trên đó có ghi lại cách để đi vào Lôi Thành." Ngô Tà khá kích động nói.

"Ra ngoài trước đã!

Về doanh trại nghiên cứu!" Tô Cảnh gật đầu, trực tiếp nói.

Mọi người tự nhiên đồng ý.

Đoàn người cứ thế quay về đường cũ, trở về doanh trại. …… Lúc này.

Trong rừng độc vụ, nhóm Boss Tiêu vẫn đang tìm kiếm một lối vào khác.

Nhưng dù đã triển khai tìm kiếm quy mô lớn, cũng chẳng có phát hiện gì.

"Boss, vật tư của chúng ta không còn nhiều nữa." "Nếu cứ mãi không tìm thấy lối vào, mà cứ ở đây lãng phí thời gian." "Chúng ta chỉ có thể quay về đường cũ mà thôi…" …… Boss Tiêu im lặng không nói.

Chương 475

Nhưng đúng lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

Ngẩng đầu nhìn lên, Boss Tiêu trầm giọng nói.

"Nếu đã vậy, chúng ta cứ đi theo hướng tiếng sấm!" "Tiếng sấm, sẽ chỉ dẫn chúng ta tìm thấy Lôi Thành!" Uông Quân gật đầu.

"Được, tôi hiểu rồi." "À mà, còn một chuyện nữa cần nói với ngài." "Cái tên Nhị Kinh đó suốt chặng đường quá an phận, tôi cảm thấy hắn có mục đích không trong sáng!" "Biết đâu hắn đang âm mưu chuyện gì, đã đến đây rồi, chúng ta chi bằng…" Nói đến đây, hắn làm một động tác cắt cổ.

"Không cần quản, bây giờ hắn không thể gây ra sóng gió gì được." "Mau chóng tìm thấy lối vào, tôi không thể chậm trễ được!" "Vâng!" …… Không nói đến bên Boss Tiêu.

Quay lại trên bờ.

Mọi người quây quần bên đống lửa, vừa sưởi ấm, vừa nghe Ngô Tà đọc nội dung trong quyển sổ tay.

"Ở thôn Ách Ba đã vài ngày, đêm nay trăng lại tròn." "Không biết vì sao, luôn khiến tôi nhớ đến trăng ở Ngô Châu." "Có lẽ là nhớ nhà rồi, thật không ngờ, Ngô Tam Tỉnh tôi cũng có lúc một mình ở bên ngoài mà nhớ nhà như vậy." …… Đoạn đầu đều là những dòng tùy bút của Ngô Tam Tỉnh.

Không biết vì sao, nghe mà có chút cảm thương.

"Không biết, đây là năm thứ mấy tìm Lôi Thành rồi…" "Dương Đại Quảng chết rồi, Mẫu Tuyết bị phong ấn rồi, bây giờ chỉ còn mình

tôi.” “Những năm tháng tươi đẹp nhất của tôi, cứ thế bị những chuyện hoang đường này tiêu hao cạn kiệt.” “Cái đội khí tượng giả mạo này, cũng sắp mất kiên nhẫn rồi…” Bên đống lửa nghe Ngô Tà nói một lúc, còn chưa kịp nghe đến trọng điểm.

Trên trời liền lóe lên một tia chớp.

“Thôi được!” “Về lều thôi!” “Thiên Chân, cậu nghiên cứu kỹ đi, nghiên cứu xong thì nói cho chúng ta biết những manh mối cậu phát hiện.” Bàn Tử nói xong, hấp tấp chạy vào lều.

Giơ tay hứng một giọt mưa rơi xuống.

Tô Cảnh bình thản nói.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi!” “Ngô Tà, cậu nghiên cứu kỹ…” Nói xong, Tô Cảnh cũng dẫn mấy cô gái về lều. …… Không lâu sau, trên trời liền đổ mưa như trút nước.

Mưa rơi trên lều, phát ra tiếng tí tách lốp bốp.

Mọi người cứ thế ngủ vùi trong tiếng mưa.

Đến nửa đêm, tiếng mưa mới dần dần ngớt đi.

“Tỉnh sớm vậy?” Ba giờ sáng, nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Tô Cảnh gỡ bỏ đôi chân dài của A Thấu đang gác trên người mình, sau đó đẩy Tiểu Bạch vào lòng cô ấy, rồi khoác chăn bước ra khỏi lều.

Thấy Ngô Tà đang nhóm lửa, Tô Cảnh ngáp một cái, lên tiếng hỏi.

“Tô ca…” “Không cách nào khác, không ngủ được.” “Ra đây sưởi ấm!” Đi qua, ném tấm chăn cho Ngô Tà, Tô Cảnh quay người ngồi đối diện Ngô Tà.

“Sao?

Nhớ Tam thúc cậu à?” “Đúng vậy…” “Tối qua đọc xong sổ tay

của ông ấy, những năm nay, ông ấy sống quá khổ rồi…" "Có nhà mà không thể về, tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, toàn bộ đều lãng phí vào việc tìm kiếm Lôi Thành." "Ai cũng nói Lôi Thành có thể xóa bỏ mọi tiếc nuối… nhưng thời gian sẽ không quay ngược, tôi muốn Tam thúc tôi trở về, điều này có thể sao?" Ngô Tà cười khổ nói.

"Đúng vậy… thời gian không thể quay ngược…" "Thế thì điều này tính là xóa bỏ mọi tiếc nuối gì chứ?" "Nhưng, con người sống, luôn phải hướng về phía trước, không thể mãi sống trong quá khứ." "Biết đâu, có thể chữa khỏi bệnh của cậu thì sao…" "Điều này cũng coi như xóa bỏ tiếc nuối rồi chứ?" Tô Cảnh lên tiếng cười nói.

Ngô Tà không nói gì nữa, chỉ thở dài, chìm vào im lặng. …… Nhưng đúng lúc này, Tô Cảnh lại đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Bạch.

Ngẩng mắt nhìn qua, liền thấy cô gái này đang gọi Lưu Tang trong bụi cỏ cách đó không xa.

"Tiểu Bạch, sao vậy?" "Tô gia… lúc em vừa ra ngoài tìm anh, thấy Lưu Tang đi về phía đó." "Gọi thế nào cũng không phản ứng, hình như bị trúng tà rồi, đặc biệt không bình thường!" Tiểu Bạch chạy đến, nắm lấy cánh tay Tô Cảnh, sốt ruột giải thích.

"Đi, qua đó xem!" Tô Cảnh nói, vội vàng cùng Ngô Tà và Tiểu Bạch đi về phía đó.

Vừa đi qua, liền thấy Lưu Tang đứng trên mép vách núi.

"Cậu ta chạy lên vách núi làm gì vậy?" Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi.

Lời vừa dứt, liền thấy Lưu Tang làm một tư thế cúi lạy.

Sau đó đứng dậy, một bước tiến thẳng xuống vách núi.

"Lưu Tang!" Thấy vậy, Ngô Tà nhanh chóng chạy hai bước, trong gang tấc, tóm lấy cổ áo Lưu Tang.

Lần này, Lưu Tang cũng tỉnh táo trở lại, nhìn thấy tình huống hiện tại, nhất thời hoảng loạn.

"Ngô Tà, cứu tôi!" Nhưng giây tiếp theo, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Sau đó đã bị Tô Cảnh nhấc lên vách núi.

Ngồi bệt xuống đất, Lưu Tang thở hổn hển, lộ ra vẻ mặt như thoát chết.

"Đây là đâu?" "Vừa rồi cậu như mộng du đi đến đây, cậu không nhớ sao?" Nghe lời Tiểu Bạch, Lưu Tang vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu.

"Anh Bàn, anh Bàn cũng mộng du rồi." Vô tình liếc nhìn bụi cỏ cách đó không xa, Tiểu Bạch lên tiếng gọi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử mắt đờ đẫn đi đến mép vách núi, sau đó tự mình làm một số động tác cổ quái.

Dường như là một nghi thức tế bái đặc biệt.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!" Thấy Bàn Tử cũng sắp nhảy xuống vách núi, Ngô Tà vội vàng kéo hắn lại.

Hai cái tát mạnh giáng xuống.

"À?" "Cậu có biết vừa rồi mình đã làm gì không?" "Tôi làm gì tôi?" Bị đánh tỉnh, Bàn Tử sờ mặt, một đầu mờ mịt.

Ngô Tà không nói nhiều, đỡ Bàn Tử đứng dậy.

"Đi, về doanh trại trước đã!" Thấy Ngô Tà dẫn Bàn Tử quay về, Tô Cảnh cũng giơ tay kéo Lưu Tang đứng dậy.

"Đi thôi, về trước đã." …… Đợi mấy người quay về doanh trại.

Tiếng động náo ra đã đánh thức những người khác.

Mọi người quây quần bên đống lửa.

Ngô Tà kể về những gì cậu ta phát hiện trong sổ tay.

"Vừa rồi Bàn Tử và Lưu Tang xuất hiện triệu chứng mộng du." "Tam thúc tôi năm đó cũng từng trải qua." "Năm đó khi họ dựng trại bên hồ, những người nghe sấm đều lần lượt xuất hiện triệu chứng này." "Trong cơn mộng du, họ đều lặp đi lặp lại một loạt động tác tế bái cổ quái." "Động tác này là một nghi lễ tế tự cực kỳ cao cấp trong tín ngưỡng thờ Lôi Thần." "Chuyên gia địa chất trong đội suy đoán, là do một loại phản xạ được tạo ra bởi tác động của từ trường." "Nói đơn giản, tức là dưới tác động của từ trường, những người đến đây sẽ lặp lại hành động của những người trước đó." "Điều đó có nghĩa là, nhóm người trước đó, đã từng tổ chức hoạt động tế bái Lôi Thần ở đây." "Vậy có phải nói, nghi lễ tế bái này, sẽ liên quan đến việc đi vào trung tâm Lôi Thành không?" Bàn Tử suy nghĩ sâu xa nói.

"Có khả năng!

Sổ tay của Tam thúc cậu không phải có ghi lại động tác tế bái này sao?" "Nghiên cứu kỹ đi!" Nhưng trong lúc nói chuyện, Hạt Tử lại đột nhiên đứng dậy.

Sau đó vẻ mặt ngơ ngác đi về phía bên cạnh.

"Chết tiệt?

Tên khốn này?

Hóa ra ngủ gật rồi!" "Có cần đánh thức hắn không?" Bàn Tử chửi một câu.

"Đừng!

Theo dõi hắn, xem hắn muốn đi đâu!" Tô Cảnh giơ tay ra hiệu, nhẹ

giọng nói.

“Vừa rồi Lưu Tang và Bàn Tử, không phải muốn nhảy xuống vách núi, chắc hẳn là vách núi đã chắn đường họ.” “Có lý đó!

Theo dõi!

Theo dõi!” Bàn Tử đi đầu, đuổi theo Hạt Tử.

Không lâu sau.

Hạt Tử liền tìm thấy một cái hang động trước một sườn đất, sau đó bước vào trong.

“Nơi này… bên trong hình như là khu vực chất thi thể phải không?” Ngô Tà vừa nói, vừa mở sổ tay ra.

Phía sau quả nhiên có ghi chép.

“Tế bái tượng đá Lôi Công, có thể mở lối vào Lôi Thành!” “Nhưng nếu tế bái nhầm tượng, sẽ lập tức chết ngay trước tượng.” …… “Trong này chỉ có một tượng là lối vào.” “Không đúng!

Mau ngăn hắn lại!” Thấy Hạt Tử đã bắt đầu làm động tác tế bái bên cạnh thần tượng, Ngô Tà vội vàng kêu lên.

Tiểu Ca tiến lên một tay kéo Hạt Tử lại, đánh vào gáy hắn một cái.

“Ách Ba, cậu đánh tôi làm gì?” Hoàn hồn lại, Hạt Tử đau đớn kêu lên.

“Là tôi sơ suất rồi, những tượng Lôi Công này thực ra là một mê hồn trận.” “Chỉ khi tế bái đúng thần tượng, mới có thể tìm thấy lối ra!” “Một khi tế bái sai, sẽ lập tức mất mạng!” Ngô Tà cau mày giải thích.

“À?” “Vậy đây là đánh bạc à!” “Thiên Chân, cậu mau tìm xem, chuyện lớn như vậy, sổ tay không lẽ không có ghi lại?” “Trong này không có thi thể của Tam thúc cậu, vậy chứng tỏ ông ấy chắc chắn đã

tìm thấy lối vào và đi vào rồi.” Bàn Tử phân tích một chút, lên tiếng nói.

“Tôi tìm đây!” Ngô Tà cầm sổ tay, liền bắt đầu lật tìm.

Rất nhanh, đã tìm thấy vị trí của cơ quan.

“Lối vào ở ngay dưới thần tượng này!” “Nhưng bây giờ có một vấn đề, cần phải đồng thời tế bái đúng ba thần tượng, mới có thể mở công tắc!” “Bàn Tử, cậu tế bái tượng này, đây là động tác, nhớ kỹ, tuyệt đối không được tế bái sai!” Kéo Bàn Tử đến trước một tượng, Ngô Tà lên tiếng dặn dò.

Chương 476

Sau đó lại gọi Hạt Tử qua, đi tế bái một tượng khác.

Còn mình thì đối diện với tượng có lối vào bên dưới.

Ba người đồng loạt làm động tác, theo cùng một nhịp điệu cúi lạy trước tượng.

Không lâu sau, hoàn thành một loạt động tác.

Xung quanh liền đột nhiên vang lên tiếng bánh răng chuyển động.

Giây tiếp theo, tượng đá trước mặt Ngô Tà trượt ra phía sau, lộ ra một cái hang động đen ngòm.

"Mở rồi!" Thấy vậy, mắt Ngô Tà tràn đầy hân hoan.

"Cha mẹ ơi!

Thật là huyền bí!" "Thật sự có thể tế bái mà mở ra được!" Bàn Tử kinh ngạc nói một câu.

"Nếu lối vào đã mở, vậy thì đừng chậm trễ nữa." "Kiểm tra lại trang bị trên người, vào Lôi Thành thôi!" Đi đến trước cửa hang, mắt Tô Cảnh cũng tràn đầy phấn khích.

Cuối cùng, cũng sắp được nhìn thấy cái gọi là thần khí của Nam Hải Vương rồi!

Nơi này cho dù không có bảo bối, mang thần khí này về, cũng không tính là lỗ!

Mọi người nhanh chóng kiểm tra xong trang bị, sau đó lần lượt theo Tô Cảnh tiến vào cửa hang.

Bậc thang trong cửa hang dốc xuống, đi qua một đoạn đường, liền tiến vào một đường hầm.

Ngô Tà đang quan sát tình hình xung quanh, không chú ý dưới chân.

Một bước giẫm phải cơ quan.

Cảm nhận được động tĩnh, Bàn Tử vội vàng đỡ lấy Ngô Tà.

"Này!

Đúng là cậu, vừa xuống đã trúng thưởng!" Nhìn thấy phiến đá dưới chân bị lõm xuống, Ngô Tà bất lực cười một tiếng.

"Đừng động, tôi dùng dao găm giúp cậu giải trừ!" Hạt Tử thấy vậy, cầm dao găm đi đến, sau đó cắm vào khe gạch đá.

"Từ từ nhấc chân lên!" Nghe lời Hạt Tử, Ngô Tà cẩn thận nhấc chân lên.

Phiến đá này dưới sự khống chế của Hạt Tử, cũng từ từ trở lại trạng thái ban đầu.

Thấy vậy, Hạt Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xong rồi!" Hạt Tử vỗ vỗ tay, lời vừa dứt.

Mặt đất liền bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Chết tiệt!

Hạt Tử, cậu có làm được việc không vậy?" Bàn Tử lên tiếng chửi một câu, dựa vào góc tường.

Trận rung chuyển này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi rung chuyển kết thúc, một bức tường cách đó không xa đột nhiên lật ngược lại.

Lộ ra một tượng Lôi Công.

"Ấy?

Ôi trời!

Bằng vàng kìa!

Bảo bối lớn!" Mọi người tiến lên kiểm tra một chút, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực lên.

Vừa định đưa tay chạm vào, thì bị Ngô Tà một cái tát đánh sang bên cạnh.

"Đừng động!

Đây là một cánh cửa Kim Cương, có thể có cơ quan!" Ngô Tà vừa nói, vừa kiểm tra xung quanh tượng.

Tô Cảnh nhìn kỹ một chút, rất nhanh phát hiện ra chỗ bất thường.

"Nhìn tay của tượng này, tay trái bị ngược!" "Quả nhiên là vậy!

Tô gia, ánh mắt anh tốt thật đấy!" "Tôi bẻ nó lại!" Bàn Tử nói xong, liền tiến lên bẻ tay trái của tượng.

Bẻ cho bàn tay phải lại, cánh cửa đá liền lật ngược lại.

"Mở rồi!

Tôi có được không?" "Đi, vào xem!" Bàn Tử cười nói một câu, liền chuẩn bị đi vào.

Nhưng chân trước vừa bước vào, Lưu Tang liền hô lớn một tiếng.

"Không đúng!" "Đừng vào, mau chạy!" Lời vừa dứt, từng con côn trùng không rõ tên tuổi ùn ùn lao ra khỏi cửa.

Trông không khác gì gián là mấy, nhưng hình dạng lại hung tợn hơn.

Tựa như một đám mây đen, lao ra khỏi cửa đá, bao phủ lấy mọi người.

Bên trong vẫn còn côn trùng không ngừng đổ ra ngoài.

Tình huống này, nhất thời gây ra một trận hỗn loạn không nhỏ.

“Mau chạy!” Ngô Tà kêu một tiếng, kéo Bàn Tử liền chạy về phía một ngã rẽ khác.

Nhưng những con côn trùng này vẫn bám riết không tha.

Thấy vậy, Tô Cảnh hơi cau mày.

Tâm niệm vừa động, trong không gian xung quanh lập tức xuất hiện những sợi điện mảnh.

Sau đó đi đến trước cửa đá, cưỡng chế đóng nó lại.

Những con côn trùng này dưới dòng điện do Tô Cảnh thao túng, căn bản không cách nào chống cự.

Trực tiếp bị điện giật thành tro bụi.

Mọi người thấy vậy mới thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh.

“Hảo gia hỏa!

Nam Hải Vương này cũng biết chơi thật đấy!” “May mà có Tô gia, nếu không suýt chút nữa đã bị côn trùng ăn thịt rồi!” Hạt Tử cười hì hì nói.

“Mọi người không sao chứ?” Nhìn lướt qua mọi người, Tô Cảnh bình thản hỏi một câu.

“Không!” “May mà Tô gia ra tay kịp thời!” “Mà nói, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?” Thấy mọi người đều không có chuyện gì lớn, Tô Cảnh mới gật đầu.

“Thứ đó gọi là Giác Thiền, thích sống ở nơi âm u ẩm ướt, khá nhạy cảm với âm thanh.” Giải thích một câu, Tô Cảnh lại nhìn về phía Lưu Tang.

“Xem ra đây chỉ là một cái bẫy, lối ra không phải ở bên này.” “Lưu Tang, cậu lắng nghe xem!” “Được!” Đáp lời, Lưu Tang không do dự nhiều.

Thổi còi treo trên cổ.

“Bên này!” Rất nhanh, Lưu Tang đã có phát hiện, dẫn mọi người lảo đảo, đến trước một bức tường đá.

“Đây…” “Không phải nói có đường sao?” Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi.

“Phía sau tường là một không gian rất lớn.” “Đập vỡ tường, sẽ nhìn thấy!” Nghe lời Lưu Tang, Tiểu Ca tiến lên một quyền đập vào.

Bức tường theo đó đổ sập, lộ ra một lối đi.

Tô Cảnh phất tay, mọi người liền lần lượt đi vào. …… Lúc này, bên Boss Tiêu.

Dưới sự chỉ dẫn của tiếng sấm, họ cũng đã tìm thấy vị trí của lối vào.

Một quần thể kiến trúc bị độc vụ bao phủ.

Nhóm Boss Tiêu đi dọc theo bậc thang đi lên.

“Đây là cái gì?

Tháp sao?” “Không phải, cái này lớn hơn và thô ráp hơn tháp, chắc hẳn là một loại quần thể kiến trúc phụ trợ khác!” “Rất lâu trước đây, nơi này chắc hẳn đã xảy ra vận động địa chất.” “Rất nhiều kiến trúc đều bị chôn vùi dưới đất, trải qua năm tháng dài, bên trên đã bị bao phủ bởi rất nhiều bụi bẩn.” …… Một đám người nhà họ Uông ngươi một lời ta một lời nói, phân tích sơ lược về địa điểm này.

Boss Tiêu giơ gậy chống lên, cười lớn.

Một tia sét chói mắt lóe qua.

Một số cột đá xung quanh bao phủ bởi bùn đất lập tức rơi ra.

Lộ ra từng tượng Lôi Công bên trong.

Chương 477

Đi đến trước một tượng Lôi Công, Boss Tiêu giơ tay ấn lên lòng bàn tay của tượng.

Kèm theo từng tiếng sấm vang dội trên bầu trời.

Tượng đá trượt về phía sau, lộ ra một cái hang động đen ngòm.

"Ngay tại đây!" "Đi thôi!

Tiếng sấm sẽ chỉ dẫn chúng ta tìm thấy thần khí." "Có được thần khí, sau này sẽ là ngày chết của Tô Cảnh và bọn họ!" "Chúng ta cũng có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý!" "Thế giới, sẽ là của chúng ta!" Tiêm cho cấp dưới một liều kích thích, lão Tiêu liền thân tiên sĩ tốt, dẫn đầu đi xuống cửa hang.

Quay lại bên Tô Cảnh.

Sau khi đoàn người tiến vào, liền bị những cây trụ đồng xanh khổng lồ hấp dẫn ánh mắt.

"Những hoa văn trên mấy cây trụ này lạ thật đó?" Tiểu Bạch đi đến gần nhìn một chút, có chút kinh ngạc nói.

A Thấu thì lấy máy ảnh ra, bắt đầu chụp hình.

Đối với cô ấy mà nói, những hoa văn trên này có giá trị nghiên cứu đáng kể.

"Thứ này trông khá giống mấy cái cột trụ ở trung tâm tắm hơi!" Bàn Tử thản nhiên nói một câu.

"Bàn Tử, cậu hiểu biết rộng ghê!" Hạt Tử khoác vai Bàn Tử, cười hì hì hỏi.

"Khi nào dẫn tôi đi chơi cho đã đời một chút?" "Cút đi!

Anh Bàn bây giờ là người có gia đình rồi!" …… Hai người đùa giỡn, khiến mọi người có chút không nhịn được cười.

Tô Cảnh thì không để ý đến hai tên này, đi đến trước trụ, giơ tay gõ một cái.

Sau đó bên trong liền truyền ra từng trận hồi âm.

"Xem ra, những cái trụ này chắc là một loại thiết bị để nghe sấm." "Cấu trúc của những trụ này, chắc hẳn giống như đàn ống của châu Âu." "Dựa vào sự rung động của không khí, để truyền âm thanh như ống tiêu." Đối với lời giải thích này, mọi người đều khá đồng tình.

"Tang Bối!

Cậu lại nghe thử xem!" "Ấy?

Cậu này đừng có giả vờ yếu đuối nha?

Sao vậy?" Bàn Tử thấy Lưu Tang dựa vào tường ngồi, đi qua giơ tay đẩy cậu ta một cái.

Nhưng ai ngờ, Lưu Tang lập tức ngã xuống.

"Chuyện gì vậy?" Nghe lời Bàn Tử, đoàn người vội vàng vây lại.

Thấy Lưu Tang trạng thái không đúng, A Thấu vội vàng hỏi.

"Tôi không biết?

Tôi có làm gì cậu ta đâu?" "Tang Bối!

Tang Bối!" "Ối trời!

Mọi người nhìn kìa!" Bàn Tử lay Lưu Tang, gọi mấy tiếng.

Chú ý thấy máu rỉ ra từ tai cậu ta, vội vàng bật đèn pin nhìn xuống.

"Giác Thiền!

Giác Thiền chui vào tai cậu ta rồi!" "Mấy thứ này từ đâu ra vậy?" Chú ý thấy tình trạng của Lưu Tang, Tô Cảnh mới bắt đầu cẩn thận

quan sát xung quanh.

Vừa rồi chỉ chú tâm nhìn mấy cây trụ đồng xanh.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái thì giật mình.

Chỗ giao nhau giữa trụ và vách đá phía trên, bám đầy Giác Thiền dày đặc.

"Ở phía trên!" Tô Cảnh lên tiếng nói một câu, tâm niệm vừa động, từng tia sét lại hiện ra từ không khí.

Những con Giác Thiền này không con nào thoát khỏi, toàn bộ đều bị điện giật thành tro bụi, xì xì xẹt xẹt rơi xuống.

"Mau mau lôi nó ra!" Thấy những con Giác Thiền đã được dọn sạch, Bàn Tử vội vàng đỡ Lưu Tang dậy, kêu lên với mọi người.

"Tiểu Ca, máu của cậu, dùng máu của cậu ép con côn trùng này ra!" "Không được, máu của tôi không có mối đe dọa chí mạng đối với nó, chỉ khiến nó càng sợ càng chui sâu hơn!" Tiểu Ca lắc đầu, bình thản nói.

"Vậy phải làm sao đây?

Cứ thế này thì côn trùng sẽ đẻ trứng làm tổ trong tai Tang Bối mất!" "Ấy ấy ấy, cậu đừng có véo tôi!" Thấy Lưu Tang đau đến mức đã bắt đầu véo Bàn Tử.

A Thấu nói với Bàn Tử.

"Thằng Béo chết tiệt, cậu giữ chặt đầu cậu ta lại, đừng để cậu ta động đậy lung tung!" "Nếu không Giác Thiền sẽ chui vào não cậu ta đó!" Nói xong, từ trong túi cô ấy lấy ra một cái nhíp.

Cầm bật lửa đốt đỏ rực đầu nhíp, sau đó cẩn thận đưa vào tai cậu ta.

Rất nhanh, đã gắp được con Giác Thiền ra.

Thấy vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Tang cũng lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng.

“Hảo gia hỏa!

Lớn thật đó!” “Đại sư, công phu lấy ráy tai của cậu cũng không tệ nhỉ!” Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, sau đó đỡ Lưu Tang đứng dậy.

“Sao rồi?

Nghe được chưa?” Ngô Tà cũng lên tiếng quan tâm hỏi một câu.

“Cũng ổn!” “Ổn cái gì mà ổn, màng nhĩ cậu đã bị thủng rồi, nếu không điều trị kịp thời, cái tai này sẽ phế đó!” A Thấu lườm một cái, lên tiếng nói.

“Phế cũng tốt…” “Nhân lúc cái tai này của tôi còn chưa hoàn toàn phế đi, nghe sấm đi!” “Tôi nghe cấu trúc của chỗ này, cái tai này tặng cho mọi người, giữ lại một tai là đủ sống rồi!” Lưu Tang cười toe toét, thở hổn hển nói.

“Không được!” Ngô Tà cau mày, trực tiếp từ chối đề nghị của Lưu Tang.

“Ngô Tà, cậu không còn thời gian nữa!” “Đến lúc đó không tìm được lối ra, vẫn phải dựa vào cái tai này của tôi, vạn nhất lúc đó tôi bị điếc thì sao?

Cậu cũng không muốn làm liên lụy tất cả mọi người phải không?” Lời Lưu Tang nói quả thực có lý, Ngô Tà im lặng, mặt đầy giằng xé.

“Hải, không sao không sao!

Ở đây có một Ách Ba, một Hạt Tử, một Bàn Tử!” “Nếu cậu thật sự bị điếc, thì gia nhập bọn tôi!” “Chúng ta là Tứ Đại Thiên Vương tàn tật!” Thấy không khí có chút căng thẳng, Hạt Tử cười ha ha, lên tiếng nói.

“Không, Hạt Tử, khi nào Anh Bàn cũng thành tàn tật vậy?” Bàn Tử vẻ mặt cạn lời nói.

“Hại!

Cũng gần như vậy, cũng gần như vậy!” “Được rồi, đừng có làm màu nữa!” “Đâu phải đang diễn cảnh sinh ly tử biệt gì đâu, đáng đến mức đó à?” Tô Cảnh mắng một câu, sau đó bóp miệng Lưu Tang ra, ném vào một viên thuốc.

“Có tôi ở đây, tai cậu ta sẽ không phế đâu!” “Đợi mười phút!” “Tô gia…” “Đỡ lời!” “Bàn Tử, cậu đi đặt thuốc nổ, mười phút sau nghe sấm, để Lưu Tang vẽ sơ đồ cấu trúc!” Mặc dù không biết Tô Cảnh cho Lưu Tang uống thuốc gì, nhưng nghe Tô Cảnh nói như vậy.

Mọi người liền biết tai Lưu Tang đã được cứu rồi.

“Tang Bối, cậu nợ ơn này lớn lắm đó!” Bàn Tử vỗ vỗ vai Lưu Tang nói một câu, liền kéo Ngô Tà đi đặt thuốc nổ.

Lưu Tang nhìn Tô Cảnh, mắt tràn đầy cảm động.

Sau khi uống viên thuốc đó, cậu ta liền cảm giác rõ ràng tai mình được một luồng ấm áp bao bọc.

Đồng thời còn có từng trận ngứa ngáy.

Rõ ràng, đây là vết thương bắt đầu lành lại nhanh chóng. …… Lúc này, bên Boss Tiêu.

Đoàn người tiến vào một đường ống đồng thô lớn.

Cứ cách một đoạn, lại xuất hiện một vòng phiến đồng.

“Ấy?

Tay tôi sao lại bị thương rồi?” “Sao không có cảm giác gì hết vậy?” Đang lúc tăng tốc đi về phía trước, Hồng Đỉnh Thủy Tiên đột nhiên kinh hô.

Thu hút sự chú ý của mọi người.

“Ấy, tôi cũng bị thương rồi?” “Chuyện gì vậy?” Nghe lời hắn, mọi người kiểm tra một chút, lần lượt đều phát hiện trên người mình xuất hiện không ít vết thương.

“Mọi người kiểm tra đi, ngay cả tôi cũng bị thương rồi!” Uông Quân vẻ mặt ngạc nhiên, rất nhanh liền phản ứng lại.

“Xem ra, chắc hẳn là do những phiến đồng này gây ra!” “Cạnh của chúng rất sắc bén, khi cắt vào thì hoàn toàn không đau!” Lão Tiêu thì không để ý đến chuyện này, vỗ vỗ tay.

Nghe thấy tiếng vang vọng trong đường ống, lão mới lên tiếng nói.

“Đường ống này rất dài, chắc hẳn xuyên qua toàn bộ ngọn núi, thông nối nội thành và ngoại thành!” “Nếu không nhầm thì…” “Sở dĩ trước đây có sấm sét cộng hưởng, chính là do tác dụng của những phiến đồng trong đường ống này.” “Đường ống này, chính là một hệ thống truyền âm.” “Mau chóng đi vào bên trong!

Nhanh chóng đến nội thành!” “Tuyệt đối phải đến trước Tô Cảnh và bọn họ, tìm thấy thần khí!” “Vâng!” …… Mười phút sau, Lưu Tang ngoáy ngoáy tai, gẩy ra từng mảng máu đông.

Chương 478

Cảm giác đau đớn trong tai đã hoàn toàn biến mất, Lưu Tang nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

“Tai tôi khỏi rồi!” “Tô gia, tôi…” “Tai khỏi rồi thì đi tìm đường đi!” Thấy Lưu Tang còn muốn làm màu một chút, Tô Cảnh phất tay trực tiếp ngắt lời.

“À…” Nụ cười trên mặt Lưu Tang cứng lại, sau đó gật đầu.

“Được rồi, Tang Bối, đừng làm màu nữa!” “Anh Bàn khai hỏa đây!” Bàn Tử hô một tiếng nhắc nhở, sau đó trực tiếp nhấn công tắc.

Rầm!

Tùy theo tiếng nổ của quả bom, từng đợt sóng âm khuếch tán ra từ những cây cột đồng rỗng này.

Nó khiến mọi người choáng váng, đầu óc quay cuồng, ai nấy đều vội vã bịt tai, mặt mày tái mét.

Mãi một lúc sau, những âm thanh đó mới dần tan biến.

“Thế nào?

Đủ tàn độc chưa!” Bàn Tử dựa vào vách đá thở hổn hển nói.

“Lưu Tang!

Lưu Tang!

Cậu sao rồi?” Ngô Tà chạy đến bên Lưu Tang, đỡ cậu ấy dậy, lo lắng hỏi.

“Cậu có nghe tôi nói không?” “Tôi, tôi không sao!” “Giúp tôi lấy giấy ra!” Gượng ngồi dậy, Lưu Tang nói.

Ngô Tà vội vàng lấy giấy ra, đưa cho Lưu Tang.

Mười phút sau, Lưu Tang cầm tấm bản đồ đã vẽ xong đưa cho Ngô Tà.

Chờ mọi người vây lại, cậu ấy mới lên tiếng giải thích.

"Đây là một động truyền âm được tạo thành từ một nhóm cột truyền âm." "Cứ đi thẳng theo con đường này, đi đến một cánh cửa." "Đó hẳn là nơi chúng ta cần đến!" Nghe cậu ấy nói xong, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Thằng nhóc này, biết ngay là cậu làm được mà!" "Đi thôi!

Đi tìm chú Ba!" Bàn Tử vỗ vai Lưu Tang, phấn khích nói.

"Đi thôi!

Xuất phát!" Nhận lấy bản đồ liếc mắt một cái, Tô Cảnh trong mắt lóe lên một tia mong đợi.

Chào hỏi mọi người một tiếng, liền không kịp chờ đợi men theo tuyến đường được đánh dấu trên bản đồ mà đi tới. …… "Thính Lôi Điện?" Chẳng bao lâu sau, một đoàn người cuối cùng cũng đến trước một cánh cửa.

Nhìn ba chữ cổ trên đó, Hắc Hạt Tử vô thức đọc ra.

"Xem ra, chúng ta đã đến nơi rồi!" Tô Cảnh khẽ mỉm cười, tiến lên sờ soạng trên cánh cửa một lát, rồi nhấn một cái công tắc.

Sau đó, cánh cửa đá từ từ mở ra, lộ ra một đại điện treo đầy những tấm đồng mỏng màu vàng.

Đi qua cổng vòm trước điện, tiến vào đại điện.

Mọi người lập tức bị cảnh tượng bên trong thu hút ánh nhìn.

Những tấm đồng mỏng màu vàng treo khắp nơi, những bức chạm

khắc Lôi Công vô số kể.

Cùng với Nam Hải Vương Thần Khí lơ lửng giữa đại điện, trông như một đóa hoa sen khép kín.

"Đến rồi!

Đến rồi!" "Xem ra không tìm nhầm chỗ!" "Bích họa của địa cung Nam Hải Vương chính là vẽ như thế này!

Mau tìm xem!" "Trời ơi đất hỡi, khổ tận cam lai!" "Cuối cùng cũng đến rồi!" …… Mọi người nhao nhao nói, trong lòng tràn đầy kích động.

Sau đó tản ra khắp đại điện bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, đã có phát hiện.

"Mấy cậu mau lại đây xem!" "Bảy xác khô, ở đây tổng cộng có bốn bộ!" "Đừng nhìn xác khô nữa, mau lại đây xem cái này!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử vội vàng kêu lên một tiếng.

Quay đầu lại, Ngô Tà liền thấy Tô Cảnh cùng mọi người đang vây quanh một cái hộp.

"Cái gì vậy?" Nghi hoặc hỏi một tiếng, Ngô Tà vội vàng đi tới.

"Băng từ!

Cái này làm tôi nhớ đến Dương Đại Quảng!" "Cậu xem, đều có mối nối, chắc là đã được cắt ghép lại!" Bàn Tử cầm mấy cuộn lên soi dưới ánh sáng, nói thẳng.

"Chữ viết trên này là của chú Ba cậu." "Nhưng trên đó viết gì, chắc chỉ có cậu mới biết thôi." Tô Cảnh cầm một cuộn băng từ, đưa cho Ngô Tà.

Sau khi nhận lấy, nhìn thấy nét chữ trên đó.

Ngô Tà kích động gật đầu.

“Không sai, là nét chữ của chú Ba!” “Những cuộn băng này chắc chắn là do ông ấy để lại.” “Nhưng ông ấy rốt cuộc đã đi đâu?

Dù không còn nữa, ít nhất cũng phải để lại thi thể chứ?” “Vì không có thi thể, vậy chứng tỏ chú Ba lão nhân gia rất có khả năng còn sống, chúng ta ở đây vất vả cực nhọc thế này, ông ấy không biết đang tiêu dao nơi nào rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm, đột nhiên từ trong hộp phát hiện ra một cái máy ghi âm.

Cầm lấy thao tác một hồi, tùy tiện bật một cuộn băng từ, sau đó liền nghe thấy từng trận tiếng sấm.

“Tiếng sấm?

Hay thật, lại là tiếng sấm!” “Cái thằng này, tôi sắp thành Lôi Công mất rồi…” Nghe Bàn Tử oán trách, Ngô Tà trầm tư một lát, đột nhiên hai mắt sáng lên.

“Tôi hiểu rồi!” “À?” “Tôi cuối cùng cũng biết, chú Ba, Dương Đại Quảng bọn họ vì sao lại phải nghe sấm rồi!” “Mọi người xem!” Ngô Tà cầm một cuộn băng từ lên, cho mọi người xem nét chữ trên đó.

“Đây là mật mã của chú Ba.” “Cuộn này là cầu tài, cuộn này là cầu mà không được, cuộn này là quyền lực!” “Tất cả băng từ ở đây, đều là mật mã tiếng sấm đã được phiên dịch!” Thấy Ngô Tà hưng phấn như vậy, Hắc Hạt Tử cũng bừng tỉnh.

“Muốn thực hiện nguyện vọng, thì phải dùng mật mã tiếng sấm để kích hoạt thần khí!!” “Không sai!

Nếu mỗi đoạn tiếng sấm đều có thể biểu đạt một đoạn thông tin, thì cũng giống như tiếng gõ mật mã của chúng ta, là mật mã!” “Đội khí tượng giả đã để Dương Đại Quảng thu thập tiếng sấm nhiều năm như vậy.” “Liên tục truy đuổi tiếng sấm, thiên tân vạn khổ đến đây,

không chỉ vì tiền, bọn họ thực sự tin rằng, có thần khí như vậy!" "Bọn họ đã phát tiếng sấm ở đây, nếu tiếng sấm là mật mã, bọn họ hẳn đã thử dùng tiếng sấm ở đây!" Ngô Tà phân tích đơn giản một chút, nói ra sự việc gần như không sai biệt lắm.

"Vậy nên, chú Ba cậu đã cắt ghép những đoạn tiếng sấm đại diện cho các mật mã khác nhau lại với nhau, vậy cuối cùng có dùng được không?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi một tiếng.

"Nếu thực sự có tác dụng, bọn họ hẳn đã mang thần khí và những cuộn băng này đi.

Nhưng bọn họ lại để tất cả ở đây, vậy thì không ổn lắm." Ngô Tà cau mày, nói.

"Không ổn lắm là cậu không còn thời gian nữa rồi!" "Ngô Tà, đây chỉ là suy đoán của cậu." "Biết đâu cuối cùng bọn họ đã thành công thì sao?" "Chẳng qua, bị chú Ba cậu ngăn cản lại." Tô Cảnh nhìn về phía thần khí, sau đó tiếp tục nói.

"Đến đây đi, đã đến đây rồi, luôn phải thử một chút!" "Phát tiếng sấm, xem thần khí có phản ứng không!" "Không được, công suất của máy ghi âm quá nhỏ!" "Ở đây không có chuông ngược, không thể khuếch đại âm thanh." "Phải đợi bên ngoài sấm sét thì nó mới có thể khởi động!" Hắc Hạt Tử lắc đầu, cau mày nói.

"Không cần đợi đến lúc trời giáng sấm sét!" "Mấu chốt là những cây cột bên ngoài kia, thông qua việc gõ, mỗi cây cột đều có thể phát ra âm thanh khác nhau, từ đó mô phỏng tiếng sấm!" "Nam Hải Vương đã dùng phương pháp của chính mình, chế tạo ra thiết bị có thể mô phỏng tiếng sấm." "Như vậy, cho dù không có sấm sét, vẫn có thể kích hoạt khí cụ." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà bừng tỉnh.

"Tôi biết rồi!

Mọi người còn nhớ những cột đồng dưới tháp lâm không?" "Chín mươi chín tòa tháp, chín mươi chín cây cột đồng." "Tôi đã quan sát, những cây cột ở đây cũng có chín mươi chín cây, chắc là thông với những cột đồng của tháp lâm." "Phương pháp Tô ca nói, hẳn là khả thi!" "Chỉ cần chúng ta gõ vào những cột đồng bên ngoài, là có thể truyền đến đây, chỉ cần tần số khớp, là có thể kích hoạt thần khí!" "Vậy thì quá đơn giản rồi!" Bàn Tử có vẻ phấn khích nói.

"Chúng ta cứ lấy tiếng sấm trong cái máy ghi âm này làm tham khảo, đi gõ những cây cột đó không phải được sao?" "Cậu nói thì dễ dàng!" A Thấu lườm một cái, mắng.

"Dàn giao hưởng luyện tập mấy chục năm, cũng không dám bảo đảm mỗi lần đều đúng." "Tôi đoán, ở thời cổ đại bọn họ cũng sẽ không thường xuyên sử dụng cách này." "Nếu chúng ta muốn gõ chính xác ra tiếng sấm có cùng tần số, ít nhất cũng phải mất ba năm!" "Ba năm?" "Không được không được, Thiên Chân không thể đợi lâu như vậy!" "Đổi cách khác!

Nhất định còn có cách khác!" Bàn Tử vội vàng lắc đầu, phủ quyết phương pháp này.

"Còn một phương pháp khác!" "Đã nghe nói về cộng hưởng đồng tần chưa?" "Cộng hưởng đồng tần?

Cái quái gì vậy?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

"Nói đơn giản là." "Giữa các tần số âm thanh giống nhau sẽ tạo ra cộng hưởng." "Cầm máy ghi âm ra ngoài phát, những cột có cùng tần số sẽ tạo ra cộng hưởng." "Chúng ta chỉ cần gõ vào những cột tạo ra rung động đó, là có thể gõ ra tiếng sấm có cùng tần số." "Thú vị!" Bàn Tử sờ cằm, vẻ mặt kinh ngạc.

"Vậy thì bắt đầu đi!

Bắt đầu tấu nhạc!" "Nghe cuộn nào?" "Cuộn này!" Ngô Tà lục lọi trong hộp, sau đó lấy ra một cuộn băng từ ném cho Bàn Tử.

"Cái này ý nghĩa gì?" "Sự thật!" "Được, vậy thì sự thật!" …… Một đoàn người rời khỏi đại điện, đi ra ngoài.

Sau khi chuẩn bị xong.

Hắc Hạt Tử liền cầm máy ghi âm lên phát tiếng sấm.

Rất nhanh, đã có cột đồng bắt đầu cộng hưởng.

"Nhanh lên!" Tô Cảnh kêu lên một tiếng.

Mọi người nhanh chóng bắt đầu hành động.

Các cột đồng lần lượt rung động, mọi người cũng lần lượt gõ vào.

Chờ một đoạn tiếng sấm kết thúc, mới quay trở lại Thính Lôi Điện.

Đồng thời, từng đợt tiếng sấm đã được khuếch đại vang lên bên tai mọi người.

Trong Thính Lôi Điện, từng tấm đồng mỏng màu vàng treo trên tường, âm thanh, cũng bắt đầu rung động.

Chương 479

Âm thanh được gõ ra, thông qua những thiết bị này, đã được khuếch đại thành tiếng sấm thực sự!

Trong Thính Lôi Điện, mọi người đã có tiên kiến, bịt tai trước, nên không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Nhưng tình hình của lão Tiêu và đoàn người lại không tốt.

Bị tiếng sấm ảnh hưởng, toàn bộ đường ống đồng đều bắt đầu rung động.

Mọi người không đứng vững, ngã xuống đất, bị những tấm đồng mỏng màu vàng trong đường ống vô thức cắt xước trên người những vết thương.

May mắn thay, khoảng cách đến lối ra đã không còn xa.

Ông chủ Tiêu lập tức quyết đoán, tăng tốc lao ra khỏi đường ống.

Sau đó liền nhìn thấy một rừng cột đồng trước mắt.

Ảnh hưởng của tiếng sấm lúc này vẫn chưa kết thúc, nên chỉ có thể bịt tai đợi tiếng sấm qua đi.

Và lúc này, trong Thính Lôi Điện.

Trong ánh sáng lúc sáng lúc tối, cùng với tiếng sấm vang lên.

Thần khí ở trung tâm đại điện, như một đóa hoa sen nở rộ, từng cánh hoa mở ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dưới thần khí bỗng nhiên hiện ra một bóng người.

“Chú Ba?” Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng.

Ngô Tà còn kích động hơn, trực tiếp xông lên.

“Không đúng, chỉ là một hình chiếu!” Lời Tô Cảnh vừa dứt, Ngô Tà liền xuyên qua bóng hình của chú Ba.

Nhìn thấy đoạn lưu ảnh này, Ngô Tà trong mắt khó che giấu sự thất vọng.

“Hay thật, tình cảm thần khí này, là một cái máy chiếu ảnh à?” Hắc Hạt Tử kinh ngạc nói.

Lời vừa dứt, từ trong thần khí liền truyền ra tiếng của chú Ba.

“Người đến sau, bất kể ngươi là ai, cuối cùng ngươi cũng đến rồi…” “Bây giờ, ta sẽ kể cho ngươi tất cả những trải nghiệm của ta.” “Có một đội khí tượng giả, bảo ta đến Thập Nhất Thương cứu một người.” “Người này ở trong Tử Đương Khu, đồn rằng Tử Đương Khu chỉ vào mà không ra, chưa từng có hàng hóa nào được mang ra ngoài.” “Nhưng để cứu những người còn lại trong đội từ tay bọn họ, ta và Điền Hữu Kim đành phải tự mình vào Tử Đương Khu, chuẩn bị tìm cách đưa người đó ra ngoài.” Trong lời kể từ từ của Ngô Tam Tỉnh, những chuyện đã xảy ra năm đó từng cảnh một mở ra trước mắt mọi người.

“Chúng ta đã tìm thấy người đó, nhưng Điền Hữu Kim nảy sinh lòng tham với tài vật trong Thập Nhất Thương, không muốn đi, cũng không muốn ta rời đi.” “Vậy nên ta đã dùng ba năm thời gian, nghĩ đủ mọi cách, đưa người đó ra ngoài.

Đồng thời, ta cũng nảy sinh hứng thú rất lớn với việc nghe sấm.” “Ta phát hiện nơi đây có thể có một cổ quốc đã bị chôn vùi trong lịch sử.” “Thế là sau khi ra ngoài, ta giả mạo thành người của đội khí tượng, dò la được bọn họ đang tìm kiếm một cổ quốc.” “Thì ra, thực sự có một cổ quốc, người đầu tiên nghe sấm, là Nam Hải Vương!” “Ta đã đi trước đội khí tượng giả, tổ chức một đội khảo cổ, và tiến

vào địa cung." "Nhưng hành vi của chúng ta, đã hoàn toàn chọc giận bọn họ." "Ta, Dương Đại Quảng, Mẫu Tuyết Hải, lần lượt bị bắt cóc uy hiếp." "Bọn họ bắt chúng ta nghiên cứu các tài liệu văn hiến mang ra từ địa cung, tìm kiếm Lôi Thành." "Lôi Thành, là thánh địa nghe sấm do Nam Hải Vương xây dựng." "Nghe nói thần khí mạnh nhất của Nam Hải Vương, cũng cất giấu bên trong, truyền thuyết, nó có thể bình định mọi tiếc nuối!" "Trong quá trình này, Dương Đại Quảng bệnh chết, Mẫu Tuyết Hải phát điên." "Chỉ có một mình ta còn sống sót…" "Sau này, ta vẫn tính toán ra được vị trí của Lôi Thành." "Ta bị buộc phải dẫn đội, đến đây." "Lôi Thành vô cùng hiểm ác, những kẻ ép buộc ta, đều chết ở đây, bọn họ cũng không tìm thấy bất kỳ tài bảo nào, thậm chí, cũng không nhìn thấy thần khí trong truyền thuyết." "Ngay cả ta, cũng thân mang trọng thương…" "Trong lúc đợi chết, ta vẫn luôn nghĩ, những năm tháng mất tích này, gia đình ta sẽ nhìn ta thế nào?" "Ta rất sợ…" "Ta sợ thằng nhóc thối của nhà ta sẽ hận ta đã bỏ đi không từ biệt," "Hoang phí nhiều năm như vậy, ta cũng chẳng nhận được gì." "Trước khi chết, ta nhìn thấy thần khí đó…" "Ta đột nhiên rất muốn biết, thần khí này có thực sự có thể bình định mọi tiếc nuối không." "Thế là, ta đã phát tất cả các mật mã sấm sét ở đây." "Như các ngươi đã thấy, khí cụ này, hẳn là một loại khí cụ văn minh cổ đại được tiếng sấm kích hoạt, hoặc là khí cụ văn minh ngoài hành tinh." "Nó quả thực có công năng mạnh mẽ, ví dụ như, khống chế, điều khiển sinh vật, thậm chí có thể thay đổi cấu trúc sinh vật, khiến con người có được sức mạnh siêu phàm thoát tục." "Nhưng, nó không có một công năng nào, có thể khiến ta quay trở lại cuộc đời quá khứ." "Vậy nên thứ này đối với ta mà nói, hoàn toàn vô nghĩa…" "Với tư cách là người đi trước, ta muốn khuyên nhủ mỗi người đến đây, bù đắp tiếc nuối, thường sẽ tạo ra nhiều tiếc nuối hơn, hãy trân trọng người trước mắt, trân trọng hiện tại đi…" "Nếu các ngươi có thể thoát ra ngoài, gặp được cháu ta Ngô Tà, các ngươi hãy giúp ta nói với

nó, hãy ngẩng đầu nhìn về phía trước đi, hãy quên ta đi…” Đoạn ghi âm phát xong, thần khí liền từ từ khép lại.

Ngô Tà trong mắt tràn đầy lưu luyến, khóe mắt hơi đỏ.

Một ngụm máu tươi từ miệng trào ra, mũi cũng không ngừng chảy máu.

Mặc dù không biết Ngô Tam Tỉnh cuối cùng có kết cục thế nào, nhưng đã nhìn thấy đoạn lưu ảnh này, thì cũng coi như đã bình định được tiếc nuối trong lòng cậu ấy.

Động lực luôn thúc đẩy cậu ấy tiến lên, từ đây biến mất.

Cơ thể đã nhanh chóng bắt đầu suy kiệt.

“Thiên Chân!” Thấy Ngô Tà không ổn, Bàn Tử vội vàng kêu lên một tiếng.

Chờ cậu ấy quay đầu lại, Bàn Tử lập tức kinh hãi.

“Không hay rồi!

Cậu ấy sắp không chịu nổi nữa rồi!” “Băng từ!” “Nhanh lên!

Chúng ta thử lại xem!

Bình định tiếc nuối!

Vạn nhất có thể cứu mạng thì sao!” “Thiên Chân, cậu đừng đứng ngây ra đó nữa, nhanh tìm đi!” “Cuộn này!” Ngô Tà lục lọi một hồi, từ trong đó lấy ra một cuộn băng từ đại diện cho tiếc nuối.

“Được!

Cậu ở đây mà nghe, đừng đi đâu cả!

Nghe cho kỹ vào!” Bàn Tử kéo Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử bọn họ chạy ra ngoài.

“Ngô Tà, đến ngồi dưới thần khí đi!” “Tô ca, anh nói xem, có thực

sự có tác dụng không?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà lau vết máu ở khóe miệng, cười khổ nói.

"Đừng quản có tác dụng hay không, dù sao cũng phải thử!" "Thần khí này tuy không thể khiến thời gian quay ngược, cũng không thể khiến người ta trường sinh bất lão." "Nhưng những năng lực khác mà bản thân nó có được, cũng vô cùng mạnh mẽ." "Ví dụ như chú Ba cậu nói thay đổi cấu trúc sinh vật, có lẽ, có thể giúp cậu chữa khỏi hoàn toàn bệnh phổi!" Nhìn thần khí, Tô Cảnh có chút mong đợi nói.

"Hy vọng vậy…" Nhìn thần khí, Ngô Tà ngồi trên đất, lẩm bẩm.

"Tôi không sợ chết!" "Chỉ là ly biệt… quá đau khổ!" "Đến tuổi này, tôi đại khái đã biết nhân sinh có lẽ là như vậy…" "Do từng cái cam tâm và không cam tâm kết hợp lại với nhau, lăn bánh tiến về phía trước… tuần hoàn không ngừng." "Không ai có thể thoát khỏi…" "Nếu có kiếp sau, tôi hy vọng vẫn có thể làm anh em với mọi người." "Tô ca, nếu thần khí không có tác dụng, vậy thì do anh, tiễn tôi một đoạn đi." Vùng vẫy đứng dậy, Ngô Tà cười khổ nói.

"Vốn dĩ tôi tưởng, mình sẽ không có tiếc nuối." "Nhưng bây giờ thực sự phải đối mặt với cái chết, tôi phát hiện, mình thực sự không thể thản nhiên rời đi…" "Tôi đối với nhân thế này, vẫn còn lưu luyến…" "Vậy nên, vào khoảnh khắc cuối cùng này, hãy để tôi trở thành Thiên Chân vô tà như lúc ban đầu đi, đây, đại khái là cái kết tốt nhất." …… Nhìn Ngô Tà đang trong dáng vẻ trối trăng thế này, Tô Cảnh thật sự có chút bất lực.

"Cậu đây còn chưa chết mà?" "Cảm thương cái quần què gì!" "Nếu không thành công, cậu thực sự sắp chết rồi, hãy đến đây mà trối trăng!" Mắng một câu, Tô Cảnh giơ tay liền nhấn bộ đàm.

"Bàn Tử, chưa xong sao?" "Sắp rồi sắp rồi!

Tô gia, đợi chút nữa!" "Tiểu Ca, Hắc gia, nhanh lên!" Nghe tiếng

Bàn Tử lo lắng từ phía đối diện truyền đến, Tô Cảnh cũng không thúc giục cậu ta nữa.

Ngô Tà đang đợi cứu mạng, bọn họ cũng không thể trì hoãn quá lâu. …… Và lúc này.

Ông chủ Tiêu và đám người đã thám hiểm đến đây.

"Cậu chắc chắn đi hướng này chứ?" Vừa đi, lão Tiêu vừa trầm giọng hỏi Nhị Kinh.

"Không sai được!

Thần khí chính là ở đây!" "Việc kích hoạt thần khí, cần tiếng sấm làm mật mã." "Gõ vào những cột có tần số khác nhau này, là có thể mô phỏng ra tiếng sấm khác nhau để kích hoạt thần khí." "Những mật mã này, chỉ có tôi biết!" "Vậy nên, ông chủ Tiêu, hy vọng ông có thể giữ lời hứa." Nhị Kinh được người nhà họ Uông đỡ lấy, nhàn nhạt nói.

"Cậu yên tâm!

Tài bảo có phần của cậu!" "Hơn nữa, nhờ sức mạnh của thần khí, chúng ta đều sẽ trở thành thần của thế giới này!" Ông chủ Tiêu gật đầu, có vẻ hưng phấn nói.

"Khoan đã!" Đang nói, Uông Quân đang dẫn đầu đi trước đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng mọi người lại.

"Có tình huống!" Nghe vậy, mọi người vội vàng ẩn nấp.

Sau đó nhìn về phía Uông Quân ra hiệu.

Rất nhanh, liền phát hiện ra Tiểu Ca và bọn họ đang gõ.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Tang chợt quay đầu nhìn về phía này.

Rõ ràng là đã nghe thấy động tĩnh.

“Tiểu Ca, Hắc gia, có động tĩnh!” Nghe Lưu Tang nói vậy, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử không có bất kỳ động tác nào.

“Đừng bận tâm!

Cứ gõ tiếng sấm đi!” “Ngô Tà không đợi được!” Tiểu Ca nhàn nhạt nói một câu, liền tiếp tục gõ vào cột đồng đang cộng hưởng.

Thấy tình huống này, ông chủ Tiêu sắc mặt âm trầm.

“Xem ra, Tô Cảnh và bọn họ đã đi trước một bước tìm thấy thần khí!” “Hơn nữa đã phát hiện ra mật mã tiếng sấm để kích hoạt thần khí.” “Tô Cảnh!” “Ông chủ Tiêu, bây giờ làm sao đây?

Có hắn ta ở đây, kế hoạch của chúng ta không thể tiếp tục!” Nhị Kinh đặt tay lên cánh tay bị đứt vẫn còn âm ỉ đau, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Chỉ cần thông qua thần khí mà có được sức mạnh thần tiên, còn sợ gì Tô Cảnh!” “Những kẻ này, không phải là con tin sẵn có sao?” “Động thủ!” Lão Tiêu ra lệnh một tiếng, Uông Quân liền dẫn người nhà họ Uông bắt đầu hành động.

Trong nháy mắt, liền bao vây Tiểu Ca và bọn họ.

“Cái thằng này!

Người của lão Tiêu!” “Tiểu Ca, làm sao bây giờ?” Bàn Tử đang cầm máy ghi âm lập tức có chút hoảng loạn.

“Không cần quản!

Mấy cậu cứ tiếp tục đi!” Tiểu Ca nói rồi, rút dao trực tiếp xông lên.

Nhưng những người nhà họ Uông này cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Uông Quân lại càng là một kẻ có năng lực được tiêm huyết thanh

gen.

Lại thêm một đám người vây công, Tiểu Ca nhất thời lại rơi vào thế hạ phong.

Những người khác thì nhao nhao xông về phía Bàn Tử và bọn họ.

Có Hắc Hạt Tử kéo dài thời gian cho cậu ta, vào giây cuối cùng khi tiếng sấm kết thúc.

Lưu Tang vẫn kịp gõ vào cây cột đồng cuối cùng đang cộng hưởng.

Nhưng sau đó, liền bị người nhà họ Uông dùng súng dí vào đầu.

"Đừng có ngoan cố chống cự nữa!" Ông chủ Tiêu giơ cây gậy lên, hai luồng sét chói mắt phóng ra, bắn về phía Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, buộc hai người phải lùi lại.

Chương 480

Uông Quân cũng nhân cơ hội này, khống chế bọn họ, đưa đến trước mặt ông chủ Tiêu.

"Sáu người, Tô Cảnh hẳn sẽ có chút e ngại!" Nhìn mấy người, Nhị Kinh nói với ông chủ Tiêu.

"Ừm!" "Chỉ cần khiến Tô Cảnh có chút e ngại, hắn ta sẽ bị chặn lại một lúc là được." Giơ tay nhận lấy máy ghi âm mà cấp dưới thu được từ tay Bàn Tử, ông chủ Tiêu trực tiếp đưa cho Nhị Kinh.

"Cậu nghe thử, đoạn tiếng sấm này, đại diện cho điều gì." Mở máy ghi âm nghe một chút, Nhị Kinh liền trực tiếp nói.

"Tiếc nuối!" "Dùng đoạn tiếng sấm này để mở thần khí, có thể bình định tiếc nuối!" Trầm ngâm một lát, lòng bàn tay lão Tiêu tuôn ra một đoàn lôi quang màu xanh lam.

Tiếng sấm vang lên, quả nhiên giống hệt với tiếng trong máy ghi âm.

"Như vậy, hẳn là được rồi chứ?" "Được rồi!" "Như vậy, chúng ta không cần phải gõ vào cột truyền âm nữa!" Nhị Kinh sắc mặt vui mừng, phấn khích nói.

"Đi thôi!

Mang bọn họ theo, đi tìm thần khí!" "Thế giới, cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta!" …… Thính Lôi Điện.

Âm thanh mà Tiểu Ca và bọn họ gõ ra, được thiết bị khuếch đại, biến thành tiếng sấm thực sự.

Theo tiếng sấm vang lên.

Trong ánh mắt mong đợi của Tô Cảnh, thần khí lại từ từ mở ra.

"Ngô Tà, mau đến dưới thần khí đi!" "Được!" Thở dài một hơi, Ngô Tà đi đến dưới thần khí.

Bất kể có thành công hay không, cũng phải thử một chút.

Sau khi thần khí hoàn toàn mở ra, phía trên đột nhiên phát ra từng đạo lôi quang.

Không ngừng hội tụ về trung tâm, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu sét lớn bằng quả bóng rổ màu xanh thẫm.

Sau đó trực tiếp rơi xuống đỉnh đầu Ngô Tà.

Chìm vào cơ thể cậu ấy.

Quả cầu sét phân hóa thành từng tia năng lượng tinh thuần, phân bố khắp tứ chi bách hài của Ngô Tà.

Một cảm giác ấm áp dâng trào trong cơ thể, như thể đang ngâm mình trong nước ấm.

Bộ phổi vốn đã mất cảm giác, lại một lần nữa cảm nhận được một chút đau đớn.

Hơn nữa còn truyền đến cảm giác ngứa ngáy từng trận.

Trong mơ hồ, Ngô Tà dường như nhìn thấy chú Ba.

"Tiểu Tà… hãy sống tốt nhé!" …… Trong mắt Tô Cảnh, Ngô Tà đã bị lôi quang bao phủ.

Có thể cảm nhận được từng luồng năng lượng hùng hậu, đang không ngừng càn quét cơ thể cậu ấy.

Nhận thấy điều này, Tô Cảnh sắc mặt vui mừng.

"Thành công rồi!" Nhưng đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Đây, chính là thần khí?” Nghe thấy điều này, Tô Cảnh trong lòng lập tức hiểu ra.

Quay đầu nhìn lại, nhàn nhạt nói.

“Lão Tiêu, ông cuối cùng cũng đến rồi!” “Tô gia, đừng quản chúng tôi, giết chết cái thằng này đi!” “Mẹ kiếp!” Thấy Tiểu Ca và bọn họ bị khống chế, biểu cảm của Tô Cảnh vẫn bình thản.

Liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Tô Cảnh một lần nữa nhìn về phía lão Tiêu.

“Lão Tiêu, ông thật sự nghĩ rằng, có thể uy hiếp được tôi sao?” “Không còn cách nào khác, đánh cược một phen!” “Cược rằng anh sẽ quan tâm đến mạng sống của bọn họ!” Nhếch miệng cười với Tô Cảnh, lão Tiêu có chút điên cuồng nói.

“Đã đến đây rồi, chỉ còn một bước!

Chỉ còn một bước thôi!” “Tôi tuyệt đối không thể từ bỏ!” “Được thôi!

Ông cược thắng rồi!” Xòe tay ra, Tô Cảnh bất lực cười một tiếng.

“Ông muốn làm gì?” “Lão Tiêu!” Nhị Kinh lo lắng nhìn về phía ông chủ Tiêu.

“Đừng vội!” “Trời đã đáp lại rồi!” “Ông chủ, đã tìm thấy cái này!” Trong lúc nói chuyện, thuộc hạ của ông chủ Tiêu đã mang một hộp băng từ đến.

“Băng từ?” “Đây hẳn là mật mã tiếng sấm đúng không?” “Chữ trên đó đại diện cho cái gì, nói cho tôi biết!” Lão Tiêu cầm lấy một cuộn, nhìn về phía Tô Cảnh.

“Tôi biết!” “Đây là một loại mật mã văn tự!” “Cái này đại diện cho quyền lực!” Nghe Nhị Kinh nói vậy, ông chủ Tiêu cười lớn.

“Rất tốt!” “Tìm thấy mật mã chúng ta cần!” “Tài phú!

Trường sinh!

Thành tiên!” “Chúng ta, cuối cùng sẽ kiểm soát toàn bộ thế giới!” Nhị Kinh không nói nhiều, trực tiếp bắt đầu lật tìm.

Thấy lão Tiêu dáng vẻ như vậy, Tô Cảnh trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Kiểm soát thế giới?

À… đúng là một lý tưởng vĩ đại… Và lúc này, Ngô Tà bị lôi quang bao phủ dưới thần khí, thân hình dần dần lộ ra.

Khí chết chóc trên người đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó, là sinh cơ nồng đậm.

“Thiên Chân!

Thiên Chân!

Cậu sao rồi?” Thấy vậy, Bàn Tử vội vàng kêu lên một tiếng.

Từ từ mở mắt ra, nhìn thấy tình huống dưới sàn, Ngô Tà ngây người một chút, trong lòng thắt chặt.

Thấy Tô Cảnh cũng ở đó, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sờ sờ ngực, lại vặn vặn cổ.

Sau đó thở dài một hơi, nheo mắt cười.

Thấy vậy, ông chủ Tiêu cũng vội vàng tiến lên, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Nói cho tôi biết!

Cậu đã thấy gì?” “Trên người cậu, rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì?” “Những chuyện tôi đã trải qua, không thể diễn tả bằng lời!” “Nếu dễ dàng dùng ngôn ngữ để ghi lại như vậy, người xưa lại sao không để lại bất kỳ ghi chép nào?” Ngô Tà bước xuống bậc thang, lộ ra một

nụ cười đầy ẩn ý.

"Cậu nói đúng!" "Vậy nên, tôi muốn tự mình trải nghiệm!" Lão Tiêu gật đầu, có vẻ mong đợi nói.

"Tìm thấy chưa?" "Có rồi!" "Ba cuộn này!

Một cuộn đại diện cho tài phú, một cuộn đại diện cho trường sinh, một cuộn đại diện cho sức mạnh vô song!" "Lão Tiêu, chúng ta đã nói rõ rồi!" Nhị Kinh cầm ba cuộn băng từ đi tới, trầm giọng nói với lão Tiêu.

Nhìn Nhị Kinh, ánh mắt Ngô Tà phức tạp.

"Yên tâm!" "Tôi nói là làm!" Ông chủ Tiêu nói rồi, nhận lấy băng từ trong tay Nhị Kinh.

Nhưng giây tiếp theo, cây gậy trong tay ông ta lại đâm xuyên tim Nhị Kinh.

"Ông…" "Một thế giới, chỉ có thể có một vị thần!" "Người đó, chỉ có thể là tôi!" Ông chủ Tiêu cười, rút cây gậy xuyên qua ngực Nhị Kinh.

Một cước đá hắn ta sang một bên.

Làm xong những việc này, mới cho băng từ vào máy ghi âm.

Nghe xong đoạn tiếng sấm này, trên tay liền tuôn ra một đoàn lôi mang.

Điều khiển biến thành tiếng sấm có cùng tần số.

Cường độ của tiếng sấm này, đủ để kích hoạt thần khí.

Thấy thần khí lại mở ra, ông chủ Tiêu bước đến dưới thần khí, giang hai tay ra, vẻ mặt say sưa.

"Các ngươi, sẽ chứng kiến sự ra đời của một vị thần!" Lời vừa

dứt, một cột lôi quang phát ra năng lượng mạnh mẽ liền phun trào từ trong thần khí.

Bao trùm lấy ông chủ Tiêu.

Thấy vậy, Tô Cảnh ngáp một cái, vươn vai thật dài.

Đồng thời, từng đạo lôi châm nhỏ bé bỗng nhiên xuất hiện.

Không một tiếng động xuyên thủng đầu của những người nhà họ Uông đang khống chế Tiểu Ca và bọn họ.

"Động thủ!" Nghe vậy, Hoắc Tiểu Viện cùng Hoắc Hạ, Hoắc Diệp ba cô gái rất nhanh đã hạ gục mấy người nhà họ Uông.

Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử và bọn họ cũng bắt đầu phản công.

"Chạy nhanh!" Uông Quân ra lệnh một tiếng, người nhà họ Uông lập tức bắt đầu bỏ chạy.

"Đuổi theo!" "Lão Tiêu, giao cho tôi!" Tô Cảnh ra lệnh một tiếng, mọi người không do dự quá lâu, đều chạy ra ngoài truy sát người nhà họ Uông.

Chương 481

Thính Lôi Điện rộng lớn, chỉ còn lại Tô Cảnh, và lão Tiêu đang được cải tạo.

Trước đó không động thủ, chủ yếu vẫn là vì có lão hồ ly bên cạnh nhìn chằm chằm.

Hắn ta mà động thủ giết người, tuy có nắm chắc ngăn cản, nhưng vẫn có rủi ro.

Thứ hai, để lão Tiêu tiếp nhận cải tạo của thần khí, cũng là muốn tận mắt xem thử, sau khi cải tạo, hắn ta sẽ mạnh đến mức nào. …… Theo cột lôi quang từ từ tan biến.

Lão Tiêu một lần nữa xuất hiện dưới thần khí.

Sau khi được cải tạo, dường như đã nhận được sự thăng cấp không nhỏ.

Mái tóc bạc trắng ban đầu, một lần nữa trở nên đen nhánh sáng bóng.

Những nếp nhăn trên mặt cũng biến mất, cả người như trẻ ra hai mươi tuổi.

Từng đạo rắn sét lượn lờ trên cơ thể.

Khí thế mạnh hơn lúc hắn ta ở đỉnh cao gấp mười lần không chỉ.

“Xem ra, sức mạnh của thần khí này rất mạnh a…” Gật đầu, Tô Cảnh tán thán.

Lời vừa dứt, lão Tiêu liền từ từ mở hai mắt.

Sau đó vươn vai thật dài, trên người lập tức truyền ra từng tràng âm thanh lách tách như rang đậu.

“Thoải mái!” “Đây!

Đây chính là sức mạnh của thần sao?” Nắm chặt hai tay, lão Tiêu trong mắt khó che giấu sự hưng phấn.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tô Cảnh, cười lớn nói.

“Tô Cảnh, đến lúc tính sổ rồi!” “Sức mạnh của thần, anh có thể chịu được mấy phần?” “Ông này, ngông cuồng thật đấy!” Nhìn dáng vẻ đắc ý đó.

Thở dài một hơi, Tô Cảnh bất lực cười một tiếng.

“Lão Tiêu, ông thật sự nghĩ rằng, bây giờ có thể nghiền ép tôi sao?” “Không thì sao?” “Tô Cảnh, anh không hiểu, sức mạnh của thần khí, mạnh đến mức nào đâu!” “Tôi đã không còn là tôi của trước đây nữa rồi!” Lão Tiêu bước tới, trầm giọng nói.

Mỗi bước đi, rắn sét lượn lờ quanh người hắn ta lại to thêm một phần.

“Lão Tiêu à, ông đối với sức mạnh, hoàn toàn không biết gì!” Khinh thường cười một tiếng, Tô Cảnh thân hình chợt lóe, liền xuất hiện trước mặt lão Tiêu.

Tốc độ này, lão Tiêu căn bản không kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, một nắm đấm bao bọc bởi kim quang, đã giáng xuống khuôn mặt già nua của hắn ta.

Trong chớp mắt đập hắn ta bay ngược ra ngoài, khiến vách đá bị đâm ra từng vết nứt lớn.

“Ngươi…” “Ngươi muốn chết!” Gượng người ra khỏi bức tường, lão Tiêu trên mặt lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Rắn sét trên người hắn ta lôi quang đại thịnh.

Sau đó trực tiếp lao về phía Tô Cảnh.

Sức mạnh mang theo, đủ để biến người ta thành tro bụi trong chớp mắt.

Nhưng đối với Tô Cảnh mà nói, hiển nhiên không có bất kỳ tác dụng nào.

Hai tay ôm vòng, rắn sét bị Tô Cảnh dẫn dắt quấn quanh người một vòng, sau đó lại bị hất ngược trở lại.

Lúc này, ông chủ Tiêu đã lao đến gần Tô Cảnh.

Cây gậy trong tay tràn ngập hồ quang sét mang theo hơi thở hủy diệt, vung ngang chém về phía Tô Cảnh.

Thân hình chợt lóe, Tô Cảnh liền lui ra khỏi Thính Lôi Điện.

Ông chủ Tiêu thấy vậy, bám sát theo, bắt đầu phát động công kích như vũ bão.

Nhưng tất cả đều bị kim quang phát ra quanh người Tô Cảnh lần lượt cản lại.

Trong lúc hai người giao đấu, chiến trường đã chuyển đến rừng cột đồng.

Nơi này, càng có thể thoải mái ra tay.

Thấy công kích đối với Tô Cảnh không khởi tác dụng, lão Tiêu một lần nữa dốc sức.

Hồ quang sét tràn ngập trên người, phóng thẳng lên trời!

Mơ hồ phác họa ra hình dạng của cột chống trời, sau đó tụ lại thành nắm đấm tấn công về phía Tô Cảnh.

Thấy Tô Cảnh không có bất kỳ động tác nào, lão Tiêu cứ ngỡ đã nắm chắc phần thắng.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy kim quang trên người Tô Cảnh dũng

động, hóa thành một bàn tay vàng khổng lồ, vững chắc chặn lại nắm đấm.

Sau đó kim quang quanh người lại phân hóa thành vạn mũi kiếm sắc, trực tiếp lao về phía ông chủ Tiêu.

Vô số lợi kiếm ánh vàng mang theo lôi quang kim sắc, vây chặt Lão Tiêu.

Chúng lao tới tấn công hắn với tốc độ nhanh như chớp.

Thấy vậy, Lão Tiêu đành phải từ bỏ công kích, thu tất cả tia sét lại, ngưng tụ bên ngoài cơ thể thành một lá chắn phòng hộ tỏa ra khí tức hủy diệt.

"Tô Cảnh!

Ngươi không giết được ta!" Lão Tiêu nhìn Tô Cảnh, gầm lên.

Nhưng ngay giây tiếp theo, vẻ mặt vốn tự tin tràn đầy của hắn bỗng lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó là sự hoảng sợ.

Chỉ thấy mỗi một lưỡi kiếm mang theo hồ quang điện màu vàng, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với lá chắn phòng hộ mà hắn dựng lên, đều nổ tung.

Đồng thời, cường độ của lá chắn cũng yếu đi một phần.

Mà những thanh kiếm ánh vàng này, đâu chỉ có vạn thanh?

An nhiên châm một điếu thuốc, Tô Cảnh giơ tay búng tay.

Những thanh kiếm ánh vàng này đột nhiên tăng tốc, tựa như cuồng phong bão vũ, ào ạt tấn công Lão Tiêu.

Tiếng nổ "tích lịch ba lạp" vang lên không ngớt.

Sau hai phút oanh tạc, lá chắn phòng ngự lôi quang vốn đã vô cùng mỏng manh cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng.

“Phanh” một tiếng, nó triệt để tan biến.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lão Tiêu, từng lưỡi kiếm mang theo hồ quang điện màu vàng đâm thủng thân thể hắn, tạo thành thiên sang bách khổng.

“Khặc… khặc…” Chỉ trong nháy mắt, Lão Tiêu đã biến thành một huyết nhân.

Hắn ôm lấy cổ họng bị rách toạc, phát ra những tiếng khò khè, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Nhưng dù không cam lòng đến mấy, hắn vẫn vô lực đổ gục xuống đất.

Hơi thở vào thì nhiều, hơi thở ra thì ít.

Máu tươi từ cơ thể chảy ra, nhuộm đỏ một vệt lớn trên mặt đất dưới thân hắn.

“Lão Tiêu à Lão Tiêu…” “Ngươi quả thực rất đáng nể.” “Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo ngươi gặp phải ta chứ?” Bước đến trước mặt Lão Tiêu, Tô Cảnh cảm khái nói một câu: “Hy vọng trên thiên đường, không có Tô Cảnh!” Lời vừa dứt, Tô Cảnh giơ tay hư ấn về phía Lão Tiêu.

Niệm lực cuồn cuộn đổ xuống, lập tức nghiền nát hắn thành màn sương máu.

Sau đó, những đốm lửa xanh thẫm bỗng xuất hiện giữa không trung, dưới sự dẫn dắt của Tô Cảnh, trực tiếp lao vào màn sương máu này, lập tức đốt cháy nó thành tro tàn.

Lão Tiêu, chết! *** Sau khi xử lý xong Lão Tiêu, Tô Cảnh nhìn quanh một lượt, sau đó thân hình lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Và lúc này, Ngô Tà, Tiểu Ca cùng những người khác đang truy

đuổi vài tàn dư cuối cùng của Uông gia.

“Mẹ kiếp!

Bọn cháu rùa này chạy nhanh quá vậy?” “Thấy Béo này là sợ à?” “Cháu rùa!

Đừng chạy, có giỏi thì ra đấu tay đôi với Béo này!” Bàn Tử chửi bới ầm ĩ phía sau, cố gắng chọc tức những người của Uông gia.

Nhưng bọn họ căn bản không quan tâm, chạy cực nhanh.

Tiểu Ca còn không đuổi kịp, đừng nói là Bàn Tử.

Tuy nhiên, ngay khi những người của Uông gia sắp chạy đến lối ra.

Một thân ảnh bỗng xuất hiện, chặn đứng đường đi của bọn họ.

“Tô gia!” Thấy vậy, Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

“Bọn tặc con!

Chương 482

Lão bản của các ngươi đã bị Tô gia chúng ta tiêu diệt rồi, còn không mau ngoan ngoãn đầu hàng?" Nhìn thấy Tô Cảnh tới, mọi người đều biết rằng giữa hắn và Lão Tiêu đã phân thắng bại.

Uông Quân cùng vài tàn dư Uông gia còn lại đều biến sắc.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã khoác lên một vẻ mặt nịnh nọt.

Biết rõ sự đáng sợ của Tô Cảnh, Uông Quân dẫn đầu quỳ xuống, giơ hai tay lên.

Mấy người còn lại thấy vậy cũng vội vàng quỳ xuống.

"Tô gia, chúng tôi nguyện ý hiệu trung!" "Cầu xin…" Lời còn chưa nói xong, đã bị Tô Cảnh ngắt lời.

"Xin lỗi!

Tôi không cần chó!" "Cho nên, vẫn là mời các ngươi đi chết thêm một lần nữa." "Người Uông gia, vốn dĩ không nên tồn tại…" Tô Cảnh nói xong, giơ tay vung ra một luồng kình phong.

Giây tiếp theo, những tàn dư Uông gia còn lại này, không sót một ai.

Giữa cổ họng bọn họ lập tức hiện ra một vết cắt dài, máu tươi ấm nóng tuôn ra như suối.

Họ ngã xuống đất, rất nhanh liền mất đi hơi thở.

"Vẫn phải là Tô gia!

Đồ phế vật, người Uông gia!" "Béo này còn muốn hoạt động gân cốt một chút nữa!" "Thật là không chịu nổi một đòn!" Bàn Tử lẩm bẩm chửi bới rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Ngô Tà, bây giờ cảm thấy thế nào?” Không để ý đến tiếng lầm bầm của Bàn Tử, Tô Cảnh bước đến trước mặt mọi người, cười hỏi Ngô Tà một câu.

“Tốt hơn bao giờ hết!” “Cơ thể cảm giác như đã trở lại trạng thái mười năm trước!” Ngô Tà cười gật đầu.

“Gã Nam Hải Vương này không lừa người!

Đáng tin cậy!” “Thiên Chân bây giờ đã khỏe rồi, Tam giác sắt vẫn là Tam giác sắt!” “Nếu thiếu một người này, chỉ còn lại hai góc, bảo chúng ta sống thế nào?” “Tam giác sắt không thể thiếu một góc nào!” Bàn Tử cảm khái nói một câu.

“Thôi được rồi, đã vậy bệnh của Ngô Tà cũng đã khỏi, chuyến đi Lôi Thành này xem như không uổng công!” “Chuẩn bị đi, lát nữa rút lui!” Tô Cảnh nói xong, mọi người đều đồng thanh hưởng ứng.

Đương nhiên, trước khi đi, cũng không quên mang theo thần khí Nam Hải Vương sở hữu sức mạnh cường đại kia!

Sau khi đoàn người có trật tự rút khỏi Lôi Thành... *** Điện Thính Lôi.

Trong góc, một bàn tay trắng bệch đẩy hai thi thể đè lên người.

Sau đó, Nhị Kinh, với vết thương xuyên tim, cố gắng đứng dậy.

“Lão bản!” “Lão bản!” Giây tiếp theo, từng người một trang bị đầy đủ, mặt bịt kín của Đại Kinh lao từ cửa Điện Thính Lôi vào.

“Xin lỗi!

Lão bản, chúng tôi đến muộn rồi!” “Không muộn!” Ôm lấy ngực, Nhị Kinh ho ra một ngụm máu đen.

“Đến đúng lúc rồi!” “Nếu các ngươi không đi vào bằng trụ truyền âm, hoặc đến sớm hơn một bước.” “Thì tất cả đều phải bỏ mạng ở

đây!" "Tô Cảnh, không dễ đối phó như vậy đâu!" Nhị Kinh vừa nói, vừa bước chân lảo đảo đi đến đài cao nơi trước đó đặt thần khí.

"Nhưng mà… thần khí đã bị mang đi rồi…" "Thần khí bị mang đi, đã nằm trong dự liệu!" "Chúng ta không có khả năng cướp được thứ đó từ tay Tô Cảnh!" "Ngay từ đầu, ta đã biết trong Lôi Thành không có tài bảo." "Nam Hải Vương trời sinh cẩn trọng, không thể đặt thần khí và tài bảo ở cùng một chỗ." "Nơi đó, chỉ có một mình ta biết!" "Thần khí, chính là chìa khóa để mở ra nơi đó!" "Tuy nhiên, Tô Cảnh tuy đã lấy đi thần khí, nhưng hắn không biết, ngoài thần khí ra, nơi này còn có một báu vật khác!" "Báu vật này, có thể giúp ta đạt được sức mạnh thần tiên mà bấy lâu nay vẫn luôn cầu mong." "Từ đó có được tư cách đối kháng với Tô Cảnh!" Nhị Kinh nói xong, trong mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Sau đó, hắn bắt đầu thực hiện nghi thức tế thần Sấm trên đài cao.

Đợi một loạt động tác hoàn tất, giữa đài cao đột nhiên vang lên từng trận tiếng bánh răng xoay chuyển.

Sau đó, một cái lỗ từ từ mở ra.

Thấy vậy, Nhị Kinh vội vàng tiến lên, nhìn thấy chiếc quan tài lớn chứa đầy nước vàng dưới đáy lỗ.

Trong mắt Nhị Kinh lộ rõ sự phấn khích không thể tả.

"Đứng nguyên tại chỗ!

Đợi ta ra ngoài, là có thể bắt đầu kế hoạch tiếp theo!" "Vâng!" *** Không chần chừ thêm, Nhị Kinh liền nhảy thẳng xuống cái lỗ.

Sau đó rơi vào trong quan tài nước vàng.

Tựa như bị một lực nào đó kéo xuống, hắn dần dần chìm xuống đáy quan tài.

Toàn thân bị nước vàng bao bọc.

Nước vàng không ngừng tràn vào cơ thể Nhị Kinh qua mũi và miệng, nhưng không hề có cảm giác nghẹt thở.

Ngược lại, hắn như trở về mẫu thể, tiến vào trạng thái thai tức.

Cùng với sự tư dưỡng không ngừng của nước vàng, vết thương xuyên ngực của Nhị Kinh đang nhanh chóng lành lại, nếu nhìn gần có thể thấy những chồi non thịt không ngừng mọc ra.

Và cánh tay trái bị Tô Cảnh chặt đứt của hắn.

Lại bắt đầu không ngừng mọc dài ra, rất nhanh liền mọc lại một cánh tay lành lặn.

Chỉ riêng việc có thể đoạn chi tái sinh này, nước vàng đã có thể được coi là vô giá.

Khi nước vàng lan khắp cơ thể Nhị Kinh, thân thể hắn cũng không ngừng được cải tạo, tái tạo.

Một luồng khí thế khó tả dần dần bốc lên từ người hắn.

Trong mơ hồ, Nhị Kinh dường như nhìn thấy từng quái vật như từ địa ngục bò ra.

Con có khí thế cường hãn nhất trong số đó trực tiếp xông tới, nuốt chửng hắn vào miệng.

Sau đó, Nhị Kinh, đang chìm trong nước vàng, mới chợt mở bừng hai mắt.

Rồi hắn trực tiếp ngồi dậy.

Nước vàng lúc này đã trở nên trong suốt như nước lã.

Cùng lúc đó, cơ thể Nhị Kinh cũng xảy ra biến hóa kinh hoàng.

Lớp vảy bao phủ trên da, hai tay biến thành móng vuốt sắc bén.

Trên đỉnh đầu lại mọc ra hai chiếc sừng cong dài.

Hắn tỏa ra sát khí kinh người, từng luồng ma khí đen kịt lượn lờ quanh cơ thể.

Thân hình bạo trướng đến hai mét, rõ ràng chính là một Ái Cáo Cung Chú phiên bản thu nhỏ!

Nhận thấy sức mạnh bùng nổ trong cơ thể mình, Nhị Kinh cười lớn.

Sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái, liền nhảy lên đài cao!

Hình dạng này khiến những thuộc hạ của hắn lập tức rơi vào hỗn loạn.

"Im lặng!" Thấy vậy, Nhị Kinh khàn giọng nói một tiếng.

Một luồng sóng âm vô hình truyền ra, những thuộc hạ này lập tức im lặng.

Lời vừa dứt, Nhị Kinh liền bước xuống đài cao.

Lại một lần nữa hóa thành hình người ban đầu.

"Ta đã nghe thấy tiếng sấm rồi, các vị!" "Tiếng sấm chỉ dẫn ta, đã giúp ta đạt được sức mạnh càng thêm cường đại!" Nhị Kinh trong mắt tràn đầy điên cuồng, dang rộng hai tay.

"Chúng ta, đã đến lúc khởi động kế hoạch tiếp theo rồi!" "Sức mạnh ta cũng muốn, tài phú ta cũng muốn!" "Tìm được tài bảo của Nam Hải Vương, tất cả các ngươi đều có thể trở thành người trên vạn người, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời!" "A!" Thấy phản ứng của những thuộc hạ này, Nhị Kinh hài lòng gật đầu.

"Vậy thì bây giờ!" "Bắt đầu hành động!" "Đánh sập Lôi Thành, hủy diệt nơi này xong, trở về Ngô Châu!" "Vâng!" *** "Mẹ kiếp!

Cuối cùng cũng ra rồi!" Thoát khỏi Lôi Thành một cách hữu kinh

vô hiểm, Bàn Tử mới cảm khái một câu.

“Trận này, thật sự là khó khăn vãi chưởng…” Hạt Tử cũng gật đầu đồng tình.

“Thôi được rồi, đừng cảm khái ở đây nữa.” “Nhanh chóng rút lui!” “Đi thôi, chúng ta về nhà!” Nhìn về phía Lôi Thành, Tô Cảnh thản nhiên nói.

“Được rồi!

Về nhà!” “Nhanh chóng báo tin Thiên Chân khỏi bệnh cho Nhị thúc, để Nhị thúc cũng vui mừng!” “Trận này, Lão Tiêu bị Tô gia Ngài tiêu diệt rồi, sau này cũng không cần lo lắng hắn âm thầm giở trò quỷ nữa.” “Còn Nhị Kinh cái thằng phản bội đó, mẹ kiếp, khốn nỗi Béo này trước kia còn thấy hắn là người không tệ, chết trong tay Lão Tiêu, cũng coi như hắn đáng đời.” Bàn Tử chửi bới nói một câu.

Nhưng lời vừa dứt, từ xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời.

Những người đang ở Tháp Lâm đều cảm thấy mặt đất dưới chân hơi rung lắc.

Sau tiếng nổ, từ xa còn bốc lên từng trận khói đen đặc.

“Tình huống gì vậy?” “Nơi đó, là Lôi Thành sao?” “Mẹ kiếp?

Lôi Thành bị người ta đánh sập?

Ai đánh sập?” “Chẳng lẽ, ngoài chúng ta ra, còn có một nhóm người khác?” Mọi người đều biến sắc, kinh ngạc thốt lên.

“Xem ra, những người này có chuẩn bị từ trước…” “Nhưng mục đích của bọn họ là gì?” “Chẳng lẽ, Lôi Thành ngoài thần khí của Nam Hải Vương ra, còn có báu vật gì khác sao?” Ngô Tà cau mày, nghi hoặc nói.

Nhìn về phía Lôi Thành, Tô Cảnh nheo mắt.

Chương 483

Trầm ngâm một lát, trực tiếp quay người vẫy tay gọi mọi người.

“Sự chú ý của chúng ta vẫn luôn tập trung vào thần khí, chắc chắn đã bỏ qua một số thứ.” “Thần khí đang ở trong tay chúng ta, bọn họ nhất định sẽ xuất hiện lần nữa.” “Sau khi về nhớ để ý kỹ một chút.” “Đi thôi!

Trước tiên cứ về đã…” Tô Cảnh nói xong, mọi người đều gật đầu hưởng ứng.

Sau đó cùng nhau lên đường trở về. *** Bảy ngày sau.

Ngô Châu!

Bệnh viện Nhân dân An Định.

Phòng bệnh đặc biệt.

Tô Cảnh cùng Ngô Tà, Bàn Tử xuất hiện ở cửa phòng bệnh.

Vì có một nhóm người không rõ lai lịch đã đánh sập Lôi Thành sau khi mọi người rời đi, nên dù đã trở về, mọi người vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác.

Tiểu Ca và Hắc Tử cùng đi tìm Giải Tiểu Hoa, bắt tay vào điều tra chuyện này.

Lưu Tang cũng đi cùng để giúp đỡ.

Hoắc Tiểu Viện cùng ba cô gái Hoắc Diệp, Hoắc Hạ thì được Tô Cảnh sắp xếp hộ tống thần khí vận chuyển đến căn cứ ở kinh đô.

Sau khi đưa A Thấu và Tiểu Bạch về nhà, Tô Cảnh cùng Ngô Tà và Bàn Tử liền đến bệnh viện An Định ở Ngô Châu.

“Nhị thúc đúng là, không chịu ở kinh đô yên ổn, cứ phải chạy về

Ngô Châu làm gì?" "Trình độ y tế ở đây, so với kinh đô kém không phải một hai điểm, để làm gì chứ?" Nghe Bàn Tử càu nhàu, Tô Cảnh liếc trắng mắt nhìn hắn.

"Đó là vì Ngô Châu cần Nhị gia trấn giữ, chỉ cần Nhị gia không chết, Ngô Châu sẽ không loạn." "Ngô gia lớn như vậy, chỉ có Ngô Tà một người sắp chết để kế thừa, thế lực nào mà không động lòng?" "Nhị gia bây giờ lại bị thương, nếu cứ ở kinh đô, những người của các thế lực kia chắc chắn sẽ không ngồi yên." "Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp người từ kinh đô điều động bác sĩ có chuyên môn cao nhất đến, hơn nữa cũng đã hỏi rồi, tỷ lệ hồi phục sau phẫu thuật không hề thấp." "Bây giờ chủ yếu vẫn là trước tiên điều dưỡng tốt cơ thể, dù sao vẫn còn chịu không ít nội thương lớn nhỏ." Tô Cảnh nói xong, đẩy cửa phòng bước vào.

Bên trong, Ngô Nhị Bạch đang tựa lưng vào giường bệnh, ăn cháo thịt mà Khảm Kiên đút cho.

"Nhị thúc, chúng cháu về rồi!" "Lão bản!" Nhìn thấy Ngô Tà, Khảm Kiên trực tiếp xông đến ôm chầm lấy hắn mà khóc lớn.

"Lão bản, cuối cùng Ngài cũng về rồi!" "Thôi được rồi, Khảm Kiên, ta không phải vẫn ổn sao?" Ngô Tà cười cười, vỗ vỗ vai Khảm Kiên.

"Tô gia…" Ngô Nhị Bạch lúc này mới khó nén vẻ vui mừng nhìn về phía cháu trai mình, gật đầu chào hỏi Tô Cảnh.

"Tiểu Tà, bệnh của cháu thật sự đã khỏi rồi sao?" "Khỏi rồi Nhị thúc!

Khỏi hẳn rồi!" "Nhị thúc xem, đây là báo cáo kiểm tra cháu làm sau khi trở về." "Chuyến đi Lôi Thành này, không chỉ chữa khỏi bệnh của cháu, hơn nữa, cháu còn nhìn thấy lưu ảnh của Tam thúc…" *** Nghe Ngô Tà kể xong chi tiết về chuyến đi này, Ngô Nhị Bạch thở dài.

“Dù sao thì, cháu không sao là tốt rồi.” “Chuyện này, cũng coi như đã tạm thời kết thúc.” “Nhị gia, không biết Ngài có kế hoạch gì tiếp theo không?” “Kế hoạch sao?

Vì bệnh của Tiểu Tà đã khỏi, vậy nó cũng nên thử tiếp quản Ngô gia rồi.” “Ngô Sơn Cư sẽ mở cửa trở lại, những công việc kinh doanh mà ta đang quản lý cũng sẽ dần dần chuyển giao cho nó, đến lúc đó vẫn phải làm phiền Tô gia giúp đỡ nhiều rồi.” “Yên tâm, chuyện này dễ nói thôi.” Ngô Nhị Bạch đã nói như vậy, Tô Cảnh tự nhiên sẽ không từ chối.

“Tiểu Tà, cháu không có ý kiến gì chứ?” Nghe Nhị thúc nói vậy, Ngô Tà cười bất đắc dĩ.

“Nhị thúc nói vậy là sao, vốn dĩ sau khi trở về, cháu đã định mở lại Ngô Sơn Cư rồi.” “Những công việc kinh doanh dưới tay Nhị thúc, giao cho cháu cũng không vấn đề gì.” “Chủ yếu vẫn là những người dưới trướng Nhị thúc, bọn họ chỉ nghe lời Nhị gia, chứ không nghe lời Tiểu Tam gia như cháu.” “Trừ phi, Nhị thúc đích thân mở miệng.” Ngô Nhị Bạch liếc Ngô Tà một cái, thản nhiên nói.

“Chuyện này cần cháu nói sao?

Nhị thúc ta lẽ nào lại không biết?” “Khoảng thời gian này, ta cũng không phải không làm gì cả, Ngô gia, giao vào tay cháu, nhất định sẽ là một Ngô gia sạch sẽ.” “Bất kể là những thân thuộc phản bội, muốn tự lập nghiệp, hay những tay chân thân tín mà Nhị Kinh đã bồi dưỡng trong những năm qua.” “Nhị thúc đều đã giúp cháu xử lý sạch sẽ rồi.” Nghe Ngô Nhị Bạch nói vậy, Tô Cảnh trong lòng không khỏi cảm thán.

Chỉ có lão hồ ly như hắn ta mới có thể, trong khi bị liệt trên giường bệnh, nói cười ung dung mà giải quyết tất cả hậu hoạn của Ngô gia.

Đối với điều này, Ngô Tà càng kinh ngạc hơn, sau kinh ngạc chính là sự cảm động sâu sắc.

Có một trưởng bối như vậy, vậy thì thật sự không còn bất kỳ nỗi lo về sau nào nữa.

Tuy nhiên, nghe Nhị thúc mình nói về những thân tín mà Nhị Kinh bồi dưỡng, Ngô Tà dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên nói một câu.

"Đúng rồi, Nhị thúc!" "Lần này, ngoài chúng ta và nhóm người của Điền Hữu Kim đi Lôi Thành, dường như còn có một nhóm người khác âm thầm theo dõi phía sau." "Sau khi chúng ta rời khỏi Lôi Thành thì bọn họ mới xuất hiện, phá hủy nơi đó." "Cháu cảm thấy chuyện này, sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy." "Tuy Nhị Kinh đã chết trong tay Lão Tiêu, nhưng nhiều năm như vậy, ai mà biết hắn đã bồi dưỡng bao nhiêu thân tín." "Cháu luôn cảm thấy, nhóm người đó chính là do Nhị Kinh đưa đi." "Các gian tế nội bộ Ngô gia, tuy đã bị Nhị thúc loại bỏ." "Nhưng cháu ước tính, những mối đe dọa tiềm ẩn trong bóng tối, chắc chắn không chỉ có vậy!" "Một nhóm người khác?" Ngô Nhị Bạch nhíu mày.

"Những gian tế trong Ngô gia mà ta điều tra ra được theo manh mối, đại khái có hơn hai mươi người." "Phân bố ở các vị trí khác nhau, đã bị ta bí mật xử quyết rồi." "Nhưng nghe cháu nói vậy, thật sự rất có khả năng!" "Tâm cơ hai mươi năm, lại sao chỉ có bấy nhiêu thân tín?" Nghe hắn nói vậy, Tô Cảnh thản nhiên nói.

"Nhị Kinh chết, thì những người dưới trướng hắn ta chỉ là một bầy ô hợp, không đáng lo ngại." "Chỉ sợ Nhị Kinh không chết!" "Bây giờ nghĩ lại, trước đây sự chú ý đều tập trung vào thần khí và đám người Lão Tiêu, lại không chú ý đến tình hình cụ thể của Nhị Kinh." "Nếu hắn bị thuộc hạ cứu ra, trốn trong bóng tối mà giở trò xấu, thì

thật đáng ghê tởm.” Ngô Nhị Bạch gật đầu, trầm giọng nói.

“Vậy thì chuyện này, thật sự cần phải điều tra kỹ lưỡng.” “Những chuyện này, để cháu xử lý đi.” “Thần khí đang trong tay cháu, bọn họ nhất định sẽ xuất hiện lần nữa.” “Nhị gia bây giờ việc cần làm, chính là dưỡng bệnh thật tốt!” “Cháu đã điều động một đội ngũ y tế hàng đầu từ kinh đô đến.” “Khoảng thời gian này Nhị gia cứ dưỡng bệnh thật tốt, chuẩn bị phẫu thuật.” “Nếu không có Nhị gia cây đại thụ này, Ngô Tà tiếp quản Ngô gia, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.” “Thôi được rồi, vậy cháu đi trước đây, rời đi lâu như vậy rồi, cũng đến lúc về nhà rồi.” “Ngô Tà, chăm sóc Tam thúc cho tốt, có bất cứ chuyện gì, kịp thời liên hệ với cháu!” “Vâng!” *** Không nán lại lâu, Tô Cảnh liền rời khỏi Ngô Châu, trở về kinh đô.

Một tháng sau.

Nửa đêm, Thập Nhất Thương, Kho Cống Dương.

Ba bốn Nha Quái tụ tập tại đây, trong đó có một Quản lý kho trông lớn tuổi hơn rất nhiều, đang kể vanh vách cho những người này nghe về một sự kiện kỳ quái đã xảy ra ở đây năm xưa.

“Năm đó, ngay tại đây, đội ngũ của Trương Đại Phật Gia đã không chút do dự tập thể tự sát, vật thể chìm xuống nước, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai tìm thấy.” “Đại ca, anh chỉ vì cái truyền thuyết này, nửa đêm không cho chúng tôi ngủ, đến đây cùng anh làm mấy thứ vớ vẩn này sao?” Nghe tiếng oán thán của đàn em, Quản lý kho này bất mãn nói.

“Vụ án này, chính là một vụ án treo được lưu lại trong lịch sử Thập Nhất Thương!” “Các ngươi nghĩ xem, vật thể mà Trương Đại Phật Gia cất giữ dưới nước đã biến mất, nếu chúng ta tìm thấy nó, đó chẳng phải là công lao của chúng ta sao!” “Chỉ cần nói có làm hay không thôi, đừng có lề mề!” “Làm!

Cứ liều vận may với anh thôi!" Nghe vậy, Quản lý kho dẫn đầu mới hài lòng gật đầu.

"Hả?

Thời gian cũng sắp hết rồi mà?

Ba người xuống đó sao vẫn chưa lên?" Bước đến mép nước, Quản lý kho này nhìn đồng hồ, có chút khó hiểu nói.

"Tôi nói với anh, lâu như vậy mà chưa lên, chắc chắn là đã tìm được đồ rồi!" Một Quản lý kho bên cạnh cười hắc hắc, hưng phấn nói một câu.

Nhưng lời vừa dứt, một thân ảnh mặc đồ lặn liền phá vỡ mặt nước nổi lên.

Trong tay còn kéo theo một cái hộp.

"Đại ca, bọn họ gặp chuyện rồi!" "Mau kéo bọn họ lên!" Vừa lên bờ, hắn liền vẻ mặt lo lắng hét lớn.

"Nhanh nhanh nhanh!" "Kéo bọn họ lên!" Mấy người trên bờ vội vàng kéo sợi dây neo ở mép nước.

Rất nhanh, đã kéo hai người dưới nước lên.

Chắc hẳn ở dưới nước đã gặp phải cơ quan gì đó, cả hai đều bị thương không nhẹ.

Sau khi ra hiệu cho người khiêng cáng đưa hai người họ đến phòng y tế.

Những người này mới đặt sự chú ý vào thứ đồ vật được vớt lên.

"Đại ca, anh mau đến xem!" Bước qua, Quản lý kho dẫn đầu hưng phấn ngồi xổm xuống quan sát.

Đưa tay gõ gõ, cười hắc hắc.

“Các ngươi xem cái lớp vỏ sắt này!” “Vật liệu quân dụng!” “Có số hiệu, mau nhìn!

Không ba bảy!” “Hahaha!

Hoàn toàn khớp rồi!

Đây chắc chắn là đồ của Trương Đại Phật Gia!” “Khu vực nguy hiểm?” “Đã ngâm dưới nước mấy chục năm rồi, có nguy hiểm gì chứ?” “Có muốn phát tài không?” Quản lý kho dẫn đầu nói một cách không thèm để ý.

“Muốn!

Đương nhiên muốn!” Thấy những người dưới trướng liên tục gật đầu, Quản lý kho này không chần chừ thêm, liền mở hộp sắt.

Nhìn thấy bên trong chứa đầy những mảnh đồng xanh đủ mọi hình dạng và kích cỡ.

Thấy vậy, những Quản lý kho này đều tỏ ra phấn khích.

Lần lượt tiến lên cầm lên xem xét.

“Đồ của Trương Đại Phật Gia, chắc chắn là đồ tốt!” “Phát tài rồi!” “Mau, gửi tin nhắn cho Quản lý Bạch, bảo cô ấy đến đây.” *** Nửa tiếng sau.

Tiểu Bạch vội vã đến, đeo găng tay chuyên dụng, cầm mảnh đồng xanh lên soi dưới ánh sáng.

Lâu sau, cô mới đặt nó về chỗ cũ, đứng dậy nhìn những Quản lý kho này thản nhiên nói.

“Những thứ này, đã rất lâu rồi không có ai động vào!” “Quản lý Bạch, cái, cái thứ dưới đó rốt cuộc là cái gì vậy?” Quản lý kho dẫn đầu nghi hoặc hỏi một câu.

“Đây đều là những mảnh đồng xanh thời Hán, nhìn vào đồ đằng

trên đó, chắc hẳn là đồ của Nam Hải Vương." "Thuộc về Nha Quái số 037." "Tôi đã nói mà!

Đồ của Trương Đại Phật Gia đều bị chúng ta tìm thấy rồi, phát tài rồi!" Quản lý kho dẫn đầu cười hắc hắc, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Đâu có đơn giản như vậy?" "Đây chỉ là vài mảnh vỡ vụn." "Theo ghi chép trên tập hồ sơ, hàng hóa liên quan đến số 037 có hơn một trăm kiện." "Chỉ tra một cái này, là không được!" "Vậy chúng ta lại xuống dưới tra nữa!" Quản lý kho dẫn đầu trầm ngâm một lát, dường như đã hạ quyết tâm, đứng dậy kiên định nói.

"Các anh đã có hai người gặp chuyện rồi, xuống dưới không được ổn thỏa lắm đâu." Tiểu Bạch cau mày nói.

"Quản lý Bạch, cấp độ Nha Quái càng cao càng nguy hiểm, đây là đạo lý mà mọi người trong Thập Nhất Thương đều biết." "Hôm nay chúng ta đã nửa đêm đến đây, vậy thì không có ý định công dã tràng!" "Vụ án này, chúng ta quyết định nhận rồi!" Thấy bọn họ cố chấp, Tiểu Bạch cũng không cách nào ngăn cản.

Chỉ có thể mặc kệ bọn họ đi.

Nửa tiếng sau.

Một nhóm người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tiểu Bạch thì đeo một chiếc tai nghe màu trắng.

"Các anh nghe rõ đây." "Sau khi xuống dưới, gõ một tiếng, nghĩa là có đồ vật." "Gõ hai tiếng, nghĩa là cần chi viện, gõ ba tiếng nghĩa là có nguy hiểm, phải lập tức lên bờ!" "Xuống dưới cẩn thận một chút, giữ liên lạc bất cứ lúc nào!" Sau khi Tiểu Bạch dặn dò, hai người liền xuống nước.

Chương 484

Rất nhanh, trong tai nghe của Tiểu Bạch liền truyền đến âm thanh.

"Gõ một tiếng!" Nghe Tiểu Bạch nói vậy, các Nha Quái đều tỏ ra phấn khích.

"Thật sự có đồ vật sao!" "Hả?

Lại gõ hai tiếng?" "Hai tiếng?

Chẳng lẽ đồ vật quá lớn?" "Hai người các anh, xuống dưới giúp đỡ!" Quản lý kho dẫn đầu vẫy tay về phía hai người bên cạnh, rất nhanh, hai người liền mặc đồ lặn xuống nước.

Chưa đầy ba phút sau, Tiểu Bạch lại nghe thấy âm thanh từ tai nghe.

"Lại gõ hai tiếng?" "Còn gọi người?

Vật gì mà lớn vậy?" Quản lý kho dẫn đầu hưng phấn nói.

Nhưng lúc này, Tiểu Bạch lại cau mày.

"Không đúng!

Mau kéo bọn họ lên!

Nhanh lên!" Nghe vậy, mấy Quản lý kho trên bờ vội vàng kéo dây thừng để kéo người lên.

Nhưng đầu dây bên kia dường như bị buộc vào đá vậy, không nhúc nhích.

Không lâu sau, đầu dây đột nhiên lỏng ra, mọi người kéo dây về, chỉ thấy ở đầu dây, dường như bị thứ gì đó xé rách, đứt lìa.

Cùng lúc đó, dưới nước từ từ nổi lên một chiếc rương gỗ khổng

lồ.

Thấy vậy, mọi người đều biến sắc.

Và lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên đồng tử co rút, giơ tay ấn vào tai nghe.

Toàn thân cô như mất hồn.

"Quản lý Bạch?" Thấy dáng vẻ cô như vậy, Quản lý kho dẫn đầu vội vàng lên tiếng gọi.

Tiểu Bạch từ từ tháo tai nghe ra, đưa cho hắn.

Nuốt nước bọt, Quản lý kho này run rẩy nhận lấy tai nghe đeo vào đầu.

Sau đó liền nghe thấy âm thanh quỷ dị truyền ra từ bên trong.

"Xuống đây đi… xuống đây đi…" Sợ đến mức hắn run rẩy ném tai nghe xuống.

"Cái, cái này là ai vậy?

Nó đang nói gì vậy?" Tiểu Bạch vẫn giữ được bình tĩnh, có trật tự sắp xếp công việc.

"Kéo cái rương dưới nước lên!" "Tạm thời rời khỏi đây, chuyện này, tôi sẽ thông báo cho các Quản lý khác." *** Ngày hôm sau.

Kinh đô.

Khách sạn Tân Nguyệt.

Ngồi trong phòng riêng ở tầng hai, Tô Cảnh vừa tận hưởng mát xa của Thanh Thanh Mạn, vừa xem hát đang biểu diễn trên sân khấu trong đại sảnh.

Trở về đã lâu như vậy, cuộc sống của Tô Cảnh lại trở nên thảnh thơi.

Mỗi ngày không thì ở bên các cô gái, thì lại chạy đến khách sạn Tân Nguyệt để nghe hát.

Đây cũng coi như là tu thân dưỡng tính.

Chủ yếu là những chuyện khác, cũng không cần Tô Cảnh phải bận tâm.

Bất kể là nghiên cứu về dị tộc hay thần khí ngoại giới, đều là A Ninh và những người khác đang trông coi.

Cũng không cần Tô Cảnh phải làm gì.

Cho nên nói, vẫn phải tìm vợ có năng lực.

"Cô gia, hôm nay là ngày Ngô Sơn Cư của Ngô gia mở cửa trở lại." "Ngô Tà mấy hôm trước đã gửi thiệp mời cho Ngài rồi." "Lát nữa Ngài sẽ phải xuất phát rồi…" Vừa xoa bóp vai cho Tô Cảnh, Thanh Thanh Mạn vừa nhẹ nhàng nói.

"Mở cửa?

Suýt nữa thì quên mất!" "Giúp tôi sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?" Vỗ vỗ trán, Tô Cảnh có chút hậu tri hậu giác nói.

Chủ yếu là gần đây chìm đắm trong chốn ôn nhu, cũng không quá để ý đến những chuyện này.

"Vâng!" Thấy Thanh Thanh Mạn gật đầu, Tô Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Kịp là được, đi thôi đi thôi!" "Người ta, vẫn không thể quá buông thả!" Nghe vậy, Thanh Thanh Mạn không khỏi cười cười.

"Thôi được rồi cô gia, không cần tìm cớ…" "Cho dù Ngài không đi, bọn họ cũng sẽ không nói gì đâu." "Không đi thì không hay lắm, được rồi, tôi đi trước đây." "Đợi về nhà, em nói với bọn họ một tiếng." "Vâng!" *** Không chần chừ lâu, Tô Cảnh liền rời khỏi khách

sạn Tân Nguyệt, bảo người đưa mình đến sân bay.

Sau đó lên máy bay đi Ngô Châu.

Ba tiếng sau, Tô Cảnh mới xuất hiện ở sân bay Ngô Châu.

Sau đó gọi một chiếc xe, thẳng tiến Ngô Sơn Cư.

Và lúc này.

Ngô Sơn Cư vốn đã vắng vẻ từ lâu, bên trong truyền ra từng trận tiếng ồn ào.

"Nhanh nhanh nhanh!" "Nhanh lên, không kịp rồi, đều khẩn trương một chút!" "Đừng có lảng vảng ở đây nữa, cố gắng lên!" "Đến đây, đặt hoa vào đây!" "Nghe tôi chỉ huy nhé!" Bàn Tử đang ra dáng đại gia vác tay sau lưng đi lại trong Ngô Sơn Cư, chỉ huy một đám người làm cái này làm cái kia.

"Anh Bàn, anh đừng có chỉ huy lung tung ở đây nữa!" "Nhanh lên qua đây giúp làm chút việc!" Phiêu Phiêu liếc trắng mắt nhìn Bàn Tử, lên tiếng gọi.

"Thằng Béo chết tiệt, anh xem, chị Phiêu Phiêu cũng nói anh kìa!" "Anh giỏi thì anh làm đi!" Lưu Tang, đang treo biển hiệu mới thay, lên tiếng mắng một câu.

Tiểu Mai gần đây đã phẫu thuật xong, được sắp xếp vào bệnh viện An Định ở Ngô Châu để dưỡng thương.

Về cơ bản đã không còn vấn đề gì, bây giờ Bàn Tử và Phiêu Phiêu cũng coi như đã hoàn toàn đến với nhau.

Chẳng phải sao, Ngô Sơn Cư khai trương, cũng gọi cô ấy đến giúp đỡ.

Ngoài ra, Giả Cái Tử, Lý Giai Nhạc, và cả Lưu Tang đều được Ngô Tà gọi đến.

Cộng thêm Vương Manh và Khảm Kiên, một đám người bận rộn không ngừng nghỉ.

Tuy nhiên Hắc Tử và Tiểu Ca hai người đang cùng Giải Tiểu Hoa bận rộn điều tra nhóm người cuối cùng xuất hiện ở Lôi Thành, nên không đến.

Có Phiêu Phiêu hiền thê lương mẫu này giúp đỡ, Ngô Sơn Cư mới khai trương, dưới sự giúp sức của cô ấy, được mấy người này sắp xếp đâu ra đó.

Nhìn Ngô Sơn Cư khoác lên mình diện mạo hoàn toàn mới, Ngô Tà trong mắt khó nén vẻ vui mừng. *** Đợi một đám người làm xong, liền ngồi trong sân chờ khách đến.

Ban đầu, mọi người tinh thần vẫn rất phấn chấn.

Nhưng đợi hơn một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy bóng người nào.

Ngô Tà và Bàn Tử đã chán đến mức ngồi trên bậu cửa chơi game.

“Bàn Tử, anh đã phát bao nhiêu thiệp mời?” “Hơn một nghìn thiệp thì phải?

Tôi chỉ nghĩ nhân cơ hội gọi một đám người đến, vui vẻ một chút.” “Các thế lực lớn nhỏ ở Ngô Châu, về cơ bản đều đã phát thiệp mời rồi.” “Ai biết nhân duyên của cậu kém đến vậy, một người cũng không đến?” “Tô gia đâu?

Còn Tiểu Bạch?

Theo lý mà nói bọn họ phải đến chứ?” Ngô Tà thở dài.

“Tiểu Bạch vừa mới nhậm chức trở lại, có thời gian thì chắc chắn sẽ đến.” “Bên Tô gia tôi không rõ, vì chuyện của tôi mà bận rộn lâu như vậy không về nhà, chắc là đang ở bên các chị.” “Đến hay không

tôi cũng không dám hỏi, chỉ gửi thiệp mời đi thôi." "Cũng đúng, ai cũng bận rộn cả…" Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử gật đầu cảm thán.

"Có người đến rồi!" Lời vừa dứt, Lưu Tang đang ngồi không xa đột nhiên đứng dậy nói một câu.

Nghe vậy, mọi người vội vàng đứng dậy nghênh đón ra cửa.

Tuy nhiên, giây tiếp theo bước vào lại là một bà dì đeo băng đỏ trên tay.

"Ôi, dì Lưu!" "Các người ai là người quản lý?

Ai cho phép các người đặt pháo hoa lung tung ở cửa vậy?" "Làm cho loạn xà ngầu cả lên!

Phạt tiền!" "Đừng mà, đừng mà, dì Lưu, chúng cháu hôm nay vừa mới khai trương…" Ngô Tà vừa nói được nửa câu đã bị Bàn Tử chen ngang.

"Dì gì mà dì?

Đại tỷ, đại tỷ thân yêu của chúng cháu!

Hôm nay không phải vừa mới khai trương sao, chúng cháu chỉ muốn làm cho náo nhiệt một chút thôi!

Hàng xóm láng giềng mà, cô cứ châm chước cho!

Gọi mẹ cũng vô ích thôi, lãnh đạo của chúng cháu đã nhìn thấy cả rồi, cô bảo cháu phải làm sao?

Chương 485

Phạt hai trăm năm mươi tệ!" Bàn Tử còn muốn nói gì đó, nhưng bị Ngô Tà kéo lại.

"Được rồi, được rồi, dì Lưu, đây!

Cháu chuyển cho cô ba trăm tệ." Chuyển cho cô ấy ba trăm tệ, Ngô Tà mới tiễn được bà cô này đi.

"Hay thật, một món đồ còn chưa bán được, lại còn lỗ ngược ba trăm tệ!" "Đại gia, có tiền à?" Bàn Tử trêu chọc Ngô Tà một câu.

"Có chứ!" "Có tiền thì mời chúng ta ăn cơm đi, đói sắp chết rồi!" "Ngô Ngoại Lâu!" "Anh Béo!" Phiêu Phiêu lườm Bàn Tử một cái, mỉm cười nhìn Ngô Tà.

"Ngô Tà, đừng nghe anh ta nói bậy, ăn tạm chút gì đó là được rồi!" "Đừng mà, sao có thể ăn tạm được?

Cái thằng Béo này, ông nhìn chị dâu ông xem!

Không biết giúp anh em tiết kiệm tiền sao?

Ngô Ngoại Lâu tầm thường lắm, chúng ta ăn món gì đó cao sang hơn đi." "Tôi mời khách!" Ngô Tà cười nói với mọi người.

"Ôi ôi ôi!

Vậy đi thôi?

Đi ăn chùa đi!" Bàn Tử vừa nói, vừa kéo Ngô Tà chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng một đám người còn chưa bước chân ra khỏi cửa, đã thấy một chiếc xe dừng lại trước cửa.

Sau đó, một bóng dáng quen thuộc bước xuống xe.

“Ôi!

Tô gia đến rồi!” “Ngài đúng là vị khách quý đầu tiên đến hôm nay!” Thấy Tô Cảnh bước xuống xe, Bàn Tử cười toét miệng, vội vàng tiến lên đón.

“Đến sớm không bằng đến đúng lúc, đi thôi, Tô gia, chúng ta đi ăn chực!” Nghe Bàn Tử thao thao bất tuyệt bên cạnh, Tô Cảnh vội vàng chạy tới mà vẫn đang mù mờ không hiểu gì.

“Không, ông đang nói cái gì vậy?” “Có chuyện gì thế?” Hất tay Bàn Tử ra, Tô Cảnh ngạc nhiên hỏi.

“Đi đi đi, trên đường nói!” “Ngài đến đúng lúc quá, nếu đến muộn một bước là không thấy chúng cháu đâu rồi!” Bàn Tử kéo Tô Cảnh vừa đi ra ngoài vừa nói.

Sau đó lại giải thích qua tình hình hôm nay. …… Hai mươi phút sau.

Tại một nhà hàng nhỏ trông khá tao nhã.

Ngô Tà dẫn mọi người ngồi xuống.

“Ăn ăn ăn!” “Đừng buồn rầu nữa, đừng buồn rầu nữa, nào nào nào!

Ăn đi!” Vừa ngồi xuống, Bàn Tử đã vẫy gọi mọi người bắt đầu ăn.

“Ngày đầu khai trương, một món hàng chưa bán được, chỉ có một mình Tô gia đến, Thiên Chân đại gia ngốc nghếch này còn lỗ mất ba trăm tệ.

Có gì mà vui đâu!

Ngày mai sẽ không tệ hơn hôm nay đúng không?

Mọi người vui vẻ lên đi!” Bàn Tử trêu chọc một câu, làm cho

không khí sôi nổi hơn.

"Vậy nói như vậy, phát ra gần nghìn tấm thiệp mời cho các thế lực lớn nhỏ ở Ngô Châu." "Hôm nay vậy mà không một ai đến?" Tô Cảnh ngồi bên cạnh, vuốt cằm, tặc lưỡi.

"Ngô Tà, xem ra nhị thúc của cậu giao việc làm ăn của Ngô gia cho cậu." "Người trong giới đều có chút không phục à!" "Nếu không thì sao có thể không một ai đến, chắc là đều đang chờ xem trò cười của cậu đấy." "Thì cũng hết cách rồi, đúng không?" Ngô Tà cười toét miệng, trong mắt đầy vẻ bất lực.

"Tình huống này đã sớm lường trước rồi!

Dù sao, tôi ngay cả cái cửa hàng Ngô gia giao cho tôi còn chưa quản lý rõ ràng, nhất thời tiếp quản việc làm ăn của Ngô gia, chắc chắn rất khó phục chúng.

Chỉ là không ngờ Tô ca anh lại đến…" "Tôi rảnh rỗi mà, không có việc gì thì đến xem thôi." "Đúng rồi, Tiểu Bạch sao cũng không đến?" "Con bé này, tôi gửi tin nhắn cho nó cũng không trả lời, Thập Nhất Thương gần đây có chuyện gì sao?" Tô Cảnh xua tay, hình như nhớ ra điều gì, hỏi Ngô Tà một câu.

"Cái này thì không biết…" "Từ khi Tiểu Bạch được Tô ca anh đưa về Thập Nhất Thương nhận chức trở lại, thì không còn liên lạc nhiều nữa…" "Chắc là bận thôi, nếu không bận thì Tiểu Bạch chắc chắn sẽ đến." Ngô Tà cũng không chắc chắn nói.

"Thôi được, lát nữa hỏi sau!" "Nào nào nào, ăn đi!

Đừng có ai ủ rũ mặt mày, phục vụ, mang cho chúng tôi ba đĩa cua nữa, rồi thêm hai con cua hoàng đế nữa.

Đúng rồi, rượu mang lên!" "Tôi mời khách, đừng có keo kiệt!

Một bàn mẹ kiếp hơn chục người, gọi bốn món ăn thì đủ ai ăn."

Nghe vậy, mọi người lập tức hưng phấn.

"Vẫn là Tô gia hào phóng!" "Thiên Chân, học hỏi đi!" "Đúng vậy, người thừa kế duy nhất của lão Ngô gia, lại thiếu chút tiền này sao?" Vừa chọc ghẹo Ngô Tà, mọi người vừa ăn uống.

Tô Cảnh gọi thêm mấy món, không khí lập tức nhiệt liệt hơn rất nhiều.

Vừa ăn vừa trò chuyện, ăn đến hai giờ chiều mọi người mới giải tán.

Những người khác ai về nhà nấy, Phiêu Phiêu cũng đến bệnh viện chăm sóc con gái cô ấy.

Cuối cùng, những người trở về Ngô Sơn Cư, chỉ còn lại Ngô Tà, Bàn Tử và Tô Cảnh. …… "Chậc ~ vẫn là Tô gia mời ăn no nê nhất." "Mấy con cua đó cũng không tệ, chỉ là hơi bé!" "Cái thằng Béo này, có mà ăn là tốt rồi, còn kén cá chọn canh, lần sau không thì ông trả tiền?" "Béo này làm gì có tiền chứ?

Bây giờ dù sao cũng là người có gia đình rồi." "Là một người đàn ông tốt, tài sản đương nhiên phải nộp lên." Ăn cơm xong, ba người liền từ từ tản bộ về Ngô Sơn Cư.

Vừa đi vừa trò chuyện, nghe Bàn Tử nói vậy, Tô Cảnh không nhịn được cười khúc khích.

"Thế này còn chưa kết hôn, đã như vậy rồi, chậc, khó mà tưởng tượng nổi." "Không ngờ Bàn Tử lại là người sợ vợ ư?" "Đừng có nói bậy, đó không phải là sợ vợ!

Đó là tình yêu sâu sắc của tôi dành cho Phiêu Phiêu!" Bàn Tử đắc ý vênh váo nói, vừa nói chuyện thì đã đi đến cửa Ngô Sơn Cư.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên sắc mặt lạnh đi, hướng về phía Bàn Tử hét một tiếng.

“Bàn Tử!” “Hả?” “Hả cái gì mà hả?

Nhìn vào bên trong!” Nghe Ngô Tà nói vậy, Bàn Tử quay đầu nhìn vào sân Ngô Sơn Cư.

Đập vào mắt là những chiếc đồng hồ xếp ngay ngắn từ cổng vào đến trong nhà.

“Đồng hồ?” “Ngô Sơn Cư của tôi khai trương lại, lại gửi nhiều đồng hồ như vậy đến, có ý gì đây?” “Đây là muốn biểu thị gì đó, hay là muốn làm gì?” Ngô Tà trầm mặt nói.

“Thiên Chân, đây là muốn tiễn chung cho cậu đấy, người này thật sự quá kiêu ngạo!” Sắc mặt Bàn Tử cũng lập tức u ám.

“Mặc kệ là thế lực nào, dù sao kẻ đến cũng không có ý tốt!” “Đi thôi, liếc mắt nhìn một cái!” Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên nói một câu. …… Đi vào đại môn, ba người liền theo tuyến đường mà những chiếc đồng hồ đặt trên đất mà đi.

Rất nhanh, đã đến một sảnh phụ mà Ngô Tà và những người khác thường dùng để chơi bi-a.

Vừa đi đến cửa, liền nghe thấy từng trận tiếng kêu kỳ quái ô ô thút thít.

Không do dự nhiều, Bàn Tử trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Sau đó, tình huống bên trong liền lọt vào mắt Tô Cảnh.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc đồng phục Thập Nhất Thương đang quỳ trên bàn bi-a với vẻ mặt quỷ dị.

Trước mặt còn có một chiếc hộp sắt.

Sau khi mọi người đi vào, anh ta lại một lần nữa cúi lạy chiếc hộp sắt.

“Cái thằng cha này, ông là ai thế?” “Làm nghệ thuật trình diễn à?

Ông giả thần giả quỷ làm cái gì thế?" Bàn Tử lớn tiếng mắng một câu.

"Người của Thập Nhất Thương, trông quen mắt!" Ngô Tà nhíu mày, lớn tiếng gọi một cái tên.

"Hướng Dương?" Nghe thấy cái tên này, tâm trạng của người đàn ông có vẻ mặt quỷ dị trước mắt rõ ràng xuất hiện một chút dao động.

Thấy vậy, Ngô Tà vội vàng tiến lên gọi thêm hai tiếng.

Nhưng người quản sự của Thập Nhất Thương tên Hướng Dương này lại gào lên một tiếng dữ tợn về phía Ngô Tà.

Sau đó cắm đầu xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Mẹ kiếp?

Cái thằng cha này có phải đến đây ăn vạ không?" Bàn Tử lùi lại hai bước, trong lòng hoảng hốt.

"Cái mạch não của ông…" Tô Cảnh không nói gì nhìn anh ta một cái, tiến lên hai bước đưa tay đặt lên cổ Hướng Dương.

"Vẫn còn mạch đập, Bàn Tử, không muốn hắn chết ở đây thì mau gọi xe cấp cứu!" "À!

Được được!" Trong lúc Bàn Tử gọi điện thoại xe cấp cứu, Tô Cảnh chuyển sự chú ý đến chiếc hộp sắt mà Hướng Dương mang theo.

"037?

Vật nguy hiểm, cấm chạm vào?" "Cái thứ gì thế này?" Ngô Tà vừa nói, vừa mở hộp, sau đó liền thấy bên trong hộp là những mảnh đồng xanh có hình dạng khác nhau.

"Chắc là đồ quỷ quái của Thập Nhất Thương." Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử vừa gọi xe cấp cứu xong đi tới nhìn thử, lập tức hai mắt

sáng rực, đưa tay định chạm vào.

Chương 486

“Ôi!

Đồ tốt đây mà!” “Không muốn chết thì đừng có chạm trực tiếp vào thứ này!

Chắc chắn có vấn đề.” Nhưng còn chưa chạm tới, đã bị Tô Cảnh nắm chặt cổ tay.

Bàn Tử trong lòng giật mình, lập tức phản ứng lại.

Ngô Tà nhìn hai mắt vào những mảnh vỡ trong hộp, lại chuyển sự chú ý đến Hướng Dương.

Lật vạt áo của anh ta lên, bên dưới lớp áo là hai cánh tay đầy đồng hồ.

“Hay thật!

Thằng này có thù sâu oán nặng với tôi à.

Ngày khai trương lại gửi nhiều đồng hồ như vậy đến, nó muốn tiễn chung Ngô gia chúng ta.

Là ai đây?” Ngô Tà vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

“Mặc kệ là ai, đã ra chiêu rồi, vậy thì tiếp theo, chắc chắn sẽ nhanh chóng lộ diện thôi!” Ánh mắt Tô Cảnh lóe lên một tia hưng phấn.

Lờ mờ có một loại trực giác, kẻ đứng sau chuyện này, có lẽ bản thân anh không hề xa lạ.

Điều đó thật sự quá thú vị. …… Một tiếng sau.

Bệnh viện.

Tô Cảnh ba người đợi ngoài phòng cấp cứu, không lâu sau, liền thấy bác sĩ bước ra.

"Bác sĩ…" Ngô Tà tiến lên hai bước, dò hỏi nhìn sang.

"Từ kết quả cho thấy, bệnh nhân bị suy giảm chức năng vỏ thượng thận cấp tính.

May mắn là đưa đến kịp thời.

Chậm thêm hai phút nữa, đã nguy hiểm đến tính mạng rồi." Bác sĩ nói xong, Ngô Tà gật đầu.

"Được, cảm ơn bác sĩ, lát nữa lấy phiếu xét nghiệm xong, tôi sẽ tìm ông!" "Được, văn phòng của tôi ở kia, có vấn đề gì cứ đến bất cứ lúc nào." Đợi bác sĩ đi rồi, Bàn Tử mới từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Ngô Tà.

"Đây, tìm thấy trên người thằng cha đó." "Trên người hắn, sao có thể có danh thiếp của Ngô Sơn Cư tôi?

Chuyện này, không hề đơn giản!" "Chính là nhắm vào Ngô Sơn Cư mà đến!" "Bàn Tử, chuyện tôi khỏe lại, đừng có truyền ra ngoài!" Dựa vào tường, nhìn tấm danh thiếp trong tay, Ngô Tà nhíu mày nói.

"Ông nói xem, đây có phải Tiểu Bạch đang đùa giỡn với chúng ta không?" "Gửi một bệnh nhân đến." Bàn Tử nói đùa một câu.

"Vậy trò đùa này cũng quá lớn rồi!" Tô Cảnh trêu chọc một câu, lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn đi.

Sau khi nhận được hồi âm, mới tiếp tục nói.

"Thế này đi, trước tiên mang những mảnh đồng xanh đó tìm người nghiên cứu thử xem!

Tôi sẽ liên hệ Tiểu Bạch hỏi xem Thập Nhất Thương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những mảnh đồng xanh này trông có vẻ có lai lịch…” “Tô gia, ngài muốn tìm ai?

Tôi nhớ Kim Vạn Đường cũng khá nghiên cứu về cái này.” “Kim Vạn Đường, có thể so với A Thấu sao?

Người ta là đại sư phục chế văn vật cấp quốc gia.” “Thôi được, cứ làm thế đi!” Tô Cảnh trực tiếp chốt hạ quyết định.

“Được thôi, Tô ca, anh đợi tôi một lát, tôi lấy phiếu báo cáo xét nghiệm, lát nữa chúng ta cùng nhau qua đó.” …… Một tiếng sau.

Ngô Tà và Bàn Tử xách chiếc hộp sắt đi theo Tô Cảnh vào khu nhà công vụ nơi A Thấu ở.

Đi thẳng về phía Đại Yên Đồng.

Nói đến đây, rất lâu trước đây Tô Cảnh đã muốn giúp A Thấu tìm một căn nhà ở một khu tốt hơn tại Ngô Châu.

Hoặc là giúp cô ấy mở một cửa hàng ở Kinh Đô.

Nhưng đều bị cô gái này từ chối.

Theo lời cô ấy nói, là vì hoài niệm cảnh cũ.

Từ Đại Yên Đồng đi xuống, rất nhanh đã đến nơi A Thấu ở.

“Đại sư!

Ra đón khách quý đi!” Vừa vào đến nơi, Bàn Tử đã hét lên một tiếng.

“Cái thằng Béo này, ông gọi hồn đấy à!” “Tô gia?

Hôm nay sao lại có thời gian đến thăm tiểu nữ tử này?” Từ trên lầu đi xuống, A Thấu mắng Bàn Tử một câu.

Nhưng nhìn thấy Tô Cảnh, sắc mặt liền vui vẻ.

“Mang cho em ít đồ tốt đây!

Xem đi!” Tô Cảnh vừa nói, vừa ra hiệu về phía chiếc hộp sắt dưới chân Ngô Tà.

“Tìm em giúp à?

Cầu xin em đi!” “Quan hệ của chúng ta là gì chứ?

Mau đến xem đi.” A Thấu cười xấu xa nói một câu, nhưng bị Tô Cảnh phớt lờ cho qua.

“Được rồi, để em xem là đồng nát sắt vụn gì.” “Mang đồ vào đi.” Đeo găng tay chuyên dụng, cầm kính lúp, trước tiên là đánh giá chiếc hộp sắt này.

“037.

Lại còn ‘Vật nguy hiểm cấm chạm’?” “Nhìn chất liệu này, là vật liệu quân sự à?

Thứ này, đã ngâm trong nước mấy chục năm rồi đúng không?” A Thấu liếc mắt một cái, liền đoán trúng tám chín phần.

“Gần đúng!

Lúc cô xem chú ý một chút, tuyệt đối đừng chạm vào đồ bên trong.

Những mảnh đồng xanh này, có chút tà dị.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, A Thấu gật đầu, sau đó mở hộp.

Nhìn thấy những mảnh đồng xanh bên trong, A Thấu lập tức hơi hé miệng.

“Thứ này, các anh lấy từ đâu ra?” “Tự nó tìm đến tận cửa!

Thế nào?

Màu sắc tuyệt đẹp phải không!

Chỉ tiếc là toàn đồ phế phẩm, nếu không thì… chậc chậc ~” Bàn

Tử đắc ý nói.

Cầm lên một mảnh vỡ, A Thấu dùng kính lúp nhìn kỹ.

“Đây cũng là đồ của Nam Hải Vương à!

Bây giờ thứ này thật sự hiếm có.” “Lại là Nam Hải Vương?” Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

“Không sai!

Nếu thứ này được điều tra sâu hơn, nói không chừng có thể tìm ra một số manh mối mới về Nam Hải Vương.

Thật sự không tệ!

Chỉ tiếc là bị vỡ, nếu không thì có thể nói là giá trị liên thành rồi.” Cầm mảnh vỡ, A Thấu tiếc nuối nói.

“Những mảnh vỡ này ban đầu hẳn là một chỉnh thể.

Anh nhìn kỹ xem, hoa văn của nó hẳn là có thể ghép nối lại được.” Nghe Tô Cảnh nói vậy, A Thấu vội vàng lục tìm bên trong, sau đó lấy ra hai mảnh ghép lại.

Hoa văn trên đó quả nhiên có thể khớp với nhau.

“Ồ?

Thật sự là vậy à?

Các anh đợi em một lát, em nghiên cứu một chút.” …… Hai mươi phút sau.

A Thấu từ trong hộp tìm ra mười mấy mảnh vỡ có hoa văn liên kết được với nhau, rồi ghép chúng lại.

Nhìn tổng thể, trông giống như một chiếc rìu.

“Chậc chậc!

Quả nhiên là đồ tốt!” Bàn Tử nhìn chiếc rìu được ghép lại này, hai

mắt sáng lên nói.

“Những mảnh vỡ này bây giờ ghép lại thành một cây rìu đồng, chiếc rìu đồng này có giá trị liên thành.

Chương 487

Thứ này trông còn khá tà dị, người đời trước đều nói, đồ của Nam Hải Vương không thể động vào, chạm vào rồi sẽ trăm quỷ quấn thân!" "Tôi khuyên ông vẫn là đừng có động tâm tư xấu." Cảnh cáo Bàn Tử một câu, A Thấu nhìn về phía Tô Cảnh.

"Tô gia, thứ này rốt cuộc là từ đâu ra vậy?" "Thập Nhất Thương!" "Thập Nhất Thương à?

Em nhớ, các anh từng nói, Thập Nhất Thương hình như cũng là nơi Nam Hải Vương xây dựng để Thính Lôi đúng không?" A Thấu nhíu mày hỏi.

"Ừm!" Thấy Tô Cảnh gật đầu, A Thấu suy nghĩ một chút, tiếp tục nói.

"Nếu các anh muốn điều tra mảnh đồng xanh này, em đề nghị vẫn nên đến Thập Nhất Thương để điều tra.

Em cảm thấy, bên dưới Thập Nhất Thương, rất có thể có một đại đấu!" "Đại đấu?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức kích động.

"Việc này Béo này tôi quen thuộc lắm!

Thiên Chân, Thập Nhất Thương lại đi một chuyến chứ?" "Đúng là nên đi một chuyến, nhưng không phải bây giờ." Ngô Tà gật đầu nói một câu.

Sau đó nhìn về phía Tô Cảnh.

"Ít nhất, đợi Tô ca hỏi rõ tình hình cụ thể với Tiểu Bạch rồi hãy nói!" "Nói không sai!

Thu dọn đồ đạc đi, về Ngô Sơn Cư trước đã.

Tôi gọi điện thoại hỏi Tiểu Bạch xem, Thập Nhất Thương chắc chắn có chuyện.

Hỏi rõ tình hình cụ thể, chúng ta sẽ bàn tính kỹ lưỡng." Tô Cảnh vừa nói, vừa ra hiệu cho A Thấu.

Sau khi A Thấu dùng một túi lớn đựng những mảnh đồng xanh đã ghép lại đó rồi vứt vào hộp, cô ấy mới vỗ tay, nói với Tô Cảnh một câu.

"Được rồi, đã có việc thì mau đi đi." "Lần sau mời em ăn lẩu nhé!" "Được!" Gọi Ngô Tà và Bàn Tử một tiếng, ba người Tô Cảnh liền trực tiếp trở về Ngô Sơn Cư. …… Thập Nhất Thương.

Phòng hồ sơ.

Tiểu Bạch đang lật tìm tài liệu hồ sơ số 037, đang xem từng cái một.

"Trương Khải Sơn…" "Thật không ngờ, năm đó chuyện này lại liên lụy nhiều người như vậy!" Đang xem thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Lấy ra nhìn một cái, thấy ghi chú trên đó.

Tiểu Bạch do dự vài giây, nhưng vẫn bắt máy.

"Alo ~ Tô gia…" "Con bé thối này!

Anh đã gọi cho em mấy cuộc rồi?" "Sao không bắt máy?" "Xin lỗi mà ~" Bĩu môi, Tiểu Bạch có chút ấm ức nói.

Thấy cô làm nũng, Tô Cảnh cũng hết giận, dừng lại một chút, lại tiếp tục hỏi.

"Cái này khoan nói đã, anh hỏi em, Thập Nhất Thương có phải xảy ra chuyện gì không?" "Không có mà?" "Cánh cứng rồi, học được

cách lừa anh rồi đúng không?" "Nếu thật sự không có chuyện gì… Hướng Dương của Thập Nhất Thương sao lại ngất xỉu ở cửa hàng của Ngô Tà?

Lại còn mang theo một hộp mảnh đồng xanh?" Tô Cảnh nhướng mày, trực tiếp nói.

"Cái gì?

Mảnh đồng xanh?

Tô gia, anh tuyệt đối đừng chạm vào những mảnh đồng xanh đó!" Nghe vậy, Tiểu Bạch lập tức sốt ruột hét lên.

"Vẫn nói là không có chuyện gì?

Những mảnh đồng xanh đó là sao?" "Rất nguy hiểm." "Thế mà em còn nói không có chuyện gì?

Ngày mai trước tám giờ, anh muốn thấy em ở Ngô Sơn Cư!

Giải thích rõ ràng cho anh nghe!" Tô Cảnh lạnh lùng cười một tiếng nói.

"Đừng giận mà ~ Tô gia…" "Sao anh có thể không giận được?

Nếu em xảy ra chuyện thì sao?

Không có lần sau đâu!

Ngày mai không thấy em, anh sẽ trực tiếp đến Thập Nhất Thương!

Cứ vậy đi…" …… Tô Cảnh không nói nhiều, cúp điện thoại.

Nói với Ngô Tà và Bàn Tử xong, rồi ba người cùng về Ngô Sơn Cư nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau, tám giờ.

Trong đại sảnh, Tô Cảnh và Ngô Tà, Bàn Tử vừa ăn sáng.

Vừa nhìn Tiểu Bạch đứng bên cạnh, búng búng ngón tay, có chút bồn chồn lo lắng.

Thấy cô gái này sắp khóc đến nơi, sắc mặt Tô Cảnh mới dịu đi.

Anh nói với cô ấy một câu.

"Thôi được rồi, lại đây ngồi ăn cùng, vừa ăn vừa nói!" "Giải thích rõ ràng cho anh nghe!" Chú ý đến sắc mặt Tô Cảnh, Tiểu Bạch mới thở phào nhẹ nhõm, cười tủm tỉm ngồi xuống.

Lấy cái quẩy mà Tô Cảnh đang ăn dở, ngấu nghiến nhét vào miệng.

"Ăn chậm thôi…" Nhận lấy ly sữa đậu nành Tô Cảnh đưa qua, uống một ngụm, nuốt xuống.

Tiểu Bạch xoa xoa cái bụng nhỏ, sau đó mới lên tiếng nói.

"Tô gia, không phải em không muốn nói cho anh biết…" "Chủ yếu là chuyện lần này, quá tà môn, anh mới từ Lôi Thành trở về không lâu, việc cần làm là nghỉ ngơi thật tốt, không cần phải xen vào…" Nghe Tiểu Bạch nói vậy, Ngô Tà không nhịn được nói.

"Tiểu Bạch, sao em có thể nghĩ như vậy được?" "Không có chuyện gì có thể làm khó Tô ca!

Nhưng nếu em vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, xui xẻo là Thập Nhất Thương đấy." Bàn Tử ở bên cạnh cũng phụ họa nói.

"Đúng vậy!

Ngũ muội em làm việc này không đúng tí nào, có phiền phức thì tìm mấy anh em chứ?

Mặc kệ là lên núi đao hay xuống biển lửa, cho dù có phiền phức lớn đến mấy, cũng có thể giải quyết được hết!" "Thôi được rồi, nói rõ

ràng xem nào, anh xem rốt cuộc là tình huống gì." Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Tiểu Bạch hơi cảm động gật đầu, sau đó bắt đầu giải thích.

"Những mảnh đồng xanh đó rất tà dị, người chạm vào đều sẽ tinh thần suy nhược, bồn chồn lo lắng, nặng hơn còn bị ảo giác và hôn mê.

Mọi người đều nói trên đó có bám vào thứ không sạch sẽ gì đó, chạm vào rồi sẽ trăm quỷ quấn thân.

Nhưng em không ngờ, Hướng Dương lại đến đây!" Vừa nói, Tiểu Bạch đưa mắt nhìn về phía Ngô Tà.

"Em cảm thấy, hắn đến đây chắc chắn là có người ngầm thao túng.

Không thể nào là vì đến tìm anh chữa bệnh.

Hôm xảy ra chuyện em cũng ở hiện trường, hắn biết em và anh rất thân, không cần thiết phải vác cái hộp nặng như vậy đến Ngô Sơn Cư." Ngô Tà gõ gõ bàn, trầm ngâm một lát.

"Dù sao thì bây giờ việc quan trọng nhất, chính là làm rõ những mảnh đồng xanh trong hộp đó rốt cuộc có vấn đề gì.

Những chuyện khác, tôi trong lòng đã có số rồi!" Đợi anh ta nói xong, Tô Cảnh trực tiếp nói với Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, giúp anh sắp xếp một chút, anh muốn dẫn người vào Thập Nhất Thương!" "Tô gia, chuyện này, thật ra em có thể tự giải quyết." "Tình huống như Hướng Dương, trong Thập Nhất Thương đã xuất hiện rất nhiều rồi!

Bây giờ Thập Nhất Thương trên dưới đang tổ chức cuộc họp khẩn cấp, đang chuẩn bị đóng kho hoàn toàn.

Cái việc đóng kho hoàn toàn này không giống với đóng kho tạm

thời, đóng kho tạm thời thì nhân viên sau khi đăng ký vẫn có thể tự do ra vào Thập Nhất Thương.

Nhưng nếu đóng kho hoàn toàn, trước khi giải quyết xong chuyện, không ai có thể ra ngoài, cũng không ai có thể vào!" Thấy Tiểu Bạch sốt ruột như vậy, Tô Cảnh cười khẽ một tiếng.

"Đã nghiêm trọng như vậy rồi, em còn nói với anh là em có thể tự giải quyết ư?" "Tô gia, anh đừng có coi thường em mà ~" "Những mảnh vỡ này, lần đầu tiên là em phát hiện ra ở dưới nước của Cống Dương Kho!

Nơi đó là lãnh địa quen thuộc của em, nên em muốn đợi thiết bị lặn đến, sẽ tự mình xuống đó điều tra!" Nghe cô ấy nói vậy, Ngô Tà xua tay, lên tiếng nói.

"Được rồi Tiểu Bạch, không cần nói nữa!

Em cứ nghe Tô ca đi, tiện thể chuẩn bị thêm ít thiết bị lặn nữa.

Lần này, e rằng không phải nhắm vào Thập Nhất Thương các em.

Mà hẳn là nhắm vào tôi!

Tô ca, tôi nghi ngờ, bọn người đó, xuất hiện rồi!" …… "Không phải, cái này không hợp quy củ!" "Quy củ?" "Tiểu Bạch chúng ta khi nào thì giảng quy củ chứ?" Tô Cảnh véo má Tiểu Bạch, cười toét miệng nói.

"Nếu em không giúp thì thôi, anh sẽ để Nhị gia sắp xếp!" "Được mà ~ em giúp là được chứ gì!" "Nhưng Tô gia, thật sự rất tà môn, anh vào đó, nhất định phải cẩn thận." Tiểu Bạch nhíu mày nói.

Ngẩng đầu xoa phẳng lông mày của cô ấy, Tô Cảnh trực tiếp nói.

"Em nghĩ, anh sẽ sợ sao?

Yên tâm đi, anh không chết được đâu!" ……

“Từng người một đều chơi âm mưu quỷ kế, tốn công tốn sức làm gì, hẹn ra đánh một trận có phải tốt hơn không?” Bàn Tử lên tiếng châm chọc một câu.

“Đây đâu phải là âm mưu quỷ kế, đây là dương mưu, cơ bản tất cả mọi chuyện đều bày ra trên mặt rồi, tôi còn buộc phải làm theo ý đồ của bọn chúng.

Chương 488

Đưa Hướng Dương đến chỗ tôi, chính là hy vọng tôi xuống Thập Nhất Thương, đi giải quyết vấn đề này.

Điều này còn cao tay hơn nhiều so với việc giở trò sau lưng!" Ngô Tà cảm thán nói.

"Thế có kế hoạch gì không?" Bàn Tử lại hỏi một câu.

"Còn cần gì kế hoạch nữa?

Tập hợp đủ người, bắt đầu hành động!" "Được thôi!" Tô Cảnh nói xong, Bàn Tử đáp lời rồi đi ra ngoài gọi điện thoại tập hợp người.

"Tôi bây giờ dự định thế này." Đợi Bàn Tử đi ra ngoài, Ngô Tà quay đầu nhìn Tô Cảnh nói.

"Phải nhìn rõ mục đích cuối cùng của bọn người này, rồi mới bắt gọn cả lũ.

Tôi sẽ cải trang thành Khảm Kiên, để Khảm Kiên cải trang thành tôi canh giữ ở Ngô Sơn Cư.

Sau đó nhờ Tiểu Bạch giúp, hôm nay sẽ xuống Thập Nhất Thương.

Rồi tung tin ra ngoài, nói một tuần sau mới bắt đầu hành động." Đơn giản nói qua kế hoạch của mình, Ngô Tà chờ nghe ý kiến của Tô Cảnh.

"Cách này quả thật không phải là không được, nhưng nếu đúng lúc đóng kho hoàn toàn, chúng ta không ra được, bọn người đó đối phó với Nhị thúc của cậu thì sao?" "Tiểu Ca ở bên ngoài, nếu thật sự có chuyện, anh ấy còn có Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử cũng có thể giải quyết." Ngô Tà thản nhiên nói một câu.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi, được rồi, bắt đầu hành động đi!” Tô Cảnh chốt hạ quyết định, Tiểu Bạch và Ngô Tà đều rời đi để sắp xếp. …… Ba giờ chiều.

Thập Nhất Thương.

Tô Cảnh và Tiểu Bạch đứng cạnh nhau trước cổng vào, đợi Ngô Tà và những người khác đến.

Không mất nhiều thời gian, trước mắt hai người đã xuất hiện vài bóng người.

Lý Giai Nhạc, Giả Khái Tử, Lưu Tang, Bàn Tử cùng với Ngô Tà giả dạng Khảm Kiên và Hồng Đỉnh Thủy Tiên bị Bàn Tử lừa đến.

“Ơ, Tô gia sao cũng ở đây?” “Ngô Tà đâu?” “Các anh cứ vào trước đi, Ngô Tà sẽ đến ngay sau!” Tô Cảnh thản nhiên nói một câu.

Bàn Tử đang định vẫy gọi mọi người đi vào, nhưng bị Hồng Đỉnh Thủy Tiên kéo chặt cánh tay.

“Bàn Bàn, không phải nói Thập Nhất Thương canh phòng nghiêm ngặt lắm sao?” “Sao trên đường đi, không thấy mấy người nào vậy?

Không có gì khó khăn cả sao?” “Cũng không nhìn xem ai ở đây, Tô gia đã sớm chinh phục nơi này rồi, đương nhiên là ra vào tự do!” Bàn Tử vừa nói, vừa liếc Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

“Sao ông lại lắm chuyện thế?” “Tôi cảm thấy chuyện này không nên đến mà, cảm giác lại bị lừa lên thuyền giặc rồi.” Hồng Đỉnh Thủy Tiên châm chọc nói.

“Không phải sao?

Lên con hàng không mẫu hạm của chúng ta, ông cứ thế mà sướng đi!” “Thế thì ông nhớ trả tiền đấy nhé!” “Nói nhảm gì nữa, mau đi đi!” “Ông mà nói nữa là tôi không đi đâu đấy!” ……

Thấy hai người cãi cọ, Tô Cảnh nhíu mày.

"Được rồi, bớt nói nhảm đi, mau vào đi!" Thấy sắc mặt Tô Cảnh không vui, Bàn Tử và Hồng Đỉnh Thủy Tiên vội vàng im lặng.

"Đi thôi, thời gian vào Cống Dương Kho có hạn, chúng ta phải tranh thủ thời gian, đừng kinh động quá nhiều người!" …… Cống Dương Kho.

Tô Cảnh và đoàn người đứng trên bậc thang bên bờ nước.

Còn bên dưới, lão Hải Nữ thì đang làm một nghi thức kỳ lạ đối với một chiếc quan tài.

"Tiểu Kiên Kiên, ông nhìn xem." "Hoa văn trên quan tài, và những mảnh đồng xanh đó, y hệt nhau." Đứng cách đó không xa, Bàn Tử thấp giọng nói với Ngô Tà giả dạng Khảm Kiên.

"Bàn Tử, ông có thể đừng có ghê tởm như vậy không, lại còn Tiểu Kiên Kiên." "Sao không đặt một cái tên nào nghe hay hơn?" "Tiểu Kiên Kiên đáng yêu biết bao!" "Được rồi, được rồi!" Nói qua loa một câu, Ngô Tà đã hết muốn nói.

Tiến sát vào bên cạnh, đứng cạnh Tô Cảnh và Tiểu Bạch, Ngô Tà thấp giọng hỏi một câu.

"Tiểu Bạch, đây là đang làm gì vậy?

Hải Nữ sao lại ở đây?" "Đây là một loại nghi thức của Cống Dương Kho.

Các thuyền gia thời cổ khi vớt được những thứ kỳ lạ từ dưới nước lên, hoặc cá lớn đối với thi thể, trước khi thiêu hủy đều sẽ làm nghi thức, để tỏ lòng tôn kính.

Trước đây có người chết đuối, sau đó chúng tôi nghe thấy tiếng người nói chuyện dưới nước, đặc biệt hoang đường!

Nhưng theo tiếng nói, lại không tìm thấy bất cứ thứ gì.” Tiểu Bạch hơi sợ hãi giải thích, lại tiếp tục nói.

“Còn về lão Hải Nữ.

Lúc đóng kho tạm thời cô ấy đã đi tự thú rồi, nhưng vì thái độ đoan chính, lại không gây ra thương vong, nên chỉ bị kết án hai năm, án treo hai năm.

Thập Nhất Thương niệm tình cô ấy là người già, nên lại cho cô ấy quay lại giúp đỡ.” Đợi Tiểu Bạch nói xong, lão Hải Nữ cũng đã hoàn thành nghi thức.

Sau đó lớn tiếng hô một tiếng.

“Thỉnh thánh hỏa, thiêu tà túy!” Hai bên quản sự của kho hàng liền trực tiếp châm lửa đốt lên.

Nhưng khi ngọn lửa bùng lên, Tô Cảnh lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

“Nguy hiểm, mau tránh ra!” Lớn tiếng hô một câu, trực tiếp chắn trước mặt Tiểu Bạch.

Mọi người cũng vội vàng ngã lăn ra đất.

Giây tiếp theo.

“Bùm!” một tiếng.

Quan tài đồng xanh trực tiếp nổ tung, mảnh vỡ bay tứ tán.

Lập tức gây ra một trận hỗn loạn.

“Ôi, cái mông của tôi!” “Chết tiệt!

Chuyện gì thế này?” “Mẹ kiếp, sao lại nổ tung vậy?” …… “Mọi người không sao chứ?” Đợi mọi người bò dậy xong, tất cả đều vây lại.

Nghe Tô Cảnh nói vậy, mọi người đều lắc đầu.

May mắn nhờ Tô Cảnh nhắc nhở kịp thời, nên không ai bị thương.

“Cái thằng cha này, cái quan tài này sao lại nổ tung vậy?” Bàn Tử chửi bới nói một câu.

“Chắc là do phong kín quá tốt, bên trong tích tụ không ít khí đầm lầy.” “Ông nói xem người của Thập Nhất Thương này, đối với việc mở quan tài lại không có kinh nghiệm, cũng không kiểm tra lại đã đốt!” Ngô Tà giải thích xong, Bàn Tử lại một lần nữa châm chọc một câu.

Nhưng lúc này, lão Hải Nữ lật vạt áo của một quản sự vừa bò dậy.

Thấy mảnh đồng xanh cắm vào cơ thể anh ta, liền trực tiếp hét lên một tiếng.

“Mảnh đồng xanh sẽ đâm vào cơ thể, mỗi người đều phải cởi quần áo ra kiểm tra!” “Quá đáng rồi đấy chứ?

Không tôn trọng người khác à!” Bàn Tử cà lơ phất phơ đi đến trước mặt Hải Nữ nói.

“Để đảm bảo an toàn cho mọi người, phàm là người bị mảnh đồng xanh làm bị thương đều phải được đưa đến bệnh viện.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn phần!

Đây là quy củ, không đến lượt các người ngoài can thiệp!

Tất cả mọi người đều phải kiểm tra!” “Tôi không!

Dựa vào đâu chứ?” “Hồng Hồng, hay là ông đến, đại diện chúng ta để cô ấy kiểm tra một chút.” Bàn Tử chỉ vào Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói.

Bị Bàn Tử gọi đến, Hồng Đỉnh Thủy Tiên theo bản năng giấu

cánh tay ra sau lưng, sau đó giận dữ mắng.

"Cái thằng Béo này, dựa vào cái thá gì mà kiểm tra lão tử!

Không!" …… Mọi người không chú ý đến anh ta, nên cũng không phát hiện ra hành động nhỏ này của anh ta, hai người cãi cọ nhau.

Nhưng Lưu Tang lúc này lại phát hiện ra điều bất thường, vội vàng hét lên một câu.

"Dưới nước có tiếng động!" "Có người chết đuối rồi!" Nghe vậy, mọi người vội vàng vây lại.

Một quản sự của Thập Nhất Thương bên cạnh đang định nhảy xuống cứu người, nhưng còn chưa kịp xuống, một bóng người đã nổi lên.

"Mau, đưa anh ta lên!" Lão Hải Nữ sốt ruột hét lên một câu, mọi người vội vàng giúp đỡ, đưa quản sự này lên trên, sau đó tản ra, tạo không gian thoáng khí cho anh ta.

Tô Cảnh ngồi xổm xuống, vỗ mạnh vào bụng anh ta một cái.

Rất nhanh, một ngụm nước liền bị anh ta phun ra.

Nhưng cho dù như vậy, người này cũng không tỉnh lại.

"Không phải chết rồi chứ?" "Không chết!

Nhưng mà, trong cơ thể hắn có thứ gì đó!" Tô Cảnh nhíu mày, thản nhiên nói một câu.

"Có thứ gì đó?

Thứ gì?" Mọi người đều vẻ mặt nghi hoặc, nhưng Tô Cảnh cũng không giải thích nhiều.

Anh xé toang quần áo của anh ta ra, sau đó liên tục chạm vào mấy

chỗ trên người anh ta.

Rất nhanh, trên bụng anh ta liền nổi lên một đường dài, vẫn không ngừng ngọ nguậy.

Chương 489

Thấy vậy, mọi người đều bị dọa giật mình.

Tô Cảnh không do dự nhiều, chụm ngón tay như kiếm, đâm thẳng vào phần đuôi của vật thể dài ngoẵng đó.

Xuyên qua da thịt, sau đó kéo ra một con cá quái dị.

Tiện tay vứt xuống đất, Tô Cảnh mới đứng dậy gật đầu với Hải Nữ.

"Không sao rồi, sắp xếp người đưa anh ta đến bệnh viện đi.

Tiện thể báo cảnh sát, đây không phải là chết đuối đơn giản, chắc chắn là do con người gây ra!" "Chết tiệt!

Để Béo này giẫm chết nó!" Bàn Tử một cước giẫm chết con cá quái dị đó, chửi bới nói.

"Cái loại cá gì thế này, sao mà ghê tởm vậy?" "Là lô hàng số XD009!" Ngô Tà khom người quan sát một chút, bình thản nói.

"Trên người anh ta có nhãn dán, cậu nói đúng, nhãn này là mã hàng." Tiểu Bạch gật đầu phụ họa.

"Nhưng, lô hàng này lại thuộc về Tử đương khu." "Tại sao lại ở trong Cống Dương Thương?" Tiểu Bạch cau mày, tiếp tục nói.

"Vì vậy tôi mới nói phải báo cảnh sát càng sớm càng tốt, anh ta tuyệt đối không phải chết đuối đơn giản." Tô Cảnh vừa nói vừa hướng ánh mắt về phía mặt nước.

"Chuyện quái dị liên tục xảy ra!

Xem ra, ở đây có người đang đợi chúng ta rồi!" Bàn Tử tặc lưỡi, nói thẳng.

Nhưng lời vừa dứt, dưới nước bỗng nhiên truyền ra một trận âm thanh quỷ dị, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

“Xuống đi… xuống đi…” “Ai đó?” Bàn Tử khạc một bãi nước bọt, đi thẳng đến mép nước.

“Xuống đi… xuống đi… xuống đi…” Âm thanh quỷ dị này khiến mọi người lập tức dựng tóc gáy.

“Dưới nước, có ma à?” “Không, đây không phải chuyện ma quỷ, nhất định là do người làm!” Ngô Tà cau mày, dứt khoát nói.

“Xem ra chuyện này, vẫn phải điều tra từ căn nguyên.” “Tiểu Bạch, em giúp đi điều tra thông tin lưu trữ và mã hàng của chiếc quan tài này, cũng như hồ sơ của manh bào phụ trách việc lưu trữ.” Nghe Ngô Tà nói vậy, Tiểu Bạch gật đầu đáp một tiếng.

“Vâng!

Em đi đến phòng lưu trữ hồ sơ ngay đây.” “Đúng rồi, chúng ta giờ chỉ còn một bộ đồ này thôi, làm sao đây?” Bàn Tử xách theo thiết bị, lên tiếng hỏi.

“Để một bộ thiết bị giám thính ở đây, những người khác rời khỏi mép nước.” “Dưới nước không yên bình đâu, đi thôi!” Tô Cảnh bình thản nói, sắp xếp một chút, sau đó dẫn Ngô Tà, Tiểu Bạch và những người khác rời khỏi đó.

Lão Hải Nữ giúp sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, Tô Cảnh trực tiếp bảo Ngô Tà và những người khác đi nghỉ.

Còn mình thì cùng Tiểu Bạch đến phòng lưu trữ hồ sơ để kiểm tra tài liệu.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên và Lưu Tang được sắp xếp ở cùng một chỗ.

Vừa vào phòng, Hồng Hồng đã ngơ ngác ngồi xuống mép giường.

Lưu Tang dọn dẹp một chút, tháo tai nghe ra.

Thấy bộ dạng của Hồng Hồng, cô có chút quan tâm hỏi: "Này, tim cậu đập nhanh lắm, sao thế?

Cậu lo lắng à?" Bị Lưu Tang gọi một tiếng, Hồng Đỉnh Thủy Tiên mới hoàn hồn.

"Cậu không sợ sao?" "Sợ... nhưng cậu cũng sợ quá rồi đấy chứ?" Lưu Tang bất đắc dĩ nói.

"Từ nhỏ đến giờ tôi có bao giờ gặp chuyện thế này đâu chứ?" "Thì có hơi sợ một chút mà!" "Dù sao bây giờ cũng không xuống nước được nữa, ngày mai tôi sẽ đi, Tô Gia chắc sẽ không trách tôi chứ?" Thấy Hồng Đỉnh Thủy Tiên có ý muốn rút lui, Lưu Tang nói thẳng: "Cậu không đi được đâu!" "Tại sao?" "Thập Nhất Thương này đâu phải nơi cậu muốn vào là vào, muốn ra là ra." "Phải đợi sau khi chuyện này được giải quyết thì mới có thể ra ngoài." "Vậy Ngô Tà còn chưa đến, tại sao lại nhốt tôi ở đây?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên bất mãn nói.

"Cậu biết không, từ nhỏ tai tôi đã rất thính, nên có thể phát hiện những thứ mà người thường không biết." "Cái gì?" "Nhịp tim của mỗi người không giống nhau!" "Ý gì?" Lưu Tang cười cười, không nói nhiều.

"Tôi là muốn nói, Ngô Tà nhất định sẽ đến, cho dù Ngô Tà không đến, không phải vẫn có Tô Gia ở đây sao?

Không có chuyện gì có thể làm khó Tô Gia được." Hồng Đỉnh Thủy Tiên đứng dậy đi đến bên bàn, lấy ra hai chai rượu.

Nghe Lưu Tang nói vậy, cô không nhịn được cười: "Cậu nghĩ vậy, đúng là ngây thơ thật đấy." Vừa nói, cô vừa thừa lúc Lưu Tang không chú ý, lấy ra một gói thuốc, đổ vào một trong hai chai rượu.

Cô cầm chai rượu lắc lắc, rồi quay người trở lại.

“Đây, uống chút rượu cho tỉnh táo.” “Tôi không uống rượu...” “Những người có tài bơi lội tốt như chúng ta, nếu gặp người chết đuối, đều sẽ uống chút rượu để cầu nguyện một chút.” “Cái này không phải cho chúng ta uống, là cho người đó uống.” Nghe Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói vậy, Lưu Tang đành phải nhận lấy.

Đúng lúc chuẩn bị uống, cánh cửa “rầm” một tiếng bị ai đó từ bên ngoài đạp tung.

Hai người giật mình hoảng hốt.

Quay đầu nhìn sang, liền thấy Bàn Tử đang đứng ở cửa.

“Ơ?

Hai người làm gì ở đây vậy?” Vừa nói, hắn lùi lại hai bước nhìn biển số phòng, lúc này mới chợt nhận ra.

“À, đi nhầm phòng!” “Hai người đang làm gì thế?

Có hàng à?” Vốn định bỏ đi, nhưng nhìn thấy chai rượu trên tay họ, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Lưu Tang, cầm lấy.

“Cái này của ai?” “Của tôi!” “Ừm, thơm nức mũi luôn!” Bàn Tử hít hà một cái, định đưa lên miệng uống, thấy vậy, Hồng Đỉnh Thủy Tiên lập tức vội vàng, đứng dậy giật lấy chai rượu từ tay Bàn Tử.

“Ông trả cho người ta!” “Làm gì làm gì làm gì?

Tang bối nhi nhỏ tuổi như vậy, ông cho nó uống làm gì?” “Thì uống rượu bình thường thôi chứ sao?” “Thật không?” “Chứ sao nữa?” Bàn Tử nhe răng cười, chỉ vào Hồng Hồng.

“Ông xem xem, có phải có ý đồ gì không?

Chai rượu này chính là chuẩn bị cho ông đó, hoắc hoắc hoắc!" "Chút rượu này thật sự không đủ Bàn gia tôi uống..." "Để ông uống thì ông lại kén cá chọn canh, ông muốn làm gì?" Hồng Hồng cằn nhằn.

"Ông xem ông kìa, đôi mắt nhỏ liếc ngang liếc dọc, đừng có giở trò xấu nhé?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên sững sờ một lát, không biết phải nói tiếp thế nào.

Nhưng may thay, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng của Ngô Tà.

"Bàn Tử!" Hồng Đỉnh Thủy Tiên nhân đà lấy lại chai rượu từ tay Bàn Tử.

"Gọi ông kìa, mau đi đi!" "Đừng lãng phí rượu của tôi!" "Ông này, đúng là không biết ăn nói gì cả, thôi được rồi, tôi đi đây!" "Tang bối nhi, cậu cẩn thận đấy, thằng nhóc này có sở thích đặc biệt, cậu đừng uống nhiều quá!" Đợi Bàn Tử đi rồi.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên mới ngồi lại đối diện Lưu Tang.

"Nào, chúng ta cùng uống!" "Nói đi!" "Nói gì cơ?" Lưu Tang đột nhiên nói một câu này, khiến Hồng Hồng trong lòng giật thót.

"Cậu không phải có tâm sự sao?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên im lặng một lát, sau đó nói thẳng: "Tôi cũng, tôi cũng không hẳn là có tâm sự, chỉ là không hiểu." "Cái mảnh đồng xanh đó thật sự đáng sợ đến vậy sao?" "Tại sao bị thương đều phải đưa đến bệnh viện?" "Cậu nghĩ họ có chết không?" "Có phải người bị mảnh đồng xanh này làm bị thương thì không cứu được nữa không?" "Tôi chỉ đang nghĩ, cái quan tài đồng xanh đó được vớt lên từ dưới nước, dưới nước nhất định có đáp án." "Tôi đã trúng mảnh đồng xanh, nhất định phải xuống nước xem xét." "Tôi tuyệt đối không đi bệnh viện, cũng không để mụ già như quỷ đó nhốt tôi ở đây chờ chết!" Nghe Hồng Đỉnh Thủy Tiên than vãn, Lưu Tang thở dài, sau đó cầm chai rượu lên: "Thôi được rồi, đừng nói nữa!" "Uống rượu đi!" Thấy Lưu Tang uống hết rượu,

Hồng Đỉnh Thủy Tiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Mười phút sau.

Hồng Hồng ôm Lưu Tang đặt lên giường, sau đó đắp chăn cho cô.

Ngồi ở đầu giường, Hồng Đỉnh Thủy Tiên kéo ống tay áo lên.

Trên cánh tay, hiện rõ một vết thương dài một milimet.

Gần vết thương, từng đường gân xanh nổi lên, vô cùng đáng sợ.

"Kéo bọn họ xuống nước hết đi, để bọn họ đều trúng độc!" "Như vậy tôi sẽ được chữa khỏi, ha ha ha." Hồng Đỉnh Thủy Tiên với vẻ mặt điên loạn, rõ ràng đã bị độc tố ảnh hưởng đến thần kinh.

Thậm chí, cô ta đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Cô ta lấy ra một cái chai từ trong túi, sau đó dùng kẹp gắp ra một mảnh đồng xanh nhỏ từ bên trong.

Nhìn Lưu Tang, cô ta lẩm bẩm: "Đừng trách tôi, tôi cũng không còn cách nào khác..." "Tôi không muốn chết!" Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Hải Nữ đã gọi Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác đến Cống Dương Thương.

"Hôm qua, khi tôi cho người dọn dẹp các mảnh đồng xanh ở đây." "Đã phát hiện vết máu tươi." "Vì vậy, chắc chắn có người cố tình giấu giếm, không báo cáo." "Để đảm bảo an toàn cho Thập Nhất Thương, tôi nhất định phải kiểm tra lại một lần nữa!" "Bà già này, sao cứ nhất định đòi xem người ta cởi đồ vậy?" Bàn Tử không vui nói.

"Chúng ta có bằng chứng xác đáng!" "Lần trước, có người đã bị bắt rồi!" Hải Nữ chỉ vào Bàn Tử nói.

"Nói thì cứ nói đi, bà chỉ tôi làm gì?" Bàn Tử đang định cãi tay đôi với bà già này.

Ngô Tà thấy vậy, liền lên tiếng cắt ngang: “Thôi được rồi Bàn Tử!

Người ta muốn xem thì ông cứ cởi đi, đừng lảm nhảm nữa!” “Nhất định muốn xem tôi cởi hả...” “Được được được, vậy thì cởi, xem ra Bàn gia tôi đây sắp mất tiết tháo rồi.” Hắn thở dài, Bàn Tử đang định cởi quần áo để bà già này kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhưng một quản kho đột nhiên chạy đến hô lớn: “Không hay rồi!

Vừa rồi chúng tôi tuần tra ở bờ, phát hiện một hàng dấu chân!” “Tối qua có lẽ có người đã nhảy xuống nước!” “Hắc!

Ông xem xem, tôi đã nói không phải tôi mà?

Suýt chút nữa thì mất tiết tháo rồi!” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

“Tang bối nhi đâu?” Sắc mặt Ngô Tà Gia chợt căng thẳng, vội vàng hỏi: “Đồ lặn để ở đâu rồi?” Một đám người vội vàng chạy đến nơi để đồ lặn trước đó, kết quả không ngoài dự liệu.

Thiết bị đã không còn.

“Ối giời ơi!

Chương 490

Xem ra Tang bối nhi thật sự đã xuống nước rồi!" Bàn Tử chống eo, thở hổn hển nói.

Lúc này Hồng Đỉnh Thủy Tiên cũng như không có chuyện gì xảy ra mà đi đến, sau đó lạnh lùng nói với mọi người: "Thật ra, tôi đã sớm biết Lưu Tang bị trúng độc rồi." "Hả?

Vậy sao cậu không nói sớm?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Cô ấy không cho tôi nói, thì tôi nói làm sao được?" "Ông nghĩ xem." "Hướng Dương ở bệnh viện đến bây giờ vẫn chưa được giải độc, cô ấy cứ nghĩ thứ giải độc nằm ở dưới nước." "Vì vậy không muốn đi bệnh viện." Hồng Đỉnh Thủy Tiên dang tay, bình thản nói.

"Cô ấy không cho cậu nói thì cậu không nói, không có não à?" Thấy Bàn Tử vẻ mặt giận dữ, Hồng Đỉnh Thủy Tiên lùi lại hai bước, rụt rè nói: "Dù sao... cô ấy không cho tôi nói, thì tôi không thể nói được." "Nhưng bây giờ cô ấy nói với tôi rằng, cô ấy đã chạy đến nơi vớt cái quan tài đồng xanh đó để xem xét, nhưng bây giờ xem ra, chắc là đã xuống nước rồi." Nghe thấy điều này, Ngô Tà đang giả vờ tức giận dường như nghĩ ra điều gì đó, cầm điện thoại quay người bỏ đi.

"Tôi còn chưa nói xong, cậu có ý gì vậy?" Thấy anh ta như vậy, Hồng Đỉnh Thủy Tiên có chút tức giận, nhưng bị Bàn Tử túm lấy.

"Thôi được rồi, cậu tiếp tục đi, cậu nói với tôi." Về phía Ngô Tà, anh ta đi đến hành lang.

Lấy điện thoại ra gọi cho Tô Cảnh.

"Alo, Tô ca." "Sao vậy?" "Lưu Tang bị trúng độc rồi, tự mình lén lút xuống nước rồi!" "Lưu Tang trúng độc?" Trong phòng hồ sơ, nghe

thấy câu này.

Tô Cảnh không tự chủ ngồi thẳng người dậy.

"Tình huống thế nào?" Nghe Ngô Tà nói xong, Tô Cảnh trầm ngâm một lát, sau đó bình thản nói: "Được rồi, cậu đừng vội!

Chuyện đã xảy ra rồi, có vội cũng chẳng ích gì!" "Cậu và Bàn Tử, lén lút điều tra Hồng Đỉnh Thủy Tiên một chút, tôi nghi ngờ, thằng nhóc này có vấn đề." "À đúng rồi, chuyện cậu nhờ Tiểu Bạch giúp điều tra cũng có kết quả rồi." "Mã số hộp đồng xanh đó..." Tô Cảnh nhận lấy tài liệu từ tay Tiểu Bạch, đọc lướt qua một lần.

"Là tám chín hai sáu bảy ba." "Giống như mảnh đồng xanh mà Hướng Dương gửi đến Ngô Sơn Cư, đều thuộc về mã số Nha Quái Linh Ba Bảy." "Lô hàng này, từ trước đến nay chưa từng vào Cống Dương Thương, vừa được chuyển đến Thập Nhất Thương đã bị vứt vào Tử đương khu!" Ngô Tà cau mày, tiếp tục hỏi: "Vậy còn truyền thuyết về Trương Đại Phật Gia?" "Giả!" "Tuy lô hàng này quả thật thuộc về Phật Gia, nhưng không phải do ông ta tự mình gửi vào." Tô Cảnh bình thản nói.

"Cống Dương Thương... truyền thuyết có bảo vật, là giả." "Nhưng truyền thuyết này lại lan truyền rộng rãi, vậy chỉ có một khả năng, là có người cố ý truyền bá trong bóng tối." "Điểm mấu chốt là không lâu sau khi truyền thuyết này xuất hiện, chiếc quan tài đó lại thật sự xuất hiện ở dưới đáy Cống Dương Thương." "Vậy nhất định có người muốn lợi dụng truyền thuyết này để gây án!" "Tôi đã bảo Tiểu Bạch bắt đầu điều tra danh sách nhân viên ra vào Thập Nhất Thương gần đây rồi." "Hy vọng có thể có manh mối gì đó..." Ngô Tà gật đầu, lên tiếng phụ họa.

"Đúng vậy!" "Tôi nghi ngờ, bên trong Thập Nhất Thương, nhất định có đồng bọn của bọn người đó." "Vì hắn ta nhắm vào tôi, nên khi

phát hiện trong đội ngũ không có tôi, nhất định sẽ hỏi thăm khắp nơi về lý do tại sao Ngô Tà lại không xuất hiện trong đội ngũ." "Đây có lẽ là một điểm đột phá!" "À đúng rồi, Tô ca, còn manh bào thì sao?" "Không có ghi chép!

Đã bị xóa rồi." "Với cấp độ của Tiểu Bạch cũng không điều tra ra sao?" Ngô Tà cau mày hỏi.

"Tiểu Bạch nói chiếc quan tài này quá cũ rồi, khi vận chuyển vào, chỉ có hồ sơ giấy." "Khi hồ sơ giấy được chuyển sang bản điện tử và nhập vào máy tính, rất dễ bị người khác ra tay." "Những hồ sơ giấy đó, ở một nhà kho khác, nếu tìm kiếm sẽ mất rất nhiều thời gian." "Lưu Tang đã gặp chuyện rồi, chúng ta không có nhiều thời gian để chờ đợi." Tô Cảnh nói không sai.

Ngô Tà lập tức rơi vào tình thế khó xử.

Đang lúc rối rắm, anh đột nhiên nghe thấy điện thoại vang lên một tiếng thông báo tin nhắn.

Sau khi nhìn lướt qua, Ngô Tà trong lòng lập tức giật mình.

Hóa ra là Vương Tuấn Nghĩa đã im hơi lặng tiếng bấy lâu.

"Bảo Tiểu Bạch đừng điều tra nữa!" Thấy vậy, Ngô Tà không chần chừ, trực tiếp nói với Tô Cảnh: "Tô ca, tạm thời đừng để Tiểu Bạch điều tra nữa." "Em có chút manh mối rồi!" "Hửm?

Tình huống thế nào?" "Trước hết về đây, gặp mặt rồi nói!" Ngô Tà nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Rất nhanh, Vương Tuấn Nghĩa lại gửi thêm hai tin nhắn nữa.

Trong đó còn có một bức ảnh.

"Ngô Tà, manh bào của chiếc quan tài đó là người này, sau đó anh ta bị giam vào Tử đương khu rồi biến mất, tốt nhất nên truy tìm người

này.” Mở ảnh phóng to ra xem, Ngô Tà trong lòng đã có quyết định.

Hai mươi phút sau.

Tô Cảnh và Tiểu Bạch cũng đã đến.

Ngồi xuống trước bàn, Ngô Tà đặt điện thoại trước mặt hai người.

“Vương Tuấn Nghĩa?” “Xem ra, hắn ta đã nhận được tin chúng ta quay lại Thập Nhất Thương rồi.” “Giang Nguyên...” Mở ảnh ra xem, Tô Cảnh trầm ngâm một lát.

“Vậy thì điều tra Giang Nguyên này.” “Ngô Tà, cậu và Bàn Tử, đi theo dõi Hồng Đỉnh Thủy Tiên.” “Còn Giang Nguyên này, tôi và Tiểu Bạch sẽ đi điều tra!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà gật đầu.

“Được!” “Theo dõi Hồng Hồng?

Nó làm sao vậy?” Bàn Tử thì lại đầy vẻ khó hiểu.

“Tên này có vấn đề, bây giờ nó ở đâu?” “Thằng nhóc này hình như về nghỉ rồi thì phải?” “Vậy đi thôi, qua đó xem thử!” Ngô Tà kéo Bàn Tử rời khỏi đó, Tô Cảnh và Tiểu Bạch cũng bắt đầu hành động.

Tại một phòng hồ sơ khác.

Tô Cảnh và Tiểu Bạch lặng lẽ đi vào.

Nhìn những dãy kệ hàng, Tiểu Bạch lập tức cau mày.

“Tô Gia, nhiều thế này, chúng ta tìm thế nào đây?” “Hiện tại chúng ta có tổng cộng ba thông tin đã biết.” “Thứ nhất, mã số tám chín hai sáu bảy ba.” “Thứ hai, Giang Nguyên.

Thứ ba, năm quan tài được nhập kho, một chín bốn mươi.” “Có ba thông tin này, phạm vi sẽ thu hẹp lại đáng kể.” “Tìm đi!

Không mất nhiều thời gian đâu!” “Này, Tô Gia, em tìm thấy rồi!”

“Anh xem xem, có phải cái này không!” Có manh mối quan trọng, Tô Cảnh và Tiểu Bạch bắt đầu tìm kiếm từng kệ hàng một.

Không lâu sau, Tô Cảnh nghe thấy Tiểu Bạch gọi mình một tiếng.

“Đâu?” Nghe thấy vậy, Tô Cảnh vội vàng đi đến.

Sau đó theo hướng Tiểu Bạch chỉ mà lấy xuống một tập hồ sơ.

Anh thổi thổi lớp bụi trên đó, rồi trực tiếp mở ra xem.

“Năm 1978, lô hàng có mã số 892673, xuất hiện vấn đề...” “Người phụ trách lô hàng Giang Nguyên, là người đầu tiên tiếp xúc với lô hàng 892673.” “Trong ba ngày, Giang Nguyên trước và sau đó xuất hiện tinh thần căng thẳng, mẫn cảm.” “Hành vi cử chỉ quái dị, trở nên điên loạn, đi làm hại người khác.” “Khi bị khống chế, Giang Nguyên luôn giữ tư thế cúi đầu.” “Thường xuyên lẩm bẩm, có thứ gì đó đang ngồi trên cổ anh ta?” “Sau đó qua kiểm tra của chúng tôi, trên da phần gáy của anh ta, xuất hiện một lớp sắc tố đen lắng đọng.” “Sau này, các nhân viên kho hàng tiếp xúc với lô hàng 892673 cũng lần lượt xuất hiện các tình trạng triệu chứng khác nhau.” “Những người cực kỳ mẫn cảm với âm thanh đồng hồ, sẽ buộc mình đeo rất nhiều đồng hồ.” “Qua hội đồng quản trị thảo luận, lô hàng số 892673, toàn bộ được lưu trữ vào Tử đương khu!” “Năm 1942, Giang Nguyên được xác định tử vong!” Tô Cảnh nói đến đây, trực tiếp lật sang trang kế tiếp.

Trên đó có một bức ảnh cũ của Giang Nguyên.

Trong ảnh, anh ta rõ ràng đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu dưới đất với tư thế kỳ quái, cúi gằm đầu, khiến người ta không nhìn rõ thần sắc.

Trông vô cùng quỷ dị.

“Tô Gia, anh nói trên mảnh đồng xanh đó, có phải có độc tố hóa

học nào đó không?

Nên mới gây ra tinh thần thác loạn, xuất hiện ảo giác?" Tiểu Bạch thăm dò hỏi.

"Có khả năng đó, chỉ là bây giờ vẫn chưa có cách nào xác nhận!" "Nhưng... em xem thời gian tử vong này!" Nghe thấy điều này, Tiểu Bạch sững sờ một lát, sau đó phản ứng lại.

"Năm bốn mươi trúng độc, sống đến năm bốn mươi hai mới chết?" "Hiện tại nhân viên trúng độc, chưa đầy hai ngày đã phát độc, sao Giang Nguyên này có thể sống lâu như vậy?" Thấy Tiểu Bạch vẻ mặt kinh ngạc, Tô Cảnh bình thản nói: "Trừ phi..." "Giang Nguyên này đã tìm được cách ức chế độc tố!" "Mà cách đó, chính là ở Tử đương khu!" "Được đó!

Tô Gia!" Tiểu Bạch vẻ mặt kinh hỉ, đấm nhẹ vào ngực Tô Cảnh.

"Đi thôi, về trước nói với Ngô Tà và những người khác về manh mối này." Tô Cảnh cười cười, nói với Tiểu Bạch.

"Vâng!" Cầm lấy hồ sơ, hai người rời khỏi phòng hồ sơ.

Nửa tiếng sau, trong một phòng họp, Tô Cảnh tìm thấy Ngô Tà và Bàn Tử.

Sau đó anh chia sẻ manh mối.

Cầm bức ảnh cũ của Giang Nguyên, Ngô Tà cau mày.

"Quan tài đến từ Tử đương khu, manh bào cũng đã từng đến Tử đương khu." "Dựa theo manh mối hiện tại, kẻ chủ mưu của tất cả những chuyện này là một người có thể tự do ra vào Tử đương khu." "Vậy đó sẽ là ai?" "Bất kể nói thế nào, tất cả các manh mối, đều chỉ về Tử đương khu." "Chúng ta vẫn phải xuống Tử đương khu một chuyến." Tô Cảnh bình thản nói.

“Cũng phải!

Vậy ngày mai cứ chuẩn bị đi.” “Sớm nhất có thể xuống Tử đương khu điều tra!” Ngô Tà gật đầu phụ họa.

“À đúng rồi, tôi bảo hai cậu theo dõi Hồng Đỉnh Thủy Tiên, thế nào rồi?” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử vội vàng kéo chiếc máy tính xách tay bên cạnh lại.

“Yên tâm đi, đang theo dõi đây!” “Tôi và Thiên Chân đã lén đặt một cái camera.” “Tên này về là nằm xuống, nửa ngày rồi chẳng có gì...” Bàn Tử nói được nửa chừng, dường như nhìn thấy gì đó, đột nhiên sững người lại.

“Sao vậy?” Thấy vậy, Ngô Tà vội vàng hỏi.

“Cậu tự xem đi!” Bàn Tử xoay màn hình máy tính lại.

Sau đó mọi người liền thấy, không biết từ lúc nào, Hồng Đỉnh Thủy Tiên này, đột nhiên thức dậy ngồi trên ghế sofa trong phòng.

Hắn ta cúi gằm đầu không nói một lời, trông vô cùng quỷ dị.

“Tư thế này, sao lại giống Giang Nguyên đến vậy?” “Chẳng lẽ độc tố này là làm hại đốt sống cổ sao?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Đừng có nói nhảm nữa!” “Nguyên lý gây bệnh của độc tố này vẫn chưa rõ ràng lắm.” “Giang Nguyên trúng độc là do tiếp xúc với mảnh đồng xanh, nhưng Hồng Hồng đâu có tiếp xúc đâu?” Ngô Tà khó hiểu nói.

“Làm sao cậu biết nó không có?” “Nếu nó mới là người bị mảnh vỡ làm trầy xước và trúng độc thì sao?” Tô Cảnh bình thản nói, lời vừa dứt, Hồng Hồng trong video đã có hành động.

“Này, động rồi, xem nó muốn làm gì?” Ngô Tà vội vàng nói.

“Ôi ôi ôi, nhìn cái dáng vẻ kìa...

Có phải đang mộng du không?" Bàn Tử cắn hạt dưa, cằn nhằn một câu.

Không lâu sau, liền thấy Hồng Hồng đi đến bên bồn rửa mặt, sau đó xắn tay áo lên, bắt đầu dùng nước rửa tay.

"Ồ!

Thật sự trúng độc rồi!" "Giấu kín thật đấy!" "Bàn Tử, ông xem, nó cứ nhìn chằm chằm về hướng đó, có phải có thứ gì ở đó không?" "Chẳng có gì cả?" Trong lúc nói chuyện, Hồng Đỉnh Thủy Tiên trực tiếp quay đầu nhìn về phía camera.

Chương 491

“Tên khốn này phát hiện chúng ta rồi!” “Được rồi, đã xác định trúng độc, vậy thì dễ xử lý rồi!” Tô Cảnh vừa nói, vừa đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Đi thôi, cùng đi xem sao.” “Trước tiên phải khống chế nó đã!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Ngô Tà và Bàn Tử vội vàng đi theo.

Rất nhanh, một nhóm người xông vào phòng của Hồng Hồng.

“Hồng Hồng!” Thấy bên trong không có ai, Bàn Tử sốt ruột hô lớn.

“Người đâu rồi, không lẽ chạy rồi?” “Đừng hoảng, kia kìa!” Tô Cảnh khẽ nói, nhìn về phía sau giá treo quần áo ở góc tường.

“Hắc!

Hồng Hồng, cậu trốn ở đây làm gì?” Bàn Tử tiến lên, cười híp mắt hỏi: “Hồng Hồng, cậu vẫn ổn chứ?

Tôi biết cậu đã trúng độc rồi, có phải cậu bắt đầu ảo thị, ảo thính rồi không?

Cậu nói cho chúng tôi biết đi, chúng tôi sẽ tìm cách cứu cậu!” “Anh quá tự mãn rồi, anh còn chẳng nhìn thấy gì, làm sao cứu tôi được!” Hồng Đỉnh Thủy Tiên vừa nói, vừa vẽ gì đó trên tấm bảng.

Thấy vậy, Bàn Tử cẩn thận ghé sát lại, muốn nhìn một chút.

“Cậu... cậu vẽ cái gì thế này?” “A!!!” Nhưng vừa ghé sát, hắn đã bị Hồng Hồng hét lớn một tiếng dọa lùi lại hai bước.

“Được được được!

Tôi không nhìn nữa!” “Hồng Hồng, cậu nghe tôi nói, cậu phải tin

chúng tôi!" "Bình thường thái độ với cậu cũng đâu đến nỗi tệ lắm đúng không?

Cậu không tin chúng tôi, bây giờ cậu có thể tin ai được nữa?" "Bàn Bàn, anh đi đi, tôi tự mình có cách!" Nghe Hồng Đỉnh Thủy Tiên nói vậy, Bàn Tử tặc lưỡi.

"Cậu có cách thì nói với tôi đi, chúng ta cùng nhau giải quyết." "Chúng ta là một đội, sẽ không bỏ rơi cậu đâu!" "Hơn nữa, đây không phải chuyện của một mình cậu nữa rồi, cả Thập Nhất Thương có bao nhiêu anh em..." "Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu vẽ cái gì vậy?" Bàn Tử đang nói, đột nhiên cảm thấy vai mình bị ai đó vỗ một cái.

Quay đầu nhìn sang, liền thấy Tô Cảnh bước đến.

"Thôi được rồi, Bàn Tử, đừng lảm nhảm nữa!" "Độc của nó đã khá nặng rồi, cậu nói với nó cái gì cũng vô ích!" "Đừng quên trong hồ sơ của Giang Nguyên viết gì, điên cuồng, có xu hướng làm hại người khác." "Buông xuôi không quản, không biết sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng gì!" Lời của Tô Cảnh, Ngô Tà và Bàn Tử cũng không thể phản bác.

Chỉ có thể đồng ý với cách làm của Tô Cảnh.

Không chần chừ lâu, Tô Cảnh đi đến gần, giơ tay vỗ vào đỉnh đầu Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

Sau đó, cổ tên này nghiêng sang một bên, rồi mềm nhũn ngã xuống đất.

"Ách...

Tô Gia, không chết chứ?" "Không chết!

Hai cậu khiêng nó đi, đưa đến phòng cách ly để khống chế!" "Tiểu Bạch, em sắp xếp một chút!" "Vâng!" Sau khi đưa Hồng Đỉnh Thủy Tiên đi, Tô Cảnh nhặt tấm bảng hắn ta đánh rơi trên đất lên xem.

Trên đó rõ ràng vẽ một cái bóng đen đang cúi đầu ngồi.

Bận rộn nửa đêm, cuối cùng mới sắp xếp ổn thỏa Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

Giải quyết xong mối họa này, mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Về lại an tâm ngủ một giấc.

Nhưng sáng sớm hôm sau, mọi người đều bị Lão Hải Nữ lần lượt gọi dậy, đến Cống Dương Thương.

Cống Dương Thương.

Một nhóm người đứng bên bờ nước, còn có khá nhiều quản kho đang dùng lưới vớt đồ dưới nước.

Khi Tô Cảnh dẫn Tiểu Bạch đến, Ngô Tà và những người khác đã ở đó.

"Tình huống thế nào?" Nghe Tô Cảnh hỏi, Ngô Tà trực tiếp đưa qua một cái chai, vẻ mặt kinh hỉ nói: "Tô ca, anh xem cái này!

Vừa mới vớt lên từ dưới nước!

Bên trong đựng đồng hồ của Lưu Tang, cô ấy vẫn còn sống!" Nhận lấy cái chai, Tô Cảnh nhìn lướt qua, rồi nhìn đáy chai.

"Tám chín hai sáu bảy ba, cái này cũng là hàng của Tử đương khu!" "Cùng đợt hàng với quan tài đồng xanh!" Vừa nói, anh trực tiếp mở chai ra, lấy ra một mảnh giấy cuộn, mở ra xem.

"Dưới nước có nơi trọng sinh, có thể giải nguyền rủa đồng xanh!" "Nơi trọng sinh?

Xem ra, dưới nước thật sự có một lối đi à?" Nghe thấy điều này, Bàn Tử vẻ mặt kích động.

“Có thể giải nguyền rủa!

Tang bối nhi lần này lập công rồi!” “Phải xuống thôi!” “Ông đợi đã, ông đợi đã!” Ngô Tà cau mày, ra hiệu cho Bàn Tử.

“Nếu Lưu Tang không chết, nhất định sẽ bơi ngược lại tìm chúng ta!” “Bây giờ cô ấy lại dùng cách này để truyền tin tức, mà còn không rõ ràng, không phải phong cách của cô ấy, tôi sợ, đây là mồi nhử mà kẻ địch ném cho chúng ta.” “Bên dưới, có thể là một cái bẫy!” “Chúng ta bây giờ mà xuống nước, sẽ mắc bẫy ngay!” “Cũng phải!

Càng dụ dỗ chúng ta, càng chứng tỏ có vấn đề!” “Vậy thì không xuống, tức chết cha nó đi!” “Nếu bên dưới thật sự có người giở trò này, thì Tang bối nhi, thật sự có thể có một đường sống!” Bàn Tử vỗ vỗ mặt nước, lên tiếng phụ họa.

“Quan tài đồng xanh, cá quái dị, còn cái chai này, đều đến từ Tử đương khu, Giang Nguyên cũng từng vào Tử đương khu.” “Tất cả các manh mối, đều chỉ về Tử đương khu, xem ra, chúng ta không thể không đi rồi!” Tô Cảnh bình thản nói.

“Chuẩn bị đi!” “Tiểu Bạch, em liên hệ với các quản lý cấp cao, giải thích tình hình một chút!” “Muốn điều tra rõ ràng, chúng ta phải tự biến mình thành lô hàng và được nhập vào Tử đương khu, kẻ đứng sau ẩn mình trong Thập Nhất Thương, có thể làm bất cứ chuyện gì.” “Sau khi chúng ta vào trong, bên ngoài cũng sẽ tương đối an toàn hơn một chút!” “Bàn Tử, hai cậu về chuẩn bị một chút.” “Hôm nay, chúng ta sẽ xuống Tử đương khu!” “Vâng!” Sau khi Tô Cảnh phân phó, một nhóm người liền lập tức bắt đầu hành động.

Ba giờ chiều.

Tại lối vào Tử đương khu, Tô Cảnh và một nhóm người cùng với không ít quản kho của Thập Nhất Thương đều đã tập trung ở đây.

Đồ Lỗi, một trong vài quản lý cấp cao, đứng phía trước lên tiếng hô lớn: "Các anh vì muốn giúp những anh em Thập Nhất Thương bị trúng độc, tìm kiếm phương pháp giải độc, tự nguyện tiến vào Tử đương khu." "Ký vào bản thỏa thuận này, các anh có thể xuống rồi!" "Được!

Ký đi!" Một nhóm người ký tên mình lên, sau đó liền buộc dây thừng, trực tiếp xuống Tử đương khu.

"Sao lại là sương mù nữa vậy?" Nhìn làn khói mù mịt phía dưới, Bàn Tử lên tiếng cằn nhằn.

"Đúng vậy, lần trước chúng ta đến, đâu có những độc khí này." Tiểu Bạch nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Xem ra, có người đã biết chúng ta sẽ đến rồi." "Phía sau chắc chắn còn nhiều nguy hiểm hơn!" Tô Cảnh nheo mắt nhìn qua, bình thản nói.

Sau đó anh dặn dò các quản kho của Thập Nhất Thương cùng Ngô Tà và những người khác: "Đeo mặt nạ phòng độc vào!" "Chú ý cảnh giác, nhanh chóng vượt qua!" "Vâng!" Một nhóm người nhanh chóng đeo mặt nạ phòng độc, sau đó lấy vũ khí ra, vừa cảnh giác xung quanh, vừa dưới sự dẫn dắt của Tô Cảnh, lao thẳng vào trong màn sương.

Không lâu sau, họ lần lượt từ trên những hộp hàng phía trên, leo xuống mặt đất.

Nhưng vừa xuống, mọi người liền nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của một quản kho: "A!

Đừng đến đây!" Nghe thấy vậy, Tô Cảnh lập tức cau mày, nhanh chóng bước tới.

Sau đó anh thấy trong màn sương dày đặc, một quản kho đang nằm vật trên đất, cơ thể không ngừng co giật.

Trên người anh ta bò đầy những sợi tóc.

Chính là Phát Cổ đã gặp khi xuống Tử đương khu lần trước.

Thấy vậy, Tô Cảnh giơ tay đánh ra một đạo kình phong.

Những sợi Phát Cổ trên người quản kho đó lập tức bị thổi bay sang một bên.

Sau khi tiến lên kéo quản kho này lại, Tô Cảnh liền hô lớn với mọi người: "Đốt lửa!" Nghe thấy điều này, mọi người không chần chừ, lần lượt đốt những ngọn đuốc mang theo.

Theo ánh lửa chiếu sáng xung quanh.

Mọi người cũng nhìn rõ tình hình xung quanh, những cây Phát Cổ dày đặc lơ lửng trong không trung, bò trên mặt đất, đang bao vây về phía họ.

Thấy vậy, mọi người không chần chừ, trực tiếp bắt đầu tấn công những Phát Cổ đó.

Có đuốc trong tay, những thứ này cũng không đáng sợ đến vậy, thêm vài quả bom cháy nữa.

Sau vài hiệp, những Phát Cổ này, toàn bộ đều bị thiêu thành tro bụi.

"Thế nào rồi, phát hiện được gì không?" Sau khi dọn dẹp xong Phát Cổ, Tô Cảnh liền sắp xếp mọi người bắt đầu kiểm tra.

Rất nhanh, Ngô Tà cầm một cái lọ đi đến bên Tô Cảnh.

"Tô ca, anh đoán quả nhiên không sai, cái lọ đựng tóc đã bị người ta động tay chân, và đặt ngay trên con đường mà chúng ta nhất định phải đi qua." "Như vậy xem ra, hung thủ đã xuất hiện!" "Hơn nữa chính là ở Tử đương khu!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh gật đầu.

Tiểu Bạch sắc mặt nghiêm trọng.

“Vậy nói như vậy, phía trước nhất định còn có nhiều cạm bẫy hơn nữa!” “Không loại trừ khả năng này!” Nghe cô nói vậy, Tô Cảnh gật đầu.

“Hay là, chúng ta đi tìm Vương Tuấn Nghĩa đi?” Tiểu Bạch thăm dò hỏi.

“Cũng được!” Thấy Tô Cảnh gật đầu đồng ý, Tiểu Bạch trực tiếp dẫn đầu đi tới.

“Vậy đi thôi, em dẫn đường!” Rất nhanh, một nhóm người đã đến nơi Vương Tuấn Nghĩa từng sống.

“Là ở đây sao?

Tôi thấy có dấu vết sinh hoạt mà?” Bàn Tử lên tiếng hỏi.

“Hắn ta chắc đã rời khỏi đây rồi, đồ đạc cũng đã chuyển đi hết!” Đánh giá tình hình xung quanh, Tô Cảnh bình thản nói.

“Không được, chúng ta không còn thời gian nữa, nhất định phải tìm được Vương Tuấn Nghĩa để hỏi rõ tình hình cụ thể!” Ngô Tà cau mày, sốt ruột nói.

“Thế này đi, Bàn Tử, ông dẫn mọi người ở đây đợi, Tiểu Bạch, Ngô Tà, chúng ta cùng đi tìm Vương Tuấn Nghĩa!” Tô Cảnh nói xong, Ngô Tà gật đầu đồng ý.

Chương 492

“Cũng được!

Vậy đi thôi!” Nói rồi, ba người trực tiếp rời khỏi đây.

Tìm kiếm xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy một số bát đĩa, xoong nồi, gáo múc nước vương vãi trên đất.

“Các cậu nhìn xem!” Khom người lục lọi trên đất, Tô Cảnh nói thẳng.

“Đây chắc là do Vương Tuấn Nghĩa để lại, nhưng chắc là từ một hai ngày trước rồi.” “Vương Tuấn Nghĩa chắc là ở gần đây thôi, tìm kỹ một chút đi!” Ba người đang tìm kiếm, rất nhanh phát hiện ra một cánh cửa sắt đầy rỉ sét. "Đó là chỗ nào vậy ạ?" Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi.

Ngô Tà bước tới đẩy thử, nhưng cánh cửa sắt không hề nhúc nhích. "Không mở được!" Ngô Tà lắc đầu về phía Tô Cảnh và Tiểu Bạch, bất đắc dĩ nói.

Tô Cảnh dùng đèn pin rọi khắp bốn phía, thản nhiên lên tiếng. "Xem ra, Vương Tuấn Nghĩa cũng từng sống ở đây một thời gian." "Hửm?" Đang nói chuyện, Tô Cảnh dường như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên khẽ kêu một tiếng. "Sao thế, Anh Tô?" "Em nhìn này!" Nghe Tiểu Bạch nói, Tô Cảnh ra hiệu về phía bên cạnh.

Sau đó, anh lấy xuống một chiếc điện thoại dính đầy bụi bẩn. "Cái này… là điện thoại của Vương Tuấn Nghĩa sao?" Ngô Tà bước tới, kinh ngạc hỏi. "Chắc là vậy!" Tô Cảnh gật đầu, mở điện thoại, vừa lướt được hai cái, màn hình điện thoại đột nhiên tối sầm lại. "Hết pin rồi!" Thấy vậy, Tiểu Bạch tiếc nuối nói. "Bên trong chắc chắn có manh mối, đi, về trước đã!" "Tìm cách sạc pin điện thoại." Tô Cảnh

nói xong, Tiểu Bạch và Ngô Tà đều đồng tình gật đầu.

Ba người lập tức quay đầu trở lại.

Vừa đến chỗ Bàn Tử và mọi người đang nghỉ ngơi, đã thấy Bàn Tử đang lén lút ghé sát Lý Giai Nhạc, không biết đang làm gì.

Thấy vậy, Ngô Tà nhanh chóng bước tới, giơ tay vỗ vào vai hắn một cái.

Cú vỗ này làm Bàn Tử giật mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Hắn quay đầu, dùng đèn pin rọi tới, phát hiện là Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm. "Mẹ kiếp, hết hồn!" "Sao thế?" "Lại đây, lại đây!" Bàn Tử vẫy mấy người lại gần.

Sau đó, đưa tờ giấy trong tay cho Ngô Tà. "Lý Giai Nhạc phát độc rồi!" "Mọi người xem này!" "Cái này vẽ, y hệt như cái vảy thủy tiên đỏ vậy!" Ngô Tà nhíu mày, nói thẳng. "Đúng đó!

Biết bao nhiêu người bị cái độc này dọa chết khiếp rồi!" "Thế nào rồi?

Vương Tuấn Nghĩa tìm thấy chưa?" Bàn Tử thở dài, rồi hỏi. "Chưa ạ!" "Nhưng trên đường đi thấy không ít dấu vết sinh hoạt." "Từ những dấu vết này mà xét, ông ta chắc đã chuẩn bị cho một chuyến đi dài ngày.

Không lên được Tử đương khu, ông ta hẳn đã đi vào sâu hơn rồi." "Trước đây ông ta nói muốn đi dò đường." "Nói là trong Tử đương khu có nơi ông ta chưa từng đến!" "Nhưng chúng ta đã nhặt được điện thoại của ông ta, bên trong nhất định có thông tin quan trọng." Ngô Tà vừa nói vừa lấy điện thoại ra. "Hết pin ư?

Đơn giản thôi mà!" "Bàn gia trên giang hồ người ta gọi là cục sạc dự phòng di động, chuyện nhỏ này cứ giao cho Béo này đi!" "Thôi được rồi, bớt lải nhải đi, làm nhanh lên!" Tô Cảnh cười mắng một

tiếng. "Được thôi!" Hắn cười tủm tỉm gật đầu, Bàn Tử cầm lấy điện thoại bắt đầu thao tác.

Rất nhanh, hắn đã khởi động lại được điện thoại.

Sau đó, tìm thấy một video bên trong. "Người này là Nha Quái, sao ông ta cũng xuống Tử đương khu vậy?" Nhìn thấy bóng người trong video, Tiểu Bạch kinh ngạc hỏi. "Chắc là để tìm đồ của Phật gia, kết quả lại trúng Đồng độc." "Bị kẹt lại ở đây." Ngô Tà thản nhiên nói. "Mẹ kiếp, trúng độc rồi mà còn vui thế, cái tâm này còn lớn hơn cả Bàn gia!" Bàn Tử châm chọc một câu, trong lúc nói, màn hình video chuyển cảnh.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy bóng dáng của Vương Tuấn Nghĩa. "Sao Vương Tuấn Nghĩa lại ở cùng với bọn họ?" Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi.

Trong lúc nói, tên Nha Quái kia lại điều chỉnh điện thoại. "Điện thoại sắp hết pin rồi, chúng ta phải tiếp tục đi về phía trước, con đường phía sau rất phức tạp." "Tôi sẽ dẫn đường trước cho mọi người." "Tôi là La Hâm, chúng tôi là Nha Quái đi tìm đồ của Phật gia." "Một hôm, chúng tôi nghe thấy một âm thanh phát ra từ dưới nước, nói rằng chỉ cần đến Tử đương khu là có thể tìm thấy đồ vật." "Thế là chúng tôi xuống, kết quả rất nhiều người tiếp xúc với Đồng phiến và bị trúng độc." "Lúc đầu, mọi người đều nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, và cả những bóng đen kỳ quái." "Sau đó, mọi người sẽ bị bệnh hoang tưởng, da dẻ sẽ biến thành màu đen!" "Những Đồng phiến độc này đến từ sâu trong Tử đương khu." "Chúng tôi vất vả lắm mới tìm được, kết quả lại tìm thấy một người ở sâu trong Tử đương khu, anh ta tên là Giang Nguyên!" Nghe đến đây, mọi người đều sững sờ. "Anh ta nói với chúng tôi rằng trước đây anh ta cũng từng trúng loại độc này, nhưng bây giờ đã hồi phục, hơn nữa không có di chứng." "Cùng giải độc với anh ta còn có rất nhiều người, anh ta nói, họ tìm thấy

thuốc giải ở một nơi gọi là 'thương khu'." "Tên địa điểm của 'thương khu' này gọi là Trọng sinh chi địa!" "Anh ta cũng cho chúng tôi xem rất nhiều tài liệu, chúng tôi có thể xác định, những gì anh ta nói là thật." Nói đến đây, La Hâm lại chĩa điện thoại về phía sau. "Tôi sẽ đưa các bạn đến một nơi gọi là Trọng sinh chi địa." "Phía sau không còn nguồn điện nữa, các bạn có thể giảm bớt trang bị để tăng tốc độ di chuyển." Nguồn gốc của âm thanh này là một bóng người đang quay lưng lại với La Hâm, ngồi bên đống lửa, hẳn là Giang Nguyên mà anh ta nhắc đến.

Đợi anh ta nói xong, La Hâm lại chuyển ống kính về phía mình. "Chú Tuấn Nghĩa bảo tôi quay video này, người đến sau, mọi người nhất định phải theo kịp nhé!" "Nhất định phải theo kịp!" "Trọng sinh chi địa?" "Hồ sơ ghi Giang Nguyên là một manh bào năm 1940, chết vào năm 1942." "Vậy xem ra, những gì ghi trên hồ sơ là sai rồi sao?" "Hắn ta tìm thấy thuốc giải, hơn nữa đã sống sót trong Tử đương khu!" Ngô Tà sờ cằm, trầm tư nói. "Không đúng!" "Mọi người nghe giọng nói của người này!" Tô Cảnh nhíu mày, tua video về đoạn người tự xưng là Giang Nguyên nói.

Anh lại nghe một lần nữa.

Sau đó, anh rút điện thoại ra, mở một đoạn ghi âm. "Xuống đây đi... xuống đây đi..." "Hai giọng nói này, giống hệt nhau sao?" Tiểu Bạch trợn tròn mắt, kinh ngạc hỏi. "Đúng vậy!" "Người này, chính là kẻ giả thần giả quỷ dụ dỗ chúng ta xuống nước." "Hung thủ chính là hắn!" "Vậy nói thế, Vương Tuấn Nghĩa gặp nguy hiểm sao?" Ngô Tà cau mày. "Đi thôi!" "Xem xem có đuổi kịp để giải quyết tên hung thủ kia không!" Tô Cảnh ra lệnh một tiếng, mọi người liền nhanh chóng hành động.

Loanh quanh tìm kiếm nửa ngày, tìm thấy không ít dấu vết sinh hoạt mà Vương Tuấn Nghĩa để lại, cuối cùng.

Đoàn người đến trước một cánh cửa sắt. "Cống Âm Thương?" Nhìn ký hiệu trên đó, Ngô Tà sững sờ. "Cái này với Cống Dương Thương chẳng lẽ là một cặp sao?" Bàn Tử cũng ngạc nhiên nói. "Mặc kệ có phải hay không, vào xem đã rồi tính, Béo này, mở cửa!" Nghe Tô Cảnh nói, Bàn Tử và Ngô Tà tiến lên hai bước.

Rất nhanh đã mở được cánh cửa sắt. "Xong rồi!" "Đi!

Vào trong thám hiểm thôi!" Tô Cảnh vẫy tay, dẫn đầu mọi người bước vào. "Dựa theo cấu trúc địa hình của Tử đương khu, chúng ta không còn cách địa điểm mà bọn họ nói là đích đến bao xa!" Ngô Tà nhìn khắp bốn phía, thản nhiên nói. "Cống Dương Thương, Cống Âm Thương, cái mẹ kiếp này nghe sao cứ như là nhà xí nam nữ vậy nhỉ?" "Mọi người xem này, có bao nhiêu là quan tài đồng, y hệt cái lúc trước luôn!" "Xem ra nguồn gốc của những chiếc quan tài đồng này đã được tìm ra rồi!" Nghe Bàn Tử nói, Tiểu Bạch gật đầu. "Chắc chắn không sai!

Hơn nữa cấu trúc của nơi này, y hệt Cống Dương Thương!" "Tại sao lại xây dựng một khu thương khố y hệt nhau ở đây?" "Mọi người xem, thiếu mất một cỗ quan tài rồi kìa!" "Chiếc quan tài xuất hiện ở Cống Dương Thương, chắc là từ đây mà ra!" Đang nói chuyện, mọi người đã đi về phía trước một đoạn.

Theo quy luật thì ở vị trí tiếp theo sẽ đặt quan tài đồng, nhưng đột nhiên lại bị thiếu mất một đoạn.

Thấy vậy, Tiểu Bạch không nhịn được lên tiếng nói. "Chắc là vậy!" "Thôi được rồi, đừng bận tâm mấy chiếc quan tài này nữa, mọi người nhanh lên!" Tô Cảnh hô một tiếng, đoàn người liền tiếp tục đi vào bên trong.

Rất nhanh, lại phát hiện ra một lối đi khác.

Y hệt như hành lang bên ngoài Cống Dương Thương phía trên.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước thám hiểm.

Sau đó liền phát hiện trên tường treo đầy những chiếc đồng hồ cũ kỹ ken đặc.

Mãi đến cuối cùng, mọi người mới lại phát hiện một cánh cửa sắt trên vách tường.

Bàn Tử vừa mở ra, một mùi hôi nồng nặc đã xộc thẳng vào mặt. "Khụ khụ, mùi gì mà ghê thế này?" Tiểu Bạch ho khan hai tiếng, đưa tay che mũi, nhíu mày nói.

Đoàn người bước vào, ánh đèn pin chiếu sáng rực rỡ bên trong.

Mọi người cũng nhìn rõ tình hình bên trong.

Dường như đây là một phòng thí nghiệm, xung quanh đều là những ống nghiệm được đặt san sát.

Ở phía trước cùng, còn có một chiếc hộp kính khổng lồ, bên trong chứa đầy chất lỏng màu xanh lá cây không rõ tên. "Đến rồi!" "Nơi đây, chính là Trọng sinh chi địa trên bản đồ!" Tô Cảnh thản nhiên nói.

Chương 493

"Cái gọi là Trọng sinh chi địa, hóa ra lại là một phòng thí nghiệm?" "Chẳng lẽ là thông qua nơi này, để nghiên cứu và chế tạo thuốc chống lại độc tố Đồng phiến sao?" Ngô Tà nhìn khắp bốn phía, nghi hoặc hỏi. "Tất cả cẩn thận một chút, xem xem có manh mối nào không!" Tô Cảnh xua tay, một đám người rất nhanh bắt đầu hành động.

Không lâu sau, Bàn Tử liền cầm một tờ giấy cũ đã ngả vàng chạy tới. "Anh Tô, Thiên Chân, mọi người mau đến xem này!" Đặt tờ giấy lên bàn trải ra, Bàn Tử có chút phấn khích nói. "Mọi người xem!

Ngâm thuốc bảy lần bảy bốn mươi chín ngày, có thể giải Đồng độc!" "Quả nhiên, phương thuốc quái dị trị được bệnh hiểm nghèo!" Tô Cảnh nhíu mày, bước tới trước chiếc hộp kính đựng thuốc ở giữa. "Những loại thuốc này... chắc là mới được pha chế..." "Chẳng lẽ Giang Nguyên thật sự đang pha chế thuốc giải sao?" "Ngâm thuốc bảy lần bảy bốn mươi chín ngày, hơi bị phi lý đấy..." Đang nói chuyện, Tô Cảnh đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhỏ truyền ra từ phía sau hộp nước.

Nhận ra điều này, Tô Cảnh liền nheo mắt lại.

Sau đó, anh bước tới phía sau chiếc hộp kính này.

Phía sau là một chiếc rương gỗ.

Trong rương gỗ, chất đầy một rương khoáng thạch không rõ tên.

Và trên đống khoáng thạch đó, Lưu Tang đang thoi thóp nằm ở trên. "Lưu Tang?" Nghe Tô Cảnh nói, một đám người vội vàng vây lại. "Ái chà!

Thật này!

Tang bối nhi, Tang bối nhi!" "Tỉnh dậy đi!" Bàn Tử chạy lên phía trước, vội vàng kéo Lưu Tang xuống, đưa tay vỗ vỗ mặt hắn.

Tuy nhiên, không có bất kỳ phản ứng nào. "Không được rồi, độc mà cậu ta trúng đã rất sâu rồi, mọi người xem, trên da toàn là sắc tố đen lắng đọng." "Nhưng, những khoáng thạch này..." "Bàn Tử, trên tờ giấy lúc nãy cậu mang qua cho xem, tôi nhớ hình như có một cái gì đó là 'Khoáng thạch hãn chưng pháp' đúng không?" "Những khoáng thạch đó, có phải chính là những thứ trong rương này không?" Nghe Tô Cảnh nói, Bàn Tử đập đùi một cái. "Chắc là vậy rồi, dù sao đi nữa, có bệnh thì vái tứ phương!" "Nếu không thì thằng nhóc Tang bối này hôm nay coi như bỏ mạng rồi!" Ngô Tà gật đầu, lên tiếng đồng tình. "Xem ra, Giang Nguyên quả thật là hung thủ!" "Hắn ta hạ độc người khác, lại nghiên cứu thuốc giải, người này chắc chắn có một kế hoạch vô cùng tỉ mỉ." "Rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?" "Trước tiên đừng bận tâm chuyện đó!" Tô Cảnh quét mắt nhìn quanh một lượt, nói thẳng. "Lấy tất cả tài liệu ở đây, mang ra ngoài!" "Cả những khoáng thạch này nữa." "Lưu Tang bây giờ trúng độc rất nặng, lát nữa cứ dùng Khoáng thạch chưng lưu pháp thử cho cậu ta xem sao!" "Nơi này không nên ở lâu!" "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp, sau đó nhanh chóng bắt đầu hành động.

Rất nhanh liền dọn sạch nơi đây, rồi dẫn mọi người rời đi.

Trước khi đi, Tô Cảnh còn bảo Bàn Tử ném hai bó thuốc nổ.

Nơi này chắc chắn là địa điểm then chốt nhất trong kế hoạch của Giang Nguyên.

Phá hủy nơi đây, nói không chừng có thể tạm thời kìm hãm hắn ta một chút.

Rời khỏi đó, một đám người dừng lại trong Cống Âm Thương.

Sau đó liền tại chỗ lấy vật liệu, làm một cái lưới sắt, dựng thành

một cái bệ.

Gia nhiệt khoáng thạch, rồi đổ nước lên, lợi dụng hơi nóng bốc lên để xông hơi cho Lưu Tang. "Kẻ có tà khí, dùng hình mà toát mồ hôi, tà khí có thể theo mồ hôi mà giải!" "Có bệnh thì vái tứ phương thôi!" Ngô Tà thở dài, đứng một bên lên tiếng nói. "Phương thuốc quái dị trị bệnh hiểm nghèo!" "Nướng Tang bối nhi trên tấm sắt!

Cái phương thuốc này cũng kỳ dị quá mức rồi đấy chứ?" Bàn Tử nín cười, rút điện thoại ra định quay video. "Bàn Tử!

Cậu nghiêm túc một chút!" "Được được!" Bị Ngô Tà lườm một cái, Bàn Tử vội vàng cất điện thoại đi, quay đầu bịt miệng lại. "Sao vẫn không có phản ứng gì vậy?" Thấy Bàn Tử không làm gì nữa, Ngô Tà nhìn Lưu Tang nghi hoặc nói. "Chắc là chưa đủ mạnh!" Tô Cảnh sờ cằm, có chút không chắc chắn nói.

Nói xong liền đổ cả một xô nước lên đống khoáng thạch đang cháy đỏ. "Xì!" Một làn khói trắng đậm đặc bốc lên từ khoáng thạch, cuồn cuộn bay về phía Lưu Tang.

Quả nhiên, thật sự là chưa đủ mạnh.

Vừa làm như vậy, Lưu Tang lập tức có phản ứng. "Giữ chặt cậu ta!" Thấy vậy, Tô Cảnh vội vàng nói.

Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác người giữ tay, người giữ chân.

Vừa giữ chặt, Lưu Tang liền bắt đầu co giật dữ dội.

Mãi một lúc sau mới yên tĩnh lại. "Cái này, cậu ta không sao chứ?

Sao lại co giật vậy?" Bàn Tử buông tay ra, có chút không chắc chắn hỏi. "Không sao đâu!

Tốt lắm rồi!

Mọi người xem, sắc tố lắng đọng trên người cậu ta đều bắt đầu nhạt dần rồi!" Tô Cảnh lau tay, cười nói. "Tốt chưa hả?" Thấy Lưu Tang mở mắt, Bàn Tử vội vàng đỡ cậu ta dậy. "Mấy cái linh kiện trên người cậu còn dùng tốt không đấy?" "Thằng Béo chết tiệt!" Lưu Tang yếu ớt mắng một tiếng, Bàn Tử cũng không để ý, trên mặt nở một nụ cười thật tươi. "Xem ra là không sao rồi!" "Tang bối nhi, cậu đúng là số lớn mà!

Khoáng thạch chưng liệu pháp, xem ra đúng là có tác dụng thật đấy chứ!" Tô Cảnh ngồi xổm xuống, nhìn lên tấm lưới sắt mà Lưu Tang đang nằm.

Trên đó bất ngờ xuất hiện một lớp chất lỏng đen kịt như mực. "Mọi người xem, độc chắc là đã được bài trừ rồi." "Mặc dù không biết nguyên lý là gì, nhưng rõ ràng là có tác dụng!" "Đợi ra ngoài rồi, mang khoáng thạch đi kiểm tra một chút." "Bây giờ có thể thông báo cho bên trên, chuẩn bị cứu người rồi!" "Tiểu Bạch, em liên hệ Từ Lỗi một chút, bảo anh ta toàn lực phối hợp với bọn anh!" "Vâng!" Thập Nhất Thương.

Cửa vào Tử đương khu.

Từ Lỗi dẫn theo nhiều quản lý Thương Khố cùng với Tô Cảnh, Ngô Tà và đoàn người tụ tập tại đây.

Lần lượt dùng Khoáng thạch chưng lưu pháp, cứu chữa từng quản lý Thương Khố bị trúng độc.

Bận rộn suốt nửa ngày trời, mới loại bỏ hết độc tố cho những người đó.

Cả Thập Nhất Thương, đơn giản là vui mừng khôn xiết.

Từ Lỗi và các quản lý chủ chốt khác không ngớt lời khen ngợi Tô Cảnh, Ngô Tà và đám người.

Sau khi bận rộn xong, Từ Lỗi liền gọi một đám người ngồi xuống đây. "Kể từ khi Ngô Tam Tỉnh tiến vào Thập Nhất Thương, ông ta chủ động yêu cầu vào Tử đương khu, cứu một người ra ngoài." "Người đó là ai vậy?" "Người được cứu ra khỏi Tử đương khu, tại sao ông ta lại đến Tử đương khu?" "Bên trong chắc chắn có một mục tiêu rất lớn." "Nguyên lý đơn giản nhất, chính là trong Tử đương khu có một thứ gì đó, tạo ra sức hấp dẫn cực lớn đối với bên ngoài." "Chừng nào thứ này chưa được loại bỏ, thì sẽ luôn có người tìm mọi cách để hại chúng ta!" Từ Lỗi từ tốn nói. "Vậy nếu trong Tử đương khu có một thứ gì đó, tạo ra sức hấp dẫn cực lớn đối với bên ngoài, ngài nghĩ đó sẽ là gì?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

Từ Lỗi cười cười, quay đầu nhìn Tiểu Bạch. "Tiểu Bạch, em nói đi." "Em nghĩ truyền thuyết kỳ lạ nhất trong Thập Nhất Thương là gì?" "Truyền thuyết kỳ lạ?

Không phải là mộ của Trương Đại Phật gia sao?" Tiểu Bạch sững sờ, không chắc chắn nói.

Từ Lỗi bật cười, sau đó lên tiếng giải thích. "Trong mắt những người lớn tuổi ở Thập Nhất Thương chúng tôi, kỳ lạ không phải là cái đó." "Truyền thuyết năm xưa khi Thập Nhất Thương được xây dựng, có một lần mặt đất sụt lún." "Kết quả là dưới lòng đất, chấn động tạo ra một khoảng không Tử đương khu khổng lồ." "Bên trong... là một cổ quốc cổ miếu!" Nghe đến đây, tinh thần mọi người lập tức chấn động. "Ông Từ, ông không được nói bừa đâu nhé!

Dưới Tử đương khu, còn giấu một cung điện khổng lồ sao?" "Tôi chỉ nói là truyền thuyết, liệu có thật hay không, tôi cũng không dám chắc." Từ Lỗi lắc đầu, thản nhiên nói. "Cổ quốc cổ miếu này, cũng chỉ là nghe người ta nói qua." "Nhưng chưa từng có ai nhìn thấy, vì vậy truyền thuyết này cũng dần dần không ai nhắc đến nữa." "Tôi nghe nói là, cổ quốc cung miếu này, nó thuộc về một quốc gia thời kỳ

đỉnh cao của Đồng xanh, tên là Nam gì đó..." "Nam Hải Lạc Vân Quốc?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi. "Đúng đúng, chính là Nam Hải Lạc Vân Quốc!" "Cung miếu này, chính là tế đàn của Nam Hải Lạc Vân Quốc!" "Nếu nói, trong Tử đương khu có thứ gì đó tạo ra sức hấp dẫn với bên ngoài." "Thì e rằng, chính là cung miếu này rồi!" "Bởi vì trong truyền thuyết, cung miếu này giấu kho báu của Nam Hải Vương!" "Về truyền thuyết này còn có thông tin cụ thể hơn nào không?" Tô Cảnh châm một điếu thuốc, thản nhiên hỏi. "Không còn nữa, tôi chỉ biết có vậy thôi!" Tô Cảnh gật đầu, tiếp tục nói. "Tử đương khu, Thiên Lân Lâu, Nam Hải Vương địa cung, địa hình những nơi này đều cực kỳ tương tự." "Nơi đây nhất định có mối liên hệ mật thiết với Nam Hải Vương." "Nếu nói, truyền thuyết vừa nãy là thật." "Thì dưới Tử đương khu..." "Thứ có liên quan đến Nam Hải Vương, chính là tòa miếu này rồi..." Lúc này Ngô Tà cũng gật đầu đồng tình. "Anh Tô nói không sai." "Trước đây em vẫn luôn cảm thấy, toàn bộ sự việc thiếu mất một mắt xích quan trọng." "Bây giờ em đã hiểu rồi, người mà Tam thúc cứu ra năm đó có lẽ không đơn thuần là vì Thính Lôi." "Mục tiêu của ông ta, chính là cung miếu của Nam Hải Vương này!" "Cung miếu Nam Hải Vương này, chắc chắn có liên quan đến Thính Lôi, năm đó ông ta lợi dụng thần khí đi khắp nơi chinh chiến." "Vì vậy, mỗi khi đến một nơi, ông ta đều xây dựng địa điểm Thính Lôi để Thính Lôi, cung miếu này, nhất định cũng là một nơi Thính Lôi." "Nam Hải Vương nhất định đã hoạt động ở khu vực này." "Trong Lôi Thành không có tài bảo, vậy tài bảo rất có thể nằm trong cung miếu này." "Nơi duy nhất chúng ta chưa từng đến, chính là cung miếu Nam Hải Vương này!" "Thế nào, đi một chuyến chứ?" Ngô Tà liếc nhìn mọi người, cười tủm tỉm hỏi. "Đi thôi!" "Đã có bảo bối, nói gì cũng phải xuống xem xét một chút chứ!" Bàn Tử hì hì ha ha nói. "Vậy thì...

Chương 494

chúc mọi người thành công!" Từ Lỗi đứng một bên, vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay nói.

Lời vừa dứt, một đám người liền từ một cánh cửa nhỏ khác trong Tử đương khu đi vào.

Vị quản lý đứng đầu cười lớn tiếng cảm ơn mọi người. "Thật sự cảm ơn rất nhiều!" "Đã có rất nhiều người, đều đã tỉnh lại rồi!" "Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, phải xử lý đặc biệt!

Vẫn còn rất nhiều người chưa khỏi hẳn, vẫn phải làm phiền các vị ở lại Thập Nhất Thương một thời gian nữa." "Vì vậy, vẫn cần sự giúp đỡ của các vị ạ!" "Chúng ta vẫn không thể ra ngoài sao?

Quy tắc của Thập Nhất Thương đâu rồi?" Bàn Tử bất mãn nói. "Bàn Tử, nếu cậu còn nói nhảm, tôi sẽ phong cậu làm khách quý của Thập Nhất Thương, để cậu ở đây cơm no áo ấm!" Từ Lỗi cười nói. "Được được được, đừng nói nữa." "Các người đúng là vừa nói quy tắc, vừa nói đạo lý mà." Ngô Tà vỗ vỗ Bàn Tử, tiến lên hai bước. "Xin lỗi, Giám đốc Từ!" "Các vị mau chóng rà soát đi, tôi còn phải xuống đó một chuyến nữa." "Tôi còn phải xuống tìm Giang Nguyên, tôi có quá nhiều chuyện muốn hỏi hắn ta." "Mục tiêu của bọn người này, là ở Tử đương khu." "Ước chừng bọn chúng cũng sắp xuất hiện rồi!" "Giang Nguyên chắc chắn biết nhiều hơn, tôi phải đi tìm hắn ta!" "Bàn Tử, cậu ở lại giúp bọn họ giải độc." "Lưu Tang, cậu và hai chúng tôi lại xuống đó một chuyến nữa!" "Tiểu Bạch, em cũng ở lại phía trên giúp đỡ!" Tô Cảnh lên tiếng sắp xếp, Tiểu Bạch và Bàn Tử tuy cũng muốn cùng xuống, nhưng thấy ngữ khí Tô Cảnh kiên quyết, cũng không dám đề nghị nữa. "Từ khi chiếc quan tài đồng từ sông

Dương chảy vào Ngô Sơn Cư, âm mưu của thế lực đó nhằm vào tôi, nhằm vào Ngô gia, đã bước vào giai đoạn gay cấn." "Anh Tô, loại độc do Đồng phiến này gây ra, rất giống độc viêm hầu, nhưng còn quỷ dị hơn, chắc là một hợp chất kim loại phức tạp không rõ tên." "Loại độc tố này sẽ khiến những kẻ khao khát trường sinh rơi vào ảo cảnh, còn tấn công hệ thần kinh trung ương của con người." "Khiến người ta sản sinh ảo thanh, ảo thị, triệu chứng này có thể đi kèm với một người vài chục năm, thậm chí cả đời." "Hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ xuất hiện biến chứng." "Những người bên cạnh chúng ta trúng loại độc này, bọn chúng biết chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn." "Vì vậy, bọn chúng đã lợi dụng điểm này, ép tôi vào Thập Nhất Thương." "Tôi có thể khẳng định, Giang Nguyên là một quân cờ đã bị chôn vùi rất lâu, khi chúng ta xuống Tử đương khu, hắn ta đã bị kích hoạt!" "Hắn ta đã giết nhiều người như vậy, ván cờ này, chắc chắn không chỉ nhằm vào tôi, nhằm vào Ngô gia!" "Hắn ta có nguyện vọng muốn đạt thành, nguyện vọng này, nhất định có liên quan đến Thính Lôi!

Có liên quan đến Tử đương khu!

Có liên quan đến cung miếu Nam Hải Vương bên dưới Tử đương khu." "Mê đoàn này, đã ngày càng rõ ràng hơn rồi!" "Đã dụ tôi đến Tử đương khu, vậy tôi sẽ đợi hắn ta ở Tử đương khu, đợi hắn ta ở cung miếu Nam Hải Vương!" Ngô Tà vừa nói, vừa cùng Tô Cảnh và Lưu Tang, một lần nữa xuống Tử đương khu.

Đã xuống đây hai lần rồi, lần này liền tỏ ra càng thành thạo hơn.

Không mất nhiều thời gian, liền trở lại Cống Âm Thương.

Sau đó lại một lần nữa quay lại phòng thí nghiệm được gọi là Trọng sinh chi địa. "Gần đây không có ai, hắn ta không ở đây!" "Hai phát thuốc nổ của Bàn Tử, đã đốt cháy rụi nơi này rồi." Tô Cảnh nhìn

khắp bốn phía, thản nhiên nói. "Ấy!

Anh Tô, anh xem này!

Cái này hình như là mới đặt vào!" Ngô Tà đột nhiên kinh hô một tiếng, thu hút sự chú ý của Tô Cảnh.

Sau khi đi qua, bất ngờ phát hiện trên bàn có những chiếc chai lọ được sắp xếp gọn gàng.

Bên trong nhét những mảnh giấy lớn nhỏ khác nhau. "Lấy ra xem thử!" "Thời gian đã khởi động, ngươi phải chết ngàn lần để đền tội!" "Ngô Nhị Bạch xảy ra chuyện, Ngô gia đã không còn đường xoay chuyển cục diện." "Ngày kế hoạch hoàn thành, chính là lúc ngươi nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa!" "Đây chắc là cách Giang Nguyên và bọn người kia liên lạc với nhau rồi." "Thư trôi sông, đúng là có cách của hắn!" Đọc xong nội dung trên tờ giấy, Ngô Tà cười khẩy nói. "Anh xem cái này!" Tô Cảnh nhìn khắp bốn phía một lượt, sau đó vén một tấm ván gỗ lên, từ bên dưới lấy ra một bọc vải.

Nhấc lên đổ xuống, bất ngờ lộ ra từng tấm Đồng phiến màu vàng. "Những thứ này đều là từ Lôi Thành sao?" "Nhưng làm sao bọn chúng vận chuyển vào đây được?" Nhìn rõ sau đó, Lưu Tang vẻ mặt kinh ngạc. "Chỉ có thể vận chuyển lén lút từ dưới nước vào, cách có khả năng nhất, chắc là những chiếc chai lọ kia rồi." "Đồ vật đến từ Lôi Thành, và kẻ cấu kết với Giang Nguyên, chắc chắn là đám người cuối cùng đã ném bom phá hủy Lôi Thành.

Chắc hẳn là thế lực còn sót lại của Nhị Kinh, không ngờ, dù Nhị Kinh đã chết, bọn chúng vẫn luôn tuân theo kế hoạch hành sự..." Ngô Tà thản nhiên nói. "Cũng không chắc, Nhị Kinh, có lẽ thật sự chưa chết!" "Trước đây sự chú ý của chúng ta đều dồn vào Lão Tiêu, thi thể của Nhị Kinh, chúng ta cũng không đi kiểm tra, có khả năng, tên này là giả chết." "Đã lừa dối chúng ta thành công, cuối cùng lấy được thứ

mình muốn từ Lôi Thành." Nghe Tô Cảnh nói, Ngô Tà thở dài. "Thôi được rồi, cứ đi một bước tính một bước vậy!" "Dù hắn ta thật sự chưa chết, thì chúng ta cũng sẽ rất nhanh gặp mặt thôi!" "Nhưng em luôn có một dự cảm không lành, Anh Tô, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm thấy Giang Nguyên!" "Được!" Tô Cảnh gật đầu, ba người liền tiếp tục tìm kiếm trong Tử đương khu.

Thời gian chớp mắt trôi qua.

Hai ngày sau.

Thập Nhất Thương, nhà ăn.

Bàn Tử, Tiểu Bạch, và Lưu Tang mấy người, đã tìm người làm một bàn đầy món ăn, rồi ai nấy bắt đầu ăn. "Mẹ kiếp, mấy ngày nay thật sự làm Bàn gia mệt muốn chết rồi!" "Tang bối nhi, Đại Nhạc, hai đứa thật sự phải cảm ơn Béo này tử tế đấy!" "Nào nào nào, đều là công lao của Bàn gia cả, cùng nâng ly với Bàn gia một chén!" Lý Giai Nhạc nâng ly, một đám người cùng nâng ly với Bàn Tử.

Ba tuần rượu qua đi, Bàn Tử mới đặt đũa xuống, thở dài một hơi. "Mọi người có phát hiện không, phương pháp xông hơi này, cũng chỉ là trị ngọn chứ không trị được tận gốc." Nghe đến đây, mọi người đều thở dài một hơi. "Kết quả hóa trị, bệnh viện vẫn chưa phân tích ra, chúng ta vẫn cần phải đợi thêm." "Phương pháp điều trị thật sự, chúng ta vẫn cần phải suy nghĩ thêm." "Nhiều người bị Đồng phiến làm bị thương như vậy, chẳng lẽ không thể để mọi người cứ sống như thế này cả đời sao?" Tiểu Bạch thở dài, lên tiếng nói. "Đúng rồi, trước khi Anh Tô đi, không phải đã nói với chúng ta là có thể tìm Đại Sư sao?" "Mọi người ai có cách liên hệ với Đại Sư không?" "Đại Sư?" Thấy Lưu Tang vẻ mặt không hiểu, Bàn Tử vội vàng nói. "Là A Thấu đó!

Anh Tô không phải nói cô ấy là hậu duệ bác sĩ y học sao?" "Sao

mình lại quên mất cô ấy nhỉ?" Tiểu Bạch hai mắt sáng rực, kinh hỉ nói. "Em có!

Đợi em gọi điện hỏi thử!" Đang nói chuyện, Tiểu Bạch đã rút điện thoại ra, trực tiếp gọi đi. "Alo ~ Chị A Thấu ~" Đơn giản nói sơ qua tình hình hiện tại với A Thấu, Tiểu Bạch liền chờ A Thấu trả lời.

Im lặng một lát, bên kia mới truyền đến giọng A Thấu. "Tiểu Bạch, em tìm cách, mang khoáng thạch và Đồng phiến đó qua đây cho chị một phần." "Muốn tìm được phương pháp giải độc, thì phải truy tìm nguồn gốc phương pháp chế tạo ban đầu." "Phương pháp ban đầu, phân tích dược liệu, và dược tính..." "Chị còn cần một phòng thí nghiệm nữa!" "Vâng ~ Em sẽ tìm cách giúp chị sắp xếp!" Những người phía trên đang nỗ lực tìm kiếm phương pháp giải độc.

Còn bên dưới Tử đương khu.

Tô Cảnh ba người cũng đã đến sâu hơn. "Thế nào rồi, Lưu Tang?" Ngô Tà lên tiếng hỏi. "Em nghe thấy rồi!

Hắn ta ở rất xa chúng ta, rất sâu!" "May mà ở đây đủ yên tĩnh." Lưu Tang nói xong, Ngô Tà lại hỏi. "Cậu có hiểu biết gì về cấu trúc nơi này không?" "Em có thể nghe ra tất cả các lối đi, nhưng có một số lối đi chất đầy hàng hóa, những lối đi này đứt đoạn, em chỉ có thể vừa đi vừa dẫn đường, không thể vẽ ra bản đồ được." Nghe đến đây, Ngô Tà không nhịn được cười. "Vậy là, cậu biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không vẽ ra được sao?" "Ừm." Thấy Lưu Tang gật đầu, Ngô Tà mới thở dài tiếp tục nói. "Nếu không thì, đợi ra ngoài, tôi tìm mối quan hệ, chúng ta đi học bù đại học nhé..." "Ngô Tà, đây không phải vấn đề trình độ văn hóa, được chứ?" Lưu Tang suýt nữa bật cười vì tức, chỉ vào đầu nói. "Thì chúng tôi cũng không biết, cũng không dám hỏi!" "Được rồi, đừng lải nhải nữa!" "Lưu Tang, đi lối nào?

Đừng lãng phí thời gian!" Nghe Tô Cảnh nói, Lưu Tang lườm Ngô

Tà một cái, sau đó chỉ tay về phía bên cạnh. "Bên này!" Lưu Tang dẫn đường phía trước, ba người tiếp tục đi vào sâu hơn.

Ngay khi Tô Cảnh và mấy người không ngừng tiến sâu vào Tử đương khu.

Trong Thập Nhất Thương lại xảy ra biến cố lớn.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, một nhóm quản lý Thập Nhất Thương đã bị phương pháp xông hơi bằng khoáng thạch trấn áp độc tố.

Rất nhiều người lại tái phát bệnh tình.

Điều này khiến cả Thập Nhất Thương, trong nháy mắt trở thành một mớ bòng bong.

Phòng cách ly.

Tiểu Bạch và Bàn Tử cùng đoàn người vây quanh giường của một quản lý Thương Khố đang tái phát bệnh.

Họ gọi video cho A Thấu bằng điện thoại, nhờ A Thấu giúp xem tình hình của quản lý Thương Khố này. "Chị A Thấu, thế nào rồi ạ?" "Phương pháp xông hơi bằng khoáng thạch, e rằng không phải là phương pháp giải độc thực sự." "Em nghi ngờ, trong khoáng thạch này chứa một loại độc tố khác, dùng độc trị độc, tạm thời trấn áp độc tố của Đồng phiến." "Nhưng sau một thời gian, độc tố Đồng phiến lại tái phát nặng hơn, sự cân bằng giữa hai loại độc bị phá vỡ, triệu chứng trúng độc sẽ trở nên sâu hơn." "Hả?

Các người không phải nói đã giải độc rồi sao?

Sao lại nặng hơn nữa?" Từ Lỗi đứng một bên tức giận nói. "Ngài bình tĩnh bình tĩnh, chúng tôi cũng đâu muốn tình huống này xảy ra chứ?" Bàn Tử vẻ mặt bất đắc dĩ nói. "Cái này bảo tôi làm sao bình tĩnh được?" Nghe ông ta nói, Bàn Tử nhún vai. "Ngài cứ nhất định bắt

chúng tôi giải thích, chúng tôi cũng không giải thích rõ được!" "Thế này đi, ngài cứ thả chúng tôi ra ngoài, đợi chúng tôi làm rõ mọi chuyện rồi sẽ giải thích tử tế cho ngài!" "Không thể nào!

Bây giờ không thể thả các cậu ra ngoài!" Từ Lỗi trực tiếp xua tay từ chối.

Nhưng đúng lúc này, một quản lý Thương Khố đột nhiên chạy tới báo cáo với Từ Lỗi một câu. "Người của Ngô gia đến rồi!" Nghe câu này, Bàn Tử liền sững sờ. "Ngô gia?

Ai đến vậy?" Đang nói chuyện, một bóng người gầy gò, dẫn theo một đám người từ cửa đi vào. "Nhị Kinh?" "Mày cái đồ gián điệp, mày mẹ kiếp vẫn còn sống??" "Tôi đương nhiên còn sống!" "Nếu tôi không sống, làm sao vạch trần âm mưu của các người?" "Nói tôi là gián điệp, các người mới là gián điệp chứ?" Nhị Kinh cười khẩy một tiếng, khinh miệt nói với Bàn Tử. "Hắc, cái thằng khốn nhà mày, cũng biết đảo lộn trắng đen ghê nhỉ?" "Trước đó ở Thiên Lân Lâu trước mặt bao nhiêu người đã thừa nhận rồi, mày còn nói mày không phải gián điệp?" Bàn Tử chỉ vào mũi Nhị Kinh mắng.

Nhưng giây tiếp theo, "Rầm" một tiếng, Bàn Tử đã bị đá bay ra ngoài.

“Đương nhiên tôi không phải gián điệp!” Thấy người của Thập Nhất Thương đỡ Bàn Tử dậy, rồi lại bao vây mình, Nhị Kinh cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

Chương 495

"Nếu nói gián điệp, thì chính các người mới là!" "Anh nói bậy!" Bàn Tử cáu nhàu định xông lên cãi cọ với Nhị Kinh lần nữa, nhưng bị Tiểu Bạch túm chặt lấy cánh tay.

"Nhị Kinh, anh không sợ Tô gia sao?" "Hơn nữa, anh nói thế có bằng chứng gì?" "Bằng chứng?" "Chính tôi là bằng chứng!" Nghe Tiểu Bạch nói vậy, Nhị Kinh cười khẩy.

"Tôi trung thành với Nhị gia, trời đất chứng giám!

Còn các người, đặc biệt là Tô Cảnh, đã chiếm đoạt sản nghiệp của Ngô gia.

Không những cùng nhau hại Nhị gia, mà còn hại cả Tiểu Tam Gia!

Tiểu Tam Gia thật sự đã chết ở Lôi Thành rồi, kẻ quay về chỉ là một tên giả mạo!" "Đây, chính là bằng chứng!" Nói rồi, Nhị Kinh nhận từ tay thủ hạ một chiếc mặt nạ da người, vứt lên bàn.

"Nhị gia đã được tôi sắp xếp người bảo vệ rồi." "Toàn bộ chuyện này đều là một âm mưu, tôi đã báo cảnh sát về chuyện này rồi!

Bọn họ tôi sẽ giao cho cảnh sát, còn xin Thập Nhất Thương tạo điều kiện." Nghe Nhị Kinh trắng trợn đảo lộn phải trái, chỉ hươu thành ngựa, Bàn Tử tức đến suýt tắt thở.

Hơn nữa, Nhị gia giờ lại nằm trong tay hắn, điều này càng khiến người ta kiêng kỵ.

"Theo chúng tôi đi thôi?

Các người đã bại lộ rồi, không cần diễn nữa!" Nhìn Bàn Tử, Nhị Kinh cười cợt nói.

“Mẹ nó, cái tốt cái xấu đều bị anh nói hết rồi!” “Nhị Kinh, anh xuất hiện ở đây cũng rất có dũng khí đấy.” “Nếu là tôi, khó khăn lắm mới sống sót, thì đã ẩn mình, âm thầm phát triển rồi!

Anh thật sự nghĩ Tô gia không để lại thủ đoạn nào sao?” Bàn Tử trừng mắt nhìn Nhị Kinh nói.

Thấy vẻ mặt có vẻ không sợ hãi của hắn, Nhị Kinh trong lòng khẽ giật mình.

Hắn đúng là có chút kiêng kỵ, không dám mạo hiểm ra tay.

Lúc này, Từ Lỗi bên cạnh chỉ vào Nhị Kinh trầm giọng nói.

“Bất kể tình huống bên ngoài thế nào, nhưng chuyện này có liên quan trực tiếp đến Thập Nhất Thương.

Anh nhất định phải cho tôi một lời giải thích!

Đừng hòng chỉ bằng một câu nói mà đưa người đi khỏi đây!” “Từ chủ quản, anh cứ yên tâm, Ngô gia chúng tôi sẽ cho anh một lời giải thích.” Nhị Kinh giơ tay ra hiệu một chút, thản nhiên nói với Từ Lỗi.

Hơn chục thủ hạ đứng phía sau cũng khí thế hung hăng tiến về phía Bàn Tử.

“Khoan đã!” Tiểu Bạch đứng ra ngăn mấy người lại.

Sau đó, dưới ánh mắt của Nhị Kinh, cô nói không chút nao núng.

“Những người này đã gây rối ở Thập Nhất Thương suốt nửa ngày, vốn dĩ phải chịu trách nhiệm!

Giờ anh chỉ nói một câu họ là gián điệp, là muốn đưa họ đi sao?

Từ chủ quản, những người này đã hại chết thương viên của chúng ta, lẽ nào người khác nói muốn đưa đi là chúng ta phải thả người sao?

Đây nhất định là một âm mưu, Nhị Kinh đã theo Ngô Nhị Bách nhiều năm như vậy, lại có tình cảm tốt đẹp với Ngô Tà, hôm nay màn này, chắc chắn là đang diễn kịch.

Hắn đến là để cứu người!

Nhị Kinh, những người này chúng tôi sẽ giam giữ ở Thập Nhất Thương!

Để chúng tôi giao cho cảnh sát!" "Tiểu Bạch, mới có mấy ngày không gặp, em đã hiểu chuyện ra không ít rồi đấy..." Nhị Kinh khẽ cười.

"Tôi nói là sự thật!" Tiểu Bạch trừng mắt nói.

"Được thôi!

Người cứ giữ ở chỗ các người..." "Nhưng... tôi muốn xuống Tử đương khu!

Nếu không đưa người bên dưới lên, tôi không thể đảm bảo an toàn cho Thập Nhất Thương!" Nhị Kinh thản nhiên nói.

"Làm sao anh có thể khiến tôi tin anh?" "Tôi xuống Tử đương khu, anh sợ gì chứ?

Cùng lắm là không cho tôi lên, quyền chủ động đều nằm trong tay các người!" Nghe Nhị Kinh nói vậy, Từ Lỗi trầm ngâm một lát, rồi phất tay.

"Người đâu, đưa bọn họ xuống Tử đương khu!" Sau khi Nhị Kinh đi, Bàn Tử và Tiểu Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ kiếp!

Nhị Kinh này đúng là mệnh cứng thật!

Chắc chắn là tìm được bảo bối gì đó ở Lôi Thành rồi, không thì làm sao mà mạnh lên thế được?

Lại còn mẹ nó, lên mặt nữa chứ, xuống Tử đương khu?

Không biết Tô gia cũng ở đó sao?

Để xem Tô gia làm thịt anh ta thế nào!" Bàn Tử lớn tiếng chửi.

"Được rồi, Bàn gia!" "Em cảm giác, Nhị Kinh dường như có chút không sợ gì cả!" "Chúng ta phải nhanh chóng liên lạc với Tô gia!

Không sợ hắn làm thật, chỉ sợ hắn chơi trò âm hiểm!" Tiểu Bạch nhíu mày lo lắng nói.

"Em nói thế, đúng là như vậy thật!" "Thế này đi, em liên lạc Tô gia, anh liên lạc Tiểu Ca!

Nghe ý Nhị Kinh, Nhị gia đã rơi vào tay hắn rồi.

Tiểu Ca vẫn luôn ở bên ngoài bảo vệ Nhị gia, cũng không biết tình hình bây giờ thế nào." Hai người bắt đầu hành động riêng.

Lúc này, trong Tử đương khu.

Lưu Tang vừa đi vừa hoàn thiện một tấm bản đồ.

"Những thứ tai có thể nghe được, toàn diện hơn nhiều so với những gì mắt nhìn thấy!

Tôi đã rất quen thuộc với nơi này rồi!

Tô gia, Ngô Tà, hai người xem này!

Chỉ cần không để Giang Nguyên đi vào con đường này, hắn sẽ dần dần bị dồn vào đường cùng!" "Rất tốt!" Tô Cảnh nhìn hai người một cái, khóe miệng khẽ cong.

Sau đó giơ tay xuống.

Ba người liền trực tiếp chạy theo ba hướng khác nhau.

Mười lăm phút sau.

Với sự truy đuổi và chặn đường của ba người, Giang Nguyên

không nằm ngoài dự đoán, bị dồn vào đường cùng.

"Ông không trốn thoát được đâu, nhịp tim của ông trong bóng tối còn rõ ràng hơn bất cứ thứ gì!" Lưu Tang chiếu đèn vào lão già tóc bạc, lưng còng trước mặt, thản nhiên nói.

Giang Nguyên một mặt khinh thường, định chạy trốn từ hai hướng khác, nhưng giây tiếp theo.

Hình bóng Ngô Tà và Tô Cảnh bước ra từ bóng tối.

Thấy đã hết đường lui, Giang Nguyên cười lớn.

"Ha ha ha!

Các người căn bản không biết mình đang phải đối mặt với cái gì đâu!" Ngô Tà chiếu đèn vào Giang Nguyên, hỏi thẳng.

"Kẻ nào đã khiến ông làm những việc này?" "Là người có thể đưa tôi rời khỏi đây!" "Tôi cũng có thể đưa ông rời khỏi đây mà, chỉ cần ông nói cho tôi biết hắn là ai!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Giang Nguyên lắc đầu.

"Anh không hiểu đâu!

Rời khỏi!

Không chỉ đơn thuần là quay lại mặt đất!

Mà là tôi sẽ có được kho báu của Nam Hải Vương!

Ngay bên dưới nơi này!

Người đó nói, chỉ cần tôi nghe lời hắn, tôi sẽ có được!

Hắn sẽ mang theo thần khí mở cơ quan xuống đây, lúc đó, tất cả chúng ta đều có thể có được khối tài sản khổng lồ!" Ngô Tà nhíu mày.

"Ông là muốn đi đến cung miếu Nam Hải Vương phải không?" "Hả?

Sao anh biết?" "Đương nhiên là nghe được từ tiếng sấm rồi!" "Anh rốt cuộc là ai?" "Đương nhiên là người giống như anh, đến để hội hợp với anh!" Giang Nguyên ánh mắt u ám, cười lạnh nói.

"Anh không phải!

Anh đang lừa tôi!

Tôi đã để lại rất nhiều ký hiệu của chúng ta ở đây!

Nếu anh là người của chúng ta, đã sớm nhìn thấy rồi!" Nghe hắn nói vậy, Ngô Tà rơi vào im lặng.

Nhưng nhân cơ hội này, Giang Nguyên trực tiếp chạy về phía Lưu Tang.

Chương 496

Thấy vậy, Lưu Tang đá một cước.

Tô Cảnh thân hình loé lên, liền xuất hiện trước mặt hắn, cũng đá ra một cước.

Giang Nguyên trực tiếp văng vào trong chiếc tủ gỗ bên cạnh.

“Hơ hơ!” “Người đó là sứ giả của Thần Sấm, dù tôi có chết, hắn cũng có thể dùng thần khí khiến tôi sống lại!

Các người đừng hòng có được bất kỳ tin tức nào từ tôi!” Vừa nghe lời này, mấy người liền thấy Giang Nguyên tự đâm một nhát dao vào tim mình.

Trong chốc lát, hắn liền mất đi hơi thở.

“Chết rồi!” Lưu Tang bước tới, thử hơi thở, rồi lắc đầu.

“Giang Nguyên chết rồi, manh mối duy nhất cũng đứt đoạn rồi!” Ngô Tà thở dài, bất lực nói.

Lưu Tang sờ soạng trên thi thể hai cái, rồi vén tay áo lên xem.

Sau đó liền phát hiện một hình xăm thô ráp.

“Tô gia, Ngô Tà, hai người xem này!

Hình xăm này... chắc là ký hiệu liên lạc giữa bọn chúng rồi!

Trông khá thô sơ, chắc là tự xăm ở trong Tử đương khu này.” Ngô Tà ngồi xổm xuống, nói.

“Hắn ta vừa nói, có thể lấy được kho báu!

Theo tôi thấy, tổ chức của Nhị Kinh này đã hoạt động rất lâu rồi.

Những người bên trong không phải là lính tản mà là những kẻ có

chấp niệm sâu sắc với kho báu.

Dù Nhị Kinh chết, kế hoạch của chúng cũng sẽ không dừng lại.

Những người này, có lẽ đã chọn ra thủ lĩnh mới rồi!

Sự cám dỗ và ma lực của tiền bạc không thể xem thường, chỉ cần khiến chúng tin rằng bên dưới có kho báu khổng lồ, nhất định có thể mê hoặc lòng người." Lúc này, Nhị Kinh cũng đã dẫn người đến lối vào Tử đương khu.

Khoảng bốn mươi người.

Hơn nữa, trên người họ đều xăm một hình giống hệt Giang Nguyên.

Khi một đám người xuống đến hầm, liền đứng thành một đội hình vuông vắn chỉnh tề.

Sau đó, Nhị Kinh bước lên một chiếc tủ, đứng ở chỗ cao, nhìn xuống những người này...

"Các vị, đã đợi nhiều năm như vậy, kế hoạch giành được kho báu của Nam Hải Vương, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi!

Hai mươi năm, tôi cuối cùng cũng đã trở lại nơi này!

Kho báu, chúng nằm ngay ở đây, địa hình tự nhiên, còn có môi trường Thính Lôi tốt nhất!

Tôi đã sống ở đây rất lâu, đã nhìn thấy toàn bộ Tử đương khu!

Tôi sẽ dẫn các người tiến thẳng vào!

Lần này, dù chúng ta không mang theo thần khí của Nam Hải Vương!

Nhưng, tôi đã tìm được một phương pháp thay thế khác, cơ quan của cung miếu, vẫn có thể mở ra!

Khôi phục thiết bị Thính Lôi, chúng ta liền có thể thông qua chỉ dẫn của tiếng sấm, mà có được kho báu!

Nhìn đây, đây chính là ký hiệu Giang Nguyên để lại cho chúng ta!

Bây giờ, chúng ta phải theo ký hiệu này để tìm bọn chúng!

Nếu gặp Tô Cảnh, đừng do dự, lập tức chạy trốn...

Nếu gặp Ngô Tà hoặc những người khác đơn lẻ, đừng do dự, lập tiếp tiêu diệt!" "Rõ!" Thấy đám thủ hạ của mình chí khí ngút trời, Nhị Kinh hài lòng gật đầu.

"Lão Tam, phát đồ xuống đi!" "Vâng!" Nhị Kinh nói xong, một người đàn ông trung niên đầu trọc liền bước ra khỏi đội ngũ, sau đó lấy từ trong túi ra một xấp giấy tờ.

"Đây là danh sách số hiệu vị trí hàng hóa được cất giấu trong Tử đương khu do Kinh ca đã lợi dụng công việc kinh doanh của Ngô Nhị Bách qua nhiều năm!

Đây là chiến lợi phẩm của chúng ta, đặc biệt là Đồng Hoàng Phiến của Cống Âm Thương, các người nhất định phải tìm thấy nó!" "Cùng cất vào kho còn có rất nhiều thiết bị, mang hết theo!

Hãy nhớ, sau khi vào Tử đương khu, hãy phân tán tìm những vật phẩm này, mang tất cả trên người, sau đó chúng ta sẽ tập trung lại!

Nghe rõ chưa!" "Rõ!

Rõ!

Rõ!" Thấy đám thủ hạ phấn khích như vậy, Nhị Kinh trực tiếp vung tay.

"Xuất phát!" Hai giờ sau, một nhóm người đã tập trung tất cả hàng hóa tìm được lại với nhau.

"Kinh ca!" "Ừ!

Lão Tam, anh dẫn tám người đi theo tôi!

Những người còn lại mang theo hàng hóa, giữ khoảng cách khoảng hai cây số với chúng ta!

Nhớ kỹ, trong số bọn họ có Lưu Tang, nên đừng nói chuyện lớn tiếng!

Tôi sẽ cải trang thành Hắc Hạt Tử!

Một khi chúng ta đến gần, tôi sẽ ra hiệu cho các người đồng loạt bắn!

Lúc đó, tôi sẽ ra ngoài nói rằng có người đang truy sát chúng ta, Tô Cảnh sẽ ra tay!

Sau đó các người dụ hắn đi chỗ khác, nhớ rằng, những nơi có ký hiệu này, phía dưới là rỗng.

Đợi hắn đến, trực tiếp kích nổ bom, làm sập đường hầm, tách hắn khỏi Ngô Tà!

Rõ chưa?" "Rõ!" Dưới sự dẫn dắt của Nhị Kinh, một nhóm người bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Lúc này, bên Tô Cảnh, bước chân Lưu Tang đột nhiên dừng lại.

Anh nghiêng tai lắng nghe xung quanh một chút.

"Sao vậy?" "Có thứ gì đó đang đến, hình như là người!" Nghe vậy, Tô Cảnh nhíu mày.

"Xem ra, đám người đó đã bắt đầu hành động rồi!

Đi, qua xem sao!" Ba người Tô Cảnh chạy về phía những người đang đến.

Rất nhanh, liền thấy Nhị Kinh cải trang thành Hắc Hạt Tử.

Giây tiếp theo, tiếng súng lạch bạch vang lên.

“Chết tiệt, tình hình gì vậy?” “Hạt Tử, sao anh lại đến đây?” “Nhị Kinh chưa chết!

Dường như hắn đã tìm được bảo bối gì đó ở Lôi Thành, trở nên rất mạnh!

Hắn đã ra tay rồi!

Tiểu Ca đã đưa Nhị gia đi ẩn nấp, bảo tôi đến Tử đương khu tìm Tô gia viện trợ!

Bọn người này truy đuổi đến tận Thập Nhất Thương, bên ngoài đã bị chúng khống chế rồi!” Nhị Kinh, đóng giả Hắc Hạt Tử, vội vàng nói.

“Lưu Tang, nghe xem có bao nhiêu người!” “Hơn chục tên, trong tay toàn là súng trường tấn công!

Xa hơn còn có, nhưng không nghe rõ nữa!” Nghe Tô Cảnh nói vậy, Lưu Tang lớn tiếng hô.

Nhìn Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang trầm mặc không nói lời nào, Tô Cảnh trong lòng khẽ động.

Xem ra, tên này khá tự tin vào khả năng của mình.

Hắn thật sự nghĩ mình không nhìn ra sao?

Đã muốn chơi, vậy thì cứ chơi cùng anh!

Thầm nghĩ một tiếng, Tô Cảnh khẽ ra hiệu bằng ánh mắt với Ngô Tà, rồi khẽ mấp máy môi.

Chú ý thấy điều này, Ngô Tà trong lòng giật mình, nhưng không hề biểu lộ ra mặt.

Lướt mắt nhìn Hắc Hạt Tử do Nhị Kinh đóng giả, Ngô Tà không để lộ dấu vết gì mà gật đầu.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới quay đầu nhìn về phía xa.

"Các cậu rút lui đi, tôi sẽ chặn bọn chúng!" Để lại một câu, anh liền đứng dậy chạy về phía những kẻ đang đến.

Rất nhanh, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng không lâu sau, lại đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ dữ dội.

Chương 497

Nghe thấy điều này, Ngô Tà và Lưu Tang lập tức lòng thắt chặt.

Nghiêng tai nghe một chút, Lưu Tang mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tô gia trúng kế rồi!

Bọn chúng đã làm sập đường hầm, tách Tô gia khỏi chúng ta!

Nhưng người thì không sao, chúng ta tìm cơ hội hội hợp lại!” “Hạt gia, người của anh mang theo trang bị thế nào?” “Không ổn!

Đến vội vàng, không mang theo nhiều trang bị, trang bị của bọn người này dường như đều được tìm thấy từ Tử đương khu, hơn nữa chúng rất quen thuộc với nơi này.

Tô gia không ở đây, chúng ta không thể đánh lại!” Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang lắc đầu, trầm giọng nói.

Nhưng phía sau lưng, hắn lại ra hiệu, tám người hắn mang theo thấy vậy, tất cả đều âm thầm rút dao, nhìn chằm chằm Ngô Tà và Lưu Tang.

Nhưng đúng lúc này, Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang đột nhiên sững lại.

Rồi trong đáy mắt lóe lên một tia giận dữ.

“Kinh ca, Đồng Hoàng Phiến của Cống Âm Thương mất rồi!

Bây giờ không thể giết!” Nghe thấy tin tức thủ hạ báo cáo qua tai nghe, Nhị Kinh đè nén cơn giận trong lòng, thay đổi thủ thế phía sau.

Một đám thủ hạ lập tức thu lại sát ý.

Và những người đang tiến về phía này cũng đều bắt đầu rút lui.

“Rút lui rồi ư?” Nghe tiếng bước chân dần xa, Lưu Tang nghi hoặc lên tiếng.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hô lớn với mọi người.

“Bọn chúng dừng lại rồi, chúng ta mau rút!” “Rút!” Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang phất tay, rồi một đám người liền bắt đầu rút lui nhanh chóng.

Thấy đã rời xa đám người đó, Nhị Kinh ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Rồi phất tay với mấy tên thủ hạ.

“Mấy đứa, tránh đi một chút!” Đợi những người đó tránh đi, Nhị Kinh mới nói với Ngô Tà.

“Tình hình bây giờ quá nguy cấp, Nhị gia có lời muốn tôi chuyển xuống.

Ngô Tà, đi với tôi một chút!” Mặc dù không biết tình huống gì, nhưng nghe Nhị Kinh nói vậy, Ngô Tà vẫn đi theo.

“Hạt Tử, sao anh biết là tôi?” Vừa nói, Ngô Tà vừa tháo mặt nạ da người ra.

“Bàn Tử nói cho tôi biết!” “Ngô Tà, bây giờ chúng ta hãy cùng sơ lược lại toàn bộ diễn biến sự việc.

Ban đầu, khi Nhị Kinh ở Hống Tuyền, hắn đã ra tay hãm hại, mục đích là muốn tiêu diệt Nhị gia và những người thân cận của ông ấy!

Bởi vì lúc đó anh đã bệnh nặng, nên chỉ cần Nhị gia chết, với uy vọng tích lũy bao nhiêu năm của hắn, nhất định có thể thuận lợi tiếp quản Ngô gia.” “Khoan đã!” Ngô Tà phất tay, ra hiệu.

Rồi nhíu mày nói.

“Trước đây khi tôi điều tra nơi ở của Giang Nguyên, đã phát hiện

rất nhiều Đồng Hoàng Phiến, đều được mang ra từ Lôi Thành.

Hơn nữa, chúng được đưa vào Thập Nhất Thương mà chúng ta không hề hay biết.

Tôi có một điểm không hiểu, nếu hắn muốn nuốt chửng Ngô gia, trực tiếp giết tôi và Nhị thúc là được rồi.

Căn bản không cần phải đến Lôi Thành, nên mục đích của hắn không chỉ là Ngô gia.

Tôi cảm thấy hắn rất kiên nhẫn, đã ẩn mình lâu như vậy...

Nhưng tại sao hắn lại phải vận chuyển những thứ này vào Thập Nhất Thương chứ?" Nghe hắn nói vậy, Ngô Tà cười khẽ.

"Chuyện này tôi đã có phán đoán ban đầu rồi, đợi sau này sẽ giải thích chi tiết với anh!

Hiện tại điều quan trọng nhất là, những Đồng Hoàng Phiến này cực kỳ quan trọng đối với bọn chúng, tuyệt đối không thể để chúng có được!

Trước đây tôi, Tô ca và Lưu Tang đã giấu những Đồng Hoàng Phiến này đi.

Những sát thủ đó đã ép đội ngũ của các anh phải hội hợp với chúng tôi.

Thực ra mục đích rất đơn giản, chính là muốn tìm lại Đồng Hoàng Phiến!" Nói đến đây, Ngô Tà ánh mắt u tối nhìn Hắc Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang.

"Trong đội ngũ của các anh, có người của bọn chúng!

Để các anh hội hợp với tôi, chính là muốn biết tôi đã giấu Đồng Hoàng Phiến ở đâu!" Nói xong, Ngô Tà lại đeo mặt nạ da người lên.

"Tôi và anh nghĩ có gần giống nhau không?" Hắc Hạt Tử do Nhị

Kinh cải trang gật đầu.

“Gần như vậy!

Hiện tại xem ra, những người này là mấu chốt của chúng ta, nhất định phải bắt giữ bọn chúng, chúng là manh mối duy nhất!” Rất nhanh, Ngô Tà và Nhị Kinh lại quay về đội ngũ.

“Lưu Tang, dẫn vài người đi lấy Đồng Hoàng Phiến về đi!” Ngô Tà thản nhiên nói với Lưu Tang.

Nhị Kinh chỉ vào mấy tên thủ hạ của mình.

“Mấy đứa ai khỏe thì tự giác đi!” Lời vừa dứt, liền có mấy người bước ra.

Thấy vậy, Ngô Tà cười với Lưu Tang.

“Đi nhanh về nhanh!” Lưu Tang nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Tà, có vẻ muốn nói lại thôi.

Thấy vẻ mặt anh ta, Nhị Kinh thúc giục.

“Thôi được rồi, đừng lề mề nữa!

Anh xem cái cổ của anh kìa, nếu không tìm được cách giải độc, anh sẽ bỏ mạng ở đây đấy!” “Nhớ hội hợp với Tô gia!” “Cứ yên tâm!” Đợi Lưu Tang quay đầu dẫn người đi khỏi.

Hắc Hạt Tử do Nhị Kinh cải trang cũng quay đầu nhìn Ngô Tà.

“Vậy chúng ta cũng xuất phát thôi!” Ngô Tà ánh mắt u tối, gật đầu.

Rồi xoay người đi về hướng ngược lại với Lưu Tang.

Lưu Tang dẫn mấy người này đi lòng vòng.

Sau khi rời xa đội ngũ của Nhị Kinh, anh ta mới dừng bước.

Quay đầu nhìn mấy người này.

“Nhìn gì mà nhìn?

Đi chứ!" "Sắp ra tay rồi phải không?" Lưu Tang cười khẽ, thản nhiên nói.

"Anh nói xem!" Kẻ dẫn đầu là tâm phúc của Nhị Kinh, Lão Tam.

Hắn vẫy tay với tên thủ hạ bên cạnh Lưu Tang.

Rồi một nòng súng lạnh lẽo liền dí vào đầu Lưu Tang.

"Đồng Hoàng Phiến, ở đâu?" "Tôi sẽ không nói cho các người đâu!" "Nếu không, tôi chẳng phải chết chắc rồi sao?" Lưu Tang khẽ cười nói.

"Anh có nói hay không, cũng đều phải chết!

Tôi nhất định có cách khiến anh phải nói ra!

Chỉ là bây giờ tôi muốn biết, anh muốn chết một cách nhanh gọn, hay là chết một cách dài dòng hơn?" Lão Tam nhe răng cười, vẫy tay với tên thủ hạ bên cạnh.

"Phế đôi tai của hắn cho ta!" "Nếu các người phế đôi tai của tôi, thì sẽ vĩnh viễn không tìm được Đồng Hoàng Phiến!

Đồng Hoàng Phiến phải dựa vào tai của tôi để tìm!" Lưu Tang nói không chút sợ hãi.

"Tôi còn thấy lạ lắm đấy!

Đụng vào tai anh, anh nói tai anh có thể tìm được Đồng Hoàng Phiến!

Thế nếu tôi động vào răng anh thì sao?

Răng anh có phải cũng tìm được Đồng Hoàng Phiến không?" "Không tin à?

Không tin thì tôi cũng chịu!" Lưu Tang thản nhiên nói.

"Nhổ răng hắn cho ta!" Lão Tam quát.

“Đợi đã đợi đã, hay là, các người xem cái cổ của tôi đi?” “Đừng có giở trò!” Lão Tam chửi một tiếng, rồi cẩn thận vén cổ áo Lưu Tang lên.

Sau đó liền thấy những gân xanh đen nổi lên ngoằn ngoèo như cành cây.

“Thấy chưa?” “Tôi bây giờ đã là nửa người chết rồi!

Chất độc trên người tôi, trong Tử đương khu này bất cứ lúc nào cũng có thể phát bệnh!

Các người muốn đùa giỡn tôi thế nào cũng được!

Chương 498

Nhưng một khi tôi chết, các người sẽ không bao giờ tìm được Đồng Hoàng Phiến nữa!" Lưu Tang cười u tối nói.

"Đừng có giở trò!" Lão Tam mở chốt an toàn súng, quát.

"Sao, muốn giết tôi sao?

Lại đây!" "Vào đây này!

Hết cách rồi phải không?" Lưu Tang chỉ vào trán, lớn tiếng cười nói.

"Anh hà tất phải thế chứ?

Chỉ cần anh giúp tôi tìm được Đồng Hoàng Phiến, tôi sẽ bảo toàn tính mạng cho anh!!" "Được thôi, vậy anh hãy bảo toàn tính mạng cho tôi trước!

Vạn nhất tôi đi đến nửa đường thì chết thì sao?" Nghe Lưu Tang nói vậy, Lão Tam cười khẽ.

"Đừng có giở trò, thứ phía sau cổ anh, chúng tôi rất quen thuộc!

Anh vẫn còn thời gian!" "Vậy được!

Thế này đi, tôi sẽ dẫn các anh tìm được một nửa Đồng Hoàng Phiến trước, sau đó các anh cứu tôi, tôi sẽ nói cho các anh vị trí của nửa còn lại, thế nào?" "Được!

Cứ theo lời anh nói mà làm!" "Tiểu Bạch, bên này!" Lúc này, Bàn Tử và Tiểu Bạch cũng đã xuất hiện trong Tử đương khu.

Trước đó, sau khi Nhị Kinh xuống Tử đương khu, Tiểu Bạch và Bàn Tử đã tìm mọi cách liên lạc với Tô Cảnh.

Chẳng qua, mọi tin tức gửi đi đều như đá chìm đáy biển.

May mắn là đã liên lạc được với Tiểu Ca, biết Nhị gia không sao, đã được Tiểu Hoa sắp xếp người bảo vệ.

Bàn Tử lúc này mới yên tâm.

Vốn dĩ định đợi Tiểu Ca cùng đến, nhưng thời gian không kịp.

Thế nên đã bàn bạc với Tiểu Bạch một chút, rồi đi trước một bước, cùng nhau xuống Tử đương khu, chuẩn bị báo tin cho Tô Cảnh.

Vừa đi, Bàn Tử vừa gõ tiếng gõ mật mã lên những chiếc tủ, truyền đi tin tức.

Lưu Tang dẫn đám người này đi lòng vòng trong Tử đương khu, anh ta đang kéo dài thời gian.

Nghe tiếng gõ mật mã của Bàn Tử truyền đến, Lưu Tang sững lại một chút, rồi không để lộ dấu vết gì mà đi đến bên cạnh chiếc tủ gõ hai cái.

Nhưng rất nhanh, bị Lão Tam cắt ngang.

"Anh dừng lại làm gì?" "Đường hầm này khá phức tạp, tôi phải nghe ngóng một chút!" "Anh không phải là muốn gọi cứu viện đó chứ?" "Tôi nói cho anh biết, trước khi tìm thấy Đồng Hoàng Phiến, anh không được làm bất cứ điều gì!

Đừng tưởng tôi không biết, các người có thể truyền tin bằng cách gõ gõ, đừng có giở trò!

Trung thực một chút!

Mời đi!" Đối với sự cẩn thận của những người này, Lưu Tang quả thực có chút bất lực.

"Tiểu Bạch, anh hình như nghe thấy tiếng gõ mật mã!" Quay lại phía Bàn Tử, nghe tiếng Lưu Tang gõ ra, anh ta lập tức đứng sững tại chỗ.

“Là Ngô Tà sao?” “Không biết nữa?

Tiếng gõ ra căn bản không thể nghe ra là tin tức gì!

Chắc chắn có chuyện rồi!

Lão âm hiểm Nhị Kinh kia nói không chừng đã bày kế tách Tô gia và Thiên Chân ra rồi!

Nếu không thì không thể nào ngay cả một câu cũng không gõ ra được!

Tiểu Bạch, chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy bọn họ!

Đi lối này!” “Được!” Quay lại cảnh Lưu Tang.

“Ấy, nói thật chứ, gia nhập đội ngũ của các anh có lợi ích gì chứ?” Vừa nói chuyện để phân tán sự chú ý của những người này, Lưu Tang vừa tìm cơ hội chuẩn bị gõ ra tin tức để truyền đi.

“Anh hỏi cái này làm gì?” “Không có gì, chỉ là hỏi xem, vì sao các anh lại liều mạng đến vậy!” “Có thể có được kho báu mà!” Lão Tam một mặt hưng phấn nói.

“Cái này anh cũng tin à!” “Tôi đã thấy rồi!

Kinh ca đã cho chúng tôi xem một phần kho báu của Nam Hải Vương, anh không thể tưởng tượng nổi đâu!

Những thứ đó đáng giá đến mức nào!” Lưu Tang cười khẽ, thản nhiên nói.

“Vậy anh nghĩ, tôi có tư cách gia nhập đội ngũ của các anh không?” “Anh ư?

Anh không có tư cách!” “Vậy nếu tôi nộp ‘đầu danh trạng’ thì sao?

Tôi có thể giúp các anh tìm ra một đội ngũ ẩn giấu khác của Ngô Tà, như vậy có đủ tư cách không?” Nghe Lưu Tang nói vậy, Lão Tam

cười khẩy một tiếng.

“Anh không phải là lừa chúng tôi đó chứ?” “Anh tự nghe đi!

Lại đây lại đây, lên đây mà nghe!” Lưu Tang kéo Lão Tam, đi đến cạnh chiếc tủ.

“Đúng là có tiếng động thật!” “Đi!

Tôi dẫn anh đi bắt bọn chúng!” “Đi đi!” Lão Tam một mặt kích động, trực tiếp hô hoán thủ hạ cùng Lưu Tang chạy tới.

“Thế nào?

Không lừa các anh chứ?” Nhìn thấy bóng người xuất hiện phía trước, Lưu Tang thản nhiên nói.

“Sao tôi lại cảm thấy anh kỳ lạ vậy?

Với danh tiếng của anh trong giới, không phải là người như thế này!” Lão Tam nhíu mày nói.

“Anh bây giờ cứ đặt dao vào cổ tôi, tôi mà có hành động khinh suất nào, anh có thể giết tôi bất cứ lúc nào!

Tôi muốn tự tay nộp đầu danh trạng!” “Được!

Chỉ cần anh giết bọn chúng, tôi sẽ cho anh gia nhập đội ngũ của chúng ta!” Lão Tam nói rồi, đưa cây nỏ trong tay qua.

Lưu Tang không nói hai lời, trực tiếp bắn một mũi tên qua.

Chẳng qua, nó bắn vào chiếc tủ bên cạnh hai bóng người kia.

Nghe thấy động tĩnh, Bàn Tử và Tiểu Bạch vội vàng chạy sang một bên.

“Tiểu Bạch, nhanh lên!” “Tắt đèn pin đi!” “Bàn gia, ai thế?” “Suỵt!” Hai người ẩn nấp, Lão Tam thấy vậy, liền dẫn người trực tiếp đuổi theo.

“Nhanh lên, đừng để bọn chúng chạy thoát!” Lưu Tang không nói hai lời, cầm nỏ tên đuổi theo.

Từng mũi tên được bắn ra, gõ lên những chiếc tủ phát ra từng âm thanh.

“Tiếng gõ mật mã!” “Tôi là Lưu Tang, cứu tôi!” Nghe ra tin tức ẩn giấu trong đó, Bàn Tử lập tức kinh ngạc.

“Lưu Tang?” “Bàn gia, em đi thu hút mục tiêu, anh đi cứu Lưu Tang!” “Cẩn thận đấy!” Bàn Tử dẫn theo Tiểu Bạch, lập tức bắt đầu hành động.

Lúc này, Lão Tam cũng đã phát hiện điều bất thường, xông lên một quyền đánh Lưu Tang ngã xuống đất.

“Mẹ nó, rốt cuộc anh muốn giết bọn chúng, hay là thông báo cho bọn chúng!” Lời vừa dứt, liền thấy một bóng người xông ra.

“Đuổi theo!” Một đám người rất nhanh đã dồn Tiểu Bạch vào một góc.

Chiếu đèn vào Tiểu Bạch, Lão Tam nhe răng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

“Tiểu nha đầu, hóa ra là em à...” “Rơi vào tay chúng ta, xem như em xui xẻo!” Vừa định ra tay, nhưng bên cạnh đột nhiên có một bóng đen bay ra.

Một cước đá vào đầu Lão Tam, trực tiếp đánh hắn cho ngớ người.

Bàn Tử nặng gần hai trăm cân, thân hình nhỏ bé của Lão Tam căn bản không đỡ nổi.

Khoảnh khắc này, Bàn Tử hoàn toàn thể hiện sự nhanh nhẹn của mình, đừng thấy mấy người này trong tay có súng, ba chớp nhoáng.

Anh ta đã đánh cho mấy người đó choáng váng ngất đi.

“Tiểu Bạch, dọn dẹp tàn cuộc đi!” “Được thôi!” Cầm dây thừng, Tiểu Bạch liền ra tay trói chặt bọn chúng lại.

Rồi đi đến chỗ Lưu Tang, đưa tay vỗ vỗ vào má anh ta.

“Ê!

Tỉnh dậy đi!” Từ từ tỉnh lại, nhìn thấy Bàn Tử, Lưu Tang nhe răng cười.

“Ăn ý thật!” “Đó là may mắn của chú mày!

Gặp phải Bàn gia ta đây thông minh như vậy mà!” “Dậy đi!” Kéo Lưu Tang dậy, Bàn Tử lại hỏi.

“Anh sao lại ở đây?

Thiên Chân và Tô gia đâu rồi?” “Tô gia bị người ta dụ đi, làm sập đường hầm và tách khỏi chúng tôi rồi.” “Ngô Tà bị Nhị Kinh khống chế, hắn ta cải trang thành Hắc Hạt Tử.

Anh cũng biết Nhị Kinh còn sống mà!” “Ừ, vừa xuống đây tôi đã nghe thấy nhịp tim của hắn có vấn đề rồi.” “Tô gia và Ngô Tà hẳn là biết, Tô gia tách khỏi chúng ta, hẳn cũng là tương kế tựu kế.

Chương 499

Đồng Hoàng Phiến được tìm thấy ở Cống Âm Thương chắc chắn rất quan trọng đối với bọn chúng.

Chỉ cần chúng ta không nói ra vị trí của Đồng Hoàng Phiến, bọn chúng sẽ không dám ra tay giết người!" Lưu Tang thản nhiên giải thích.

"Thật không ngờ, tên này còn có thể sống sót trở về!" Bàn Tử chửi một tiếng.

"Các anh không cần lo lắng, Tô gia không sao cả, chỉ là đã đi xuống tầng tiếp theo rồi.

Bên Ngô Tà cũng không cần lo, Nhị Kinh tạm thời sẽ không ra tay với anh ấy.

Hắn ta sống sót trở về bằng cách nào, tôi không rõ, nhưng hắn nhất định muốn có được kho báu của cung miếu Nam Hải Vương.

Ngô Tà hẳn là đã nhìn thấu việc hắn cải trang, biết hắn có vấn đề.

Chỉ là người hắn mang xuống rất nhiều!

Tôi đoán, Ngô Tà là muốn tìm cơ hội bắt gọn cả đám!" "Anh nói Nhị Kinh đã lớn tuổi thế này rồi, còn tin vào cái trò kho báu này." "Thật sự tưởng mình là Vua Hải Tặc sao..." "Khó khăn lắm mới sống sót từ Lôi Thành trở về, sống yên ổn không được sao chứ?" "Vẫn không chịu bỏ cuộc, sớm muộn gì cũng bị Tô gia tiêu diệt thôi!" Bàn Tử lớn tiếng càu nhàu.

"Bất kể nói thế nào, hiện tại điều quan trọng nhất của chúng ta, chính là phải tìm thấy Tô gia để hội hợp!

Bàn gia, giải quyết mấy người này trước đi!

Không cần để lại người sống!" Tiểu Bạch một mặt lạnh lùng nói.

"Ôi trời ơi!" "Tô gia ở đó, em ngay cả cái nắp chai cũng không vặn nổi.

Tô gia không ở đó, em đúng là một 'chị đại' luôn!" Bàn Tử cười khà khà nói.

"Được rồi, anh bớt nhảm nhí đi, hiệu suất của chúng ta sẽ cao hơn nhiều đấy!" "Lưu Tang, anh nghe xem Tô gia đang ở vị trí nào!

Tiện thể dùng tiếng gõ mật mã thông báo cho Ngô Tà!" Tiểu Bạch nói với Lưu Tang.

"Không được, không thể dùng tiếng gõ mật mã, Nhị Kinh đã phát hiện ra rồi!" "Chúng ta phải nghĩ cách khác để thông báo cho Ngô Tà!" Tiểu Bạch nhíu nhíu mày, thản nhiên nói.

"Đi thôi, trước hết cứ hội hợp với Tô gia đã, vừa đi vừa nghĩ cách!" "Được!" "Anh Kinh, người theo dõi Lưu Tang đã biến mất rồi ạ!" Một tên thủ hạ tránh Ngô Tà, báo cáo với Nhị Kinh. "Tình hình thế nào?" Nhị Kinh đè nén cơn giận trong lòng, trầm giọng hỏi. "Không biết ạ!

Em đã đi theo dấu hiệu anh ta để lại trên đường." "Kết quả là không thấy người của chúng ta đâu, ngay cả Lưu Tang cũng mất tích rồi!" "Anh nghĩ có phải Tử đương khu quá nguy hiểm không, nên..." Nhị Kinh trầm ngâm một lát, rồi nói khẽ. "Theo tôi thấy, hoặc là Tô Cảnh ra tay, hoặc là Tử đương khu còn có người khác!" "Tô Cảnh lợi hại như vậy, chúng ta phải làm sao đây?" "Ngô Tà đang trong tay chúng ta, hắn nhất định sẽ phải kiêng dè!" "Cũng có thể chúng ta chỉ là hoảng sợ vô cớ, cứ đợi thêm một chút xem sao!" "Với lại, chúng ta không thể tiếp tục ở đây, để phòng có người liên lạc với Ngô Tà." "Chúng ta tiếp tục cùng hắn đi tìm thuốc giải, bảo mấy anh em thủ hạ đánh dấu cẩn thận!" "Rõ!" "Nhưng mà có Lưu Tang, e là vô dụng

nhỉ?" Nhị Kinh lắc đầu, cười lạnh. "Không sao, tôi đã dặn dò rồi, bảo bọn họ sau khi đi khỏi thì phế luôn tai của Lưu Tang!" "Đi thôi, đừng dừng lại ở đây nữa!" Nhị Kinh và đoàn người dẫn Ngô Tà tiếp tục lên đường.

Còn bên Vương Bàn Tử, anh ta đã xử lý xong ba tên thủ hạ của Nhị Kinh, thu giữ trang bị của bọn chúng. "Bàn gia, anh còn đứng đây làm gì?

Chúng ta mau hành động đi chứ?" Tiểu Bạch sốt ruột nói. "Ba thằng cha này, khổ cực tìm đến đây, chỉ để tặng chút quà, cái mặt mũi này phải cho chứ?

Nhận lấy!" Vương Bàn Tử cầm khẩu súng xung kích, cười híp mắt nói.

Thấy vậy, Tiểu Bạch cũng đành chịu. "Anh lại đang làm gì đấy?" Nhìn sang bên Lưu Tang, thấy anh ta đang khắc dấu hiệu gì đó lên thùng hàng, Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi. "Thủ hạ của Nhị Kinh trên đường đi đều làm loại dấu hiệu ẩn giấu này, em nghĩ anh ta sẽ đi theo dấu hiệu đó mà đến." "Em làm chút dấu giả, để phòng vạn nhất, chúng ta cứ theo dấu thật mà đi ngược lại!" "Nhanh lên đi!" Hai mươi phút sau, Nhị Kinh dẫn Ngô Tà đã đến một nơi sâu hơn. "Sâu nhất là ba tầng, tất cả đều là đường đất, bên dưới là đường hầm nguyên thủy nhất." "Chắc là đến đáy rồi!" Nhị Kinh khẽ nói.

Một tên thủ hạ bên cạnh cũng nói: "Loại đường đất này nếu bên dưới còn có không gian thì cần sự chống đỡ rất mạnh, hơn nữa..." Nhưng lời chưa nói hết đã bị Ngô Tà cắt ngang. "Cái này tôi hiểu, không cần nói nữa." "Chỗ Tiểu Ca rơi xuống trước đây, bên dưới có còn không gian không?" Nói đến đây, Ngô Tà chợt ngẩn ra.

Phía trước đột ngột xuất hiện một đống thùng đồng.

Thấy tên thủ hạ bên cạnh muốn tiến lên chạm vào, Ngô Tà liền hô

lớn. "Đừng động!" "Trong những cái thùng này toàn là mảnh đồng, chính là thứ đã khiến mọi người trúng chiêu trước đó." "Mọi người cẩn thận một chút!" "Vâng!" Nói xong, Ngô Tà mới rọi đèn nhìn về phía trước.

Anh thấy hai ký hiệu được khắc trên thùng hàng cách đó không xa. "Những ký hiệu này chỉ về hai hướng, đây không phải điểm cuối!" "Nhưng ở đây có mùi đầm lầy rất nặng, có thể sắp nổ rồi, rời khỏi đây!" "Đi thôi, qua đây!" Nhưng vừa đi chưa được bao xa, phía sau liền đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Ngọn lửa trực tiếp nuốt chửng hai tên thủ hạ, sau đó cuộn trào về phía mọi người.

Người mù giả dạng bởi Nhị Kinh thấy vậy, liền kéo Ngô Tà ngã vật xuống đất.

Đợi mọi người kịp phản ứng.

Trên cánh tay của Nhị Kinh đã nổi lên những đường gân xanh đen. "Sao thế?" "Vụ nổ vừa rồi, tôi bị mảnh đồng đâm vào!" "Đưa dao cho tôi!

Nhanh lên!" "Chặt bỏ tay đi, mới có thể ngăn chặn độc tố lan ra!" Khóe mắt của người mù giả dạng bởi Nhị Kinh lóe lên một tia đắc ý.

Sau đó anh ta cố làm ra vẻ sốt ruột mà hô lên với tên thủ hạ bên cạnh.

Ngô Tà lúc này đã ngây người ra.

Tuy biết người mù là Nhị Kinh giả dạng, nhưng hắn lại cứu mình một lần nữa.

Điều này khiến Ngô Tà trong lòng lập tức rối bời.

Đặc biệt là khi thấy Nhị Kinh cầm dao chặt đứt tay mình.

Anh ấy lại sinh ra một cảm giác áy náy.

Đâu biết rằng, Nhị Kinh muốn chính là tâm lý áy náy này của anh.

Sau khi được cải tạo bằng kim thủy, việc tái tạo chi đối với anh ta có khó khăn gì đâu? "Mau lấy băng gạc!" Tìm được một chỗ an toàn, Ngô Tà giúp anh ta băng bó cánh tay bị đứt.

Sau đó lại cho anh ta uống một viên thuốc giảm đau. "Tác dụng của viên thuốc này có thể duy trì bốn tiếng, anh có muốn ngủ một lát không?" "Không sao...

Cũng may không đau như tôi tưởng!" Trầm mặc một lát, Ngô Tà tiếp tục nói: "Lời khách sáo, tôi sẽ không nói nhiều nữa..." "Haizz!

Không chết được đâu!" "À phải rồi, Lưu Tang và Tô gia có tin tức gì không?" Nhị Kinh cố làm ra vẻ yếu ớt hỏi.

Thấy Ngô Tà lắc đầu, trong mắt Nhị Kinh lóe lên một tia thất vọng. "Anh nói lâu như vậy không có tin tức, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" "Không đâu!

Anh cứ dưỡng thương cho tốt đi!" "Không được!

Chúng ta vẫn nên tiếp tục đi về phía trước, nếu không đám người kia đuổi kịp thì phiền phức lắm!" "Anh yên tâm, tôi không sao, đi thôi..." Nhị Kinh vùng vẫy đứng dậy, nói thẳng. "Sao lại có chai rượu ở đây?" Đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi chưa được bao xa, người dẫn đường phía trước đột nhiên kinh hô một tiếng. "Sao thế?" "Ở đây có một chai rượu!" Một tên thủ hạ cầm một chai rượu, đưa cho Nhị Kinh. "Bốn năm trước?

Có phải Giang Nguyên để lại không?" Ngô Tà nhíu mày hỏi. "Mấy người các anh ra phía trước xem có ai không!" Nhị Kinh không nghĩ nhiều, đặt chai rượu xuống rồi tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, những người phía trước liền phát hiện một hộp nhạc.

Ngô Tà thấy vậy, nhíu mày, trong lòng đã có chút suy đoán, nhưng không biểu lộ ra ngoài. "Anh nói, đây có phải dấu hiệu ai đó để lại cho chúng ta không?" Nhị Kinh nghi hoặc hỏi. "Không chắc, có thể chúng ta đã xâm nhập vào lãnh địa của người khác rồi chăng?" "Nhiều quản lý kho hàng của Thập Nhất Thương rất kỳ lạ, chúng ta cũng không biết, bên dưới Tử đương khu có người nào không." "Nếu là người đuổi theo chúng ta, hẳn là sẽ ra tay trực tiếp!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Nhị Kinh nhíu mày. "Dù sao thì, vẫn nên cẩn thận một chút!" "Sau này nếu gặp lại tình huống như thế này, đừng động vào!" "Vâng!" Đợi khi đoàn người bọn họ rời khỏi đây, ba người Vương Bàn Tử mới thò đầu ra. "Bàn gia, cách truyền tin của anh, ẩn ý quá rồi đấy chứ?" "Em thấy kế hoạch của anh rủi ro quá!" "Mày vẫn không hiểu Tam ca của mày à!

Bàn gia lăn lộn trăm trận, trong lòng có số má cả, thế này nhé, tao chẳng phải đã đặt những thứ khác nhau dọc đường đi của bọn họ rồi sao?" "Đây đều là những thông tin số, từ từ Thiên Chân sẽ hiểu thôi!" "Chúng ta là đưa cho cậu ấy một ám hiệu, ám hiệu gì nhỉ?" "Đếm ngược!

Đợi khi đếm ngược kết thúc, chúng ta sẽ xông lên, cho Nhị Kinh bọn chúng một trận!" "Chúng ta sẽ đánh úp bọn nó một trận bất ngờ!" Vương Bàn Tử đắc ý nói. "Chỗ này hiểm trở như vậy, chúng ta tấn công nguy hiểm lắm chứ?" "Không chỉ hắn nguy hiểm, chúng ta cũng nguy hiểm mà?" "Hay là đợi tìm thấy Tô gia rồi cùng hành động đi?" Lưu Tang nhíu mày nói. "Mày không nghe thấy à?

Tô gia cách chúng ta quá xa, cũng không biết đã đi đâu rồi!" "Chúng ta lại không liên lạc được, nếu kéo Tô gia vào cùng thì rau cải hoa vàng cũng nguội lạnh rồi." "Chúng ta chỉ cần cứu Thiên Chân ra là thắng toàn tập!" "Làm sao anh biết, việc để Ngô Tà và Nhị Kinh ở

cùng nhau, không phải là Tô gia cố ý?" Lưu Tang u u nói một câu, Vương Bàn Tử lập tức cứng mặt.

Chương 500

"Nếu thật sự là như vậy, chúng ta một khi ra tay, có thể sẽ phá hỏng kế hoạch rồi." Tiểu Bạch phụ họa thêm.

Vương Bàn Tử tặc lưỡi. "Tin vào sự ăn ý của chúng ta đi, nếu Thiên Chân có kế hoạch của cậu ấy, nhất định sẽ nghĩ cách nói cho chúng ta biết!" "Cứ như vậy, chúng ta là một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh!" "Chiến đấu!" "Các mày chỉ cần thu hút hỏa lực thôi, việc còn lại giao cho Bàn gia!" "Thân thủ nhẹ nhàng như yến, từ bên cạnh vòng qua!" "Tôn chỉ của chúng ta là đoàn kết khẩn trương, nghiêm túc hoạt bát, tùy thời chuẩn bị chiến tranh du kích!" "Địch mệt ta đánh, địch tiến ta lui!" Nghe Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt, Lưu Tang đưa ra một vấn đề then chốt. "Vậy... nếu chúng ta tấn công, Nhị Kinh bắt Ngô Tà làm con tin thì sao?" "Ngô Tà có thể ngu như mày à?

Chắc chắn cậu ấy sẽ hiểu ý đồ của chúng ta chứ?" "Nếu là tao, ở bên trong tao đã giải quyết vấn đề rồi!" "Tao lên là khống chế Nhị Kinh ngay!

Đến lúc lý ứng ngoại hợp rồi!" "Hãy tin vào sự ăn ý giữa chúng ta đi!" "Được rồi, đừng lảm nhảm nữa!

Đi thôi!" Tiểu Bạch nhíu mày, nói thẳng. "Được được được!" Dưới sự thúc giục của Tiểu Bạch, đoàn người không dừng lại lâu, lén lút bám theo đội ngũ của Nhị Kinh.

Và lúc này, bên Nhị Kinh. "Anh Kinh, thứ anh muốn đây ạ!" Một tên thủ hạ tránh Ngô Tà, mang hộp nhạc đã thấy trước đó đến cho anh ta. "Anh nghi ngờ chiếc hộp này có vấn đề?" "Tôi nghi ngờ chiếc hộp này đã bị người ta động tay động chân, bên trong có thể ẩn chứa một

loại thông tin nào đó." "Là nhắm vào Ngô Tà!" Nhị Kinh khẽ nói. "Anh Kinh, chúng ta chẳng phải có thuốc giải sao?

Sao anh lại phải chặt tay?" "Là để xóa bỏ sự nghi ngờ của Ngô Tà, hắn đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi!" "Thần khí có thể chữa khỏi được, đừng hoảng!" "Chiếc hộp này đang ở trong tay chúng ta, Ngô Tà nhất định vẫn chưa giải mã được bí mật bên trong." Tên thủ hạ đó tiếp tục nói. "Hắn có lẽ hiện tại không hề hay biết, nhưng những người kia nhất định sẽ không chịu bỏ qua!" "Bọn họ nhất định sẽ tiếp tục truyền tin tức cho Ngô Tà!" "Nếu sau này lại có loại đồ vật kỳ lạ này xuất hiện, trực tiếp hủy nó đi, đừng để lại bất kỳ dấu vết nào!" "Tôi thấy bên cạnh chúng ta có thể có người khác, anh bảo mấy anh em đi tìm kiếm một chút!" "Rõ!" Tên thủ hạ này vừa định rời đi, nhưng lại bị Nhị Kinh gọi lại. "Khoan đã!" "Bảo mấy anh em canh chừng Ngô Tà cẩn thận, tuyệt đối không được để hắn liên lạc với bên ngoài!" "Nếu một khi Ngô Tà có điều gì đó nhận ra, lập tức phế tay chân của hắn!" "Chỉ cần mạng hắn còn, mọi thứ khác đều không quan trọng!" "Rõ!" Nhị Kinh và đoàn người Ngô Tà đã đi hơn một tiếng đồng hồ.

Mới dừng chân trước một cầu thang. "Ở đây có dấu chân!" "Là của Du Tất!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Nhị Kinh cúi người xuống xem. "Dấu chân rất mới!" "Chuyện lạ lại xảy ra rồi!

Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ chơi đùa với hắn một chút!" "Mọi người cẩn thận một chút!

Chúng ta đi theo xem rốt cuộc là tình huống gì!" "Vâng!" Một nhóm người tiếp tục đi theo dấu chân về phía trước.

Đi một lát sau, Ngô Tà liền nhíu mày. "Không còn dấu chân nữa, đường cụt!" Nhị Kinh rọi đèn nhìn xung quanh một chút, khẽ nói. "Bây giờ, anh còn nghĩ đây là cảnh cáo sao?" Ngô Tà lắc đầu, rọi đèn chiếu vào những dấu chân đó. "Anh nhìn những dấu chân này, hoa văn

đế giày đều có bản quyền cả!" "Người trong nghề, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, là của nhãn hiệu nào, mẫu mã năm nào!" "Hay đấy anh, ngay cả những cái này anh cũng nghiên cứu..." Nhị Kinh tán thưởng. "Không có đâu, tôi nói bừa đấy!" Ngô Tà mỉm cười u ám.

Nhị Kinh cười cười, nói thẳng: "Anh đùa tôi đấy à?" "Hà!

Đùa chút thôi!

Nhưng mà nói thật, nếu có người muốn hại chúng ta, con đường cụt này cũng đủ khiến chúng ta 'uống một bình' rồi!" Ngô Tà cười nói. "Xem ra, sự tò mò của chúng ta không thể quá lớn!

Mọi người cẩn thận bị mai phục, chúng ta mau rời khỏi đây!" "Vâng!" Nhị Kinh ra lệnh xuống, sau đó liền quay người rời khỏi đây.

Ngô Tà nhìn những dấu chân, lẩm bẩm: "Chai rượu, hộp nhạc... chín... tám..." "Dấu chân đó là...

Du Tất!" Ngô Tà chợt bật cười khẽ, đã phản ứng kịp. "Chín... tám... bảy..." Vừa nói, anh vừa nhìn quanh một lượt, sau đó chạy nhanh hai bước, đuổi kịp Nhị Kinh và bọn họ.

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Ngô Tà hỏi Nhị Kinh một câu. "À đúng rồi, Lưu Tang bọn họ có tin tức gì chưa?" "Chưa!

Tôi vừa hỏi rồi!" "Bọn họ có bị người ta bắt giữ không?" Nghe Nhị Kinh nói vậy, Ngô Tà lắc đầu. "Không đâu!" "Chúng ta đã tạo ra một thiết kế vạn vô nhất thất trên những mảnh đồng hoàng kim!" "Nếu Lưu Tang có chuyện gì, anh ta sẽ trực tiếp tiêu hủy nó!" "Chỗ giấu mảnh đồng hoàng kim không xa đây, nếu vẫn không có tin tức, chúng ta phải đi xem một chút!" Và lúc này, cách đó không xa.

Ba người Vương Bàn Tử đã ẩn nấp. "Tang Bối Nhi?

Nghe thấy gì rồi?" "Bọn họ đang tán gẫu!" "Tán gẫu gì vậy?" Thấy Vương Bàn Tử vẻ mặt tò mò, Lưu Tang bỗng mỉm cười. "Họ

nói anh Vương Nguyệt Bán đầu óc đơn giản!" "Mẹ kiếp, cái này mày nói đấy chứ?" "Tao nói cho mày biết, có khi sự ăn ý giữa hai người chỉ đơn giản vậy thôi!" "Được rồi, nói chuyện nghiêm túc đây, cậu ấy hiểu ý anh rồi." Nghe Lưu Tang nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn ra mặt. "Được!

Tao nói gì mà sai chứ!

Chúng ta là một đội, ăn ý là thế đấy!" "Lát nữa nhìn ám hiệu của tao mà hành động, một tiếng hô, chúng ta sẽ khai chiến!" "Được!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà quen biết bao nhiêu năm, vào sinh ra tử, còn thân hơn cả anh em ruột.

Sự ăn ý này đương nhiên là không cần phải nói.

Bên Ngô Tà, sau khi hiểu được tin tức mà Vương Bàn Tử gửi, biết có Lưu Tang ở đó có thể nghe thấy mình nói chuyện, nên trong lời nói cũng bắt đầu ám chỉ. "Nếu đời người có thể bắt đầu bằng một tiếng vỗ tay, và kết thúc bằng một tiếng hắt hơi, thì hay biết mấy..." "Bắt đầu bằng tiếng vỗ tay, kết thúc bằng tiếng hắt hơi..." Nghe Ngô Tà nói vậy, Lưu Tang nhíu mày. "Vương Bàn Tử, Ngô Tà hình như có kế hoạch của riêng cậu ấy!" "Kế hoạch gì?" "Khoan đã, để em nghe!" Lưu Tang ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Tiểu Bạch im lặng trước, sau đó lại nghiêng tai lắng nghe. "Anh Mù!

Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi?" Nhìn người mù giả dạng bởi Nhị Kinh, Ngô Tà khẽ hỏi. "Còn mấy tháng nữa là tròn mười năm rồi nhỉ?" "Anh có từng oán hận Ngô gia chúng tôi, oán hận chú hai của tôi không?" "Bao nhiêu anh em hoặc là chết, hoặc là bị thương, có oán hận Ngô gia chúng tôi không, có oán hận tôi không?" Nhị Kinh chợt cười. "Anh nghĩ nhiều rồi, ngành nào cũng có quy tắc của ngành đó." "Anh đi trên đường còn có khả năng gặp tai nạn xe cộ mà." "Mạng người ngắn ngủi, một khi chúng ta đã chọn con đường này." "Chẳng

qua là để mưu sinh thôi mà~" Ngô Tà cười cười, tiếp tục nói. "Ban đầu, chẳng qua cũng chỉ vì mưu sinh thôi mà." "Nhưng anh dám nói, bây giờ giúp chúng tôi, chỉ là vì tiền?" "Ở chung lâu ngày, đương nhiên sẽ có tình cảm." Nhị Kinh thở dài, nói thẳng. "Khi mới vào nghề này, bất kể là ai, đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết." "Tôi cũng vậy!" "Anh rốt cuộc bị làm sao vậy, tại sao lại nói những lời này." "Anh Mù, mạch máu phía sau anh đã đen rồi, chặt tay hình như cũng không thể ngăn chặn..." Nhị Kinh ngẩn ra một chút, sau đó vội vàng nói với Ngô Tà. "Anh mau dùng điện thoại chụp cho tôi một tấm xem nào!" Nghe vậy, Ngô Tà gật đầu, đi đến phía sau Nhị Kinh.

Ngô Tà vén cổ áo của Nhị Kinh, lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh.

Vừa âm thầm xử lý bức ảnh này, Ngô Tà vừa hỏi: "Anh thật sự không chút nào quan tâm đến an nguy của mình sao?" "Hiện tại chúng ta không có chút manh mối nào cả!" "Tuy chúng ta biết trong Nam Hải Vương Cung Miếu có gì đó, nhưng vạn nhất không có gì cả thì sao." "Tử đương khu dưới lòng đất lại rộng lớn như vậy..." "Chúng ta chẳng khác nào mò kim đáy bể..." Vừa nói, anh vừa đưa bức ảnh đã chỉnh sửa xong cho Nhị Kinh xem. "Yên tâm, tôi sẽ không để anh gặp chuyện gì đâu!" "Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra thuốc giải!" "Nghỉ ngơi đi..." Ngô Tà cười cười, sau đó đi sang một bên nằm xuống.

Đợi Nhị Kinh đứng dậy rời đi, Ngô Tà mở mắt ra, sau đó nói khẽ. "Lưu Tang, nếu cậu có thể nghe thấy, tiếp theo sẽ là kế hoạch của tôi..." "Hủy bỏ hành động!" "Ngô Tà có kế hoạch của riêng cậu ấy!

Cậu ấy muốn dụ ra tung tích của thuốc giải độc đồng đó!" Từ xa, Lưu Tang giơ tay ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Tiểu Bạch, khẽ nói. "Không phải, mày có nghe rõ không đấy?" "Cái này nguy hiểm lắm!

Không được, tao phải cứu Thiên Chân ra!" Vương Bàn Tử vừa

nói, vừa định hành động. "Được rồi!

Đừng gây rắc rối cho Ngô Tà nữa!" "Cách của cậu ấy là đúng!

Chúng ta không còn thời gian nữa!" "Hãy tin Ngô Tà đi!" Tiểu Bạch nhíu mày nói. "Thôi được rồi..." Một tiếng sau, đoàn người Nhị Kinh kết thúc nghỉ ngơi.

Liền gọi Ngô Tà tiếp tục đi về phía trước.

Đi nửa tiếng đồng hồ, một nhóm người mới đến một nơi chất đầy thùng hàng.

Ngô Tà rọi đèn chiếu vào một chiếc thùng hàng, nói thẳng: "Chúng ta đến nơi rồi, chính là chỗ này." Vừa nghe vậy, Nhị Kinh lập tức có chút sốt sắng ấn vào chiếc thùng hàng đó.

Thấy anh ta như vậy, Ngô Tà vội vàng giữ chặt cánh tay anh ta lại. "Đừng động!" "Để đề phòng bị trộm, tôi đã cho chất nổ vào trong, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ nổ ngay!" "Anh lùi ra xa một chút, tôi sẽ tháo nó xuống!" "Được!

Anh cẩn thận đấy!" Ngô Tà nói vậy, Nhị Kinh cố gắng kiềm chế sự sốt ruột trong lòng, đứng sang một bên.

Sau đó Ngô Tà ngậm đèn pin, rọi đèn bắt đầu thao tác.

Chương 501

Bận rộn một hồi lâu, anh mới lấy chất nổ ra khỏi bên trong. "Xong rồi!" Lời Ngô Tà vừa dứt, Nhị Kinh đã sốt ruột mở ngay cái thùng ra.

Thấy chỉ có một phần mảnh đồng hoàng kim, Nhị Kinh nhíu mày. "Số lượng sao lại không đúng?" "Để đảm bảo an toàn, tôi đã chia ra đặt ở ba nơi!" "Anh để lại một người ở đây canh chừng, chúng ta đi tìm hai cái kia, sau khi tìm thấy, chúng ta sẽ quay lại đây hội hợp!" "Được!

Nghe anh!" Thấy Nhị Kinh không chút do dự đồng ý, khóe miệng Ngô Tà khẽ nhếch lên.

Rất nhanh, anh liền dẫn Nhị Kinh tìm được địa điểm thứ hai đặt mảnh đồng hoàng kim, sau đó lại dẫn Nhị Kinh và bọn họ tìm đến địa điểm thứ ba. "Chính là chỗ này rồi!" "Đâu?" "Lại đây, giúp tôi dời cái này ra!" Nhị Kinh nghe vậy, xua tay ra hiệu, mấy tên thủ hạ nhanh chóng tiến lên dời cái thùng hàng trước mặt ra.

Sau đó lộ ra một cái hang động sâu hun hút. "Những mảnh đồng hoàng kim còn lại đều ở đây!" "Tôi xuống lấy, lát nữa lấy được sẽ lên hội hợp với anh!

Đợi tôi ở đây!" Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà đã buộc xong dây thừng, sau đó men theo vách hang trèo xuống. "Cẩn thận đấy nhé!" Nhị Kinh và mấy tên thủ hạ của anh ta rướn cổ nhìn vào trong hang, vẻ mặt đầy mong đợi.

Thế nhưng, đợi Ngô Tà xuống dưới hơn mười phút, vẫn không có tin tức truyền lại.

Nhị Kinh bắt đầu có chút sốt ruột. "Vẫn chưa tìm thấy sao?

Ngô Tà?

Ngô Tà?" Hô hai tiếng vào bên trong, không nhận được hồi đáp, sắc mặt Nhị Kinh trầm xuống, vẫy tay với hai tên thủ hạ bên cạnh. "Hai người các anh, xuống xem đi!" "Tìm được mảnh đồng hoàng kim, trực tiếp giết hắn!" "Vâng!" Nhị Kinh nói xong, hai tên thủ hạ liền nhanh nhẹn trèo xuống.

Nhưng, vừa xuống đến nửa chừng, miệng hang đột nhiên "rầm" một tiếng, một vụ nổ dữ dội xảy ra.

Nhị Kinh và hai tên thủ hạ của anh ta đang ở trung tâm vụ nổ.

Hai tên thủ hạ trực tiếp 'lĩnh hộp cơm' (chết), Nhị Kinh cũng chẳng khá hơn là bao.

Anh ta căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị nổ trọng thương, rơi từ trên xuống dưới.

Ngay cả khi đã có được sức mạnh cường đại từ Lôi Thành, nhưng vết thương nặng như vậy muốn hồi phục cũng phải mất ba đến năm ngày.

Ngô Tà đúng lúc xuất hiện, cố làm ra vẻ sốt ruột dìu Nhị Kinh rời xa nơi này.

Nghe thấy tiếng nổ, Lưu Tang ở đằng xa lập tức vui mừng.

Anh ta nói với Vương Bàn Tử và Tiểu Bạch. "Thành công rồi!" "Mày nói xem rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Đừng có làm tao chết vì lo lắng!" Vương Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Trước đó Ngô Tà vẫn luôn làm, chính là để tách rời thủ hạ của Nhị Kinh." "Nhị Kinh đã bị trọng thương, hiện giờ đã rơi vào cảnh đơn độc rồi!" "Chúng ta phải lập tức đuổi theo!" Nghe Lưu Tang nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức vui mừng ra mặt. "Thiên Chân già dặn xảo quyệt này!" "Đi!" Không chần chừ lâu, ba người liền nhanh chóng

hành động!

Dìu Nhị Kinh đi ra khỏi đường hầm, Ngô Tà mới đỡ anh ta ngồi xuống bên một thùng hàng. "Lại đây, ngồi đi!" Ngồi đối diện Nhị Kinh, Ngô Tà một tay lột bỏ mặt nạ da người trên mặt, thở phào một hơi. "Phù~ Chết tôi mất!" "Giờ chỉ còn hai chúng ta, cuối cùng cũng không cần giả vờ nữa rồi." "Cũng không biết mấy anh em của chúng ta giờ sao rồi?" "Không biết, vừa rồi xảy ra quá nhanh, tôi không kịp chú ý." Ngô Tà lắc đầu, khẽ nói. "Chúng ta còn có thể hội hợp được nữa không?" "Không biết, đường hầm vừa rồi quá phức tạp!" "Quay lại e là không thể, vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy tín hiệu mà Giang Nguyên để lại, nhất định có thể hội hợp với bọn họ." Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà tháo chiếc túi đeo vai trên người xuống.

Từ bên trong lấy ra một chai nước, cố ý vô tình để lộ những mảnh đồng hoàng kim đựng trong túi. "Uống chút nước không?" "Không!" Nhị Kinh lắc đầu, rất nhanh, liền chú ý đến một góc mảnh đồng hoàng kim lộ ra.

Sắc mặt lập tức thay đổi. "Mảnh đồng hoàng kim sao lại ở chỗ anh?" "Cái này à?

Vừa rồi trước khi cứu anh, tôi đã nghĩ cách nhặt được mấy cái rồi." "Đều là những mảnh đồng hoàng kim tinh xảo nhất, hẳn là chìa khóa để phát ra âm thanh!" "Tôi đóng gói riêng đấy!" Nhị Kinh vừa vươn tay định chạm vào, liền bị Ngô Tà đưa tay giữ lại. "Hả?

Đừng đụng!" Trong ánh mắt khó hiểu của Nhị Kinh, Ngô Tà từ trong túi mò ra một quả lựu đạn. "Xem, đây chính là biện pháp bảo vệ mà tôi đã nói trước đó!" "Tất cả mảnh đồng hoàng kim trong tay tôi đều được nối với quả lựu đạn này." "Chỉ cần có người muốn lấy đi, quả lựu đạn này sẽ phát nổ!" "Không được, nguy hiểm quá!" "Hay là để tôi làm đi!" "Anh đã như thế này rồi, vẫn để tôi làm đi!" "Đợi tôi

cõng không nổi nữa, thì đổi anh!" "Đi thôi, chúng ta đi tìm tín hiệu của Giang Nguyên trước, chúng ta nhất định có thể hội hợp với bọn họ!" Ngô Tà không đợi Nhị Kinh nói gì, liền đeo lại ba lô.

Đối với điều này, Nhị Kinh cũng hoàn toàn bó tay.

Nếu không phải sức mạnh toàn bộ đều dùng để đẩy những mảnh đạn găm vào cơ thể ra ngoài, Nhị Kinh có lẽ đã động thủ giết người, cướp lấy mảnh đồng hoàng kim rồi.

Ngô Tà dìu Nhị Kinh, tiếp tục thâm nhập vào bên trong.

Đi nửa ngày, Ngô Tà mới tìm được một chỗ để Nhị Kinh ngồi xuống. "Anh cứ nghỉ ở đây một lát, tôi đi phía trước xem sao!" "Được!" Nhìn quanh bốn phía, Nhị Kinh khẽ nói. "Chúng ta cứ quanh quẩn mãi ở đây, nếu vẫn không tìm được đường ra." "Có khi sẽ chết đói ở đây mất..." "Đói thì không chết được, trong túi tôi còn sáu hộp bánh bích quy nén!" "Bốn cái bánh mì, năm trăm mililit nước!" Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà đột nhiên nhìn thấy một ký hiệu trên thùng hàng, lập tức sắc mặt vui mừng. "Tìm thấy rồi!" "Trước đây tôi vẫn luôn lo lắng, đây không phải là phạm vi hoạt động của Giang Nguyên!" "Xem ra anh ta đã thật sự hoạt động ở Tử đương khu một thời gian khá dài." "Đi thôi, chúng ta đi theo dấu hiệu của anh ta!" Nhưng vừa đi được hai bước, Ngô Tà liền dừng lại. "Không biết anh có nhận ra không, con đường chúng ta đi, địa thế đều là dốc xuống." "Hơn nữa, những ký hiệu Giang Nguyên khắc đều giống nhau." "Nếu tôi là anh ta, chắc chắn sẽ phân biệt một chút, một cái dùng để đánh dấu vật tư, một cái dùng để đánh dấu thực phẩm." "Nhưng anh ta làm như vậy, chỉ có thể nói lên một vấn đề, ở đây hẳn là chỉ có một con đường." Nhị Kinh nhíu mày nói. "Ký hiệu này đại diện cho cái gì, có lẽ chỉ có Giang Nguyên mới hiểu, dù sao cũng là anh ta khắc mà..." Ngô Tà lắc đầu. "Không đâu, ký hiệu này là dùng để chỉ đường cho đội quân lớn sau này xuống Tử đương khu." "Cho nên nơi mà ký hiệu

chỉ đến, nhất định là nơi cuối cùng đó..." "Nam Hải Vương Cung Miếu!

Chúng ta đi thôi!" Ngô Tà vừa nói, vừa tiếp tục kéo Nhị Kinh đi về phía trước.

Rất nhanh, liền phát hiện một đồ đằng khổng lồ.

Ngô Tà thấy vậy, tiến lên đánh giá một chút. "Đây hẳn là đồ đằng của bọn họ, rất có thể là do những người cất giữ hàng hóa vẽ lên năm đó, xem ra, chúng ta không còn xa nơi đó nữa." Anh đưa tay sờ lên đồ đằng này, nhận ra đây chỉ là một bức màn che đậy.

Ngô Tà liền giật nó xuống, sau đó liền thấy một đường hầm lộ ra phía sau. "Có đường đi?" "Chúng ta đi thôi!" Dẫn Nhị Kinh đi vào, Ngô Tà liền thấy một bức tường đá treo đầy những chiếc đồng hồ cũ. "Đồng hồ?

Lại là đồng hồ!" "Trên suốt quãng đường này, chúng ta đã thấy rất nhiều đồng hồ rồi." "Chẳng lẽ có ý nghĩa gì sao?" "Không biết!" Ánh mắt Nhị Kinh u tối, lắc đầu nói. "Tất cả kim chỉ nam ở đây đều đang quay không theo quy tắc nào..." Ngô Tà tiến lên, phát hiện tình huống này, rất nhanh liền phản ứng kịp. "Từ trường!

Từ trường hỗn loạn..." "Tại sao ở đây lại có từ trường hỗn loạn?" Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà gõ gõ vào vách đá.

Sau đó từ bên hông rút ra một con dao găm, cạy vách đá lên.

Rất nhanh, liền cạy ra một cái lỗ.

Đặt con dao dưới chân, Ngô Tà dọn dẹp một chút đá vụn.

Nhị Kinh liếc thấy con dao bên chân Ngô Tà, trong mắt lóe lên một tia độc ác.

Anh ta nhẹ nhàng đi tới. "Bên trong là vách đồng, xem ra nguyên

nhân từ trường hỗn loạn chính là cái này rồi!" Dọn sạch đá vụn, nhìn rõ tình hình bên trong, Ngô Tà khẽ nói.

Vừa quay đầu lại, anh liền thấy Nhị Kinh đã đứng trước mặt mình, cúi người xuống.

Hai người nhìn chằm chằm vào đối phương, lập tức chìm vào im lặng.

Nhặt con dao lên, Ngô Tà đứng dậy. "Chúng ta, sắp đến nơi đó rồi!" Chuyện này, hai người ngầm hiểu không đào sâu thêm.

Tiếp tục đi theo dấu hiệu.

Rất nhanh, liền đi vào một đường hầm.

Khi ra khỏi đó, thì họ đứng trên một bệ đá nhô ra trên vách đá.

Trước mắt, là một không gian trống rỗng vô cùng rộng lớn.

Ngô Tà lấy ra một ngọn lửa lạnh, trực tiếp ném xuống.

Dưới ánh lửa phản chiếu, một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ đập vào mắt hai người.

Đó là một cung miếu khổng lồ vô cùng, toàn bộ như được làm bằng đồng xanh.

Chương 502

Ngay cả vách đá xung quanh cũng đều hiện lên một màu xanh đồng. "Anh nhìn xem!

Có phải rất hùng vĩ không!" "Anh nhìn những màu sắc này, rõ ràng là vách tường được xây bằng đồng xanh!" Nhị Kinh mắt đầy kích động hô lên. "Sao có thể?" "Thời đó hoàng kim và đồng xanh có giá trị ngang nhau, không thể nào dùng đồng xanh để xây dựng toàn bộ cung miếu!" Ngô Tà thản nhiên nói. "Được rồi, mặc kệ nó là gì, chúng ta mau xuống thôi!" Nhị Kinh đã sốt ruột không chờ được nữa. "Khoan đã!" "Sao thế?" Ngô Tà gọi Nhị Kinh lại, kéo dãn khoảng cách với anh ta.

Sau đó mỉm cười u ám. "Anh có từng nghĩ, tôi chính là nội gián của Ngô gia không?" "Anh nói đùa cái gì vậy?

Ngô gia này vốn dĩ là của anh mà!" "Nếu điều tôi muốn không phải là Ngô gia, mà là tất cả mọi thứ trong Nam Hải Vương Cung Miếu thì sao?" Vừa nghe vậy, sắc mặt Nhị Kinh lập tức trầm xuống. "Anh...

đã sớm phát hiện là tôi rồi, đúng không?" Nhị Kinh vừa nói, vừa giật phăng mặt nạ da người đang đeo ra, u u nói. "Kinh thúc, đã lâu không gặp~" "Thật không ngờ, chú thật sự còn sống trở về từ Lôi Thành!" Nhìn khuôn mặt quen thuộc, Ngô Tà khẽ cười nói.

Nhị Kinh bước tới một bước, trực tiếp túm lấy chiếc ba lô trên người Ngô Tà.

Nhưng, lại bị Ngô Tà một tay giữ chặt cánh tay. "Tôi khuyên anh tốt nhất đừng động đậy, chỉ cần cái ba lô rời xa tôi một chút, anh và tôi, cùng với những mảnh đồng hoàng kim trong ba lô, tất cả đều sẽ tan thành tro bụi!" Ngô Tà không chút sợ hãi nói.

Có thể vạch trần anh ta vào lúc này, đương nhiên đã có nắm chắc.

Trầm mặc một lát, Nhị Kinh mới từ từ buông tay ra. "Tôi là người anh nhìn từ nhỏ đến lớn, tôi vẫn luôn nghĩ, anh cũng coi Ngô gia như nhà của mình vậy." "Trước đó khi anh lộ diện, tôi thật sự không ngờ, cũng căn bản không nghĩ tới là anh!" Ngô Tà vừa nói, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Nhị Kinh. "Trước đó, tại sao anh lại cứu tôi?" "Đó là vì tôi đã quen rồi..." Nhị Kinh khẽ nói. "Tại sao anh lại cứu tôi!!" "Tôi đã bảo vệ người của Ngô gia các anh bấy nhiêu năm, chỉ cần các anh gặp nguy hiểm, tôi sẽ vô thức phản ứng lại!!" "Những lời anh nói bây giờ... tôi có thể tin được không?" "Anh phát hiện ra là tôi từ khi nào?" "Phát hiện ra anh khó lắm sao?

Hoàn toàn không khó chút nào..." Ngô Tà lắc đầu, thần sắc phức tạp nói. "Bao nhiêu năm nay, chú hai tôi vẫn luôn tin tưởng anh, tôi cũng coi anh như người thân để đối đãi..." "Thật ra từ rất lâu trước đây Tô gia đã nói với tôi, anh là nội gián, nhưng tôi vẫn không muốn tin." "Cho đến khi trước đó anh chủ động lộ diện, tôi mới đành phải tin." "Vốn dĩ tôi tưởng anh đã chết ở Lôi Thành, nhưng không ngờ, anh lại trở về rồi." "Vừa gặp mặt, tôi đã phát hiện ra là anh rồi, tuy anh hóa trang rất hoàn hảo, nhưng một số thói quen vô thức của anh, vẫn không thể tránh khỏi." "Lúc đó, tôi thậm chí còn có chút may mắn..." Thở dài một hơi, bình phục lại cảm xúc.

Ngô Tà tiếp tục hỏi. "Anh ở Ngô gia ẩn nấp bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ chỉ vì kho báu có thể tồn tại trong Nam Hải Vương Cung Miếu?" "Ngô gia chúng tôi, chẳng lẽ đã bạc đãi anh sao?" "Không có!

Ngay từ đầu, mục đích của tôi rất rõ ràng, chính là vì kho báu của Nam Hải Vương!" Nhị Kinh không chút do dự nói. "Anh nói thật đấy à?

Anh hại chú hai thành ra thế này, kết quả chỉ vì tiền tài, anh điên rồi sao?" Ngô Tà nói, cảm xúc có chút mất kiểm soát. "Anh có phải cho rằng tôi chỉ là nghe đồn, có phải rất khó hiểu, tại sao tôi lại không vượt qua được cửa ải vật chất này?

Vì thế thậm chí không tiếc phục vụ ở Ngô gia các anh bao nhiêu năm?" "Đúng!

Tôi không hiểu!" "Đó là vì, ngay từ đầu tôi đã mang theo mục đích đến Ngô gia các anh!" "Lúc đó tôi đã thề, sẽ không tiếc bất cứ giá nào, lợi dụng thế lực của Ngô gia các anh, để có được kho báu của Nam Hải Vương!" "Đây chính là mục đích tôi thâm nhập Ngô gia các anh, giống như Ngô Tam Tỉnh năm đó, hắn trà trộn vào đội khí tượng, khiến tôi bị đồng đội bỏ rơi!

Sau đó hắn đến Lôi Thành, để thực hiện mục đích của hắn là như vậy!" "Tôi cũng vậy, tôi muốn hủy diệt các anh, đoạt lấy Ngô gia, đoạt lấy kho báu, thực hiện kế hoạch báo thù của tôi!" Nhị Kinh nói, vẻ mặt kích động. "Từng bước quan trọng, không được thiếu một bước nào!" "Thiếu một bước, cũng không tính là báo thù!" Nghe lời này, đồng tử Ngô Tà co rụt lại. "Anh biết Tam thúc của tôi sao?" Nhị Kinh trầm mặc một lát, khẽ nói. "Lúc đó tôi mới bảy tuổi, gia đình gặp đại nạn!" "Người cha đáng chết của tôi, lấy hết tiền trong nhà rồi tự mình bỏ trốn." "Để lại tôi và mẹ, bọn chủ nợ đến đòi, vô tình làm mẹ tôi bị thương…" "Đến khi họ bỏ đi, mẹ đã thoi thóp." "Tôi chạy ra ngoài tìm người cứu mẹ, nhưng khi chạy đến một gốc cây, trên trời sấm vang chớp giật, tôi nghe thấy một giọng phụ nữ!" "Bà ấy nói với tôi, 'Con ơi, mau rời khỏi đó!'" "Tôi chạy đi, một tia sét đánh trúng cây lớn, suýt chút nữa thì đè chết tôi." "Sau đó, là đội trưởng cứu tôi, còn cho tôi gia nhập đội Thính Lôi của họ." "Có thể thỏa mãn mọi dục vọng, bù đắp mọi tiếc nuối!" "Tôi liền bắt đầu cùng đội trưởng nghiên cứu, tra cứu rất nhiều tài liệu." "Tất cả mọi người đều nói thánh địa là

Lôi Thành, ở đó có thần khí và bảo tàng!" "Kỳ thực, đây chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm của Nam Hải Vương, hắn dẫn tất cả mọi người đến Lôi Thành, nhưng thực ra nơi đây mới là nơi hắn cất giấu bảo tàng." "Chỉ có được thần khí của Nam Hải Vương mới có thể mở cơ quan của cung miếu." "Vì vậy, tôi muốn mượn tay Ngô gia mấy người để thực hiện tất cả những điều này!" "Tôi phát triển Giang Nguyên ở đây, biến hắn thành nội tuyến của tôi, để hắn giúp tôi canh giữ phần bảo tàng này." "Bây giờ, kế hoạch của tôi đã sắp thành hiện thực!" Nhị Kinh mở hộp thoại, tuôn ra không ngừng, dường như muốn nói hết những nỗi uất ức kìm nén trong lòng bấy lâu.

Chỉ có thể nói, người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét. "Vậy là, vì tất cả những điều này, anh đã lợi dụng tôi?" "Không sai!

Tính cách của anh và Ngô Tam Tỉnh quả thực y hệt nhau." "Có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, ý chí kiên cường và hành động quyết đoán." "Anh lại là người thừa kế duy nhất của Ngô gia, thế là, tôi mạo danh Tam thúc gửi cho anh một tin nhắn." "Nếu anh không có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy, kế hoạch của tôi không thể tiến hành thuận lợi đến thế." "Kể cả tin nhắn của Vương Tuấn Nghĩa, cũng là do tôi gửi, ở Ngô gia ẩn mình nhiều năm như vậy, tôi đã sớm biết được cách mã hóa của Tam thúc anh." "Nhị thúc anh già ranh ma quỷ quyệt, lập tức tước đoạt quyền hành động của anh, chính là sợ anh bị người khác lợi dụng." "Nhưng anh có nghe lời ai đâu…" "Anh biết trở ngại lớn nhất khi tôi tiến vào Tử Đương Khu là gì không?

Là tổ chức trộm mộ của Điền Hữu Kim, bọn chúng chiếm giữ tuyến đường từ Thập Nhất Thương đến Tử Đương Khu." "Cảm ơn anh, đã loại bỏ bọn chúng, giờ tôi có thể tiến thẳng một mạch!" Ngô Tà hít sâu một hơi, bình ổn lại cảm xúc, khó tin nói. "Không ngờ, tất cả những chuyện này đều do anh sắp đặt." "Tôi chỉ không ngờ sẽ có biến số Tô Cảnh này thôi, hắn quá mạnh, mạnh đến mức khiến người

ta phải sợ hãi." "Bây giờ, chính là bước cuối cùng để tôi thực hiện báo thù." "Tuy thần khí đã bị Tô Cảnh lấy đi, nhưng tôi đã tìm thấy bản vẽ chế tạo thần khí từ Lôi Thành." "Đã chế tạo ra một thần khí khác, có thể không có uy năng của thần khí gốc, nhưng tương đối mà nói, đủ để mở cơ quan cung miếu." "Ai ngờ, anh lại lấy chúng đi?" "Tuy nhiên, Tiểu Tam Gia, anh không cản được tôi đâu!" Ngô Tà không nói nhiều, chỉ hỏi thêm một câu. "Rốt cuộc anh đã hạ độc gì cho chúng tôi?" "Một loại độc kim loại nặng hiếm có, chỉ là loại kim loại nặng này có sản lượng rất nhỏ!" "Bệnh viện cũng có thể kiểm tra ra, nhưng mất bao lâu thì không rõ…" "Được rồi!

Câu chuyện hay này đã kể xong, anh đã hiểu tôi chưa?" Nhị Kinh cười nhạt. "Anh đoán quả thực không sai, giải dược ẩn giấu ngay trong cung miếu này!" "Người của tôi sắp đến rồi, tôi có đủ thời gian, nhưng những người bạn của anh thì không còn nhiều thời gian nữa." "Miếng đồng phiến của tôi anh giữ cẩn thận, anh hãy suy nghĩ kỹ đi, có lẽ sau này chúng ta vẫn có thể giảng hòa." Ngô Tà cười một tiếng, không đáp lời. …… Còn lúc này, cách Ngô Tà và Nhị Kinh năm trăm mét.

Tiểu Bạch, Bàn Tử và Lưu Tang ba người đang nấp cùng nhau. "Bàn gia, đã gần đến mức này rồi, hay là ba chúng ta xông lên bắt Nhị Kinh đi!" "Không được, Thiên Chân đây là muốn moi móc tất cả mọi chuyện, chúng ta cần cho cậu ấy thêm thời gian, yên tâm đi, vừa có nguy hiểm là đại ca và nhị ca của cậu ấy sẽ xuất hiện!" "Tang bối nhi… cậu không nghe thấy tiếng Tô gia sao?

Tô gia vẫn chưa đến à?" Bàn Tử hỏi Lưu Tang. "Chưa!

Dường như dừng lại tại chỗ, hơn nữa lại có thêm một người, hình như là Tiểu Ca." "Tô gia và Tiểu Ca của chúng ta dường như đã hội hợp rồi!" Lưu Tang không chắc chắn nói. "Hay!

Cái này gọi là gì, cái này gọi là cường cường liên hợp, lát nữa trực tiếp đánh úp Nhị Kinh một trận bất ngờ!" …… Quay trở lại với Ngô Tà.

Buộc dây xong, cậu và Nhị Kinh trực tiếp theo sợi dây trượt xuống. "Thế nào?

Có phải rất hùng vĩ không?" "Tất cả các bức tường ở đây đều làm bằng đồng xanh, y hệt như trước đây, đã nhiều năm như vậy rồi…" Ngô Tà nhìn quanh, nhân cơ hội dùng tiếng gõ mật mã truyền tin tức. "Độc kim loại nặng có giá rất cao, nhưng vấn đề then chốt là, dù tôi có nói cho anh giải dược, anh cũng không điều chế được, chuyện giảng hòa này thật sự phải cân nhắc." "Hay là thế này, Ngô gia, tôi chỉ lấy đi một nửa." "Thù hận, tôi cũng có thể báo một nửa!" "Thế nào?" "Vậy thì tôi phải thay Ngô gia cảm ơn anh thật nhiều, anh quả thật rất lợi hại, có thể ẩn mình trong Ngô gia lâu như vậy!" Ngô Tà lạnh lùng nói. "Anh có nói anh cũng không hiểu, đợi khi tôi hoàn thành việc này, anh sẽ cùng thế nhân như nhau, đều sẽ hiểu rõ!" "Có gì mà hiểu hay không hiểu, không phải chỉ là mấy chuyện thương thiên hại lý sao?" "Không nói chuyện này với anh nữa, mau dẫn tôi đi tìm giải dược!!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Nhị Kinh cười nhạt. "Gấp gì chứ, đi lối này!" Dẫn Ngô Tà đi lòng vòng nửa ngày trong hành lang cung miếu.

Nhị Kinh mới dừng bước, chỉ vào một chỗ nói. "Giải dược ở ngay đây!" Nói rồi, trực tiếp kéo ra một cánh cửa bí mật trên tường.

Nhìn thấy hơn hai mươi lọ trúc bình hình trụ đặt bên trong.

Ngô Tà mừng rỡ, mặc kệ có phải giải dược hay không, cứ lấy được đã.

Vừa định lấy, nhưng Nhị Kinh lúc này đột nhiên ra tay, trực tiếp đẩy Ngô Tà lùi lại mấy bước.

Sau đó Ngô Tà liền cảm thấy chân hụt hẫng, cả người chìm xuống

dưới.

Nơi đây, hiển nhiên là một cái hồ cát lún! "Vô ích thôi, đừng giãy giụa, càng giãy giụa càng chìm sâu." "Anh đưa miếng đồng phiến cho tôi, tôi sẽ kéo anh lên!" Nhị Kinh lạnh nhạt nói. "Anh lừa ai chứ, tôi đưa túi cho anh, anh không kéo tôi thì sao?" "Xin lỗi, anh không còn lựa chọn nào khác!" Nhị Kinh nhún vai, thờ ơ nói. "Được!

Chúng ta làm một giao dịch!" "Chỉ cần anh kéo tôi lên, để tôi cầm giải dược đi cứu bạn bè." "Tôi sẽ đưa miếng đồng phiến cho anh!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Nhị Kinh gật đầu. "Có thể!" "Tuy nhiên, tôi cần anh tháo chốt lựu đạn trước!" "Yên tâm, con người tôi rất giữ chữ tín!" …… "Được!

Tôi đồng ý với anh!" Ngô Tà khó khăn tháo ba lô, sau đó gỡ kíp nổ bên trong.

Nhị Kinh kéo một bên quai ba lô, Ngô Tà kéo đầu còn lại, giãy giụa bò ra khỏi cát lún.

Đứng dậy, nắm chặt một sợi dây quai ba lô, Ngô Tà và Nhị Kinh rơi vào thế giằng co.

Nhị Kinh cảnh giác quả lựu đạn trong tay Ngô Tà, không dám có bất kỳ hành động bất thường nào.

Nhưng may mắn là thuộc hạ của hắn đã kịp thời đến.

Mười mấy người cầm súng trường và nỏ nhắm thẳng vào Ngô Tà.

Còn lúc này, ở phía bên kia Bàn Tử, Tiểu Bạch và Lưu Tang cũng chạy đến. "Thiên Chân, không sao chứ?

Chúng tôi đến giúp cậu rồi!" "Nhị Kinh!

Cái thằng này sao anh ác thế?" "Bàn Tử!

Chương 503

Mấy người đứng sau tôi, cẩn thận một chút, bên cạnh có hố cát lún!" Đợi Lang Tử và đồng bọn đi qua, Ngô Tà liền buông sợi dây.

Sau đó đưa quả lựu đạn đến trước mặt Nhị Kinh. "Đừng động đậy nhé!" Nắm lấy cổ áo Nhị Kinh, Ngô Tà kéo hắn về phía mình, rồi khống chế hắn lùi dần. "Đều đừng động đậy!

Các người mà dám động, chúng ta sẽ cùng chết!" Khống chế Nhị Kinh lùi đến cửa hành lang.

Ngô Tà nhét quả lựu đạn vào túi áo trước ngực Nhị Kinh, sau đó trực tiếp đẩy Nhị Kinh về phía trước. "Tặng các người một món quà, tạm biệt!" "Đại ca!

Kinh ca!" "Tránh ra!

Tất cả tránh ra!" Nhị Kinh hét lên với mấy tên thuộc hạ đó, sau đó ném chiếc ba lô đựng đồng phiến ra. "Không cần quản tôi, các người tiếp tục kế hoạch!" Nói rồi, hắn đứng thẳng người, nhắm mắt chờ đợi quả bom phát nổ.

Nhưng ba giây sau, không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhị Kinh phản ứng lại, lấy quả lựu đạn ra, phát hiện đó là đồ giả liền tức giận ném bay đi! "Chết tiệt, bị lừa rồi!" "Đuổi!

Đuổi theo!" Mấy tên thuộc hạ kia cũng tức giận, muốn đuổi theo.

Nhưng lại bị Nhị Kinh ra lệnh ngăn lại. "Được rồi!

Đừng đuổi nữa!" "Chúng ta không còn nhiều thời gian, phải bắt đầu làm việc chính thôi!" "Để lại vài người canh chừng giải dược, những người khác, đi với tôi!" "Vâng!" Nhị Kinh nói rồi, dẫn những người này tiến vào một không gian rộng lớn.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy một đài tế khổng lồ.

Phía trên có một thiết bị giống hệt thần khí trong Lôi Thành, chỉ là thiếu đi phần trung tâm nhất.

Thấy vậy, Nhị Kinh mặt đầy hưng phấn. "Các người nghe đi, nó đang hô hoán chúng ta!" Thấy Nhị Kinh và đoàn người đến, vài bóng người mặc áo choàng đen từ trên đi xuống.

Đây là những thuộc hạ mà Nhị Kinh đã sắp xếp trước đó, được phái đến trước để chuẩn bị nghi thức tế tự. "Thế nào rồi?" "Kinh ca, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu Liên Hoa Hoàng Phiến của ngài thôi!" Gật đầu, Nhị Kinh nhận lấy chiếc ba lô mà thuộc hạ bên cạnh đưa qua. "Đây!

Chuẩn bị bắt đầu đi!" "Vâng!" …… ~ … Quay lại phía Ngô Tà.

Vứt bỏ Nhị Kinh, đoàn người chạy xa. "Hết động tĩnh rồi!

Nghỉ một lát đi!" "Chúng ta đến vẫn kịp chứ nhỉ?" "Được đấy, cứ như tính toán trước vậy." Ngô Tà và Bàn Tử cười nói. "Thiên Chân, cậu nói trình độ chơi trò lừa người bằng sét này, càng học Bàn gia càng có hứng thú đấy!" "Cũng được đấy chứ cậu?" Bàn Tử thở hổn hển, giơ ngón tay cái lên khen Ngô Tà. "Vừa rồi, cái sét đó là giả, chỉ là một cái bật lửa!" "Tôi đã lừa hắn suốt cả quãng đường, chắc giờ này hắn đang phát điên rồi?" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tiểu Bạch bật cười. "Không hổ là Tiểu Tam Gia!" "Thiên Chân, vẫn là cậu đỉnh nhất!

Lát nữa tìm một quả sét thật, nổ tên lừa đảo Nhị Kinh này nát bét!" Bàn Tử cười lớn nói.

Nhưng vừa cười vừa cười, Bàn Tử đột nhiên ngã nhào xuống đất. "Bàn Tử, cậu sao vậy?" "Có thể là chạy… chạy thiếu oxy rồi…" "Không đúng!

Đồng độc!" Ngô Tà nhíu mày, rất nhanh phản ứng lại, vén áo Bàn Tử ra xem.

Quả nhiên, trên người đã nổi đầy những gân xanh đen. "Tôi biết giải dược ở đâu, chính là ở chỗ mấy người vừa thấy tôi!" "Tôi đi lấy!" Ngô Tà kiên quyết nói. "Không được!

Trọng binh canh giữ, có đi không về!" Bàn Tử trực tiếp lắc đầu từ chối, ôm chặt lấy đùi Ngô Tà.

Lưu Tang cũng nắm lấy cánh tay Ngô Tà kêu lên. "Ngô Tà, anh đừng vội, tôi trước đó nghe thấy Tô gia và Tiểu Ca đã hội hợp rồi!" "Chúng ta bây giờ đi tìm họ!

Tìm thấy họ rồi chúng ta sẽ đi lấy giải dược!" "Không được, chúng ta không còn thời gian nữa!" "Đợi họ đến, Bàn Tử không chịu nổi nữa đâu." Ngô Tà gạt Lưu Tang ra, sốt ruột nói. "Ngô Tà!" Nhưng đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Cảnh và Tiểu Ca song song bước về phía này. "Tô ca, Tiểu Ca!" Ngô Tà vừa thấy hai người, trái tim vốn đang treo ngược cành cây lập tức nhẹ nhõm. "Xuất hiện rồi!" "Tiểu Bạch, cậu xem Bàn gia nói gì chưa?" "Lúc then chốt!

Đại ca, nhị ca của cậu không bao giờ vắng mặt!" "Trong những năm tháng tranh đấu trước đây, mỗi khi đến lúc này, siêu nhân vĩnh cửu trong lòng tôi sẽ xuất hiện!" "Tô gia, Tiểu Ca, tôi nhớ hai người chết đi được, mau cứu tôi, mau mau!

Không chịu nổi nữa rồi!" Bàn Tử than vãn. "Bàn Tử chết tiệt, bớt nhảm nhí đi, giờ cậu chưa chết được đâu!" Tô Cảnh đưa tay kéo Bàn Tử dậy, cười mắng. "Tô gia, trước đó ngài đi đâu vậy?" Tiểu Bạch xúc động nhào vào người Tô Cảnh, ôm một cái, rồi lại nghi hoặc hỏi. "Giết người!" "Tiện thể lấy một thứ!" "Người của Nhị Kinh, có

khoảng năm mươi tên, chưa tính kỹ, phần lớn đều bám phía sau, giết hơn ba mươi tên rồi." "Sau đó tôi đi đón Tiểu Ca!" Tô Cảnh thản nhiên nói. "Trước đó khi mấy người giấu miếng đồng phiến, tôi đã biết, những miếng đồng phiến đó giống với thần khí, chỉ là không có sức mạnh cường đại như thần khí, có thể là do chất liệu khác biệt." "Chất liệu rất mới, chắc là Nhị Kinh đã chế tạo lại sau này." "Điều này cho thấy, thần khí có lẽ có thể phát huy tác dụng không ngờ ở đây." "Tôi cũng khá hứng thú, nên đã tìm cách liên hệ ra bên ngoài, sắp xếp người đưa thần khí cho Tiểu Ca, nhờ cậu ấy mang xuống khi đến đây." Tô Cảnh giải thích đơn giản một chút, mọi người mới hiểu ra. "Cảm tình Nhị Kinh bây giờ không còn mấy thuộc hạ có thể dùng được nữa à!" "Vậy thì chúng ta cứ xông thẳng vào!" Bàn Tử hùng hổ nói. "Đừng vội!

Mấy người canh giữ giải dược không đáng là gì, giải quyết bọn họ không khó." "Chủ yếu vẫn là Nhị Kinh, tôi có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ bên trong cơ thể hắn." "Giống hệt như Ái Cáo Công Chúa mà chúng ta gặp ở địa cung Nam Hải Vương!" "Hắn hẳn là đã đạt được loại sức mạnh dị tộc này ở Lôi Thành." "Vì vậy lát nữa đối đầu, mấy người nhớ phải cực kỳ cẩn thận." "Nhị Kinh rất mạnh sao?" Ngô Tà ngây người. "Trong tay hắn dính đồng độc, vì để mê hoặc tôi, bị hắn tự mình chặt đứt." "Sau đó còn bị tôi thiết kế một chút, nhân lúc không đề phòng, dùng bom làm hắn bị trọng thương." "Tôi nghĩ, dù có mạnh đến đâu, bị thương nặng như vậy, cũng không phát huy được bao nhiêu thực lực chứ?" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh khá bất ngờ. "Được đấy cậu nhóc, nhưng vẫn đừng lơ là!" "Đi thôi, trước tiên đưa mấy người đi lấy giải dược!" "Nhị Kinh, để tôi đối phó!" Ngô Tà đi đầu dẫn đường, đưa cả nhóm đến.

Đi được khoảng hai mươi phút, thấy một khúc cua, Ngô Tà liền

giơ tay ra hiệu.

Hạ thấp giọng nói với Tô Cảnh. "Tô ca, ngay phía trước rồi!" "Ừ!" Gật đầu, Tô Cảnh chậm rãi xắn tay áo lên, vừa đi về phía trước vừa nói. "Đợi tôi nửa phút!" Đi qua hai khúc cua, Tô Cảnh liền bước lên bậc thang.

Rất nhanh, Ngô Tà và đoàn người liền nghe thấy từng trận kinh hô, cùng tiếng la hét thảm thiết của thuộc hạ Nhị Kinh.

Không lâu sau, bên trong liền truyền đến tiếng Tô Cảnh. "Xong rồi, mọi người vào đi!" Ngô Tà mấy người vội vàng chạy lên, sau đó liền nhìn thấy sáu bảy tên thuộc hạ Nhị Kinh mặc đồ vũ trang đầy đủ đang nằm la liệt trên mặt đất bất tỉnh, tay chân ở tư thế bất thường.

Còn Tô Cảnh lúc này, đã mở ra cánh cửa bí mật trên tường, nhìn thấy giải dược bên trong. "Ngô Tà, giải dược mà cậu nói là cái này sao?" Lời của Tô Cảnh làm mọi người bừng tỉnh.

Sau đó bỏ qua những tên thuộc hạ Nhị Kinh nằm ngổn ngang, chạy đến trước cánh cửa bí mật. "Không sai, chính là cái này!" "Bàn Tử, Lưu Tang, hai người mau giải độc…" Ngô Tà mặt đầy kinh hỉ nói.

Cả nhóm lấy giải dược, liền rời khỏi đó, tìm một nơi yên tĩnh để giải độc.

Còn lúc này, tại đài tế, Nhị Kinh cũng đã sai thuộc hạ hoàn tất lắp đặt thần khí mà hắn tham khảo bản vẽ để chế tạo. "Ngô Tà!

Độc trên người các ngươi vẫn chưa giải, không có phần thắng đâu, chi bằng, hãy gia nhập chúng ta đi!" "A ha ha ha ha!" "Bảo tàng của Nam Hải Vương có rất nhiều, tôi hoàn toàn có thể chia cho các ngươi một ít mà!" Nhị Kinh đứng trước đài tế cười lớn mà kêu.

Nhưng vừa nói xong, liền thấy một thuộc hạ bước đến gần. "Kinh

ca, không xong rồi!" "Giải dược mất rồi!

Anh em của chúng ta đều bị hạ gục!" "Chắc chắn là Tô Cảnh và bọn họ đã hội hợp rồi, cũng chỉ có hắn mới tàn bạo như vậy!" Tên thuộc hạ kia có chút sợ hãi nói.

Sắc mặt Nhị Kinh lập tức trầm xuống. "Mấy người Ngô gia các ngươi quả nhiên là không thấy quan tài không đổ lệ!" "Tô Cảnh thì thế nào?

Bây giờ, ta cũng rất mạnh!" "Hơn nữa, chúng ta còn có con át chủ bài quan trọng nhất!" "Mang người lên đây cho ta!" Nhận được lệnh của Nhị Kinh, hai tên thuộc hạ đẩy một chiếc xe lăn đi đến.

Trên xe lăn, chính là Ngô Nhị Bách đang hôn mê.

Chương 504

…… Còn lúc này, Ngô Tà đang thoa thuốc cho Lưu Tang và Bàn Tử.

Sau khi thoa thuốc, tình trạng của hai người chuyển biến tốt lên trông thấy.

Thấy tình hình này, Tô Cảnh thản nhiên nói. "Tiểu Bạch, cậu và Lưu Tang trước tiên cầm giải dược quay về Tử Đương Khu để giải độc cho những người bị trúng độc." "Vậy Tô gia và mọi người thì sao?" Tiểu Bạch vội vàng hỏi.

Tô Cảnh nheo mắt nhìn về phía xa, ánh mắt sâu thẳm. "Tôi muốn ở đây, triệt để giải quyết Nhị Kinh!" Tiểu Bạch còn muốn nói gì đó, nhưng Lưu Tang lúc này lại đột nhiên lên tiếng. "Không ổn!

Nhị gia có nguy hiểm!" Nghiêng tai lắng nghe, Lưu Tang nghe rõ ràng tiếng của Nhị Kinh.

Từng câu từng chữ truyền đến cho mọi người. "Ngô Tà, anh bây giờ lập tức ra đây cho tôi!

Nếu không… tôi sẽ giết Nhị thúc của anh!" "Nhị gia bị bọn chúng bắt lúc nào?

Tiểu Ca, không phải anh đã đưa Nhị gia đi bảo vệ rồi sao?" Bàn Tử sốt ruột hỏi. "Đừng hoảng, Bàn Tử!" "Tiểu Ca đưa đi là Nhị thúc thật… còn cái này…" Ngô Tà còn chưa nói xong, đã bị Bàn Tử ngạc nhiên ngắt lời. "Giả hả?" "Cái thằng này, không phải Hạt Tử chứ?" "Không sai!" Nghe Ngô Tà xác nhận, Bàn Tử lập tức mừng rỡ, phấn khích nói. "Tiểu Thiên Chân, vẫn là cậu biết chơi đó!

Chiêu trộm long tráo phụng này chơi hay thật!" "Lúc tên lừa đảo

Nhị Kinh này đắc ý nhất, Hạt Tử sẽ trực tiếp đánh hắn một đòn bất ngờ!" "Chúng ta cũng qua đó đi!

Cứ ở đây kết thúc tất cả!" Tô Cảnh gật đầu, ra hiệu cho mọi người bắt đầu hành động. …… Cả nhóm lén lút tiếp cận Nhị Kinh.

Còn Nhị Kinh lúc này, thấy không có ai đáp lại, vẻ mặt càng thêm tức giận. "Ngô Tà, tôi đếm ba tiếng, nếu anh không ra, tôi sẽ giết Nhị thúc của anh!" "Một!" Vừa nói xong chữ "một", Ngô Nhị Bách đang nhắm mắt tựa đầu vào xe lăn đã mở choàng mắt.

Sau đó rút ra một con dao găm giấu trong tay vịn xe lăn, lập tức đứng dậy nhanh chóng, đặt vào cổ Nhị Kinh.

Từ phía sau khống chế hắn. "Anh… anh có thể đứng dậy sao?" Nhị Kinh mặt đầy kinh ngạc. "Tại sao không thể chứ?" Hạt Tử vừa tháo mặt nạ da người, vừa đổi lại giọng nói của mình, cười hềnh hệch.

Đeo kính râm xong, đảo mắt một vòng qua đám thuộc hạ của Nhị Kinh. "Không ngờ phải không?

Anh em, chúng ta lại gặp nhau rồi!" "Thật lòng mà nói, tôi khá phục anh đó, anh cũng là một nhân tài, nhưng Ngô Tà vẫn thắng!" "Vì cậu ta nghe lời, ngọt ngào, luôn có người nguyện ý giúp cậu ta!" "Cách làm đơn độc, nằm gai nếm mật như anh, đã không còn theo kịp thời đại rồi!" "Mấy người nói có phải không?" Hạt Tử cười nói với đám thuộc hạ của Nhị Kinh. "Anh thật sự nghĩ, mình có thể nắm chắc phần thắng sao?" Nhị Kinh u u nói một câu.

Nghe vậy, Hạt Tử lập tức có một dự cảm không lành.

Chưa kịp nghĩ rõ, liền đột nhiên cảm thấy một lực lớn va chạm vào ngực.

Sau đó cổ tay bị Nhị Kinh một tay giữ chặt, một đòn quật qua vai, liền quật Hạt Tử ngã xuống đất, rất gọn gàng dứt khoát.

Hạt Tử còn chưa kịp bò dậy, đám thuộc hạ xung quanh đã vây lại, chĩa súng vào đầu Hạt Tử. "Hắc hắc!

Đầu hàng, tôi đầu hàng!" "Kinh ca, có cần xử lý hắn không!" "Khống chế kỹ, làm con tin!

Có hắn trong tay, Ngô Tà và bọn chúng chắc cũng không dám manh động." "Thời gian của chúng ta đã đến, hành động theo kế hoạch ban đầu!" Nhị Kinh thản nhiên nói.

Một tiếng lệnh vang lên, một đám người nhanh chóng bắt đầu hành động.

Từ trong hộp lấy ra một bộ vương bào cổ xưa màu tím.

Hai tên thuộc hạ cầm giúp Nhị Kinh mặc vào. "Mặc lên y phục của Nam Hải Vương, lấy lại bảo tàng thuộc về mình!" Nhị Kinh cười điên dại.

Còn thuộc hạ của hắn thì cầm loa công suất lớn, micro, máy ghi âm đặt vào vị trí đã định trên đài tế.

Sau đó tất cả đều đổi sang áo choàng đen, quỳ xuống đất, bắt đầu nghi thức tế bái Thần Sấm.

Nhị Kinh bôi mặt mình thành màu đồng xanh, sau đó lấy ra một cuộn băng ghi lại mật mã tiếng sấm tượng trưng cho bảo tàng.

Chậm rãi bước lên đài tế.

Sau đó đặt cuộn băng vào máy ghi âm.

Nhấn công tắc.

Oanh!

Oanh!

Tiếng sấm vang dội!

Nhị Kinh đứng dưới thần khí, chậm rãi dang rộng hai tay, ngửa mặt lên trời gào thét!

Trên người hắn tỏa ra từng làn khói đen kịt như mực, sau đó từng mảnh vảy đột nhiên hiện ra.

Thân hình phình to đến hai mét, đầu có sừng nhọn.

Trực tiếp hóa thành hình dạng của Ái Cáo Công Chúa.

Những mảnh đạn trong cơ thể bị đẩy ra ngoài, vết thương dần dần bắt đầu lành lại.

Ngay cả vết đứt ở tay cũng từ từ mọc ra chồi thịt.

Tình huống này khiến Hạt Tử đang bị trói cách đó không xa trợn tròn mắt.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn liền phản ứng lại, sau đó bắt đầu không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi dây trói để bỏ chạy. …… Còn lúc này, Tô Cảnh và đoàn người đang trên đường đến đây cũng nghe thấy tiếng sấm ầm ầm. "Sấm nổ rồi!" "Xem ra, Nhị Kinh đã bắt đầu hành động!" Tô Cảnh nheo mắt nhìn về phía xa, thản nhiên nói. "Chúng ta phải nhanh lên!" "Không đúng, mấy người nghe kỹ xem!" Ngô Tà nhíu mày, tiếp tục nói. "Mấy người nghe tiếng sấm vọng lại, thiết bị Thính Lôi ở đây chắc đã được bọn họ sửa xong rồi!" "Tôi lo Nhị Kinh phục chế thần khí sẽ bị kích hoạt, thật sự mở ra cơ quan!" "Tô ca nói không sai, chúng ta phải nhanh lên!" "Đi đi đi!

Nhanh lên!

Đi!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức sốt ruột thúc giục. "Chúng ta phải cực kỳ cẩn thận!" Ngô Tà dặn dò, đoàn người liền nhanh chóng bắt

đầu hành động.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên kinh hô một tiếng. "A!

Kia là cái gì?" Bị Tiểu Bạch thu hút sự chú ý, mọi người lập tức ngây người.

Chỉ thấy trên vách đá hai bên, lại xuất hiện từng đốm sáng hình người. "Những vách hang này, chắc hẳn đều là người chết, đây là lân quang của người chết!" Tô Cảnh nhíu mày nói.

Mọi người mặt đầy kinh ngạc, nhưng lúc này Lưu Tang lại đột nhiên kinh hãi kêu lên. "Đừng động đậy!" "Sao vậy?" "Cả cung miếu!

Cả cung miếu đều đang gào thét!" Lời vừa dứt, vách đá hai bên đột nhiên bắt đầu rung động, lớp đất đá bong tróc.

Lộ ra bức tường đồng xanh bên trong.

Từ các kẽ hở của bức tường đồng xanh, có thể nhìn thấy bằng mắt thường từng làn khói đen bốc lên. "Cả tòa cung miếu, đã sống lại!" "Mau đi!" Ngô Tà kinh hãi nói một câu, cả nhóm nhanh chóng chạy về phía trước, rời xa nơi này.

Sau khi thoát khỏi phạm vi bao phủ của khói đen, cả nhóm mới dừng lại. "Chuyện gì vậy?

Không phải tìm bảo tàng sao?

Sao lại có động tĩnh này?" Bàn Tử ngạc nhiên hỏi. "Tôi hiểu rồi, là Tam thúc đã làm giả trên cuộn băng!" Ngô Tà dường như nghĩ ra điều gì đó, cuối cùng cũng hiểu.

Chương 505

"Làm phiền anh giúp tôi nói với hắn, 'Ngẩng đầu nhìn về phía trước đi, hãy quên tôi đi!' Câu này là ám ngữ, lão hồ ly này." "Cuộn băng sẽ không thỏa mãn lòng tham của anh, buông bỏ tất cả, không còn phiền não!" "Những mật mã tiếng sấm trên cuộn băng đó là giả!" "Vậy những làn khói đen này rốt cuộc là thứ gì?" Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi. "Có lẽ, chính là những thứ này, đã dẫn đến sự diệt vong của Nam Hải Quốc!" "Tôi từng tra cứu rất nhiều tài liệu, nói rằng các cổ quốc gần Nam Hải Quốc lúc bấy giờ, đều khai quật được rất nhiều bức tường đồng xanh, duy chỉ Nam Hải Quốc bên trong khai quật rất ít, bây giờ tôi xem như đã hiểu." "Thực ra Nam Hải Quốc đã tìm thấy một loại dược liệu nào đó có thể thay thế bức tường đồng xanh." "Bình thường khi ổn định, độc tính này không dễ bay hơi, nhưng dưới sự rung động của tiếng sấm đặc biệt, độc tố sẽ phát tán." "Nam Hải Vương chính là dùng loại dược liệu này, xây dựng nên nơi Thính Lôi!" Tô Cảnh suy nghĩ nhanh chóng, đã xâu chuỗi tất cả mọi thứ lại. "Ví dụ, sương độc trong rừng Lôi Thành, bị nhiễm sương độc, sẽ dị hóa thành quái vật chỉ biết giết chóc, hơn nữa sẽ mất đi cảm giác đau, trở nên mạnh hơn." "Loại dược liệu này, chính là hệ thống phòng thủ của Lôi Thành, cung miếu Nam Hải Vương này, hiển nhiên cũng là loại dược liệu này." "Không ngờ, vẫn là Tam thúc của cậu tính toán không sai sót." "Đúng là lão hồ ly!" Tô Cảnh cảm khái nói. "Thôi được rồi!

Không nói chuyện này nữa!" "Khí độc ở đây, không thể phát tán ra ngoài, nếu không, Tử Đương Khu sẽ biến thành một thung lũng Lôi Thành khác, nếu nó lan ra khỏi Tử Đương Khu, cả Ngô Châu đều sẽ bị ảnh hưởng, ít nhất sẽ chết một nửa số người!" Nói đến đây, Tô

Cảnh nhìn về phía Tiểu Bạch. "Tiểu Bạch, cậu nghe tôi sắp xếp!" "Cậu biết đường lên, cầm giải dược đồng độc dẫn Lưu Tang cùng quay về, nói cho cấp trên về chuyện ở đây, để họ nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết, tốt nhất là đánh sập tất cả các cửa thông gió của Tử Đương Khu." "Chúng ta đi giải quyết Nhị Kinh, triệt để kết thúc tất cả!" "Được rồi ~ Tô gia, ngài tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé, em ở Thập Nhất Thương đợi ngài quay về ~" Ôm Tô Cảnh một cái, Tiểu Bạch vừa đi vừa ngoái lại ba lần, cùng Lưu Tang rời khỏi Tử Đương Khu. …… "Chúng ta bây giờ có tính là Đấng cứu thế không?" "Khí độc phát tán ra ngoài, Ngô Châu chết một nửa số người…" "Nguyện vọng cả đời của Bàn gia tôi là làm trộm mộ, cái số phận nghiệt ngã, bất công này!" Nhìn bóng lưng Tiểu Bạch và Lưu Tang rời đi, Bàn Tử lẩm bẩm. "Bây giờ thì chưa tính, thành công mới tính!

Tiểu Ca, trong khí độc, cậu có thể kiên trì được bao lâu?" Ngô Tà hỏi. "Nồng độ này, tối đa mười lăm phút." "Có thể đi qua, không về được!" Tiểu Ca lạnh nhạt nói. "Có đi không về?

Không quản nhiều như vậy nữa, cứ đi đã rồi tính!" Nghe Ngô Tà nói vậy, Tô Cảnh vừa hoàn hồn không khỏi liếc mắt trắng dã. "Mấy người đặt tôi vào đâu vậy?" "Cứ đi đi, đường về, tôi sẽ nghĩ cách!" "Có tôi ở đây, ai cũng sẽ không chết!" Nghe lời này, Ngô Tà ba người đều nhe răng cười. "Còn nhớ năm đó lần đầu tiên cùng Tô ca đi thám hiểm không?" "Đương nhiên nhớ!" "Có Tô gia cùng đi, chúng ta trực tiếp xuyên qua đầm lầy rắn, đến cung mẫu Tây Vương Mẫu như vào chốn không người!" "Bất kể lần mạo hiểm nào, Tô gia đều chưa từng vắng mặt." "Mười mấy năm rồi, cậu cũng không còn là Thiên Chân Vô Tà năm xưa nữa…" Bàn Tử xúc động nói. "Đúng vậy, câu chuyện, bắt đầu từ mấy anh em chúng ta, thì cũng nên kết thúc ở mấy anh em chúng ta!" Ngô Tà cảm khái nói.

Còn Tiểu Ca lúc này, đã rạch lòng bàn tay, nhỏ máu tươi lên tay hai người.

Tô Cảnh, Ngô Tà, Bàn Tử và Tiểu Ca ba người nhìn nhau cười.

Trên cơ thể dần dần xuất hiện một tầng kim quang. "Tôi chỉ có thể nói, quen biết mấy người, không uổng công đến thế giới này một chuyến!" Đợi Tiểu Ca ba người thoa máu kỳ lân lên mặt xong, Tô Cảnh liền dẫn đầu lao nhanh về phía Nhị Kinh.

Chỉ mười phút, bốn người liền đến nơi này.

Sau đó liền nhìn thấy Hạt Tử đang chạy ra ngoài.

Tên này dùng chiếc áo ướt che mặt, nhìn thấy Tô Cảnh mấy người, lập tức mừng rỡ.

Vừa kéo miếng vải trên mặt xuống, vừa lớn tiếng kêu lên. "Chết tiệt!

Các người đến rồi à!" "Tiểu Ca, mau cho tôi một ít máu!

Không chịu nổi nữa rồi!" Hạt Tử kêu lên, chạy đến trước mặt Tô Cảnh mấy người.

Sau đó nắm lấy tay Tiểu Ca lớn tiếng rồi vội vàng thoa lên mặt mình, đợi sau khi dính máu kỳ lân, mới thở phào nhẹ nhõm. "Hạt Tử, tình hình bên trong thế nào rồi?" Tô Cảnh giữ vai Hạt Tử, thản nhiên hỏi. "Tô gia, đừng nhắc nữa, Nhị Kinh cái tên khốn đó biến thành quái vật, căn bản không đánh lại!" "Sau khi tiếng sấm vang lên, bên trong liền bốc ra rất nhiều khói đen, thứ này dường như là một loại độc vụ, thể chất của tôi có thể chống lại một thời gian, nhưng rất ngắn." "Nhưng những người khác bên trong không có cách nào, đều phát điên hết rồi!" "Đặc biệt là Nhị Kinh, hắn cứ đứng trên đài tế đó, nơi đó nồng độ độc vụ là cao nhất, dù có tài giỏi đến đâu, hắn cũng không chịu nổi chứ?" Hạt Tử thao thao bất tuyệt một hồi, Tô Cảnh mới hiểu

đại khái.

Sau đó ra hiệu cho mấy người. "Lát nữa, tôi phụ trách đối phó Nhị Kinh!" "Tiểu Ca, Hạt Tử, hai người phụ trách chặn đám thuộc hạ đang phát điên của Nhị Kinh, tranh thủ thời gian cho Ngô Tà và Bàn Tử." "Ngô Tà, Bàn Tử, hai người phá hủy thiết bị phát tiếng sấm, có vấn đề gì không?" "Được!" Mấy người gật đầu đáp lời.

Thấy vậy, Tô Cảnh mới hài lòng gật đầu, rồi tiếp tục nói. "Cái này cho mấy người, có thể giúp trung hòa độc tố, một giờ đồng hồ chắc không vấn đề gì, thêm máu của Tiểu Ca, có thể chống đỡ đến khi ra ngoài." "Đợi phá hủy thiết bị phát tiếng sấm xong, mấy người liền nhanh chóng rút khỏi Tử Đương Khu!" Đưa tay ném ra bốn viên thuốc cho Tiểu Ca, Tô Cảnh liền xoay người dẫn đầu bước vào.

Phòng Thính Lôi toàn bộ bị bao phủ bởi khói đen đặc quánh, đặc biệt là trên tế đài, cứ như bị một đám mây đen dày đặc bao trùm.

Vừa bước vào, mắt Tô Cảnh lóe lên kim quang, liền nhìn thấy trong làn khói đen, Nhị Kinh đã hóa thân thành quái vật, đang điên cuồng cười lớn trên tế đàn, dang hai tay nói: "Bảo tàng, tìm thấy rồi!" "Đến đây!

Bảo tàng đều là của ta!" "Tất cả đều là của ta!" Đôi mắt vốn đỏ như máu của hắn giờ đã bị độc khí ảnh hưởng, nứt toác như rạn vỡ, tràn ngập những vệt đen.

Những thủ hạ khác, từng người một, đều dị biến phát điên.

Ngô Tà và mấy người sau khi bước vào cũng bị cảnh tượng ở đây làm cho giật mình.

Bàn Tử nuốt nước bọt, trợn tròn mắt nói: "Ôi trời!

Cả cái này đúng là một cuộc khủng hoảng sinh hóa!" Dường như cảm nhận được khí tức của Tô Cảnh và đoàn người.

Nhị Kinh lập tức đối mắt với Tô Cảnh, sát khí trên người càng thêm nồng đậm.

Bọn thủ hạ của hắn cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Nhận thấy Nhị Kinh dưới ảnh hưởng của độc khí đã dị biến trở nên mạnh mẽ hơn, Tô Cảnh khẽ nhíu mày, vẫy tay ra hiệu cho mọi người. "Nhanh chóng hành động theo kế hoạch!

Hoàn thành nhiệm vụ rồi lập tức rút lui!" "Được!" Ngô Tà và những người khác cũng không phải là kẻ do dự, lập tức đáp lời và bắt đầu hành động.

Đám thủ hạ phát điên của Nhị Kinh cũng điên cuồng lao về phía họ.

Đồng thời, trên tế đài, một cái bóng đen khổng lồ phá tan làn khói, nhảy vọt lên, trực tiếp lao về phía Tô Cảnh.

Cuộc chiến, một chạm là bùng nổ!Cùng lúc đó, tại lối vào Tử đương khu.

Từ Lỗi, người nhận được tin nhắn của Tiểu Bạch, dẫn theo một đám đông quản lý của Thập Nhất Thương nhanh chóng bước tới.

Sau đó, ông ta lớn tiếng gọi xuống dưới. "Tiểu Bạch!

Tiểu Bạch!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tiểu Bạch nhanh chóng chạy tới đáp lời. "Từ chủ quản, chúng ta đã có thuốc giải rồi!

Nhưng dưới đó đã xuất hiện độc khí, phải lập tức phong tỏa Tử đương khu!

Tốt nhất là phải cho nổ tất cả các lỗ thông hơi, đóng cửa Thập Nhất Thương.

Nếu độc khí tràn ra khỏi Tử đương khu và lan rộng khắp Thập

Nhất Thương, Ngô Châu ít nhất sẽ chết một nửa số người!

Em đưa thuốc giải cho anh!

Lưu Tang, mau ném thuốc giải lên!" Tiểu Bạch đưa thuốc giải cho Lưu Tang, sau đó Lưu Tang xoay vòng cánh tay, ném thuốc giải lên. "Nhanh lên, hai người mau thả dây xuống, bảo họ lên đây lấy thuốc giải, những người khác đi theo tôi!" Từ Lỗi sốt ruột hô.

Còn bên dưới, Lưu Tang cũng gọi Tiểu Bạch và bắt đầu chạy trốn. "Độc khí tới rồi, chạy nhanh lên!" "Độc khí này toàn là bụi, luồng khí thay đổi rất nhanh, chúng ta chạy sẽ tạo ra áp suất âm, bụi sẽ tràn về phía chúng ta, nếu không chạy sẽ bị bụi nuốt chửng!

Đi nhanh lên!" Tiểu Bạch và Lưu Tang chạy rất nhanh.Quay lại cảnh Tô Cảnh.

Kèm theo một tiếng nổ long trời lở đất, Tô Cảnh và Nhị Kinh đã hóa thân thành quái vật đấm nhau.

Tuy không cân xứng, nhưng nắm đấm của Nhị Kinh lại bị cú đấm này của Tô Cảnh đánh nát vảy giáp.

Một luồng kình phong bắn ra từ nắm đấm của hai người, xua tan làn khói đen xung quanh. "Đừng ngây ra nữa, mau động thủ!" Tô Cảnh hô một tiếng, mọi người đều hoàn hồn.

Tiểu Ca và Hạt Tử bảo vệ Ngô Tà và Bàn Tử lao về phía tế đài.

Sau đó chặn trước tế đài, chống lại đám thủ hạ phát điên của Nhị Kinh đang xông tới. "Tô gia, Tiểu Ca, Hạt Tử, mọi người chặn lại!" "Bàn gia ta đây sẽ lập tức cho nổ tung cái loa này!" "Không thể cho nổ!" Thấy Bàn Tử lấy ra thuốc nổ định kích hoạt, nhưng Ngô Tà dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hô lên. "Thiên Chân, cậu muốn làm gì?" "Dù có cho nổ, độc khí ở đây cũng không giải quyết được!

Đã có cách mở cơ quan, thì chắc chắn sẽ có cách đóng lại!" Ngô Tà nhíu mày nói, rồi lấy ra một cuộn băng từ trong túi. "Tịnh hóa... thử xem sao!

Chết ngựa coi như ngựa sống!" "Không được thì lại cho nổ!" "Tiểu Ca, Hạt Tử, hai người chặn lại!" Tiểu Ca và Hạt Tử liên thủ, đánh lùi từng kẻ cuồng hóa xông lên, rồi giơ ngón tay cái về phía Ngô Tà.

Thấy vậy, Ngô Tà không do dự, trực tiếp bỏ cuộn băng vào máy ghi âm.

Lúc này, Tô Cảnh đã giao chiến với Nhị Kinh đang mất đi lý trí.

Mỗi cú đấm của Nhị Kinh, Tô Cảnh đều có thể đón đỡ trước.

Ngay cả khi Nhị Kinh đã hóa thân thành quái vật, hắn cũng không gây ra mối đe dọa nào cho Tô Cảnh.

Chương 506

Chỉ là hơi phiền phức mà thôi.

Không sợ chết, sức phòng ngự và khả năng hồi phục kinh người.

Hơn nữa, không biết mệt mỏi, không biết đau đớn.

Đúng là một cỗ máy giết người.

Mắt Tô Cảnh lóe lên kim quang, kim quang trong tay tuôn trào, ngưng tụ thành một cây búa lớn bằng kim quang, sau đó vung lên điên cuồng đập xuống Nhị Kinh."Quy tắc trò chơi bây giờ là gì?" Nhìn Ngô Tà đã đặt băng từ xong, Bàn Tử cười tủm tỉm hỏi. "Quy tắc trò chơi bây giờ là chúng ta phải để đoạn âm thanh này phát hết!" Vừa nói, Ngô Tà nhấn nút khởi động.

Sau đó xắn tay áo đi về phía Tiểu Ca và Hạt Tử.

Đám thủ hạ của Nhị Kinh sau khi phát điên đều có sức lực vô cùng lớn, không sợ chết.

Ngay cả với thân thủ của Tiểu Ca và Hạt Tử, nhất thời cũng có chút không chống đỡ nổi. "Có chắc không?" "Không chắc, nhưng dù sao cũng phải thử một lần!" "Đến đây, Bàn Tử!" "Giữ vững chỗ này!

Cậu không muốn làm chúa cứu thế sao?

Cơ hội đến rồi!" Ngô Tà cười nói, rồi chạy đến trước mặt Tiểu Ca, một cước đá bay một kẻ cuồng hóa.

Hắn và Tiểu Ca nhìn nhau cười, bắt đầu kề vai chiến đấu. "Mẹ kiếp!

Cái thằng khốn nào nói muốn làm chúa cứu thế vậy?" Bàn Tử hối hận chửi thầm một tiếng, rồi xông về phía Hạt Tử. "Hạt Tử, Bàn gia

tới giúp cậu đây!"Cả bọn mỗi người một cách, bảo vệ máy ghi âm không bị phá hủy.

Về phía Tô Cảnh, anh kiềm chế Nhị Kinh.

Còn bên ngoài, Từ Lỗi đã sắp xếp xong xuôi, cho nổ tung tất cả các lỗ thông hơi.

Tiểu Bạch và Lưu Tang hai người, vội vàng chạy thoát, cuối cùng cũng bò lên được từ bên dưới.

Cả hai sốt ruột nhìn xuống Tử đương khu.

Đúng lúc này.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Kèm theo một trận sấm nổ vang trời, Thần Khí được khởi động lại.

Một luồng sức mạnh huyền ảo lan tỏa ra.

Toàn bộ khói độc trong Tử đương khu từ từ co lại vào trong vách tường.

Còn đám thủ hạ dị biến phát điên của Nhị Kinh, vào khoảnh khắc này dường như ngừng lại, giữ nguyên một động tác, đứng yên tại chỗ.

Ngay cả Nhị Kinh cũng vậy.

Nhận thấy điều này, Tô Cảnh không do dự, nắm bắt thời cơ.

Anh trực tiếp dùng kim chùy đập xuống, một lực đạo khổng lồ trút xuống.

Đầu của Nhị Kinh bị đánh lún vào trong cơ thể.

Vảy giáp trên người hắn toàn bộ nổ tung, bắn ra từng mảng máu.

Cả người hắn, ầm ầm ngã xuống đất, mất đi sinh tức.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Tà và mấy người đã mệt lả đều thở phào nhẹ nhõm cười rộ lên. "Ha ha!

Thiên Chân, cậu mẹ kiếp đã thành công rồi!" "Tô gia!

Chúng ta thắng rồi!" "Ngưu oa ngưu oa!" Bàn Tử phấn khích gào khóc. "Đúng vậy, thắng rồi!" Ngô Tà nằm trên tế đài, thở hổn hển cười nói.

Lời vừa dứt, tiếng sấm bắt đầu phát lặp lại lần nữa.

Tiểu Ca bước tới, trực tiếp nhấn nút tắt.

Tiếng sấm kết thúc.

Thần Khí đóng lại.

Những thủ hạ cuồng hóa của Nhị Kinh như những quân domino, lần lượt ngã xuống đất mất đi sinh tức.

Thấy vậy, Tô Cảnh giơ tay hư không đè xuống.

Từng luồng lửa xanh u tối từ không trung sinh ra, bay lượn xuống những thi thể đó.

Trong chốc lát, đã thiêu rụi tất cả.

Xong xuôi những việc này, Tô Cảnh mới nhìn về phía mấy người đang thở dốc nằm la liệt trên tế đài, khóe môi khẽ cong. "Đi thôi!

Chúng ta về nhà!"Tử đương khu.

Tại lối vào dẫn xuống tầng dưới.

Nhiều quản lý của Thập Nhất Thương cùng một đám quản lý cấp cao túc trực không rời một bước.

Tiểu Bạch đứng ở lối đi xuống dưới, nhìn về phía dưới.

Cô đã đứng được năm tiếng đồng hồ. "Lưu Tang, anh có nghe thấy gì không?" Đợi lâu như vậy, Tiểu Bạch cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Nghe cô nói vậy, Lưu Tang mặt không biểu cảm lắc đầu, chỉ là trong mắt thoáng qua một tia trêu chọc.

Thấy vậy, Tiểu Bạch sững sờ.

Sau đó khóe môi kéo ra một nụ cười gượng gạo, tự an ủi mình. "Biết đâu, biết đâu họ đã đi trước rồi!" "Thật là, sao không nói với em một tiếng!" "Với bản lĩnh của Tô gia, nhất định có thể đưa họ rời đi an toàn." Nhưng nhìn vẻ mặt trầm mặc của mọi người, Tiểu Bạch nói mãi, cuối cùng nước mắt trong khóe mắt cũng không kìm được mà rơi xuống. "Ô ô ô ô… Tô gia…" Thấy Tiểu Bạch đột nhiên bật khóc, Lưu Tang lập tức hoảng hốt.

Vừa định giải thích, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ bên dưới vọng lên. "Thằng Tang kia, từ bao giờ mày có cái sở thích xấu xa này vậy?

Không thể đừng trêu chọc Ngũ muội chúng ta à?" "Thằng Béo chết tiệt!" Nghe thấy tiếng Bàn Tử, Lưu Tang không nhịn được cười mắng một tiếng. "Lưu Tang, lừa dối Tiểu Bạch nhà chúng ta, anh là thiếu đòn rồi đấy!" "Khóc gì chứ, anh vẫn chưa chết mà!" Tô Cảnh nhìn Tiểu Bạch nước mắt giàn giụa, không khỏi cười nói. "Tô gia…" Giây tiếp theo, cô cảm thấy một cơ thể mềm mại nhào vào lòng mình.

Ôm chặt lấy anh với một lực khá mạnh. "Tô gia… Em còn tưởng sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa…" Tiểu Bạch nghẹn ngào nói.

Hai người đang tình tứ, Ngô Tà và mấy người khác liền đi thẳng qua họ, bước lên trên.

Giơ tay vỗ vỗ lưng Tiểu Bạch, Tô Cảnh cười tủm tỉm nói. "Anh

không sao mà ~" Dừng một chút, Tô Cảnh xoa xoa tóc cô gái, khẽ gọi một tiếng. "Tiểu Bạch…" "Dạ ~" "Anh đưa em về nhà được không?" "Được!" Tiểu Bạch mạnh mẽ gật đầu, buông Tô Cảnh ra, rồi vui mừng lau nước mắt, nắm lấy tay anh, chạy lên phía trên. "Đi thôi, chúng ta lên trước!" Đợi mấy người lần lượt đi lên, nhìn thấy mọi người trên đó đã kìm nén bấy lâu.

Tô Cảnh khẽ cười nói. "Tất cả, đã kết thúc rồi!" "Thập Nhất Thương, an toàn vô sự!" Lời vừa dứt, mọi người liền lập tức reo hò.

Kể từ sự kiện 'nhân viên X' đến nay, Thập Nhất Thương đã bị đè nén quá lâu.

Đối với điều này, Tô Cảnh chỉ mỉm cười cho qua.Đến bây giờ, tất cả mọi chuyện mới chính thức hạ màn.

Tất cả các câu chuyện đều như nhau, nếu đi sai hướng.

Cố chấp truy tìm, ngược lại sẽ biến thành một trò hề hoang đường.

Kết cục của Nhị Kinh, chính là như vậy.

Chương 507

Cuối cùng phát điên, dù có sức mạnh cường đại thì sao?

Chẳng phải vẫn chết không có đất chôn sao?

Nếu con người không thể kiểm soát dục vọng của mình, thì rất nhanh sẽ bị nó nuốt chửng tâm trí, lầm đường lạc lối.

Rất nhiều thứ đã mất đi sẽ không bao giờ quay trở lại.

Rất nhiều ký ức, cũng không thể bị sao chép.

Thời gian, sẽ không bao giờ quay ngược.

Trân trọng người trước mắt, mới là điều quan trọng nhất.Ở lại Ngô Châu một thời gian, Tô Cảnh dẫn đầu hoàn thành công tác thu dọn.

Một tuần sau, tại Thập Nhất Thương.

Phòng họp.

Ngô Tà ngồi ở vị trí chủ tọa, thao thao bất tuyệt. "Trước đây, sở dĩ tôi có thể nghe thấy tiếng sấm lặp lại ở Ngô Châu, là vì dưới lòng đất nơi đây có những khoang rỗng khổng lồ.

Khi những khoang rỗng này được xây dựng, hệ thống âm thanh bên trong và tiếng sấm cộng hưởng sẽ tạo thành âm thanh cùng tần số.

Lôi Thành cũng là vì có những khoang rỗng khổng lồ, nên tiếng sấm sẽ tạo ra sự cộng hưởng, phản xạ vào tai con người.

Tất cả những nơi Nam Hải Vương xây dựng thiết bị Thính Lôi, đều có thể nghe thấy tiếng sấm cùng tần số tương tự, Thập Nhất Thương cũng vậy." "Thần khí mà Nhị Kinh sao chép đã được chuyển giao đến viện nghiên cứu để tiến hành nghiên cứu, nhưng sau khi phát

xong hai cuộn băng tiếng sấm, dường như nó đã tự hủy." "Đội khảo cổ sẽ tiến hành khảo sát cung miếu bên dưới." Ngô Tà đang tổng kết cuối cùng cho họ ở Thập Nhất Thương.

Những người khác cũng không rảnh rỗi.

Ngô Nhị Bách đã hồi phục sức khỏe gần như hoàn toàn, gần đây dưới sự sắp xếp của Tô Cảnh, đã được A Thấu chủ trì phẫu thuật.

Ca phẫu thuật khá thành công, sau đó chỉ còn vấn đề phục hồi chức năng.

Điểm này, không cần ai phải lo lắng.

Sau khi trở về từ Thập Nhất Thương, Ngô Tà và Bàn Tử cùng nhau luân phiên đến bệnh viện chăm sóc Nhị Thúc.

Mọi thứ, dường như đều đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.Ba ngày sau.

Ngô Sơn Cư.

Tô Cảnh kéo Tiểu Bạch bước vào cửa lớn. "Tô gia, chuyện ở Thập Nhất Thương em đã bàn giao xong rồi, lại còn xin nghỉ nửa năm, khi nào anh đưa em về Kinh Đô?" "Mà nói chứ, các chị gái sẽ không ghét em chứ?" Khoác tay Tô Cảnh, Tiểu Bạch hơi lo lắng nói. "Không sao đâu!

Họ yêu em còn không kịp, sao có thể ghét em được?" "Cứ ở Ngô Châu thêm hai ngày nữa đi!" "Trước tiên làm xong chuyện Ngô Tà nhờ anh, sau đó giúp tên nhát gan Bàn Tử một tay!" "Rồi chúng ta sẽ về!" Tô Cảnh véo véo tay Tiểu Bạch cười nói. "Giúp Bàn gia?

Giúp gì ạ?" Tiểu Bạch sững người, hơi khó hiểu hỏi. "Cầu hôn!" "Hả?" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Tiểu Bạch lập tức kinh ngạc. "Bàn gia phát triển nhanh thật đấy…" "Em cũng không biết…" Vừa nói, Tiểu Bạch cười mặt đỏ bừng… "Cũng không biết gì?" "Không… không có

gì!" Lắc đầu, Tiểu Bạch nói với ánh mắt lấp lánh.

Nhìn dáng vẻ đó của cô, Tô đại quan nhân nào mà không hiểu?

Chỉ là, nhìn thấu nhưng không nói ra thôi.

Tình yêu thiếu nữ luôn là thơ mà ~ Trong lúc nói chuyện, hai người đã tay trong tay bước vào nhà.

Vừa vào đã thấy Vương Manh kia đang chăm chú chơi dò mìn. "Tô gia?

Sao ngài lại đến đây?" "Ông chủ đang ở bệnh viện trông nom, không có ở đây ạ!" Vương Manh vội vàng đứng dậy rót một tách trà cho Tô Cảnh, cung kính nói. "Ta biết chứ!" Kéo Tiểu Bạch ngồi xuống, Tô Cảnh quăng một túi tài liệu lên bàn, rồi nhấp một ngụm trà. "Cậu ấy nhờ tôi trông nom Ngô Sơn Cư hai ngày." "A?" "Không phải chứ?

Ông chủ không cần tôi nữa sao?" Vương Manh khổ sở hỏi. "Cái đó thì tôi làm sao biết được, dạo này cậu ta nổi tiếng thế, không chừng là muốn mở rộng bản đồ kinh doanh cũng nên." Tô Cảnh trêu chọc cười nói. "Ông chủ này thật là vô lương tâm!" "Tôi ở đây làm việc chăm chỉ hơn mười năm, không đòi tiền tăng ca, không đòi lương thấp, nếu chọn đại lý cửa hàng trưởng, thì cũng phải là tôi chứ?" Vương Manh ngồi sụp xuống đất, suýt nữa thì khóc òa lên.

Thật là quá nghèo!"Không được!

Tôi phải đi tìm ông chủ!" Vương Manh nói, rồi đứng dậy hằm hằm đi về phía cửa. "Khoan đã!" Tô Cảnh không nhịn được bật cười, gọi Vương Manh lại. "Ngô Tà biết cậu sẽ nói như vậy mà." Anh cầm túi tài liệu trên bàn ném cho hắn, Tô Cảnh tiếp tục nói. "Vì vậy, từ hôm nay trở đi, cậu không còn là nhân viên của Ngô Sơn Cư nữa!" "Tôi, tôi lại bị sa thải sao?" Vương Manh ngạc nhiên hỏi.

Tô Cảnh nhún vai, chỉ vào túi tài liệu thản nhiên nói. "Tôi muốn đốt cái cửa hàng này!

Cả ngày cứ nói cái này tốt cho tôi, cái kia tốt cho tôi!" "Trước đây cậu ấy đã từng làm chuyện này rồi!

Lần này lại là gì nữa?" "Đi thì đi!" Vương Manh tức giận nói, rồi ngồi phịch xuống đối diện Tô Cảnh.

Sắc mặt hắn lập tức xịu xuống, khóc lóc nói. "Nhưng mà đi rồi, tôi biết đi đâu?

Ngoài cái cửa hàng này ra, tôi cũng chẳng có nơi nào khác để đi cả?!" "Tôi sẽ không đi!

Tôi sẽ chết ở đây!" "Ngô Tà sao không đến gặp tôi, không có mặt mũi gặp tôi phải không?" Vương Manh úp mặt xuống bàn, thút thít khóc.

Nhìn dáng vẻ đó của hắn, Tô Cảnh và Tiểu Bạch nhìn nhau cười, rồi cầm túi tài liệu trên bàn.

Không vội vàng mở ra, rút tài liệu bên trong. "Tiểu Bạch, đọc cho hắn nghe đi!" "Dạ ~" "Để khuyến khích cống hiến của Bên B dưới tình huống Bên A vắng mặt, đối với Công ty TNHH Thẩm định Cổ Ngoạn Ngô Sơn Cư." "Hiện đề xuất ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần một bản!" "Bên A, Ngô Tà.

Bên B, Vương Manh!" "Hồ sơ thay đổi công thương, hai mươi lăm bản!" Tiểu Bạch nói xong, Vương Manh vui mừng khôn xiết, giật lấy tài liệu.

Sau khi đọc xong, khóe môi hắn trào ra nước mắt hạnh phúc. "Tôi thoát nghèo rồi!

Ha ha ha ha!" Nhìn dáng vẻ vô dụng đó của hắn, Tô Cảnh và Tiểu Bạch đều không nhịn được cười.Xong xuôi công việc Ngô Tà nhờ

mình, tiếp theo đến lượt tên nhát gan Bàn Tử.

Rời Ngô Sơn Cư, Tô Cảnh liền gọi điện cho Bàn Tử. "Alo, Bàn Tử, có thể chuẩn bị được rồi đấy!"Năm giờ chiều.

Trường cấp ba Ngô Châu.

Tô Cảnh đưa Tiểu Bạch và Bàn Tử đợi ở cổng trường. "Tô gia, ngài nói Tiểu Mai sẽ đồng ý chứ?" Trên xe, Bàn Tử xoa xoa tay, hơi căng thẳng nói. "Cái đó thì tôi làm sao biết được, còn phải xem cậu chứ?" "Nếu cậu có thể 'hạ gục' được Tiểu Mai, thì chuyện của cậu và Phiêu Phiêu coi như ổn thỏa rồi!" "Còn phải xem thời gian trước cậu đã thể hiện thế nào, có được Tiểu Mai chấp nhận không, Tiểu Mai mà nhận cậu làm cha kế, thì chuyện này coi như thành công một nửa, nửa còn lại thì tùy Phiêu Phiêu." Tô Cảnh ngậm thuốc lá, tựa vào cửa sổ xe, nhìn dòng người qua lại trên đường, thản nhiên nói. "Ngũ muội, hay là em cho anh một ý kiến đi?" "Tam ca anh đây hơi căng thẳng…" Bàn Tử ấp a ấp úng nói. "Nhìn anh kìa, nhát gan thế…" Tiểu Bạch cạn lời liếc mắt một cái. "Anh này, còn làm được việc gì nữa không?" "Thôi được rồi, để em nói chuyện với Tiểu Mai." Trong lúc mấy người đang tán gẫu, trường học cũng đến giờ tan học.

Không đợi lâu lắm, Bàn Tử liền thấy cô bé Tiểu Mai. "Tiểu Mai!

Đây này!" Hắn thò đầu ra khỏi cửa xe vẫy tay với Tiểu Mai, rồi quay đầu lại dặn dò Tiểu Bạch một câu. "Ngũ muội, cuộc sống hạnh phúc của anh, trông cậy vào em đấy!" Rất nhanh, Tiểu Mai kéo cửa xe lên.

Cô bé ngoan ngoãn gọi một tiếng. "Bàn thúc, hôm nay sao chú lại đón cháu?" "Mẹ cháu đâu ạ?" "Mẹ cháu có việc, nên chú đến đón!" Bàn Tử cười khan hai tiếng, rồi khởi động xe.

Lúc này Tiểu Mai mới phát hiện Tô Cảnh và Tiểu Bạch đang ngồi ở ghế sau, cô bé quay đầu lại ngạc nhiên nói. "Tô ca ca, Tiểu Bạch tỷ

tỷ?

Hai anh chị cũng ở đây ạ!" "Con bé này, vẫn ngọt miệng như vậy!

Sao rồi, sức khỏe tốt hơn chưa?" Tô Cảnh cười tủm tỉm hỏi.

Chương 508

"Bây giờ tốt hơn nhiều rồi ạ ~" "Ca ca, sao hai anh chị cũng đến vậy?" "Chẳng phải Bàn thúc của em, ngại không dám tự mình nói, nên nhờ bọn chị giúp đỡ sao…" Tiểu Bạch bĩu môi nói. "Giúp đỡ?

Giúp gì ạ?" Tiểu Mai liếc nhìn Bàn Tử đang cười gượng, khó hiểu hỏi. "Tiểu Mai, chị hỏi em, em thấy Bàn thúc thế nào?" "Bàn thúc… là người rất tốt ạ ~ Đối với mẹ cháu cũng rất tốt!" "Cháu biết chú ấy rất thích mẹ cháu, nếu không thì không thể nào giúp đỡ hai mẹ con cháu nhiều như vậy." "Vì bệnh của cháu trước đây, những người khác đều tránh xa hai mẹ con cháu." "Chỉ có Bàn thúc, nguyện không tiếc sức giúp đỡ chúng cháu…" Nghe Tiểu Mai nói vậy, Bàn Tử cười đến nỗi không khép được miệng. "Đúng rồi!

Đúng rồi!" "Na, Tiểu Mai, chị hỏi em, nếu Bàn thúc làm cha của em, em thấy thế nào?" Lời Tiểu Bạch vừa dứt, Tiểu Mai liền phản ứng lại, có chút kinh ngạc nhìn về phía Bàn Tử. "Không phải chứ, Bàn thúc!" "Chẳng lẽ chú muốn cầu hôn mẹ cháu sao?" Bàn Tử ngượng ngùng gật đầu, thăm dò hỏi. "Tiểu Mai, cái đó, con thấy…" Lời còn chưa nói xong, Tiểu Mai liền nở một nụ cười rạng rỡ. "Ba ~" Bàn Tử sững người, rồi giật mình đạp phanh xe dừng lại.

Cả người hắn ngập tràn niềm vui sướng.

Run rẩy hỏi Tiểu Mai. "Tiểu Mai, con vừa gọi gì?" "Ba!" "Ơi!" "Ha ha ha ha ha!

Ta Vương Nguyệt Bàn làm cha rồi!" "Thật không ngờ, vừa mới nuôi lớn Thiên Chân thúc thúc của con, lại có thêm con nữa, Bàn gia đời này, đáng giá rồi!"Ngày hôm sau.

Ngô Sơn Cư.

Hạt Tử, Lưu Tang, Vương Manh, Khảm Kiên, Giải Tiểu Hoa, ngay cả Tiểu Ca không biết đi đâu bận rộn cũng đã trở về.

Đương nhiên, không thể thiếu Ngô Tà.

Dù sao thì chuyện Bàn Tử cầu hôn cũng là đại sự!

Tất cả đều đến giúp đỡ bố trí hiện trường. "Vương Manh, cậu mang hoa kia lại đây!" "Lưu Tang, bóng bay, bóng bay đừng bày lung tung!" "Hắc gia, cậu điều chỉnh thiết bị âm thanh một chút!" Tiểu Bạch toàn quyền chỉ huy, mọi việc diễn ra có trật tự.

Lúc này.

Trong nhà.

Tô Cảnh ngậm thuốc lá tựa vào khung cửa.

Bàn Tử đang chỉnh trang quần áo trước gương, còn Ngô Tà thì giúp hắn sửa sang kiểu tóc. "Hai cậu cứ loay hoay mãi gần nửa tiếng rồi đấy, cũng chỉ có vậy thôi, không đến nỗi nào đâu." "Tiểu Mai vừa mới nhắn tin cho tôi rồi đó." "Phiêu Phiêu lát nữa sẽ đến, hai cậu nhanh lên!" Nghe Tô Cảnh nói vậy, Bàn Tử vội vàng chỉnh lại cà vạt.

Ngô Tà nhìn cũng có vẻ hơi căng thẳng. "Sắp xong, sắp xong!" "Đây chẳng phải là lần đầu Bàn Tử cầu hôn sao?

Nhất định phải làm cho long trọng một chút." "Bàn Tử, hôm nay mà cậu thành công, tôi sẽ trực tiếp nhờ Nhị Thúc sắp xếp cho cậu một căn nhà tân hôn ở Ngô Châu!" "Với câu nói đó của cậu, hôm nay chắc chắn sẽ thành công!" Hai người đang nói chuyện, Tiểu Bạch liền vội vàng chạy tới. "Đừng loay hoay nữa!

Nhanh lên, chị Phiêu Phiêu đến rồi!" Vừa nghe thấy vậy, Bàn Tử liền vội vàng chạy ra ngoài.

Tô Cảnh và Tiểu Bạch cũng thong thả đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, Tiểu Ca đã đưa ngay một bó hồng.

Nhận lấy hoa, Bàn Tử vuốt lại tóc, rồi đi thẳng đến địa điểm cầu hôn đã được bố trí sẵn.

Mọi người thì tụ tập sang một bên, chuẩn bị chứng kiến khoảnh khắc lịch sử này.

Không lâu sau, mọi người liền thấy Tiểu Mai dẫn Phiêu Phiêu bị bịt mắt đi vào. "Tiểu Mai, con rốt cuộc muốn đưa mẹ đi đâu?" "Đừng sốt ruột mà ~ Sắp rồi, sắp rồi!" "Mẹ, đợi lát nữa con nói, mẹ hãy mở mắt nhé!" Cô bé tinh quái này, làm một động tác cổ vũ về phía Bàn Tử.

Sau đó liền kéo Phiêu Phiêu đến trước mặt Bàn Tử.

Rồi lặng lẽ lùi lại, chạy đến bên Tô Cảnh.

Tiểu Bạch vẫy tay ra hiệu cho mọi người, sau đó cả bọn vội vàng cầm pháo hoa vây quanh. "Tiểu Mai?

Tiểu Mai?" "Phiêu Phiêu, là anh!" Vừa nghe thấy giọng Bàn Tử, vẻ mặt Phiêu Phiêu lập tức sững lại.

Sau đó nhanh chóng giật chiếc khăn che mắt xuống.

Giây tiếp theo, cả bọn đều vặn pháo hoa.

Không khí lập tức lan tỏa.

Nhìn cảnh tượng được bố trí tinh xảo ở đây, cùng với Bàn Tử đang cầm bó hoa, mặc vest lịch sự, có chút ngượng nghịu trước mặt.

Phiêu Phiêu lập tức hiểu ra.

Cô che miệng lại, nước mắt lập tức tuôn trào. "Phiêu Phiêu, anh Vương Nguyệt Bàn, thích em!" "Từ nhỏ đã thích em rồi!

Anh là người không giỏi ăn nói, nhưng anh tin rằng, em có thể

nhìn ra anh là thật lòng!" "Trước đây anh đã từng nói với em, anh em gặp khó khăn, Bàn gia anh chắc chắn không thể ngồi yên khoanh tay đứng nhìn!" "Sau khi trở về, nhất định sẽ cho em một lời giải thích!" "Hôm nay, chính là lời giải thích của anh!" "Anh muốn chăm sóc hai mẹ con em, cho anh một cơ hội được không?" Bàn Tử nói, rồi nhét hoa vào lòng Phiêu Phiêu.

Sau đó quỳ một gối xuống, lấy ra một chiếc nhẫn.

Trong mắt hắn tràn đầy tình cảm chân thành.

Phiêu Phiêu mắt đẫm lệ, cười vươn tay ra, mạnh mẽ gật đầu. "Được!"Bàn Tử bây giờ đã có Phiêu Phiêu, cũng coi như nhân sinh viên mãn.

Cầu hôn thành công, mọi người đều vui mừng.

Ở lại Ngô Châu một đêm, cùng Bàn Tử, Ngô Tà và những người khác uống rượu, chúc mừng một chút.

Ngày hôm sau, Tô Cảnh liền đưa Tiểu Bạch trở về Kinh Đô.

Đồng hành, còn có A Thấu.

Cô gái này đối với thần khí của Nam Hải Vương rất hứng thú, đã mềm mỏng cứng rắn thuyết phục Tô Cảnh.

Không chịu nổi lời cầu xin của cô gái này, Tô Cảnh liền sắp xếp cho cô một phòng thí nghiệm ở Kinh Đô.

Để cô gái này chủ trì nghiên cứu.

Chuyện Thính Lôi hoàn toàn kết thúc.

Tô đại quan nhân cũng bắt đầu lên kế hoạch tận hưởng cuộc sống rồi.

Nếu không về nhà nữa, các cô gái ở nhà sẽ phải tổ chức đoàn đến Ngô Châu "tóm" anh về mất.Sau khi đưa Tiểu Bạch và A Thấu về

Kinh Đô.

Cuộc sống của Tô đại quan nhân đã đi vào quỹ đạo.

Tuy nhiên, bất kể đi đâu, bên cạnh anh cũng không thể thiếu các cô gái.

Đến Thính Vũ Hiên, có Trần Văn Cẩn, Hoắc Linh, thậm chí còn có Huyền Nữ.

Đến công ty, có A Ninh, Dương Tuyết Lị.

Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, có Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn.

Thỉnh thoảng lại đến Hoắc gia, huấn luyện cho những cô gái trong trại huấn luyện.

Ví dụ như Tô Nguyệt.

Hoặc là cùng Sở Sở đi quay phim tài liệu.

Có Tô đại quan nhân chống lưng, phòng làm việc của Sở Sở sớm đã nổi tiếng lăm lẫy.

Ở nhà, còn có Nữ Vương đại nhân, và rất nhiều ái sủng.

Ví dụ như Tiểu Tứ Đằng sau khi hóa hình, và công chúa câm đã tỉnh lại.

Thậm chí thỉnh thoảng đi thị sát căn cứ, cũng có Vân Thái và A Thấu cùng chơi trò thí nghiệm.

Đến Ngô Châu, Tiểu Bạch xin nghỉ từ Thập Nhất Thương đến bầu bạn.

Trong thế giới này, Tô đại quan nhân sớm đã có vô số những ràng buộc và vướng bận.Câu chuyện, bắt đầu từ một người, kết thúc bởi một nhóm người.

Nhưng truyền kỳ của Tô đại quan nhân, sẽ không bao giờ khép lại!

Chư vị — núi xanh không đổi, nước biếc vẫn chảy!

Toàn thư hoàn!